

Thịnh Thế Trà Hương

Contents

Thịnh Thế Trà Hương	3
1. , Chương 001- 002	4
2. , Chương 003-004	11
3. , Chương 005-006	16
4. , Chương 007-009	22
5. , Chương 010- 012	29
6. , Chương 013-015	37
7. , Chương 016-018	45
8. , Chương 019-020	53
9. , Chương 021-022	61
10. , Chương 023- 024	66
11. , Chương 025- 026	72
12. , Chương 027-028	77
13. , Chương 029-030	83
14. , Chương 031'-032	88
15. , Chương 033-034	94
16. , Chương 035-036	99
17. , Chương 037-038	104
18. , Chương 039-040	109
19. , Chương 041-042	115
20. , Chương 043-044	119
21. , Chương 045-046	124
22. , Chương 047-048	128
23. , Chương 049-050	133
24. , Chương 051-052	138
25. , Chương 053-054	142
26. , Chương 055	147
27. , Chương 056	149
28. , Chương 057	155
29. , Chương 058	158
30. , Chương 059-060	162
31. , Chương 061-062	168
32. , Chương 063-064	175
33. , Chương 065	182
34. , Chương 066-067	186
35. , Chương 068-069	192
36. , Chương 070-071	199
37. , Chương 072-073	205
38. , Chương 074-075	212
39. , Chương 076-077	218
40. , Chương 078	225
41. , Chương 079- 080	228

42. , Chương 081-082	234
43. , Chương 083-084	240
44. , Chương 085-086	247
45. , Chương 087-088	253
46. , Chương 089	260
47. , Chương 090-091	263
48. , Chương 092-093	269
49. , Chương 094-095	275
50. , Chương 096-097	281
51. , Chương 098-099	288
52. , Chương 100-101	294
53. , Chương 102-103	300
54. , Chương 104	306
55. , Chương 105-106	311
56. , Chương 107-108	318
57. , Chương 109-110	324
58. , Chương 111-112	331
59. , Chương 113-114	337
60. , Chương 115-116	344
61. , Chương 117-118	351
62. , Chương 119-120	358
63. , Chương 121-122	364
64. , Chương 123-124	371
65. , Chương 125-126	378
66. , Chương 127-128	385
67. , Chương 129-130	393
68. , Chương 131-132	399
69. , Chương 133-134	407
70. , Chương 135-136	413
71. , Chương 137-138	420
72. , Chương 139-140	426
73. , Chương 141-142	433
74. , Chương 143-144	439
75. , Chương 145-146	446
76. , Chương 147-148	452
77. , Chương 149-150	459
78. , Chương 151-152	465
79. , Chương 153	472
80. , Chương 154	476
81. , Chương 155-156	482
82. , Chương 157-158	491
83. , Chương 159-160	498
84. , Chương 161-162	504
85. , Chương 163-164	512
86. , Chương 165-166	518
87. , Chương 167-168	524
88. , Chương 169-170	531
89. , Chương 171-172	538
90. , Chương 173-174	544
91. , Chương 175-176	551
92. , Chương 177-178	557
93. , Chương 179-180	564
94. , Chương 181-182	571
95. , Chương 183-184	577

96. , Chương 185-186	582
97. , Chương 187-188	588
98. , Chương 189-190	595
99. , Chương 191-192	601
100. , Chương 193-194	608
101. , Chương 195	614
102. , Chương 196	618
103. , Chương 197	623
104. , Chương 198-199	628
105. , Chương 200	633
106. , Chương 201-202	638
107. , Chương 203-204	644
108. , Chương 205-206	650
109. , Chương 207-208	657
110. , Chương 209 -210	664
111. , Chương 211-212	671
112. , Chương 213-214	678
113. , Chương 215-216	685
114. , Chương 217	693
115. , Chương 218-219	699
116. , Chương 220-221	706
117. , Chương 222-223	713
118. , Chương 224-225	720
119. , Chương 226-227	727
120. , Chương 228	732
121. , Chương 229-230	736
122. , Chương 231-232	743
123. , Chương 233-234	749
124. , Chương 235-236	757
125. , Chương 237-238	763
126. , Chương 239-240	769
127. , Chương 241-242	775
128. , Chương 243-244	783
129. , Chương 245-246	788
130. , Chương 247-248	795
131. , Chương 249	802
132. , Chương 250-251	807
133. , Chương 252-253	813
134. , Chương 254-255	820
135. , Chương 256-257	827
136. , Chương 258-259	834
137. , Chương 260-261	841
138. , Chương 262-263	848
139. , Chương 264-265	855
140. , Chương 266-267	863
141. , Chương 268-269	870
142. , Chương 270	877
143. , Ngoại Truyện (hết)	884

Thịnh Thế Trà Hương



Giới thiệu

Trọng sinh trở thành tiểu nha hoàn, một đường thăng tiến, từ nha hoàn thô lậu đến nha hoàn bậc ba

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-tra-huong>

1. , Chương 001- 002

CHƯƠNG 1. KẾ CHẾT THAY

Tần Thiên nhìn chiếc gương đồng nhỏ phản chiếu khuôn mặt xa lạ kia. Gương đồng nhỏ rất thô ráp, hình ảnh vừa mơ hồ vừa hơi biến dạng nhưng vẫn có thể thấy rõ đó là khuôn mặt thanh tú. Tần Thiên vỗ mặt, khe thở dài.

Đến thế giới lạ lẫm này đã gần một tháng, từ lúc ban đầu hoảng sợ, lo lắng đến giờ bình chân như vại, thích ứng hoàn cảnh thực ra là một đoạn quá trình gian nan

- Nhưng, nghĩ đến mặt tốt, đột tử mà có thể sống lại cũng là trời cao ban ơn cho ta đúng không?

Tần Thiên nhìn mình trong gương khe nói:

- Ít nhất giờ thái bình thịnh trị, có mái nhà che đầu, có việc làm, có cơm ăn, so với việc xuyên qua đến thời loạn trôi dạt khắp nơi còn tốt hơn nhiều, đúng không Tần Thiên?

Tần Thiên mỉm cười, gương đồng phản chiếu nụ cười mơ hồ của cô, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện khiến khuôn mặt vốn điềm đạm thêm mấy phần sống động. Chuyện đã thành ra thế này, đương nhiên phải nghĩ theo hướng tốt mới làm lòng vui vẻ được, nếu không sống thế nào đây?

- Tiểu Đào, nhanh chút đi, trong viện còn bao nhiêu quần áo, nếu không giặt xong đúng hạn, đợi Dương ma ma nổi giận thì không có cơm mà ăn đâu

Tần Thiên nghe tiếng nhìn lại, đã thấy một tiểu nha đầu tóc búi hai bên mặc áo màu vàng đứng ở cửa nhìn mình. Cô ta đang cau mày, thần sắc có chút mất kiên nhẫn.

Tần Thiên đứng lên cười nói:

- Ta chải đầu xong rồi tới đây

Tần Thiên nhìn nữ tử kia cười:

- Tiểu Mai, người chải tóc thật đẹp, không như ta, lần nào búi cũng bị các ma ma mắng

Tiểu Mai nghe vậy thì tươi cười, nhìn mái tóc rối của Tần Thiên, đi tới:

- Ta chải cho người, đỡ mất thời gian, lại liên lụy đến bát cơm của ta.

Tần Thiên cười hì hì ngồi xuống, đưa cây lược gỗ trong tay cho Tiểu Mai

- Nghe nói, Nga Nhụy trong viện Lý di nương hôm qua được thưởng ba tiền, còn cả Tiểu Nguyệt trong viện Đại phu nhân cũng được thưởng một miếng vải rất đẹp may xiêm y.

Tiểu Mai vừa giúp Tần Thiên chải đầu vừa nói với vẻ hăm dọa rồi lại chán nản tiếp:

- Nhưng chúng ta chỉ là nha hoàn giặt quần áo thô lậu, quanh năm suốt tháng khó mà được thưởng tiền thì cũng thôi nhưng ăn mặc thuộc loại thấp kém nhất phủ, lỡ tay giặt đồ hồng còn bị đánh đòn. Thật tức chết.

Tần Thiên cười cười, không lên tiếng, để mặc Tiểu Mai càu nhàu.

Đến đây lâu như vậy, Tần Thiên đã dần hiểu biết hoàn cảnh ở đây, đây là Trang phủ, nhà kinh doanh Thịnh Thế Trà Hành, là quán trà lớn nhất Dương Thành, cũng là gia đình phú quý số 1 số 2 ở đây. Mà nàng và Tiểu Mai cùng một số nha đầu khác là người hầu thấp kém nhất ở đây, chuyên môn phụ trách việc giặt quần áo của các phòng.

Không thấy chủ nhân, đương nhiên không có tiền thưởng, mỗi ngày vừa mệt mỏi vừa phải làm việc nặng nhọc nên Tiểu Mai mới oán hận như vậy.

Oán trách thì Tần Thiên cũng có, ai ngày nào cũng phải giặt quần áo không ngừng, giặt đến tróc da mà chẳng oán trách nhưng nàng vừa đến đây, không biết gì hết, ngoài cẩn thận làm tốt bổn phận của mình thì còn có thể thế nào?

Oán giận ngoài việc càng làm ình thêm chán nản ra thì chẳng có tác dụng gì.

Nhưng lời này Tần Thiên không nói với Tiểu Mai, nàng cho rằng mỗi người đều có một suy nghĩ, tính cách riêng, cho dù không ủng hộ thì cũng không cần phải áp đặt người khác, ai có thể cam đoan mình là đúng?

Tiểu Mai nhanh chóng chải đầu giúp Tần Thiên, Tần Thiên soi gương, vừa lòng nói:

- Tiểu Mai đúng là khéo tay.

Tiểu Mai được khen ngợi thì vui vẻ cười rộ lên.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lúc này trời mới tờ mờ sáng, không biết từ nơi nào truyền đến tiếng gà gáy. Ra ngoài chính là đại viện, trong viện có mấy gốc hòe lớn và một giếng nước.

Đã có hai cô nương mặc áo màu vàng ở bên giếng giặt quần áo.

Quần áo màu vàng này như đồng phục của các nàng vậy, các nha hoàn đều mặc kiểu dáng, màu sắc giống nhau để người khác vừa nhìn là biết thân phận của họ.

Tiểu Mai cùng Tần Thiên đi đến bên kia chậu gỗ lớn, hai người múc nước đổ vào chậu, bắt đầu làm việc.

Ngâm quần áo, dùng vò đập quần áo cho sạch rồi vò giữ lại, động tác máy móc, tuy có mệt nhưng sẽ khiến quần áo sạch sẽ.

Lúc này, đối diện có một nha đầu bỗng nhiên đứng lên, ôm một núi quần áo đẩy về phía các nàng, cười nói:

- Cái này các người cũng giặt sạch hết đi.

Tiểu Mai ngẩng đầu, nhìn nàng cả giận:

- A Quế, sao lần nào ngươi cũng vậy, đây là việc của người cơ mà.

A Quế hai tay chống nạnh, cười nói:

- Sao? Không giặt sao?

Nha đầu còn lại cũng đi tới, hai tay ôm ngực, kiêu ngạo:

- Có muốn gọi Tổng ma ma đến không?

Tổng ma ma là quản sự phòng giặt quần áo, mà A Quế vừa được chủ nhân chỉ hôn làm con dâu bà.

Tần Thiên nhìn đồng quần áo chất cao, thở dài, kéo kéo Tiểu Mai khẽ nói:

- Thôi đi, Tiểu Mai, chúng ta giặt cho nhanh thì hẳn là có thể xong trước bữa cơm.

A Quế nhìn Tần Thiên một cái, cười nói:

-Vẫn là Tiểu Đào có vẻ thức thời hơn.

Nói xong, uốn éo thắt lưng mà đi.

Tiểu Đào là tên của khối thân thể này, lúc xuyên qua nàng ta đang phát sốt.

Tiểu Mai hung hăng trừng mắt nhìn theo bóng A Quế, thấp giọng nói:

-Có cái gì hơn người, chẳng qua chỉ là gã ô nô tài mà cũng bắt nạt người khác

Nói xong, quay đầu trừng mắt với Tần Thiên:

-Tiểu Đào, người quá yếu đuối, các nàng bắt nạt chỉ là do chúng ta mới vào phủ, nếu cứ nhịn nhục thế này về sau chết chắc.

Tần Thiên nhìn nàng:

-Vậy người nói nên làm sao bây giờ?

Tiểu Mai giật mình, có thể làm gì? Có ai sẽ phân xử phải trái cho đám nô tài đâu?

Các nàng là nha hoàn ai cũng có thể sai bảo, ai cũng có thể giẫm lên đầu.

-Mau giết đi, còn có thể ăn cơm, nếu khắc khẩu với nàng, làm muộn giờ không nói, chỉ sợ người chịu thiệt vẫn là chúng ta thôi

Tần Thiên vừa giặt quần áo vừa nhẹ giọng nói.

Có câu nói: Sống dưới mái nhà không thể cúi đầu. Còn cả lùi một bước biển rộng trời cao

- Chờ nàng ta thành thân sẽ không ở lại đây nữa, sẽ có người mới vào cho chúng ta bắt nạt! Tần Thiên nhìn Tiểu Mai cười cười.

Tiểu Mai cũng nhin không được bật cười:

-Người thật đúng là khiến người ta vui vẻ. Cả ngày vui cười.

Tần Thiên cười.

Vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, đương nhiên ai chẳng muốn sống cho vui vẻ nhưng làm thế nào mới có thể khiến mình vui vẻ, điều này mới quan trọng

- Nếu có thể được thấy chủ nhân thì tốt rồi. Tiểu Mai thở dài: suốt ngày giặt quần áo, khi nào thì mới ngóc đầu lên được.

Tần Thiên cũng thở dài, đây cũng là tâm sự của nàng.

Các nàng đều là nha hoàn bán mình, vận mệnh đều nằm trong tay chủ nhân, chẳng lẽ như A Quế, giặt quần áo, đến tuổi nhất định thì để mặc chủ nhân tùy tiện gả bán.

Thân là nữ nhi xuyên qua, nàng không màng tới việc nổi danh thiên hạ nhưng... cũng không thể chịu uất ức như vậy được.

Ít nhất không thể bị người ta đối xử như súc vật được. Ít nhất cũng phải sống như một con người, có tôn nghiêm, có tự do.

Đương nhiên, việc này phải từ từ, vội vã là không được. Lúc này, có người ngoài cửa đi vào:

-Tổng ma ma có đó không?

Nha đầu trong viện theo tiếng nhìn lại đã thấy một nữ tử dáng người đầy đặn khoảng 18,19 tuổi đang đứng ở cửa.

- Là Linh Nhi cô nương bên người Lý di nương.

Tiểu Mai khẽ nói vào tai Tần Thiên:

-Người xem trang phục nàng mặc kia, còn đeo dây chuyền vàng...

Tiểu Mai cực kỳ hâm mộ.

Nhưng ánh mắt Tần Thiên lại dừng trên tay nàng ta, nàng ta cầm một đồng quần áo mới tinh hoa lệ, vừa nhìn đã biết là quần áo của chủ nhân.

Tần Thiên nhíu mày.

Giặt quần áo cho chủ nhân đều là các nha hoàn có chút mặt mũi trong phủ, đồ của chủ nhân các nàng không nhìn nổi bởi vì đồ của chủ nhân quý giá, sợ những người hầu ngu xuẩn làm hỏng nên đều do các nha hoàn bên người giặt giũ.

Nàng ấy mang quần áo này tới làm gì?

Đang nghĩ thì một người đàn bà trung niên ục ịch mặc áo màu xanh lam từ phòng đối diện đi qua, nhìn thấy Linh Nhi cô nương thì lập tức tươi cười đi tới nịnh nọt:

- Ngọn gió nào đưa Linh Nhi cô nương tới đây, có chuyện gì, gọi người báo một tiếng thì mẹ già này sẽ tự đến, cần gì khiến cô nương phải đi lại.

Tần Thiên thấy Tống ma ma vẫn ở đó thì thầm lấy làm may vì khi này không làm lớn chuyện, chuyện vừa rồi hiển nhiên bà thấy rõ nhưng từ đầu đến cuối đều không lên tiếng...

Nàng nhìn Tiểu Mai một cái thấy nàng ta vẫn đang nhìn Linh Nhi cô nương đầy ngưỡng mộ, hiển nhiên là không chú ý đến điều này.

Hai người vào nhà hàn huyên một hồi liền đi ra, nàng nghe được Tống ma ma cười nói.

- Cô nương yên tâm, ta nhất định đốc thúc bọn nha đầu giặt sạch quần áo này.

- Vậy phiền ma ma.

Linh Nhi nói xong, xoay người rời đi.

Tống ma ma nhìn bóng Linh Nhi rồi lại nhìn quần áo trong tay cười khẽ, xoay người đi đến bên Tiểu Mai và Tần Thiên nhìn đồng quần áo chất cao như núi, quay đầu nhìn bọn A Quế tức giận mắng:

- A Quế, A Phúc, các người lại bắt nạt người mới sao, đi lấy đồng quần áo này giặt hết đi.

A Quế không ngờ mẹ chồng tương lai lại làm mất mặt mình như vậy thì mặt đỏ bừng, rầu rĩ ôm đồng quần áo khi nãy lại. Tiểu Mai trừng mắt nhìn nàng đầy đắc ý.

Tần Thiên đã có chút cảnh giác mà nhìn Tống ma ma.

Chờ A Quế đi rồi, Tống ma ma đưa quần áo Linh Nhi giao tới trước mặt hai người:

- Đây chính là quần áo của Lý di nương, giặt sạch nhất định sẽ có thưởng.

Nhìn quần áo hoa lệ trước mặt, mắt Tiểu Mai sáng bừng.

A Quế ở bên không phục la lên:

- Mẫu thân, sao không để con giặt quần áo của di nương.

Có thể giúp Lý di nương giặt quần áo đúng là chuyện vinh quang. Ở đây, Lý di nương và đại phu nhân không có gì khác biệt. Tống ma ma quay đầu cầu:

- Tay chân người thô thiển như vậy định làm hỏng đồ của Lý di nương sao?

Bà ta lại quay qua nói:

- Các người theo ta ra đây, ta có chuyện khác dặn dò.

Tống ma ma đưa A Quế, A Phúc đi rồi, trong viện chỉ còn Tiểu Mai và Tần Thiên.

Tiểu Mai cầm một bộ quần áo, đó là chiếc váy lụa màu hồng phấn, trên đó là những bông hoa thêu bằng tơ, vô cùng tinh xảo hoa lệ.

Tay Tiểu Mai khẽ run run:

- Đến bao giờ ta mới được mặc bộ quần áo này, đúng là chết cũng được nhắm mắt.

Đang cảm thán, Tần Thiên lại giật lấy quần áo trong tay Tiểu Mai.

- Đợi đã.

Tiểu Mai kinh ngạc nói:

-Tần Thiên, ngươi làm cái gì?

Tần Thiên cẩn thận kiểm tra quần áo... từng bộ một.

-Tiểu Đào, ngươi làm cái gì thế?

Tiểu Mai có chút tức giận:

-Ngươi định một mình giật quần áo của di nương, độc chiếm tiền thưởng sao?

Đang định giật lại quần áo từ tay Tần Thiên thì bỗng thấy Tần Thiên tái mặt.

Tần Thiên đưa một chiếc trường bào màu xanh da trời rất mới, thêu cực tinh mỹ tới trước mặt Tiểu Mai, giọng run run:

-Tiểu Mai, ngươi xem này...

Tiểu Mai cúi đầu nhìn thì thấy trước ngực trường bào này bị rách một lỗ bằng ngón tay cái, trong lòng hoảng sợ kêu:

-Trang phục... bị rách...

CHƯƠNG 2. PHẢI NGHĨ VỀ HƯỚNG TÍCH CỰC

Tần Thiên vội bịt miệng nàng lại, nhìn trái nhìn phải rồi thấp giọng nói:

-Trăm ngàn lần đừng để lộ ra ngoài.

Tiểu Mai lại nhìn kĩ trường bào đó, sắc mặt trắng bệch:

- Đây hình như chính là xiêm y mới may của Lí di nương, ta đã từng thấy bà mặc khi đi dạo trong hoa viên, nghe nói bà rất thích...

Cả người nàng run lên:

- Không được, không được, ta phải đi nói với Tổng ma ma, nếu không bọn họ nhất định nghĩ là do chúng ta làm hỏng.

Nàng càng nghĩ càng sợ, giọng cũng run lên:

- Lần trước có nha hoàn làm vỡ một chén trà của di nương đã bị di nương đánh 20 roi sau đó bán đi, còn chẳng biết bán đến nơi dơ bẩn nào, nếu bà nghĩ chúng ta giật làm hỏng quần áo của bà, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ bị bán đi...

Nói xong, nàng đứng lên, người lão đảo:

- Ta phải nói cho Tổng ma ma...

Tần Thiên gắt gao giữ chặt nàng lại, thấp giọng quát:

-Tiểu Mai, bình tĩnh một chút, chẳng lẽ ngươi nói với Tổng ma ma thì Tổng ma ma sẽ tin ngươi sao?

Tiểu Mai cúi đầu nhìn nàng:

- Ngươi... Ngươi có ý gì...

Tần Thiên đứng lên, nhặt bộ quần áo kia, đầu tiên nhìn quanh, chắc chắn không có ai rồi mới đi đến bên Tiểu Mai, kéo tay nàng, thấp giọng nói:

- Ngươi ngấm lại xem, chúng ta vào đây lâu như vậy, có bao giờ từng giật quần áo cho chủ nhân? Vì sao Linh Nhi cô nương đột nhiên lại mang quần áo của Lí di nương đến đây giật?

Tiểu Mai hoang mang lo sợ:

- Vì sao... Vì sao...?

Tần Thiên giơ chiếc áo trong tay lên:

- Bởi vì chiếc áo này đã sớm bị hỏng rồi, các nàng sợ bị Lý di nương trách phạt nên mới đến đây để tìm kẻ chết thay.

Nha hoàn giặt quần áo thân phận thấp kém không có chỗ dựa, làm kẻ chết thay là quá thích hợp.

-Chết... chết thay!

Sắc mặt Tiểu Mai kinh hoàng, lui về phía sau vài bước:

-Không, ta phải nói với Tổng ma ma, quần áo này ta còn chưa động đến, không phải ta làm!

Tần Thiên tiến lên vài bước gắt gao giữ chặt nàng:

- Vô dụng thôi, vì sao Tổng ma ma lại đưa quần áo này cho chúng ta giặt? Vì sao lại đưa A Phúc, A Quế đi? Bởi vì bà ta sớm đã biết quần áo đó có vấn đề, chủ ý là đẩy chúng ta xuống bùn.

- Cái gì?

Tiểu Mai kinh ngạc nhìn Tần Thiên, sắc mặt trắng bệch:

-Người nói cái gì?

Tần Thiên kéo nàng lại, đẩy nàng ngồi xuống ghế đôn, chậm rãi nói:

-Người ngẫm lại đi, Linh Nhi cô nương là loại người nào? Nàng là đại nha hoàn bên cạnh Lý di nương. Chúng ta là loại người nào? Chúng ta là nha hoàn thấp kém nhất. Linh Nhi cô nương tới đây tìm kẻ chết thay, Tổng ma ma có thể vì chúng ta mà chống đối Linh Nhi cô nương sao? Chỉ nhìn vào việc bà ta đưa A Quế, A Phúc đi là có thể thấy bà ta muốn dùng chúng ta để lấy lòng Linh Nhi cô nương rồi.

A Quế là con dâu chưa vào cửa của Tổng ma ma, A Phúc bình thường nịnh hót bà, quan hệ rất tốt. Tổng ma ma đưa các nàng đi chính là không muốn để các nàng bị cuốn vào chuyện này.

Tiểu Mai cũng cẩn thận suy nghĩ lại vấn đề này.

-Vậy chúng ta chết chắc rồi...

Tiểu Mai ngẩn ngơ một hồi, lại ôm mặt khóc:

-Ta không muốn bị bán đến kĩ viện...

Thấy nàng lo lắng như thế, Tần Thiên cầm tay nàng an ủi:

-Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột...

Còn chưa nói xong, Tiểu Mai bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Thiên, ánh mắt có chút quái dị. Tần Thiên nhìn nàng, trong lòng than không ổn.

Quả nhiên, giây sau đó, Tiểu Mai đẩy Tần Thiên ra, đứng dậy, chỉ vào nàng lớn tiếng nói:

-Ta chưa bao giờ chạm vào bộ quần áo đó, là người làm hỏng, không liên quan đến ta! Ta sẽ đến nói với Tổng ma ma, là người làm hỏng.

-Tiểu Mai...

Tần Thiên cũng đứng lên, bình tĩnh nhìn nàng, nhẹ giọng nói:

-Rõ ràng người biết chuyện không phải như thế.

Sắc mặt Tiểu Mai thay đổi.

Nàng và Tần Thiên cùng bị bán vào nhà này, một tháng qua, hai người cùng sống, cùng ăn cơm, cùng ngủ, Tần Thiên luôn vui vẻ nghe nàng oán trách, có đôi khi còn giúp nàng làm việc, có những khi nàng không

thể đến kịp giờ ăn cơm, Tần Thiên còn lén chứa cho nàng chút đồ ăn. Tần Thiên đối với nàng không tệ. Tiểu Mai xấu hổ.

Nhưng nếu không đổ lỗi cho Tần Thiên thì chính nàng cũng bị bán đi, rõ ràng không phải nàng làm Nếu sự tình thật sự không thể tránh, như vậy, một người chết còn hơn hai người chết...

Nghĩ vậy, Tiểu Mai lại cứng lòng, lạnh lùng nói:

-Ta chưa bao giờ chạm vào bộ quần áo đó, quần áo là ở trên tay người mà hỏng, ai biết có phải người làm không?

Nói xong, cũng không dám nhìn nàng, quay đầu bước đi.

- Tiểu Mai, như vậy không thể giải quyết mọi chuyện

Tần Thiên nhìn bóng lưng nàng, lạnh lùng nói:

- Người có thể đổ cho ta, ta cũng có thể đổ cho người, nơi này chẳng có ai khác, ngoài chúng ta cũng không ai biết chân tướng. Bên trên hỏi đến, chẳng lẽ chúng ta đổ tội cho nhau thì có tác dụng? Kết quả chỉ là cả hai cùng bị phạt thôi.

- Người...

Tiểu Mai dừng bước, quay đầu trừng mắt nhìn Tần Thiên, đến cuối cùng thì sững sờ đứng ở đó.

Tần Thiên thấy nàng như vậy, khẽ thở dài.

Dưới tình huống nguy hiểm tự bảo vệ mình là chuyện thường tình, nàng tuy rằng không chấp nhận hành vi này nhưng cũng không trách cứ nàng ấy. Giờ quan trọng là giải quyết vấn đề chứ chỉ trích nhau cũng vô dụng.

Hướng chi, khi khối thân thể này mắc bệnh cũng chỉ có Tiểu Mai ở bên cạnh chăm sóc nàng... nếu không cho dù nàng có xuyên qua cũng chưa chắc có thể sống tiếp được...

Nàng đi đến bên Tiểu Mai, nhìn ánh mắt nàng, trong mắt lộ ra sự ưu sầu, đồng bệnh tương liên, nàng nhẹ giọng nói:

- Tiểu Mai, ta có thể hiểu tâm tình người, chính là người không muốn bị bán đi, ta cũng không muốn, chúng ta đều là người cơ khổ, mỗi ngày nhìn sắc mặt người khác làm việc, có chút sai lầm gì cũng gặp họa lớn. Cũng chỉ có chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau, chẳng lẽ giờ lại phải làm tổn thương nhau? Giờ tình huống này không phải trốn tránh trách nhiệm là có thể giải quyết vấn đề, chủ nhân nổi giận, bán đi một hay hai nha hoàn căn bản cũng chẳng khác gì nhau. Hai chúng ta chẳng ai tránh được.

Tiểu Mai như đột nhiên như mất hết sức lực, suy sụp ngồi xồm xuống:

-Chúng ta nên làm gì bây giờ?

-Đầu tiên, chúng ta cần tỉnh táo lại, đừng hoảng sợ, cũng đừng gây rối.

Tần Thiên ngồi xồm xuống cạnh nàng, cúi đầu một hồi rồi nói:

-Linh Nhi cô nương nói qua hai ngày nữa mới đến lấy quần áo, như vậy chúng ta phải nắm chắc thời gian hai ngày này, tuyệt đối không được xé to chuyện.

Tiểu Mai thấy nàng bình tĩnh như vậy trong lòng có chút hi vọng, nàng ngẩng đầu, dùng sức nắm lấy áo Tần Thiên:

-Tần Thiên, người nghĩ ra cách giải quyết sao?

Tần Thiên nhíu nhíu mày lắc đầu.

Tiểu Mai nhụt chí, buông quần áo nàng ra:

- Vậy chẳng phải chỉ còn đường chết! Giọng như muốn nức nở .

Tần Thiên cười cười, lúm đồng tiền khẽ hiện ra khiến gương mặt 15,16 tuổi trở nên vô cùng đáng yêu.

- Tiểu Mai, người đừng nhứt chí, người phải nghĩ về mặt tích cực, may mắn chúng ta sớm đã phát hiện, nếu không sợ ý một chút, đến khi Linh Nhi cô nương đến lấy mới phát hiện thì không còn cách nào nữa.

Tiểu Mai lau nước mắt, nhìn nàng hừ một tiếng:

-Người còn cười được!

- Khóc cũng chẳng có tác dụng gì, tâm tình thoải mái, đầu óc cũng sáng sủa hơn.

Tần Thiên nắm chặt tay nàng:

- Chúng ta đừng nghĩ chuyện đó vội, giờ giặt những đồ này đi, ăn uống rồi mới có sức để giải quyết vấn đề.

Có lẽ là lời nói của Tần Thiên có tác dụng mà Tiểu Mai đã không còn oán trời trách đất. Nàng và Tần Thiên cùng giặt xong đồng quần áo trong buổi sáng.

Đầu tiên, Tần Thiên giữ bộ quần áo kia lại, không để cho ai nhìn thấy. Hai người cùng ăn trưa rồi tránh ở trong phòng, lén thưởng thức chuyện này.

Hai người ngồi trên giường kê bằng những tấm ván gỗ, vai kề vai, đầu tựa đầu, nhẹ nhàng bàn luận.

- Nếu không, vá lại chỗ thủng đó?

Tiểu Mai nhìn kĩ chỗ bị thủng, chỗ rách đúng là nơi thêu một đóa phù dung, màu sắc sợi tơ thêu vô cùng đẹp đẽ, đường may tinh tế nghiêm mật, trình tự rõ ràng, cho dù là Tần Thiên mù thêu thừa cũng không thể không thừa nhận đây là sản phẩm thêu xuất sắc. Cũng có thể đoán được bộ trang phục này sang quý cỡ nào.

Nhất định là quần áo Lý di nương cực kì yêu thích, nếu không Linh Nhi cô nương đã không cần phải đi tìm kẻ chết thay.

-Người biết thêu thừa may vá? Tần Thiên một lời chỉ thẳng ra vấn đề mấu chốt.

Tiểu Mai lập tức nhứt chí, tức tối nói.

-Ta mà biết thì đã chẳng ở đây giặt quần áo?

Tần Thiên cười. Tiểu Mai nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng mà hết tức, gục đầu xuống, nặng nề thở dài:

-Thật là làm như vậy sao? Chúng ta đến đây mới 1 tháng, phòng thêu thừa không có ai để tin cậy cả.

Tần Thiên chỉ cho nàng xem đường thêu:

- Thêu tinh mỹ như vậy chỉ sợ phòng thêu cũng không thêu được, vạn nhất làm không tốt chỉ sợ càng khiến di nương tức giận, hơn nữa càng chứng thực đó là do chúng ta làm.

Lúc nói chuyện, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng chim khách kêu, Tần Thiên động tâm, nàng đứng lên, đi đến bên cửa sổ, thấy ở nóc phòng đối diện có mấy con chim khách đang vui vẻ hót líu lo.

Tiếng kêu khiến người ta rất đổi vui mừng.

Tần Thiên hai mắt sáng ngời, quay đầu lại nhìn Tiểu Mai đang buồn bực, vui vẻ cười nói:

-Ta nghĩ được một cách, có lẽ dùng được đó.

2. , Chương 003-004

CHƯƠNG 3. ĐIỀM LÀNH

Trong hai ngày này, cũng không biết có phải là Tống ma ma đã dẫn dò không mà A Quế, A Phúc đột nhiên không đến tìm Tiểu Mai và Tần Thiên gây phiền toái, chẳng những tự giác làm phần việc của mình, lúc nhàn rỗi cũng không tới gần hai người, lại càng không bén mảng đến phòng hai người nữa bước.

Đến cả Tống ma ma cũng ôn hòa hơn hẳn bình thường, Tần Thiên nghĩ, có lẽ là biết các nàng chẳng còn sống thoải mái được bao lâu nữa? Cho nên có chút mềm lòng? Nhưng dù mềm lòng cũng có hạn, ít nhất Tần Thiên nhìn ra được, Tống ma ma quyết định hi sinh hai người.

Chẳng qua chỉ là một phòng giặt quần áo nhỏ nhỏ còn có nhiều chuyện rắc rối như vậy thì cái gọi là đấu tranh tàn khốc ở văn phòng thời hiện đại cũng chưa thể so sánh được? Ít nhất cũng chẳng động một chút đã bị đánh, bị đối xử tàn tệ đến mất mạng. Tần Thiên không rõ, vì sao còn có người cho rằng xuyên qua là chuyện tốt?

Hai ngày này, hai người cấp tốc tiến hành kế hoạch, Tiểu Mai không dưới một lần lo lắng hỏi nàng:

- Tiểu Đào, cách này thực sự có thể dùng được sao?

Khi nói chuyện, nàng gắt gao nắm chặt tay Tần Thiên, trong bàn tay tứa mồ hôi, hai mắt đầy kinh hoàng. Tần Thiên biết, lúc này, nàng cần được an ủi, cổ vũ. Cho nên mỗi lần như vậy, Tần Thiên sẽ luôn mỉm cười, má lúm đồng tiền hiện lên cũng biểu lộ sự tự tin của nàng.

Nhưng là rốt cuộc liệu có được không...

Chỉ có ông trời mới biết được, nàng cũng chỉ có 5 phần chắc chắn mà thôi.

Nhưng nếu nàng đã nghĩ ra cách thì áp lực cứ để nàng gánh vác đi, còn tốt hơn cả hai cùng hoảng loạn.

Rất nhanh đã tới lúc Linh Nhi cô nương đến.

Hôm nay, trời đẹp, là một ngày trời trong nắng ấm. Ánh mặt trời nhàn nhạt rải lên từng góc viện, mỗi mái nhà đều có rất nhiều chim khách đang bay tới bay đi, chiêm chiếp chít chít, rất náo nhiệt.

Giữa viện có mấy sợi dây thừng thô to giăng ra, trên đó phơi những bộ quần áo lần trước Linh Nhi cô nương đưa tới.

Vải tơ lụa mềm mại, những sợi tơ lóe sáng dưới ánh mặt trời, bộ xiêm y thêu trăm hoa như đang đua nở dưới ánh mặt trời, chim bay như muốn giương cao cánh, trông rất sống động, lúc này không chỉ Tiểu Mai mà Tần Thiên cũng không nhịn được mà tán thưởng.

Cái gọi là xảo đoạt thiên công (cực kì khéo léo) có lẽ chính là như vậy.

- Bọn A Quế không biết đi đâu rồi, cũng không thấy Tống ma ma?

Tiểu Mai nhìn quanh rồi nói khẽ với Tần Thiên.

Nhất định là biết Linh Nhi cô nương sắp tới, cho nên tránh trước một bước. Tần Thiên trầm nghĩ, nhưng thế cũng tốt, bọn họ không ở đây, làm việc cũng tiện hơn nhiều.

- Thời gian sắp tới rồi, Tiểu Mai, người ra cửa nhìn đi, chỉ cần thấy Linh Nhi cô nương thì báo cho ta. Tần Thiên dặn dò.

Tiểu Mai gật đầu, đi tới bên cửa. Hai ngày này, nàng đã quen nghe lời Tần Thiên chỉ huy, nàng luôn bối rối nhưng Tần Thiên lại luôn tỏ vẻ bình tĩnh khiến nàng tin phục, nàng cũng không quản việc một cô nương 15, 16 tuổi mà như vậy là không bình thường, nàng chỉ biết là giờ chỉ có Tần Thiên là chỗ dựa ỳnh.

Tiểu Mai vừa đi, Tần Thiên xoay người quay về phòng, lấy ra bộ quần áo bị hỏng, cẩn thận phơi lên sợi dây thừng.

Làm xong mọi thứ, nàng lui ra phía sau vài bước, tránh ở 1 cây cột, ngẩng đầu nhìn đàn chim khách trên nóc nhà.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, nàng hơi hơi nheo mắt, cười cười.

Như có cái gì triệu hồi, mấy con chim khách bay xuống dưới, đảo quanh bộ quần áo này mấy vòng, vui mừng kêu lớn.

Tiếng kêu của mấy con chim thu hút những con chim còn lại đến, chít chít chiêm chiếp loạn thành một đoàn. Tần Thiên nhìn nhìn cửa, thấy Tiểu Mai đang ló đầu ra ngoài, vẫn chưa có động tĩnh gì, hiển nhiên Linh Nhi cô nương còn chưa đến.

Nàng quay đầu lại, đã thấy một con chim khách đậu lên bộ quần áo của Lý di nương, Tần Thiên vội vàng xua đi nhưng không làm gì quá, chim khách tung cánh bay lên, xoay quanh bộ quần áo, mắt đen nhìn chăm chăm Tần Thiên, thấy nàng không có ý gì xấu, lại thử thăm dò, bay xuống dưới.

Tần Thiên nhìn chúng nó cười, nhẹ giọng nói:

- Ngoan, bây giờ còn chưa phải lúc, chút nữa, chỉ cần các người giúp sức, ta nhất định sẽ không bạc đãi các người

Nàng canh giữ bên cạnh quần áo, chỉ cần chim khách định bay xuống thì sẽ xua đi nhưng cũng không làm chúng sợ hãi. Mấy lần, đến khi chim khách sắp mất kiên nhẫn thì ngoài cửa nghe giọng Tiểu Mai khẽ hô:

- Linh Nhi cô nương đến đây!

Tần Thiên nghe được, liếc nhìn chim khách trên trời, vội trốn ra sau cây cột.

Chim khách thấy kẻ chặn đường rốt cục đã chịu tránh ra, cao hứng vỗ cánh lao xuống, một con tiếp một con, cắm cúi mổ mạnh lên quần áo.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng Linh Nhi cô nương:

- Tổng ma ma, bà đâu rồi?

Sau đó là giọng nói vui mừng của Tổng ma ma:

- Ta mới từ chỗ phu nhân đến, từ xa đã thấy cô nương đến nên vội quay về

Nghe giọng bọn họ, Tiểu Mai nhất thời luống cuống sợ hãi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội lui về sau mấy bước, lùi về đến bên Tần Thiên, lo lắng mở to mắt nhìn ra cửa.

- Phu nhân khỏe chứ?

Ngoài cửa, Linh nhi cô nương không nhanh không chậm hỏi.

- Phu nhân đang bận, ta ở trong sân đợi cả buổi mới gặp phu nhân, cho nên mãi mới về, không ở đây chờ đón cô nương, cô nương đừng trách.

Giọng Tổng ma ma giả lả tươi cười, hoàn toàn có thể hình dung ra bộ dáng lúc này của bà.

- Ma ma sao lại nói vậy? Chẳng qua chỉ đến lấy mấy bộ quần áo, ta tự đến lấy là được, nào dám phiền ma ma.

Giọng hai người càng ngày càng gần .

Tần Thiên biết thành bại là ở lúc này, nàng đẩy Tiểu Mai, nhanh chóng bước ra, xua xua đám chim khách đang mổ lên quần áo.

Nhưng trên bộ đồ này không biết có gì hấp dẫn chim khách mà lũ chim luyến tiếc không buông, cấp bộ xiêm y bay lên.

Khi Linh Nhi cô nương và Tổng ma ma đi vào sân thì vừa vặn nhìn thấy cảnh một đàn chim khách cắp quần áo bay đi.

Hai người cùng biến sắc.

Linh Nhi cô nương chỉ lên trời, dậm chân nói:

- Không hay rồi, quần áo bị chim tha đi rồi!

Mà Tổng ma ma một bên xoay người nhặt một viên đá ném về đàn chim, Tần Thiên nhìn thấy vội tiến lên ngăn bà lại.

Nàng giữ chặt tay cầm đá của Tổng ma ma, lớn tiếng nói:

- Tổng ma ma, trăm ngàn lần không được, đây chính là diêm lạnh đó!

Nói xong, dưới con mắt kinh ngạc của Tổng ma ma và Linh Nhi cô nương, Tần Thiên vội quỳ xuống, dập đầu ba cái, sau đó lớn tiếng nói:

- Chim khách là loài chim cát tường, nhiều chim khách đem quần áo di nương đi như vậy, nhất định là sắp có chuyện vui đến với di nương. Ma ma đuổi chim khách đi chính là xua chuyện vui đi đó.

CHƯƠNG 4. MỌI NGƯỜI CÙNG VUI

Người xưa vốn luôn kính thần sợ quỷ, thích lành tránh dữ, đối với chuyện như vậy rất miễn cảm.

Nghe Tần Thiên nói như vậy, viên đá trong tay Tổng ma ma không dám ném ra nữa, bàn tay vươn giữa không trung, vô cùng quái dị.

Bên cạnh, Linh Nhi cô nương lúc nhìn trời, lúc nhìn Tần Thiên đang quỳ, không biết nên phản ứng thế nào.

Lúc này, Tần Thiên lặng lẽ quay đầu ra dấu với Tiểu Mai đang ngây ngốc.

Tiểu Mai nhìn thế cũng biết đây là lúc quyết định vận mệnh của hai người, vội ổn định bản thân, cũng quỳ xuống, chỉ lên trời lớn tiếng nói:

- Tổng... Tổng ma ma, trước kia viện chúng ta làm gì có nhiều chim khách như vậy? Nhưng từ khi Linh Nhi cô nương đem quần áo của di nương đến đây, đám chim khách này càng lúc càng đông, như tụ về đây hết. Nhất là khi chúng ta giặt bộ quần áo bị chim cắp đi kia, đám chim khách phản ứng đặc biệt lạ, cũng không biết là có chuyện gì?

Tiểu Mai lúc đầu còn có chút lo lắng nhưng dần dần nói có thứ tự rành mạch, kể chuyện như thật.

Những lời này đương nhiên cũng là hai người đã thương lượng từ trước nhưng Tiểu Mai phát huy rất tốt, Tần Thiên lên nhìn về phía nàng cổ vũ.

Tiểu Mai hoảng sợ, vội làm như không thấy.

Đến cùng Linh Nhi còn có hai nha hoàn ăn mặc chỉnh tề, các nàng là cùng Linh Nhi tới bắt người, nào ngờ vừa đến đã thấy tình huống như vậy, nhất thời đều ngẩn ngơ giật mình không biết làm gì.

Linh Nhi và Tổng ma ma qua thời gian cũng dần bình tĩnh lại, Linh Nhi đi đến trước mặt hai người, nhìn nhìn bọn họ, nửa tin nửa ngờ nói:

- Thật sự là có chuyện như vậy?

Tiểu Mai có chút chột dạ, không dám nói tiếp, Tần Thiên lại ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đơn thuần nhìn nàng nói:

- Là thật, Linh Nhi cô nương, ở nhà cũ ta cũng từng xảy ra chuyện như vậy, quần áo một tú tài phơi bên ngoài bị chim khách cắp đi, kết quả, tú tài này năm đó đổ bể bản thân.

Dù sao, bốc phét cũng không cần nộp thuế.....

Nghe hai người nói xong, Linh Nhi rũ mắt trầm ngâm một lát, lại ngẩng đầu nhìn nhìn hướng chim khách bay đi, sau đó lại nhìn Tổng ma ma, người đang chuyển mắt nhìn nàng, hai mắt nhỏ đảo loạn. Linh Nhi bỗng nhiên nở nụ cười:

- Nói đúng, quần áo bị đàn chim khách cắp bay đi, không phải diêm lạnh thì là cái gì?

Tổng ma ma cũng ở bên cạnh vỗ tay cười phụ họa:

- Đương nhiên là diêm lạnh, bà già ta sống lâu như vậy đây là lần đầu thấy cảnh này. Linh Nhi cô nương, cô nương nên nói cho di nương mừng.

Linh Nhi cười nói:

- Đó là đương nhiên!

Quần áo di nương thích nhất không thấy, không nói lại được sao? Di nương càng ngày càng nóng tính, thật sự phát hỏa thì phu nhân cũng không thể khuyên được.

Hai nha hoàn bên cạnh cũng người một lời, ta một lời cát tường vui vẻ.

Linh Nhi nhìn về phía Tần Thiên, Tiểu Mai cười nói:

- Các người đứng lên đi, thu dọn những bộ quần áo còn lại, ta về báo cho di nương trước, nếu di nương muốn gặp các người thì ta sẽ đến gọi các người sau.

Tần Thiên nhìn Linh Nhi cười nói:

- Cô nương nói như thế nào, chúng ta sẽ làm như thế.

Linh Nhi đảo mắt nhìn khắp người nàng, cười cười:

- Đúng là nha đầu may mắn.

Tần Thiên và Tiểu Mai dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn quần áo còn lại của Lý di nương, hai nha hoàn kia cũng giúp các nàng thu quần áo rồi kiểm tra cẩn thận một lần, thấy giặt sạch sẽ chỉnh tề thì rất vừa lòng.

Trong lúc Linh Nhi lạnh lùng nhìn Tần Thiên. Tiểu Mai co rúm lại dưới ánh mắt của nàng nhưng nha đầu Tiểu Đào kia lại có thể nhìn thẳng vào mắt nàng mà tươi cười khiến nàng rất bất ngờ. Nhớ ngày nó, nàng mới bị bán vào phủ, vừa thấy nha hoàn cấp trên, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên ...

Không khỏi lại nhìn Tần Thiên thêm mấy lần.

Chuẩn bị tốt mọi thứ rồi, đám người Linh Nhi đi ra khỏi phòng giặt quần áo.

Chuyện chim khách cấp quần áo của Lý di nương đi có rất nhiều người nhìn thấy, nhất thời ồn ào khắp phủ. Chiều đó, Lý di nương còn gọi Tổng ma ma đến, không lâu sau bà vui mừng đi về, còn cho Tần Thiên và Tiểu Mai mỗi người mười tiền, nói là thưởng cho các nàng.

Lúc này, Tần Thiên biết, cửa này đã hữu kinh vô hiểm mà qua. (Có hoảng sợ nhưng không nguy hiểm).

Sau đó, Tiểu Mai lên nói với Tần Thiên:

- Di nương thưởng người hầu chắc chắn không bao giờ hẹp hòi chỉ 10 tiền vậy đâu, nhất định là Tổng ma ma lên lấy đi rồi.
- Người phải nghĩ thế này, chúng ta chẳng những không bị bán đi, còn được tiền thưởng, đã là quá tốt rồi. Tần Thiên cười nói với nàng.
- Tiểu Đào, người cứ như vậy sẽ dễ bị coi thường đó. Tiểu Mai oán hận.

Đây là chuyện bất lực nếu không nghĩ như vậy, trước khi bị người bắt nạt đã tức mà chết rồi, có được gì đâu? Vì chút chuyện không thể thay đổi mà buồn bực thì chẳng phải tự khiến mình khó sống sao?

Tần Thiên mỉm cười không nói gì. Tiểu Mai lại hỏi:

- Bộ quần áo đó làm sao bây giờ?

Tần Thiên cười nói:

- Giờ làm gì còn ai quần bộ quần áo đó?

Quần áo bị phá hỏng, từ nay về sau cũng sẽ phá hủy dần trong lòng chúng ta, sẽ chẳng còn được nhắc đến nữa.

Chuyện này bất kể với ai mà nói cũng đều là chuyện tốt, các nàng không cần bị bán đi còn được tiền thưởng, Linh Nhi và Tổng ma ma không bị trách phạt, nên biết rằng, cho dù họ tìm được người chết thay cũng không tránh được liên lụy, chỉ là trừng phạt nặng hay nhẹ mà thôi. Mà Lý di nương không vì mất đi đồ yêu thích mà tức giận, ngược lại còn vui mừng, đó chẳng phải là chuyện tốt sao?

Mọi người cùng vui.

Việc này qua đi, có lẽ là vì Tống ma ma được thưởng mà Tần Thiên và Tiểu Mai cũng được sống thoải mái hơn, thức ăn cũng ngon hơn. Ngày tuy bình thản nhưng an ổn. Đến khi Tần Thiên gần như hoàn toàn quên chuyện này thì bỗng nhiên có một ngày, một ma ma đi đến phòng giặt đồ, nói với Tống ma ma rằng Đại phu nhân muốn gặp các nàng.

Tần Thiên đang giặt quần áo, nghe được lời này thì quần áo trên tay rơi xuống chậu, nước văng tung tóe ướt cả người.

Nàng bỗng nhiên có dự cảm xấu.

3. , Chương 005-006

CHƯƠNG 5. ĐƯỜNG GIA ĐẠI PHU NHÂN

Sân của Đại phu nhân nằm ở phía đông Trang phủ.

Vào Trang phủ đã lâu, đây là lần đầu tiên Tần Thiên và Tiểu Mai đến đây.

Cho dù tâm tình không yên, Tần Thiên vẫn bị phong cảnh tráng lệ ở đây hấp dẫn.

Trang phủ là điển hình cho kiểu kiến trúc phía nam, đình đài lầu các tú lỵ cao ngất, hành lang dài tiếp nối nhau, uốn lượn, bốn phía còn có cây cầu nhỏ bắc qua suối, kì hoa dị thảo khắp nơi. Trang phủ rộng lớn, thiết kế bố cục vừa tráng lệ lại vừa tinh xảo, thật sự là rất xa hoa!

Tần Thiên cảm thấy, Trang phủ hình như còn giàu có hơn những gì nàng từng tưởng tượng.

Người đưa các nàng đi là ma ma họ Dương, dọc đường đi nói cho hai người quy củ trong viện của phu nhân.

- Phu nhân thật ra là người tính tình ôn hòa nhưng ghét nhất là bị người hầu nói dối, lừa gạt cho nên phu nhân hỏi cái gì các người phải thành thật trả lời, trăm ngàn lần đừng giấu diếm phu nhân...

Nói xong, Dương ma ma quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn các nàng một cái:

- Phu nhân là người thế nào, hẳn các người cũng biết.

Tiểu Mai chột dạ, kim lòng không đậu mà run lên. Tần Thiên cũng chột dạ, tim đập loạn.

Đại phu nhân là người như thế nào? Nói đến tên của bà, chỉ sợ mười người trong Dương thành thì đến chín người đều phải gợn ngón tay cái lên.

Bởi vì Trang phu nhân thân là nữ nhân nhưng lại làm chuyện của nam nhân mà lại làm rất tốt. Bà chưởng quản Thịnh thế trà gầy dựng nên quy mô đồ sộ.

Theo đạo lý, bà là nữ nhân không thể xuất đầu lộ diện nhưng Trang phủ có đặc thù, bởi vì 13 năm trước, lão gia gây dựng nên cơ đồ khổng lồ này thì nhiễm bệnh mà nhắm mắt xuôi tay, để lại vợ góa con cô và gia sản lớn.

Sau đó, Trang phu nhân không để ý thế tục, xuất đầu lộ diện, không biết dùng cách gì mà dẹp yên đám người trong họ tộc có ý đồ muốn cướp tài sản, dựa vào thân phận nữ nhân nhưng duy trì việc làm ăn của cả gia tộc, duy trì sự phú quý cho Trang phủ.

Cho nên nói, Trang phu nhân có kiến thức có quyết đoán, không giống nữ nhân bình thường trong giới quyền thế bấy giờ, tuyệt đối không phải là người dễ qua mặt, đây là người còn khó đối phó hơn Lý di nương.

Bà bỗng nhiên muốn gặp mình và Tiểu Mai, là phát hiện ra cái gì?

Đang lúc bất an, Dương ma ma đã dẫn các nàng vào một tòa nhà, xuyên qua cổng hoa là một dãy nhà lớn, ngoài sân trồng trúc Tương Phi, gió thổi qua khiến lá xào xạc.

Ngoài hành lang có mấy tiểu nha hoàn đang ngồi, thấy các nàng tiến vào thì vừa thông báo vừa vén rèm gõ đàn hương lên. Dương ma ma dẫn Tần Thiên và Tiểu Mai đi vào.

Vừa đi vào đã ngửi thấy mùi đàn hương, nhóm người Tần Thiên còn chưa kịp nhìn rõ cách bài trí bên trong đã bị Dương ma ma dẫn vào phòng trong phía Đông.

Phòng trong, ở bên cửa sổ có bày hai chiếc ghế bành khắc hoa cúc, một nữ nhân hơn 40 tuổi đang ngồi đó.

Người này dung mạo đoan trang, mặc một chiếc áo màu xanh dương đậm, váy trắng, tóc đen búi gọn sau gáy cài một cây trâm dương chỉ bạch ngọc, cổ tay đeo đôi vòng ngọc.

Bà ăn mặc đơn giản, cả người không có nhiều trang sức khiến người ta có cảm giác thoải mái, đặc biệt là uy thế của bà khiến người ta vừa nhìn đã đoán ra ngay được thân thế.

Tần Thiên biết, đó chính là Đại phu nhân.

Bên cạnh Đại phu nhân là một người đàn bà ước chừng hơn 30 tuổi, lúc này người đàn bà đó dâng một chung trà trắng men hoa xanh tới tay Đại phu nhân, sau đó nhìn hai người Tần Thiên quát:

- Thất thần cái gì, còn không mau dập đầu với Đại phu nhân.

Tần Thiên cùng Tiểu Mai quỳ xuống dập đầu với Đại phu nhân, quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu lên.

Tiếp theo, Tần Thiên nghe có người nói:

- Nguyệt Nương, đem thứ đó ra cho các nàng nhìn xem.

Giọng nói bình tĩnh, trầm ổn, lộ ra sự uy nghi, Tần Thiên biết đây là giọng của Đại phu nhân.

Sau đó nghe Nguyệt Nương cung kính đáp:

- Vâng!

Sau đó là tiếng sột soạt, giây sau, một thứ đồ mềm mại, màu sắc rực rỡ bị ném tới trước mặt hai người. Tần Thiên nhìn rõ vật trước mắt thì cả người toát mồ hôi lạnh. Tiểu Mai bên cạnh sợ hãi hét lớn.

Đây chính là bộ quần áo bị chim khách cắp đi của Lý di nương, lúc này, quần áo đã rách mướp, bị chim khách mổ lỗ chỗ nhưng vẫn nhìn thoáng được những gì các nàng đã làm.

Trên đỉnh đầu lại vang lên tiếng Đại phu nhân sáng giọng:

- Tin chắc không cần ta phải nói gì chứ. Không ngờ Trang phủ chúng ta còn có loại người hèn hạ gian ác đối trên lừa dưới. Trang phủ không dung được các người, Nguyệt Nương, gọi bà mối đến, đem hai nàng bán đi.

Tiểu Mai nghe được lời ấy, “Oa” một tiếng khóc lớn, nàng liên tục dập đầu với Đại phu nhân, khóc nói:

- Phu nhân thương xót, đừng bán nô tì đi. Chúng con bị ép buộc, chúng con không có cách nào khác, xin phu nhân thương tình.

Tần Thiên cũng ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Đại phu nhân, đã thấy bà bưng chung trà chậm rãi nhấp, tư thái đoan trang mà cao quý, sắc mặt thâm lặng như nước, không vì lời van xin của Tiểu Mai mà có chút rung động.

Vận mệnh của hai người với bà mà nói chẳng có ý nghĩa gì.

Trong lòng Tần Thiên dần tức giận.

Mắt thấy Nguyệt Nương đi ra ngoài gọi một ma ma khỏe mạnh vào, thấy bà ta xắn tay áo đi tới gần, Tiểu Mai run người té ngã xuống đất, sợ đến mặt cắt không còn hột máu, cả người run rẩy.

Tần Thiên cũng vội đến độ mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ cứ như vậy bị bán đi? Nha hoàn bị nhà giàu bán đi sẽ chẳng có chỗ tốt nào mà đi, hoặc là đến kĩ viện dơ bẩn hoặc là bị bán làm vợ những kẻ thấp hèn.

Chẳng lẽ nàng hao hết tâm tư cũng vẫn phải nhận kết cục này.

Các nàng có gì sai đâu?

Lúc này, cho dù tính cách lạc quan thế nào, Tần Thiên cũng không tìm được lí do để tự an ủi mình.

Vận mệnh có đôi khi cũng phải do chính mình tranh thủ.

Lúc này, một người kéo Tần Thiên, Tần Thiên bốc lửa giận, dùng sức đẩy bà ta ra, đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng Đại phu nhân lớn tiếng nói:

- Phu nhân, người là thương nhân thành đạt, sao lại không phân rõ phải trái như vậy!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, đám người đang kéo Tiểu Mai dừng tay, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Tần Thiên.

Trên đời này còn có nô tài lớn mật như thế.

Đại phu nhân đang uống trà quên cả nuốt vào. Bà lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Thiên, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn không ra có vẻ gì khác lạ.

Nguyệt Nương là người đầu tiên lấy lại tinh thần, nàng tức giận đến run người, chỉ vào Tần Thiên lớn tiếng mắng:

- Phẫn! Phẫn rồi, thân là nô tỳ mà cũng dám hô to gọi nhỏ với chủ nhân, người muốn chết sao?

Tần Thiên không chút sợ hãi trừng mắt nhìn Nguyệt Nương lớn tiếng nói:

- Nguyệt Nương, chúng ta bị bán đi kết cục người cũng biết, thế có khác gì chết? Dù sao đều là chết, vì sao ta không thể nói ra những gì muốn nói.

Nói xong, Tần Thiên lại nhìn về phía Đại phu nhân, gần từng tiếng:

- Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Phu nhân, người không hỏi xanh đỏ đen trắng đã bán chúng ta đi, đây chẳng lẽ là cách làm của người thiếu tình đạo lý?

Sắc mặt Đại phu nhân càng lúc càng trầm, ánh mắt có vẻ tàn khốc khiến người khác sợ hãi. Chung trà trên tay dần mạnh xuống bàn âm một tiếng khiến Tiểu Mai hoảng sợ run lên.

Tiểu Mai tỉnh táo lại, đánh Tần Thiên rồi khóc nói:

- Người im miệng đi, đừng nói gì nữa.

Đồng thời, Nguyệt Nương cũng chỉ vào Tần Thiên quát lớn:

- Đúng là buồn cười, phu nhân bán nô tài còn phải xin phép các người? Người đâu, vả miệng nó cho ta.

Hai nha hoàn đi về phía Tần Thiên, Tần Thiên tức giận điên người, vung tay đẩy bọn họ ra, lớn tiếng mắng:

- Cút hết cho ta, muốn đánh thì cứ chờ ta nói xong rồi đánh!

Mẹ kiếp, nàng nhẫn nhịn lâu như vậy, vẫn luôn cẩn thận, nghiêm túc giữ gìn bổn phận, bị người hãm hại cũng không dám lên tiếng, trăm phương nghìn kế nghĩ cách thoát thân, kết quả thế nào? Cũng chỉ là kết cục này.

Nếu thật sự cứ như thế thì cứ làm loạn một hồi, chết cũng phải chết cho thoải mái, cho cơn tức trong lòng trôi đi.

CHƯƠNG 6. GÀ CHỌI

Trước khi hai người Tần Thiên vào viện, Đại phu nhân vừa gặp đại chương quỹ Lưu Quy Vinh của Trà Hành xong, chờ Lưu Quy Vinh đi, Đại phu nhân nói với Nguyệt Nương thân tín:

- Tín Xuyên này càng ngày càng kì cục, bảo nó phụ trách thu trà nhưng nó lại làm chuyện cần thiếu cần hụt, thất tín bất nghĩa.

Đại phu nhân càng nói càng tức, càng nói càng thất vọng.

- Lúc lão gia còn sống vẫn thường nói, nông dân trồng trà là những người đáng thương, quanh năm suốt tháng vất vả làm lụng cũng chỉ mong được no bụng, nuôi sống gia đình, nếu thời tiết không thuận lợi thì cả năm coi như mất đường sống. Lão gia từng dặn bảo ta ngàn vạn lần, Thịnh thế chúng ta tuyệt đối không được kiếm tiền bất lương.

Đại phu nhân nắm chặt khăn tay, rất đau lòng:

- Những lời này ta nói với Tín Xuyên rất nhiều nhưng không ngờ nó vẫn làm ra chuyện thế này

Bà vỗ bàn:

- Còn cứ thế, Thịnh thế chỉ sợ sẽ bị hủy trong tay nó!

Thịnh Thế trà hành kinh doanh chính là lá trà gia công, đầu tiên là thu mua chè của nông dân sau đó dựa vào đặc tính của từng loại mà gia công thành đủ loại trà, sau đó buôn bán khắp nơi trong cả nước, thu lợi rất lớn

Thịnh Thế trà hành chủ yếu nhập nguồn trà từ các nông dân trồng trà ở ven Dương thành, có khi cũng ra các thành khác mua chè.

Trước kia, chuyện thu mua trà có chuyên gia phụ trách nhưng năm nay, Đại phu nhân không chịu được sự nài nỉ, ép buộc của Lý di nương mà giao công việc này cho Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên, nhưng không ngờ chưa được bao lâu đã xảy ra chuyện này.

Chuyện này, Đại phu nhân vốn mất mấy mươi năm dồn sức vào Trà Hành, người rất chú trọng danh dự sao có thể dễ dàng tha thứ?

Nguyệt Nương là nha hoàn hồi môn của Đại phu nhân, cho tới nay vẫn luôn đi theo phu nhân hỗ trợ xử lý chuyện của Trà Hành, rất được Đại phu nhân tin cậy, cũng hiểu rõ tâm tư của Đại phu nhân.

Bà vừa xoa bóp cho Đại phu nhân vừa nhẹ giọng nói:

- Phu nhân, người cũng đừng nóng vội, cẩn thận kéo tự làm tổn thương thân thể mình. Nhị thiếu gia chưa tôi luyện nhiều, cứ từ từ uốn nắn, chỉ tiếc...

Nói tới đây, bà bỗng nhiên im bặt không nói thêm gì nữa.

Đại phu nhân sao không hiểu ý bà.

Đáng tiếc... Đáng tiếc Tín Ngạn bị điếc bẩm sinh, nếu không nó chính là người thích hợp nhất. Sẽ chẳng có nhiều việc phiền lòng như vậy.

Nhớ tới con mình, Đại phu nhân ruột mềm trăm mối, khó có thể thư thái, không khỏi thở dài.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe được từ ngoài thông báo, Dương ma ma đã quay lại. Nguyệt Nương nói:

- Hẳn là đã dẫn hai nha đầu thấy diêm lạnh đến.
- Diêm lạnh?

Đại phu nhân nắm chặt khăn, cười nhạt:

- Giờ ta còn chưa chết mà đến cả nha hoàn thấp kém nhất cũng biết phải lấy lòng bên kia, giặt chút quần áo cũng có thể có “diêm lạnh”.

Với chuyện diêm lạnh gần đây ồn ào trong phủ, Nguyệt Nương cũng tức giận vô cùng. Bà cúi người, nghiêng răng nói với Đại phu nhân:

- Phu nhân, lần này không thể để mặc được, không cần ngại giết gà dọa khỉ!

Đại phu nhân sầm mặt gật đầu.

Sau đó, Tần Thiên và Tiểu Mai vào, Đại phu nhân không nói hai lời đã sai bắt hai người đi bán.

Nhưng khiến Đại phu nhân và Nguyệt Nương không ngờ được rằng, vốn hẳn nên là “gà mái nhỏ” yếu đuối lại bỗng nhiên biến thành “con gà chọi” cả vú lấp miệng em.

Chẳng những dám đánh người trong phòng phu nhân, còn dám mắng phu nhân không phân rõ phải trái!

Dù là Đại phu nhân từng trải cũng không khỏi ngậy người. Nguyệt Nương lại sai nha hoàn khác giữ Tần Thiên lại.

Đối mặt với sự áp bức như thế, Tần Thiên cũng bất chấp, mọi người đều biết yêu, buồn, phiền, giận, cho dù là Phật tổ tu dưỡng tốt cũng không có nghĩa là không thành sư tử được.

Nàng tuy rằng xuyên qua thành nha hoàn, chẳng lẽ nàng thật sự coi mình là nha hoàn hèn kém, không dám lên tiếng, chịu để người ta sắp đặt sao? Một khi đã như vậy, ra khỏi Trang phủ, vận mệnh của nàng thế nào thật khó mà nói. Nói khó nghe một chút, có lẽ ngay cả chết cũng khó.

Tần Thiên chỉ cảm thấy cơn tức tràn ngập trong lòng, cũng không biết nên trách ai, chỉ biết rằng mình tuyệt đối không thể chấp nhận số phận như vậy được.

Nàng bắt đầu to gan, cùng đám nha hoàn đánh nhau loạn lên, rất có khí thế muốn cùng sống mái một trận. Tiểu Mai ở bên cạnh nhìn mà choáng váng, không ngờ người bình thường luôn cười hi hi ha ha như con cừu nhỏ dễ bị áp bức lúc nổi giận lại có thể thành con sói xám!

Mắt thấy Tần Thiên phản kháng khiến sắc mặt Đại phu nhân càng lúc càng khó coi, trong lòng Tiểu Mai nổi lên một suy nghĩ.

Hai đấm khó địch bốn tay, chỉ chớp lát, Tần Thiên đã bị đám người đó ép quỳ xuống đất, hai tay bị khóa chặt, một người vung tay tát nàng, nàng không chút yếu thế, ngẩng đầu lên, dùng đầu đánh vào bà ta.

- Ái ôi! Hay cho con tiện nhân này, không muốn sống à?

Bà ta ôm thắt lưng, lui về phía sau hai bước, vừa thở phì phò vừa mắng.

Bên kia Nguyệt Nương kêu lên:

- Dẫn hai đứa nó xuống, đánh 20 roi trước.

Đám người kia nghe lệnh, ra sức kéo hai nàng ra ngoài. Tần Thiên dùng chân đá, răng cắn, nhất thời đám người đó không dám tới gần. Bên kia, Tiểu Mai không có gan chống đối, nàng sợ tới mức khóc ầm lên, tình thế cấp bách vội chỉ vào Tần Thiên kêu lên:

- Không liên quan đến con, đều là ý của Tiểu Đào, tất cả đều do Tiểu Đào nghĩ ra, không liên quan đến con. Đại phu nhân, xin tha mạng cho con!

Đại phu nhân và Nguyệt Nương đều giật mình, không nghĩ còn chưa đánh mà hai người đã chiến tranh nội bộ.

Đại phu nhân cười nhạt nhìn Tần Thiên, muốn xem xem nàng sẽ phản ứng ra sao.

Tần Thiên nghe Tiểu Mai nói như vậy thì cũng ngăn người, nàng ngừng giãy dụa, nhìn về phía Tiểu Mai, Tiểu Mai chợt dạ không dám nhìn nàng, chỉ vội dập đầu với Đại phu nhân.

Tần Thiên nhìn Tiểu Mai nói:

- Tiểu Mai, người nói vậy ta cũng không trách người, chống đối là lựa chọn của ta, ta không thể ép người chọn theo ta. Về sau, chúng ta không liên quan gì đến nhau, tự lo ình đi.

Nói xong nhìn về phía Nguyệt Nương ngang nhiên nói:

- Nguyệt Nương, Tiểu Mai nói không sai, mọi chủ ý đều là do ta nghĩ ra, không liên quan đến nàng, đánh thì đánh mình ta thôi.

Tiểu Mai không nghĩ tới nàng lại nói như vậy, thoáng quay đầu, mắt ngấn lệ có chút xấu hổ, cảm kích nhìn nàng.

Đại phu nhân nghe đến đó, khước miệng ngừng cười nhạt, bà trầm giọng nói:

- Ra là thế, trước thả Tiểu Mai ra đã.

Tiểu Mai thở phào nhẹ nhõm một hơi .

Hai mươi trượng, một trượng cũng không thể, chưa biết chừng mạng cũng chẳng còn, tuy rằng bán đứng Tiểu Đào có chút bất nghĩa nhưng có gì quan trọng hơn tính mạng mình?

Đám nha hoàn lại tiến lên kéo Tần Thiên đi, Tần Thiên thấy thật sự không trốn được thì vừa giãy dụa vừa gào to với Đại phu nhân.

- Phu nhân, ta biết trong mắt bà, chúng ta chỉ là những kẻ râu ria, xử lý bọn ta so với xử lý một con gà còn dễ dàng hơn. Lúc giết gà đương nhiên chẳng cần hỏi nỗi oan của gà, cũng như việc xử lý bọn ta càng chẳng quan trọng.

Bên cạnh, một tiểu nha đầu nghe được câu này không nhịn được phì ra cười. Đại phu nhân vốn tức giận đầy người nghe xong cũng có chút buồn cười nhưng vì để duy trì tôn nghiêm của mình nên cố nhịn xuống. Nguyệt Nương cũng cúi đầu, môi giật giật.

Nhưng giờ Tần Thiên nào có tâm tư đùa bỡn, nàng đang nổi nóng, từng câu từng chữ đều bộc lộ cơn giận trong lòng, không để ý đến sắc mặt mọi người, nét mặt giận dữ muốn nổ đom đóm.

- Nhưng Đại phu nhân à, bà là người làm ăn, quản lý Trà Hành lớn như vậy, cũng phải hiểu trong Trà Hành cũng có nhiều người làm việc giống ta, nếu bọn họ cũng xảy ra tình huống tương tự, phu nhân có xử trí không rõ ràng, không phân phải trái như vậy sao! Nếu vậy, phu nhân chẳng phải là muốn khiến những nô tài tận tâm với Trang phủ hoảng sợ sao! Nếu không phải, vì sao phu nhân lại không đối xử công bằng với chúng ta một chút, chúng ta cũng là người của Trang phủ, dựa vào cái gì mà bên nặng bên nhẹ. Phu nhân xử sự như thế thật sự chẳng có nguyên tắc công bằng cần có của một đương gia.

Nghe đến đó, Đại phu nhân không còn thấy buồn cười nữa bởi vì bà phát hiện, bà bị tiểu nha đầu này dùng lời nói dồn đến chân tường.

Chủ nhân xử trí nô tài vốn là lẽ tự nhiên như trời đất, đánh chửi do chủ, ai dám nói nhiều? Nhưng là nàng ta đem những người làm trong Trà Hành với mình buộc vào một khiến cho bà cảm thấy, nếu không cho nàng cơ hội nói chuyện thì bản thân mình đã làm sai vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đại phu nhân nhìn Tần Thiên không khỏi có chút ngạc nhiên, ngạc nhiên không chỉ vì tài ăn nói, cơ trí của tiểu nha đầu này mà còn vì cả dũng khí của nàng.

Không phải ai cũng có lá gan trong lúc túng quẫn dám vứt bỏ sống chết mà đánh cược được ăn cả ngã về không như thế!

Đám người lôi kéo Tần Thiên thấy Tần Thiên càng nói càng quá đáng, lại gọi thêm hai người nữa cùng tiến lên, muốn mau kéo nàng xuống tránh cho phu nhân tức giận nhưng không ngờ, phu nhân lại khoát tay nói:

- Buông nàng ra đi.

Đám nha hoàn hai mặt nhìn nhau, trong lòng ngạc nhiên, nhưng rất nghe lời buông Tần Thiên ra.

Tần Thiên được tự do, đầu tiên là xoa cổ tay bị các nàng nắm đau, sau đó gương mặt nhìn thẳng Đại phu nhân, vội nghĩ thầm

Phu nhân sai người thả nàng ra có thể thấy việc này còn có thể xoay chuyển, sau đó, nàng cần phải bình tĩnh, cẩn thận ứng phó, không thể để lỡ cơ hội được.

Đại phu nhân thoáng nghiêng người, nhìn Tần Thiên cẩn thận một hồi, thấy nàng khoảng chừng 15,16 tuổi, khuôn mặt trắng nõn, ngoại hình xinh đẹp, hai mắt đen láy, dáng người thon gầy, rất khả ái.

Lúc này, đôi mắt đen láy của nàng không chút sợ hãi mà nhìn bà, môi mím chặt, bộ dáng như vậy lại có chút thú vị.

Đại phu nhân mặt không đổi, nhìn nàng chậm rãi nói:

- Vậy người nói xem người có oan ức gì? Nếu có thể làm ta vừa lòng, ta sẽ tạm tha cho người.

4. , Chương 007-009

CHƯƠNG 07. BÍ MẬT TRÊN BỘ QUẦN ÁO

Trước tiên là bất cứ giá nào cũng không được hoảng sợ, giờ đã có chút hi vọng sống, đương nhiên cũng không thể cứng đầu như trước, phải làm theo ý cấp trên, để bọn họ thoải mái mới được.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên cung kính quỳ xuống trước mặt Đại phu nhân. Nếu đã đến thời đại tôn ti rõ ràng thì không nên tiếc đầu gối của mình. Điều này từ sau khi nàng tiếp nhận sự thực mình xuyên qua cũng đã suy nghĩ cẩn thận.

Đại phu nhân mặt không thay đổi nhìn Tần Thiên đang dập đầu trước mặt mình.

Bộ dạng nhe nanh múa vuốt trước đó đã hoàn toàn biến mất, dịu ngoan như một con người khác. Thức thời như vậy, thật đúng là người thông minh.

Đại phu nhân lại giật giật người, hai tay đặt lên đầu gối, một tay khe khẽ vuốt lên mu bàn tay kia theo nhịp. Nguyệt Nương ở bên cạnh thấy động tác này của phu nhân thì trong lòng có chút kỳ quái .

Bởi vì bà biết, chỉ khi nào tâm tình phu nhân sung sướng thì mới có động tác này

Nhưng là vừa nãy rõ ràng phu nhân rất khó chịu...

Đôi mắt Nguyệt Nương đảo qua, quay đầu nhìn Tần Thiên phía dưới, hơi mím môi, có chút dăm chiêu.

Bên này, Tần Thiên dập đầu rồi ngẩng đầu, nhìn Đại phu nhân.

Nói chuyện luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương, đây là thói quen trước kia của Tần Thiên, cái này có thể làm cho đối phương có cảm giác được sự tự tin của mình, cũng là một cách tôn trọng đối phương.

Nhưng bên cạnh, đám người hầu luôn không dám nhìn thẳng mặt chủ nhân, hành vi của Tần Thiên dù có chút quá phận nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt.

Đặc biệt sẽ luôn khiến cho người khác chú ý.

- Dạ thưa phu nhân...

Tần Thiên nhìn Đại phu nhân chậm rãi nói:

- Phu nhân có lẽ không biết, chúng nô tỳ bị bán vào đây mới được 1 tháng, trong 1 tháng này, đó cũng là lần đầu tiên thấy quần áo của chủ nhân. Nô tỳ từng hỏi qua các tỷ tỷ trong phòng giặt đồ, các nàng đã ở đó vài năm, cũng rất ít khi giặt quần áo của chủ nhân, cho dù là có cũng là quần áo cũ, xiêm y mới tinh như của Lý di nương chắc chắn không tới lượt đám người như nô tỳ giặt.

Đại phu nhân tỏ vẻ nghi hoặc, bà tên thật là Giang Hoa Anh, nhà mẹ đẻ là thương gia nổi tiếng của Tô thành bên cạnh, ở nhà là trưởng nữ, từ nhỏ được nuông chiều, gả đến Trang phủ tuy rằng cũng xử lý những việc trong viện nhưng những chuyện vụn vặt như vậy căn bản không đến lượt bà quan tâm. Sau khi Trang lão gia qua đời, bà một lòng một dạ vui đầu vào làm ăn, chuyện hậu viện giao hết cho Lý di nương xử lý, với phương diện này thực ra biết rất ít.

Bà làm sao có thời gian rồi quan tâm xiêm y trên người mình mặc là do ai giặt.

Nguyệt Nương ở bên thấy phu nhân khó hiểu thì khe nói thầm vào tai bà: quần áo của chủ nhân đều là do nha hoàn trong viện giặt. Việc này, thân là người hầu bà đương nhiên biết.

Nói rõ ràng rành mạch như vậy, Đại phu nhân cũng thoáng nghe ra điều gì đó.

- Nói tiếp đi. Đại phu nhân thản nhiên nói.

Sau đó, Tần Thiên kể chuyện Linh Nhi cô nương bỗng đem quần áo của Lý di nương tới, Tổng ma ma đưa cho các nàng giặt, sau đó các nàng phát hiện mình bị biến thành kẻ chết thay thì mới nghĩ cách thoát thân. Tất cả đều kể rõ ràng.

Trước kia tốt xấu gì Tần Thiên cũng tốt nghiệp đại học, kể chuyện đương nhiên rõ ràng, chỗ nào cần nhấn mạnh cho Đại phu nhân chú ý, chỗ nào cần lướt qua đương nhiên là rất khéo.

Trong lúc đó, cũng thực sự nói mọi chuyện đều là chủ ý của nàng, đặt Tiểu Mai qua một bên.

Tiểu Mai chỉ cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Đại phu nhân nghe cẩn thận, từ đầu đến cuối chẳng nhú mảy, dù Tần Thiên nhìn thế nào cũng không nhìn ra suy nghĩ trong lòng bà. Chờ Tần Thiên nói xong, Đại phu nhân cũng chỉ là thản nhiên nói:

- Cũng khó cho người nghĩ ra cách này, quần áo bị chim khách cắp đi, chẳng những không thể truy cứu chuyện quần áo bị hỏng mà còn dựa vào diêm lành giúp Lý di nương vui mừng...

Nói xong lời cuối cùng, Đại phu nhân bỗng nhiên kéo dài giọng khiến tim Tần Thiên cũng bị kéo lên theo.

- Dạ thưa phu nhân, lúc ấy nô tỳ chỉ nghĩ làm thế nào để không bị trách phạt...

Cũng không phải muốn lấy lòng ai, điều này phải nói rõ ràng .

Tuy rằng đến đây mới chỉ 1 tháng nhưng mâu thuẫn giữa Đại phu nhân và Lý di nương nàng cũng đã nghe phong thanh.

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười:

- Người khá thành thật đó.

Bà bưng chung trà bên cạnh, nhấp mấy ngụm rồi buông xuống, lại hỏi tiếp:

- Ta chỉ thấy lạ, người làm thế nào mà chim khách có thể tha quần áo đó đi? Chẳng lẽ chim khách cũng nghe lời người?

Đại phu nhân nhìn bộ quần áo dưới đất, sau khi nghe lời đồn diêm lành gì đó thì cảm thấy có điều quái lạ nên gọi người tìm lại bộ quần áo đó. Tuy rằng có thể nhìn ra là đã có người tác động nhưng quần áo đã nát bươm, thực tế thế nào cũng khó mà phán đoán.

Tần Thiên nói:

- Dạ thưa phu nhân, kỳ thật cũng rất đơn giản, nô tỳ tìm chút đồ ăn chim khách thích ăn rải lên nóc nhà, dụ chim khách đến. Sau đó lại thêu những con sâu mà chim khách thích ăn lên quần áo, chim khách thích ăn nhưng không mổ được, đến khi nô tỳ xua nó đi, nó tiếc sâu tất nhiên sẽ cắp quần áo đi...

Tần Thiên nhớ tới đám sâu thêu lên quần áo mà người không khỏi run lên...

Đại phu nhân nghe xong ngẩn người, trong đầu hiện ra cảnh bộ quần áo Lý di nương thích nhất bị thêu đầy sâu ghê tởm mà không nhận được phì cười.

Thấy Đại phu nhân cười, đám người hầu cũng cười theo.

Nguyệt Nương nhìn nhìn Tần Thiên dưới đất có chút thương thức.

Tần Thiên thở dài một hơi, cửa này hẳn là đã qua rồi...

Nàng quay đầu nhìn Tiểu Mai một cái, trùng hợp Tiểu Mai cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người vừa giao nhau, Tiểu Mai lập tức cúi đầu.

Tần Thiên buồn bã, đã có thời gian nàng và Tiểu Mai cũng thật thân thiết nhưng nàng ấy mấy lần bán đứng mình, bằng hữu như vậy, nàng không thể lại tin tưởng.

Bên kia Đại phu nhân bưng miệng cười một lúc rồi nhìn Tần Thiên cười nói:

- Người nói đúng, chuyện này không trách các người được, ta quả thực không nên không phân biệt phải trái đã quyết định.

Nói tới đây, Đại phu nhân ngẩng đầu, khoe miệng mỉm cười, nhìn người hầu chung quanh liếc mắt một cái, nhấn cao giọng:

- Chỉ cần vào Trang phủ thì là người của Trang phủ, chỉ cần các người không rời bỏ Trang phủ thì Trang phủ sẽ không đối xử tệ bạc với các người.

Bọn người hầu vội vàng thể hiện lòng trung thành.

Tần Thiên có chút bất ngờ nhìn Đại phu nhân, không nghĩ tới bà sẽ thừa nhận mình sai như vậy. Trí tuệ như thế khó trách có thể quản lý Trà Hành lớn như vậy nhiều năm qua ngày một phát triển.

Đại phu nhân quay đầu nói với Nguyệt Nương:

- Nếu là như vậy, chuyện không thể xử lý như trước...

Nguyệt Nương lập tức cười nói:

- Nguyệt Nương biết nên làm như thế nào, Nguyệt Nương gọi người đưa bà mỗi đi là được.

Nghe đến đó, Tần Thiên và Tiểu Mai mới buông lỏng tâm tình.

Nhưng lúc này, phu nhân lại nói:

- Đưa đi? Sao lại đưa đi?

Tần Thiên và Tiểu Mai cùng ngẩng đầu, lo lắng nhìn phu nhân. Chẳng lẽ nói nhiều như vậy, phu nhân vẫn muốn bán các nàng đi.

Đại phu nhân quay đầu, ánh mắt đảo một vòng qua Tần Thiên và Tiểu Mai.

- Tiểu Đào ở lại, bán nha đầu này đi.

Đại phu nhân chỉ vào Tiểu Mai.

CHƯƠNG 08. THẮNG CHỨC

Lời nói của Đại phu nhân với Tiểu Mai mà nói đúng là sét đánh giữa trời quang.

Tiểu Mai nhin không được hoảng sợ hô lớn:

- Phu nhân, vì sao? Vì sao Tiểu Đào có thể ở lại mà con lại bị bán đi!

Đại phu nhân vỗ mạnh lên chiếc bàn gỗ bên cạnh đến nỗi chung trà rung lên loảng xoảng, bà nhìn Tiểu Mai cười nhạt nói:

- Bình sinh ta hận nhất người bội bạc, lúc trước các ngươi cùng gặp việc này, coi như là chung hưởng phúc họa, há có thể khi tai vạ đến lại bán đứng đối phương để đổi lấy bình an cho chính mình? Phúc khí này là Tiểu Đào một mình liều chết đổi lại, ngươi cũng dám thoả mái hưởng thụ?

Giọng nói đầy khí thế.

Những lời này khiến Tiểu Mai xấu hổ không ngóc đầu lên nổi.

Nguyệt Nương nhìn về đám nha hoàn, bọn họ tiến lên kéo tay Tiểu Mai, Tiểu Mai vừa sợ vừa vội luôn miệng cầu xin nhưng Đại phu nhân chỉ cúi đầu uống trà mà không buồn nhìn một chút.

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Mai cầu xin Tần Thiên:

- Tiểu Đào, Tiểu Đào, ngươi xin phu nhân giúp ta đi, niệm tình trước kia ta đã chăm sóc ngươi... ta cũng không muốn ngươi bị bán nhưng ta sợ... Tiểu Đào...

Tiểu Mai than thở khóc lóc.

Tần Thiên nhìn bộ dáng của nàng, có chút mềm lòng, nàng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân thử nói một câu:

- Phu nhân...

Còn chưa nói xong, Đại phu nhân bỗng dùng sức ném chung trà trên tay đi, chỉ vào Tần Thiên lạnh lùng nói:

- Ngươi câm miệng, ngươi nghĩ ngươi là ai! Nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện.

Phu nhân nói khiến Tần Thiên sợ tới toát mồ hôi lạnh, vội vàng cúi đầu, cũng không dám nhiều lời.

Bên kia, bọn họ đã kéo Tiểu Mai ra ngoài.

Trong phòng, Nguyệt Nương sai bọn nha hoàn thu dọn, Tần Thiên cúi đầu quỳ ở đó không dám động đậy, nhất thời cũng không có ai đến để ý nàng.

Nàng quỳ đến khi xương sống thắt lưng đều đau, nghĩ sắp bị người quên lãng thì bỗng nhiên Đại phu nhân lại lên tiếng.

- Nguyệt Nương, người đi nói với ma ma quản sự, đem Tiểu Đào điều đến sân ta. Từ nay về sau, Tiểu Đào là nha hoàn hạng ba trong viện ta.

Tần Thiên ngẩn ra.

Nàng..... Đây là nàng được thăng chức ?

Trong họa có phúc.

Có thể từ phòng giặt quần áo điều đến phòng phu nhân đương gia, chẳng những tiền tiêu vật hàng tháng tăng lên không ít mà quan trọng là nàng có thể thường xuyên nhìn thấy phu nhân, sau này muốn chuộc thân vẫn là nhiều cơ hội hơn.

Tuy rằng sẽ phức tạp hơn so với ở phòng giặt quần áo nhưng làm gì có chuyện gì không phải trả giá.

Lập tức, Tần Thiên đầy thành ý dập đầu:

- Tạ ơn phu nhân.

Đại phu nhân nặng nề ừ một tiếng, lại nói:

- Về sau ở đây phải tuân thủ quy củ, nếu còn không trên không dưới như hôm nay ta sẽ không dễ dàng tha cho người đâu.

- Vâng!

Tần Thiên nín thở đáp.

- Việc hôm nay không ai được nói ra ngoài, nếu vì chuyện này mà gặp phải điều gì thì đừng trách ta không nể tình chủ tớ.

Lời này là Đại phu nhân nói với các nha hoàn trong phòng. Lúc nói chuyện cũng không quá sắc bén, nghiêm nghị nhưng lại có uy nghiêm khiến người ta sợ hãi.

Bọn người hầu nhất loạt quỳ xuống nói vâng.

Hôm nay vì không bị bán đi, Tần Thiên bất đắc dĩ nói thật, vốn đang lo nhiều người nghe được sẽ đến tai Lý di nương, đến lúc đó không biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Phải biết rằng, Lý di nương tuy rằng là thiếp nhưng ở trong phủ địa vị cũng không kém Đại phu nhân. Theo đạo lý, thiếp thất thấp hèn, căn bản không thể so với chính thất nhưng Trang phủ lại khác.

Đại phu nhân tuy rằng là chính thất, có năng lực, quyết đoán, nhưng bà có một nhược điểm, con trai duy nhất của bà – Trang Tín Ngạn bị điếc.

Mà con của Lý di nương, nhỏ hơn Trang Tín Ngạn một tuổi, Trang Tín Xuyên lại là một người thông minh lanh lợi khỏe mạnh.

Lúc trước Đại phu nhân làm đương gia là vì bọn họ còn nhỏ, bất đắc dĩ phải làm chủ, nay bọn họ dần lớn lên, Thịnh Thế Trà Hành đương nhiên phải do con cháu họ Trang nắm quyền.

Nhưng cũng từ đó mà phát sinh vấn đề.

Người thừa kế là kẻ điếc bẩm sinh, không thể nghe, không thể nói thì có thể thành đương gia sao?

Như vậy, con trai của Lý di nương, Trang Tín Xuyên trở thành người đương gia là chuyện không hề trì hoãn!

Huống chi, phía sau Lý di nương còn có chỗ dựa là nhà mẹ đẻ.

Đáng nói là, tỷ tỷ của Lý di nương gả cho người đọc sách, người đó trúng cử nhân, kiếm được chức quan, giờ đang là Tri châu đại nhân của Dương Thành.

Trà Hành có rất nhiều chuyện cần dựa vào sự giúp đỡ của ông ta, đó đương nhiên là nhờ vào Lý di nương. Cho nên Lý di nương tuy rằng là thiếp nhưng hoàn toàn có thể ngang bằng với Đại phu nhân trong Trang phủ.

Nếu như để bà biết việc này, mình sao có ngày yên ổn?

Lời này của Đại phu nhân bất kể là vì lí do gì cũng có ơn lớn với nàng. Điều này khiến Tần Thiên rất cảm kích.

Sau đó Đại phu nhân lại hỏi quê quán, tuổi tác của nàng, những cái này nàng đều nghe Tiểu Mai nói qua nên tất nhiên là trả lời chi tiết.

Sau, phu nhân nghe được tên thật của Tần Thiên thì tiện miệng nói:

- Tần Thiên, trời nắng, kể cũng là cái tên vui vẻ, về sau người cứ gọi là Tần Thiên đi, Tiểu Đào nghe hơi tục.

Tên Tiểu Đào là do lúc vào phủ Tống ma ma thuận miệng gọi mà thành.

Có thể lấy lại tên cũ, Tần Thiên đương nhiên rất vui, Tần Thiên lại cảm ơn phu nhân. Nguyệt Nương thấy phu nhân mệt thì cho Tần Thiên lui xuống.

Trước khi đi, phu nhân còn thưởng Tần Thiên 20 tiền khiến Tần Thiên rất bất ngờ.

Nguyệt Nương theo Tần Thiên đi ra, lên nói với nàng:

- Phu nhân rất ít quản chuyện này, có thể thấy bà có vài phần quý người, về sau phải nhớ trung thành với phu nhân.

Tần Thiên lập tức vâng dạ.

Nếu đã vào sân của Đại phu nhân về sau đương nhiên phải suy nghĩ cho bà, đạo đức nghề nghiệp này nàng vẫn phải có.

Nguyệt Nương lại gọi một nha hoàn tên Thúy San đến bảo nàng đến phòng giặt quần áo một lần, nói với Tống ma ma một tiếng rồi lại sai một nha hoàn đến dạy Tần Thiên quy củ trong viện.

Đang nói, bỗng ngoài cửa có nha đầu báo:

- Lí di nương và Nhị thiếu gia đến!

Nguyệt Nương ngẩn ra, cũng mặc kệ Tần Thiên, vẫy tay bảo nha hoàn kia đưa nàng đi xuống.

Tần Thiên xoay người nhìn thấy một đám nha hoàn vây lấy một nam một nữ đi vào.

Nữ nhân đó hơn ba mươi tuổi, mặc bộ áo lụa màu xanh đậm thêu hoa, đi giày vải, váy trắng dài, tóc dài chải búi gọn gàng cài trâm vàng phỉ thúy, trước ngực đeo chuỗi hạt phỉ thúy xanh biếc.

Vị này mặt mày quyến rũ, khóe miệng như đang cười nhưng ánh mắt lưu chuyển lại có vẻ sắc bén khiến người ta vừa nhìn đã biết đó là người không dễ ở chung.

Tần Thiên biết, đó chính là Lý di nương có thể ngang hàng với chính thất.

Bà hơi ngẩng đầu chậm rãi đi vào, đi đến đâu có nha hoàn hành lễ đến đó, bà đều mỉm cười, đuôi lông mày hơi nhướng cao. Tay trái bà có một thanh niên trẻ tuổi đỡ.

Tần Thiên tiện nhìn qua, không khỏi giật mình.

Người thanh niên này ước chừng khoảng mười tám, mười chín tuổi, mặc áo bào màu xanh lam in hoa, tay áo rộng càng hiện rõ dáng người cao lớn như cây ngọc trước gió của hắn, hơn nữa khuôn mặt trắng trẻo, mặt mày tuấn tú tựa như mỹ nam tử chỉ có trong những bức họa cổ.

Chỉ là nam tử này mắt rất sắc, môi quá mỏng khiến người ta có chút cảm giác không tốt nhưng những điều này cũng không hề tổn hại đến sự tao nhã của hắn mà ngược lại còn thêm phần khí thế bức người.

Không cần hỏi, Tần Thiên cũng biết, đó chính là đương gia tương lai trong truyền thuyết, Nhị thiếu gia Trang phủ Trang Tín Xuyên.

CHƯƠNG 9. LỜI NÓI SẮC BÉN, THẦN SẮC NGHIÊM NGHI

Thấy hai người tiến vào, Tần Thiên vội lui về sau hai bước, cúi đầu hành lễ với hai người, mọi người trong viện đều gọi:

- Nhị phu nhân, Nhị thiếu gia.

Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên mang theo ma ma, nha hoàn rất khí thế, ngang nhiên đi qua mọi người, mắt cũng không liếc qua bọn họ. Mãi đến khi Nguyệt Nương hành lễ thì mới nhìn qua cười nói:

- Nguyệt Nương, đại tỷ đang ở trong phòng à?

Đầu tiên, Nguyệt Nương phúc thân với Lý di nương rồi mới đáp:

- Dạ thưa Nhị phu nhân, phu nhân mới từ Trà Hành về, đang nghỉ ngơi.

Lý di nương nhìn trong phòng một cái, cười nói:

- Đại tỷ bận rộn, khó khăn lắm mới có lúc nghỉ, vốn không nên quấy rầy nhưng ta lại vừa đúng lúc có chuyện cần gặp đại tỷ đành phải quấy nhiễu đại tỷ một chút vậy.

Nói xong liếc Linh Nhi bên cạnh một cái, Linh Nhi tiến lên, vén rèm cửa thông báo, đợi bên trong có người đáp lại thì Lý di nương kéo tay con đi vào.

Mà tất cả chuyện này Nguyệt Nương không kịp cản lại, bà cau mày, giận mà không dám nói gì, vội vàng đi theo bọn họ.

Tần Thiên nhìn cảnh đó mới cảm nhận được địa vị của Lý di nương ở đây.

Phòng chính thất nói vào thì vào, như không chút lo lắng gì.

Đại phu nhân nhìn như nắm quyền nhưng kì thực ngày cũng không dễ dàng mà sống.

Mỗi năm qua đi bọn trẻ lớn thêm một tuổi, đến sau khi bà thực sự giao vị trí đương gia ra, dựa vào tính cách này của Lý di nương thì sao có thể dung được mẹ con Đại phu nhân?

Đó có lẽ là căn nguyên mâu thuẫn giữa hai người đàn bà này, cũng có thể là nguy cơ của Trang phủ.

Nếu nàng còn ở phòng giặt đồ, hai người đánh nhau sống chết cũng không liên quan đến nàng nhưng giờ nàng vào viện của Đại phu nhân, vô hình trung vận mệnh của nàng cũng gắn liền với Đại phu nhân, nếu Đại phu nhân thất thế thì người bên cạnh Đại phu nhân cũng chẳng có ngày lành.

Nhìn như là phiêu lưu nhưng giờ có nguy hiểm nhưng cũng có cơ hội, ở lại phòng giặt đồ thì cả đời cũng không đạt được mục đích của mình, dù sao ở bên phu nhân cũng có cơ hội hơn.

Đang nghĩ thì người bên cạnh nói:

- Về sau người sẽ ở lại trong viện, có cần chuyển đồ lại không?

Tần Thiên lấy lại tinh thần cười với bà:

- Cũng may nhờ ma ma nhắc nhở, ta đi dọn đồ mang đến đây.

Nói xong lại lấy mấy đồng trong số 20 tiền phu nhân vừa thưởng ra dúi vào tay bà cười nói:

- Ma ma, Tần Thiên không hiểu gì cả, về sau vẫn xin ma ma chiếu cố thêm.

Vừa rồi ở trong phòng đã thấy ma ma này, sau Nguyệt Nương cũng lại sai bảo bà, có thể thấy người này có chút địa vị trước mặt phu nhân, điều đó đáng khiến Tần Thiên phí chút tiền để lung lạc.

Thật ra đám ma ma rất ngứa mắt với Tần Thiên nhưng Tần Thiên làm vậy coi như cũng tôn trọng bà, hơn nữa nàng cười lên có hai má lúm, trông ngọt ngào khả ái nên bà cũng rất vui. Sau đó lại nhắc nhở Tần Thiên mấy câu, nói về cấp bậc của người hầu trong viện và tính cách của mọi người. Người nào cần tránh, người nào cần nịnh khiến Tần Thiên cũng được lợi rất nhiều.

Nói xong những cái này, Tần Thiên chào bà rồi đi đến phòng giặt đồ lấy đồ của mình.

Mà bên kia, Lý di nương kéo Trang Tín Xuyên đi vào đã thấy Đại phu nhân nghiêng người ngồi bên cửa sổ, trên tay cầm một quyển sổ sách gì đó đang nhìn.

Ánh mắt Lý di nương nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đại phu nhân rồi chuyển sang quyển sổ, sau đó quay đầu, vỗ nhẹ vai Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên nhận được ám hiệu, quỳ xuống trước mặt Đại phu nhân.

Đại phu nhân quay sang, đầu tiên là nhìn Nguyệt Nương một cái, Nguyệt Nương hiểu ý dẫn đám nha hoàn lui xuống hết.

Mãi đến khi đám người hầu ra ngoài hết, Đại phu nhân mới nhìn Trang Tín Xuyên lạnh lùng nói:

- Tín Xuyên, người làm cái gì vậy, mau đứng lên.

Tuy nói như vậy nhưng cũng không gọi ai đỡ hần lên. Lý di nương ở một bên thấy vậy thì nhíu mày. Trên đất, Trang Tín Xuyên quỳ ở đó cũng không nhúc nhích, cúi đầu nói:

- Đại nương, con biết sai rồi, xin đại nương trách phạt.

Đại phu nhân cúi đầu nhìn Trang Tín Xuyên đang quỳ, tóc dài đen nhánh mà trong lòng mờ mịt.

Mãi cho đến khi lão gia qua đời mấy năm sau hần đều một câu mẫu thân, hai câu mẫu thân, gọi rất thân thiết, lúc nào cũng ở bên cạnh bà, cũng mang đến cho bà không ít niềm vui nhưng không biết từ bao giờ, hần bắt đầu gọi bà là đại nương...

Có thể chung hoạn nạn không nhất định là sẽ cùng chung phú quý, căn bản từ rất lâu rồi, bọn họ dần trở nên xa lạ.

Đại phu nhân thầm thở dài.

Lý di nương tiến lên vài bước, đầu tiên là giả vờ giả vịt đánh lên Trang Tín Xuyên rồi chỉ vào hần, ngừng đầu nói với Đại phu nhân:

- Đại tỷ, người cứ để ta dạy dỗ hần, đừng đau lòng. Đứa nhỏ không hiểu chuyện, làm sai cần mắng thì cứ mắng, cần đánh cứ đánh, nếu không sau này sẽ không nhớ nữa.

Đánh mắng rồi chuyện cũng sẽ qua.

Đại phu nhân sao không hiểu suy tính của bà? Chỉ là việc này không phải là chuyện nhỏ, há có thể chỉ một câu “đứa nhỏ không hiểu chuyện” mà cho qua?

Dù có một số việc bà biết rõ nhưng không thừa nhận không được, tương lai Thịnh Thế phải giao lại cho Trang Tín Xuyên, dù có giao cho con mình chỉ sợ cũng không gánh nổi trách nhiệm nặng nề này.

Nhưng càng như thế thì càng cần nghiêm khắc với Trang Tín Xuyên, nếu không hủy đi tâm huyết cả đời của lão gia là chuyện nhỏ, Trang phủ làm ăn lớn như vậy nuôi sống bao nhiêu người? Nếu Trang phủ sụp đổ thì sẽ bao người vì thế mà mất đường sống?

Cho nên việc này quyết không thể xử lý qua loa, thế nào cũng phải làm cho hần nhớ kỹ mới được.

Nghĩ vậy, Đại phu nhân cũng không để ý đến Lý di nương, chỉ nhìn Trang Tín Xuyên đang quỳ, lạnh lùng nói:

- Người nói người sai rồi, vậy người nói xem, người sai ở chỗ nào?

Trang Tín Xuyên cúi đầu hồi lâu không nói.

Đại phu nhân cười nhạt:

- Người cứ nói ra những điều người nghĩ.

Trang Tín Xuyên ngừng đầu, nhìn về phía Đại phu nhân, đúng là vẻ mặt không phục, hần nói:

- Nếu đại nương muốn con nói suy nghĩ của mình thì con sẽ nói thẳng. Đại nương, chuyện này cũng chẳng phải một mình con làm, đại nương ra ngoài hỏi mà xem, làm gì có nhà ai không cân điều. Có thương nhân thậm chí còn dùng cách mua sẵn, cho nông dân mượn tiền sau đó thu lãi nặng, con chỉ là cắt xén bớt chút cân nặng cũng là có phúc lắm rồi.

Hắn vừa nói vừa ưỡn thẳng lưng, càng nói giọng càng cao.

- Phúc cái chó má nhà người!

Đại phu nhân bỗng nhiên gầm lên, ném sổ sách trong tay vào mặt Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên bị hoảng sợ lập tức ngậm miệng mà Lý di nương cũng sợ hãi vội lùi về sau mấy bước.

Đại phu nhân ra ngoài nhiều năm như vậy, tiếp xúc với đủ loại người, quan to quý nhân có, chính nhân quân tử có, gian trá tiểu nhân lại không ít, có loại người nào bà không thể đối đáp?

Những lời đạo mạo “chi, hồ, giả, dã” bà có thể nói nhưng những lời thô tục cũng không làm khó được bà, cần mềm có mềm, cần cứng có cứng.

Không có năng lực, không biết ứng xử sao có thể gánh vác được Thịnh Thế Trà Hành bao năm qua?

5. , Chương 010- 012

CHƯƠNG 10. DO TA QUYẾT ĐỊNH

Mặt Trang Tín Xuyên bị sổ nện vào mà đỏ hồng, trong lòng dâng lên lửa giận nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân mà như bị kiềm hãm, lại cúi đầu.

Đại phu nhân mười mấy năm đương gia, làm chủ, uy nghiêm vô cùng, với hắn mà nói, bà vừa là mẹ vừa là cha. Hắn có một sự sợ hãi bẩm sinh với bà, hắn không dám làm càn trước mặt bà.

Đại phu nhân chỉ vào hắn cả giận nói:

- Người khác làm như vậy, người sẽ làm như vậy sao? Còn những thương nhân dùng tiền xây cầu sửa đường cho hương thân phụ lão, làm việc thiện thì sao không thấy người học? Tốt không học lại học những trò mèo, còn nói như chuyện rất đương nhiên. Quá vô liêm sỉ!

Bà đứng lên, vẫn chỉ vào Trang Tín Xuyên:

- Số cân người ăn lận chẳng đáng là bao nhưng người có biết số tiền đó với các nông dân quan trọng thế nào không? Nó có lẽ có thể giúp bọn họ mua chút quần áo lúc trời đông lạnh, có lẽ qua năm mới giúp bọn họ thêm bát cơm miếng thịt. Người kiếm tiền như vậy, lương tâm người để đâu?

Ngoài cửa, Nguyệt Nương nghe thấy Đại phu nhân tức giận như vậy thì có chút lo lắng vén rèm đi vào, thấy Đại phu nhân tức đến đỏ bừng mặt thì vội đi tới vuốt ngực cho bà:

- Phu nhân, người để ý sức khỏe của mình đi.

Bên cạnh, Lý di nương thấy Đại phu nhân mắng con mình như vậy vốn đã không vui, bà không tiện làm gì Đại phu nhân đành trút lửa giận lên người Nguyệt Nương.

- Chủ nhân đang bàn chuyện, người hầu như người vào làm cái gì? Còn không mau rút ra ngoài!

Nguyệt Nương không dám cãi lại, cúi đầu nhin tức nhưng Đại phu nhân bên cạnh lại nhìn Lý di nương cười nhạt:

- Dù ta bàn chuyện với ai Nguyệt Nương vẫn đều đi theo ta! Chuyện bà ấy biết còn nhiều hơn các người. Ai có tư cách đuổi bà ấy ra ngoài. Tú Mai (Lý di nương), người đừng sợ Tín Xuyên mất mặt, hắn làm chuyện này Nguyệt Nương sớm đã biết.

Mấy năm này, Lý di nương càng lúc càng kiêu ngạo, nếu không phải Đại phu nhân có bản lĩnh thì chỉ sợ sớm đã bị bà kéo khỏi vị trí chủ nhà. Nhưng những lúc này, Đại phu nhân khiến bà tức giận thì bà ta sẽ ngáng chân sau lưng bà, bởi vì chuyện này mà Đại phu nhân cũng không hòa nhã với nàng.

Lý di nương tiến lên vài bước, nghiêng người nhìn Đại phu nhân, cười cười, giọng nói có chút tức giận:

- Đại tỷ, tỷ cũng đừng nói Tín Xuyên khó nghe như vậy. Nếu mọi người đều làm thế thì sao Tín Xuyên không được làm? Cũng chẳng có ai vì thế mà chết đói chết rét, cũng chẳng thấy thương nhân nào vì thế mà gặp chuyện không may, ngược lại còn càng thu lãi, kiếm nhiều bạc.

Nói tới đây, Lý di nương lại lạnh lùng cười, khéo mắt liếc Đại phu nhân nói:

- Đây vốn chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không đáng để đại tỷ tức giận như vậy. Ta dẫn Tín Xuyên đến chẳng qua cũng là vì tôn trọng tỷ, không ngờ đại tỷ lại phản ứng như vậy. Người biết thì sẽ hiểu rằng tỷ dạy dỗ vì tốt cho Tín Xuyên, kẻ không biết...

Lý di nương hừ hừ hai tiếng, cũng không nói gì nữa. Đại phu nhân lại ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bà ta, cười như không cười:

- Không biết thì thế nào?

Lý di nương vầy vò khăn tay, mặt trầm xuống:

- Kẻ không biết còn tưởng đại tỷ có tâm tư gì mà cố ý làm khó dễ Tín Xuyên.
- Làm khó dễ?

Đại phu nhân cười ầm lên, cười mấy tiếng rồi bỗng nhiên ngừng cười, tay trái đập lên tay vịn:

- Hôm nay thế nào ta cũng phải làm khó Tín Xuyên.

Nói xong, bà cúi đầu nhìn về phía Trang Tín Xuyên, chậm rãi nói:

- Tín Xuyên, ta muốn người đến từng nhà trả lại bạc đã cắt xén, nhớ kĩ, nhất định phải tự mình tới cửa, giao tận tay bọn họ, hơn nữa...

Đại phu nhân gằn từng tiếng.

- Tự mình xin lỗi bọn họ!
- Muốn con phải xin lỗi mấy kẻ nghèo kiết xác đó?

Trang Tín Xuyên kêu ầm lên, hấn ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, vẻ mặt phẫn nộ:

- Dựa vào cái gì?

Lý di nương cũng tức đến tái mặt, cả giận nói:

- Đại tỷ, tỷ đừng quá đáng. Tỷ rõ ràng là làm Tín Xuyên mất mặt với mọi người.

Đại phu nhân đứng lên, căn bản không để ý tới Lý di nương, chỉ chỉ vào Trang Tín Xuyên nói:

- Ta nói cho người dựa vào cái gì. Chỉ bằng việc người không đi thì từ này về sau đừng bao giờ nhúng tay vào Trà Hành nữa. Chỉ dựa vào việc người không đi thì ta sẽ không để người bước vào Trà Hành một bước. Tín Xuyên, người đi hay không?

Lúc này, Đại phu nhân nói từng chữ một, giọng như đao kiếm chạm nhau, vô cùng sắc bén.

- Giang Hoa Anh!

Lý di nương quát lên một tiếng lớn, tiến lên mấy bước, tay như sắp chạm vào chóp mũi Đại phu nhân.

- Không bằng Người nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng đi, căn bản người không muốn truyền vị trí đương gia cho Tín Xuyên.

Đại phu nhân quay qua, không lui mà còn tiến lên, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt sắc như kiếm. Bà ngẩng cao đầu, mặc kệ ngón tay Lý di nương có thể chạm vào mặt mình hay không, cứ thế bước tới.

Khí thế của Lý di nương lập tức bị bà áp đảo, bất tri bất giác lui về phía sau mấy bước, ngón tay rụt lại.

Đại phu nhân trừng mắt nhìn bà ta, thản nhiên nói:

- Không sai! Nếu hần không đi, đương gia của Thịnh Thế tuyệt đối không thể giao cho hần!

Bên kia, Trang Tín Xuyên cả kinh, thoáng chốc mặt trắng bệch lại.

Lý di nương tức giận đến cả người phát run, bà ta híp mắt nhìn Đại phu nhân:

- Giang Hoa Anh, người dám bội bạc? Năm đó lúc người cần ta giúp người gánh vác Trang thị người đã nói gì, người còn nhớ sao?

Đại phu nhân gạt đầu, bà vươn ngón trỏ, chỉ lên trời:

- Ta không quên, mãi đến hôm nay ta vẫn nhớ, nếu Trang Tín Xuyên có thể làm việc lớn, tương lai vị trí đương gia Thịnh Thế ngoài hần ra sẽ không có ai cả. Nhưng là...

Đại phu nhân quay đầu nhìn Trang Tín Xuyên:

- Giờ ta thực sự nghi ngờ hần có năng lực hay không.

Trang Tín Xuyên cúi đầu, vẻ mặt giận dữ, hai tay nắm chặt góc áo.

- Giang Hoa Anh, căn bản là người có tâm tư, người cho là người có thể một tay che trời?

Lý di nương trừng mắt nhìn Đại phu nhân lớn tiếng nói:

- Tương lai ai làm chủ Thịnh thế còn không phải do người quyết định!
- Ha ha!

Đại phu nhân cười to một tiếng:

- Còn không do ta quyết định? Lý Tú Mai, người đừng quên di chúc lão gia lập trước khi chết đi!

Bà thoáng đứng, ưỡn ngực, gần từng tiếng nói:

- Trên di chúc viết rành mạch, người làm chủ Trang phủ tương lai sẽ do ta chọn...

Đại phu nhân chỉ vào ngực mình:

- Là do ta, Đại phu nhân Trang phủ – Giang Hoa Anh quyết định!

Lý di nương tức giận đến nắm chặt tay, mặt lúc xanh lúc đỏ, biến hóa khôn lường.

Nhưng lại nói không được nửa câu.

Bởi vì đó là sự thật! Nhiều năm qua, chuyện này như sợi dây thừng thít cổ bà khiến bà hận đến nghiến răng, hận không thể đào xác lão gia lên để hỏi cho rõ.

Đó cũng chính là nguyên nhân khiến Đại phu nhân vẫn có thể uy phong đến bây giờ.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Lý di nương sau đó nhìn Trang Tín Xuyên vẫn đang quỳ, lạnh lùng nói:

- Tín Xuyên, lời đại nương người hiểu chứ? Nên làm như thế nào, tự người quyết định đi.

CHƯƠNG 11. ĐẠI BI KỊCH

Trong lúc Đại phu nhân và Lý di nương tranh chấp võ đầu mẻ trán, Tần Thiên về tới phòng giặt đồ.

Trước đó, Tổng ma ma đã nhận được tin, vừa thấy Tần Thiên đến thì đã cười tươi như hoa:

- Ôi, Tiểu Đào, chúc mừng chúc mừng, sau này đi theo phu nhân nhớ để ý đến ma ma nhé.

Tổng ma ma tuy rằng là một quản sự nhưng cũng là quản sự không có quyền thế nhất, Tần Thiên tuy rằng chỉ là nha hoàn hạng ba nhưng cũng là nha hoàn trong viện của phu nhân đương gia. Tổng ma ma nịnh bợ như vậy cũng không phải không có đạo lý. Ai biết sau này Tần Thiên sẽ thành nhân vật nào?

Lúc trước Tổng ma ma dung túng bọn A Quế bắt nạt nàng và Tiểu Mai, lúc nguy nan lại không do dự mà hi sinh các nàng, thật ra Tần Thiên rất ghét Tổng ma ma nhưng trở mặt với bà ta thì có gì tốt?

Giống như đối xử với một đồng nghiệp không thích thì có thể tránh xa, không cần phải đắc tội.

Tần Thiên nhìn Tổng ma ma cười ngọt ngào:

- Ma ma, xem bà nói kìa, trước kia ma ma đối tốt với ta, ta nhất định sẽ nhớ rõ.

Tổng ma ma đương nhiên không biết Tần Thiên đã hiểu rõ âm mưu của bà nên nghĩ nàng nói thật, liên tiếp nói tốt.

Tần Thiên đối đáp có lệ đôi ba câu rồi trở về phòng lúc trước ở.

Vừa vào lại thấy Tiểu Mai xách tay nải đi ra, vừa đi vừa dùng tay áo lau nước mắt, mắt sưng như quả đào. Đằng trước có các ma ma đang áp giải nàng.

Tiểu Mai nhìn thấy Tần Thiên, dừng bước, chảy nước mắt meo meo nói:

- Nghe nói, người được phu nhân giữ lại?

Tần Thiên gật gù đầu.

Tiểu Mai đau lòng, nước mắt ròng ròng, nàng cúi đầu lau nước mắt:

- Số người thật tốt, như vậy mà cũng có thể ở lại còn ta lại bị bán đi.

Nhắc tới thảm cảnh của mình, Tiểu Mai bưng mặt òa lên khóc.

Ma ma trong viện đã mất kiên nhẫn, xua tay mắng:

- Khóc cái gì? Còn không nhanh lên!

Tần Thiên nhìn thấy Tiểu Mai như vậy, trong lòng buồn bã, nàng xoay người phúc thân với ma ma kia nói:

- Ma ma, làm phiền bà chờ một chút, cho ta nói với nàng đôi câu.

Người kia cũng biết Tần Thiên, lăm lăm hai tiếng rồi cũng đồng ý.

Tần Thiên đỡ Tiểu Mai vào phòng, lấy ra mười mấy tiền còn lại khi nãy nhét vào tay Tiểu Mai.

Tiểu Mai nhìn tiền trong tay, ngây ngẩn cả người:

- Đây là...

Tần Thiên nhẹ giọng nói:

- Tiểu Mai, người cầm số tiền này đưa cho bà mối, nói nhẹ nhàng với bà mấy câu, cần thì đập đầu cũng được, xin người ta đừng bán người đến chỗ dơ bẩn.

Tiểu Mai bán đứng nàng, nàng có thể không cùng nàng ta làm bằng hữu nhưng bảo nàng trơ mắt nhìn Tiểu Mai còn nhỏ đã rơi vào kết cục bi thảm thì nàng lại không đành lòng, Bất kể thế nào, Tiểu Mai đã từng chăm sóc nàng.

Tiểu Mai kinh ngạc nhìn tiền trong tay rồi lại khóc òa lên. Nàng quỳ xuống trước mặt Tần Thiên, ôm chân nàng khóc nói:

- Tiểu Mai, ta đối với người như vậy mà người còn nghĩ cho ta. Phu nhân nói đúng, ta chính là kẻ tiểu nhân bội bạc nhưng ta sợ khổ, vất vả lắm mới có thể ở Trang phủ sống yên ổn, ta thật sự không muốn bị bán đi. Lúc ta nói những lời đó, trong lòng cũng rất khó chịu...

Tần Thiên cũng không ngăn được mà mắt đỏ hoe, nàng ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Mai nói:

- Tiểu Mai, ta nói rồi, chúng ta đều là người cơ khổ, vốn nên giúp đỡ cho nhau... Chuyện lúc trước ta cũng không muốn nói nhiều, sau này người tự bảo trọng.

Bên ngoài lại thúc giục, Tiểu Mai lau nước mắt đứng lên, nhìn Tần Thiên nói:

- Tiểu Đào, mặc kệ sau này ta thành ra thế nào thì ta cũng sẽ nhớ rõ những gì người đối với ta, cũng sẽ nhớ những lời người nói.

Nàng cầm tay Tần Thiên, mắt đỏ hoe:

- Tiểu Đào, cảm ơn người.

Nói xong, nàng xoay người, chạy ra ngoài. Tần Thiên đi ra, vừa vặn thấy nàng theo chân ma ma đi ra ngoài.

Quay đầu, nhìn phòng nhỏ trống rỗng, nơi này có kí ức 1 tháng đầu tiên nàng đến đây. Tiểu Mai là phần quan trọng nhất, nay Tiểu Mai rời khỏi cuộc sống của nàng mà nàng cũng phải bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Nàng thu dọn mấy thứ đồ của mình, thật ra nàng cũng chẳng có gì nhiều, thu dọn cũng chẳng đầy một bọc nhỏ. Nàng buộc bên hông sau đó đi đến bên gương đồng, nhìn mình trong gương nhẹ giọng nói:

- Tần Thiên, đừng sợ, nhất định sẽ là một khởi đầu tốt đẹp, sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn.

Nàng cười cười, trong gương phản chiếu khuôn mặt tươi cười dịu dàng, hai má lúm đồng tiền đáng yêu.

Thu dọn xong đi ra, Tần Thiên chào tạm biệt Tống ma ma và đám A Quế rồi đi về sân của Đại phu nhân.

Lúc đến có ma ma dẫn đường nên Tần Thiên có thể thuận lợi mà đến nhưng lúc về tìm đường có chút khó khăn. Trang phủ lớn như vậy, chỗ nào cũng như chỗ nào, loay quanh một hồi, Tần Thiên cũng chẳng biết đã đi đến đâu. Muốn tìm người hỏi đường thì xung quanh lại chẳng có ai.

Tần Thiên nhìn nhìn bốn phía thấy có rất nhiều hòn giả sơn, kì hoa dị thảo, cách đó không xa còn có một ao nhỏ, trước đó hẳn là hoa viên nhỏ gì đó.

Tần Thiên lại về phía trước vài bước, thấy dưới gốc cây đại thụ phía trước có một nam tử đứng đó.

Nam tử quay lưng về phía nàng, thân hình cao lớn mặc trường bào màu bạc, tóc dài phủ lên, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá rồi nhẹ nhàng phủ lên người hắn. Tơ lụa trên người phản xạ ra ánh sáng vàng khiến người ta có cảm giác hoa lệ.

Tần Thiên đang đầu vág mắt hoa nhìn thấy người thì vui vẻ, tiến lên hai bước, ôn hòa hỏi:

- Công tử này...

Bởi vì thấy đối phương ăn mặc bất phàm, không giống như nô tài trong phủ nhưng bên người lại không có người đi theo, cũng không giống thiếu gia trong phủ, Tần Thiên đoán có lẽ là khách hoặc người của Trà Hành nên nói chuyện rất cẩn thận.

Có thể là vì giọng quá nhỏ mà đối phương vẫn đưa lưng về phía nàng, không chút phản ứng.

Đối phương là nam nhân, Tần Thiên không dám tới gần lắm, đứng ở tại chỗ cao giọng:

- Xin hỏi một chút, công tử này...

Đang nói, bỗng nhiên nhìn thấy trên cây có một con rắn hoa văn sắc sảo thò đầu ra, uốn éo đến gần nam tử kia.

Mà người kia lại không phát hiện ra.

Tần Thiên hoảng sợ, la lớn:

- Công tử, có rắn, người đừng cử động, trăm ngàn lần đừng cử động.

Nàng hoảng đến độ xua tay loạn xạ, thế giới này y thuật không phát triển, nếu bị rắn độc cắn cũng không phải là trò vui, chưa biết chừng còn mất mạng.

Nam tử kia lại rất nghe lời, không hề động đậy, càng chẳng quay đầu, chỉ lặng lẳng đứng đó, phong thái như tiên trên trời.

Tần Thiên lòng như lửa đốt, tìm kiếm xung quanh, nhanh chóng kiếm được một cây gậy dài.

Nàng hai tay cầm gậy, cẩn thận đi về phía con rắn kia, vừa nhìn chăm chăm con rắn vừa dặn người kia:

- Công tử, rần ở ngay sau người, đừng cử động, ta đến đẩy rần ra.

Công tử kia không lên tiếng.

Tần Thiên nhẹ nhàng đi đến dưới tàng cây, thấy con rần kia còn to hơn cây gậy, cả người uốn éo trông ghê tởm, đáng sợ. Như là cảm nhận được nguy hiểm từ phía Tần Thiên, rần hoa quay đầu về phía Tần Thiên.

Nó ngóc đầu lên, hai mắt hung ác, miệng há to, lưỡi đỏ hồng phun phì phù như muốn cắn nuốt Tần Thiên.

Hai chân Tần Thiên như nhũn ra, trán toát mồ hôi.

Giờ nàng mới phát hiện, thì ra nàng không dùng cảm như nàng nghĩ.

Mà vị công tử kia hình như cũng bị dọa cho ngây người, vẫn không hề có phản ứng gì. Mắt thấy con rần sắp bỏ về phía mình, Tần Thiên quát to một tiếng, sống chết nhắm mắt lại, gậy trong tay vung lên, gạt con rần ra.

Con rần bị đánh trúng lặn vài vòng, tức giận bò nhanh về phía Tần Thiên, Tần Thiên hoảng sợ quát to một tiếng, vút gậy chạy vội, vừa chạy vừa nhìn nam tử kia hô to:

- Công tử, mau cứu ta!!!

Nhưng khiến cho Tần Thiên tức hộc máu là công tử áo trắng kia lại phát tay áo rồi nhàn nhã bỏ đi.

- Đây đây, công tử, người không thể cứ thế mà đi được!

Tần Thiên gấp đến giờ tay giờ chân.

Bóng dáng công tử kia thông dong tự nhiên, một trận gió thổi qua, tay áo dài tung bay, tóc dài bay bay tựa như thiên tiên hạ phàm...

Tần Thiên hận không thể một cước đá chết vị tiên này, giận đến muốn chửi bậy.

Mẹ kiếp, ta liệu chết cứu mạng người, người con mẹ nó lại thoát hiểm rồi phát tay áo bỏ đi.

Đúng là đồ cầm thú vong ân phụ nghĩa. Mặt người dạ thú!

Nhưng cầm thú kia lại có bản lĩnh mà từ đầu đến cuối không quay đầu nhìn lại một lần.

Tần Thiên chỉ lo chửi cầm thú mà quên để ý dưới chân, không cẩn thận trượt chân, cả người ngã về một phía.

Bi kịch là, bên cạnh chính là một hồ nước nhỏ...

“Bùm” một tiếng, Tần Thiên hoàn toàn trở thành nhân vật bi kịch.

Khi nàng cả người ướt đầm, đầu dính lá sen ngoi lên khỏi mặt nước thì vừa khéo nhìn thấy bóng dáng công tử áo trắng kia thanh thoi biến mất ở góc rẽ.

Một khắc đó, Tần Thiên đột nhiên muốn giết người...

CHƯƠNG 12. NHA ĐẦU TỐT PHẢI LẤY TIỂU TỬ TỐT

Ước chừng qua một khắc, Tần Thiên mới tìm được người hỏi đường mà trở về sân của Đại phu nhân.

Vừa vào cửa, nha đầu trong viện thấy nàng thì phì cười:

- Tần Thiên, sao lại ướt sũng người vậy?

Tần Thiên đứng ở góc tường lạnh run, tủi thân òa khóc.

Vẫn là Trương ma ma từng nhận tiền của Tần Thiên đi tới, đuổi đám nha hoàn cười cợt, quay đầu nói với Tần Thiên:

- Không cần nói gì cả, đi theo ta về phòng thay quần áo đã.

Nói xong kéo tay Tần Thiên vào phòng bà, thấy cả bao quần áo của Tần Thiên cũng ướt sũng thì tìm một bộ quần áo cũ của mình cho nàng thay. Nhân lúc Tần Thiên thay quần áo lại ra ngoài làm bát canh gừng cho nàng uống.

- Cũng may giờ trời còn ẩm áp, uống bát canh gừng này cho đỡ mồ hôi thì hẳn sẽ không bị nhiễm bệnh nữa. Trương ma ma nói.

Tần Thiên đón lấy bát canh gừng uống một hơi, cảm giác người dần ấm lên thì cảm kích nói với Trương ma ma:

- Cám ơn ma ma!

Thấy Trương ma ma đang thu dọn quần áo ướt của nàng thì vội buông bát, bước tới giành lấy.

Trương ma ma thuận tay giao cho nàng, cười nói:

- Người làm sao vậy, cả người ẩm ướt, chắc là có người bắt nạt?

Tần Thiên tràn đầy tủi thân, oán giận, hận không thể mắng công tử áo trắng kia nhưng nghĩ thân phận của hẳn có lẽ không tới nên cảm thấy thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

- Ở trong phủ lạc đường, không cẩn thận ngã vào hồ nước.

Tần Thiên vừa thu dọn vừa băng quơ nói.

- Lạc đường?

Trương ma ma cười nói:

- Trước kia vẫn chỉ ở trong phòng giặt đồ, khó trách người bị lạc đường nhưng về sau người ở lại chỗ Đại phu nhân, còn nhiều cơ hội đi khắp nơi. Đi vài lần là hết lạc thôi.

Tần Thiên quay đầu lại nhìn Trương ma ma cười cười.

- Ta biết rồi.

Trương ma ma nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng thì rất thích, đi tới vuốt đầu nàng cười nói:

- Đúng là nha đầu khả ái.

Thấy nàng thu dọn xong xuôi thì dẫn nàng về phòng của mình.

Nha hoàn hạng ba trong viện Đại phu nhân có 4 người, đều ở phòng phía tây viện. Trong phòng có tủ, có bàn còn có 1 chiếc giường chung dài, tuy rằng đơn sơ nhưng còn tốt hơn phòng giặt đồ nhiều.

Trương ma ma nói về ba nha hoàn còn lại với nàng.

- Đầu là những nha đầu vô tâm, người nhất định có thể ở chung với các nàng.

Sau đó lại giúp Tần Thiên thu xếp.

Tần Thiên trong lòng cảm kích, liên tục nói lời cảm ơn.

Trương ma ma thu xếp xong xuôi thì quay về báo lại cho Nguyệt Nương.

Nguyệt Nương đi đến phòng Đại phu nhân nói với bà:

- Phu nhân, tiểu nha đầu Tần Thiên kia đã được an bài thỏa đáng rồi.

Đại phu nhân đang ngồi bên bàn xem sổ sách chỉ ừm một tiếng.

Nguyệt Nương thay chung trà đã lạnh của Đại phu nhân đi, sau đó hỏi:

- Phu nhân, vì sao người có chút nể trọng Tần Thiên, còn giữ nàng lại trong viện?

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn Nguyệt Nương một cái, cười nói:

- Người thật sự không biết?

Nguyệt Nương thấy phu nhân buông sổ sách thì đi đến bên giúp bà bóp vai:

- Đoán là phu nhân thích tấm lòng nhân hậu của nha đầu kia.

Đại phu nhân được Nguyệt Nương xoa bóp dần thả lỏng cơ thể, bà dựa vào ghế, nhắm mắt lại:

- Không sai, bị bằng hữu bán đứng, nàng tuy rằng oán trách nhưng vẫn dám làm dám chịu, lấy đại cục làm trọng, đồng thời cũng lặng lẽ để cho đối phương một con đường sống. Nha đầu đó tấm lòng nhân hậu, tâm tư linh mẫn mà cũng dám giận dám nói, ở lại phòng giặt đồ đúng là lãng phí. Hơn nữa tuổi cũng không nhỏ, không chừng ngày nào đó sẽ bị trong phủ tùy tiện gả cho ai đó. Đứa nhỏ lương thiện như vậy, làm thế quá tội nghiệp. Nha đầu đó tính khí rất vừa ý ta, Nguyệt Nương...

Đại phu nhân hơi hơi quay đầu lại, Nguyệt Nương vội vàng nói:

- Chuyện gì thưa phu nhân?

Phu nhân nói:

- Người bình thường cũng để ý một chút về đám tiểu tử trong phủ hoặc trong Trà Hành, có ai thích hợp nói cho ta để ta làm chủ cho nha đầu kia, nha đầu tốt như vậy phải lấy một tiểu tử tốt, về sau sống những ngày yên ổn.

Nguyệt Nương cười nói:

- Nguyệt Nương biết rồi, phu nhân đúng là từ bi.

Trong lòng thầm nghĩ, ai cũng nói phu nhân lợi hại sắc sảo nhưng chẳng ai biết rằng thực ra phu nhân rất lương thiện.

- Từ bi?

Đại phu nhân thở dài.

- Chỉ sợ có người chẳng nghĩ như vậy... lúc này còn không biết hận ta cỡ nào.

Nguyệt Nương cũng thở dài, ngừng tay, đem chung trà đặt vào tay phu nhân, nhẹ giọng nói:

- Phu nhân thực ra thực sự muốn tốt cho Nhị thiếu gia, phu nhân muốn Nhị thiếu gia tới cửa chính là cho thiếu gia tự mình nhìn hoàn cảnh gian khổ của nhà nông, để cho hắn tự đi nhận lỗi cũng là muốn hắn được tiếng biết sai, biết sửa lỗi...

Đại phu nhân cầm chung trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm:

- Những lời này ta cũng muốn nói rõ với hắn, mẫu thân hắn cùng người trong phủ đã đưa hắn lên tận trời, khiến hắn tự cao tự đại như vậy, ý thế làm vậy. Nếu ta lại nhẹ nhàng thì hắn không biết sợ hãi, còn chẳng biết sẽ thành thế nào? Sau này sao ta dám giao Thịnh Thế to lớn như vậy cùng với miếng ăn của bao nhiêu người lại cho hắn? Hi vọng lần này hắn có thể nghe ta, thấy đám nông dân vất vả mà biết xúc động, thu liễm tính tình lại.

Nguyệt Nương nghe xong rũ mắt không lên tiếng nhưng trong lòng nghĩ, giang sơn khó đổi bản tính khó dời, tính tình Nhị thiếu gia sớm đã thành như thế, khó mà sửa.

Nhưng thấy phu nhân thực sự ưu phiền thì những lời này không nói ra nổi.

Phu nhân chẳng lẽ giữ mãi vị trí chủ nhân Thịnh Thế? Mười mấy năm qua ngày nào phu nhân cũng trời chưa sáng đã đến Trà Hành, mặt trời xuống núi mới về phủ, cho dù về sớm cũng phải gấp quần sự xem sổ sách, còn phải ứng phó với bên Lý di nương làm loạn, thật sự chẳng có lúc nào nhàn rỗi. Ngày nào cũng mệt mỏi, thắt lưng đau ê ẩm, đầu vầng mắt hoa.

Ai cũng nghĩ phu nhân oai phong nhưng có ai hiểu nổi vất vả của phu nhân?

Stịnh Thế không thể giao Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia lại là người không có chí hướng tốt, phu nhân chẳng lẽ có thể cả đời chống đỡ cho Thịnh Thế? Đến lúc đó phu nhân sẽ giao gánh nặng cho ai?

Lý di nương không hiểu rằng phu nhân còn mong Nhị thiếu gia thành công hơn bất kì ai.

Đơn giản là Nhị thiếu gia còn có thể thay đổi, nhưng Đại thiếu gia cũng không có cách nào mà thay đổi ...

Bên kia, Lý di nương cùng con trai Trang Tín Xuyên trở về từ chỗ Đại phu nhân, nổi giận đùng đùng quay về sân của mình.

Đi một hồi thì vừa vặn đụng phải một nha đầu vén rèm đi ra, bởi vì Lý di nương đi quá nhanh, nha đầu kia không cẩn thận đụng vào bà, Lý di nương giận dữ, vung tay đánh, mắng:

- Đồ chó mù, giữ người lại làm gì?

Nha đầu kia sợ tới mức quỳ xuống đất dập đầu khóc.

Linh Nhi liếc nhìn một nha hoàn bên cạnh đã có ma ma đi lên kéo nha hoàn kia đi. Người hầu trong viện câm như hến, ai cũng biết nha hoàn này sẽ có kết cục gì.

6. , Chương 013-015

CHƯƠNG 13. TRANH MINH HĨ

- Mẫu thân, người hạ hỏa đã.

Bên cạnh, Trang Tín Xuyên vén rèm trúc tương phi lên ầu thân vào phòng.

Lý di nương hít sâu một hơi, đi vào, ngồi xuống chiếc ghế gỗ khắc bách hoa ở giữa phòng.

Trang Tín Xuyên cũng ngồi xuống chiếc ghế khắc hoa cúc ở phía dưới.

Có nha đầu biết ý mang trà nước lên.

- Tín Xuyên, con đừng nghe lời bà ta, bà ta đang đặt bẫy cho con nhảy vào đó.

Lý di nương vỗ bàn, tức đến nghiến răng:

- Bắt con xin lỗi mấy kẻ thấp kém đó để cho con thành trò cười sao. Cho con không ngẩng đầu lên được với mọi người trong thành, người đàn bà kia đúng là độc ác!

Về mặt Trang Tín Xuyên bình tĩnh, môi mỏng mím lại thành một đường, khuôn mặt vốn tuấn lãng trở nên hung ác, nham hiểm.

- Nhưng nếu con không đi, người đàn bà kia chẳng phải sẽ mượn cớ khiến con không thể nhúng tay vào chuyện của Trà Hành? Chẳng phải càng thỏa mãn tâm ý của bà ta?

- Bà ta dám!

Lý di nương đứng lên, ngón tay chỉ ra ngoài cửa, tức giận đến cả người phát run:

- Nếu bà ta dám làm thế ta sẽ mời đại tỷ phu đến làm chủ cho chúng ta. Ta muốn xem xem bà ta giỏi hay Tri châu đại nhân giỏi!

Nói xong bà quay người, dùng sức vỗ vai Trang Tín Xuyên, nham hiểm nói:

- Chúng ta hàng năm phí bao tâm tư với bá mẫu người làm gì có chuyện vô dụng? Con cứ ngồi yên đó cho ta, không cần để ý mụ đàn bà kia!

Bà oán hận:

- Ta biết bà ta nghĩ gì, bà ta chính là không muốn thoải mái mà giao Thịnh Thế cho con. Bà ta ngồi vị trí này hàng năm không biết thu được bao nhiêu lợi về mình thì sao có thể dễ dàng buông tay. Cho dù sau này

giao ra chỉ sợ cũng còn tìm cách mà cười lên đầu con nên giờ mới làm khó dễ con như vậy. Phiền cho bà ta ngày thường giả bộ hiền ngang lắm liệt nhưng lòng dạ hiểm độc, thật ghê tởm!

Trang Tín Xuyên nhú mày rậm, trầm giọng nói:

- Nhưng trên tay bà có di ngôn của cha, cũng có chút giao tình với Tri phủ đại nhân, bà không giao ra chúng ta cũng chẳng có cách nào. Chẳng lẽ đầu đá cả đời?

Trong lòng hấn phiền chán, dựa tay lên ghế vịn.

- Tóm lại phải nghĩ cách ép bà nhanh chóng giao vị trí đương gia ra.

Lý di nương hừ lạnh hai tiếng, trong mắt lóe ra ánh sáng bén nhọn:

- Con trai bà ta là phế vật, đó là do bà ta. Đừng để cho ta mất kiên nhẫn nếu không xem ta thu thập bà ta thế nào. Bà ta áp đảo mẹ con chúng ta nhiều năm như vậy, phải để cho bà ta nếm thử cảm giác đó mới được.

Bà ngồi xuống ghế dựa bên cạnh Trang Tín Xuyên, nhìn con mình, giọng lại dịu xuống. Bà vỗ mu bàn tay con, hòa nhã nói:

- Tóm lại con không cần để ý mẹ đàn bà kia, cái gì mà trả bạc với cả xin lỗi, mặc kệ bà ta, có ta chống đỡ cho rồi.

Trang Tín Xuyên nhìn về phía mẫu thân mình, vẻ lo lắng dần tan biến, bắt hấn xin lỗi mấy kẻ dơ bẩn quanh năm chân lấm tay bùn, trong lòng hấn ngàn vạn lần không muốn, lúc về còn không bị người khác cười đến chết sao?

Tuy rằng nói sĩ nông công thương, địa vị xã hội của thương nhân thua xa nông dân nhưng cho tới giờ có tiền mới là to. Trên tay có bạc thì sẽ có quyền quý, nông, công cái gì, ai buồn ngó ngang tới.

Đang lúc chuẩn bị gạt đầu tán thành thì ngoài phòng bỗng truyền đến giọng nói nũng nịu:

- Mẫu thân, người nói như vậy là sai rồi.

Sau đó, một nữ tử thiên kiều bá mị cỡ 15,16 tuổi cười khanh khách bước vào.

Mẹ con Lý di nương nhìn thấy nàng thì đều hòa hoãn lại.

Nữ tử đó đi đến bên Lý di nương và Trang Tín Xuyên cười nói:

- Minh Hi thỉnh an mẫu thân và ca ca. Giọng nói mềm mại êm tai.

Lý di nương đứng dậy, đi đến trước mặt nữ tử kia, kéo tay nàng cười nói:

- Nha đầu tinh quái, con nói xem, mẫu thân sai chỗ nào?

Trang Minh Hỉ cười trong trẻo, quay đầu vẫy tay với bên ngoài, chỉ thấy trong chốc lát đã có một nha hoàn dẫn một bà mối đi vào.

Bà mối vừa vào, mắt cười híp lại như sợi chỉ, thi lễ với Lý di nương rồi vui mừng nói:

- Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Chuyện trước kia phu nhân nhờ ta giờ đã có chút tin tức.

Lý di nương mỉm cười bước lên nói:

- Vương bà, lời này là thật sao?
- Việc này ta sao dám nói dối. Vương bà cười hơ hớ.

Trang Minh Hỉ đi đến bên Trang Tín Xuyên, phe phẩy cây quạt cười tủm tỉm nói:

- Ca ca, chúc mừng ca!

Về mặt Trang Tín Xuyên cũng có chút vui mừng.

Lý di nương sai người bưng trà lên, mấy người lần lượt ngồi xuống.

Vương bà ngừng cười, nghiêm trang nói:

- Nhưng mà Lưu gia nói, bên Lý di nương phải xử lý hôn ước trước đó cho tốt, nữ nhi nhà họ phải là chính thất.

Lý di nương vội vàng nói:

- Đó là đương nhiên, cái này còn cần nói sao. Lưu gia là nhà phú quý bậc nhất Tô thành, nữ nhi nhà hèn đương nhiên không thể làm thiếp được. Bà bảo bọn họ yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng, vạn lần không làm bọn họ mất mặt.

- Chính là như thế. Vương bà cười nói.

Mấy người còn nói vài câu, Vương bà nói lại mọi chuyện rõ ràng thì đứng dậy cáo từ, lúc đi, Lý di nương gọi Linh Nhi cho bà 10 lạng bạc, Vương bà cười híp cả mắt không còn thấy trời đất.

Vương bà đi rồi, Trang Minh Hỉ liền phe phẩy cây quạt cười nói:

- Cho nên con nói nương sai rồi, sau này ca ca phải nghe lời đại nương một chút, nếu không đại nương chỉ sợ sẽ cản trở hôn sự này thôi. Lí do thì có sẵn ở ngay tại phía đông hậu viện đó.

Trang Minh Hỉ khẽ hất cằm về phía đông.

Trang Tín Xuyên cũng nhìn về hướng đó, vẻ mặt khinh thường:

- Dựa vào năng ta mà cũng đòi làm thê tử của Trang Tín Xuyên ta, nếu nhà nàng còn như trước thì còn tạm được, giờ nghèo túng như vậy, hai tỷ đệ còn phải dựa vào nhà chúng ta mà sống qua ngày, người như thế dù làm thiếp cho ta cũng không xứng.

- Nhưng ca ca à, người ta có hôn ước với ca, còn là cha tự tay xếp đặt.

Trang Minh Hỉ nhìn ca ca cười.

- Có hôn ước thì sao?

Lý di nương cười nhạt:

- Đừng nói là có hôn ước, cô nương không tiền không thế như vậy, dù là vào cửa chúng ta cũng sẽ nghĩ đủ cách để hưu nàng đi. Thân gia của ta thế nào cũng phải là nhà giàu có mới được. Nếu không sao xứng với đương gia Thịnh Thế như Tín Xuyên.

- Cho nên nương à...

Trang Minh Hỉ cầm tay mẫu thân:

- Mẫu thân khiến cho ca ca đối nghịch với đại nương, đại nương ghi hận trong lòng sẽ ra sức mà gây khó dễ. Nói thế nào giờ đại nương cũng là phu nhân đương gia, nếu bà quyết không cho từ hôn thì thật phiền toái!

Trang Tín Xuyên gật gật đầu nhưng lại vội lắc đầu, tức giận nói:

- Nhưng nếu làm theo ý của bà ta, sau này ta nhìn mặt mọi người thế nào?

Vung tay lên, quả quyết nói:

- Không đi!

- Đúng, ca ca sau này là chủ Thịnh Thế, sao có thể để cho đám người hầu đó dẫm lên đầu lên cổ được.

Lý di nương cũng không ủng hộ.

Trang Minh Hỉ cười cười:

- Sao ta lại không nghĩ cho ca ca chứ, sau này ngày lành của muội còn phải trông cậy vào ca ca...

Nói xong nàng nghiêng người nhìn hai người khẽ nói:

- Không phải còn có Tín Trung sao? Đều là thiếu gia Trang phủ, ca ca dẫn nó đi cùng đi, để cho nó xin lỗi bọn họ là được. Chắc chắn hẳn không dám từ chối. Đám nông dân đó sao biết được là Nhị thiếu gia

hay Tam thiếu gia, quản gì miệng người ngoài, đại nương sao biết được? Cho dù truyền ra cũng là mơ hồ, không tổn hại đến danh dự của ca ca.

Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên hai mắt sáng ngời, đồng thời vỗ bàn cười nói:

- Ý kiến hay!

CHƯƠNG 14. LÒNG YÊU CÁI ĐẸP CỦA CON NGƯỜI

Thương gia Trang phủ tuy không phải là loại coi quy củ hơn trời như nhà quan lại nhưng vẫn tuân thủ lễ tiết, luân thường.

Nhưng vì Đại phu nhân ngày nào cũng đi từ sớm nên chuyện thỉnh an buổi sáng không tiện tiến hành vì thế mà rất chú trọng thỉnh an vào buổi tối. Trên cơ bản chỉ cần Đại phu nhân không dặn dò thì phòng viện nào tối cũng phải đến viện Đại phu nhân. Nói chuyện an ủi, quan tâm cũng thể hiện là cả nhà hòa thuận vui vẻ.

Đó cũng là điều Trương ma ma nói cho Tần Thiên.

- Vậy Đại thiếu gia cũng tới sao? Tần Thiên thành tâm thỉnh giáo.

Đối với Đại thiếu gia bị điếc trong truyền thuyết, Tần Thiên rất tò mò.

Nàng tò mò là ở thời đại này cũng có ngôn ngữ cho người điếc sao? Nhưng trong ấn tượng của nàng Trung Quốc cổ đại không có quy tắc ngôn ngữ cho người câm điếc, chỉ có cách ra dấu tay bình thường.

Như vậy vị thiếu gia này sẽ trao đổi với người khác thế nào? Lấy tay viết chữ? Cũng có thể lắm, dù sao cũng nhà giàu có, mời tiên sinh đến dạy hẳn đọc sách biết chữ không không có gì là khó.

Nhưng người cổ đại cũng không phổ cập giáo dục như hiện đại, đại đa số đều là không biết chữ, dù làm thế thì vị thiếu gia này cũng khó mà trao đổi với nhiều người. Tiếp xúc hạn chế, người như vậy chắc hẳn tính tình cũng khác người.

Cũng không trách được địa vị của nhóm người Lý di nương trong phủ cao như vậy. Ai mà chẳng biết đương gia tương lai của Thịnh Thế chỉ có thể là Nhị thiếu gia. Ai dám không thể mặt bọn họ, ai dám đắc tội bọn họ?

Ngoài những người bên cạnh Đại phu nhân, chỉ sợ những người khác đều coi đại phòng là thứ hai. Nói không chừng trong lòng cũng hướng về nhị phòng hơn.

- Đại thiếu gia?

Trương ma ma nhắc tới ba chữ này, trong giọng nói lộ ra sự tiếc nuối vô hạn:

- Đương nhiên sẽ đến, tối nào Đại thiếu gia cũng đến cùng phu nhân ăn cơm tối.

Nói tới đây, Trương ma ma nhìn nhìn sắc trời:

- Nhắc mới nhớ, cũng sắp đến lúc Đại thiếu gia đến rồi, ta phải đi chuẩn bị thôi.

Nói xong, Trương ma ma ra khỏi phòng Tần Thiên. Sau đó, tiểu nha hoàn Đan Nhi cùng phòng khẽ rủ tai Tần Thiên:

- Ta nói cho người, Đại thiếu gia tuần tú lắm đó.

Vì lúc này không có việc cho tiểu nha hoàn nên bọn họ đều ở trong phòng nghỉ ngơi hoặc ở trong sân chơi đùa.

Nhắc đến Đại thiếu gia, Tần Thiên cực kỳ hứng thú, nàng quay đầu nhìn Đan Nhi cười nói:

- Bằng Nhị thiếu gia sao?

- Còn tuần tú hơn Nhị thiếu gia nhiều.

Đan Nhi nói đến đây, ánh mắt bừng sáng, nàng khoa tay múa chân:

- Khuôn mặt của Đại thiếu gia như vẽ vậy, khỏi nói đẹp cỡ nào. Hơn nữa Nguyệt Nương nói, Đại thiếu gia cũng cực thông minh, viết chữ, vẽ tranh đều rất tuyệt vời, còn biết pha trà.

Nói đến chỗ hưng phấn, sắc mặt Đan Nhi bỗng nhiên buồn bã, thở dài một hơi:

- Chỉ tiếc...

Một tiếng thở dài này có sự tiếc hận cực sâu cũng có cả sự thương hại. Điều này càng khiến Tần Thiên tò mò, rốt cuộc là người thế nào mới có thể giành được tình cảm sâu sắc như thế của mọi người.

Tần Thiên nghĩ, nhanh thôi nàng sẽ biết đáp án.

Lúc này, Thúy Vi ở ngoài cửa kêu:

- Đan Nhi, người đưa đồ qua cho Phương cô nương ở Hậu viện đi, Tần Thiên, người đến phòng bếp bảo bọn họ làm thêm bánh khoai đi, đó là món Đại thiếu gia thích ăn.

Hai người đáp lời, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nha hoàn hạng ba chính là chuyên chạy khắp nơi như vậy.

Lúc chiều, Trương ma ma đã cho người đưa nàng đến một số nơi quan trọng trong phủ như là phòng bếp, mấy viện lớn...

Tần Thiên ra ngoài, đi thẳng về phía phòng bếp nhưng chưa được bao lâu đã nhìn thấy ở hành lang phía nam có một bóng dáng quen thuộc.

Dáng người cao lớn, trường bào tơ lụa trắng, tóc đen như mực.

Ngoài hành lang hoa nở tươi thắm, xanh đỏ tím vàng vô cùng rực rỡ mà hắt lại tựa như tuyết trắng trên hoa, phong thái xuất trần.

Rõ ràng là hình ảnh đẹp nhưng Tần Thiên nhìn thấy lại nhe nanh trợn mắt, hận không thể xé nát bộ quần áo trắng kia.

Bóng dáng đó dù hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Chẳng phải chính là tên khốn vong ân phụ nghĩa đó, chẳng phải là kẻ hại nàng thiếu chút nữa bị rấn cấn, ngã xuống hồ ướt sũng.

Không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại, đây có phải là ông trời cho nàng cơ hội tốt để báo thù.

Tần Thiên cười gian, tránh sau một hòn giả sơn.

Nàng nhìn nhìn bốn phía, xác định không có ai chú ý mới nhặt lên một hòn đá, tung tung trong tay.

Đá không lớn không nhỏ, sẽ không làm người bị thương nhưng sẽ khiến người thấy đau, quá hợp ý Tần Thiên.

Động tác lén lút, ẩn nấp kỹ sẽ không bị người phát hiện, cho dù công tử đó thân phận bất phàm cũng không sợ!

Nàng híp mắt nhìn bóng dáng đó, nhỏ giọng nói:

- Bỏ cô nương tuy rằng là người tốt nhưng không phải là loại người dễ bắt nạt. Lần đầu gặp ta là người gặp may nhưng lần thứ hai gặp ta thì chính là xui xẻo của người.

Nói xong, nàng vung tay, dùng sức ném hòn đá về phía công tử kia.

Ném đá là sở trường của Tần Thiên, đây là kĩ năng luyện tập từ thuở bé khi còn ở nông thôn chơi đùa với bọn nhỏ.

Lúc này, viên đá bay theo một đường cong, vút một tiếng nện lên đầu công tử kia. Công tử đó cúi đầu về phía trước một chút rồi vội ôm gáy.

Tần Thiên thấy trúng mục tiêu thì vội lùi về sau hòn giả sơn, che miệng rụt cổ cười. Trong lòng chỉ cảm thấy sáng khoái, sự buồn bực trước đó hóa thành hư không.

Nàng cười lén lút bỏ đi thì vừa khéo nhìn thấy công tử kia quay đầu lại...

Nhìn thấy khuôn mặt của công tử kia, Tần Thiên chỉ cảm thấy trước mặt sáng bừng. Giật mình, lòng nàng tựa như có trăm hoa đua nở, pháo hoa rực rỡ, cả trời đất như trắng xóa, không còn màu sắc.

Bất luận là rực rỡ hay mờ ảo đều không che giấu được vẻ tao nhã của công tử kia.

Vẻ đẹp của hắn còn rực rỡ hơn pháo hoa.

Tần Thiên chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng, ở cổ đại còn có thể nhìn thấy mỹ nam như thế, so với những minh tinh trên tạp chí còn động lòng hơn.

Ánh mắt lạnh lùng của công tử nọ nhìn quanh, mắt thấy hắn sẽ nhìn sang bên này, Tần Thiên vội vàng ngừng lại lòng ham sắc đẹp mà lùi về sau giả sơn.

Nàng nhìn qua lỗ nhỏ trên hòn giả sơn thấy hắn tuy bị ném đá nhưng vẻ mặt không hề tức giận mà rất thản nhiên, có vẻ lạnh lùng khó nói tựa như người bị đánh không phải là hắn, lại như hắn chưa từng bị đau, giống như hắn không hề quan tâm đến chuyện này, như là hắn không quan tâm đến bất kì điều gì.

Vẻ lạnh lùng đến thấu tim gan.

Nhưng vẻ lạnh lùng này lại khiến hắn càng thêm tao nhã, khác biệt.

Trong nháy mắt này, Tần Thiên có chút hối hận vì đã ném hắn...

Nhưng ngay lập tức nàng lại khinh bỉ chính mình.

Tần Thiên ơi Tần Thiên, sắc tức thị không, không tức thị sắc, người này bề ngoài dù đẹp nhưng chỉ là gói thêu hoa thôi...

Không đúng, nói gói thêu hoa còn nể nang lắm rồi, hắn chỉ là bồn cầu sơn đỏ...

Tần Thiên oán thầm.

Nhưng đôi khi vẫn không nhịn được mà nhìn mặt hắn.

Tần Thiên vội tha thứ cho chính mình.

Lòng yêu cái đẹp ai cũng có, là chuyện thường tình...

Tần Thiên đang ngẫm suy nghĩ thì bỗng nghe có người kêu:

- Đại thiếu gia.

Đại thiếu gia?

Tần Thiên vội vàng nhìn chung quanh, Đại thiếu gia ở đây?

Bỗng nhiên, đầu nàng như bị ai đập mạnh một quyền.

Nàng ngẩng đầu, chậm rãi nhìn về phía nam tử kia, hơi biến sắc.

Chỉ thấy cách đó không xa, một nha hoàn khoảng 17,18 tuổi mặc váy dài thêu màu vàng đi nhanh về phía công tử kia.

Nàng vừa đi, vừa kêu:

- Đại thiếu gia, sao người lại đến đây, làm nô tỳ mệt quá.

Nàng đi đến bên công tử kia.

Một khắc đó, Tần Thiên quần không thể tưởng, gõ lên đầu mình mấy cái. Nàng đúng là đầu gỗ, sao ngay từ đầu không nghĩ ra?

Khi đó, đối phương từ đầu tới cuối không có phản ứng, không phải vì hắn vong ân phụ nghĩa hay lòng dạ ác độc.

Chỉ vì căn bản hắn đã không biết đến sự tồn tại của nàng, căn bản không biết mọi thứ xảy ra với nàng, bởi vì hắn là người điếc...

Nàng lại đi bắt nạt một người tàn tật...

CHƯƠNG 15. CÓ LỖI

Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn Trang phủ đứng bên hàng lang đỏ thẫm đang tìm bóng người gây họa mãi đến khi cô nương kia tới gần, nhẹ kéo ống tay áo hắn thì hắn mới quay đầu lại.

Tần Thiên nhìn qua khe nhỏ thấy hắn cũng chỉ thản nhiên nhìn nữ tử kia.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh sáng mờ ảo yên lặng bao phủ lên nửa người hắn, sắc mặt hắn dưới ánh mặt trời vẫn lạnh lùng như băng tuyết.

Lạnh lùng thản thiên, lạnh lùng thờ ơ như mọi thứ trên đời đều không khiến hắn có chút hứng thú nào.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn hắn cười cười, tay chỉ lên trời rồi lại chỉ về phía phòng Đại phu nhân, Tần Thiên hiểu ý nàng đại khái là: Đã đến lúc đến chỗ phu nhân.

Xem ra Trang Tín Ngạn cũng hiểu được ý của nàng, xoay người đi về phía vườn Đại phu nhân, nữ tử kia đi theo sau hắn.

Khi Trang Tín Ngạn vừa xoay người, sắc mặt nữ tử kia trầm xuống, nàng nhìn bốn phía, sau đó không coi ai ra gì mà oán giận:

- Thật chẳng ra gì, cả ngày đi theo người câm điếc, ta cũng sắp bị thành người câm điếc rồi. Nữ tỳ bên người Đại thiếu gia Trang phủ...

Nữ tử mếu máo, bộ dáng chán nản:

- Nói thì dễ nghe nhưng chủ nhân chỉ là phế vật, ta có thể đi đâu? Chẳng lẽ về sau phải đi theo kẻ câm điếc này, sinh ra con cũng câm điếc.

Nữ tử dậm chân:

- Sao ta số khổ như vậy, không được, nhân lúc còn chưa có gì, ta phải nghĩ cách rời khỏi phế vật này mới được!

Nàng có chút không muốn nhìn về phía Trang Tín Ngạn đang dần xa, thở dài:

- Nhìn đẹp như vậy sao lại là kẻ điếc bẩm sinh? Nếu người có tác dụng một chút ta cũng sẽ chẳng rời khỏi người...

Trang Tín Ngạn phía trước đương nhiên không nghe được những lời oán giận này của nàng, vẫn không nhanh không chậm mà đi.

Nhưng Tần Thiên ở đó nghe được mà trợn mắt há hốc mồm.

Nàng nhìn khuôn mặt còn trẻ mà đậm mặt của Trang Tín Ngạn, trong lòng có chút thương hại.

Phía đông lại có một nha hoàn mặc áo màu lam nhạt đi tới, nàng nhìn thấy Trang Tín Ngạn thì thi lễ, Trang Tín Ngạn khẽ gật đầu, nàng tìm tới nữ tử phía sau.

- Thu Lan, vừa rồi có phải người lại để Đại thiếu gia đi một mình?

Cô nương mới đến bình tĩnh hỏi cô nương lúc trước tên Thu Lan.

Thu Lan quay đầu nhìn nàng một cái, nói:

- Không có mà, ta vẫn đi theo Đại thiếu gia. Nhưng Thái Hà à, người cũng biết Đại thiếu gia đó, hắn không thích cho người đi theo, sau đó hắn cũng cho ta lui. Không tin người hỏi thử đi.

Thái Hà trừng mắt nhìn nàng một cái:

- Người biết thừa ta không thể hỏi Đại thiếu gia nên mới nói thế.

Nói xong, Thái Hà lại cười nhạt một tiếng:

- Thu Lan, người đừng nghĩ nhàn nhã, ta nói cho người, nếu thiếu gia không có chuyện gì không sao nhưng thiếu gia có chuyện thì xem phu nhân có tha cho người không.

- Ôi chao...

Thu Lan chỉ vào mặt Thái Hà mắng:

- Đúng là đồ đen tối, người nghĩ rằng ta không biết trong lòng người có ý đồ gì sao, người chỉ mong phu nhân không tin tưởng ta sau đó cho người thay thế ta đúng không? Người không cần dùng thủ đoạn ám muội này, đợi đến chỗ Đại phu nhân ta sẽ tự nói với phu nhân, nói ngày nào người cũng dùng trăm phương ngàn kế muốn đến bên Đại thiếu gia, thỏa mãn tâm nguyện cho người được không. Đỡ cho người lúc nào cũng phải nghĩ cách đặt bẫy ta.

Mặt Thái Hà biến sắc sang màu gan lợn, tức giận đến dậm chân:

- Thu Lan, miệng người sạch sẽ chút đi, nói hươu nói vượn cái gì!

- Người sợ, là ta nói trúng lòng người rồi?

- Nếu người dám nói thế trước mặt phu nhân, ta liều mạng với người!

Hai nha hoàn đi theo sau Trang Tín Ngạn cãi nhau ầm ỹ nhưng Trang Tín Ngạn đằng trước không hề có cảm giác gì, vẫn tự đi đường của mình.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, trong lòng bỗng nhiên cảm giác bị thương.

Đợi đến khi bóng ba người biết mất ở cuối hành lang, Tần Thiên mới đi ra khỏi hòng giả sơn, nàng nhìn phía Trang Tín Ngạn rồi đi, khẽ thở dài.

Bỗng nhiên có thể hiểu tâm tình của Trương ma ma và Đan Nhi khi nhắc đến Đại thiếu gia.

Nàng xoay người, đi về phòng bếp.

Dẫn dò với phòng bếp một tiếng rồi giúp đỡ người trong phòng bếp mang đồ ăn đến sân của Đại phu nhân.

Thúy Vi đứng ở cửa phòng, cho các nàng mang đồ ăn vào phòng.

Bởi vì Tần Thiên cũng xách theo giỏ đồ ăn nên cũng theo bọn họ đi vào.

Phu nhân ăn cơm ở phòng phía tây.

Vào phòng đã thấy Đại phu nhân và Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn cùng ngồi trên bàn vuông khắc hoa cúc, khảm đá cẩm thạch trạm chỗ hoa cỏ. Nguyệt Nương cùng đại nha hoàn Ngọc Hoàn, Thu Lan, Thái Hà đều đang hầu hạ hai người rửa tay.

Thúy Vi thì chỉ huy người của phòng bếp xếp đồ ăn.

Tần Thiên đi qua, đặt chiếc giỏ gỗ đen khắc hoa lên bàn, đem vịt quay, bánh khoai bên trong đặt lên bàn.

Lúc này, Thái Hà bưng chậu nước đi ra phía sau Trang Tín Ngạn, khuỷu tay khẽ chạm vào ót Trang Tín Ngạn khiến Trang Tín Ngạn nhíu mày, vẻ mặt đau đớn.

Đại phu nhân ở bên lo lắng vội hỏi:

- Sao lại thế này?

Nguyệt Nương cẩn thận nhìn ra đầu hắc có vấn đề, vội nhìn kĩ gáy hắc, vừa thấy thì vội kêu lên:

- Ai dè! Có chuyện gì thế, đầu thiếu gia sao bị sưng lên thế này?

- Cái gì?

Đại phu nhân vội vàng đứng lên, đi đến sau Trang Tín Ngạn nhìn xem.

Tần Thiên ở bên cũng mở to mắt nhìn, hai tay bắt giắc nắm chặt giỏ đồ ăn, tim như có con thỏ đang nhảy nhót trong đó.

Chỉ một hòn đá, nàng ra tay mạnh vậy sao?

Tần Thiên lén nhìn khuôn mặt nhanh chóng bình tĩnh lại của Trang Tín Ngạn, trong lòng cảm thấy có lỗi vô cùng.

Nhưng bảo nàng chủ động thừa nhận sai lầm, thành thật nhận phạt...

Được rồi... nàng thừa nhận nàng không có vĩ đại như vậy...

Nhìn bộ dáng Đại phu nhân như là hận không thể nhận đau đớn này thay con...

Tần Thiên cầm hộp đồ ăn lặng lẽ lui ra phía sau hai bước, cúi đầu, tận lực làm giảm đi cảm giác tồn tại của chính mình.

Bên kia, Đại phu nhân nhìn chằm chằm Thu Lan, Thái Hà rồi lạnh lùng nói:

- Các ngươi là đại nha hoàn bên cạnh thiếu gia, các ngươi nói xem, Đại thiếu gia bị làm sao?

Thu Lan, Thái Hà không có gì mà chống chế, đều tái mặt, vội quỳ xuống.

- Phu nhân, thiếu gia không thích cho chúng con đi theo...

Thái Hà run run nói, răng va vào nhau lập cập.

Đại phu nhân một tay đặt lên vai Trang Tín Ngạn, tay kia chỉ vào các nàng:

- Nó không thích các ngươi đi theo thì các ngươi thật sự mặc kệ sao? Ta còn lạ gì các ngươi? Ta giữ đám nô tài khinh chủ như các ngươi làm gì?

Đại phu nhân tức giận đến run người.

Có lẽ là cảm nhận được mẫu thân đang tức giận, Trang Tín Ngạn vốn im lặng bỗng nhiên vươn tay nắm lấy tay phu nhân đang đặt lên vai mình.

Đại phu nhân lập tức tỉnh táo lại.

7. , Chương 016-018

CHƯƠNG 16. TRANG TÍN NGẠN

Đại phu nhân ọi người trong phòng kể cả Thu Lan, Thái Hà lui ra ngoài, chỉ để Nguyệt Nương lại hầu hạ.

Lúc Tần Thiên ra cửa lén quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, trong lòng cực kỳ áy náy.

Nghĩ thầm, xem như nàng nợ hần, sau này nghĩ cách trả lại cho hần là được.

Trong phòng, để ọi người đi xuống rồi, Nguyệt Nương tìm lọ dầu giúp Trang Tín Ngạn bôi vào miệng vết thương.

Đại phu nhân ngồi trước Trang Tín Ngạn, vẫn nắm tay hần, nhìn hần nói:

- Đau không?

Ánh mắt, vẻ mặt rất đau lòng.

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân, mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hai nha đầu kia, ta tuyệt sẽ không tha cho các nàng.

Tay Đại phu nhân nắm tay Trang Tín Ngạn cứng lên.

Trang Tín Ngạn khoát tay, sau đó quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nương. Nguyệt Nương hiểu ý, vội vàng lấy vãn phòng tứ bảo ở bên đặt lên bàn, giúp hần mài mực.

Trang Tín Ngạn đứng lên, tay phải cầm bút, tay trái nâng tay áo, hơi cúi người viết chữ.

Đại phu nhân cũng đứng lên, đi đến bên người hấn, cúi đầu nhìn lên tờ giấy.

Nhìn nét chữ đẹp tinh tế trên giấy, Đại phu nhân lòng đầy tự hào, bà quay đầu nói với Nguyệt Nương:

- May mà Tín Ngạn tự mình học được cách nhìn khẩu hình, bằng không, ta cũng không thể chỉ được nó cách viết chữ đẹp thế này.

Nguyệt Nương cũng cười nói:

- Thiếu gia thật sự là rất thông minh, cũng không có cố ý dạy hấn mà hấn tự học được cách đọc khẩu hình miệng, cũng may ngoài phu nhân và nô tỳ còn không có ai biết việc này, bằng không bên Lý di nương không biết lo lắng cỡ nào.

- Nhưng không thể để người khác biết, nếu không ta sẽ không biết được chuyện Thu Lan và Lý Tú Mai câu kết làm vậy, ta còn có thể để nàng ở cạnh bên Tín Ngạn.

Đại phu nhân giận tái mặt:

- Ta muốn để Tín Ngạn ở trong tầm mắt nàng để cho nàng an tâm, miễn cho nàng lại dùng thủ đoạn gì sau lưng. Tín Ngạn khác với người thường, khó mà phòng bị.

- Cũng may Đại thiếu gia ở cùng các nàng lâu như vậy mà không lộ ra sơ hở gì.

Nguyệt Nương nhìn Trang Tín Ngạn cười nói:

- Đại thiếu gia thật sự rất thông minh.

Đại phu nhân nhìn gương mặt trầm tĩnh của con, trong lòng có sự kiêu ngạo của người làm mẹ nhưng thấy hấn không chút phản ứng khi bọn họ nói chuyện thì sự kiêu ngạo lại thành cảm giác đau lòng khiến cho bà có chút đau đớn.

Nguyệt Nương bên cạnh nhẹ an ủi:

- Phu nhân, nghĩ thoáng một chút, ta thường nghe người già nói, người thập toàn thập mỹ quá thì không tốt, sẽ thường bị tật, thiếu gia sinh ra tuần tú lại trí tuệ, có chút khuyết điểm cũng có lẽ là điều tốt.

Mũi Đại phu nhân cay cay:

- Nhưng ta thà nó bình thường một chút, ngu dốt một chút, chỉ cần có thể như người bình thường gọi ta một tiếng mẫu thân thì ta tình nguyện giảm thọ mười năm, cho dù trả giá mọi thứ, cả đời ăn chay cũng được.

Nói xong, hai người mắt đều ươn ướt nhưng thấy Trang Tín Ngạn đã viết xong thì lại cúi đầu lau nước mắt.

Sợ con nhìn đến trong lòng lại không thoải mái.

Đại phu nhân cúi đầu, thấy chữ viết như nước chảy mây bay, trong lòng rất thích.

- Quả thật là ta không cho các nàng đi theo, có lẽ có đứa trẻ trong phủ nghịch ngợm, nương không cần để trong lòng. Nếu thực sự muốn hại ta thì không chỉ là hòn đá nhỏ đâu.

Trang Tín Ngạn an ủi mẫu thân.

Hấn biết khẩu ngữ, Thu Lan không biết nên không dưới một lần vô lễ trước mặt hấn.

Nhưng thế thì sao? Ở trong phủ, ngoài mẫu thân và Nguyệt Nương thì có ai là hoàn toàn thật lòng với hấn? Đến ngay cả anh em máu mủ còn vậy huống chi là đám người hầu.

Thế sự vốn là như thế, hấn muốn so đo, so đo được sao? Hấn cho dù có thể bưng miệng bọn họ thì cũng không ngăn được sự khinh thị trong lòng bọn họ.

Có đôi khi, hấn có chút hối hận vì học được khẩu ngữ, cái gì cũng không biết không phải rất tốt sao? Cũng sẽ không cảm nhận được lòng người thay đổi như vậy.

Tuy rằng được con an ủi nhưng trong lòng Đại phu nhân cũng hiểu, nếu không phải vì con khiếm khuyết thì ai dám làm càn như thế?

- Nhưng các nàng khinh thường con như thế là không đúng, việc này không thể dễ dàng cho qua như vậy.

Đại phu nhân nhìn con rồi nói, sau đó quay đầu dặn dò Nguyệt Nương:

- Đem Thu Lan và Thái Hà đánh mười roi, phạt tiền tiêu vật 1 tháng.

Dù sao cũng phải làm cho các nàng nhớ kỹ, mặc kệ về sau như thế nào, bây giờ vẫn còn do bà làm chủ. Nguyệt Nương nghe lời ra ngoài dặn dò rồi lại vào hầu hạ hai người ăn cơm.

Lúc ăn cơm. Đại phu nhân gấp đồ ăn Tín Ngạn thích cho hắn, nhìn con ăn được nhiều thì lòng mới thấy vui.

Trang Tín Ngạn biết như vậy mới có thể làm ầu thân bớt buồn, hắn ăn hết đồ ăn mẫu thân gấp cho, vẻ mặt thỏa mãn, nhìn thấy mẫu thân tươi cười thì lòng cũng thư thái.

Ai có thể hiểu nổi vất vả của mẫu thân hơn hắn? Mà nổi vất vả lớn nhất của mẫu thân chính là vì có đứa con như hắn...

Tâm nguyện lớn nhất của hắn đó là cố gắng hết sức mình giúp mẫu thân bớt buồn, ầu thân được thoải mái hơn, không cần quá vất vả.

Ăn cơm xong, rửa mặt rửa tay, Trang Tín Ngạn lại như bình thường mà bàn bạc chuyện của Trà Hành với mẫu thân.

Nguyệt Nương cũng như bình thường lui ra ngoài giữ cửa, không cho người ngoài vào.

Nghe xong Đại phu nhân kể chuyện xử trí chuyện Trang Tín Xuyên cần thiếu, Trang Tín Ngạn mỉm cười viết lên giấy: “Bất kể là Tín Xuyên hay di nương đều là người cực sĩ diện, sẽ không ngoan ngoãn nghe lời đâu”

Đại phu nhân nói:

- Ta hiểu như thế nên mới nói nặng như vậy.

Trang Tín Ngạn viết: “Cho dù là như thế Tín Xuyên cũng không chịu ra mặt đâu, sẽ bắt Tín Trung gánh trách nhiệm thôi”

- Tín Trung?

Đại phu nhân đầu tiên là nghi hoặc, sau đó gật đầu:

- Quả thật bọn hắn dễ làm chuyện này lắm, chung quy bọn họ không hiểu nỗi khổ của ta...

Bà không hề ngạc nhiên với khả năng liệu sự như thần của con bởi vì mấy năm qua, sự ngạc nhiên của hắn cho bà đã rất nhiều.

“Cũng không phải là chuyện hay...” Trang Tín Ngạn lướt bút như bay: “người quản lý Trà Hành chẳng những cần có thủ đoạn mà còn phải có tính chính trực thuần lương, nếu Tín Xuyên không đủ những điều kiện đó thì mẫu thân cũng có thể bắt đầu nghĩ đến việc chọn người khác rồi.

- Chọn người khác? Đại phu nhân thì thầm.

Trang Tín Ngạn viết lên giấy hai chữ “Tín Trung” sau đó buông bút ngẩng đầu nhìn mẫu thân, thần thái nhàn nhã.

- Tín Trung?

Đại phu nhân lắc đầu thở dài:

- Tín Trung này, tính tình quả thật trung hậu, nhưng là thứ nhất hắn chưa có kinh nghiệm buôn bán, thứ hai...

Đại phu nhân lại lắc đầu:

- Phòng ba bọn họ sao đầu lại được phòng nhì, chỉ sợ ta vừa giao chìa khóa cho hắn thì chẳng lâu sau đã bị phòng nhì cướp đi.

Trần di nương Trần Xảo Vân là thiếp cuối cùng của lão gia, địa vị thấp kém, tính tình yếu đuối, thuộc loại nữ nhân nghe tiếng sấm là đã run rẩy, nếu giao chìa khóa cho bọn họ thì chắc chắn sẽ bị phòng nhì cướp đi.

Sắc mặt Trang Tín Ngạn cũng trở nên nặng nề, chuyện làm ăn hắn có thể giúp đỡ nhưng muốn chống được phòng nhì thì phải có người có khí thế, gan dạ như mẫu thân mới làm được.

Hai mẹ con đang bàn bạc thì bên ngoài có nha hoàn thông báo:

- Phương cô nương và Phương thiếu gia đến.

“Chỉ sợ Tín Xuyên sẽ không chịu lấy Phương cô nương!” Trang Tín Ngạn viết lên giấy những lời này xong thì Nguyệt Nương đi vào, thu dọn mặt bàn sạch sẽ, lại gấp những tờ giấy Trang Tín Ngạn đã viết lại rồi giấu vào trong ngực áo, giống như bình thường, mang ra ngoài đốt.

Căn bản không có ai biết rằng mấy năm qua, rất nhiều quyết sách quan trọng của Đại phu nhân đều là từ Trang Tín Ngạn – kẻ phế vật trong mắt người đời.

CHƯƠNG 17. BÁT TỰ KHÔNG HỢP

Giờ đã là lúc lên đèn, bọn nha hoàn đang đốt những chiếc đèn lồng tinh mỹ treo ở các hành lang, ánh sáng thản nhiên dần tỏa ra khiến tiểu viện tứ lệ phía nam thắm đẫm trong vẻ đẹp mông lung.

Tần Thiên đang ngồi ở bên hành lang nghe được tên Phương cô nương và Phương thiếu gia thì quay đầu khẽ hỏi Đan Nhi:

- Phương cô nương cùng Phương thiếu gia là ai?

Đan Nhi nhỏ tuổi hơn nàng, chỉ 14 tuổi, khi cười lên ánh mắt híp lại rất đáng yêu. Tính tình đơn thuần ngây thơ, không có tâm cơ gì, hỏi nàng cái gì nàng cũng nói.

Đan Nhi thấp giọng thì thầm vào tai Tần Thiên:

- Phương cô nương là con dâu chưa vào cửa của Lý di nương, hôn sự do lão gia lúc còn sống chỉ định, vốn con của huyện lệnh kể bên sau này gia cảnh sa sút, song thân qua đời, bị người trong gia tộc ghét bỏ, phu nhân thấy bọn họ đáng thương thì cho vào phủ ở, chỉ đợi sau này thành hôn thì sẽ là người của Trang phủ.

Tần Thiên cảm khái, Đại phu nhân này thật tốt bụng.

Hai người đang nói thì thấy một nam một nữ đi vào, cô nương kia khoảng 17,18 tuổi, dáng người thanh mảnh mặc một bộ áo trắng không mới cũng không quá cũ đi vào, giày vải màu lam, váy màu trắng, lúc đi thì cúi đầu nắm tay, bộ dáng cẩn thận. Bên người nàng là một cậu con trai tuổi cỡ Tần Thiên, cao hơn cô nương kia một cái đầu, vóc dáng cao gầy, mi thanh mục tú, cũng mặc một bộ đồ bình thường, môi mím chặt, lộ ra vẻ quật cường.

Chắc hẳn đó là chị em nhà Phương thị.

Nha hoàn ngồi dưới hành lang đều vội đứng dậy, cung kính chào Phương cô nương, Phương thiếu gia.

Phương cô nương khoe miệng mỉm cười, khẽ gật đầu, ôn ôn nhu nhu, vẻ mặt xấu hổ. Dung mạo vốn bình thường bởi vì sự dịu dàng này mà như tỏa sáng.

Lúc này, màn trong phòng xốc lên, Nguyệt Nương đi ra trước theo sau là Trang Tín Ngạn vừa vịn ghế được chị em Phương thị.

Chị em Phương thị vội vàng cúi đầu hành lễ với Trang Tín Ngạn, kêu một tiếng:

- Đại thiếu gia.

Vẻ mặt rất cung kính.

Trang Tín Ngạn thản nhiên đáp lễ.

Về mặt tuy rằng đậm mực, nhưng là cấp bậc lễ nghĩa chu đáo. Chị em họ Phương dường như cũng quen với sự lạnh lùng của hắn nên cũng không có vẻ gì là bất mãn.

Bên kia, bởi vì Trang Tín Ngạn mà hai nha hoàn đều bị đánh nên sai một nha hoàn khác theo hắn trở về, Nguyệt Nương nhìn nha hoàn đó, đầu tiên là dặn Thúy Vi, sau đó nhìn về phía Tần Thiên.

- Tần Thiên ngươi cũng cùng đi.

Thúy Vi và Tần Thiên cùng gật đầu thưa vâng.

Trang Tín Ngạn chỉ hờ hững nhìn phía trước, ánh sáng màu hồng nhạt từ đèn lồng trên cao lẳng lẽ chiếu lên người hắn, tóc đen như mực phản xạ ánh sáng vàng, khuôn mặt trầm tĩnh lại biến mất trong bóng đêm, thản nhiên tịch mịch, lẳng lặng tạo nhĩ.

Khiến cho người ta sợ hãi mà than, khiến cho người ta tiếc hận, khiến cho người ta có cảm giác đau lòng.

Thúy Vi tìm được hai chiếc đèn lồng đưa một chiếc cho Tần Thiên nói:

- Ta đi phía trước dẫn đường, ngươi đi theo phía sau, trời tối ngươi đi theo sau phải cẩn thận chiếu cố thiếu gia.

Tần Thiên nói vâng.

Ba người đi ra sân, Thúy Vi đi trước, Trang Tín Ngạn đi giữa, Tần Thiên theo sau.

Trăng sáng treo cao, ánh sáng mờ lung như nhuộm cảnh vật trong màn sương trắng.

Ba người đi về sân của Trang Tín Ngạn, dọc đường đi yên tĩnh không tiếng động, ánh trăng kéo bóng bọn họ trải dài.

Trong không khí như có mùi hoa mai, không biết tiếng côn trùng từ đâu truyền đến, gió khẽ thổi qua, lá cây hai bên xào xạc, tiếng động bình thường nhưng trong đêm yên tĩnh này lại trở nên thật tuyệt vời.

Tần Thiên xách đèn lồng nhìn bóng lưng thẳng tắp của Trang Tín Ngạn không xa phía trước, ánh sáng từ đèn lồng nhân nhạ chiếu lên trường bào trắng của hắn khiến cho bóng dáng hắn có vẻ vừa nhàn nhã mà lại vừa thần bí.

Thế giới của hắn rốt cuộc là như thế nào?

Không nghe được tiếng gì, bên người lúc nào cũng yên tĩnh thì sẽ có cảm giác gì. Nhất định là cô đơn. Có khát vọng không? Có oán giận không?

Sự lạnh nhạt bây giờ có lẽ là trải qua sự khao khát mà không có được, oán giận mà bất đắc dĩ?

Tần Thiên cười cười, bỗng nhiên cảm thấy mình nghiên cứu tâm lý của hắn như vậy thật kì quái.

Có lẽ là vì chưa từng tiếp xúc với người bị điếc nên có chút tâm lý tò mò.

Nàng cảm thấy như vậy.

P phía trước, Thúy Vi rất cẩn thận, mỗi lần đến chỗ rẽ hoặc đường hẹp thì đều cầm đèn lồng đứng đó chiếu cho Trang Tín Ngạn, ý bảo hắn cẩn thận.

Trang Tín Ngạn bước đi thong thả nhưng cũng không quay đầu lại giống như căn bản không biết phía sau có người đi theo hoặc là không cần biết phía sau có người hay không.

Lúc này, Trang Tín Ngạn lại được Thúy Vi chỉ điểm mà né qua một hồ nhỏ đi về bên phải nhưng Tần Thiên lại phát hiện bên đường có một cái hồ nếu không để ý đạp vào thì chỉ sợ sẽ ngã sấp xuống.

Theo bản năng nàng nói:

- Đại thiếu gia, cẩn thận bên phải.

Nhưng vừa nói ra mới nhớ hắn vốn không nghe được. Thúy Vi đằng trước quay đầu hỏi:

- Sao thế?

Mắt thấy Trang Tín Ngạn không hay biết mà sắp đập vào hố, tình thế cấp bách, Tần Thiên không kịp đáp lời Thúy Vi, một bước dài đi lên đẩy Trang Tín Ngạn qua bên trái, thành công giúp hắn tránh khỏi chút nguy hiểm này.

Nhưng động tác đột ngột của Tần Thiên làm cho Trang Tín Ngạn hơi hoảng, hắn theo bản năng đẩy Tần Thiên ra, Tần Thiên chỉ đứng tới vai hắn, sao chống lại được, lập tức không đứng vững, lão đảo lúi về phía sau, vừa vịn đập vào , chân trái trượt đi, cả người mất thăng bằng mà ngã xuống.

Nhất thời, Tần Thiên cảm thấy ruột gan đảo lộn, đau đến há miệng.

Đèn lồng rơi xuống lập tức tắt ngóm, Tần Thiên chìm vào bóng đêm.

- Tần Thiên, người sao vậy?

Thúy Vi đi tới, dùng đèn lồng chiếu lên nàng, bóng người vừa vịn chấn tầm nhìn của Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn đứng đó, ý thức được là mình làm cho nha hoàn này ngã nhưng nhất thời còn chưa hiểu vì sao lại xảy ra chuyện này.

Hắn nhìn phía Tần Thiên đã thấy hai nha hoàn đang nói gì đó, hắn không nhìn thấy mặt nha hoàn kia không biết là nàng rốt cuộc thế nào, không thể hỏi cũng không thể hiểu ý các nàng. Thân là nam nhân cũng không tiện tiếp xúc với thân thể của nha hoàn. Nhất thời hắn không biết nên làm gì, chỉ có thể đứng ở đó.

Có vẻ lạnh lùng mà lạnh nhạt.

Trong mắt Tần Thiên, vẫn là phong thái thanh dật xuất trần.

Tần Thiên mếu máo.

- Ta không sao, chỉ bị trật chân thôi, tạm thời không đi được, người đưa thiếu gia về trước đi.

Tần Thiên nói với Thúy Vi

Thúy Vi gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy, không thể bắt Đại thiếu gia chờ ở đây được.

- Được rồi, người cẩn thận một chút, chờ ta gọi người đến xem.

Thúy Vi dặn dò.

- Cảm ơn Thúy Vi tỷ tỷ. Tần Thiên miễn cưỡng cười cười.

Thúy Vi xách đèn lồng lại đi trước Trang Tín Ngạn, Tần Thiên lại chìm trong bóng tối.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên đang thử đứng lên, quay đầu lại thấy Thúy Vi ra dấu cho hắn đi trước, hắn biết các nàng đã thương lượng nên xoay người đi theo Thúy Vi, đi được vài bước không nhận được lại quay đầu nhìn nhìn Tần Thiên.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng đen tuyền của Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn quay đầu tiếp tục đi, không quay đầu lại nữa.

Chờ bọn họ đi hết rồi, Tần Thiên mới chậm rãi đứng lên, cổ chân trái đau như có lửa đốt. Nàng ôm cổ chân, cảm giác trong lòng thật khó nói.

Hình như mỗi lần gặp hắn đều như vậy, nàng vì hắn mà gà bay chó sủa nhưng hắn lại thanh nhã thông dong như vậy, hoặc căn bản không hiểu vì sao lại thế.

Nàng biết không thể trách hắn, là chính nàng tự nguyện giúp hắn, hắn lại như vậy, tự mình bị thương đương nhiên không thể oán trách hắn.

Chính là cảm thấy quá vô nghĩa..

Tần Thiên bĩu môi.

- Cũng tốt, coi như trả cho hắn, về sau không ai nợ ai, trong lòng thoải mái hơn!

Tần Thiên lại tự an ủi mình, nghĩ như vậy lòng thoải mái hơn, nàng cười cười rồi chậm rãi đứng lên.

Bốn phía tối đen như mực, phía xa xa có những bóng đen tựa như quái thú, dường như chuẩn bị nhảy ra nuốt chửng lấy nàng.

Một trận gió thổi qua, Tần Thiên rùng mình, thấy còn chưa có ai đến tìm cũng không muốn đợi thêm nữa nên bước thấp bước cao quay về.

Mỗi bước đi đều đau thấu tim.

Tần Thiên cắn răng, oán hận.

Mỗi lần gặp được hắc cũng chẳng có chuyện gì tốt, người này nhất định bất tự khác mình! Gặp phải hắc lần nào là đen đủi lần đó, về sau nên tránh xa hắc thì hơn.

Cái gì gọi là hoa hồng có gai, mọi thứ càng đẹp thì càng nguy hiểm, chỉ nên từ xa ngắm chứ không nên tới gần.

Tần Thiên cảm thấy những lời này thật chí lý.

CHƯƠNG 18. HỔ KHÂU

Tần Thiên khập khiễng trở lại sân của Đại phu nhân, nghe được trong phòng có tiếng cười nói, hỏi Đan Nhi mới biết phòng nhì, phòng ba đều đang tới thỉnh an.

- Lý di nương cũng đến đây? Tần Thiên tò mò hỏi Đan Nhi.

Buổi chiều, hai vị phu nhân ở trong phòng tranh cãi các nàng đều nghe được, không nghĩ vừa xoay người lại hòa thuận vui vẻ được.

Chẳng phải quá kỳ quái?

Đan Nhi hạ giọng nói:

- Đúng vậy, đều đến cả, Lý di nương, Nhị thiếu gia, Tam tiểu thư đều đến.

Tần Thiên không hỏi nữa nhưng dựa vào tính tình của Lý di nương, nhanh như vậy đã đổi chiều thì tất là có điều muốn nhờ vả Đại phu nhân.

Lúc này Đan Nhi phát hiện chân Tần Thiên bị thương, đúng lúc Thúc Vi đã đưa Đại thiếu gia quay về, Thúc Vi nói với Nguyệt Nương chuyện Tần Thiên vì cứu Đại thiếu gia mà bị thương. Nguyệt Nương khen ngợi Tần Thiên mấy câu, vừa muốn mang thuốc cho nàng. Sau đó dặn dò nàng mấy ngày tới không cần chạy đi chạy lại, còn dặn nàng nghỉ ngơi sớm.

Tần Thiên quay về phòng, tắm rửa bôi thuốc rồi nằm xuống. Mơ mơ màng màng nghe tiếng nha hoàn báo phòng nhì, phòng ba đã về.

Mấy ngày sau đó, trong viện không giao việc cho nàng chạy đi chạy lại, hầu như chỉ giao cho nàng làm việc nhẹ. Nguyệt Nương cũng kể chuyện nàng bị thương cho Đại phu nhân, Đại phu nhân rất vui muốn gặp nàng, khen nàng là nha hoàn trung thành, còn thưởng đồ ăn ngon cho nàng.

Đại phu nhân vẫn ra ngoài từ sớm, lúc mặt trời sắp lặn mới quay về, mệt mỏi thì sẽ miễn thỉnh an buổi tối nhưng ngày nào dù muộn cũng ăn cơm cùng Trang Tín Ngạn.

Giờ bên người Trang Tín Ngạn có hai nô tài khác đi theo. Nghe người ta nói, lúc trước Thu Lan, Thái Hà bị đánh xong không xuống giường được. Nhưng cũng là vì như thế mà người hầu trong viện Đại thiếu gia quý củ hơn rất nhiều. Nhưng Tần Thiên thấy lạ, theo tính thưởng phạt phân minh của Đại phu nhân thì tại sao không đem bán bọn họ đi. Nhưng nghĩ Đại phu nhân chắc chắn có tính toán của riêng bà, hơn nữa việc này cũng không liên quan đến nàng, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Thoải mái được vài ngày, những ngày này khiến cho Tần Thiên còn nghĩ rằng làm nha hoàn cũng là chuyện không tồi. Nhưng nghĩ đến sau này sẽ bị chủ nhân tùy ý gả cho người khác thì không thoải mái nổi.

Mười ngày sau.

Vết thương ở chân Tần Thiên đã hoàn toàn bình phục, lúc này Nguyệt Nương bắt đầu giao việc cho nàng, việc đầu tiên là buổi sáng theo Đại phu nhân đến Trà Hành.

Đầu giờ Mão đã phải dậy, rửa mặt xong, lòng vòng làm mấy việc trong viện, ăn sáng xong, Đại phu nhân và Nguyệt Nương cũng chuẩn bị thỏa đáng mà đi.

Đại phu nhân ăn mặc luôn rất đơn giản nhưng bất luận là chất liệu hay thợ may đều là loại tốt nhất, tuy không cài trang sức lóng lánh nhưng vật nào cũng đều rất quý giá.

Nghiêm cẩn, trang trọng, hơn nữa với vẻ mặt lạnh lùng của bà, khí thế của một đương gia tự nhiên mà toát lên.

Đi theo ngoài Tần Thiên còn có Thúy Vi và hai ma ma, cộng thêm hai nô tài khác. Đoàn người đi ra cửa lớn Trang phủ, Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân lên chiếc xe ngựa phủ vải lụa xanh.

Tần Thiên, Thúy Vi và đám ma ma đi theo bên cạnh xe, hai nô tài còn lại đi theo sau.

Bước vào thế giới này, đây vẫn là lần đầu tiên Tần Thiên ra đường, trong lòng khó tránh khỏi có chút hưng phấn. Nàng theo sát sau xe ngựa, lén lút đánh giá Dương thành.

Dương Thành là trấn lớn phía nam, non nước hữu tình, phong cảnh như họa.

Trang phủ nằm ở chỗ phồn hoa nhất Dương thành, những nhà danh gia vọng tộc chiếm một con phố dài.

Con phố dài có bốn đường cho xe chạy, lúc này trời vừa sáng, hai bên đường cái hàng quán bắt đầu mở, đủ loại cửa hàng, cái gì cần cũng có, trên đường có những người bán hàng rong đi rao hàng: Bánh bao, bánh nướng, mì sợi nóng hổi, những khuôn mặt vất vả của người bán hàng rong tươi cười lại chính là cảnh ấn tượng nhất của chốn phồn hoa.

Tần Thiên nhìn, bất tri bất giác mỉm cười.

Nàng bản tính lạc quan, gặp phải chuyện khó khăn thì cũng sẽ tìm được lí do tự an ủi mình, làm cho bản thân vui vẻ. Chuyện người khác cảm thấy khó chịu thì nàng luôn có thể nhìn nhận nó ở khía cạnh tốt.

Không phải chưa từng chịu khổ sở, vất vả nhưng nàng vẫn luôn để cho bản thân thoải mái, vui vẻ.

Khiến cho nàng vui vẻ thật đơn giản, chỉ là cảnh thái bình thịnh trị cũng có thể khiến nàng cười thật vui.

Xe đi qua dãy phố dài thì đến một nơi rộng mở, sáng sủa, trước mắt là một con sông nhỏ, hai bờ sông cỏ mọc xanh rì, đường liễu đôi bờ phát phơ, vô số lầu son gác tía, ruộng cột trạm chỗ, trên sông thuyền hoa rẽ sóng tạo tiếng bì bõm, không biết từ đâu truyền đến tiếng hát khỏe khoắn của ngư phủ.

Qua mấy ngày ở chung, Thúy Vi đã thích tính Tần Thiên nhu thuận, chịu khó, lúc này thấy Tần Thiên mở to mắt đầy vẻ kì thú thì nhiệt tình nói với nàng:

- Đây là sông Lục, trước đó là Đại Vận Hà, có thể ngồi thuyền mà đến kinh thành. Trà của Thịnh Thế chúng ta cũng thông qua cảng vận này mà đến các nơi trong cả nước. Nói đến danh trà Hồ Khâu của Thịnh Thế thì đúng là có một không hai trong thiên hạ, có câu thơ “Hồ Khâu văn xuất cốc vũ hậu, bách thảo đầu phẩm giai vi khinh” (Nguồn “Thử Hồ Khâu trà”. Ý là chỉ cần trà Hồ Khâu vừa xuất hiện thì những lá trà khác đều bị xem nhẹ). Hàng năm cống trà cho thiên tử cũng không thể thiếu phần Hồ Khâu.

Giọng Thúy Vi đầy tự hào.

Tần Thiên cười nói:

- Vậy sản lượng của Hồ Khâu chắc chắn là không nhiều.

Thúy Vi ngạc nhiên nói:

- Sao ngươi biết?

- Vật lấy hiếm mới quý. Nhất định là rất hiếm nên mới được người trong thiên hạ coi trọng. Tần Thiên nói.

Thúy Vi có chút bất ngờ nhìn nàng:

- Lời này của ngươi quả đúng vậy, trà Hồ Khâu sinh trưởng ở chùa Hồ Khâu, sản lượng cực hiếm nhưng Thịnh Thế chúng ta luôn có cách để kiếm đủ số lượng nên Hồ Khâu coi như là vật báu của Thịnh Thế chúng ta.

Tần Thiên và Thúy Vi nói chuyện bị Đại phu nhân và Nguyệt Nương trong xe nghe được lại khiến Đại phu nhân có tâm sự. Bà khẽ thở dài:

- Người sợ nổi danh, heo sợ béo. Nay Hồ Khâu có danh tiếng đã khiến các quan phủ và nhà giàu các nơi tranh nhau, lá trà còn ở trên cây đã thi nhau giành giật. Năm trước số lượng chè chùa Hồ Khâu cung cấp cho chúng ta đã giảm đi một nửa, nay chẳng biết sẽ thế nào.

Nguyệt Nương trấn an:

- Phu nhân đừng lo lắng, lúc còn sống lão gia và phương trượng trụ trì chùa Hồ Khâu có giao tình tốt, dù khó khăn thì phương trượng cũng sẽ để lại cho chúng ta mấy chục cân.

Đại phu nhân vẫn không thể thoải mái:

- Năm nay vì danh tiếng của trà Hồ Khâu càng lúc càng cao, nghe nói quan phủ còn đánh dấu sẵn lên cây rồi, bởi vậy mà đã cùng tăng nhân trong chùa có mâu thuẫn, ta chỉ sợ lại xảy ra chuyện.
- Có thể xảy ra chuyện gì? Phu nhân không cần quá lo.

Nói xong, Nguyệt Nương lấy chiếc hộp bên người đổ ra một chén trà sâm đưa đến trước mặt Đại phu nhân:

- Phu nhân uống trước lấy tinh thần.

Đại phu nhân đón lấy, uống một ngụm sau đó đặt trên chiếc bàn nhỏ bên trong xe, lại vén một góc rèm nhìn ra Tần Thiên đang nói chuyện vui vẻ với Thúy Vi.

- Tiểu nha đầu này nói chuyện thật thú vị.

Đại phu nhân quay đầu nhìn Nguyệt Nương cười nói.

8. , Chương 019-020

CHƯƠNG 19. TIỂU NHỊ PHẠM THIÊN

Qua một cây cầu đá thì đến Thịnh Thế Trà Hành.

Cửa lớn ở mặt tiền của Trà Hành dài khoảng ba thước, trên cửa treo một biển lớn chữ thiếp vàng, trên đó là bốn chữ “Thịnh Thế Trà Hành” như rồng bay phượng múa. Hai bên cửa có thiếp hai câu đối lên bằng gỗ mun:

Về trên “Thúy diệp yên đằng băng oản bích” về dưới “Lục nha quang chiếu ngọc âu thanh”

(Đại ý: Câu trên: lá trà xanh, khói bốc lên từ chung trà sứ men xanh, về dưới: búp trà xanh nõn như ngọc”

Mặt tiền cửa hàng huy hoàng, khí thế bất phàm.

Đoàn người từ cửa nối đuôi nhau mà ra, đứng đầu là một người hơn 40 tuổi, râu ngắn mặc bộ áo dài màu lam đậm. Người phía sau đều mặc áo ngắn vải thô, đều khoảng hai mấy tuổi, nhìn qua như tiểu nhị của Trà Hành.

Chờ Đại phu nhân và Nguyệt Nương xuống xe, đoàn người tiến lên cung kính hành lễ với Đại phu nhân:

- Đại phu nhân!

Sau đó từ giữa tách ra, Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ, ngẩng đầu ưỡn ngực mà vào, Tần Thiên và Thúy Vi đi theo sau, chờ hai người đều vào thì các nàng mới vào theo.

Đi vào, Tần Thiên đã thấy mùi hương thảo nhiên mà thơm ngát xông vào, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy bên trong bài trí thanh nhã, cổ kính, hai bên có mấy chiếc thùng gỗ khắc hoa, bên trong có để những thứ tựa như lá trà.

Trong cửa hàng ước chừng có mười mấy tiểu nhị, có người mặc áo dài, có người mặc áo ngắn vải thô, thấy Đại phu nhân thì đều ngừng động tác trong tay, hành lễ với bà.

Đại phu nhân đứng thẳng ở đó một hồi, nhìn quanh thấy bọn tiểu nhị làm việc chịu khó, cửa hàng gọn gàng ngăn nắp thì rất vừa lòng.

Bà đi qua một cánh cửa nhỏ, sau đó đi kiểm tra phòng xử lý trà ở phía sau.

Tần Thiên vẫn đi theo sau Đại phu nhân, thế mới biết quy mô của Thịnh Thế còn lớn hơn nàng tưởng rất nhiều. Phía trước hơn một trăm mét đã khiến nàng sợ hãi, không ngờ phía sau còn lớn hơn nữa, có mười mấy phòng ở, hơn một trăm tiểu nhị. Thúy Vi còn nói cho nàng, Thịnh Thế còn có một đội người chuyên phụ trách thu trà và vận chuyển trà, hơn nữa còn có các cửa hàng nhỏ khác, những người làm cho Trang phủ phải hơn 1000 người.

Thật sự làm cho Tần Thiên kinh ngạc.

Đi kiểm tra các nơi đã mất gần một canh giờ, về mặt Đại phu nhân đã có chút mệt mỏi thì mới quay về hậu viện nghỉ ngơi.

Nhưng là vừa ngồi xuống uống chén trà, chuông quầy cùng quần sự các nơi người nối người vào thưa chuyện.

Lúc này, Tần Thiên luôn ở trong phòng cùng Đại phu nhân. Thấy Đại phu nhân khi thì ôn hòa, khi thì quát mắng, xử sự quyết đoán, mạnh mẽ quyết liệt thì không khỏi càng bội phục nữ nhân này.

Ở hiện đại mà nói, phụ nữ mạnh mẽ đã chẳng còn là từ mới mẽ nhưng ở đây không như vậy, thời đại nam tôn nữ ti, phụ nữ bị lễ giáo phong kiến đè ép không thể thấp kém hơn. Tần Thiên tin rằng giờ Đại phu nhân tuy nhìn thì hoàn toàn thích ứng với vị trí này nhưng lúc trước bà gánh vác trọng trách thì chắc chắn chịu không ít áp lực của xã hội, áp lực tâm lý. Nhưng bà vẫn có thể phá tan mọi thứ, đi đến ngày hôm nay thì không thể không nói đúng là một phụ nữ kiên cường kiên nghị.

Cứ như vậy, một buổi sáng Đại phu nhân cơ hồ đều không có lúc nghỉ ngơi, giữa trưa ăn cơm xong, thoáng nghỉ ngơi rồi lại tiếp đãi khách hàng trọng yếu. Mà đám tiểu nha hoàn như các nàng thực ra lại rất nhàn.

Tần Thiên nhìn về mặt mệt mỏi của Đại phu nhân cảm thấy bà thật chẳng dễ dàng gì.

Lúc này, Thúy Vi thấy nàng nhàm chán thì nói với nàng:

- Người có muốn đi thăm quan không?

Tần Thiên hưng phấn:

- Được sao?

Thúy Vi mỉm cười nói:

- Có thể, chỉ cần không ra khỏi Trà Hành, không gây chuyện là được. Phu nhân sẽ không trách tội. Người muốn thăm quan, ta phải đi nói với Nguyệt Nương một tiếng mới được.

Tần Thiên gật đầu như mỗ thóc:

- Thật tốt quá, cảm ơn Thúy Vi tỷ tỷ.

- Nha đầu ngốc!

Thúy Vi mỉm cười nhéo má nàng:

- Người chờ chút.

Nói xong đi đến bên Nguyệt Nương nói một tiếng, Nguyệt Nương nhìn Tần Thiên gật đầu.

Thúy Vi quay lại dặn nàng không được đi quá xa, không được làm lộn xộn đồ đạc trong Trà Hành, không được quấy rầy khách rồi để nàng đi.

Tần Thiên cảm ơn Thúy Vi rồi hào hứng đi ra hậu viện.

Nàng đi ra cửa hàng phía trước.

Lúc này, khách đến cửa hàng như mây, rất náo nhiệt, mọi người trong cửa hàng bận rộn tiếp khách.

Tần Thiên đứng một bên nhìn, phát hiện những người mặc áo dài đều là chưởng quầy, có ba người, người mặc áo dài màu lam lúc trước là đại chưởng quầy họ Từ, người mặc áo màu vàng đất là nhị chưởng quầy họ Lý còn một người mặc áo màu lục khác là tam chưởng quầy họ Vương.

Phàm là những khách hàng quan trọng thì tiểu nhị mặc áo ngắn sẽ gọi đám chưởng quầy đến.

Tần Thiên tựa vào góc tường nhìn thấy thật thú vị bỗng nhiên bên cạnh có giọng nam thanh niên vang lên:

- Tiểu nha đầu này, người ở đây làm gì?

Tần Thiên nhìn lại thấy là một tiểu nhị cỡ 14,15 tuổi, cao xấp xỉ nàng, nhìn trông cũng khá được, mắt đen lúng liếng, có vẻ lanh lợi.

Tần Thiên nhìn hần cười cười:

- Ta ở đây xem.

Tiểu nhị kia nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng mà đỏ mặt, hơi quay đầu lại hỏi:

- Người là nha hoàn bên người phu nhân? Phu nhân biết người tới đây sao?

- Đương nhiên là biết. Tần Thiên lại cười.

Tiểu nhị nhìn nàng, chớp mắt, nói:

- Trốn ở đây có gì hay, người có muốn vào xem chút không, ta dạy người cách phân biệt lá trà.

- Được!

Tần Thiên thoải mái đồng ý, đi theo hần ra cửa hàng đằng trước.

Cửa hàng cũng có khách nữ nên Tần Thiên xuất hiện cũng không có gì lạ,

- Người tên là gì? Tần Thiên vừa đi vừa hỏi hần.

Tiểu nhị quay đầu cười nói với nàng:

- Ta tên là Phạm Thiên.

Tần Thiên nở nụ cười:

- Ta là Tần Thiên, người là Phạm Thiên, thật thú vị.

- Tần Thiên? Người sinh vào ngày trời nắng?

- Người đoán đúng rồi, mẫu thân ta sinh ta vào lúc trời nắng, vừa vặn phụ thân ta họ Tần nên đặt tên ta là Tần Thiên.

- Ta là Phạm Thiên, là mẫu thân ta hi vọng ta sẽ trở thành một nam tử hán đội trời đạp đất. Phạm Thiên vỗ ngực.

Tần Thiên cười cười.

Phạm Thiên ngượng ngùng vuốt tóc.

Nhưng nói chuyện một hồi, hai người dần quen thân hơn.

Phạm Thiên dẫn nàng đi xem lá trà, vừa chỉ cho nàng các loại lá trà vừa nói:

- Đừng nhìn chiếc lá nhỏ như sợi chỉ này mà nghĩ không thể ăn no bụng, nhưng thực chất nó rất quý. Giống nhị tuyến ngân hào (loại trà nhị tuyến lông bạc) này tính bằng bạc trắng, tính ra chỉ một, hai lá trà đã mất ba tiền.

Tần Thiên cười nói:

- Không thể tính như vậy được, người ăn cơm phải mất mấy lạng gạo nhưng pha một chén trà chỉ cần vài lá trà là được. Tiết kiệm chút thì vài lá trà còn có thể pha trong một ngày.

Phạm Thiên mắt sáng rực lên, vỗ tay cười nói:

- Người nói vậy thật có đạo lý, về sau nếu gặp phải khách ngại trà đắt thì ta sẽ nói như vậy.
- Được ta mớm lời, người không làm ông chủ không được.

Tần Thiên đùa đùa, kiểu trêu đùa như vậy ở thời hiện đại rất phổ biến nhưng không ngờ đối phương còn coi là thật.

Hắn vuốt tóc, có chút xấu hổ:

- Ta giờ còn đang học việc, còn chưa có tiền lương hàng tháng...

Hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói:

- Chờ ta học xong, có tiền lương ta sẽ mời người đi ăn mỳ thịt bò!

Điều này khiến cho Tần Thiên ngượng ngùng nhưng thấy hắn thành thật như vậy thì trong lòng vui mừng, nàng nhìn hắn cười cười, thoải mái đáp ứng:

- Được!

Tiểu tử kia cũng cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng.

Hai người đang nói, bỗng nhiên một nam tử đi đến bên bọn họ, vươn bàn tay nắm lên một nắm lá trà này.

Bàn tay thon dài, khớp xương nhô ra, ngón tay cái đeo chiếc nhẫn ngọc phỉ thúy xanh biếc.

CHƯƠNG 20. QUÝ CÔNG TỬ

Tần Thiên cùng Phạm Thiên thấy khách đến thì ngừng nói chuyện. Phạm Thiên vẫn đang học nghề vốn không đến lượt hắn tiếp khách nhưng lúc này trong cửa hàng bận rộn, Phạm Thiên nhìn quanh, thấy ai nấy đều bận rộn vô cùng thì có phần nóng lòng muốn thử. Hắn quay đầu nhỏ giọng nói với Tần Thiên:

- Người chờ ta một chút.

Tần Thiên biết không thể để khách chờ, vội lui về phía sau vài bước, ra sức không để ý đến chuyện của Phạm Thiên.

Nàng thấy Phạm Thiên cọ cọ tay lên áo, hiển nhiên có chút lo lắng nhưng vẫn cố lấy dũng khí đi tới bên bị khách kia, hơi cúi người, cung kính nói:

- Khách quan, đây là giống Nhị tuyền ngân hào tốt nhất, là trà mới năm nay.

Ánh mắt Tần Thiên nhìn theo Phạm Thiên về phía người khách kia.

Khách nhân nghe được tiếng Phạm Thiên thì quay đầu.

Là một nam tử trẻ tuổi, anh tuấn cao lớn.

Người này khoảng chừng 20 tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, ngực nở. Phạm Thiên đứng trước mặt hắn chỉ như một đứa bé. Hắn mắt to mi rậm, trán rộng mũi thẳng mặc chiếc áo bào màu xanh lục, cổ áo, tay áo dùng chỉ màu vàng, bạc thêu những đám mây, lưng thắt đai bằng tơ vàng đính minh châu, bên hông đeo khối ngọc bội phỉ thúy. Theo mỗi động tác của hắn đều chiếu ra ánh sáng ôn nhuận, cả người trông uy vũ bất phàm, quý khí bức người!

Bề ngoài thực xứng với hai chữ “xuất sắc”, Tần Thiên không khỏi than thầm trong lòng.

Hắn nhìn Phạm Thiên mỉm cười, vẻ mặt có sự lão luyện mà lại có tia ngạo mạn. Hắn tung tung vốc trà trên tay, sau đó đi đến bên cửa sổ cẩn thận nhìn lá trà trong tay.

Phạm Thiên thấy có chút lo lắng, nhất thời ngây ngốc, không biết nên làm như thế nào.

Nam tử đó nhìn lá trà một hồi rồi quay lại, đổ nắm lá trà vào thùng, xoay người, chấp tay sau lưng, vẻ mặt bình thản đi ra.

Phạm Thiên nhìn bóng dáng nam tử có chút thất vọng, xoay người lại nhớ tới Tần Thiên, nhìn cảnh bận rộn trong sảnh đường mà nói:

- Mỗi ngày đều có rất nhiều khách chỉ đến xem chứ không mua.

Trong sảnh người đến người đi, bọn tiểu nhị nhiệt tình chiêu đãi khách, cách đó không xa Từ chương quỹ có lẽ vừa bàn bạc thành công vụ mua bán lớn mà dẫn khách vào phòng trong, mà một tiểu nhị khác bàn bạc xong cũng đang vội tính tiền.

Phạm Thiên dựa cột nhìn, không khỏi có chút hâm mộ.

Tần Thiên thấy hắn là tiểu tử thành thật thì thử nói:

- Phạm Thiên, vừa rồi ngươi tiếp đón khách như vậy không ổn đâu. Giọng nói rất ôn hòa.

Phạm Thiên biết Tần Thiên là người bên phu nhân, đối với Đại phu nhân, người của Trà Hành rất khâm phục, kính ngưỡng nên Phạm Thiên cũng không dám xem thường Tần Thiên, hỏi:

- Vừa rồi ta sai chỗ nào?

Tần Thiên thấy hắn không ngại mình góp ý thì yên tâm mà nói ra suy nghĩ của mình:

- Khách chỉ cần vào cửa, mặc kệ hắn có mua hay không thì trong lòng luôn có hứng thú với lá trà, sau đó, chúng ta sẽ nghĩ cách nắm bắt được sự hứng thú của hắn, làm cho hắn nôn bực ra mà mua trà về.

Nói xong nàng lại cười cười, đôi mắt đen láy lưu chuyển, má lúm ngọt ngào hiện ra, Phạm Thiên nhìn mà bất tri bất giác lại đỏ mặt.

- Người xem, vị khách vừa rồi ăn mặc quý giá như vậy hiển nhiên là loại người không tiếc tiền, tiếp đón chu đáo chưa biết chừng sẽ thành khách hàng lớn.

Phạm Thiên cúi đầu:

- Ta cũng biết hắn không tiếc tiền nhưng cũng không biết nên làm như thế nào.

Tần Thiên cười nói:

- Có rất nhiều cách, giống như vị khách khi nãy, người nghe khẩu âm của hắn thì chắc chắn không phải người địa phương, người có thể đi theo hắn cùng hắn tán gẫu đôi câu, hỏi hắn là tới thăm người thân hay đến du ngoạn? Lá trà mua là tự uống hay tặng người? Nếu hắn không trả lời thì người cứ cười nhìn hắn, nếu hắn trả lời ...

Tần Thiên nhíu mày, hai mắt sáng lên:

- Vậy ngươi đề cử cho hắn mấy loại lá trà thích hợp, thái độ đương nhiên phải nhiệt tình, chỉ cần thấy hắn có chút hứng thú thì dừng ngại nói: Khách quan, người mua mấy cân? Đến lúc đó, sẽ rất ít người từ chối.

Phạm Thiên mở to mắt:

- Thật sao? Có tác dụng như thế?

Tần Thiên cười nói:

- Trên đời này, người lãnh khốc vô tình rất ít, đại đa số đều là người trọng sĩ diện, nếu thái độ người nhiệt tình, thật tình đối xử với khách, bọn họ sẽ khó mà lạnh lùng với người. Người làm cho bọn họ vui vẻ, bọn họ cũng sẽ giúp người việc buôn bán.

Vừa dứt lời, phía sau liền có một giọng nói trong trẻo truyền đến:

- Không ngờ một nha đầu nhỏ nhoi cũng có tâm tư linh hoạt như vậy, hiếm có, hiếm có.

Tần Thiên hoảng sợ, quay đầu lại, đầu tiên nhìn thấy một vòm ngực rộng lớn, nhìn theo qua thì thấy một đôi mắt đen bóng, cũng chính là vị công tử khi nãy. Không biết từ bao giờ lại đến sau lưng nàng.

Lúc này, công tử này đang chấp tay sau lưng, cười như không cười nhìn nàng, trong mắt có ý thưởng thức.

Lúc trước nói nhiều với Phạm Thiên như vậy chẳng qua là vì trước đã tán gẫu với hắn nên đem những gì mình biết nói cho hắn nhưng không ngờ lại bị khách nghe được, không biết có hậu quả gì.

Nhưng cũng chỉ bối rối trong thoáng chốc, Tần Thiên lại tỉnh táo lại, nàng lui về phía sau vài bước, xoay người, không chút hoang mang hành lễ với công tử kia:

- Tạ ơn công tử khen ngợi, đạo lý này phu nhân ngày thường nói nhiều, nô tỳ chỉ là mưa dầm thấm đất mà hiểu một chút.

Công tử nhìn nàng nói:

- Thì ra người là nô tỳ Trang phủ, khó trách...
- Không quấy rầy công tử. Tần Thiên cúi đầu, lui qua một bên.

Tên công tử kia nhìn nàng một cái, lại quay đầu bước đến.

Bên này, Phạm Thiên có lẽ là được Tần Thiên chỉ điểm, tiến lên vài bước đến bên công tử đó cười nói:

- Công tử còn chưa tìm được loại vừa ý, có cần tiểu nhân giới thiệu cho người một chút?

Công tử nọ chỉ vào hắn cười nói:

- Học nhanh lắm.

Phạm Thiên lại cười:

- Vừa rồi công tử thấy Nhị Tuyền ngân hào không hợp ý không bằng nhìn xem trà vũ hoa? Lá Kinh Tuyền Vân cũng không tồi, đều là danh trà trong thành ta.

Nói xong ân cần dẫn hắn đi xem.

- Công tử họ gì?
- Tạ!
- Tạ là thế gia vọng tộc Phương Bắc, nghe giọng công tử thì là người Phương Bắc.
- Đúng thế. Tạ công tử quay đầu lại nhìn hắn cười.

Phạm Thiên nhắm mắt theo đuôi hắn, vẻ mặt vẫn tươi cười, gương mặt trẻ trung đầy nhiệt tình:

- Vậy công tử đến chỗ chúng ta là đúng rồi, lá trà của Thịnh Thế chúng ta nổi tiếng cả nước, tuyệt đối là quà tặng tốt nhất cho người thân.
- Ha ha!

Tạ công tử ngửa đầu cười to hai tiếng, hào sảng mà khoái trá, lúc cười còn quay đầu nhìn Tần Thiên một cái, ánh mắt có ý tứ khó hiểu.

Tần Thiên đang thầm tán thưởng “trẻ nhỏ dễ dạy” bỗng nhìn ánh mắt của Tạ công tử thì cũng không tránh, thoải mái cười lại càng khiến công tử kia giật mình, khóe miệng ý cười càng sâu.

Tạ công tử quay đầu lại, vốc lấy một vốc lá trà Phạm Thiên giới thiệu, cúi đầu nhìn kỹ rồi lại đưa lên mũi ngửi, sau đó cau mày nói với Phạm Thiên:

- Người nói đây là trà mới năm nay?
- Đúng thế, đều là lá trà từ vụ xuân năm nay. Phạm Thiên đáp.
- Ta thấy không phải đâu...

Ngón tay Tạ công tử rung rung, lá trà rơi qua kẽ ngón tay hắn:

- Sao ta cảm thấy như là trà năm trước.

Phạm Thiên ngẩn ra, vội vàng nói:

- Tạ công tử, Thịnh Thế chúng ta là cửa hàng lớn từ mấy chục năm nay, làm ăn trong cả nước, không có chuyện lừa gạt, nói trà mới thì nhất định là trà mới!

Hắn lại ha ha cười:

- Tiểu nhị nói như vậy chẳng những không thể làm cho người ta tâm phục mà ngược lại có kiểu như cửa hàng khinh khách nghi ngờ.

Hắn nhìn Phạm Thiên nhưng mày:

- Không thể vì người nói là trà mới thì là trà mới được, làm sao người chứng minh được cho bản công tử?
- Cái này...

Phạm Thiên tiến thêm một bước:

- Có thể nhìn màu sắc, ngửi mùi.

Hắn bắt đầu lo lắng, dù sao còn chưa học nghề xong, giới thiệu một cách chuyên nghiệp thì chưa đủ trình độ.

Tạ công tử cười cười, nói là nói với Phạm Thiên nhưng hai mắt lại nhìn về phía Tần Thiên:

- Việc buôn bán cũng không phải chỉ cần đồ được khách là được. Bản lĩnh thực sự cũng rất quan trọng, không được lẫn lộn đầu đuôi!

Phạm Thiên mặt đỏ, vội hỏi:

- Ta còn chưa học xong, ta đi gọi chương quầy đến tiếp đón công tử!

Tạ công tử bỗng nhiên thay đổi sắc mặt:

- Sao? Quý cửa hàng lại đem người học việc ra để tiếp khách? Bản công tử chẳng lẽ là người có thể đối xử dễ dãi?

Nói xong xoay người đi ra cửa.

Bên này gây ồn đã khiến tiểu nhị và chương quầy để ý, nghĩ đến giữ khách đã không kịp hơn nữa cũng không tiện gạt khách bên cạnh ra, ai cũng đều nghĩ là Phạm Thiên khiến khách không vui nên ánh mắt nhìn hắn có chút trách cứ.

Phạm Thiên cũng rất hoảng, đắc tội khách là rất nghiêm trọng, nhẹ thì bị thầy quả mắng mà nặng thì chỉ sợ bị đuổi. Hắn là con nhà nghèo, ở Trà Hành làm thợ khéo mới mong ngẩng đầu, rời khỏi đây thì chỉ có thể đến các trang hoặc làm kẻ vận chuyển trà.

Hắn không lưỡng lự đuổi theo Tạ công tử:

- Tạ công tử, Tạ công tử.

Nhưng Tạ công tử cũng không quay đầu lại, sắp ra đến cửa, lúc này Tần Thiên bỗng bước ra ngăn Tạ công tử lại.

Nàng phúc thân với Tạ công tử, cười nói:

- Công tử, xin dừng bước.

Tuy rằng không biết Phạm Thiên đắc tội khách thì sẽ bị trừng phạt thế nào nhưng thấy hắn hoảng như vậy thì nghĩ là sẽ bị phạt không nhẹ. Tần Thiên cảm thấy chuyện này mình cũng có một phần trách nhiệm, nếu không phải nàng lăm miệng thì Phạm Thiên cũng không to gan như vậy.

Nàng ngăn Tạ công tử lại cũng chỉ là động tác bản năng, nàng cảm thấy mình có trách nhiệm làm vậy nhưng làm rồi thì lại có chút hoảng, là lo lắng cho hậu quả của hành động này.

Nhưng khi ánh mắt mọi người trong sảnh đều tập trung lên người nàng thì Tần Thiên biết lúc này đàm lao phải theo lao, mặc kệ kết quả như thế nào cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ, chỉ có giữ khách lại mới là lối thoát duy nhất.

Hiểu rõ điều này, Tần Thiên cũng bình tĩnh lại, cố gắng thả lỏng bản thân.

- Tiểu nha đầu, người ngăn ta lại làm gì?

Tạ công tử nhìn nàng cười cười, đuôi mày khóe mắt kêu ngạo:

- Đầu tiên là học việc, giờ là một nữ nhân, thì ra Thịnh Thế chiêu đãi khách là như vậy?

Bên kia, Lý chương quỳ thấy việc càng lúc càng kỳ cục, sợ ảnh hưởng đến danh dự Trà Hành, vừa định đi qua đi ngăn cản thì bên cạnh bỗng có một bàn tay vươn ra cản hẳn lại.

- Tạ công tử nói sai rồi.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hẳn cười nói:

- Học việc thì thế nào? Nữ nhân thì làm sao? Đầu tiên là nói về đệ tử học việc, các bậc thầy nào mà chẳng bắt đầu từ người học việc, từ người học việc cho đến các bậc sư phụ kinh nghiệm phong phú ai chẳng phải trải qua thời gian dài gian khổ? Học nghề cũng phải thực tập, cũng phải trải nghiệm thì mới có thể thành sư phụ được. Người học việc này...

Tần Thiên chỉ vào Phạm Thiên đang lo lắng đứng đó:

- Người này tuy rằng chưa học xong, công tử cảm thấy hẳn tiếp đón người làm mất thân phận của công tử nhưng trong cửa hàng bận rộn, hẳn vẫn nhiệt tình chiêu đãi người. Kinh nghiệm tuy không đủ nhưng thành ý có thể bù lại. Công tử vừa nhìn đã biết là người lòng dạ rộng rãi, tính tình hào sảng, nhất định sẽ không so đo chút chuyện nhỏ này.

Lúc nói chuyện, Tần Thiên lần luôn mỉm cười, mắt đen láy lóe sáng, má lúm đồng tiền ẩn hiện đầy vẻ thân thiết đáng yêu, linh khí bức người, gương mặt vốn điềm đạm tỏa ra ánh sáng động lòng người. Tạ công tử nhìn mà mắt như đui mù.

Tiểu nhị và khách xung quanh đều có chút kinh ngạc nhìn Tần Thiên, dường như không nghĩ tiểu nha đầu này có thể bình tĩnh nói ra những lời này. Phạm Thiên thì nhìn nàng đầy cảm kích, sùng bái.

Trong lúc nhất thời đại đường im ắng, chỉ có giọng nói trong trẻo của Tần Thiên.

- Lại nói nữ nhân.

Tần Thiên cũng không có chú ý tới chuyện đó, chỉ cười nói:

- Ai nói nữ nhân không bằng nam nhân? Phu nhân Trang phủ chúng ta chính là ví dụ tốt nhất. Đương nhiên, nô tỳ không thể so với phu nhân, nếu thật sự nô tỳ đường đột thì chút nữa sẽ nhận phạt nhưng xin công tử dừng bước, dừng vì thế mà thất vọng về Trà Hành chúng ta. Trà Hành chúng ta nhất định sẽ cử sư phụ có kinh nghiệm đến tiếp đón công tử để công tử hài lòng trở về.

Nói xong, Tần Thiên lại thành tâm thành ý phúc thân với Tạ công tử.

Tạ công tử chấp tay sau lưng đứng đó, hai mắt chăm chú vào nàng, nhẹ nhàng cười.

- Tiểu nha đầu này đúng là nhanh mồm nhanh miệng, dựa theo lời người nói, nếu ta cứ thế mà đi thì sẽ là kẻ lòng dạ hẹp hòi.

Tần Thiên không chút hoang mang, mỉm cười:

- Không có nếu này, công tử chẳng phải đã muốn ở lại sao?

Tạ công tử nhìn nàng một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên cười ha ha, hào sảng khoái trá.

Tiếng cười vừa dứt, bỗng nhiên một giọng nói trang trọng từ trong vang lên:

- Không bằng để lão thân tự mình đến tiếp đón khách quý.

Nghe giọng này, Tần Thiên và Tạ công tử cùng ngăn người.

9. , Chương 021-022

CHƯƠNG 21. LÀ LA HAY LÀ NGỰA, CỨ ĐI THỬ RỒI BIẾT

Tần Thiên và công tử kia cùng xoay người thì thấy Nguyệt Nương đang đỡ Đại phu nhân đi về phía bọn họ.

Đại phu nhân hôm nay mặc áo lụa mỏng màu xanh, phía dưới là váy dài thêu mây, áo khoác vàng thêu chữ phước, tóc búi tròn cài trâm phỉ thúy và đeo đai buộc đầu thêu thùa tinh xảo. Trang phục thanh nhã, khí chất đoan trang, khuôn mặt trầm tĩnh hơi cười, chậm rãi đi về phía bọn họ.

Mỗi một động tác đều thoả mái ung dung.

Tần Thiên biết Đại phu nhân đã nghe hết những lời mình vừa nói, tim không khỏi đập loạn, không biết Đại phu nhân sẽ có phản ứng gì, có thể nghĩ mình là nô tỳ mà lại quá phận không?

Từ khi xuyên qua, nàng luôn cố gắng thích ứng với cuộc sống nơi này, nhớ kỹ thân phận hèn mọn của mình, tận lực không làm những chuyện không hợp với phận mình vì nàng biết, nàng giờ là nha hoàn bán mình. Khế ước bán mình trong tay chủ nhân, muốn nàng chết thì phải chết, sống mới được sống mà sống như con người hay như con vật thì cũng là trong ý nghĩ của chủ nhân.

Ai bảo nàng không có mệnh tốt như những nữ tử xuyên qua khác, người ta xuyên qua thì có thân phận hiển hách, dung mạo khuynh thành, mỹ nam bên người vô số, ai cũng nguyện ý vì họ mà lên núi đao, vào chảo lửa. Nàng chẳng có gì hết nên chỉ đành tuân thủ bốn phận.

Cũng may nàng tính cách luôn luôn lạc quan, cũng không nghĩ là khổ, ngược lại tự an ủi mình rằng còn có thể sống lại một lần cũng là chuyện tốt. Không phải ai cũng gặp may mắn như vậy. Nàng cố gắng làm tốt bốn phận của mình, hòa thuận với người xung quanh, cho dù là người hầu cũng cố gắng làm cho bản thân thoả mái.

Nhưng nàng dù lý trí, bình tĩnh, chung quy vẫn không phải là linh hồn của thế giới này. Nàng lớn lên ở thế giới hiện đại, nhận sự giáo dục bình đẳng, bề ngoài tuy rằng làm tốt nhưng trong lòng chưa bao giờ tự coi mình là kẻ ti tiện.

Vì thế, sẽ có sự phản kháng lúc đối mặt với Đại phu nhân trong tình huống cấp bách trước đó, đó là vì vận mệnh của mình, cũng sẽ có chuyện giữ lại Tạ công tử lần này bởi vì nàng cảm thấy mình có trách nhiệm này.

Về phần hậu quả... Nàng tuy rằng sẽ sợ hãi, sẽ kích động nhưng sẽ không hối hận, lại càng không trốn tránh trách nhiệm.

Tần Thiên nhìn Đại phu nhân đi đến bên mình, vội vàng hành lễ:

- Nô tỳ dụng chạm khách nhân, xin phu nhân trách phạt!

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sắc mặt thoáng gọn sáng, không nói gì, chỉ khẽ khoát tay chặn nàng lại.

Nguyệt Nương bên cạnh nói:

- Tần Thiên, người lui xuống trước đi.

Tần Thiên cúi đầu, không dám nhìn người bên ngoài, chậm rãi rời khỏi đại sảnh đường, lùi đến cửa bên hông, đứng sau Thúy Vi.

Thúy Vi nhìn đằng trước, khẽ nhéo tay nàng. Sau đó hơi nghiêng đầu thấp giọng nói:

- Không phải đã dặn người đừng động chạm đến khách nhân sao?
- Điều là ta sai, Thúy Vi tỷ tỷ. Tần Thiên cúi đầu nhỏ giọng nói.
- Cũng không biết phu nhân sẽ phạt người thế nào, đúng là sợ chết người.

Giọng Thúy Vi đầy lo lắng.

Tần Thiên không khỏi cảm động, kỳ thật đối với Thúy Vi, nàng cũng không làm gì, chỉ là khi nàng bận thì chủ động giúp nàng vài việc nhưng thân là nha hoàn, Tần Thiên phải làm là lẽ đương nhiên.

- Nhưng mà, Tần Thiên...

Thúy Vi quay đầu lại nhìn nàng cười, lấy tay che miệng:

- Những lời đó thật hay, không nghĩ người thông minh như vậy.
- Nào có được như lời người nói.

Tần Thiên ngượng ngừng sờ đầu, lại hỏi:

- Phu nhân sẽ rất tức giận sao?
- Biết sợ? Nha đầu ngốc...

Thúy Vi nhìn nàng cười cười, lại nói:

- Đừng lo, chút nữa ta sẽ nhờ Nguyệt Nương xin với phu nhân cho người, xem có thể phạt nhẹ hơn không.

Tần Thiên bước đến gần nắm chặt tay Thúy Vi, cảm kích nói:

- Cảm ơn Thúy Vi tỷ tỷ.

Cho tới giờ nàng đều biết, không có ai hoàn toàn tốt với nàng, người không tốt với nàng nàng không thù hận nhưng người tốt với nàng nàng đều ghi nhớ trong lòng, lúc thích hợp sẽ lại “có qua có lại mới toại lòng nhau”.

Thúy Vi lại quay đầu cười cười.

Đằng trước, Đại phu nhân hơi cúi người với Tạ công tử, vẻ mặt tươi cười:

- Lão thân có lời chào khách quan.

Tạ công tử lúc này đã thu hồi vẻ lông bông, cung kính thi lễ:

- Không dám không dám, hẳn là văn bối chào Trang phu nhân mới đúng.

Đằng sau, Tần Thiên thấy thế chỉ bĩu môi, trong lòng thầm oán, kiểu giả lễ này quá lộ liễu.

Đại phu nhân mỉm cười, giơ tay mời, mọi động tác đều có khí độ bất phàm.

- Không bằng để lão thân đến giới thiệu cho công tử.

Nói xong, Đại phu nhân đi đến thùng gỗ chứa “Nhị tuyến ngân hào”, cúi người, một tay vén tay áo, tay kia vốc một nắm lá trà, xoay người đi đến bên công tử kia, đưa tay đến trước mặt hắn.

Tạ công tử vội vàng lui về phía sau vài bước, hơi cúi người biểu lộ sự tôn kính.

Đại phu nhân nhìn hắn một cái, sau đó cười nói:

- Phân biệt trà mới và trà cũng có ba cách: Thứ nhất là nhìn màu sắc, trà mới màu xanh biếc, trà cũ ngả màu. Công tử nhìn xem, màu sắc của Nhị tuyến ngân hào này là màu xanh tươi, không phải là loại trà cũ đã ngả màu.

Tạ công tử gật đầu nói vâng.

Tiểu nhị và khách nhân bên cạnh đều dần vây lại, ánh mắt đều tập trung lên người Đại phu nhân, bọn tiểu nhị nhìn bà đầy sùng kính còn ánh mắt của khách nhân lại đầy bội phục.

Đại phu nhân bị mọi người nhìn chăm chú cũng không hề bối rối, thần sắc bà nhìn Tạ công tử thoải mái, bà cười cười ý bảo hắn lấy một ít lá trà trong tay lên rồi nói tiếp:

- Thứ hai là ngửi mùi hương, trà mới mùi thơm ngát, vị nồng đậm, trà cũ mùi nhạt hơn. Trà mới hương thơm nồng, trà cũ vì để quá lâu mà mùi nhạt đi, nếu không bảo quản cẩn thận có thể còn có mùi khó chịu, công tử không ngại thì ngửi một chút.

Tạ công tử đưa lá trà trong tay lên khê ngửi, sau đó cười nói:

- Mùi thơm ngát, thấu tận tim gan.

Khách nhân bên cạnh cũng có người lấy trà lên ngửi, có người cười lớn nói:

- Trà của Thịnh Thế đúng là nhờ mùi hương mà nổi tiếng.

Đại phu nhân cười nhìn chung quanh một vòng, cao giọng nói:

- Nhờ có có bà con gần bên cùng bằng hữu phương xa ủng hộ mới có Thịnh Thế ngày hôm nay. Lão thân có lễ!

Giọng nói đầy nhịp điệu, cao vút mạnh mẽ, khí thế bất phàm.

Lúc này không ai nghĩ Đại phu nhân là nữ nhi mà có nửa điểm coi thường.

Mọi người vội chấp tay nói:

- Không dám, không dám.

Đại phu nhân cười cười, quay đầu lại nhìn về phía Tạ công tử, vươn ba ngón tay:

- Cái thứ ba cũng chính là cái quan trọng nhất chính là mùi vị của trà. Tục ngữ nói đúng, là la hay là ngựa, lấy ra đi thử thì biết. Mùi vị của trà mới thuần hậu mà trà cũ thì lại nhạt hơn mà không bằng. Cái này vô luận thế nào cũng không làm giả được.

Nói xong, bà quay đầu, kêu lớn:

- Từ Phúc Toàn!

Vừa dứt lời, một người đàn ông có chòm râu dê, mặc áo dài màu lam, rẽ người mà đi ra, nhìn Đại phu nhân chấp tay:

- Đại phu nhân có gì sai bảo?

CHƯƠNG 22. GIÁ TRỊ BẢN THÂN

Tần Thiên ở bên đã nhận ra, Từ Phúc Toàn chính là người đàn ông ban sáng nghênh đón bọn họ ở cửa lớn, đại chủ quỹ của Thịnh Thế Trà Hành – Từ chủ quỹ.

Đại phu nhân nói:

- Mang vị công tử này vào phòng, pha Nhị tuyền ngân hào cho công tử thưởng thức.

Từ chủ quỹ cười nói:

- Phu nhân xin yên tâm, tiểu nhân sẽ tiếp đón khách quý này.

Nói xong nhìn Tạ công tử.

- Công tử, mời qua bên này.

Tạ công tử thi lễ với Đại phu nhân rồi mới theo Từ chủ quỹ đi vào phòng.

Lúc đi qua Tần Thiên, hắn thoáng dừng bước quay đầu nhìn nàng một cái, Tần Thiên cảm nhận được ánh mắt hắn thì nhìn lại, hắn nhú mày mỉm cười lộ ra hàm răng trắng, tay chấp sau lưng, ngẩng cao đầu đi theo Từ chủ quỹ.

Chờ hắn đi rồi, Thúy Vi lặng lẽ nói cùng Tần Thiên:

- Công tử này thật tuấn tú.

Tần Thiên mỉm máo, nhẹ giọng nói:

- Ta chỉ thấy Đại thiếu gia mới là đẹp.

- Nhưng mà...

Thúy Vi miệng tuy rằng nói như vậy, nhưng là trong mắt lại có chút tiếc hận.

Đại thiếu gia dù tuần tú thì có ích lợi gì, vẫn chẳng có nữ tử trong sạch nào muốn gả cho hắn...

Tần Thiên đương nhiên không biết nàng suy nghĩ gì, nàng vẫn nhìn Đại phu nhân, thấy bà đi đến bên người Phạm Thiên. Trong lòng không khỏi căng thẳng.

Phạm Thiên sợ tới mức cúi thấp đầu, đứng ở nơi đó không dám động đậy.

Đại phu nhân nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Tần Thiên, sau đó nói:

- Ở đây đông khách, người theo ta qua đây.

Đại phu nhân nói xong, xoay người đi về phía Tần Thiên, Phạm Thiên ngoan ngoãn đi theo sau. Lúc Đại phu nhân đi ngang qua Tần Thiên thì lạnh lùng nói:

- Tần Thiên, người cũng qua đây.

Tần Thiên không dám nói nhiều, xoay người đi đến bên Phạm Thiên, hai người nhìn nhau, trong mắt đầy ý xin lỗi.

Hai người đi theo Đại phu nhân vào hậu viện, mãi cho đến khi Đại phu nhân về đến phòng làm việc của mình.

Đại phu nhân ngồi xuống chiếc ghế bành làm bằng gỗ đàn hương, lạnh lùng nhìn hai người.

Phạm Thiên cùng Tần Thiên đều cúi đầu, dưới ánh nhìn sắc bén của Đại phu nhân không dám thở mạnh.

Nguyệt Nương cùng Thúy Vi đứng ở phía sau Đại phu nhân, nhìn hai người mà lo lắng suông.

Hai người đều biết Đại phu nhân rất nghiêm khắc với mọi chuyện ở Trà Hành. Có một lần, một tiểu nhị chậm trễ với khách, Đại phu nhân chuyển hẳn sang bên vận chuyển trà cũng bất kể để bồi dưỡng nên một tiểu nhị cần bao nhiêu công sức. Tần Thiên đã va chạm một lần, không biết phu nhân sẽ phạt nàng thế nào.

Tuy rằng Tần Thiên đến trong viện không lâu nhưng cũng là một người không lẩm miệng, nhiều chuyện lại chăm chỉ làm việc, cả ngày tươi cười khả ái, các nàng đều rất thích, không nỡ thấy nàng phải chịu khổ.

Lúc này, Đại phu nhân nhìn về phía Phạm Thiên, ngữ khí nặng nề:

- Người là người học nghề, phải biết rằng không có sự phụ ở bên thì không được tiếp xúc trực tiếp với khách.

Vừa mới nói ra, Phạm Thiên nhìn Đại phu nhân quỳ xuống, dập đầu mạnh:

- Đại phu nhân, đều là con sai, là con đắc tội với khách nên Tần Thiên mới giúp con, phu nhân muốn phạt thì phạt mình con thôi, không liên quan đến Tần Thiên.

Tần Thiên ngẩn ra, không nghĩ tới Phạm Thiên lại nghĩa khí như vậy. Thấy hắn quỳ thì nàng cũng đành quỳ xuống cùng, tránh phu nhân nghĩ mình không quy củ.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Tần Thiên:

- Tần Thiên, người nói sao?

Trước đó, Tần Thiên từng nghĩ, phải làm thế nào để vượt qua cửa ải khó khăn lần này, nghĩ một hồi bỗng nhiên cảm thấy đây có lẽ chính là cơ hội của mình.

Nha hoàn thì mãi là nha hoàn, cùng lắm thì được thăng từ hạng ba lên hạng hai, may mắn hơn thì có thể làm nha hoàn loại một nhưng thế nào thì cũng vẫn là nô tỳ, chung quy không thể trốn khỏi vận mệnh sẽ bị chủ nhân khống chế.

Như vậy, nàng vì sao không thử đi con đường khác?

Đầu tiên, Tần Thiên dập đầu với Đại phu nhân sau đó ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân nói:

- Phu nhân, Tần Thiên đụng chạm khách nhân là thật nhưng Phạm Thiên đón khách cũng không sai. Cho dù là sai nô tỳ cảm thấy cũng không phải do hắn mà là do quản lý kinh doanh của Trà Hành có vấn đề nên mới xảy ra chuyện như hôm nay.

Đại phu nhân ngăn ra sau đó tái mặt nói:

- Người nói cái gì?

Phía sau, Nguyệt Nương và Thúy Vi cùng tái mặt theo. Trà Hành vẫn luôn do phu nhân cai quản, nói phương thức kinh doanh của Trà Hành có vấn đề chẳng phải là nói Đại phu nhân có sai sót?

- Tần Thiên, một nha đầu như ngươi thì biết cái gì? Đừng nói hươu nói vượn, mau xin lỗi Đại phu nhân. Nguyệt Nương quát.

Thúy Vi cũng nháy mắt liên tục với Tần Thiên, Phạm Thiên ở bên thấy Tần Thiên dám to gan như vậy thì mắt mở to nhìn nàng như sắp rớt ra ngoài.

- Nguyệt Nương, con biết bà tốt với con nhưng có một số lời con không nhịn được mà muốn nói.

Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, cung kính nói:

- Phu nhân là người thấu tình đạt lý, có thể cho Tần Thiên nói hết không. Nếu Tần Thiên nói đúng thì tuyệt đối có lợi cho Trà Hành, nếu Tần Thiên nói sai, phu nhân xử phạt Tần Thiên cũng không muộn!

Nguyệt Nương lại định nói tiếp thì Đại phu nhân lại vươn tay ngăn bà.

Đại phu nhân cúi lưng nhìn về phía Tần Thiên chỉ vào nàng:

- Được, ta cho ngươi cơ hội này nhưng nếu ngươi làm ta không hài lòng thì sẽ bị xử phạt gấp đôi, ngươi có hiểu không?

- Tần Thiên...

Phạm Thiên ở bên khẽ gọi một tiếng, Thúy Vi cũng đứng sau lưng Đại phu nhân liên tục xua tay.

Tần Thiên nhìn bọn họ một cái, sau đó đón nhận ánh nhìn sắc bén của Đại phu nhân, trong lòng có chút khiếp đảm, nhưng vẫn ưỡn ngực:

- Nô tỳ hiểu.

Đại phu nhân gật gật đầu:

- Được, muốn nói gì thì nói đi.

Tần Thiên hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói:

- Trà Hành không cho người học nghề tiếp khách đương nhiên là vì sợ bọn họ không đủ kinh nghiệm nhưng với tình huống như vậy, nếu Phạm Thiên không ra mặt thì vị Tà công tử kia có thể sẽ vì không có ai tiếp đón mà chỉ nhìn một cái rồi bỏ đi, chẳng phải là phí một vị khách?

- Khách nhân thích lá trà của Thịnh Thế, lần sau đương nhiên sẽ đến, mỗi ngày chuyện này rất nhiều cũng không tính là gì nhưng một khi để khách có ấn tượng không tốt, ảnh hưởng đến danh dự của Trà Hành thì có lẽ sẽ vĩnh viễn mất đi khách nhân đó.

Lúc Tần Thiên nói những lời này về mặt cũng chỉ bình thản:

- Nhưng phu nhân, khách nhân bị lạnh nhạt, tâm tình đương nhiên không vui, hẳn ra cửa sẽ đến Trà Hành khác, nếu được Trà Hành khác chiêu đãi tiếp đón cẩn thận có lẽ sẽ thành khách quen của Trà Hành khác, đối với chúng ta mà nói coi như là vĩnh viễn mất đi vị khách này.

Nói đến đó, thần thái Tần Thiên đầy vẻ tự tin, hai mắt sáng bừng.

- Phạm Thiên tuy chỉ là học nghề, kinh nghiệm không đủ nhưng cũng đã làm tốt nhiệm vụ giữ khách lại, tranh thủ thời gian cho các tiểu nhị khác cho nên con cảm thấy, ở mặt này mà nói, Phạm Thiên không sai. Hơn nữa, con cảm thấy, Trà Hành làm ăn lớn như vậy mà chỉ có hơn 10 tiểu nhị tiếp khách không khỏi quá ít, sẽ ảnh hưởng nhiều đến việc làm ăn của Trà Hành.

Đại phu nhân nhíu mày:

- Điểm này ta cũng biết, nhưng bồi dưỡng một tiểu nhị tiếp khách không dễ, đầu tiên phải chọn người mồm miệng lanh lợi, ý nghĩ linh hoạt, diện mạo dễ coi, dạy bọn họ phân biệt lá trà, dạy các kỹ xảo về trà, cái này phải mất vài năm.

Cho dù học xong cũng sẽ vì bệnh tật, đức hạnh hoặc nguyên nhân nào khác cản trở, đến tuổi nhất định cũng chẳng còn sự linh hoạt nữa cũng không thể lại tiếp khách. Nếu không, sao bà lại không mong có thêm nhiều tiểu nhị tiếp khách.

Lúc này, giọng Đại phu nhân đã có chút ý như bàn bạc, người bên ngoài nghe không ra nhưng Nguyệt Nương thì rõ, trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc.

Tần Thiên nói:

- Cho nên, nô tỳ mới nói phương thức kinh doanh của Trà Hành có vấn đề.

Mặt Đại phu nhân sáng lên:

- Vậy theo người nói nên làm gì bây giờ?

Tần Thiên chỉ chờ lời này của Đại phu nhân.

Nàng có sở trường của nàng, mà sở trường của nàng hoàn toàn có thể phát huy ở Trà Hành này. Đại phu nhân là nữ nhân, ở thời đại này có thể cai quản Thịnh Thế như vậy, được mọi người tôn trọng thì trí tuệ của bà hiển nhiên người thường không thể so.

Một khi đã vậy, vì sao nàng không thử bước ra khỏi Trang phủ mà bước lên vũ đài lớn của Trà Hành.

Chỉ cần nàng thật sự có thể tạo thành tích ở đây thì những thứ nàng được sẽ không phải như hiện giờ. Chỉ cần thành người hữu dụng đương nhiên sẽ được người khác tôn trọng, cơ hội chuộc thân sau này đương nhiên càng lớn, cho dù không thể khôi phục tự do, tối thiểu chủ nhân cũng không đối xử tùy tiện với nàng được.

Chỉ cần bản thân nàng có giá trị, như vậy nàng có thể lo cho cuộc sống của mình, bất kể giông bão cỡ nào cũng sẽ có không gian cho nàng tồn tại.

10. , Chương 023- 024

CHƯƠNG 23. NGHI THÌ KHÔNG DỪNG, DỪNG THÌ ĐỪNG NGHI

Đại phu nhân tuy rằng vẻ mặt bình thản nhưng trong lòng lại dao động như có sóng vỗ.

Từ chuyện “Điềm lành” lần trước bà đã nhìn ra Tần Thiên là nha đầu tâm tư linh mãnh, nói chuyện nhanh mồm nhanh miệng, đạo lý rõ ràng, đặc biệt tâm địa nhân hậu cho nên mới giữ lại bên mình, làm cho nàng có thể sống tốt hơn. Nhưng những thứ đó trong mắt bà cũng chỉ là chút thông minh, cũng không quá coi trọng hơn nữa mỗi ngày có rất nhiều chuyện, dần dần bà cũng quên chuyện này.

Nhưng hôm nay, Tần Thiên khiến bà kinh ngạc rất nhiều.

Đầu tiên là lúc cãi lại Tạ công tử kia trong sảnh đường, mồm mép lanh lợi, nói năng rõ ràng không nói nhưng chỉ cần dùng khí đó, thái độ không kiêu không nịnh đó cũng không phải tiểu nha hoàn nào cũng có được. Cho dù là bà, ở tuổi của nàng cũng không nhất định có thể so sánh được.

Mà giờ, nàng hoàn toàn nói nói trúng điểm yếu của Trà Hành, tuy rằng bà biết Thịnh Thế không thể quản hết người trong thiên hạ nhưng trơ mắt nhìn mỗi ngày mất đi nhiều khách như vậy sao có thể không đau lòng?

Thậm chí còn có tiểu nhị của Trà Hành khác chuyên canh giữ bên ngoài Thịnh Thế Trà Hành không xa, vừa thấy có khách Thịnh Thế không kịp đón tiếp mà bỏ đi thì lập tức tiến lên dẫn khách. Bà tuy không vui nhưng có thể nói gì, cũng không thể bá đạo đến mức mình không có được nhưng cũng không cho người khác làm ăn.

Nay nghe Tần Thiên như có cách giải quyết thì vừa hoảng sợ lại vừa kích động, chờ mong.

Ngay cả Đại phu nhân cũng như thế thì người khác càng không cần bàn, Nguyệt Nương và Thúy Vi nhìn Tần Thiên vừa khiếp sợ lại vừa nghi hoặc, khó hiểu, mà Phạm Thiên bên cạnh thì nhìn Tần Thiên bằng ánh mắt tràn ngập sự khâm phục!

Lúc này, Tần Thiên cũng mặc kệ chuyện này, nàng thăm sắp xếp từ ngữ rồi ngẩng đầu nhìn về phía Đại phu nhân, thông dong nói:

- Dạ thưa phu nhân, lúc trước nô tỳ đã ở sảnh đường quan sát khá lâu, phát hiện tiểu nhị trong sảnh đường bận rất nhiều chuyện, phải đón khách, phải giới thiệu lá trà, phải giải đáp thắc mắc của khách, cuối cùng còn phải tính toán tiền bạc. Cứ như vậy, một tiểu nhị tốn rất nhiều thời gian với một người khách cho nên mới thấy số lượng tiểu nhị không đủ. Nô tỳ nghĩ, thật ra có một số việc hoàn toàn không cần tiểu nhị kinh nghiệm làm. Như là tiếp đãi khách, giới thiệu lá trà, thu bạc linh tinh thì những người học nghề như Phạm Thiên hoàn toàn có thể đảm đương. An bài thêm những người học việc trong sảnh đường, để tiểu nhị phân công công việc cho bọn họ, vừa có thể cho bọn họ rèn luyện mà cũng có thể giúp giữ được nhiều khách hơn.

Tần Thiên vừa nói, Đại phu nhân vừa gật đầu:

- Không sai, có một số khách quen, vào đã chọn được loại trà mình cần, những khách nhân này người học việc hoàn toàn có thể tiếp đón. Có thể giúp bọn tiểu nhị bớt không ít việc. Về phần người nói phân công công việc...

Đại phu nhân cẩn thận suy nghĩ, tay trái đột nhiên vỗ đùi:

- Bốn chữ này đúng là không tồi.

Lập tức hưng phấn chỉ vào Tần Thiên:

- Nói tiếp đi.

Tần Thiên được Đại phu nhân cổ vũ, nàng tin tưởng rằng mình sẽ phát huy được năng lực.

- Chính là phân công công việc để hợp tác cho tốt, khách nhân tiến vào đầu tiên để cho người học nghề tiếp đón, tiếp đón không được giống như Tạ công tử thì giao cho tiểu nhị, tiểu nhị tiếp đón tốt, để khách chọn được trà thì giao cho học việc tính tiền. Cứ như vậy thì sẽ thêm ra được rất nhiều tiểu nhị đón khách, không cần lo chuyện thiếu tiểu nhị.

Đại phu nhân nghe liên tục gật đầu, hai mắt càng ngày càng sáng, đến ngày cả Nguyệt Nương cùng Thúy Vi, Phạm Thiên cũng hiểu cách này của Tần Thiên là rất tốt:

- Hơn nữa...

Tần Thiên tiếp tục nói:

- Trước tiên, nô tỳ nghe phu nhân nói với Tạ công tử, muốn biết chất lượng lá trà thì quan trọng nhất là lúc phẩm trà, một khi đã vậy sao không dành riêng một chỗ trong Trà Hành, bài trí trang nhã, để cho khách nhân nghỉ ngơi, phẩm trà? Để cho khách có cơ hội thử nhiều loại trà? Mà không phải chỉ có khách quan trọng mới được mời vào trong.

Lời Tần Thiên nói là chuyện thường trong kinh doanh thời hiện đại nhưng ở đây, thứ nhất thương gia không có địa vị cao trong xã hội, những người có chút học thức đều cố gắng thi cử làm quan, thương gia khó mà chiêu nạp nhân tài nên cũng là một trở ngại với việc buôn bán.

Thứ hai, Đại phu nhân có năng lực nhưng vẫn là nữ nhân, kiến thức hữu hạn, trong vấn đề quản lý kinh doanh cũng khó có đột phá. Mấy năm gần đây nếu không có Trang Tín Ngạn âm thầm giúp đỡ, chỉ sợ bà sẽ kiệt sức. Nhưng dù sao Tín Ngạn có tật, cũng khó mà vẹn toàn.

Nghe đến đó, Nguyệt Nương hiểu chuyện của Trà Hành không nhận được nói:

- Trà Hành mỗi ngày đón rất nhiều khách cứ như vậy liệu có phải là lãng phí không cần thiết.
- Nguyệt Nương nói có lý...

Tần Thiên nhìn Nguyệt Nương cười nói:

- Nhưng nô tỳ nghĩ thế này, có thể uống trà đương nhiên là những người không phải lo lắng mưu sinh, để cho khách có cơ hội thử những giống trà khác nhau có lẽ còn có thể kích thích bọn họ mua những loại trà mà bọn họ vốn không định mua. Bọn họ hoàn toàn có khả năng đó, chỉ cần trong 10 người có hai người khách như vậy thì Trà Hành sẽ không thua lỗ. Hơn nữa chúng ta có thể cử ra hai tiểu nhị có kinh nghiệm, chẳng những có thể giới thiệu trà mà còn có thể cùng khách nhân nói sang chuyện nhà cửa, tranh thủ tình cảm mà thành bằng hữu, cứ như vậy hoàn toàn có thể biến khách mới thành khách quen, khách quen thành bạn, làm cho bọn họ chỉ cần mua trà sẽ nghĩ ngay đến Thịnh Thế Trà Hành của chúng ta, cứ như thế, chúng ta tuyệt sẽ không thể thua lỗ được.

Nghe đến đó, Đại phu nhân kích động vô cùng, hận không thể đập bàn mà khen nhưng cố gắng áp chế cảm xúc trong lòng. Bà nhìn về phía Tần Thiên, trong lòng ngoài khiếp sợ còn có cả nghi hoặc, là cảm xúc không xác định. Bà hít sâu mấy hơi, bình ổn cảm xúc bản thân sau đó dùng giọng nói bình tĩnh nói:

- Ừm, khó cho người trung thành như vậy, ta sẽ nghĩ cẩn thận việc này.

Nói xong câu này thì bưng chung trà trên bàn bên cạnh lên nhấp một ngụm rồi không nói gì thêm.

Phía sau, Nguyệt Nương và Thúy Vi nghe những lời của Tần Thiên mà kích động vô cùng, luôn nghĩ phu nhân sẽ vui mừng nhưng không ngờ phu nhân lại có phản ứng này, nhất thời đều hơi khó hiểu.

Cùng cảm thấy lạ còn có Tần Thiên.

Nàng cúi đầu buồn bực: vừa rồi phu nhân rõ ràng rất có hứng thú với cách làm của nàng nhưng giờ sao lại tỏ vẻ không thêm quan tâm, chẳng lẽ là nói cho có?

Đúng lúc này, Từ Phúc Toàn từ ngoài đi vào báo với Đại phu nhân:

- Phu nhân, Tạ công tử vừa rồi đã đi rồi, hắn mua 10 cân Nhị tuyến ngân hào và mười cân trà vũ hoa.

Đại phu nhân buông chén trà trong tay mỉm cười:

- Coi như là một vụ mua bán không nhỏ.

Nói xong bà nhìn Phạm Thiên vẫn đang quỳ nói:

- Lại nói, vụ làm ăn này cũng có công của người, nếu không phải người giữ khách kịp thời thì có lẽ khách đã đi rồi. Được rồi, người đứng lên đi!

Phạm Thiên thấy Đại phu nhân không những không có ý trách mà còn khen hắn thì mừng đến đỏ mặt, vội dập đầu ba cái tạ ơn rồi mới đứng lên.

- Nhưng công tử đó cũng có câu nói đúng, tiếp khách không phải dễ khách tốt là được, bản lĩnh vững vàng cũng rất quan trọng. Về sau người nên theo sư phụ học tập thật chăm chỉ.

Đại phu nhân nhìn hắn, vẻ mặt tươi cười nhưng giọng vô cùng nghiêm khắc.

Phạm Thiên luôn miệng vâng dạ.

Đại phu nhân nói xong, lại liếc nhìn Tần Thiên đang quỳ, thản nhiên nói:

- Được rồi, người cũng đứng lên đi, hai người đều lui xuống được rồi.

Lời này vừa nói ra, ngoài Đại phu nhân ai cũng ngẩn ra.

Sao Đại phu nhân không hề có ý thưởng nàng?

- Chuyện lần này các người coi như có chút công lao, ta sẽ thưởng phạt phân minh, Nguyệt Nương...

Đại phu nhân thoáng xoay mặt.

Nguyệt Nương vội vàng lên tiếng trả lời:

- Phu nhân có gì dặn dò?
- Nói cho thủ quỹ, thưởng đổi người 100 tiền.

Dù có tiền thưởng nhưng vẫn cảm giác là hơi ít, nhất là với Tần Thiên nhưng có ai dám nhiều lời.

Nguyệt Nương gọi Thúy Vi ở bên đi xuống truyền lệnh. Đại phu nhân lại nói với hai người Tần Thiên:

- Các người đi xuống lĩnh thưởng đi.

Tần Thiên tuy rằng lòng đầy nghi hoặc nhưng cũng không nói gì, cùng Phạm Thiên đi theo Thúy Vi, Từ Phúc Toàn đi xuống.

Đội bọn họ đi rồi, Đại phu nhân hỏi Nguyệt Nương bên người:

- Nguyệt Nương, người thấy lời Tần Thiên vừa nói thế nào?

Nguyệt Nương thấy Đại phu nhân muốn đứng lên thì vội bước lên đỡ:

- Phu nhân, ta cảm thấy lời nha đầu Tần Thiên nói có chút đạo lý, phu nhân có suy nghĩ gì khác sao?

Ở trước mặt Đại phu nhân, Nguyệt Nương chưa bao giờ giấu diếm suy nghĩ của mình.

Đại phu nhân đứng lên, một tay đầm đầm lưng:

- Không phải là có đạo lý mà quả thực chính là diệu kế!

- Vậy vì sao phu nhân...

Đại phu nhân đi lại trong phòng mấy lần rồi dừng bước:

- Nguyệt Nương, người nói xem, một tiểu nha đầu ngần ấy tuổi có được bao nhiêu kiến thức, sao có thể nói được những lời này?

Đây cũng là điều Nguyệt Nương nghi ngờ:

- Phu nhân nói rất có đạo lý, ta cũng đang cảm thấy kỳ quái, một tiểu nha đầu bán mình sao có được năng lực này.

- Nàng là nha hoàn ta mặc kệ, nàng là nữ nhân ta cũng mặc kệ, nói cho cùng, bất kể là mèo trắng hay mèo đen, chỉ cần bắt chuột thì chính là mèo khôn. Nhưng con mèo này phải lấy được lòng tin của ta mới được.

Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống:

- Đã nghi thì không dùng, dùng thì đừng nghi. Nguyệt Nương, người tìm bà mối bán nàng vào Trang phủ, hỏi thăm rõ ràng thân thế của nàng cho ta.

CHƯƠNG 24. KHÔNG ỔN

Bên kia, Tần Thiên cùng Phạm Thiên đi theo Thúy Vi cùng đến phòng thu chi lĩnh thưởng.

Phòng thu chi cách phòng phu nhân không xa, đi qua một hành lang dài là đến.

Trên đường, Thúy Vi mỉm cười nói với Tần Thiên:

- Tần Thiên, ý nghĩ này của người từ đâu mà có? Trước ta cũng chưa nghe nói qua.

Phạm Thiên ở bên cũng sững sốt nói:

- Đúng vậy, nghe qua tưởng chừng rất đơn giản nhưng vẫn là khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Thúy Vi lại vuốt đầu Tần Thiên:

- Cái đầu nhỏ này không biết chứa những cái gì? Tiểu nha đầu này đúng là luôn khiến người ta bất ngờ.

Thúy Vi tuy rằng nói như đùa nhưng lại khiến Tần Thiên hơi rùng mình, bỗng nhiên hiểu vì sao Đại phu nhân lại có phản ứng này.

Đơn giản là biểu hiện của nàng rất khác thường, thân là tiểu nha đầu 15, 16 tuổi mà nói được những lời như vậy, Đại phu nhân không nghi ngờ mới là lạ.

Nếu Đại phu nhân thực sự muốn dùng nàng thì chỉ e lúc này đang nghĩ cách tra thân thế của nàng.

Nhưng Tần Thiên không sợ điều này bởi vì Tiểu Mai từng nói với nàng, các nàng đều là đang trốn nạn thì bị đám bà mối lừa bán đi. Tiểu Mai là người trong thôn trang nhỏ bên Trường Giang, lúc lũ lụt đến cả thôn bị hủy hoại, cả nhà Tiểu Mai bị nạn qua đời, chỉ còn mình nàng may mắn còn sống. Nàng và chủ khối thân thể này cùng bị người lừa đi bán nên mới biết nhau.

Cho nên khi đó nàng mới không hề bán khoản mà nói cho phu nhân biết tên thật của nàng bởi vì nàng biết, phu nhân sẽ không có cách nào tra ra chân tướng, ngay cả chính nàng cũng không biết khối thân thể này có nguồn gốc như thế nào.

Tuy rằng thân là tiểu nha hoàn có những biểu hiện như vậy có chút khác thường nhưng chẳng lẽ không cho phép nàng có thiên phú trong phương diện này sao, sẽ không cho nàng có tài buôn bán sao?

Tuy rằng nghĩ như vậy có chút miễn cưỡng... nhưng ngoài như thế thì còn giải thích thế nào được.

Có lẽ cứ như thế sẽ có rất nhiều phiền phức nhưng việc gì cũng có hai mặt, nàng không muốn sống thấp kém thì nhất định phải mạo hiểm, cũng không thể trông mong ông trời cho nàng kì ngộ như nữ nhân xuyên qua được, tỷ như được quý công tử nhà ai nhìn trúng, sống chết muốn lấy nàng làm thê tử...

Tần Thiên giật mình, lắc đầu quầy quầy.

Thế cũng quá tự sướng...

Vẫn nên dựa vào chính mình, cố gắng mà nghĩ cách kinh doanh thì hơn.

- Lúc ấy nhìn ở đây mà nảy ra ý nghĩ này thôi. Tần Thiên da mặt dày nói.

Thúy Vi cùng Phạm Thiên đều khen nàng thông minh.

Tần Thiên đỏ mặt khiêm tốn vài câu, làm sao làm sao, may mắn may mắn.

Ba người vừa đùa giỡn vừa đi đến phòng thu chi, vừa định vào đã thấy một nam tử cao lớn đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nhét cái gì đó vào lòng.

Thúy Vi thấy hần vội dừng bước, vẻ mặt nghiêm túc lại, cung kính hành lễ:

- Nhị thiếu gia.

Tần Thiên nhìn nhìn đối phương, chỉ thấy hần mặc cẩm bào gọn gàng, phỉ thúy minh châu càng khiến hần thêm tuấn mỹ phi phàm.

Đó chẳng phải là Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên?

Tần Thiên cùng Phạm Thiên hành lễ với hần.

Trang Tín Xuyên nhìn quần áo bọn họ thì biết là người hầu Trang phủ, trong mắt hiện vẻ khinh thường, hần nhìn Thúy Vi nói:

- Người dẫn bọn họ đến phòng thu chi làm cái gì?

- Đại phu nhân bảo nô tỳ mang bọn họ đến lĩnh thưởng. Thúy Vi đáp.

- Lĩnh thưởng?

Trang Tín Xuyên lại quét qua hai người một lần:

- Thưởng bao nhiêu?

- 100 tiền.

Tần Thiên cùng Phạm Thiên đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Trang Tín Xuyên hừ một tiếng, đi qua hai người, trong miệng lầm bầm:

- Đại nương đúng là, chó mèo mà cũng cần thưởng nhiều như thế?

Nói xong vung tay áo bỏ đi.

Chó, mèo?

Phạm Thiên mặc dù có chút mất hứng, nhưng còn không dám nói gì. Tần Thiên thì tức đến nghiến răng nhưng có cách nào, ai bảo địa vị của nàng “thấp kém”?

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn Trang Tín Xuyên một cái.

Xấu xa hẹp hòi như vậy sao xứng làm chủ Thịnh Thế Trà Hành?

Thúy Vi đi vào nói với bên trong rồi xoay người đưa bọn họ đến lĩnh tiền.

Bên này, Trang Tín Xuyên đi qua một đoạn hành lang, đi đến phòng phụ nhân, trên đường đã thấy nhị chương quầy Lý Phúc đi tới chỗ hắn. Từ xa, Lý Phúc đã khom người chấp tay cười nói:

- Nhị gia.

Trang Tín Xuyên dừng bước chờ hắn đi tới.

Lý Phúc đi đến bên hắn, nhìn trái phải rồi thấp giọng nói:

- Nhị gia, chuyện người dẫn tiểu nhân, tiểu nhân đã thu xếp ổn thỏa rồi.

Khuôn mặt Trang Tín Xuyên trầm xuống, vươn tay ý bảo hắn không cần nói thêm nữa rồi bảo:

- Đây không phải chỗ nói chuyện, buổi tối người một mình đến chỗ ta rồi bàn.

Lý Phúc vội vàng nói vâng.

Lúc hai người nói chuyện, Tần Thiên và Phạm Thiên đã lĩnh thưởng xong, vô cùng cao hứng đi ra khỏi phòng thu chi, đi về theo đường cũ, rất nhanh đã đi đến chỗ Trang Tín Xuyên và Lý Phúc.

Tuy rằng cực kì ghét Trang Tín Xuyên nhưng Tần Thiên vẫn cùng Phạm Thiên hành lễ với hai người rồi cúi đầu đi qua bọn họ.

Trang Tín Xuyên nhìn bóng hai người, thuận miệng hỏi:

- Hôm nay lúc ta không ở đây, đã xảy ra chuyện gì sao? Vì sao đại nương lại thưởng hai nô tài này?

Chuyện vừa xảy ra ở đại sảnh, Lý Phúc tận mắt chứng kiến lập tức kể lại ngọn nguồn.

- Kết quả vị Tạ công tử kia mua không ít trà, có lẽ vì thế mà bọn họ mới được thưởng.

Trang Tín Xuyên nghe Lý Phúc nói, ánh mắt lại nhìn bóng dáng nhỏ bé của Tần Thiên, lẩm bẩm một câu:

- Không thể nhìn ra là một nha đầu lạnh lợi.

Trang Tín Xuyên thu hồi ánh mắt, lại dặn dò Lý Phúc hai câu sau liền đi tới phòng Đại phu nhân báo cáo công việc.

Vào phòng Đại phu nhân, Trang Tín Xuyên báo với Đại phu nhân là đã theo yêu cầu của bà mà trả bạc cho nông dân và xin lỗi bọn họ. Đại phu nhân trong lòng hiểu rõ nhưng cũng không bóc mẽ. Bà quay đầu bảo Nguyệt Nương đi làm chuyện bà dặn. Lúc trước chuyện Tần Thiên bà tạm thời không muốn người khác biết nên bảo Nguyệt Nương đi dặn Phạm Thiên và Thúy Vi không được nói lung tung.

Chờ Nguyệt Nương đi rồi, bà mới quay đầu nói với Trang Tín Xuyên:

- Tín Xuyên, người đến nhà nông dân đó, người ta có lấy trà năm nay chiêu đãi người không?

Trang Tín Xuyên đứng trong phòng Đại phu nhân, trong lòng hoảng sợ, nhà đám nông dân đó đều cũ nát, bảo hắn vào đó đúng là làm nhục thân phận của hắn. Mọi chuyện đều do Trang Tín Trung ra mặt. Nhưng tất cả chuyện này không thể để cho phu nhân biết được.

- Đại nương nói không sai, quả thật là trà mới năm nay, thơm ngát, rất ngon.

Nghe xong lời này, Đại phu nhân trong lòng thất vọng vô cùng, những nông dân đó vì cuộc sống mà đem bán đi những lá trà tốt nhất, chỉ để lại lá trà thô mà uống, sao mà ngon miệng được? Xem ra chỉ sợ hắn lại giao mọi chuyện cho Tín Trung làm, mình không hề ra mặt. Sự khổ tâm của bà đúng là hoàn toàn uống phí.

Bỗng nhiên cảm thấy đầu choáng váng.

Đại phu nhân day trán nhìn Trang Tín Xuyên trước mặt, nói đầy thâm thía:

- Tín Xuyên, người có biết vì sao phụ thân trong thời gian ngắn có thể gây dựng cơ nghiệp này không? Chính là nhờ một chữ “tín”, thành tín là gốc rễ của việc buôn bán, không có danh dự, thương nhân thông minh cỡ nào cũng không thể thành công. Gian thương có lẽ có thể kiếm lợi nhất thời nhưng quyết không thể lâu dài. Lừa gạt qua lại, hại chỉ về mình. Đó cũng là nguyên nhân vì sao ba huynh đệ người đều có chữ “Tín” trong tên.

Trang Tín Xuyên cúi đầu không nói gì, mặt ngoài cung kính nhưng trong lòng không cho là đúng, ngược lại còn cho rằng đại nương quá bảo thủ, mất đi bao nhiêu cơ hội kiếm nhiều tiền.

- Con ghi nhớ lời phụ thân cùng đại nương dạy bảo!

Đại phu nhân thấy hần vẻ mặt có lệ, biết hần chẳng nghe vào nữa câu thì thở dài, phát tay áo:

- Người đi làm việc của người đi.

11. , Chương 025- 026

Chương 25 Phẫn kích

Chạng vạng Đại phu nhân về phủ, lúc này đã mệt mỏi không chịu nổi.

Người mệt, lòng càng mệt.

Trang Tín Xuyên đi rồi, quản sự phòng thu chi Giang Mộ Vân đến báo cho bà, lúc trước Trang Tín Xuyên đến nói cần lấy 50 lượng bạc để mời khách nhân ăn cơm.

Ở Dương thành, một bàn tiệc rượu thịnh soạn chỉ cần 2 lượng bạc là đủ, hần đòi lấy những 50 lượng bạc chỉ sợ lại dùng để ăn chơi đàng điếm với đám bạn bè du thủ du thực. Trước kia hần còn không làm cần như thế nhưng càng lớn, lá gan cũng lớn theo. Nhưng sao có thể để mặc hần như vậy?

Lập tức Đại phu nhân dặn dò Giang quản sự, về sau phòng thu chi mà chi hơn 20 lượng bạc thì phải báo cho bà.

Giang quản sự Giang Mộ Vân là người hầu hồi môn của bà, khi còn ở nhà đi theo phụ thân bà làm ăn, biết chữ lại có kiến thức, là trợ thủ đắc lực của bà. Gả đến Trang phủ không lâu, bà gả Nguyệt Nương cho hần. Hai phu thê đều rất tận tâm và trung thành với bà cho nên bà mới giao phòng thu chi cho hần quản lý.

Cũng chỉ có hần mới có thể trung thành nghe lệnh bà, nếu không đổi làm người khác, ai mà dám đắc tội với đương gia tương lai?

Chỉ là cứ như vậy, nhị phòng sẽ lại gây sóng gió.

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân chỉ cảm thấy phiền lòng bức dọc, xoay người dặn Nguyệt Nương hủy việc thỉnh an tối nay.

Nguyệt Nương biết Đại phu nhân có chút không khỏe, một bên dặn người đi các phòng thông báo, một bên lại bảo hai nha hoàn hạng hai là Xuân Lan, Xuân Thảo vào hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi thay quần áo.

Trong Cúc hương viện, Lý di nương nghe Đại phu nhân truyền lời thì cười nhạt một tiếng, quay đầu bảo nha hoàn:

- Thay quần áo cho ta, ta muốn đến Thanh Âm viện.

Thanh Âm viện đó là sân của Đại phu nhân.

Bên người có Phùng ma ma hơn 40 tuổi đi tới giúp Lý di nương ngồi vào bàn trang điểm, vừa gọi Linh Nhi, Lan Hương lấy quần áo đến, vừa giúp Lý di nương sửa sang lại tóc.

Bà cài lên đầu Lý di nương cây trâm phỉ thúy đính minh châu lộng lẫy, miệng nói:

- Di nương, có phải phu nhân không khỏe nên miễn thỉnh an tối không? Di nương định...

Phùng ma ma là ma ma theo Lý di nương đến Trang phủ, là người đắc lực nhất bên người Lý di nương.

Nghe Phùng ma ma nói vậy, Lý di nương nhìn mình trong gương cười:

- Bà ta không thoải mái, muốn nghỉ ngơi thì ta càng gây rối quấy nhiễu. Muốn lúc bà ta không thoải mái nhất phải quyết định.

Phùng ma ma vừa nghĩ đã hiểu ý Lý di nương. Bà cười cười, nói:

- Kế của di nương thật hay.

Nói xong đón lấy đôi giày màu xanh cầm tú Lan Hương đưa cho Lý di nương thay.

Đoàn người chậm rãi đi về phía Thanh Âm viện.

Bên này, Tần Thiên biết phu nhân đã nghi ngờ mình, chưa biết chừng bây giờ đã luôn chú ý mình. Nàng thăm cảnh tỉnh mình, càng thêm chú ý ngôn hành cử chỉ của mình, không dám lơ đãng để cho phu nhân xem thường mình, cho rằng mình là người thiếu kiên nhẫn.

Sau khi trở về, nàng nên làm gì vẫn làm cái đó, không nhắc đến chuyện hôm nay với bất kỳ ai, vẫn cẩn thận như bình thường, vẫn là tiểu nha hoàn tươi cười khả ái.

Đang lúc nàng và Đan Nhi cùng nhau quét sân thì thấy đoàn người Lý di nương từ xa tiến đến.

Tần Thiên biết hôm nay phu nhân đã hủy việc thỉnh an tối, cũng biết phu nhân không khỏe, thấy thế không khỏi nhủ may vội báo cho Thúy Vi để nàng nói cho Nguyệt Nương.

Nguyệt Nương nhận được tin thì Lý di nương vừa vặn mang theo đoàn người đi vào trong viện.

Nguyệt Nương bước lên đón, chặn trước Lý di nương, hành lễ với bà rồi mỉm cười nói:

- Lý di nương chẳng lẽ còn không nhận được nô tỳ truyền tin sao, hôm nay phu nhân mệt mỏi, hủy bỏ thỉnh an.

Lý di nương liếc Nguyệt Nương một cái, cố bước lên một bước:

- Hôm nay ta có chuyện quan trọng cần bàn với tỷ tỷ, không thể chậm trễ. Nguyệt Nương, người mau đi báo một tiếng, bàn xong sớm thì phu nhân cũng được nghỉ sớm.

Bình thường thì cũng thôi nhưng hôm nay phu nhân không khỏe, sao có thể để bà lại làm phu nhân tức giận. Nguyệt Nương không lùi bước, chắn giữa đường, vẻ mặt vẫn tươi cười:

- Lý di nương có chuyện gì mai lại đến đi, phu nhân đã nghỉ ngơi rồi.

Thúy Vi ở bên mà một nha hoàn hạng nhất Ngọc Hoàn cùng hai nha hoàn hạng hai là Bích Ti, Bích Hà thấy thế thì đều bước lên đứng sau Nguyệt Nương, chắn đường chặt như nêm cối. Một số tiểu nha hoàn còn lại trong viện ngại Lý di nương không dám động. Có một số người có vẻ khó xử, các nàng không phải là người đắc lực bên cạnh Đại phu nhân như Nguyệt Nương, Thúy Vi, Lý di nương muốn động cũng không được. Các nàng chỉ là tiểu nha hoàn, Lý di nương muốn xử lý các nàng thì quá dễ dàng.

Thật ra Tần Thiên cũng rất đồng tình với tình cảnh của Đại phu nhân, không thích Lý di nương kiêu ngạo cả vú lấp miệng em. Nhưng thấy các tiểu nha hoàn khác không động dậy, lại thấy chỗ Nguyệt Nương thêm nàng không nhiều nên cũng không muốn là tiểu nha hoàn duy nhất đứng chặn đường nên cùng Đan Nhi cầm chối đứng đó.

Lý di nương nhìn Phùng ma ma bên cạnh một cái, Phùng ma ma cùng Linh Nhi dẫn mấy nha hoàn cùng tiến lên, kéo đám Nguyệt Nương ra rồi xoay người mở đường cho Lý di nương.

Nguyệt Nương không địch lại các nàng, tức giận không nhịn được quát lên:

- Các người làm cái gì, muốn tự tiện xông vào sao? Trong mắt các người còn có phu nhân sao?

Lý di nương cười nhạt một tiếng:

- Xem Nguyệt Nương nói gì kia, ta nói rồi, ta có việc rất quan trọng muốn thương lượng với tỷ tỷ. Chủ nhân chúng ta bàn chuyện, người hầu như người cũng có gan chen vào, thật buồn cười, không biết tỷ tỷ dạy người hầu thế nào.

Vừa nói vừa nắm khăn đi vào trong.

Nguyệt Nương cùng Thúy Vi định ngăn lại nhưng lại bị thân hình nục nịch của Phùng ma ma cản đường, dưới tình thế cấp bách, Nguyệt Nương quay đầu sai đám tiểu nha hoàn:

- Các người chết rồi sao? Còn không ngăn các nàng lại.

Đám tiểu nha hoàn nghe vậy mới đồng loạt tiến lên nhưng đám nha hoàn của Lý di nương cũng không ngồi không, nhanh chóng loạn thành một đoàn.

Tần Thiên không vội đi lên làm việc vô dụng này, mắt thấy Lý di nương sẽ xông vào phòng, bỗng động linh cơ, tiến lên vài bước, vung chổi trong tay lên. Mấy ngày nay thời tiết khô ráo, bụi đất rất nhiều, Tần Thiên vừa quét lên, nhất thời bụi tung sân, bay kín xung quanh bọn Lý di nương.

Đan Nhi bên cạnh như được chỉ điểm cũng vung bụi trần lan, mọi người không nhận được bưng miệng ho, sao còn thời gian giằng co. Nhất thời ai nấy lấy khăn, quạt che miệng ho khan, lau mắt, hắt xì, mắng kêu, vô cùng hỗn loạn.

Nhưng như vậy cũng thành công ngăn cản Lý di nương. Bởi vì Tần Thiên nhắm về phía Lý di nương nên nàng gặp tai họa nhiều nhất, cả người bụi bẩn, nước mắt giàn dụa, ho không thở nổi.

- Quay về, quay về.

Lý di nương vất vả lắm mới nói được câu này, còn chưa nói xong lại bắt đầu ho. Phùng ma ma đỡ bà, dẫn theo đám người chạy trốn chết, cả đám người vừa ho vừa về.

Nguyệt Nương nhìn bóng dáng chật vật của bọn họ, nhớ tới mấy năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên thắng thống khoái như vậy, cũng mặc kệ cả sân bụi bẩn mà ôm bụng cười. Thúy Vi Ngọc Hoàn các nàng cũng cười theo.

Nguyệt Nương cười một trận mới nhớ Đại phu nhân còn đang nghỉ ngơi, vội dặn mọi người yên lặng.

- Chỉ sợ phu nhân đã bị đánh thức. Thúy Vi nhỏ giọng nói.

Nguyệt Nương nhớ tới vừa rồi âm ỹ như vậy hẳn đã đánh thức phu nhân. Bà vỗ bụi trên người, xoay người đi vào trong phòng, đi được hai bước lại nhớ tới đại công thân, xoay người đi đến bên Tần Thiên, vỗ vai nàng khen:

- Nha đầu ngoan, khá lắm!

Thúy Vi, Ngọc Hoàn cũng vui mừng vuốt tóc Tần Thiên, Đan Nhi, đám nha hoàn bên cạnh khi này bị Lý di nương chèn ép, lúc này có Tần Thiên giúp họ xả giận nên chẳng có ai ghen tỵ ai cũng thật tình khen Tần Thiên.

Bọn nha hoàn đều vây lại một chỗ, vừa vỗ bụi cho nhau vừa kể lại chuyện vui vẻ khi nãy.

Mà Nguyệt Nương lo cho phu nhân, lặng lẽ vào phòng. Đi vào đã thấy phu nhân nằm trên giường, ngủ thật say.

Nguyệt Nương hỏi Xuân Thảo, Xuân Hương hầu hạ ở bên:

- Phu nhân có tỉnh lại lần nào không?

Xuân Thảo nhìn phu nhân rồi thấp giọng nói:

- Không có, chúng ta còn đang lo lắng, nào biết phu nhân ngủ thật sự quá say, căn bản là không bị đánh thức.

Nguyệt Nương đi đến bên giường phu nhân, nhìn phu nhân ngủ say mà vẫn nhú mào, trong lòng có chút đau lòng, bà thở dài:

- Phu nhân là quá mệt mỏi rồi...

CHƯƠNG 26. TỪ HÔN

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Nương vẫn như cũ sắp xếp cho Tần Thiên đi theo Đại phu nhân. Nhưng bất kể là Nguyệt Nương hay Đại phu nhân đều vẫn đối xử với nàng như trước. Phu nhân vẫn như bình thường đến Trà Hành xử lý công việc, Tần Thiên thì ngoan ngoãn cùng Thúy Vi canh ngoài cửa giống như ở Trang phủ, làm tốt bổn phận của mình.

Một ngày qua đi cũng không có việc gì đặc biệt xảy ra.

Giờ Dậu, Đại phu nhân như ngày thường về phủ, đoàn người vừa mới tiến vào sân đã thấy Ngọc Hoàn tiến lên bẩm báo Lý di nương đang ở trong phòng chờ Đại phu nhân.

Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương nhìn nhau một cái, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đại phu nhân đã nghe Nguyệt Nương kể chuyện hôm qua Lý di nương muốn xông vào gặp bà lại bị Tần Thiên dùng kế ép đi. Tuy rằng rất vui mừng vì sự lạnh lùng của Tần Thiên nhưng cũng không muốn thưởng riêng cho nàng, chỉ coi như những nha hoàn khác, lúc cơm chiều được thưởng thêm chân gà. Là vì không muốn nàng lại khiến Lý di nương chú ý mà gặp rắc rối.

Nhưng mà hôm qua, hôm nay Lý di nương đều vội vã gặp mình như vậy, hẳn có chuyện quan trọng?

Nhớ tới điều này, Đại phu nhân không khỏi có chút đau đầu, phàm là chuyện Lý di nương muốn bàn với bà mà nói nhất định là chuyện phiền toái!

Nhưng là mặc kệ như thế nào, toàn bộ Trang phủ có thể trấn áp được nhị phòng cũng chỉ có mình, vì cả Trang phủ, cũng vì bình an của mẹ con bà, dù phiền toái cỡ nào bà cũng phải gánh vác. Cho dù không gánh nổi cũng phải cố mà chống đỡ.

Nếu không có quyết tâm ấy, một nữ nhân như bà sao có thể chống chọi được những sóng gió mấy năm qua?

Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ đi vào phòng.

Tần Thiên phía sau thì quay về phòng, rửa mặt rửa tay rồi cùng tiểu nha hoàn trong viện làm việc.

Tần Thiên làm xong việc thì cùng Đan Nhi, Tiểu Hồng, Tiểu Cảnh ngồi nghỉ tạm bên hành lang, bỗng nhiên nghe trong phòng tiếng Đại phu nhân hét chói tai.

- Lý Tú Mai, đây là hôn nhân lúc lão gia lúc còn sống tự tay chỉ định! Người lại chỉ vì bản thân tư lợi mà đẩy lão gia mang tiếng bất nghĩa, sau này người còn mặt mũi nào gặp lão gia nơi chín suối.

Giọng Đại phu nhân run run, hiển nhiên vô cùng tức giận.

Nha hoàn trong viện, bao gồm cả nha hoàn của Thanh Âm viện hay Cúc Hương viện nghe Đại phu nhân nói vậy đều giật mình. Rất nhanh, Thúy Vi đi ra đuổi các nha hoàn đi.

Nhưng một câu này đã nói lên nhiều chuyện, lúc rời đi, Tần Thiên thở dài, Đại phu nhân lại không được thoải mái.

Trong lòng vô cùng đồng tình với Đại phu nhân.

Trong đại sảnh.

Đại phu nhân ngồi ở ghế bành khắc hoa cúc tại chính vị, vẻ mặt giận giữ nhìn Lý di nương đang thảnh thơi uống trà phía dưới.

Nguyệt Nương đứng bên Đại phu nhân xoa ngực cho bà, vừa lo lắng nhỏ giọng nhắc:

- Phu nhân, giận hại gan, cẩn thận thân thể mình.

Đại phu nhân nghe lời Nguyệt Nương thì mới bình tĩnh lại một chút.

Bên kia, Lý di nương buông chung trà, quay đầu nhìn Đại phu nhân, không nhanh không chậm cười nói:

- Tỷ tỷ, cái gì mà không để ý tín nghĩa, lời này của tỷ quá nặng nề rồi. Lúc trước lão gia định hôn nào biết rằng Phương gia sẽ suy tàn như vậy. Nếu biết, lão gia nhất định sẽ tán thành với cách làm của ta. Tín Xuyên nhà ta sao có thể lấy nữ nhân nghèo khó như vậy?

- Lão gia không bao giờ là loại người thấy lợi quên nghĩa như vậy.

Đại phu nhân cười nhạt một tiếng, giận tái mặt:

- Làm người phải có tín nghĩa, mặc kệ Phương gia thế nào, nếu là hôn sự lão gia đã định mà đối phương không làm gì tổn hại đến đức hạnh thì Trang phủ chúng ta không thể từ hôn.

Bà nhìn Lý di nương, chém đinh chặt sắt:

- Tín Xuyên phải cưới Phương cô nương!

Nụ cười của Lý di nương cứng đờ, sắc mặt lập tức trầm xuống. Bà cười nhạt hai tiếng, nói:

- Không kịp rồi, ta đã ước định với Lưu gia Tô thành rồi, tỷ tỷ ta còn tự mình đến gặp nữ nhi Lưu gia, khen nài không ngớt lời.

Tỷ tỷ trong miệng Lý di nương chính là chị ruột bà, là chính thất phu nhân của Tri châu Hồ đại nhân ở đây. Đại phu nhân biết bà dùng điều này để áp chế mình, nếu bà cứ phản đối việc này thì chẳng phải là vô mặt Tri châu đại nhân?

Làm thương nhân, nịnh bợ quan lại còn không kịp, ai dám đắc tội?

Lý Tú Mai sau lưng phu nhân lặng lẽ thu xếp mọi thứ, ép bà phải nhận.

Tuy rằng biết bà không nên tức giận nhưng lửa giận không thể khống chế bốc thẳng lên não. Đại phu nhân không khỏi nghiêng răng.

Lý di nương lúc này tuy nhìn như trấn tĩnh nhưng thật ra trong lòng cũng bất an, bởi vì bà sợ dĩ có thể kéo tỷ tỷ vào là vì đã nói với tỷ tỷ rằng mình đã xử lý tốt hôn ước lúc trước của Tín Xuyên. Nếu không, chuyện bất nghĩa này sao tỷ tỷ bà chịu ra mặt, bà chẳng sợ ảnh hưởng đến danh dự của phu quân sao?

Giờ chỉ sợ Đại phu nhân cứng rắn, nếu bà bất chấp tất cả mà làm lớn chuyện thì rắc rối to.

Bà cũng từng nghĩ làm vậy bản danh tiết của Phương cô nương nhưng Phương cô nương ở trong Trang phủ, mình quản lý hậu viện, danh tiết của nàng bị bôi nhọ thì mình cũng không thoát khỏi liên quan.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cách tiền trạm hậu tấu, mới có thể đạt được mục đích, tuy quá mạo hiểm nhưng cũng là cách duy nhất.

Chỉ cần có thể thuyết phục Đại phu nhân.

Nghĩ vậy, Lý di nương lại dịu mặt, nhìn Đại phu nhân nói:

- Tỷ tỷ, mỗi hôn sự tốt với một người nam nhi mà nói quan trọng biết bao tỷ tỷ không phải là không biết. Chúng ta đều là người làm mẹ, chung thân đại sự của con cái bao giờ cũng là việc khiến chúng ta lo lắng nhất. Nếu không tỷ tỷ đã chẳng định ra hôn sự cho Tín Ngạn rồi. Còn chẳng phải vì tỷ tỷ không muốn Tín Ngạn chịu thiệt? Ai cũng như vậy, ta muốn tìm cho con mình một hôn sự môn đăng hộ đối có gì sao? Tín Xuyên lúc nào cũng nghe lời tỷ, chưa bao giờ chống đối, tỷ tỷ cũng nên nghĩ cho nó một chút.

Lời Lý di nương nói như kim châm vào nơi mềm yếu nhất trong lòng Đại phu nhân.

Đại phu nhân trong lòng đau xót, buồn bã.

Con mình đã 21 tuổi, nhiều năm qua bà không phải chưa từng nhờ cậy bà mối để ý việc hôn sự của hắn, Tuy rằng Tín Ngạn có tật nhưng trong lòng bà, hắn vẫn là người tốt nhất. Bà cũng muốn cho con có được mối lương duyên tốt, thân gia có thực lực, tương lai sau này bà qua đời cũng có thể chăm sóc cho hắn.

Bà lấy ra chữ của Tín Ngạn, tranh của Tín Ngạn để bà mối cho đối phương xem nhưng lần nào cũng thất vọng mà về.

Bà cũng hiểu, tranh chữ thì có tác dụng gì? Trưởng tử của Trang phủ cũng có tác dụng gì? Chữ đẹp cũng không thi khoa cử được, thân là con trai trưởng lại không thể làm đương gia thì có nhà nào điều kiện tốt muốn gả con cho hắn? Cho dù là thứ nữ cũng muốn gả cho người hữu dụng.

Nhưng nữ tử nhà bình thường lấy vào sau này sao có thể bảo vệ con?

Cứ như vậy, hôn sự dần chậm lại.

Lại nói, Lưu gia Tô thành mà Lý di nương nhắc đến, trước đó bà cũng nhờ bà mối hỏi han nhưng họ khéo léo từ chối, không ngờ còn chưa đến nửa năm đối phương lại đáp ứng Tín Xuyên.

Không phải là vì thấy Tín Xuyên về sau sẽ trở thành đương gia?

Đại phu nhân khổ sở vô cùng.

- Nhưng nếu như vậy mà hủy hôn với Phương gia, người bảo ta ăn nói thế nào với lão gia. Đây chính là hủy danh tiết cả đời lão gia. Không được, chuyện này không thể làm như vậy! Chuyện người làm người nghĩ cách mà giải quyết.

Đại phu nhân ôm ngực nói:

- Ta thân là đương gia chủ mẫu, sẽ không đồng ý từ hôn!

Lý di nương hung hăng lườm Đại phu nhân một cái rồi lại rũ mắt, âm trầm nói:

- Tỷ tỷ, cũng không cần từ hôn, trước lão gia và Phương gia ước định chỉ nói là con của thiếp của Trang phủ, nay lão gia và Phương gia đã mất, rốt cuộc là ước định con của thiếp nào chúng ta cũng khó mà nói. Hơn nữa...

Lý di nương cười cười.

- Con của thiếp của Trang phủ cũng nào chỉ có mình Tín Xuyên.

Vừa dứt lời, ngoài cửa có nha hoàn thông báo:

- Trần di nương cùng Tam thiếu gia đến!

Lý di nương cười lớn, đôi mắt đẹp lưu chuyển, xoay người nhìn về phía cửa:

- Thật đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

12. , Chương 027-028

CHƯƠNG 27. TRẦN DI NƯƠNG

Lúc Trần di nương cùng Tam thiếu gia đến, Tần Thiên đang cùng đám nha hoàn tán chuyện... Nghe được nha hoàn thông báo, Tần Thiên cùng bọn nha hoàn hành lễ với hai người.

Ở Trang phủ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tần Thiên gặp người tam phòng. Gần đây, Đại phu nhân vì mệt mỏi nên thường xuyên bỏ thỉnh an tối, cho dù tam phòng có tới mấy lần, Tần Thiên cũng vì đủ các nguyên nhân mà chưa gặp.

Lúc đứng đây, Tần Thiên lén lút đánh giá hai người.

Trần di nương nhìn qua nhỏ hơn Lý di nương mấy tuổi, khi còn trẻ hẳn cũng trắng trẻo, xinh đẹp nhưng giờ đã già đi, mặt mày ủ rũ, mắt có nếp nhăn bộ dạng sầu khổ, ăn mặc cũng cực giản dị, đừng nói là so với Lý di nương, ngay cả Phùng ma ma bên cạnh nàng cũng còn gọn gàng hơn Trần di nương nhiều.

Đi bên bà là Tam thiếu gia, là nam tử vóc dáng bình thường, nhìn qua cũng trạc tuổi Trang Tín Xuyên, mặt mày có mấy phần giống Trang Tín Xuyên nhưng mặt góc cạnh, hai mắt cũng không có vẻ hiểm ác, mũi

thẳng, trông rất trung hậu. Hắn mặc áo dài không mới không cũ màu tím, thắt lưng đeo ngọc bội bạch hổ, xem như là thứ đồ quý giá nhất trên người hắn.

Lúc này, hắn cúi đầu đỡ mẫu thân, chậm rãi đi vào sân.

Đứng trước, Thúy Vi đột nhiên cao giọng thông báo khiến Trần di nương run lên tựa như con vật nhỏ bị hoảng sợ.

- Di nương, cẩn thận chút.

Trang Tín Trung bên cạnh nhẹ vỗ lên tay Trần di nương.

Trần di nương quay đầu nhìn con một cái rồi mới dần bình tĩnh trở lại nhưng ngón tay khẽ run vẫn thể hiện sự lo lắng trong lòng bà.

Tần Thiên nhìn bóng dáng Trần di nương, trong lòng có chút cảm khái. Sớm đã nghe nói trước kia Trần di nương là thông phòng của lão gia, sau vì sinh được Trang Tín Trung mà có được danh phận thiếp thất nhưng vì thân phận thấp kém, lại không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa nên ở Trang phủ như người vô hình. Ngày thường nếu không có chuyện gì thì luôn tránh trong viện mình, không mấy khi ra khỏi cửa.

Trần di nương ngoài Tam thiếu gia, còn có một nữ nhi, tên là Trang Minh Lan, năm nay mười bốn tuổi, không biết vì sao hôm nay lại không cùng đến.

Tần Thiên nhìn bọn họ vào trong phòng rồi mới quay đầu.

Bên kia, Trần di nương và Trang Tín Trung đi vào phòng hành lễ với Đại phu nhân và Lý di nương.

Lý di nương chờ bọn họ hành lễ xong thì đứng lên, đi đến bên Trần di nương, kéo tay nàng thân thiết nói:

- Muội muội, vừa nhắc đến người thì người đến, có thể thấy Tín Trung và Phương cô nương đúng là có duyên.

Trần di nương đầu cúi cực thấp không nói gì, cũng không có vẻ gì bất ngờ. Trang Tín Trung bên cạnh thì mím môi, hơi ngẩng đầu lên nhưng không muốn nhìn Lý di nương.

Đại phu nhân thấy hai người phản ứng như vậy thì sao không hiểu Lý di nương đã đến nói với tam phòng từ trước. Tam phòng đến vừa vặn như thế chính là mưu kế của Lý di nương.

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Trần di nương, trong lòng có chút tức giận nhưng nhìn bà đầu càng lúc cúi càng thấp, bộ dáng co rúm, khiếp đảm thì trong lòng mềm lại, thậm chí thở dài.

Bên kia, Lý di nương kéo Trần di nương ngồi xuống bên cạnh, vẫn không buông tay bà. Bà ta nhìn Đại phu nhân lạnh lùng ngồi đó lại nhìn Trần di nương mặt trắng bệch bên cạnh, cười cười rồi nói:

- Muội muội, lúc trước nói chuyện không phải muội còn nói với tỷ là thích Phương cô nương đoan trang hiền lành sao? Nay tỷ cùng phu nhân thương lượng, định gả Phương cô nương cho Tín Trung, muội có vui không?

Trần di nương cúi đầu, bên trái có thể cảm giác được ánh mắt sắc bén của Đại phu nhân, bên phải Lý di nương nắm tay bà thật chặt khiến bà đau đớn.

Bà cảm giác lòng như lửa đốt, như bị dày vò.

Bà là người nhất gan nhưng cũng không ngốc, làm sao không biết toan tính của Lý di nương? Càng biết thái độ của Đại phu nhân luôn trọng tín nghĩa như thế nào. Nhưng bà có cách gì?

- Xảo Vân, người thật sự có suy nghĩ này? Đại phu nhân nhẹ nhàng hỏi một câu.

Trần di nương nhẹ nhàng run lên, theo bản năng nói:

- Mọi thứ... mọi thứ đều do Đại phu nhân... do Đại phu nhân làm chủ...

Đại phu nhân sắc mặt dịu đi một ít, Lý di nương lại bỗng nhiên dùng sức bóp tay Trần di nương.

Trần di nương không nhịn được khẽ kêu. Trang Tín Trung đứng sau bà lập tức kéo tay mẫu thân ra khỏi tay Lý di nương, quát nhẹ:

- Nhị nương làm cái gì vậy?

Trần di nương vội ngăn cản con:

- Tín Trung, không liên quan đến nhị nương, là tự ta không cẩn thận.

Tín Trung bắt đầu dĩ:

- Di nương...

Trần di nương kéo hẳn ra phía sau:

- Không có chuyện gì.

Lý di nương nhìn Trang Tín Trung một cái, hơi hơi cười:

- Muội muội, Tín Trung hiểu thuận như thế cũng khó trách muội lo chuyện hôn sự của hẳn như vậy. Cũng đúng, nam nhi sắp 19 tuổi, nếu ở trong nhà người khác cũng đã sớm đã thành gia lập nghiệp...

Nói tới đây, Lý di nương vội che miệng lại, tỏ vẻ như lỡ lời, nhìn Đại phu nhân nói:

- Tỷ tỷ, người đừng nghĩ nhiều, ta không có ý nói về Tín Ngạn.

Đơn giản là đại ca Trang Tín Ngạn còn chưa định chuyện hôn sự nên hai người dưới không tiện vượt mặt nhưng giờ bọn họ càng ngày càng lớn, ca ca không quản hôn sự của mình thì cũng không thể vì thế mà ngăn các đệ đệ thành thân.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Lý di nương.

Lý di nương không thềm để ý, lại quay đầu nhìn về phía Trần di nương, cười nói:

- Muội muội, sao muội không nói gì?

Trần di nương thật vất vả mới ngẩng đầu lên được nhưng vừa nhìn đôi mắt sắc bén của Đại phu nhân thì chợt dạ, lại cúi đầu, khoe mắt liếc nhìn góc áo con thì dừng khí lại nổi lên.

- Phu nhân, nô tỳ...Nô tỳ quả thật rất thích Phương cô nương... Tín Trung tuổi cũng không nhỏ ... Năm đó, năm đó lão gia chỉ ước định là con thiếp, Tín Trung cũng là con của thiếp...

Trần di nương ấp a ấp úng nói xong, hai mắt dần mờ hồ, căn bản không dám nhìn Đại phu nhân.

Phía sau, Trang Tín Trung cũng cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Lý di nương thấy bà như vậy thì trong lòng thầm mừng một tiếng “đồ vô dụng” rồi nhanh chóng tiếp lời:

- Tỷ tỷ, tỷ cũng thấy đó, Xảo Vân thích Phương cô nương như vậy, Tín Trung cũng đến lúc thành thân, cứ như vậy, Tín Xuyên, Tín Trung đều tìm được người vừa ý, lại không cần từ hôn với Phương gia, không làm mất thể diện ai, chẳng phải là mọi người đều vui sao?

Lý di nương vừa nói vừa đứng lên, xoa tay múa chân, vẻ mặt hưng phấn đi đến trước mặt Đại phu nhân, định ninh Đại phu nhân sẽ không phản đối gì. Dù sao bà cũng phải nể mặt Tri châu phu nhân.

Nhưng không ngờ, bà vừa dứt lời, Đại phu nhân đột nhiên đứng lên, tay trái đập mạnh lên bàn.

“Ầm” một tiếng, mọi người trong phòng giật nảy mình.

Đại phu nhân chỉ vào Lý di nương, cả giận nói:

- Cái gì gọi là mọi người cùng vui. Lão gia dưới tuổi vàng sẽ vui? Phương cô nương sẽ vui? Rõ ràng là hứa hôn với Tín Xuyên lại bảo nàng lấy Tín Trung, các người bảo nàng làm thế nào ngẩng đầu lên trong phủ nữa? Từ xưa một gái không hứa gả hai người, danh tiết của nữ nhân là quan trọng cỡ nào? Các người đang muốn ép chết nàng sao? Lý Tú Mai, ta là chủ mẫu đương gia quyết không mặc người làm xằng làm bậy. Chính người làm chuyện khuất tất thì tự nghĩ cách mà giải quyết. Ta tin Tri châu phu nhân cũng không phải là loại người ép người khác hủy hôn.

Lý Tú Mai thông minh nhưng Giang Hoa Anh cũng không phải là kẻ ngốc! Trang phủ nàng tuy là thương gia nhưng cũng là gia đình có danh dự trong Dương thành. Tri châu phu nhân sao có thể mạo hiểm cùng em thao túng hôn sự của Trang phủ? Thật sự gây chuyện thì bà hoàn toàn có thể phải sạch quan hệ?

Chắc chắn là Lý Tú Mai đã gạt Tri châu phu nhân.

Làm sai là Lý Tú Mai, lo lắng cũng chỉ có thể là Lý Tú Mai chứ không phải Giang Hoa Anh!

Hôn sự là khi lão gia còn sống sắp đặt, Phương Nghiên Hạnh cũng là một cô nương tốt khó tìm, sao có thể vì lợi ích của bọn họ mà không để ý đến danh dự của lão gia, bắt nạt một nữ nhi mồ côi?

- Về phần Tín Trung, ta đã tìm bà mối tìm hôn sự phù hợp, tin chắc sẽ nhanh có tin thôi. Xảo Vân đừng lo lắng.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Trần di nương nói.

Lý Tú Mai nghe xong lời Đại phu nhân, tức giận đến mặt trắng bệch!

Cùng lúc đó, em gái Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ ngồi ở Lục Vu viện của Phương Nghiên Hạnh, phe phẩy chiếc quạt thêu mẫu đơn, nhìn Phương Nghiên Hạnh trước mặt mà cười thật ngây thơ.

CHƯƠNG 28. HỌC KHÍ THỂ BỨC NGƯỜI

Mặt trời lặn về phía tây, ánh trời chiều như lửa nơi cuối trời dần mờ đi như ngọn lửa sắp tắt, bất kể như thế nào thì cũng dần hòa vào bóng đêm đen tối.

Đám phu nhân còn đang tranh chấp, Tần Thiên cùng một nha hoàn khác đứng bên ngoài viện có thể nghe loáng thoáng tiếng ở trong. Có Đại phu nhân, có Lý di nương, tuy rằng không nghe ra cái gì nhưng có thể cảm nhận được sự tranh chấp kịch liệt.

Lúc này, Thúy Vi từ trong viện đi ra, đi đến bên Tần Thiên, cầm một đôi giày thêu đưa cho Tần Thiên nói:

- Đây là giày Phương cô nương nhờ ta làm giúp nàng, nói thích đồ ta làm, không cầu kì nhưng thoải mái. Hẹn đêm nay đưa cho nàng nhưng giờ ta không đi được, người giúp ta mang đến chỗ nàng, cho nàng thử xem có vừa chân không rồi về báo cho ta.

Nói xong lại nhìn nàng cười cười, vuốt tóc nàng, nhỏ giọng nói:

- Giờ chắc còn chưa ăn cơm, nếu lúc ăn cơm người còn chưa về ta sẽ để dành cơm cho người.

Tần Thiên cười đáp ứng, cũng không nói nhiều, đón lấy đôi giày rồi xoay người bước đi.

Lục Vu viện của Phương cô nương cách vườn của Đại phu nhân không xa, Đại phu nhân thương nàng, sợ nàng bị người hầu trong phủ bắt nạt nên cố ý để cho nàng ở gần, xem như là chỗ dựa cho nàng, cũng để cảnh cáo bọn người hầu không được làm càn.

Ra khỏi vườn của Đại phu nhân, đi học theo con đường rải sỏi đi chừng 10 phút thì đến Lục Vu viện. Dọc theo đường đi là rừng núi giả sơn, hoa cỏ tươi tốt, rừng trúc thấp thoáng, gió mùa hạ nhẹ thổi qua khiến người ta thật khoan khoái.

Lúc sắp đến Lục Vu viện, Tần Thiên cảm thấy trong giày có viên đá nhỏ.

Giày thêu ở thời cổ đại đi rất thoải mái nhưng giày may thấp, dễ bị sỏi đá vướng vào. Tần Thiên quay đầu thấy bốn phía không người thì cũng không để ý gì, nhảy đến bên một hòn giả sơn bên cạnh rồi tựa vào đó.

Vừa cởi giày vừa vớt đá bên trong ra thì đã nghe được cách đó không xa có tiếng nữ nhân nũng nịu:

- Phương tỷ tỷ, phong cảnh chỗ tỷ thật đẹp, mỗi lần tới chơi với tỷ đều không nhận được mà muốn cùng tỷ qua đây trò chuyện mà.

Sau đó là tiếng một nữ tử khác dịu dàng đáp lời:

- Nghiên Hạnh cảm ơn Tứ tiểu thư thường tới đây giúp ta giải sầu.

Một người là “Phượng cô nương” một người là “Tứ tiểu thư”, xem ra, Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ trong lời đồn và phu nhân đương gia tương lai Phượng tiểu thư.

Tần Thiên không khỏi có chút rối rắm, hai người đó hiển nhiên không phết hiện ra mình, mình có cần ra chào hỏi không?

Nhưng nếu mình chui ra từ sau hòn giả sơn thì các nàng chỉ một câu “Người...nấp ở đó làm gì?” thì chẳng phải mình sẽ bị nghi ngờ là nghe lén sao...

Phượng cô nương thì cũng thôi nhưng nghe nói Tứ tiểu thư này là chủ nhân lợi hại, đừng phải bà cô này cũng không phải là chuyện vui.

Giọng Tứ tiểu thư vui vẻ, có vẻ rất thân thiết:

- Chẳng bao lâu nữa, Phượng tỷ sẽ thành tẩu tẩu của ta. Chúng ta chính là người một nhà, Phượng tỷ đừng khách khí như vậy!

Phượng tiểu thư không lên tiếng, chắc hẳn là thẹn thùng. Nữ nhân cổ đại nói đến chuyện này thì da mặt vô cùng mỏng.

Nhưng sau đó, lời tứ tiểu thư làm cho Tần Thiên hoàn toàn bóp chết ý nghĩ sẽ ra ngoài. Tứ tiểu thư nói:

- Hẳn là không còn lâu nữa, chờ ca ca ta và Lưu gia tiểu thư thành hôn rồi, đại nương sẽ xử lý hôn sự của tỷ tỷ và Tín Trung ca ca!

Tần Thiên cổ co rụt lại, vội vàng ngồi xổm xuống sau hòn giả sơn, kéo váy gọn lại, kiên quyết không để lộ chút gì.

Cũng may sắc trời ảm đạm, đám người Phượng tiểu thư hoàn toàn không phát hiện ra Tần Thiên.

- Ta... và Tín Trung?

Giọng Phượng cô nương kinh ngạc, cũng dừng bước lại khiến Tứ tiểu thư cũng dừng theo.

Đáng sợ là cả hai người đứng ngay ngoài hòn giả thạch.

Tần Thiên thở cũng không dám thở mạnh.

Trong lòng không nhận được mà oán thầm, hai vị đại tiểu thư ơi, có chuyện gì quan trọng không thể ngồi trong phòng mà nói sao? Các người ngấm trắng hóng gió thoải mái rồi nhưng sao lại bức ta thành tiểu nhân nghe lén...

Bên ngoài, hai người đương nhiên không nghe được tiếng lòng của Tần Thiên.

Tứ tiểu thư như là không hề phát hiện sự bất thường của Phượng cô nương, rất tự nhiên nói tiếp:

- Ca ca ta đã sớm thích Lưu gia tiểu thư, Phượng tỷ tỷ có biết Lưu gia tiểu thư? Lưu gia là thương nhân tơ lụa nổi danh Tô thành, lựa phượng hoa của bọn họ chính là cống phẩm hoàng cung, bao nhiêu nơi cầu mà không được, Lưu tỷ tỷ cũng là hoa nhường nguyệt thẹn, hào phóng rộng rãi, cũng không phải người mà nữ nhân nhà nghèo có thể so được. Từ khi chuyện hôn nhân này được định, ca ca ta vui không phải nói.

Kết hợp với câu quát giận dữ của Đại phu nhân lúc trước, Tần Thiên đã hiểu là có chuyện gì xảy ra. Chẳng qua là Trang Tín Xuyên ghét bỏ Phượng cô nương, muốn tìm bên thông gia tốt hơn, muốn đẩy Phượng cô nương cho Tam thiếu gia. Thế này mà cũng gọi là đối xử với hôn thê của mình sao, chẳng qua trong mắt hắn chỉ như món đồ, không cần thì ép người khác phải lấy. Còn suy nghĩ của Phượng cô nương đương nhiên là không quan trọng.

Khó trách Đại phu nhân tức giận như vậy, cũng quá là khinh người.

Tứ tiểu thư nói xong, Phượng cô nương yên lặng thật lâu, một lát sau, mới ghen ngào:

- Nhưng là... Nhưng là...

Cảm xúc tuy rằng coi như bình tĩnh, nhưng giọng nói run rẩy đã tiết lộ sự phẫn nộ của nàng.

Tứ tiểu thư không nhanh không chậm cắt ngang lời nàng:

- Bá mẫu ta cũng từng gặp Lưu cô nương kia rồi, rất thích tỷ tỷ ấy. Bá mẫu ta là ai chắc Phương cô nương cũng biết, đường đường là Tri châu phu nhân, bình thường rất quan tâm đến Trang phủ, ai dám đắc tội?

Sau đó, giọng nói lại thay đổi đầy vẻ ngây thơ:

- Nghe nói, Phương tỷ tỷ sau khi song thân qua đời, bá mẫu người cũng không giúp đỡ gì, vẫn là sau này đại nương nghe người ta nói mà đón về. Lại nói, bá mẫu của người đúng là quá đáng, may mà đại nương đón người về phủ, bằng không giờ người thật khổ sở rồi. Phương tỷ tỷ đừng sợ, về sau gả cho Tín Trung ca ca sẽ thành người của Trang phủ, nói thế nào Trang phủ chúng ta cũng sẽ che chở cho chị em người.

Những lời này khiến Tần Thiên thầm kinh hãi. Tiểu cô nương này cũng khoảng 15,16 tuổi đi, ở hiện đại cũng chỉ là tuổi học trung học mà đã có tâm tư lợi hại như vậy.

Trước tiên là nói về chuyện Phương cô nương không xứng với Trang Tín Xuyên, tiết lộ việc này đã có Tri châu phu nhân là chỗ dựa. Cuối cùng lại như vô tình mà nhắc đến chuyện tỷ đệ các nàng không có đường lui, nếu thực sự muốn đổi nghịch Trang phủ thì không có kết quả gì hay. Những lời nói liên tiếp đã kích nhưng lại không khiến người ta cảm thấy là đang bức ép người.

- Đại nương ấy à, có đôi khi quá thành thật, tính như thế thật dễ bị thiệt...

Tứ tiểu thư hơi dừng, giọng bỗng nhiên trầm xuống:

- Phương tỷ tỷ, đại nương với người có thể thể nói là ân trọng như núi, người hẳn là sẽ không làm cho bà khó xử đúng không?

Phương cô nương không nói gì, yên lặng như không hề tồn tại.

Tứ tiểu thư lại bỗng nhiên cười:

- Được rồi, đã không còn sớm, muội cũng không làm phiền tỷ tỷ nghỉ ngơi, ta về trước!

Nói xong, tứ tiểu thư cao giọng gọi nha hoàn đến, cười nói rồi dần đi xa, không lâu sau đã không còn nghe thấy tiếng.

Ngoài giả thạch yên tĩnh đến độ Tần Thiên nghĩ Phương cô nương đã rời đi, nếu không phải từ đầu đến cuối nàng không nghe được tiếng của Phương cô nương thì đã không còn ngồi ở đây không dám động đậy đến nỗi tê cả chân.

Nàng xoa hai chân mình, khó chịu muốn khóc.

Bỗng nhiên, một tiếng khóc nho nhỏ truyền đến, đứt quãng, ần ần, áp lực, giống như con vật nhỏ sau khi bị thương, bất đắc dĩ mà đau đớn nức nở, lại giống như tiếng than của đàn chim di cư mờ mịt trước tương lai của mình.

Nghe được mà tim Tần Thiên như co rút lại.

Sự khuất nhục cùng phần nộ, sự bất lực và bi ai của Phương Nghiên Hạnh qua tiếng khóc truyền đến, chạm đến tim Tần Thiên, dần dần đánh động lòng nàng khiến nàng bất tri bất giác đỏ bừng mắt.

Phương Nghiên Hạnh khóc thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi mấy lần Tần Thiên không nhịn được muốn ra khuyên giải nàng. Nhưng nhớ đến thân phận của mình thì lại không dám liều lĩnh.

Đêm vẫn tối đen như trước, gió vẫn nhẹ, cảnh sắc vẫn thật xinh đẹp. Nước mắt Phương cô nương như hơi nước trong không khí, biến mất ở một góc Trang phủ, biến mất trong đêm đen nặng nề.

Ngoài Tần Thiên cách một hòn giả sơn, không ai hiểu được nỗi đau lòng của nàng lúc này.

Cũng không biết qua bao lâu, Phương cô nương ngừng khóc, chậm rãi đi về phía Lục Vu viện.

Đến khi Tần Thiên đứng lên mới phát hiện hai chân đã tê không còn cảm giác, đi được vài bước bàn chân như bị kim đâm mà khó chịu, nàng ngồi ở chỗ đầm ấm mạnh mẽ mấy cái thì mới đỡ hơn nhiều.

Nàng đi về phía Lục Vu viện.

13. , Chương 029-030

CHƯƠNG 29. BIỂN RỘNG TRỜI CAO

Tần Thiên đi đến Lục Vu viện, nói mục đích đến liền có nha hoàn dẫn nàng vào.

Lục Vu viện diện tích không lớn, trong viện hai bên trồng thủy trúc tú lệ. Hành lang treo đèn lồng lộ ra ánh sáng mờ ảo, chiếu lên mấy bụi chuối tây trước cửa phòng, lá chuối to ướt át, đóa hoa kiêu diễm đỏ như lửa.

Bố cục cả sân khiến cho người ta có cảm giác thật thanh nhã.

Lúc đến gần phòng thì nghe tiếng bên trong nói chuyện:

- ... chẳng thà ta chết đi còn hơn ở đây chịu xấu hổ.

Đây rõ ràng là giọng Phương Nghiên Hạnh, Tần Thiên hoảng sợ.

Nha hoàn Tú Vân vén màn thông báo một tiếng:

- Cô nương Thúy Vi bên Đại phu nhân sai người đưa giày đến.

Trong phòng có tiếng lục đục, chỉ chốc lát, Phương Nghiên Hạnh nhẹ nhàng nói:

- Mau mời vào.

Giọng nói còn chút ghen ngào.

Tần Thiên đi theo Tú Vân vào phòng đã thấy Phương Nghiên Hạnh ngồi bên bàn tròn khắc hoa cúc, vẻ mặt u oán, hai mắt sưng đỏ. Mà em của nàng, Phương Kiến Thụ thì ngồi bên kia, vẻ mặt tức giận, hẳn là đã biết chuyện vừa rồi.

Tần Thiên hành lễ với hai người, nói rõ mục đích đến. Phương Kiến Thụ mặt không thay đổi, hiển nhiên vẫn còn giận. Phương Nghiên Hạnh thì dùng khăn hơi che mặt, dịu dàng nói:

- Vất vả cho cô nương, cô nương để giày ở đó là được rồi.

Tần Thiên rất thương cảm với cô nương nhu nhược này, vừa rồi nghe được câu nói tiêu cực kia của nàng thì lo lắng nàng nghĩ quẩn, muốn khuyên giải nàng đôi câu nhưng lại cảm thấy thân phận của mình không hợp.

Nghe nàng nhắc tới giày, Tần Thiên động lòng, ngẩng đầu trả lời:

- Thúy Vi tỷ tỷ lo giày không hợp chân cô nương, cố ý bảo nô tỳ cho cô nương thử rồi quay về báo lại.

Nói xong, tiến lên bên người Phương Nghiên Hạnh ngồi xổm xuống, giúp nàng thay giày Thúy Vi thuê.

Giày thuê khéo léo tinh xảo, giày màu xanh nhạt thuê một cành mai rất thanh nhã. Không giống giày của các phu nhân, tiểu thư khác màu sắc rực rỡ, kim tuyến lóa mắt.

Giày rất hợp với Phương Nghiên Hạnh, Phương Nghiên Hạnh tuy rằng tâm tình không tốt cũng cố gắng cười:

- Thúy Vi cô nương thật cẩn thận, giày nàng làm nhất định là hợp. Người về nói cho nàng ta rất cảm tạ tâm ý của nàng, ta rất thích.

- Thúy Vi tỷ tỷ nói cô nương thích loại giày giản dị này, không thích mấy đồ sắc sỡ.

Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Phương Nghiên Hạnh.

Phương Nghiên Hạnh có chút hoảng sợ vội cúi đầu, không muốn để nàng nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của mình.

Tần Thiên nhìn nàng hơi hơi cười, giọng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng:

- Cô nương nhất định là biết, những đôi giày bề ngoài hoa lệ thường đau chân không bằng đôi giày mộc mạc mà mềm mại, thoải mái này. Mặt mũi là cho người khác nhìn nhưng thoải mái hay không lại chỉ mình mới biết được, đương nhiên không cần quan tâm đến cái nhìn của người khác, chỉ cần mình thoải mái là tốt rồi. Có đôi khi... Lùi một bước biển rộng trời cao.

Phương Nghiên Hạnh nao nao, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Thiên, giọng khẽ run:

- Người... Người đang nói cái gì?

Bên cạnh, Phương Kiến Thụ cũng có chút kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

- Cô nương, ta đang nói giày mà!

Tần Thiên nhìn Phương Nghiên Hạnh, ánh mắt ôn nhu như nước, nàng cười cười, má lúm đồng tiền nhỏ hiện lên, nhìn thật thân thiết ấm áp.

Tỷ đệ Phương thị kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên đứng lên dưới cái nhìn của bọn họ, cười nói:

- Giày rất hợp, nô tỳ phải về, Thúy Vi tỷ tỷ còn chờ!

Nói xong, nàng hành lễ với bọn họ rồi lui ra.

Ra khỏi Lục Vu viện không lâu, bỗng nhiên nghe được phía sau có người kêu to:

- Này này, tiểu nha đầu, xin dừng bước.

Tần Thiên nghe tiếng thì quay người lại đã thấy là Phương Kiến Thụ vội vàng chạy tới.

Ánh trắng bạc khiến trường bào màu lam của hắn như phủ trong lớp sương trắng. Dáng người cao gầy tuấn tú như thủy trúc.

Tần Thiên hơi phức thân:

- Phương thiếu gia gọi nô tỳ?

Phương Kiến Thụ cách nàng không xa thì dần bước chậm lại. Hắn chấp tay sau lưng, vẻ mặt cứng nhắc cố tỏ ra quật cường nhưng khuôn mặt trẻ con lại khiến người ta có cảm giác buồn cười.

Hắn nhìn nàng, hai mắt dưới ánh trăng sáng ngời như sao.

- Người tên là gì?

- Nô tỳ là Tần Thiên. Tần Thiên trả lời: – Phương thiếu gia có chuyện gì?

Phương Kiến Thụ đi đến cách nàng ba bước thì dừng lại, sau đó tìm trong lòng một hời, sắc mặt từ cứng nhắc lại dần mất tự nhiên, một lát sau, hắn lấy ra mấy đồng tiền, đếm trong tay một hời, rất xấu hổ đưa tới trước mặt Tần Thiên.

Hắn hắng giọng, ra vẻ trấn tĩnh:

- Đây là thưởng cho ngươi, những lời khi nãy ngươi nói rất được. Giọng nói có chút ngây ngô của một thiếu niên.

Tần Thiên đón lấy, nhìn nhìn thấy chỉ có 5 tiền. Thưởng như vậy ở Trang phủ có chút keo kiệt nhưng Tần Thiên cũng biết tình cảnh của tỷ đệ bọn họ, chắc chắn chẳng dư dả gì.

- Vừa rồi ta đi hơi vội...

Thấy Tần Thiên nhìn tiền trên tay, Phương Kiến Thụ nghĩ nàng chê ít, mặt nóng bừng, vội giải thích một câu. Nói xong lại cảm thấy thà không nói còn hơn, nhất thời thật quẫn bách.

Tần Thiên nhìn thiếu niên trước mắt, mới 15,16 tuổi cũng gặp quá nhiều đau khổ. Nay ăn nhờ ở đậu, lòng tự trọng nhất định cũng bị dả kích rất nhiều.

Mình chẳng qua chỉ là một tiểu nha hoàn, ở trước mặt Đại phu nhân chẳng có gì quan trọng nhưng hẳn với vàng đuối theo thưởng mình chẳng qua là vì cảm kích những lời khi này mình nói với Phương Nghiên Hạnh. Bởi vậy có thể thấy, thiếu niên trước mắt là người tâm địa lương thiện, trân trọng người thân.

Thiếu niên như vậy, Tần Thiên không đành lòng làm hắn tổn thương.

Lập tức nàng vui mừng phúc thân với hắn, cảm ơn hắn.

Phương Kiến Thụ thấy nàng vẻ mặt vui mừng thì trong lòng thoải mái, vẻ mặt cũng thoải mái hơn. Hắn nhìn Tần Thiên một cái rồi xoay người rời đi.

Tần Thiên xoay người đi về Thanh Âm viện.

Hai người càng lúc càng xa.

Ánh trăng bàng bạc.

Phương Kiến Thụ trở về Lục Vụ viện, thấy tỷ tỷ Phương Nghiên Hạnh tựa vào cửa sổ, hai mắt nhìn bên ngoài xuất thần. Phương Kiến Thụ sợ tỷ tỷ còn chưa nghĩ thông thì đi tới nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ đừng lo, Kiến Thụ nhất định sẽ chăm chỉ học hành, tương lai sẽ cố kiếm công danh, nhất định không để tỷ tỷ bị coi thường nữa. Sẽ không cáo ai dám xem thường tỷ tỷ.

Phương Nghiên Hạnh quay đầu nhìn khuôn mặt ngây ngô mà quật cường của em trai mình, bất tri bất giác mắt lại ươn ướt. Nàng cầm tay em mình, cúi đầu nghĩ.

Nàng sao có thể xem thường sống chết? Nay phụ mẫu đều mất, nếu mình cũng chết thì còn ai chăm sóc em? Mình sao có thể làm thất vọng cha mẹ nơi tuổi vàng? Vì để cho em có thể sống an ổn, chịu thêm chút tủ nhục thì có đáng gì?

- Kiến Thụ, đừng lo cho tỷ tỷ, tỷ tỷ có suy nghĩ của mình, sẽ không nghĩ nhiều nữa.

Phương Kiến Thụ nắm chặt tay tỷ tỷ, khuôn mặt trẻ tuổi chí khí:

- Bọn họ làm như vậy đơn giản là khinh thường chúng ta, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho bọn họ hối hận vì những chuyện hôm nay.

Trái tim lạnh lẽo của Phương Nghiên Hạnh nhờ lời nói này của em mà lại có chút ấm áp. Nàng khẽ dựa đầu vào bờ vai còn chưa rắn chắc của em mình.

Bên tai lại vang lên lời nói của tiểu nha hoàn khi nãy: "... có đôi khi... lùi một bước biển rộng trời cao..."

Hai ngày sau. Thanh Âm viện.

Đại phu nhân nhìn Phương Nghiên Hạnh bình tĩnh ngồi trước mặt, thở dài một tiếng:

- Chắc bọn họ lại tìm người đứng không, bọn họ nói gì với người? Người đừng lo lắng, mọi chuyện đều đã có ta rồi. Người là con dâu lão gia khi còn sống chỉ định, ta sẽ không để người phải chịu tủ nhục.

Phương Nghiên Hạnh nghe xong lời này, đứng dậy quỳ xuống trước mặt Đại phu nhân mà dập đầu, khi ngẩng đầu thì mắt đã đỏ hoe.

- Nghiên Hạnh cảm ơn phu nhân luôn săn sóc hai tỷ đệ chúng ta. Nghiên Hạnh cũng biết phu nhân vì chuyện này của Nghiên Hạnh mà khó xử. Nhưng giờ Nghiên Hạnh đã nghĩ cẩn thận, trở thành phu nhân đương gia đương nhiên là tốt nhưng Nghiên Hạnh cũng không đủ khả năng ngồi ở vị trí đó. Nếu cứ miễn cưỡng chỉ sợ cũng sẽ chẳng có ngày lành. Cho dù bề ngoài nhìn hoa lệ thế nào nhưng trong lòng cũng sẽ phải chịu thiệt thòi. So với như thế, Nghiên Hạnh muốn lấy một nam nhân có thể thật tình thương Nghiên Hạnh, sống bình ổn qua ngày. Trong lòng Nghiên Hạnh, phu nhân như mẫu thân của Nghiên Hạnh vậy cho nên xin phu nhân làm chủ việc hôn nhân cho Nghiên Hạnh, Nghiên Hạnh tuyệt không hề oán trách.

Đại phu nhân trong lòng đau xót, tiến lên nâng Phương Nghiên Hạnh lên nói:

- Đứa trẻ ngoan, khó có được người nghĩ thông suốt như người nhưng nếu thực sự như vậy, về sau người sẽ phải chịu người đời bàn tán đó.

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu, nước mắt rơi:

- Nghiên Hạnh không sợ, chỉ cần mình thoải mái thì mặc kệ người khác nghĩ gì.
- Tốt, tốt!

Mắt Đại phu nhân cũng đỏ bừng. Bà quay đầu lau nước mắt rồi lại nhìn nàng nói:

- Chung quy vẫn là Trang phủ chúng ta phụ người, người yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ bảo vệ các người, dùng hết sức cũng sẽ không để ai bắt nạt các người.

Phương Nghiên Hạnh trong lòng cảm động, tựa đầu vào lòng phu nhân mà khóc.

Sao lại không có tử nhục? Nhưng vận mệnh là thế, cho dù tử nhục cũng phải cắn răng mà sống, rồi sẽ có ngày mưa tan và nắng ấm lên.

CHƯƠNG 30. LÀ PHÚC CŨNG LÀ HỌA

Việc hôn sự của Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia Trang phủ cứ như vậy mà quyết định.

Lý di nương bắt đầu thu xếp hôn sự cho Nhị thiếu gia, trong phủ khắp nơi giăng đèn kết hoa vui mừng.

Buổi tối hôm đó, Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân xem sổ sách, bỗng nhiên kinh ngạc ngẩng đầu lên:

- Phu nhân, Lý di nương lại đòi những năm ngàn lượng bạc để xử lý hôn sự?

Đại phu nhân vừa tính toán vừa không để ý đáp:

- Lúc trước khi bị người trong dòng họ liên hợp bức bách, ta đã ước định với Tú Mai rồi, về sau Tín Xuyên tuy là con của thiếp nhưng được đãi ngộ như con trai trưởng. Nếu đã nói ra thì đương nhiên phải làm được.

Nguyệt Nương gật gật đầu, lúc trước gian nguy bà cũng biết, tuy rằng lão gia để lại di chúc nhưng nhà trưởng họ chỉ để lại cô nhi quả phụ, tôn thất Trang gia hợp lại muốn tiếp quản việc làm ăn của Thịnh Thế Trà Hành. Đại phu nhân biết một khi để bọn họ xâm nhập vào thì tâm huyết cả đời của lão gia sẽ bị chia năm xẻ bảy. Đương nhiên bà sẽ không ngồi yên để việc này xảy ra.

Đối phương vì chống đối với di chúc trong tay Đại phu nhân mà muốn mượn sức Lý Tú Mai. Trang Tín Xuyên con Lý Tú Mai tuy là con vợ kế nhưng cũng là người thừa kế hợp lý nhất. Hơn nữa với thế lực nhà mẹ đẻ Lý Tú Mai thì dù Đại phu nhân lợi hại cũng không thể chống nổi.

Sau này, Đại phu nhân tìm Lý Tú Mai phân tích lợi hại, thuyết phục Lý Tú Mai cùng mình chung một chiến tuyến nhưng Lý Tú Mai cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nhân cơ hội đưa ra rất nhiều yêu cầu bức bách Đại phu nhân đáp ứng.

Những điều kiện đó là, mọi đãi ngộ của nhị phòng đều bằng với đại phòng. Lý di nương cai quản nội viện Trang phủ. Nếu Nhị thiếu gia có thể nhận trọng trách lớn thì ngôi vị đương gia Trang phủ ngoài hần không có ai.

Điều thứ ba là đương nhiên, điều thứ hai, Đại phu nhân cai quản Trà Hành cũng quả không có sức mà để ý việc nội viện, về điều thứ nhất, lúc nguy cấp thì cũng chẳng có gì quan trọng nữa.

Mấy năm qua, Đại phu nhân vẫn luôn thủ tín, cũng vì như thế mới làm cho nhị phòng càng lúc càng kiêu ngạo.

- Đợi Nhị thiếu gia thành thân chỉ sợ Lý di nương sẽ lại gây rối.

Nguyệt Nương có chút lo lắng nói.

Nhị thiếu gia thành gia thất lại có nhà vợ tốt như vậy, Lý di nương chắc chắn sẽ ép Đại phu nhân giao vị trí đương gia.

Đại phu nhân vươn tay rót thêm dầu vào đèn, lách tách một tiếng, lửa hơi tối đi rồi lại bùng lên, chiếu sáng gương mặt bình tĩnh của bà.

- Nhiều năm qua ta đã luôn chuẩn bị cho ngày rút lui, cũng đã mua điền sản cho Tín Ngạn. Nếu tương lai bọn họ có thể đối xử tốt với ta và Tín Ngạn thì là tốt nhất, nếu không thì cuộc sống của Tín Ngạn cũng

chẳng có vấn đề gì cả. Tương lai sẽ tìm cho hần nhà vợ tin cậy, tìm cô nương tốt bụng chăm sóc hần, vợ chồng son hòa thuận bình an mà sống. Cho dù ta chết rồi cũng không cần phải lo lắng. Tín Xuyên nếu có thể cai quản tốt Thịnh Thế, giúp Thịnh Thế phát dương quang đại, có thể làm cho người làm của Thịnh Thế trung thành với Trang phủ chúng ta, giúp một ngày người có ăn có mặc thì ta chết rồi cũng dễ ăn dễ nói với lão gia. Nhưng...

Đại phu nhân nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đứng dậy, đi đến trước bức họa của phu quân. Bà ngàng đầu nhìn di họa, hồi tưởng lại lời phu quân nói trước khi chết.

Ông gắt gao nắm chặt tay bà, giống như dùng hết sức lực cuối cùng, khuôn mặt gầy gò đầy sự lo lắng:

- Hoa Anh, ta gây dựng nên sản nghiệp lớn như vậy là phúc cũng là họa. Nếu rơi vào tay đám con cháu bất hiếu, gia nghiệp lui bại là chuyện nhỏ, chỉ sợ vì thế mà lại gây họa, nguy hại đến tính mạng của người trong Trang phủ thì ta ở dưới suối vàng cũng không nhắm mắt được. Hoa Anh, đương gia Thịnh Thế nàng phải chọn lựa thật cẩn thận.

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân nhẹ giọng nói:

- Ngày bé Tín Xuyên cũng thông minh đáng yêu, luôn ở bên ta thân thiết gọi mẫu thân, đọc sách học chữ cũng rất cố gắng. Ngay cả lão gia cũng nói, nếu cứ như thế, tương lai Thịnh Thế có lẽ sẽ nhờ vào hần...

Nguyệt Nương cầm cây quạt đi đến bên Đại phu nhân, khẽ xua ruồi muỗi cho bà.

- Nhưng từ sau khi lão gia qua đời, ta dần bận rộn không để ý được Tín Xuyên nhiều. Cứ năm này qua năm khác, Tín Xuyên đã không còn là đứa bé nhu thuận hiếu biết trong trí nhớ...

Nguyệt Nương vừa phe phẩy cây quạt vừa nhẹ giọng nói:

- Cái này sao có thể trách phu nhân, phu nhân không có ba đầu sáu tay, vì chuyện của Trà Hành mà đã lao lực quá nhiều. Đầu là Lý di nương dung túng hần thành thế này, lại làm hần đối địch với phu nhân.

Phu nhân cười khổ một tiếng:

- Bọn họ luôn cho rằng ta muốn tranh mà không buồn nghĩ, ta là một nữ nhân, tuổi như thế này lại chỉ có đứa con trai như Tín Ngạn thì có gì mà tranh. Tranh tới tay thì cho ai? Cho Tín Ngạn sao? Thế không phải vì muốn tốt cho hần mà là hại hần. Ta ở vị trí này nhịn đau khổ lâu như vậy cũng là mong có thể nhìn mặt lão gia, là muốn tốt cho Trang phủ, cũng là từ lòng riêng muốn nhân đó để dọn đường lui cho Tín Ngạn. Nay đường lui của Tín Ngạn đã chuẩn bị tốt, ta thật sự muốn buông mọi thứ, làm bạn với Tín Ngạn mà sống những ngày thoải mái. Nhưng nếu ta làm như vậy, sao lại không khiến lão gia thất vọng vì đã tin tưởng ta...

Đại phu nhân nhìn về phía di ảnh của lão gia, vẻ mặt kiên quyết:

- Nay Tín Xuyên tuyệt đối không thể gánh vác được Thịnh Thế, bất kể là phẩm chất hay năng lực đều có thể tiến bộ. Ta sẽ lại cho hần một cơ hội, nếu hần thực sự không làm được cũng chỉ có thể đề bạt Tín Trung.

Nói tới đây, Đại phu nhân nhớ tới một chuyện, quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nương, hỏi:

- Đúng rồi, mấy ngày trước không phải bảo người điều tra thân thế của Tần Thiên, kết quả thế nào?

Nhắc tới chuyện này, Nguyệt Nương hơi hơi nhíu mày, nói:

- Nguyệt Nương đang muốn bẩm báo phu nhân chuyện này...

Một buổi chiều hai ngày sau.

Hôm đó, Nguyệt Nương không để Tần Thiên đi theo phu nhân đến Trà Hành. Giờ mùi canh ba, Thúy Vi tìm Tần Thiên, đưa một hộp đồ ăn giao cho nàng.

- Đây là nước ô mai nhà bếp đã ướp lạnh, là đồ Đại thiếu gia thích ăn nhất, người đưa qua đi.

- Đại thiếu gia sao...

Da đầu Tần Thiên hơi run lên mà đón lấy, nàng rất muốn nói có thể đổi người không nhưng cũng biết mình cũng chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi, không thể vì Thúc Vi tốt với mình mà làm càn.

Nghĩ vậy, Tần Thiên không nói gì, nhìn Thúc Vi cười ngọt ngào, rồi xoay người đi ra ngoài.

Đại thiếu gia ở Thanh Tùng viện, cũng là ở phía đông Trang phủ, cách sân Đại phu nhân không xa lắm.

Bên cạnh Thanh Tùng viện có một rừng tùng nhỏ, xanh ngắt mà cao ngất, xung quanh có một số giả thạch, hoa cỏ, không đẹp bằng các sân khác. Bình thường cũng ít người đến nên trông rất u tĩnh.

Tần Thiên xách chiếc lồng gỗ mun khắc hoa đi qua con đường rải sỏi trong rừng tùng thì thấy cửa Thanh Tùng viện của Đại thiếu gia.

Cửa lớn khép hờ, Tần Thiên gõ lên cửa vài lần, một tiểu nha đầu mở cửa. Tần Thiên nói mục đích đến rồi tiểu nha đầu liền đưa nàng vào trong viện.

Cuối sân là một tòa lầu hai tầng nhỏ, cửa sổ khắc hoa, hành lang đồ sộ. Bên trái nhà là một tảng đá bạch ngọc cao bằng nửa người, bên phải là một gốc đại thụ hai người ôm, thế cây đại thụ tuyệt đẹp, tán như chiếc ô. Cả sân bao phủ dưới tán cây, ngăn cách mặt trời nóng bức, vô cùng sáng khoái.

Tần Thiên từng nghe nói, đây là cổ thụ ngàn năm, trong Trang phủ chỉ có 4 cây, đều là lúc lão gia xây phủ mang từ rừng nhiệt đới phía nam về. Hai cây ở hoa viên, một cây trong viện của Đại phu nhân, một cây ở đây.

Trang phủ phú quý không phải nhờ sự phô trương, nhìn qua thì không hiểu hết được nhưng nếu để tâm thì sẽ hiểu được sự khí phái của cự phú Dương thành.

Không chỉ vậy, lại nói đồ dùng gỗ của các phòng chủ nhân trong Trang phủ, gỗ đều là loại thượng hạng không nói, hơn nữa đều là “đương điều”. Đồ dùng bình thường vốn là “âm điều” tức là đầu tiên tạo hình đồ vật rồi dùng dao nhỏ khắc tranh, khắc chữ lên. Nhưng đồ dùng ở Trang phủ đều là đục từ những khối gỗ lớn mà ra, rõ ràng là trước đó đã thiết kế tốt. Công sức và tâm tư đó không phải phủ đệ bình thường có thể có.

Lão gia Trang phủ không thích trang hoàng hào nhoáng mà lại thích sự tinh xảo, tao nhã nhưng phương diện này còn tốn kém hơn so với việc phô trương hào nhoáng nhiều.

Đương nhiên, những cái này đều là Tần Thiên nghe Thúc Vi nói, nàng vốn không có loại kiến thức này.

14. , Chương 031'-032

Chương 31: Thông đồng

Tần Thiên hỏi qua tên nha hoàn dẫn vào, mới biết được đối phương gọi là Thanh Liễu, là nhị đẳng nha hoàn trong viện. Thanh Liễu đem nàng tiến vào đại sảnh, Tần Thiên buông thực hộp đang chuẩn bị đi, Thanh Liễu bỗng nhiên nói: “Người chờ một chút, ta đã làm xong túi thơm cho Bích Ti, người giúp ta mang về cho nàng được không?”

Bích Ti là nha hoàn nhị đẳng trong viện của Đại phu nhân.

Chỉ là chuyện nhỏ, Tần Thiên tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Thanh Liễu nói muốn trở về phòng lấy, nàng cũng đi theo nàng ta.

Tần Thiên theo Thanh Liễu dọc hành lang đi vào sương phòng chính giữa trong ba gian phòng nhỏ ở phía tây của Thanh Tùng viện. Thanh Liễu mời nàng ngồi, rồi xoay người tìm trong tủ, nhưng tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy đâu.

Thanh Liễu cúi đầu suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Có lẽ là ở trong phòng bên kia của Thái Hà...” Nàng quay đầu nói với Tần Thiên, “Người chờ một chút, ta lập tức quay lại.”

Tần Thiên gật đầu đáp ứng, chờ Thanh Liễu sau khi rời khỏi, thành thành thật thật ngồi ở chỗ này chờ.

Chỉ chốc lát, một trận tiếng bước chân truyền đến, ban đầu Tần Thiên còn tưởng rằng là Thanh Liễu trở về, còn chưa kịp lên tiếng, tiếng bước chân liền dừng lại ở cửa phòng bên cạnh, tiếp theo thanh âm mở cửa, đóng cửa truyền đến, không bao lâu, Tần Thiên nghe thấy tiếng hai người nói chuyện bên kia vách tường.

Kết cấu chất gỗ của phòng khá mỏng, không gian lại không lớn, cho nên cách âm hiệu quả rất kém, có thể nghe rõ ràng tiếng nói chuyện ở phòng bên cạnh.

Đó là một giọng nam và một giọng nữ.

Nam tử nói: “Ngày hôm qua Nhị phòng vừa đưa tiền tiêu hàng tháng, theo như quy củ, ta đưa người hai lượng!”

Nữ tử nói: “Đại thiếu gia nguyệt ngân hàng tháng được phát hai mươi hai lượng, chúng ta lấy đi nhiều như vậy, về lâu dài, có thể bị Đại phu nhân phát hiện không?” Nữ tử thanh âm tràn ngập lo lắng.

Tần Thiên nghe đến đó, lập tức trừng lớn hai mắt.

Còn có hạ nhân lớn mật như vậy, nguyệt ngân hàng tháng của chủ tử cũng nghĩ cách lấy trộm?

Bỗng nhiên cảm thấy bản thân rất có duyên, như thế nào đều nghe lỏm được mọi chuyện lén lút của Trang phủ? Chẳng lẽ đây là tính chất đặc biệt của nữ chính xuyên không?

Tần Thiên không hề muốn nghe thấy loại chuyện cơ mật thể này, nhưng hiện tại đâm lao phải theo lao, có muốn chạy cũng không được, chỉ sợ chính mình nhất thời có động tĩnh, hai người kia sẽ phát hiện bí mật đã bị mình nghe lén, còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Tuy rằng bị hạ nhân lường gạt, Đại thiếu gia cũng thật đáng thương, nhưng Tần Thiên không hề nghĩ bởi vậy mà chọc đến phiền toái.

Nàng không dám gây ra bất cứ động tĩnh nào, chỉ ngóng trông hai người có thể trước khi Thanh Liễu trở về, cũng giống như lúc Tứ tiểu thư cùng Phương cô nương trò chuyện, nói xong rồi đi luôn, sẽ không phát hiện sự tồn tại của mình.

Thanh âm nam tử lại truyền đến, hần như đang cười, “Sợ cái gì, Đại thiếu gia sao nói ra được. Tiền tiêu hàng tháng của hần ở phòng thu chi chỉ là một số lượng nhỏ, Nhị phu nhân cũng không để ý đến, đều là bạc từ đó ra, chúng ta báo nhiều một chút, hần có thể đi hỏi sao? Có thể đi điều tra sao? Đại phu nhân vốn không quan tâm chuyện ở nội viện, chỉ cần chúng ta không để Đại thiếu gia đói bụng, không để Đại thiếu gia lạnh cóng, hầu hạ Đại thiếu gia thỏa đáng, bà ta làm sao mà biết được? Huống chi những người bên cạnh thiếu gia đều được phân bạc, ai dám nói ra có khác nào chặt đứt tài lộ lâu dài của chính mình!”

Nữ tử khẽ cười một tiếng: “Cũng đúng, Đại thiếu gia bị cầm điếc, cũng đâu có nói gì được!”

Hai người đang nói, lại một trận tiếng bước chân truyền đến, Tần Thiên nghe thấy lập tức thay đổi sắc mặt, thầm nghĩ “Không tốt!”

Nhất định là Thanh Liễu đã trở lại, lần này giấu giếm không nổi nữa rồi!

Quả nhiên, thời điểm khi tiếng bước chân đi qua sương phòng cách vách, nam tử kia lên tiếng gọi nàng lại: “Thanh Liễu, người tới thật đúng lúc, tháng này phân bạc, người được hai lượng!”

Thanh Liễu quá sợ hãi, kêu lên: “Đứng đây nói chuyện để làm gì, trong phòng ta còn có người!”

“Xong đời ...” Tần Thiên ôm mặt, thật muốn khóc.

Hóa ra cũng không phải mỗi lần nghe lén đều có kết quả tốt...

Giây tiếp theo, ba thân ảnh đẩy cửa phòng Thanh Liễu ra.

Trong ba người, Tần Thiên chỉ biết Thanh Liễu, một nam một nữ kia vẫn là lần đầu gặp mặt. Nam tử tầm mười bảy, mười tám tuổi, mặc áo ngắn vải thô màu xám, chắc hẳn là gã sai vặt. Nữ mười sáu, mười bảy tuổi, mặc áo hồng nhạt, váy màu trắng, có vẻ là nhất đẳng nha hoàn.

Lúc này ba người nhìn Tần Thiên ánh mắt sắc như dao, bộ dáng kia, như muốn đem Tần Thiên giết người diệt khẩu.

“A... A... A...” Tần Thiên cười gượng ba tiếng, chậm rãi đứng lên, nói câu vô nghĩa: “Các người có thể coi như ta cái gì cũng chưa nghe thấy, tai của ta bị nghễnh ngãng...”

Ba người đi vào trong, Thanh Liễu xoay người đóng cửa lại, hai người khác nhìn Tần Thiên như hổ rình mồi.

“Người nghĩ rằng ta có thể tin tưởng người sao?” Nam tử mặt âm trầm.

Phần y nữ tử hé ra khuôn mặt đỏ bừng lo lắng: “Hải Phú, làm sao bây giờ? Nếu nàng ta đem việc này nói ra, chúng ta sẽ không có kết cục tốt!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Tần Thiên vươn hai tay, làm động tác trấn an, “Mỗi người đều biết ta đến nơi đây, nếu ta xảy ra chuyện gì, các người cũng thoát không được can hệ...”

Vừa nói, một bên tìm kiếm chỗ trốn, xoay người định chạy ra ngoài, Thanh Liễu nhanh tay lẹ mắt ngăn trở nàng, đem nàng đẩy lên trên giường. Tần Thiên ngã vào trên giường, há mồm muốn kêu, nhưng vừa định lên tiếng, Hải Phú liền vội nhào tới, che miệng của nàng lại! Thanh Liễu cùng nha hoàn mặc phần y kia xông lên cùng nhau chế trụ nàng!

Tần Thiên không thể động đậy, nhìn Hải Phú phía trên ánh mắt hung tợn, mới thật sự ý thức được nguy hiểm.

Miệng cùng tay chân bị bọn họ áp chế phát đau, Tần Thiên hoảng sợ mở to hai mắt, ô ô kêu.

Hải Phú trừng mắt nhìn nàng, đè thấp thanh âm: “Hiện tại chúng ta giết chết người, sau đó đem chôn người ở trong rừng cây tùng, chúng ta báo với Đại phu nhân nói người đã đi trở về, người nói bọn họ có thể hoài nghi hay không? Bọn họ không tìm không thấy người, chỉ cho rằng người chạy trốn, qua vài ngày, ai còn quan tâm tiểu nha đầu người sống chết thế nào!”

Tần Thiên cả người toát ra mồ hôi lạnh, hần nói không phải không có đạo lý.

Tần Thiên cố gắng đem hết toàn lực lắc đầu.

Hải Phú thanh âm thấp trầm: “Người không muốn chết?”

Tần Thiên lại dùng sức gật đầu.

Hải Phú nhìn nàng trầm mặc một hồi, sau đó nói: “Chúng ta dù sao cũng là nô tài, ta sẽ không ra tay tuyệt tình!”

Phần y nha hoàn lên tiếng: “Hải Phú, nha đầu này nhất định sẽ nói ra.”

“Liên hương, người đừng vội, ta tự có biện pháp!” Hải Phú đánh gãy lời phần y nha hoàn, tiếp theo lại nhìn về phía Tần Thiên, “Về sau người cũng gia nhập cùng chúng ta, hàng tháng chúng ta phân cho người một lượng bạc, một tiểu nha hoàn như người một tháng bổng lương được 100 quan tiền, vô duyên vô cớ được nhiều như vậy, người kiếm cả đời cũng không được như thế!”

Hải Phú trên tay dùng sức, uy hiếp nói: “Người có đáp ứng hay không!”

Tần Thiên hiểu được, bọn họ đây là đang ép nàng thông đồng làm bậy, nếu nàng đem việc này nói ra, bọn họ khẳng định sẽ lời nàng chết theo. Đại phu nhân ghét nhất hạ nhân lừa gạt chủ tử, hơn nữa đối tượng lại là Đại thiếu gia, khẳng định sẽ vô cùng giận dữ! Lần trước bán đi Tiểu Mai mà mắt cũng không chớp một cái!

“Nhưng nếu nàng hiện tại đáp ứng chúng ta, xoay người lại đi nói cho phu nhân biết để lĩnh công thì làm sao bây giờ?” Thanh Liễu thực lo lắng.

Hải Phú cười lạnh: “Đến lúc đó chúng ta liền trảm miệng một lời nói là nàng muốn phá hỏng chuyện của chúng ta, áp chế chúng ta, sau đó chê chúng ta cấp bạc không nhiều, mới muốn tố giác lĩnh công! Chỉ cần phu nhân có một tia tin tưởng chúng ta, nàng sẽ không có kết cục tốt!” Nói xong lại nhìn về phía Tần Thiên: “Cho nên, tiểu nha đầu, người nên thành thật, người nếu đã biết chuyện của chúng ta, vốn không có con

đường khác để lựa chọn ! Nếu không, chúng ta liền cùng nhau xong đời! Thế nào? Người có đáp ứng hay không?”

Chương 32: Cẩn thận là trên hết

Thời điểm Tần Thiên bước ra Thanh Tùng viện, cảm giác như vừa ở trong mộng.

Nàng cúi đầu nhìn trong tay một lượng bạc kia, trong lòng trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn, cũng không biết là tư vị gì.

Đại thiếu gia tuy rằng đáng thương, nhưng mà tính mạng của nàng cũng rất quan trọng, cho nên nàng đã đáp ứng lời đề nghị của đối phương. Nếu lúc ấy nàng không đáp ứng, nói không chừng sẽ thật sự bị bọn họ diệt khẩu! Bản thân bất quá chỉ là một tiểu nha hoàn, mất tích thì mất tích, ai sẽ quan tâm đây?

Nhưng mà... nàng thật sự không nguyện ý trở thành một phần trong nhóm đó, làm ra loại chuyện bắt nạt người tàn tật.

Một lượng bạc trong tay lại tựa như hòn đá lớn, treo ở trên ngực nàng, nặng trĩu, làm cho nàng không thở nổi.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, trong đầu giống như thiên quân vạn mã, ầm ầm lộn xộn, nửa ngày suy nghĩ cũng vẫn chưa rõ ràng.

Nàng trở lại Thanh Âm viện, mãi cho đến buổi tối vẫn mất hồn mất vía, trong đầu, lương tâm cùng lý trí đang tranh đấu kịch liệt.

Lương tâm nói với nàng, người như vậy là không đúng, Đại thiếu gia là một người đáng thương, hạ nhân cũng dám can đảm như vậy, hôm nay dám tính kế để lấy tiền của hắn, về sau có lẽ dám tính kế lấy cả mạng của hắn! Mà người, lại phạm phải một tội không thể tha thứ, chính là đồng lõa. Người hắn là nên đem hết chuyện này nói rõ với Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử lý.

Nhưng lý trí lại nói với nàng, người đừng ngốc như vậy, nếu thật như vậy, người cũng sẽ không có kết quả tốt, bọn họ chết cũng sẽ lôi người theo. Người tới Thanh Âm viện còn chưa được bao lâu, Đại phu nhân nhất định sẽ tin tưởng người sao? Người bất quá chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi, người có chết oan uổng hay không cũng không quan trọng. Bọn họ chỉ lừa gạt chút tiền mà thôi, nhất định không làm hại đến tính mạng của Đại thiếu gia. Cho dù thật sự như thế, trên đời người đáng thương còn rất nhiều, người có thể giúp được đến đâu? Không đáng vì thương hại người khác mà làm hại chính mình. Nếu thật sự lương tâm bất an, không tiêu số tiền này, để dành làm việc thiện cũng tốt, người là bị bắt đắc dĩ, không phải đồng lõa!

Nhưng mà thật sự là như vậy sao? Đại thiếu gia vạn nhất bởi vậy xảy ra chuyện gì, nàng thật sự có thể cho rằng mình không hề có liên quan hay sao?

Nàng chỉ cảm thấy tâm loạn thành một đoàn, quét sân cũng không quét sạch sẽ, giặt quần áo thì quên không phơi, ăn cơm không cẩn thận lại đánh vỡ bát.

Trương ma ma, Đan Nhi bên cạnh thấy vậy đều quan tâm hỏi: “Tần Thiên, người làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?”

“Tần Thiên, người sao giống như mất hồn vậy?”

Tần Thiên trả lời: “Ta không có vấn đề gì, chỉ là đầu có chút choáng váng.”

Đan Nhi nói: “Vậy người đi về trước nghỉ ngơi đi, buổi tối trong viện đã có chúng ta!”

Trương ma ma nói: “Đợi ta bảo người ở phòng bếp hâm bát cháo cho người”.

Lam Sơn cũng nói: “Có lẽ là do bị nóng, đợi ta một chút, ta sẽ cạo gió cho người!”

Mọi người quan tâm khiến Tần Thiên trong lòng vui vẻ ảm áp, nhưng nàng biết, các nàng đối tốt với mình, là vì ở trong mắt các nàng, mình là tiểu cô nương đơn thuần nhu thuận. Nhưng các nàng vốn không biết, kia thật ra không phải là bản tính của nàng, mà là kết quả nàng đốc thúc bản thân chỉ vì sinh tồn. Nàng không hề đơn thuần, nàng thực ra rất toan tính, cân nhắc, cũng rất thực tế.

Buổi tối, nàng ngủ không an ổn, trong chốc lát mơ thấy nha hoàn ở viện của Trang Tín Ngạn vũ nhục hần, trong chốc lát lại mơ Hải Phú mấy người mưu hại hần, trong chốc lát lại mơ Trang Tín Ngạn một thân toàn máu đứng trước mặt mình, ánh mắt lạnh lùng như đang chất vấn, vì sao trở mặt nhìn mọi việc cứ thế phát sinh.

Tần Thiên lập tức tỉnh giấc.

Nàng ngồi dậy, nhìn trong phòng tối đen thở hổn hển, toàn thân chảy mồ hôi lạnh. Cách đó không xa Đan Nhi, Tiểu Lan các nàng đang ngủ say, phát ra từng tiếng hít thở đều đặn, hiển nhiên đang ở trong mộng đẹp.

Quả nhiên không thể làm việc xấu... Tần Thiên che ngực, cười khổ lắc đầu.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng trong đêm rất đẹp, ánh sáng lung linh như nước lóe sáng, khiến cổ thụ ngàn năm trong viện như phủ thêm một tầng bạch sương.

Nàng đã không còn buồn ngủ, hoặc là nói, nàng không dám ngủ tiếp, nàng sợ ác mộng này lại đến đây dựa nàng.

Chẳng lẽ về sau đều phải chịu cái loại cảm xúc áy náy này suốt đời sao? Không có xảy ra việc gì thì còn đỡ, nếu thật sự có chuyện gì, nàng có thể khẳng định, cả đời này nàng sẽ không thể an tâm.

Sống khó chịu như vậy, không bằng nói với Đại phu nhân. Đại phu nhân cũng không phải loại người không nói lý lẽ, ai nói nàng nhất định không có cơ hội thoát khỏi hiểm nghi?

Vạn nhất Đại phu nhân không tin nàng...

Mặc kệ! Tần Thiên nặng nề mà thở ra một hơi.

Mặc kệ như thế nào, chuyện bắt nạt một cái người tàn tật như thế này, nàng khinh thường không muốn làm.

Nghĩ thông suốt mọi việc, Tần Thiên trong lòng cũng dần dần thoải mái, nàng một lần nữa lại nằm xuống, chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Trong mộng lung, nàng nhớ tới một sự việc.

Nàng cùng Trang Tín Ngạn thật đúng là bất tự không hợp, chuyện gì dính đến hần đều không phải chuyện tốt lành gì! Muốn trốn cũng trốn không xong!

Ngày hôm sau chờ Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương từ Trà Hành trở về, Tần Thiên liền tìm một cơ hội gặp Nguyệt Nương, đem chuyện nghe được ở Thanh Tùng viện, mọi chuyện phát sinh, từ đầu chí cuối nói ra hết. Cuối cùng, đem một lượng bạc kia giao cho nàng ta.

Nguyệt Nương nhìn nhìn bạc trong tay, cái gì cũng không nói, xoay người đi vào trong.

Tần Thiên nghĩ chắc hẳn Đại phu nhân sẽ phản ứng dữ dội. Nàng còn làm công tác tư tưởng tâm lý thật tốt. Nhưng không nghĩ tới, Nguyệt Nương chỉ bảo nàng trở về phòng. Qua hai ngày, Đại phu nhân bên này đều là gió êm sóng lặng. Thẳng đến ngày thứ ba, Tần Thiên nhìn thấy gã sai vặt bên người của Đại thiếu gia tên Hải Phú, chạy đến bên cạnh Nguyệt nương, thân thiết kêu một tiếng “Nương”, Tần Thiên lúc này mới hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn Nguyệt Nương ở trước mặt tươi cười nhìn Hải Phú, hoạt bát thân thiện, hoàn toàn khác hẳn bộ dáng hung tợn ngày đó. Tần Thiên nhớ tới điều này lại thấy ừ ừ, trong lòng không biết là loại tư vị gì.

Trong phòng, Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân đứng ở bên cạnh bàn, trên bàn trải đầy giấy viết.

Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Dựa theo lời của nương, nha đầu này có thiên phú về kinh thương, nếu không dùng thật sự đáng tiếc. Nhưng mà mọi việc đều có thể biến hóa, lòng người giả dối, cường bức lợi dụng, không chỗ nào không có. Nha đầu này có tâm tư khéo léo, nếu là người không có tâm địa tốt, tương lai tất sẽ là họa lớn của Thịnh Thế chúng ta. Lần này, con khảo nghiệm không phải là sự thông minh, mà là lương tâm của nàng”.

Đại phu nhân bên cạnh hần gật đầu mỉm cười, “Nguyệt Nương tra không ra chi tiết thân thế của nàng, đối với nàng, ta vốn vẫn có chút nghi ngờ, nhưng phương pháp khảo nghiệm này của con rất tốt. Với lý do như vậy, ta thật không còn chút hoài nghi nào! Nha đầu Tần Thiên này thật sự rất có tài, tương lai sẽ có ích nếu được trọng dụng.”

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, mỉm cười, tiếp tục viết nói: “Trên đời này vốn không có vô duyên vô cớ tín nhiệm, đạo dùng người, cẩn thận vẫn là trên hết.”

Đại phu nhân xoay mặt nhìn con liếc mắt một cái.

Phương pháp xử sự cẩn thận như thế, chắc là bởi vì nhiều năm qua con đã quen nhìn hạ nhân đối trá nịnh nọt?

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân trong lòng đau xót, tay xoa bả vai của con, động tác vô hạn yêu thương.

Ngoài phòng, Hải Phú tìm một cơ hội đi đến trước mặt Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên đang giặt quần áo, nàng ngẩng đầu nhìn Hải Phú cười lạnh nói: “A, vị đại ca này, lại đến đưa bạc cho ta sao!” Nói xong, nàng đem bồ kết ngâm vào trong quần áo, sau đó tay dùng sức vò nắn. Bọt văng khắp nơi, đa số đều bắn tung tóe vào người Hải Phú.

Không có biện pháp đem buồn bực phát tiết ở trên người chủ tử, Hải Phú tất nhiên thành người thế tội.

Hải Phú cười cười, Tần Thiên phát hiện, bộ dáng ôn hòa của hần nhìn qua rất hàm hậu, khuôn mặt rậm nắng, mắt to lông mày thô, thay vì lần trước vẻ mặt kia hung tợn, còn có chút hung thần ác sát.

Hải Phú làm như vô tình phát đi bọt trên người, cười nói: “Tiểu nha đầu, xem ra ngươi đều đã biết, cũng trách không được Đại thiếu gia, Đại phu nhân bỏ chút tâm tư, quả thật là một nha đầu thông minh!”

“Đại thiếu gia?” Tần Thiên ném quần áo trong tay, âm thanh lạnh lùng nói: “Đại thiếu gia cũng biết?”

Hải Phú nhìn của vẻ mặt nàng cảm giác được chính mình dường như nói sai rồi, nhưng là sai ở chỗ nào, trong lúc nhất thời lại không làm rõ được. Đối với hần, vận mệnh của nô tài đều phụ thuộc chủ tử, vì chủ tử lên núi đao xuống biển lửa đều được, khảo nghiệm đó thì tính là gì? Làm sao hiểu được suy nghĩ của Tần Thiên.

Hần nhướn đầu: “Đại thiếu gia tất nhiên là biết... Bất quá, tiểu nha đầu, chúc mừng ngươi!” Hải Phú nhìn nàng cười cổ quái tinh nghịch.

“Chúc mừng ta? Chúc mừng ta cái gì?” Tần Thiên cắn răng nói, hiện tại nàng hận không thể đem cả bồn nước đổ lên đầu hần.

Nàng khổ sở vì suy nghĩ cho Trang Tín Ngạn, hóa ra đều là do bọn họ tính kế. Hần thờ ơ lạnh nhạt, nhất định cảm thấy rất thú vị.

Hải Phú cười, “Chủ tử vì tài cán của ngươi mà mất bao công sức suy nghĩ, ngươi về sau nhất định phải trung thành với chủ tử, tương lai nhất định sẽ được trọng dụng! Đến lúc đó có chút thành tựu cũng đừng quên, về mặt này Hải Phú ta cũng có chút công lao” Hải Phú vỗ bộ ngực.

Hai mắt Hải Phú sáng như đèn, làm cho Tần Thiên ý nghĩ trong nháy mắt đã rõ ràng.

Buổi tối, thời điểm Trang Tín Ngạn từ trong phòng đi ra, Tần Thiên đang ở hành lang đốt đèn, nghe thấy động tĩnh phía sau, Tần Thiên dịch người sang chỗ khác, liếc mắt một cái nhìn thấy Trang Tín Ngạn khuôn mặt tuần mỹ trăm tinh. Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cũng nhìn về phía nàng.

Con người sáng tỏ như nước suối đầu dòng, dưới ánh sáng chiếu rọi của đèn lồng, phát ra ánh sáng trong suốt, trong trong suốt lại có sự thần nhiên, trong thần nhiên lại có vô tận lạnh lùng, vô tận cô đơn, khiến người khác nhìn không được tâm sinh liên ý...

Hắn đáng thương như thế nào cũng không tới phiên người đồng tình, Tần Thiên trong lòng nói với chính mình. Ở trong mắt hắn, người bất quá chỉ là một hạ nhân thê sống thê chết nguyện trung thành với chủ mà thôi.

Tần Thiên thần nhiên nhìn hắn một cái, xoay người sang chỗ khác.

15. , Chương 033-034

Chương 33: Một khởi đầu mới

Hai tháng sau, trời đã vào hè, thời tiết nóng bức, ánh nắng mặt trời chiếu rọi trên con đường lớn. Người đi đường đều là dáng vẻ lười biếng không có tinh thần, ngay cả chú chim đậu trên cành liễu bên bờ sông tiếng kêu cũng có vẻ hữu khí vô lực.

Nhưng ở đoạn đường phồn hoa của Dương Thành, trong các cửa hàng tiếng người huyên náo vẫn như mọi khi. Đặc biệt trên đường cái phía đông Thịnh Thế Trà Hành, trước cửa lui tới thương khách nối liền không dứt.

Một trung niên nam tử mặc áo bào lam đậm, đầu đội khăn tứ phương, ưỡn bụng bước tiến đến đại môn của Thịnh Thế Trà Hành. Ngay lập tức, có một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, mi thanh mục tú, tươi cười ngọt ngào làm tiểu nhị tiến đến đón tiếp.

“Chúc Vương lão gia một ngày tốt lành, hôm nay Vương lão gia muốn mua lá trà gì của cửa tiệm?”

Wương lão gia có chút ngoài ý muốn nhìn tiểu cô nương, liếc mắt một cái, “Ồi chào, người làm sao mà biết ta họ Vương?”

Tiểu cô nương một bên dẫn Vương lão gia đi vào, một bên cười nói: “Wương lão gia không nhớ rõ rồi, lần trước Vương lão gia đến mua lá trà do tiểu nhị ta đón tiếp mà ! Ta nhớ rõ lần trước Vương lão gia mua là lục trà hoa, mua về uống có thấy ngon hay không? Lần này ngài tiếp tục mua lục trà hoa? Hay là để tiểu nhị giới thiệu cho ngài giống trà ngon khác?”

Wương lão gia thấy nàng nhớ mình rõ ràng như vậy, cảm thấy được tôn trọng mà trong lòng rất vui sướng, nhưng vẫn có chút ngạc nhiên, nhin không được hỏi: “Tiểu cô nương, người sao có thể nhớ rõ như vậy? Ta thì vừa nhớ ra chúng ta cũng chỉ có một lần tiếp xúc mà thôi.”

Tiểu cô nương quay đầu cười, “Wương lão gia toàn thân quý khí, tiểu nhị vừa thấy liền nhớ ngay!” Câu trả lời này tự nhiên hào phóng, vừa không quá nịnh nọt, cũng không làm cho người khác cảm thấy ngả ngớn.

Wương lão gia nghe xong ha ha cười, tuy rằng biết rõ đối phương là có ý nịnh hót mình, nhưng trong lòng lại cực kỳ thoải mái.

Tiểu cô nương nhân cơ hội cười nói: “Không bằng để tiểu nhị vì Vương lão gia đề cử vài loại trà mới đi!”

Wương lão gia sung sướng gật đầu, liền thanh nói: “Được, được, tiểu cô nương có tâm như vậy, ta tin tưởng người!”

Sau một hồi giới thiệu, Vương lão gia mua nửa cân Kỵ Hỏa, nửa cân Dương Pha, coi như là sinh ý không nhỏ.

Ước lượng thu ngân xong, tiểu cô nương đưa Vương lão gia tới tận cửa, vừa xoay người, liền thấy một thiếu niên mặc áo ngắn vải thô hướng về phía nàng đi tới.

Thiếu niên trên mặt tràn đầy thần sắc bội phục, hắn ngó nghiêng thấy Vương lão gia đã đi xa, lúc này mới quay đầu lại nhìn tiểu cô nương đề thấp thanh âm nói: “Tần Thiên, người thật lợi hại, người làm sao có thể nhớ kỹ tên tuổi của mỗi khách nhân từng mua lá trà của cửa hàng vậy?”

Tiểu cô nương đó là Tần Thiên, nàng tươi cười, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, “Phạm Thiên, người ngẩng lại xem, nếu người đi đến một cửa hàng, người ở cửa hàng đã ngay lập tức có thể nói ra tên của người, còn nhớ rõ người đã từng mua gì ở cửa hàng, thậm chí ngay cả chính người cũng đã quên mất, người sẽ có cảm nhận như thế nào?”

Phạm Thiên vòng vo đảo đôi mắt tròn, cẩn thận suy nghĩ, một lát sau, nói: “Ta khẳng định sẽ rất cao hứng.”

Tần Thiên cười nói: “Đương nhiên cao hứng rồi, đối phương đem người đặt ở trong lòng, tôn trọng người như vậy, người có thể nào lại mất hứng. Lần sau, thời điểm người cần mua lá trà, cửa hàng đầu tiên nhớ tới nhất định sẽ là nơi này. Ai cũng có tâm lý này cả, người đem khách nhân để ở trong lòng, khách nhân cũng sẽ nhớ tới người!”

Nói xong, Tần Thiên xoay người đi vào cửa hàng, Phạm Thiên đuổi theo nói: “Nhưng mà mỗi ngày khách nhân lui tới nhiều như vậy, ta làm sao có thể nhớ rõ toàn bộ đây!”

“Có lòng muốn nhớ nhất định sẽ nhớ rõ.” Tần Thiên quay đầu nhìn hắn một cái, cười nói: “Nói cho người biết, ta mỗi lần tiếp đón một người khách nhân xong, ta đều ghi nhớ tên của hắn cùng trà người đó mua, mỗi ngày sẽ nhầm lại một lần, ngày qua ngày, dần dần sẽ nhớ rõ!”

Phạm Thiên líu lưỡi: “Tần Thiên, người thực dụng tâm.”

“Khách nhân là áo cơm của chúng ta, không dụng tâm sao được?”

“Khó trách mới chỉ hơn một tháng người đã có thể trở thành tiểu nhị chính, mà ta còn ở chỗ này làm học đồ!” Phạm Thiên uể oải.

Tần Thiên cười vỗ vỗ vai hắn: “Nỗ lực lên, tiểu tử, ta cũng từ vậy mà đi lên mà!”

Đang nói, Nhị chương quỳ họ Lý đến trước mặt Tần Thiên, đầu tiên là đối với Phạm Thiên vẫy vẫy tay: “Làm việc đi, làm việc đi!”

Phạm Thiên bắt đầu dĩ tránh đi. Chờ Phạm Thiên đi rồi, Lý chương quỳ quay sang Tần Thiên nhỏ giọng nói: “Pha Hồ trà đưa đến phòng Nhị gia đi.”

Tần Thiên vừa nghe liền đau đầu, lập tức nói: “Lý chương quỳ, người xem, ta nơi này rất bận việc, nếu không, ta pha trà xong, người kêu Phúc Yên hoặc là Trà Hương đưa đi được không?”

Nhị gia đó là Trang Tín Xuyên, Phúc Yên và Trà Hương là gã sai vặt và nha hoàn của hắn.

Lý chương quỳ nghe xong lời này, mặt trầm xuống, cười lạnh hai tiếng: “Tần Thiên, ta nói cho người biết, Nhị gia gọi người là để mắt đến người, người cũng không nên có thái độ này a.”

Tần Thiên trong lòng tức giận, nhưng trên khuôn mặt vẫn tươi cười: “Lý chương quỳ nói gì vậy, ta hiện tại là tiểu nhị ở đại đường, tiếp đón khách nhân mới là việc hàng đầu. Nhị gia đều có người hậu hạ, khi nào thì đến phiên ta đi hiến ân cần, kéo lại dẫn tới đàm tiếu.”

Khi nói chuyện, Tần Thiên thấy một vị công tử thân mặc cẩm bào màu lục, tay cầm chiết phiến đi vào, vội vàng ra nghênh đón, gọi một tiếng: “Tạ công tử, đã lâu không gặp?” Không chút chần chừ bỏ Lý chương quỳ sang một bên.

Lý chương quỳ trong lòng buồn bực, lại không thể nề hà, dùng sức “Hừ” một tiếng, xoay người rời đi.

Tần Thiên đi đến bên cạnh Tạ công tử, quay đầu mắt lạnh nhìn bóng dáng Lý chương quỳ, liếc mắt một cái.

Từ sự kiện lần trước, Tần Thiên liền được thăng thành nhị đẳng nha hoàn, chuyên cùng Đại phu nhân xuất hành. Sau đó, Đại phu nhân thấy nàng biết chữ, còn cố ý tìm sư phó truyền thụ cho nàng một ít kiến thức về trà, lại để cho nàng cùng các học đồ tiếp đón khách nhân ở đại đường.

Trước đó, Đại phu nhân nói với nàng: “Tần Thiên, ta cuối cùng cũng không nhìn nhầm người, người quả thật là một nha đầu trung thành tận tâm. Ở Trang phủ chúng ta, nô tài không có tâm tuyệt đối không có kết quả tốt, với nô tài trung thành, chúng ta chắc chắn sẽ đối xử tử tế, mà nô tài trung thành lại có năng

lực, ta sẽ giúp người đó có cơ hội vận dụng tài năng! Về sau người chỉ cần một lòng một dạ làm việc cho Trang phủ chúng ta, ta có thể cam đoan, tương lai người sẽ trở thành nha hoàn đắc ý nhất toàn Dương Thành!”

Lúc ấy, Tần Thiên thành tâm thành ý, cung kính hướng về phía Đại phu nhân thi lễ, “Tạ Đại phu nhân thưởng thức, Tần Thiên đối phu nhân trung thành trước sau như một, có thượng thiên chứng giám!”

Kỳ thật, cũng đâu có gì rắc rối, việc bọn họ yêu cầu một gia nô coi chủ tử so với tánh mạng bản thân còn quan trọng hơn vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Bọn họ cần một hạ nhân trung thành mà lại có năng lực, mà cái nàng cần là tự do và tôn nghiêm.

Cái gọi là tự do cho tới bây giờ chỉ thuộc về những kẻ mạnh. Chỉ có cố gắng trở thành kẻ mạnh mới có năng lực nắm giữ vận mệnh, nàng mới có thể đạt được mục tiêu của mình.

Bọn họ bắt quá là dựa theo nhu cầu, nói trắng ra là chính là lợi dụng nhau mà thôi. Cho nên một ít chi tiết trong đó, cũng không nên để ý quá mức. Tựa như khảo nghiệm lần đó, tuy rằng khiến Tần Thiên rất khó chịu, nhưng cũng vì vậy, nàng mới có được cơ hội này.

Về sau có lẽ còn có rất nhiều thử thách, nhưng mà không quan hệ, khảo nghiệm càng nhiều, đại biểu cho cơ hội của nàng càng nhiều. Nàng tận tâm làm việc, sống đúng bản chất con người mình, tất sẽ không có gì phải canh cánh trong lòng.

Tần Thiên thật vất vả mới có được cơ hội này, tất nhiên vô cùng cố gắng, ban ngày đi theo sư phó học kiến thức, lại cùng thực hành với các tiểu nhị khác. Buổi tối, nàng cặm cụi ôn lại kiến thức. Sau đó, nàng chiêu đãi khách nhân giúp tiêu thụ tăng lên, một tháng sau, Đại phu nhân thăng chức, nàng trở thành tiểu nhị chính của Trà Hành.

Trong lúc đó, Đại phu nhân đối với biểu hiện của nàng cũng không nói thêm gì, chỉ chậm rãi quan sát nàng, huấn luyện nàng. Tần Thiên cũng thực an tĩnh, mặc kệ bảo nàng làm cái gì, nàng đều cố gắng hết sức làm tốt nhất. Cứ như vậy, trong đám tiểu nhị ở Trà Hành, Tần Thiên dần dần bộc lộ tài năng, đồng thời cũng khiến cho Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên chú ý.

Có lẽ Trang Tín Xuyên nhận ra Đại phu nhân rất coi trọng nàng, nhiều lần tìm cơ hội mượn sức nàng. Kỳ thật, đối với Trang Tín Xuyên, Tần Thiên mới đầu còn không biết nên dùng thái độ như thế nào mà đối đãi.

Nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, đương nhiên cùng với Nhị phòng nên phân biệt rõ ràng. Nhưng mà Nhị thiếu gia ở Trang phủ địa vị cao cả, đặc tội hấn đối với chính mình rất bất lợi. Vốn định ứng phó một chút, lưu lại chút mặt mũi là được, coi như kiểu xã giao không thể tránh được giống như ở kiếp trước, tin tưởng loại chuyện này Đại phu nhân cho dù biết cũng có thể hiểu và thông cảm. Nhưng không nghĩ tới tên Trang Tín Xuyên này chính là một kẻ cầm thú, vừa thành thân không lâu, thế nhưng nhân cơ hội bảo nàng tới đưa trà lại đối với nàng ngôn ngữ ngả ngớn, động chân động tay. Tần Thiên ngay sau đó không bao giờ dành thời gian mà tiếp xã giao với loại người này nữa!

Đặc tội cũng đành chịu. Khế ước bán mình của nàng ở trong tay Đại phu nhân, nàng chỉ cần một lòng một dạ đối với Đại phu nhân thật tốt là được rồi. Cho dù Đại phu nhân giao ra vị trí gia chủ, tin tưởng bà cũng sẽ không bạc đãi nàng.

Thời điểm Tần Thiên nghĩ đến xuất thân, một thanh âm thuần hậu sát bên tai đánh gãy suy tư của nàng, “Ồi chào? Tiểu nha đầu, một thời gian không gặp, người đã trở thành tiểu nhị rồi sao?”

Chương 34: Ghen tị

Tần Thiên phục hồi tinh thần, quay đầu nhìn lại, đầu tiên là nhìn thấy chiết phiến màu trắng, trên chiết phiến có đề vài chữ to, nét chữ rồng bay phượng múa.

“Giục ngựa độ vách núi đen giương cung bắn hồ nguyệt.”

Chữ viết kiên cường, lại mạnh mẽ hữu lực.

Phía dưới cây quạt có giắt một khối thủy tinh trong suốt hình thú, dưới thủy tinh lại là một viên châu mã não ónh nhuận, màu đỏ trong, nhìn qua vô cùng hoa lệ.

“Tiểu nha đầu, ta đang nói chuyện với người đó.” Đối phương dường như có chút không kiên nhẫn.

Tần Thiên ngẩng đầu, liền thấy một đôi con người đen sáng ngời, mày rậm, ánh khí bức người. Đúng là Tạ công tử lần trước đã làm khó dễ Phạm Thiên.

Lần này, phía sau hắn còn có một gã tùy tùng đi theo. Nam tử này dáng người giống hắn rất cao to, hơi lớn tuổi, ngũ quan thô cuồng, ánh mắt lạnh lợi, trên hai má đều có vết sẹo, nhìn qua có chút đáng sợ. Bất quá có người như vậy đứng phía sau hắn, càng khiến hắn ngọc thụ lâm phong, uy vũ bất phàm.

Tần Thiên vội vàng lui ra phía sau từng bước, hướng tới Tạ công tử làm lễ, cười nói: “Tạ công tử, tiểu nhị chậm trễ, Tạ công tử mời vào.” Nói xong vươn tay tỏ ý mời vào, đưa hắn tiến vào đại đường.

Bên cạnh, một gã tiểu nhị hơn hai mươi tuổi, tề mi tề mắt tên Đức Quý thấy Tạ công tử tiến vào, biết hắn ra tay hào phóng, lần trước đã thưởng cho tiểu nhị pha trà là hắn, vừa ra tay là một nắm bạc vụn, cho nên rất muốn từ trong tay Tần Thiên đoạt lấy khách nhân của nàng. Lập tức hắn ý vào chính mình làm đã lâu, đi đến bên cạnh Tạ công tử, xoay người cười nói: “Tạ công tử, một thời gian không thấy, công tử trông càng có tinh thần, hôm nay không bằng để tiểu nhị ta đến tiếp đón công tử?”

Tần Thiên làm sao không biết dụng ý của hắn, bất quá trước mặt khách nhân cũng khó mà nói điều gì, hơn nữa tiền lương của tiểu nhị cũng không phải trích phần trăm từ doanh thu, không nên vì một chút tiền thưởng mà đối kháng với bọn họ, dù sao bọn họ cũng là tiền bối.

Nghĩ vậy, Tần Thiên chuẩn bị thôi lui, nào biết Tạ công tử này lại lên tiếng: “Không cần người, để tiểu nha đầu này tiếp đón là tốt rồi.”

Đức Quý vuốt mũi, cười gượng hai tiếng, lại trừng mắt nhìn Tần Thiên bên cạnh liếc một cái, phần nộ tránh ra. Hắn đi đến bên cạnh một tiểu nhị tên Đại Hồng, nhìn bóng dáng Tần Thiên tiếp đón Tạ công tử, hừ một tiếng: “Cũng không biết Đại phu nhân nghĩ như thế nào, lại để cho tiểu nha đầu kia đứng tiếp đón ở đại đường, nếu biết là đến mua trà thì không nói, không biết, còn tưởng rằng chúng ta bán là...” Nói tới đây, trên mặt biểu lộ sự khinh thị.

Tần Thiên chỉ trong một thoáng ngẩn ngui đã được thăng thành tiểu nhị chính. Hơn nữa biểu hiện xuất sắc, lập tức đứng đầu nhóm tiểu nhị, vì vậy mấy tiểu nhị này trong lòng sớm đã có chút không thoải mái.

Đại Hồng nhìn bóng dáng Tần Thiên liếc mắt một cái, đến gần bên tai của Đức Quý, dè dặt thanh âm nói: “Ta cũng không tin nàng có bản lĩnh thật sự, còn không phải ý vào chính mình có vài phần tư sắc, đối với nam nhân cười một cái so với chúng ta nói toạc mồm mép đều hơn hắn! Cứ như vậy, Trà Hành chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ bị đàm tiếu!”

“Người chờ đi, đợi đến lúc thực sự có chuyện xảy ra, phu nhân sẽ phải hối hận về quyết định của bà!”

“Khách nhân đến đây, trước tiếp đón khách nhân quan trọng hơn.” Hai người thế này mới ngừng nói, vội vàng tiếp đón khách.

Bên này, Tần Thiên hướng Tạ công tử cười nói, “Tạ công tử, lại đến Dương Thành du ngoạn sao? Lần trước mua trà về có hợp ý hay không, lúc này cửa hàng đã có lá trà mới, Tạ công tử có muốn xem thử vài giống trà khác?” Nói xong, liền giới thiệu với Tạ công tử vài loại lá trà, về tính chất của lá trà, nơi sản sinh tất nhiên là thuộc như lòng bàn tay, vô cùng lưu loát.

Tạ công tử mặt lộ thần sắc kinh dị: “Nha đầu, lần trước khi gặp người, người dường như không hiểu biết thế này, bất quá mới qua một thời gian ngắn ngủi, người đã biết được nhiều như vậy?”

Tần Thiên hé miệng cười, “Cũng không có gì khó khăn, nếu dụng tâm nhất định có thể thành công.”

Tạ công tử cầm trong tay chiết phiến “Xoẹt” một cái thu lại, tư thái tiêu sái hào sảng, hắn đem cây quạt chỉ hướng Tần Thiên, cười nói: “Lời này ta thích nghe!” Nói xong, hơi hơi cúi đầu nhìn nàng, hai mắt hắc bạch phân minh: “Tiểu nha đầu người, trí tuệ cùng khí độ so với một ít nam nhân khác không hề kém cỏi, có điều, nữ tử chung quy vẫn là nữ tử, xuất đầu lộ diện như thế, đối với người cũng không phải là một chuyện tốt.”

Những lời này, ở thời điểm Đại phu nhân để cho nàng ra đại đường tiếp đón khách nhân, cũng đã nói qua, lúc ấy Đại phu nhân nói: “Người đến đại đường rồi đàm tiếu tất sẽ không ít, người có sợ hãi không?”

Tần Thiên nhìn Tạ công tử mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ta vốn không phải là thiên kim nhà giàu, cũng không phải tiểu thư khuê các, ta sợ gì mà không xuất đầu lộ diện? Trước mắt bao người, ta thân làm việc chính đáng, cho dù có đàm tiếu, ta cũng không sợ!”

Đại phu nhân lấy thân phận quả phụ, có thể đứng vững trước lời đàm tiếu của thế nhân, vẫn kiên trì đến bây giờ, nay cũng không phải đã được đại đa số người tôn trọng hay sao? Nàng là một tiểu nha đầu thì sợ cái gì, nàng lại không sợ tổn hại đến khuê danh, sau này sẽ gả không được. Xuyên qua thành gia nô, lại phải vất óc nghĩ làm thế nào mới có thể gả ột nam nhân tốt, không bằng nắm lấy cơ hội trước mắt, vì chính mình thu xếp thật tốt.

Hơn nữa sau lưng có Đại phu nhân làm chỗ dựa, càng không cần lo lắng mấy vấn đề này.

Tạ công tử nghe xong lời này, cười ra tiếng, “Thân làm chuyện chính đáng, ha ha, nha đầu người tính khí rất hợp với ý ta!”

Tần Thiên thấy hân vui vẻ, nhân cơ hội nói: “Không bằng để tiểu nhị giới thiệu mấy giống trà mới cho Tạ công tử thử xem? Tạ công tử cảm thấy nếu tốt, có thể mua nhiều chút mang về, ẩm thực phương bắc nhiều dầu mỡ, uống trà sẽ giúp thanh lọc và tiêu hóa tốt, đồng thời cũng là một tặng phẩm cao quý!”

“Chim chóc trên cây chỉ sợ đều bị người dỡ xuống dưới!” Tạ công tử nhìn nàng nhếch miệng cười, ánh mắt lóe sáng, gương mặt anh tuấn hình như có chút sáng rực, làm cho Tần Thiên hơi hơi sững sờ.

Rất nhanh, Tần Thiên liền phục hồi tinh thần, hướng về phía Tạ công tử tay ra ý mời: “Tạ công tử, mời đi vào nhã gian bên này, sẽ có chuyên gia tiếp đón công tử nhấm nháp các loại trà ngon!” Nói xong, đưa hân tiến vào nhã gian, giao cho tiểu nhị bên trong phụ trách.

Từ sau khi Tần Thiên đến Trà Hành làm việc, Đại phu nhân liền tiếp thu đề nghị của Tần Thiên, ở đại đường phía đông, mở một nhã gian, trang trí cách điệu, rất được khách nhân hoan nghênh, cũng kích thích khách nhân mua trà. Vào đầu tháng, Đại phu nhân phát tiền lương cho Tần Thiên, đó là ba lạng bạc, trong đó hai lạng bạc là tiền lương của nhị đẳng nha hoàn, còn lại là thưởng cho đề nghị của nàng.

Lúc ấy bạc thu về sau khi hòa vốn vì mở ra nhã gian mới có mười mấy lạng bạc, thiếu chút nữa bị lỗ, Tần Thiên được nhận những ba lạng bạc, tất nhiên rất cao hứng, nghĩ về sau càng phải để nhiều tâm tư vào việc kinh doanh của Trà Hành, cũng có thể càng được thưởng nhiều bạc. Như vậy chẳng bao lâu, nàng có thể tự chuộc thân!

Thời điểm Tần Thiên đưa Tạ công tử tiến vào nhã gian, một gã mặc áo bào dài màu xám, có vẻ là văn nhân tầm bốn mươi tuổi cùng với vài nam tử khác đi vào. Vốn chuẩn bị đi tiếp đón, Đức Quý vừa thấy khách nhân là hân, vội vàng xoay người trốn một bên, kéo Đại Hồng qua bên cạnh nói: “Lũ tú tài nghèo kiết hủ lậu chỉ thử trà mà không mua lại tới nữa, lần trước bị hân phiền đến chết mà chỉ mua một hai lạng trà, làm mất không ít thời gian và công sức của ta, cuối cùng còn bị hân mắng cho sa sả, lần này ta sẽ không làm công cụ phát tiết cho hân nữa đâu.”

Lý tú tài tự mình tài cao lại chỉ uống thử mà không mua, tính tình dễ buồn giận, xảo quyết lại không tốt, Đại hồng cùng các tiểu nhị khác đều đã từng chịu khổ khi tiếp Lý tú tài lúc này đều lui ra một bên, làm bộ như bẽ bộn nhiều việc, ai cũng không muốn đi tiếp đón hân.

Đức quý quay đầu nhìn, thấy Tần Thiên từ nhã gian bên kia đi ra, lập tức nhân châu chuyển động, một chủ ý hình thành trong lòng, hân hướng về Tần Thiên ngoắc nói: “Tần Thiên, có khách, người đi tiếp đón đi!”

Người không phải cười rất vui vẻ sao? Không phải ngay cả Đại chưởng quỹ đều nói người có tài năng sao? Tốt lắm, ta thật muốn nhìn xem người hay khoe khoang khả năng của mình sẽ thất bại như thế nào ở trước mặt tên tú tài này!

16. , Chương 035-036

Chương 35: Thuật nghiệp hữu chuyên công (Ai cũng có chuyên môn của mình)

Đây là lần đầu tiên Tần Thiên gặp Lý tú tài, không biết tính tình của hắn, nhưng thấy Đức Quý rõ ràng đang rảnh rỗi, lại gọi nàng qua, rồi lại thấy bên cạnh một số tiểu nhị khác sắc mặt khác thường, liền biết khách nhân này nhất định có vấn đề.

Vốn định tìm cái cớ không tiếp, nhưng nàng chợt nghĩ tới, trong khoảng thời gian này, tuy rằng biểu hiện của nàng rất xuất sắc, nhưng bọn tiểu nhị Trà Hành bởi vì nàng là nữ nhân mà có chút xem thường, đàm tiếu sau lưng không ít. Nàng tuy rằng không cần ai cũng phải yêu quý mình, nhưng có đôi khi quay đầu nhìn thấy bọn họ nhìn mình ý tứ không nói rõ, ánh mắt cũng thể hiện sự chán ghét. Nếu muốn mọi người nhận thức tài năng của bản thân, nàng phải thể hiện bản lĩnh thật sự mới được!

Chỉ cần giải quyết được nan đề mà mọi người đều công nhận, ai còn dám hoài nghi đối với năng lực của nàng?

Nghĩ vậy, Tần Thiên mỉm cười đi đến trước mặt Lý tú tài, hơi cúi hạ nói “Vị khách quan này, muốn mua lá trà gì, có cần tiểu nhị giới thiệu cho ngài một chút hay không?”

Lý tú tài sau khi tự tiến vào, sắc mặt vốn không tốt, phải đứng chờ một lúc, trong lòng càng tức giận, giờ phút này nhìn thấy Tần Thiên, lập tức tay áo phất một cái, nâng cằm lên, từ trong lỗ mũi hừ ra một tiếng: “Trà là độc vật, không uống còn tốt hơn!”

Lời này của hắn có điểm nặng nề, lập tức khiến các khách nhân khác chú ý, lập tức tất cả mọi người dừng mua bán, hướng tới vây quanh hắn.

Trong đó một người hiển nhiên nhận ra hắn, lên tiếng nói: “Lý tú tài, người cũng không nên nói năng linh tinh. Chúng ta đều đã uống trà vài chục năm, chẳng lẽ chúng ta đều uống thuốc độc cả mấy chục năm nay sao?”

Những người khác, có bác bỏ, cũng có nghi vấn, cũng có ồn ào bàn tán.

Lý tú tài đứng ở trung tâm đại đường, thấy chung quanh mấy chục người đều chú ý tới mình, trong lúc nhất thời có vẻ rất đắc ý.

Tần Thiên thấy tình hình như vậy có chút sốt ruột, quay đầu thấy bọn tiểu nhị một bộ dáng đang xem náo nhiệt, trong lòng không khỏi lại có chút tức giận, chỉ có Phạm Thiên lặng lẽ đi đến bên cạnh, nói với nàng: “Tần Thiên, Lý tú tài này là khách nhân khó hầu hạ nhất, nơi này mỗi một tiểu nhị đều e sợ hắn! Ta giúp người đi gọi Đại chủồng quý đến!” Nói xong, Phạm Thiên quay đầu bước đi.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắn nhanh chóng rời khỏi, trong lòng rất cảm kích, tiểu tử này, thật đúng là người thành thật tốt bụng.

Quay đầu nhìn thấy Đức Quý vui sướng khi người gặp họa, trong lòng lại toát ra lửa giận. Nếu nàng thật sự phải đợi Đại chủồng quý lại đây thu phục khách nhân này, chỉ sợ về sau những tiểu nhị đó chắc chắn sẽ luôn xem thường mình!

Nghĩ vậy, Tần Thiên thoáng trầm tư một hồi, trong lòng liền có chủ ý.

Bên kia, Lý tú tài vội vàng trả lời những khách nhân: “Thật đúng là như thế, bản tú tài ta không cần kiếm nửa phần bạc từ các người, cùng Trang phủ cũng không cừu không oán, không cần phải nói dối lừa gạt người. Chính là lá trà này, thật sự không phải thứ tốt, uống nhiều không bằng uống ít đi một chút, uống ít đi không bằng không uống.”

Vừa dứt lời, bên cạnh bỗng nhiên vang lên thanh âm thanh thúy, “Tú tài lão gia nói lời này liệu dựa vào căn cứ nào? Tiểu nhị tuy rằng tin tưởng nhân phẩm của tú tài lão gia, nhưng ở Trà Hành nhiều người thảo luận sẽ đưa ra rất nhiều ý kiến khác nhau. Chỉ có nói rõ mới có thể khiến người tâm phục khẩu phục. Các vị lão gia, các ngài nói, lời này của tiểu nhị có đúng hay không?”

Mọi người theo phương hướng thanh âm phát ra nhìn lại, thấy là một tiểu nha đầu mười lăm, mười sáu tuổi. Một số khách quen đã nhận ra, đây đúng là tiểu nhị Tần Thiên ở Trà Hành.

Lý tú tài chờ chính là những lời này, chỉ có như thế, mới có thể thể hiện được sự bác học của hắn. Hắn nhìn về phía Tần Thiên, vừa thấy là một tiểu nha đầu, trong ánh mắt có chút khinh thị, không chút hoang mang phất phất tay áo, lớn tiếng nói: “Trong Trà kinh, có danh xưng ‘Nhất trà, nhị giả, tam sam, tứ trà, ngũ suyền’. Đây đều tên là trà, nhưng tính chất không giống nhau. Nếu xét về tính thực dụng mà nói, trừ tác dụng giải khát bên ngoài, hoàn toàn không có ưu việt gì. Sách cổ lại có nói: trà là một thức uống, nếu uống hàng ngày, về sau, chắc hẳn nguyên khí sẽ bị tổn hại, khó lưu thông máu, hoặc có đờm, hoặc bị trường bụng, hoặc bị teo cơ, hoặc bị sán hà. Uống nhiều sẽ buồn nôn, choáng váng, có thể bị đau bụng, gây ra đủ loại nội thương, trà nào cũng chỉ làm hại thân thể. Mà người thường lại không biết điều này, cứ uống thường xuyên chắc chắn sẽ bị bệnh. Thượng cổ nhiều người sống thọ, cận đại thọ lại không lâu dài, chính vì trà rượu linh tinh ngày ngày uống vào, tổn hại đến cơ thể, đến nỗi ảnh hưởng đến tuổi thọ! Mọi người nghe mà xem, trà hẳn dẫn đến bách bệnh, có thể đoán nhân thọ, không phải độc vật thì là cái gì? Ta lúc trước chính vì uống trà mua ở đây, bị thượng thổ hạ tả, nằm hơn tháng trời!”

Lý tú tài lời này nói ra hùng hồn, bén nhọn hữu lực, lập tức kích động cảm xúc của mọi người, lập tức một số người ở bên cạnh kêu lên: “Trách không được gần đây ta có cảm giác cơ thể không được thoải mái, hóa ra là do trà gây ra, vậy mà ta hàng tháng còn tiêu tốn nhiều bạc như vậy, về sau không mua nữa!”

“Ta cũng nhận thấy gần đây thân thể mình không khoẻ!”

“Chính là, xem ra về sau không nên uống trà nữa!”

Mọi người thấy Lý tú tài nói ra đạo lý rõ ràng, nghe xong đã tin hẳn bảy tám phần.

Lý tú tài thấy mình tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy rất đắc ý, nghĩ tới không bao lâu nữa lời này có thể truyền khắp toàn thành, thậm chí cả nước, mỗi người biết được sẽ nói hẳn Lý tú tài bác học đa tài, đến lúc đó xem ai còn dám coi khinh hắn! Nhất thời không khỏi cao hứng rung đùi đắc ý.

Lúc này, động tĩnh ở đại đường đã kinh động đến hậu viện. Đại phu nhân cùng Trang Tín Xuyên từ hậu viện đi ra, Phạm Thiên cũng tìm được Lưu chương quý, chỉ vào Tần Thiên bên kia sốt ruột nói với Lưu chương quý: “Đại chương quý, chính là ở kia, người xem xem, thật sự hắn bắt nạt người quá đáng!”

Trang Tín Xuyên nhìn cả sảnh đường ồn ào, đã không còn tính nhẫn nại, sai sử gã sai vặt bên cạnh: “Nhanh đi, đem tên tú tài nghèo kiệt hủ lậu kia đánh bay ra ngoài! Hắn ta không phải đang quấy rối sao?”

“Chậm đã!” Đại phu nhân lớn tiếng quát ngưng gã sai vặt cùng Đại chương quý, “Tần Thiên không phải đang tiếp đón sao?”

“Tần Thiên?” Trang Tín Xuyên quay đầu nhìn về phía Đại phu nhân, có chút bất khả tư nghị: “Ta biết Tần Thiên là người của Đại nương, nhưng mà có phải Đại nương đã quá coi trọng nàng hay không? Một nha đầu như nàng ta có thể xử lý được loại sự tình này sao? Nếu tùy ý để tú tài này nói hươu nói vượn, để mấy lời này truyền ra ngoài, về sau Trà Hành chúng ta làm sao buôn bán được nữa?”

Tuy rằng Trang Tín Xuyên vẫn nghĩ biện pháp âm thầm mượn sức Tần Thiên, nhưng chỉ vì nàng là thân tín của Đại phu nhân, cũng không có nghĩa hắn thật sự cho rằng nàng có năng lực gì cả.

“Có thể xử lý hay không, nhìn xem là biết.” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên trong đám người, mỉm cười.

Trang Tín Xuyên thấy Đại phu nhân kiên trì, cũng không biết nói gì, hắn nhìn về thân ảnh yếu điệu ở phía trước, nghĩ rằng, Đại nương nắm chắc như vậy, chẳng lẽ tiểu nha đầu này thật sự có năng lực?

Mà bên kia, Tạ công tử cùng tùy tùng cũng từ nhã gian đi ra, đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Nam tử mặt đầy sẹo ở bên tai Tạ công tử nhỏ giọng nói một câu: “Công tử, lão gia đã hẹn Vận sử đại nhân ở Vọng Giang lâu, đã sắp đến giờ rồi.”

Tạ công tử tràn đầy hứng thú nhìn Tần Thiên đứng trong đám người cười khanh khách, khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ lay động cây quạt, không chút hoang mang nói: “Đừng nóng vội, xem xong một màn này rồi hãy đi!”

Trong đám người.

Thời điểm Lý tú tài đang kỳ quái suy nghĩ, thanh âm thanh thúy của Tần Thiên lại vang lên: “Tú tài lão gia, ngài không khỏi nói chuyện có chút giạt gân rồi!”

Lý tú tài tức giận vung tay: “Tiểu nha đầu này, người thì biết cái gì? Cũng dám nghi ngờ bản tú tài ta!”

Tần Thiên mỉm cười, nói: “Thuật nghiệp hữu chuyên công, nói đến chi, hồ, giả, dã, Tứ Thư Ngũ Kinh, ta vụn vặt lẫn cũng không bì kịp tú tài lão gia. Nhưng mà luận khởi về lá trà, ta dám nói, có rất ít người có thể đàm luận với Trà Hành tiểu nhị chúng ta!”

Lúc này Lý tú tài đang hăng say, bỗng nhiên bị người khác gây sự, sao lại không bực bội, vốn định phát giận, nhưng thấy đối phương là nữ tử, lại đang hé ra khuôn mặt tươi cười, tức giận cũng không thể phát tiết, lập tức trưởng đồ mặt nói: “Được, bản tú tài thật muốn nghe thử xem, tiểu nha đầu nhà người liệu có cao kiến gì!”

Người vây chung quanh thấy Tần Thiên diện mạo thanh tú, tươi cười đáng yêu, tiểu nha đầu này cũng dám khiêu chiến tú tài, đều thấy thú vị, huyên não ồn ào, thúc giục nàng mau nói.

Phía sau, Đại phu nhân trên mặt vẫn mang mỉm cười, bình bình tĩnh tĩnh, Trang Tín Xuyên cũng thấy khá hứng thú, kêu gã sai vặt đem ghế dựa đến. Bên này, Tạ công tử phe phẩy cây quạt, khuôn mặt cũng đầy ý cười.

Chương 36: Khoan dung mà độ lượng

Trong nhất thời, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Tần Thiên.

Tần Thiên hướng nhìn mọi người, đôi mắt đen lúng liếng nhanh chuyển, khoe miệng hiện lên nụ cười ngọt ngào. Mọi người tâm tình đang mong chờ được xem náo nhiệt, nhưng thấy nàng ở trước mắt bao người vẫn bình tĩnh như cũ, không có nửa điểm kích động, trong lòng bắt đầu thu hồi sự khinh thường, chờ mong Tần Thiên nói tiếp.

Tần Thiên nhìn về phía Lý tú tài, chậm rãi cười nói: “Tú tài lão gia không phải không có đạo lý...”

Nghe đến đó, Lý tú tài lại ngẩng đầu lên, đắc ý “Hừ” một tiếng, vốn định khoe khoang một câu, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, ngữ khí Tần Thiên bỗng nhiên chuyển: “Nhưng mà... Trà kinh có câu, ‘Tục uống trà, có từ thời Thần Nông, truyền sang Chu công nước Lỗ’, có thể thấy được trà là vật đã có từ hai ngàn năm về trước. Một vật có thể được lưu truyền lâu như vậy, không phải không có đạo lý. Tú tài lão gia lời nói nhìn qua dường như rất thuyết phục, nhưng lại xem nhẹ một chữ ‘Độ’!”

Từ lúc cùng sư phó học tập tri thức về trà, Tần Thiên mới phát hiện, lịch sử của thế giới này cùng thế giới kia của mình có rất nhiều điểm tương tự, ngay cả một số nhân vật lịch sử cũng giống nhau.

“Độ? Độ là ý gì?” Trong đám đông có người vội hỏi.

Tần Thiên khoe miệng tươi cười càng sâu sắc, hai má lúm đồng tiền lấp ló, đôi mắt to vụt sáng, mang vẻ tinh linh đáng yêu, làm cho người ta kim lòng không được sinh ra yêu thích.

“Thế gian vạn vật đều chú ý đến một chữ ‘Độ’ này, nói cách khác, ví dụ cơm ăn quá nhiều cũng không phải là tốt. Nhưng đó đâu phải lỗi của cơm gạo? Trà cũng giống vậy, chỉ cần dùng một lượng vừa phải thì có thể kéo dài tuổi thọ, là linh dược chống lại bệnh tật. Còn như theo lời của tú tài lão gia, trà là độc vật, làm hại đến thân thể...!”

Nói tới đây, Tần Thiên tiến lên từng bước, nhìn về phía mọi người cười nói: “Là độc vật vẫn là linh dược, kỳ thật đều là do các vị lão gia sử dụng, không thể bởi vì chính mình không kiểm soát tốt, lại đem trách nhiệm đổ lên đầu lá trà, có phải hay không?”

“Có đạo lý, tiểu cô nương nói có đạo lý.” Mọi người đều gật đầu.

Lý tú tài không phục, tiến lên, lớn tiếng nói: “Nói xạo, chỉ là nói xạo. Độc vật chính là độc vật, uống nhiều uống thiếu, kiểu gì cũng trúng độc chỉ là nặng hay nhẹ mà thôi. Mọi người không nên tin lời của nàng ta, nàng ta là người của Trà Hành, tất nhiên phải nói như vậy rồi!”

Tần Thiên quay đầu lại, thẳng tắp nhìn về phía Lý tú tài, trên mặt tươi cười không thay đổi, thanh âm đã có chút trầm, “Xin hỏi tú tài lão gia, mỗi ngày uống trà, giờ nào uống, trước khi ăn uống hay là sau khi ăn xong mới uống?”

Lý tú tài bất quá là chỉ là một kẻ một sách cũng không hẳn giỏi về ngôn luận cãi lý, chỉ muốn mượn cơ hội này biểu hiện bản thân, cũng không có nghĩa hẳn có nghiên cứu về trà. Lúc này Tần Thiên đột nhiên hỏi, trong lúc nhất thời không biết đối phương có dụng ý gì, lập tức thành thật trả lời.

“Bản tú tài ta mỗi ngày uống 7, 8 chén trà, giờ nào cũng uống, trước hay sau khi ăn xong cũng đều uống!” Nói xong lại cười lạnh: “Chẳng lẽ uống chén trà còn phải để ý đến giờ hoàng đạo hay sao?”

Tần Thiên nhướn một bên lông mày, vỗ tay cười nói: “Tú tài lão gia lời này đúng phân nửa, uống trà tuy rằng không cần nhìn canh giờ, nhưng tuyệt đối phải chọn thời điểm!” Nói tới đây, lại xoay người nhìn mọi người, tiếp tục nói: “Trà tuyệt đối không được uống trước khi ngủ hoặc khi bụng rỗng, trước khi lên giường mà uống trà sẽ ảnh hưởng giấc ngủ, bụng rỗng mà uống trà sẽ làm hại đến thân thể, gây trở ngại tiêu hóa, nghiêm trọng còn có thể khiến tim đập nhanh, đau đầu, chính là biểu hiện bị say trà. Hơn nữa hiện tại thời tiết nóng bức, nước trà pha không nên vượt qua 12 canh giờ, nếu không rất dễ gặp hiện tượng thượng thổ hạ tả!”

Nói đến đây, Tần Thiên quay đầu lại nhìn Lý tú tài liếc mắt một cái, Lý tú tài có chút chột dạ quay đầu.

Một ít người nhìn thấy, lập tức cười ra tiếng: “Lý tú tài, hóa ra người uống trà để qua đêm sao!”

Lý tú tài hé ra mặt tướng đỏ bừng, muốn phản bác, lại không thể nói nên lời. Tính bỏ chạy, đường lại bị mọi người chặn lại, trong lúc nhất thời xấu hổ không thôi.

“Lại có, uống trà kỵ uống trà quá nóng hoặc quá lạnh. Uống quá nóng sẽ bị trệ hàn, uống quá lạnh sẽ bị tụ đờm, kỵ uống quá nhiều lần trong ngày, pha trà nhiều hơn ba bốn lần, uống vào sẽ bị trúng độc tố. Còn có, kỵ trước khi ăn uống trà và sau khi ăn lập tức uống trà.”

Bên kia, Tần Thiên hướng về mọi người tiếp tục nói, tay phải của nàng hơi hơi khoa tay múa chân, mi phi sắc vũ, hai mắt phát sáng. Khi nói chuyện, một loại linh khí bức nhân lộ ra, hơn nữa dung nhan của nàng cũng không tầm thường, tươi cười thân thiết đáng yêu, thanh âm như châu lạc ngọc bàn, thanh thúy êm tai, tất cả điều này đều hình thành nên mị lực độc đáo, hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người.

Trong lúc nhất thời, đại đường im ắng, chỉ có Tần Thiên nói liên tục không ngừng, thanh âm lưu sướng lạnh lẽo.

“Nói tới điểm tốt của lá trà, lá trà không chỉ giúp nâng cao tinh thần, thanh lọc giải nhiệt, tiêu thực tiêu đờm, còn có thể giảm béo, trừ bỏ phiền muộn, giải rượu, giải khát, hạ hỏa. Hơn nữa, còn có thể kéo dài tuổi thọ, phòng trừ bệnh tật, nữ nhân uống trà, còn có thể giúp giảm béo, đối với bảo dưỡng làn da cũng rất tốt! Nhưng mà, uống trà tốt nhất là hai lần một ngày, có thể uống ba bốn lần là tối đa, phương bác là địa phương nấu ăn nhiều dầu mỡ, nhiều nhất cũng không thể vượt quá bốn lần. Vượt qua số lượng này, trà sẽ thật sự trở thành độc vật!”

Mọi người nghe gật đầu không ngừng, vui lòng phục tùng, mà bọn tiểu nhị vốn xem thường Tần Thiên, lúc này đều là khiếp sợ không thôi, đạo lý đó bọn họ có biết, nhưng nghe nói liền mạch như vậy cũng chưa từng nghe qua, cho dù biết một phần kiến thức đó, bọn họ cũng không thể nói ra có trật tự, có đạo lý rõ ràng như vậy.

Bất tri bất giác, bọn họ nhìn về phía Tần Thiên trong ánh mắt kinh dị đồng thời mang theo tia bội phục!

Lúc này, Lý tú tài đang rất xấu hổ. Vốn định làm náo động một phen, lại không nghĩ rằng bị một tiểu nha đầu cãi lý á khẩu không trả lời được, hẳn vừa thẹn vừa giận, lấy tay áo che mặt, muốn vụng trộm chuồn đi. Nhưng mà có người già chuyện không chịu buông tha hắn.

Có người kéo lấy ống tay áo của hắn, nói: “Lý tú tài, trà nếu không phải là độc vật, người dù sao cũng phải mua một chút, có điều cần phải đem những điều tiểu cô nương đây ghi tạc trong lòng, đừng bao giờ uống trà để qua đêm nữa!”

Mọi người cười ha ha, Lý tú tài hận không thể tìm lỗ chui xuống.

Nhưng lúc này, Tần Thiên lại tiến lên hướng về Lý tú tài hơi hạ thân, nói: “Tiểu nhị cảm tạ những lời chỉ điểm của tú tài lão gia!”

Lý tú tài nghĩ Tần Thiên muốn châm chọc hắn, mặt tái đi, chỉ vào Tần Thiên tức giận đến nói không ra lời.

Tần Thiên lại ngẩng đầu nhìn Lý tú tài thành tâm thành ý nói: “Tú tài lão gia, lời của tiểu nhị đều xuất phát từ chân tâm, tú tài lão gia có lòng nghĩ đến mọi người, cũng là dịp để chúng ta cảnh tỉnh. Lúc bán trà từ trước tới nay, chúng ta đều xem nhẹ việc thuyết minh cho khách nhân những điều này, cũng vì như thế nên mới khiến tú tài lão gia bị bệnh, kỳ thật do chúng ta không đúng! Về sau Trà Hành chúng ta sẽ nói ọi người biết cách uống trà đúng, trong tương lai nếu mỗi người đều có thể nhờ uống trà mà cường kiện thân thể, kết quả này tất có một phần công lao của tú tài lão gia!”

Không bức người quá đáng, khoan dung mà độ lượng, lưu lại mặt mũi cho đối phương, chính là mở đường lui cho chính mình. Đây vốn là nguyên tắc xử sự của Tần Thiên.

Mọi người nghe Tần Thiên nói như vậy nhớ tới nếu không phải do Lý tú tài nói ra, họ sẽ không thể biết nhiều như vậy, trong lúc nhất thời lại thu hồi cười nhạo trong lòng, có người thậm chí hướng Lý tú tài chấp tay nói lời cảm tạ.

Lý tú tài thấy vậy, sắc mặt mới chậm rãi hòa hoãn, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt có chút cảm kích.

“Tần Thiên lời này thật vừa lòng ta!” Bỗng nhiên, một người cười lớn đi tới, Tần Thiên nghe tiếng nhìn lại, thấy là Lưu chương quỹ.

Lưu chương quỹ đầu tiên là khen ngợi nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu hướng về Lý tú tài chấp tay thở dài, nói: “Lưu mỗ thay thế ông chủ cảm tạ Lý tú tài chỉ giáo, còn cầu tú tài chữ viết đẹp, đem cách uống trà viết lên giấy, sau đó sẽ đem đặt trong đại đường, giúp ọi người có thể hiểu biết chính xác phương pháp uống trà!”

Lý tú tài mừng rỡ, Thịnh Thế là Trà Hành lớn nhất của Dương Thành, ở trong này lưu lại bút tích của mình, chẳng phải là việc rất vinh quanh hay sao, lập tức gật đầu đáp ứng.

Lưu chương quỹ gọi người lấy giấy bút, Lý tú tài trước mặt mọi người đem những lời Tần Thiên vừa nói viết xuống, tất nhiên là dùng mười phần bản sự, chữ viết ra thật sự rất đẹp!

Viết xong, Lưu chương quỹ lại sai người chọn lá trà tốt tặng Lý tú tài, Lý tú tài cười nhận lấy, một trường phong ba tại nơi này đã tan vào không khí. Sau đó, Tần Thiên cùng Lưu chương quỹ đưa Lý tú tài tiễn ra tận cửa.

Khi Lý tú tài chuẩn bị bước ra, bỗng nhiên xoay người, hướng về Tần Thiên vái chào, nhẹ giọng nói: “Đa tạ cô nương”.

Tần Thiên vội vàng đáp lễ: “Không dám nhận đại lễ của tú tài lão gia”

Lý tú tài đứng thẳng thân mình, nhìn Tần Thiên mỉm cười nói: “Ta khổ sở đọc sách thánh hiền mấy chục năm, cũng vẫn không bằng trí tuệ cùng khí phách của cô nương...” Nói xong lắc đầu, xoay người rời đi.

Tần Thiên nhìn theo đi Lý tú tài, quay đầu đã thấy Tạ công tử cùng tùy tùng đi tới.

Tần Thiên cười nói: “Tạ công tử đã lựa chọn được lá trà thích hợp chưa?”

“Hôm nay còn có chuyện quan trọng, ngày khác lại đến thỉnh giáo cô nương!” Tạ công tử cười nói, cùng tùy tùng đi ra cửa, đến cửa bỗng nhiên lại xoay người, nhìn Tần Thiên mỉm cười, trong nụ cười có loại gian tà khó nói nên lời, “Tạ gia chúng ta như thế nào không tìm thấy một nha đầu thông minh như người vậy?” Nói xong, lại thâm sâu nhìn nàng một cái, quay đầu đi.

Tần Thiên đứng ở cửa nhìn bóng dáng cao lớn của hắn, trong lúc nhất thời có chút không hiểu.

17. , Chương 037-038

Chương 37: Bị đùa giỡn

Hôm đó trên đường trở về, Đại phu nhân bảo Tần Thiên lên xe ngựa.

Trong xe ngựa, Đại phu nhân ngồi ở phía sau bàn nhỏ bằng gỗ, Nguyệt Nương quỳ gối ở đằng sau giúp bà xoa bóp bắp vai. Tần Thiên ngồi ở phía bên kia.

Ánh sáng hoàng hôn theo khe hở trên màn trúc của xe ngựa chiếu vào trong, ánh bên trong xe một mảnh sắc sỡ.

Từ sau khi lên xe, Đại phu nhân vẫn nhắm mắt, dường như hết sức chăm chú hưởng thụ xoa bóp của Nguyệt nương, một câu cũng chưa nói. Tần Thiên cũng chỉ ngồi nghiêm chỉnh một chỗ, không nói một lời.

Cũng không biết qua bao lâu, Đại phu nhân mới mở mắt ra, nhìn Tần Thiên, chậm rãi nói: “Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, người đã có thể tiến bộ như vậy, có thể thấy được người dụng tâm không ít.”

Tần Thiên cười cười, “Đa tạ phu nhân đã cho nô tỳ cơ hội.”

“Cũng là do người tự mình cố gắng, ” Nguyệt Nương một bên giúp Đại phu nhân xoa bóp, một bên cười nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, ta nghe Trương ma ma nói, Tần Thiên mỗi đêm đều thức tới giờ tỵ, buổi sáng giờ mẹo (5h sáng) đã thức dậy, nàng cũng thật có tâm!”

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên, mỉm cười, trong ánh mắt tràn đầy khen ngợi.

“Bắt đầu từ ngày mai, người không cần làm việc ở đại đường nữa. Ta sẽ an bài việc làm cho người.” Đại phu nhân lại nói.

“Phu nhân, không cần Tần Thiên tiếp đón khách nhân sao?” Tần Thiên mở to hai mắt.

Đại phu nhân vốn là người nghiêm túc, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng Tần Thiên trờng mắt to, khuôn mặt trong trắng hồng hào, đôi mắt đen lúng liếng, lông mi thật dài, nhìn qua giống như một con mèo nhỏ đáng yêu, nhất thời nhin không được cười rộ lên, “Như thế nào, người muốn cả đời ở đại đường tiếp đón khách nhân?”

“Không phải ạ...” Tần Thiên hí mắt cười rộ lên, hai má lúm đồng tiền hiện ra ngọt ngào nhộn nhạo nói: “Phu nhân bảo Tần Thiên làm cái gì, Tần Thiên sẽ làm cái đó. Đi theo làm tùy tùng, cũng không dám chối từ!” Vừa nói, vừa vỗ bộ ngực, bộ dáng thập phần trâu chọc.

Cùng Đại phu nhân ở chung một thời gian, Tần Thiên đã biết, Đại phu nhân kỳ thật là người mặt lạnh tâm nóng, chỉ cần là lúc Đại phu nhân tâm tình tốt, Tần Thiên liền nhin không được ở trước mặt bà nghịch ngợm một chút, chọc cho bà cười. Không biết vì sao, Tần Thiên thực thích loại cảm giác này.

Đại phu nhân bị bộ dáng của Tần Thiên chọc cho vui vẻ, chỉ vào Tần Thiên quay đầu cười nói với Nguyệt nương: “Người xem xem, người xem xem, hồi trước ta và người còn nói đây là một đứa nhỏ thành thật! Hiện tại cũng hiện nguyên hình rồi!”

Tần Thiên bĩu môi, như là rất ủy khuất, “Phu nhân, Tần Thiên làm sao không thành thật ...”

Bộ dáng đáng yêu kia lại đem Đại phu nhân chọc cười, bà và Nguyệt Nương cùng nhau cười rộ lên.

Đúng lúc này, ngoài xe ngựa vang lên tiếng khóc than. Đại phu nhân xoay người vén rèm xe lên, thấy trước mặt một trận lộn xộn, vô số công sai đang trối một đám nam nữ đi ra từ một tòa nhà lớn.

Đại phu nhân nhìn tòa nhà lớn, nhất thời cả kinh, “Đây không phải là phủ của Trương lão bản sao? Đã xảy ra chuyện gì? Lão sai nha dừng xe!” Đại phu nhân nói với phu xe ngựa.

Xe dừng lại, Tần Thiên nhân tiện nói: “Phu nhân, nô tỳ xuống hỏi thăm xem.”

Đại phu nhân ngăn nàng lại: “Bên ngoài lộn xộn, một nữ hài tử như người ra đó không an toàn, ta sẽ sai người khác đi.” Nói xong bảo Nguyệt Nương phân phó gã sai vặt đi theo xe ngựa ra ngoài hỏi thăm.

Tần Thiên thừa dịp cơ hội này, kéo màn xe ra nhìn, đã thấy bên ngoài ít nhất hơn trăm người bị trói lại, mấy người đầu tiên dường như còn bị còng tay, có vẻ như là chủ nhân của tòa nhà này. Phía sau hẳn là gia nô trong phủ, một đội ngũ rất dài, nam nhân cùng nữ nhân tách ra, nam nhân vẻ mặt bị thương, nữ nhân ôm tiểu hài tử tiếng khóc chấn thiên, một số lão nhân già cả đi không được, công sai liền giơ roi lên vụt.

Tiếng kêu rên vang lên từng hồi, cảnh tượng đập vào mắt thật kinh hãi.

Tần Thiên lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp thô thảm như thế, chạm vào ngực nhói nhói.

Chỉ chớp lát, gã sai vặt hỏi thăm trở về, đứng ở cửa xe đáp lời: “Nghe nói là Trương gia chủ tử phạm tội, trong phủ nam nhân hơn 50, 60 tuổi đều bị phanh chặt đầu, nữ nhân đều sung nhập doanh kỹ, ngay cả tiểu hài tử cũng có kết cục như thế...” Gã sai vặt đem tình huống hỏi thăm kể lại, thanh âm có chút run run, hiển nhiên bị một màn trước mắt này làm sợ hãi.

“A...” Đại phu nhân sắc mặt khê biến, kêu nhỏ ra tiếng.

Nguyệt Nương thấy Đại phu nhân sắc mặt không tốt, vội vàng kêu lão mã phu đánh xe đi.

“Trương gia lúc trước cũng là đại phú nổi danh trong thành, cũng từng rất sung túc, không nghĩ tới trong một đêm lại tan cửa nát nhà.” Đại phu nhân sắc mặt tái nhợt, vô hạn thổn thức.

Nguyệt Nương nói: “Ai kêu Trương thiếu gia vì bạc, cùng tặc tử làm loạn, gây nên bao điều ác...”

“Trương thiếu gia một người phạm tội, lại làm liên lụy đến mấy trăm mạng người trong phủ, còn bao phụ nữ, gia nô, tiểu hài tử vô tội, làm bậy, làm bậy a...” Đại phu nhân không nhịn được thở dài.

Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, lúc này trên mặt bà lộ rõ vẻ thương xót từ tận đáy lòng. Tuy rằng nàng đã sớm biết Đại phu nhân hậu đãi hạ nhân, nhưng mà chỉ đến lúc này, Tần Thiên mới chính thức hiểu được, Đại phu nhân quả thật quý trọng tính mạng hạ nhân, cũng không giống với các chủ gia khác, hèn hạ hạ nhân, coi mạng người như cỏ rác.

Tuy rằng xuyên qua thành gia nô thực bị thương, nhưng mà, nàng hẳn là may mắn khi có một chủ tử như vậy.

Trở về phủ, Tần Thiên đi theo Nguyệt Nương vào phòng hầu hạ Đại phu nhân thay đổi quần áo, rửa tay rửa mặt, đỡ bà đi nghỉ ngơi.

Bởi vì Tần Thiên đã trở thành nhị đẳng nha hoàn, cho nên có thể tùy ý ra vào phòng của Đại phu nhân.

Tần Thiên hầu hạ phu nhân xong, trở lại phòng ở của mình thay đổi quần áo đi ra, thời điểm đi đến viện, bỗng nhiên nhìn thấy một nha hoàn mặc lục y hướng nàng ngoắc gọi.

Nha hoàn này có chút lạ mắt, là lần đầu tiên gặp, Tần Thiên đi qua, cười hỏi: “Tỷ tỷ tìm ta?”

Nha hoàn cười nói: “Cô nương là Tần Thiên phải không, ta ở phòng thêu thùa, quần sự ma ma của chúng ta có một số việc muốn tìm cô nương, cô nương có tiện đi một chuyến?”

Quần sự ma ma tìm đến các nha hoàn trong viện cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Tần Thiên không chút nghi ngờ, cười nói: “Được, hiện tại vừa vặn ta đang rảnh.” Nói xong quay đầu nói với Lam Sơn một tiếng, rồi đi theo nha hoàn ra sân.

Phòng thêu nằm ở phía đông nam của Trang phủ, đi từ viện Đại phu nhân đến đó, phải đi xuyên qua hậu hoa viên.

Dọc theo đường đi, lục y nha hoàn đều đi ở phía trước, bộ pháp vội vàng, Tần Thiên hỏi thì nàng ta cũng chỉ nói hai câu ứng phó. Thời điểm tới hoa viên, cước bộ nàng ta càng lúc càng nhanh, Tần Thiên cơ hồ phải chạy mới có thể đuổi kịp. Thời điểm nàng cảm thấy có chút không thích hợp, nha hoàn kia bỗng nhiên rẽ vào một gốc cây đại thụ, đuổi tới nơi đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tần Thiên dừng lại cước bộ, nhìn phương hướng biến mất của nàng ta mà ngây ngẩn cả người. Đang lúc chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến thanh âm, vừa định quay đầu, lại bị người từ phía sau chặn ngang ôm lấy.

Tần Thiên hoảng sợ, kêu to ra tiếng, lập tức một đôi bàn tay che miệng của nàng lại, đồng thời, một người cúi đầu tiến đến bên tai nàng, đè thấp thanh âm nói: “Tiểu nha đầu, đừng kêu, là ta...” Hơi thở nóng rất phun vào cổ nàng, thanh âm gian tà vô hạn ái muội.

Tần Thiên mở to hai mắt, nàng tất nhiên nhận ra thanh âm này, còn không phải tên cầm thú Nhị gia kia, Trang Tín Xuyên!

Hắn đây là muốn làm gì? Không phải là muốn ở hậu hoa viên cứng rắn cưỡng bức nàng chứ? Hắn không có cầm thú đến mức này chứ!

Tần Thiên ra sức giãy dụa, nhưng mà Trang Tín Xuyên dáng người cao lớn, thân thể cường tráng, chế trụ nàng quả thực không cần tốn nhiều sức.

“Không nghĩ tới người nhìn qua gầy gò, vòng eo thế nhưng mềm mại như thế...” Trang Tín Xuyên ở bên tai nàng nhẹ nhàng cười, tay ở trên lưng nàng捏 một cái, làm cho Tần Thiên cảm thấy buồn nôn. Tần Thiên khó thở, hé miệng, dùng sức cắn ngón tay của hắn. Trang Tín Xuyên đau kêu ra tiếng, bất đắc dĩ đành phải buông Tần Thiên ra.

Tần Thiên thoát ly khống chế, vội quay đầu bỏ chạy. Trang Tín Xuyên hiển nhiên sẽ không đơn giản buông tha nàng như vậy, không tới vài bước liền đuổi kịp, bắt lấy cánh tay nàng, dùng sức kéo nàng đến giả thạch, áp chế khiến nàng không thể động đậy.

Tần Thiên muốn lấy tay đánh, hắn đã bắt trụ tay nàng, định dùng chân đá, hắn liền dùng chân chặn nàng lại. Tần Thiên tức giận ngẩng đầu lên, đã thấy hai mắt hắn lóe sáng, khóe miệng mỉm cười, một vẻ mặt dạt dào hứng thú.

“Không nghĩ tới, tiểu nha đầu người chẳng những nhanh mồm nhanh miệng, còn là một con mèo hoang nhỏ, thú vị, thực sự thú vị! Nha đầu, không bằng ta hướng Đại nương nói muốn người, người chuyên tâm hầu hạ Nhị gia ta, về sau được hưởng vinh hoa phú quý, vàng bạc đầy người, không cần phải xuất đầu lộ diện như hiện nay nữa?”

Mà chính vào lúc này, Trang Tín Ngạn từ sau một gốc cây cổ thụ cách đó không xa đi ra, vừa vặn nhìn thấy một màn này, hắn đầu tiên là ngẩn ra, sau đó rất nhanh nhủu mày lại.

Chương 38: Ký ức ủa về

Ở góc độ này của Trang Tín Ngạn, nhìn thấy tình ảnh giống như Trang Tín Xuyên cùng nữ tử kia trốn ở chỗ này vụng trộm tán tỉnh.

Trang Tín Xuyên thân hình cao lớn, đem mặt nữ tử và đại bộ phận thân hình che lấp, chỉ lộ ra vạt áo, từ chất liệu và kiểu dáng, hẳn là nha hoàn trong phủ.

Loại chuyện này cũng không kỳ quái, hắn đã nhìn thấy không chỉ một lần nha hoàn trong phủ hướng về Trang Tín Xuyên cầu dẫn. Ý nghĩ đó của mấy nha hoàn ai cũng có thể lý giải, có thể trở thành chủ tử tương lai của Trang phủ, một bước từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, ai mà không muốn.

Loại chuyện này, hắn cũng mặc kệ. Đang chuẩn bị tránh đi, bỗng nhiên, mặt Tần Thiên hiện ra qua vai của Trang Tín Xuyên một chút, lại rất nhanh bị thân mình Trang Tín Xuyên che khuất, tuy rằng chỉ có trong chốc lát, nhưng cũng đủ cho Trang Tín Ngạn nhận lực tình nhuệ thấy rõ ràng.

Trang Tín Ngạn giật mình, trong giây lát, một số chuyện cũ, cũng là chuyện mà hắn muốn quên đi nhất, như thủy triều dâng mãnh xâm nhập vào óc hắn.

Mẫu thân dẫn tới một nữ tử tầm mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt xinh đẹp đến bên cạnh hắn, khi đó hắn mới chỉ có mười lăm tuổi.

Mẫu thân nắm tay hắn, lén lút nói với hắn: “Ngạn nhi, nha đầu này con có thích không?”

Hắn nhìn về phía nàng ta đang đứng cách đó không xa sau lưng mẫu thân, mà nàng ta cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt ngập nước ẩn chứa sợ hãi, làn da trắng nõn, khi nàng ta mỉm cười, xinh đẹp tựa như một đóa hoa.

Ngay lúc đó hắn chỉ cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng gật đầu.

Từ lúc đó, nàng lưu lại bên cạnh hắn.

Một khoảng thời gian rất dài, nàng cùng hắn đọc sách, viết chữ, hầu hạ hắn, hắn thích nhìn thấy nàng, mỗi khi hắn nhìn thấy nàng cười, hắn sẽ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng tươi cười của nàng càng ngày càng ít, vẫn như cũ hầu hạ bên cạnh hắn, nhưng mà với sự miễn cảm, hắn đã nhận ra được lòng của nàng không yên.

Có một ngày, nàng từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt tái nhợt, kỳ dị, nàng nhìn hắn cười, cười như mọi khi ôn nhu, xinh đẹp, nhưng mà trong miệng lại phun ra ngôn ngữ ác độc.

“Người là kẻ cầm điếu vô dụng, ta sao lại phải phí thời gian đi hầu hạ người chứ?”

Hắn ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu xinh đẹp của nàng, lúc này mới nhớ ra, chính mình dường như chưa bao giờ nói cho nàng mình biết môi ngữ.

Tươi cười của nàng càng ngày càng ôn nhu, nhưng lời nói lại càng ngày càng ác độc: “Cho dù ta hiện tại đang mang người, người cũng nghe không được, như vậy người căn bản chỉ là một phế vật. Nếu là phế vật, còn có thể có nữ nhân sao? Nay tương lai ta sẽ bị người phá hỏng, ta thật không cam lòng, ta xinh đẹp như vậy, vì sao phải hầu hạ một phế vật như người chứ? Ta hận người, ta hận người, ta muốn tránh người thật xa, ta không muốn cả đời bị trói buộc với quái vật không thể nghe cũng không thể nói như người!”

Nói xong, nàng xoay người chạy ra ngoài, hắn ở trong phòng sững sốt sau một lúc lâu, tâm giống như bị đao cắt vô cùng đau đớn. Nhưng nhớ tới nàng nói muốn cách xa hắn, lại liều lĩnh đuổi theo.

Hắn chạy đuổi tới sau hoa viên, không nghĩ tới lại có chuyện đau lòng hơn đang chờ hắn, hắn thấy nàng ôm đệ đệ của hắn, so với hắn còn nhỏ hơn một tuổi, Trang Tín Xuyên. Tín Xuyên xé rách quần áo của nàng, cùng nàng tiến vào trong bụi hoa...

Xem đến đây, hắn yên lặng xoay người, từng bước một đi trở về sân của mình, không bao lâu, hắn ngã bệnh.

Qua vài ngày, chuyện của nàng cùng Tín Xuyên bị mẫu thân biết. Hắn từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thấy mẫu thân giận dữ như vậy. Tín Xuyên được Nhị nương che chở, mẫu thân chỉ có thể đem nàng bán đi.

Lúc này, hắn mới biết được, hóa ra mẫu thân đã cùng nàng nói chuyện muốn nàng cùng mình viên phòng. Nàng không muốn đi theo mình, nên mới mạo hiểm cầu dẫn Tín Xuyên, kỳ vọng có thể vụng trộm hoài thai đứa nhỏ của hắn, mượn cơ hội này thay đổi vận mệnh.

... Ta không muốn cả đời bị trói buộc với một quái vật không thể nghe cũng không thể nói như người! ...

Hắn nhớ tới những lời này từ lúc mười lăm tuổi, bất tri bất giác chảy nước mắt.

Ký ức nhanh chóng quay trở về, lại bị hắn cố ý áp chế quên đi. Trang Tín Ngạn nhìn nam nữ đang dây dưa phía trước, tâm giống như hàn băng lạnh lẽo.

Thì ra trên đời nữ nhân đều là như vậy... Trừ bỏ mẫu thân, trừ bỏ Nguyệt nương, căn bản không có nữ nhân nào đáng tin cậy...

Lần khảo nghiệm đó khiến hắn cảm thấy nha đầu này có lẽ sẽ là ngoại lệ, hóa ra trên đời này chưa bao giờ có ngoại lệ, chỉ cần có cơ hội vươn tới vị trí cao, các nàng sẽ không chút do dự ruộng bỏ chủ tử!

Bên này, Tần Thiên bị Trang Tín Xuyên áp chế không thể động đậy, tức giận đến phát hỏa, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Xuyên tức giận nói: “Nhị thiếu gia, nô tỳ là nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, người đối với nô tỳ như thế này, thật sự không đem Đại phu nhân để vào mắt!”

Nếu không phải cố kỵ thân phận của hắn, Tần Thiên thật muốn nhổ vào gương mặt vô sỉ kia.

Trang Tín Xuyên sắc mặt trầm xuống, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt hung ác nham hiểm, “Cho rằng người có ba phần nhan sắc, người liền lộng ngôn sao! Người lấy Đại nương ra bảo ta phải nể mặt, thân phận người là cái gì! Bất quá chỉ là một nô tài mà thôi, Đại nương sẽ vì người, một nô tài mà xử lý ta thế nào? Chỉ

cần ta nói một câu, Đại nương sẽ đem người cho ta, Nhị gia ta để ý người, là phúc khí từ kiếp trước của người. Người tốt nhất làm cho tâm trạng ta vui vẻ, nếu không, xem ta sau này trừng trị người thế nào!”

Nói xong cúi đầu xuống, Tần Thiên liềm mạng giãy dụa, mắt thấy sẽ bị hấn vũ nhục, bỗng nhiên, Tần Thiên quát to một tiếng: “Nhị thiếu phu nhân !”

Sớm đã nghe nói vị thiếu phu nhân này hủ đoạn lợi hại, khiến Trang Tín Xuyên phong lưu không ai bì nổi cũng phải có chút cổ kị, cũng không biết có thật hay không.

Ai ngờ, bốn chữ này giống như phù chú, khiến động tác Trang Tín Xuyên tạm dừng. Tần Thiên thầm nghĩ một tiếng may mắn, thừa dịp cơ hội này đẩy hấn ra, vừa định thoát thân, lại nhìn thấy Trang Tín Ngạn đứng cách đó không xa.

Áo khoác dài trắng như tuyết bị gió nhẹ nhàng thổi bay, gương mặt mang vẻ lạnh lùng, dung nhan tuấn mỹ cao thượng như băng ngọc, tựa như kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời đất.

Rõ ràng là tư thái phong tư yếu điệu, nhưng vì ánh mắt hấn quá mức lạnh lẽo, mà phá hỏng bộ dáng yên tĩnh đẹp đẽ này.

Tần Thiên dừng lại cước bộ, nhất thời có chút giật mình, hấn đã đến đây từ lúc nào?

Phía sau Trang Tín Xuyên đã ý thức được mình bị lừa, xoay người vừa định đuổi theo Tần Thiên, đã thấy Đại ca của mình.

Hấn dừng lại, trên mặt mang ý cười, trong ánh mắt có sự khinh thường, tuy rằng biết rõ hấn nghe không thấy, vẫn gọi một tiếng Đại ca. Lại muốn đuổi theo lôi kéo Tần Thiên.

Tần Thiên chạy tới, trốn bên cạnh hấn, ánh mắt nhìn hấn cầu xin giúp đỡ.

Nếu muốn khảo nghiệm nàng thì dù sống dù chết, cũng phải bảo hộ nàng một chút đi!

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái.

Như thế nào, bị hấn phát hiện, lại ở đây làm bộ làm tịch sao? Nghĩ đến hấn nghe không thấy thì giả vờ ra vẻ?

Trang Tín Ngạn thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

Tần Thiên ngơ ngác nhìn bóng dáng hấn tựa như trích tiên, trong lòng bỗng nhiên tức giận.

Đang nghĩ cái gì vậy? Rõ ràng thấy nàng bị bắt nạt cũng bỏ mặc, hấn là cái chủ tử gì vậy!

Nhưng mà lại nghĩ tới, có lẽ hấn nhìn thấy một màn này cũng không biết tình huống gì đang phát sinh? Dù sao cũng nghe không thấy mà.

Nghĩ vậy, trong lòng lại bình thường trở lại.

Lúc này cách đó không xa truyền đến thanh âm cười đùa, Trang Tín Xuyên nghe tiếng nhìn lại, Tần Thiên nhân cơ hội này đi theo phía sau Trang Tín Ngạn.

Khi Trang Tín Xuyên phát hiện, Tần Thiên đã đi cách một khoảng xa, Trang Tín Xuyên cười lạnh hai tiếng, “Đi theo phế vật đi, nghĩ rằng hấn bảo hộ được cho người sao?”

“Tướng công, chàng đang nói bảo hộ cho ai vậy?” Bên cạnh một thanh âm kiều mỹ truyền đến.

Trang Tín Xuyên con mắt vòng vo chuyển, cười mỉa quay đầu đi, “Nương tử, tất nhiên là vì phu bảo vệ nàng rồi!”

Bên kia, Tần Thiên đi theo Trang Tín Ngạn hướng về Thanh Âm viện của Đại phu nhân.

Trang Tín Ngạn đi phía trước, như không biết có người đi theo phía sau. Tần Thiên cũng không thèm để ý, nàng liên tiếp quay đầu, thấy Trang Tín Xuyên không đuổi theo, cuối cùng cũng yên tâm.

Nàng nhìn Trang Tín Ngạn phía trước, cảm thấy có chút kỳ quái, sao hấn lại một mình đi dạo, bên cạnh cũng không thấy có người hầu hạ?

Đang nghĩ tới, Hải Phú không biết từ nơi này đuổi theo lại đây, hần đầu tiên là hướng Trang Tín Ngạn hành lễ, sau đó cùng Tần Thiên đi theo phía sau hần. Tần Thiên hỏi hần: “Người đi đâu vậy, sao lại để Đại thiếu gia đi một mình!”

Hải Phú vừa đi vừa nói: “Đại thiếu gia mỗi ngày đều thích tới dạo ở hậu hoa viên một lúc, không cho người nào đi theo.”

Tần Thiên ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Đại thiếu gia hôm nay khi nào thì đến hoa viên?”

“Đã được một lúc lâu rồi, ta thấy đã tới canh giờ đến viện Đại phu nhân, mới đi ra ngoài tìm kiếm. Đúng rồi...” Hải Phú nhìn nàng kỳ quái hỏi: “Người sao lại đi theo phía sau Đại thiếu gia vậy?”

Tần Thiên không trả lời, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng dáng lạnh nhạt của Trang Tín Ngạn ở phía trước, trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận.

Đã ở đó một lúc lâu? Vậy thì chắc chắn, hần căn bản là thấy mọi việc xảy ra?

Mẹ nó chứ, hần cứ như vậy trơ mắt nhìn mọi việc phát sinh, nhìn nàng bị Trang Tín Xuyên bắt nạt?

Có phải bởi vì nàng là hạ nhân, cho nên không để đáng hần bảo hộ?

Giờ khắc này, Tần Thiên ánh mắt như đao, cơ hồ có thể đem bóng dáng hần chẻ làm đôi!

18. , Chương 039-040

Chương 39: Mẫu tử

Trang Tín Xuyên tránh đi thê tử mới cưới đi đến Cúc Hương viện của mẫu thân, nói với mẫu thân đi gặp Đại phu nhân xin Tần Thiên trở thành người của hần.

“Nương, loại chuyện này một nam nhân như con không tiện mở miệng, cũng là người đi nói có vẻ thuận tiện hơn!”

Lý di nương cầm chén trà Thanh Hoa trong tay, đặt mạnh lên bàn một cái, ngón trỏ chỉ đến trán hần.

“Con có thể an phận một chút hay không? Bích Quân vừa vào cửa chưa được bao lâu, con đã nghĩ tới nhà đầu khác, lại là người ở viện của Đại phu nhân. Con cũng không phải không biết, bà ta luôn bảo hộ hạ nhân bên cạnh mình, làm sao để dàng đáp ứng con chứ?”

Linh Nhi đứng ở phía sau Lý di nương giúp nàng ta xoa xoa thái dương, hai mắt lại càng không ngừng liếc về Trang Tín Xuyên bên cạnh, mâu quang lóe ra không chừng.

“Thôi được rồi, đừng xoa nữa, không ra nhẹ cũng không ra nặng, thật khó chịu. Đi ra ngoài, đều đi ra ngoài cho ta!” Lý di nương không kiên nhẫn sai bảo hạ nhân trong phòng.

Linh Nhi cùng các nha hoàn khác lên tiếng lui xuống. Thời điểm khi bước ra cửa, nàng ta nhìn không được quay đầu liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên, thấy hần cũng không hề nhìn mình, không khỏi tức giận méo xệch miệng.

Đợi cho hạ nhân đều đi xuống, Lý di nương nhìn con, lại nói: “Tín Xuyên, vì nương đang muốn tìm cơ hội bắt Đại nương nhường lại vị trí đương gia, chuyện này rất cần sự trợ giúp của bên nhạc gia, ta nói cho con biết, trong khoảng thời gian này, con chiều chuộng Bích Quân thật tốt cho ta!”

Trang Tín Xuyên thở dài, hữu khí vô lực nói: “Đã biết.” Hần nhớ tới một sự kiện, xoay người tiến đến trước mặt Lý di nương thấp giọng nói: “Sự việc kia cũng không có gì phải lo lắng, bất quá cũng cần Tín Trung hiệp trợ, nhưng mà con sợ hần sẽ không đi vào khuôn khổ, nương có biện pháp nào không?”

Nhắc tới việc này, Lý di nương hai mắt sáng ngời, mặt hiện vẻ tham lam, nàng xiết chặt khăn tay, thấp giọng hỏi: “Có thật kiếm được nhiều như con nói hay không?”

“Con lừa người làm cái gì?” Nói xong, Trang Tín Xuyên nhìn ra cửa, quay đầu lặng lẽ vươn ra bốn ngón tay.

“Bốn ngàn lượng?” Lý di nương trừng mắt nhìn.

Trang Tín Xuyên cười lạnh một tiếng, “Là bốn vạn lượng, một tháng bốn vạn lượng!”

“Thật sự?” Lý di nương kích động kêu lên, trên đầu châu sai rung rinh, ánh quang chớp động, dù vậy cũng không bằng hai mắt nàng ta đang lóe sáng.

Trang Tín Xuyên đắc ý nhìn mẫu thân.

“Thật tốt quá! Con, con thật có thể làm được không!” Lý di nương hưng phấn mà vuốt vuốt cánh tay, bỗng nhiên lại yên tĩnh, “Sẽ không bị Đại nương phát hiện chứ?”

“Cho nên mới cần mượn sức Tín Trung, che lại cái miệng của hắn!”

Lý di nương ngồi thẳng thân mình, lông mày nhướn cao, cười lạnh nói: “Chuyện này cứ giao cho nương, hù dọa Tam phòng bọn họ quả thực dễ như trở bàn tay!”

Tuy rằng Tần Thiên rất tức giận, nhưng mà tức giận cũng chỉ có thể để ở trong bụng, chẳng lẽ nàng có thể đi chất vấn Trang Tín Ngạn, vì sao không cứu mình?

Coi như hết, tuy rằng nàng biết bản thân mình là nữ tử xuyên qua nên rất đặc biệt, nhưng ở trong mắt người khác, chỉ là một gia nô mà thôi!

Thật là, vì sao người khác xuyên qua thành nha hoàn, công tử thiếu gia đều muốn tranh giành, đem nàng trở thành bảo bối nâng niu trong tay, bản thân mình lại không được như thế chứ? Thật tức chết mà!

Tần Thiên một đường oán thầm, bên cạnh Hải Phú nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, không khỏi thoáng cách xa nàng vài bước...

Trở lại trong viện, nàng đi theo Lam Sơn, Ngọc Hoàn, Bích Ti cùng nhau hầu hạ Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn dùng cơm chiều. Thời điểm rửa tay, Lam Sơn nói với nàng, “Muội ra hầu hạ Đại thiếu gia ở bên kia, phu nhân chỗ này đã có chúng ta.”

Ngày thường mấy chuyện này đều nha hoàn bên cạnh Trang Tín Ngạn, Thanh Liễu hoặc Liên Hương phụ trách, nhưng hôm nay không biết sao lại thế này, bên cạnh hắn cũng không có nha hoàn đi theo hầu hạ.

“Vâng” Tần Thiên trên mặt kính cẩn nghe lời, nhưng trong lòng lại kêu rên, bảo ta đi hầu hạ hắn! Tin hay không ta lấy một chậu nước gội vào đầu hắn luôn?

Đương nhiên là không dám ...

Bích Ti bưng đến một chậu đồng đựng nước sạch, Tần Thiên ngồi ở một bên, chờ Trang Tín Ngạn rửa tay xong, cầm một khăn sạch giúp hắn lau khô.

Trang Tín Ngạn buông mắt xuống, sắc mặt lạnh lùng nâng hai tay ra khỏi chậu đồng, ngón tay thon dài vừa nhúng vào nước, giống như bạch ngọc trơn bóng, từng giọt nước trên làn da tinh tế bóng loáng của hắn chảy xuống đầu ngón tay, giọt nước rơi vào trong chậu, nổi lên từng vòng tròn nhỏ.

Đèn bên cạnh chiếu rọi vào tay hắn, móng tay trắng sạch, trên đầu ngón tay dính nước ướt át, ánh sáng soi vào chậu đồng, phản xạ ra ánh sáng trơn bóng óng ánh nhuận, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy khắp nơi đều là kim quang, lóng lánh, tựa như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất.

Nào có nam nhân tay đẹp như vậy chứ, đẹp thế này đến nữ nhân cũng phải ghen tị...

Tần Thiên ai oán nhìn hai tay thô ráp của mình.

Rõ ràng là đối lập a...

Hừ, nhưng mà lại là người hời hợt! Tần Thiên sợ hãi than xong, lại nhịn không được oán thầm.

Nàng dùng khăn sạch lau khô nước đọng trên tay hắn, cũng không ngần ngại đầu lên, động tác căn bản không hề ôn nhu.

Trên đầu Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái.

Hầu hạ xong, mấy người Tần Thiên lui xuống, chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Hải Phú ở bên cạnh hầu hạ.

Đại phu nhân một bên đưa cho Trang Tín Ngạn đĩa rau, một bên nói với Nguyệt nương: “Hôn sự của Tín Trung cùng Nghiên Hạnh đã bắt đầu chuẩn bị chưa?”

Nguyệt Nương đặt một chén súp nóng trước mặt Đại phu nhân, “Nhị di thái thái đang chuẩn bị rồi ạ.” Chẳng qua lặng yên không một tiếng động, căn bản không thể cùng Nhị thiếu gia so sánh.

Đại phu nhân trầm mặc một hồi: “Nhị di thái thái dùng bao nhiêu ngân lượng?”

“Một ngàn lượng.”

Đây cũng đúng là quy củ dành cho con của vợ kế. Đại phu nhân thở dài, “Nguyệt Nương, đợi ăn cơm chiều xong lấy từ chỗ ta hai ngàn lượng bạc đưa cho Tam di thái thái, Tín Trung cùng Nghiên Hạnh đều là đứa nhỏ tốt bụng trung thực, hôn sự cho dù không thể cùng Tín Ngạn Tín Xuyên so sánh, cũng không thể ủy khuất bọn họ.”

“Phu nhân, người có lòng với Tam di nương như vậy, nhưng mà di nương lúc nào cũng để ý sắc mặt của Nhị di thái thái a.” Nguyệt Nương nhin không được nói một câu.

Đại phu nhân nói: “Nàng từ nhỏ đi theo lão gia, lại vì lão gia sinh hạ một đôi trai gái, lão gia trước khi nhắm mắt, rất lo lắng cho bọn họ. Ta là chủ mẫu trong phủ, dù sao cũng phải lo liệu. Việc này...” Phu nhân lắc đầu: “Cũng không thể hoàn toàn trách nàng, nàng có khó xử của nàng.”

“Hy vọng Tam di thái thái có thể hiểu được hảo tâm của phu nhân.” Nguyệt Nương nhẹ giọng nói.

Dùng xong cơm chiều, Nguyệt Nương liền đi làm việc phu nhân phân phó. Trong phòng, Hải Phú mang lên giấy bút cho Đại phu nhân và Đại thiếu gia.

Đại phu nhân cười nói với Trang Tín Ngạn: “Ta quả nhiên không có nhìn lầm, Tần Thiên là một nhân tài khó kiếm, cố gắng, có chí tiến thủ, khiêm tốn có lễ, tâm địa cũng tốt. Chờ ngày mai, ta sẽ bắt đầu giúp nàng dần dần quen thuộc với công việc ở Trà Hành. Về sau nhất định có thể trở thành người hữu dụng ở Trà Hành.”

Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Nương, Tần Thiên nha đầu này, vẫn đừng nên tin tưởng quá sớm, cứ chờ một thời gian đã.”

Đại phu nhân kinh ngạc: “Nàng không phải đã thông qua khảo nghiệm của con sao? Con còn điều gì lo lắng?”

“Ta nhìn thấy nàng ở hoa viên phía sau cùng Tín Xuyên dây dưa không rõ.”

Đại phu nhân trầm mặc một hồi, lắc đầu: “Sẽ không, Tần Thiên không phải đứa nhỏ như vậy, có lẽ con nghĩ sai rồi.”

Trang Tín Ngạn tay cầm bút viết, ngây người một hồi lâu, một giọt mực từ ngòi bút chảy xuống giấy viết, lan ra thành một đóa hoa.

“Nương, ta chỉ là nghe không thấy, nhưng ta có thể nhìn thấy.”

Một lát sau, Trang Tín Ngạn mới viết ra trên giấy, động tác vô cùng thông thả.

Đại phu nhân cầm tay kia của hắn, nhìn hắn nhẹ giọng nói: “Tín Ngạn, con rất miễn cảm cũng lắm hoài nghi.”

Trang Tín Ngạn lại trên giấy viết nói: “Giai nhân lòng người khó nói.” Sau lại thấy mẫu thân không đồng ý, viết nói: “Hết thấy mẫu thân làm chủ.”

Hắn hạ bút, xoay người cầm tay mẫu thân, nhẹ nhàng cười.

Những người đó, thương tổn hắn cũng không có vấn đề gì, nhưng không thể thương tổn mẫu thân của hắn.

Hắn sẽ không quên, hắn lúc bị bệnh không dậy nổi nằm ở trên giường, mẫu thân ngồi bên giường hắn, nắm tay hắn, khóc thương tâm biết bao.

Mẫu thân khóc lóc nói: “Đều là nương sai, nương không nên cái gì cũng không biết đã đem nàng đến bên cạnh con, Tín Ngạn, đều là nương sai, nếu con có chuyện gì, nương cũng không thiết sống nữa.”

Nước mắt một giọt lại một giọt rơi ở trên tay hắn, khiến tâm của hắn như bị phỏng.

Hắn cố gắng hết sức, để chính mình không trở thành phế vật trong miệng mọi người, bất quá là vì hắn biết, trên đời này, có thể bảo hộ mẫu thân chỉ có hắn mà thôi.

Chương 40: Tính kế

Hải Đường viện.

Tam di thái nhìn ngân phiếu hai ngàn lượng để ở trên mặt bàn, nhớ tới những lời Nguyệt nương vừa mới nói.

“Đây là tiền của Đại phu nhân, đưa người để dùng cho việc thành thân của Tam thiếu gia. Phu nhân nói, tuy rằng sau khi thành thân ăn mặc cũng không phải lo lắng, nhưng mà việc cần dùng đến bạc cũng rất nhiều, cũng là tâm ý của phu nhân muốn người có chút vui sướng khi con trai thành gia lập thất.”

Nghĩ đến đây, Tam di thái thái gục đầu xuống, lấy khăn tay lau nước mắt chực rơi xuống.

Trang Tín Trung và Trang Minh Lan ngồi ở bên cạnh nàng, hai huynh muội thấy mẫu thân như thế, đều có chút kích động. Trang Minh Lan mười bốn tuổi vỗ về lưng mẫu thân, nhẹ giọng nói: “Nương, được rồi mà, như thế nào lại mau nước mắt như vậy, có ưu thương, nương cũng phải chú ý đến thân thể của chính mình chứ.”

Trước đó hai huynh muội vẫn được nàng dặn dò nên chỉ dám kêu nàng đi nương, nhưng khi không có ai, hai người vẫn luôn gọi nương.

Tam di thái thái vừa lau nước mắt, vừa nói: “Phu nhân cho tới nay đều đối với chúng ta rất tốt. Nhưng mà ta cũng luôn khiến bà đau lòng. Bà đối với ta càng tốt, ta lại càng áy náy.”

Trang Tín Trung ở bên cạnh thở dài, “Nương, kỳ thật người cần gì phải luôn chịu đựng Nhị nương bài bố, cùng Đại nương đối nghịch? Nhị nương bọn họ có một số việc quả thật rất quá đáng...”

Giống như chuyện lần này, ép buộc Phương cô nương gả cho hắn. Nàng tương lai vốn sẽ là phu nhân của Trang phu, lại trở thành thê tử của hắn, khác biệt không chỉ là một chút ít...

Tam di thái thái nghe thấy con trách cứ, trong lòng lại áy náy, lại ủy khuất, nước mắt chảy xuống càng nhiều.

“Ta cũng biết Nhị di nương thực quá đáng, nhưng mà, ta nào có biện pháp? Phu nhân có khả năng, có thực lực nên được lão gia tín nhiệm, chưởng quản cả Trang phủ to lớn như thế này. Nhị di nương thì có bên ngoài làm chỗ dựa, Nhị thiếu gia lại là gia chủ tương lai, còn nương của con thì có cái gì đây? Phu nhân sớm hay muộn cũng phải giao ra vị trí chủ mẫu, đến lúc đó, Trang phủ hết thấy đều rơi vào tay của Nhị phòng. Tín Trung...” Tam di nương ngắt đầu, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn con: “Tương lai của con ngày sau như thế nào, đều nằm ở một câu nói của Nhị di nương! Nếu ta không nghe lời của nàng ta, nàng ta sẽ ghi hận trong lòng, Minh Lan gả đi ra ngoài thì không nói tới, nhưng còn con? Con sẽ ra sao? Đến lúc đó phu nhân quan tâm Tín Ngạn còn không kịp, làm sao còn có khả năng cùng tinh lực chiêu cố tới con chứ?”

Tín Trung cắn răng, tay nắm chặt thành quyền, “Nương, ta không cần bọn họ chiêu cố, ta đường đường là một nam nhi, có thể chiêu cố chính mình!” Hắn cầm tay mẫu thân, “Con chỉ hy vọng nương về sau không cần làm mấy chuyện trái với lương tâm thế này, làm cho chính mình khó chịu!”

Trang Minh Lan ở một bên cũng lau nước mắt, gương mặt tái nhợt yếu đuối.

“Trung nhi, nào có dễ dàng như vậy...” Tam di thái thái lệ vẫn rơi nói, “Con đọc sách không được, cả đời này cũng chỉ có thể đi theo con đường kinh doanh này. Nếu không theo bọn họ, con ở Trang phủ làm gì có lối thoát? Con không phải hạ nhân, ta không muốn con sống mà lại vất vả giống như hạ nhân vậy, ta muốn

con đường đường chính chính là Tam thiếu gia của Trang phủ. Mà hết thấy hy vọng này đều nằm ở ý tứ của Nhị phòng.”

“Nếu khi đó, bọn họ thật sự không dung nạp ta, ta cùng lắm thì đi ra ngoài là được, ta cũng không tin, ta không thể nuôi sống nổi thể nhi!” Trang Tín Trung đứng dậy.

Trang lão gia sinh tiền phản đối việc ở riêng, cho nên trong di chúc có một quy định, các phòng trong Trang phủ, không được ra ở riêng, nếu như muốn ở riêng, phải được sự nhất trí của cả ba phòng. Đại phòng được 6 phần, Nhị phòng được 3 phần, Tam phòng được 1 phần. Với điều kiện này, Nhị phòng chắc chắn sẽ không ra ở riêng. Như vậy tương lại nếu Tín Trung không muốn theo bọn họ, cũng chỉ có thể tự động ra ở riêng.

Đây là kết quả mà Tam di thái thái không mong muốn nhất.

“Con muốn để nương lo lắng đến chết sao?” Tam di thái thái vỗ bàn, đập ngực. Trang Minh Lan vội vàng vuốt vuốt ngực mẫu thân, khóc nói: “Nương, người đừng thương tâm.” Lại ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Trung: “Ca ca, huynh đừng oán giận nương, nương tất cả đều là vì chúng ta a.”

Tín Trung thấy mẫu thân khóc thương tâm, thực hối hận lời nói vừa nãy, một lần nữa ngồi xuống, vỗ nhẹ lưng mẫu thân, an ủi nói: “Là con không tốt, nương bớt giận. Nương nếu tức giận, đánh con để người hạ hỏa đi, đừng làm bị thương thân thể của mình.”

“Nương làm sao có thể giận các con chứ” Tam di thái thái ngẩng đầu, cầm tay hai người, mỉm cười trong nước mắt, “Các con là người quan trọng nhất của nương mà.”

Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan đều nắm chặt tay của mẫu thân.

Lúc này, có thanh âm thông báo của nha hoàn truyền tới, “Nhị di thái thái đến!”

Tam di nương cả kinh, buông tay các con ra, theo bản năng đem ngân phiếu giấu vào trong lòng.

Rèm cửa xốc lên, Nhị di thái thái mang theo nha hoàn cười khanh khách đi vào, “Lúc này lại đến quấy rầy muội, muội sẽ không trách ta chứ?”

Tam di thái thái vội vàng đứng dậy, cúi đầu xoay người đi đến trước mặt Nhị di thái thái, thực kính cẩn nói: “Tỷ tỷ sao lại nói như vậy, tỷ tỷ có thể đến thăm muội, chính là phúc khí của muội.”

Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan cũng đứng dậy hướng Nhị di thái thái hành lễ.

Nhị di thái thái đầu tiên nhìn Trang Tín Trung liếc mắt một cái, quay đầu lại lôi kéo Trang Minh Lan, cười tủm tỉm đánh giá, “A, bất tri bất giác, Minh Lan đã lớn như vậy rồi, trở mã trở thành một đóa hoa thật xinh đẹp. Phu nhân gửi gắm ta lo mọi chuyện ở hậu viện, cũng là ta sơ sót...”

Nói tới đây, Nhị di thái thái xoay mặt nhìn Tam di thái thái liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cũng là thời điểm vì Minh Lan tìm một nhà chồng rồi!”

Tam di thái thái cả kinh, ngẩng đầu nhìn Nhị di thái thái, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không tốt,

Trang Minh Lan thì ngượng ngùng cúi đầu. Trang Tín Trung thấy vậy, liền mang Trang Minh Lan lui ra ngoài.

Không đợi hai người đi ra cửa, Nhị di thái thái đã gọi bọn họ lại, “Các người không cần đi...”

Nàng ta vừa nói, một bên tự ngồi xuống ở ghế chính, trên mặt mang theo tươi cười cùng ý tứ hàm xúc mơ hồ, “Ta hôm nay đến, là có tin tức tốt báo cho các người!” Nói xong, ánh mắt liền dừng ở gương mặt xinh đẹp của Trang Minh Lan, “Là về Minh Lan, Minh Lan, Nhị nương là muốn chúc mừng con!”

Sau sự kiện Lý tú tài, Tần Thiên không còn đến đại đường tiếp đón khách nhân nữa. Mỗi buổi trưa, nàng đều ở lại bên cạnh Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương hầu hạ bà. Thời điểm Đại phu nhân cùng các chương quỹ xử lý sự vụ Trà Hành, cũng không có kiêng dè Tần Thiên. Sau buổi trưa, phu nhân dẫn Tần Thiên đi đến phòng điều chế xem các sư phó chế trà, mãi cho lúc hoàng hôn, nàng mới cùng Đại phu nhân rời đi.

Bất quá nửa tháng, Tần Thiên càng thêm hiểu biết, sinh ý của Thịnh Thế sinh ý so với tưởng tượng của nàng lớn hơn rất nhiều. Sinh ý bán lẻ ở đại đường chỉ là bộ phận nhỏ nhất của Thịnh Thế. Sinh ý chính của Thịnh Thế, là thu trà, gia công, lại vận chuyển buôn bán tới khắp nơi trên cả nước.

Mở Trà Hành, phải được quan phủ phê chuẩn, lĩnh chiếu thiếp. Quan phủ cấm mở Trà Hành một mình. Mà Trà Hành mỗi một lần vận chuyển trà lại qua sự kiểm tra của quan phủ, cho nên Thịnh Thế cùng quan phủ quan hệ rất chặt chẽ. Tỷ phú của Nhị di thái thái Hồ đại nhân tuy rằng là Tri châu, nhưng người này trong quan trường cũng thuộc dạng luồn cúi, kiểm tra trà vận chuyển đi hần cũng có chút liên hệ nên Đại phu nhân cũng không dám dễ dàng đắc tội. Nay cũng là vì sao, vài năm nay địa vị của Nhị phòng ở Trang phủ như nước lên thì thuyền lên vậy.

Buổi sáng hôm nay, Từ chương quý tiến vào nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, hai mươi tư tháng này là sinh nhật sủng thiếp của Tổng đốc đại nhân, phu nhân xem nên chuẩn bị như thế nào?”

Đại phu nhân nói: “Hỏi thăm một chút vị sủng thiếp kia thích cái gì, chọn lựa tinh xảo quý trọng một chút đem đến, nhất định phải làm cho nàng yêu thích không buông tay. Lúc này theo lệ cũng phải chọn lựa một ít tặng phẩm đưa lên Tổng đốc phu nhân.” Nói xong, Đại phu nhân quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, nói: “Sủng thiếp cao hứng, hầu hạ Tổng đốc đại nhân cũng chu toàn, phu nhân cao hứng, trong lòng cũng sẽ thoải mái, cùng người trong quan trường giao tiếp, không cầu công lao, thế nào cũng phải mọi mặt chu đáo. Nếu không, bản thân sẽ gieo tai họa”

Tần Thiên trong lòng hồ nghi, những lời này của phu nhân là nói với mình? Lúc này mới nghĩ đến phu nhân trong khoảng thời gian này dường như đang chậm rãi bồi dưỡng mình vậy. Do đó, chỉ cần chính mình đủ cố gắng, không lo không có ngày hữu dụng. Nghĩ đến điều này, Tần Thiên trong lòng không khỏi nhảy bang bang, hưng phấn rất nhiều, đối với Đại phu nhân cũng tràn ngập cảm kích.

Từ chương quý lĩnh mệnh đi xuống. Không lâu, Trang Tín Trung phong trần mệt mỏi đi vào.

Đại phu nhân vừa thấy hần liền tươi cười, sai Tần Thiên châm trà dọn chỗ, chờ Trang Tín Trung ngồi xuống,

Đại phu nhân liền cười hỏi: “Tín Trung, việc đến đâu rồi?”

Trang Tín Trung tiếp nhận khăn tay Nguyệt Nương đưa, xoa xoa mặt, nói, “Cám ơn nguyệt nương.” Lại tiếp nhận trà Tần Thiên đưa qua, uống một ngụm, rồi mới trả lời Đại phu nhân: “Một đường thực thuận lợi. Trà vừa vận chuyển xong con liền quay trở về, cũng không rẽ ngang rẽ tắt”.

“Người là đứa nhỏ thành thật, giao việc vào tay người ta không có gì phải lo lắng. Vốn hôn kỳ của người sắp tới, Đại nương cũng không muốn để người hộ tống một chuyến này, chỉ là đứa nhỏ người cố tình muốn đi, hoàn hảo mọi việc thuận lợi, hôn sự cũng không bị chậm trễ.” Đại phu nhân lại nói.

Trang Tín Trung ở trong Trà Hành phụ trách một chuyện, đó là quanh năm suốt tháng thường xuyên phải xuất ngoại bốn ba, nhưng đúng là như thế, cũng khiến hần thấy mình có chút hữu dụng.

“Tạ đại nương quan tâm,” khi nói chuyện, hần cúi đầu, hai tay nắm chặt chén trà, thanh âm lại hoãn lại trầm.

Đại phu nhân nghĩ chắc hần mệt mỏi, vừa lòng cười nói: “Tốt lắm, nhìn người cái dạng này cũng đã mệt mỏi, người về nghỉ ngơi trước đi.”

“Đại nương...” Trang Tín Trung bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Đại phu nhân, sau lại cúi đầu, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Đại phu nhân sững sốt, “Tín Trung, có chuyện gì?”

Trang Tín Trung lại cúi đầu thấp hơn, “Không có... Không có...” Nói xong, hần cầm trong tay chén trà đưa cho Tần Thiên, thời điểm Tần Thiên tiếp nhận, nàng cảm giác được tay hần có chút run run, nhất thời không biết có phải mình cảm giác sai hay không.

Trang Tín Trung đứng lên, chào Đại phu nhân, rồi xoay người đi ra ngoài.

Tần Thiên đưa hần đến ngoài cửa, nhìn bóng dáng của hần, cảm thấy hần dường như có tâm sự.

Lúc ấy nàng cũng không để ý nhiều, thật không nghĩ tới, không bao lâu sau, Trà Hành xảy ra ra đại sự ...

19. , Chương 041-042

Chương 41: Đánh

Trang Tín Trung sau khi trở về không tới vài ngày đã thành thân với Phương cô nương. Sau khi thành thân được 7 ngày, Đại phu nhân nhận được bái thiếp của Tri phủ đại nhân, thỉnh bà đi một chuyến.

Lúc Đại phu nhân đi, Tần Thiên đang ở phòng chế trà, nên không đi cùng bà. Đợi đến khi Đại phu nhân trở về, đã là lúc hoàng hôn.

Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương đi vào phòng ở hậu viên, Tần Thiên tiến lên cười đón chào, liền thấy Đại phu nhân sắc mặt xanh trắng, môi run run, giống như đang cố gắng hết sức cưỡng chế tức giận.

Tần Thiên kinh hãi, vội vàng hỏi: “Phu nhân, có chuyện gì sao ?” Tiếp theo lại phát hiện Nguyệt Nương sắc mặt cũng rất xấu.

Nguyệt Nương muốn đỡ Đại phu nhân đi vào ngồi nghỉ. Đại phu nhân lại khoát tay, thở sâu, gần từng tiếng phân phó Nguyệt Nương: “Trước không nên để lộ ra, bảo Tín Xuyên cùng Tín Trung lập tức về nhà.” Tiếp theo lại nhìn về phía Tần Thiên: “Chuẩn bị một chút, chúng ta cũng lập tức trở về.”

Bây giờ còn chưa tới giờ về, nhưng Tần Thiên thấy bộ dạng này của Đại phu nhân, biết nhất định có đại sự phát sinh, lập tức cũng không hỏi nhiều, đi ra ngoài phân phó phu xe.

Trên đường trở về, Đại phu nhân khuôn mặt vẫn bình tĩnh, không nói một tiếng nào, hai mắt toát ra thần sắc đau lòng cùng thất vọng, hai tay đặt trên đùi cũng hơi hơi run run, thấy Đại phu nhân như vậy, Tần Thiên trong lòng có chút khó chịu. Ở trong mắt Tần Thiên, Đại phu nhân giống như núi thái sơn gặp chuyện mặt cũng không đổi sắc. Ở Trà Hành mỗi ngày đều có rất nhiều việc khó giải quyết, vậy mà cũng chưa từng thấy bà có biểu hiện như vậy. Có thể thấy được chuyện này đối với bà có bao nhiêu đả kích.

Từ lúc xuyên qua tới nay, nếu nói ai đối với nàng tốt nhất, thì đó chính là người đang ngồi trước mặt, Đại phu nhân. Nếu không có bà, bản thân có lẽ vẫn còn đang làm ở phòng giặt, vĩnh viễn trải qua những ngày như vậy. Chính phu nhân đặc biệt đề bạt nàng, cho nàng cơ hội, cũng mang đến hi vọng cho tương lai của nàng. Tuy rằng trong lúc đó cũng phải có sự cố gắng của nàng, nhưng nếu không có sự tín nhiệm của phu nhân, một tiểu nha hoàn như nàng có cố gắng bao nhiêu cũng uổng phí.

Bà là đương gia phu nhân, có thể đối tốt với kẻ thân là gia nô như nàng , nàng không thể ỷ vào việc bản thân là nữ nhân xuyên qua mà cho rằng đây là điều đương nhiên.

Đối với Đại phu nhân Tần Thiên thật sự rất biết ơn .

Tần Thiên biết hiện tại mình nói cái gì cũng không thể giúp tâm tình bà tốt lên. Nàng liền lấy quạt ra, ngồi vào chỗ bên cạnh Đại phu nhân, giúp bà quạt một lát, chỉ hy vọng chút mát mẻ này có thể khiến cho bà thoải mái.

Có lẽ hành động của Tần Thiên có chút hiệu quả, Đại phu nhân sắc mặt thoáng hòa hoãn hơn một ít. Bà quay đầu lại liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn.

“Hài tử ngoan.” Đại phu nhân nhẹ nhàng nói một câu.

Rất nhanh đã về đến Trang phủ, Đại phu nhân khuôn mặt nghiêm lạnh trở lại Thanh Âm viện, sai nha hoàn mở rộng cửa viện, bà ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa trong sảnh, hai mắt lạnh lùng nhìn thẳng ra ngoài cửa, mười mấy gia đình tay cầm trường côn đứng ở hai bên.

Trong viện nha hoàn đều một màn này hù dọa, nhất thời hai mặt nhìn nhau, thần sắc kinh hoàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương đứng ở phía sau Đại phu nhân. Tần Thiên muốn xoa bóp vai cho Đại phu nhân, giúp bà thoải mái hơn một ít, lại phát hiện bà toàn thân căng cứng, đang hết sức căng thẳng.

Lúc này, Trang Tín Xuyên cùng Trang Tín Trung mang theo hạ nhân một trước một sau đi vào cửa, Trang Tín Xuyên đi phía trước, ngẩng đầu ưỡn ngực, gió thổi qua, vạt áo bay phấp phới. Trang Tín Trung đi ở phía sau thì cúi đầu, nhìn qua thần thái hoàn toàn khác biệt so với Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên tiến vào nhìn thấy một cảnh này, tươi cười cứng ngắc ở khóe miệng, vừa muốn nói gì đó, Đại phu nhân đã nhắc tay dùng sức vỗ vào bàn gỗ lớn khắc hoa văn cúc lê đặt ở bên cạnh, lớn tiếng quát: “Bắt lấy hai người, đánh cho ta!”

Vừa dứt lời, hai bên gia đình nhất tề đi lên, vài người xoay trụ, hai ba cái đã ném hai người xuống mặt đất, sau đó giờ trường côn trong tay hướng tới hai người đánh.

“Đại nương, người làm cái gì vậy?” Trang Tín Xuyên kinh hãi kêu to. Giây tiếp theo, trường côn đánh vào hông, đau quá lại hét lên. Bên cạnh Tín Trung tuy rằng cũng đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng lại không rên một tiếng.

Bọn nha hoàn theo hai vị thiếu gia tiến vào sau đó, liền bị Lam Sơn sai lui ra ngoài, trong đại sảnh chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Tần Thiên ở đây hầu hạ.

Hai gã sai vặt của hai vị thiếu gia thấy thiếu gia nhà mình vừa vào cửa đã bị đánh đòn, liền nhanh như chớp chạy ra ngoài báo tin.

Trong đại sảnh,

Đại phu nhân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trang Tín Xuyên, gương mặt vẫn nghiêm khắc lạnh lẽo, không nói một lời nào, cũng không có ý sai gia đình dừng tay. Nhưng Tần Thiên đứng phía sau bà, lại phát hiện toàn thân bà hơi hơi run rẩy.

Hai vị thiếu gia bị đánh, chỉ một lúc đã có vết máu thấm qua quần áo. Trang Tín Xuyên sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra đầy mặt và cổ, tiếng kêu cũng càng ngày càng yếu ớt. Trang Tín Trung thì tay gắt gao nắm chặt thành quyền.

Tần Thiên lần trước bị Trang Tín Xuyên tức giận vẫn còn chưa được giải tỏa. Nay thấy hấn bị đánh trong lòng thật ra rất thống khoái, nhưng thấy Tam thiếu gia luôn luôn thành thật cũng bị đánh thảm thương như vậy, trong lòng lại không khỏi có chút thương hại, nhưng cũng biết Đại phu nhân thị phi rõ ràng, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đánh bọn họ.

“Dừng tay, đều dừng tay cho ta!” Bỗng nhiên, Nhị di thái thái như một trận gió vọt vào cửa, ở phía sau là Tam di thái thái cùng hai tỷ muội Trang Minh Hỉ và Trang Minh Lan. Cách đó không xa, Trang Tín Ngạn cũng đã biết tin, mang theo Hải Phú đi đến.

Nhị di thái thái vào cửa đã nhìn thấy thảm trạng của con, khuôn mặt trong phút chốc mất đi huyết sắc “Tín Xuyên, Tín Xuyên!” Nàng kêu to một tiếng, theo bản năng tiến đến ngăn cản gia đình, “Dừng tay, dừng tay!”

Tam di thái thái cũng bùm mặt khóc nói, “Đừng đánh, đừng đánh mà. Trung nhi, Trung nhi.” Tiếp theo, liền xông lên, phủ lên trên người Trang Tín Trung, gia đình chưa kịp dừng tay, gậy nện ra đánh thật mạnh vào người Tam di thái thái, Tam di thái thái lập tức kêu thảm một tiếng.

“Nương, nương!” Vốn vẫn đang nín nhịn, Trang Tín Trung nhìn thấy mẫu thân bị đánh, vội vã kêu lên, “Nương, người không cần lo cho ta! Minh Lan, Minh Lan, mau kéo nương ra.”

Nhưng Trang Minh Lan trời sinh tính tình nhát gan, lại chỉ biết khóc, sợ tới mức động cũng không dám động.

Đại phu nhân xem đến đây, bỗng nhiên ra tiếng, “Người tới, đem Nhị di thái thái cùng Tam di thái thái lôi ra!” Bà ra lệnh một tiếng, liền có gia đình tiến lên, đem Nhị di nương và Tam di nương kéo lê tới một bên, khiến các nàng không làm cách nào ngăn cản gia pháp trừng trị.

Nhị di nương không lay chuyển được gia đình, liền quay đầu hướng về phía Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người là phụ nhân ác độc. Nếu con ta có bị làm sao, ta nhất định cùng người liều mạng, Giang Hoa Anh, người mau thả con ta! Giang Hoa Anh!”

Tam di thái thái cũng hướng tới Đại phu nhân quỳ xuống, không ngừng dập đầu, cộc cộc từng tiếng vang lên: “Phu nhân, ta dập đầu trước người, ngàn sai vạn sai đều là do ta, xin người tha Tín Trung... Phu nhân, ta van cầu người, phu nhân, đánh nữa hần sẽ chết mất, phu nhân...”

Tam di thái thái quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, Trang Minh Lan cũng quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa không ngừng dập đầu, “Nương, nương, đừng đánh đánh ca ca !”

Nhưng mà Đại phu nhân chỉ nhìn Trang Tín Xuyên hai người, xanh mặt, thờ ơ.

Một bên Trang Tín Ngạn nhất thời không rõ tình huống, nhưng biết mẫu thân tuyệt không xử sự sai trái, hần lạng lẽ đi đến bên cạnh mẫu thân, mặt nhìn về phía những người đó, như vậy có thể nhìn miệng mà hiểu lời bọn họ nói.

Lúc này, Trang Minh Hỉ đang đứng ở bên cạnh Lý di nương bỗng nhiên tiến lên, mở to hai mắt, hướng về Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Đại nương, người tuy rằng là chủ mẫu Trang phủ, có thể tùy ý vận dụng gia pháp, nhưng mọi sự cần phải có lý do. Đại nương làm sao có thể chẳng phân biệt được trắng đen cứ thế đánh người! Loại hành vi này, sao có thể khiến chúng ta tâm phục được!”

Đại phu nhân nghe xong lời ấy, ra hiệu ý bảo bọn gia đình dừng lại, sau đó chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Trang Minh Hỉ, mắt đỏ ngầu, sắc mặt trắng bệch.

“Được, các người muốn có lý do, ta sẽ cho các người lý do! Các người muốn tâm phục khẩu phục, ta sẽ khiến các người tâm phục khẩu phục!”

Bà một chữ lại một chữ nói ra những lời này, âm điệu không cao, nhưng lại trầm đĩnh triệt thiết, tựa như lời đình vạn quân.

Chương 42: Vàng đỏ nhỏ lòng son

Thanh Âm viện, chính sảnh.

Đại phu nhân từ chỗ ngồi đứng lên, từng bước một đi về phía Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung đang quỳ rạp trên mặt đất ở phía trước. Bộ pháp tuy rằng trầm ổn, nhưng tay nắm chặt khăn có chút run run. Trang Tín Ngạn lo lắng nhìn mẫu thân, muốn tiến lên đỡ bà, nhưng không nghĩ tới, có người còn nhanh hơn hần.

Tần Thiên luôn luôn chú ý tới Đại phu nhân, biết trong lòng bà đang nhận phải đả kích rất lớn. Hiện tại sự bình tĩnh chỉ là do bà cứng rắn chống đỡ, thấy bà bắt đầu cất bước, nàng vội tiến lên nâng đỡ.

Đại phu nhân quay đầu liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, hơi hơi gạt đầu, tay dùng sức đặt lên trên cổ tay Tần Thiên.

Phía sau, Trang Tín Ngạn nhìn bóng dáng Tần Thiên liếc mắt một cái, theo đi lên, đứng ở bên cạnh mẫu thân.

Tần Thiên đỡ Đại phu nhân đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên hai người thì Đại phu nhân dừng cước bộ. Bà cúi đầu, nhìn về phía Trang Tín Trung, thở sâu, lấy lại một chút cảm xúc, mới chậm rãi nói: “Gần hai tháng nay, có một số lượng lớn trà giả ở Hòa Châu, Viên Châu, đây là hai Châu phụ cận huyện Trấn Truyền, Tín Trung, người có biết việc này hay không?”

Lời vừa nói ra, Nhị di thái thái, Tam di thái thái cùng Trang Tín Xuyên đều cả kinh. Nhị di thái thái có chút chột dạ cúi đầu, Tam di thái thái thì dùng khăn tay che miệng lại, nước mắt chảy ra càng nhiều, Trang Minh Hỉ lạng lẽ kéo góc áo của mẫu thân, còn Trang Minh Lan tránh ở phía sau mẫu thân, toàn thân run rẩy.

Trang Tín Trung quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, hai tay nắm rồi lại thả, thả rồi lại nắm, hiển nhiên cảm xúc đang dao động.

“Trà giả này đều là lấy lá trà đã được pha đem phơi nắng, dùng thư hoàng, hoa thanh, thạch cao chín, cá trắm đen hầm, bách chỉ các dược liệu linh tinh, đem đi bào chế lại, so với trà mới cũng không mấy khác biệt. Nhưng thư hoàng tính độc, lại cố dùng thạch cao để hóa giải độc này, lại đem các dược liệu pha chế giúp ầu sắc lá trà tươi đẹp. Người thường uống vào, trong thời gian ngắn sẽ không nhận thấy nguy hại, nhưng mà

thời gian dài, cơ thể hấp thu độc tố, thì vô cùng nguy hiểm! Còn nếu là người cơ thể suy yếu uống vào, có thể ngay lập tức bị bệnh nặng!”

Đại phu nhân nhìn Tín Trung, tiếp tục nói, “Trà giả đó, trà trộn vào đội trà của Thịnh Thế chúng ta, lợi dụng vận chuyển của trà Thịnh Thế, đem đến mấy nơi đó. Tín Trung, chuyển vận chuyển trà này do người ký tên, người thật không muốn nói gì với Đại nương, người cái gì cũng không biết!”

Lúc mới bắt đầu, Đại phu nhân thanh âm lại lãnh lại trầm, nhưng nói đến đoạn sau, lại trở nên nhẹ nhàng chậm chạp, dần dần toát ra một loại đau lòng khắc cốt.

Trang Tín Trung cả người run lên, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt đầy nước, cũng không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

Hắn nhìn Đại phu nhân, đôi mắt đỏ au, phát run nói: “Nương... Nương... Con...”

Đại phu nhân bỗng nhiên khóc nức nở, bà ôm ngực, vô cùng đau đớn nói: “Tín Trung, nương vẫn cho rằng người là đứa nhỏ thành thật, nương tin tưởng người như vậy, nhưng mà người đối xử lại với sự tín nhiệm của nương ra sao? Người làm cho ta quá mức thất vọng rồi!”

“Nương... Nương... Là con không tốt, con xin lỗi người...” Trang Tín Trung đường đường là một nam nhi vậy mà trước mặt mọi người cũng khóc òa.

Trang Tín Xuyên nằm úp sấp ở bên cạnh không nói một lời.

Đại phu nhân nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, lại lau khô nước mắt đang chảy ra, tiếp tục nói: “Người không cần xin lỗi ta, đi xin lỗi phụ thân đã khuất của người đi, xin lỗi hơn một ngàn người làm việc tận tâm và trung thành với Trà Hành đi! Người cũng biết, sẽ có rất nhiều người uống trà giả này, không chỉ nôn mửa, đau bụng, thiếu chút nữa đã đánh mất tánh mạng! Người nhà của những người đó đã đệ đơn kiện cáo Thịnh Thế chúng ta! Giải quyết không tốt, kết cục của Thịnh Thế chúng ta chính là cửa nát nhà tan”.

Nghe đến đó, trong sảnh mọi người bao gồm Tần Thiên và các hạ nhân, gia đình đều quá sợ hãi. Trang phủ nếu gặp chuyện không may bọn họ là gia nô cũng sẽ không có kết quả tốt! Hiện tại, Tần Thiên không hề đồng tình với Trang Tín Trung, có điều không ngờ tới một kẻ luôn luôn thành thật như hắn cũng là loại người vàng đồ nhỏ lòng son!

Trang Tín Trung không biết lấy khí lực từ đâu, giãy dụa thân mình, hướng về phía Trang Tín Xuyên bên cạnh giận dữ hét lên: “Nhị ca, huynh rõ ràng đã nói, trà giả này tuyệt đối sẽ không làm hại đến thân thể người uống mà!”

Vừa dứt lời, Trang Tín Xuyên còn chưa có phản ứng, Nhị di thái thái một bên liền chỉ vào Trang Tín Trung lớn tiếng: “Người cầm miệng cho ta, tên nghiệp chướng này, người ở trong này ngấm máu phun người, vu khống Tín Xuyên con ta, mọi việc đều là người làm, vận chuyển trà cũng là người ký tên, cùng Tín Xuyên có quan hệ gì đâu!”

“Người mới cầm miệng cho ta!” Đại phu nhân xoay người hướng tới Nhị di thái thái gầm lên: “Tín Trung một người không thể có lá gan lớn như vậy! Tín Trung chỉ có thể xem như đồng mưu, thủ phạm chính là Tín Xuyên!” Đại phu nhân chỉ vào Trang Tín Xuyên, ngữ khí sắc bén như đao: “Tín Xuyên, người cho là người có thể giấu giếm ta sao?”

Trang Tín Xuyên tròn mắt vòng vo chuyển, lặng lẽ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, Nhị di thái thái khẽ lắc đầu. Trang Tín Xuyên giãy dụa ngẩng đầu lên, nhìn Đại phu nhân nói: “Đại nương, việc này thật sự cùng ta không có quan hệ, cho dù đem ta đánh chết, ta cũng vẫn nói như vậy! Tất cả đều là do một mình Tín Trung gây nên!”

“Nhị ca, sao huynh có thể nói như thế!” Trang Tín Trung kêu lên, “Rõ ràng là huynh bảo ta làm, là các người uy hiếp ta...”

Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng quay đầu đi, bên kia Tam di thái thái cùng Trang Minh Lan cũng cảm tức nhìn Nhị di thái thái, “Là người dùng hôn sự của Minh Lan áp chế chúng ta...”

Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Tam di thái thái, đánh gãy lời của nàng: “Người đừng ở đó nói hươu nói vượn, hôn sự gì chứ, đừng nói năng bậy bạ!”

“Người... Người...” Tam di thái thái tức giận đến nói không ra lời.

Đại phu nhân đối với toàn bộ quá trình bọn họ tranh cãi mặc kệ, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Trang Tín Xuyên, khiến hần trong lòng sợ hãi.

Đại phu nhân ở trước mặt Trang Tín Xuyên chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói: “Tín Xuyên, người ngẩng lên nhìn Đại nương “

Trang Tín Xuyên ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt như thấu hiểu mọi sự của bà, tâm kinh hoàng, lại rất nhanh cúi đầu xuống.

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm nặng nề của Đại phu nhân, “Người có biết ta làm cách nào biết được việc này không? Là từ Tri châu đại nhân ở Hòa Châu từng là đệ tử của Tri phủ Vương đại nhân, biết hần quản lý việc này, mới lặng lẽ thông báo cho ta biết. Nếu không phải do ta cùng Tri phủ phu nhân có giao tình tốt, Tri phủ đại nhân cũng sẽ không nể mặt mối quan hệ này. Đến lúc đó, chúng ta chẳng những bị niêm phong Trà Hành, hơn nữa sẽ có biết bao người bị liên lụy, bao gồm cả người cả ta cả Tín Trung, tất cả đều sẽ bị quan phủ tra hỏi. Đại nương đánh người, là cho người cơ hội, để cho người biết lỗi! Nếu như người chết cũng không hối cải, Đại nương chẳng sợ liều mạng thanh danh Trà Hành bị hao tổn, cũng sẽ phối hợp với quan phủ đem thủ phạm chính giao ra!”

Trang Tín Xuyên cả kinh ngẩng đầu lên, sắc mặt vốn tái nhợt lại biến thành màu xám tro: “Đại... Đại nương...”

“Giang Hoa Anh, người dám!” Bên cạnh Nhị di thái thái nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể xông lên liều mạng cùng Đại phu nhân! Lại bị gia đình gắt gao chế trụ.

Đại phu nhân không để ý tới nàng, chỉ nhìn Trang Tín Xuyên: “Tín Xuyên, người có biết, Đại nương mới là chủ Trà Hành, ta nếu muốn tìm ra làm chứng, thật sự rất dễ dàng! Đến lúc đó, đừng trách Đại nương vô tình!” Những lời cuối cùng này, Đại phu nhân cơ hồ là cắn răng nói ra, đồng thời lệ lại ngập đầy hốc mắt.

Trang Tín Xuyên thấy vẻ mặt này của Đại phu nhân, mới biết sợ, hần ôm cổ chân Đại phu nhân, khóc nói: “Nương, nương, con biết sai rồi, người trăm ngàn lần đừng đưa con vào quan phủ, nương, con chính là nhất thời mê muội, mới có thể nghe người ta xui khiến, làm ra việc bất nghĩa này. Con về sau sẽ không bao giờ dám làm thế nữa, về sau con đều nghe nương, nương, người đừng nhấn tâm như vậy! Thời điểm phụ thân qua đời, còn dặn người chiếu cố con thật tốt mà! Nương...”

Đại phu nhân bỗng nhiên cảm thấy đầu choáng váng, ngã ngồi dưới đất, nhớ tới thời điểm lão gia còn sống có Tín Xuyên hầu hạ thăm nom bên giường, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống...

20. , Chương 043-044

Chương 43: Tức giận

Lúc này, hai con dâu của Trang phủ cũng lục tục đi tới. Phương Nghiên Hạnh và đệ đệ Phương Kiến Thụ đi cùng nhau, Lưu Bích Quân thê tử của Trang Tín Xuyên được bà vú nâng đỡ theo sát sau đó. Hai người tiến vào thấy thảm trạng như vậy, đều sợ tới hoa dung thất sắc, trong miệng gọi tên của phu quân, lệ nóng trào ra.

Hai vị thiếu gia thấy thê tử đi vào không muốn khiến thê tử lo lắng, cũng không muốn mất mặt với thê tử, vội vàng nín khóc.

Một bên Tần Thiên vội tiến lên muốn đỡ Đại phu nhân dậy, nhưng mà thân mình Đại phu nhân rất nặng, nhất thời nàng không nâng bà lên được, nàng quay đầu muốn gọi Nguyệt Nương, bỗng nhiên thấy hoa mắt, là Trang Tín Ngạn đi đến bên cạnh Đại phu nhân. Tiếp theo, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên tay buông lỏng, Đại phu nhân đã được hần đỡ nâng dậy.

Tần Thiên có chút kinh ngạc nhìn hẩn một cái, không nghĩ tới hẩn nhìn qua không có cơ bắp, khí lực cũng không nhỏ a.

Không nghĩ tới Trang Tín Ngạn cũng hướng nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên, Tần Thiên không kiên nhẫn, nhẹ nhàng quay đầu đi. Đồng thời nàng xoa xoa tay Đại phu nhân, lại kinh dị phát hiện, cánh tay rất nóng nhưng ngón tay của bà thì lạnh như băng, lại nhìn sắc mặt phu nhân, thật sự rất khó coi.

Tần Thiên không khỏi có chút lo lắng, “Phu nhân, nô tỳ đỡ người đi nghỉ?” Nàng ở bên tai Đại phu nhân nhỏ giọng nói.

Đại phu nhân chậm rãi gạt đầu, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn vừa giúp đỡ Đại phu nhân xoay người, phía sau lại truyền đến thanh âm phẫn nộ của Nhị di thái thái: “Tín Xuyên, con không cần cầu xin nữ nhân ngoan độc này. Bà ta có bản lĩnh đem con nộp cho quan phủ, nương cũng có bản lĩnh đem con cứu ra!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người run lên, xoay người lại, căm tức nhìn Nhị di thái thái. Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt với Đại phu nhân, hai mắt đỏ lựng, sắc mặt trắng như tờ giấy, nhìn qua giống như một con thú vì bảo vệ con mình mà nổi cơn điên.

Nàng ta trừng mắt nhìn Đại phu nhân, gần từng tiếng nói: “Nếu con bởi vậy mà xảy ra chuyện gì, nương thề, nương nhất định sẽ phá hủy Thịnh Thế Trà Hành, làm cho Trang phủ hơn một ngàn mạng người chôn cùng con! Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ta nhất định sẽ không buông tha kẻ khác”.

“Lý Tú Mai!” Đại phu nhân hét to, “Người có biết người đang nói cái gì không?”

“Đại nương!” Lúc này, Trang Minh Hỉ thấy hai người cương liệt, sợ không có đường cứu vãn, vội vàng hướng tới Đại phu nhân quỳ xuống: “Đại nương, người cho ca ca một cơ hội nữa đi, chuyện này đúng là ca ca sai, nhưng mà, ai lại không phạm sai lầm? Đại nương đối với hạ nhân trong phủ đều có thể khoan dung, vì sao không thể đối với ca ca cũng khoan dung một chút, ca ca là huyết mạch của Trang phủ mà!”

Lưu Bích Quân tiến vào sau, liền theo lời Trang Minh Hỉ nói đó mà hiểu rõ mọi việc, nhìn lại thấy Trang Tín Xuyên bị thương thê thảm, tâm thần vốn đã hoảng sợ, thấy Trang Minh Hỉ quỳ xuống, nàng cũng quỳ xuống theo, cầu xin nói: “Đại nương, Bích Quân vừa mới gả vào cửa, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn Bích Quân tuổi còn trẻ đã trở thành góa phụ sao? Đại nương, người tha cho Tín Xuyên lần này đi, Tín Xuyên về sau nhất định sẽ không phạm sai lầm nữa !”

Buôn bán trà giả cũng không phải việc nhỏ, nếu muốn đem Trang Tín Xuyên giao cho quan phủ, khẳng định là kết cục lưu đầy, trong nội tâm, Đại phu nhân cũng không muốn tuyệt tình đến vậy. Hơn nữa một khi nháo đến quan phủ, chuyện Thịnh Thế buôn bán trà giả cũng sẽ sáng tỏ, đối với danh dự Thịnh Thế sẽ là đả kích trí mạng, mà Nhị di thái thái có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, chỉ cần bỏ ra chút bạc, có lẽ sẽ giúp cho Trang Tín Xuyên miễn tội, kết quả, chẳng những không thể giáo huấn hẩn, ngược lại Thịnh Thế danh dự lại bị tổn thất, thật sự là tiền mất tật mang .

Lúc này Đại phu nhân thấy Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân đều quỳ xuống khẩn cầu, trong lòng đã có suy tính.

Bà nhìn Trang Minh Hỉ nói: “Minh Hỉ, Đại nương chẳng lẽ chưa bao giờ cho ca ca con cơ hội hay sao?” Nói xong, Đại phu nhân chỉ về phía Trang Tín Xuyên: “Những năm gần đây, ta đã cho hẩn bao nhiêu cơ hội rồi? Xa xôi không nói tới, chỉ ngay mấy tháng trước thôi, ca ca con cần thiếu khi thu mua chè tươi của trà nông, ta cũng tha thứ cho hẩn, ta chỉ bảo hẩn tự mình đến xin lỗi trà nông, nhưng mà hẩn bằng mặt không bằng lòng, lôi kéo Tín Trung đi thay thế, còn cho rằng ta không biết gì sao?”

Đại phu nhân bởi vì quá mức kích động, thanh âm có chút run rẩy.

Trang Tín Xuyên cùng Trang Tín Trung đều chột dạ cúi đầu, Nhị di thái thái lại không có lời nào để nói, hừ lạnh một tiếng.

Đại phu nhân thở sâu, thẳng lưng, kiên quyết nói: “Được rồi, đối với Tín Xuyên là huyết mạch của lão gia, ta cũng sẽ không tuyệt tình...”

Nghe đến đó, người của Nhị phòng trên mặt ai cũng lộ ra thần sắc vui mừng. Nhị di thái thái lại là vẻ mặt đắc ý, mà Trang Tín Xuyên như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật dài.

Nhưng những lời kế tiếp của Đại phu nhân khiến tâm hấn đang thả lỏng bỗng nhiên lại căng thẳng.

Đại phu nhân gần từng tiếng, thanh âm lạnh thấu xương: “Nhưng sự thực rõ ràng, Tín Xuyên thấy lợi quên nghĩa, là kẻ duy lợi, không xứng đáng với vị trí đương gia trong tương lai, ta không thể đem tâm huyết vất vả cả đời xây dựng sự nghiệp của lão gia, càng không thể đem vận mệnh của hơn một ngàn người trong Trang phủ giao vào tay người! Ta tuyên bố, vị trí gia chủ của Thịnh Thế từ nay về sau cùng Trang Tín Xuyên không có chút quan hệ, ta sẽ lựa chọn người khác!”

Lời nói này tựa như thiên lôi đánh xuống đầu mọi người, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều ngây dại.

“Được rồi, các người đưa bọn họ mang về đi, tất cả lui xuống!” Đại phu nhân mệt mỏi khoát tay, ý bảo gia đình thả bọn họ ra! Xoay người liền giữ chặt tay của Tần Thiên, ý bảo nàng đỡ bà đi vào.

Tần Thiên một tay nâng Đại phu nhân, một tay cầm tay bà, cảm thấy tay bà so với vừa nãy càng lạnh, càng run rẩy hơn, lại nhìn sắc mặt bà, lúc này mới phát hiện mồ hôi lạnh đầy đầu, có cảm giác lung lay sắp đổ.

Tần Thiên âm thầm kinh hãi.

“Mau đỡ ta đi vào...” Đại phu nhân vô lực nói một câu, dường như hơi thở mong manh.

Tần Thiên gạt đầu, Nguyệt Nương thấy thế cũng đi tới, hai người giúp đỡ phu nhân mới vừa đi hai bước, Nhị di thái thái giãy dụa ra khỏi trời buộc của gia đình, lại như sói như hổ xông tới phía bọn họ.

“Giang Hoa Anh, người đừng đi, người là kẻ tiểu nhân bội bạc, người cùng ta phải nói cho rõ ràng.”

Nàng ta đặt tay lên bả vai bà, dùng sức xoay người bà lại.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa, dưới chân lão đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, ít nhiều cũng may có Tần Thiên chống đỡ. Bà nhìn gương mặt hung thần ác sát của Nhị di thái thái, trong đầu trống rỗng, nửa ngày nói không nên lời.

Nhưng mà Nhị di thái thái lại không buông tha bà, nàng ta gắt gao kéo vạt áo Đại phu nhân, như muốn cùng bà liều mạng, “Giang Hoa Anh, thời điểm người cần ta, người ba hoa chích choè, nay lại mượn cớ muốn đá văng chúng ta đi, ta nói cho người, không có dễ dàng như vậy đâu!”

Động tác của Nhị di thái thái dường như phát sinh chỉ trong nháy mắt. Tất cả mọi người không kịp phản ứng, Trang Tín Ngạn mặc dù ở bên cạnh mẫu thân, nhưng do không nghe thấy thanh âm, đợi đến lúc nhận thấy có điểm không thích hợp, Nhị di thái thái đã xông tới trước mặt Đại phu nhân.

Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn bình tĩnh bỗng nhiên giận đỏ bừng, hấn tiến lên ngăn hai tay Nhị di thái thái, dùng sức đẩy ra! Sau đó bảo hộ ở trước người Đại phu nhân, căm tức nhìn Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái bị hấn đẩy thối lui vài bước, nếu không phải nhờ Trang Minh Hỉ tiến lên đỡ lấy nàng ta, chỉ sợ đã té ngã trên mặt đất.

Nhị di thái thái đứng vững cước bộ mới thấy rõ là Trang Tín Ngạn, lúc này cười lạnh một tiếng, chỉ vào Trang Tín Ngạn, nói với Đại phu nhân: “Như thế nào, người muốn đem sở hữu gia sản đều giữ lại cho người con cầm điếu này sao? Ha ha!” Nhị di thái thái cười ha hả, “Người cũng không nhìn xem con trai người có gánh vác nổi hay không!” Nàng ta tươi cười hốt liễm, oán hận trừng mắt nhìn Đại phu nhân, cắn răng: “Giang Hoa Anh, người sống là loại người như thế nào thì con người sẽ nhận mệnh! Không còn hữu dụng thì đem vứt bỏ! Người mới là kẻ chân chính thấy lợi quên nghĩa! Là người tham lam, là người không muốn buông tha mọi thứ trong tay, Giang Hoa Anh, người là kẻ tiểu nhân tì bĩ!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người cứng đờ, muốn nói gì đó, lại chỉ cảm thấy dường như ngực bị cái gì ngăn chặn, một hơi cũng không thở ra nổi.

Trang Tín Ngạn đối mặt với Nhị di thái thái, tất nhiên đem lời của nàng nhìn xem rành mạch, chỉ là vì miệng không thể nói, tuy rằng tràn ngập phẫn nộ, cũng không thể biểu đạt, dung nhan tuấn tú toát ra thần sắc vừa oán giận vừa đau khổ.

Bên cạnh Tam di thái thái cùng Trang Minh Lan tuy rằng thực lo lắng cho Đại phu nhân, nhưng cũng không dám tiến lên, cũng không dám lên tiếng, Phương Nghiễn Hạnh không nhận được, muốn tiến lên, lại bị Tam di thái thái gắt gao giữ chặt.

“Ha ha ha...” Nhị di thái thái vỗ tay cười ha hả, “Giang Hoa Anh, ngươi nhìn xem con người, hẳn có ích lợi gì chứ? Có ích lợi gì!”

“Người tích chút khẩu đức đi! Ở Trang phủ, phu nhân mới là đương gia chủ mẫu, phu nhân nói ai cũng phải nghe theo, phu nhân chọn lựa ai là gia chủ, người khác có tư cách gì, có lập trường gì đứng dậy phản đối! Dùng một ít lời nói ác độc công kích khiếm khuyết của người khác, mới chính là kẻ tiểu nhân tì bỉ!”

Thời điểm Nhị di thái thái đang cười vô cùng vui sướng, bỗng nhiên một thanh âm thanh thúy cường thế đánh gãy lời nàng ta!

Chương 44: Bảo hộ

Tiếng cười bén nhọn của Nhị di thái thái bỗng chốc im bật, có chút không tin được nhìn về phía thanh âm phát ra —— bên kia, Tần Thiên gương mặt lạnh lẽo, không hề úy kỵ trừng mắt nhìn nàng ta.

Ở trong lòng Tần Thiên, Đại phu nhân là người mà nàng tôn kính, có lẽ nàng so với Đại phu nhân có nhiều hơn một chút tri thức hiện đại, nhưng mà trí tuệ, khí phách, cùng nhân tâm hiệp cốt của Đại phu nhân, đều khiến Tần Thiên thật sự bội phục. Hơn nữa Tần Thiên từ lúc xuyên qua đã chịu nhiều ân huệ của Đại phu nhân. Tần Thiên sao có thể trở mặt nhìn Đại phu nhân bị bắt nạt mà thờ ơ!

Mặc dù, nàng hiểu rõ, nếu làm như vậy, có lẽ sẽ cùng Nhị phòng kết thù hận. Bản thân mình chỉ là một gia nô nhỏ, Nhị phòng muốn thu thập mình có rất nhiều thủ đoạn. Nhưng mà người có đôi khi hành sự, há có thể thời khắc tính toán lợi hại thiệt hơn?

Tần Thiên đem Đại phu nhân giao vào tay Nguyệt nương, tiến lên hai bước, đem Đại phu nhân bảo hộ ở sau người, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Nhị di thái thái, ánh mắt lãnh liệt như đao.

Không chỉ Nhị di thái thái ngây ngẩn cả người, ngay cả Trang Minh Hỉ bên cạnh nàng ta, cùng với cách đó không xa người của Tam phòng, các gia đình, thậm chí Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung còn đang quỳ rạp trên mặt đất, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên.

Một bên Trang Tín Ngạn cũng có chút ngoài ý muốn nhìn nàng một cái.

“Người... Người tiện tỳ chết tiệt này! Người cũng dám mắng ta?” Nhị di thái thái tức giận, giơ tay lên hướng về Tần Thiên định đánh nàng, tất nhiên Tần Thiên đã sớm có chuẩn bị, nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay nàng ta.

“Người dám chống đối? Phản rồi, phản rồi!” Nhị di thái thái tức giận đến toàn thân phát run, nàng ta muốn rút tay về, nhưng Tần Thiên lại dùng hết toàn lực gắt gao chế trụ cổ tay nàng ta, một người là Nhị di thái thái sống an nhàn sung sướng đã có tuổi, một người là hạ nhân ngày ngày làm việc nặng, lại tuổi trẻ khỏe mạnh, khí lực một ột thấp lập tức thể hiện rõ ràng.

Nhị di thái thái cố rút vài lần đều không được, vòng tay phỉ thúy trên tay không nhin được đang run rẩy, óánh nhuần sáng bóng chiếu vào đôi mắt lạnh lợi của Tần Thiên, lóe ra ánh sáng sắc lạnh như hàn băng.

“Nhị di thái thái...” Tần Thiên gắt gao chế trụ cổ tay nàng ta, hai mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng ta, sắc mặt trầm tĩnh như nước, thanh âm rét lạnh như băng, “Nhân quý tự trọng, nơi này là Thanh Âm viện, ta cho dù là hạ nhân cũng là hạ nhân của Đại phu nhân, mặc kệ là đánh, hay là mắng chửi, còn không tới phiên Nhị di thái thái người động thủ động khẩu, cũng thỉnh Nhị di thái thái ghi nhớ thân phận bản thân là thiếp thất trong Trang phủ, đừng biến mình trở thành người đàn bà chanh chua ở phố chợ, làm trò cười cho người khác!”

Nói xong, Tần Thiên dùng sức buông tay nàng ta ra, bởi vì động tác quá mạnh, không nghĩ tới lại làm đứt vòng tay của nàng ta, trong lúc nhất thời, hạt châu phỉ thúy bắn tung tóe khắp nơi. Vài hạt còn bắn lên mặt của Nhị di thái thái, Nhị di thái thái bùm mặt, đau kêu ra tiếng, chặt vật không thôi.

Tần Thiên cũng không để ý đến nàng ta, quay đầu hướng về gia đình đứng đó lớn tiếng nói: “Không nghe lời Đại phu nhân đã nói sao? Còn không mau tiễn khách!”

“Nương, người không sao chứ!” Trang Minh Hỉ giúp đỡ Nhị di thái thái liên tục lui vài bước, sau khi xác định mẫu thân không có việc gì, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, cười lạnh nói: “Cô nương cá tính, lá gan thật lớn!” Nàng nhìn Tần Thiên, một đôi mắt đẹp óánh óánh sinh quang, lại làm cho người ta cảm giác

được âm hàn vô tận, “Nhân quý tự trọng, những lời này, bốn tiểu thư hôm nay tặng lại cho ngươi, cô nương có dũng khí có kiến thức, cũng không nên quên thân phận của bản thân chứ!”

“Minh Hỉ, còn cùng tiện tỳ này nói nhiều như vậy làm cái gì, còn không mau gọi người giáo huấn nàng, dám lớn tiếng với ta, cũng không nhìn xem ta là ai!” Nhị di thái thái đầu tiên là bị Đại phu nhân đả kích mạnh mẽ, sau lại bị Tần Thiên làm cho tức giận. Từ lúc gả vào cửa Trang phủ, nàng ta còn chưa bao giờ chặt vật cùng mất mặt như vậy, lúc này hoàn toàn mất đi bình tĩnh ngày thường.

Nàng ta một tay dựa vào nữ nhi, xoay người sai hai nha hoàn bên cạnh đi lên đánh Tần Thiên. Nha hoàn nàng ta bình thường vẫn tác oai tác quái, lúc này cũng không biết sợ, lên tiếng trả lời xông lên, Nguyệt Nương đang nâng đỡ Đại phu nhân cũng không giúp được gì chỉ biết lo lắng nhìn, Đại phu nhân nhìn tình cảnh trước mắt vừa tức vừa vội, nhưng cũng không thể nói ra lời, các gia đình thấy Đại phu nhân không nói chuyện, cũng không dám động. Trong nhất thời, dường như không ai có thể giúp Tần Thiên, Tần Thiên trở mặt nhìn hai nha hoàn vươn trảo về phía mình xông tới, một chống hai, Tần Thiên trong lòng cũng có chút nhút nhát, không khỏi lui hai bước.

Mắt thấy móng tay của hai nha hoàn sắp chạm vào mặt mình, bỗng nhiên, Tần Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một thân ảnh cao lớn nhanh chóng ngăn phía trước người nàng, đem ngoại tại phân tranh, toàn bộ nguy hiểm đều bị ngăn trở. Khi nàng nhìn thấy rõ mọi việc, rốt cuộc không có trông thấy sắc mặt đáng ghê tởm của Nhị di thái thái, cũng không nhìn thấy Trang Minh Hỉ trong ánh mắt lóe ra ánh sáng lạnh, càng không nhìn thấy hai nha hoàn sắc mặt hung ác, chỉ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn như núi, bả vai dày rộng, vũng vàng rất đáng tin cậy.

Tần Thiên giật mình, giấy tiếp theo, liền nghe thấy tiếng thét chói tai của hai nha hoàn kia. Sau đó có một âm thanh trầm đục của một vật nặng rơi xuống đất, Tần Thiên tò mò thò đầu ra nhìn, đã thấy hai nha hoàn đều ngã ngổ dưới đất, xoa xoa cổ tay, vẻ mặt thống khổ. Nhị di nương đứng ở bên cạnh tức giận đến mức mặt méo xệch, Trang Minh Hỉ cũng là vẻ mặt căm giận. Mà Phương Kiến Thụ đứng ở cách đó không xa thì ngẩn người nhìn.

Tần Thiên có chút vui vẻ, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Bỗng nhiên cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, Tần Thiên thuận tay sờ soạng, lại sờ vào một đầu tóc dài, hoạt hoạt, ôn nhu, xúc cảm vô cùng tốt. Tần Thiên ngẩng đầu nhìn, lại chạm phải một đôi con ngươi trong sáng, dung nhan như ngọc không gợn sóng sợ hãi.

Chính là Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên trong lòng nhất thời có loại cảm giác mất tự nhiên, nàng không nghĩ tới bảo vệ mình sẽ là hắn, hắn lúc này tiến lên nhưng mà lúc trước lại trở mặt nhìn nàng bị người khác đùa giỡn cũng không xuất đầu lộ diện. Tần Thiên lập tức ngừng tươi cười, vội lui hai bước, lại không để ý tay mình đang nắm tóc hắn, cứ như vậy, đầu của hắn cũng bị kéo theo. Tần Thiên vội vàng buông ra, hắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn nàng, trong đôi mắt luôn lạnh như băng có thần sắc tức giận.

Tần Thiên phần nộ quay đầu đi, nghĩ nghĩ.

Trừng cái gì trừng, ta không phải cố ý mà ...

Lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy hắn lén lút xoa xoa chỗ vừa rồi bị kéo đau.

Không biết tại sao, Tần Thiên lại nhịn không được muốn cười.

Bên kia, Nhị di thái thái vẫn đang không chịu từ bỏ ý đồ, nhưng Trang Minh Hỉ biết náo loạn cũng không có kết quả, liền nói: “Nương, vẫn là nhìn xem ca ca thế nào! Ca ca bị thương có vẻ nặng!”

Câu nói nhắc nhở Nhị di nương, Nhị di nương rốt cuộc không còn tâm trí cùng Tần Thiên so đo, chạy nhanh tới sai người đem Trang Tín Xuyên trở về viện, lại sai người đi thỉnh đại phu.

Tam di thái thái cũng cùng Phương Kiến Thụ, Phương Nghiên Hạnh, nâng Trang Tín Trung đi ra ngoài.

Chốc lát sau, Thanh Âm viện trở nên thanh tịnh.

Tần Thiên vừa thở ra một hơi, bỗng nhiên nghe thấy phía sau Nguyệt Nương la hét: “Phu nhân, phu nhân người thế nào rồi? Người đâu mau tới đây, phu nhân ngất xỉu rồi!”

21. , Chương 045-046

Chương 45: Ngã bệnh

Sau khi đi vào trong phòng, được Chu đại phu châm cứu một hồi, Đại phu nhân nặng nề tỉnh lại.

“Đã tỉnh, phu nhân đã tỉnh.” Đứng ở bên giường Nguyệt Nương vui sướng hô lên, sau đó quay đầu ngoắc gọi Trang Tín Ngạn về mặt đang vô cùng lo lắng. Trang Tín Ngạn vội vàng đi qua. Chu đại phu tránh ra, xoay người đi đến trước bàn đặt trong phòng, viết đơn thuốc.

Ở trong phòng Tần Thiên đang đứng hầu hạ vội vàng đi đến bên cạnh Chu đại phu, Nguyệt Nương cũng tiến lại đó.

“Chu đại phu, phu nhân không có việc gì chứ.” Nguyệt Nương lo lắng hỏi Chu đại phu.

Chu đại phu vừa kê đơn vừa nói: “Phu nhân bị nắng nóng, hơn nữa mệt nhọc quá độ, trong lòng tức giận ảnh hưởng đến tâm trạng, mới bị ngất xỉu. Uống thuốc, tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không sao.” Nói tới đây, Chu đại phu gác bút, xoay người nhìn Nguyệt Nương lại nói: “Chỉ có điều, bệnh của phu nhân can khí tích tụ đường như càng ngày càng nghiêm trọng, đây là do phu nhân hàng năm mệt mỏi, luôn ưu tư hao tổn tinh thần. Phu nhân có phải gần đây thị lực không được tốt?”

* Trong ngũ tạng có tâm, can, tỳ, phế, thận. Trong đó, tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi.

Nguyệt Nương liên tục gật đầu: “Không sai, phu nhân mấy ngày này thường bảo nhìn mọi vật đều hơi mơ hồ”

Chuyện này Tần Thiên cũng biết, Tần Thiên chỉ cho rằng phu nhân bị cận thị, nên cũng không để ở trong lòng. Không nghĩ tới thì ra điều này có liên quan đến bệnh tình của phu nhân. Trong lòng trở nên khẩn trương.

Chu đại phu vuốt râu thở dài: “Can âm không đủ, thị lực không rõ, nếu muốn bệnh tình không bị nặng thêm, thế nào cũng phải bình tâm tĩnh khí tĩnh dưỡng một thời gian.”

Nguyệt Nương cúi đầu, vẻ mặt ưu sầu, hiện tại tình huống trong Trang phủ lúc này, phu nhân làm sao có thể bình tâm tĩnh khí tĩnh dưỡng? Chỉ sợ có khi còn bị chọc cho tức giận.

“Nếu bệnh tình bị nặng hơn, tình hình phu nhân sẽ như thế nào?” Tần Thiên ở một bên nhìn không được hỏi.

“Can có thể nói là bộ phận thiết yếu trong ngũ tạng, can chủ sơ tiết, can tàng huyết, nếu can có vấn đề gì, cũng không phải là việc nhỏ...” Chu đại phu nói tới đây, khụ hai tiếng, không nói tiếp nữa.

* Can chủ sơ tiết: chính là sự phân bố dương khí của toàn thân.

* Can tàng huyết: chính là việc điều tiết lượng huyết trong cơ thể.

Nguyệt Nương cũng không hỏi lại, đưa bạc cho Chu đại phu, dặn hẳn không được đem bệnh tình phu nhân truyền ra ngoài, lại sai người dựa theo đơn đi sắc thuốc. Quay đầu lại cũng dặn dò Tần Thiên như vậy.

Bên kia, Trang Tín Ngạn đang giúp đỡ mẫu thân ngồi dậy. Tần Thiên nhớ tới kiếp trước có nghe nói qua, khi bị cảm nắng nên uống nước pha thêm ít muối và đường, vội vàng đi pha một chén đem vào, sau đó đưa đến bên giường cho phu nhân, một mực bắt bà uống hết. Mà Trang Tín Ngạn thì ngồi ở bên cạnh làm bạn với mẫu thân.

Đại phu nhân sau khi giữ lấy chén uống mấy ngụm nước pha muối và đường, liền lắc đầu tỏ vẻ không muốn uống nữa. Tần Thiên lấy ra khăn tay, giúp bà lau miệng, cực kỳ cẩn thận.

Trang Tín Ngạn ngồi ở bên cạnh nhìn mọi việc, ánh mắt vẫn thản nhiên như cũ. Tần Thiên chỉ chuyên tâm hầu hạ Đại phu nhân, nên cũng không để ý tới hần.

Đại phu nhân nhìn nàng cười cười, “Tuy rằng sớm biết ngươi là kẻ không nhất gan, nhưng mà chuyện hôm nay vẫn khiến ta thật hoảng sợ. Xem ra ngày đó, ngươi đối với ta vẫn còn khách khí”.

Tần Thiên cúi đầu, ngượng ngùng cười cười, “Bọn họ khinh người quá đáng, phu nhân là người tốt bụng, nên bọn họ mới dám như thế.” Nàng cầm bát trong tay đặt lên án gần đầu giường.

Án thượng có đặt một chân nến, trên chân nến cắm ba ngọn nến, ánh lửa toát ra, trong phòng quang ảnh di động.

Đại phu nhân nhìn tiểu nha đầu trước mặt, hai gò má phấn nộn trắng nõn được ánh nến chiếu vào ánh thành một mảnh phấn hồng, hàng lông mi dài buông xuống thản nhiên phản xạ ra kim quang, hơi hơi rung động, miệng mỉm cười, hai má lúm đồng tiền nhợt nhạt lộ ra, được ánh nến chiếu vào, lại mang vẻ điềm đạm mà ôn nhu. Mà khi bà nâng mắt lên nhìn nàng, hai mắt đen lúng liếng như hai viên bảo thạch, lóe ra ánh sáng động lòng người, lại làm cho người ta cảm giác được một loại linh khí thông minh.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh mềm mại, bà kim lòng không được cầm tay Tần Thiên, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng mà ngươi làm như vậy, Nhị phòng nhất định sẽ ghi hận với ngươi, ngươi không sợ, không lo lắng ư?”

Nghe được lời ấy, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn đối diện liếc mắt một cái. Hần tựa vào bên giường, ánh nến bên cạnh chiếu sáng lên nửa người, một bên người phủ một màu vàng ấm áp, một bên u ám, lúc sáng lúc tối, lại đem vẻ lạnh im lạnh nhạt tao nhã của hần nhuộm đậm thành một loại mỹ miều yêu dị.

Tần Thiên có chút mất tự nhiên, nàng đối với Đại phu nhân như một người thân của mình, nhưng đối với Trang Tín Ngạn cũng không có loại cảm giác này, không có thói quen nói ra suy nghĩ trong lòng. Nhưng rồi lập tức nghĩ đến hần căn bản là nghe không thấy, lại bình thường trở lại.

“Có sợ, cũng có lo lắng a” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân cười cười.

Trang Tín Ngạn mày giật giật.

“Nga?” Đại phu nhân nhướn một bên lông mày, “Vậy mà ngươi còn làm như vậy?”

“Nô tỳ làm rồi sau mới thấy sợ...” Tần Thiên lại cười cười, “Lúc ấy căn bản là không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là không muốn nhìn thấy Đại phu nhân bị Nhị di thái thái bất nạt, cảm thấy rất tức giận, liền hành động như vậy!”

Tất cả đều phát ra từ tâm, rất tự nhiên. Đại phu nhân mỉm cười.”Nha đầu này, đối lại là người khác, nhất định sẽ nhân cơ hội nói mình chính là vì trung thành và tận tâm.”

“Việc gì có thể giấu giếm được phu nhân chứ? Có một số việc cũng không cần Tần Thiên nói.” Tần Thiên cười nói.

Trung thành và tận tâm? Nói thật, Tần Thiên còn chưa tới mức đó, chỉ là, nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, cùng với vận mệnh của bà có liên quan, đương nhiên cùng một trận tuyến với bà.

“Ngươi không cần lo lắng, ngươi vì ta như vậy, ta sẽ không để cho người khác xúc phạm tới ngươi.” Đại phu nhân nắm chặt tay nàng.

“Đa tạ phu nhân.” Tần Thiên cười ngẩng đầu lên, đã thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình, đôi mắt dưới ánh nến chiếu rọi lóe ra ánh sáng trong suốt, lưu quang chớp động, có vẻ có chút tức giận so với bình thường.

Thấy nàng nhìn qua, Trang Tín Ngạn quay đầu đi. Tần Thiên chỉ biết méo mặt, cũng quay đầu.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm của Nguyệt Nương: “Tam di thái thái, người về trước đi, phu nhân hiện tại vừa mới tỉnh lại, còn rất suy yếu, sẽ không gặp được người đâu.”

“Nguyệt Nương, ngươi giúp ta hỏi phu nhân một chút đi, ta nhất định phải nhìn thấy phu nhân. Bằng không ta liền quỳ ở nơi này, cho đến khi phu nhân gặp ta mới thôi.” Tam di thái thái thanh âm mang theo nước nể.

Tần Thiên có chút phiền chán nhẩn mây. Tam di thái thái này có chuyện gì mà hiện tại lại muốn quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi chứ? Nhìn bộ dạng tuy đáng thương, nhưng có đôi khi làm ra chuyện khiến người ta thực chán ghét.

“Để cho nàng ta vào đi.” Đại phu nhân thở dài, quay đầu đẩy Trang Tín Ngạn đi, “Không còn sớm nữa, con cũng trở về đi.”

Tần Thiên lĩnh mệnh đi ra ngoài, Trang Tín Ngạn theo sau nàng đi ra. Hai người một trước một sau ra khỏi phòng của Đại phu nhân.

Tần Thiên sau khi ra khỏi cửa liền thấy ngay Tam di thái thái đang quỳ trên mặt đất, nàng đi qua nói: “Đại phu nhân gọi Tam di thái thái vào.”

Tam di thái thái vội vàng đứng dậy kéo váy định tiến vào, lại dừng ngay Trang Tín Ngạn vừa đi ra. Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn nàng ta, nhìn đến mức Tam di thái thái phải cúi đầu xuống. Tam di thái thái vòng qua bên người hắn, đi vào, Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn nàng ta một cái. Lúc này, Hải Phú thấy hắn đi ra liền cầm theo đèn lồng đi bên cạnh hắn. Trang Tín Ngạn lúc này mới đi theo Hải Phú cùng nhau rời khỏi Thanh Âm viện.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương tiến vào phòng phu nhân, đã thấy Tam di thái thái quỳ gối bên dưới giường của phu nhân, vừa dập đầu, vừa khóc nói: “Phu nhân, đều là lỗi của ta, là ta không tốt, ta và Tín Trung cũng là bất đắc dĩ ...”

Chương 46: Van cầu

Nguyệt Nương hừ lạnh một tiếng, đi qua, lấy một cái gối lam trù thêu hoa để vào sau lưng Đại phu nhân, giúp cho bà có thể ngồi thoải mái một chút.

Đại phu nhân ngồi ổn định, nhìn về phía Tam di thái thái, âm thanh lạnh lùng nói: “Người nói thật ra xem, người bất đắc dĩ thế nào? Đến mức làm ra loại chuyện vô lương tâm này!”

Tam di thái thái cúi thấp đầu xuống, hai vai không nhịn được run run, khóc nói: “Phu nhân, là Nhị di thái thái nói muốn đem Minh Lan gả cho ca ca của Hồ đại nhân làm vợ kế. Phu nhân, ca ca của Hồ đại nhân đã hơn năm mươi tuổi, trong nhà đã có vài tiểu thiếp, nữ nhi của hắn so với Minh Lan còn lớn tuổi hơn. Dem Minh Lan gả cho hắn, không phải đem vứt nàng vào hồ lửa sao? Tín Trung cũng không muốn nhìn Minh Lan chịu khổ, mới bất đắc dĩ đáp ứng yêu cầu của Trang Tín Xuyên, hắn căn bản không biết trả giá lại nguy hại đến vậy...”

Đại phu nhân tay nắm mép giường cả giận nói: “Mặc dù là như thế, người sao không đến tìm ta thương lượng? Trà là thứ uống vào trong bụng, sao có thể làm giả? Chỉ cần có nửa điểm sai lầm, có thể sẽ liên quan đến mạng người, đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ các người không rõ?”

Nguyệt Nương thấy Đại phu nhân lại sắp nổi giận, vội hạ thấp lưng giúp đỡ Đại phu nhân xoa ngực, lo lắng nói: “Phu nhân, Chu đại phu vừa mới nói muốn người tỉnh dưỡng, có gì bình tĩnh từ từ nói, không nên tức giận.” Nói xong lại có chút trách cứ nhìn Tam di thái thái, nhưng mà nàng dù sao vẫn chỉ là hạ nhân, Đại phu nhân không lên tiếng, nàng cũng khó mà nói ra điều gì.

Tam di thái thái thấy Đại phu nhân vẫn chưa nguôi giận, nóng vội bò đến bên giường Đại phu nhân, cầm tay bà đang đặt ở mép giường, khóc nói: “Phu nhân, ta cũng muốn tới nói chuyện với phu nhân, nhưng, Nhị di thái thái nói, hàng năm vận chuyển trà đều phải dựa vào Hồ đại nhân, cho dù cùng người thương lượng, người cũng sẽ vì nể mặt Hồ đại nhân mà không ngăn cản nổi, cho nên... Cho nên...”

“Cho nên người liền tự chủ trương, lấy Trà Hành ra làm giao dịch?” Đại phu nhân chỉ vào Tam di thái thái, vô cùng đau đớn: “Xảo Vân, người thật hồ đồ, ta như vậy cũng không đáng được người tin tưởng sao?”

Tam di thái thái cúi đầu khóc òa lên, “Phu nhân, ta thân phận hèn mọn, rất nhiều chuyện ta cũng không biết trông cậy vào ai, ta cũng biết ta muốn làm gì cũng không được, ta muốn nghỉ cũng không được. Đối với lão gia, Trang phủ vẫn là trên hết, ta cũng không dám có nửa điểm không an phận, nhưng mà, phu nhân...” Tam di thái thái ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Đại phu nhân: “Chỉ có Tín Trung và Minh Lan, ta không thể không suy nghĩ, không thể không quản, ta làm sao có thể trở mặt nhìn Minh Lan chịu khổ, ta không phải không tin tưởng phu nhân, chỉ là lúc ấy quá sợ hãi, nhất thời hồ đồ mới... Phu nhân, tất cả mọi

chuyện đều là chủ ý của ta, là ta ép buộc Tín Trung. Người cũng biết , Tín Trung là đứa nhỏ thành thật, hẳn nhin không được khi thấy ta khổ sở cầu xin, nên mới đáp ứng, ngàn sai vạn sai đều là do ta, phu nhân đừng đem Tín Trung đến quan phủ, cũng đừng đuổi hẳn đi mà...”

Nói xong, Tam di thái thái lại cúi xuống dập đầu trước Đại phu nhân, một cái rồi lại một cái, liên tiếp không ngừng.

Đại phu nhân đã tuyên bố người thừa kế vị trí gia chủ sẽ không phải là Trang Tín Xuyên nữa. Tam di thái thái tuy rằng không dám kỳ vọng Tín Trung sẽ là người thừa kế, nhưng có thể khẳng định bây giờ nàng cũng không cần quá lo lắng chỗ Nhị phòng nữa. Tín Trung tương lai cùng Nhị phòng không có quan hệ, nhất định chỉ có liên quan với Đại phòng, cho nên nhất định phải xem xem Đại phu nhân tính xử trí Tín Trung thế nào, trước hết cần phải van cầu bà tha thứ.

Phu nhân xử phạt nàng như thế nào cũng được, chỉ cần bà có thể tha thứ cho Tín Trung, cho hẳn ở lại Trang phủ, nàng đã cảm thấy mỹ mãn .

Đại phu nhân thấy nàng như vậy, nhớ tới Tín Ngạn đối với mình cũng vô cùng quan trọng, nhớ tới Tín Trung vẫn là một đứa nhỏ thành thật, tâm vốn cứng rắn lại không khỏi mềm nhũn.

Bà cúi hạ thất lưng nâng Tam di thái thái dậy: “Xảo Vân, người đứng lên đi.”

Tam di thái thái ngẩng đầu lên, trên trán đã sưng đến sưng đỏ, “Phu nhân sẽ không đem Tín Trung giao cho quan phủ, cũng sẽ không đuổi nó đi chứ?”

Đại phu nhân nhìn trán của nàng, mặt lộ vẻ thần sắc không đành lòng: “Tín Xuyên ta còn không giao cho quan phủ huống chi Tín Trung? Hơn nữa, Tín Trung là huyết mạch của Trang phủ, ta làm sao có thể đuổi hẳn đi? Người đừng lo lắng quá nhiều!”

“Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.” Tam di thái thái lúc này mới nín khóc mỉm cười, vừa muốn dập đầu tiếp, Đại phu nhân đã giữ chặt nàng, “Người cũng đã có tuổi, đừng động một tí đã quỳ xuống dập đầu như vậy!”

“Mặc kệ Xảo Vân bao nhiêu tuổi, ở trong lòng Xảo Vân, phu nhân vĩnh viễn đều là chủ tử của Xảo Vân!” Tam di thái thái thật tâm nói.

Đại phu nhân cười cười.

Tần Thiên nhìn thấy vậy, không thể không cảm khái, thật sự là ai cũng có phương pháp sinh tồn riêng. Nhị di thái thái vì có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa mà tùy ý kiêu ngạo cướp đoạt thứ nàng ta muốn. Tam di thái thái tuy nhìn có vẻ hèn mọn, lại luôn nắm giữ được nhược điểm của Đại phu nhân là dễ mềm lòng, cũng là một biện pháp đạt tới mục đích của nàng ta, Trang phủ nhiều người nhìn có vẻ đơn gian, nhưng lòng lại không hề đơn giản chút nào.

Bị Tam di thái thái nháo một trận, Đại phu nhân càng thêm mệt mỏi, sắc mặt càng khổ sở, Tam di thái thái lúc này mới nói: “Là nô tỳ quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi , đều là lỗi của nô tỳ...”

“Được rồi, người cũng trở về nghỉ ngơi đi.” Đại phu nhân nói xong, lại nhìn về phía Tần Thiên, nói: “Ở gần tử của ta còn có hai bình tuyết liên sinh cơ cao, người đưa cho Tam di thái thái, để nàng cầm bình được này bồi cho Tam thiếu gia đi.”

Tuyết liên sinh cơ cao chính là dược liệu trị ngoại thương tốt nhất. Tam di thái thái luôn miệng cảm tạ. Đại phu nhân lại bảo Lam Sơn cầm một lọ khác đưa cho Nhị thiếu gia.

Tần Thiên lĩnh mệnh cùng nha hoàn của Tam di thái thái hộ tống nàng ta trở về. Lúc đưa Tam di thái thái đến Thu Hương viện, Tam di thái thái nhận thấy Tần Thiên là nha hoàn bên người được sủng ái của Đại phu nhân, đối với nàng vô cùng khách khí, thưởng cho nàng 100 quan tiền, Tần Thiên cũng không chối từ, cười cầm lấy.

Tam di thái thái sai người đem tuyết liên sinh cơ cao đưa đến phòng của thiếu gia trong viện. Chỉ chốc lát, Phương Nghiên Hạnh đã phái nha hoàn lại đây, mời Tần Thiên qua đó.

Đi qua một hành lang gấp khúc, xuyên qua cửa ngách là khu phòng ở của Tam thiếu gia. Vừa mới tiến vào, nàng đã thấy Phương Nghiên Hạnh mặt mang mỉm cười đứng ở cửa nhìn nàng. Bên cạnh là đệ đệ của nàng,

Phương Kiến Thụ.

“Tam thiếu phu nhân, Phương thiếu gia.” Tần Thiên đi đến, hướng về hai người thi lễ, Phương Nghiên Hạnh vội vàng kéo tay nàng, ôn nhu nói: “Hảo muội muội, chỉ có chúng ta trong này đâu cần dùng đến nghi thức xã giao chứ...” Nói xong quay đầu nói với Phương Kiến Thụ: “Tiểu đệ, người nói đúng không?”

Phương Kiến Thụ nhìn Tần Thiên cười nói: “Nhân sinh quý tri tâm, định giao vô mộ sớm, cô nương đối gia tỷ có lòng, chúng ta như thế nào không biết, ở trong lòng chúng ta đã sớm đem cô nương trở thành bằng hữu.”

“Người nói như vậy, ta liền không khách khí!” Tần Thiên cười cười, thu hồi cấp bậc lễ nghĩa.

Mấy tháng qua, Phương thị tỷ đệ cơ hồ đều ngày ngày đi thỉnh an Đại phu nhân, cùng Tần Thiên tiếp xúc một thời gian, Phương thị tỷ đệ cũng không phải người hồ đồ, cũng dần dần hiểu được lần trước Tần Thiên mượn câu chuyện nói về hài cốt ý chỉ điểm cho nàng, lại càng ngày càng thân cận với Tần Thiên.

“Ta thật thích tính cách lạnh lẽo này của muội.” Phương Nghiên Hạnh vội kéo cánh tay của nàng vào phòng ngồi xuống, lại sai người dâng trà. Phương Kiến Thụ cũng đi theo.

Tần Thiên ngồi xuống liền hỏi tình trạng của Tam thiếu gia. Phu nhân phất tay lại đây đương nhiên không chỉ đưa thuốc đơn giản như vậy, Tần Thiên đã sớm phát hiện, phu nhân đối với Trang Tín Trung vẫn rất trân trọng.

“Đã gọi đại phu đến khám, chỉ là vết thương ngoài da, cũng không tổn thương gân cốt, phu nhân đưa được tới, ta đã bôi cho hẳn rồi. Tín Trung nói đã thoải mái hơn nhiều, không còn đau nữa, muốn nhờ người chuyển lời cảm tạ Đại phu nhân.” Phương Nghiên Hạnh nói xong, lại hỏi: “Ta nghe nói phu nhân sau đó ghất xỉu, người có sao không?”

Sau khi Đại phu nhân bất tỉnh, gây ra động tĩnh không nhỏ, Phương Nghiên Hạnh thu được tin tức cũng không có gì kỳ quái. Có điều bệnh tình nặng nhẹ thế nào, mọi người cũng không biết được.

“Phu nhân chỉ bị say nắng, không có gì trở ngại.” Tần Thiên trả lời.

“Vậy ta an tâm rồi...” Phương Nghiên Hạnh cúi đầu thở dài, “Trước đó thấy Nhị phòng khí thế bức nhân, trong lòng ta thật khó chịu, ta cũng muốn giống như muội vậy, vì Đại phu nhân mà cãi lại, nhưng mà...”

Tần Thiên cũng nhìn thấy lúc đó Tam di thái thái gắt gao lôi kéo tay nàng, “Ta nghĩ phu nhân cũng sẽ thông cảm.” Phương Nghiên Hạnh thần sắc xấu hổ, có một số việc quả thật cũng không tiện nói rõ ra.

Lúc trước Phương Nghiên Hạnh vẫn vì thế mà áy náy, lúc này nói ra, trong lòng cũng dễ chịu hơn, “Muội trở về báo với Đại phu nhân, ngày mai ta lại đến vấn an.”

Tần Thiên thấy giờ không còn sớm, liền đứng dậy cáo từ. Lúc đi ra cửa, Phương Kiến Thụ nói: “Ta cũng phải đi về, Tần Thiên, chúng ta tiễn đường, cùng nhau đi thôi.”

22. , Chương 047-048

Chương 47: Âm lãnh

Sau khi Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Tín Trung thành thân, Phương Kiến Thụ một mình một người ở tại Lục Vu viện.

Hai người ra khỏi sân của Tam thiếu gia, đi dọc theo một con đường nhỏ rải đá, hai bên cây cối bạc phơ, giả thạch lâm lập, ở trong bóng đêm tựa như mây khóm hoa không có màu sắc, xa xa gần gần, đậm nhạt thích hợp.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, ngẫu nhiên có thể nghe được tiếng côn trùng thanh thanh kêu vang. Hai người đi cách nhau một khoảng, chậm rãi bước.

“Lần trước cho người mượn sách, người xem xong chưa?” Phương Kiến Thụ đột nhiên hỏi,

Sau khi Tần Thiên cùng Phương thị hai tỷ đệ quen thuộc, đã phiền Phương Kiến Thụ giúp nàng tìm một số sách về trà, trừ lần đó ra cũng tìm một số sách về lịch sử của thế giới này.

“Xem xong rồi, vốn muốn trả lại cho người, nhưng mà mấy ngày nay bận quá, nhất thời quên mất” Tần Thiên cười nói.

“Không vội không vội, ta không phải đang thúc giục người.” Phương Kiến Thụ vội vàng nói.

Phương Kiến Thụ mặc một kiện trường bào màu lam đậm bằng vải bông. Bởi vì thân hình còn chưa phát triển hết, nhìn qua có chút hơi gầy, nhưng thân hình thon dài, cốt cách cân xứng, hơn nữa mặt mày sáng sủa, khí chất văn nhã, sau khi trưởng thành, chắc hẳn phong thái sẽ tuấn dật cao nhã tựa như thanh trúc.

“Đúng rồi...” Tần Thiên nhớ tới một sự việc, dừng cước bộ, khiến Phương Kiến Thụ đang đi ở phía trước cũng dừng lại, quay người kinh ngạc nhìn nàng, hai mắt trong sáng ở dưới ánh trăng lóe ra nét ôn nhuận sáng bóng.

“Thời điểm ở trong đại sảnh trước đó, có phải người chạy tới muốn giúp ta hay không? Cảm ơn người.” Tần Thiên cười nói.

Ban đầu, Phương Kiến Thụ đứng ở bên cạnh Phương Nghiên Hạnh, nhưng sau đó, khi nàng từ phía sau Trang Tín Ngạn nhìn ra, thấy hắn đã chạy tới bên cạnh hai nhà hoàn của Nhị di thái thái, Tần Thiên đoán hắn hẳn muốn giúp nàng.

Bỗng nhiên Tần Thiên nhắc tới chuyện này, Phương Kiến Thụ có lẽ chưa chuẩn bị tâm lý, nhất thời chân tay có chút luống cuống, một lát sau, mới ngượng ngùng cười cười, “Đương nhiên không thể trợ mắt nhìn bằng hữu bị bắt nạt...” Dừng dừng, lại nói: “Kỳ thật ta cũng không giúp được gì...”

Phương Nghiên Hạnh tuy rằng gả cho Trang Tín Trung, nhưng ở trong phủ địa vị cũng không cao, Phương Kiến Thụ càng bị cho là kẻ ăn nhờ ở đậu. Mặc dù có Đại phu nhân che chở, nhưng Đại phu nhân đại bộ phận thời gian ở Trà Hành, sự tình trong nhà đều do Nhị di thái thái quản lý, hai người hứng chịu không ít lời nói lạnh nhạt. Hơn nữa, trong Trang phủ trừ bỏ Đại phu nhân, hai tỷ đệ cũng chỉ thân cận với Tần Thiên, thậm chí còn thân cận hơn so với người của Tam phòng. Phương Nghiên Hạnh có tâm sự không nhất định sẽ nói với Tam di thái thái hay Trang Minh Lan, nhưng có khi lại nói với Tần Thiên. Tần Thiên không thiếu lời khuyên, làm cho nàng trong lòng thoải mái. Cho nên hai tỷ đệ mới có thể coi trọng Tần Thiên như vậy.

“Tóm lại cảm ơn người.” Tần Thiên đi đến bên cạnh hắn hành lễ, nghịch ngợm cười cười, “Cảm ơn tú tài lão gia.”

Nói đến cảm ơn, Tần Thiên trong đầu chợt hiện ra gương mặt lãnh đạm lạnh nhạt kia, người kia mới là người thật sự tới giúp nàng. Nhưng nếu nói cảm ơn với hắn, hắn có thể hay không cũng vẫn biểu lộ gương mặt lạnh lùng? Hơn nữa nha hoàn nói cảm ơn với thiếu gia, có vẻ kỳ lạ.

Bên kia, Phương Kiến Thụ mặt nóng ran, xua tay nói: “Ta tháng tư năm nay mới thông qua kỳ thi vào Phủ, mới chỉ là một tiểu học trò, sang năm phải thi đỗ kỳ thi của Viện mới có thể trở thành tú tài.”

Tần Thiên cười nói: “Phương công tử chăm chỉ đọc sách như vậy, nhất định có thể thông qua.”

Lời này cũng chạm đến tâm sự của hắn, hắn cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Không ngại nói với người, trong lòng ta cũng rất lo lắng, rất nhiều người nhẹ nhàng vượt qua hai kỳ thi vào Phủ, trở thành học trò, nhưng đến tận khi đầu tóc bạc trắng vẫn chưa qua kỳ thi vào Viện, khảo thí đường, thật không đơn giản.”

Về mặt Phương Kiến Thụ làm cho Tần Thiên nhớ tới kiếp trước mỗi lần thi cử, bản thân mình lúc đó chẳng phải cũng nơm nớp lo sợ? Đối với tâm tình Phương Kiến Thụ lúc này cũng có thể thông cảm vài phần. Tần Thiên cười cười, nhẹ giọng nói: “Sợ cái gì, làm hết sức là tốt rồi, bất quá ta tin tưởng nếu có chí nhất định sẽ thành công, cố gắng cuối cùng sẽ có hồi báo, Phương công tử cố công rèn giũa chịu khó đọc sách sẽ không uổng công, sẽ đạt được thành tựu. Phương công tử không cần lo lắng!”

Lời nói này của Tần Thiên cũng không phải là bản tâm không có mục tiêu. Phương Kiến Thụ rất chăm chỉ đọc sách, một ngày mười hai canh giờ, cơ hồ tám chín canh giờ đều nhào vào đồng sách vở. Tứ Thư Ngũ

Kinh thuộc nằm lòng, Đại phu nhân còn vì hấn thỉnh tiên sinh tốt nhất ở Dương Thành tới. Vị tiên sinh kia đối với tư chất của Phương Kiến Thụ cũng khen không dứt miệng.

Một lời nói này thành công ủng hộ sĩ khí của Phương Kiến Thụ. Phương Kiến Thụ ưỡn ngực nói, “Phương gia chấn hưng là trách nhiệm của ta, vì Phương gia, vì tử tử, ta nhất định phải cố gắng mới được!”

“Đến lúc đó, Phương công tử thành lão quan gia, Tàn Thiên cũng muốn lây vinh quang!”

Phương Kiến Thụ quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Tàn Thiên, dưới ánh trăng, khuôn mặt tươi cười của nàng nhu hòa, hai mắt sáng ngời như sao. Phương Kiến Thụ cười cười, nói: “Cũng vì người nói lời cát tường, nếu Phương Kiến Thụ ta thực sự có ngày như vậy, nhất định sẽ không quên Tàn Thiên người.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rồi sau đó rẽ về chỗ ở của từng người. Tàn Thiên sau khi trở về, Đại phu nhân vẫn chưa nằm nghỉ, có vẻ như đang chờ Tàn Thiên. Tàn Thiên đi qua đem tình hình Trang Tín Trung báo lại, Đại phu nhân mới yên lòng, trong lòng cũng thầm nghĩ tâm tư Tàn Thiên thật lạnh lợi.

Bên kia, Cúc Hương viện

“Mèo khóc chuột giả từ bi!”

Chờ Lam Sơn đi rồi, Nhị di thái thái cầm lấy tuyết liên sinh cơ cao do Lam Sơn đưa tới hung hăng ném xuống đất. Bình sứ nhỏ màu trắng vỡ thành nhiều mảnh, ào trắng ngà bắn tung tóe khắp nơi, lan tỏa ra không khí như hoa mai trắng rơi rụng.

Trang Minh Hỉ ở một bên ngăn không kịp, trơ mắt nhìn tuyết liên cao bị ném đi, trong lòng thương tiếc không thôi: “Nương, đây chính là tuyết liên sinh cơ cao, ca ca hiện tại rất cần, có bạc cũng khó mua được! Người tức giận thì tức giận, sao phải ném nó đi chứ!”

“Con sợ nương không có được tốt cho ca ca con dùng?” Nhị di thái thái thở phì phì rồi ngồi xuống ghế, vỗ bàn nói, “Sẽ không dùng thứ bà ta đưa tới, ai biết có bị hạ độc hay không!”

“Nương...” Trang Minh Hỉ ở bên người nàng ta ngồi xuống, “Phụ nhân tuy rằng đáng giận, nhưng cũng không phải người độc ác như vậy... Quên đi, không nói đến chuyện này nữa...” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên dừng lời, quay đầu phân phó hạ nhân lui xuống, sau đó mới nhìn Nhị di thái thái nói, “Nương, hiện tại tính làm sao bây giờ?”

Nhị di thái thái ngẩn ra, nhìn về phía nữ nhi của mình, biết nàng ý nói gì, nhất thời không khỏi trầm tư. Một lát sau, mới nói: “Đương nhiên không thể cứ như vậy quên đi! Tất cả sở hữu trong Trang phủ đều thuộc về ca ca con, ai cũng đừng nghĩ cướp đi!” Nàng ta cười lạnh hai tiếng, “Ta thật muốn nhìn xem, bà ta chỉ là một nữ nhân không có chỗ dựa, nhà mẹ để lại cách khá xa, ta xem bà ta lấy cái gì cùng ta đấu!”

“Nhưng mà trong tay bà ta có di chúc của phụ thân. Phụ thân đã nói, người thừa kế Trang phủ phải do bà ta lựa chọn!” Trang Minh Hỉ chỉ chỉ ngón tay ngọc vuốt ve hoa văn khắc trên bàn, bình tâm tĩnh khí nói.

“Bà ta có thượng phương bảo kiếm, ta cũng có thể xuất ra kim bài miễn tử!” Nhị di thái thái chụp bàn đứng lên, làm lay động chén trà trên bàn phát ra tiếng kêu vang, “Chuyện này, ta sớm đã nghĩ ra đối sách, vốn định chờ ca ca con thành thân sau đó tìm một cơ hội bắt bà ta giao ra vị trí đương gia chủ mẫu. Xem ra hiện tại, việc này phải tiến hành cấp bách! Chờ chuyện trà giả qua đi, ca ca con bảo đảm sẽ không bị làm sao, ta mới làm cho bà ta biết, trong Trang phủ rốt cuộc là ai lợi hại!”

“Một khi đã như vậy, nương cũng không đừng chân chừ nữa!” Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, hướng nhìn mẫu thân, như đóa hoa kiều diễm nhưng trên khuôn mặt có một loại lãnh khí, “Một bên, chuyện của ca ca có thể thỉnh dương hỗ trợ, đưa ấy người bị hại chút bạc, che miệng bọn họ lại, lại khơi thông ở các nơi, có thể đem việc này không còn lưu lại dấu vết. Bên kia, nghe nói phụ nhân bị bệnh, nương có kế sách gì không, vào lúc này mà dùng thì không còn gì tốt hơn. Dù cho bình thường kiên cường, nhưng người khi đang bị bệnh khó tránh khỏi bạc nhược, là thời cơ tấn công tốt nhất!”

Nhị di thái thái nở nụ cười, nhíu mày, “Cái này là thừa dịp bà ta ngã bệnh, muốn mạng của bà ta!”

Chương 48: Xử trí

Uống được của Chu đại phu, nghỉ ngơi một đêm, Đại phu nhân đã khá hơn nhiều. Buổi sáng ngày hôm sau lại muốn đến Trà Hành làm việc. Nguyệt Nương lo lắng thân thể của bà nên tất nhiên không chịu.

“Phu nhân, Chu đại phu dặn dò ngàn vạn lần, phu nhân phải tĩnh dưỡng một thời gian, người mới tĩnh dưỡng chưa được bao lâu, chưa thể đến Trà Hành được? Phu nhân tốt xấu gì cũng nghỉ ngơi ở phủ vài ngày được không?”

Đại phu nhân kiên quyết bước xuống giường nói: “Ta đã không có việc gì, người cũng không phải không biết hiện tại Trà Hành đang trong tình huống như thế nào. Chuyện kia của Tín Xuyên còn phải nhanh chóng xử lý, Tri phủ bên kia đang chờ câu trả lời của ta, ta không thể có nửa điểm sai lầm, người bảo ta sao có thể an tâm ở nhà tĩnh dưỡng?” Nói xong gọi Lam Sơn cùng Tần Thiên, bảo các nàng giúp bà thay quần áo rửa mặt chải đầu.

Nguyệt Nương biết tính tình Đại phu nhân, nói một là một, không biết nên khuyên bà như thế nào, nhớ tới Tần Thiên bình thường lắm kẻ hay, liền hướng nhìn nàng ra hiệu.

Tần Thiên ngày hôm qua nghe thấy Chu đại phu nói bệnh tình khá nghiêm trọng, cũng hiểu được Đại phu nhân lúc này không nên đi làm vất vả. Thích một người tự nhiên sẽ quan tâm người này, Tần Thiên thật sự không hy vọng phu nhân thân thể có vấn đề gì.

“Phu nhân, hiện tại là thời điểm cuối thu nắng gắt, người bình thường đều chịu không nổi, huống chi phu nhân hôm qua mới bị say nắng”. Tần Thiên cùng Lam Sơn đem phu nhân dìu đến trên giường, Lam Sơn cũng nói: “Đúng vậy, phu nhân, nha đầu chúng ta còn khỏe mạnh như thế, vậy mà đi dưới ánh nắng mặt trời còn cảm thấy choáng váng đầu, phu nhân vừa ra ngoài, chỉ sợ bệnh tình sẽ càng nặng thêm.”

Đại phu nhân còn muốn nói gì đó, Tần Thiên lại cười đánh gãy lời bà: “Phu nhân, người thường nói với nô tỳ, làm việc gì cũng phải có tinh thần, chính phu nhân cũng đã nói như vậy, chẳng lẽ lại không đúng? Phu nhân không nghỉ ngơi cho tốt, sao có tinh thần làm việc? Vừa ra ngoài, vạn nhất lại té xỉu hoặc bị say nắng, chẳng phải càng kéo dài thời gian bình phục, càng thêm chậm trễ công chuyện ở Trà Hành?” Nói xong, không nói thêm hai lời đem hai chân Đại phu nhân đặt luôn lên giường.

“Phu nhân, thân thể khỏe mạnh mới là tiền vốn cho cách mạng!” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân cười nói.

“Cách mạng?” Đại phu nhân khó hiểu.

Không cần thận nói ra, Tần Thiên che miệng lại, thụt vai cười gượng hai tiếng, “Chính là ý nói làm việc.”

Đại phu nhân tay vỗ nhẹ trên người Tần Thiên một chút, “Người nói nhiều điều thật kỳ quái mà ...” Nói xong bắt đầu dĩ cười cười, cũng không còn kiên trì đi Trà Hành nữa.

Nguyệt Nương mặt lộ vẻ vui mừng, lúc này Bích Ti bưng chén thuốc tiến vào, Nguyệt Nương tiếp nhận đưa đến bên giường nói với phu nhân: “Phu nhân, người tốt nhất nên an tâm nghỉ ngơi vài ngày, đừng làm cho chúng ta lo lắng.”

Đại phu nhân tiếp nhận chén thuốc, nhìn gương mặt phía trước toát ra thần sắc quan tâm, trong lòng ấm áp, cười cười: “Được, nhưng chuyện ở Trà Hành cũng không thể mặc kệ. Người phái người đi Trà Hành, bảo Từ chương quỹ cùng Giang quân sự lại đây một chuyến.”

Nguyệt Nương lên tiếng trả lời rồi rời đi. Đại phu nhân cầm chén thuốc trong tay uống một hơi cạn sạch, lại nằm xuống nghỉ ngơi.

Một lát sau, Từ chương quỹ cùng Giang quân sự đi vào.

Đại phu nhân dưới sự trợ giúp của Tần Thiên, ngồi dậy, lấy lại tinh thần, nói chuyện cùng bọn họ. Bà đầu tiên nói với Từ chương quỹ: “Chuyện lần này, một mình Tín Xuyên tuyệt đối không thể hoàn thành, hẳn không biết tin tức sẽ không nghĩ ra cách làm ăn này? Mà những trà giả này đến từ đâu? Lại như thế nào có thể chế ra một lượng lớn trà giả như vậy? Trong Trà Hành nhất định phải có người giúp đỡ hắn, ta đoán đó là Nhị chương quỹ, người âm thầm điều tra cho ta, còn có người nào liên lụy dù ít dù nhiều cũng phải báo lại với ta. Mặt khác, lại phái người đi Thanh châu, bên kia có không ít người bởi vì giả trà mà tổn hại thân thể, nên nhận lỗi chúng ta liền nhận lỗi, nên bồi tiền chúng ta liền bồi tiền. Thanh châu nha môn cũng cần chuẩn bị thích đáng, mặc kệ tổn bao nhiêu bạc nhất định cũng phải áp chế việc này đi.”

Đại phu nhân vừa nói, Từ chương quỹ một bên gật đầu.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Giang quân sự, “Lần này chuyện tình ít nhiều cũng nhờ Tri phủ đại nhân, đây là đại nhân tình, chúng ta không thể không hồi báo, người từ phòng thu chỉ lấy ra năm ngàn lượng bạc lạng lễ đưa cho Tri phủ đại nhân.”

“Vâng.” Giang quân sự gật đầu đáp.

“Mấy ngày nay ta cũng không thể đến Trà Hành, chuyện ở Trà Hành phiền các người lưu tâm, mỗi tối lại vất vả các người qua phủ báo lại với ta. Còn có, chè tươi Hồ Khâu năm nay vẫn chưa thấy đưa tới, năm vừa rồi giờ này đã đưa tới rồi. Từ chương quỹ phải quân sự đi hỏi một chút. Cống phẩm của Dương Thành hàng năm đều có nó, thiếu nó, chúng ta lấy gì tiến cống? Thiếu cống phẩm danh tiếng là vị trà quý hiếm này, chỉ sợ sẽ rất khó ngồi vững!” Đại phu nhân tinh tế nói.

Từ Phúc Tuyền nói: “Phu nhân phân phó việc gì nhất định Phúc Tuyền sẽ làm thỏa đáng, phu nhân nên tĩnh dưỡng thật tốt, Trà Hành không thể thiếu phu nhân được!”

Nói nhiều như vậy, trên đầu phu nhân túa ra một tầng mồ hôi mỏng, Từ chương quỹ cùng Giang quân sự hai người thấy phu nhân mệt mỏi, liền cáo từ lui xuống.

Thời điểm hai người đi ra ngoài, Nguyệt Nương đem Giang quân sự kéo tới một bên, tinh tế nói với trưởng phu: “Phu nhân lần này bệnh tình không nhẹ, chuyện ở Trà Hành, người và bọn tiểu nhị đều phải phí chút tâm tư, đừng đem một ít chuyện lông gà vỏ tỏi đến phiền phu nhân.”

Giang quân sự nắm tay thê tử cười nói: “Chúng ta đều là người của phu nhân trong Trang phủ, người quan tâm phu nhân chẳng lẽ ta không quan tâm? Người yên tâm đi, ta biết nên làm như thế nào.”

Nguyệt Nương cười cười, vì trưởng phu sửa sang lại vật áo, ôn nhu nói: “Biết người vất vả, buổi tối ta sẽ nấu canh ngon chờ người trở về.”

Giang quân sự nhìn thê tử mỉm cười, Nguyệt Nương mặt nóng lên, cúi đầu xuống.

Mấy ngày kế tiếp, phu nhân đều ở trong phủ tĩnh dưỡng, ban ngày Tần Thiên liền bồi ở bên cạnh phu nhân, cùng nàng nói chuyện giải buồn, thời điểm hoàng hôn Từ chương quỹ hoặc là Giang quân sự sẽ đến Trang phủ một chuyến. Bất quá phần lớn đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, trừ phi có việc bọn họ thật sự không giải quyết được, nếu không chỉ nói tất cả mọi việc đều thuận lợi, Trà Hành cũng không xảy ra đại sự gì, để Đại phu nhân bớt ưu sầu.

Về chuyện của Trang Tín Xuyên, Từ chương quỹ điều tra vài ngày liền có kết quả, hồi báo với phu nhân, phu nhân có chút tức giận nói: “Quả thật là Nhị chương quỳ, người này không thể lưu lại Trà Hành, lập tức đuổi hẳn. Chuyện này hẳn cũng liên lụy, bắt hẳn đi ra ngoài cũng không được nói linh tinh!”

Từ Phúc Tuyền nói: “Nhưng mà người này là do Nhị di thái thái đề cử vào...”

Đại phu nhân ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn, cả giận nói: “Để ý gì đến việc hẳn là do ai đề cử, chỉ cần nguy hại đến Trà Hành, cũng không thể lưu lại! Người cứ việc làm theo lời ta nói, ai có ý kiến, kêu hẳn tới tìm ta!”

Từ Phúc Tuyền vội vàng đáp vâng, lại hỏi: “Như vậy những người khác...”

Đại phu nhân suy tư một lúc, “Tiểu nhị chế trà giả tuy là bị ép buộc, nhưng đã làm sai thì phải chịu phạt. Hơn nữa ta cũng không yên tâm để bọn họ ở lại phòng chế trà, như vậy đi, đưa bọn họ điều đi đến đội vận chuyển. Về phần vài tùy tùng bên cạnh Tín Xuyên làm xằng làm bậy kia, hết thấy đều đuổi ra ngoài!” Đại phu nhân dừng dừng, ngẩng đầu nhìn hướng Cúc Hương viện, trầm giọng nói: “Ta muốn làm cho tất cả mọi người biết, ở Thịnh Thế không chấp nhận nửa điểm lừa gạt, Trang phủ chúng ta càng không thể trở thành người hám lợi, một gian thương thương thiên hại lí!”

Bên kia, Trang Tín Ngạn mỗi ngày đều qua hai lần, vẫn an làm bạn với mẫu thân. Những lúc đó, phu nhân đều gọi Tần Thiên vào, thừa dịp cơ hội này bắt Tần Thiên nói càng nhiều.

Tần Thiên đoán, có lẽ là vì Trang Tín Ngạn không nói được, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ hần rất buồn? Cho nên tìm nàng đến pha trò một chút? Bất quá bởi vì Trang Tín Ngạn không nghe được, Tần Thiên cũng không ngại trước mặt hần cùng phu nhân nói chuyện.

Hôm nay dùng xong cơm trưa, Trang Tín Ngạn phái người tới xem biết Đại phu nhân đã tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, liền mang theo Hải Phú bọn họ lại đây. Lúc hần đến, đã thấy Tần Thiên đang ngồi ở bên giường cùng Đại phu nhân nói chuyện.

23. , Chương 049-050

Chương 49: Thân thể

Lúc Trang Tín Ngạn đến, đã thấy Tần Thiên đang ngồi ở bên giường cùng Đại phu nhân nói chuyện phiếm. Đại phu nhân ngẩng đầu hướng về con gọi, ý bảo hần đến ngồi.

Trang Tín Ngạn thần nhiên nhìn Tần Thiên một cái, đi đến, ngồi bên cạnh mẫu thân, vừa vặn đối mặt với Tần Thiên. Không khí vốn đang vui vẻ thoải mái bởi vì hần đến nhất thời lặng đi vài phần.

Trang Tín Ngạn ánh mắt lãnh đạm như cố ý vô tình nhìn một vòng trên người Tần Thiên, làm cho Tần Thiên cảm thấy có chút không được tự nhiên. Tần Thiên đang định tìm cơ chuẩn bị lui xuống, ai ngờ, Đại phu nhân giữ chặt tay nàng, cười nói: “Đừng đi vội, chân ta hơi tê, giúp ta xoa bóp chân một chút.”

Tần Thiên không có cách nào, đành phải ngồi xuống ở mép giường, giúp Đại phu nhân xoa bóp chân.

Nàng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Trang Tín Ngạn cầm tay phu nhân, dùng ánh mắt thật quan tâm nhìn phu nhân, trong mắt toát ra ý tứ rõ ràng đến mức ngay cả Tần Thiên cũng có thể hiểu được, hần như là đang hỏi: “Người có khỏe không?”

Mẫu tử liên tâm, phu nhân hiển nhiên cũng hiểu được, bà nhìn hần, mỉm cười vỗ tay hần, một bên gạt đầu, một bên ôn nhu nói: “Nương đã không sao rồi, không cần lo lắng.”

Trang Tín Ngạn thần sắc dịu đi, như là hiểu được ý tứ của mẫu thân vậy.

Mẫu tử tình cảm ôn nhu, khiến cho Tần Thiên ở một bên hâm mộ không thôi. Trang Tín Ngạn tuy rằng đối với người ngoài lạnh lùng vô tình, nhưng đối với mẫu thân cũng thật quan tâm coi trọng.

“Tần Thiên, vẫn chưa nghe người nói tới chuyện nhà của người, nghe nói người là đang lẫn trốn trên đường bị người ta bắt lên xe ngựa sao? Trong nhà còn có người thân nào không?” Đại phu nhân quay đầu lại, đột nhiên hỏi ra vấn đề này.

Tần Thiên trong lòng lộp bộp một tiếng, ngẩng đầu nhìn hướng Đại phu nhân, thấy bà vẫn là vẻ mặt ôn hòa, cũng không có thần sắc gì đặc biệt, mà bên cạnh Trang Tín Ngạn vẫn là gương mặt đạm mạc như cũ.

Có lẽ chỉ là tùy tiện hỏi thôi? Tần Thiên tâm tình chậm rãi trầm tĩnh lại.

Tần Thiên rũ mắt xuống, một bên xoa bóp chân cho Đại phu nhân, một bên chậm rãi nói: “Ta ở Liễu Thụ thôn, bởi vì thôn của chúng ta trồng toàn liễu nên mới được gọi như vậy...”

LiễuThụ thôn là quê hương của mẫu thân Tiểu Mai, cách thôn của Tiểu Mai cũng không xa, Tiểu Mai cũng từng nhắc qua với nàng.

“Phụ thân nô tỳ lúc còn trẻ cũng là người đọc sách, là một học trò, sau lại bởi vì vài lần không qua được kỳ thi viện, rốt cuộc buông tha chuyện thi cử, một lòng hướng nghề nông, trong nhà có vài mẫu đất cày, chúng ta một nhà ba người miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày. Nhưng sau đó, xảy ra một trận ôn dịch, phụ thân cùng nương đều đã chết...”

Nói tới đây, Tần Thiên thanh âm hơi hơi có chút chua xót, kiếp trước, cha mẹ nàng đều là giáo sư, nhưng đều đã qua đời trong một tai nạn xe cộ. Năm ấy, nàng mới sáu tuổi...

“Đáng thương ...” Phu nhân thở dài, “Hóa ra phụ thân ngươi cũng từng là người đọc sách, trách không được người biết đọc, nhưng người vì sao lại không biết viết? Là do phụ thân ngươi vẫn chưa kịp dạy người viết sao?”

“Ân...” Tần Thiên gật đầu, “Thời điểm phụ thân và nương của nô tỳ mất, nô tỳ mới sáu tuổi...”

“Sáu tuổi?” Đại phu nhân trong thanh âm tràn ngập đồng tình, “Nhỏ như vậy, người làm sao mà sống sót?”

Làm sao mà sống sót? Tần Thiên ngẩng đầu lên, lâm vào hồi tưởng.

Sau khi cha mẹ mất, dì là em của mẹ, đem nàng về nhà nuôi. Dì sau khi kết hôn không có con, nghe nói là thân thể của dưỡng có chút vấn đề. Tuy luôn luôn tiến hành điều trị, nhưng mãi vẫn không có hiệu quả. Bọn họ quả thật đối đãi với nàng như con gái ruột, gọi nàng là Tiểu Thiên. Nàng sau khi trải qua hai năm sống hạnh phúc, dần dần cũng không còn bóng ma tâm lý vì mất đi song thân nữa...

“Ban đầu ta được nhà a di nuôi nấng, a di và dưỡng không có đứa nhỏ, bọn họ đối đãi với nô tỳ như chính con ruột của mình, quả thật là những người thiện tâm...”

Đại phu nhân gật đầu: “Cũng là phúc khí của người, sau đó thế nào?”

Sau đó ư? Tần Thiên mỉm cười,

Sau đó, dì dưỡng cuối cùng cũng có con, vì thế nàng ở trong gia đình kia từ Tiểu Thiên trở thành một người thừa...

“Sau đó, a di sinh tiểu đệ đệ, gia cảnh của a di và dưỡng cũng không phải tốt lắm, dưỡng phải vất vả nuôi sống gia đình, a di phải chiều cổ tiểu đệ đệ...”

Bên tai dường như vang lên tiếng dưỡng và dì cãi nhau

“Đây là đứa nhỏ của chị em, cùng với em chảy chung một dòng máu, chúng ta không thể bỏ mặc nó được!”

“Nhưng mà em đã bị thất nghiệp, chỉ có mỗi tiền lương của anh nuôi sống gia đình, con nhỏ của chúng ta ngay cả sữa bột cũng không có mà uống, chúng ta có năng lực gì nuôi dưỡng đứa nhỏ khác! Cuộc sống sau này sẽ ra sao chứ! Nó cũng có bác cả, vì sao tất cả đều trở thành trách nhiệm của chúng ta. Anh mặc kệ, vất vả lắm mới có đứa con trai này, anh không muốn để nó chịu khổ!”

“Lúc trước anh cầm tiền của tỷ tỷ mua phòng ở, sao không thấy anh nói gì cả?”

“Chẳng lẽ phòng này một mình anh ở sao? Hai năm qua chẳng lẽ anh đối với em không tốt? Hơn nữa, di sản lại không thuộc về một mình chúng ta, bác cả cũng cầm đi một nửa! Bọn họ cũng nên có nghĩa vụ nuôi nấng chứ. Vả lại anh cũng đâu phải là người xấu bụng, tiền này chúng ta là vay tạm, anh đều cố gắng để dành, chờ con bé sau khi lớn lên, anh sẽ trả lại cho nó!”

Thanh âm ở bên tai dần dần mơ hồ.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân cười cười, “A di đưa nô tỳ đến nhà của Đại bá, sau đó ta ở lại Tảng Đá thôn, năm vừa rồi gặp phải hồng thủy, thời điểm chạy nạn bị lạc nhau, hiện tại cũng không biết sống chết thế nào.”

Tảng đá thôn đó là cố hương của Tiểu Mai.

Phu nhân mày nhíu lại, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Thật là số khổ ...” Bà nhìn Tần Thiên: “Nhà Đại bá người có mấy người? Gia cảnh như thế nào?”

“Nhà Đại bá khá đông người, trên ta có ba tỷ tỷ, dưới còn có một đệ đệ. Gia cảnh so với nhà a di có vẻ khá hơn, ảm no không lo.”

“Nhưng mà ăn nhờ ở đậu, người nhất định chịu không ít ủy khuất.” Phu nhân nhẹ giọng nói.

Tần Thiên thở sâu, trên mặt nở rộ ra tươi cười sáng ngời, “Hoàn hảo, bọn họ cũng không khắt khe hay lạnh nhạt với nô tỳ, cũng không để nô tỳ bị đối, mặc kệ như thế nào, bọn họ chưa bao giờ nghĩ sẽ vứt bỏ nô tỳ.”

Nhà Đại bá ở nông thôn, trốn tránh sinh con, dùng di sản của cha nàng lấy tiền sửa chữa lại phòng ở. Gia cảnh cũng chỉ có thể nói là không nghèo khó. Nàng bỗng nhiên trở thành trách nhiệm của bọn họ, tất nhiên thân sơ khác biệt, bị khinh bỉ, chịu ủy khuất, nhưng mà nàng có lý do gì yêu cầu bọn họ coi nàng giống như con để yêu thương hết mực được chứ? Cũng giống như việc nàng không thể yêu cầu a di nhất định phải chiếu cố nàng vậy. Ai cũng có khó xử riêng, trên đời cũng không chỉ có nàng là người khổ sở.

Tối thiểu, nàng khỏe mạnh lớn lên, tối thiểu, nàng vẫn được đến trường, tối thiểu, nàng vẫn có thân nhân, có nhà, không bị đưa vào cô nhi viện lạnh lẽo.

Còn đòi hỏi gì nữa mà oán hận?

Đại phu nhân nghe đến đó, trên mặt ý cười ôn hòa hơn, bà cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: “Số mạng người khác nghiệt như vậy, thật khó cho người có thể có tính cách như thế này.”

Tần Thiên nắm chặt tay phu nhân thủ, cười nói: “Nô tỳ nhớ rõ phụ thân đã từng nói, nô tỳ sinh ra vào một ngày nắng. Sau khi sinh không lâu đã nở nụ cười, người hy vọng nô tỳ cả đời đều có thể vui vẻ mà sống, cho nên nô tỳ cũng nói với bản thân, nhất định phải luôn luôn lạc quan.”

Khi nói chuyện, nàng cảm giác được một ánh mắt. Nàng ngẩng đầu, lại chạm phải đôi mắt đen láy của Trang Tín Ngạn, lúc này trong đôi mắt vẫn lạnh lẽo như phủ một tầng băng mỏng dường như có ánh sáng kỳ dị chậm rãi lưu chuyển, giống như kinh dị, lại giống như đồng tình.

Nếu Tần Thiên không phải biết hắn bị điếc, nhất định sẽ nghĩ hắn nghe được mình vừa nói cái gì.

Thấy nàng nhìn qua, ánh sáng trong mắt Trang Tín Ngạn nháy mắt biến mất, hắn hơi hơi quay đầu, nhìn về phía mẫu thân.

Lúc này, Nguyệt Nương bên ngoài gọi nàng: “Tần Thiên, người ra đây một chút.”

Tần Thiên đứng lên, nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, nô tỳ ra ngoài xem có chuyện gì.”

“Đi đi.” Phu nhân vẫy vẫy tay.

Chờ Tần Thiên sau khi rời khỏi, phu nhân quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn nói: “Trên đời này, quả thật không có tín nhiệm một cách vô duyên vô cớ, cũng không có vô duyên vô cớ mà trung thành. Trong khoảng thời gian này ta cố ý để con cùng Tần Thiên tiếp xúc nhiều một chút, chính là muốn nói với con, Tần Thiên là đứa trẻ tốt, không cần bởi vì một chút sự tình đã nóng lòng phủ nhận một người, cần thận là tốt, nhưng cần thận đến mức đa nghi, liều lĩnh nghi kỵ người khác, sẽ khiến con mất đi rất nhiều người nguyện ý thật tình đối đãi với con”

Trang Tín Ngạn nhìn thoáng qua phương hướng Tần Thiên rời đi, lại cúi đầu xuống.

Bên này, Nguyệt Nương kêu Tần Thiên đi ra ngoài, vì nàng đã vào phòng bếp dọn dọn bữa trưa đưa tới một ít nước ô mai ướp lạnh, giờ này gọi Tần Thiên ra ngoài ăn một chút.

Tần Thiên cùng nha hoàn trong viện uống nước ô mai, nước ô mai chua chua ngọt ngọt, lạnh thấm tận vào lòng, rất ngon miệng.

Bọn nha hoàn ngồi cùng một chỗ liến lúi rúi tán gẫu, trong đó tiểu nha đầu Tiểu Lan nói: “Từ chuyện lần đó, Nhị di thái thái vẫn chưa đến thăm Đại phu nhân, cũng hơi quá đáng.” Mấy nha đầu khác cũng hòa theo nói về chuyện này.

Tiểu Lan khiến cho Tần Thiên nhớ tới một sự việc. Nàng buông bát, kéo Nguyệt nương đến một bên, nhỏ giọng nói: “Nguyệt Nương, lần trước Nhị di thái thái giống như đối với việc Đại phu nhân hủy bỏ tư cách thừa kế vị trí gia chủ của Trang Tín Xuyên chắc chắn không ủng hộ, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ, trong khoảng thời gian này nàng ta lại không tới đây, người nói nàng ta có thể đang ngầm giở trò quỷ gì hay không?”

Nguyệt Nương mặt trầm xuống, “Có thể làm trò quỷ gì, trong tay phu nhân có di chúc của lão gia, nàng ta làm thế nào được? Về phần nàng ta không tới, phỏng chừng là trong lòng khó chịu, tính tình không thoải mái. ..”

“Nhưng...” Tần Thiên còn muốn nói cái gì, lại bị Nguyệt Nương đánh gãy lời, Nguyệt Nương cười nói: “Tần Thiên, ta biết ngươi trung thành, tận tâm. Chẳng qua, việc này ngươi đừng quan tâm, cũng đừng nói với phu nhân những lời này, phu nhân vì chuyện của Trà Hành đã đủ phí sức rồi, nếu không sẽ khiến bà càng thêm lo lắng, bây giờ bà cần phải an tâm nghỉ ngơi vài ngày đã.”

Thấy Nguyệt Nương nói như vậy, Tần Thiên cũng không nói thêm gì nữa. Ai cũng không nghĩ tới, ngay ngày hôm sau, Nhị di thái thái gây nên đại phong ba, thế tới ào ạt thổi quét toàn bộ Trang phủ.

Chương 50: Thế tới ào ạt

Sáng ngày hôm sau, giờ thìn, Tần Thiên đang hầu hạ Đại phu nhân uống thuốc, bỗng nhiên, Lam Sơn hoang mang rối loạn chạy vọt vào.

“Phu nhân, phu nhân, Nhị di thái thái cùng Hồ đại nhân và các Tông lão gia đều đang ở đại sảnh, nói là muốn thỉnh Đại phu nhân đến đại sảnh một chuyến, có chuyện quan trọng muốn cùng phu nhân thương lượng!”

“Cái gì?” Đại phu nhân tay run lên, chén thuốc bắn ra giường, “Nhanh như vậy sao? Là ta sơ suất quá...” Trong lúc thì thảo, Đại phu nhân sắc mặt thay đổi.

Tần Thiên tiếp nhận chén thuốc trong tay Đại phu nhân, đặt ở một bên, phát hiện tay bà hơi run rẩy.

“Phu nhân...” Tần Thiên lo lắng gọi một tiếng. Nguyệt Nương cũng thay đổi sắc mặt: “Nhất định là Nhị di thái thái đang giở trò quỷ... Nàng ta biết rõ phu nhân thân thể không tốt, còn thừa dịp lúc này muốn giải quyết mọi chuyện...” Nói xong, lại nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, giống như có chút hối hận đã không nghe Tần Thiên khuyên bảo. Nhưng cho dù nghe theo thì làm thế nào? Nhị di thái thái hành động quá nhanh, căn bản khó lòng phòng bị!

Giống như kỳ tích, chỉ trong chốc lát, Đại phu nhân đã khôi phục bình tĩnh. Bà đứng dậy, đem tóc dài trước ngực hất ra phía sau, sắc mặt đông lạnh như hàn băng.

“Bình đến tướng chặn, thủy đến thổ yếm. Người tới, giúp ta rửa mặt chải đầu thay quần áo, ta phải đi gặp bọn họ!”

Đại phu nhân nhìn về phía cửa, gương mặt đoan trang tú lệ để lộ ra một loại khí phách nhiếp nhân của đương gia chủ mẫu. Nhất thời khí phách này cũng khích lệ mọi người, ai nấy đều lập tức lấy lại tinh thần.

Gặp nguy không loạn, kiên nghị quả cảm, thật sự là làm cho người ta cảm thấy lòng không được tâm sinh kính nể. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, trong lòng tràn đầy sùng kính cùng thương thức.

Nguyệt Nương giúp Đại phu nhân chải đầu vấn tóc, Tần Thiên, Bích Ti cùng Lam Sơn giúp đỡ phu nhân thay đổi xiêm y. Đại phu nhân nhìn mình trong gương đồng, sắc mặt tái nhợt, lại phân phó Ngọc Hoàn, “Trang điểm cho ta một chút, những người đó ước gì nhìn thấy ta bộ dáng ốm yếu, ta quyết không thể để cho bọn họ được như ý!”

Sau khi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, Đại phu nhân cùng với Tần Thiên, Nguyệt Nương, Lam Sơn, Ngọc hoàn và một vài nha hoàn khác đi phía sau, tiến về phía đại sảnh.

Đại sảnh của Trang phủ.

Thời điểm Tần Thiên đi theo Đại phu nhân đến đại sảnh, liền nhìn thấy một tình cảnh.

Một gã mặc quan phục đầu đội quan mào đại lão gia ngồi ở vị trí chính giữa trong đại sảnh, hẳn là tỷ phu của Nhị di thái thái, Tri châu đại lão gia Hồ đại nhân. Hồ đại nhân đại khái hơn bốn mươi tuổi, gương mặt trắng trẻo, ánh mắt dài nhỏ híp lại, nhưng nếu ngẫu nhiên hé ra sẽ thấy có tinh quang thoáng hiện. Môi mỏng manh mím chặt, bộ dáng nhìn qua có vẻ khôn khéo lõi đời.

Nhị di thái thái an vị ở ghế bên phải của Hồ đại nhân, bên cạnh và đối diện với nàng ta là một vài nam nhân có chút thân phận ngồi theo thứ tự. Nhìn qua lớn tuổi nhất là một lão già râu tóc bạc trắng, trên đầu đội mũ màu lục, mặc một kiện trường bào tơ lụa không mới không cũ, gây trở cá xương, ánh mắt cúi thấp. Ba người khác đều tầm hơn năm mươi, sáu mươi tuổi, trong đó có một nam nhân béo trắng, vẻ mặt hòa khí, mặc một kiện trường bào có vạt áo màu lam mới tinh, ngồi hơi nghiêng thân mình, một người khác mang

vẻ mặt nghiêm túc, ngũ quan đoan chính, ngồi cũng dẹt thường đoan chính, câu nói “Ngồi vững như chuông” ước chừng là cách hình dung chính xác nhất, còn một người nữa dáng người rắn chắc, mày rậm miệng rộng, mặc một kiện trường bào màu xám bằng vải bông, trường bào hé ra, một chân đang không ngừng run rẩy. Còn người cuối cùng có vẻ trẻ nhất, ước chừng chưa đến bốn mươi tuổi, hai má hóp, đôi con ngươi lão liên vòng vo chuyển, bộ dáng có vẻ không an phận.

Mà Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân đứng ở phía sau Nhị di thái thái. Ngoài ra còn có một số nha hoàn, ma ma, gã sai vặt chia đều ra đứng ở bốn phía đại sảnh, liếc mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy cả sảnh đường đều là người, có một loại khí thế bức nhân.

Thời điểm Đại phu nhân từ hành lang gấp khúc đi vào cửa hông, không biết là ai hô lên một câu: “Đại phu nhân đến.” Ngay sau đó, mọi người nhất tề xoay ra phía Đại phu nhân nhìn đến, ánh mắt lóe ra, thần sắc mỗi người đều khác nhau.

Trừ bỏ Hồ đại nhân cùng lão già râu tóc bạc trắng kia, còn lại mọi người đều đứng dậy. Có người gọi đệ muội, có người gọi tẩu tử.

Đại phu nhân mặt mang mỉm cười, nha hoàn vây xung quanh, chậm rãi đi tới, bộ pháp trầm ổn, khí định thần nhàn. Bà đi đến giữa đại sảnh, mới định chỉ cước bộ, ánh mắt nhìn trên mặt từng người một cái rồi rời đi.

Hôm nay, Đại phu nhân mặc một kiện áo gấm Tứ Xuyên dùng tơ vàng thêu hoa rổ cùng màu với đế giày, phía dưới là váy dài màu sắc nhã nhặn. Tóc vấn kiểu phượng kế, trên tóc cắm một đôi trâm lưu kim bích ngọc mạ vàng, trước ngực đeo một vòng xuyên cát tường như ý rất to bằng vàng ròng, kim quang lấp lánh, chói mắt sinh huy, cùng với trâm bích ngọc trên đầu hòa lẫn sắc vàng.

Bà ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt bình tĩnh thông dong, hai tay ở trước ngực khẽ nắm, mỉm cười, khí phách cùng khí thế của đương gia chủ mẫu hiển hiện rõ ràng. Cho dù đứng giữa mọi người, lại không một ai có thể áp chế quang huy của bà.

Nhị di thái thái nghĩ đến lần này xuất kỳ bất ý, đánh cho Đại phu nhân trở tay không kịp, cuống quýt mà ra, không nghĩ tới đối phương thần thanh khí爽, bình tĩnh, quả thật làm cho nàng ta có chút ngoài ý muốn, nàng ta có chút không cam lòng hừ lạnh một tiếng.

Đại phu nhân không để ý đến nàng ta, đầu tiên mặt hướng Hồ đại nhân hành lễ, cung kính gọi một tiếng: “Hồ đại nhân.”

Hồ đại nhân ngồi ở phía trên cười nói: “Phu nhân thân thể không khỏe, không cần đa lễ.”

Đại phu nhân đứng dậy cười cười, “Một chút ốm vặt, tĩnh dưỡng vài ngày đã không có việc gì rồi, tạ Hồ đại nhân quan tâm.” Nói xong, lại xoay người đi đến trường giả trước mặt, thi lễ: “Tam thúc công! Thấy ông thân thể an khang, diệt tức trong lòng thật sự cao hứng.”

Lão già kia lúc này mới mở cặp mắt đục ngầu, nâng nâng tay phải: “Diệt tức có lòng. Không cần đa lễ.”

Đại phu nhân cười cười, lại đi đến trước mặt nam tử béo trắng kia, gọi một tiếng: “Đại bá.” Nam tử béo trắng liền ngồi thẳng thân mình, cười tủm tỉm nói: “Đã lâu không thấy, đệ muội khỏe chứ?”

” Đệ muội khỏe, tạ Đại bá quan tâm.”

Tiếp theo lại đi tới trước mặt nam tử nghiêm túc kia, gọi một tiếng “Nhị bá.” Nam tử nghiêm túc ừ một tiếng. Lại đi đến nam tử uy vũ trước mặt, gọi một tiếng: “Tam bá.” Cuối cùng, là nam tử trẻ tuổi nhất kia đi đến trước mặt Đại phu nhân, xoay người thở dài: “Tẩu tử an khang.”

Đại phu nhân cười cười, “Tiểu thúc khách khí.”

Tuy rằng Đại phu nhân vẫn khí định thần nhàn, nhưng đám người Nguyệt Nương cùng Tần Thiên vẫn canh cánh trong lòng. Bởi vì các nàng đều biết, tuy rằng Đại phu nhân đã được nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng thân thể vẫn chưa phục hồi hoàn toàn. Buổi tối hôm qua còn ngủ không an ổn, vẫn nói ngực khó chịu. Các nàng đều sợ Đại phu nhân vì chịu đựng đả kích cùng khinh bỉ, thân thể sẽ không thể chịu nổi.

Sau khi Đại phu nhân cùng mọi người chào hỏi xong, hai tay chậm rãi mở ra, mỉm cười nói: “Khó được hôm nay Hồ đại nhân đại giá quang lâm, trưởng bối cùng các thúc bá lại tề tụ tại đây, đợi ta sai phòng bếp làm vài món đồ ăn ngon, mọi người cùng nhau ôn chuyện, náo nhiệt một phen.”

Một bên Nhị di thái thái thấy bà vẫn chậm rãi, đã sớm mất kiên nhẫn, nàng ta đứng dậy, cười lạnh nói: “Đại tỷ, người hồ đồ rồi à? Hôm nay ta mời Hồ đại nhân, mời các vị trong dòng họ lại đây, không phải để cùng người ôn chuyện náo nhiệt đơn giản như vậy!”

Đại phu nhân quay đầu nhìn nàng, cười bình tĩnh, “Nga, như vậy rất cuộc có chuyện gì phức tạp sao?”

24. , Chương 051-052

Chương 51: Từng bước ép sát (thượng)

Trong đại sảnh

Nhị di thái thái chậm rãi đi đến trước mặt Đại phu nhân.

Nàng ta hôm nay một kiện áo ngoài màu vàng nghệ có thêu cành lá hoa mai màu xanh lá mạ đan xen với màu thủy lam dọc cả thân vải, rủ xuống đế hài, phía dưới là váy dài màu nguyệt sắc. Đầu vẫn kiểu rẽ đôi, trên đầu cắm trâm như ý kim thạch có khắc hai chữ Phúc Thọ, trước ngực đeo vòng mã não ánh xanh trong suốt, trên cổ tay đeo hai vòng ngọc màu hồng phấn có tơ vàng, toàn thân phú quý khí phách, so với Đại phu nhân cũng không chút thua kém.

“Đại tỷ...” Nhị di thái thái đối mặt với Đại phu nhân, đầu mày khóe mắt giống như mang theo ý cười, nhưng ngữ khí lại vô cùng âm trầm, “Năm đó thời điểm lão gia mất đem vị trí chủ mẫu Trà Hành tạm thời giao cho người. Nhiều năm qua, Đại tỷ cũng ít nhiều đem Trà Hành để ý gợn gằng ngăn nắp, sinh ý thịnh vượng, ta thay mặt con cháu Trang phủ cảm tạ Đại tỷ.” Nói xong, hướng về phía Đại phu nhân nhẹ nhàng cúi hạ thắt lưng, sau đó lại đứng thẳng thân mình, tiếp tục nói: “Nhưng hiện tại bọn nhỏ đã lớn, Đại tỷ cũng đến lúc nghỉ ngơi hưởng phúc. Dù sao, Đại tỷ cũng chỉ là một người khác họ, vị trí đứng ra cai quản Trang phủ cũng không hoàn toàn thuộc về Đại tỷ? Điều này vừa không hợp tình, vừa không hợp lý!”

Nói tới đây, Nhị di thái thái cười cười, xoay người mặt hướng mọi người trong dòng họ, tiếp tục nói: “Hôm nay, thiết thân thỉnh Đại nhân, thỉnh các vị lão gia tới đây, chính là muốn nhờ Đại nhân làm chứng, cũng muốn các vị lão gia ột lời công đạo. Nay, mấy vị công tử trong Trang phủ đều đã thành nhân, có người đã thành thân, vị trí đương gia của Trang phủ có phải hay không nên vật quy nguyên chủ?”

Dòng họ Trang phủ nghe xong lời này rất ăn ý đều gật đầu.

Lúc này, ngồi ở chính vị Hồ đại nhân ha ha cười, nói: “Vốn việc nhà như thế này còn không tới phiên bản quan nhúng tay. Bất quá, bản quan thân là quan phụ mẫu, Nhị di thái thái đã khấn thiết nhờ vả, bản quan cũng không thể bỏ mặc. Việc này cũng phải do người trong Trang phủ tự chủ, bản quan sẽ chỉ đứng một bên bàng quan, đến cuối cùng cần bản quan sẽ có trách nhiệm, vì các vị chủ trì công đạo, cũng sẽ đứng ra làm chứng. Trang phu nhân, Nhị di thái thái, các vị lão gia Trang phủ, không cần cố kỵ bản quan, mọi người cứ việc phát biểu ý kiến của chính mình đi.”

Nói xong, Hồ đại nhân bưng chung trà bên cạnh bàn lên, khẽ thổi, chậm rãi nhấp một ngụm, một bộ dáng công chính nghiêm minh. Nhưng ai nấy cũng đều rõ ràng quan hệ giữa Hồ đại nhân và Nhị di thái thái, ai dám không để ý đến hần chứ?

Nhị di thái thái cùng mọi người bên kia mặt lộ vẻ vui vẻ, Đại phu nhân và người phía bên này đều giận mà không dám nói gì.

Lúc này, người được Đại phu nhân xưng là “Đại bá”, chính là nam tử béo trắng đứng dậy, hần rung tay áo, lộ ra ngón tay cái có đeo nhẫn chỉ thủy xanh biếc. Sau đó nhìn Đại phu nhân cười nói: “Đệ muội, tuy rằng thời điểm Tứ đệ qua đời đem Trà Hành giao cho người tạm thời quản lý, nhưng đệ muội chung quy chỉ là nữ

nhân, xuất đầu lộ diện cũng không thích hợp. Nhiều năm qua, nhóm thúc bá chúng ta cũng bởi vậy nghe được không ít lời ra tiếng vào, ảnh hưởng đến môn phong của Trang phủ. Lúc trước, bọn nhỏ còn bé, người lại không tin tưởng chúng ta, chúng ta cũng không nói gì cả, nhưng hiện tại bọn nhỏ đều đã trưởng thành...”

Trang Thủ Kính thanh âm mềm mỏng âm nhu, ẩn ẩn lại có cảm giác bén nhọn, nghe vào trong tai khiến cho người khác cảm giác như bị kiến cắn rất khó chịu.

Nói tới đây, Trang Thủ Kính quay đầu nhìn những người khác liếc mắt một cái, cười cười nói: “Tín Ngạn không bàn tới, đứa nhỏ này tuy rằng thông minh lanh lợi, nhưng dù sao cũng không thích hợp chấp chưởng Trà Hành. Tín Trung tuy rằng là một đứa nhỏ thành thật, nhưng luận năng lực, luận tài cán, cũng không bằng Tín Xuyên. Nay Tín Xuyên đã thành gia lập thất, đã trở thành một nam nhi có trách nhiệm biết đảm đương...” Hắn nói xong, quay đầu lại nhìn Đại phu nhân, cười tủm tỉm nói: “Đệ muội, đây là thời điểm đem vị trí chưởng quản Trang phủ giao vào tay con cháu đi thôi!”

Thời điểm Trang Thủ Kính nói chuyện, Trang Tín Ngạn mang theo bọn Hải Phú, Tam di thái thái mang theo Trang Minh Lan, Phương Nghiên Hạnh tỳ đệ tiến vào nghe thấy vậy. Nhìn thấy tình huống trong đại sảnh, vẻ mặt mọi người đều mang thần sắc kinh dị. Trang Tín Ngạn đi đến bên cạnh Nguyệt Nương, tìm được một vị trí có thể nhìn toàn cục chung quanh. Người của Tam di thái thái đều ngồi ở phía ghế dưới cùng, Phương Nghiên Hạnh tỳ đệ ở trong đám người thấy Tần Thiên, nhẹ nhàng gật đầu, xem như chào một câu. Mà Trang Tín Xuyên, Trang Tín Trung hai huynh đệ bởi vì thương thế còn chưa phục hồi, cho nên không thể đến đây.

Đại phu nhân cười cười, đang muốn nói gì đó, thì “Nhị bá” Trang Thủ Văn, chính là nam tử nghiêm túc, bỗng nhiên đứng lên, ngữ khí của hắn so sánh với Trang Thủ Kính có vẻ cứng nhắc hơn, “Đệ muội, nam chủ ngoại, nữ chủ nội (nam nhân ra ngoài làm việc, nữ nhân ở nhà nội trợ) là đạo lý ngàn năm không thay đổi. Nay bọn nhỏ đều lớn, đệ muội lại dè dặt cười cợt cổ bọn nó như vậy, chẳng phải sẽ khiến cho bọn nhỏ trở thành trò cười trong mắt thế nhân sao?”

Hắn vừa dứt lời, thì “Tam bá” Trang Thủ Khắc cũng đứng dậy, giọng thô hào, cánh tay trắng kiện vung lên nói: “Ta chỉ là kẻ thô tục, sẽ không nói đạo lý gì cả, ta chỉ biết, Trà Hành là do Tứ đệ ta một tay lập nên, là sản nghiệp của Trang phủ. Nay đem sản nghiệp Trang phủ giao cho người của Trang phủ mới là lẽ phải, Đệ muội chỉ là người khác họ đừng nên cớ chấp!”

“Để Trang Tín Xuyên kế thừa Trang phủ, kế thừa Trà Hành mới là lẽ phải!” “Tiểu thúc” Trang Thủ Cái cũng tiếp lời ngay sau đó.

Những người trong dòng họ mỗi người một câu, từng bước ép sát, lời nói dường như đều hợp tình hợp lý, Đại phu nhân cơ hội muốn mở miệng cũng không có, Nguyệt Nương cùng mấy người Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, đều vì Đại phu nhân nôn nóng lo lắng, chỉ có điều các nàng chỉ là hạ nhân, trường hợp này căn bản bọn họ không thể can thiệp vào, việc kế thừa gia tộc cũng không tới phiên bọn họ xen mồm.

Nhị di thái thái mang theo thắng lợi nắm chắc trong tay mỉm cười đắc ý đào dạt nhìn Đại phu nhân, Trang Minh Hỉ vẫn bình tĩnh nhìn mọi việc đang diễn ra, Lưu Bích Quân tâm tình khẩn trương tay vò chặt khăn lụa, Tam di thái thái thì cau mày, sắc mặt có chút mất tự nhiên, Phương Nghiên Hạnh tỳ đệ thấy Đại phu nhân bị áp bức đều toát ra thần sắc quan tâm.

Chờ Trang Thủ Cái vừa nói xong, Nhị di thái thái liền tiếp nhận, cười nói: “Đại tỷ, người xem xem, nếu chỉ một mình ta có ý nghĩ như vậy, còn có thể nói là tư tâm, nhưng ngay cả thúc bá trong dòng họ cũng đều nghĩ như vậy, xem ra vấn đề sẽ không phải ở ta, Đại tỷ có hay không nên chấp nhận đề nghị của mọi người?”

Từ lúc Đại phu nhân nghe Lam Sơn thông báo Nhị di thái thái gọi người trong dòng họ tới, biết rằng cục diện sẽ diễn ra như vậy, hiện giờ tuy rằng bị dòng họ liên hợp bức bách, cũng không mất bình tĩnh.

Đại phu nhân nhìn một vòng chung quanh, cười nói: “Hoa Anh thực cảm tạ các vị thúc bá, tuy rằng ở riêng nhiều năm, các vị thúc bá vẫn đối với sự tình Trang gia quan tâm cùng coi trọng như vậy!”

Lời này không nhẹ không nặng, làm cho bốn huynh đệ Trang Thủ Kính sắc mặt đều có chút mất tự nhiên, trong đó Nhị bá Trang Thủ Văn lạnh giọng nói một câu: “Tuy rằng đã phân gia, nhưng chúng ta đều cùng một tông, vẫn là cùng một dòng họ. Gia sự Tứ đệ có sự tình chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Chính là vậy ” Ba người còn lại lúc này mới cười nói.

Đại phu nhân mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Các vị thúc bá luôn nói ta là người khác họ, không sai, ta Giang Hoa Anh tuy rằng khác họ, nhưng cũng không phải là người ngoài!” Đại phu nhân thân đặt tay phía trước, đi từng bước một tiến về phía mấy người trong dòng họ, vừa đi, vừa nặng nề nói: “Ta là do lão gia kiệu 8 người khiêng nâng trở về làm chính thất, tên Giang Hoa Anh của ta đã được ghi trong gia phả của Trang phủ, ta sống là người của Trang phủ, chết cũng là quỷ của Trang phủ, ai có thể phủ nhận điểm này?”

Nói tới đây, bà dừng lại cước bộ, đối mặt với các thúc bá, thu liễm tươi cười, gần từng tiếng nói: “Không sai, gia nghiệp Trang phủ là do lão gia tạo dựng, nhưng lão gia trước khi chết cũng đem mọi quyền quyết định trong Trang phủ giao cho ta, chính là vì người tin tưởng ta! Nếu ngay cả lão gia cũng nguyện ý tín nhiệm ta, người bên ngoài có tư cách gì xen vào?”

Một lời nói ra đều khiến mấy thúc bá mặt ngưng ngưng .

Nhị di thái thái thấy tình thế không đúng, vọt tới trước mặt Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Lão gia chỉ đem Trà Hành tạm thời giao cho người quản lý, cũng không phải hoàn toàn giao Trà Hành cho người, lão gia nếu biết người mà hấn tín nhiệm đối với Trà Hành sinh lòng tham, chậm chạp không chịu đem vị trí chưởng quản Trà Hành giao ra, nhất định sẽ hối hận quyết định lúc trước.”

Đại phu nhân xoay người nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Tú Mai, từ trước tới nay, ta khi nào nói rằng, ta muốn độc chiếm Trà Hành, không muốn đem Trà Hành giao ra?”

“Tốt lắm!” Nhị di thái thái trừng lớn hai mắt, vươn tay hướng về phía bà, “Vậy người giao ra đây! Hôm nay coi như trước mặt Hồ đại nhân, trước mặt dòng họ, người hãy đem sổ sách Trà Hành, đem sổ hữu quản lý Trà Hành giao hết cho Tín Xuyên!”

Đại phu nhân thẳng lưng, đem tay Nhị di thái thái cơ hồ chĩa tới trước ngực nàng lạnh lùng đẩy ra: “Ta sẽ giao ra, nhưng không phải hiện tại, lại càng không giao cho Tín Xuyên!”

Nhị di thái thái sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Không giao cho Tín Xuyên thì giao cho ai?” Nàng ta xoay người, chỉ vào Tam di thái thái: “Chẳng lẽ giao cho Tín Trung yếu đuối sợ phiền phức ư!”

Tam di thái thái cả người run lên, không tự chủ được nhìn về phía Đại phu nhân, hai mắt vụt sáng.

Chương 52: Từng bước ép sát (hạ)

Tam di thái thái cả người run lên, không tự chủ được nhìn về phía Đại phu nhân, hai mắt vụt sáng.

Đại phu nhân nhìn ánh mắt Tam di thái thái, quả quyết lắc đầu, “Không, ta cũng sẽ không giao cho Tín Trung. Gia chủ Trà Hành phải có đảm lược, có trách nhiệm, trọng tín nghĩa, không sợ gian hiểm, không chối từ vất vả!” Bà nhìn Tam di thái thái chậm rãi nói: “Tín Trung chưa phù hợp với yêu cầu của ta!”

Tam di thái thái hai mắt buồn bã, cúi đầu xuống, Trang Minh Lan kéo tay mẫu thân, cũng là vẻ mặt thất vọng. Phương Nghiên Hạnh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vẻ mặt lại thản nhiên.

Nhị di thái thái nhìn chằm chằm Tam di thái thái, lạnh lùng cười. Nàng ta lại quay đầu, “Không phải Tín Trung?” Tay nàng ta chỉ về phía Trang Tín Ngạn đứng một bên, “Ha” một tiếng cười, “Đại tỷ, người không phải muốn nói với ta, người sẽ giao cho Tín Ngạn chẳng!”

Trang Tín Ngạn vẻ mặt lạnh lùng nhìn Nhị di thái thái tay chỉ về phía mình, môi mím nhanh, ánh mắt phảng phất dao động, vừa lạnh lùng vừa lợi hại, Nhị di thái thái chống lại con người lạnh lẽo như hàn băng của hắn, không biết như thế nào, trong lòng hơi run, nàng ta ngưng ngưng thu hồi tay.

Mấy người trong dòng họ bao gồm Hồ đại nhân đang ngồi tại chính vị đều cười lắc đầu, trong thần sắc tự nhiên toát ra một loại khinh thị. Tần Thiên ở bên cạnh nhìn thấy tất cả, lại nhìn nhìn cách đó không xa sắc mặt càng ngày càng lạnh lùng của Trang Tín Ngạn, trong lòng không khỏi dâng lên sự đồng tình.

Đại phu nhân thấy nàng ta ngôn ngữ nhục nhã con của mình, trên mặt toát ra sự giận dữ, bà lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhị di thái thái, nói từng chữ một: “Trà Hành giao cho ai, không giao cho ai, đều do ta quyết định, không tới phiên một thiếp thất như người ở trong này chỉ trở!”

Nói xong bà quay đầu nhìn về phía dòng họ, lại nói: “Tin tưởng các vị thúc bá nhất định còn nhớ rõ di ngôn của lão gia, người thừa kế của Trang phủ sẽ do Trang Hoa Anh ta quyết định, ta nói giao cho ai, thì sẽ giao cho người đó! Hoa Anh thực tôn kính các vị thúc bá trưởng bối, chỉ là lão gia chúng ta sớm đã cùng các vị ở riêng, Trang phủ hiện tại đều là do lão gia tạo dựng từ hai bàn tay trắng, cho nên người thừa kế Trang phủ cũng là việc riêng của nhà chúng ta. Chúng ta vì dòng họ những gì nên làm thì đã làm, không cần làm, cũng đã làm, đối với dòng họ xem như tận tâm hết sức, cho nên, còn thỉnh các vị thúc bá trưởng bối đừng nhúng tay can thiệp vào sự vụ của nhà chúng ta!”

Đại phu nhân thanh âm vừa lãnh vừa cứng cỏi, ngữ khí kiên quyết quyết đoán, tuyệt mọi đường lui, mấy vị thúc bá trước khí thế cường ngạnh này của Đại phu nhân đều nói không nên lời. Nhị di thái thái tay nắm chặt thành quyền, tức giận đến mặt trắng bệch.

Nhưng đúng lúc này, Thúc công Trang Thành Chí vốn không lên tiếng, chỉ cup mắt, giống nhau đang ngủ lại bỗng nhiên ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hắt cặp mắt tam giác đục ngầu. Hắt hai tay dựa vào ghế vịn, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Đại phu nhân, chậm rãi nói: “Diệt tức lời ấy sai rồi...”

Trang Thành Chí bởi vì lớn tuổi, thanh âm khàn khàn lại hơi nhỏ, nhưng trấn định khiến tất cả mọi người không thể bỏ qua.

“Không sai, chúng ta là phân gia, theo lý thuyết, việc nhà của các người, chúng ta không nên nhúng tay...” Nói xong, hắt hai tay vịn vào ghế dựa, run rẩy đứng dậy, Nhị di thái thái vội vàng đi lên, nâng đỡ hắt, mỉm cười nói: “Thúc công, ngài chính là trưởng lão trong dòng họ Trang thị chúng ta, ngài nhất định phải giúp con cháu Trang phủ có vài lời công đạo, đừng để ột số người ác độc ý vào di ngôn của lão gia muốn làm gì thì làm, vô pháp vô thiên!”

Nói xong nàng ta hung hăng trừng mắt nhìn Đại phu nhân một cái.

Trang Thành Chí ra hiệu ý bảo nàng ta yên tâm, hắt được Nhị di thái thái dìu đỡ đi đến trước mặt Đại phu nhân. Đại phu nhân lui về phía sau từng bước, hơi hơi cúi đầu, tỏ vẻ tôn trọng.

“Diệt nhi trước khi chết đúng là đã để lại di ngôn này, ta tin tưởng, hắt lúc ấy nhất định toàn tâm toàn ý tin tưởng diệt tức, nhưng hắt thật không ngờ, lòng người thay đổi, hiện tại Trang Hoa Anh, đã không còn là Trang Hoa Anh năm đó nữa rồi!”

Đại phu nhân nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: “Lời này của Thúc công ám chỉ điều gì vậy?”

Trang Thành Chí nhìn bà một cái, “Có người nào không muốn đem gia nghiệp của mình truyền cho con cháu? Người hiện tại chậm chạp không chịu giao ra Trà Hành, giao ra vị trí đương gia, Tứ diệt nhi nếu còn tại thế, người đầu tiên phản đối, khẳng định sẽ là hắt!”

Trang Thành Chí dừng dừng, thở dốc vài lần, lại tiếp tục nói: “Di ngôn là vật chết, mà người mới là vật sống, Tứ diệt nhi đã chết, chúng ta thân là đồng tông của hắt, quyết không thể ngồi yên không để ý tới, chúng ta tuy rằng phân gia, nhưng mà chúng ta cũng không mơ ước tài sản Trang phủ các người, chẳng qua vì các người chủ trì công đạo, đây đúng là chuyện mà dòng họ chúng ta phải làm!”

“Không sai, Thúc công nói rất đúng! Dòng họ tồn tại vốn chính là vì điều này, ở riêng thì thế nào, chúng ta cũng không đổ mắt tham lam tiền tài Trang phủ, sao không có tư cách vì bọn họ cô nhi góa phụ nói ra vài lời công đạo!” Có trưởng lão dòng họ nói ra như vậy, những người còn lại một lần nữa vội vàng tiếp lời, một người rồi lại một người nói ra về chính nghĩa chỉ trích Đại phu nhân.

Đại phu nhân thân đứng trong đám người, dần dần thay đổi sắc mặt.

Thúc công Trang Thành Chí lại nói: “Diệt tức không muốn chúng ta nhúng tay vào chuyện này, cũng không phải không được...” Hắt nhìn về phía Đại phu nhân, cười nói: “Chỉ cần các người bắt đầu từ Tứ diệt nhi, xóa tên khỏi gia phả Trang thị, chúng ta sẽ không còn chút liên quan với Trang phủ các người, chúng ta cũng sẽ không có quyền nhúng tay vào chuyện của nhà các người nữa!”

Vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền chỉ vào Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người dám! Người nếu thực dám làm như thế, chỉ sợ lão gia sẽ tức giận đến mức từ trong mộ chui ra!”

Ruồng bỏ dòng họ, tương đương với việc ruộng bỏ tổ tông, con cháu đời sau đều không ngóc đầu lên nổi, trở thành trò cười của thế nhân, xóa tên trên gia phả, sẽ trở thành lục bình trôi dạt không có nguồn gốc, mặc dù chết, cũng sẽ là cô hồn dã quỷ. Đại phu nhân dù có cường ngạnh, cũng không dám quyết định như vậy!

Trong lúc nhất thời, Đại phu nhân chỉ cảm thấy trên lưng lạnh lẽo, tim đập nhanh.

Nhị di thái thái nhìn sắc mặt biến đổi đột ngột của bà, trong lòng cười lạnh, rốt cuộc gừng càng già càng cay, thúc công vừa nói ra một lời đã trúng vào điểm yếu của bà ta!

Nguyệt Nương cách Đại phu nhân gần nhất, nhìn thấy phu nhân sắc mặt không tốt, lo lắng thân thể của bà liền bước lên phía trước nâng đỡ. Tần Thiên ở một bên lo lắng xuống, nhưng lần này không giống lần trước. Lần này Hồ đại nhân và dòng họ Trang thị đều ở trong này, nếu nàng tùy tiện đi lên, chẳng những không giúp được phu nhân, chỉ sợ vừa lên tiếng, nhất định sẽ bị đánh, trong lúc nhất thời, nàng cũng không nghĩ ra biện pháp nào.

Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ, đứng vững vàng thân mình, hít sâu một hơi, áp chế khí huyết bốc lên tận ngực, nhìn về phía Trang Thành Chí thành khẩn nói: “Thúc công, không phải ta không muốn đem địa vị gia chủ giao ra, mà hiện tại mặc kệ là Tín Xuyên hay là Tín Trung, đều chưa đủ tư cách trở thành đương gia. Trà Hành có hơn một ngàn người làm việc, chỉ một chút sai lầm, hậu quả khó liệu. Ta há có thể để tâm huyết cả đời của lão gia, lấy vận mệnh của hơn một ngàn người của Trà Hành ra vui đùa? Thúc công cũng biết, Tín Xuyên cùng Tín Trung đã làm ra loại chuyện gì?”

Vốn Đại phu nhân không muốn đem chuyện trà giả nói ra, dù sao dòng họ đối với Trang phủ bọn họ ghen tị đỏ mắt không phải ngày một ngày hai, nói ra chỉ sợ hậu quả khó liệu. Nhưng sự việc tiếp diễn tới tận bây giờ, nếu không nói ra lý do, thực sự sẽ bị bọn họ cường bức giao ra vị trí đương gia.

Nhưng không nghĩ tới, Đại phu nhân nói còn chưa xong, Thúc công đã đưa tay ngăn bà lại, cười nói: “Ta biết người nói đến việc nào, chuyện này, Tú Mai đã nói với ta rồi.”

Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Nhị di thái thái mà Nhị di thái thái đặc ý dào dạt trừng bà liếc mắt một cái.

Thúc công tiếp tục dùng thanh âm khan khan nói: “Tín Xuyên dù sao tuổi còn trẻ, làm sao có thể không có sai sót? Trọng yếu nhất là, biết sai mà sửa! Nghe nói, người đã đánh bọn họ hai mươi đại bản, cũng không đem việc này giao cho quan phủ, chứng tỏ người cũng đã muốn tha thứ cho bọn họ, một khi đã như vậy, còn có vấn đề gì? Tín Xuyên trải qua lần giáo huấn này, về sau làm việc sẽ có chừng mực!” Nói xong, Trang Thành Chí xoay người nhìn về phía Hồ đại nhân đang ngồi ở chính vị, thở dài nói: “Đại nhân, tiểu nhân nói có đúng hay không?”

Hồ đại nhân ngửa đầu cười một tiếng dài, chén trà cầm trong tay đặt lên bàn, đứng lên, chậm rãi đi thông thả về phía trước, vừa nói: “Lão nói rất đúng, con người ai mà chẳng có sai lầm? Biết sai mà sửa, mới là điều tốt.” Hắn dừng lại trước mặt Đại phu nhân, nhìn về phía Đại phu nhân nghiêm trang nói: “Đại phu nhân, việc này Bản châu đã lập hồ sơ, nếu Đại phu nhân thật sự không muốn tha thứ cho Nhị công tử Trang phủ, bản quan cũng sẽ theo nếp làm việc, phạm là án làm giả, tuyệt không nương tay, tuyệt không nửa điểm nể tình! Đại phu nhân có muốn như vậy hay không?”

Đại phu nhân nhìn Hồ đại nhân, tức giận đến nói không ra lời, lời này là uy hiếp, nếu thực đem chuyện trà giả lên quan phủ, chuyện thứ nhất quan phủ phải làm chính là kê biên tài sản Thịnh Thế, cho dù việc này cuối cùng được giải quyết, Thịnh Thế chỉ sợ từ nay về sau không gương dậy nổi.

Đại phu nhân chỉ cảm thấy một trận đầu vầng mắt hoa. Bà gắt gao nắm lấy cổ tay Nguyệt Nương, hơi hơi run rẩy.

25. , Chương 053-054

Chương 53: Kế hoãn binh

Tuy rằng biết rõ Hồ đại nhân sẽ không làm lớn chuyện, nhưng quan trọng không phải việc hắn sẽ làm hay không, mà là thái độ của hắn, hắn bỏ qua chính là già mồm át lễ phải! Dân không thể cùng quan đầu, chẳng lẽ Đại phu nhân còn có thể cùng hắn đấu ngoan cường đấu khí thế?

“Hồ đại nhân...” Đại phu nhân vừa mở miệng, liền bị Hồ đại nhân cười đánh gãy, “Xem ra Đại phu nhân cũng không muốn sự việc đến mức như thế, có thể thấy được Đại phu nhân cũng tha thứ đối với sai lầm của bọn tiểu bối rồi. Thất bại là mẹ thành công, hôm nay không phạm sai lầm, ngày sau làm sao có kinh nghiệm mà hành sự. Đại phu nhân là người đại trí tuệ, nói vậy chắc cũng hiểu được đạo lý này, sẽ không vì sai lầm của bọn tiểu bối mà đánh giá bọn họ!”

“Hồ đại nhân, hai chuyện sao có thể nhập làm một? Ta tha thứ bọn họ cũng không có nghĩa là ta nhận thức năng lực bọn họ...”

Đại phu nhân còn muốn nói thêm, Nhị di thái thái hoàn toàn không cho Đại phu nhân một cơ hội, hai mắt nàng ta gắt gao nhìn chằm chằm Đại phu nhân, khóe miệng mang theo một tia tươi cười đắc ý, chậm rãi nói: “Nhiều lời vô ích! Các vị trưởng bối thúc bá, thiếp thân thân phận hèn mọn, vốn không có tư cách ở trong này nói chuyện, nhưng thiếp thân không thể trở mặt nhìn cả đời tâm huyết của lão gia bị một số kẻ tham lam cường đoạt, Trang phủ chúng ta, trừ bỏ Đại tỷ, đều nhất trí cho rằng đây là thời điểm Đại tỷ nên đem vị trí đương gia giao cho con cháu của Trang phủ!” Nói tới đây, Nhị di thái thái hơi hơi quay đầu, liếc về phía Tam di thái thái, “Tam muội, người nói có phải không?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Tam di thái thái, có khiếp sợ, có phần nộ, có chờ mong, cũng không có bao nhiêu tin tưởng...

Hai tỷ đệ Phương Nghiên Hạnh lúc này cũng không tin nhìn Tam di thái thái đang cúi đầu, trầm mặc, không nói một lời: “Di nương... Người...”

“Nương, Nhị di thái thái là có ý tứ gì?” Trang Minh Lan kéo kéo tay áo mẫu thân, cũng có chút không thể tin được điều mình vừa nghe thấy .

Nhị di thái thái cùng mấy người trong dòng họ mong chờ nhìn Tam di thái thái: “Muội muội, người còn thất thần làm cái gì, đang nói chuyện với người mà? Không phải người đã nói với ta, Đại phu nhân bá chủ vị trí này quá lâu rồi hay sao?”

“Xảo Vân!” Đại phu nhân nhìn thẳng Tam di thái thái, khiếp sợ mà đau lòng, “Xảo Vân! Nếu người lại thị phi chẳng phân biệt được như vậy, ta tuyệt sẽ không tha thứ cho người một lần nữa!”

Mà Tần Thiên, Lam Sơn cùng các nha hoàn khác, đều là trắng trợn phần nộ. Tần Thiên nhìn Tam di thái thái kia bình thường điềm đạm đáng yêu, vẻ mặt cũng không có chút nề hà, thật sự đã lý giải được cái gì gọi là “Người đáng thương tất cũng có chỗ đáng giận” !

Tam di thái thái ở trước mắt bao người bước từng bước nhỏ về phía trước, nàng ta cúi đầu, thu vai, hai tay nắm chặt khăn, toàn thân hơi run rẩy.

Bên tai dường như vang lên lời nói tàn nhẫn lạnh như băng của Nhị di thái thái.

“Xảo Vân, người đừng tưởng rằng người chỉ là cỏ dại thì có thể nghiêng bên này ngã bên kia. Có ta không có bà ta, có bà ta thì không có ta! Người phải chọn lựa một trong hai người chúng ta, ta nói cho người, lúc này đây ta đã nắm chắc phần thắng lợi. Nếu người lựa chọn bà ta, tương lai sẽ có kết cục như thế nào, không cần ta phải nói, người chắc cũng biết! Nhưng mà nếu người hợp tác với ta, nghe theo ta, ta có thể cam đoan, tương lai địa vị của Tín Trung ở Trà Hành cũng không kém Tín Xuyên bao nhiêu, Minh Lan cũng sẽ gả đi cho nhà chồng tốt! Lựa chọn như thế nào, người nên suy nghĩ cho cẩn thận rõ ràng!”

Nàng ở một bên thấy rất rõ ràng, mấy người trong dòng họ cùng Hồ đại nhân đều đứng về phía Nhị di thái thái. Phu nhân hoàn toàn không có lực chống đỡ, nàng còn lựa chọn nào khác?

Đại phu nhân đối với nàng tốt nàng không phải không biết, nhưng mà, ở trong lòng của nàng, không có gì quan trọng hơn con của mình.

Nước mắt bất tri bất giác phủ mờ hốc mắt.

“Muội muội...” Nhị di thái thái lại thúc giục, thanh âm bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Tam di thái thái khê cần môi, lệ từ hốc mắt chảy xuống, “Thiếp thân... Thiếp thân... Cũng hiểu được bọn nhỏ đã lớn, phu nhân... Phu nhân... Đây đúng là thời điểm nên đem vị trí đương gia giao ra! Tín Xuyên, Tín Xuyên là thích hợp nhất...”

Đại phu nhân nhìn Tam di thái thái, sắc mặt trắng bệch, khí huyết dâng lên ngực, dưới chân hơi hơi lảo đảo, Nguyệt Nương vội vàng đỡ bà.

Nhị di thái thái nhìn Đại phu nhân, khước miệng nở một nụ cười thắng lợi, “Ồ đại nhân, các vị trưởng bối, đây là ý kiến của đại đa số người trong Trang phủ, còn thỉnh các vị chủ trì công đạo cho Trang phủ chúng ta!”

Nói xong, nàng ta trước mặt dòng họ khê vén váy thi lễ.

Mà đúng lúc này, Tần Thiên cảm thấy có người ở phía sau nhẹ nhàng khều mình, xoay đầu thấy là Hải Phú. Hải Phú ở phía sau nhỏ giọng nói: “Đừng quay đầu, đừng để người khác chú ý tới chúng ta!”

Tần Thiên vội vàng quay đầu lại, bộ dáng tỏ vẻ như không có việc gì. Hải Phú tiếp tục nhẹ giọng nói: “Người tìm một cơ hội đến bên cạnh phu nhân, bảo phu nhân giả bộ bất tỉnh, đây là Đại thiếu gia phân phó.”

Trang Tín Ngạn? Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, lại phát hiện hắn không còn ở đó, cũng không biết khi nào đã rời đi.

Kế hoãn binh? Hiện tại chỉ sợ đây là biện pháp duy nhất!

Tần Thiên gật gật đầu.

“Đúng là như thế...”

Bên kia, Trang thị trưởng lão Trang Thành Chí vuốt chòm râu dê lưa thưa dưới cằm, thanh âm khàn khàn, dứt quãng nói: “Như vậy, lão phu thân là Trang thị tộc trưởng quyết không thể ngồi yên không màng đến, ta lấy thân phận của Trang thị tộc trưởng tuyên bố...” Nói tới đây, hắn có lẽ rất kích động, bỗng nhiên xoay người che miệng ho khù khụ, Nhị di thái thái vội vàng đi qua giúp hắn đầm lưng.

Thừa dịp cơ hội này, Tần Thiên đi đến bên cạnh Đại phu nhân, lặng lẽ nói nhỏ ở bên tai bà.

Bên kia, Trang Thành Chí đã dừng ho, hắn vỗ vỗ ngực, thanh thanh cổ họng, tiếp tục nói: “Ta tuyên bố...”

Nhị di thái thái nhìn Trang Thành Chí, hai mắt vì hưng phấn mà sáng rực, mà nhìn lão già này bộ dáng ấp a ập úng, lại hận không thể nhảy vào trong miệng của hắn, đem những lời này nhất quyết nói ra cặn kẽ rõ ràng!

Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu thanh thúy đánh gãy Trang Thành Chí, “Phu nhân, phu nhân, người như thế nào rồi? Không tốt, không tốt, phu nhân ngất xỉu rồi!”

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, đã thấy Đại phu nhân hai mắt nhắm nghiền, tựa vào vai Tần Thiên rõ ràng đã bất tỉnh nhân sự.

Nhị di thái thái tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng ta vọt tới trước mặt Đại phu nhân, hai mắt trừng lớn, hận không thể tát một cái lay tỉnh Đại phu nhân, “Như thế nào sớm không choáng váng, trễ không choáng váng, lúc này lại cố tình té xỉu!” Nói xong, một đôi tay đặt lên bả vai của bà, dùng sức lay mạnh thân thể của phu nhân, “Đại tỷ, đại tỷ, người tỉnh lại đi, ta biết người đang giả bộ, người đừng ở đây làm bộ làm tịch!”

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương giúp đỡ Đại phu nhân lui ra phía sau từng bước, tránh tay nàng ta, Nguyệt Nương hướng về phía Nhị di thái thái cả giận nói: “Nhị di thái thái, người làm cái gì vậy, người muốn mạng của phu nhân sao?”

Nhị di thái thái không biết Đại phu nhân rốt cuộc là choáng váng thật hay là giả choáng váng, trước mặt nhiều người như vậy, cũng không dám làm gì, nàng ta sau đó thấy Tần Thiên đứng bên cạnh, nhất thời nổi cơn giận dữ, chỉ vào Tần Thiên mắng: “Lại là người tiện tỳ này! Ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Một bên Trang Minh Hỉ thấy mẫu thân động tay chân, vội bước lên phía trước nâng đỡ mẫu thân, nàng lạnh lùng nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nói với mẫu thân: “Nương, cần gì phải so đo

với một nha đầu, làm hỏng thân phận của mình...” Nàng cầm tay mẫu thân, nhìn chăm chăm hai mắt nàng ta, nhẹ giọng nói: “Chính sự quan trọng hơn!”

Nhưng Tần Thiên đâu thể nào để bọn họ có cơ hội, nàng đưa mắt ra hiệu với Nguyệt nương, hai người vội giúp đỡ Đại phu nhân đi vào nội thất.

Nhị di thái thái nóng nảy, tiến lên giữ chặt Tần Thiên, cả giận nói: “Tiện tỳ, ngươi muốn chạy đi đâu!”

Một câu “Tiện tỳ”, hai câu cũng “Tiện tỳ” làm cho Tần Thiên phát hỏa, nàng quay đầu, dùng sức hất tay của Nhị di thái thái, trừng mắt nàng nói: “Phu nhân té xỉu, chẳng lẽ không đưa bà vào phòng, tìm đại phu đến chữa trị sao? Nhị di thái thái vài lần ngăn trở, rốt cuộc sắp tâm định làm gì!”

“Ngươi...” Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, đầu ngập lửa giận, lại nói không nên lời, Tần Thiên không hề để ý tới nàng ta, cùng Nguyệt Nương và Lam Sơn, nhanh chóng hướng về viện của Đại phu nhân, lưu lại một đám người ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ.

Chương 54: Tín nhiệm

Tần Thiên cùng các nha hoàn nâng đỡ Đại phu nhân trở lại Thanh Âm viện, vừa mới vào phòng, Đại phu nhân liền mở mắt, nhướn mày, ôm ngực há miệng phun ra một búng máu.

“Phu nhân, phu nhân...” Các nha hoàn sợ ngất người, hoang mang rối loạn vội vàng đem Đại phu nhân đến giường. Lúc này, Trang Tín Ngạn cùng Chu đại phu bước vào phòng, hai người thấy tình cảnh như vậy cũng vội vàng đi tới.

Bên này, Hải Phú trả lời câu hỏi của Nguyệt Nương: “Đại thiếu gia thấy sự tình không tốt, lại sợ Đại phu nhân thân thể không chịu nổi, một bên sai con thông báo để Tần Thiên bảo Đại phu nhân giả bộ bất tỉnh tạm thời tránh qua bên đây, một bên lại phái người đi thỉnh Chu đại phu.”

Nguyệt Nương vuốt vuốt ngực, vẫn còn thất kinh nói: “Thật may có Đại thiếu gia, Đại thiếu gia nghĩ thực chu đáo...” Tiếp theo lại cảm thấy đau lòng, nếu không phải Đại thiếu gia thân có tàn tật, phu nhân làm sao bị người khác bức đến nước này? Luận tư chất, luận tài cán, ai có thể cùng Đại thiếu gia so sánh?

Bên kia, Chu đại phu bắt mạch cho Đại phu nhân, Tần Thiên thấy hắn lại thở dài, nhướn mày, một lòng lo lắng hỏi, “Chu đại phu, phu nhân có sao không?”

Trang Tín Ngạn cũng đứng ở một bên khẩn trương nhìn Chu đại phu.

Chu đại phu bắt mạch xong, nói: “Bệnh tình phu nhân vốn cần được tĩnh dưỡng, nay lại bị kích thích, can âm hư, tâm hỏa vượng, cũng may Đại phu nhân vừa rồi phun ra máu tụ ở trong ngực, nếu không, lần này bệnh tình thật sự khó cứu chữa! Lão phu sẽ kê đơn, giúp phu nhân điều dưỡng thật tốt, trong một thời gian dài, nhớ lấy không thể lại chịu đựng kích thích, bệnh tình có thể sẽ tăng thêm...” Nói tới đây, Chu đại phu không nói thêm gì nữa, nhưng ai cũng đều có thể hiểu biết ý tứ của hắn, mọi người trên mặt cũng không khỏi toát ra thần sắc lo lắng.

Lam Sơn phụ giúp Chu đại phu viết đơn thuốc, Nguyệt Nương thưởng bạc, lại dặn dò một hồi, rồi mới sai người đi xuống bốc thuốc.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Thiên, Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân, cùng mẫu tử Nguyệt Nương, Hải Phú. Hải Phú đã giúp Trang Tín Ngạn bày giấy bút, mài mực. Trang Tín Ngạn đi đến trước bàn, nhắc bút lên vừa định viết, bỗng nhiên quay đầu chân chờ nhìn thoáng qua Tần Thiên.

Tần Thiên làm sao không rõ ý tứ của hắn, đang chuẩn bị biết điều lui ra nhưng Đại phu nhân lại mở miệng nói: “Tần Thiên, ngươi ở lại đi.”

Tần Thiên đứng ở nơi đó, nhìn nhìn Đại phu nhân, lại nhìn nhìn Trang Tín Ngạn, chỉ cảm thấy đi cũng không được ở lại cũng không xong.

Đại phu nhân sắc mặt vẫn tái nhợt, bà giẫy dụa đứng lên, mặt hướng Trang Tín Ngạn, “Tín Ngạn, ngươi đã quên nương cùng người đã nói cái gì?” Nguyệt Nương thấy phu nhân vất vả, vội vàng lấy gối chèn vào sau lưng phu nhân, giúp bà dựa vào thoải mái hơn.

Trang Tín Ngạn nhìn Đại phu nhân một cái, lại xoay mặt hướng nhìn về Hải Phú ra hiệu. Hải Phú hiểu được ý tứ của hân, trừ bỏ hân, Nguyệt Nương cùng với Đại phu nhân, trước mặt người ngoài, Trang Tín Ngạn nói chuyện với ai, đều do Hải Phú đem lời người khác nói ghi lại rồi cho hân xem, nhằm che giấu việc Trang Tín Ngạn biết đọc môi ngữ.

Hải Phú tiến lên viết xuống trên giấy lời Đại phu nhân vừa nói, đưa cho Trang Tín Ngạn xem qua. Đại phu nhân ở bên cạnh nhìn cảnh này, trong lòng thở dài một tiếng.

Từ sau khi học được môi ngữ, điều này giống như là bùa hộ mạng của hân vậy. Có thể giúp hân im lặng phân rõ người bên cạnh có trung lương hay không, cũng bởi vậy thấy lòng người quá hiểm ác, dễ thay đổi, khiến hân không dám dễ dàng tin cậy một người nào, cũng không muốn bí mật này bị bại lộ dễ dàng. Đại phu nhân nghĩ rằng, xem ra muốn con hoàn toàn tín nhiệm Tần Thiên, chắc còn phải từ từ.

Về phần vì sao muốn cho Trang Tín Ngạn tín nhiệm Tần Thiên, suy nghĩ của Đại phu nhân rất đơn giản. Bà thấy Tần Thiên có thiên phú về kinh thương, cảm thấy có thể bồi dưỡng, về sau nhất định sẽ trở thành người đắc lực cho Trà Hành, mà Trang Tín Ngạn đối với các việc ở Trà Hành cũng có rất nhiều ý tưởng hay. Nếu để cho con mình tín nhiệm Tần Thiên, thì đương nhiên là tốt nhất.

Một bên Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn không hề có vẻ khác thường gì, đành ở lại. Nàng thấy Trang Tín Ngạn đề bút trên giấy viết ra chữ, bởi vì cách hơi xa, thấy không rõ hân đang viết cái gì.

Viết xong, Hải Phú chuẩn bị cầm tờ giấy đưa cho Đại phu nhân xem, Đại phu nhân tay đưa ra ngăn trở hân: “Đọc lên đi.”

Hải Phú lĩnh mệnh, thì thầm: “Chuyện lần này, Tín Ngạn đã nghĩ ra biện pháp giải quyết, bất quá cần thời gian vài ngày.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía Trang Tín Ngạn, mặt lộ vẻ vui mừng. Tần Thiên đối với các dòng họ cùng với chế độ kế thừa trong cổ đại cũng không hiểu biết lắm, cho nên tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp giải quyết, thấy Trang Tín Ngạn lúc trước đã âm thầm vô thanh vô tức an bài mọi sự thật tốt, hiện tại đã nghĩ ra biện pháp giải quyết nhanh như vậy, không khỏi thầm than Nguyệt Nương các nàng quả nhiên nói không sai, Trang Tín Ngạn tuy có tàn tật, nhưng suy nghĩ vô cùng thông minh linh hoạt.

Đại phu nhân vui vẻ nói: “Có phương pháp gì, nói mau.”

Trang Tín Ngạn vừa định viết lên giấy, đã thấy Lam Sơn vẻ mặt lo lắng từ bên ngoài đi vào, “Phu nhân, Nhị di thái thái mang theo Hồ đại nhân cùng với các vị Tông gia lão gia đang hướng về bên này!”

Nguyệt Nương đi đến cửa sổ chỗ nhìn, quay đầu tức giận nói: “Nhị di thái thái này, quả thực bức người quá đáng, biết rõ phu nhân ngất xỉu rồi, còn không chịu buông tha phu nhân!”

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Tần Thiên, nói: “Tần Thiên, ngươi tới đỡ ta nằm xuống.”

Tần Thiên đi qua, lúc đỡ phu nhân nằm xuống, phu nhân bỗng nhiên bắt lấy tay nàng nói: “Nhớ kỹ, ta hôn mê vẫn chưa tỉnh lại!” Bà nhìn Tần Thiên, thực nghiêm túc nói: “Tần Thiên, ta biết ngươi là người can đảm mạnh mẽ, điểm này, trong viện không có nhà hoàn nào được như ngươi, cho nên, ta muốn ngươi ra mặt đuổi những người đó đi, ngươi có sợ không?”

Tần Thiên nắm chặt tay Đại phu nhân, thật sự nói: “Tần Thiên không sợ.” Quyết không lùi bước, cho dù là vì chính mình, cũng không thể làm cho Nhị phòng thực hiện được âm mưu!

Đại phu nhân cười cười, “Ngươi có biết nên nói như thế nào, nên làm như thế nào không?”

“Tần Thiên biết.”

Đại phu nhân gật đầu, lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, ta muốn ngươi đi cùng Tần Thiên, Tần Thiên tuy rằng gan lớn, nhưng chung quy cũng chỉ là một nhà hoàn, có người ở bên cạnh nàng, cũng có thể khiến cho Nhị di thái thái có chút cố kỵ.”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, gật đầu.

Bên ngoài, Nhị di thái thái một bên dẫn Hồ đại nhân cùng mấy vị trưởng bối trong dòng họ đi đến Thanh Âm viện, một bên nói: “Đại nhân, Thúc công, hôm nay mọi người nhất định phải giúp chúng ta chủ trì công đạo, đừng để cho Đại tỷ thực hiện được gian kế.”

Thúc công Trang Thành Chí được Trang Thủ Kính nâng đỡ run rẩy đi tới, hần nhìn Nhị di thái thái nói: “Tú Mai, người yên tâm, nếu đáp ứng người rồi, ta thân là tộc trưởng, nhất định sẽ vì con cháu Trang phủ làm chủ!”

Nhị di thái thái đắc ý cười, ngẩng đầu ưỡn ngực tiến vào Thanh Âm viện.

Tam di thái thái mang theo nữ nhi cùng Phương thị tỷ đệ đi theo ở phía sau, Phương Nghiên Hạnh đi vài bước rồi vọt tới bên cạnh Tam di thái thái, lôi kéo nàng nói: “Mẫu thân, vì sao người lại nói như vậy? Vì sao đối nghịch với Đại nương? Đại nương mới là người thật tâm đối đãi với chúng ta mà!”

Trang Minh Lan cũng nhìn mẫu thân hai mắt đầm lệ hỏi: “Nương, có phải Nhị nương lại lấy hôn sự của con bức người !”

“Không chỉ là hôn sự của con, còn có tiền đồ của ca ca con nữa, “Tam di thái thái lau lệ nơi khóe mắt, “Ta biết là ta thật có lỗi với phu nhân, nhưng ta không có sự lựa chọn nào khác.”

Phương Nghiên Hạnh nhìn Tam di thái thái bộ dáng vô cùng đáng thương, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Nhị di thái thái dẫn mọi người đi vào Thanh Âm viện, liền thấy một đám nha hoàn ngăn ở trước cửa phòng của Đại phu nhân. Đứng ở trước đám đông đó là Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn, cùng nha hoàn Tần Thiên mà nàng ta hận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cút ngay!” Nhị di thái thái một bên vẫy tay, một bên lớn tiếng nói, “Hồ đại nhân muốn đi vấn an Đại phu nhân, ai dám ngăn cản!”

26. , Chương 055

Chương 55: Cáo mượn oai hùm

Có thể ở lại bên cạnh Đại phu nhân đều là nha hoàn đối với Đại phu nhân trung thành và tận tâm, nay biết Đại phu nhân bệnh tình nghiêm trọng, làm sao để cho Nhị di thái thái quấy rầy Đại phu nhân nghỉ ngơi. Nhị di thái thái dù lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, một chút tác dụng đều không có.

Hồ đại nhân nhú nhú mày, chỉ vào nha hoàn trước mặt, không khỏi hờn giận nói: “Đây là ý gì? Chẳng lẽ bản quan quan tâm bệnh tình Trang phu nhân, vấn an Đại phu nhân cũng không được sao?”

Tần Thiên tiến lên từng bước, mắt cũng không nhìn Nhị di thái thái, hướng về Hồ đại nhân hành lễ, cúi đầu nói: “Hồi Đại nhân, phu nhân còn đang hôn mê, đại phu nói, phu nhân hiện tại phải tĩnh dưỡng, không thể chịu được quấy rầy huyên náo ồn ào, nếu không, đối với bệnh tình bất lợi!”

“Tận tỳ, nơi này làm sao có chỗ cho người nói chuyện!” Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tần Thiên đứng lên, ngẩng đầu nhìn Nhị di thái thái, âm thanh lạnh lùng nói: “Tần Thiên nói chuyện là thay mặt Đại thiếu gia!”

Thời điểm Tần Thiên nói chuyện, Hải Phú ở một bên đưa lời bọn họ nói viết trên giấy, rồi bày ra đưa hần xem, kỳ thật Trang Tín Ngạn thông qua khẩu hình của bọn họ, đã có thể hiểu được bọn họ đang nói cái gì.

Trang Tín Ngạn hướng về phía Hồ đại nhân, hướng về mấy người trong dòng họ xoay người thở dài. Sắc mặt lạnh lùng lại không mất đi sự cung kính.

Đại thiếu gia tuy rằng tàn tật, nhưng dù thế nào cũng là trưởng tử đích tôn, ở Trang phủ địa vị gần bằng Đại phu nhân, có mặt mọi người, Nhị di thái thái cũng không dám ở trước mặt hắn làm càn.

Nhị di thái thái hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, nhưng lại không biết nói gì.

Tần Thiên nhìn về phía Hồ đại nhân, cung kính nói: “Hồ đại nhân, các vị Tông gia lão gia, phu nhân thân thể suy yếu, cần nghỉ ngơi, có chuyện gì có thể nghỉ sự ngày khác được không?”

“Ta làm sao mà biết bà ta là thật sự suy yếu hay là giả bộ suy yếu!” Nhị di thái thái nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói: “Cút ngay!”

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta, một bước cũng không nhường, “Nhị di thái thái, người muốn vào cũng có thể, nếu phu nhân bởi vậy xảy ra chuyện gì, trách nhiệm sẽ thuộc về người?”

Nhị di thái thái cũng hơi nao núng.

Tần Thiên lại nhìn về phía những người trong dòng họ, không nhanh không chậm nói: “Nếu phu nhân xảy ra chuyện sau khi các vị tông gia đi vào Trang phủ, không biết thế nhân sẽ nghĩ như thế nào?”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, có chút do dự.

Nàng lại nhìn về phía Hồ đại nhân, thần sắc cung kính: “Phu nhân chúng ta cũng không giống với nữ nhân bình thường, bà là người chủ quản Trà Hành lớn nhất ở Dương Thành, là cống thương, là quan trà đứng đầu Dương Thành, nếu phu nhân hôm nay thực sự xảy ra chuyện gì, liên lụy đến Đại nhân...”

Hồ đại nhân mày khê nhúc nhích, ánh mắt lóe ra.

“Làm càn!” Nhị di thái thái tức giận đến cả người phát run, nếu không phải Trang Tín Ngạn ở đây, nàng ta thực hận không thể đá Tần Thiên rồi tát nàng mấy cái, “Người có thân phận gì, dám uy hiếp Hồ đại nhân cùng cùng các lão tông gia!”

“Nhị di thái thái sai lầm rồi, Tần Thiên chỉ nói ra sự thật mà thôi!” Tần Thiên nhìn nàng ta mỉm cười, “Hơn nữa, Tần Thiên là thay mặt Đại thiếu gia nói chuyện!” Nói xong, nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã thấy hắn đang nhìn nàng, hai mắt dưới ánh mặt trời lưu chuyển đen tuyền sáng bóng. Tuy rằng hắn vẫn vô thanh vô tức, nhưng có hắn ở bên cạnh, quả thật giúp nàng có thêm can đảm. Bằng không, nàng cũng không dám làm càn như vậy.

Trang Tín Ngạn quay đầu đi, hướng về phía Hồ đại nhân cùng mấy người trong dòng họ vái chào, phối hợp vô cùng ăn ý.

Nhị di thái thái tức giận đến mặt trắng bệch, lại không thể làm được gì.

Tần Thiên nhìn nàng ta bộ dáng nghiêng ngã nghiêng lợi, trong lòng có sáng khoái nho nhỏ, nhưng mà sau đó, bỗng nhiên nhớ tới cụm từ “Cáo mượn oai hùm”, không khỏi lại có chút dở cười dở mếu.

Đúng lúc này, Trang Minh Hỉ từ sau đi ra, đi đến bên cạnh mẫu thân, nhỏ giọng tế khí nói: “Nương, phu nhân thân thể không khỏe cũng không phải ngày một ngày hai, phu nhân tuổi cũng đã lớn, thân thể càng ngày càng suy yếu, thật sự là làm cho người ta lo lắng, kỳ thật thực hẳn nên để phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, đừng để bà phải quan tâm nhiều chuyện như vậy...”

Một câu nhắc nhở Nhị di thái thái. Nhị di thái thái quay đầu nhìn mấy người trong dòng họ cười nói: “Minh Hỉ nói đúng, phu nhân thân thể một khi đã suy yếu như vậy, càng nên đem vị trí đương gia giao trả, để bọn tiểu bối quan tâm sự vụ, bà cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt!”

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, đã thấy nàng ta đang nhìn mình, khóe miệng tuy rằng mang theo ý cười, nhưng hai mắt lại lạnh như băng. Trang Minh Hỉ tuy rằng nói chuyện không nhiều lắm, nhưng Tần Thiên lại cảm giác nàng ta so với mẫu thân của nàng ta càng khó đối phó hơn. Trong lòng không khỏi cảm khái, tiểu cô nương ở cổ đại rốt cuộc ăn gì lớn lên, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư phức tạp như vậy.

Bất quá nàng sao lại thua trên tay một tiểu nha đầu chứ?

Tần Thiên thấy vị tộc trưởng lão nhân kia run rẩy vừa muốn nói, vội vàng mở miệng nói trước: “Tần Thiên biết hôm nay các vị lão gia muốn cùng phu nhân thương nghị chuyện trọng yếu, loại chuyện này không tới phiên Tần Thiên xen vào, nhưng nếu lúc phu nhân tinh thần không tỉnh táo lại phải ra quyết định, có hay không đối với phu nhân không công bằng? Hơn nữa cũng không hợp tình hợp lý, còn thỉnh các vị lão gia cho phu nhân nghỉ ngơi thời gian vài ngày, đến lúc đó lại nói chuyện cũng không muộn!”

Ở phía sau, mọi người đối với tiểu nha đầu trước mắt này không khỏi có vài phần kính trọng, nhất là Hồ đại nhân. Hắn mỗi ngày gặp không ít người, một số có thân phận có địa vị ở trước mặt hắn vẫn miễn cưỡng cùng bất an, gió chiều nào xoay chiều ấy. Nhưng nha đầu trước mắt này, tuổi còn nhỏ, thân phận thấp kém, lại có thể ở trước mặt hắn, ở trước mặt nhiều người như vậy vẫn bình tĩnh, nói chuyện đâu vào đấy, làm cho người ta không thể không sợ hãi, ngay cả một tiểu nha đầu bên cạnh cũng đã khí phách như vậy, khó trách Đại phu nhân thân là nữ tử lại có thể duy trì Trà Hành nhiều năm từng từng không suy sụp!

Trang thị Tộc trưởng Trang Thành Chí cũng biết việc ngày hôm nay cố gắng nữa cũng không có kết quả, vạn nhất cứng rắn bức bách, khiến cho Đại phu nhân xảy ra vấn đề gì, bọn họ đều thoát không khỏi có can hệ, nghĩ vậy, Trang Thành Chí lên tiếng: “Nếu Đại phu nhân thân thể không khỏe, chúng ta ngày khác lại bàn sau vậy!”

Muốn dời đến khi nào đây? Đêm dài lắm mộng! Nhị di thái thái nóng vội thốt ra, “Ba ngày! Ba ngày sau, tin tưởng phu nhân cũng đã khỏe lại! Nếu thật sự nằm trên giường không dậy nổi, vị trí đương gia này bà có muốn kham cũng không nổi!”

Tần Thiên quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nhìn hắn có ý hỏi, Trang Tín Ngạn nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu.

“Được, hẹn ước ba ngày sau, chờ phu nhân tỉnh lại, Tần Thiên nhất định sẽ chuyển đạt lời của các vị lão gia!” Tần Thiên nói xong hướng về phía bọn họ thi lễ: “Xin tiễn Nhị di thái thái cùng các vị lão gia!”

Nhị di thái thái nhìn nàng, hận đến mức tròng mắt đều muốn lồi ra!

Chờ Nhị di thái thái bọn họ đi khỏi, Tam di thái thái mới từ bên ngoài đi vào, nàng gọi lại Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đang muốn đi vào, trong mắt hàm chứa lệ nói: “Đại thiếu gia, phu nhân hiện tại thế nào rồi?”

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, xoay người đi vào phòng, Tần Thiên cũng không muốn để ý tới nàng ta, nhưng nể nàng ta là mẹ chồng của Phương Nghiên Hạnh, cũng không muốn khó khăn nàng ta, nhân tiện nói: “Phu nhân vẫn còn hôn mê bất tỉnh.” Nàng ta đứng cùng một chiến tuyến với Nhị di thái thái, tình huống thật sự tất nhiên không thể để nàng ta biết được.

Nhìn Tam di thái thái thần sắc lo lắng, Tần Thiên chỉ cảm thấy phiền chán, xoay người đi vào.

Trong phòng, Đại phu nhân từ miệng Nguyệt Nương đã biết mọi việc, bà khen Tần Thiên vài câu, lại hỏi Trang Tín Ngạn nói lên phương pháp giải quyết vừa rồi.

27. , Chương 056

Chương 56: Một đêm không ngủ

Đại phu nhân bảo Trang Tín Ngạn nói ra phương pháp giải quyết. Trang Tín Ngạn gật đầu, đề bút trên giấy viết. Đứng ở bên cạnh Đại phu nhân, Nguyệt Nương thừa dịp này nói: “Phu nhân, theo ta thấy, rõ ràng nên giao Nhị thiếu gia cho quan phủ, đem chuyện mà Nhị thiếu gia đã làm công khai trước thiên hạ, phu nhân ở quan phủ chuẩn bị cẩn thận một chút, mặc dù bị chút tổn thất, nhưng sẽ chặt đứt niệm tưởng của Nhị di thái thái, bất kể nàng ta cuối cùng có thể cứu Tín Xuyên bình an trở về, thì nàng ta cũng không

còn mặt mũi đến tranh đoạt vị trí đương gia nữa. Nhị di thái thái chính là nhằm vào sự mềm lòng của Đại phu nhân, mới dám kiêu ngạo như vậy”.

Tần Thiên ở bên cạnh nghe xong lời này, nhú mày, Đại phu nhân nhìn thấy, liền hỏi: “Tần Thiên, người có ý kiến gì, cứ nói đừng ngại, chúng ta đều không coi người là người ngoài”.

Nguyệt Nương cũng nhìn về phía Tần Thiên cười nói: “Đúng đúng, các người trẻ tuổi đầu óc cũng nhanh nhạy hơn, nếu ta nói không đúng, người cứ việc nói không cần cố kỵ ta đâu”.

Nguyệt Nương từ nhỏ đã đi theo Đại phu nhân, một lòng chỉ hướng về phu nhân, chỉ cần phu nhân tốt, nàng đều vui mừng, không hề tồn tại một chút gì đồ kỵ đồ mất.

Tần Thiên thấy Nguyệt Nương nói như vậy, cũng không cố kỵ, cười nói: “Kỳ thật nô tỳ cũng không có ý gì khác, chỉ là ta cảm thấy Nhị di thái thái tính cách bữa bãi, cũng có bối cảnh, nếu thật sự giao Nhị thiếu gia cho quan phủ, chỉ sợ sẽ khiến cho nàng ta bất cứ chuyện gì cũng dám làm, một khi nàng ta thành công vượt qua kiếp nạn này, lại bởi vì không còn trông chờ gì được vào vị trí gia chủ của Trà Hành nữa, chỉ sợ càng không cố kỵ, ngược lại sẽ là mầm tai họa cho Trà Hành.”

“Không sai...” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên cười gật đầu, trên nét mặt tràn đầy khen ngợi, “Này chỉ là lý do thứ nhất...” Nói tới đây, Đại phu nhân thở dài, “Lão gia trước khi chết đem toàn bộ Trang phủ phó thác cho ta, cũng đưa cốt nhục của lão gia phó thác cho ta. Tín Xuyên tuy rằng làm cho ta thất vọng, nhưng cũng không phải đại gian đại ác, nếu thật sự giao cho quan phủ, tương lai của nó có thể bị hủy. Còn có Tín Trung, cũng sẽ bị liên lụy, nó là đứa nhỏ thành thật, chỉ do bị ép buộc mới làm như thế, ta không muốn đối với hai hài tử này đuổi tận giết tuyệt. Trưởng tử cũng thế, mà con vợ kế cũng vậy, ta tuy không hoàn toàn đối xử bình đẳng, nhưng chung quy là cốt nhục của Trang phủ, đều là người một nhà, người một nhà đâu đi đâu lại, người chết ta sống, bị tổn hại cũng chỉ có bản thân Trang phủ. Mà Trang phủ bị hao tổn, người ngoài sẽ thừa dịp mà nhảy vào, đến cuối cùng, ai có thể trở thành người thắng chân chính chứ?”

Nghe xong những lời của Đại phu nhân, Tần Thiên bỗng nhiên có thể hiểu được năm đó lão gia Trang phủ vì sao khi lâm chung dám đem sở hữu cả Trang phủ giao vào tay Đại phu nhân. Lão gia nhất định rất tin tưởng nhân cách của Đại phu nhân, biết bà sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Trang phủ, biết bà sẽ không vì con của thiếp thất mà chèn ép vô lý, nếu không, nếu chỉ là người ân ái bên gối, hẳn chẳng lẽ không sợ thế tử liên hợp với bên ngoại độc chiếm tài sản sao?

“Nhưng phu nhân, người khác cũng không nghĩ như vậy, người xem bộ dạng của Nhị di thái thái, như hận không thể đem chúng ta nuốt sống a” Nguyệt Nương lại nói.

Đại phu nhân cười cười, “Nàng ta sở dĩ thiếu kiên nhẫn, chính là vì thân phận kém cỏi hơn, nàng ta dù sao cũng chỉ là thiếp thất. Lúc trước ta cùng nàng từng có ước định, đối với nàng cũng khá nhường nhịn, nhưng hiện tại, ta đã quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của Tín Xuyên. Sau này, ta sẽ chậm rãi làm cho nàng ta hiểu được chỉ cần ta còn sống một ngày, Trang phủ còn chưa tới phiên nàng ta làm chủ.” Nói xong, bà nhìn Trang Tín Ngạn, “Hiện tại xem Tín Ngạn có điều gì có thể thành công vượt qua khó khăn này”.

Bên kia Trang Tín Ngạn đã viết xong, ý bảo Hải Phú đọc lên.

Hải Phú thì thầm: “Nhị di thái thái hôm nay sở dĩ có thể kiêu ngạo như vậy, đơn giản là vì nàng có chỗ dựa. Thứ nhất là Hồ đại nhân, thứ nhì là Trang thị dòng họ. Trong hai người này, người trước cùng nàng quan hệ chặt chẽ, người sau lại không chút liên hệ. Nàng ta có thể nhờ vả người trong dòng họ, thậm chí tộc trưởng cũng nhất quyết đứng về phía nàng ta, nói vậy nàng ta cũng bỏ không ít công sức. Nếu mấy người trong dòng họ vì lợi ích, đã như vậy, chúng ta cũng có thể nghĩ ra biện pháp khiến cho bọn họ đứng về phía chúng ta. Chỉ cần có thể thu mua mấy người trong dòng họ, việc chủ trì công đạo của Hồ đại nhân cũng không có ý nghĩa gì, thế cục này liền tự sụp đổ”.

Mọi người trước mắt đều sáng ngời, thật là một chiêu rút củi dưới đáy nồi tuyệt hay! Nguyệt Nương cười nói: “Vẫn là Đại thiếu gia thông minh.”

Đại phu nhân đầu tiên là cười gật đầu, nhưng rồi mày lại nhú: “Kể cả vậy, chỉ sợ Tông gia coi hai bên ngang bằng, muốn đôi bên chu toàn. Nhị phòng có Lưu gia tài lực hùng hậu là thông gia, thực lực không kém. Đến cuối cùng, mấy người trong dòng họ tuy thu mua được, lại căn bản giải quyết không được vấn đề. Hơn nữa chúng ta chỉ có ba ngày thời gian, rất nhiều chuyện đều không còn kịp giải quyết?”

Trang Tín Ngạn trầm mặc một hồi, viết nói: “Sự việc cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể làm hết sức vượt qua khó khăn này rồi nói sau, chuyện sau đó lại nghĩ biện pháp khác”.

Tần Thiên nghe đến đó, trong lòng vừa động, nàng tiến lên từng bước, nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, ta có một cách có thể khiến mấy người trong dòng họ không thể kháng cự, không biết có thể áp dụng thử hay không?”

Đại phu nhân vui vẻ nói: “Biện pháp gì, người nói xem “

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn cũng mở to hai mắt nhìn nàng, gương mặt vốn bình thản biểu lộ một loại tò mò, nhìn hần như vậy còn có chút giống người trẻ tuổi, không hề giống như bình thường, cao không thể với tới.

“Phu nhân, nếu muốn ấy người trong dòng họ vì Trà Hành suy nghĩ, chỉ có một biện pháp, phải khiến cho lợi ích của Trà Hành cùng bọn họ tương quan chặt chẽ, mặc kệ là người thừa kế, nhưng dính đến chuyện của Trà Hành, bọn họ đầu tiên sẽ nghĩ đến lợi ích của chính mình, không cần phu nhân nói, bọn họ cũng sẽ đứng về phía phu nhân”.

Trang Tín Ngạn không khỏi bước lên, đứng một chỗ để có thể thấy rõ khẩu hình của Tần Thiên, đối diện với mặt của nàng. Tần Thiên thấy hần bỗng nhiên đi tới, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mình, nhất thời cảm giác thực mất tự nhiên, thoáng nghiêng thân mình.

Trang Tín Ngạn nhú nhú mày, vừa định dịch chuyển về hướng đó, lại không chú ý đụng phải cây cột cuối giường Đại phu nhân, một tiếng động nhỏ vang lên, làm mọi người chú ý, Tần Thiên cũng quay đầu nghi hoặc nhìn hần.

Tiếp xúc với cặp mắt đen lúng liếng của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy xấu hổ, lại cố giữ bình tĩnh, mặt không đổi sắc quay đầu, đi trở về án thư. Hải Phú làm sao không rõ ý tứ của hần, đứng ở một bên che miệng buồn cười.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn hần, tay chỉ vào trên tờ giấy Tuyên Thành gõ một cái, ý bảo Hải Phú đem lời Tần Thiên nhớ ghi lại.

Trên trán bỗng cảm nhận một trận nóng bừng hơi đau nhức, nhưng Trang Tín Ngạn sợ Hải Phú lại chê cười mình, chỉ chịu đựng không vuốt trán, vẫn ra vẻ dường như không có việc gì bộ dáng vẫn đậm phong khinh.

Nhưng gân xanh nơi thái dương bởi vì đau đớn mà không chịu nổi chế giạt giật...

Bên kia, Đại phu nhân đem mọi hành động của con để vào mắt, hé miệng cười thầm, cũng không trêu chọc, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, “Vậy phải làm như thế nào mới có thể khiến cho người trong dòng họ cùng lợi ích của Trà Hành liên kết chặt chẽ?”

“Cổ phần danh nghĩa” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân rõ ràng phun ra mấy chữ này.

“Cổ phần danh nghĩa?” Đại phu nhân vẻ mặt nghi hoặc.

Từ phản ứng của Đại phu nhân, Tần Thiên biết, thế giới này còn chưa có hình thức đầu tư cổ phần này. Tần Thiên nghĩ nghĩ, giải thích nói: “Phu nhân, thời điểm ta ở nhà của Đại bá, Đại bá từng chiêu đãi thương nhân đến từ phương Bắc, ta nghe bọn hần nói lên mấy từ cổ phần danh nghĩa. Đối với việc lúc này, cảm thấy rất thích hợp với tình huống hiện tại của Trà Hành. Cái gọi là cổ phần danh nghĩa, chính là làm cho người trong dòng họ không cần bỏ ra tiền vốn, cũng có thể hàng năm từ lợi nhuận của Trà Hành hưởng một số tiền lãi nhất định. Trà Hành kinh doanh tốt, bọn họ sẽ nhận được nhiều bạc, Trà Hành có vấn đề, lợi ích của bọn họ sẽ bị hao tổn, chính là thoát không được có liên quan”.

“Chẳng phải như vậy rất tiện nghi bọn họ?” Nguyệt Nương có chút không cam lòng. Đại phu nhân cũng nhú mày, trầm ngâm không nói.

“Phu nhân ngẫm lại, nếu muốn thu mua bọn họ, tiêu phí cũng không phải một số lượng nhỏ, hơn nữa bọn họ được lợi lần này, chỉ sợ về sau còn có thể tái sinh sự tình, nếu dòng họ trọng yếu như vậy, lần sau không chắc có thể thu mua được, không bằng dùng phương pháp nhất lao vĩnh dật này (một lần vất vả, nhàn nhả suốt đời)” Tần Thiên chậm rãi nói.

Đại phu nhân suy nghĩ một hồi, nói: “Ta cũng không phải luyến tiếc bạc, chính là chỉ sợ thỉnh thần dễ tiễn thần khó, vạn nhất về sau bọn họ xâm nhập vào việc của Trà Hành, lại sinh ra không ít phiền toái.” Nhớ tới lúc lão gia vừa mất, người trong dòng họ gặt gao tới bức bách, Đại phu nhân trong lòng nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

Tần Thiên biết bà cố kỵ điều gì, liền nói, “Phu nhân, hiện nay không giống ngày xưa. Thời điểm lúc đó, lão gia vừa mới qua đời, phu nhân ở Trà Hành địa vị chưa vững, tất nhiên lo lắng không áp chế được, nhưng hiện tại địa vị của phu nhân ở Trà Hành đã thâm căn cố đế, người bên ngoài không thể dễ dàng lay động, hơn nữa phân tiền cho bọn họ, cũng không để cho bọn họ nắm giữ thực quyền, hẳn là không có vấn đề gì.”

Đại phu nhân cảm thấy Tần Thiên nói có đạo lý, nhưng đây cũng không phải một chuyện nhỏ, bà nhất thời không chú ý, không khỏi nhìn về phía Trang Tín Ngạn, hỏi: “Tín Ngạn, con cảm thấy như thế nào?”

Trang Tín Ngạn đã từ chữ của Hải Phú biết đến phương pháp Tần Thiên vừa nói, đang ngạc nhiên, thấy mẫu thân hỏi, liền đề bút trên giấy: “Phương pháp này có thể thử một lần. Hơn nữa nhiều năm qua, dòng họ vẫn đối với Trang phủ chúng ta đồ mất ghen tị, nhân cơ hội này liền gây sóng gió, cứ như vậy, không chỉ có thể bớt đi rất nhiều phiền toái, còn có thể được dòng họ to lớn giúp duy trì, coi như là rủi ro tiêu tan”

Tần Thiên nghe Hải Phú đọc xong, liền cười nói: “Tần Thiên cũng nghĩ như vậy ” nói xong cười nhìn về phía Trang Tín Ngạn, vừa vặn Trang Tín Ngạn cũng nhìn nàng, ánh mắt cùng nàng vừa tiếp xúc, lại thần nhiên thay đổi, một bộ dáng lạnh lùng. Tần Thiên bĩu môi, cũng quay đầu đi.

Đại phu nhân nhìn thấy một màn này, trong lòng bỗng nhiên có một cảm giác kỳ dị, nhưng rốt cuộc là gì, nhất thời lại không nắm bắt được.

Nói lâu như vậy, phu nhân cũng có chút mệt mỏi, bà nhìn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nói: “Nếu đã như vậy, chuyện này liền giao cho hai người xử lý. Tần Thiên, người hãy hỗ trợ thiếu gia thật tốt. Chỉ cần hoàn thành việc này, ta sẽ thưởng lớn”.

Tần Thiên cười đáp ứng: “Vâng “.

Bên kia, Cúc Hương viện

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân sau khi trở về, cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu tan. Nhị di thái thái vỗ bàn cả giận nói: “Mất thấy sẽ thành công, không nghĩ tới tiện tỳ kia gian xảo phá hỏng. Đợi việc này qua đi, xem ta thu thập nàng ta như thế nào”

Trang Minh Hỉ ngồi xuống bên cạnh Nhị di thái thái, chậm rãi nói: “Thu thập một hạ nhân có gì khó ? Nhưng thời gian ba ngày này...” Nàng nhíu nhíu mày, “Con vẫn cảm thấy có vấn đề gì đó, chỉ sợ là kẻ hoãn binh của bọn họ “

“Kẻ hoãn binh?” Nhị di thái thái thần sắc căng thẳng, nghĩ nghĩ, gọi tâm phúc Phùng ma ma tiến vào, phân phó nói: “Phùng ma ma, mấy ngày nay người tìm vài người đi thăm dò Thanh Âm viện cho ta, phát hiện có gì không đúng, lập tức hồi báo cho ta “

Phùng ma ma lĩnh mệnh đi xuống.

Nhị di thái thái trầm mặc một hồi, quay đầu ôn nhu lôi kéo tay Lưu Bích Quân, để nàng ta ngồi vào bên cạnh mình, nhìn nàng cười nói: “Bích Quân, con vừa gả vào liền gặp phải loại sự tình này, khiến con sợ hãi rồi. Mấy ngày nay Tín Xuyên đều do con chiếu cố, mẫu thân thực cảm tạ con.”

Lưu Bích Quân cười cười, “Mẫu thân nói gì vậy, hầu hạ phu quân vốn là phận sự của thê tử mà thôi.”

“Khó được con dâu ngoan ngoãn như vậy, Tín Xuyên luôn nói với ta, cưới được con là kiếp trước đã tu luyện phúc khí, cả đời này phải đối đãi với con thật tốt” Nhị di thái thái lại nói.

“Phu quân thật sự nói như vậy?” Lưu Bích Quân ngượng ngùng cúi đầu.

Trang Minh Hỉ ở bên cạnh tiếp lời cười nói: “Muội cũng không chỉ một lần nghe ca ca nói như vậy đâu, nói tẩu tẩu không chỉ đẹp như tiên, ôn nhu như nước, còn tâm tư chu đáo, đoan trang hiền thực. Còn nói muốn muội hướng tẩu tẩu học tập nhiều hơn”

Lưu Bích Quân trong lòng vui sướng không thôi.

Trang Minh Hỉ vừa cười vừa nói: “Chờ ca ca thành gia chủ, tẩu tẩu chính là đương gia phu nhân, hai người cầm sắt cùng mình, phu xướng phụ tùy, tất thành giai thoại “

Những lời này càng khiến Lưu Bích Quân vui vẻ.

Nhị di thái thái thấy không khí phù hợp, vội chuyển đề tài: “Chỉ có điều... Tín Xuyên muốn đoạt được vị trí gia chủ còn cần Bích Quân con hỗ trợ nhiều hơn...”

Lưu Bích Quân lập tức hiểu được ý tứ nàng ta, tươi cười lúc này chợt tắt, thu khăn tay nói: “Chuyện lần này con đã mượn năm vạn lượng của phụ thân, sao có thể không biết xấu hổ lại hướng phụ thân mở miệng...”

Trang Minh Hỉ nghiêng thân mình qua, nắm tay nàng ôn nhu nói: “Tẩu tẩu, tẩu ngẫm lại xem, tẩu dù sao cũng là tiểu thư khuê các, là trưởng nữ trong nhà, tẩu chẳng lẽ muốn cả đời phải ở dưới người khác, tẩu chẳng lẽ không muốn trở thành đương gia phu nhân? Chính là hỗ trợ ca ca qua một cửa này, cả đời ca ca đều nhớ rõ ân của tẩu, lấy chồng theo chồng, tẩu vì ca ca suy nghĩ, cũng là suy nghĩ cho chính mình” nói xong vỗ vỗ ở trên tay nàng ta.

Lưu Bích Quân nhìn các nàng liếc mắt một cái, nhú mày, khó xử nói: “Vậy mọi người còn muốn mượn bao nhiêu?”

Nhị di thái thái nhân tình sáng lên, vươn một bàn tay: “Lại mượn năm vạn lượng” rồi nói: “Con yên tâm, chỉ cần Tín Xuyên thành đương gia, mười vạn lượng này có là gì?”

“Con sẽ viết thư phái người đưa trở về, một ngày sẽ có kết quả.” Lưu Bích Quân miễn cưỡng đáp ứng, sau đó trở về tiểu viện của mình viết thư gửi về nhà.

Chờ Lưu Bích Quân vừa đi, Nhị di thái thái nói với Trang Minh Hỉ: “Với năm vạn lượng này, cho dù Thanh Âm viện bên kia có âm mưu gì chúng ta cũng không sợ. Ta sẽ phái người đi liên lạc với mấy lão Tông gia, vì thế cục ổn định sau này bọn họ mặc kệ trả giá nhiều bao nhiêu, ta cũng sẽ không tiếc “

Bởi vì muốn thương nghị chi tiết về cổ phần danh nghĩa, sau khi ra khỏi viện của Đại phu nhân, Tần Thiên liền đi theo Trang Tín Ngạn đến Thanh Tùng viện. Thời gian cấp bách, bọn họ chỉ có một buổi tối đem chi tiết thương lượng thật kỹ.

Sau khi theo Trang Tín Ngạn đi vào Thanh Tùng viện, hai người liền trực tiếp tiến đến thư phòng của hắn.

Thư phòng của Trang Tín Ngạn vô cùng rộng rãi, bên cạnh cửa sổ có kê án thư khắc hoa văn cúc lê, hai bên tường đều là giá sách cao lớn, trên giá sách đựng đầy bộ sách có đóng buộc chỉ. Tần Thiên đi qua nhìn nhìn, có Dịch Kinh, Tứ Thư Ngũ Kinh, cái gì cần có đều có, khiến cho Tần Thiên lú lẫm sợ hãi than, nếu nói tất cả sách này Trang Tín Ngạn đều đã đọc hết, quả thật khó lường.

Bởi vì Tần Thiên không biết viết chữ phồn thể, cho nên Hải Phú cũng đi theo tiến vào giúp đỡ bọn họ trao đổi.

Hải Phú lấy tốc độ nhanh nhất chuẩn bị tốt giấy bút. Thanh Liễu cũng vào đưa lên trà cùng điểm tâm. Chỉ chốc lát, Giang quân sự của phòng thu chi cũng đến đây, bởi vì cổ phần danh nghĩa liên quan đến vấn đề tài chính, cho nên cần sự giúp đỡ của Giang quân sự.

Tần Thiên đầu tiên đem cái gì gọi là cổ phần danh nghĩa giải thích lại một lần nữa, sau đó Trang Tín Ngạn với sự trợ giúp của Giang quân sự, hai người cùng nhau tính toán phân cho dòng họ cổ phần danh nghĩa bao nhiêu là thích hợp nhất.

Tần Thiên đứng ở án thư, nhìn Trang Tín Ngạn ngón tay thon dài ở trên bàn tính chuyển động nhanh thoăn thoắt, sợ hãi than không thôi. Lại thấy hắn một bên tính toán, một bên trên giấy viết ghi lại, khi thì trầm ngâm, khi thì nhú mày, khi thì cầm cán bút do dự, khi thì lại vận dụng ngòi bút như bay, hai mắt lóe ra, môi khẽ nhếch, hé ra tuấn nhan vô cùng nghiêm túc, so với bất kỳ thời điểm nào cũng đều có một lực hấp dẫn khó có thể nói thành lời.

Tần Thiên vốn định hỗ trợ, nhưng lại nghĩ, mình thân là nữ nhi, hiểu biết hắn đã quá nhiều rồi, nếu ngay cả điều này cũng biết làm, có lẽ rất không hợp tình hợp lý? Thấy Trang Tín Ngạn cùng Giang quân sự làm

việc rất thuận lợi, cũng không còn có ý định tiến lên thể hiện.

Tới giờ, nha hoàn đưa cơm vào, mấy người cùng nhau ăn một ít. Cơm chiều qua đi, sắc trời dần dần tối, Hải Phú châm đèn lồng lên, ánh sáng đèn lồng chiếu sáng khu vực quanh án thư, cũng khiến nguyệt sắc y bào của Trang Tín Ngạn đang đứng gần án thư nhiễm một tầng ánh sáng mờ lung.

Mãi cho đến lúc trăng lên, Trang Tín Ngạn mới bảo Giang quản sự trở về. Giang quản sự đi rồi, Trang Tín Ngạn trên giấy viết nói: “Người mệt không?” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, một đôi con ngươi đen như mực dưới ngọn đèn chiếu hạ ánh quang lưu chuyển, phản xạ lên mái tóc đen dài của hắn, toát ra một loại tuyệt đại tao nhã.

Tần Thiên chỉ cảm thấy tâm mình bùm bùm loạn nhảy vài cái, nàng vội vàng cúi đầu, thâm niệm, sắc tức là không, sắc tức là không...

Bất quá lần này nàng cũng không khinh bỉ bản thân, bởi vì bất kỳ là ai một mình đối mặt với một người xinh đẹp khác phái, đều khó tránh khỏi mất tự nhiên, tâm hoảng ý loạn. Đặc biệt đối với nàng, ở kiếp trước bên cạnh cũng không có soái ca a...

Nàng lắc đầu, cả buổi chiều nàng đều không có việc gì làm, có gì mà mệt?

“Vậy chúng ta tiếp tục, thời gian cấp bách, tranh thủ trước khi trời sáng nhất định phải đem vấn đề sở hữu sửa sang lại cho ổn thỏa, còn lại thời gian hai ngày đi du thuyết bọn họ.” Hắn lại viết trên giấy.

Tần Thiên gật đầu.

Sau đó, Trang Tín Ngạn tính toán, Tần Thiên phân tích, hỗ trợ sửa sang lại, Tần Thiên rất nhanh đã nhập tâm. Ban đầu hai người đứng thẳng cách nhau cả cái bàn, sau lại bởi vì cần trao đổi, Tần Thiên đi tới phía bên kia bàn, sau Trang Tín Ngạn lại không biết khi nào thì đi đến bên cạnh nàng. Thẳng đến khi Tần Thiên ngẩng đầu lên muốn gọi Hải Phú, mới phát hiện bọn họ đứng thật sự gần, gần gũi cơ hồ vai kề vai, đầu dựa đầu, ả ả , còn có thể ngửi thấy từ trên người hắn truyền đến hơi thở nam tính. Tần Thiên giật mình, vừa định lui ra phía sau, nào biết Trang Tín Ngạn bỗng nhiên ngẩng đầu, chớp mũi cao ngất cơ hồ đụng tới trên mặt nàng.

Hai người đồng thời ngẩn ra.

Tần Thiên cuống quýt lui về phía sau, có lẽ do quá nóng vội, chân vướng vào chân bàn, thân mình lập tức nghiêng đi. Tần Thiên kêu một tiếng, hai tay theo quán tính muốn bắt trụ một vật, một bàn tay quờ vào đèn lồng trên mặt bàn, mặt khác một bàn tay lại không bắt kịp cạnh bàn. Trong lúc nguy cấp, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên lưng có một cổ đại lực, giấy tiếp theo, nàng đã có thể đứng vững, đôi mạng là, còn tựa vào trong lòng Trang Tín Ngạn...

Tần Thiên chỉ cảm thấy trên mặt bùng một tiếng thiêu cháy, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, đã thấy hắn đang nhìn nàng, hai mắt như đêm đen, sâu không lường được.

Ở phần eo thần kinh nhất thời trở nên vô cùng mẫn cảm, mẫn cảm đến mức có thể cảm giác được vị trí mỗi ngón tay hắn đặt ở trên lưng nàng, mẫn cảm đến mức cách một lớp quần áo mỏng manh, có thể cảm giác được độ ẩm từ lòng bàn tay hắn...

Thùng thùng thùng, không biết là lòng ai đang nhảy loạn.

Tần Thiên nhẹ nhàng đẩy Trang Tín Ngạn ra, Trang Tín Ngạn liền thuận thế buông nàng, hắn xoay người, sắc mặt lạnh nhạt, bình tĩnh, giống như chưa có gì phát sinh. Tần Thiên hít sâu mấy hơi, điều chỉnh cảm xúc, cũng không dám đứng ở bên cạnh hắn nữa, vòng qua bàn đứng đối diện với hắn, một lát sau, cũng hồi phục bình tĩnh.

“Tần Thiên, người không sao chứ.” Bên cạnh Hải Phú một bên nhặt lên ngọn đèn, một lần nữa châm lên, một bên hỏi.

“Ta không sao, đã có Đại thiếu gia giúp.” Tần Thiên thoáng quay đầu, cười trả lời.

Ngọn đèn chiếu sáng lên mặt của nàng nhuộm hồng một mảnh, lúm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện làm cho tươi cười của nàng có vẻ phá lệ nhu hòa ngọt ngào.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lại cúi đầu xuống.

“Người qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi.” Trang Tín Ngạn trên giấy viết xuống những lời này, lại chỉ chỉ tháp ở cách đó không xa.

Tần Thiên quay đầu nhìn, vội vàng lắc đầu, “Không cần.” Thiếu gia còn chưa nghỉ ngơi, một nha hoàn như nàng lại như thế nào không biết xấu hổ đi nghỉ ngơi trước.

“Bảo người đi thì người đi đi, ta thấy người cũng mệt mỏi.” Hải Phú cũng ở một bên nói.

Tần Thiên lúc này mới lĩnh mệnh, đi đến tháp ngồi xuống, nàng nói với chính mình, ta chỉ ngồi một lúc thôi... Nhưng khi ngồi xuống, lại cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi không chịu nổi, nhịn không được lại nằm xuống, nàng lại nói với chính mình, ta chỉ thoáng nằm một lúc thôi...

Thời điểm mở mắt ra, trời đã sáng làm nàng cả kinh nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại, đã thấy Trang Tín Ngạn còn bên cạnh bàn hết sức chuyên chú, mà Hải Phú thì ngồi ở một bên ngủ gà ngủ gật.

Xấu hổ, Tần Thiên chỉ cảm thấy trên mặt như bị lửa thiêu. Nàng đứng lên, lúc này mới phát hiện trên người có đắp chăn mỏng, nghĩ chắc là do Hải Phú đắp cho nàng, nàng đem gấp gọn gàng, đặt ở trên tháp, đi tới bên cạnh bàn, đã thấy Trang Tín Ngạn buông bút, thở dài một hơi, có vẻ thoải mái khi đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tần Thiên nhìn gương mặt mệt mỏi của hắn, càng thêm ngượng ngùng.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy nàng cũng không có thần sắc gì đặc biệt, chỉ viết trên giấy: “Nghỉ ngơi tốt không?”

Tần Thiên xấu hổ cười cười, lại gật đầu.

“Nghỉ ngơi tốt rồi, trở về rửa mặt chải đầu, rồi đợi một chút người cùng với ta đi du thuyết mấy người trong dòng họ” Hắn lại viết nói.

Đợi? Tần Thiên nhịn không được lên tiếng, “Đại thiếu gia, người một đêm không ngủ, không cần nghỉ ngơi sao?” Nói xong mới nghĩ đến hắn không nghe thấy, muốn gọi Hải Phú, đã thấy Hải Phú đang ngủ say, quay đầu lại thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình, Tần Thiên đành phải dùng tay, nàng đầu tiên là chỉ chỉ hắn, lại đem hai tay khép lại, đặt ở hai bên má, nghiêng đầu, làm ra tư thế đang ngủ.

Trang Tín Ngạn đã sớm hiểu được ý của nàng, lại thấy nàng mở to hai mắt nhìn, bộ dáng nghiêng đầu vô cùng đáng yêu, nhịn không được muốn cười, nhưng lại không muốn biểu lộ ra ở trước mặt nàng, đành cố gắng nhịn cười, đến mức khóe miệng có chút rút gân, hắn ho nhẹ hai tiếng, che giấu tình thế quần bách của mình, lại ra hiệu với nàng ý bảo “Đi ra ngoài”.

Đợi cho nàng ra khỏi cửa phòng, Trang Tín Ngạn mới ngẩng đầu lên, nhìn phương hướng nàng rời đi mà cười cười.

28. , Chương 057

Chương 57: Lâm trận phản chiến

Thời điểm Tần Thiên trở lại Thanh Âm viện, phát hiện có người ở ngay bên ngoài viện lén lút nhìn ngó, sau đó thấy là Tần Thiên, lại làm bộ như không có việc gì rời đi. Tần Thiên nhìn bóng dáng của nàng ta cười lạnh một tiếng, đi vào Thanh Âm viện. Không lâu sau, Trang Tín Ngạn rửa mặt chải đầu đi tới hướng Đại phu nhân bẩm báo hắn đã sửa sang lại mọi việc, được Đại phu nhân xem qua xong, liền mang theo Tần Thiên và Hải Phú tránh tai mắt của Nhị di thái thái lặng lẽ ra cửa, hướng về phủ của dòng họ ở phía tây của thành.

Hai ngày sau, ở đại sảnh của Trang phủ.

Hồ đại nhân ngồi ngay ngắn ở chính vị, Nhị di thái thái, Tam di thái thái cùng với người trong dòng họ phân ra ngồi hai bên. Trang Tín Xuyên và Trang Tín Trung đã miễn cưỡng có thể xuống giường, biết được hôm nay mình có thể thành công giành lấy vị trí gia chủ từ tay Đại phu nhân, Trang Tín Xuyên không muốn bỏ qua một màn này, được thê tử nâng đỡ gắng gượng đi vào đại sảnh, cùng Trang Minh Hỉ đứng ở phía sau Nhị di thái thái. Mà Phương Nghiên Hạnh thì giúp đỡ Trang Tín Trung cùng Trang Minh Lan, Phương Kiến Thụ đứng ở phía sau Tam di thái thái.

Nhị di thái thái mặt mày hớn hở, đầu mày khỏe mắt tràn ngập đắc ý, nghĩ đến hôm nay rốt cục có thể đoạt lấy vị trí đương gia của Đại phu nhân, nghĩ tới bản thân đã phải chịu nhịn dưới trướng của Đại phu nhân nhiều năm như vậy đến cuối cùng cũng có thể hãnh diện, lại nghĩ đến lúc Đại phu nhân thất thế suy sút, trong lòng nhịn không được vui sướng.

Lúc này, Đại phu nhân được Tần Thiên cùng Nguyệt Nương nâng đỡ tiến vào, Trang Tín Ngạn cùng các hạ nhân đi theo phía sau.

Đại phu nhân đầu tiên là hướng về Hồ đại nhân và người trong dòng họ thi lễ. Hồ đại nhân buông chén trà trong tay xuống, cười nói: “Đại phu nhân thân thể đã phục hồi chưa?”

“Tạ Đại nhân quan tâm, dân phụ thân thể đã không còn gì đáng ngại” Đại phu nhân cười trả lời.

“Nếu thân thể Đại tỷ không sao nữa rồi, như vậy có một số việc hôm nay cũng nên nói cho rõ ràng ” Nhị di thái thái nhướn một bên lông mày phiêu phiêu nhìn Đại phu nhân, khỏe miệng mang theo ý cười lạnh lùng, sau đó nàng ta đứng lên, đi đến bên cạnh Trang thị tộc trưởng Trang Thành Chí, cúi hạ thân, nhìn Trang Thành Chí cười nói: “Thúc công, thỉnh người vì con cháu Trang phủ nói vài lời công đạo”.

Bên này, Trang Tín Xuyên ánh mắt đảo qua toàn cảnh, vẻ mặt đắc ý ngẩng đầu lên, coi như vị trí đương gia đã hoàn toàn lọt vào tay hắn. Lưu Bích Quân nâng đỡ phu quân, trên nét mặt cũng có đắc ý cùng chờ đợi không hề giấu giếm, thật giống như đã thấy cảnh tượng bát diện uy phong của bản thân ở Trang phủ. Trang Minh Hỉ trên khuôn mặt cũng đang mỉm cười, mọi việc đều nằm trong định liệu. Mấy ngày nay, nàng vẫn phái người duy trì liên hệ chặt chẽ với người trong dòng họ, cũng không thấy có gì đặc biệt phát sinh, hết thấy đều tiến triển theo kế hoạch. Ca ca về sau trở thành đương gia, thân phận của nàng càng được nâng cao, về sau mới có thể được gả cho nhà chồng tốt, ở nhà chồng lại có nhà ngoại làm chỗ dựa, cuộc sống sau này sẽ thuận lợi tốt đẹp.

Mà Tam di thái thái tâm tình thực phức tạp, không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng Đại phu nhân bị thất thế, nhưng mà Đại phu nhân bại cục đã định, bản thân cũng chỉ có thể cùng với Nhị phòng đồng khí tương liên, về sau ở Trang phủ mới có thể có chút địa vị. Nghĩ vậy, cũng quyết tâm ngoan tuyệt không nhìn tới Đại phu nhân nữa.

Mà Đại phu nhân vẫn đang mỉm cười, bình tĩnh nhìn Trang Thành Chí được Nhị di thái thái nâng đỡ, chậm rãi đứng dậy. Tần Thiên đứng ở bên cạnh Đại phu nhân hai mắt sáng lên, trong lòng có kích động cùng hưng phấn không thể nói nên lời, nàng nhịn không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, đã thấy hắn đứng chấp tay sau lưng ở cách đó không xa, dáng người tuấn dật, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, so sánh với hắn, Tần Thiên lập tức trở thành kẻ phàm phu tục tử.

Tần Thiên khỏe mắt rút gân, sao lại bình tĩnh được như thế chứ... Đúng là không phải người bình thường mà....

Bên kia, Trang Thành Chí đứng lên, đầu tiên là nhìn Nhị di thái thái, Nhị di thái thái lập tức lộ ra nụ cười ý nhị, hắn lại quay đầu nhìn Đại phu nhân một cái, Đại phu nhân trên mặt tươi cười không thay đổi. Trang Thành Chí cười cười, vuốt vuốt chòm râu dê run rẩy nói: “Nếu mọi người đều cần lão phu đến chủ trì công đạo, lão phu thân là Trang thị tộc trưởng làm việc nhân đức cũng sẽ không nhường ai. Về chuyện đương gia của Trang phủ các người, lão phu cho rằng...” Nói tới đây, Trang Thành Chí dừng dừng, ho khan vài tiếng.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên đều khẩn trương mở to hai mắt, trong lòng nhảy nhót.

Đại phu nhân vẫn như cũ khí định thần nhàn.

“Lão phu cho rằng...” Trang Thành Chí đề cao thanh âm, “Lão phu cho rằng vẫn cần tôn trọng ý kiến của tứ diệt nhi. Nếu hắn đã tin tưởng diệt tức như vậy, nguyện ý đem mọi việc trong Trang phủ giao cho nàng

cai quản, người bên ngoài chúng ta có tư cách gì can thiệp? Tất cả cứ dựa theo di chúc mà làm”

Lời này vừa nói ra, giống như thiên lôi đánh xuống nổ tung ở trên đầu mọi người, khiến ấy người ở Nhị phòng nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

Nhị di thái thái có chút không thể tin được nhìn Trang Thành Chí, bởi vì quá khiếp sợ, thanh âm đã có chút biến dạng: “Thúc công, người sao có thể nói như vậy?”

Trang Thành Chí cười cười, phủ phủ tay áo, chậm rì rì nói: “Nhân tử vì đại, tứ diệt dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng lập nên gia nghiệp như thế, hần có quyền lợi xử trí nó, hần lưu lại di ngôn này, tất nhiên có lo lắng cùng ý tưởng của mình, chúng ta là trưởng bối cũng phải tôn trọng” nói xong, hần quay đầu nhìn mấy người trong dòng họ phía sau, cười nói: “Mọi người nói, có phải thế không?”

Mấy người trong dòng họ Trang thị đều gật đầu, mặt không đổi sắc, đồng thanh đồng khí, bộ dáng nghiêm túc, thật giống như lời của Trang Thành Chí đều là chân lý tuyệt đối ở trên đời vậy.

“Không sai, nếu lão Tứ lưu lại di ngôn, tất nhiên nên dựa theo di ngôn của hần mà thực hiện, người nắm giữ vị trí gia chủ Trang phủ sẽ do Đại phu nhân quyết định.”

Xem đến đây, Tần Thiên nhin không được muốn cười, mấy người trong dòng họ này, thật sự là nói như thế nào cũng đều nói được, nói như thế nào cũng đều có lý. Trong xã hội này, dòng họ có vị thế rất quan trọng, với mỗi người, đều không thể bỏ qua sự tồn tại của dòng họ, một chút biện pháp cũng không có.

Nhị di thái thái nhìn mấy người trong dòng họ, cước bộ lão đảo, sắc mặt muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nàng ta chỉ vào bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể đi lên cùng bọn họ liều mạng, hận không thể kêu to: vì sao lấy nhiều bạc của nàng như vậy, cũng không đứng về phía nàng?

Ngồi ở vị trí chính giữa, Hồ đại nhân hai tay nắm chặt tay vịn, khiếp sợ nhìn một màn trước mắt, hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt lóe ra không chừng.

Bên kia Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ bọn họ đều vừa sợ vừa giận, Trang Minh Hỉ vẫn tương đối bình tĩnh, còn Trang Tín Xuyên lại cảm tức nhìn Trang Thành Chí, tay nắm chặt thành quyền, bộ dáng như hận không thể xông lên đâm cho lão già lật lọng này một cái.

“Ca ca, đừng nóng vội, cố gắng kiềm chế, trăm ngàn không thể đắc tội tộc trưởng” Trang Minh Hỉ lo lắng dặn Trang Tín Xuyên. Lưu Bích Quân cũng sợ phu quân nháo loạn gặp chuyện không may, gắt gao bám trụ hần.

“Thúc công, mấy ngày hôm trước người cũng không phải là nói như vậy ” Nhị di thái thái cảm tức nhìn Trang Thành Chí, thanh âm dòn dập sắc nhọn, rõ ràng đã mất đi sự kiềm chế, nàng chỉ về phía Hồ đại nhân: “Lần trước có Hồ đại nhân ngồi tại đây, đều nghe thấy, hiểu căn kẽ, Thúc công rõ ràng muốn Tín Xuyên tiếp nhận vị trí gia chủ từ tay Đại tỷ mà”

Trang Thành Chí cười cười, không chút hoang mang xoay người, hướng về Hồ đại nhân thi lễ, nói: “Hồ đại nhân thỉnh thứ lỗi, lão hủ tuổi đã cao, lúc ấy sự việc đột ngột, lão hủ nhất thời không suy nghĩ cẩn thận, cho nên mới nói ra những lời kia, nhưng trải qua mấy ngày nay suy xét kỹ, lại cùng vài vị thành viên trọng yếu trong gia tộc thương lượng, cuối cùng mới có kết quả ngày hôm nay.” Nói xong lại xoay người nhìn Nhị di thái thái tựa tiểu phi tiểu: “Khiến cho Nhị di thái thái không vui, là lão phu không phải”

“Người...” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn Trang Thành Chí, tức giận đến mức run rẩy, nhưng Trang Thành Chí dù sao cũng là Trang thị tộc trưởng, một thiếp thất như nàng dù có tức giận cũng không dám nói năng lỗ mãng.

Trang Tín Ngạn xem một màn này, khóe miệng không khỏi tràn ra mỉm cười, không nhin được quay đầu nhìn về phía Tần Thiên bên cạnh Đại phu nhân, thấy nàng hai mắt sáng lên nhìn trò hay diễn ra, miệng mỉm cười, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, lộ ra vẻ đáng yêu ngọt ngào nói không nên lời.

Trong đầu không khỏi hiện ra tình cảnh nàng hôm đó du thuyết mấy người trong dòng họ.

Hần không nói được, chỉ có thể ngồi ở một bên, trong lòng vốn đang lo lắng nàng sẽ nói không rõ ràng, hoặc là sẽ khấn trương khiếp đảm. Nhưng không nghĩ tới thời điểm nàng đối mặt với người trong dòng họ, vẫn ý cười trong suốt, ngay cả mẫu thân đối mặt với người trong dòng họ cũng sẽ không thoải mái tự nhiên như

nàng, tư thái thoải mái này thật giống như nàng cùng bọn họ ngang hàng, thật giống như nàng không hề ý thức được nàng chỉ là một gia nô địa vị thấp kém.

Nhưng mà thoải mái cùng trấn định này cũng khiến hần rất thưởng thức.

Hần cố ý ngồi ở chỗ có thể nhìn thấy toàn cục, hần có thể nhìn thấy mỗi một câu nàng nói, hần nhìn thấy nàng cười nói với người trong dòng họ: “... Các vị Tông gia lão gia, chỉ cần mọi người ký lên khế ước này, từ nay về sau, mọi người hàng năm đều có thể nhận hoa hồng từ tiền lãi của Trà Hành, thiếu gia nhà chúng ta đã tính qua, dựa theo tiền lãi từ trước tới nay, Trà Hành chúng ta hàng năm ít nhất có thể phân cho dòng họ một vạn lượng bạc, cụ thể phân chia như thế nào sẽ do tộc trưởng quyết định, chỉ cần Trà Hành còn tồn tại một ngày, các vị lão gia cái gì cũng không cần làm cũng có thể nhận được bạc. Nếu Trà Hành về sau phát triển tốt, lão gia càng được nhiều bạc hơn”

Một vạn lượng phân cho dòng họ này, tất nhiên sẽ do những thành viên trọng yếu trong dòng họ phân chia. Khi những người này lớn tuổi qua đời hoặc lui xuống, những người khác lên thay vị trí, vẫn sẽ được nhận khoản tiền như vậy. Cứ như thế, lợi ích của Trang thị dòng họ vĩnh viễn cùng Trà Hành liên hệ chặt chẽ. Mà Trang thị về sau vì vị trí tộc trưởng tất sẽ tranh đấu gay gắt, cứ như vậy, cũng có thể phân tán một ít lực chú ý của bọn họ, miễn cho họ luôn nhòm ngó đến Trà Hành.

Nghe đến đó người trong dòng họ hai mắt sáng lên, Trang Tín Ngạn cũng không thấy có chút nào ngoài ý muốn, những người này đổ mắt tài sản của Trang phủ không phải mới chỉ ngày một ngày hai, hần hoàn toàn có nắm chắc bọn họ không kháng cự nổi dụ hoặc này, một năm một vạn lượng, cũng không phải là một số lượng nhỏ, cũng đủ để bọn họ ngồi yên thư thư phục phục hơn một năm.

Hần nhìn thấy Trang Thành Chí do dự không quyết, con người ti hí chuyển động, chắc hần trong lòng đang nghi ngờ, đang lúc hần lo lắng, không nghĩ tới Tần Thiên cũng chú ý điểm này, hần nhìn thấy nàng đi đến bên cạnh Trang Thành Chí, cười nói: “Trang Lão gia, chỉ có Trà Hành thịnh vượng, các vị lão gia mới nhận được bạc. Nếu Trà Hành do một người kém cỏi lại liều lĩnh chưởng quản, chỉ sợ lão gia chẳng những không có bạc, còn có thể rước lấy một thân phiền toái, tựa như chuyện lần này Nhị thiếu gia buôn bán trà giả, nếu không phải Đại phu nhân phát hiện đúng lúc, không gây ra tai nạn chết người, nếu không, cũng không dễ dàng vượt qua như vậy”.

Hần nhìn Trang Thành Chí mở to hai mắt, liền hiểu được, Tần Thiên đã nói rõ ý trong lòng hần, Trà Hành kinh doanh tốt, lợi ích của bọn họ mới được đảm bảo. Kể từ lúc này, bọn họ sao còn khả năng ủng hộ Trang Tín Xuyên kế thừa địa vị đương gia nữa chứ?

Thần trí quay trở lại, Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên cách đó không xa, khóe miệng nhợt nhạt hiện ra ý cười thần nhiên, mẫu thân nói đúng, nha đầu này quả thật thông minh nhạy bén.

Bên kia, Trang Minh Hỉ thấy mẫu thân vẫn đang tức giận, liền đi đến bên cạnh mẫu thân, nâng đỡ nàng ta, tiếp đó lại nhìn về phía Trang Thành Chí, mỉm cười nói: “Thức công ngày đó không suy nghĩ cẩn thận, vậy sao có thể cam đoan hôm nay cũng đã suy nghĩ cẩn kễ ? Chuyện người thừa kế Trà Hành không phải là việc nhỏ...” Trang Minh Hỉ nhìn thẳng Trang Thành Chí, dùng một loại ngữ điệu đặc biệt chậm rãi nói: “Thức công có muốn có thêm thời gian suy nghĩ không, nói không chừng mấy ngày nữa có lẽ sẽ có quyết định khác”.

29. , Chương 058

Chương 58: Lời nói của ta, ai cũng phải nghe theo

Trang Minh Hỉ ám chỉ như vậy Trang Thành Chí sao lại không rõ? Nàng đây là nói với hần, mọi sự đều có thể thương lượng, không cần phải quyết định gấp gáp. Nhưng Đại phu nhân đã đáp ứng chia hoa hồng, thân là tộc trưởng hần đương nhiên sẽ chiếm phần lớn nhất, về sau hần cũng sẽ nghĩ biện pháp đem vị trí tộc trưởng để lại cho con cháu nhà mình, lợi ích Đại phu nhân dành cho dòng họ là lâu dài, mua chuộc của Nhị di thái thái sao có thể so sánh?

Trang Thành Chí vuốt vuốt chòm râu dê cười nói: “Hôm nay câu trả lời của lão phu đã trải qua suy xét kỹ càng, không cần lại lãng phí thời gian “

Trang Minh Hỉ không khỏi thay đổi sắc mặt.

Nhị di thái thái bỗng nhiên đẩy Trang Minh Hỉ ra, vọt tới bên cạnh Hồ đại nhân, bùm một tiếng quỳ xuống, thùng thùng dập đầu, cao giọng nói: “Đại nhân, Đại nhân, người nhất định phải vì dân phụ làm chủ a, bọn họ thông đồng cùng nhau, bắt nạt dân phụ cô nhi quả phụ “

“Làm càn” Đại phu nhân vốn chưa lên tiếng bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Lý Tú Mai, con mắt nào của người nhìn thấy chúng ta thông đồng, người nói xấu ta không có vấn đề gì, nhưng người dám nói xấu tộc trưởng Trang thị thì quả thực không thể tha thứ “

Nói xong Đại phu nhân cũng đi đến trước mặt Hồ đại nhân quỳ xuống, “Đại nhân, còn thỉnh Đại nhân vì dân phụ cùng Trang thị dòng họ làm chủ, trị nằng tội vu khống, dân phụ cùng với Trang thị dòng họ hoàn toàn trong sạch “

“Trang Hoa Anh, người độc phụ này, quả thực khinh người quá đáng” Nhị di thái thái xoay mặt hướng về phía Đại phu nhân cả giận nói,

Đại phu nhân lông mày dựng thẳng, giơ tay tát một bạt tai, “Ba” một tiếng thanh thúy, đánh cho Nhị di thái thái ngẩn ngơ, một lát sau, Nhị di thái thái bùm mặt hét âm lên “Trang Hoa Anh, người dám đánh ta?”

“Chính là đánh người” Đại phu nhân chỉ vào nằng, một chữ lại một chữ nói: “Người bắt quả chỉ là một thiếp thất, dám ở trước mặt mọi người nhục nhã đương gia là ta, Lý Tú Mai, người quả thực đáng đánh “

“Đại nhân...” Nhị di thái thái quay đầu nhìn Hồ đại nhân khóc nháo, ý đồ chuyển cầu cứu binh.

Đại phu nhân lập tức đánh gãy lời nằng ta: “Đại nhân, dân phụ giáo huấn một thiếp thất không tuân thủ quy củ có gì không ổn?”

Hồ đại nhân nhìn về phía Đại phu nhân, âm thanh lạnh lùng nói: “Đại phu nhân, bản quan đang ở đây, chớ làm càn”.

“Vâng, Đại nhân. Là dân phụ không phải.” Đại phu nhân cúi đầu trả lời, nhưng đánh đầu đã đánh, Hồ đại nhân còn có thể làm gì? Hắn cũng không thể bởi vậy mà trị tội Đại phu nhân.

Lúc này, Trang thị tộc trưởng cũng quỳ gối trước mặt Hồ đại nhân, run rẩy cúi xuống, “Đại nhân, thỉnh vì lão hủ chủ trì công đạo, lão hủ thật sự trong sạch “

“Đại nhân, mẫu thân con chỉ nhất thời lỡ miệng, cũng không ác ý, thỉnh Đại nhân minh giám” Trang Minh Hỉ cũng quỳ xuống giúp mẫu thân nói chuyện.

Trang Tín Xuyên cùng Lưu Bích Quân cũng quỳ xuống theo.

Hồ đại nhân nhìn đám người quỳ phía dưới, “Đại nhân” “Đại nhân” liên tiếp, làm cho hắn đau cả đầu đường như có một ngàn con muỗi đang vo ve ở bên tai. Phiền chán, hắn vỗ thật mạnh xuống bàn, “Bang” một tiếng to, khiến đại sảnh nhất thời yên tĩnh.

Hồ đại nhân nhẹ nhõm thở dài một hơi, lúc này mới nói: “Lý thị hẳn là nhất thời lỡ miệng, bản quan cho rằng còn chưa đến mức là tội vu khống “

Nhị di thái thái lúc này mới ngừng tiếng khóc, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Đại phu nhân một cái, “Nhưng chuyện người thừa kế...”

Hồ đại nhân ra hiệu ý bảo nằng ta im miệng, sau đó đứng lên, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Nếu Trang thị dòng họ đã có quyết định, bản quan cũng không có gì để nói. Bản quan thân có chuyện quan trọng, cáo từ” nói xong vung tay áo, nổi giận đùng đùng đi qua đám người.

Nhị di thái thái giật mình, vội vàng đứng lên, đuổi theo, ở ngoài đại sảnh đuổi kịp Hồ đại nhân

“Tỷ phu, tỷ phu, người mặc kệ Tú Mai cùng Tín Xuyên sao?” Nhị di thái thái ở phía sau hắn lo lắng nói.

Hồ đại nhân dừng lại cước bộ, quay đầu, vẻ mặt giận dữ, hất đầu tiên liếc mắt nhìn trong đại sảnh, sau đó đề thấp thanh âm nói: “Người không phải nói kế hoạch mọi sự đều được chuẩn bị tốt sao? Chỉ cần bản quan chủ trì công đạo, chứng kiến là thành, nhưng hôm nay chuyện gì lại đang xảy ra?”

“Nhất định là do bọn họ thu mua dòng họ, lần trước bọn họ đã dùng kế hoãn binh. Tỷ phu, người nhất định phải làm chủ cho ta a, ngày sau Tín Xuyên kế thừa Trà Hành, nhất định cũng sẽ tôn trọng đối đãi với tỷ phu “

“Kia cũng chỉ trách các người kém hơn một bậc” Hồ đại nhân cắn răng, đề thấp thanh âm nói, “Nếu Tín Xuyên không làm ra loại chuyện này, nếu các người kế hoạch chu toàn, hôm nay sẽ không phải là kết quả này, còn liên lụy bản quan mất mặt xấu hổ “

Hắn dừng dừng, lại nhìn Nhị di thái thái lạnh lùng nói: “Những gì người muốn ta làm, ta đã làm xong, hôm nay kết quả này, hoàn toàn là do tự các người gây ra. Cho nên, người đã đáp ứng dâng ta hai vạn lượng bạc, mau chóng đưa đến quý phủ ta đi” nói xong hừ lạnh một tiếng, xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

Nhị di thái thái nhìn bóng dáng hắn nghênh ngang rời khỏi, tức giận đến thiếu chút nữa té xỉu.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân đang mời người trong dòng họ ở lại dùng cơm, nhưng bọn họ đều có chút ngượng ngùng khi đối mặt với Lý Tú Mai, làm sao dám lưu lại, đều tìm cớ rời đi.

Thời điểm Nhị di thái thái đi vào, vừa vặn chạm mặt với mấy người trong dòng họ, một đám , đều không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

Nhị di thái thái quay đầu nhìn bóng dáng những người này, tức giận đến cả người phát run.

Nàng ta xoay người, chỉ vào Đại phu nhân kêu lên: “Giang Hoa Anh, người rút cuộc dùng âm mưu quỷ kế gì, phụ nhân ác độc này, người bội bạc, lật lọng, ta hôm nay liều mạng với người “

Dòng họ cùng Hồ đại nhân đã là chiêu bài tốt nhất của Nhị di thái thái có thể nghĩ đến, nay lại bị Đại phu nhân dễ dàng phá giải, nhớ tới sau này con mắt đi quyền thừa kế vị trí đương gia, nàng ta liền nhịn không được lửa giận trong lòng.

Nàng hướng về phía Đại phu nhân tiến lên, Đại phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, hét lớn một tiếng: “Người tới ! , bắt lấy điều phụ nhân khùng này cho ta”.

Gia đình lên tiếng trả lời ủa ra, dễ dàng ngăn lại Nhị di thái thái. Nhị di thái thái sống chết giãy dụa, kêu to: “Buông, buông ta ra. Giang Hoa Anh, người quên người đã cùng ta có điều kiện, chúng ta cùng ngồi cùng ăn, người dám đối với ta như vậy, người là tiểu nhân tì bỉ không nói tín nghĩa”.

Đại phu nhân đi đến trước mặt nàng ta, chỉ vào nàng ta lạnh lùng nói: “Không sai, lúc trước ta đáp ứng người cùng ta là chính thất cùng ngồi cùng ăn, nhiều năm qua, ta vẫn ghi nhớ những lời này, bất luận người đi quá giới hạn cỡ nào, ta chưa bao giờ trách cứ người quá mức nhưng mà Tú Mai, người dường như đã quên, ta dù sao vẫn là chính thất của Trang phủ, bản thân người là thiếp thất cũng không thể đối với ta bất kính, càng không thể làm cản trước chủ mẫu là ta. Hôm nay một cái tát kia muốn nhắc nhở người, hãy ghi nhớ thân phận của mình”.

Đại phu nhân nhìn Lý Tú Mai, mở to hai mắt, gần từng tiếng, leng keng hữu lực, “Ồ Trang phủ, ta Giang Hoa Anh mới là chủ nhân, lời nói của ta, ai cũng đều phải nghe theo. Ta cho ai làm đương gia, thì người đó mới có thể trở thành đương gia “

“Giang Hoa Anh” Nhị di thái thái trừng mắt nhìn bà nghiêng rằng nghiêng lợ.

“Người còn dám gọi thẳng tục danh của ta, có tin hay không ta dùng gia pháp trừng trị người” Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta, hùng hổ nói

Nhị di thái thái bị khí thế của bà trấn trụ, cũng không nói thêm một chữ, chỉ oán hận nhìn chằm chằm bà.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng chỉ có vui lòng phục tùng một chữ: suất

“Minh Hỉ, đỡ mẫu thân người đi vào” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

Trang Minh Hỉ tiến lên từ trong tay gia đình đỡ lấy mẫu thân, Nhị di thái thái còn muốn nói cái gì, Trang Minh Hỉ lại cúi đầu nói một câu: “Nương, cái gì đều không cần phải nói, lúc này đây chúng ta thua.”

Nhị di thái thái nhất thời tiết khí, rốt cuộc nói không ra lời, được Trang Minh Hỉ nâng đỡ ừ rừ trở về. Lưu Bích Quân cũng giúp đỡ Trang Tín Xuyên đi theo.

Bọn hần vẫn chưa bước ra đến cửa, Đại phu nhân bỗng nhiên gọi bọn họ lại.

“Chờ một chút “

Nhị di thái thái quay đầu lại, nổi giận đùng đùng nhìn bà, Trang Minh Hỉ cung kính trả lời: “Đại nương, còn có gì phân phó.”

Đại phu nhân nhìn về phía Trang Tín Xuyên, chậm rãi nói: “Chờ Tín Xuyên thương thế lành lại, thì đến phòng chế trà học tập, những chuyện khác không cần người phụ trách “

Trang Tín Xuyên ngẩng ra, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt: “Đại nương, người bảo ta đi phòng chế trà làm học đồ? Ta đường đường là Nhị thiếu gia Trang phủ...”

Nói còn chưa hết, Đại phu nhân lạnh lùng chặn đứng hần: “Người cũng có thể không đi, về sau Trà Hành cũng không liên quan đến người, hàng tháng ta sẽ cấp cho người hai mươi lượng bạc để chi tiêu...”

“Ta không đi” Trang Tín Xuyên kêu lên, “Cho dù Đại nương đánh chết ta, ta cũng không đi, nếu để người khác biết, ta còn mặt mũi nào...”

Đại phu nhân không để ý tới hần lại nhìn về phía Trang Tín Trung, “Còn người, cũng giống vậy, về sau chuyện vận chuyển trà cũng không cần người phụ trách “

Trang Tín Trung cùng Tam di thái thái đều sững sốt, Trang Tín Trung cúi đầu, “Đã biết, nương, con nghe theo lời người “

Đại phu nhân ừ một tiếng, cuối cùng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Tín Ngạn, người cũng phải đi “

Những lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây dại, Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ liếc mắt nhìn nhau, kinh nghi bất định, nhất thời không làm rõ được Đại phu nhân có ý tứ gì. Ngay cả Trang Tín Ngạn cũng có chút ngoài ý muốn.

Đại phu nhân nhìn về phía Hải Phú bên cạnh Trang Tín Ngạn, “Hải Phú, ta nói một câu, người viết một câu.”

Hải Phú gật đầu.

Đại phu nhân nhìn về phía mọi người lãnh đạm nói: “Chỉ cần là con cháu Trang phủ, đều phải vì Trang phủ tổn một phần tâm lực, trừ phi, hần tự động buông tha lợi ích của Trà Hành” nói xong, nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái. Trang Tín Xuyên lập tức hạ khí thế.

Đại phu nhân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn: “Con nếu biết chế trà, cũng sẽ phải vì Trà Hành bỏ chút sức lực. Nếu con không muốn đi, kết quả cũng giống nhau, ta sẽ đối xử bình đẳng”

Trang Tín Ngạn xoay người trên giấy viết xuống: “Tín Ngạn nguyện ý vì Trà Hành tận tâm tận lực.”

Đại phu nhân nhìn bộ dáng hần viết chữ, trong lòng có trăm ngàn thương tiếc, nhưng đành phải cố gắng nhìn xuống .

Bởi vì một kế hoạch lớn mật, đang từng bước hình thành trong lòng bà...

Tam di thái thái chờ người của Nhị phòng trở ra, đi đến bên cạnh Đại phu nhân, vẻ mặt hối hận, bất đắc dĩ, nâng hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn Đại phu nhân, đáng thương hê hê nói: “Phu nhân, người đừng tự giận mình, ta cũng là bị ép buộc ...”

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, lại nói với Tần Thiên ở bên cạnh: “Đỡ ta đi vào.”

Tần Thiên cũng không kiên nhẫn nhìn Tam di thái thái bộ dáng như một đóa hoa nhỏ mỏng manh yếu ớt, vội vàng giúp đỡ Đại phu nhân đi vào. Tam di thái thái bùm một tiếng quỵ xuống phía sau Đại phu nhân, khóc lóc: “Phu nhân, ta thực xin lỗi người...”

Đại phu nhân đầu cũng không quay lại.

Tần Thiên cùng Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân tiến vào trong phòng, Nguyệt Nương giúp đỡ phu nhân ngồi xuống giường, nhin không được nói: “Phu nhân tội gì để Đại thiếu gia đến Trà Hành? Hẳn vì Trà Hành cũng bỏ ra không ít sức lực, phu nhân cũng không phải không biết “

Nguyệt Nương nhìn Trang Tín Ngạn lớn lên, đối với thiếu gia thông minh lại có chỗ thiếu hụt, so với con của mình còn thấy đau lòng hơn.

“Tín Ngạn vì sao không thể đến Trà Hành?” Đại phu nhân bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi.

“Đại thiếu gia... Đại thiếu gia, bình thường không thích tiếp xúc với người khác, Trà Hành người nhiều như vậy, Đại thiếu gia nhất định sẽ chịu ủy khuất ...” Nguyệt Nương đau lòng nói.

Tần Thiên hiểu được ý tứ của Nguyệt Nương, tuy rằng Trang Tín Ngạn là Đại thiếu gia, nhưng hẳn là một kẻ bị điếc, cùng với người nói chuyện không tiện, khó tránh khỏi bị người khác khinh thị. Hẳn nhất định sẽ chịu áp lực rất lớn.

Tần Thiên nhất thời cũng không rõ, Đại phu nhân yêu thương con như vậy, sao có thể để hắn chịu đựng ủy khuất này.

Đại phu nhân dựa vào thành giường, nhìn phía trước, sâu kín nói: “Ta cũng không thể che chở hắn cả đời...”

30. , Chương 059-060

Chương 59: Thiết kế âm mưu

Cúc Hương viện

“Cái gì, người nói tất cả chuyện này là do tiện tỳ kia ở giữa gây khó dễ” Nhị di thái thái nhìn nữ nhi Trang Minh Hỉ, giận giữ không thôi.

Trang Minh Hỉ ngồi bên cạnh Nhị di thái thái, vẻ mặt bình tĩnh, từ tốn nói: “Không sai, con chính là muốn biết chúng ta rốt cục vì sao lại thua, cho nên cố ý phái người đi đến chỗ Đại bá dò hỏi, tổn không ít bạc, rốt cục ta cũng đã biết, hóa ra việc này cùng nha đầu Tần Thiên kia có liên quan...” Nói xong, Trang Minh Hỉ liền đem hiểu biết về cổ phần danh nghĩa từ Trang Thủ Kính nói ra.

Nhị di thái thái càng nghe càng giận, lúc này đây nàng ta đã chịu đủ kích lớn như vậy, thua thê thảm trước Đại phu nhân, trong lòng sớm đã lửa giận ngập trời, chỉ có điều Đại phu nhân bỗng nhiên cường ngạnh, hơn nữa mất đi sự ủng hộ của dòng họ, khiến nàng ta e ngại. Nhưng cảm giác ghen ứ trong lòng này, tư vị không thể giải sầu phần hận, giống như sóng biển mãnh liệt trào dâng, khiến nàng ta vô cùng khó chịu. Nay, nàng ta tìm được kẻ để phát tiết, liền đem tất cả lửa giận cùng phần hận phát tiết ở trên người Tần Thiên.

“Tiện tỳ, tiện tỳ này” Nhị di thái thái nắm chặt hai tay, nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta không làm gì được Giang Hoa Anh, nhưng đối với người ta không tin ta thu thập không được một gia nô như người”.

“Mẫu thân định làm như thế nào?” Trang Minh Hỉ nhìn Nhị di thái thái. Tần Thiên thông minh cùng can đảm đã khiến cho Trang Minh Hỉ cảnh giác. Đối với vị trí chương quản Trà Hành, bọn họ nhất định không buông tay, giống như không thể buông tha miếng thịt béo vốn đã đến miệng, như vậy, kẻ uy hiếp mục tiêu của bọn họ, đều phải bị hủy.

Chuyện lúc này, Trang Minh Hỉ thấy rất rõ ràng, nếu không có Tần Thiên, có lẽ kết cục sẽ hoàn toàn không giống như thế này, đối với Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn, bọn họ tạm thời còn không có năng lực đối phó, nhưng Tần Thiên bất quá chỉ là một hạ nhân, tất nhiên muốn nhanh chóng xử lý.

Nhị di thái thái cười lạnh: “Ta hiện tại tốt xấu gì cũng là người quản lý hậu viện, muốn xử trí một hạ nhân có gì khó, tùy tiện tìm cớ, liền có thể làm cho nàng ta đẹp mặt “

“Nương, nàng là tâm phúc bên người của Đại nương, một chút việc nhỏ, không đủ để thu thập nàng ta” Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, đôi mắt đẹp lóe ra hàn quang, “Nhỏ cổ phải nhỏ tận gốc, chúng ta phải làm cho đứt khoát, ngay cả phu nhân cũng không thể bảo trụ nha đầu này”.

Bởi vì Đại phu nhân thân thể còn chưa hoàn toàn khang phục, Tần Thiên cũng ở lại bên cạnh chăm sóc phu nhân nên cũng không đến Trà Hành.

Hôm nay, Tần Thiên bước ra sân chuẩn bị đến phòng thêu nhìn xem đồ của phu nhân đã làm xong chưa, mới vừa đi được một nửa đường, bỗng nhiên có vài ma ma trắng kiện khỏe mạnh chạy ra, một khắc túm lấy Tần Thiên, bịt miệng của nàng, không nói một lời đem nàng kéo dài tới Cúc Hương viện của Nhị di thái thái.

Ở đại sảnh, Tần Thiên bị mấy ma ma áp quỳ trên mặt đất không thể động đậy, toàn thân đau nhức, nàng đương nhiên biết đây là sân viên của Nhị di thái thái, cũng biết tình cảnh hiện tại của mình, trong lòng vừa sợ vừa e ngại. Bỗng nhiên có chút hối hận hành động của bản thân, biết rõ sẽ đắc tội với Nhị phòng, cũng không nên một mình đi lại trong phủ.

Nhưng tránh được nhất thời, làm sao tránh được mãi?

Đang nghĩ ngợi, trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm âm lệ:

“Tiện tỳ, ta nói rồi, người sớm hay muộn cũng sẽ bị ta xử lý thôi “

Tần Thiên giãy dụa ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nhị di thái thái đang ngồi ở chính vị kia gương mặt dữ tợn. Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ ngồi ở một bên, thanh thoi uống trà, coi như mọi việc đều cùng nàng ta không chút liên quan, mà Linh Nhi cùng vài nha hoàn khác đứng ở bên cạnh Nhị di thái thái, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Khi ánh mắt Tần Thiên đảo qua Linh Nhi, tình tường thấy nàng ta trong mắt chợt lóe ra vui sướng khi thấy người gặp họa, Tần Thiên sửng sốt, mình có lỗi gì với nàng ta?

“Buông nó ra, các người trước đi ra ngoài” Nhị di thái thái phân phó các ma ma.

Các ma ma buông Tần Thiên ra, lấy khăn bố nhét trong miệng của nàng ra, cùng các nha hoàn khác lui xuống dưới. Trong phòng chỉ còn lại bốn người Tần Thiên, Nhị di thái thái, Linh Nhi cùng với Trang Minh Hỉ .

Nhị di thái thái hướng tới Linh Nhi ra hiệu, Linh Nhi đi ra đóng cửa lại, mấy ma ma tụ tập ở bên ngoài phòng ngừa Tần Thiên chạy trốn.

“Nhị di thái thái, người vì sao bắt nô tỳ đến nơi đây, nô tỳ đã làm sai cái gì?” Tần Thiên nhìn Nhị di thái thái hỏi.

“Làm sai cái gì?” Nhị di thái thái cắn chặt răng, giơ ngón tay chỉ vào nàng, “Người còn không biết xấu hổ hỏi ta người đã làm sai cái gì?”

Nàng ta cười lạnh hai tiếng, đứng lên, bỗng nhiên giống như phát điên xả loạn tóc của mình, lại đem một bên tay áo kéo lên, dùng móng tay cào lên cánh tay trắng nõn như tuyết đến mức rách da, máu tươi chảy ra, nhìn mà ghê người. Đồng thời, Nhị di thái thái trong miệng kêu to: “Giết người, giết người tiện tỳ này, người cũng dám ra tay đánh chủ tử “

Tần Thiên nhìn một màn trước mặt này, sợ ngây người, trong lòng bỗng nhiên dâng lên dự cảm xấu, theo bản năng muốn rời khỏi nơi này. Nhưng cước bộ vừa động, một bên Linh Nhi lại kêu to hướng lại đây, “Người dám đánh chủ tử, ta liều mạng với người “

Linh Nhi tiến lên xả loạn tóc của Tần Thiên, lại xé rách quần áo của nàng, Tần Thiên sao ngoan ngoãn để cho người ta đánh? Ngày bé ở ở nông thôn chơi với một đám toàn con trai, suốt ngày đánh nhau, dùng móng vuốt đều do tính trẻ con nghịch ngợm, Tần Thiên theo thói quen trực tiếp dùng tay cào.

Tần Thiên cào lên mặt Linh Nhi một cái, Linh Nhi đau kêu một tiếng, té ngã trên đất. Tần Thiên xoay người muốn chạy ra ngoài, Linh Nhi chưa từ bỏ ý định, bò lên, cầm ghế con bên cạnh định nện xuống đầu Tần Thiên, Tần Thiên cảm giác được, xoay người tung cước đá văng Linh Nhi ra.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ không nghĩ tới Tần Thiên nhìn qua ôn nhu gầy yếu, bản tính lại hung hãn như vậy. Nhị di thái thái một bên tiếp tục giả vờ giả vịt kêu đau, Trang Minh Hỉ lại càng hết lớn, “Người đâu mau tới, bắt lấy tiện tỳ ẩu đả chủ tử cho ta”.

Mấy ma ma từ bên ngoài nhất tề xông vào, ba chân bốn cẳng đem Tần Thiên chế trụ, năm sáu người chống lại một mình Tần Thiên, Tần Thiên làm sao là đối thủ, chỉ chốc lát liền bị họ áp chế không thể động đậy

Linh Nhi thở phì phì bò lên từ dưới đất, vọt tới trước mặt Tần Thiên, giơ tay lên giáng cho Tần Thiên một bạt tai, đánh mạnh đến mức Tần Thiên bên tai “Ông ông” rung động, gương mặt tuyết trắng lập tức sừng đỏ.

Tần Thiên căm tức nhìn Linh Nhi, “Một cái tát này, ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi”

“Chết đến nơi, ngươi còn dám kiêu ngạo” Linh Nhi nghiêng răng nói

Bên kia, Trang Minh Hỉ chỉ vào Tần Thiên, mở to hai mắt, “Đại Ngụy có luật lệ, phạm là nô tỳ ẩu đả chủ gia, là tội lớn nhất, nhẹ thì đem giam giữ, nặng thì tử hình.” Trang Minh Hỉ thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe, nhưng trong giọng nói hàn ý thấu thẳng lòng người, “Người đã thương mẫu thân ta, chúng ta phải đưa người giao quan phủ, trị người tử tội”

Tần Thiên nháy mắt trắng bệch, có chút không thể tin được lỗi tai của mình, các nàng đây là muốn mạng của nàng? Khinh địch như vậy, tùy tiện như vậy?

Linh Nhi ở một bên nhìn nàng cười lạnh, trong mắt vô cùng đắc ý. Tam di thái thái tuy rằng vẻ mặt thống khổ, nhưng trong mắt lóe ra tinh quang rõ ràng biểu lộ khoái ý vì đã thực hiện được mưu kế.

Tần Thiên nhất thời cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, nàng biết, nàng đã bị các nàng âm mưu đặt bẫy, nàng ngay cả tranh cãi, giải thích đều có vẻ dư thừa, bởi vì nơi này sẽ không có ai làm chủ cho nàng.

“Ta muốn gặp Đại phu nhân, ta là người của Đại phu nhân, cho dù muốn giao cho quan phủ, cũng có thể tự phu nhân đưa đến đó” dưới tình thế cấp bách, Tần Thiên kêu lên.

“Không cần. Quản thúc nô tỳ vốn là việc của hậu viện, nếu phu nhân đem mọi việc giao cho ta, loại chuyện này cũng không cần phu nhân phải quan tâm” Nhị di thái thái nhìn Tần Thiên cười lạnh, lại đề cao thanh âm: “Đem tiện tỳ này giao cho quan phủ” nói xong, nàng ta đi đến trước mặt Tần Thiên, lấy tay vỗ mặt của nàng, dùng một thanh âm lạnh lẽo, một chữ rồi một chữ nói: “Ta nhất định sẽ bảo Hồ đại nhân chiếu cố ngươi thật tốt” nói xong, lại nắm cầm Tần Thiên, khiến cho nàng đối mặt với nàng ta, “Tiện tỳ, ta nói rồi, ta sẽ thu thập ngươi”

Nàng ta buông Tần Thiên ra, hướng tới mấy ma ma vẫy vẫy tay, bọn họ lĩnh mệnh đem Tần Thiên tha ra ngoài, sống chết trước mắt, Tần Thiên cố gắng vận dụng khí lực, sống chết giây dưa, dùng chân đá, dùng miệng cắn, dùng tất cả bộ phận trên cơ thể mà phản kháng, nhưng vẫn bị kéo đi, nàng vội lên tiếng kêu to: “Cứu mạng, cứu mạng” Nhưng vừa kêu hai tiếng đã bị mấy ma ma bưng kín miệng, khiến nàng thiếu chút nữa nghẹn thở.

Sợ hãi trong lòng dần dần lan rộng, như là một loại hàn ý lạnh thấu xương, nhanh chóng xâm nhập toàn bộ tứ chi của nàng, làm cho nàng kim lòng không được mà lạnh run. Nàng biết, chỉ cần nàng bị đưa vào quan phủ, chẳng khác nào không còn một nửa tánh mạng, mặc dù Đại phu nhân sau đó có thể cứu nàng ra, nhưng bị chịu khổ chịu tra tấn thì không thể tránh khỏi.

Nàng không thể tưởng tượng được kết quả sau đó.

Nàng biết Nhị di thái thái bọn họ lợi hại, lại không nghĩ rằng các nàng ta lại ác độc như vậy.

Chẳng lẽ đây chính là vận mệnh của nàng?

Thời điểm Tần Thiên đang vô cùng hoảng sợ, bỗng nhiên một thanh âm uy nghiêm truyền đến từ cách đó không xa: “Dừng tay, buông nàng ra cho ta”

Thanh âm này giống như một lực lượng kỳ dị, làm cho Tần Thiên lập tức phản chấn. Nàng thừa dịp các ma ma đang kinh ngạc, sống chết lắc đầu giây giũa, hướng tới phía thanh âm vừa phát ra nhìn lại, đúng là Đại phu nhân cùng Nguyệt Nương các nha hoàn, ma ma khác đang đi vào Cúc Hương viện.

“Phu nhân, phu nhân” Tần Thiên lớn tiếng kêu

Lúc này, Tần Thiên cảm thấy Đại phu nhân giống như thần linh trên trời, làm cho nàng cảm kích, làm cho nàng tin cậy.

Một cảm giác ủy khuất cũng dâng lên trong lòng, hốc mắt bỗng chốc ẩm ướt.

Mấy ma ma nhìn thấy Đại phu nhân tay chân hoảng loạn, vội vàng buông Tần Thiên ra, Nguyệt Nương lập tức đi tới, đem Tần Thiên kéo đến bên cạnh Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn Tần Thiên bị đánh đỏ mặt, nhìn nàng tóc tai, quần áo hỗn độn, trên mặt lập tức biểu lộ thương tiếc, bà vỗ nhẹ má sưng đỏ của Tần Thiên, ôn nhu nói: “Đứa nhỏ, đừng khóc, phu nhân giúp ngươi làm chủ, có phu nhân ở đây, ai cũng đừng hòng thương tổn ngươi “

Nghe được câu này của Đại phu nhân tràn ngập che chở, Tần Thiên rốt cuộc nhịn không được, lệ chảy xuống.

Nàng ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, bất tri bất giác bỗng nhiên nhớ tới người mẹ đã mất, nếu mẹ còn sống, nhất định cũng sẽ giống như phu nhân che chở, bảo hộ nàng.

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên đứng trước mặt, lệ lóng lánh trong mắt, tràn ngập một loại tin cậy, một loại không muốn xa rời, điều này làm cho bà nhớ tới nữ nhi Minh Hồng của bà, Minh Hồng lúc đó bị ủy khuất chẳng phải cũng nước mắt lưng tròng nhìn mình như vậy, giọng mềm nhũn kêu mếu máo.

Đại phu nhân trong lòng đau xót, bất tri bất giác cũng đỏ hốc mắt. Đừng nói Tần Thiên đối với bà trung thành và tận tâm, thông minh nhu thuận, mỗi lần bà gặp phải việc khó khăn đều là nàng ra mặt, lần này Tần Thiên bị hại cũng bởi vì mình, mà chỉ cần ánh mắt này của Tần Thiên nhìn bà, bà cũng không thể để cho người khác khi phụ nàng.

Đại phu nhân nắm tay Tần Thiên, bàn tay ấm áp giống như đang an ủi, làm cho tâm Tần Thiên vốn kinh hoàng dần dần bình tĩnh trở lại.

Đại phu nhân xoay người, giận tái mặt, nhìn về phía người của Nhị phòng, lạnh lùng nói: “Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là vì chuyện gì mà đánh chửi nha đầu trong viện ta như thế?”

Chương 60: Nha hoàn bên người

Đại phu nhân chỉ một ma ma đứng gần đó, trầm giọng nói: “Ngươi nói đi”

Ma ma co rúm lại một chút, cúi đầu, run giọng nói: “Phu nhân, chúng ta chỉ phụng mệnh làm việc...” Nói xong nhìn lên Nhị di thái thái.

Đại phu nhân đi tới xem xét, mắt lạnh nhìn Nhị di thái thái.

Nhị di thái thái cũng không kích động, ôm cánh tay bị thương lão đảo đi đến trước mặt Đại phu nhân, vẻ mặt cầu xin nói: “Đại tỷ, Tần Thiên thân là một hạ nhân, dám đánh ta thành như vậy, chẳng lẽ không giao cho quan phủ?” Nói xong, cố ý dùng sức đè ép cánh tay, máu tươi đỏ thẫm liền thấm ra ngoài, “Người xem xem, người xem xem, nàng quả thực chính là muốn mạng của ta, gia nô ác độc như vậy còn giữ lại làm gì?”

Nàng ta vừa dứt lời, Tần Thiên lập tức nói: “Phu nhân, không phải ta làm, là chính nàng tự cào mình. Ta vô duyên vô cớ làm sao có thể đi dả thương nàng, ta không điên cũng không ngốc “

“Câm miệng, ngươi là hạ nhân, nhưng lại dám kiêu ngạo như vậy” Nhị di thái thái thấy nàng thâm mắng chính mình điên ngốc, hé ra mặt tức giận đến đỏ bừng.

So sánh với Nhị di thái thái nóng nảy, Trang Minh Hỉ thì bình tĩnh hơn, nàng tiến lên hướng tới Đại phu nhân làm lễ, sau đó nói: “Nương cũng là tức giận quá nên nói năng lỗ mãng, thỉnh Đại nương thứ lỗi. Bất quá...” Trang Minh Hỉ dừng lời xoay mặt nhìn Tần Thiên, gương mặt mình diễm lạnh lùng vô tình, “Chúng ta nơi này không chỉ có một hai người nhìn thấy Tần Thiên ấu dả nương của con, nếu Đại nương không tin, hoàn toàn có thể giao cho quan phủ, để quan lão gia đến thẩm tra xử lý “

Nói xong, Trang Minh Hỉ đánh mắt về phía Linh Nhi và một vài nha hoàn, Linh Nhi lập tức quỳ xuống, lời thề son sắt nói tận mắt nhìn thấy Tần Thiên đánh người.

Tần Thiên thấy Trang Minh Hỉ luôn mồm nói giao cho quan phủ, đơn giản là ý thế có người nhà trong nhà môn, vừa đến quan phủ sẽ có kết cục gì, rốt cuộc có đánh hay không cần bản không còn trọng yếu.

Trong lòng không khỏi lại khẩn trương, kim lòng không được nắm chặt tay phu nhân.

Đại phu nhân cảm giác được, vỗ nhẹ tay nàng, như vỗ về an ủi.

Nhị di thái thái nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng: “Đại tỷ, ta biết ngươi là đương gia chủ mẫu, lời ngươi nói, chúng ta đều phải nghe theo. Nhưng mà việc như thế này, cần phải công bằng liêm chính, cũng không nên thiên vị bao che tội danh, phải biết rằng, nô tỳ ấu đả chủ tử là tội lớn không phải ngươi muốn thì có thể bao che được, chỉ cần ta nói với Hồ đại nhân, ngay cả ngươi cũng trốn không thoát can hệ “

Nhị di thái thái nhìn thẳng Đại phu nhân, trong mắt tràn ngập khiêu khích.

“Không sai, nô tỳ ấu đả chủ tử là tội rất lớn, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ giao cho quan phủ” Đại phu nhân nói tới đây, Nhị di thái thái lộ ra một tia cười đắc ý, đang định nói vài lời châm chọc, lại nghe Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói, “Nhưng mà Tần Thiên nào có ấu đả chủ tử?”

Nhị di thái thái giật mình, “Nơi này nhiều ánh mắt thấy Tần Thiên đánh ta như vậy”

“Ngươi thì tính là chủ tử gì chứ?” Đại phu nhân lạnh lùng nói. < thích=“” câu=“” này,=“” hớ=“” hớ)=“”>

“Cái gì?” Nhị di thái thái như không thể tin lỗi tai chính mình.

Đại phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta, cười nói: “Ngươi chỉ là một thiếp thất, làm sao được tính là chủ tử ở Trang phủ, nữ chủ nhân chân chính chỉ có một mà thôi, đó là ta Giang Hoa Anh. Được xưng là chủ tử cũng chỉ có tám người, bao gồm ta, Tín Ngạn, Tín Xuyên, Tín Trung, Minh Lan, Minh Hỉ, Nghiên Hạnh, Bích Quân, mà ngươi, Lý Tú Mai, ngươi đâu được tính là chủ tử”.

“Cái gì, ngươi nói cái gì” Nhị di thái thái trên mặt huyết sắc như bị rút hết, nàng ta nhìn nhìn trái phải, một đám nha hoàn, ma ma đều giống như đang nhìn chính mình chê cười, nàng ta cảm thấy chưa bao giờ phải chịu đựng khuất nhục như vậy.

Nàng ta chỉ tay vào Đại phu nhân, đầu ngón tay nhịn không được run run, “Ngươi đã nói cho ta cùng ngồi cùng ăn...”

“Không sai...” Đại phu nhân đánh gãy lời nàng, bà nhìn Nhị di thái thái, chậm rãi nói: “Ta có nói những lời này, về đãi ngộ, ngươi có thể cùng ta cùng ngồi cùng ăn, tỷ như, ngươi có thể cùng ta bốn mùa may bộ đồ mới, có được nhiều hạ nhân và bạc hàng tháng giống ta, nhưng có một số việc, ngươi không thể so sánh cùng ta, giống như việc ta là chính thất được kiệu tám người khiêng vào cửa, mà ngươi là từ cửa sau đi vào, giống như ta cùng với lão gia bá thiên địa, mà ngươi chỉ có thể dập đầu trước ta, cũng giống như tên của ta có thể ghi vào gia phả của Trang thị, nhiều thế hệ lưu truyền, mà tên của ngươi chỉ có thể biến mất ở trên đời, càng giống như ta vĩnh viễn là chủ tử, mà ngươi vĩnh viễn đều không có khả năng trở thành chủ tử. Lý Tú Mai, vì sao đến bây giờ, ngươi vẫn không thể hiểu điểm này “

“Ngươi... Ngươi...” Nhị di thái thái một trận đầu vầng mắt hoa, từ mặt đỏ chuyển sang trắng bệch, từ trắng bệch lại chuyển sang xanh mét, lời nói này của Đại phu nhân so với việc đánh nàng ta vài cái tát làm cho nàng ta càng khó chịu hơn, bởi vì bà nói là sự thật, nàng ta cực lực xem nhẹ nhưng vốn không có cách nào thoát khỏi sự thật này.

Nàng ta thân mình quơ quơ, ngã về một bên, Trang Minh Hỉ vội vàng đi tới, nâng đỡ mẫu thân. Loại kết quả này nàng ta cũng không dự đoán được , bởi vì dù sao mẫu thân vẫn là Nhị di thái thái, chưa bao giờ nàng ta cảm thấy Nhị di thái thái không phải là chủ tử của Trang phủ.

Trang Minh Hỉ nhìn thoáng qua mẫu thân chịu đả kích sâu sắc, lại nhìn thoáng qua sắc mặt trầm tĩnh của Đại phu nhân, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

“Cho nên mặc kệ Tần Thiên có đánh ngươi hay không, đều không có xúc phạm luật lệ” Đại phu nhân tiếp tục nói.

Nhưng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên lên tiếng, “Phu nhân, ta có thể chứng minh, ta không có đánh Nhị di thái thái”.

Tần Thiên tiến lên từng bước, giơ hai tay ra, “Phu nhân, bởi vì lúc trước ta học ở phòng chế trà, móng tay vốn đã bị giữa ngắn, ta làm sao có thể gây ra vết thương như vậy trên người Nhị di thái thái được”

Thời điểm Nhị di thái thái vươn tay chỉ vào Đại phu nhân, Tần Thiên ở một bên bỗng nhiên nghĩ ra sơ hở này, mặc kệ Nhị di thái thái có phải là chủ tử hay không, nếu chứng thật mình đánh nàng, kiểu gì mình cũng sẽ bị phạt. Nếu như vậy chứng minh bản thân trong sạch vẫn là tốt nhất.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ nhìn thấy móng tay trụi lủi của Tần Thiên, lại cũng không thể nói gì hơn, sắc mặt cực kì khó coi.

“Người nghĩ rằng ta vốn đối xử thoải mái với hạ nhân trong viện như người sao, bọn nha hoàn đều có thể sơn sửa móng tay?” Đại phu nhân ánh mắt nhìn qua móng tay phỉm hồng của Linh Nhi. Linh Nhi vội vàng thu tay lui vào trong tay áo.

Nhị di thái thái cúi đầu, không lên tiếng.

Đại phu nhân tiến lên từng bước, nhìn bốn phía chung quanh, bỗng nhiên đề cao thanh âm: “Vừa rồi là ai đem Tần Thiên kéo vào đây “

Mấy ma ma hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, hô: “Phu nhân bớt giận “

Đại phu nhân chỉ vào bọn họ cả giận nói: “Ta trong viện chỉ là một kẻ tàng hình mặc cho các người hành sự sao? Đều là các nô tài bọn người gây sóng gió, khiến cho trong phủ chướng khí mù mịt, hôm nay quyết không thể tha thứ các người” nói xong gọi gia đình tiến vào, đem mấy ma ma tha xuống, mỗi người đánh mười đại bản.

“Về sau nếu ai còn dám vì lời xúi giục mà động vào người của ta, ta sẽ trực tiếp bán kẻ đó ra ngoài” Đại phu nhân hùng hổ nhả lời.

Các nô tài bên cạnh nghe mấy ma ma bên ngoài thanh âm quỳ khóc bàn trư, một đám đều bị dọa đến ngây người.

Tần Thiên biết, Đại phu nhân sợ Nhị di thái thái sẽ lại gây phiền toái cho nàng nên mới làm như vậy, chỉ cần nô tài trong phủ không dám nghe theo mệnh lệnh của Nhị di thái thái, Nhị di thái thái chẳng lẽ còn có thể tự mình đến bắt nàng đi? Lần sau đi lại có người đi cùng, như vậy càng không cần phải lo lắng .

Đại phu nhân vì nàng suy nghĩ như vậy, Tần Thiên như thế nào không cảm kích, không cảm động?

“Về phần Tú Mai người làm ra loại sự tình này, vô cớ khất khe hạ nhân, phạt người ba tháng tiền tiêu vật, lần sau lại gây huyền não khiến gia đình không yên, thì cũng không phải xử phạt nhẹ nhàng như vậy đâu” Đại phu nhân nhìn mẫu tử Nhị di thái thái, nghiêm khắc nói.

Nhị di thái thái mặt trắng bệch không nói nên lời, Trang Minh Hỉ cúi đầu đáp: “Vâng”

Đại phu nhân ừ một tiếng, sau đó kéo Tần Thiên, “Tần Thiên, chúng ta đi “

Tần Thiên vừa đi thì dừng lại, bỗng nhiên lên tiếng, “Phu nhân, người khác thiếu nợ ta, ta muốn đòi lại” nói xong quay đầu nhìn về phía Linh Nhi.

Linh nữ Nhi sắc mặt trắng nhợt, co rúm người vội lui hai bước.

Đại phu nhân đem mọi sự để vào trong mắt, bà biết Tần Thiên là người có chừng mực , tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô lý, lập tức nói: “Thiếu nợ phải trả, là chuyện thiên kinh địa nghĩa “

Tần Thiên đi bước một tới trước mặt Linh Nhi, Linh Nhi hoảng sợ nhìn nàng, lạnh run,

“Phu nhân, nàng thiếu ta, không phải bạc, mà là một cái cái tát”. Nói xong, Tần Thiên giơ tay lên, hướng tới mặt Linh Nhi tát mạnh một cái.

“Ta nói rồi, một cái tát này ta sẽ trả lại cho ngươi” Tần Thiên nhìn nàng lạnh lùng nói. Linh Nhi bụm mặt, khóc thành tiếng, trong ánh mắt hiện lên một tia oán hận.

Tần Thiên vốn không phải là người so đo, có điều thời điểm Linh Nhi đánh nàng quá mức ác độc, Tần Thiên có thể không trách các ma ma, nhưng không cách nào tha thứ nàng ta.

Tần Thiên xoay người, không hề để ý tới Linh Nhi, đi theo Đại phu nhân rời khỏi Cúc Hương viện.

Trang Minh Hỉ giúp đỡ mẫu thân vào phòng, Nhị di thái thái gục ở trên giường, đau đớn khóc thành tiếng, tay nàng ta đánh mạnh xuống gối, cắn răng giọng căm hận nói: “Giang Hoa Anh, Tần Thiên, hôm nay ta bị sỉ nhục, ngày khác ta nhất định đòi lại gấp mười lần”.

Bên này, Tần Thiên đi theo Đại phu nhân trở về Thanh Âm viện, Đại phu nhân bảo Nguyệt Nương lấy được bôi mặt cho Tần Thiên, Tần Thiên lại hướng Đại phu nhân hành lễ, “Tạ phu nhân bảo hộ, nếu không phải nhờ phu nhân, Tần Thiên hôm nay còn không biết sẽ có kết cục gì”

Đại phu nhân đi đến bên cạnh Tần Thiên, ôn nhu nâng nàng dậy nói: “Cũng bởi vì ta mới khiến người bị tổn hại như vậy...”

Nguyệt Nương cầm thuốc mỡ quay lại, cười nói với Tần Thiên: “Phu nhân thật sự lo lắng người, bà sợ sự tình như hôm nay rồi thế nào cũng phát sinh, cho nên mới bảo ta để ý coi chừng người, hôm nay nếu không phải ta sai Đan Nhi đi theo sau người thấy được tất cả, phu nhân cũng không thể đứng lúc đuổi tới”.

Đại phu nhân thản nhiên nói: “Nháo loạn một hồi như vậy, về sau trong phủ mọi người sẽ có điểm cố kỵ, cũng sẽ không có người dám giúp đỡ Nhị phòng thương tổn người “. Nói xong tiếp nhận thuốc mỡ từ tay Nguyệt Nương, kéo tay Tần Thiên ngồi xuống ghế dài, ôn nhu cẩn thận giúp Tần Thiên bôi thuốc.

“Phu nhân, nô tỳ tự bôi là được rồi” Tần Thiên định cầm lấy hộp thuốc mỡ.

Đại phu nhân nhìn nàng một cái, cười cười, “Đừng nhúc nhích.”

Tần Thiên bỗng nhiên lại luyện tiếc cự tuyệt sự ôn nhu này, nàng lẳng lặng ngồi ở một chỗ, tùy ý để Đại phu nhân bôi thuốc cho nàng.

Thuốc mỡ bôi lên mặt có cảm giác mát lạnh, khuôn mặt sưng đỏ vốn đang nóng ran cũng đỡ hơn nhiều. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân gương mặt ôn nhu trầm tĩnh, cảm thụ được ngón tay mềm nhẹ của Đại phu nhân, trong lòng như có dòng nước ấm yên lặng chảy qua.

“Phu nhân thật giống như nương của nô tỳ...” Tần Thiên mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng.

Trong trí nhớ khuôn mặt ôn nhu của mẹ cùng phu nhân thật giống nhau.

Đại phu nhân cười cười, “Hài tử gốc...”

31. , Chương 061-062

Bôi thuốc xong, Đại phu nhân đưa thuốc mỡ cho Nguyệt Nương, lại tiếp nhận khăn lau tay từ Nguyệt Nương, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, Tần Thiên, có chuyện ta muốn giao cho người, ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có người là thích hợp nhất”

Tần Thiên nào dám không đáp ứng , lập tức vỗ bộ ngực nói: “Phu nhân thỉnh phân phó “

Đại phu nhân bị bộ dáng của nàng chọc cười, cười một hồi, nhân tiện nói: “Người cũng biết, Tín Ngạn chuẩn bị đến Trà Hành học tập, bên cạnh hắn cần phải có một người có thể chiếu cố hắn, Hải Phú là nam tử, làm việc không có sự tinh tế của nữ tử, mà nha hoàn trong Thanh Tùng viện nếu ra vào ở Trà Hành cũng thực không tiện. Ta thăng người trở thành nhất đẳng nha hoàn, điều đến Thanh Tùng viện, làm nha hoàn bên người Tín Ngạn, về sau mặc kệ là ở Trà Hành hay là ở trong phủ, người đều phải đi theo bên cạnh hắn, hầu hạ hắn xuất hành và trở về, ta tin tưởng, người nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng “

Trang Tín Ngạn ... Nha hoàn bên người...

Tần Thiên ngây người, tươi cười cứng ngắc ở khóe miệng.

Chương 61: Công tác mới

Nếu Tần Thiên có thể được lựa chọn, Tần Thiên nhất định không chút do dự lựa chọn ở lại bên cạnh Đại phu nhân.

Đi theo Đại phu nhân thật tốt a, Đại phu nhân đối đãi với nàng ôn nhu hòa khí, mỗi ngày đi theo bà ra ra vào vào, nói nói cười cười, trừ bỏ phải đối mặt với Nhị phòng kia vài lần, ngày trôi qua thoải mái mà lại khoái trá.

Hơn nữa, tiền thưởng cũng nhiều...

Từ lúc đến làm việc ở viện phu nhân, nàng đã tích trữ được mười lượng bạc.

Quan trọng nhất là, ở lại bên cạnh Đại phu nhân cơ hội mới nhiều, chờ nàng gom đủ bạc để chuộc thân lại vài lần lập công, nói không chừng có thể vì chính mình chuộc thân, thoát kiếp gia nô.

Nhưng một khi đến bên cạnh Đại thiếu gia...

Tần Thiên thở dài, nếu muốn xuất đầu lộ diện, có điểm khó khăn a...

Tựa như ở nơi công tác kiếp trước, được thăng chức nhanh đều là những người bên cạnh quan hệ chặt chẽ với cấp trên, những người này mỗi ngày lẩn lút ở bên cạnh cấp trên, khiến hần vui vẻ, hần có cơ hội gì thì người đầu tiên nghĩ đến, tất nhiên là bọn họ, chỉ cần có chút năng lực, hơn nữa cơ hội cũng khá nhiều, sao lại không đạt được chút thành tựu chứ?

Nhưng hiện tại, thực rõ ràng, nàng không còn là nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, nói không chừng chưa được bao lâu, phu nhân đối với nàng ấn tượng dần dần phai nhạt, nói đến nói đi, nàng bất quá cũng chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi...

Dù cho nàng hầu hạ Đại thiếu gia thật tốt, đối lấy, cũng chỉ được khen ngợi. Đến cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh làm hạ nhân.

Hơn nữa... Đại thiếu gia không thể nghe, không thể nói, trao đổi không tiện, muốn nói cái gì còn phải chuẩn bị giấy bút, trải giấy mài mực, nếu không thì phải dùng tay ra hiệu, tuyệt đại bộ phận thời gian cũng không có cơ hội mở miệng a.

Nói thật, như vậy rất phiền toái, rất khó chịu ...

Tần Thiên bỗng nhiên nhớ tới lần thứ hai nhìn thấy Trang Tín Ngạn, nha hoàn của hần ở phía sau oán giận, lúc ấy nàng rất khinh bỉ người đó, nhưng không nghĩ tới chuyện xảy ra trước mắt, chính mình so với nàng cũng không tốt đẹp hơn bao nhiêu.

Tần Thiên thở dài một tiếng.

Nhưng không tình nguyện thì cũng làm thế nào đây? Nàng chỉ là một nha hoàn, nàng sẽ không bởi vì Đại phu nhân đối với nàng tốt, liền quên hết tất cả, Đại phu nhân đã nói rất đúng, bà là chủ tử ở Trang phủ, bà nói, ai cũng đều phải nghe theo.

Nàng chẳng lẽ có thể cự tuyệt phu nhân?...

Nếu muốn nhận, cũng nên nhận thống khoái một chút, cho nên lập tức, Tần Thiên đành hoan hoan hỉ hỉ đáp ứng phu nhân, hơn nữa cam đoan nhất định sẽ chiều cố Đại thiếu gia thật tốt.

Đại phu nhân thấy nàng bộ dáng vui mừng nên cũng cao hứng, nói chỉ cần chiều cố thiếu gia, nhất định sẽ được thưởng lớn.

Đại phu nhân quả thật là người quyết đoán mạnh mẽ, vào buổi tối, thời điểm Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân liền nói với Trang Tín Ngạn về chuyện này. Tần Thiên ở một bên nhìn, cố tình để ý thần sắc của Trang Tín Ngạn, thấy hần từ Hải Phú biết được quyết định của Đại phu nhân, rõ ràng cũng sửng sốt một lúc, tiếp theo ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, đôi mắt của hần như hạo nguyệt lưu quang, cái loại ánh mắt này, nói như thế nào đây? Thật giống như bị ép buộc làm chuyện mà hần thực sự không muốn làm vậy...

Có chút ngoài ý muốn, hơn cả là sự bài xích.

Bị ghét bỏ như vậy, Tần Thiên nhất thời buồn bực, trong lòng oán thầm, làm ơn đi, ta cũng thật sự không tình nguyện mà...

Tần Thiên bĩu môi, quay đầu đi.

Bên này, Đại phu nhân hỏi Hải Phú: “Hiện tại hầu hạ bên cạnh Tín Ngạn là người nào?”

Hải Phú nói: “Hồi phu nhân, là Thu Lan cùng Bích Liên.”

Đại phu nhân trầm ngâm, Thu Lan là do bà đưa đến hai năm trước làm nha hoàn thông phòng của Tín Ngạn. Chu đại phu từng nói với bà, Tín Ngạn bởi vì trời sinh tàn tật, giao tiếp với người ngoài không được tốt

, đối với chuyện phòng the so với nam tử bình thường khác rất ngậy thơ, nếu về sau thành thân có thể chuyện phòng the sẽ không hợp, phương pháp tốt nhất nên để hắn tiếp xúc sớm với nữ tử, cũng sớm tiếp xúc chuyện phòng the.

Cho nên năm ấy khi Trang Tín Ngạn mười lăm tuổi bà đã mua về một nha đầu lớn hơn hắn một chút, tướng mạo khá xinh đẹp, Tín Ngạn lúc ấy cũng rất thích, nhưng không nghĩ tới nha đầu kia có tham vọng, lại làm ra loại chuyện không biết xấu hổ, khiến Tín Ngạn bị tổn thương. Một thời gian rất dài sau đó cũng đoạn tuyệt không muốn tiếp xúc với nữ tử. Cũng làm cho tính cách hắn trở nên vô cùng đa nghi.

Qua thêm vài năm, mắt thấy Tín Ngạn đến tuổi thành thân, Đại phu nhân không có biện pháp, lại mua một nha hoàn tầm tuổi hắn, tính cách nhìn qua ôn nhu là Thu Lan về. Thu Lan hồi đầu còn rất quy củ, nhưng Tín Ngạn cũng không chịu tiếp nhận nàng, cũng không biết có phải do duyên cớ này hay không, Thu Lan dần dần thay đổi tâm tư, mấy tháng sau đó lại cùng người ở Nhị phòng câu kết làm bậy.

Như vậy nha đầu này ở lại bên cạnh Tín Ngạn chính là tai họa, đây cũng là thời điểm đuổi nàng ta tránh xa Tín Ngạn.

Nghĩ vậy, Đại phu nhân nói với Hải Phú: “Để Tần Thiên thay thế vị trí của Thu Lan, giáng Thu Lan trở thành nhị đẳng nha hoàn, không cần đi theo hầu hạ bên cạnh Đại thiếu gia nữa”

Hải Phú dừng một chút, nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, đáp vâng.

Nguyệt Nương nghe xong cũng cười tùm tùm nhìn Tần Thiên. Mà một bên Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ánh mắt sâu thẳm khó lường, đồng thời có bài xích đề phòng.

Điều này khiến Tần Thiên nhất thời mơ hồ, chẳng lẽ trong chuyện này có huyền cơ gì đó?

Đại phu nhân sau khi phân phó xong, quay đầu nhìn Tần Thiên cười nói: “Người đi thu xếp đồ sau đó chuyển qua bên đó đi”.

“Bây giờ à?” Tần Thiên không khỏi mở to hai mắt, có cần gấp như vậy không?...

Đại phu nhân nhìn nàng, cười nói: “Có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tần Thiên cười gượng hai tiếng. Ngải là lão bản, lời ngài nói phải nghe thôi.

Tần Thiên cúi đầu, tâm không cam tình không nguyện bước ra ngoài.

Chờ bọn hắn đi khỏi, Nguyệt Nương giúp đỡ phu nhân tháo trang sức, nàng một bên tay gỡ trâm điểm thúy khảm vàng trên đầu phu nhân xuống, một bên nói với Đại phu nhân: “Phu nhân để Tần Thiên thay thế Thu Lan, vì sao không đem Thu Lan đi theo, cứ như vậy, Thu Lan không ghi hận Tần Thiên mới là lạ, chắc hẳn sẽ gây chuyện sinh sự?”

Đại phu nhân nhìn mình trong gương, hé miệng cười, “Ta muốn giữ Thu Lan lại, nếu Tần Thiên ngay cả nha đầu này cũng không đối phó được, như vậy cũng cô phụ kỳ vọng của ta đối với nàng”

Nguyệt Nương lại tháo hoa tai ngọc khảm ngân nhĩ xuống, cười nói: “Ta hiểu được tâm tư của phu nhân, có phải phu nhân muốn Tần Thiên trở thành nha hoàn thông phòng của thiếu gia?”

Nha hoàn thông phòng trong một phú gia là điều bình thường, điều này đối với một nha hoàn mà nói chính là cất nhắc, tương lai nếu có thai, có thể trở thành thiếp thất, đối với gia nô như Tần Thiên, thật đúng là chim sẻ biến phượng hoàng. Cũng vì phu nhân thích nàng, tín nhiệm nàng, nên mới cho nàng cơ hội này.

“Thông phòng?” Đại phu nhân nhìn Nguyệt nương trong gương đồng liếc mắt một cái, nhưng chỉ cười không nói tiếp.

Đem trâm gài tóc ở phía sau tháo ra, mái tóc dày của Đại phu nhân xõa xuống, trong màu đen huyền sáng bóng thấp thoáng vài sợi tóc bạc, dưới ánh sáng của đèn trong phòng, phản xạ ra ngân quang.

Đại phu nhân cầm lấy gương, nhổ một sợi tóc bạc trên đỉnh đầu, sợi tóc bạc trắng, trong suốt, Đại phu nhân nhìn nhìn, bỗng nhiên cười khổ: “Già rồi, đã già rồi...”

Nói xong, như nhớ tới chuyện gì, quay đầu hỏi Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương, Vương bà có tin tức gì không?”

Wương bà là bà mối nổi danh của bản Thành, việc hôn nhân của Trang Tín Ngạn vẫn nhờ bà làm mai mối. Lúc trước Đại phu nhân vừa mất một vài cô nương đều phó thác bà ta đi làm mai, nhưng mỗi lần đều là thất vọng, sau đó, bà lại thỉnh bà ta đi đến Lưu gia kinh doanh tạp hóa ở phía nam Thành nam. Gia nghiệp Lưu gia không thể so sánh với Trang phủ, kém hơn không chỉ một điểm nửa điểm, nhưng nghe nói trưởng nữ Lưu gia hiền lành, Đại phu nhân mới phó thác bà mối đi làm mai, hứa hẹn nhiều sính lễ, nghĩ đối phương sẽ không cự tuyệt.

Nguyệt Nương đang giúp Đại phu nhân chải đầu, không cẩn thận vướng vào tóc rối của Đại phu nhân, Đại phu nhân nhíu nhíu mày, “Tê” kêu lên một tiếng.

“Như thế nào, lại không thành sao?” Đại phu nhân thấy phản ứng nàng như vậy, sao còn không rõ.

“Bọn họ nói, Lưu tiểu thư đã đính ước với người khác”. Nguyệt nương để ý thần sắc của Đại phu nhân, nghĩ bà chắc chắn sẽ thương tâm khổ sở, nhưng thật ngoài ý muốn, Đại phu nhân sắc mặt vẫn rất bình tĩnh.

“Hay để Vương bà ra ngoại thành hỏi xem?” Nguyệt Nương đề nghị.

Phu nhân khoát tay, “Không cần, nói với Vương bà, tạm thời không cần vì Tín Ngạn lo lắng, ta đã chọn được người hợp ý”.

“Là cô nương nhà ai vậy, đã ước định rồi sao?” Nguyệt Nương mừng đến mức lực cầm trong tay lỏng ra rơi xuống đất.

“Cứ từ từ...” Đại phu nhân nhìn Nguyệt Nương cười cười, “Dù sao cũng phải là Tín Ngạn thật tình thích, toàn tâm tín nhiệm nữ tử này mới được”.

Thanh Tùng viện,

Tần Thiên cầm một bọc nhỏ đứng ở trong đại sảnh bị mấy nha hoàn trong viện đánh giá. Mà Trang Tín Ngạn tự tiến vào sau đó ngay lập tức trở về phòng.

Nha hoàn trong viện Trang Tín Ngạn không ít. Hai đại nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, sáu tiểu nha hoàn, còn có mấy ma ma, cùng hai gã sai vặt.

Tần Thiên đứng ở bên trong, cười khanh khách nhận lấy ánh mắt hữu hảo, hoặc đổ kỵ, hoặc vui mừng, hoặc oán hận của các nàng.

Hữu hảo vui mừng là đại nha hoàn Bích Liên cùng nhị đẳng nha hoàn Thanh Liễu, Tần Thiên biết, các nàng là người bên cạnh Đại phu nhân, chính là hai nha đầu lần trước cùng Hải Phú diễn trò, ánh mắt đổ kỵ oán hận là của đại nha hoàn Thu Lan, cùng với các nha hoàn nhị đẳng khác.

Thu Lan chính là người Tần Thiên nhìn thấy ở sau lưng Trang Tín Ngạn nói ra mấy lời oán hận ngày đó.

“Vì sao nàng ta đoạt vị trí của ta, ta rốt cuộc làm sai chỗ nào” Thu Lan đầu tiên là trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó về mặt ủy khuất hỏi Hải Phú.

Hải Phú khoanh tay trước ngực, “Điều này ta cũng không biết, đều là do Đại phu nhân phân phó, nếu không người đi hỏi Đại phu nhân?”

“Hừ” Thu Lan tức giận đến hừ lạnh một tiếng, nàng sao dám đến hỏi Đại phu nhân?

“Chủ tử nói như thế nào, chúng ta liền làm như thế, thân là hạ nhân, làm sao có thể có câu oán hận?” Bích Liên đâm Thu Lan một câu, cùng là đại nha hoàn, nhưng từ trước đến nay Thu Lan ý vào thân phận đặc thù của mình, thích nhất cười lên đầu lên cổ nàng, hôm nay thấy nàng ta thất thế, Bích Liên chỉ cảm thấy thống khoái.

Nói xong, Bích Liên lại đi đến trước mặt Tần Thiên, lôi kéo tay nàng, cười nói: “Muội muội bộ dáng thật xinh đẹp đáng yêu, trách không được phu nhân coi trọng, về sau chúng ta cùng hầu hạ thiếu gia, còn thỉnh muội muội thông cảm cho ta nhiều hơn”

Bộ dáng nhìn được hay không được có quan hệ gì chứ? Phải nói là phu nhân tín nhiệm nàng chứ... Tần Thiên nhất thời như lọt vào trong sương mù, cũng không thể trách nàng, làm nha hoàn cũng chưa được bao lâu, là nha hoàn bên người thiếu gia mới là lần đầu tiên, nên vẫn cảm thấy chuyện này thật kỳ quái.

“Hắn phải là muội muội thỉnh tỷ tỷ chiếu cố nhiều hơn mới đúng.” Tần Thiên cười nói.

“Đâu có, đâu có.” Bích Liên cười tủm tỉm.

“Cũng không còn sớm, thiếu gia đã vào phòng lâu rồi.” Bên cạnh Thanh Liễu chột nói.

“Theo ta vào đi, ta dạy cho người làm như thế nào.” Bích Liên đầu tiên là đem bọc nhỏ ở trên vai Tần Thiên giao cho Thanh Liễu, sau đó kéo Tần Thiên đi.

Thời điểm đi ngang qua bên cạnh Thu Lan, Thu Lan giống như vô tình hung hăng dẫm lên chân Tần Thiên một cái. Tần Thiên nhảy dựng lên, đau đến mức chảy nước mắt.

Thu Lan tà ngễ nhìn nàng, khinh khinh phiêu phiêu nói một câu: “Ta không phải cố ý, xin lỗi”.

Tần Thiên lui chân, ngọ nguậy đầu ngón chân, trong lòng kêu khổ không ngừng.

Nương, đây là chuyện gì a, Thanh Tùng viện này có thể còn âm hiểm hơn ở Thanh Âm viện nha...

Chương 62: Đừng chọc ta

“Thu Lan, người rõ ràng là cố ý” Bích Liên lập tức dựng thẳng chân mày, “Tần Thiên là người do phu nhân phái tới, người dám đối với an bài của phu nhân không hài lòng, bây giờ chúng ta phải đi gặp phu nhân, chính người nói rõ ý của người với phu nhân đi”.

Nói xong nhất quyết lôi kéo Thu Lan.

Thu Lan nào dám đi gặp phu nhân, dùng sức bỏ tay nàng ra, tức người ta, nhưng lại không dám đối mặt, chỉ dám dùng dằng đứng ở đó.

Tần Thiên chân vẫn là ê ẩm đau, nàng cũng hận không thể một cước đá lại xả giận cho bản thân, nhưng mình vừa tới đã gây ra thị phi, còn muốn động đến Đại phu nhân, có vẻ như thật uy phong, có vẻ mình trước mặt phu nhân rất có địa vị, nhưng mà biểu hiện cũng thật vô năng, chẳng lẽ nha hoàn không thể tự giải quyết còn muốn phu nhân chạy đến quan tâm hay sao? Nàng này là đại nha hoàn mà suy nghĩ cái gì thể không biết? Nhưng mà nếu cứ để như vậy cũng quá dễ dãi, khiến ọi người nghĩ mình yếu đuối, về sau chỉ sợ phiền toái càng nhiều.

Nơi này không thể so với Thanh Âm viện, phu nhân uy nghiêm, lại có Nguyệt Nương, Lam Sơn đứng ra quản lý, nên nha hoàn ở nơi đó cũng không có nhiều xung đột gì to tát, không khí khá hoà hợp êm thấm, nhưng chủ tử nơi này là Trang Tín Ngạn thân có chỗ thiếu hụt, hơn nữa mặc kệ như thế nào cũng là Đại thiếu gia, các nha hoàn lục đục với nhau cũng phiền phức lớn chuyện hơn.

Bên cạnh Bích Liên cùng vài nhị đẳng nha hoàn tiếp tục khuyến khích, “Đúng, Tần Thiên, đến tìm phu nhân thay người làm chủ”.

“Không cần, phu nhân hiện tại hẳn đã nghỉ ngơi” Tần Thiên nói.

Thu Lan nghe xong lời này nhẹ nhàng thở ra, có chút đắc ý, nghĩ chắc Tần Thiên chỉ là một quả hồng mềm, Bích Liên, Thanh Liễu các nàng thấy không có trò hay để xem, cũng có chút thất vọng.

Bích Liên gọi Tần Thiên đi theo mình, nhưng lúc này, Tần Thiên lại bỗng nhiên ngồi xổm xuống, ôm chân nói: “Chân đau, đi không được, ngày mai phu nhân còn muốn ta đi theo thiếu gia đến Trà Hành, xem ra bước đi không nổi rồi.”

Tần Thiên hô đau, vẻ mặt thống khổ.

Thu Lan nhìn thấy nàng như vậy, tâm tình khẩn trương, ngày mai Tần Thiên không đi cùng thiếu gia, phu nhân hỏi đến, trách nhiệm không phải đều thuộc về mình cả sao?

“Uy, ta chẳng qua nhẹ nhàng giẫm lên một chút, nào có nghiêm trọng như vậy” Thu Lan vội la lên.

“Đối với ta chính là rất đau a” Tần Thiên mặt nhăn nhó khổ sở.

Nàng không âm ỹ cũng không nháo, càng sẽ không trách cứ Thu Lan, nhưng mà có thể làm cho nàng ta sốt ruột bất an a.

Mấy nha hoàn bên cạnh đều nhìn Tần Thiên, không biết nàng đang có dụng ý gì.

Thu Lan đương nhiên biết Tần Thiên muốn khó xử nàng ta, lập tức ghen một hơi nói: “Người muốn như thế nào?”

Tần Thiên ngồi xuống một cái ghế ở phía sau, vươn chân bị thương ra, cười tủm tỉm nhìn nàng: “Người lấy rượu thuốc đến xoa giúp ta là được rồi”.

“Người muốn ta giúp người xoa bóp chân” Thu Lan chỉ vào chính mình, khuôn mặt đỏ bừng, nàng ta luôn tâm cao khí ngạo, làm sao chỉ vì một kẻ không phải là chủ tử mà làm việc này.

Tần Thiên không lên tiếng chỉ nhìn nàng ta.

Thanh Liễu hé miệng cười, nhanh chóng rời đi, chỉ chốc lát liền cầm bình rượu thuốc trở lại, đưa cho Thu Lan, “Nhanh xoa bóp đi, nếu không ngày mai Tần Thiên không thể cùng thiếu gia xuất hành, phu nhân hỏi đến xem người ăn nói như thế nào”

“Đúng vậy, chúng ta đều thấy, là người cố ý giẫm lên chân Tần Thiên mà”. Thu Lan dường như không được quý mến, không ai nói giúp nàng ta một câu.

Thu Lan cắn môi, mặt chuyển từ đỏ hồng sang trắng bệch, lại từ trắng bệch chuyển sang đỏ hồng, nàng ta có vẻ như đang đấu tranh tâm lý, cân nhắc lợi hại, sau đó mới như bị ép buộc tiếp nhận rượu thuốc, ngồi xổm xuống trước nụ cười mỉa của các nha hoàn xung quanh, tức giận thào hải của Tần Thiên ra.

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên thu chân về, lại cầm lấy rượu thuốc từ trong tay nàng ta.

Thu Lan giật mình, mấy nha hoàn khác cũng cảm thấy khó hiểu.

Tần Thiên nhìn Thu Lan cười nói: “Quên đi, ta tự mình xoa bóp được.” Nói xong nàng vỗ vỗ váy, đứng dậy, đi hai bước, cước bộ vững vàng, rõ ràng chân không còn bị đau.

“Người đùa giỡn ta” Thu Lan chỉ vào Tần Thiên cả giận nói.

Tần Thiên ngẩng đầu thẳng tắp nhìn nàng ta, thu liễm tươi cười âm thanh lạnh lùng nói: “Ta không phải đùa giỡn người, ta chỉ muốn cho người hiểu được, ta là đại nha hoàn do Đại phu nhân phái tới, người bất quá chỉ là một nhị đẳng nha hoàn, khó xử ta, cũng chính là làm khó dễ cho bản thân người...” Tần Thiên trầm mặt xuống, “Đừng chọc tới ta” nói xong, Tần Thiên mắt lạnh đảo một vòng các nha hoàn trong đại sảnh.

NND, ta tốt xấu cũng là “Khâm sai” sao có thể bị mấy “quan địa phương” như các người chèn ép được.

Thu Lan mặt cứng đờ, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Mấy nha hoàn xung quanh bị khí thế Tần Thiên làm cho khiếp hãi, đều thu liễm tươi cười, không dám ngả ngón làm càn.

Tần Thiên lúc này mới dịu khuôn mặt, hướng về Bích Liên cười nói: “Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, thiếu gia còn cần người hầu hạ ” nói xong lôi kéo tay Bích Liên theo cửa hông đi ra ngoài.

Lưu lại một phòng nha hoàn, người nhìn ta, ta nhìn người, đều cảm thấy không thú vị, chậm rãi giải tán.

Thu Lan buồn bực dậm chân một cái, xoay người trở về phòng của mình.

Bên này, Tần Thiên cùng Bích Liên xuyên qua cửa hông dọc theo một hành lang gấp khúc, đi vào phòng của Đại thiếu gia.

Ổc tiền của Trang Tín Ngạn có tiểu viện tử, trong viện có bốn cột đá treo đèn lồng, sau đèn lồng có mấy bụi thủy trúc, dọc hành lang cũng treo mấy ngọn đèn lồng khác.

Bích Liên dẫn Tần Thiên đi đến trước cửa, đẩy cửa đi vào, thấy Trang Tín Ngạn đang ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ đọc sách dưới ánh nến.

Cửa mở, một trận gió thổi vào, ngọn lửa trên cây nến lay động, lấp lóa chiếu lên tuần nhan trầm tĩnh của hắn, khuôn mặt của hắn dưới khung cảnh này càng lộ vẻ thâm thúy.

Bích Liên kéo Tần Thiên đi đến trước Trang Tín Ngạn hành lễ, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu lên, gật gật đầu, ý bảo các nàng đứng dậy, ánh mắt thản nhiên đảo qua Tần Thiên, lại cúi đầu, hết sức chuyên chú đọc sách.

Bích Liên xoay người ra cửa, gọi tiểu nha hoàn trong viện đem nước ấm đưa vào. Chỉ chốc lát, có mấy nha hoàn cùng các ma ma, bê một thùng gỗ lớn vào phòng ngách nhỏ bên cạnh, sau đó đổ nước ấm vào trong thùng. Rất nhanh, hơi nóng liền lan tràn đến gian phòng chính.

Bích Liên lại lôi kéo Tần Thiên tiến vào phía đông của phòng, đi đến một tủ quần áo khắc hoa văn cúc lê, trên tủ khắc đồ án là một gốc cây tùng, từng chiếc lá cũng được điêu khắc khéo léo, Tần Thiên nhìn qua là đủ biết, chỉ cần công sức điêu khắc, đã biết rõ giá trị xa xỉ của tủ quần áo này..

Bích Liên kéo cánh cửa ra chỉ vào các kiện quần áo bên trong nói cho nàng: “Thiếu gia rất yêu sạch sẽ, thích chỉnh tề, cho nên trong phòng từng chỗ một đều phải được dọn dẹp thu xếp ngăn nắp, đặc biệt là tủ quần áo.” Tiếp theo lại nói cho nàng đâu là trung y của thiếu gia, áo trong, áo ngoài, đâu là kiện quần áo mà thiếu gia thích mặc nhất, Tần Thiên nhất nhất ghi tạc trong lòng.

Tuy rằng Tần Thiên cũng không tình nguyện đến hầu hạ Trang Tín Ngạn, nhưng nếu đã đến đây, tất nhiên phải làm tốt nhất, mới không cô phụ sự tín nhiệm của Đại phu nhân đối với nàng.

Bích Liên sau khi nói xong, lấy ra từ bên trong một bộ trung y tơ lụa màu trắng, đi ra ngoài đưa cho Hải Phú. Lại nói với Tần Thiên, lúc Đại thiếu gia tắm rửa không thích có nha hoàn hầu hạ, đều do Hải Phú hầu hạ hắn tắm rửa.

Điều này làm cho Tần Thiên thở dài một hơi nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, trong tiểu thuyết nha hoàn hầu hạ thiếu gia tắm rửa không phải thường phát sinh sự việc gì đó sao...

Mọi việc đã được chuẩn bị tốt, Hải Phú vội đi hầu hạ Trang Tín Ngạn tắm rửa.

Bên này Bích Liên mang nàng tiến vào phòng ngủ của Trang Tín Ngạn, chỉ vào một chiếc giường lớn khắc hoa văn cúc lê ở bên trong nói với Tần Thiên: “Đó là giường của thiếu gia.”

Xoay người lại chỉ vào một tháp dài (giường nhỏ) ở bên cạnh, nói: “Còn đây là chỗ ngủ của người”

Tần Thiên lập tức mở to hai mắt nhìn Bích Liên, “Ta cùng với Đại thiếu gia ngủ chung một gian phòng?”

“Đương nhiên” Bích Liên đối với giật mình của Tần Thiên có chút ngoài ý muốn, “Bằng không buổi tối người hầu hạ thiếu gia thế nào được? Thiếu gia có lúc muốn uống nước, có lúc muốn đi nhà xí, tất nhiên phải có nha hoàn ở bên cạnh đốt đèn hầu hạ”.

Vậy chẳng phải là theo từng bước, lúc nào cũng bên cạnh Trang Tín Ngạn sao? Tuy rằng bộ dạng hắn rất được, nhìn quả thật thích mắt, nhưng nàng nói hắn nghe không thấy, hắn cũng sẽ không nói, hai người mắt to trừng đối mắt nhỏ, ngày trải qua quả thực nhàm chán a...

Tần Thiên xoay người nhìn tháp ngủ của mình ở phía sau, cười khổ hai tiếng.

“Vậy còn người?” Tần Thiên tội nghiệp nhìn Bích Liên, hình như nàng cũng là đại nha hoàn mà.

Bích Liên hé miệng cười, “Ta tuy rằng là đại nha hoàn, nhưng không phải là nha hoàn bên người, chuyện hầu hạ vào buổi tối không do ta phụ trách, trước đó đều là trách nhiệm của Thu Lan ” nói xong, nàng lại đi đến bên giường, vỗ vỗ cây cột chống giường, tiếp theo nói: “Thiếu gia buổi tối có gì cần gọi sẽ đập nhẹ vào cây cột chống giường, đập một tiếng là muốn uống nước, đập hai tiếng muốn đi nhà xí, muốn uống nước người sẽ đứng dậy đem nước vào, đi nhà xí, người phải đi thấp đèn lên, thiếu gia sau đó sẽ tự mình đi.”

Hoàn hảo hoàn hảo, không cần phải giúp đỡ hẳn cởi quần lấy cái xô, đại hạnh trong bất hạnh...

Tần Thiên âm thầm an ủi chính mình.

“Bây giờ người nên trải giường, đợi thiếu gia đi ra, thì hầu hạ thiếu gia đi ngủ.” Bích Liên công đạo, “Ta phải đi rồi “

Tần Thiên đưa nàng ra tới cửa.

Khi Bích Liên chuẩn bị đi, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Tần Thiên hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi sao người không để Thu Lan xoa bóp chân cho người, cho nàng ta một đòn phủ đầu có gì không tốt?”

Tần Thiên cười cười, “Ta cũng không muốn nàng ta phải hạ mình quá, dù sao về sau chúng ta còn làm việc chung, cúi đầu không thấy thì ngẩng đầu thấy. Giáo huấn một chút để nàng ta biết lợi hại là được rồi”.

Bích Liên yên lặng nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Trách không được phu nhân thích người như vậy” nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Bích Liên đi rồi, Tần Thiên xoay người trở về, trải giường cho Trang Tín Ngạn.

32. , Chương 063-064

Hiện tại trời đã vào thu, ban đêm dần dần lạnh, chiếu đều đã được thay bằng đệm vải bông in hoa, cùng với chăn mỏng lãng la màu xanh nhạt. Sau khi Tần Thiên vừa buông màn xuống, Trang Tín Ngạn từ ngoài đi vào.

Tần Thiên nghe thấy tiếng vang liền quay đầu nhìn lại, thấy Trang Tín Ngạn mặc trung y đứng ở cửa, tóc dài rối tung xõa trên vai, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, trắng đen đối lập mãnh liệt, tinh thuần không pha tạp chất, hẳn bất động đứng đó như núi vẻ mặt lạnh nhạt, dung nhan tuấn tú như mỹ ngọc không chút tí vết, tuyệt đại tạo hóa không gì sánh kịp.

Cái gọi là phong tư như họa có lẽ chính là như vậy đây.

“Tần Thiên “

Tần Thiên lúc này mới chú ý tới Hải Phú đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, nàng nhìn Hải Phú từ sau lưng hẳn đi ra, cầm trong tay khăn vải trắng tinh đưa qua, cười nói: “Người giúp Đại thiếu gia lau khô tóc, ta ra ngoài đây.”

Tần Thiên tiếp nhận khăn sạch, Hải Phú xoay người đi ra ngoài sau đó đóng cửa phòng lại.

Trên bàn ánh nến lay động, bên trong phòng quang ảnh di động, ả ả chiếu ra hình khắc hoa mai.

Một sự tĩnh lặng kỳ lạ...

Chương 63: Thận người có mệt hay không a?

Màn đêm thâm trầm, phía tây bầu trời trăng tròn sáng ngời.

Từ lúc Hải Phú rời khỏi, trong phòng vẫn im ắng. Vô luận là Trang Tín Ngạn hay Tần Thiên, dường như cả hai đều có chút không biết phải làm gì.

Đèn lồng đặt trên án ở phía tây sương phòng, tản mát ánh sáng mờ ảo, thản nhiên lan tỏa, lờ lờ nhấp nháy, minh ám không chừng, làm cho người ta có một cảm giác thần bí khó lường.

Trang Tín Ngạn chậm rãi đi vào, sắc mặt lạnh nhạt trầm tĩnh, tóc dài ướt sũng xoa trên vai trên ngực, khiến trung y tờ lụa ẩm ướt một mảnh, gắt gao dán sát vào vòm ngực của hắn, dán lên đường cong của cơ ngực, xem ra có vẻ cường tráng hơn hẳn so với tưởng tượng.

Tần Thiên không khỏi nghĩ đến hai chữ “Gội cảm”, trên mặt nóng lên, vội vàng xoay mặt đi.

Trang Tín Ngạn ngồi xuống trên ghế đặt cạnh bàn khắc hoa văn cúc lê ly, Tần Thiên cầm vải bông đi đến phía sau hắn.

Tóc ướt sũng nước có vẻ phá lệ đen nhánh, ánh sáng trong phòng chiếu vào phản xạ sáng bóng, giống như tinh quang mặc ngọc. Trên người hắn còn lưu lại hơi nước, bị nhiệt độ cơ thể hắn hấp thu, liền tản mát ra một mùi thơm ngát, cũng không thể nói rõ đây là mùi gì, như mùi tươi mát của cây cối, hoặc như mùi hoa cỏ thanh nhã, đúng là vô cùng dễ ngửi.

Tần Thiên thu liễm tâm thần, bắt đầu lau tóc cho hắn.

Tóc của hắn mềm mại ẩm ướt, lưu lại nhiệt độ cơ thể, đem lại cảm giác ôn hòa. Nàng nhẹ nhàng chà lau đầu của hắn, một lần lại một lần, ngón tay ngẫu nhiên đụng tới lỗ tai của hắn, phần gáy của hắn, xúc giác ấm áp, tinh tế mềm mại.

Hắn cũng không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, tùy ý nàng chà lau, nàng cũng không lên tiếng, ngay cả hô hấp cũng phát ra cẩn thận từ từ, dường như sợ quấy nhiễu cái gì đó, một cảm giác rất kỳ quái.

Trong phòng tĩnh lặng một cách kỳ cục, ánh nến lay động, chiếu lên trên người bọn họ, bóng dáng hiện trên mặt đất, dường như gắt gao dựa vào cùng một chỗ.

Trang Tín Ngạn cúi đầu nhìn bóng dáng dưới đất, bóng dáng yếu điệu của nàng gắt gao dán sát vào của hắn, hai tay mở ra giống như đang ôm hắn, hắn nhíu nhíu mày, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc phiền chán, thoáng dịch người lên phía trước, cách xa nàng một chút.

Ý tứ của mẫu thân hắn sao lại không biết? Thu Lan là nha hoàn thông phòng của hắn, mẫu thân cũng nhiều khi ám chỉ hỏi han hắn đối với nàng ta như thế nào, Hải Phú còn lên lút đưa hắn xem một ít sách xuân cung đồ.

Hắn vừa nhìn vào thì mặt đỏ tim đập, cả người nóng lên, mấy thứ này hắn mười lăm tuổi cũng có xem qua, hắn cũng từng ảo tưởng cùng một nữ tử làm loại chuyện này, nhưng thật không nghĩ tới, hắn lại tận mắt nhìn thấy nữ tử đó cùng với đệ đệ ở phía sau hoa viên dây dưa.

Trong chốc lát, hắn cảm thấy thực ghê tởm, thực dơ bẩn, hắn không bao giờ muốn cho bất kỳ nữ tử nào đụng chạm vào thân thể của mình, có người nhìn hắn hai mắt phát sáng, ý đồ hiện rõ muốn lên giường cùng hắn, hắn nhìn thấy liền phiền chán, ngay cả tắm rửa, cũng không muốn những người này trông thấy.

Trong mắt hắn, nữ tử đều không đáng tin, các nàng ở ngoài mặt đối với hắn cười tủm tỉm, cung kính có thừa, sau lưng sẽ mắng hắn là kẻ câm điếc, không chút chần chừ cũng đều muốn ruồng bỏ hắn, như vậy hắn làm sao có thể thân cận với bất kỳ nữ tử nào? Hắn tình nguyện cả đời không thành thân.

Tựa như Thu Lan, vừa mới bắt đầu cũng còn dụ ngoạn, không được bao lâu, đã bắt đầu châm chọc khiêu khích hắn, nghĩ rằng nàng chỉ cần cười tủm tỉm, hắn sẽ không biết nàng đang nói cái gì. Hắn muốn đuổi nàng ta đi, nhưng lại nghĩ đến, nàng ta đi rồi, người khác cũng sẽ tới, vậy có gì khác nhau đâu? Còn không bằng lưu nàng lại, tính cách Thu Lan luôn bộc lộ ra ngoài, dễ đối phó hơn so với người có chút tâm tư khéo léo, cho nên hắn vẫn để nàng ta lưu lại bên cạnh hắn lâu như vậy.

Nhưng không nghĩ tới, mẫu thân lại đem Tần Thiên đưa đến đây. Mẫu thân để Tần Thiên thay thế Thu Lan, là có ý tứ gì, cũng không cần phải đoán nữa.

Là một nha hoàn, hắn thường thức trí tuệ của nàng, nhưng không có nghĩa là hắn có thể cùng nàng trở nên thân mật hơn, mặc dù mẫu thân thích nàng như vậy, chỉ sợ không dễ đối phó như Thu Lan mà thôi.

Hơn nữa lần trước ở phía sau hoa viên hấn nhìn thấy tình cảnh hôm đó, hình ảnh lúc ấy vẫn ở trong đầu hấn mãi không thể tiêu tan.

Phải nghĩ biện pháp khiến cho nàng chủ động rời khỏi hấn mới được, nếu không, thời gian càng dài, mẫu thân tâm tư càng kiên định, hấn cũng phải thông cảm tâm ý của mẫu thân, chỉ có điều hấn không muốn cưỡng bức bản thân, rất phản cảm, rất khó chịu.

Bên này, Tần Thiên cũng không biết Trang Tín Ngạn đang có chủ ý muốn đuổi nàng đi, nàng tập trung lau tóc cho hấn, nhưng vải bông thấm nước không tốt lắm, chỉ có thể lau qua loa.

Tần Thiên lui xuống đem khăn lau đến phòng nhỏ bên cạnh, thuận tiện tìm hiểu bố cục trong phòng cho quen thuộc một chút, từng vị trí một. Thời điểm trở lại phòng ngủ, đã thấy Trang Tín Ngạn ngồi ở bên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Tần Thiên vội vàng đi qua, nói: “Tóc còn chưa khô hấn, bây giờ mà ngủ sẽ bị đau đầu.” Nói xong mới nghĩ tới hấn không thể nghe thấy, mà lúc này Trang Tín Ngạn cũng không đối mặt với nàng, cho nên cũng không biết nàng đang nói chuyện, tiếp tục nằm xuống.

Tần Thiên nóng vội, nàng vốn là người như vậy, nếu đáp ứng Đại phu nhân hầu hạ hấn rồi, sẽ làm cho thật tốt. Dưới tình thế cấp bách, Tần Thiên kéo quần áo của hấn, Trang Tín Ngạn cảm giác được, quay đầu lại, nhìn nàng, trong lòng cười lạnh.

Làm cái gì vậy, nhanh như vậy đã nghĩ muốn lên giường của hấn?

Tần Thiên không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt ý tứ của mình, nhất thời lòng như lửa đốt, nàng nhìn chung quanh, không thấy có giấy bút, lại nhớ không nổi động tác biểu đạt thích hợp, đành phải nắm một ít tóc của hấn lên, giơ ra trước mặt hấn, hy vọng hấn có thể hiểu được.

Nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn ngay từ đầu đã nghĩ sai lệch, động tác này càng khiến hấn hiểu lầm.

Hấn nhìn nhìn tóc mình trong tay nàng, trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười.

Kết tóc se duyên, nàng là ý tứ này?

Thật sự buồn cười, nàng chỉ là một gia nô, được cất nhắc cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành thiếp thất, nàng còn muốn trở thành thê tử của hấn?

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn Tần Thiên, lại lạnh lùng rút tóc mình từ trong tay nàng ra, xoay người nằm xuống, đưa lưng về phía nàng, không bao giờ muốn để ý tới nàng nữa.

“Tóc còn chưa khô, thật sự sẽ bị đau đầu mà...” Tần Thiên nhìn bóng dáng của hấn, cảm thấy thực bất đắc dĩ.

Cũng biết là hấn không hiểu được, lại còn mắc kệ nàng, khiến Tần Thiên có loại cảm giác thất bại. Quên đi, đêm nay chỉ có thể tùy theo hấn, xem ra nàng phải nhanh nghĩ ra biện pháp cùng hấn giao tiếp mới được, nếu không kiểu ông nói gà bà nói vịt thế này sẽ làm nàng phát điên mất.

Thấy hấn chưa đắp chăn, Tần Thiên muốn giúp hấn, nhưng vừa đụng tới thân thể hấn, không nghĩ tới hấn cả người run lên, đầu ngẩng lên một chút, đề phòng trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt hấn lạnh lùng bắn ra tình quang lãnh lợi quang mang.

Tần Thiên bị hấn dọa ngẩn cả người.

Trang Tín Ngạn đoạt lấy chăn, bọc chặt chẽ xung quanh mình, lại nằm xuống.

Tần Thiên nhìn phản ứng của hấn, cảm giác chính mình giống như đang cưỡng gian hấn, lập tức đỏ cườỉ đỏ mếu.

Không phải đâu... Nhất định là do mình sinh ảo giác.

Nàng đứng ngốc lảng ở bên giường một hồi, sau đó đi tới tháp của mình, tháp này rộng khoảng ba thước, có trải đệm giường, có chăn ấm, coi như thoải mái. Tần Thiên thổi tắt ngọn nến, cũng nằm xuống.

Trong đêm đen, Trang Tín Ngạn mở mắt, nghĩ: ta phải tìm biện pháp làm cho nàng biết khó mà lui mới được...

Thời điểm Tần Thiên đang ngủ say, bỗng nhiên nghe thấy “Đông” một tiếng. Tần Thiên bởi vì sớm đã chuẩn bị tâm lý, nên lập tức tỉnh lại. Nàng nhớ tới lời dặn của Bích Liên, một tiếng là hẩn muốn uống nước...

Nàng đứng lên, thấp sáng ngọn nến bên cạnh, đi hài vào tới rót nước vào chén đặt trên bàn gần đó, đưa tới trước giường Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn cũng không nhìn nàng, chỉ cầm cái chén uống một hơi cạn sạch, sau đó giao chén lại cho nàng, xoay người nằm xuống, từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn nàng lấy một cái.

Tần Thiên cũng không thêm để ý, cất chén vào chỗ cũ, rồi lại nằm xuống tháp.

Cũng may ở kiếp trước, đại bá mẫu của nàng từng có đoạn thời gian ốm đau trên giường, buổi tối đều là nàng chăm sóc, tùy thời tỉnh, tùy thời đều có thể ngủ, đã hình thành thói quen không có gì đánh thức có thể ngủ một mạch thế này.

Nàng nhắm mắt lại, không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp, một lát sau, lại nghe thấy “Đông” thanh âm vang lên. Tần Thiên thở dài, vẫn không một câu oán hận, đứng lên, rót chén nước cho hẩn. Lúc hẩn uống nước, nàng một bên ngáp dài một bên nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, đúng là lúc nửa đêm trăng lên cao giữa bầu trời.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn nâng mắt vụng trộm nhìn nàng liếc mắt một cái, kéo kéo khóe miệng

Hừ, đêm nay cho người chịu khổ ...

Cất chén xong lại nằm xuống, nhưng khi vừa mới bắt đầu chập chờn, lại nghe thấy “Đông” thanh âm vang lên, Tần Thiên mở to mắt, cắn chặt răng, nhịn xuống, lại đứng dậy, lần này ngay cả toàn bộ siêu đều nhắc tới bên giường hẩn, nàng hận không thể kêu to, người một lần uống cho đủ đi có được không vậy.

Ai ngờ Trang Tín Ngạn lại chỉ uống một chén nhỏ, rồi nằm xuống.

Tần Thiên cầm siêu nước xoay người nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, như thế nào vẫn là nguyệt thượng trung thiên (trăng giữa bầu trời) chứ...

Tần Thiên khóe miệng như bị rút gân.

Nằm xuống, choáng váng nặng nề ngủ, lại có thanh âm đánh vào cột giường, nhưng lần này là hai tiếng vang.

Tần Thiên một bên oán thầm một bên rời giường, uống nhiều nước như vậy, không đi mới là lạ.

Nàng chạy đến tịnh phòng thắp đèn lên, Trang Tín Ngạn đi vào, Tần Thiên đứng ở cửa sổ nhìn ánh trăng ngoài kia mà ngẩn người, gân xanh nơi thái dương giật giật.

Vẫn như cũ là nguyệt thượng trung thiên...

Hẩn cố ý vui đùa ta có phải hay không? Tần Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Trang Tín Ngạn đi ra, Tần Thiên nghe được tiếng động xoay người oán hận nhìn hẩn, hẩn như không thấy được, sắc mặt thản nhiên, áo trắng như tuyết, tóc đen như mực, phiêu nhiên mà đi, tính thuần cao thượng không giống phàm nhân. Khiến cho Tần Thiên cảm thấy chính mình nhất định hiểu lầm hẩn, một kẻ thanh dật xuất trần như vậy, làm sao có thể có tâm tư âm hiểm như vậy được?

Nhất định là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...

Nhưng sau đó...

Vừa nằm xuống ngủ, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Trở về nằm xuống, một tiếng vang, lại uống nước...

Buông cái chén, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Trở về, nằm xuống, không bao lâu, hai tiếng vang, lại đi ra tịnh phòng...

Tần Thiên đầu óc choáng váng, trong lòng lửa giận vừa bùng lên lại bị áp chế, áp chế rồi lại bùng lên, cuối cùng, khiến cho Tần Thiên hận không thể bóp chết hẳn. Nào có người bình thường đêm ngủ lại như vậy chứ, rõ ràng là cố ý. Nếu hẳn không phải là thiếu gia, nếu hẳn không phải là bảo bối nhi tử của Đại phu nhân, nàng thực hận không thể một cước đá vào cái mặt lạnh lùng kia của hắn.

Mãi cho đến lúc hừng đông, có lẽ Trang Tín Ngạn cũng mệt mỏi, rốt cục yên tĩnh một hồi, Tần Thiên chỉ cảm thấy trong óc như bị búa tạ đập vào, âm ỉ đau, nàng choáng váng nặng nề nhắm mắt lại, tranh thủ lúc này ngủ một giấc.

Nhưng vừa mới ngủ được mơ hồ, lại nghe thấy “Thùng thùng” hai tiếng đánh, Tần Thiên không thể nhịn được nữa, xoay người nhảy dựng lên, trong lòng ngực lửa giận hoàn toàn bùng nổ: “Con ngựa nhà người thân có biết mệt hay không a? ” =))

Chương 64: Vì sao người bị thương luôn là ta

Bùng nổ này tất nhiên là vô nghĩa, Tần Thiên ở bên cạnh tức giận đến chết đi sống lại, bên kia Trang Tín Ngạn được Bích Liên cùng Hải Phú hầu hạ mặc quần áo, vệ mặt lạnh nhạt. Tần Thiên chỉ cảm thấy chưa bao giờ ghen ghét như lúc này.

Bên này, Bích Liên đang dạy nàng hầu hạ Đại thiếu gia mặc quần áo, “Đại lưng nhất định phải thắt cho chắc, khối ngọc bội tròn này là phu nhân sai người mang từ nơi xa về, mỗi ngày đều phải đeo cho Đại thiếu gia...”

Tần Thiên ở một bên hữu khí vô lực đáp ứng . Bị hắn hành hạ một đêm không ngủ, chỉ cảm thấy trong đầu như tương hồ bị khuấy cho đục ngầu.

“Tần Thiên, người sắc mặt có vẻ không tốt lắm?” Bích Liên nhìn nàng một cái, ngạc nhiên nói: “Tối hôm qua không ngủ được sao?”

“Không sao, không sao...” Tần Thiên cười ha ha, trong lòng lại học máu, đây là sự khó xử của nha hoàn, có thể nói ngủ không tốt sao? Lời này nếu rơi vào tai phu nhân sẽ thành tin gì đây?

Đại khái sẽ thành như thế này —— Tần Thiên nói vì phải hầu hạ thiếu gia nên buổi tối ngủ không ngon...

Phu nhân sẽ nghĩ như thế nào?

Nha hoàn vốn không thể oán giận, chủ tử dù có như thế nào đều không có lỗi, có lỗi cũng là hạ nhân có lỗi mà thôi.

Tần Thiên ủ rũ.

Bên cạnh Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái nhìn Tần Thiên gương mặt miễn cưỡng cười vui, lại hơi nhíu mày.

Xem nàng có thể chịu đựng được bao lâu, đến lúc bản thân chịu không nổi mình sẽ nghĩ biện pháp rời đi, nếu không cũng sẽ đối với hắn tâm sinh oán hận, nói ra câu trách oán. Đến lúc đó hẳn sẽ nói ấu thân, tin tưởng mẫu thân cũng sẽ không để nàng ở lại bên cạnh hắn!

So sánh với Tần Thiên tâm tư khéo léo, lại được mẫu thân yêu thích nể trọng, hẳn càng nguyện ý để người như Thu Lan không có bối cảnh, có điều gì cũng bộc lộ ra ngoài làm nha hoàn bên người hắn. Người sau hoàn toàn bị hắn nắm trong lòng bàn tay, không có gì phiền toái! Hành động nhỏ lén lút câu kết với Nhị phòng, còn chưa đáng để hắn phải lo lắng!

Sau khi thu xếp thỏa đáng, Tần Thiên cùng Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn ra đại môn.

Phu nhân thân thể cũng khôi phục, từ hôm nay cũng đến Trà Hành, mà ba vị công tử ở Trang phủ cũng bắt đầu đến phòng chế trà làm học đồ!

Vừa bước ra khỏi đại môn của Trang phủ, đã thấy có ba loại xe ngựa đứng đỗ theo thứ tự ở bên ngoài.

Trong đó có một chiếc châu anh bát bảo xe, đó là xe của Đại phu nhân, chu luân mui xe, là xe của Trang Tín Ngạn và Trang Tín Xuyên, còn một chiếc lam đỉnh thanh trụ nhỏ nhất là của Trang Tín Trung. Lúc

này Đại phu nhân đã cùng Nguyệt Nương và Lam Sơn đứng ở cửa, Trang Tín Trung đứng cùng Tam di thái thái, Trang Minh Lan, Phương Nghiên Hạnh đứng ở bên cạnh cách đó không xa, nha hoàn gã sai vặt thì đứng ở bên người bọn họ, nhưng vẫn chưa thấy Trang Tín Xuyên đâu.

Trang Tín Ngạn đến thi lễ chào hỏi, Tần Thiên cũng vui rạo rức tiến lên hành lễ với Đại phu nhân.

Đại phu nhân lôi kéo tay con ngắm nhìn, lộ ra nụ cười vừa lòng. Lại phân phó Hải Phú vài câu, quay đầu nói với Tần Thiên: “Để người đến Trà Hành không chỉ hầu hạ Đại thiếu gia, chính là muốn người cũng học tập cho thật tốt.”

Tần Thiên cười đáp ứng.

Đại phu nhân phát hiện Tần Thiên trước mắt có vẻ hơi mệt mỏi choáng váng, vốn muốn hỏi một câu, nhưng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhất định là con đã đoán được tâm tư của mình, nên đã làm khó Tần Thiên.

Nhưng giai đoạn này rất thiết yếu, bà không muốn nhúng tay vào, cũng không muốn để ý tới, để mọi việc cứ thuận theo tự nhiên.

Đại phu nhân cười cười, quay đầu nói với Tín Trung: “Tín Trung, thương thế của con đã khỏi chưa?”

Trang Tín Trung bởi vì trong lòng áy náy, khi đối mặt với Đại phu nhân đầu cũng không dám ngẩng lên. Hắn còn chưa kịp trả lời, Tam di thái thái ở bên cạnh liền về mặt tươi cười nói: “Tạ phu nhân quan tâm, Tín Trung đã hoàn toàn hồi phục, cũng nhờ ơn tuyệt vời của phu nhân đưa.”

Nhưng phu nhân dường như không nghe thấy, cũng không liếc nhìn nàng ta một cái, chỉ đối với Trang Tín Trung ôn nhu nói: “Nương biết con bản tính không xấu, chỉ có điều bị người khác bắt buộc mới có thể làm ra việc bất nghĩa này, nhưng con phải nhớ kỹ, đại trượng phu, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, con nhất định phải hiểu rõ! Về sau vạn lần đừng giẫm lên vết xe đổ!”

“Vâng, con ghi nhớ lời nương dạy bảo!” Trang Tín Trung về mặt chân thành.

Đại phu nhân lại nhìn Minh Lan cùng Nghiên Hạnh phía sau hắn, liếc mắt một cái, lại nói: “Về phần hôn sự của Minh Lan, nương sẽ làm chủ, chỉ cần là người trong Trang phủ, nương cũng không để ai phải chịu ủy khuất, nương sẽ giúp các người không có gì phải lo lắng về sau! Tín Trung, con có tin nương không?”

Trang Tín Trung bùm một tiếng quỳ gối trước người Đại phu nhân, ngẩng đầu nhìn Đại phu nhân, trong mắt ngấn lệ, “Hết thấy đều là con không phải, con xin dập đầu nhận sai! Về sau con chỉ nghe nương, không bao giờ làm nương thất vọng nữa!” Nói xong liền dập đầu ba cái.

Đại phu nhân cười kéo hắn đứng lên, “Tốt lắm, đứng lên đi, mọi người đều đang nhìn!”

Bên cạnh Tam di thái thái thấy phu nhân không trách tội Tín Trung, trong lòng an ủi, nhưng lại thấy phu nhân vẫn không chịu để ý tới mình, trong lòng có chút khổ sở. Ngày đó người trong dòng họ đi khỏi, nàng ta ở trong viện Đại phu nhân quỳ gối một canh giờ, phu nhân cũng không chịu gặp, còn nói từ nay về sau không gọi thì không cần đến, bản thân cũng không cần tới thỉnh an như trước nữa. Đã khá lâu rồi, nàng ta không được gặp người ở Đại phòng, Nhị phòng bên kia càng không để ý đến nàng, nàng lập tức mất đi chỗ dựa, hiện tại hạ nhân trong phủ cũng không coi ra gì. Ngày trải qua rất khổ sở.

Nàng ta thật sự thực hối hận, sớm biết rằng sự tình sẽ thành như vậy, nàng ta không nên nghe theo lời của Nhị phòng...

Tần Thiên ở một bên nhìn thần sắc nàng ta, âm thầm lắc đầu. Lúc này Phương Nghiên Hạnh đã đến bên cạnh nàng lặng lẽ nói: “Hôm nay ta sẽ sai người đưa Tín Trung chút điểm tâm ta tự tay làm, ta cũng để dành uội một phần.”

Tần Thiên nhìn nàng cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ!”

“Người còn khách khí với ta.” Phương Nghiên Hạnh cười cười.

Hai người đang nói chuyện, Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái, Trang Minh Hí, Lưu Bích Quân hướng về bên này thản nhiên đi tới.

Trang Minh Hỉ đi bên cạnh Trang Tín Xuyên nhẹ giọng nói: “Ca ca, lần này huynh nhất định phải nghe muội, mọi sự nhẫn nại, chờ thời cơ.”

Trang Tín Xuyên nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung phía trước, mặt trầm trầm, nhẹ giọng nói: “Ta biết nên làm như thế nào. Ta sẽ làm ọi người biết, trong ba người con trai của Trang phủ, chỉ có ta mới có thể làm việc lớn! Ta sẽ làm cho tất cả mọi người thấy rõ hiểu rõ mới được.”

Nhị di thái thái đi bên kia, nhỏ giọng nói: “Dì con truyền lời, chờ sắp tới dưỡng con thăng chức, lần này chúng ta cũng tốn không ít bạc, con cứ yên tâm, vị trí đương gia Trang phủ nhất định nằm trong lòng bàn tay của con!”

Trang Tín Xuyên cười cười, hăng hái đi lên trước.

Hai bên thi lễ, Đại phu nhân lại nói vài lời, sau đó đều ngồi lên xe của mình.

Tần Thiên theo Trang Tín Ngạn ngồi lên xe ngựa, Hải Phú ngồi ở bên ngoài cạnh xa phu, gã sai vặt, bảo tiêu, tùy tùng cùng đi bên ngoài, đoàn người chậm rãi tiến về Trà Hành.

Bánh xe quay quay, xe lắc qua lắc lại, Tần Thiên ngồi ở trong xe, nhin không được ngáp mấy cái, mí mắt giống như nặng trĩu, vô cùng khó chịu.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hướng tên đầu sỏ, đã thấy hắn ngồi ở phía trước, thân mình thoáng nghiêng, dựa vào ở thành toa xe.

Màn cửa bị gió thổi khê bay, hắn dường như tập trung tinh thần nhìn ra ngoài xe.

Ánh sáng vàng mật xuyên qua cửa kính xe, chiếu trên mặt hắn, hai mắt bình thường lạnh lùng như phát ra vài tia sáng, chiếc mũi cao phủ bóng xuống phía dưới khuôn mặt, hắn hôm nay mặc một kiện áo dài màu xanh nhạt, cổ áo dùng chỉ vàng chỉ bạc thêu hoa văn phong phú tinh xảo, được ánh mặt trời chiếu vào, lờ lờ sáng lên, cùng vẻ ngoài của hắn mâu quang hoà lẫn, tương xứng với nét thần nhiên kia của hắn, phẳng phất giống như siêu phàm thoát tục, tựa như một nhân vật trong tranh được miêu tả cẩn thận tỉ mỉ, đẹp đến mức làm người ta nhìn mà không thấy đủ.

Bất quá... Tần Thiên cắn răng, đây chỉ là mặt nạ mà! Mặt nạ! ! Nàng biết chắc chắn, trong cái túi da xinh đẹp này, là một linh hồn tà ác như thế nào...

Tối hôm qua nàng khẳng định hắn cố ý, rõ ràng một người khỏe mạnh, làm sao có thể đi tiểu đêm nhiều như vậy chứ, không phải bắt nạt mình chỉ là một nha hoàn sao? Nhưng mục đích của hắn là gì đây? Tần Thiên nhìn hắn nhất thời không thể lý giải.

Nhìn không được lại ngáp 1 cái, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn liếc nhìn qua, Tần Thiên đang ngáp một nửa đành phải nhin xuống, khó chịu đến mức nước mắt đều chảy ra.

Tần Thiên hai mắt nhắm lệ mơ hồ trừng mắt nhìn hắn một cái, xoay người tựa vào thành toa xe.

Bọn họ quả nhiên là bất tự không hợp, hắn trời sinh chính là khắc tinh của nàng!

Xe lắc qua lắc lại, miên man suy nghĩ, hai mắt dần dần khép lại.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên đang tựa vào đầu gối, ngồi trên xe đưa lưng về phía hắn, lông mi dài, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch nhếch.

Cảm thấy khó chịu sao? Đây mới chỉ là khởi đầu, xem ngươi có thể chịu đến bao lâu!

Hắn tựa đầu vào thành toa xe, theo xe ngựa lay động, buồn ngủ kéo đến, kỳ thật, tối hôm qua không chỉ nàng không được ngủ ngon, bất quá hắn thân thể tráng kiện, ban ngày lại ngủ trưa nhiều, buổi tối thiếu ngủ chút cũng không sao.

Hắn cố mở mắt, rốt cục lại gần không được cơn buồn ngủ, khép lại hai mắt...

Thời điểm xe ngựa qua cầu, Tần Thiên đang ngủ say thân mình không tự chủ được nghiêng đi, nàng trong mộng thấy mình đang dựa vào một nham thạch. Nham thạch cứng rắn dựa vào thật sự không thoải mái, nhưng bỗng nhiên, nàng ngã vào một nhuyển thấp, nhuyển thấp ôn nhu mềm mại, vô cùng thoải mái, nàng như bắt được bảo vật, cười tủm tỉm ôm chặt nhuyển thấp, cảm thấy mỹ mãn.

33. , Chương 065

Cảm giác sâu sắc khiến Trang Tín Ngạn lập tức tỉnh táo, cúi đầu nhìn lại, hai mắt vốn bình tĩnh như nước trợn to, bởi vì quá mức kinh dị, nhất thời cũng không biết nên có phản ứng như thế nào.

Tần Thiên vốn đang ngồi ở bên cạnh không biết khi nào đã nằm úp sấp lên đùi hắn, hai tay còn gắt gao ôm lấy chân hắn, một bên mặt kề sát vào chân hắn.

Hắn trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác chán ghét, theo bản năng đẩy nàng ra, nhưng bỗng nhiên, ánh mặt trời từ lỗ hổng cửa kính xe chiếu vào, rơi ở trên mặt của nàng.

Hắn giật mình, nhìn khuôn mặt nàng.

Làn da nàng trắng nõn dưới ánh mặt trời có vẻ phá lệ phần nộn, dường như còn có thể thấy một tầng lông tơ tinh tế, lông mi thật dài như nhuộm một quãng vàng, hơi hơi run run, run run, làm cho người ta nhìn không được muốn sờ thử, môi của nàng hồng nhuận, mềm mại tựa như đóa hoa nở trong đình viện, hơi hơi hé, lộ ra hàm răng trắng bên trong, bất chợt hắn cảm giác được có chất lỏng làm ẩm ướt trung y của hắn...

Hắn nhú mày, đang chuẩn bị đẩy nàng ra, nhưng không biết nàng mơ thấy cái gì, bỗng nhiên mỉm cười, mí mắt giật giật, lông mi hơi rung động, bên má mơ hồ lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn, giống như thời điểm Nguyệt Nương làm bánh dẻo, lấy ngón tay ấn một cái xuống bột mì đã được nhào trắng mịn, nhột nhạt, mượt mà ...

Nhìn nhìn, Trang Tín Ngạn trong lòng sinh ra một cảm giác quái dị, cảm thấy Tần Thiên lúc này có chút quen thuộc, hắn kim lòng không được cúi đầu xuống nghiên cứu, rốt cục nhớ ra, lúc này Tần Thiên thật giống như đại hoàng miêu mà Hải Phú nuôi, đại hoàng miêu nằm trên đùi Hải Phú nũng nịu, không phải cũng giống như thế này sao?

Trang Tín Ngạn ngồi đó mắt nhìn mãi miết.

Nhưng đúng lúc này, xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, Trang Tín Ngạn cả kinh, lập tức phục hồi tinh thần, hắn vội đứng dậy, đẩy Tần Thiên ra, vén màn xe lên nhảy xuống.

Tần Thiên đáng thương còn đang trong giấc mộng hoàn toàn không có phòng bị, đầu đập vào thành toa xe cứng ngắc, “A” kêu to ra tiếng, nàng ôm cái trán đau mở to hai mắt nửa ngày vẫn chưa phục hồi tinh thần.

Đã xảy ra chuyện gì?

Còn có, vì sao người bị thương luôn là ta a...

Chương 65: Tiểu tử, học tập đi

Phòng chế trà của Thịnh Thế ở phía sau Trà Hành đại đường. Có hơn mười kiện bình lớn, còn có một bình đựng rất to để đem phơi nắng.

Từ chương quỹ nhận mệnh Đại phu nhân, dẫn ba vị công tử đến phòng chế trà, giao cho quản sự Phùng sư phó hướng dẫn.

Phùng sư phó hơn năm mươi tuổi, tóc hoa râm, da mặt đỏ đồng, râu quai nón, tướng ngũ đoản, vẻ mặt nghiêm túc. Hắn không phải là gia nô của Trang phủ, mà nhận từ Đại phu nhân số tiền lớn cùng lễ vật vào làm chương quản phòng chế trà, ngay cả Đại phu nhân nhìn thấy hắn đều phải xưng hô một tiếng Phùng sư phó, cho nên trong Trà Hành mọi người đều tôn kính hắn.

Phùng sư phó lúc này chấp tay sau lưng, từ từ đi qua trước mặt ba vị thiếu gia đứng theo thứ tự sắp xếp, ánh mắt nghiêm lạnh nhìn lướt qua mặt họ, chậm rãi nói: “Chỉ cần đến phòng chế trà do ta quản lý, ta mặc kệ là thiếu gia hay là tiểu thư, bất kỳ đặc thù nguyên nhân gì, đều sẽ đối xử bình đẳng, mọi việc ở phòng chế trà đều do ta định đoạt! Mặc kệ là ai, đều phải nghe ta, nếu dám ở trước mặt ta giở trò quỷ, ta đều đuổi ra ngoài!” Nói tới đây, hắn ánh mắt như điện, bắn về phía Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên lúc trước gạt hắn cường bức thu mua công nhân chế trà do hắn quản lý để chế giả trà, điều này khiến hắn cảm thấy

vô cùng nhục nhã, nếu không phải Đại phu nhân thể hiện chân ý giữ lại, hẳn thật sự không muốn ở lại chỗ này.

Trang Tín Xuyên bị hắt liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, không cho là đúng.

Phùng sư phó trừng mắt nhìn hắn, chỉ vào hắn nói, “Hôm nay, ngươi phải đi cùng công nhân chuyển trà!”

Hiện tại là mùa thu chè tươi, Trà Hành theo trà nông thu chè tươi xong, sẽ đưa cho công nhân từ bên ngoài khuôn vác vào, giao cho các sư phó. Là công nhân địa vị thấp nhất trong phòng chế trà!

“Muốn ta đi chuyển trà!” Trang Tín Xuyên chỉ vào mình, kêu lên.

“Không chuyển thì ra ngoài cho ta!” Phùng sư phó kiên quyết rõ ràng!

Trang Tín Xuyên tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên, gãi sai vật Đức Nghĩa bên cạnh vội vàng kéo hắn, thấp giọng nói: “Thiếu gia, đừng xúc động, không nhớ rõ tiểu thư đã nói gì sao?”

Đại phu nhân nói qua, bất luận là ai, nếu bị Phùng sư phó đuổi ra ngoài, về sau sẽ không liên quan đến chuyển ở Trà Hành, do đó muốn kế thừa Trà Hành sẽ càng trở nên khó khăn hơn!

Trang Tín Xuyên nghĩ đến đây, đành phải kiềm chế tức giận, mang theo Đức Nghĩa xoay người đi ra ngoài.

Một bên Tần Thiên nhìn bóng dáng của hắn vô cùng sung sướng, hắn hôm nay mặc áo bào nguyệt sắc thêu kim tuyến trên vật áo, trăm bạch ngọc cắm trên đầu, phỉ thúy ngọc bội giắt ở lưng, để giấy trắng tinh, ăn mặc như vậy, năng hoàn toàn không thể tưởng tượng hắn sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Phùng sư phó nhìn bóng dáng hắn râu nhếch lên, hừ ra một tiếng, sau đó lại chỉ vào Trang Tín Ngạn cùng Trang Tín Trung nói: “Các ngươi, theo ta đến phòng sao trà! Từ hôm nay trở đi học sao trà!”

“Thiếu gia chúng ta đã từng sao trà!” Hải Phú ở một bên nhin không được xen mồm nói.

Phùng sư phó xoay người, ánh mắt nhìn trên mặt Trang Tín Ngạn, “Biết sao trà? Hắn đã làm thử vài lần? Bất quá động tác cũng chưa chắc đã thuần thực? Chỉ sợ ngay cả Tần Thiên cũng làm tốt hơn!” Nói xong, ngón tay chỉ vào Tần Thiên.

Thật vất vả có thể áp chế Trang Tín Ngạn một lần, Tần Thiên trong lòng thống khoái nói không nên lời, không khỏi nghênh đầu lên. Nhưng khi xoay mặt lại thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn đậm mặc, mới nhớ tới, không có Hải Phú giúp, hắn căn bản nghe không thấy những lời này, bỗng nhiên lại cảm thấy không có ý nghĩa gì nữa!

Phùng sư phó xoay người hướng về một gian phòng sao trà đi tới, Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung cùng với mấy gã sai vặt Hải Phú cùng Hoài An và Tần Thiên đi theo phía sau.

Ngay cả Tần Thiên cũng có thể làm tốt hơn ta? Trang Tín Ngạn vẻ mặt không thay đổi, lại âm thầm cắn răng,

Trong phòng sao trà có mười nồi sắt, có mấy công nhân mặc áo ngắn vải thô màu xanh, mang theo bồ mào. Hoặc lấy tay, hoặc dùng trà bái, tất cả đều thủ pháp thuần thực, mười phần sạch sẽ.

Trong không khí tràn ngập mùi thơm ngát của lá trà, khiến cho người ta thần thanh khí sảng.

Phùng sư phó gọi người đốt than lửa lên, sau đó ra hiệu với Trang Tín Ngạn, ý bảo hắn đến sao trà.

Hải Phú vội vàng đeo găng tay, tap dề cho hắn, Trang Tín Ngạn thần nhiên nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên cảm thấy ánh mắt kia giống như có chút khiêu khích, nhưng hắn không phải không nghe thấy lời Phùng sư phó sao? Cho nên, Tần Thiên cảm thấy hắn là do mình tự tưởng tượng.

Trang Tín Ngạn đi tới giữ lấy bát, chờ đến lúc đáy nồi sôi nổi bọt trắng thì nhanh chóng đổ lá chè tươi vào, chè tươi rơi vào vang lên thanh âm thanh thúy “Ba ba”

Phùng sư phó ở bên cạnh gật đầu: “Thời cơ nắm giữ khá tốt.”

Tần Thiên ở một bên cũng có chút ngoài ý muốn, tuy rằng sớm nghe nói Trang Tín Ngạn biết chế trà, nhưng chế trà là kỹ thuật sống, không có thời gian dài luyện tập không thể làm được, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn chưa bao giờ đến Trà Hành lúc thực hiện cũng rất tốt!

Nhưng rốt cục cũng không lừa được người có kinh nghiệm, chậm rãi, vấn đề của Trang Tín Ngạn liền lộ ra, tay hắn quấy không thuần thực, lá trà bị sao chậm, dừng lại thời gian khá dài, màu trà xanh biến thành màu hồng không bình thường, tất cả đều trở thành thứ phẩm !

Tần Thiên muốn cười, nhưng rốt cuộc cổ kị hắn là thiếu gia, gắt gao nhin xuống, nhưng ý cười trong mắt cũng không che giấu.

Trang Tín Ngạn vốn đang duy trì bình tĩnh, nhưng ngẩng đầu thấy ý cười trong mắt Tần Thiên, gương mặt bình tĩnh không khỏi khẽ biến. Hắn xoay mặt đi, miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, làn da trắng nõn bởi vì xấu hổ mà nhiễm một tầng đỏ ửng, đúng là phá lệ diễm lệ.

Phùng sư phó ở bên cạnh lắc đầu, gọi người đem chỗ sao trà này đổ đi, lại hướng về Tần Thiên ngoắc: “Tần Thiên, ngươi tới đây!”

“Vâng, sư phó!” Tần Thiên vang dội trả lời, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến, mang găng tay cùng tạp dề và mũ, nhin không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh liếc mắt một cái, bắt nạt hắn nghe không thấy, nhướn lông mày thấp giọng nói một câu: “Tiểu tử, học tập đi!”

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, lúc này khó chịu dồn ứ vào ngực, nửa ngày cũng không hồi phục.

Bên này, Tần Thiên đã bình tâm tĩnh khí, hết sức chuyên chú, đợi cho đáy nồi nổi bọt trắng, tức khắc đổ chè vào quấy.

Phùng sư phó ở bên cạnh vuốt râu gật đầu mỉm cười, “Không sai, thời gian nắm giữ rất khá, số lượng chè tươi vừa phải, tốt lắm, tốt lắm.”

Sau khi trà xanh rơi vào nồi, Tần Thiên lập tức đảo tay, động tác quyết đoán lưu loát, Trang Tín Ngạn nhin không được tiến lên từng bước, thấy nàng vẽ mặt đông lạnh nghiêm túc, hoàn toàn đối lập với bộ dáng cười hì hì bình thường, làn da trắng nõn bị độ nóng ảnh hưởng, nhiễm hồng một mảng, bộ dáng này, cũng khá thuận mắt...

Hắn lại nhìn về phía hai tay nàng, tay nàng rất nhỏ, nhưng vô cùng linh hoạt, mười đầu ngón tay tinh tế thon dài, hay tay nàng khuấy lá trà đều đặn, nhanh nhẹn, mười ngón tung bay như hoa rơi, lại như bướm bướm đang bay lượn, được lá trà màu xanh tô điểm, vô cùng dễ nhìn.

“Động tác thực đúng chỗ, thực linh hoạt, không sai không sai.” Phùng sư phó ở bên cạnh tiếp tục gật đầu.

Dần dần, có bọt khí nổi lên, lá trà cũng được đun nóng, sau đó, Tần Thiên lại lấy hai tấm ván gỗ trà bái hình bán nguyệt bên cạnh tiếp tục phiên sao, càng không ngừng đảo, sao trà, lá trà ở trong tay của nàng giống như có linh hồn, nhảy ra vũ đạo duyên dáng.

Một mùi hương tràn vào khoang mũi, Trang Tín Ngạn nhìn nhìn, nhưng lại thất thần một lúc.

Lúc này, không ít công nhân sao trà làm xong đều vây quanh lại đây, bọn họ đều quen biết Tần Thiên, lúc này liền tiến đến cổ động.

“Tần Thiên, động tác rất khá, hoàn toàn có thể xuất sư a!”

“Quả nhiên là thân truyền đệ tử của Phùng sư phó, Phùng sư phó người bắt công a, dạy ta mất một năm rưỡi, mà dạy Tần Thiên lại chỉ mất có hai tháng!”

Phùng sư phó cười nói: “Không phải ta bắt công, mà do Tần Thiên rất cố gắng, học rất tốt, các người có ai thử trong vòng ba canh giờ sao một trăm nồi chưa? Nhưng Tần Thiên làm được, các người đừng oán ta bắt công, muốn oán thì oán các người không thông minh bằng Tần Thiên, cũng không cố gắng bằng nàng!”

Mọi người vui lòng phục tùng, vừa cười vừa khen Tần Thiên vài câu.

Người nói chuyện rất nhiều, Trang Tín Ngạn nhất thời chăm chú xem, nên những lời của Phùng sư phó hắn thấy thật rõ ràng, hắn trong lòng kinh ngạc, liếc mắt một cái nhìn Tần Thiên, lúc này Tần Thiên vừa mới sao xong, nhanh chóng đổ ra, sau đó lộ ra tươi cười sáng lạn, “Sư phó, sao tốt rồi, thỉnh nghiệm thu!”

Phùng sư phó đi qua, bốc lên một nắm lá trà nhìn nhìn, lại ngửi ngửi, cười nói: “Không sai, lá trà độ nhuyễn vừa phải, hương khí giữ lại rất tốt, Tần Thiên, ngươi đã có thể xuất sư ở phòng sao trà rồi!”

Tần Thiên hai mắt sáng ngời, cười nói, “Thật vậy chẳng?” Nói xong, nhin không được quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, hai mắt lóe sáng, má lúm đồng tiền lộ rõ thể hiện đặc ký cùng kiêu ngạo của nàng.

Trang Tín Ngạn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khóe mắt lại như bị rút gân.

“Tần Thiên, hóa ra ngươi làm tốt như vậy, ngươi dạy cho ta đi!” Trang Tín Trung đi đến bên cạnh Tần Thiên nói.

“Không thành vấn đề!” Tần Thiên cười nói. Bởi vì cùng Phương Nghiên Hạnh lui tới thường xuyên, nên nàng và Trang Tín Trung cũng dần quen thuộc, Trang Tín Trung là người hàm hậu, hoàn toàn không giả tạo, Tần Thiên tiếp xúc với hắn cũng không có gì áp lực.

“Bất quá đợi Nghiên Hạnh tỷ tỷ đưa điểm tâm, ngươi nhường cho ta một phần!” Tần Thiên nhân cơ hội đả kiếp.

“Tất cả đều cho ngươi cũng được!” Trang Tín Trung rộng rãi nói.

“Không thể như vậy được, đây là Nghiên Hạnh tỷ tỷ đặc biệt làm cho ngươi, nếu đều bị ta ăn, nàng không đau lòng sao!”

Trang Tín Trung ngược ngừng cười cười.

Lại nói tiếp, Phương Nghiên Hạnh gả cho Trang Tín Trung thật sự là một chuyện tốt, Trang Tín Trung thành thật hàm hậu, trọng tình trọng nghĩa, lại thông cảm cho thể tử, chưa bao giờ để Nghiên Hạnh thương tâm hoặc làm ra chuyện khiến Nghiên Hạnh khổ sở, càng không có tiểu thiếp thông phòng khiến Nghiên Hạnh ngột ngạt. Hơn nữa mẹ chồng lại là người yếu đuối, phu nhân thì quan tâm để ý, cũng trách không được Nghiên Hạnh không chỉ một lần nói với nàng, nàng ta kiếp trước đã tu luyện phúc khí, cũng bởi vậy đối với Tần Thiên đã từng khuyên nhủ nàng mà trở nên thân thiết hơn.

Sau đó, mọi người đều thực hành, Tần Thiên dạy Trang Tín Trung sao trà. Bên kia, Phùng sư phó với sự trợ giúp của Hải Phú cùng Trang Tín Ngạn giao tiếp, hắn rõ ràng không kiên nhẫn chờ Hải Phú bày ra giấy bút, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế chờ hắn mài mực, mất nửa canh giờ mới có thể nói rõ với Trang Tín Ngạn.

Thời điểm Phùng sư phó xoay người, vung trộm lau mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm, có vẻ thoải mái sau khi được giải phóng khỏi nhiệm vụ này.

Tần Thiên ở bên cạnh lặng lẽ nhìn một màn này, cúi đầu, có chút suy nghĩ.

Mặt khác, Đại phu nhân ngồi ở trong phòng, thời điểm đã thương lượng xong cùng Từ chương quý, Nguyệt Nương hỏi bà: “Phu nhân, nô tỳ biết người đem Nhị thiếu gia, Tam thiếu gia an bài đến phòng chế trà là vì trừng phạt bọn họ, nhưng mà nô tỳ vẫn không hiểu người vì sao cũng an bài Đại thiếu gia đến đó, phu nhân làm như vậy có dụng ý gì đặc biệt ư?”

Đại phu nhân bưng chung trà lục dứ màu phấn đậu lên, một tay bà cầm nắp lướt qua miệng chén, nhấp mấy ngụm, sau đó đặt chung trà xuống, chậm rãi nói: “An bài Tín Trung cùng Tín Xuyên đến phòng chế trà cũng không hoàn toàn vì trừng phạt bọn họ, bọn họ lúc trước đến Trà Hành đảm nhận vị trí quản sự, khó tránh khỏi mất cao hơn đỉnh, ta chính là muốn bọn họ tiếp xúc với công nhân tầng lớp dưới, hiểu biết tối tinh túy, bộ phận quan trọng nhất của Trà Hành,—— chế trà, để bọn họ biết tầm quan trọng của việc chế lá trà. Bởi dưỡng cảm tình của bọn họ đối với lá trà, Trà Hành, cùng với công nhân trong Trà Hành! Như vậy có lẽ sẽ giúp bọn họ xử sự thành thực hơn một ít.”

Nguyệt Nương gật gù đầu, thở dài: “Phu nhân quả thực dụng tâm lương khổ.” Lại nói: “Nhưng còn Đại thiếu gia?”

Đại phu nhân thở dài: “Tín Ngạn tính cách lãnh đạm xa cách, chỉ nguyện ý cùng vài người chúng ta tiếp xúc, nhưng chúng ta có thể ở bên nó bao lâu đây? Để nó đến Trà Hành, chính là muốn cho nó học được cách cùng người khác ở chung, về sau cho dù chúng ta rời khỏi, nó cũng sẽ không cô đơn tịch mịch. Hơn nữa, nó chung quy là trưởng tử Trang phủ, dù muốn cũng không thể trốn thoát trách nhiệm, cho dù bản thân có chỗ thiếu hụt, cũng phải tận tâm tận lực đối với gia tộc, đối với Trà Hành.”

Nói xong, Đại phu nhân cười cười, “Có Tần Thiên tính cách lạc quan ở bên cạnh hần, ta tin tưởng kết quả nhất định sẽ không khiến ta thất vọng.”

34. , Chương 066-067

Chương 66: Khoảng cách

Rất nhanh đã đến giờ cơm trưa.

Ba vị thiếu gia Trang phủ cũng hưởng chung đãi ngộ giống các công nhân khác, đều dùng cơm ở nhà ăn của Trà Hành.

Thời điểm Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung bước ra khỏi phòng sao trà, vừa vặn nhìn thấy Trang Tín Xuyên ôm thắt lưng, chân bước tập tễnh, kêu “Ồi” liên tục đi vào trong viện.

Như Tần Thiên đã đoán trước, một thân áo bào thêu hoa văn trên vạt áo đã trở nên dơ bẩn không chịu nổi, tóc tai hỗn độn, ngọc trâm lệch sang một bên, trên tóc còn dính không ít lá chè tươi, mặt chỗ sạch chỗ bẩn, nhìn qua muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu.

Tần Thiên ở một bên nhìn đến nhین không được “Xì” phát ra tiếng cười. Trang Tín Xuyên ở bên cạnh mắt lạnh nhìn, không có vẻ mặt gì đặc biệt, mà Trang Tín Trung vội tiến lên hỏi: “Nhị ca, huynh không sao chứ!”

Trang Tín Xuyên vốn thân thể cao quý, cơm bưng nước rót, làm sao từng phải chịu khổ thể này. Vốn hần định ngồi nghỉ nhàn hạ, để gã sai vặt của mình đi chuyển, nhưng lão Phùng sư phó kia lại chạy tới trông coi, hần rơi vào đường cùng, đành phải tự mình làm, toàn thân khắp nơi đều đau nhức, trong lòng cũng căm tức đến cực điểm.

“Lão sư phó chết tiệt kia, một ngày nào đó ta sẽ cho hần biết sự lợi hại của ta!” Trang Tín Xuyên nhe răng trợn mắt.

Trang Tín Trung giúp đỡ hần, nói: “Nhị ca, Phùng sư phó là người mà Đại nương tôn trọng, huynh cũng không thể nghĩ như vậy!”

Trang Tín Xuyên sai Đức Nghĩa đâm lưng cho hần, sau đó tức giận liếc trắng mắt: “Hần khiến ta ra nông nỗi này, mất hết cả cốt khí! Người quên là ai đã đánh cho chúng ta không bước nổi xuống giường? Là ai khiến chúng ta đường đường là thiếu gia lại phải làm việc, sinh hoạt với mấy công nhân thô tiện ở đây?”

“Nhị ca huynh sao có thể nghĩ như vậy? Chúng ta đã làm sai, Đại nương cũng vì muốn tốt cho chúng ta thôi! Huống hồ Đại ca cũng cùng chúng ta tới mà, Đại nương rất công bằng.”

“Vì tốt cho chúng ta?” Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, xoay mặt liếc Trang Tín Ngạn một cái, kỳ dị nói: “Còn không biết vì ai nữa đây, từ kẻ cầm điếu đến nha hoàn hạ nhân đều có thể chạy tới Trà Hành, cũng không biết bà ta có chủ ý gì!”

Nói xong, lại trừng mắt nhìn Trang Tín Trung: “Cũng chỉ có người tin tưởng bà ta, đồ ngốc!”

Trang Tín Ngạn ở một bên thấy rõ bọn họ nói chuyện, sắc mặt càng ngày càng lạnh.

Huynh đệ với nhau, ngay cả huynh đệ cũng nhục nhã mình, huống chi là người bên ngoài?

Bên kia, Trang Tín Xuyên cười lạnh hai tiếng, ánh mắt dạo qua một vòng trên người Tần Thiên, khoe miệng lộ ra cười lạnh ý vị thâm trường, sau đó được Đức Nghĩa nâng đỡ, lăm lăm đi vào bên trong.

“Hai vị thiếu gia, đến giờ ăn cơm rồi!” Tần Thiên ở bên cạnh kêu lên.

Trang Tín Trung xoay người đi vào, đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, hai người cùng nhau hướng về phía nhà ăn.

Nhà ăn có đặt mười bàn dài bằng gỗ, mỗi một chiếc bàn có thể ngồi mười mấy người, phía trước nhà ăn có một cái bàn lớn, có vài bồn gỗ đặt lên trên bàn, bên trong đựng đồ ăn, có mấy thân ảnh sơ phó đầu bếp đeo tạp dề đứng phía sau bàn, tay cầm khay đựng đồ ăn đưa cho công nhân đang xếp hàng theo thứ tự.

Làm việc ở Trang phủ đều là người thô tục, hoặc là gia nô Trang phủ, hoặc là bình dân từ bên ngoài chiêu nạp vào. Mỗi ngày mọi người đều chỉ có chút ít thời gian thanh nhàn, nên ai cũng ngồi cùng một chỗ nói giỡn, chửi má nó, không chút cổ kị, ở nhà ăn huyền não âm ỉ.

Nhưng thời điểm Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung xuất hiện ở nhà ăn, mọi người đều cổ kị, không hèn mà cùng an tĩnh lại.

Trong lúc nhất thời, một trăm ánh mắt nhất tề xoát xoát nhìn hai vị thiếu gia tôn quý, có người đứng lên, có người ngẩn ngơ, có người đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, có chút không biết theo ai.

Trang Tín Trung mặc dù đã làm việc ở Trà Hành khá lâu, nhưng lúc trước đều dùng cơm trong phòng, chưa bao giờ tới nơi này, nhìn thấy công nhân mặc áo ngắn vải thô, sờ mũi sờ đầu, nhất thời cũng có chút không được tự nhiên.

Mà Trang Tín Ngạn nhíu nhíu mày, thản nhiên nhìn lướt qua toàn cảnh, vẫn là bộ dáng lạnh lùng, đừng có tới gần.

Tần Thiên thấy có một bàn dài trống mấy chỗ ngồi, vội vàng đi qua, lấy khăn giắt bên hông phất phất, sau đó nói với bọn họ: “Hai vị thiếu gia, ngồi bên này đi.”

Trang Tín Trung cũng Trang Tín Ngạn ngồi xuống, ngồi cùng bàn còn có năm công nhân khác, thấy bọn họ ngồi lại đây, nha nha kêu một tiếng “Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia.” Sau đó liền cúi đầu ăn cơm, cũng không dám nói thêm điều gì.

Trang Tín Ngạn sắc mặt thản nhiên, làm như người quanh mình không hề tồn tại, Trang Tín Trung đối mặt với công nhân đang bất an khẩn trương, mà với việc Đại ca không coi ai ra gì, cũng xấu hổ không thôi.

Tần Thiên cùng Hải Phú và Hoài An đi lấy cơm về, thấy một bàn công nhân đã ăn xong rồi rời đi, cũng không còn công nhân dám đến đây ngồi nữa, một bàn lớn có thể ngồi mười mấy người mà chỉ có hai người bọn họ, trống rỗng, những người xung quanh cũng không dám nói lời nào, trong nhà ăn im ắng, chỉ nghe thanh âm bát đĩa, cùng vài tiếng ho khan.

Mà Trang Tín Trung có lẽ do áp lực quá lớn, cũng lặng lẽ cách Trang Tín Ngạn ra một khoảng. Trang Tín Ngạn thần sắc lãnh đạm, dường như không thêm quan tâm.

Tần Thiên nhận ra, Trang Tín Trung dường như với Trang Tín Xuyên còn thân mật hơn một chút. Đối với Đại ca, Trang Tín Trung kính sợ có thừa, cộng thêm cảm giác vô thức không biết nên tiếp cận thế nào.

Hải Phú cùng Hoài An đem hộp cơm tới đặt trước mặt chủ tử, sau đó tự đi lấy cơm, ba người bưng bát ăn bên cạnh bàn, không có đạo lý hạ nhân ngồi cùng bàn với chủ tử. Nhưng Tần Thiên lúc này làm việc, cánh tay trưởng mỗi, bưng bát ăn cũng phải cố hết sức, liền ngồi xuống ở bàn bên cạnh, cùng các công nhân khác ngồi cùng một chỗ.

Trong đó có người quen biết Tần Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Tần Thiên, người nói phu nhân sao lại để mấy thiếu gia tới nơi hỗn độn này làm gì? Bọn họ thân thể khang quý, không thể so với mấy kẻ thô tục như chúng ta!”

“Đúng vậy, Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia thì thôi không nói tới, nhưng Đại thiếu gia là người cầm điếu, có khả năng giao tiếp sao?” Bên cạnh một người không nhận được nói, lập tức liền có người lấy khuỷu tay thúc hấn một cái, người nọ ý thức được mình lỡ lời, che miệng, nhỏ giọng nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, ta không cố ý nói như vậy, người đừng nói với phu nhân!”

Tần Thiên cười cười, “Yên tâm.” Lại nói: “Phu nhân có đạo lý của bà, mọi người cũng đừng đa tâm, nên làm gì thì cứ làm đi.”

“Chỉ là bỗng nhiên có mấy vị công tử, chúng ta cả người không được tự nhiên, ngay cả ăn cơm dường như ăn cũng không ngon!” Mọi người ừ ừ.

Tần Thiên nhìn hướng về phía bàn bên kia, thấy Trang Tín Ngạn tay cầm chiếc đĩa, chiếc đĩa bằng gỗ mun đen, tô điểm ngón tay thon dài như ngọc của hắn trở nên trắng noãn, hắn cúi đầu nhìn đồ ăn trong chén, chậm chạp không động đĩa, hai hàng lông mày khinh túc, hiển nhiên không quen thức ăn nơi này. Trang Tín Trung hiển nhiên ăn cũng không thoải mái, hai huynh đệ trong lúc đó không có trao đổi gì cả. Trang Tín Trung thường xuyên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nhưng Trang Tín Ngạn lại dường như không để ý đến ý tứ của hắn, không nhanh không chậm chọn cơm ăn.

Tần Thiên cảm thấy, Trang Tín Ngạn người này hoàn toàn sống trong thế giới của mình, hắn không chịu bước ra khỏi thế giới đó, cũng không chịu để người khác đi vào. Đối với ngoại giới cảnh giác rất nặng, trừ bỏ một vài người, hắn rất hiếm khi cùng ngoại nhân trao đổi.

Thật đúng là tính tình quái dị, không thèm để mắt tới người khác! Tần Thiên bĩu môi, sau đó không hề để ý tới hắn, vui vẻ ăn cơm. Kỳ thật mà nói, cơm ở đây cũng không tệ lắm, ít nhất so với căn tin trong trường học ở kiếp trước của nàng còn ngon hơn nhiều!

Tần Thiên rất nhanh đã ăn xong, thấy Trang Tín Ngạn còn chưa xong, liền một mình chạy đến giếng nước hậu viện rửa mặt rửa tay.

Phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm: “Nghe nói người đã trở thành nha hoàn bên người của đại ca ta?”

Tần Thiên quay đầu lại, thấy Trang Tín Xuyên đứng cách đó không xa, hắn vừa đi qua trường bào màu tối, cũng chải vuốt lại tóc tai, nhìn qua tinh thần có vẻ đã khởi sắc hơn!

Tần Thiên nhìn quanh trái phải, giờ này nơi đây rất ít người đến, trong viện chỉ có hai người bọn họ.

Nàng không lên tiếng, cúi đầu định rời đi, nhưng thời điểm đi qua Trang Tín Xuyên, lại bị hắn giơ tay ngăn lại, ngực cơ hồ đụng tới ngực của nàng, Tần Thiên giận dữ, lui ra phía sau, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhị thiếu gia ngăn ta lại là muốn làm cái gì?” Bất quá nàng cũng không sợ, nơi này nhiều người như vậy, chắc hẳn cũng không dám làm ra chuyện gì. Chỉ có điều nếu bị người khác thấy nàng cùng Nhị thiếu gia ở cùng một chỗ cũng không tốt. Cho nên Tần Thiên nóng vội muốn rời đi.

“Đi theo hắn còn không bằng đi theo ta, một kẻ cầm điếu như hắn thì có tiền đồ gì? Chỉ cần người theo bổn thiếu gia...” Trang Tín Xuyên tiến lên từng bước, cười cười, lộ ra gương mặt tuấn lãng, nhưng ở trong mắt Tần Thiên lại chỉ thấy chán ghét không nói nên lời. Hắn vươn tay sờ lên mặt Tần Thiên, Tần Thiên hung hăng hất ra, hắn cũng không thèm để ý, chỉ nhíu mày, cười nói: “Tần Thiên, trong phủ nha hoàn xinh đẹp không thiếu, nếu ta yêu thích, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, nhưng mà ta thích người thông minh linh hoạt, thú vị, gai góc, chỉ cần thật tình theo ta, về sau ngoại trừ chủ mẫu, người sẽ là nữ nhân có địa vị trong Trang phủ! Hắn tuy rằng là con trai trưởng, nhưng người hắn cũng biết, cuối cùng người thắng sẽ chỉ là ta...”

“Ta đối với Nhị thiếu gia một chút suy nghĩ không an phận đều không có, Nhị thiếu gia về sau đừng nói với ta những lời này nữa, nếu không ta sẽ nói với phụ nhân!” Tần Thiên cắn răng nói.

Trang Tín Xuyên cười lạnh: “Người bất quá chỉ là một hạ nhân, ta cho dù cưỡng bức người, Đại nương có thể xử lý ta sao?” Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một chiếc vòng cổ, trên châu trên vòng hạt to đều đặn, trong suốt mượt mà, vừa thấy liền biết giá trị xa xỉ.

“Vòng này vốn mua cho Bích Quân, nhưng ta tặng cho người, người xem ta thương người như vậy, Tần Thiên...” Hắn đến gần từng bước, bỗng nhiên thanh âm trở nên nhu hòa: “Đối với nữ nhân khác cho tới bây giờ ta cũng chưa làm như vậy, chỉ có đối với người, chẳng lẽ kẻ điếc kia còn tốt hơn ta sao?”

“Người khác thì kệ họ, ta không cần!” Tần Thiên nhìn hắn âm thanh lạnh lùng nói, “Ta tuy rằng chỉ là hạ nhân, nhưng hiện tại cũng là người bên cạnh Đại thiếu gia. Phụ nhân nếu biết người luôn dây dưa với người của Đại thiếu gia, không biết sẽ nghĩ như thế nào? Trang phủ tương lai là ai làm chủ còn chưa biết, nhưng rõ ràng, hiện tại vẫn là Đại phụ nhân làm chủ, nếu không Nhị thiếu gia cũng không cần phải tới chỗ này!”

“Người...” Trang Tín Xuyên sắc mặt trầm xuống, nắm chặt vòng cổ trong tay, “Khá lắm, nha đầu này thật biết cách mắng mỗ!”

“Tần Thiên còn muốn làm việc, Tần Thiên cáo lui!” Nói xong, liền lướt qua bên người hắn ra hậu viện, Trang Tín Xuyên muốn kéo nàng lại, nhưng rốt cục cũng cố kỵ phụ nhân, hắn nhìn bóng dáng nàng, trong lòng vừa yêu vừa hận.

Tần Thiên vừa ra viện, đã thấy Linh Nhi cầm theo một hộp đứng ở ngoài cửa, cũng không biết đã đứng bao lâu. Nàng ta hôm nay mặc một kiện quần hồng sam tử, gương mặt xinh đẹp đánh chút phấn, hiển nhiên đã trang điểm tỉ mỉ. Nàng ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lẽo. Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng ta, không thèm chào hỏi, đi lướt qua bên cạnh.

Linh Nhi nhìn chằm chằm bóng dáng của nàng, thấy Tần Thiên đi xa, mới xoay người đi vào trong viện.

Chờ Linh Nhi tiến vào, Tần Thiên đi ra xa bỗng nhiên vòng trở về, nấp ở ngoài cửa, vụng trộm nhìn ngó.

Chương 67: Chân tướng

Chuyện bị Nhị di thái thái sắp đặt âm mưu tuy rằng đã qua, nhưng có một việc Tần Thiên vẫn trăm tư không thể lý giải, đó chính là Linh Nhi đối với mình có hận ý không chút giấu giếm. Nhưng trong ấn tượng của Tần Thiên, ngoài vụ việc giặt quần áo hồi đó, Tần Thiên cùng nàng ta cũng không có tiếp xúc, chuyện lần đó kết thúc viên mãn, không thể nào khiến nàng ta sinh ra oán hận lớn như vậy, khẳng định còn có nguyên nhân gì đó mà mình không biết.

Có câu cửa miệng, không có tâm hại người, cũng phải có tâm phòng người, nàng nhất quyết phải làm rõ chân tướng chuyện này, nếu không... Tần Thiên có dự cảm, loại oán hận này nhất định sẽ gây ra phiền toái lớn hơn nữa.

Hôm nay Linh Nhi đứng bên ngoài nghe lén, hơn nữa bộ dáng kia, vẻ mặt kia, chẳng lẽ đúng là có liên quan đến Trang Tín Xuyên?

Tần Thiên giả bộ rời khỏi, chờ Linh Nhi không có đề phòng, lại lén lút quay trở về, nhằm thấu hiểu huyền cơ.

Tần Thiên nấp ở sau mấy bao trà ngoài viện, vừa không bị người ở bên trong phát giác, người bên ngoài cho dù đi qua không lưu ý cũng sẽ không phát hiện.

Nàng vụng trộm nhìn vào trong, thấy Linh Nhi đã thay đổi bộ dạng, ẩn chứa tình ý, khuôn mặt tươi cười, trong suốt đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, dịu dàng nói “Thỉnh an Nhị thiếu gia.”

Trang Tín Xuyên thấy chung quanh không có người, liền vòng tay ôm nàng ta vào trong lòng, nâng cằm nàng ta lên, cười nói: “Linh Nhi, ngươi hôm nay sao lại đến đây, có phải nhớ ta không?”

“Biết còn hỏi!” Linh Nhi rúc vào trong lòng Trang Tín Xuyên, một bên lấy tay chỉ chỉ vào ngực hắn, một bên tung mị nhãn, dùng thanh âm ngáy chết người nói: “Nhị di thái thái sợ thiếu gia ở trong này ăn không ngon, sai người đưa cơm, người ta muốn gặp thiếu gia, cố ý đoạt lấy việc này, giữa trưa trời nắng như vậy, người ta một chút cũng không ngại!”

Trang Tín Xuyên cúi đầu hôn lên miệng nàng ta vài cái, “Linh Nhi ngoan, đợi thiếu gia mua son phấn cho ngươi, cho ngươi trắng nõn trắng nà, xinh đẹp như hoa!”

Linh Nhi tươi cười cứng đờ, nhẹ giọng nói: “Thiếu gia rất bất công, Tần Thiên cái gì cũng chưa làm, người lại tặng nàng ta vòng cổ trân châu, Linh Nhi là thật tình, lại chỉ có son phấn!”

Trang Tín Xuyên mặt trầm xuống, đẩy nàng ta ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi đã nghe thấy hết.” Hắn vỗ vỗ quần áo trên người mình, “Đem thực hộp để đây, ngươi trở về đi!” Nói xong xoay người sang chỗ khác.

Linh Nhi khó chịu, tiến lên từng bước, “Thiếu gia, người đã nói với Nhị di thái thái muốn Linh Nhi chưa, Linh Nhi đã là người của thiếu gia, tuổi cũng không còn nhỏ, thiếu gia lại không mở miệng, Nhị di thái thái chỉ sợ sẽ tùy tiện gả Linh Nhi đi!”

“Chuyện này bốn thiếu gia đã có chủ trương!” Trang Tín Xuyên thanh âm lạnh hơn.

Linh Nhi thấy vậy, trong lòng bị kiềm hãm, thốt ra, “Thiếu gia có phải vì Tần Thiên hạ lưu, cho nên bây giờ không thích Linh Nhi nữa!”

Trang Tín Xuyên xoay người, giơ tay tát một cái trên mặt Linh Nhi, “Hạ lưu gì đó, người cũng không ngấm lại thân phận, bắt quá chỉ là một tiện tỳ, bổn thiếu gia muốn người thì để mắt đến người, bổn thiếu gia thích ai, không thích ai, người quản được sao? Người ngoan ngoãn câm miệng nghe lời, bổn thiếu gia có lẽ còn có thể cho người trở thành nha hoàn thông phòng, nếu người còn dám chít chít méo mó quản sự bổn thiếu gia, bổn thiếu gia sẽ bán người cho kỹ viện! Muốn nam nhân phải không, nơi đó có rất nhiều nam nhân đó! Nhìn cái gì!” Tiếp theo quát lên một tiếng lớn, “Còn không cút cho ta!”

Linh Nhi bụm mặt, nước mắt tràn mi, òa khóc chạy ra ngoài.

Trong viện Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, nhắc thực hợp lên, cũng rời khỏi sân.

Mãi cho đến lúc hai người đều đi xa, Tần Thiên mới bước ra.

Hóa ra việc là như vậy, thật đúng là tai bay vạ gió.

Tiếp theo lại cắn răng, thâm hận, đều là do Trang Tín Xuyên khiến ta gặp phải phiền toái!

Xem ra mình về sau phải cẩn thận đến Linh Nhi mới được...

Kế tiếp lại làm việc tại phòng sao trà, Tần Thiên phát hiện, Trang Tín Ngạn tuy rằng không giao tiếp tốt, nhưng vẫn rất cố gắng làm việc. Toàn bộ buổi chiều đều liên tục sao trà, thủ pháp cũng dần dần linh hoạt hơn, người bên ngoài thấy hẳn là một thiếu gia mà ra sức làm việc như vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên.

Trang Tín Trung thì hơi ngốc, hẳn lúc trước chưa bao giờ tiếp xúc việc này, nên còn luống cuống tay chân, không chỉ lá trà bị hủy mà còn bị phỏng tay, cũng may bọn hắn luyện tập đều là một ít trà thô không đáng giá lắm, cũng không có tổn thất gì lớn. Mà Trang Tín Xuyên thì tiếp tục chuyển trà.

Mãi cho đến lúc mặt trời lặn xuống núi mới hoàn thành một ngày làm việc.

Ba vị thiếu gia đều có chút mệt mỏi không chịu nổi, đặc biệt là Trang Tín Xuyên, mệt rũ rời, ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Trở lại Thanh Tùng viện, đã thấy Thu Lan cùng Thái Hà, Thanh Liễu mấy nhị đẳng nha đầu cùng vài tiểu nha đầu nói chuyện phiếm trong sân, dường như đang nói rất hăng say, thấy thiếu gia cùng Tần Thiên trở về thì vội vàng ngậm miệng.

Đại Nha hoàn Bích Liên gọi người múc nước pha trà.

Thái Hà cùng Thu Lan tiến vào pha trà, vài tiểu nha hoàn đi theo phía sau bưng chậu nước, vãi bông.

Đại thiếu gia vào phòng, bởi vì Tần Thiên cũng muốn rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi, cho nên Bích Liên bưng trà đi vào. Lúc này, Thái Hà nhìn Thu Lan bên cạnh liếc mắt một cái, cười nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, vừa rồi Thu Lan còn nói thiếu gia nhiều quý củ, lo lắng người vừa tới chiếu cố thiếu gia không tốt!”

Thu Lan mặt lập tức đỏ bừng, nhìn Thái Hà cả giận: “Thái Hà, người... Người sao có thể nói ra!”

Bên cạnh vài tiểu nha hoàn hé miệng cười.

Thái Hà tiếp nhận chậu nước từ tay tiểu nha hoàn đặt lên bàn, cười tủm tỉm nhìn Thu Lan liếc mắt một cái, nói: “Sao không thể nói ra? Người là người hầu hạ thiếu gia trước đó, kinh nghiệm rất phong phú, nói ra, để Tần Thiên hướng người thỉnh giáo một chút, hầu hạ thiếu gia cho tốt a!”

Thái Hà này chính là nha hoàn Tần Thiên nhìn thấy lúc trước đã cùng Thu Lan không coi ai ra gì cãi nhau sau lưng Trang Tín Ngạn, xem ra hai người bất hòa cũng không phải ngày một ngày hai.

“Ta... Ta chỉ là... Tùy tiện nói thôi...” Thu Lan tối hôm qua mới nếm phải lợi hại của Tần Thiên, biết nàng không dễ chọc, nhưng vì trong lòng buồn giận mới quản không được miệng mình, không nghĩ tới lại biến thành kết quả này, lập tức nàng chột dạ nhìn Tần Thiên, sắc mặt thay phiên nhau trắng rồi đỏ.

Thái Hà nhìn Thu Lan lộ ra gương mặt kích động, hé miệng cười.

Nhìn thần sắc mọi người, Tần Thiên lập tức liền hiểu được là chuyện gì, đại khái Thu Lan bức tức đối với việc mình đoạt vị trí của nàng ta, tâm sinh khó chịu, ở trước mặt người khác oán giận, lỗ miệng, bị Thái

Hà bán đứng. Mà Thái Hà muốn khơi mào bất hòa giữa mình và Thu Lan, mượn tay mình trừng trị Thu Lan, để nàng ta hả giận. Nàng ta biết mình hoàn toàn có năng lực này.

Có người tất có phân tranh, những lời này thật đúng là một chữ cũng không sai.

Bất quá nàng cũng không có hứng thú trừng trị người khác, lại càng không vì việc nhỏ không đáng để mất này mà tranh chấp với người khác. Loại chuyện này hoàn toàn không đáng để dẫn đến lục đục nội bộ.

Đang lúc mọi người chờ xem kịch vui mà Thu Lan cũng hối hận không ngừng, Tần Thiên lại mỉm cười, đi đến trước mặt Thu Lan, nói: “Người nói rất đúng, người hầu hạ thiếu gia đã lâu, ta hẳn nên hướng người thỉnh giáo, về sau ta có chỗ không rõ có thể tới hỏi người không!”

“A?” Đang run sợ trong lòng Thu Lan thực sự sôi, bên cạnh Thái Hà cùng mấy tiểu nha hoàn cũng lộ ra thần sắc ngoài ý muốn.

Thu Lan nhìn Tần Thiên, không biết nàng là thật tâm hay giả ý.

Tần Thiên cũng cười giải thích, nàng dựa theo tâm ý nói chuyện làm việc, tin hay không tùy nàng ta.

Nàng lại quay đầu lại nhìn Thái Hà liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu.

Thái Hà trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác bị nhìn thấu, trong lòng cả kinh, vội cúi đầu xuống.

“Đều đứng ở chỗ này làm cái gì, hầu hạ thiếu gia rửa mặt, rồi cùng tới viện của Đại phu nhân!” Thanh âm Bích Liên bỗng nhiên truyền đến.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, thấy Bích Liên cùng đã đổi cho Trang Tín Ngạn một thân áo choàng màu trắng, hẳn đang đứng ở cửa, cũng không biết đứng đã bao lâu.

Bất quá Trang Tín Ngạn nghe không thấy, mọi người trong lòng cũng không khấn trương, lập tức xoay người làm việc.

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái

Hầu hạ hoàn Trang Tín Ngạn rửa mặt rửa tay xong, Tần Thiên cùng Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn đến Thanh Âm viện.

Trang Tín Ngạn cùng Đại phu nhân dùng cơm chiều, hai mẫu tử lại đóng cửa phòng trao đổi một hồi. Lúc chuẩn bị đi, Đại phu nhân lại gọi Tần Thiên vào, hỏi tình huống một ngày nay của Đại thiếu gia, Tần Thiên cũng nhất nhất trả lời.

“Phu nhân, có điều này nô tỳ không biết có nên nói hay không!” Tần Thiên nhìn thoáng qua Trang Tín Ngạn ngồi bên cạnh, vẻ mặt do dự nói với Đại phu nhân.

Đại phu nhân gạt mình, buông chén trà xuống, “Chuyện gì, người nói đi.”

Lúc này, Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn ngồi cùng một chỗ, ở giữa là chiếc bàn có khắc hoa văn cúc mai.

Trang Tín Ngạn thấy thế, cũng nhìn Tần Thiên, thấy đôi mắt đen láy vòng vo chuyển, hai má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng tinh linh, trong lòng tức khắc dâng lên dự cảm bất hảo.

Hắn mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Thiên.

Tần Thiên tuy rằng cảm giác được ánh mắt hắn, lại không để ý tới, nàng tiến lên từng bước đi đến bên cạnh Đại phu nhân, hơi hạ thấp lưng, ở bên tai bà nhẹ nhàng nói: “Đại phu nhân, hôm qua Đại thiếu gia đi tiểu đêm tới 8, 9 lần... Hồi trước ở nhà Đại bá, có người hàng xóm cũng bị như vậy, cả đêm đi tiểu rất nhiều lần, ban đầu cũng không chú ý, sau đó thỉnh đại phu khám mới biết được thật có vấn đề...”

Đại phu nhân ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng, Tần Thiên vội vàng khấn trương nói: “Phu nhân, ta cũng không có ý rửa thiếu gia, ta chỉ cảm thấy thiếu gia đi tiểu đêm nhiều quá, lo lắng có vấn đề gì...” Nói xong vẻ mặt chân thành nhìn Đại phu nhân.

Chê cười, nàng ban ngày mệt như vậy rồi, buổi tối lại bị hắn chỉnh, nàng sống sao nổi? Chịu thiệt một lần là được rồi, nhưng không có đạo lý chịu đựng mãi, nàng cũng không phải kẻ ngược cưỡng!

Hiện tại nàng cũng không có nửa điểm oán giận, chỉ thật sự “Lo lắng” cho thân thể của chủ tử, đây không phải việc của một nha hoàn sao?

Bây giờ Đại phu nhân biết, xem hấn còn có dám làm vậy nữa hay không!

Đại phu nhân trong lòng cả kinh, tức khắc quay đầu nhìn về phía con, Trang Tín Ngạn tất nhiên thấy lời Tần Thiên nói, không muốn mẫu thân lo lắng, vội vàng khẽ lắc đầu phủ nhận.

Đồng thời, một cảm giác ức nghẹn xâm nhập vào đại não, làm cho hấn nhẹn không được khí huyết bốc lên.

Nàng dám nói hấn thậm không tốt? Tuy rằng chưa thành thân, nhưng đọc nhiều sách vở hấn vẫn hiểu được thậm không tốt đối với một người nam nhân mà nói có ý nghĩa gì. Nàng dám nghĩ hấn như vậy, còn nói trước mặt mẫu thân...

Thật sự là... Đáng giận!

Nhưng có thể làm thế nào, trách cũng trách không được, bởi vì nàng có ý tốt.

Trang Tín Ngạn tay đặt ở trên đùi nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt, chỉ cảm thấy nghẹn khuất trước nay chưa bao giờ có, hấn phải đem hết toàn lực mới miễn cưỡng có thể duy trì vẻ ngoài bình tĩnh.

Đại phu nhân nhìn con mặt xanh mét, lại nhìn Tần Thiên đang hé miệng cười, bỗng nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra, bà nghĩ nghĩ, nhẹn không được cười rộ lên.

35. , Chương 068-069

Chương 68: Tâm loạn như ma

Mãi cho đến lúc Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đều đã đi khỏi, Đại phu nhân vẫn còn cười.

Nguyệt Nương một bên tháo trang sức cho Đại phu nhân, một bên trêu ghẹo bà: “Phu nhân, Đại thiếu gia bị người ta nói thậm không tốt, người còn có thể cười vui vẻ như vậy a!”

Đại phu nhân miễn cưỡng ngừng cười, ho khan vài tiếng, “Người không nhìn thấy sắc mặt vừa rồi của Tín Ngạn? Thật sự rất thú vị.”

Nguyệt Nương ngừng tay, tinh tế suy nghĩ, cũng cười rộ lên, “Đúng vậy, đã lâu không thấy bộ dáng đó của Đại thiếu gia.”

Đại phu nhân thở dài, “Tín Ngạn mặc dù có chỗ thiếu hụt, nhưng lúc nhỏ vẫn rất thích tiếp xúc với người khác, nhưng tuổi càng lớn kiến thức càng nhiều, tính tình lại càng lạnh lùng, đặc biệt năm 15 tuổi xảy ra chuyện kia, khiến cho nó không muốn tiếp xúc với người khác nữa, mấy năm qua, người có từng thấy qua nó đối với người bên ngoài lộ ra chút cảm xúc nào không? Dường như không người nào có thể làm cho nó vui vẻ, cũng không người nào có thể làm cho nó tức giận, có đôi khi nhìn bộ dáng nó trong trẻo lạnh lùng, ta thực rất đau lòng.”

Nguyệt Nương cũng thở dài một tiếng.

“Nhưng hôm nay, Tần Thiên đơn giản chỉ nói mấy câu đã có thể làm cho nó tức giận, người cũng biết điều này ý chỉ cái gì?” Đại phu nhân nhớ tới, lại cười rộ lên.

Nguyệt Nương nghĩ nghĩ, cũng cười , “Có phải ý nói Đại thiếu gia đã bắt đầu chú ý Tần Thiên ?”

Đại phu nhân nhìn gương đồng, tay tháo trâm hoa mai xuống, chỉ cười không nói.

Bên này, Tần Thiên cùng Hải Phú theo Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện.

Vào cửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng như hàn băng nhìn chằm chằm Tần Thiên, hấn tuy rằng vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng không cách nào che giấu được lửa giận trong mắt.

Tần Thiên biết rõ là chuyện gì, lại giả ngu giả ngốc, nàng mở to hai mắt nhìn hắn, ánh mắt chớp chớp, vẻ mặt vô tội, như hỏi: “Có chuyện gì a?”

Hắn càng tức giận, nàng càng ra vẻ vô tội, thậm chí còn lộ ra mỉm cười ngọt ngào đáng yêu, khiến Trang Tín Ngạn tức giận đến mức nửa ngày cũng không thể bình hòa tinh thần.

Hắn xoa người, oán hận vào phòng, Tần Thiên ở phía sau nhìn bóng dáng hắn, trong lòng vui thích!

Cuối cùng nói thầm trong lòng, hừ, xem hắn về sau còn có dám chinh nàng nữa không! Nàng tuy rằng chỉ là nha hoàn, nhưng cũng không phải kẻ dễ để hắn đùa vui!

Tiếp đó, Hải Phú hầu hạ hắn tắm rửa, Tần Thiên giúp hắn trải giường, lại hỏi Bích Liên mượn giấy bút, chờ Trang Tín Ngạn đi ra, liền nhờ Hải Phú viết, “Tóc chưa khô mà ngủ sẽ bị đau đầu.” Sau đó đưa cho Trang Tín Ngạn xem.

Trang Tín Ngạn nhận lấy nhìn thoáng qua, bỗng nhiên hiểu ra, chẳng lẽ tối hôm qua nàng là ý tứ này?

Nhìn không được ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái.

Tần Thiên lại nhờ Hải Phú viết xuống: “Thiếu gia có thể xem sách, chờ tóc khô hãy đi ngủ, cũng không mất bao lâu.”

Tuy rằng biết bản thân trách lầm nàng, nhưng sắc mặt Trang Tín Ngạn vẫn lãnh trầm, hắn không có thói quen biểu đạt ý mình, cũng không biết bản thân có cần phải làm vậy hay không. Hắn lãnh nghiêm mặt, không để ý đến nàng, nhưng cũng không đi ngủ ngay, hắn lấy ra một quyển sách ở đầu giường, ngồi xuống bên cạnh bàn, nương theo ánh sáng ngọn đèn đọc sách.

Hải Phú thấy vậy, nói với Tần Thiên một hai câu, rồi đi ra ngoài.

Tần Thiên đi đến bên cạnh bàn, đem ngọn đèn thấp sáng một chút, lại lấy thêm một kiện áo khoác, phủ lên trên người Trang Tín Ngạn.

Tuy rằng không thích hắn lắm, nhưng mà có chức trách, vẫn nên làm việc cần làm a.

Trang Tín Ngạn được nàng khoác áo, nhưng sắc mặt cũng không bởi vậy mà trở nên hòa nhã.

Tần Thiên cũng không thêm để ý, xoa người ra khỏi phòng.

Trang Tín Ngạn xem sách một lúc, thấy Tần Thiên còn chưa vào phòng, trong lòng cảm thấy rất kỳ quái.

Nha đầu này, lại ở đâu giờ trò quỷ đây?

Nghĩ vậy, hắn buông sách xuống, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa, bỗng nhiên lại cảm thấy chính mình thực buồn cười

Đây hình như là sân viện của hắn, hắn hình như là chủ tử mà, làm sao hắn phải rón ra rón rén chứ...

Nghĩ vậy, hắn lại thẳng người, tăng thêm cước bộ, rồi bước ra ngoài.

Trên bàn tròn ngoài đại sảnh đốt một ngọn đèn, trên bàn bày đầy giấy Tuyên Thành, Tần Thiên ngồi ở bên cạnh bàn, tay cầm bút lông đang viết gì đó.

Trang Tín Ngạn làm bộ như phải đi tịnh phòng, thời điểm đi ngang qua bàn dùng khóe mắt liếc một cái, thấy nàng cầm một quyển sách bắt chước nét chữ trong đó thực dụng tâm tập viết.

Trang Tín Ngạn trong lòng buồn bực, nàng không phải không biết chữ sao? Lúc này, nàng còn tập viết cái gì?

Muốn tới xem thử, nhưng lại cảm thấy quá mức để ý chuyện này thực không có mặt mũi. Nàng chỉ là một nha đầu, dựa vào cái gì khiến mình chú ý?

Nghĩ vậy liền nhìn xuống lòng hiếu kỳ, chậm rãi đi qua, tiến vào tịnh phòng, đầu cũng không quay lại.

Nhưng trong lòng nôn nóng tựa như bị mèo cào, hắn cũng không biết bản thân vì sao lại kỳ quái như vậy, chỉ cảm thấy nha đầu này làm việc luôn khiến hắn xuất ý hồ liêu, khó có thể cân nhắc, khó có thể nắm giữ.

Đi tiểu xong, thấy Tần Thiên vẫn còn đang tập viết.

Trang Tín Ngạn rất muốn không để ý, nhưng ánh mắt lại nhìn không được liếc nhìn qua. Vừa vặn Tần Thiên cũng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, một đôi mắt đen lúng liếng được ngọn đèn chiếu rọi lưu chuyển ónh quang, vô cùng động lòng người.

Trang Tín Ngạn bất tri bất giác dừng bước, thấy nàng đã phát hiện mình, đơn giản đi qua.

Trên giấy tất cả đều là chữ viết, mặc dù không tính là xinh đẹp, nhưng cũng miễn cưỡng coi như tinh tế. Câu chữ trên cùng là xuất từ Kinh Thi.

“Quan quan sư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Hắn nhíu mày, câu này rõ ràng là biểu đạt tình ý nam nữ, nàng viết câu này để làm gì?

Lòng đầy nghi hoặc, nhìn không được rút bút trong tay nàng ra, Tần Thiên nhất thời không để ý, ngòi bút lướt qua lòng bàn tay nàng, lưu lại một vệt mực lớn.

“Ai nha, thật là, mỗi lần đều đã man như vậy!” Tần Thiên nhìn không được oán giận, đứng dậy chạy đến tịnh phòng rửa tay (“đã man”) =)))

Đã man? Trang Tín Ngạn cắn răng, nhìn xuống tức giận.

Tần Thiên rửa tay đi ra, thấy Trang Tín Ngạn viết xuống trên giấy nói, “Người viết câu này để làm gì?”

Chữ viết của hắn tinh tế tuyển tú, mà chữ của nàng so với hắn, lập tức biến thành chữ của tiểu hài tử vừa học viết chữ, ngây thơ buồn cười như vậy.

Tần Thiên chu miệng, Trang Tín Ngạn theo thói quen nhìn lên miệng nàng, đã thấy môi của nàng được ngọn đèn chiếu rọi đỏ au, giống như một đóa hoa mềm mại, làm cho hắn bất tri bất giác thất thần.

“Còn không phải vì muốn cùng người trao đổi, ta nếu là nha hoàn của người, không thể mỗi lần đều dựa vào Hải Phú để nói chuyện với người được...”

Nàng một bên lẩm bẩm, một bên viết xuống mấy câu chữ đơn giản: “Ta đang tập viết chữ, về sau cho dù Hải Phú không ở đây, cũng có thể giúp thiếu gia hiểu biết ý tứ của ta.”

Chữ phồn thể nàng chỉ biết nhận thức chứ không biết viết, dù thế nào cũng phải cố gắng luyện viết thật tốt, cho dù không phải vì cùng hắn trao đổi, có thể viết chữ đối với mình vẫn có lợi .

Trang Tín Ngạn giật mình, ngẩng đầu nhìn nàng, ngọn đèn phủ lên lông mi nàng đang buông xuống một tầng viền vàng, khuôn mặt phấn nộn ánh hồng nhuận, như có thể chảy ra nước vậy, nàng như vậy, rất thuận mắt...

Hắn nhìn nhìn, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời.

Dường như, chưa từng có người nào vì trao đổi với hắn mà tập viết chữ, cho dù là Hải Phú, cũng là do mẫu thân an bài.

Nàng thật tâm làm như vậy, hay là cố ý lấy lòng hắn? Bởi vì hiện tại Tín Xuyên thất thế, cho nên mới hướng về phía mình?

Nhất thời tâm loạn như ma, cảm thấy mọi việc thực không rõ ràng.

Hắn buông bút, xoay người đi vào phòng. Nhưng khi đến trước cửa phòng lại nhìn không được quay đầu lại, đã thấy nàng vẫn đang hết sức chuyên chú viết, ngọn đèn chiếu lên thân ảnh của nàng phá lệ nhu hòa.

Tần Thiên luyện viết chữ một canh giờ, thật sự mỏi mệt, mới thu thập một chút, trở về phòng ngủ.

Đêm đó, Trang Tín Ngạn không đi tiểu đêm lần nào, Tần Thiên ngủ thẳng cánh, vô cùng thoải mái, khiến nàng có cảm giác toàn thắng thỏa mãn!

Trang Tín Ngạn nằm ở trên giường, xuyên thấu màn trướng, nhìn thân ảnh nàng mông mông lung lung, hắn cảm thấy bộ dáng nàng duỗi người, càng giống đại hoàng miêu mà Hải Phú nuôi, yếu ớt, nhỏ bé ... Trang Tín Ngạn kéo kéo khoe miệng, tràn ra mỉm cười.

Mấy ngày kế tiếp, Trang Tín Ngạn đều cố gắng học sao trà, chỉ mất vài ngày cũng đã làm khá tốt. Trang Tín Trung cũng chậm rãi đi vào quỹ đạo, mà Trang Tín Xuyên sau khi đã nhận hết tra tấn, rốt cục thoát ly khổ ải, đi tới phòng sao trà cùng mọi người học tập, tất nhiên là luống cuống, bộ dáng thê thảm, gây ra không ít chê cười.

Trang Tín Xuyên mỗi lần về nhà liền tổ khổ, hôm nay, hắn giơ ra hai tay nổi đầy bọt nước oán giận nói với mẫu thân: “Nương, người nhìn xem, đây không phải tay của thiếu gia Trang phủ, chỉ sợ tay này so với dân đen còn thê thảm hơn, con rút cuộc chống đỡ không nổi nữa rồi...” Hắn phiền chán nói: “Từ ngày mai con không tới Trà Hành nữa!”

Lưu Bích Quân đau lòng trượng phu, vội vàng gọi người lấy thuốc mỡ bôi cho hắn.

“Ca, huynh không thể nhẫn cũng phải cố mà nhẫn nhịn!” Trang Minh Hỉ đi tới ngồi trước mặt huynh trưởng, nhìn hắn nói: “Hiện tại mặc kệ là người của Trà Hành, hay là dòng họ, đều cho rằng ca ca không có năng lực chủ trì Trà Hành, cho nên muốn ca ca mất nhẫn nại, do đó, ca ca càng phải khẳng định bản thân, thể hiện năng lực ọi người thấy, như vậy lần sau nếu có cơ hội đoạt quyền, cơ hội thành công mới lớn hơn một chút!”

Lúc này, Lưu Bích Quân bôi thuốc cho Trang Tín Xuyên không cẩn thận, móng tay làm vỡ bọt nước, máu loãng chảy ra, đau đến mức khiến Trang Tín Xuyên nhe răng trợn mắt.

“Nương, người nhìn xem, con không phải không muốn nhẫn nại, những gì nên làm con vẫn cố gắng làm, hơn nữa làm ở phòng chế trà quý quái kia thì có thể lộ ra năng lực gì chứ? Đại nương rõ ràng cố ý ngăn cản con!”

Nhị di thái thái nhìn con bộ dạng này, đau lòng không thôi, nàng nghĩ nghĩ, liền có quyết định, “Xem ra lần này lại phải nhờ dưỡng con hổ trợ!”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn hướng mẫu thân, nghi hoặc: “Chuyện bên trong Trà Hành, dưỡng có năng lực quản sao?”

“Con đã quên, hiện tại là khi nào?” Nhị di thái thái liếc nhìn nữ nhi, khéo miệng mỉm cười, bộ dáng đã định liệu trước mọi việc.

Trang Minh Hỉ tâm niệm thay đổi thật nhanh, cũng cười: “Đúng vậy, là thời điểm Trà Hành nói chuyện với quan phủ về việc vận chuyển trà!”

“Đúng, đúng, vận chuyển trà nằm trong tay dưỡng!” Trang Tín Xuyên kích động nắm chặt tay, kết quả đụng tới miệng vết thương, tru lên đau đớn.

“Thiên thời địa lợi nhân hoà, chúng ta chiếm hai thứ, chỉ đợi thiên thời vừa đến, vị trí dưỡng gia chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta!”

Nhị di thái thái vỗ vỗ con, mím môi, nặng nề mà thở ra một hơi.

Chương 69: Tái khởi phong ba

Trà Hành,

Từ chuồng quỹ hùng hổ đi vào phòng của Đại phu nhân.

Rất nhanh đã tới tiết Trung thu, Đại phu nhân đang cùng Giang quản sự thương thảo về vấn đề quà tặng chúc tết cho quan viên và tiền thưởng cho các công nhân làm việc trong Trà Hành.

Thấy Từ chuồng quỹ vẻ mặt khấn trương, Đại phu nhân trong lòng rung mình, bảo Giang quản sự lui xuống, lại sai Nguyệt Nương châm trà dọn chỗ.

“Không phải ta bảo ngươi đi đến chỗ Hồ đại nhân thương nghị vấn đề vận chuyển trà năm tới sao? Đã xảy ra chuyện gì.” Đợi Từ chuồng quỹ ngồi xuống, Đại phu nhân liền hỏi.

Từ chuồng quỹ lau mồ hôi trên trán, rồi mới nói: “Phu nhân, ta đi gặp Hồ đại nhân, nhưng Hồ đại nhân vừa thấy ta đã mở miệng nói, chuyện vận chuyển trà hắn chỉ muốn thương nghị với Nhị thiếu gia! Nói xong sai người đuổi ta ra ngoài.”

“Chỉ thương nghị với Tín Xuyên?” Đại phu nhân giận tái mặt, tay phải vỗ mạnh vào tay vịn ghế, xem ra, bọn họ vẫn không chịu hết hy vọng.

Đại phu nhân hướng về Từ chương quý vẫy tay, nói: “Người đi xuống trước đi.”

“Vâng.” Từ chương quý lo lắng lui xuống.

“Phu nhân, Hồ đại nhân đây là ý gì?” Nguyệt Nương khó hiểu.

Đại phu nhân trầm giọng nói, “Bọn họ không cam lòng ta xử trí Tín Xuyên như vậy, đang ép ta một lần nữa để Tín Xuyên cảm quyền. Cũng muốn nói cho ta biết, nói ọi người biết, địa vị của bọn họ ở Trang phủ là vô cùng trọng yếu!”

Nguyệt Nương ý thức được sự tình nghiêm trọng, trong lòng có chút hoảng: “Phu nhân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Vạn nhất để bọn họ thực hiện được, chẳng phải lại cho bọn họ cơ hội? Nếu về sau bọn họ luôn dùng điều này đến kiểm chế, chúng ta sẽ càng khó tránh né!”

Đại phu nhân trong lòng cũng có chút lo lắng, nếu Tín Xuyên quả thật có năng lực chấp chương Trà Hành, bọn họ có Hồ đại nhân làm chỗ dựa giống như hổ thêm cánh, đối với Trà Hành mà nói là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, Tín Xuyên làm người không tốt, tâm thuật bất chính, duy lợi, trước để hắn trở thành quân sự, đã gây ra chuyện lớn như vậy, nếu thật sự để hắn chấp chương Trà Hành, Trà Hành nhất định sẽ bị hủy ở trong tay hắn!

Tuy nhiên Hồ đại nhân cùng bọn họ gắn bó tương quan. Vận chuyển trà đối với Trà Hành mà nói giống như mạch máu trong cơ thể, không vận chuyển trà được, lá trà cũng không thể được bán ra khắp nơi, Trà Hành cũng tương đương bị hủy, khó khăn này thật không dễ vượt qua.

Đại phu nhân cau mày trầm ngâm một lúc lâu, sau đó phân phó Nguyệt Nương, “Nguyệt Nương, người cùng ta tới tri phủ nha môn một chuyến, lặng lẽ, đừng để lộ ra.”

Tri phủ nha môn.

Đại phu nhân ngồi kiệu nhỏ từ cửa hông nha môn tiến vào.

Phía trước nha môn là đại đường, phía sau là nơi ở của Tri phủ đại nhân.

Đại phu nhân hạ kiệu trong sân, được hạ nhân dẫn tới đại sảnh, chỉ chốc lát, tri phủ Vương đại nhân cùng phu nhân Hoàng thị đi ra tiếp đón.

Vương đại nhân đã hơn sáu mươi tuổi, Hoàng thị đại khái hơn năm mươi tuổi, hai người đều đang mặc y phục thường ngày. Bởi vì Đại phu nhân cùng Hoàng thị có chút giao tình, cho nên Vương đại nhân cũng rất chiếu cố Đại phu nhân. Nhưng rốt cuộc cũng không giống Hồ đại nhân cùng Lý Tú Mai có quan hệ thân thích, mà Vương đại nhân năm đó cũng không có dã tâm như Hồ đại nhân, cho nên Vương đại nhân không có khả năng giống Hồ đại nhân bảo hộ được Đại phu nhân nhiều như vậy.

Đại phu nhân hướng hai người hành lễ.

Hoàng thị vội vàng nói: “Hoa Anh, không cần đa lễ.” Lại lôi kéo nàng ngồi xuống ghế, cẩn thận đánh giá sắc mặt của nàng, nói “Hoa Anh, vì sao vẻ mặt ưu sầu?”

Đại phu nhân nhìn hai người đem sự tình ngọn nguồn nói ra.

“Đại nhân, vận chuyển trà đối với Trà Hành chúng ta có bao nhiêu trọng yếu ngài hẳn biết rõ, nhưng Hồ đại nhân này rõ ràng luôn can thiệp vào việc nội vụ của Trà Hành chúng ta, quả thật không thích hợp cho lắm. Hơn nữa, Tín Xuyên lúc trước làm ra chuyện gì ngài cũng rõ ràng, đứa nhỏ này tuyệt đối không thích hợp trở thành chương quản Trà Hành, Thịnh Thế chúng ta là Trà Hành lớn nhất tại Dương Thành, hàng năm nộp thuế mấy vạn lượng bạc, mặc kệ như thế nào cũng là thương nhân số một số hai vì triều đình quyền ngân lượng, Trà Hành chúng ta nếu khó giữ được, đối với bản thành, đối với triều đình mà nói, lúc đó chẳng phải càng tổn thất sao?” Đại phu nhân tình chân thiết ý khẩn cầu, “Thịnh đại nhân vì dân phụ làm chủ!”

Vương đại nhân yên lặng nghe xong, mặt lộ vẻ ngượng ngịu, “Đại phu nhân, không phải bản quan không giúp người, kì thực...” Vương đại nhân cùng Hoàng thị liếc mắt nhìn nhau, Hoàng thị thở dài, nói tiếp: “Hoa Anh, lão gia nhà ta tuổi tác đã cao, muốn cáo lão hồi hương.”

Đại phu nhân tâm trầm xuống, nhìn về phía Vương đại nhân, “Đại nhân từng nói qua, tuổi già chỉ chưa già, chỉ ở ngàn dặm, sao lại bỗng nhiên cáo lão hồi hương?”

Vương đại nhân vuốt vuốt chòm râu hoa râm, thở dài, đứng dậy, “Sau khi thái tử bị phế, khắp nơi thế lực rục rịch, tranh đấu gay gắt, thậm chí lan đến các địa phương xung quanh, bản quan đã già, không muốn bị cuốn vào trong thị phi này, thăm nghĩ hồi hương gieo trồng nuôi cá, an hưởng lúc tuổi già.”

Nghe xong lời này, Đại phu nhân tạm thời áp chế phiền não, thật tình thật lòng nói: “Giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, vị chi biết cơ, đại nhân là người đại trí tuệ, dân phụ chúc đại nhân thuận buồm xuôi gió, một ít việc nhỏ vụn vặt của dân phụ đã quấy nhiễu đại nhân.”

Có lẽ lời này của Đại phu nhân đã dẫn động đến Vương đại nhân, Vương đại nhân xoay người nhìn Đại phu nhân cười nói: “Đại phu nhân là nữ tử bản quan bội phục cũng như thưởng thức, bản quan có chuyện tiết lộ cho phu nhân biết, cũng giúp phu nhân có sự chuẩn bị.”

“Chuyện gì?”

Vương đại nhân chấp tay sau lưng, đi qua đi lại trong sảnh, chậm rãi nói: “Bản quan thu được tin tức, Hồ đại nhân đã nói chuyện với Tổng đốc đại nhân, Tổng đốc đại nhân đã thượng tấu lên trên để Hồ đại nhân tiếp nhận vị trí của bản quan.”

Đại phu nhân kinh hãi đứng lên: “Đại nhân ý nói, chờ đại nhân lui xuống, tiếp nhận sẽ là Hồ đại nhân?”

“Không sai...” Vương đại nhân dừng lại cước bộ, nhìn về phía Đại phu nhân, “Cho nên bản quan cho rằng Đại phu nhân tạm thời không nên chống chọi với Hồ đại nhân, không ngại lui một bước. Một khi xé rách da mặt, chỉ sợ Đại phu nhân ngày sau càng thêm khổ sở.”

Đại phu nhân ngã ngồi xuống ghế, trong lòng lạnh lẽo.

Lan Hoa viện.

Trang Tín Xuyên tựa vào tháp quý phi, Lưu Bích Quân ngồi ở một bên tay cầm một mâm bồ đào, một quả rồi lại một quả dút vào miệng hần, bên cạnh còn có một nha đầu khác, đang xoa bóp chân cho hần.

Trang Tín Xuyên nghiêng thân mình, hưởng thụ hầu hạ của thê tử và nha hoàn, thoải mái mất lim dim.

Lưu Bích Quân ngón tay chỉ chỉ ở trên mặt hần, cười duyên nói: “Phu quân, bồ đào ngọt hay không ngọt?”

Trang Tín Xuyên cầm tay nàng đặt ở bên môi hôn một cái, cười nói: “Ngọt, bồ đào ngọt, người càng ngọt hơn.” Nói xong, cũng không quên còn có nha hoàn ở đây, liền đem Lưu Bích Quân nằm xuống tháp, đặt ở dưới thân, một phen xoa nắn.

Lưu Bích Quân thở gấp liên tục, “Phu quân, còn có người ở đây...”

Trang Tín Xuyên cười nói: “Sợ cái gì, người nàng mang đến, về sau còn không phải của ta, vừa vặn để các nàng học tập, về sau cũng biết nên hầu hạ ta như thế nào”.

Nha hoàn bên dưới xấu hổ cúi đầu, về mặt xuân sắc.

Lưu Bích Quân hơi giận, Trang Tín Xuyên lại hôn miệng nàng một cái, sắc sắc nói: “Bất quá gia trong lòng hiểu rõ, thứ nhất đương nhiên là nương tử của ta, nàng nhìn xem, có ai có thể giống nương tử của ta hoa dung nguyệt mạo như vậy? Ta hiện tại thăm nghĩ đến nàng rồi, những người khác ta đều không muốn chạm vào?”

Lưu Bích Quân lúc này mới nở nụ cười, “Coi như chàng thành thật. Nếu không, ta cũng sẽ không lấy từ nhà mẹ đẻ mấy đồng bạc lớn chuyển tới nơi này!”

Trang Tín Xuyên tươi cười ngưng đọng, lại khôi phục nguyên trạng, “Biết nương tử tốt mà, ta sẽ thương người báo đáp người, ” nói xong tựa đầu cúi xuống ngực nàng ta, phát ra thanh âm chắc chắn.

Lưu Bích Quân ngẩng đầu lên, cười duyên, thở hào hển, bên cạnh nha hoàn xấu hổ đến mức cúi gằm mặt xuống.

Đúng lúc này, bên ngoài có người thông truyền: “Nhị di thái thái cùng Tứ tiểu thư đến.”

“Mất hứng!” Trang Tín Xuyên ngẩng đầu lên, Lưu Bích Quân vội vàng đứng dậy sửa sang lại quần áo.

Nhị di thái thái cùng Trang Minh Hỉ tiến vào, nhìn thấy Trang Tín Xuyên cà lơ phất phơ, mà Lưu Bích Quân quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, vẻ mặt đỏ bừng.

Hai người làm sao không rõ chuyện gì vừa xảy ra, Nhị di thái thái lập tức nhú mày, nếu đổi lại là người khác, Nhị di thái thái nhất định sẽ chỉ trích nàng ta ban ngày ban mặt câu dẫn Tín Xuyên, phá hư thân thể hần, nhưng với Lưu Bích Quân, Nhị di thái thái cũng khó nói, đành phải đem bất mãn nuốt vào trong bụng. Ai bảo bọn hần còn có rất nhiều chỗ cần dựa vào nhà mẹ đẻ của nàng ta chứ?

Trang Minh Hỉ cười đi lên gọi một tiếng: “Nhị ca, nhị tẩu.”

Lưu Bích Quân ngượng ngùng, cúi đầu mặt đỏ hồng nói câu: “Nương cùng muội muội trước ngồi chơi, ta đi sai nha hoàn đem điểm tâm lại đây.” Nói xong che mặt rồi đi ra ngoài.

Linh Nhi đi theo phía sau Nhị di thái thái, nhìn bóng dáng nàng ta, lòng sinh đổ kỵ. Tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Trang Tín Xuyên, thấy hần nhìn cũng không thèm nhìn mình, trong lòng vô hạn oán niệm.

Nhị di thái thái tới ngồi xuống thấp, nói: “Hôm nay sao không đến Trà Hành?”

“Đã có dưỡng làm chủ, con cần gì đi Trà Hành chịu khổ?” Trang Tín Xuyên cầm lấy Bồ Đào ở bên cạnh lên, ném vào trong miệng.

“Cũng đúng...” Nhị di thái thái gật đầu, tiếp theo lại cầm lấy tay hần nhìn nhìn, đau lòng nói: “Con cũng nên tỉnh dưỡng một chút, phụ nhân rắn rết kia, đã vậy còn ép buộc con quá mức.”

“Chuyện vận chuyển trà, không sợ Đại nương không thỏa hiệp, chỉ cần Đại nương lên tiếng, chúng ta có thể nhân cơ hội thừa thắng xông lên.” Trang Minh Hỉ cười một bên ngồi xuống cạnh bàn tròn khắc hoa văn hải đường, nghĩ nghĩ lại nói: “Còn phải sai người tới báo cho dòng họ biết được việc này, để bọn họ biết lợi hại của chúng ta, sẽ không che chở Đại nương!”

Nhị di thái thái cảm thấy có lý, vội vàng kêu tâm phúc đi làm việc này.

Lúc này Trang Tín Xuyên đứng lên nói: “Cần gì phiền toái như vậy, không bằng nhân cơ hội này bức Đại nương giao ra vị trí đương gia!”

Trang Minh Hỉ xem xét liếc mắt nhìn Đại ca, nói: “Nào có đơn giản như vậy, nay Đại nương có dòng họ làm chỗ dựa, Nhị ca ở Trà Hành địa vị không vững, lúc này xé rách mặt, chúng ta sẽ giống như lần trước, chiếm không được tiện nghi. Trước tiên ở Trà Hành giữ lấy địa vị, thu mua lòng người, biểu hiện chút năng lực, lại nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề thừa kế mới có thể trở thành đối thủ của người khác...”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ chậm rãi cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hơn nữa với thực lực của dưỡng, vị trí đương gia đương nhiên là vật trong lòng bàn tay!”

Trang Minh Hỉ đứng lên, đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, cười cười, nhẹ giọng nói: “Đại ca, lần trước chúng ta nóng vội, cho nên thất bại thảm hại, lúc này đây chúng ta nhất định phải rút kinh nghiệm, sắp đặt chu đáo rồi sau đó mới hành động”.

Trang Tín Xuyên quay đầu nhìn muội muội, thở dài: “Đáng tiếc muội muội thân là nữ nhi.”

Trang Minh Hỉ nhú mày cười nói: “Muội muội nhất định toàn lực tương trợ ca ca! Ca ca sự thành ngày sau đừng quên muội muội là được rồi.”

“Muội là bào muội của ta, ca ca dù thế nào cũng đều không quên muội muội tốt với ta.” Trang Tín Xuyên cười nói.

Nhị di thái thái ở bên cạnh nhìn hai đứa con của mình tương thân tương ái, trong lòng vô hạn thỏa mãn.

“Vậy hiện tại chúng ta nên làm như thế nào?” Nhị di thái thái nhìn về phía nữ nhi. Đối với nữ nhi thông minh, Nhị di thái thái cũng cảm thấy không bằng, không khỏi đắc ý, vì nàng thỉnh phu tử dạy đọc sách tập viết quả nhiên là lựa chọn chính xác.

Trang Minh Hỉ trong suốt cười: “Hiện tại chúng ta cái gì cũng đều không cần làm, bởi vì sốt ruột không phải là chúng ta.”

Một bên Linh Nhi thấy Nhị thiếu gia lại có hi vọng trở thành đương gia, trong lòng kích động không thôi, bản thân nếu trở thành thiếp thất của hắn, tuy rằng không thể so với chính thất uy phong, nhưng cả đời vinh hoa phú quý cũng hưởng không hết.

Đang nghĩ tới, lại nghe thấy Trang Tín Xuyên nói: “Không biết có thể nhân cơ hội này nói với Đại nương con muốn nha đầu kia hay không?”

Linh Nhi tâm trầm xuống, không khỏi cúi đầu, trong ánh mắt lộ ra ghen ghét.

36. , Chương 070-071

Chương 70: Hư quyền

Đêm đó, Đại phu nhân lần qua lộn lại ngủ không được. Tin tức Hồ tri châu sắp trở thành Hồ Tri phủ khiến bà tâm phiền ý loạn. Trở thành tri phủ trong tay quyền lực lớn hơn nữa, đối với bọn họ cản trở cũng càng nhiều, vị trí đương gia trong tương lai thật sự có thể do bà định đoạt sao?

Ngực từng đợt khó chịu, Đại phu nhân đứng dậy.

Bởi vì Nguyệt Nương có gia đình, cho nên buổi tối trực đêm là Lam Sơn. Lam Sơn nghe thấy động tĩnh, đứng lên, châm đèn thân thiết nói: “Phu nhân, ngủ không được sao? Có muốn uống nước không?”

Đại phu nhân lắc đầu, có chút mệt mỏi nói: “Ta không sao, ta tự làm được, người đi vào sương phòng bên cạnh ngủ đi.”

Lam Sơn nghe lệnh, đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài.

Lam Sơn đi rồi, Đại phu nhân thổi tắt ngọn nến trên đầu giường, biến mất trong bóng đêm.

Bà nhìn bóng cây lay động qua cửa sổ, trong lòng suy nghĩ.

Sau vụ trà giả, có phải bà nên quyết tâm ngoan tuyệt giao Tín Xuyên cho quan phủ? Có lẽ hôm nay sẽ không phiền lòng như vậy.

Nhưng lập tức lại lắc đầu, vô dụng, có Hồ đại nhân, Tín Xuyên nhất định bình an trở về, mà Tín Trung khẳng định sẽ trở thành người chịu tội thay. Bọn họ vì tranh đoạt địa vị đương gia, bởi vì xé rách da mặt, làm đến đường cùng, sẽ càng không chút nào cổ kỵ.

Trận tranh đoạt này căn bản không thể tránh khỏi.

Đại phu nhân phiền lòng, xuống giường, đi tới bức họa của Trang lão gia.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu sáng lên gương mặt anh tuấn của Trang lão gia trong bức họa.

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn, nhẹ giọng nói: “Lão gia, người cũng biết Hoa Anh có rất nhiều gánh nặng? Nhưng Hoa Anh biết, Hoa Anh trên người không chỉ gánh vác hy vọng cùng tín nhiệm của lão gia, cũng gánh vác vận mệnh của hơn một ngàn người, cho nên mặc kệ gặp phải nhiều khó khăn, Hoa Anh nhất định sẽ kiên trì cố gắng.”

Ngày hôm sau, Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn thương lượng việc này, cũng giữ Tàn Thiên lại.

Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn ngồi xuống, Hải Phú đứng ở bên cạnh viết lời của Đại phu nhân .

“Việc vận chuyển trà không có cách nào khác, có điều nếu thật sự để Tín Xuyên đi làm lúc này, chỉ sợ bọn họ sẽ đưa ra nhiều yêu cầu hơn, khả năng lớn nhất muốn một lần nữa cầm quyền ở Trà Hành!” Đại phu nhân nói tới đây, lắc đầu, “Ta thật sự lo lắng nếu quyền lợi lại giao cho Tín Xuyên. Ai biết hẳn có thể hay không lại gặt ta làm ra chuyện gì đó?”

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân gương mặt lo âu tiêu tụy, tâm đau lòng, lại tự trách, chính mình nếu không phải cái dạng này, mẫu thân sẽ không phải phiền não như vậy?

Nguyệt Nương ở một bên lo lắng nói: “Lam Sơn nói, phu nhân vì việc này cả đêm đều không nghỉ ngơi. Thật sự là làm cho người ta lo lắng”.

Trang Tín Ngạn thấy lời này trong lòng càng thêm lo lắng, hẳn cầm tay mẫu thân, vẻ mặt thân thiết, muốn thay mẫu thân phân ưu, nhưng nhất thời lại chưa nghĩ ra được biện pháp gì.

Tần Thiên ở một bên hiểu rõ sự việc, lại thấy Đại phu nhân mày nhíu chặt, vẻ mặt ưu phiền, trong lòng rất đồng tình với nữ tử kiên cường mà gian nan này, nàng quyết tâm, tâm niệm thay đổi thật nhanh, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nhin không được lên tiếng nói: “Phu nhân, Nhị thiếu gia nếu muốn cầm quyền, không ngại để hẳn nắm hư quyền!”

“Nắm hư quyền?” Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn đều ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn nàng. Đồng thời trong lòng lại tràn ngập chờ mong.

Tần Thiên nói: “Phu nhân giao cho hẳn một vị trí quản sự cũng không sao, chỉ có điều cũng không để cho hẳn nắm giữ quyền lợi thực tế, mặc kệ hẳn muốn làm cái gì, tất nhiên phải có liên hệ với địa vị quản sự của hẳn, phu nhân có thể giao cho quản sự khác hạ lệnh. Nhị thiếu gia mặc kệ có phối hợp với vị quản sự đó hay không, đều phải có người nhúng tay vào hoặc có sự phân phó của người, còn có thể sắp xếp một người đáng tin tưởng trở thành trợ thủ cho hẳn, kiểm soát hẳn, để cho hẳn nắm quyền, nhưng không có quyền quản lý thực sự, tin tưởng hẳn cũng không thể gây ra được chuyện gì.”

Đại phu nhân suy tư một hồi, mày dần dần giãn ra, bà cười nói: “Tần Thiên đầu óc thật nhanh nhạy, ta vốn phiền não mà vấn đề chỉ cần nàng nói hai ba câu liền giải khai! Tốt, rất tốt, có thưởng, có thưởng!” Kích động vội phân phó Nguyệt Nương thưởng cho nàng một lượng bạc.

Tần Thiên cười hì hì tiếp nhận, kỳ thật cũng không có gì, nơi nàng công tác kiếp trước, cấp trên an bài kẻ thân thích không không có tài lại không thể cự tuyệt thì làm như vậy, nàng đã thấy nhưng không thể trách. Bất quá có thể giúp đỡ Đại phu nhân, lại có bạc lĩnh, nàng rất vui vẻ.

Giải quyết nan đề, Đại phu nhân trong lòng đã định, nhưng thấy con vẫn nhíu mày, không khỏi hỏi: “Tín Ngạn, còn có vấn đề gì sao?”

Trang Tín Ngạn vốn định nhắc bút, nhưng thấy mẫu thân lại lộ ra thần sắc khẩn trương, trong lòng mềm nhũn, lại buông bút xuống, lắc lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Cho dù có vấn đề gì, hẳn cũng không đành lòng để mẫu thân tiếp tục ưu phiền, trước để mẫu thân ngủ một giấc ngon đã, chuyện này, hẳn sẽ từ từ nghĩ biện pháp.

Đại phu nhân thấy con lắc đầu, trong lòng buông lỏng, lại nói: “Quyết định như vậy, ta ngày mai sẽ ngã bài với bọn họ, miễn cho chờ thêm vài ngày bọn họ cho rằng ta vô kế khả thi mới đi cầu bọn họ, cổ vũ khí thể bọn họ!”

Đại phu nhân cười cười, thở dài một hơi, Tần Thiên lại phát hiện nơi thái dương bà tóc bạc lại nhiều thêm một ít, trong lòng rầu rĩ.

Tần Thiên theo Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện.

Thừa dịp Trang Tín Ngạn đi tắm, Tần Thiên cũng đi ra ngoài tắm giặt, nàng phát hiện Trang Tín Ngạn đặc biệt thích sạch sẽ, mỗi ngày đều tắm rửa, gội đầu, quần áo cũng thay hàng ngày. Bất quá cũng may nàng thập phần ưa sạch sẽ, không giống bọn nha hoàn khác, tóc khá lâu mới gội một lần, bình thường đều tết hoặc búi hết lên, lại dùng rất nhiều dầu bôi tóc, nàng thật chịu không nổi mùi hương đó.

Sau khi quay trở lại, Trang Tín Ngạn còn chưa về phòng, Tần Thiên mang giấy bút đến chờ hần.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ ở chung vẫn như trước không mặn không nhạt. Trang Tín Ngạn đại đa số thời gian vẫn là bản mặt kia, rất ít khi để ý tới nàng, nhưng may mắn cũng không làm khó nàng nữa, Tần Thiên cảm thấy, hần có lẽ đã tiếp nhận mình ở lại bên cạnh hần.

Bất quá về phần hần lúc trước vì sao không thể chấp nhận mình ở bên cạnh hần, Tần Thiên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy, có lẽ là vì tính tình của hần quái dị, nghe nói người bị điếc bẩm sinh trong lòng cũng không kiên toàn, tâm tư của bọn họ, người bình thường rất khó hiểu thấu.

Bất quá nàng cũng lười đi tìm hiểu, chỉ cần hần không khó xử nàng, để nàng có thể an tâm sống là tốt rồi.

Vừa mới chuẩn bị xong, Trang Tín Ngạn tóc rối tung đi vào, nhìn thấy giấy bút trên án thư cũng không ngoài ý muốn, bởi vì Tần Thiên mỗi đêm đều luyện viết chữ.

Theo quy củ, Tần Thiên trước lau khô tóc cho hần, thấy một ít tóc dán lên gương mặt, theo bản năng lấy tay quay đầu hần lại đây, nhưng hần lại tránh né, ngón tay đụng tới mặt hần.

Vốn là lơ đãng chạm nhẹ, thật không nghĩ tới Trang Tín Ngạn cả người run lên, quay đầu, mở to hai mắt trừng nhìn nàng, ngọn đèn nhuộm đậm góc cạnh rõ ràng trên gương mặt hần, mơ hồ lộ ra một loại khí âm lãnh.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng lui ra phía sau từng bước, hầu hạ hần lâu như vậy, cũng biết hần không thích người khác đụng chạm vào thân thể hần, cho nên Bích Liên vẫn lo lắng đem việc mặc quần áo giao cho nàng làm, chỉ sợ nàng làm không tốt, chọc hần tức giận.

Có lẽ ý thức được nàng không phải cố ý, Trang Tín Ngạn sắc mặt lại chậm rãi bình hòa, quay đầu đi.

Tần Thiên vỗ vỗ ngực, Trang Tín Ngạn bộ dáng tức giận có đôi khi quả thực rất dọa người ...

Trang Tín Ngạn cầm lấy quyển sách xem, không hề để ý nàng. Tần Thiên thấy hần tay trái cầm sách, tay phải chống trên bàn, bàn tay phủ trán, hai mắt buông xuống, hiện ra đường cong mắt hai mí, mũi lại rất cao, hiển lộ một loại quý khí, môi mím nhẹ, bộ dáng nghiêm túc mà lãnh đạm, tóc đen dài trượt theo hai má rồi tung xuống dưới, dưới ngọn đèn chiếu rọi phản xạ ra thần nhiên kim quang... Không thể không nói, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, dung mạo của Trang Tín Ngạn có thể nói là hoàn mỹ không sót mẻ, nếu không phải vẻ mặt hần quá mức lãnh đạm, có lẽ chính là tuyệt phẩm tao nhã.

Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nâng mắt hướng nàng nhìn qua, Tần Thiên chợt dạ, vội vàng quay đầu đi trở về bên cạnh bàn, trên mặt lại nhịn không được hơi hơi nóng lên.

Trang Tín Ngạn ánh mắt lại nhìn vào sách vở, cũng không tự giác lo lo ngại ngại, tâm tình bỗng nhiên trở nên thoải mái, cũng không biết vì lý do gì.

Đêm đen tĩnh lặng, mỏng manh phiêu diêu, ngọn đèn hôn ám lẳng lẳng ở trong phòng tỏa ra một quang sáng nhu hòa. Ngoài cửa sổ gió đêm thổi qua, phát ra thanh âm lá cây xào xạc, chiếu hình ảnh ngược lên cửa sổ giấy, lay động sinh tư.

Tần Thiên sợ run một hồi, nhớ tới mục đích của mình, ở trên giấy viết xuống một hàng chữ, viết xong, đưa đến trước mặt Trang Tín Ngạn, ý bảo hần xem.

Tần Thiên trong khoảng thời gian này vẫn rất kiên trì luyện chữ, hiện tại nàng đã có thể dùng chữ phồn thể cùng Trang Tín Ngạn tiến hành trao đổi đơn giản, cho dù có chữ quên mất cách viết, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc đọc hiểu của Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn thần nhiên liếc mắt nhìn nàng, sau đó cúi đầu nhìn lại, thấy trên giấy viết là: “Đại thiếu gia vừa rồi ở chỗ phu nhân có phải còn điều gì nhịn xuống chưa nói ra?”

Trong lòng không khỏi kinh ngạc, tâm sự của mình, nàng thế nhưng đã nhìn ra?

“Người làm sao mà biết?” Trang Tín Ngạn cầm lấy bút lông khác đặt trên nghiên mực, viết những lời này xuống.

Tần Thiên không ngẩng đầu: “Nô tỳ thấy người muốn nói lại thôi, nghĩ người hẳn còn có gì băn khoăn, nhưng vì sợ phu nhân lo lắng nên không nói thêm gì nữa.” Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, vừa rồi nàng ở một bên nhìn thấy đã hiểu ngay.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái.

Tần Thiên thấy hẳn chậm chạp không chịu viết, nghĩ chắc hẳn không muốn cùng mình nói những lời này, lại viết nói: “Nô tỳ cũng chỉ quan tâm phu nhân, nếu Đại thiếu gia thực có gì băn khoăn đừng ngại nói ra, nô tỳ tuy rằng không được thông minh như Đại thiếu gia, nhưng tối thiểu cũng có thể thay Đại thiếu gia chia sẻ chút ưu sầu.”

Những lời này có vẻ hơi dãi dãi, ưu sầu sao có thể chia sẻ, trừ phi nàng thật sự có thể giải quyết việc này. Nàng cũng không muốn Đại phòng thật sự bại dưới tay Nhị phòng, nếu không, chỉ bằng hận ý của Nhị di thái thái đối với mình, bản thân sống cũng không xong. Cho nên mặc kệ như thế nào, nàng phải đem hết toàn lực giúp đỡ Đại phu nhân vượt qua cửa ải khó khăn này!

Nói xong nàng ngẩng đầu, vẻ mặt chân thành nhìn Trang Tín Ngạn, dưới ngọn đèn, đôi mắt nàng lấp lánh, như hai bảo thạch tỏa ra ánh sáng trong suốt, lóe sáng động lòng người, tóc dài rối tung xòa hai bên eo, mềm mại như tơ lụa, hai má đầy đặn hồng nhuận, mịn màng làm cho người ta nhìn không được muốn đưa tay vuốt một cái...

Trang Tín Ngạn không khỏi nắm tay lại, giống như nếu không làm như vậy, giây tiếp theo hẳn sẽ chạm lên mặt của nàng, hẳn thật sự kinh ngạc trước xúc động này của mình.

Hắn hít sâu một hơi, áp chế cảm xúc khác thường trong lòng, viết xuống trên giấy: “Ta chỉ lo lắng cho dù qua được một cửa này, chỉ cần bọn họ còn có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, sau này cũng sẽ xảy ra chuyện, mẫu thân sẽ luôn phải mệt mỏi ứng phó. Ta nghĩ rằng chúng ta phải nắm trong tay thực lực thật sự không thể thay thế giống như bọn họ vậy”.

Chương 71: Phương bắc cự phú

Về phần “Thực lực không thể thay thế” rốt cuộc là cái gì, Trang Tín Ngạn nhất thời còn chưa nghĩ ra.

Có điều hẳn biết, chỉ có di ngôn của phụ thân, và sự ủng hộ của dòng họ, vẫn không đủ để ngăn chặn việc Nhị phòng dựa vào Tri phủ đại nhân tương lai.

Hai ngày sau, sáng sớm, Đại phu nhân sai người gọi Trang Tín Xuyên tới Thanh Âm viện, cùng đi có Nhị di thái thái, Trang Minh Hỉ, và Lưu Bích Quân. Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên và Trang Tín Trung cũng bị gọi đến.

Đại phu nhân ngồi ở chính vị, còn lại mọi người phân theo thứ tự ngồi xuống hai bên, mà Tần Thiên và Linh Nhi thì đứng ở phía sau chủ tử.

Nhị phòng trong lòng biết rõ Đại phu nhân gọi bọn hắn tới đây là vì chuyện gì, đám người đều ra vẻ không chút để ý, nhàn nhã uống trà, Nhị di thái thái cùng con dâu Lưu Bích Quân không coi ai ra gì còn nhỏ giọng nghị luận buổi sáng nên ăn canh gà hay mỳ sợi.

Nhìn dáng vẻ tiểu nhân đắc ý mà Tần Thiên nhìn không được tức giận, vậy mà Đại phu nhân vẫn yên lặng nhìn, khuôn mặt bình tĩnh. Bởi vì đứng ở phía sau Trang Tín Ngạn, không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, bất quá Tần Thiên đối với hắn khá hiểu biết, hẳn nhất định vẫn mang gương mặt lạnh đậm lạnh lùng, không để ý tới bất cứ thứ gì.

Lúc này, Đại phu nhân buông chung trà trong tay, nhìn về phía Trang Tín Xuyên nói: “Tín Xuyên, Đại nương năm nay giao chuyện thương nghị về việc vận chuyển trà cùng quan phủ cho con.”

Trang Tín Xuyên có chút đắc ý nhướn mày, trên mặt lại ra vẻ khó xử, “Con không muốn đi.”

Bộ dáng kia khiến người ta hận không thể tát ột cái. Đến Tần Thiên còn có cảm xúc này.

Nhưng Đại phu nhân lại rất bình tĩnh, cũng không phiền chán, còn mỉm cười: “Vì sao?”

Trang Tín Xuyên ngồi ở ghế trên, lấy tay vỗ nhẹ tay vịn ghế, lắc lắc đầu, “Con chỉ là một học đồ ở phòng chế trà, sao có thể diện đi gặp Hồ đại nhân? Để Hồ đại nhân biết được, còn tưởng rằng Thịnh Thế không tôn trọng ngài, coi thường ngài, chẳng phải sẽ bị trách tội sao?”

Nói xong liếc mắt nhìn Đại phu nhân, Nhị di thái thái cũng nhìn không được nhìn về phía Đại phu nhân, khóe miệng mỉm cười, Trang Minh Hỉ thì cúi đầu lặng lẽ uống trà.

Đại phu nhân cúi đầu trầm tư, giả bộ thực sự khó xử. Bà càng khó xử, mẫu tử Trang Tín Xuyên càng đắc ý, trong lòng vô cùng sướng khoái, cũng chính vì vậy, mà vô tình thả lỏng cảnh giác.

“Kỳ thật, ta vốn định để con luyện tập ở phòng chế trà một thời gian ...” Đại phu nhân thở dài, “Nhưng con nói đúng, thân phận của Hồ đại nhân, tất nhiên không thể để con lấy thân phận hiện tại mà đi gặp ngài”.

Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái ý cười cơ hồ không nhìn được nữa.

“Do vậy, từ hôm nay trở đi, con sẽ trở thành quản sự ngoại bộ của Trà Hành.” Đại phu nhân như tự hỏi thật lâu, mới đưa ra quyết định.

“Quản sự ngoại bộ?” Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái vốn đang đắc ý đều giật mình, nhất thời không thể phục hồi tinh thần, Trang Minh Hỉ cũng ngẩng đầu lên.

“Đó là quản sự gì vậy?” Trang Tín Xuyên hỏi, “Sao cho tới bây giờ con cũng chưa nghe nói qua?”

Đại phu nhân nhìn hần cười nói: “Đây là chức vụ quản sự mới ở Trà Hành, con cũng biết, sinh ý của Trà Hành rất lớn cũng nhờ vào việc giao tiếp thường xuyên, chuẩn bị quà tặng ngày hội cũng như sinh thần hàng năm, nghênh tiếp đưa đón, cũng không phải là một chuyện nhỏ, càng cần giao thiệp nhiều với quan phủ, sinh ý phụ thuộc nhiều vào xã giao, lúc trước đều do nhóm chương quầy chuẩn bị, nhưng việc của các chương quầy cũng rất nhiều, thường xuyên tính toán không chu tất, cho nên ta muốn đem chuyện này giao cho con phụ trách, con xưa nay giao du rộng rãi, nhất định sẽ đảm nhiệm tốt công việc này!”

Trang Tín Xuyên nghe thấy cũng đúng, lúc trước làm quản sự thu mua chè tươi thường xuyên phải xuống nông thôn, giao tiếp với mấy kẻ hạ lưu, một thân ô bẩn, còn một chết người, cũng không kiếm thêm được bao nhiêu bạc, hơi vô ý còn có thể bị Đại nương trách cứ. Nhưng công việc này rõ ràng khá nhàn, có dựng ở đây, giao thiệp với quan phủ hoàn toàn không có vấn đề, cộng thêm việc nghênh đón khẳng định sẽ có thể kiếm thêm bạc, mà quan trọng hơn, còn có thể danh chính ngôn thuận lấy danh nghĩa tiếp khách cùng các bằng hữu ăn chơi đàng điếm, nhìn theo khía cạnh nào cũng là một công việc béo bở!

Đi một nước cờ này thật không sai, có dựng làm chỗ dựa, Đại nương sao có thể không cúi đầu!

Trang Tín Xuyên nhất thời rất đắc ý, cũng không hỏi qua ý kiến của muội muội và mẫu thân liền một ngụm đáp ứng, “Được, nếu Đại nương tin tưởng con như vậy, con nhất định sẽ không để Đại nương thất vọng!”

Bên cạnh Trang Minh Hỉ vẫn còn đang suy tư, chuyện này nghe qua có vẻ khá tốt, nhưng Đại nương cũng không phải là người đơn giản? Trong đó có thể có huyền cơ gì hay không? Vốn định bảo cho ca ca đừng vội đáp ứng, tranh thủ thời gian suy nghĩ cẩn thận một chút, không nghĩ tới ca ca đã đáp ứng ngay lập tức.

Trang Minh Hỉ ngăn cản không kịp, trong lòng thở dài.

Đại phu nhân thấy Trang Tín Xuyên đáp ứng, liền cười nói: “Tốt lắm. Chuyện thương nghị về việc vận chuyển trà vốn là phần việc của con, có câu cửa miệng, tân quan tiền nhiệm như lửa cháy đến tay, ta tin tưởng con nhất định sẽ không khiến ta thất vọng!”

Trang Tín Xuyên đắc ý vỗ ngực nói: “Đại nương yên tâm, cứ tin tưởng ở con!” Hần vừa mới được thăng chức, tất nhiên muốn thể hiện năng lực của bản thân, muốn từ từ triệt tiêu ảnh hưởng trong lòng mọi người đối với hần sau vụ việc trà giả.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, biện pháp này tất nhiên cũng là nòng đề ra với Đại phu nhân, tương tự với quản lý quan hệ xã hội ở kiếp trước. Nhưng người ta là quản lý quan hệ xã hội có thực quyền, cho nên bốn phương tám hướng, khắp nơi uy phong. Nhưng Trang Tín Xuyên rất nhanh sẽ hiểu rõ, giữa lý tưởng và sự thật kỳ thật tồn tại chênh lệch rất lớn.

Nghĩ tới bộ dáng tức giận của Trang Tín Xuyên sau đó, Tần Thiên nhìn không được tươi cười.

Nhưng không nghĩ tới tươi cười này lại rơi vào trong mắt Trang Tín Xuyên đang ngồi đối diện. Trang Tín Xuyên thấy nàng khuôn mặt phấn nộn, má lúm đồng tiền ngọt ngào, hoạt bát đáng yêu, thân mình mảnh dẻ có trước có sau.

Kim lòng không được thốt ra lời: “Đại nương, con còn có một việc muốn cầu xin...”

Bên cạnh Trang Minh Hỉ vừa nghe thấy thế, vội vàng kéo góc áo Trang Tín Xuyên.

Được muội muội nhắc nhở, Trang Tín Xuyên tỉnh táo lại, trong đầu hồi tưởng lại lời muội muội từng nói qua với hắn.

“Ca ca, chờ huynh trở thành đương gia rồi, huynh muốn dạng nữ nhân gì mà không được, hiện tại cần gì khiến tẩu tử ngọt ngào, nàng mang người tới còn chưa tính, huynh còn cố ý đi theo Đại nương mở miệng muốn nha hoàn khác, tẩu tử sẽ nghĩ như thế nào? Huynh đừng quên, sau này chúng ta cần sự hỗ trợ từ phía nhà mẹ đẻ của nàng!”

Nghĩ vậy, Trang Tín Xuyên nhìn Lưu Bích Quân bên cạnh liếc mắt một cái, nghĩ tới nghĩ lui, cũng hiểu được vì Tần Thiên mà đắc tội thê tử của mình thật không đáng giá, ý niệm trong đầu cũng bay mất.

“Như thế nào, Tín Xuyên còn có chuyện gì?” Đại phu nhân hỏi.

Trang Tín Xuyên thở dài, lắc đầu, “Không có việc gì, không có việc gì ...”

Nhưng rốt cuộc trong lòng vẫn luyến tiếc, mắt nhìn trên người Tần Thiên mãi không thể thu hồi.

Trang Tín Xuyên ngồi đối diện phát hiện hần ánh mắt khác thường, liền theo ánh mắt hắn quay đầu lại, phát hiện hắn đang nhìn Tần Thiên, trong lòng lập tức căng thẳng, có cảm giác buồn bực nói không nên lời. Nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, thản nhiên quay đầu đi.

Linh Nhi đứng ở phía sau Nhị di thái thái, vốn vướng bận chăm chú nhìn Trang Tín Xuyên tất nhiên đều thấy tất cả, nàng ghen ghét nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, trong lòng giống như bình pha tạp ngũ vị hương, đủ loại tư vị.

“Rất nhanh sẽ đến tiết Trung thu, năm nay các việc chuẩn bị cho tiết Trung thu sẽ giao cho con phụ trách!” Đại phu nhân cười nói với Trang Tín Xuyên.

Từ Thanh Âm viện đi ra, Trang Minh Hỉ nhện không được nói với Trang Tín Xuyên: “Đại ca, huynh tội gì đáp ứng nhanh như vậy, trì hoãn vài ngày thì đã làm sao?”

Trang Tín Xuyên đang đặc ý nghe thấy ngữ khí có chút trách cứ của muội muội, hắn có chút mất hứng, “Còn có thể có vấn đề gì, ta sẽ mượn cơ hội này lung lạc các khách lớn của Trà Hành, về sau đối với việc ta đoạt lấy vị trí gia chủ cũng có ích!”

“Nhưng Đại nương sao có thể suy nghĩ đơn giản như vậy?” Trang Minh Hỉ tiếp tục nói.

Lưu Bích Quân đang đi bên cạnh Trang Tín Xuyên có chút nghe không lọt tai, cười nói: “Tiểu cô, ta biết người thông minh, nhưng ca ca ngươi cũng không phải là kẻ ngu ngốc, chúng ta là nữ nhân, ở nhà hầu hạ phụ quân mới đúng, mấy việc đại sự này vẫn nên để nam nhân gánh vác đi!”

“Minh Hỉ, ta biết muội quan tâm ca ca, nhưng ca ca có chủ trương, tuổi muội cũng không còn nhỏ, có thời gian thì nên thêu hoa, làm nữ hồng, chuẩn bị đồ cưới đi!” Trang Tín Xuyên cũng không cho là đúng.

Nghe xong lời này, Trang Minh Hỉ trong lòng mặc dù không vui, nhưng cũng không muốn cùng ca ca và tẩu tử xung đột, lập tức đi đến bên cạnh tẩu tử, kéo cánh tay của nàng, trong suốt cười: “Tẩu tẩu nói đúng, là Minh Hỉ nông cạn!”

Lưu Bích Quân liếc nàng một cái, cười nói: “Cũng không thể nói như vậy, tiểu cô so với nữ nhi bình thường khác tâm tư khéo léo linh hoạt hơn, về sau cũng không biết vị công tử nào có phúc khí mới có thể lấy được muội.”

Một câu nói trúng tâm sự trong lòng Trang Minh Hỉ, trên mặt nàng nóng lên, không khỏi cúi đầu.

Việc nữ nhi luôn để ý tất nhiên là gả cho người tốt a.

“Nói đến việc này, ta bỗng nhớ tới một sự việc.” Nhị di thái thái đi phía trước bỗng nhiên xoay người lại đi đến bên cạnh nữ nhi, cười nói: “Hôm qua Tạ gia phái người tặng bài thiếp cho ta, nói là muốn mời ta cùng Minh Hỉ ngày mười bốn đến phủ bọn họ xem diễn uống trà.”

“Tạ gia?” Trang Tín Xuyên dừng lại cước bộ, vẻ mặt ngạc nhiên, “Là Phương bác cự phú Tạ gia gần đây gia nhập buôn bán muối ở Dương Thành?”

Nghe được bốn chữ “Phương bác cự phú”, Nhị di thái thái trên mặt như nở hoa, liên thanh nói: “Không sai, không sai, đúng là Tạ gia kia. Ta còn nghe nói, Tạ phu nhân đang vì Nhị thiếu gia, đương gia Tạ phủ trong tương lai lo liệu việc hôn nhân, ngày mười bốn tháng này không chỉ mời chúng ta, còn mời các tiểu thư khuê các khác, đều là nữ tử đã đến tuổi cập kê, có thể thấy được Tạ phu nhân đang cố gắng tìm tề tử cho Nhị thiếu gia!”

Trang Minh Hỉ tuy rằng ngượng ngùng, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Nhị công tử họ Tạ kia không biết là người như thế nào?”

Trang Tín Xuyên cười nói: “Có thể trở thành chủ Tạ gia, sao có thể là người đơn giản, nghe nói hần tuần tú lịch sự, uy vũ bất phàm, cùng muội muội thiên tư quốc sắc thông minh khéo léo không phải trời sinh một đôi sao?”

Trang Minh Hỉ xấu hổ mặt đỏ bừng, trong lòng lại vô hạn vui mừng, nàng dậm chân sảng giọng: “Ca ca xấu lắm, chỉ biết chê cười ta.” Nói xong uốn éo thắt lưng che mặt chạy đi.

Trang Tín Xuyên cùng Nhị di thái thái và những người khác cười rộ lên.

Ngừng cười, Nhị di thái thái nói: “Chỉ cần Minh Hỉ gả đến Tạ gia, chúng ta có Tạ gia hùng hậu như thế làm thân gia, Giang Hoa Anh kia còn đấu với chúng ta thế nào được nữa!”

Trong lòng càng thống khoái, thật giống như nữ nhi đã gả đến Tạ gia rồi vậy.

Lúc này, có nha hoàn báo lại: “Nhị thiếu gia, Đại phu nhân đang ở ngoài cửa chờ người.”

Nhị di thái thái giúp đỡ Trang Tín Xuyên sửa sang lại vạt áo, nhìn con bộ dáng phong thần tuấn lãng, trong lòng vui mừng không thôi, “Tín Xuyên, con nhớ kỹ, con mới là chủ nhân tương lai của Thịnh Thế, không thể để người khác coi thường được!”

“Nương, người yên tâm, dưỡng sắp trở thành Tri phủ đại nhân, ai còn dám coi khinh con? Nịnh bợ lấy lòng con còn không kịp!” Trang Tín Xuyên cười lạnh đáp.

37. , Chương 072-073

Chương 72: Đứa nhỏ không được tự nhiên

Bốn xe ngựa của Trang phủ theo thứ tự chạy trên đường cái hướng tới Thịnh Thế Trà Hành. Xe ngựa đẹp đẽ quý giá, nô tỳ thành đàn, đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ của người đi đường.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở trong một chiếc chu luân mui xe.

Trang Tín Ngạn trong đầu đều nghĩ về ánh mắt Trang Tín Xuyên nhìn Tần Thiên đầy mê đắm, điều này khiến hắn nhớ tới lúc trước ở hoa viên nhìn thấy hắn ta cùng với Tần Thiên lửa nóng dây dưa, lại nghĩ tới nhiều năm trước hắn cũng ở hoa viên chính mắt nhìn thấy một màn không thể quên được đó.

Nàng rốt cuộc có quan hệ với Tín Xuyên hay không? Nàng có thật sự đáng giá với sự tín nhiệm như vậy của mẫu thân hay không?

Trang Tín Ngạn mặt bình tĩnh, không nhìn tới Tần Thiên ngồi bên cạnh, chỉ nhìn chăm chăm về phía cửa xe, xuyên qua màn xe gió thổi lay động mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vốn hần đã từ từ tiếp nhận việc Tần Thiên trở thành nha hoàn bên người, nha đầu này tuy rằng hơi cổ quái, nhưng làm việc cũng cẩn thận. Hần nghĩ chỉ cần bản thân không cho nàng hy vọng, đối đãi bình thường như với Thu Lan, tin tưởng nàng cùng mẫu thân cũng không thể nói gì, chờ qua một hai năm nữa, nàng tuổi đã lớn, để mẫu thân gả nàng cho kẻ khác.

Nhưng một màn vừa rồi kia, khiến tâm hần như bị thứ gì đó đè nén, vô cùng khó chịu.

Thời điểm khi biết Thu Lan cùng Nhị phòng câu kết làm bấy, hần cũng không cảm thấy như vậy, nhất thời cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng chính vì như thế mới khiến hần tâm phiền ý loạn.

Tần Thiên ngồi ở một bên nào biết rằng hần lúc này tâm tình giống như ba đào phập phồng, nàng mở túi mang theo người, lấy ra một quyển vở tự chế, cùng một cây bút than, đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn.

Quyển vở nhỏ to bằng bàn tay, dễ dàng cất vào người mang theo bên mình, về phần bút than, Tần Thiên đã tự làm ở phòng bếp. Nàng tìm kiếm thật lâu trong than củi, mới tìm được một mẫu than củi có đầu mềm có thể dễ dàng viết chữ, sau đó lại dùng dao tước, tước ra ngòi bút, giống như bút chì vậy, lại dùng vải mềm bao bên ngoài, quần thật cẩn thận, như vậy sẽ không làm bẩn tay.

Tần Thiên thấy hần mỗi lần trao đổi với người khác đều phải trải giấy mài mực khá phiền toái, khiến người bình thường cũng không nguyện ý giao tiếp với hần, nên không ai để ý tới hần, tính cách hần lại càng trở nên quái gở, mà càng quái gở lại càng không ai muốn để ý, bởi vậy tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính. Có đôi khi ở một bên nhìn hần bị mọi người vắng vẻ, khiến nàng thương cảm, thân là nha hoàn của hần, hơn nữa mẫu thân hần đối với nàng rất tốt, cho nên nàng mới tốn nhiều tâm tư suy nghĩ như vậy.

Trang Tín Ngạn quay đầu lạnh lùng nhìn nàng, sắc mặt thật không tốt.

Tần Thiên đã quen nhìn sắc mặt này của hần, biết đây chỉ do tính cách của hần, cũng không thèm để ý. Thấy hần không rõ, liền cầm bút than viết chữ lên vở làm mẫu.

“Đây là nô tỳ làm cho thiếu gia, về sau thiếu gia muốn cùng người khác nói chuyện, sẽ không cần phải chuẩn bị giấy bút mài mực, dùng thứ này rất tiện.” Sau đó đưa hần xem, rồi trước mặt hần kéo trang giấy này lật xuống dưới, ý nói cho hần biết viết xong kéo xuống lật ra tờ giấy mới, rất tiện lợi.

Tiếp theo, vừa cười vừa cầm đưa tới trước mặt hần.

Trang Tín Ngạn nhìn quyển vở nhỏ trong tay nàng, lại nhìn trên khuôn mặt tươi cười sáng lạn của nàng, tâm bỗng mềm nhũn, nhưng rồi lại nghĩ đến Trang Tín Xuyên, ngực lại nhói một cái, buồn bực, hần lạnh lùng đẩy tay nàng ra, nhưng không nghĩ tới, Tần Thiên vốn không phòng bị, giấy bút trong tay nàng đều bị hần làm rơi xuống dưới sàn xe.

Hai người đều ngẩn ra.

“Sao lại như vậy a?” Tần Thiên như bị hất một chậu nước lạnh, rất mất hứng, “Ta đã làm thật lâu mà...” Nàng lẩm bẩm, cúi hạ thất lưng lấy giấy bút, may mà không bị hỏng.

Thấy rõ lời nàng nói, Trang Tín Ngạn cũng có chút hối hận, có điều tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, không tiện biểu đạt, hần nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, càng không thể tỏ ra hối lỗi, thấy nàng ngẩng đầu nhìn lại, vội vàng giận tái mặt không nhìn tới nàng, dùng sắc mặt này làm vũ trang che giấu tâm sự bản thân.

Tần Thiên thấy hần vẫn bản mặt lạnh lùng, trong lòng vừa tức vừa giận, nàng vỗ mặt giấy bị bẩn nói thầm: “Thật sự là đứa nhỏ tính tình quái đản, quên đi, dù sao người quả thật cũng không như người bình thường, tỷ không so đo với người. Nếu ngay cả ta cũng không để ý người, người ở phòng chế trà thật sự trở thành người vô hình rồi!”

Tần Thiên vốn không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi, một chốc sau cũng bình thường trở lại. Nàng đem giấy bút cất vào túi.

Trang Tín Ngạn khẽ xoay mặt, lén lút liếc nhìn cái túi kia của nàng một cái, trong lòng buồn bã mất mát, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Rất nhanh đã đến phòng chế trà.

Bởi vì hôm nay tới trễ một chút, các công nhân đã bắt đầu công việc, khắp nơi đều là cảnh lửa nóng thiêu đốt, nhìn thấy Trang Tín Ngạn cùng Trang Tín Trung hai vị thiếu gia tiến vào, tay đều ngừng động tác, vội chào hỏi.

Trang Tín Ngạn khuôn mặt lạnh lùng cũng không để ý tới, lập tức vào phòng sao trà, các công nhân đã quen, cũng không trông mong sự đáp lại của hắn. Nhưng tính cách trung hậu của Trang Tín Trung lại khá hòa hợp với các công nhân, cũng cùng tiếp đón mà bọn họ đối với Tín Trung phản ứng có vẻ nhiệt tình hơn hẳn.

Tần Thiên cũng cười chào hỏi với bọn họ, Trang Tín Ngạn đi ở phía trước bỗng xoay người lại, nhìn thấy một màn hòa thuận vui vẻ của Trang Tín Trung cùng các công nhân, Tần Thiên vô tình trông thấy, khuôn mặt hắn tuy rằng vẫn trong trẻo lạnh lùng, nhưng trong hai mắt lại toát ra sự cô đơn.

Tần Thiên từng đọc trong một quyển sách, kỳ thật người điếc rất hy vọng có thể kết giao với người khác, hy vọng tiếp xúc với nhiều người cũng được nhiều người tiếp nhận mình, nhưng có lẽ vì bị khinh bỉ một thời gian dài, tâm hồn bị thương tổn, theo bản năng mới tạo nên ngăn cách, đây là ý thức bảo hộ của mỗi người, tránh cho bản thân càng bị thương tổn nhiều hơn.

Tần Thiên nhẹ nhàng mà thở dài, nghĩ rằng, kỳ thật cũng là đứa nhỏ đáng thương. Buồn bực vì chuyện vừa rồi cũng tan thành mây khói.

Cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn vội vàng quay đầu đi, như sợ bị nàng phát hiện ra điều gì.

Lúc này, Trang Tín Trung đi đến bên cạnh Tần Thiên, đặt vào tay nàng một bình sứ trắng Thanh Hoa, nói: “Ta thấy tay Đại ca giống như bị phỏng, lần trước Đại nương cho ta tuyết liên sinh cơ cao đối với bị phỏng cũng có tác dụng, bây giờ còn lại rất nhiều, ngươi đưa cho Đại ca dùng đi.”

Tần Thiên nhìn hắn cười nói: “Ngươi sao không đưa cho hắn?”

Trang Tín Trung sờ sờ đầu, cười ngây ngô nói: “Không biết vì sao, ta nhìn thấy Đại ca thì trong lòng nhút nhát, cái gì cũng không nói ra được.”

Tần Thiên nhân châu chuyển động, nở nụ cười, nàng lấy ra quyển vở và bút than trong túi ra, giao cho Trang Tín Trung, nói với hắn: “Đi theo ta.”

Tuy rằng Tần Thiên là nha hoàn, nhưng bởi vì nàng là người mà Đại nương tín nhiệm, lại là tỷ muội của thê tử, cho nên Trang Tín Trung ở trước mặt nàng dường như không có thân phận thiếu gia vậy, thậm chí, có đôi khi còn nghe lời của nàng.

Tần Thiên gọi hắn, hắn cũng không nghĩ nhiều, liền đi theo.

Trong phòng sao trà, Trang Tín Ngạn được Hải Phú trợ giúp đeo tạp dề. Thấy hai người đi vào, mặt không chút thay đổi chỉ liếc mắt một cái.

Đến gần Tần Thiên đứng bên cạnh Trang Tín Trung nói: “Tam thiếu gia viết cho Đại thiếu gia xem đi.”

“Chữ của ta rất xấu.”

“Có quan hệ gì chứ, có thể xấu hơn của ta sao? Hiện tại cũng không phải bảo ngươi biểu diễn thư pháp, chỉ cần có thể khiến Đại thiếu gia xem hiểu ý tứ của ngươi là được rồi.”

“Vạn nhất ta còn chưa viết xong, hắn đã không kiên nhẫn thì làm sao bây giờ?”

“Ta thấy ngươi sợ đến sợ đi rồi cuộc là sợ cái gì đây? Hắn là ca ca của ngươi, cũng không phải con hổ, có thể ăn thịt ngươi sao? Ngươi không thử xem, làm sao mà biết hắn không kiên nhẫn.”

Trang Tín Ngạn không khỏi nhú mày, đang làm trò gì vậy?

Bên kia Tần Thiên đẩy Trang Tín Trung một cái, Trang Tín Trung cầm trong tay vở và bút than, lấp bắp đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn nhìn chằm chằm quyển vở trong tay Trang Tín Trung, mày khê nhưn.

Đây không phải là quyển vở mà Tần Thiên làm cho hần sao? Sao lại rơi vào tay của Trang Tín Trung vậy? Ánh mắt nhìn khiến Trang Tín Trung sắc mặt càng trở nên không ổn.

Trang Tín Trung dưới ánh mắt của hần không dám ngẩng đầu, nhanh chóng viết xuống một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: “Đại ca, đây là tuyết liên sinh cơ cao, đối với việc trị phỏng rất tốt”. Tiếp đó liền cầm tuyết liên sinh cơ cao đưa tới.

Hần ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trong ánh mắt có chút bất an, có chút chờ mong, thấy hần chậm chạp không tiếp nhận tuyết liên cao, trên lưng bắt tri bắt giác chảy mồ hôi.

Trang Tín Ngạn nhìn hần một hồi, sau đó mới đưa tay tiếp nhận tuyết liên cao, trên bình sứ Thanh Hoa còn lưu lại nhiệt độ lòng bàn tay của hần, khiến tâm của Trang Tín Ngạn cũng có chút ấm áp.

Thấy sắc mặt hần thả lỏng, sau đó tiếp nhận giấy bút trong tay hần, viết xuống giấy hai chữ “Cám ơn”.

Nhìn thấy hai chữ này, Trang Tín Trung lập tức nhếch môi nở nụ cười, bỗng nhiên lại có chút ngượng ngùng.

Trang Tín Ngạn quay người lại, đem quyển vở vụng trộm nhét vào trong lòng, vẫn mang gương mặt lạnh lùng, nhưng Trang Tín Trung đứng một bên lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Đại ca đã trở nên gần gũi hơn, trong lòng rất vui mừng.

Tần Thiên ở bên cạnh thấy một màn như vậy, cũng thực vui vẻ. Trang Tín Ngạn sẽ không chủ động tiếp cận người khác, chỉ dành để người khác chủ động đến tiếp cận hần, mới có thể giúp quan hệ bọn họ tốt đẹp hơn.

Có đôi khi bước đầu tiên được thực hiện lại dễ dàng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Phùng sư phó tiến vào gọi Trang Tín Trung đi ra ngoài. Trang Tín Trung đi rồi, Tần Thiên đi tới bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn cảm giác được, lại làm bộ như không thêm để ý.

Một công nhân tên Đại Hải đi tới, đem một túi lá trà đặt bên cạnh Trang Tín Ngạn, lại nói với Tần Thiên, “Tần Thiên, người nói cho Đại thiếu gia biết, chỗ này là 50 cân, hôm nay nhất định phải sao hết.”

Tần Thiên lập tức gọi hần lại: “Đợi chút.” Nói xong lấy thêm một quyển vở nữa từ trong túi, để dễ dàng giao tiếp, vở và bút than đương nhiên nàng không chỉ làm một cái.

Nàng nhanh chóng viết xuống trên vở: “Đại Hải thỉnh thiếu gia sao hoàn năm mươi cân lá trà trong ngày hôm nay.” Sau đó đưa cho hần xem, lại chỉ hướng Đại Hải.

Trang Tín Ngạn quay đầu liếc mắt nhìn Đại Hải một cái, khẽ gật đầu. Phản ứng như vậy, khiến Đại Hải sửng sốt một hồi lâu, bỗng nhiên có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh. Phải biết rằng, Đại thiếu gia bình thường rất ít khi để mắt tới người khác!

Đại Hải hướng về Trang Tín Ngạn ngây ngô cười, kích động chà xát hai tay.

Trang Tín Ngạn quay đầu, kéo kéo khóe miệng.

Lúc này, Từ chương quý bỗng nhiên vài người cao quý quần áo đẹp đi vào phòng chế trà.

“Phùng sư phó, Phùng sư phó.” Từ chương quý nhìn quanh trái phải, lớn tiếng gọi.

Phùng sư phó lên tiếng trả lời bước ra, nhìn Từ chương quý, lại nhìn người phía sau hần, hỏi: “Đại chương quý có chuyện gì vậy?”

Mấy công nhân rảnh rỗi cũng đi ra ngoài xem, mà Tần Thiên là một trong số đó.

Nàng thấy Từ chương quý hơi nghiêng người, lộ ra vài người đứng phía sau, nói: “Vị Tà công tử này là khách quen của Trà Hành chúng ta, hần hôm nay có vị bằng hữu muốn mời Phùng sư phó giúp một việc!”

Tiếp theo, một nam tử thân hình cao lớn khôi ngô đi ra, hần mặc một kiện trường bào giao lĩnh ngân văn thêu mờ, trên giao lĩnh dùng chỉ bạc thêu triển chỉ văn đồ án, ánh mặt trời chiếu vào, quanh co khúc khuỷu phát sáng, ánh lên khuôn mặt anh khí bừng bừng, đúng là phong thái chói mắt.

Hắn hướng về phía Phùng sư phó chấp tay thi lễ, ngữ khí khiêm tốn, “Bằng hữu của tại hạ ở trong núi hái một ít lá trà ngon, không kịp mang về nhà để chế biến, sợ lá trà qua một thời gian sẽ không còn tươi mới, cho nên muốn thỉnh quý phường giúp sao chế một chút.”

Nói xong, ngẩng đầu lên, thấy Tần Thiên đứng trong đám người, hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại lộ ra tươi cười thâm trường ý vị, hàm răng trắng bóng dưới ánh mặt trời lờ lờ sáng, cùng ánh mắt sáng quắc của hắn như hoà lẫn vào nhau.

Chương 73: Có bản lĩnh tất nhiên sẽ nắm chắc

Tần Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là khi trước lúc nàng làm việc ở đại đường từng có hai lần gặp mặt, thương gia phương bắc, Tạ công tử. Thấy đối phương tỏ ý thân mật, Tần Thiên cũng không keo kiệt lộ ra tươi cười.

Nhìn thấy nàng tươi cười hào phóng, Tạ công tử lại nhìn nàng một cái, khoe miệng tươi cười càng sâu sắc, quay đầu đi, giới thiệu những người khác với Phùng sư phó.

Hắn chỉ vào nam tử tầm hơn hai mươi tuổi đứng bên cạnh, mặc áo bào xanh viền đen, một thân phong độ của người có học thức, nói: “Đây là bằng hữu của Tạ mỗ, họ Chu, chính là vị Chu công tử này hôm qua lên núi ở huyện lân cận, ngẫu nhiên hái được lá trà, vô cùng vui sướng, suốt đêm chạy về, hi vọng có thể đúng lúc sao chế, hẳn nhờ ta đề cử sư phó chế trà giỏi nhất ở Dương Thành, Tạ mỗ nghĩ, sư phó chế trà tốt nhất ở Dương Thành không phải ở Thịnh Thế sao!”

Một lời nói ra khiến Từ chương quý cùng Phùng sư phó khuôn mặt đều tươi cười.

Chu công tử hướng về Phùng sư phó thở dài, tao nhã cười nói: “Hái được lá trà này thật không dễ, thỉnh sư phó nhiều chiếu cố!” Nói xong xoay người sai tùy tùng lấy túi đưa cho Phùng sư phó.

“Đâu có, đâu có.” Phùng sư phó cười tiếp nhận.

“Chỉ cần làm tốt, gia sẽ thưởng lớn!” Đứng bên cạnh Chu công tử, một nam tử hơn hai mươi tuổi, dáng người tráng kiện, mặt vuông miệng rộng, mặc trường bào viền lĩnh, có vẻ giống như võ sĩ rất kiêu căng nói.

Ngữ khí của hắn khiến Phùng sư phó có chút mất hứng, nhưng thấy những người này ăn mặc bất phàm, biết không phải là người mình có thể đắc tội, cũng chỉ cố nén giận.

Tạ công tử cười giới thiệu: “Vị này là bằng hữu phương bắc của Tạ mỗ, lần này cùng Chu công tử đến đây, là Trương công tử.”

Trương công tử ngang ngẩng đầu lên, khinh khê hừ một tiếng, rõ ràng không đem những người này để vào mắt.

Tạ công tử cùng Chu công tử trên mặt tuy rằng tươi cười, nhưng rõ ràng cũng không cho rằng vị Trương công tử này thái độ thất lễ.

Phùng sư phó trong lòng rất không vui. Vốn định tự tay mình vì những người này chế trà, lại bởi vì cảm giác chịu nhục mà bỏ ý niệm này trong đầu.

Hắn mở túi ra, cầm lấy một ít lá trà nhìn kỹ xem, lại ngửi ngửi, mặt hiện vẻ kinh ngạc, “Lá trà này có hương khí!”

Chu công tử tiến lên từng bước, cười nói: “Cây trà này ở trên núi cùng cây ăn quả sinh trưởng hỗn độn cùng một chỗ, lấy hương khí của cây ăn quả, cho nên mang theo mùi hương hoa quả. Nông gia ở địa phương đó mỗi khi đến mùa xuân đều hái xuống, hong khô rồi chế tác đơn giản để cất chứa, thời điểm ta dừng chân nghỉ tại một nông gia uống một chén, cảm thấy mùi thơm lạ lùng xộc thẳng vào mũi, mới bảo bọn họ mang ta đi ngắt lấy một ít, bất quá nông gia ở đó nói, hiện tại cũng không phải thời điểm hái tốt nhất, mùa xuân mới là thời điểm tươi nhất.”

“Quả thật là như thế, đúng là có mùi hương a!” Phùng sư phó ngửi rồi lại ngửi, yêu thích không buông tay.

“Lá trà này có một cái tên, gọi là Dọa sát nhân hương, thật đúng là danh phù kỳ thực!” Chu công tử cười, lại nói: “Thỉnh sư phó trong lúc chế trà tận lực bảo trì mùi hương của nó! Ta muốn mang về tặng bằng hữu nếm thử!”

Tần Thiên đang đứng ở trong đám người ngửi thấy mùi thơm, bỗng nhiên có người khuỷu tay vừa động, Tần Thiên nhất thời không phòng bị, nghiêng người sắp ngã, lại rơi vào trong lòng người bên cạnh.

Tần Thiên quay đầu, đầu tiên là nhìn thấy hoa văn phong phú liễm diễm sáng bóng trên giao lĩnh trước người nọ, tiếp theo lại ngửi thấy một hỗn hợp mùi thơm mát của hương trà, rồi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trang Tín Ngạn dung nhan tuấn tú trong trẻo nhưng lạnh lùng, cặp mắt như miếng băng mỏng di động bạc uẩn, giống như đang nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Khuôn mặt có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắt qua lớp quần áo, bên tai có thể nghe được tiếng tim hắt đang đập.

Tần Thiên bắt tri bắt giác đỏ mặt, vội vàng tránh ra.

“Thực xin lỗi.” Tần Thiên nói một câu, lại nhịn không được nhỏ giọng nói thầm: “Khi nào thì tới đây chứ? Sao lại giống như mèo vậy, không hề phát ra thanh âm?”

Nàng quay đầu đi, lại không chú ý tới hắt hơi hắt hơi cong khóe miệng.

Bên kia, Phùng sư phó đốt đèn, lại cầm lá trà nhìn kỹ xem, tinh tế suy tư một hồi, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt hắt tìm kiếm trong đám người đứng xung quanh, bỗng nhiên dừng lại ở trên người Tần Thiên, “Tần Thiên, người lại đây!”

Tần Thiên nghe thấy sư phó gọi tên của nàng, vội vàng lách ra, đi đến trước mặt hắt, cười nói: “Sư phó, có chuyện gì?”

“Người nhìn lá trà này xem.” Phùng sư phó đưa lá trà tới trước mặt Tần Thiên.

Tần Thiên lấy từ trong túi ra một ít lá trà, nhìn nhìn, chỉ thấy lá trà óng ánh, màu sắc xanh biếc, tựa như phi thủy trong suốt, trên bề mặt lá cây có hoa văn hình xoắn ốc, mặt trên có một tầng bạch mao (lớp lông tơ màu trắng), mới chỉ cầm ở trên tay, đã có một mùi thơm ngát xông vào mũi, khiến cho người khác chìm đắm.

“Thật sự là trà ngon a!” Tần Thiên cười nói.

“Nếu sao trà thì nên làm như thế nào?” Phùng sư phó vuốt râu hỏi nàng.

Tần Thiên nghiêng đầu, nhãn châu chuyển động, liền có đáp án, nàng nhìn Phùng sư phó cười nói: “Trà này hương khí đặc hơn, độ thành thực khá cao, lại là trà hái vào mùa thu, Tần Thiên nghĩ, hắt nên dùng nhiệt độ thấp mà sao, trình độ lược khinh, còn phải đúng lúc vừa khuấy vừa sao!”

“Nói không sai!” Phùng sư phó khen: “Vậy việc sao trà này giao cho người!”

Tuy rằng hắt không muốn vì những người này chế trà, nhưng trà ngon như vậy vẫn nên tìm một người tâm linh khéo tay thực hiện. Tần Thiên tuy rằng vừa mới xuất sư, nhưng ngộ tính cao nhất, hắt đối với nàng rất tin tưởng.

Tần Thiên thoáng sửng sốt, lập tức đáp rõ ràng: “Vâng, sư phó!” Nếu ngay cả sư phó cũng cho rằng nàng có thể, không có đạo lý nàng lại không tin tưởng bản thân mình!

Đứng ở một bên Tạ công tử cùng Chu công tử vốn đang mỉm cười nghe bọn họ đối thoại, lúc này thấy Phùng sư phó lại giao việc sao trà ột tiểu cô nương, đều thay đổi sắc mặt.

Trong lúc đó Chu công tử lập tức chấp tay nói: “Phùng sư phó, lá trà này có được không dễ, thỉnh Phùng sư phó tự mình sao chế!”

Vị Trương công tử kia cũng gào to theo: “Tiểu cô nương bảo thù hoa nữ hồng còn được, việc sao trà sao có thể để nàng ta thực hiện?” Nói xong ngón tay chỉ Phùng sư phó, thực vô lễ kiêu ngạo nói: “Phải là tự tay người làm! Gia đã nói qua, làm tốt sẽ có thưởng lớn!”

Phùng sư phó nhịn xuống tức giận trong lòng, cười nói: “Vị đại gia này có điều không biết, lão phu tuy rằng kỹ thuật lão đạo, nhưng tuổi tác đã cao, hai tay làn da thô ráp không bằng người trẻ tuổi làn da non mịn, có thể giữ lại mùi hương của trà tốt hơn!” Nói xong giơ ra hai tay.

Mọi người vừa thấy, nhìn làn da mà phát hoảng, vết chai chi chít, trong nếp uốn còn dính rất nhiều dơ bẩn, nhất thời có chút ngao ngán. Rồi lại nhìn tay Tần Thiên đứng bên cạnh, đúng là tay trắng non mềm. Nhưng tiểu cô nương này nhìn qua thiên chân khả ái, cười rộ lên giống như ngọc nữ đứng hầu bên cạnh Quan âm, tiểu cô nương như vậy thật sự biết sao trà?

Chu công tử cau mày, nhất thời không lên tiếng.

Tạ công tử thì đứng ở một bên chấp hai tay sau lưng, mặt mang ý cười, như đang thành thoi xem diễn trò.

Mà tên võ sĩ nam tử kia thì mặt dài thượt, thần sắc hờn giận, tùy thời đều có thể bùng nổ.

Tần Thiên thấy bọn họ chậm chạp không quyết định, liền tiến lên từng bước hướng về Chu công tử làm lễ, tự nhiên rộng rãi cười nói: “Chu công tử xin yên tâm đem lá trà giao cho tiểu nữ tử, tiểu nữ tử cam đoan sẽ không để công tử thất vọng!”

Chu công tử nhìn nhìn Tần Thiên, rất ngoài ý muốn, hấn gặp qua rất nhiều cô nương thủ lễ xấu hổ ngượng ngùng, rất ít khi thấy nữ hài tử đáng yêu lạnh lẽo như vậy.

“Người thật sự nắm chắc?”

Tần Thiên hơi nhắc cằm, nhếch lên ngón tay cái, mỉm cười, lộ ra má lúm đồng tiền, “Có bản lĩnh tất nhiên có nắm chắc!”

Chu công tử giật mình, bên cạnh Tạ công tử lại ngửa đầu cười ha ha, cười vui cởi mở, giống như có thể phá thủng mây đen, khiến người chung quanh đều cười rộ lên. Ngay cả Trương công tử vốn đang đen mặt cũng nhin không được nở nụ cười!

Trương công tử vỗ bả vai Chu công tử, chỉ vào Tần Thiên cười nói: “Lão Chu, để nàng làm đi, ta thật muốn nhìn xem tiểu cô nương này có khoe khoang hay không!”

Chu công tử cũng buồn cười, lắc đầu cười nói: “Ta cũng vô cùng hiếu kỳ !”

Tạ công tử tiến lên hai bước, đi đến bên cạnh Tần Thiên, nhìn tiểu cô nương chỉ đứng tới ngực hấn, hơi hơi cúi đầu, cười nói: “Nha đầu, mỗi lần gặp người, người luôn có thể khiến ta ngạc nhiên a! Nha đầu Trang phủ có phải đều giống như người hay không vậy?”

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy hai mắt thâm thúy, có một hơi thở nam tử bức người, xâm lược mãnh liệt. Tần Thiên có chút không chịu nổi áp lực, hơi hơi lui ra phía sau hai bước.

“Ta coi như Tạ công tử là đang khen ta !” Tần Thiên cười nói.

Tạ công tử cười hai tiếng, gương mặt anh tuấn sáng ngời, hấn quay đầu nói với Chu công tử: “Minh Huyền, tiểu nha đầu này không hề đơn giản, không thể coi khinh a!”

“Nếu Đình Quân nói như vậy, ta cũng an tâm! Tiểu nha đầu, trà này của ta giao cho người !” Chu công tử cười nói.

“Đa tạ Chu công tử!” Tần Thiên lại xoay người mặt hướng Tạ công tử, “Đa tạ Tạ công tử.”

Ngẩng đầu lên lại thấy con người thâm thúy của hấn, trong đó hình như có ánh quang di động, tựa như quanh ảnh trên mặt hồ lưu động, liễm diễm sinh huy.

Tần Thiên lại cúi đầu xuống.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn đứng ở trong đám người nhìn Tần Thiên bộ dáng kiêu ngạo, cũng nhin không được ý cười, nhưng sau đó nhìn thấy Tạ công tử nhìn Tần Thiên ánh mắt sáng quắc, thấy bọn họ dường như vô cùng quen thuộc, khóe miệng tươi cười lại trầm xuống.

Tần Thiên cầm trà đi vào phòng sao chế, mấy người Chu công tử, Tạ công tử cùng với Phùng sư phó và các công nhân khác cũng đi theo, mọi người vây quanh bên cạnh Tần Thiên, nhỏ giọng đùa giỡn nghị luận.

Tần Thiên vị trí ngay bên cạnh Trang Tín Ngạn. Nàng thấy Trang Tín Ngạn đã trở về vị trí, đang chuẩn bị điểm than tiếp tục sao trà. Nàng nhớ ra hấn đối với lá trà cũng rất để tâm nghiên cứu, liền hưng trí bừng bừng lấy ra một ít lá trà trong bao đưa tới trước mặt hấn, ý bảo hấn xem.

Trang Tín Ngạn biết rõ ý tứ của nàng, nhưng cũng không để ý nàng.

Tần Thiên nghĩ chắc hẳn không hiểu, cũng không nản lòng, đem lá trà nhét vào trong tay hắn. Đổi lại lần khác, Trang Tín Ngạn nhất định sẽ không nhận, nhưng hắn biết đây là lá trà của khách nhân, nên đành nhin xuống .

Tần Thiên lại lấy vở trong túi ra, viết: “Đại thiếu gia, người xem xem lá trà này tốt lắm, dường như thơm hơn so với lá trà bình thường!” Sau đó đưa cho hắn xem.

Bởi vì nàng chưa bao giờ có ý khinh thị, cho nên hành động này mới có thể tự nhiên như vậy. Nhưng nàng không nghĩ tới, ở đây còn có người ngoài, mà không phải tất cả mọi người đều có thể có lòng bao dung đối đãi với người tàn tật .

Tựa như Trương công tử bên cạnh, nhìn thấy một màn này liền thốt ra, “Vị này nghe không thấy gì sao? Còn có kẻ điếc sao trà ư? Thật thú vị!”

Lời này vừa nói ra, toàn trường đều tĩnh lặng.

38. , Chương 074-075

Chương 74: Không thể dễ dàng tha thứ

Trang Tín Ngạn bởi vì cúi đầu xuống, không thấy Trương công tử nói, nên không có phản ứng gì, chỉ có điều lại nhìn thấy Tần Thiên đang nhét lá trà vào trong tay hắn bỗng xuất thần.

Bên cạnh, tiểu nhị và các quản sự thấy Trương công tử công khai châm biếm Đại thiếu gia, đều rất tức giận. Tuy rằng bọn họ ngày thường cũng có thì thầm đàm luận qua về sự tàn tật của Trang Tín Ngạn, nhưng tất cả đều không có ác ý, bởi vì hắn là nhi tử của Đại phu nhân, bọn họ đều rất tôn kính Đại phu nhân.

Nhưng thấy mấy vị công tử ăn mặc đẹp đẽ, khí thế bất phàm, hiển nhiên không phú thì quý, lại không dám tùy tiện đắc tội, đều giận mà không dám nói gì.

Nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh vẻ mặt lạnh nhạt, vẫn không biết đang bị cười nhạo, Tần Thiên sắc mặt cũng trầm xuống, nếu ngay cả bọn tiểu nhị đã bởi vậy mà cảm thấy phẫn nộ, nàng là người cùng Trang Tín Ngạn sớm chiều ở chung làm sao có thể dễ chịu?

Trang Tín Ngạn tuy rằng thông minh, nhưng ở trong mắt nàng lại khá yếu ớt, khiến trong lòng nàng thường xuyên tồn tại một loại ý muốn bảo hộ, tuy rằng hành vi của hắn có lúc làm nàng tức giận, nhưng nàng chưa bao giờ thật sự oán trách hắn. Nay thấy có người công nhiên châm biếm hắn, trong lòng rất không thoải mái.

“Đây là Đại thiếu gia Trang phủ chúng ta!” Tần Thiên nhìn Trương công tử lạnh lùng nói, tuy rằng tức giận, nhưng chưa biết rõ thân phận đối phương, không cẩn thận sẽ gặp phải phiền toái, Tần Thiên chỉ nhắc nhở hắn ngôn ngữ nên biết tôn trọng người khác một chút.

Bên cạnh Tạ công tử cùng Chu công tử mới đầu cũng thấy thú vị, nhưng nghe lời Tần Thiên nói, lại thấy sắc mặt của nàng, đều thu liễm tươi cười. Chu công tử còn lặng lẽ kéo kéo Trương công tử còn đang hắc hắc cười cợt.

Một bên Trang Tín Ngạn cũng cảm nhận không khí bất thương, ngẩng đầu lên, nhìn vài người đối diện, lại xoay mặt nhìn Tần Thiên bên cạnh, thấy nàng thần sắc ngưng trọng ít khi có, như thật sự tức giận, nhất thời rất kinh ngạc nhưng cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Thật không biết có phải Trương công tử trời sinh đạo đức không được tu dưỡng, hay do vẫn luôn quá cuồng vọng, lại không để ý đến nhắc nhở của Chu công tử, nghe thấy Tần Thiên nói, lại mở to hai mắt cười nói, “Đại thiếu gia của các người? Nghe nói hoàn toàn bị điếc, thiếu gia Trang phủ có phải cũng không thể nói

hay không? Ôi chào? Ta thật không rõ, nếu lại điếc lại câm vì sao không ở nhà, còn ra đây sao trà làm gì? Trà Hành các ngươi thật thú vị nha, nha hoàn thú vị, mà thiếu gia cũng thú vị nốt!”

Những lời này Trang Tín Ngạn xem thấy nên hiểu được, bất quá hắn lại không có phản ứng gì mấy, bởi vì dạng cười nhạo này đối với hắn quá bình thường. Cười nhạo tàn tật của hắn không biết có bao nhiêu người, chẳng lẽ hắn còn phải đi tranh cãi phản kích với mỗi một người hay sao?

Hắn bị câm điếc là sự thật. Hắn phải chấp nhận chuyện này.

Hắn mặc kệ, đang chuẩn bị tiếp tục làm việc, nhưng bỗng nhiên, mắt hoa lên, hắn quay đầu lại, thấy Tần Thiên khuôn mặt bình tĩnh, ném tạp dề, găng tay xuống dưới đất, hành động cử chỉ thật phần nặng nề!

Trang Tín Ngạn giật mình, mọi người cũng giật mình, đều trơ mắt nhìn nàng.

“Ngươi thấy rất buồn cười?” Tần Thiên mắt lạnh nhìn Trương công tử, không thể nhịn được nữa, “Ta nói cho ngươi biết, không có gì buồn cười cả! Thiếu gia chúng ta xác thực không thể nghe cũng không thể nói, nhưng hắn thật sự biết chế trà, cũng biết vẽ tranh viết chữ, hắn so với rất nhiều người đều có năng lực hơn hắn, hắn vì sao không thể tới nơi này sao trà? Vì sao phải trốn ở nhà không thấy mặt trời? Bởi vì hắn vừa ra tới cửa đã bị những người như các ngươi cười nhạo hay sao?”

Hắn mỗi ngày không thể lên tiếng chỉ chú tâm làm việc như vậy, đối mặt với ánh mắt khác thường của mọi người chẳng lẽ dễ chịu sao? Hắn bị câm điếc là hắn bất hạnh, chẳng lẽ bởi vì bất hạnh cho nên xứng đáng thừa nhận châm biếm của người khác? Không thể có đạo lý này!

Chu công tử cùng Tạ công tử hai mắt nhìn nhau, đều có chút xấu hổ, Trương công tử mặt biến dạng, hắn chỉ vào Tần Thiên, cả giận nói: “Được lắm, nha đầu này, ngươi có biết người đang nói chuyện cùng với ai không? Ngươi tin hay không ta...” Nói còn chưa xong, một bên Tạ công tử liền kéo hắn qua, cười nói: “Trương huynh, chớ tức giận, tiểu đệ mời huynh lại đây là muốn huynh vui vẻ, cũng không phải để cho huynh tức giận!”

“Nàng ta chỉ là một nha đầu nhỏ nhoi cũng dám trừng mắt nói lớn tiếng với ta!” Trương công tử tức giận đến hai mắt trợn trừng!

Tần Thiên nhận thấy bản thân không có gì quá đáng, đây là Thịnh Thế Trà Hành, nếu phải lệ thuộc vào khách nhân để họ tùy ý nhục nhã, còn phải nén giận, không khỏi cũng quá uất ức! Việc buôn bán còn chưa thấy đâu mà tự tôn đã vỡ cánh bay đi mất rồi! Nếu yếu đuối sợ phiền phức như vậy, về sau chẳng phải là ai cũng đều có thể vào đây đá một cước, vậy sinh ý buôn bán này cũng không cần làm nữa rồi!

Tần Thiên khẽ cắn môi, cầm trà túi, đi đến bên cạnh Chu công tử, duỗi thẳng cánh tay đưa tới trước mặt hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Việc buôn bán của Thịnh Thế chúng ta chủ ý lấy chân thành đối xử người với người, chúng ta một mảnh thành tâm đối nhân, cũng hy vọng được đối phương tôn trọng, bằng hữu của ngài nhục nhã thiếu gia của chúng ta, chúng ta không muốn làm việc cho các ngài, thỉnh tìm cao nhân khác!”

Những lời này nói ra chính là tiếng lòng của bọn tiểu nhị, mọi người nhiệt huyết sôi trào, cùng kêu lớn “Đúng vậy “

“Tần Thiên nói rất đúng!”

“Đúng, không nhận việc buôn bán của họ nữa!”

“Giễu cợt Đại công tử chính là giễu cợt Đại phu nhân, không thể dễ dàng tha thứ!”

Vốn đang sôi ruột tình thế diễn ra sẽ càng ngày càng gay gắt, lúc này Từ chương quỹ bỗng nhiên cũng không còn lo lắng, cũng đứng, nếu luôn luôn phải chịu đựng, Thịnh Thế cũng không có quang cảnh như ngày hôm nay! Càng yếu đuối càng bị người khác khinh thường!

Chu công tử không nghĩ tới tiểu cô nương vừa cười hi ha này lại kiên cường như vậy, trong lòng có vài phần bội phục, hắn cũng không tiếp nhận bao trà, chỉ xoay người cười nói với Tạ công tử: “Đình Quân, người quả nhiên nói đúng, tiểu nha đầu này thật không đơn giản!”

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên cười cười: “Tiểu nha đầu, không nghĩ tới người lại được hưởng ứng như thế, ta thật sự hâm mộ Trang phủ a!”

“Ta ăn cơm Trang phủ, tất nhiên nên vì Trang phủ nói chuyện, chuyện này là thiên kinh địa nghĩa, không có gì đáng nói !” Tần Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, thu liễm tươi cười, tràn đầy cảm xúc nói, “Tiểu nha đầu có thể nói ra những lời này, so với rất nhiều nam nhân cũng hào sảng mạnh mẽ hơn hẳn !” Hắn nhìn gương mặt tú lệ của Tần Thiên, bỗng nhiên cảm thấy từ trước đến nay gặp nhiều nữ tử cũng không ai có thể so sánh với nàng.

Bên kia Trương công tử nghe xong lời này, cũng giật mình, tức giận thu liễm không ít.

Bên này, Chu công tử chấp tay sau lưng, nhìn bao trà trước mắt, cười nói: “Tiểu nha đầu, người vừa rồi cũng nói, là bằng hữu của ta nói sai, cũng không liên quan đến ta!”

“Minh Huyền người sao lại nói ta như vậy !” Trương công tử lập tức phản bác !

“Ai kêu người ăn nói lung tung phá hư việc của ta, người cũng biết trà này là để tặng cho ai, cẩn thận ta trở về cáo trạng người!” Chu công tử hù dọa nói.

Nghe xong lời này, Trương công tử khí thế lập tức biến mất, hắn vung tay vung chân vài cái tại chỗ, rầm rì vài câu, cũng không lên tiếng nữa.

“Thế nào, tiểu cô nương, vậy người có chịu nhận việc ta giao không!” Chu công tử nhìn nàng cười, mặt mày ôn hòa.

Tần Thiên không nghĩ tới bọn họ sẽ có loại thái độ này, nhất thời cũng không biết nên làm gì bây giờ. Ngay tại thời điểm đang xấu hổ, bỗng nhiên có một bàn tay gơ ra, tiếp nhận bao trà trong tay Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn lại, chính là Trang Tín Ngạn. Hắn nhìn nàng một cái, con người bình thường lãnh đạm như băng tuyết như có chút lo lắng, khiến cho khuôn mặt đều có vẻ sinh động hẳn lên.

Tần Thiên cùng với Chu công tử, Tạ công tử, Trương công tử ở bên cạnh đều nhìn hắn, không biết hắn có ý tứ gì.

Trang Tín Ngạn không để ý tới những người này, thản nhiên xoay người, đi đến bát tô, bình tĩnh điểm than, thắp lò.

Đi đến gần, Chu công tử bọn họ mới nhìn thấy rõ Trang Tín Ngạn, trên mặt đều lộ ra một tia kinh dị, Trương công tử nhất thời nhện không được, lập tức cảm thán: “Này điếc... Đại thiếu gia Trang phủ bộ dạng so với nữ nhân còn đẹp hơn a!”

Sau lại thấy Tần Thiên hung tợn trừng mắt nhìn mình, không biết nên như thế nào, lại không dám nói gì tiếp. Hắn hừ hai tiếng, hai mắt nhìn lên trời.

Tần Thiên lúc này mới quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn.

Hải Phú giúp hắn dọn dẹp tạp dề, Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn bình tĩnh đạm mạc, tựa như hàn băng ngàn năm không tan, lông mi dài, hai vai rộng lớn, hình thể thon dài, tuy rằng đeo tạp dề vào nhìn thật buồn cười, lại đứng bên cạnh bát tô đen thùi lùi, nhưng nhìn qua vẫn tựa như một trích tiên không nhiễm bụi trần khói lửa của nhân gian.

Tất cả mọi người không tự giác ngừng hô hấp, sợ quá nhiều cảnh tượng yên tĩnh mà đẹp đẽ này.

Nước sôi, Trang Tín Ngạn thả lá trà, hai tay phiến sao, động tác linh hoạt nhanh nhẹn, ngón tay dài trắng nõn, lá trà xanh biếc như Bích Diệp, xoay vần, cuộn lên, phi vũ, lại rất xứng với dung nhan hoàn mỹ kia của hắn, nhìn qua như một bộ tranh thưởng tâm duyệt.

Trong không khí tràn ngập nồng đậm trà hương, làm cho người ta say mê.

Tần Thiên nhìn nhìn, miệng cười lộ lên, đứa nhỏ này, so với tưởng tượng của nàng còn kiên cường hơn.

Một nén nhang qua đi, Trang Tín Ngạn đem lá trà đổ ra, lại tiến hành nhu niệp, đem lá trà chà xát điều hình, sau đó lại sao trà, một khắc uống trà trôi qua, hần đã hoàn thành tất cả các thao tác, đem lá trà gói vào một bao khác, đưa đến trước mặt Chu công tử, bình tĩnh nhìn hần chăm chú.

Chu công tử thẳng đến lúc này mới hồi phục tinh thần, hần lấy ra một ít lá trà đặt ở mũi ngửi, một lát sau, cười nói: “Trong hương trà ẩn hàm hương hoa quả, điều chế rõ ràng, màu sắc vẫn tươi đẹp, hảo công phu!”

Nghe hần khích lệ, Tần Thiên cũng thay Trang Tín Ngạn cao hứng, đang chuẩn bị lấy vở ra viết cho hần xem, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn đem túi trà giao cho nàng, lại chỉ chỉ ở một bên túi, Tần Thiên hiểu được, hần muốn nàng giúp đỡ gói lại.

Tần Thiên dựa theo ý tứ của hần mà làm, bên kia, Hải Phú đã được Trang Tín Ngạn phân phó, mang lên giấy và bút mực.

Trang Tín Ngạn đi qua, nhắc bút viết xuống vài câu, sau đó đưa đến trước mặt Trương công tử.

Trương công tử nhìn thoáng qua, mặt lại biến dạng.

Chu Minh Huyền cùng Tạ Đình Quân trong lòng tò mò, đi qua xem, thấy mấy chữ trên giấy viết.

“Ta là kẻ câm điếc, nhưng mà ta biết chế trà, huynh đài tuy tai thính mắt tinh, nhưng còn cần sự hỗ trợ của ta. Không ai thập toàn thập mỹ, giống như ta, cũng giống như huynh đài vậy.”

Chu Minh Huyền, Tạ Đình Quân xem xong câu chữ lại ngẩng đầu nhìn hai người Trang Tín Ngạn cùng Trương Vĩnh Thái trước mặt, nhất thời đều nói không nên lời.

Trương Vĩnh Thái dưới ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trang Tín Ngạn ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Trang Tín Ngạn hướng về ba người vái chào, xoay người ra khỏi phòng sao trà.

Tay áo tung bay, tiêu sái phong lưu không bút gì tả nổi.

Tần Thiên chỉ cảm thấy thống khoái, đem túi trà giao cho Chu công tử, đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, khi đi ngang qua người Trương công tử, dừng lại cước bộ, nhìn hần cười nói: “Trương công tử không phải đã nói làm tốt sẽ trọng thưởng sao? Xin ngài đừng có quên đó!”

Nói xong nhú mày cười, xoay người đi ra ngoài.

Trương Vĩnh Thái nhìn bóng dáng hai người sững sốt một lúc lâu, bỗng nhiên bạnh hàm lớn tiếng nói: “Hôm nay thật mẹ nó ghen khuất!”

Chu Minh Huyền cùng Tạ Đình Quân lập tức đều liếc mắt nhìn nhau, nhịn không được cười ha ha. Tạ Đình Quân đi tới vỗ lên bả vai rắn chắc của Trương Vĩnh Thái, cười nói: “Trương huynh, đừng ghen khuất, tiểu đệ ta mời người uống rượu!”

Nói xong, hần nhìn về phía phương hướng Tần Thiên rời đi.

Bên ngoài, ánh mặt trời sáng lạn, chiếu lên một gốc cây hòe lớn ở góc tây bắc trong sân, được ánh mặt trời chiếu vào, lá cây màu xanh hơi chuyển thành ánh vàng, tô đậm cả gốc cây một màu sắc ấm áp, làm cho tâm của hần cũng nóng lên.

Hần mỉm cười, quay đầu.

Chương 75: Khó có thể phác họa

Đêm, trăng sáng treo cao, trong đình viện, đường nhỏ vắng vẻ không tiếng động.

Tần Thiên tắm rửa xong đi vào trong phòng, thấy Trang Tín Ngạn tóc ướt sũng rồi tung, mặc trung y đơn bạc ngồi ở bên cạnh bàn đưa lưng về phía nàng đang nhìn cái gì đó.

Tần Thiên lắc đầu thở dài.

Thật đúng là Đại thiếu gia, không có nha hoàn hầu hạ thì cũng không chịu tự mình động thủ mặc quần áo lau tóc, thời tiết đã vào thu, cũng không biết yêu quý thân thể của bản thân. Lại nghĩ lại, cảm thấy ý nghĩ

của mình thật buồn cười, nếu hần cái gì cũng đều có thể tự mình làm, thì còn cần nha hoàn như các nàng để làm gì đây? Cũng không nên so đo, là trách nhiệm của nàng, nàng không nên ra phía sau đi tắm rửa.

Nàng cười cười, từ trong tủ lấy ra một khăn trắng sạch, cùng một kiện áo cừu y sắc xanh ngọc đi tới, trước đem áo lông cừu phủ lên trên người hần, sau đó kéo tóc ướt đang vắt trên người hần ra, dùng khăn sạch lau khô.

Bởi vì động tác của Tần Thiên quá mức đột nhiên, mới đầu Trang Tín Ngạn kinh ngạc một chút, nhưng ngửi được mùi hương quen thuộc trên người nàng, tâm từ từ bình tĩnh lại.

Áo lông cừu phủ trên người thật ấm áp, hần cảm giác được nàng đang cẩn thận lau tóc cho hần. Động tác vô cùng mềm nhẹ, giống như sợ làm đau hần vậy, lại cực lực chú ý không đụng chạm đến thân thể hần, nhưng hiện tại hần lại cảm thấy làn da hơi ngứa ngứa, dường như khát vọng nàng chạm vào một cái. Mà cũng chính vì khát vọng không đạt được, cái loại ngứa ngáy này càng ngày càng nghiêm trọng, tràn vào sâu bên trong đáy lòng, làm cho toàn thân hần dường như không được tự nhiên.

Tần Thiên đứng phía sau cũng không biết hần đang suy nghĩ cái gì, nàng giống như bình thường lau tóc cho hần xong, lại lấy ra một khăn sạch khác, một bên lau tóc ình, một bên ngồi vào chỗ đối diện hần.

Thấy hần không phải đang xem sách, mà là đang nhìn một đồng lá trà trên mặt bàn, một số là chè tươi, số khác đã được sao chế. Tần Thiên nhận ra đây chính là loại trà ban ngày bằng hữu của Tạ công tử đã đưa đến Trà Hành, không nghĩ tới Trang Tín Ngạn vụng trộm để lại một ít.

Tần Thiên trong lòng tò mò, buông khăn xuống, lấy vở và bút than ở trên bàn kéo lại gần, viết nói: “Đại thiếu gia, người giữ lại một ít lá trà này để pha uống?”

Viết xong đưa tới trước mặt hần, lại cầm lấy khăn, tiếp tục lau tóc.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy lời của nàng, cầm lấy bút đang chuẩn bị viết, ngẩng đầu lên, đã thấy nàng ngồi ở đối diện, hơi hơi nghiêng đầu, tóc đen như thác nước bị nàng hất sang một bên, dùng khăn trắng nhẹ nhàng mà chà lau, nàng hôm nay mặc một kiện quần áo viên lĩnh màu hồng nhạt, động tác như vậy, đem cổ nàng lộ ra đường cong tuyệt đẹp, trắng nõn, mảnh khảnh, mềm mại như một khối mỹ ngọc, hai má phần nộn, môi hồng nhuận, mi như liễu, mắt trong suốt, đen lay láy, khăn sạch trắng như tuyết, ngón tay miết chà lau xanh trắng, ngọn đèn hắt lên người nàng một tầng mệnh môn sáng bóng, chỗ nào cũng đẹp, khiến người phải bất động.

Trang Tín Ngạn nhìn nhìn, đúng là ngây ngốc...

Đang tập trung lau tóc, Tần Thiên cảm giác được ánh mắt của Trang Tín Ngạn, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hần.

Tiếp xúc với con người đen láy của nàng, Trang Tín Ngạn không biết làm sao, thế nhưng cảm giác một trận hoảng hốt, hần vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng lòng hần cũng không chịu khống chế mà nhảy nhót, như muốn từ trong miệng hần chạy ra ngoài vậy.

Theo bản năng, hần cảm thấy, hần không nên có cảm giác như vậy, thật không ổn, hần hô hấp thật sâu, cầm lấy bút than bên cạnh, miễn cưỡng ổn định tâm thần, viết xuống: “Ta cảm thấy hôm nay phương pháp sao chế trà này vẫn chưa phải là phương pháp tốt nhất, có vẻ như chưa đem được đặc tính của lá trà hoàn toàn biểu lộ.”

“Đã làm rất tốt rồi, Chu công tử bọn họ không phải rất vừa lòng sao?” Tần Thiên viết nói.

“Nhưng mà ta không hài lòng, ta vẫn cảm thấy còn có thể làm tốt hơn.” Trang Tín Ngạn lắc đầu, hơi hơi nhướn mày, hai tay bốc lên một ít lá trà nương theo ngọn đèn cẩn thận nghiên cứu, ánh nến chiếu vào đôi mắt hần, giống như hai ngọn lửa nhỏ, không thoát ra được, khiến gương mặt hần vốn lãnh diễm bỗng nhiên lộ ra một loại yêu dị mị hoặc.

Tần Thiên nhìn bộ dáng hần như vậy, không khỏi nhớ tới sự việc ban ngày, tâm tình khoái trá, lại viết nói: “Nói đến đó, hôm nay Đại thiếu gia thật sự rất suất! Nói hai ba câu đã khiến đối phương nói không nên lời.”

Càng làm cho nàng thưởng thức là, hần có thể thản nhiên đối mặt với sự cười nhạo của người khác, cũng không có cảm xúc tự ti, điều này rất khó .

“Suất?” Trang Tín Ngạn khó hiểu.

Tần Thiên con mắt vòng vo chuyển, viết nói: “Ý là rất anh tuấn, rất uy phong, khiến cho người khác cảm thấy trước mắt sáng ngời!” Viết xong, ngẩng đầu nhìn hấn mỉm cười, lúm đồng tiền hai bên má lại ngọt ngào lộ ra.

“Nhiều từ người dùng thật mới mẻ.” Trang Tín Ngạn nhớ tới ban ngày Tần Thiên có nói qua.

... Đại thiếu gia tuy rằng không thể nghe, không thể nói, nhưng hấn biết chế trà, biết vẽ tranh viết chữ, hấn so với rất nhiều người đều có năng lực hơn hấn...

Trong lòng bỗng nhiên cũng cảm thấy ngọt ngào, loại ngọt ngào này chậm rãi lan tràn khắp toàn thân, lan tràn đến khóe miệng, từ từ trở thành một nụ cười mỉm.

Tần Thiên là lần đầu tiên nhìn thấy hấn cười, rất nhiều lần, nàng đều suy nghĩ, nếu gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân này cười lộ lên là bộ dáng gì đây? Nàng cảm thấy nhất định sẽ rất dễ nhìn, thật không nghĩ tới lại đẹp đến vậy.

Ngũ quan của hấn vốn không có gì để chê bai soi mói. Long mi của hấn dài mà cong, dày mà không lộn xộn, thực sự rất đẹp, mắt của hấn hẹp dài, mí mắt rất mỏng, đường cong hai mí giống như dùng ngòi bút lưu sướng nhẹ vẽ xuống hai đường tà tuyến, sóng mắt lưu chuyển, có một vẻ tuấn nhã phong lưu không nói nên lời, mũi hấn à thẳng tắp, chóp mũi cao ngất, khiến hấn nhìn qua có cảm giác lãnh ngạo, bờ môi của hấn độ dày vừa phải, chỉ có điều khóe miệng quá mức lạnh lẽo cứng rắn.

Cho nên thời điểm hấn không cười, khiến cho người khác có cảm giác cương trực lạnh lùng, giống như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, đẹp thì đẹp thật, nhưng lại vô hồn.

Nhưng chỉ cần một nụ cười mỉm này, giống như mùa xuân tràn về địa lục bị đóng băng vậy, băng tuyết lặng yên không một tiếng động hòa tan, mùa xuân về bách hoa nở rộ, hoặc như triều dương ở phía đường chân trời lộ diện, cắt ngang qua bóng đêm đen tối, hào quang vạn tượng, không thể ngăn cản.

Mí cong dài kia, sóng mắt lưu động kia, môi hơi hé ra mỉm cười kia... Tất cả đều khiến Tần Thiên cảm thấy, cho dù là họa sĩ giỏi nhất, cũng không thể nào họa nên thần vận cùng tao nhã của hấn.

Nàng nhìn mà hai mắt như muốn đui mù, nàng nhìn mà mặt đỏ tim đập, làm cho nàng nhịn không được có loại cảm giác muốn phạm tội.

Nàng thật sự muốn kiểm tra mặt của hấn...

Hai tay ngứa ngáy, tâm cũng ngứa ngáy...

“Người vẫn là đừng nên cười, ta phải dặn dò các tỷ tỷ.” Tần Thiên không nhịn được thì thảo lảm bảm nói: “Khiến người phạm tội, khiến người phạm tội a...”

Trang Tín Ngạn ngồi đối diện tuy rằng nhìn không hiểu lắm nàng đang nói cái gì, nhưng thâm hiểu được nàng vì sao lại như vậy, từ lúc còn rất nhỏ, hấn đã biết bộ dáng hấn rất dễ nhìn, so với rất nhiều người còn đẹp hơn, lần đầu tiên nhìn thấy hấn, bất luận là nam hay nữ đều có chung vẻ mặt sợ hãi than, lúc nhỏ, hấn thực vui vẻ, lớn lên, hấn chỉ cảm thấy chán ghét, cho nên đối với ai cũng đều mang gương mặt băng lãnh.

Nhưng hiện tại, nàng hông rời mắt, mặt đỏ hồng mà nhìn mình, hấn không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại thấy vui mừng, hấn tiếp tục nhìn nàng, thân hơi nghiêng, lấy tay nâng cằm, khóe miệng tươi cười càng sâu sắc, vẫn nhìn nàng cười, cũng không chuyển mắt nhìn nàng. (a... a... dụ dỗ... dụ dỗ con gái nhà lành a... T_T)

Ánh đèn lay động, minh ám không chừng, chiếu lên người hấn ánh vàng rực, tươi cười của hấn trong ánh vàng này càng ngày càng nhu hòa, càng ngày càng ấm áp, hồn xiêu phách lạc, mị lực khôn cùng, khiến Tần Thiên cơ hồ không chịu nổi.

Chậm rãi, Tần Thiên cũng cười, nàng học bộ dáng của hấn chống đỡ cằm, hai mắt không e dè nhìn hấn, giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật xảo đoạt thiên công.

Nhìn, nhìn, trong lòng nàng bỗng nhiên có một loại cảm động.

“Khen người một câu, người liền vui vẻ như vậy a... .” Nàng nhìn hẩn, nhẹ nhàng mà nói: “Có thể thấy được người trước đó cô đơn cỡ nào...”

Đứa nhỏ đáng thương...

Nàng nhìn hẩn lẳng lẳng cười, má lúm đồng tiền ở dưới ánh nến nhộn nhạo lén lút ẩn hiện.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm yên tĩnh, trăng sáng giắt giữa bầu trời, lẳng lẳng nhìn xuống hết thảy thăng trầm trong cuộc sống...

Sau khi Trang Tín Xuyên đi nhậm chức, rất nhanh đã trao đổi xong với Hồ đại nhân về việc vận chuyển trà. Chuyện người khác làm không được mà ở trong tay hẩn chỉ hai ba câu đã hoàn thành. Điều này khiến hẩn rất đặc ý, ở Trà Hành vô cùng vinh vào tự đắc .

Buổi sáng hôm nay, Trang Tín Xuyên gọi các quản sự của Trà Hành vào trong phòng hẩn. Hẩn ngồi ở chính vị, chân bắt chéo, thần khí hiện ra như thật. Các quản sự đứng trước hẩn đều chấp tay, cúi đầu.

“Việc buôn bán, được quan phủ duy trì, cùng quan phủ có quan hệ tốt là điều rất trọng yếu!” Trang Tín Xuyên nhìn các quản sự cười nói, “Biết Trà Hành có quan hệ với quan phủ phải dựa vào ai hay không?”

Trang Tín Xuyên liếc mắt nhìn gã sai vặt Đức Nghĩa một cái, Đức Nghĩa vội vàng nịnh nọt tiếp lời nói: “Đương nhiên là Nhị thiếu gia của chúng ta rồi! Ai chẳng biết Hồ đại nhân là tri phủ tương lai của Dương Thành là thân dượng của Nhị thiếu gia a!”

“Không sai không sai!” Trang Tín Xuyên cười to hai tiếng đứng lên, vỗ vỗ đầu Đức Nghĩa, sau đó đi đến trước mặt các quản sự cười nói: “Cho nên, mọi người trong lòng cũng nên rõ ràng một chút, Trà Hành về sau rốt cuộc do ai làm chủ, ai mới là chủ tử của các ngươi! Các ngươi nên suy nghĩ kỹ lưỡng! Đến lúc đó hối hận không kịp thì cũng đã muộn!”

Các quản sự xoay người cúi đầu, buồn không thềm lên tiếng.

Trang Tín Xuyên hướng về Đức Nghĩa ra hiệu, Đức Nghĩa vội vàng từ phòng bên cạnh mang sang một cái khay, trên khay có một đám bạc nén.

Trang Tín Xuyên chỉ vào khay cười nói: “Đây là bốn thiếu gia mời các vị uống rượu, một chút lòng thành, xem như tâm ý của bốn thiếu gia, nếu nể mặt bốn thiếu gia, thì cầm lấy, nếu khinh thường bốn thiếu gia, cứ việc xoay người rời đi!”

Nói xong, liền một lần nữa ngồi xuống chính vị, thanh thoi uống trà, một bộ dáng không thềm để ý, nhưng hai mắt trong lúc vô tình đều lướt một vòng trên mặt các vị quản sự.

Các quản sự cúi đầu, hai mặt nhìn nhau, người xem ta, ta xem người, nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ? Lấy bạc, bắt người tay ngắn, về sau chỉ sợ liên lụy không rõ, nhưng xoay người mà rời đi, lại là không cho hẩn mặt mũi, hẩn dù sao cũng là thiếu gia Trang phủ, các quản sự ai cũng không dám làm như vậy.

39. , Chương 076-077

Trang Tín Xuyên nhìn mọi người do do dự dự, cười cười, lại hướng Đức Nghĩa ra hiệu. Đức Nghĩa hiểu ý, tiến lên, hướng tới từng quản sự cứng rắn nhét vào trong lòng họ hai nén bạc, hoàn toàn không để bọn họ chối từ!

Trang Tín Xuyên cười lớn một tiếng, vỗ tay đứng lên, “Được, mọi người đều rất nể mặt bốn thiếu gia, về sau chính là người của bốn thiếu gia, về sau có bốn thiếu gia thì có các ngươi! Tương lai bốn thiếu gia trở thành đương gia, sẽ không quên các ngươi!”

Các quản sự nhìn nén bạc trắng trong tay, cảm thấy rất khó xử.

Chương 76: Chuộc thân

Ngày mười tháng tám, chạng vạng.

Đại phu nhân cùng Trang Tín Ngạn dùng xong cơm chiều, đang nói chuyện với Tần Thiên mấy việc thú vị phát sinh ở Trà Hành.

“Chuyện lần trước xảy ra ở phòng chế trà, Từ chương quý đã nói cho ta biết...” Đại phu nhân nhìn Tần Thiên cười nói: “Tần Thiên, ta quả nhiên không nhìn lầm người, người quả thật là một nha đầu tốt!” Nói xong lại quay đầu lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cười nói: “Tín Ngạn con thấy có đúng không?”

Bên cạnh Hải Phú vẫn như cũ viết chữ giúp hai bên trao đổi. Trang Tín Ngạn nhìn xuống liếc mắt một cái, khẽ cười cười, không lắc cũng không gật đầu, chỉ có điều ở hai bên tai một tầng đỏ ửng lặng lẽ xuất hiện. Tần Thiên cách xa, không nhìn thấy, nhưng Đại phu nhân ngồi bên cạnh hẳn lại nhìn thấy rõ ràng, Đại phu nhân hé miệng cười, cũng không nói gì thêm.

Bà cầm tay con, trong lòng vô hạn vui mừng, cảm thấy quyết định này của mình rất chính xác.

Tâm trạng vui sướng, bà nhìn về phía Tần Thiên, kéo tay nàng qua, tinh tế nhìn nàng, ánh mắt vô cùng nhu hòa, nhìn đến mức khiến Tần Thiên trong lòng nhảy nhót, “Phu nhân...” Người nhìn ta như vậy làm cái gì a...

“Tần Thiên,” Đại phu nhân cười nói: “Người ba lần bốn lượt lập công, lại trung thành như thế, ta rất thích, người muốn được tưởng thưởng gì chăng?”

Tưởng thưởng? Tần Thiên hai mắt sáng ngời, rất muốn nói, nàng muốn có cơ hội chuộc thân!

Đến nơi đây lâu như vậy, nàng đã sớm hiểu được, thân là gia nô chỉ là một tiện nhân, không phải nói có bạc muốn chuộc thân là có thể chuộc thân, còn phải được chủ tử khẳng định thả người, ở quan phủ đăng ký, mới có thể thoát khỏi thân phận này. Thoát rồi, mới có thể tự do hôn phối, bởi vì nơi này luật pháp quy định, tiện nhân không thể cùng lương dân thông hôn, nói cách khác, dân đen chỉ có thể gả cưới dân đen. Hơn nữa cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, nơi này có chế định “Trốn nhân pháp” nghiêm cấm nô bộc đào vong.

Phép tắc quy định “Người trốn phạt một trăm roi, trả lại bản chủ. Kẻ ẩn nấp thì bị tử hình, gia sản kê biên và sung công. Nếu cố tình phản kháng, phạt một trăm roi, chuyển đến nơi biên giới xa xôi”, vô cùng nghiêm khắc, vì vậy ở nơi này gia nô rất ít có tâm tư chạy trốn.

Cho nên muốn chuộc thân, chỉ có thể dựa vào sự từ bi của chủ tử.

Nàng rất muốn nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu chuộc thân, nàng chuộc thân cũng không muốn rời khỏi Trang phủ, chỉ muốn có quyền nắm vận mệnh của bản thân trong tay, sau khi chuộc thân vẫn có thể giống như các công nhân trong Trà Hành làm việc cho Trang phủ, nàng cũng sẽ hết sức tận tâm.

Nhưng rồi lại nghĩ, bản thân được bọn họ khá coi trọng, dù sao trong tâm tưởng bọn họ đều cho rằng nàng là tấm gương điển hình cho sự trung thành. Nếu nàng đưa ra yêu cầu chuộc thân, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào, có thể sẽ cảm thấy nàng cũng không hề đem toàn bộ tâm tư đặt ở Trang phủ hay không?

Nàng có được địa vị như ngày hôm nay kỳ thật cũng không dễ dàng, không thể bởi vì nói sai một câu, mà làm hỏng mọi thứ.

Nghĩ đến đây, nàng lại đem lời đã đến miệng nuốt trở về.

“Phu nhân cùng Đại thiếu gia đối với Tần Thiên tốt như vậy, đã là sự tưởng thưởng tốt nhất!” Tần Thiên cười nói.

Vẫn nên đợi một thời cơ thuận lợi hơn, đợi địa vị của mình ở Trà Hành càng thêm được củng cố đã...

“Cái miệng nhỏ nhắn này rất ngọt, thật sự khiến người ta thương yêu.” Đại phu nhân lôi kéo tay nàng, càng nhìn càng thích, Trang Tín Ngạn ra vẻ lạnh lùng, nhưng hai mắt cũng kim lòng không được hướng về phía Tần Thiên liếc qua.

Đại phu nhân lời đã nói ra tất nhiên sẽ không thu hồi. Bà quay đầu gọi Nguyệt Nương lấy hộp trang sức khắc hoa văn lưu kim đặt trên bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn lại đây, mở ra nhìn một lúc, lấy ra từ bên

trong châu hoa thạch mật lục từng màu san hô và một cây trâm lưu ly hình con bướm màu sắc rực rỡ, đưa cho Tần Thiên

“Đây đều là trang sức trước kia của ta, hiện tại tuổi đã lớn, mang không còn thích hợp nữa. Ta thấy người bình thường trên tóc ngay cả chút trang sức cũng không mang, nữ tử tuổi còn trẻ, không thừa dịp lúc này làm đẹp, còn chờ tới khi nào?” Nói xong, Đại phu nhân cầm châu hoa thạch mật lục từng màu san hô để trên đầu nàng ngắm nghía, ngắm một hồi cảm thấy hưng trí, lôi kéo nàng đến ngồi trước bàn trang điểm, soi vào gương tự cầm châu hoa lên tóc nàng.

Tần Thiên vội vàng nói: “Phu nhân, để nô tỳ tự làm là được rồi.”

Đại phu nhân nhìn hình ảnh nàng trong gương đồng cười nói: “Đừng nhúc nhích, khó mà ta được hưng trí như hôm nay...” Nói xong, cầm châu hoa trong tay cẩn thận cầm trên búi tóc của nàng, Đại phu nhân hơi hạ thất lưng, nhìn Tần Thiên trong gương cười tán thưởng: “Thật là xinh đẹp!” Lại bảo Nguyệt Nương đến nhìn, Nguyệt Nương tất nhiên luôn miệng khen ngợi, khiến mặt Tần Thiên đỏ ửng.

Đại phu nhân lại hỏi nàng: “Người có thích không?”

Tần Thiên nhìn mình trong gương, kỳ thật nàng không thích dùng mấy thứ trang sức, bình thường vấn tóc cũng chỉ đơn giản dùng một trâm cài đầu cố định, châu sai này màu sắc rực rỡ, chất lượng tinh xảo, lờ lờ lấp lánh, thật sự không phù hợp với thẩm mỹ của nàng, nhưng mà Đại phu nhân tự tay tặng nàng lại cài lên tóc nàng, khiến nàng cảm thấy, dù thế nào cũng rất thuận mắt.

Gương mặt nhìn khuôn mặt Đại phu nhân ôn nhu tươi cười, trong lòng nhất thời ấm áp vui vẻ.

Nàng ngọt ngào cười nói, “Đa tạ phu nhân, Tần Thiên rất thích.”

Đại phu nhân sờ sờ đầu nàng, cười càng ôn nhu, gương mặt thấy trong góc gương đồng lộ ra gương mặt của Trang Tín Ngạn, cũng không biết hắn đứng đó bao lâu rồi, Đại phu nhân không buông tha hắn, cố ý hỏi: “Tín Ngạn, con cảm thấy Tần Thiên mang châu hoa này có được không?”

Tần Thiên theo bản năng nhìn về phía hắn, khóe miệng còn sót lại ý cười.

Trang Tín Ngạn vừa tiếp xúc với ánh mắt nàng, vội vàng xoay người tránh đi.

Nguyệt Nương và Hải Phú ở bên cạnh che miệng cười.

“Hắn thẹn thùng...” Đại phu nhân ở bên tai Tần Thiên nhỏ giọng nói.

“A?” Tần Thiên quay đầu lại nhìn Đại phu nhân.

Đã thấy vẻ mặt Đại phu nhân ý cười cổ quái, “Người đừng thấy hắn dường như không để ý tới người khác, kỳ thật da mặt hắn rất mỏng!”

“A?” Tần Thiên cười gượng hai tiếng, nhất thời theo không kịp tư duy của Đại phu nhân, có chủ tử ở trước mặt nha hoàn lại nói về con mình như vậy sao?

Đại phu nhân cười đến ý vị thâm trường.

Đúng lúc này, Lam Sơn bỗng nhiên tiến vào bẩm báo, “Đại phu nhân, Nhị di thái thái cùng Nhị thiếu gia đến, nói muốn gặp người, sắc mặt rất không tốt !”

Đại phu nhân lập tức thu liễm ý cười, đứng thẳng thân mình.

“Đã trễ thế này, bọn họ tới làm cái gì?” Nguyệt Nương nhíu mày nói.

Tần Thiên cũng vội vàng đứng dậy, thối lui đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Đại phu nhân trong lòng hiểu rõ, “Đến rất đúng lúc, hắn không tìm ta, ta cũng phải tìm hắn!” Nói xong phân phó Nguyệt Nương, “Đem bạc lấy ra.”

Nguyệt Nương gật đầu, xoay người đi đến ngăn tủ lấy ra một bao bạc nén, để lên khay, đi theo Đại phu nhân ra khỏi phòng đến đại sảnh. Trang Tín Ngạn và Tần Thiên cũng đi theo phía sau.

Đại sảnh.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ đã ngồi xuống, nhìn thấy Đại phu nhân đi ra, Trang Minh Hỉ cùng Trang Tín Xuyên đều đứng dậy hướng về Đại phu nhân làm lễ, chỉ có Nhị di thái thái vẫn ngồi nguyên vị trí, thản nhiên gọi một tiếng “Đại tỷ.”

Đại phu nhân cũng không thèm để ý, đi đến ngồi ở chính vị, lại bảo Trang Tín Xuyên bọn họ không cần đa lễ. Trang Tín Ngạn ngồi xuống ghế khắc hoa văn cúc lê ở đối diện, Tần Thiên cùng Hải Phú đứng ở phía sau của hắn.

Trang Tín Xuyên ngồi xuống khoe mắt liếc nhìn thấy khay đựng bạc nén trên tay Nguyệt nương, hơi hơi giật mình.

Bích Ti cùng Bích Hà tiến vào dâng trà.

Đại phu nhân nhìn bọn họ âm thanh lạnh lùng nói: “Đã trẻ thế này không biết các người sốt ruột gặp ta có chuyện gì?”

“Vốn ta cũng không muốn quấy nhiễu Đại tỷ nghỉ ngơi!” Nhị di thái thái cười lạnh hai tiếng, quay đầu trừng mắt Đại phu nhân, ngữ khí ẩn ẩn mang theo tức giận: “Nhưng có một số việc trong lòng ta hoảng hốt, ăn không vô, ngủ không yên, không thể chậm trễ tới gặp tỷ tỷ nói chuyện!”

Trang Tín Xuyên cũng hừ một tiếng, vẻ mặt căm giận, Trang Minh Hỉ thì nhìn phía trước, vẻ mặt bình tĩnh.

Đại phu nhân lãnh nghiêm mặt, không lên tiếng.

Nhị di thái thái đứng dậy, vẻ mặt tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi, “Muội muội ta không thể so với tỷ tỷ, không đọc thi thư, nhưng hôm nay ta rốt cục biết về tỷ tỷ...” Nói tới đây, nàng ta nắm chặt khăn tay chỉ thẳng hướng Đại phu nhân, hơi hơi phát run, “Hôm nay ta mới biết được, cái gì gọi là âm hiểm giả dối, khẩu thị tâm phi, qua cầu rút ván!” Bốn chữ cuối cùng cơ hồ là cắn răng mà nói ra, hàm chứa vô tận hận ý.

“Ta không hiểu ý tứ của người!” Đại phu nhân thản nhiên nói,

“Tín Xuyên, người nói đi, ta thật muốn nghe bà ta giải thích như thế nào!” Nhị di thái thái vỗ vỗ Trang Tín Xuyên, oán hận nói, “Bà ta giải thích không được, chúng ta sẽ đi nói với dượng của con!”

Trang Tín Xuyên bật đứng lên, vọt tới giữa đại sảnh, vung tay, vẻ mặt ngữ khí đều có chút kích động.

“Đại nương, người rõ ràng nói tín nhiệm con, nói việc chuẩn bị quà Trung Thu đều giao cho con xử lý, nhưng vì sao, ta muốn làm gì lại bị khắp nơi quở trách!”

Nói đến việc này, Trang Tín Xuyên rất tức giận.

Vốn hắn đang dự tính, nhân cơ hội này có thể cướp đoạt không ít của cải, hắn chuẩn bị quà cho quan phủ, khách nhân, thương hộ, tất nhiên cần bạc và lá trà, hắn tới phòng thu chi lấy bạc, đến đại đường lấy lá trà, nhưng sau khi mở miệng, những người này đều chỉ nói hắn cứ chờ đấy, hắn chờ rồi chờ, đợi một hai ngày, phó quản sự của hắn lại hồi báo, mọi chuyện hắn muốn làm đều đã được chuẩn bị tốt, khiến hắn yên tâm. Nhưng hắn từ đầu tới cuối ngay cả một đồng xu, một mảnh lá trà đều không được nhìn qua lấy một cái!

Làm như vậy, đối với hắn mà nói quả thực vô cùng nhục nhã, mất công hắn lúc trước còn phí nhiều bạc mời các quản sự “Uống rượu “

Thời điểm Trang Tín Xuyên nói chuyện, Đại phu nhân vẫn khí định thần nhàn uống trà, mí mắt cũng chưa nâng lên một chút.

Chờ hắn sau khi nói xong, Đại phu nhân buông chung trà trong tay, hướng ánh mắt về phía Nguyệt Nương, ý bảo nàng tiến về phía trước.

Đại phu nhân chỉ vào bạc trên khay trong tay Nguyệt Nương nói: “Tín Xuyên, đây đều là bạc người tặng cho các quản sự. Các quản sự trước mặt của người không muốn khiến người mất mặt, sau đó toàn bộ đều đưa đến chỗ ta, để ta đưa lại cho người, bọn họ đều nói vô công không chịu nhận lộc, chịu không nổi đại lễ như vậy của Nhị thiếu gia!”

Nguyệt Nương đem bạc đến trước mặt Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên nhìn bạc, sắc mặt trở nên trắng bệch giống như bạc nén trong khay.

Đại phu nhân đứng dậy, đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, dùng một loại ngữ điệu trầm ổn chậm rãi nói: “Biết các quân sự vì sao làm như vậy không? Bởi vì bọn họ đều là người ta tử tử lựa chọn, bởi vì bọn họ đối với Thịnh Thế đều rất có trách nhiệm, bởi vì bọn họ hiểu được cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cái gì nên lấy, cái gì không nên lấy ...” Nói tới đây, Đại phu nhân nâng mắt, nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên không nhịn được lui ra phía sau hai bước, sắc mặt vô cùng khó coi, “Đại nương, chuyện này tạm thời không tính, con hỏi người là, người cần bản ngay từ đầu vốn đã không muốn để con cầm quyền, người chỉ dễ dàng để con cùng dưỡng trao đổi việc vận chuyển trà! Ngay từ đầu người đã dối gạt con!”

Chương 77: Giằng co

Đại phu nhân cười nhẹ, đang chuẩn bị trả lời Trang Tín Xuyên, quay đầu thấy Tần Thiên đứng ở phía sau Trang Tín Xuyên khẽ cau mày. Bà nhớ tới chủ ý này vốn do nàng nghĩ ra, tâm niệm chuyển động, lập tức quyết định.

Bà nhìn về phía Tần Thiên nói: “Tần Thiên, người đối với việc này có ý kiến gì không?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, không riêng gì nhóm chủ tử khiếp sợ, mà ngay cả nha hoàn hạ nhân đứng ở bốn phía cũng bất khả tư nghị. Đại phu nhân không khỏi cũng quá để mắt đến nha đầu Tần Thiên này đi, dường như đã quên nàng ta chỉ là một gia nô, làm sao có tư cách nói chuyện? Trong sự kinh ngạc lại có chút ghen tị.

Linh Nhi đứng ở phía sau Nhị di thái thái gắt gao nhìn chăm chăm Tần Thiên, hai tay không ngừng nắm chặt góc áo của mình.

Tần Thiên cũng thấy rất kỳ quái, trong trường hợp này, loại chuyện này có nha đầu nào dám xen mồm vào? Còn không bị Nhị di thái thái hận đến chết a!

Quả nhiên, Nhị di thái thái lập tức đứng lên, chỉ vào Tần Thiên lại hướng về phía Đại phu nhân nói: “Đại tỷ, nàng chỉ là một tiện tỳ có tư cách gì mở miệng, người đừng quá hồ đồ!”

Mỗi lần nghe Nhị di thái thái gọi nàng là “Tiện tỳ”, Tần Thiên đều bốc hỏa, người sao không có chút nào văn minh vậy chứ?

Trang Tín Xuyên sắc mặt không chút hòa nhã nhìn Tần Thiên, Trang Minh Hỉ thì mím môi, Trang Tín Ngạn lại ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân của mình, khuôn mặt trầm tĩnh, có chút suy nghĩ.

Đối với những người này, Đại phu nhân giống như không để ý tới, chỉ nhìn Tần Thiên, nặng nề nói: “Ta là chủ mẫu Trang phủ, ta nói người có tư cách thì người có tư cách! Người không cần sợ hãi, người luôn hỗ trợ Trà Hành, đối với Trà Hành cũng có vẻ hiểu biết, người cứ việc nói ra suy nghĩ của người!”

Trải qua chuyện lần trước bị Nhị phòng hãm hại, Tần Thiên có e ngại Nhị phòng không? Nàng có dũng khí trực diện đối đầu với bọn họ hay không? Nếu không có, mưu tính mà mình nghĩ ra đều chỉ uống công...

Đại phu nhân nhìn Tần Thiên, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Đối với Nhị phòng, nếu nói Tần Thiên không hề sợ thì đó là nói dối. Thân phận của nàng rất thấp kém, mà Nhị phòng thủ đoạn rất tàn nhẫn, đối với sự tình lần trước mà nói, bọn họ cần bản muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Nếu không phải Đại phu nhân đứng lúc đuối tới, nàng không biết sẽ có kết cục thể nào, hiện tại nghĩ đến lòng còn sợ hãi. Nếu không muốn lại trở thành cái đinh trong mắt Nhị phòng, bo bo giữ mình mới là lựa chọn tốt nhất, nàng hiện tại chỉ cần nói một câu, “Nô tỳ không dám lăm miệng.” Có lẽ có thể trốn tránh.

Nhưng hiện tại Đại phu nhân nói với nàng như vậy, nàng chẳng lẽ có thể làm rùa đen rút đầu rút cổ? Thúc thời cùng yếu đuối là hai việc khác nhau, đôi khi bản thân cũng phải cùng người khác tranh khẩu khí.

Các người cho rằng ta là “Tiện tỳ”, “Tiện tỳ” này lại cứ luôn ngăn chặn âm mưu của các người!

Cho tức chết các người!

Tần Thiên thở sâu, âm thầm bơm hơi cho bản thân, sau đó vòng qua người Trang Tín Ngạn, đi đến bên cạnh Đại phu nhân.

“Phu nhân, Tần Thiên thật có thể nói ra ý nghĩ của chính mình sao? Vạn nhất đối với Nhị thiếu gia có gì bất kính, phu nhân có thể trị tội ta hay không!” Tần Thiên cười hỏi, vẻ mặt thoải mái.

Đại phu nhân thấy nàng bình tĩnh, có chút kinh dị nhưng nhiều hơn là vui mừng, “Người cứ việc nói, có ta ở đây, không ai có thể trị tội người!” Nói xong liếc mắt nhìn Nhị di thái thái, đã thấy nàng ta hai mắt nhìn chăm chăm Tần Thiên, ánh mắt sắc bén như dao.

Nhưng Tần Thiên có vẻ hoàn toàn không cảm thấy, chỉ nhìn thẳng Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên, rõ ràng nói: “Nhị thiếu gia, người vì sao lại có ý nghĩ như vậy? Người nghĩ Đại phu nhân như vậy thật đúng là không nên.”

Đổi lại là người khác nói những lời này, Trang Tín Xuyên khẳng định ghi hận trong lòng, nhưng nhìn Tần Thiên trước mặt kia đang mỉm cười, bộ dáng trong trẻo, lại không thể nào mà hận nổi, chỉ lộ ra khuôn mặt bình tĩnh thanh âm lạnh lùng cảnh cáo: “Người chỉ là một tiểu nha đầu thì biết cái gì? Đứng qua một bên đi!”

Bên cạnh Linh Nhi thấy Tần Thiên dám nói chuyện với Trang Tín Xuyên như vậy, mà hần đường như còn muốn bảo hộ nàng, lần trước bản thân bắt quả nói thật lòng một chút, lại bị hần ột bạt tai, trong lòng không khỏi oán giận bất bình, nhưng oán hận của nàng ta không dám đổ lên người Nhị thiếu gia, chỉ đành đổ hết lên đầu Tần Thiên, cho rằng do Tần Thiên mê hoặc Nhị thiếu gia, mới có thể khiến Nhị thiếu gia thay lòng đổi dạ. Thời điểm Tần Thiên còn làm ở phòng giặt, Nhị thiếu gia vẫn còn đối với mình như tâm can bảo bối? Đều là lỗi của Tần Thiên!

Bên này, Tần Thiên nhìn Trang Tín Xuyên tiếp tục nói: “Nhị thiếu gia, đạo lý lớn Tần Thiên không biết nói, nhưng Tần Thiên được phu nhân đề bạt, ở Trà Hành đã khá lâu, có một số việc thấy rất rõ ràng, ở Trà Hành, mỗi người đều có vị trí cùng trách nhiệm của riêng mình. Mỗi người đều có chức vụ riêng. Đại thiếu gia là quản sự ngoại bộ, lên kế hoạch chuẩn bị giao hảo với quan phủ và thương hộ là chức trách của người, nhưng thực hiện trong trường hợp cụ thể, đương nhiên phải có người ở dưới làm giúp, Nhị thiếu gia đã quy hoạch mọi việc thật tốt, báo cho quản sự có liên quan, sau đó lại sai phó quản sự phái người đi chấp hành, không phải rất hợp lý sao? Làm sao lại bảo Đại phu nhân lừa gạt thiếu gia!”

Tần Thiên thanh âm vốn trong trẻo rõ ràng, những lời như vậy cơ hồ là một hơi nói ra, mồm miệng lưu loát, lại trang bị thêm cặp mắt to vút sáng kia, cùng với tự tin đã tính trước kỹ càng, liền hình thành một loại hấp dẫn độc đáo, khiến Trang Tín Xuyên trước mặt cơ hồ đã quên mất Tần Thiên là người đứng ở phía đối lập với hần.

Trang Tín Xuyên bị nàng nói á khẩu không trả lời được, tuy rằng xấu hổ, tuy rằng buồn bực, lại không hề có hận ý, đáy lòng ngược lại hy vọng, nàng có thể vẫn nhìn về phía mình như vậy.

Một bên Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên đối với Trang Tín Xuyên không chút lưu tình, trong lòng ần ần vui sướng, lại thấy Trang Tín Xuyên mắt không chớp nhìn Tần Thiên, cũng có chút không thoải mái.

Bên này, Đại phu nhân đối với biểu hiện của Tần Thiên rất vừa lòng, bà tiến lên từng bước, nhìn Trang Tín Xuyên cười nói: “Tín Xuyên, không phải đại nương đã nói với người, ngay cả một nha đầu đều hiểu chuyện, vì sao người còn không rõ ràng? Vậy mà còn hưng sư động chúng gây rối loạn chỗ này, người đến khi nào mới có thể trầm ổn một chút, thật sự khiến cho ta lo lắng!”

Tuy rằng hần quả thật mất quyền lực, nhưng nhất định lời nói phải có lý, khiến bọn họ không có lý do gì mà tranh cãi âm ỉ.

Những lời này lại làm cho Trang Tín Xuyên không có thể chịu được, hần khề hừ một tiếng, quay đầu đi, về mặt không phục.

Nhị di thái thái tuy rằng cũng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng trong lúc nhất thời lại không biết nên phản bác như thế nào. Nàng ta ngồi ở bên kia trừng mắt nhìn Tần Thiên, trong lòng hận thù.

Nhưng đúng lúc này, Trang Minh Hỉ vẫn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng: “Đại nương, Minh Hỉ có thể nói được không?”

Nhị di thái thái biết nữ nhi trí tuệ, biết nàng nhất định đã nghĩ ra biện pháp hay, vội vàng nói: “Sao lại không thể nói? Ngay cả một nha đầu đệ tiện cũng có thể nói, con thân là Tứ tiểu thư của Trang phủ chẳng lẽ còn không thể? Đại tỷ, người nói đúng vậy không?” Một câu cuối cùng là hướng về phía Đại phu nhân nói.

Đại phu nhân xoay người nhìn về phía Trang Minh Hỉ, một lát sau, mới nói: “Minh Hỉ, có cái gì muốn nói thì con cứ nói đi!”

Trang Minh Hỉ mỉm cười trong suốt, đứng dậy, tươi đẹp kiều diễm, vô cùng thướt tha.

Nàng ta chậm rãi đi đến trước mặt Tần Thiên, đứng lại, hơi hơi nâng cằm, hai mắt như thu thủy thẳng tắp nhìn về phía nàng, khóe miệng mặc dù mang theo ý cười, nhưng trong ánh mắt lại lạnh như hàn băng.

“Sớm đã nghe nói Tần Thiên thông minh lanh lợi, rất được Đại nương yêu thích, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tần Thiên lập tức nói: “Đa tạ Tứ tiểu thư khích lệ!”

Trang Minh Hỉ lại nhú mày, “Những lời người vừa nói nghe qua thì có đạo lý, nhưng nếu tinh tế suy nghĩ lại hoàn toàn không thông...” Nói xong, nàng ta xoay người nhìn về phía Đại phu nhân, “Nhị ca thân là quản sự, làm sao có thể để thủ hạ khi nào đi chấp hành cũng không biết? Hơn nữa, do ai đến chấp hành hẳn phải do Nhị ca an bài, há có thể do một phó quản sự tự tiện làm chủ! Hoặc là chức vụ quản sự này của Nhị ca chỉ là hữu danh vô thực, hoặc là chính phó quản sự này tự chủ trương! Nếu là lý do sau, Minh Hỉ cảm thấy phó quản sự này rất có vấn đề, không thể lưu lại, còn nếu là lý do trước...”

Trang Minh Hỉ kéo dài âm điệu, khẽ cười một tiếng, nói: “Cũng do Đại nương quyết định, Minh Hỉ không còn lời nào để nói!”

Đại phu nhân nhìn Trang Minh Hỉ, trong lòng thất kinh. Trang Minh Hỉ thường ngày không hay lên tiếng, nói chuyện cũng thường thường không mặn không nhạt, nhưng luôn quy củ thủ lễ, đối với Đại nương như bà cũng rất tôn kính, cho nên bình thường bà rất ít chú ý tới nàng, có điều hôm nay Đại phu nhân mới phát giác, bản thân dường như đã quá mức xem nhẹ nàng ta...

“Tứ tiểu thư lời này sai lầm rồi!” Tần Thiên tiếp lời, “Công tác của phó quản sự vốn là trợ giúp quản sự làm việc, quản sự hạ lệnh, phó quản sự chấp hành, hợp tình hợp lý, làm sao gọi là tự tác chủ trương!”

Trang Minh Hỉ xoay người, nhìn Tần Thiên: “Vậy vì sao phó quản sự khác đều nghe theo quản sự phân phó, mà phó quản sự của Nhị ca làm việc ngay cả thông báo một tiếng cũng không có? Chẳng lẽ như vậy là hợp lý sao?”

Tần Thiên cười cười, không chút hoang mang, “Phó quản sự làm gì cũng đều nghe theo Nhị thiếu gia phân phó, chẳng lẽ hẳn không dựa theo Nhị thiếu gia dự đoán ra số lượng mà chấp hành sao? Việc nên làm thì hẳn đã làm, thật không biết Nhị thiếu gia cùng Tứ tiểu thư có gì mà tức giận, vẫn là nói, Nhị thiếu gia kỳ thật có suy nghĩ khác chăng?”

Trang Minh Hỉ cùng Tần Thiên không chệnh lẹch lắm về chiều cao, nhưng một người ăn mặc đơn giản mộc mạc, một người hoa y mỹ phục, châu ngọc đeo khắp quanh thân. Một người thân phận thấp kém, một người cao quý kiêu căng. Dù nhìn về mặt nào, Tần Thiên thân là nha hoàn hẳn chỉ làm nền cho Trang tiểu thư, giống như đóm lửa nhỏ không thể cùng nhật nguyệt tranh huy.

Nhưng cũng không biết vì sao, mọi người, bao gồm cả Nhị di thái thái đều cảm thấy, tiểu nha hoàn kia đứng đối diện với Trang Minh Hỉ, miệng hàm chứa ý cười thần nhiên, hai mắt sáng ngời, khí thế không hề thua kém so với thiên kim tiểu thư Trang Minh Hỉ.

“Người...” Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên, khuôn mặt lúc trắng lúc hồng, giận quá mà cười, “Khá lắm, nha đầu nhanh nhẹn miệng này!”

Nhị di thái thái thấy Trang Minh Hỉ rơi vào thế hạ phong, tức giận đến mức phát run.

Nàng ta đứng lên đi đến bên cạnh Trang Minh Hỉ, đầu tiên hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó nhìn Đại phu nhân cười lạnh: “Nhiều lời vô ích, có vẻ ăn nói đường hoàng, bất quá là che giấu khẩu thị tâm phi, dối trá giả dối! Thật đáng giận, ngày thường còn ra vẻ một bộ dáng trọng tín nghĩa! Ta sẽ đem việc này

nhất nhất nói với tỷ phu của ta! Thời gian còn dài, Đại tỷ chỉ lo hiện tại, mí mắt không khỏi quá nhỏ bé rồi!”

40. , Chương 078

Chương 78: Yếu hội Tạ gia

Sau khi Nhị phòng trở về, Trang Tín Ngạn hỏi Đại phu nhân, “Nương lúc ấy sao lại gọi Tần Thiên ra, rốt cuộc người có dụng ý gì?” Cho dù Tần Thiên có thiên phú về kinh thương, mẫu thân làm như vậy dường như cũng hơi đề cao nàng quá rồi.

Đại phu nhân biết nhất định sẽ khiến con hoài nghi, vốn định nói ra ý nghĩ của mình, có điều bà cũng nghĩ đến bây giờ con tuy rằng không hề bài xích Tần Thiên nữa, nhưng nó cũng chưa nói với nàng chuyện mình biết đọc khẩu ngữ, chứng tỏ nó vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm nàng, lúc này tùy tiện nói ra ý nghĩ của mình, không biết có thể gây ra phản tác dụng gì hay không?

Đại phu nhân do dự một hồi, quyết định tạm thời không đề cập tới, ý tưởng này có đôi khi ngay cả chính bà cũng cảm thấy lớn mật, tin tưởng chỉ cần bà không nói, sẽ không có người đoán ra được, cho dù là người thông minh như Tín Ngạn.

“Khó có một người giống như nàng làm việc không e dè sợ sệt, tất nhiên ta muốn nâng nàng lên, về sau càng dễ trọng dụng.” Đại phu nhân cười nói cho có lệ.

Trang Tín Ngạn nhìn mẫu thân một lúc, cũng thấy không có sơ hở gì, liền xem nhẹ việc này, bởi vì bây giờ còn có một sự kiện càng khiến hấn quan tâm hơn.

Hắn viết trên giấy nói: “Lời của Nhị di thái thái cũng không phải không có đạo lý, họ có Hồ đại nhân làm chỗ dựa, chúng ta luôn bị động, nương có nghĩ ra biện pháp ứng phó nào chăng?”

Nhắc tới chuyện này, Đại phu nhân cũng rất buồn rầu, bà lắc đầu, “Tạm thời còn chưa có, nghe nói, Hồ đại nhân cùng Tổng đốc đại nhân quan hệ khá tốt... Trước tiên qua được một cửa này đã, từ nay về sau từ từ tính tiếp, chắc chắn rồi sẽ nghĩ ra biện pháp thôi, chúng ta dù sao cũng là công thương, ở Dương Thành thương gia địa vị không thấp, tin tưởng Hồ đại nhân cũng sẽ không vì Nhị phòng mà gây khó khăn quá mức cho chúng ta.”

Nhưng mà dựa vào may mắn cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Trang Tín Ngạn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cúc Hương viện.

“Chúng ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Trang Tín Xuyên ở trong phòng đi tới đi lui, vô cùng nôn nóng, “Chẳng lẽ ta chỉ làm một quân sự hữu danh vô thực, để người khác cười nhạo? Ngay việc muốn tặng bằng hữu mười cân lá trà ta cũng phải nhìn sắc mặt Đại nương, vậy chức vị này tính là gì?”

“Nhưng việc vận chuyển trà đã được giải quyết, tạm thời cũng không có biện pháp cản trở bà ta!” Nhị di thái thái ngồi ở bàn tròn giữa phòng, tức giận đến nghiến răng, “Vốn nghĩ rằng bà ta cũng là người cao thượng, hóa ra chỉ là kẻ tiểu nhân! Chúng ta đã bị bà ta lừa rồi!” Nhị di thái thái đập bàn một cái, “Chỉ cần ta có cơ hội, thế nào cũng phải khiến bà ta cúi đầu trước ta, thật sự là tức chết mà !” Quay đầu thấy Trang Minh Hỉ trầm mặc không nói, ánh mắt lóe ra, như đang có tâm sự, Nhị di thái thái nghĩ tới có thể nàng bị Tần Thiên chọc giận, thanh âm liền trở nên ôn nhu an ủi: “Minh Hỉ, không đáng vì cái loại tiện tỳ đó mà chọc tức thân mình, con yên tâm, một ngày nào đó nương sẽ không để cho ai có thể bắt nạt được con!”

Trang Minh Hỉ lắc đầu, bình tĩnh nói: “Con không phải tức giận, con chỉ cảm thấy kỳ quái, Đại phu nhân dường như đối xử với Tần Thiên không giống một chủ tử đối xử với một nha hoàn. Tần Thiên cho dù thông minh cũng chỉ là một gia nô mà thôi.”

Linh Nhi liếc mắt nhìn Trang Tín Xuyên ở bên cạnh, nhân cơ hội xen mồm nói: “Nghe nói, Đại phu nhân đã muốn đem Tần Thiên cho Đại thiếu gia, hiện tại Tần Thiên là nha hoàn thông phòng của Đại thiếu gia! Mỗi đêm đều hầu hạ hần!”

Trang Tín Xuyên dừng bước, sắc mặt rất khó coi.

“Hóa ra là nha đầu thông phòng...” Trang Minh Hỉ gật gật đầu, “Chẳng lẽ là về sau muốn nâng lên thành tiểu thiếp? Cho nên mới cho nàng ta chút mặt mũi?”

“Ta thấy bà ta muốn dùng một nha đầu không biết trời cao đất rộng để đối phó với chúng ta!” Nhị di thái thái oán hận nói, “Con xem toàn bộ Trang phủ, trừ bỏ tiểu tiện nhân này còn có ai dám ở trước mặt chúng ta lớn tiếng!” Nhị di thái thái càng nói càng tức giận.

“Đừng nói tới nha đầu đó nữa!” Trang Tín Xuyên đi tới, đánh gãy lời các nàng: “Hiện tại việc quan trọng là ngày mười bốn tháng tám, Tạ gia mời, hôm đó cũng không chỉ một mình muội muội là tiểu thư khuê các, nếu muốn trở tài, được Tạ phu nhân ưu ái, nương hần sẽ thấy bao công sức phí tâm tư vì muội muội là đáng giá!”

Nhắc tới chuyện này, Nhị di thái thái oán giận bỗng chốc tiêu tan. Nàng ta cầm tay Trang Minh Hỉ, nhìn gương mặt con xinh đẹp diễm lệ, cõi lòng đầy tin tưởng nói: “Luận tư sắc, luận tài hoa, ta dám nói, trong Dương Thành không có mấy nữ hài tử có thể so sánh với Minh Hỉ nhà chúng ta!”

Mười bốn tháng tám.

Tạ gia ở phương bắc được coi như phú gia một phương, qua nhiều thế hệ kinh thương, nhưng có thời điểm một thế hệ bởi vì tranh cãi phân gia, thực lực bị phân tán, nên bị suy sút, có điều trải qua gần hai mươi năm cố gắng, nay đều phát triển khá tốt. Hôm nay Tạ gia phát thiệp mời. Họ ở phương bắc cùng bộ tộc thảo nguyên làm ăn buôn bán, sau khi buôn bán được lời lớn, liền tìm một con đường kinh doanh chính, đó là vận chuyển muối, chính thức tiến vào Dương Thành tập trung sinh ý.

Triều đình lũng đoạn mặt này, Vận Sử chuyên quản lý cơ cấu kinh doanh muối và Ngự Sử chuyên quản lý việc vận chuyển muối được thiết lập tại Dương Thành. Vì vậy Dương Thành trở thành nơi tập kết muối lớn nhất cả nước. Do đó có rất nhiều muối thương là phú gia một phương, cũng giống như Trang phủ ở Dương Thành vậy. Mà muối thương ở Dương Thành, ngoài Trang phủ cũng không có phú gia nào có thể so sánh với họ.

Ở Dương Thành, sinh ý vận chuyển muối tuy rằng khá lớn, nhưng phân bố không đều. Nếu muốn kinh doanh có lời trở nên giàu có, cũng không dễ dàng như vậy, thậm chí có thể đánh mất tiền vốn. Mà Tạ gia giống trống khua chiêng tiến vào, khiến rất nhiều người hâm mộ ghen tị, lại đối với bối cảnh phía sau bọn họ dò đoán không ít.

Mấy người Nhị di thái thái sở dĩ nghĩ đến việc thành thông gia với Tạ gia, không chỉ vì Tạ gia giàu có, mà còn vì nếu việc thành có thể tham gia vào sinh ý kinh doanh muối của Tạ gia, gia sản Trang phủ mặc dù to lớn, nhưng còn chưa tới phiên bọn họ được sử dụng, trong tay có tiền, mới làm nên việc lớn. Về điểm này, cho tới nay họ đều phải đóng góp cho Hồ đại nhân không ít.

Bất quá bọn họ cũng không thể làm gì được, nhưng cũng không muốn Đại phòng chiếm tiện nghi. Hàng năm đều tranh giành gắt gao, sợ Đại phòng chiếm cứ tài sản của mình, cho nên lúc nào bọn họ cũng rất lo lắng. Nhưng Đại phu nhân cũng không phải người ngu ngốc, nhiều năm qua, cũng lợi dụng Trang phủ kiếm chút sinh ý cho bản thân, vì Trang Tín Ngạn để dành lại tài sản riêng, làm đường lui sau này.

Lại nói tiếp, Tạ phu nhân mở tiệc chiêu đãi mời các tiểu thư khuê các quả thật là vì việc hôn nhân của nhị tử Tạ Đình Quân. Tạ gia chính thất có hai con trai, người con lớn tư chất bình thường, từ lâu đã bị Tạ lão gia phủ định tư cách kế thừa, trong khi đó Nhị thiếu gia Tạ Đình Quân, từ nhỏ đã vô cùng xuất chúng, thiên tư thông minh, tâm tư khéo léo, đi theo Tạ lão gia vào nam ra bắc chỉ sau vài năm, đã được xác định là đương gia tương lai.

Tạ Đình Quân hôm nay hai mươi ba tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, mắt cao hơn đỉnh, nữ tử bình thường hần đều không để vào mắt. Cũng bởi vì cùng phụ thân đi lại buôn bán khắp nơi mà chậm trễ việc hôn nhân, nay tiến vào Dương Thành, Tạ phu nhân rất thích các cô nương phía nam nơi đây xinh đẹp văn nhã, nên mới

có tâm tư này. Chỉ cần là các tiểu thư có gia cảnh tương đương, vừa đến tuổi cập kê cơ hồ đều được bà mời đến.

Thời điểm Nhị di thái thái mang theo Trang Minh Hỉ đi vào Tạ gia, nhìn thấy cảnh tượng nơi nơi kiêu diễm phong phú.

Tạ phu nhân thiết lập yến hội sau hoa viên, một đường đi qua, chỉ cảm thấy Tạ phủ to lớn khó có thể tưởng tượng, chỉ thấy khắp nơi đều là sân viên hành lang gấp khúc, rường cột chạm trổ, hồ quang thủy sắc, yên ba mệnh môn, đình đài lầu các, hai bên đường trồng kỳ hoa dị thạch, tất cả đều trắng lợt, xa hoa.

Dù trong Trang phủ những thứ quý giá không ít, kiến thức rộng rãi, cũng không ngừng dõi mắt ngắm nhìn.

Nhị di thái thái kích động nắm chặt tay Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ tuy rằng cố gắng trấn định, bộ pháp vững vàng, nhưng tay run run đã vô tình để lộ hưng phấn trong lòng nàng ta.

Được hạ nhân dẫn dắt, hai người đi tới sau hoa viên.

Hôm nay trời cao trong xanh, không một gợn mây. Ánh nắng mặt trời ôn hòa chiếu lên người rất ấm áp thoải mái.

Trong hoa viên xá tử yên hồng, hai bên được sắp xếp mấy chiếc bàn dài làm bằng gỗ tử đàn. Phía sau mỗi bàn là các phu nhân cùng tiểu thư con nhà phú gia trong Dương Thành, châu sai vòng ngọc, hoàn bội lấp lánh, dưới ánh mặt trời phát sáng khắp nơi.

Mà ngồi ở chính vị là một nữ tử trung niên, mặc váy dài hoa màu đỏ thêu chỉ vàng chỉ bạc rủ xuống đế giày, đầu đội trang sức hoa giả khảm vàng, trên cổ vòng ngọc vòng vàng, cổ tay mượt mà đeo vòng tay ngọc khảm tơ vàng, quý khí đầy người, toàn thân phát ra khí thế đại gia. Đúng là nữ chủ nhân của Tạ gia, Tạ phu nhân.

Bà ta ngồi ở vị trí chủ nhà, mặt mày hớn hở, da dẻ hồng hào, nhiệt tình chiêu đãi khách khứa.

Hạ nhân dẫn mẹ con Nhị di thái thái đi qua.

” Nhị phu nhân Trang phủ đến.” Trên đường, Nhị di thái thái thưởng nhiều bạc cho hạ nhân, bảo hẩn lát nữa đừng hô từ Nhị di thái thái, kéo mang tiếng kém một bậc so với chính thất. Tuy rằng việc này mọi người trong lòng đều biết rõ, nhưng mặt mũi vẫn rất quan trọng.

Nghe thấy hạ nhân bẩm báo, Tạ phu nhân ngẩng đầu hướng về phía hai người. Trang Minh Hỉ nắm chặt cơ hội, bước đi nhỏ nhẹ, khéo miệng hàm chứa ý cười đoan trang, đi đến trước mặt Tạ phu nhân, cẩn mật thi lễ, “Minh Hỉ thỉnh an phu nhân.”

Nhị di thái thái sớm đã nghe đến, Tạ phu nhân xuất thân dòng dõi thư hương, rất chú trọng lễ nghi, thích nhất là các cô nương đoan trang thủ lễ. Trang Minh Hỉ đoan trang cẩn thận khiến bà ta rất vui mừng.

“Không cần đa lễ, mau mau đứng dậy, ngẩng đầu lên, để ta nhìn xem.” Tạ phu nhân cười nói.

Trang Minh Hỉ đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt ngọc mày ngài, ôn nhu nhàn tĩnh, toàn thân khí chất tú nhã. Tạ phu nhân cầm tay Trang Minh Hỉ, cười nói với Nhị di thái thái, “Nhị phu nhân thật có phúc khí, có được nữ nhi xuất sắc như thế này.”

Được bà tán thưởng, Nhị di thái thái cười toe toét, mà Trang Minh Hỉ vẫn dịu dàng, nhàn tĩnh, trầm ổn như cũ, càng khiến Tạ phu nhân yêu thích.

Tạ phu nhân nhiệt tình mời các nàng ngồi xuống, rõ ràng có ấn tượng tốt với Trang Minh Hỉ, bởi vì sau đó, Tạ phu nhân vài lần hỏi chuyện Trang Minh Hỉ, mà Trang Minh Hỉ trả lời rất hợp ý bà.

Các phu nhân bên cạnh cũng không muốn yếu thế, thân gia tốt như vậy, ai lại muốn bỏ qua? Khi nói chuyện phẩm luôn lơ đãng nhắc tới nữ nhi nhà mình tốt đẹp như thế nào, có vị phu nhân còn bảo nữ nhi đánh đàn biểu diễn trước mặt mọi người. Vị tiểu thư này cầm nghệ cũng khá cao, lại giỏi làm thơ vẽ tranh, đúng khẩu vị của Tạ phu nhân, liền hấp dẫn lực chú ý của bà.

Trang Minh Hỉ mỉm cười đánh giá vị cô nương kia, thấy nàng ta tư sắc mặc dù không bằng mình, nhưng cũng coi như tú lệ, về tài nghệ hiển nhiên hơn mình một bậc, là một đối thủ mạnh mẽ. Nàng âm thầm ghi nhớ ở trong lòng.

Lúc này, có hạ nhân báo lại, “Nhị thiếu gia đã trở lại!”

Các phu nhân nhân tình lập tức sáng lên, các tiểu thư cũng lặng lẽ xấu hổ đỏ mặt, Tạ phu nhân biết tâm tư của các nàng, toại nguyện cười nói: “Mời Nhị thiếu gia lại đây, nói trong nhà có các trưởng bối, để hẳn đến đây chào hỏi.”

Hạ nhân lĩnh mệnh rời đi.

“Đứa con kia của ta không thành kính để cho các vị chê cười!” Tạ phu nhân cười nói.

Nhị di thái thái vội vàng cười nói: “Tạ phu nhân khiêm tốn rồi, ai chẳng biết Nhị công tử Tạ gia tài đức vẹn toàn, đáng về anh tuấn?” Mọi người phụ họa theo đuôi, Tạ phu nhân rất cao hứng.

Bởi vì các nữ tử chưa có hôn ước không tiện gặp nam tử xa lạ, cho nên Tạ phu nhân bảo hạ nhân đem mấy bình phong đến, các tiểu thư đều ngồi vào phía sau bình phong đó.

Xuyên thấu qua bình phong chạm trổ khắc hoa, các tiểu thư nín thở tĩnh khí, mặt đỏ hồng nhìn ra. Chỉ chốc lát, liền thấy một nam tử trẻ tuổi thân hình cao lớn khôi ngô, mặc cẩm bào màu xanh, khí vũ hiên ngang đi đến.

Trang Minh Hỉ nhìn nam tử bên ngoài kia gương mặt tuấn lãng, anh khí bừng bừng, trong tâm bỗng nhiên lặng yên đình trệ.

Các tiểu thư còn lại cũng là vẻ mặt mơ màng, lực chú ý đều tập trung trên người Tạ Đình Quân.

Trang Minh Hỉ xoay mặt thấy đứng bên cạnh chính là đối thủ giỏi cầm kỳ thi họa kia, trong lúc đó liền nảy ra ý hay, nàng thừa dịp mọi người không chú ý, lặng lẽ vươn tay, đẩy nàng ta ra khỏi bình phong trước mặt.

41. , Chương 079- 080

Chương 79: Không ai nhường ai

Tạ Đình Quân hướng tới các vị phu nhân thi lễ, trong tư thái hào phóng lộ ra chút nam nhi hào sảng của phương bắc. Các phu nhân liên tục gật đầu, vẻ mặt đều không được ý tán thưởng.

Sau bình phong, các tiểu thư cũng kim lòng không được đứng dậy, tới gần bình phong, muốn nhìn rõ ràng hơn một chút. Phía sau các nha hoàn, ma ma cũng cười hớ hớ xem náo nhiệt.

Trang Minh Hỉ xoay mặt thấy đứng bên cạnh chính là vị Dương tiểu thư giỏi cầm kỳ thi họa kia, trong lúc đó liền nảy ra ý hay, nàng nhìn quanh trái phải, thấy mọi người đều tập trung chú ý tới Tạ Đình Quân ở bên ngoài, các nha hoàn ma ma ở phía sau cũng không chú ý tới bên này, nàng lén lút vươn tay, đẩy Dương tiểu thư ra khỏi bình phong, đồng thời, nàng cũng lui ra ngay phía sau.

Dương tiểu thư lộ diện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, Tạ phu nhân không khỏi nhíu mày, Dương phu nhân thì kinh hãi, thốt lên “Duyệt nhi, sao lại thế này?”

Dương tiểu thư mới đầu còn trở mắt, nhưng ngay sau đó liền phục hồi tinh thần, nàng nhìn Tạ Đình Quân đang đứng phía trước nhìn chằm chằm vào mình, lại nhìn các phu nhân khác đang mân mê ngón tay cười, gương mặt đỏ bừng, tiếp đó lại nghe thấy không biết là ai nói một câu: “Không phải đã quá nóng vội sao?” Khuôn mặt đỏ bừng lại chuyển sang trắng bệch.

Nàng đứng ở đó, xấu hổ đến cơ hồ muốn khóc, “Không phải... Không phải... Có người đẩy ta ra...” Nàng chỉ vào bình phong ở phía sau, thanh âm run run.

Sau bình phong, các cô nương đều nhìn về phía vị trí bên cạnh Dương tiểu thư. Đứng ở nơi đó là một tiểu thư mặc tơ lụa màu hồng cùng màu với đế hài, chính là Vương cô nương nhà có cửa hàng bán trang sức. Mà Trang Minh Hỉ đứng phía sau nàng ta, lúc này cũng đang nhìn bằng ánh mắt hoài nghi, giống như đang hỏi: “Là người sao?”

Vương cô nương thấy mọi người đều nhìn nàng, mặt đỏ lên, kích động nói: “Nhìn ta làm cái gì, không phải ta, ta không đẩy nàng mà!” Thấy mọi người có vẻ không tin, cũng trở nên nóng nảy, chỉ vào Dương tiểu thư nói: “Có khi do người muốn thấy rõ ràng chút nên không cẩn thận bước lệch ra ngoài! Người đừng làm loạn lên như vậy!”

Nghe xong lời này, Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng “Xì” cười ra tiếng, có nàng tiên phong, các cô nương còn lại cũng muốn chê cười Vương cô nương, tất cả đều lấy khăn tay che miệng mà cười.

Dương cô nương vừa thẹn vừa giận, lại không biết nên biện giải ra sao, vốn chỉ là một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi, được nuông chiều từ bé, đâu thể chịu nổi loại nhục nhã này. Trong lúc nhất thời, nước mắt trào ra, khóc gọi nương, “Không phải như thế...” Nàng che mặt, hận không thể tìm hổ mà chui xuống.

Các phu nhân trong sân đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Dương tiểu thư.

Dương phu nhân không muốn nữ nhi của mình bị bêu xấu, vội vàng kêu ma ma mình đem theo mang nữ nhi đưa ra ngoài, bản thân cũng đứng dậy hướng Tạ phu nhân cáo từ, rồi đi vô cùng chật vật.

Tạ phu nhân sai người tiễn các nàng, sắc mặt đã có chút khó coi.

Trang Minh Hỉ từ khe hở của bình phong nhìn ra ngoài, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh lùng.

Tạ Đình Quân cũng không muốn lưu lại, cũng lấy cớ rời khỏi.

Yến hội tuy rằng vẫn tiếp tục, nhưng vì chuyện vừa rồi, mọi người cũng không còn hưng trí, không được bao lâu cũng tan tiệc.

Đêm đó, Tạ phu nhân ở trong phòng nhìn bà mối đưa tới ngày sinh tháng đẻ của các cô nương, một bên xem xét, một bên nói với Tạ lão gia ở bên cạnh: “Ta vốn xem trọng Dương gia tiểu thư, nhưng Dương tiểu thư tính tình hơi lỗ mãng, gặp chuyện cũng không đủ trầm ổn.” Nói xong lắc đầu, đem canh thiếp của nàng để sang một bên.

“Lưu tiểu thư bộ dáng không đủ thanh tú, không xứng với Đình Quân của chúng ta.”

“Lý tiểu thư có vẻ hơi ngốc, không được.”

“Tương tiểu thư rất gầy, chỉ sợ về sau không tốt cho việc sinh con.”

Chỉ chốc lát, Tạ phu nhân liền phủ quyết đa số các cô nương.

Tạ lão gia ở bên cạnh cười nói: “Chỉ sợ trong cung tuyển phi cũng không có nghiêm cẩn như vậy!”

Tạ phu nhân cười cười, kiêu ngạo mà nói: “Đình Quân nhà chúng ta vô luận ngoại hình hay tài năng cũng đều hơn người. Phóng mắt nhìn ra ngoài, Dương Thành có mấy phú gia công tử có thể so sánh chứ! Chẳng chỉ cần nhìn xem các phu nhân này đều ra sức giới thiệu các tiểu thư nhà mình rao sao thì cũng có thể thấy được điều đó rồi. Thế nào ta cũng phải tìm cho nó một thê tử toàn diện mọi bề mới được!”

Tạ lão gia nở nụ cười, cũng hiểu không thể ủy khuất con của mình!

Tạ phu nhân sau một hồi nói giỡn cầm lấy một canh thiếp, do dự một hồi: “Tiểu thư Trang phủ bộ dáng rất được, biết thư đạt để ý, đoan trang nhàn tĩnh... Đáng tiếc chỉ là thứ nữ...”

Tạ lão gia nói: “Là thứ nữ nàng còn mời tới?”

Đang nói, bên ngoài có người thông báo, “Nhị thiếu gia đến.”

Ngay sau đó, Tạ Đình Quân vén rèm đi vào.

Hắn hướng cha mẹ vấn an. Tạ phu nhân vui rạo rực lôi kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, “Đang nói tới việc hôn nhân của con đó.”

Trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Đối với loại chuyện này, Tạ Đình Quân biểu hiện rất tự nhiên. Hắn nhìn nhìn trên bàn khắp nơi đều là canh thiếp, cười hỏi: “Mẫu thân đã nhìn trúng cô nương nhà ai chưa?”

“Đang xem, vừa rồi đang cùng phụ thân con nói về cô nương Trang phủ.”

“Trang phủ?” Tạ Đình Quân nao nao, trong đầu liền hiện ra gương mặt xinh đẹp sinh động, ánh mắt sáng ngời, lúm đồng tiền trong suốt, đáng yêu nói không nên lời.”Chính là Trang phủ Thịnh Thế Trà Hành?”

Tạ phu nhân gật gật đầu, thấy con dường như có hứng thú, một bên trả lời câu hỏi vừa rồi của Tạ lão gia, một bên nói với con: “Vốn chỉ là thứ nữ ta sẽ không mời đến, nhưng nghe nói nhà bọn họ con trai trưởng bẩm sinh bị diếc, Nhị phòng cùng Hồ đại nhân quan hệ thân cận, tương lai gia nghiệp sẽ truyền cho con vợ kế cũng chính là huynh trưởng của Trang tiểu thư. Vì vậy tuy rằng là thứ nữ, địa vị cũng không coi là thấp.”

“Hồ đại nhân?” Tạ lão gia trầm ngâm một hồi, nói: “Nghe nói Hồ đại nhân này trên quan đạo luôn biết luôn cúi, tiền đồ hẳn sẽ không chỉ như thế.”

Tạ Đình Quân cầm canh thiếp của Trang Minh Hỉ từ tay của mẫu thân, nhìn nhìn, cười nói: “Vây trước gặp mặt đi.”

Mười lăm tháng tám.

Ngày hội Trung thu, Trà Hành cho nghỉ một ngày, từ trên xuống dưới đều được phát một hồng bao, Tần Thiên chẳng những có năm trăm tiền hồng bao, còn đặc biệt được Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn mỗi người thưởng một lượng bạc. Nàng vui sướng hài lòng đem bạc thu vào hộp nhỏ của mình, rất là vui vẻ.

Đại phu nhân đưa cho Tần Thiên một đồng châu sai trăm hoa, bảo nàng cầm đi thưởng cho các nha hoàn trong viện. Về phần thưởng như thế nào, sẽ do chính nàng quyết định.

Tần Thiên cầm châu hoa trăm cài trở về, dựa theo cấp bậc mà phân thưởng. Đại nha hoàn được ba cái, nhị đẳng nha hoàn được hai, tiểu nha hoàn mỗi người được phát một cái. Bản thân nàng không thích mấy loại trang sức này, nên chỉ để lại một cái, còn lại hai cái thì một cái nàng tặng cho Thanh Liễu vốn có quan hệ rất tốt với nàng, một cái thì tặng cho Thu Lan là người thích nhất những đồ này. Có điều không phải Tần Thiên cố ý muốn tận dụng cơ hội thu mua lòng người, chỉ cảm thấy nếu nàng ta thích thì tặng cho nàng ta cũng không có hại gì.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này có lẽ đã biết kính sợ, Thu Lan cũng coi như thành thật, không còn gây phiền toái.

Khi Thu Lan tiếp nhận châu hoa Tần Thiên đưa, biểu tình vô cùng phấn khích, giống như có chút không thể tin được.

Buổi tối cả nhà Trang phủ cùng nhau dùng cơm chiều. Đại phu nhân cũng gọi Tam di thái thái đến. Tuy rằng mỗi người một tâm tư, nhưng bữa cơm này mặt ngoài cũng coi như hoà thuận vui vẻ.

Ăn xong, Đại phu nhân lại dẫn theo cả nhà đi bái tế nguyệt thần. Lúc chuẩn bị đi, Đại phu nhân nói với mấy tiểu bối trong nhà: “Hôm nay trên đường rất náo nhiệt, các người cũng nên ra xem!” Lại dặn Tần Thiên cùng Hải Phú, nhất định phải chiếu cố Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên rất cao hứng, sau khi đến nơi đây, mỗi ngày nàng không phải ở Trà Hành thì ở Trang phủ, căn bản không có cơ hội đi dạo phố, hôm nay cuối cùng có cơ hội ra ngoài rồi!

Mọi người trở về thay đổi quần áo. Bích Liên mặc cho Trang Tín Ngạn một kiện cẩm bào nguyệt sắc, thắt lưng màu bạc khảm ngọc trắng, tôn lên dung nhan như ngọc của hắn, đáng người cao lớn, lộ ra khí chất cao thượng như băng tuyết..

Quả thật rất đẹp mắt.

Trang Tín Ngạn khóe mắt liếc nhìn thấy Tần Thiên nhìn hắn, tâm tình khoái trá, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Bởi vì Trang Tín Ngạn không thích nhiều người đi theo, nên chỉ mang Tần Thiên và Hải Phú cùng đi. Ba người ra sân, cũng nhìn thấy Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ, cùng với Trang Tín Xuyên và Lưu Bích Quân, Trang Minh Hỉ, mỗi người mang theo nha hoàn và gã sai vặt, thành đoàn đi ra.

Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ nhìn thấy Tần Thiên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười. Trang Tín Trung tiến lên gọi một tiếng “Đại ca, Nhị ca” Trang Tín Ngạn nhìn hẩn khẽ gật đầu. Trang Tín Xuyên chấp tay sau lưng ngang ngang đầu, khẽ hừ một tiếng.

Trang Tín Xuyên đầu tiên là nhìn Tần Thiên bên cạnh Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thấy nàng mặc váy vàng nhạt rủ xuống để hài, khuôn mặt phấn nộn hé ra nhan sắc tiên lệ, tâm liền ngứa ngáy.

Nghĩ tới nàng mỗi đêm đều hầu hạ Trang Tín Ngạn, trong lòng nổi cơn ghen tỵ, hẩn nhìn Trang Tín Ngạn cười nói: “Đại ca, hôm nay sao có hứng như vậy?”

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn hẩn, nhẹ nhàng chuyển cước bộ, che khuất thân người Tần Thiên.

Hành động này càng khiến Trang Tín Xuyên căm tức, trên mặt tuy rằng vẫn tươi cười, lời nói lại nhin không được chọc khoáy.

“Hôm nay bên ngoài người nhiều xe nhiều. Hải Phú, ngươi cần phải giám sát chặt chẽ thiếu gia nhà người. Người cũng biết, thiếu gia nhà người có điểm bất tiện, không nên để có chuyện gì không hay xảy ra!”

Nói xong, xoay người đi phía trước, nhưng Trang Tín Ngạn cũng bỗng nhiên di động cước bộ, đi vượt lên trên.

Con đường này khá nhỏ, hai người cùng tiến lên, nhất thời ngăn chặn cả đường.

Trang Tín Ngạn và Trang Tín Xuyên đồng thời dừng lại cước bộ.

Trang Tín Xuyên trong lòng nặng nề, không chịu thoái nhượng. Trang Tín Ngạn chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn hẩn, gương mặt đông lạnh lộ ra một loại khí phách của trưởng tử, Trang Tín Xuyên ban đầu còn liêu mạng nhìn thẳng hẩn, nhưng sau đó dần dần, chỉ cảm thấy đôi phương ánh mắt càng ngày càng lạnh, càng ngày càng nghiêm, khiến trong lòng hẩn sinh ra lạnh ý.

Bên cạnh Tần Thiên nhìn cũng thấy kỳ quái, bởi vì Trang Tín Ngạn tính tình lãnh đạm, đối với bất cứ cái gì cũng đều không thêm để ý rất ít khi cùng người khác tranh giành thứ gì đó. Đối với Trang Tín Xuyên trên cơ bản càng không để tâm. Hôm nay là như thế nào đây?

Đang nghĩ tới, đã thấy Trang Tín Ngạn quay đầu đi, không chút do dự tiến về phía trước, bả vai cứng rắn đập vào người Trang Tín Xuyên. Khí thế Trang Tín Xuyên vô hình trung đã sớm yếu thế, bị va chạm, lão đảo lui ra phía sau từng bước, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Ánh mắt Trang Tín Ngạn rất rõ ràng nói cho hẩn ta biết, hẩn mới là con trai trưởng, thân phận của hẩn so với hẩn ta cao quý hơn, hẩn vốn là con vợ kế chỉ có thể đi ở phía sau!

“Nhị ca...” Thời điểm Trang Tín Trung đi qua bên cạnh Trang Tín Xuyên, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Tránh ra!” Trang Tín Xuyên tức giận.

“Phu quân, chúng ta cũng đi thôi.” Phương Nghiên Hạnh lạnh lùng nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, nhẹ nhàng đẩy Trang Tín Trung ra.

Trang Tín Trung thở dài, cùng thê tử đuổi theo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

Trang Tín Xuyên nhìn bóng dáng bọn họ đi xa dần, âm thầm cắn răng, “Ta sớm hay muộn cũng sẽ đâm lên đầu người!”

Chương 80: Rối loạn

Trung thu là một trong ba hội hoa đăng lớn nhất, chỉ có điều không giống như tiết Nguyên tiêu có hội múa đèn lồng. Nhưng cho dù không có đội múa đèn lồng, trên đường cũng vô cùng náo nhiệt.

Trên đường người người đi lại, đông đúc, dường như dân chúng toàn Dương Thành đều ủa ra ngoài vậy. Hai bên cửa hàng đều rất tấp nập, khắp nơi đều chẳng đèn lồng. Chủ quán tiểu nhị nghênh đón đưa hướng, hai

bên đường đứng đầy các sạp hàng rong, có bán sơn bột nước, trà cài trang sức, bán đồ chơi của tiểu oa nhi, đồ ăn vặt, đủ loại, đa dạng, tiếng thét rao hàng, tiếng tiếp đón, liên tiếp, nối liền không dứt. Mỗi nhà mỗi hộ đều có một chuỗi dài đèn lồng dùng sào trúc dựng thẳng ngay trước cửa, đủ loại kiểu dáng màu sắc, chỉ ma đăng, đản xác đăng, vụn bào đăng, đạo thảo đăng, vẩy cá đăng, cóc xác đăng, qua tử đăng, có hình điều thú, hoa cỏ, làm người ta không kịp nhìn, hoa mắt hỗn loạn.(sorry mọi người mình không tìm được hình minh họa T_T)

Sau khi đi một lúc, bởi vì quá đông người, bên này đẩy bên kia ứn, mấy người Tần Thiên và mấy người Trang Tín Trung bị tách ra. Hải Phú cũng không biết lạc nơi nào. Cũng may Tần Thiên theo sát ở phía sau Trang Tín Ngạn, không dám có nửa điểm sơ sẩy.

Cho dù là như thế, dọc theo đường đi mắt vẫn ngấm nhìn xung quanh. Tần Thiên trong lòng cảm thán, đây mới là không khí ngày hội a! Giống như kiếp trước, ngày hội và ngày bình thường cũng không có gì khác biệt cho lắm, mọi người đối với ngày hội truyền thống càng lúc càng mờ nhạt.

Nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn bên cạnh, thấy hắn nhìn phía trước, chậm rãi bước đi, sắc mặt lãnh đạm, hoàn toàn không có sự hân hoan của ngày hội, trên nét mặt lộ ra sự mờ mịt giống như không biết thân đang ở nơi nào, cùng với thế giới này có vẻ như không hề có liên quan.

Tần Thiên thử lấy tay che đi lỗ tai của mình, toàn bộ thế giới đột nhiên lặng yên hẳn, nhưng vẫn có từng đợt thanh âm nhẹ thấu vào tai, cho dù là vậy, cũng khiến Tần Thiên thật không thoải mái, giống như bị ngăn cách với bên ngoài, sợ hãi cùng tịch mịch, giống như ở thế giới phồn hoa náo nhiệt người người đứng xem này đều cùng nàng không chút quan hệ, Tần Thiên chịu không nổi loại cảm giác này, vội vàng buông tay, đến lúc cảm nhận được không khí huyền ảo xôn xao, tâm mới dần yên ổn.

Nàng chỉ có một lúc đã chịu không nổi, huống chi hắn vẫn luôn sinh hoạt trong sự tịch mịch? Nàng không tin hắn đã hoàn toàn chấp nhận sự tĩnh mịch này, bản thân biết rõ thế giới này có những thanh âm tồn tại, sao lại không khát vọng?

Tần Thiên nhìn gương mặt hắn lãnh đạm, trong lòng tràn đầy thương cảm.

Thật sự là đứa nhỏ khiến người ta đau lòng mà...

Ngẩng đầu thấy bên cạnh trên cây có treo một đèn lồng tạo hình con thỏ làm bằng giấy và tre trúc, tai dài, mắt đỏ, còn được dán lên một chòm râu, trông rất thú vị. Tần Thiên hai mắt sáng ngời, kéo kéo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

Chờ Trang Tín Ngạn quay đầu lại, Tần Thiên liền chỉ vào đèn lồng treo ở trên cây, nói: “Nhìn này, có thú vị không kia?”

Sợ hắn không hiểu, lại lấy vở để trong túi bên người ra, viết cho hắn xem.

“Nô tỳ lần đầu nhìn thấy đèn lồng thú vị như vậy, người nhìn chòm râu của con thỏ kia, giống như thật, rất thú vị!”

Tần Thiên một bên viết một bên cười, từ nhỏ đến lớn nàng đều như thế này, một chút việc nhỏ đều có thể làm cho nàng vui vẻ, bởi vì nàng biết, khoái hoạt cùng phiền não kỳ thật được quyết định bởi chính tâm tình của mình, nàng cố gắng phát hiện những chuyện khiến nàng vui vẻ. Một chút việc nhỏ nàng cũng sẽ phóng đại lên nhiều lần, khiến cuộc sống này không còn nhiều phiền não. Nếu không, nàng chỉ sợ sớm đã trở thành một nữ hài tử tính cách u buồn, âm u.

Cuộc đời vốn nhiều bất hạnh, thân sinh lại ngắn ngủi...

Hiện tại, nàng hy vọng có thể đem loại khoái hoạt này lây sang hắn, sao gương mặt vẫn lãnh nghiêm vậy chứ? Cười rộ lên nhìn thật đẹp mắt mà.

Trang Tín Ngạn theo tay nàng chỉ nhìn đèn lồng, nhú mồm, có vẻ như không ủng hộ Tần Thiên.

Dễ thật không dễ a ...

Tần Thiên bĩu môi, nghĩ nghĩ, vừa cười vừa viết xuống: “Người nhìn ánh mắt của nó, không phải rất giống Tam thiếu gia lần đầu tiên sao trà bị lửa hun cho đỏ mắt đó sao?”

Trang Tín Ngạn nhìn ánh mắt con thỏ trên đèn lồng, cũng không biết là do bị tươi cười của Tần Thiên cuốn hút, hay là thật sự nhớ tới cảnh Tín Trung hai mắt đỏ quạch, cảm thấy thú vị, khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt.

“Giống mà, giống mà!” Nhìn thấy nụ cười của hắn, Tần Thiên có một cảm giác thành tựu. Vốn chỉ muốn逗 hấn vui vẻ, nhưng không biết tại sao, chính mình dường như so với hấn còn vui vẻ hơn, cảm giác này phát ra từ chính nội tâm, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn nàng khuôn mặt tươi cười, lúm đồng tiền hai bên má giống như hai đóa hoa nhỏ đang nở rộ, khiến gương mặt vốn điềm đạm của nàng đột nhiên sáng bừng, thế giới tái nhợt yên tĩnh bởi vì của nụ cười của nàng, bỗng nhiên có một vẻ sắc thái tươi đẹp.

Trang Tín Ngạn nhìn đèn lồng kia, cảm thấy quả thật hấn đang chứng kiến một đèn lồng quá ư xinh đẹp, quá ư thú vị.

Trong lòng bỗng nhiên trở nên mềm nhũn, như bị một loại lực vô hình xoa bóp, vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Trang Tín Ngạn tiến lên từng bước, với tay lấy đèn lồng kia. Hấn vốn cao lớn, Tần Thiên phải ngửa đầu mới có thể nhìn thấy, hấn lại chỉ cần dễ dàng vươn tay ra.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng kéo tay hấn: “Làm cái gì vậy, còn không biết là của ai?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lông mày hơi nhíu, giống như một tiểu hài tử bốc đồng, Tần Thiên giật mình, không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy vẻ mặt này của hấn, bỗng nhiên hoảng hốt bất động, đèn lồng đã bị hấn cầm xuống dưới.

Hấn cầm đèn lồng đặt ở trước mắt nhìn kỹ, ánh sáng nhàn nhạt của đèn lồng chiếu vào trên người hấn, y bào có thêu chỉ vàng ở dưới ngọn đèn như ánh lên từng đường lấp lánh, chiếu ngược vào đôi mắt hấn, đó là một cảnh tượng kiều diễm đủ mê hoặc lòng người.

Bên cạnh không ít cô nương vì hấn dừng chân, mắt đỏ tai hồng nhìn hấn, vẻ mặt yêu thích, luyến tiếc rời đi. Mà hấn hoàn toàn không phát hiện, chỉ đứng nhìn đèn lồng, giống như một bảo bối hiếm có. Hấn nhìn nhìn, ý cười thản nhiên trên mặt chậm rãi nở rộ.

Thấy hấn vui vẻ như vậy, Tần Thiên trong lòng cũng rất vui mừng.

Trang Tín Ngạn nhìn một lúc, quay đầu nhìn xung quanh, như đang tìm gì đó. Tần Thiên cũng đi theo hấn, đang cảm thấy kỳ quái, thì thấy hấn từ cách đó không xa nhặt được một sào trúc nhỏ về, sau đó cầm đèn lồng treo vào một đầu sào trúc, sau đó đưa cho Tần Thiên.

“Cho ta?” Tần Thiên cười tiếp nhận, cảm thấy rất thú vị, nhất thời cũng quên chuyện đèn lồng này có thể đã có chủ.

Trang Tín Ngạn thấy nàng bộ dáng cao hứng, trong lòng cũng vui sướng, lại không muốn biểu hiện ra ở trước mặt nàng. Hấn xoay người đi vài bước, thấy Tần Thiên còn chưa đuổi kịp, lại quay đầu lại, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn thấy hấn, cười nói, “Cám ơn thiếu gia.”

Trang Tín Ngạn vội đổi mặt, ra vẻ không thèm để ý, bóng dáng đã có chút mất tự nhiên. Tần Thiên nhìn nhìn, nhin không được nở nụ cười, “Rối loạn rồi, rõ ràng cũng rất vui vẻ mà...” Nàng cũng đi nhanh vài bước, vội đuổi theo hấn.

Còn chưa đi xa, liền gặp Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ cùng một công tử trẻ tuổi mặc cẩm bào sắc xanh đen hướng về phía này đi tới.

Công tử trẻ tuổi cao lớn khôi ngô, dáng vẻ đường đường, ngẩng đầu thấy Tần Thiên thì cười nói: “Tiểu nha đầu, hóa ra người ở chỗ này a!”

42. , Chương 081-082

Chương 81: Phiên chán nói không nên lời

Trang Tín Xuyên cùng Trang Minh Hỉ đi được nửa đường thì gặp Tạ Đình Quân.

Tuy rằng nữ hài tử chưa có hôn phu phải chú ý không nên ra khỏi nhà, nhưng mà trong ngày hội lại là ngoại lệ, cho nên hôm nay sẽ có nhiều nữ hài tử như vậy ở trên đường du ngoạn.

Trang Minh Hỉ thấy Tạ Đình Quân trước, nam tử phía nam không cao lớn bằng người phương bắc, Tạ Đình Quân dáng người cao lớn khôi ngô giống như hạc trong bầy gà, rất bắt mắt.

Do tâm trạng rụt rè thiếu nữ, Trang Minh Hỉ không tiện cùng Tạ Đình Quân chào hỏi, liền bảo Trang Tín Xuyên tới giao tiếp với Tạ Đình Quân. Trang Tín Xuyên chủ động cùng Tạ Đình Quân nói chuyện, sau khi song phương thi lễ, liền mời Tạ Đình Quân cùng nhau du ngoạn. Tạ Đình Quân nhìn Trang Minh Hỉ đứng bên cạnh Trang Tín Xuyên vẫn mang theo mỉm cười ngưỡng ngừng liếc mắt một cái, cười đáp ứng.

Bốn người song song cùng đi, Trang Tín Xuyên đi cùng Tạ Đình Quân, Trang Minh Hỉ đi cùng Lưu Bích Quân, sau đó Trang Tín Xuyên cố ý an bài, để Trang Minh Hỉ cùng Tạ Đình Quân đi cạnh nhau.

Tạ Đình Quân là người phương bắc hào sảng, lại là người nhiệt tình làm ăn, không bao lâu, đã xưng huynh gọi đệ cùng Trang Tín Xuyên. Mà Trang Minh Hỉ cũng không biểu hiện vội vã, chỉ nắm tay Lưu Bích Quân đi cùng một chỗ, lặng lẽ nói chuyện, lời nói nhỏ nhẹ ôn tồn, thản nhiên mỉm cười, thính thoắng ngẫu nhiên hướng Tạ Đình Quân lộ ra ánh mắt sùng bái.

Lúc này, có tiểu hài tử chạy qua, không cẩn thận đụng phải Lưu Bích Quân. Lưu Bích Quân không kịp chống đỡ, lại đổ về phía Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ vốn có thể dừng bước, nhưng linh cơ chợt động, nàng lại “Ài nha” một tiếng ngã vào trong lòng Tạ Đình Quân. Tạ Đình Quân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng.

Trang Minh Hỉ xấu hổ ngẩng đầu, khuôn mặt ửng đỏ, vỗ về ngực hơi hơi thở dốc, một vẻ xinh đẹp vô cùng động lòng người.

Trang Tín Xuyên vội vàng nói: “Minh Hỉ, còn không mau đa tạ Tạ công tử?”

“Đa tạ Tạ công tử.” Trang Minh Hỉ nhìn về phía hắn, mi như liễu, ánh mắt như thu thủy, tình ý kéo dài, chỉ cần là nam tử, sẽ không khỏi tâm động.

Tạ Đình Quân cũng không ngoại lệ, hắn yên lặng nhìn Trang Minh Hỉ một lúc, mới cười nói: “Trang cô nương khách khí.” Nói xong buông nàng ra.

Trang Minh Hỉ ngưỡng ngừng cúi đầu, khoe miệng mỉm cười, thật vừa lòng với việc hai người lần đầu tiên gặp mặt này.

Sau đó, Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân trong lúc nói chuyện cố ý vô tình nhắc tới muối muối, giúp Trang Minh Hỉ cũng có thể nói chuyện một hai câu với Tạ Đình Quân. Lúc đó, Trang Minh Hỉ cũng là người đọc sách, lời nói có vài phần ý thơ, đối với mỗi việc cũng có cách giải thích của riêng mình, quả thật khiến Tạ Đình Quân có hảo cảm.

Đang lúc hai người nói chuyện càng ngày càng nhiều, lại gặp Trang Tín Ngạn và Tần Thiên.

Vốn cũng không có gì đặc biệt, nhưng sau khi Tạ Đình Quân chủ động hướng Tần Thiên chào hỏi, Trang Minh Hỉ sắc mặt liền trầm xuống.

Sự tình lần trước tuy rằng không thoải mái, nhưng cũng không liên quan đến Tạ công tử, hơn nữa hắn hiện tại chủ động chào hỏi, về tình về lý Tần Thiên cũng không thể bỏ mặc, dù sao Tạ Đình Quân vẫn là khách quý của Trà Hành.

Lập tức, Tần Thiên liền hướng về Tạ Đình Quân cúi hạ, gọi một tiếng: “Tạ công tử.”

Lúc nhìn thấy Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn sắc mặt lại khôi phục thành vẻ đậm mạc, giống như mặt nạ tự vệ của hắn vậy.

Tạ Đình Quân cười cười, lại cùng Trang Tín Ngạn chào hỏi, Trang Tín Ngạn thản nhiên hoàn lễ.

“Huynh trưởng của ta là như vậy, Tạ công tử đừng để ý.” Trang Tín Xuyên sợ hấn trách móc, vội vàng nói.

“Sẽ không, sẽ không, Trang Đại thiếu gia thật không có gì phải chê bai.” Tạ công tử cười nói, hai mắt cố ý vô tình liếc về phía Tần Thiên.

Vẻ mặt này của hấn khiến vài người đứng đây đều thay đổi sắc mặt.

“Tần Thiên, các người đang muốn đi hướng nào?” Một bên Trang Minh Hỉ cười hỏi.

“Nô tỳ cùng Đại thiếu gia tùy tiện đi loanh quanh, Tam thiếu gia cũng không biết đi đâu.” Nói xong Tần Thiên nhìn ngó xung quanh.

Trang Minh Hỉ chỉ vào phía sau, cười nói: “Ta vừa thấy Tam ca ở hướng kia.”

“Phải không?” Tần Thiên không hề nghi ngờ, vừa định dẫn Trang Tín Ngạn đi tìm Trang Tín Trung, nhưng chân vừa bước, lại nghe thấy phía sau có người gọi lớn: “Tần Thiên, Tần Thiên, tìm được các người rồi!”

Nhìn lại, không phải chính là Trang Tín Trung hay sao?

Trang Tín Trung cùng Phương Nghiên Hạnh tỷ đệ hướng về phía này vừa đi tới: “Đã tìm được các người rồi!” Trang Tín Trung cười nói với Tần Thiên. Sau đó lại chào hỏi Trang Tín Xuyên, thấy Tạ Đình Quân, song phương lại thì lễ.

“Trang tiểu thư nói vừa mới nhìn thấy các người ở bên kia.” Tạ Đình Quân chỉ vào phương hướng ngược lại cười nói với Trang Tín Trung.

Trang Minh Hỉ có chút xấu hổ, nhưng vẫn trấn định cười tươi: “Có lẽ muội nhìn lầm rồi.”

“Không có gì, chúng ta lúc trước cũng ở phía bên kia, vừa mới lại đây.” Trang Tín Trung cười nói.

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng thở ra, nhìn thoáng qua Tạ Đình Quân, tươi cười dịu dàng hơn.

“Nếu đã gặp nhau, không bằng cùng nhau đi thôi, nhiều người càng náo nhiệt.” Tạ Đình Quân cười đề nghị, sau khi nói xong lại liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái.

Do hấn mở lời, huynh muội Trang Minh Hỉ dù không muốn cũng không tiện phản đối, chỉ cười nói được. Trang Tín Trung kỳ thật rất muốn cùng đi với các ca ca, nghe đề nghị như vậy liền thanh phụ họa, lại đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, lấy vở trong túi Tần Thiên, hỏi ý kiến của hấn.

Trang Tín Ngạn sắc mặt lạnh lùng, hấn cũng không muốn đi cùng Trang Tín Xuyên, nhất là Tạ Đình Quân ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía Tần Thiên. Trong lòng hấn phiền chán nói không nên lời. Mặc kệ hấn nhận hay không nhận, Tần Thiên là người của hấn, là mẫu thân hấn an bài, những người này một người rồi hai người, dường như coi hấn không hề tồn tại, công khai không để hấn vào mắt, hấn rất tức giận, nhưng tức giận này không phải do bọn họ không nể mặt hấn, mà hơi khác lạ, cũng không thể nói rõ.

Đang muốn phẩy tay áo bỏ đi, bởi vì hấn nắm chắc, chỉ cần hấn rời đi, Tần Thiên sẽ đi theo hấn. Hấn muốn để bọn họ biết rõ ràng, Tần Thiên là người của hấn!

Nhưng đúng lúc này, Phương Kiến Thụ vốn không lên tiếng nhìn thấy Tần Thiên trong tay cầm đèn con thỏ, liền nói: “Tần Thiên, người thích đèn lồng này?”

Tần Thiên hoan hoan hỉ hỉ đưa đèn lồng cho hấn xem, “Phương thiếu gia, người không thấy đèn lồng này rất thú vị sao?”

“Nếu nói thú vị, có chỗ treo đèn lồng thật sự thú vị hơn nhiều!” Phương Kiến Thụ cười nói.

Phương Nghiên Hạnh tiếp lời cười nói: “Tiểu đệ, người nói đến chỗ chúng ta giải câu đố lấy đèn lồng chăng! Không sai, nơi đó đèn lồng rất đẹp, nghe nói đều do sư phó khéo tay nhất Dương Thành làm ra, trong đó đèn lồng lưu ly kéo quân nhìn đẹp nhất!”

“Đúng vậy đúng vậy! Đèn kéo quân kia thật sự rất đẹp!” Trang Minh Lan đứng phía sau ca ca nhện không được nhô đầu ra nói. Nàng trời sanh tính tình yếu đuối ngại ngùng, nhìn thấy Tạ Đình Quân là người xa lạ liền trốn sau lưng Trang Tín Trung. Nhưng nghe thấy chị dâu nhắc tới đèn lồng kia liền nhện không được

lên tiếng, bởi vì nàng thật sự rất thích đèn lồng đó. Đáng tiếc ca ca không giỏi về câu đối, đối với trò chơi này không có hứng thú, nên cũng không dừng lại.

Nghe được ba chữ “Đối câu đối” này, Trang Minh Hỉ trong lòng liền có chủ ý, nàng cười khanh khách đi đến bên cạnh Trang Minh Lan, kéo cánh tay của nàng giống như hai tỷ muội thân mật nói: “Xem ra Ngũ muội thực thích đèn lưu ly kia a, nếu đã như thế, chúng ta làm ca ca tỷ tỷ, sao không đáp ứng nguyện vọng của nàng?”

Trang Minh Lan thấy mình lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, xấu hổ đỏ mặt, lại muốn trốn phía sau ca ca. Nàng nhát gan cùng Trang Minh Hỉ tự nhiên hào phóng, vừa vận hình thành hai hình thái đối lập.

Lời bọn họ nói sớm đã khiến Tần Thiên hứng thú, chuyện này thật giống như trong tiểu thuyết vậy. Tài tử giai nhân gặp nhau trong ngày hội đèn lồng, tài tử biểu hiện tài hoa, thắng được đèn lồng, chiếm được nụ cười của mỹ nhân...

Đây chính là trò hay a, không xem rất đáng tiếc!

Nàng xoay người nhìn về phía Trang Tín Ngạn, vẻ mặt chờ đợi. Trang Tín Ngạn nhìn thấy vẻ mặt của nàng, thấy nàng hai mắt sáng ngời nhìn mình, giống như đang nói: “Thiếu gia, đi thôi, đi thôi.”

Trang Tín Ngạn tâm bỗng mềm nhũn, chân muốn bước đi lại thu trở về. Nhưng thấy Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên đang cười, trong lòng phiền chán không thể tiêu tan, hắn xoay người, dẫn đầu hướng về phía Trang Tín Trung chỉ đi tới.

Tần Thiên vội vàng tiến lên, người khác đi theo phía sau.

Tần Thiên đi được vài bước liền đuổi kịp Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn tâm vừa nhẹ nhõm, nhưng không nghĩ tới Tạ Đình Quân cũng theo đi lên.

“Có phải các nữ hài tử đều thích đèn lồng hay không?” Tạ Đình Quân cười nói với Tần Thiên.

“Đại khái là vậy.” Tần Thiên cười trả lời, bởi vì nàng ở Trà Hành vẫn thường cùng nam tử giao tiếp, cho nên vẫn chưa cảm thấy nói chuyện với Tạ Đình Quân như vậy có gì không ổn.

“Muội muội của ta Uyển Quân cũng tầm tuổi giống như ngươi vậy, thích nhất đèn lồng, mỗi khi đến tiết Trung thu, tiết Nguyên tiêu, liền quần quít lấy ta trên đường, đèn lồng nào đẹp đều phải nghĩ biện pháp có được, đem về treo trong gian phòng sáng trưng.”

“Hôm nay sao không thấy muội muội của Tạ công tử đi cùng?”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, cười nói: “Nàng đang ở bên cạnh lão gia, tổ mẫu thân thể không tốt, nàng ở đó làm bạn.”

“Thật đúng là cô nương hiếu thuận.” Tần Thiên khen.

Tạ Đình Quân tay chấp sau lưng, ngẩng đầu lên cười cười, động tác này khiến hắn có vẻ vô cùng cao lớn, “Muội muội của ta a, quả thật luôn khiến người ta yêu thích!”

Nói xong, hắn lại cúi đầu, nhìn về phía Tần Thiên, hai mắt sâu thẳm thâm thúy, “Cũng giống như cô nương vậy.”

Thanh âm của hắn vốn đã có chút trầm thấp, khi nói những lời này, lại cố ý ép tới rất thấp, nghe vào trong tai như có cảm giác chấn động.

Tần Thiên có chút phát mộng, vẻ mặt hắn như vậy, lời nói của hắn như thế, nàng cũng không phải kẻ ngốc, như thế nào không rõ ý tứ của hắn? Nhưng mà vì sao? Bọn họ mới chỉ gặp qua vài lần thôi mà?

Tần Thiên lòng có chút loạn, cũng không tính là rung động, có điều có một công tử nói với mình những lời này, nàng một chút cảm giác cũng không có sao được, nàng cũng không phải là người xuất gia a. Bất quá nàng rất rõ ràng, Tạ Đình Quân không thích hợp với mình.

Nàng cười gượng hai tiếng, thốt ra: “Công tử nói đùa, muội muội của ngài sao lại so sánh với ta!”

Lời này vừa nói ra, hai người đều ngây ngẩn cả người, Tần Thiên phản ứng lại, mặt “Xoát” đỏ lên, hơi bối rối, hai tay xua xua: “Không đúng không đúng, ý của ta là ta sao có thể so sánh với muối muối của ngài!”

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên cười ha hả.

Tươi cười này lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người.

Tần Thiên xấu hổ không thôi, khoe mắt liếc thấy có người cười ngựa hướng tới bên này. Mã phu lớn tiếng kêu, “Tránh ra, tránh ra!”

Người bên ngoài đều tránh né, nhưng Trang Tín Ngạn đứng phía ngoài bởi vì không nghe thấy mà không có phản ứng, mắt thấy sẽ bị ngựa chạy tới đụng ngã.

Tình thế khẩn cấp, Tần Thiên vội vàng vươn tay kéo Trang Tín Ngạn qua, ngựa chạy vụt qua người hắn. Trang Tín Ngạn lông tóc vô thương, Tần Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa định hỏi Trang Tín Ngạn có sao không, nhưng đúng lúc này, Trang Tín Ngạn lại quay đầu nhìn nàng, sắc mặt âm lãnh, hắn dùng sức vung tay, lãnh đạm, kiên quyết đẩy nàng ra.

Chương 82: Tâm tư Đại thiếu gia người không cần đoán

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy trong lòng như bị ai bóp chặt, vô cùng khó chịu.

Bởi vì ba người bọn vẫn đi song song, cho nên hắn không thể thấy rõ ràng khẩu hình, nhưng dư quang khoe mắt lại có thể cảm giác được bọn họ nói chuyện với nhau rất khoái hoạt.

Nàng rốt cuộc đã nói gì mà có thể khiến hắn cười vui vẻ như vậy?

Vì sao nàng có thể lỗ mãng như vậy, rõ ràng đã là người của hắn, còn cùng nam nhân khác nói giỡn, lại còn ngay trước mặt của hắn.

Hắn nhìn nàng gương mặt kinh ngạc vô thố, trong lòng tích tụ vẫn không thể tiêu tán, hắn vẫn sinh hoạt trong thế giới của riêng mình, trừ bỏ mẫu thân và một số ít người ngoài, hắn đều nhìn mọi thứ bằng ánh mắt lãnh đạm, luôn duy trì tâm tình bình thản. Nhưng từ khi nàng đến bên cạnh hắn, hắn vô tình bộc lộ rất nhiều cảm xúc, những cảm xúc này thường xuất hiện bất ngờ không kịp phòng bị, giống như thủy triều bỗng nhiên vọt tới, khiến cho hắn không thể đối mặt, không thể xử lý, giống như tình huống hiện tại vậy.

Trang Tín Ngạn không muốn lưu lại, lạnh lùng nhìn Tần Thiên, xoay người bước nhanh tới phía trước.

Tuy rằng Tần Thiên không biết hắn vì sao lại như vậy, bất quá vừa rồi hắn thiếu chút nữa bị ngựa đụng vào, làm sao yên tâm để hắn đi một mình. Liền nói thất lễ với Tạ Đình Quân đi bên cạnh sau đó đuổi theo.

Trên đường người đến người đi, Trang Tín Ngạn người cao chân dài, vài bước đã dứt khỏi Tần Thiên. Tần Thiên có chút nóng vội, chạy đuổi theo bóng dáng hắn. Bóng dáng hắn cao lớn thẳng thắn ở trong đám người có thể thấy rõ ràng, trong chốc lát bị đám người che khuất, nhưng không bao lâu lại lộ ra.

“Đại thiếu gia, Đại thiếu gia, đợi nô tỳ với.” Tuy rằng biết rõ hắn không nghe thấy, Tần Thiên vẫn nhịn không được kêu lên, đương nhiên một chút hữu dụng đều không có, hắn cũng không quay đầu lại, bóng dáng cứng ngắc mà lạnh lùng.

Tần Thiên cước bộ nhanh hơn, cố gắng chen lẫn đám người trước mặt, mắt thấy sắp đuổi kịp hắn, cũng không biết bị ai đẩy một cái, đang chạy Tần Thiên hoàn toàn không kịp phòng bị, nặng nề ngã xuống đất.

Đầu gối cùng khuỷu tay xoạc trên mặt đất, vô cùng đau đớn, ngay cả khí lực đứng lên cũng không có. Tần Thiên ngẩng đầu nhìn bóng dáng phía trước càng lúc càng xa, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác vô lực.

Bỗng nhiên có người từ phía sau đỡ dậy, Tần Thiên một bên nói lời cảm tạ, một bên quay đầu nhìn, chính là Tạ Đình Quân, hắn nhìn nàng thân thiết hỏi: “Người không sao chứ, có bị thương chỗ nào không?”

“Không có, ta không sao, đa tạ Tạ công tử quan tâm.” Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn biến mất, mặt hiện vẻ lo lắng. Nàng nhẹ nhàng tránh khỏi tay Tạ Đình Quân, đang muốn đuổi theo, nhưng vừa động cước bộ, lại phát hiện chân trái rất đau, bỗng nhiên lão đảo, Tạ Đình Quân lại đỡ nàng.

“Người bị ngã như vậy rồi, còn quan tâm đến thiếu gia nhà người, quả nhiên một nha hoàn trung thành.” Tạ Đình Quân thản nhiên nói.

“Thiếu gia không nghe thấy, rất dễ xảy ra chuyện không may.” Tần Thiên vẫn như cũ nhìn về phương hướng Trang Tín Ngạn rồi đi nhìn xung quanh, lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này, mấy người Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ, Phương Nghiên Hạnh cũng đuổi theo, Phương Nghiên Hạnh đẩy đệ đệ, “Kiến Thụ, người đi tìm Đại thiếu gia, trên đường loạn như vậy, sợ hấn gặp chuyện không may.”

Phương Kiến Thụ thân thiết nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái sau đó liền đuổi theo.

Trang Minh Hỉ đứng ở phía sau Trang Tín Xuyên, hai mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay Tạ Đình Quân đang đỡ Tần Thiên, ánh mắt càng ngày càng lạnh. Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có hứng thú, chỉ cần không phải là người mù đều có thể nhìn ra, nhưng như vậy thì thế nào, bất quá chỉ là hạ nhân mà thôi, hơn nữa đã là nha hoàn thông phòng của Trang Tín Ngạn, không đáng để lo lắng.

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ bình ổn tâm tình, đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, nhìn Tần Thiên ôn nhu nhỏ nhẹ hỏi: “Tần Thiên, người có sao không?” Hai mắt lại chăm chú nhìn tay Tạ Đình Quân đang giúp nâng.

Tần Thiên nhận ra, vội vàng giẫy khỏi tay hấn.

“Ta gọi cổ kiệu đưa người trở về.” Tạ Đình Quân quay đầu phân phó tùy tùng, vẻ mặt ý tứ hàm xúc không cho phép kháng cự.

Tần Thiên nào dám phiền toái hấn vội vàng nói: “Không cần.”

“Nhưng người bị thương không nhẹ.” Tạ Đình Quân chỉ vào trên người nàng, Tần Thiên cũng nhìn xuống, mấy chỗ trên quần áo đều bị rách.

“Cứ thế mà trở về, thật không tiện.” Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, dường như không hề che giấu sự thân thiết, khiến cho Tần Thiên có chút quẩn bách.

Trang Minh Hỉ rốt cuộc duy trì không được trấn định, sắc mặt trở nên rất khó coi, bản thân là một thiên kim tiểu thư, trong mắt của hấn cũng không trọng yếu bằng một nha hoàn, điều này đối với nàng mà nói quả thật là một sự nhục nhã.

Trong lòng tràn ngập ghen ghét, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ khắc chế, miễn cưỡng mỉm cười: “Tạ công tử nói không sai, bất quá Tần Thiên là người của Trang phủ, không dám làm phiền Tạ công tử, chúng ta sẽ sai người đưa nàng trở về.” Đối với một hạ nhân, Trang Minh Hỉ lời ấy không chỉ hợp tình hợp lý, càng thể hiện sự quan tâm của nàng dành cho hạ nhân. Điều quan trọng nhất, đó là nàng không hề đổ kỵ.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, mỉm cười, “Vẫn là Trang tiểu thư chu đáo.”

“Chậm trễ lâu như vậy, còn muốn đi xem đèn lồng hay không a!” Đứng ở bên cạnh Trang Tín Xuyên, Lưu Bích Quân có chút không kiên nhẫn, “Bất quá chỉ là một hạ nhân, có cần khẩn trương như vậy không?”

Trang Minh Hỉ quay đầu cười nói với Lưu Bích Quân: “Tẩu tử, Tần Thiên cũng không phải là hạ nhân bình thường, cũng nên được quan tâm.” Đang muốn phân phó hạ nhân, nhưng Phương Nghiên Hạnh lại đi ra, “Vừa vặn ta có chút mệt mỏi, ta sẽ cùng những người này đưa Tần Thiên trở về, các người đi chơi đi.”

Trang Tín Trung lo lắng thê tử vội vàng hỏi nàng có khỏe không, Phương Nghiên Hạnh lắc đầu cười nói: “Trên đường rất đông đúc, nên có chút đau đầu.”

“Cũng tốt, các người đi về trước, chúng ta đi cùng Tạ công tử.” Trang Tín Xuyên đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân vỗ bờ vai của hấn cười nói: “Đình Quân huynh, tiểu đệ còn có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo huynh!”

“Cũng tốt.” Tạ Đình Quân đáp ứng, quay đầu nói với Tần Thiên: “Người trở về nghỉ ngơi, ta sẽ phái người tới thăm người.” Lại là ngữ khí không buông tha. Không đợi Tần Thiên trả lời, hấn xoay người đi cùng Trang Tín Xuyên.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hấn, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Trang Minh Hỉ mặt không chút thay đổi nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, cái gì cũng không nói, xoay người, Trang Tín Trung mang theo muội muội đi theo phía sau.

Phương Nghiên Hạnh giúp đỡ Tần Thiên, nhìn nàng nói: “Ta gọi cổ kiệu tới.”

“Nào có nha hoàn ngồi cổ kiệu, tỷ tỷ đừng theo người khác ồn ào.” Tần Thiên cười nói: “Ta có thể đi mà, không có việc gì.”

“Ta giúp đỡ muội.” Phương Nghiên Hạnh lại gọi nha hoàn của mình đỡ bên kia, khiến Tần Thiên có thể thoải mái đi đường.

“Hy vọng thiếu gia không có chuyện gì, nếu không ta thật không nên nói thế nào với Đại phu nhân!” Tần Thiên coi Phương Nghiên Hạnh là bằng hữu, có khi cũng sẽ ở trước mặt nàng nói ra lời trong lòng, “Thiếu gia kỳ thật rất tốt, chỉ có điều đôi khi tính tình khó mà nắm bắt.” Tần Thiên nhỏ giọng oán giận, tính tình hẩn quái dị thì thôi đi, nhưng mỗi lần đều làm hại đến bản thân, khiến cho người khác khó chịu ...

Phương Nghiên Hạnh nhìn nàng một cái, có chút muốn nhắc nhở Tần Thiên, nhưng sợ nữ tử ngược nung cũng không nên nói thẳng ra, nàng nghĩ nghĩ, thử nói: “Tần Thiên, muội dù sao cũng là nha hoàn bên người của Đại thiếu gia, hẩn mới là chủ tử, muội phải lấy hẩn làm trung tâm, giống như vừa rồi, muội không nên cùng Tà công tử nói chuyện, Đại thiếu gia đương nhiên mất hứng!” Cho dù là ai nhìn thấy nữ nhân của mình cùng nam nhân khác nói giỡn, đều rất tức giận.

Tần Thiên có chút khó hiểu: “Nhưng ta không có cùng Tà công tử nói cái gì a? Tà công tử là khách nhân của Trà Hành, hẩn nói chuyện với ta chẳng lẽ ta có thể bỏ mặc? Điều này cũng đâu chứng tỏ ta không lấy thiếu gia làm trung tâm a. Hơn nữa ở Trà Hành, ta thường xuyên ở trước mặt hẩn nói chuyện cùng người khác mà, cũng không thấy hẩn như vậy.”

Đều nói tâm tư con gái không nên đoán, đoán đến đoán đi cũng đoán không ra. Nhưng đối với Tần Thiên, tâm tư của Đại thiếu gia so với tâm tư của nữ tử càng khó đoán hơn.

“Người trong Trà Hành tất nhiên không giống với Tà công tử rồi”. Phương Nghiên Hạnh có chút muốn cười, bình thường thấy Tần Thiên rất thông minh, sao lại hồ đồ thế này?

“Có cái gì không giống chứ, không phải cũng có hai mắt một mũi một miệng sao...” Tần Thiên lẩm bẩm, trong đầu linh quang chợt lóe, bỗng nhiên hiểu rõ.

Trà Hành đều là người Trang phủ, Tà công tử lại là người ngoài. Nàng dù sao cũng là cái nữ hài tử, là người của Trang phủ, lại cùng Tà công tử là người xa lạ mà nói giỡn, người khác có lẽ sẽ nghĩ mình có ngoại tâm, về sau cũng nên chú ý một chút.

“Ta hiểu được, đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở.” Tần Thiên thở dài.

Phương Nghiên Hạnh hé miệng cười, “Hiểu được là tốt rồi.”

Bên kia, Tà Đình Quân vừa đi vừa cười nói với Trang Tín Xuyên: “Tần Thiên bán vào Trang phủ các người được bao lâu rồi?”

Hỏi chuyện như vậy, là hẩn muốn chuộc thân cho Tần Thiên.

Tà Đình Quân tính cách hào sảng, thích chính là thích, nghĩ đến cái gì sẽ làm cái đó. Tần Thiên chỉ là gia nô, gia nô có thể mua bán, có thể chuyển giao, hẩn coi trọng Tần Thiên, nghĩ chỉ cần hưởng Trang phủ mở miệng, Trang phủ hẩn sẽ không luyến tiếc một nha hoàn. Huống chi Trang phủ vẫn luôn muốn cùng hẩn có quan hệ tốt.

Đây là sự việc cực kỳ bình thường, cũng giống như hẩn lúc trước thích đầu băng vạn hoa lâu mỹ mạo phong tình, cũng tìm chút tâm tư muốn nàng vui, lại xuất ra một vạn lượng bạc vì nàng chuộc thân, nhưng một tháng sau liền mất đi hứng thú, lại chuyển tặng cho Vận sử đại nhân quản lý về muối. Quả thật rất bình thường.

Hiện tại hẩn đối với Tần Thiên có hứng thú, muốn nàng thuộc về mình, về phần về sau như thế nào, hẩn cũng không suy nghĩ tới. Bất quá chỉ là một nô tỳ, không cần phải phí nhiều tâm tư, bản thân vui vẻ là được rồi.

Nữ nhân là vật trang trí của nam nhân, thiếu không được, mà trầm mê quá cũng không nên. Nam nhân là người làm đại sự, nếu dính vào nữ tình trường quả thực buồn cười.

Vốn tưởng rằng Trang Tín Xuyên hiểu được ý tứ của mình, sẽ biết làm như thế nào, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Xuyên do dự một chút, khó xử nói: “Tiểu đệ coi Đình Quân huynh như người một nhà, sẽ cùng Đình Quân huynh ăn ngay nói thật. Ý tứ Đình Quân huynh tiểu đệ hiểu được, nhưng Đình Quân huynh có điều không biết, Tần Thiên là nha hoàn rất được sủng ái, bán thân vào Trang phủ không được bao lâu đã trở thành người tâm phúc bên cạnh Đại nương chúng ta, tiếp đó Đại nương đem nàng an bài cho Đại ca của tiểu đệ, hiện tại là nha hoàn thông phòng của Đại ca, được Đại ca sủng ái. Phỏng chừng không được bao lâu sẽ nâng phòng. Đại nương hiểu rõ con trai mình nhất, khẳng định sẽ không chịu thả người, nếu không như vậy, trừ bỏ Tần Thiên, nha đầu Trang phủ chúng ta tùy huynh chọn lựa, huynh nhìn trúng ai tiểu đệ sẽ tự mình đưa đến quý phủ!”

Trang Tín Xuyên vẻ mặt sáng khoái, trong lòng lại suy nghĩ, ta còn chưa thành công, há có thể để người nhanh chân đến trước? Nếu ở trong Trang phủ ta còn có hi vọng, nếu đến chỗ của người, hi vọng gì cũng không còn!

“Nếu đã như thế, vậy quên đi!” Tạ Đình Quân cười cười, trong lòng hờ lạnh, nha đầu ta trong phủ còn thiếu sao? Thật sự là chê cười.

Hắn một khi đã muốn cái gì, nếu không chiếm được, trong lòng giống như bị cào rất khó chịu, từ nhỏ đã như thế này, nhất định phải nghĩ ra biện pháp có được. Về phần được rồi thì sau đó như thế nào, cũng khó mà nói ra.

Bất quá tính cách hắn tuy rằng hào sảng, tâm tư lại cực kỳ thâm trầm, thấy Trang Tín Xuyên một ngụm cự tuyệt, không nhắc lại, bộ dáng cũng không thêm để ý nữa, nhưng không có nghĩa là hắn thật sự không thêm để ý.

43. , Chương 083-084

Chương 83: Rùng mình

Sau khi Tần Thiên cùng Phương Nghiên Hạnh hồi phủ, Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ đã trở về. Biết Trang Tín Ngạn bình yên vô sự, Tần Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trở lại trong viện, Trang Tín Ngạn đã tắm rửa xong, ngồi ở bên bàn đọc sách. Tần Thiên trở ra, hắn không để ý tới, vẫn gương mặt âm u như cũ. Tần Thiên muốn dùng vở viết cùng hắn nói hai câu, không nghĩ tới hắn lại buông quyển sách trên tay, đến bên giường đi ngủ, hoàn toàn khiến Tần Thiên càng bức mình.

Trừ lần gặp này ra cũng đâu có gì đáng trách cứ như vậy, Tần Thiên cũng không thêm để ý, dù sao nàng cũng đã quen với vẻ mặt lạnh như băng của hắn rồi. Sao có thể yêu cầu cấp trên nhất định phải có vẻ mặt ôn hòa với mình đây? Về sau chú ý một chút, không gây ra phiền toái gì là tốt rồi. Tần Thiên suy nghĩ có xua đi bức bối.

Nàng cầm rượu thuốc Bích Liên đưa, đi ra đại sảnh tự xoa bóp ỳnh. Rượu thuốc hương vị quá nồng, sợ hắn lại tức giận. Tóm lại nàng cảm thấy Đại thiếu gia tính tình âm nhu bất định, rất khó hầu hạ, là nha hoàn của hắn còn đỡ, nếu là thê tử, chẳng phải càng thêm thê thảm. Nếu cùng với nam nhân có tính cách như vậy sống cả đời, trừ phi cũng phải giống hắn có tính tình lãnh đạm, thích yên lặng, nếu không không buồn chết thì cũng chết vì bức bối.

Tuy rằng hắn quả thật rất đáng thương, nhưng mà cũng không ai có đủ lòng thương hại và kiên nhẫn để chịu đựng hắn cả đời như vậy.

Thời điểm xoa bóp chân, nàng đau đến nhú mảy lại. Giật mình bỗng cảm thấy như có ánh mắt đang nhìn mình, nàng ngẩng đầu, nhìn xung quanh, trong phòng yên tĩnh dị thường, trừ bỏ mấy bóng đen của đồ vật lập lờ trong ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn, cũng đâu có ai khác?

Tần Thiên cười cười, thầm nghĩ chính mình đa tâm.

Xoa bóp xong, thương thể chẳng những không chuyển biến tốt, ngược lại có vẻ càng đau hơn. Nàng cả nhắc đi vào trong phòng, thấy Trang Tín Ngạn nằm ở trên giường không nhúc nhích, nàng kéo lê chân chậm rãi đi tới giường nhỏ của mình, cẩn thận nằm trên đó, trong bóng đêm mùi rượu thuốc trên người dường như càng ngày càng nồng đậm, nàng không khỏi nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy hắn cũng không có phản ứng gì, hiển nhiên đang ngủ, lúc này mới yên tâm nhắm mắt.

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mông mông lung lung, Tần Thiên bị một thanh âm nhỏ đánh thức, mở to mắt, đã thấy trước mắt có bóng đen lướt qua, nàng hoảng sợ kêu lên, “Là ai?” Đứng dậy châm ngọn đèn bên cạnh lên.

Ánh sáng mỏng manh trong chốc lát chiếu sáng khắp gian phòng, chỉ thấy Trang Tín Ngạn đứng ở bên cạnh bàn, đang cầm chén nước uống, lúc chạm đến ánh mắt của Tần Thiên, trên mặt có vẻ mất tự nhiên, nhưng chỉ khoảng nửa khắc lại hồi phục sự lạnh lùng.

Hắn sao không đánh thức mình dậy chứ? Tần Thiên cảm thấy kỳ quái, đây vốn là chức trách của nàng mà. Đang chuẩn bị ngồi dậy, đã thấy hắn cầm chén đặt thật mạnh xuống bàn, phát ra “Cheng” âm thanh lớn, cũng thành công ngăn lại động tác của nàng.

Nàng trở mắt nhìn khuôn mặt hắn lãnh nghiêm đi qua bên người nàng, lên giường, tiếp theo xoay người đưa lưng về phía nàng, hơi thở vô tận lạnh lùng.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắn xuy cười một tiếng, xem ra còn đang giận nàng, thậm chí cũng không muốn nàng đến hầu hạ!

Vừa vặn! Lão nương chân đang đau a! Thật đúng là cơ hội hiếm có a! Tần Thiên bĩu môi, thổi tắt ngọn nến, cũng nằm xuống ngủ, trong bóng đêm nghe thấy hắn nhẹ nhàng xoay người.

Sau lại nghe thấy hắn đi tiểu đêm, chỉ cần hắn không gọi nàng, nàng cũng cho rằng không hay không biết, để hắn tự đi. Hắn thậm chí ngay cả ngọn nến cũng không đốt, Tần Thiên nghe được tiếng hắn va vào ghế, nhin không được bật cười, nhưng cũng không để ý đến hắn.

Ngày hôm sau, Hải Phú nói với nàng, mấy ngày này không cần nàng đi theo bên cạnh Đại thiếu gia. Lại đưa một bình sứ nhỏ màu xanh cho nàng, nói: “Đây là thuốc trị bong gân, tốt lắm, cho người dùng.”

Tần Thiên tiếp nhận, ngạc nhiên nói: “Người làm sao mà biết ta bị thương?” Tối hôm qua sau khi trở về, cũng chưa gặp hắn, nếu không phải hương Bích Liên mượn rượu thuốc, chỉ sợ cũng không có người biết nàng bị thương.

“Là...” Hải Phú dừng một chút, mới nói: “Là Bích Liên nói cho ta biết ...”

Tần Thiên cũng không có để ý, cảm tạ hắn. Sau đó liền nhìn Trang Tín Ngạn ở phía bên kia, mang theo Bích Liên cùng Hải Phú đi ra sân, từ đầu đến cuối hắn đều không có liếc nhìn nàng một cái.

Chờ Trang Tín Ngạn đi rồi, trong viện bọn nha hoàn đều dùng một loại ánh mắt kỳ dị nhìn nàng.

Sau đó không lâu, khi Phương Nghiên Hạnh đến xem thương thể của nàng, nói cho nàng, tối hôm qua Trang Minh Hỉ vì Minh Lan thắng được đèn lồng kéo quân, ở nơi đó gây náo động khá lớn.

“Bình thường thấy Tứ tiểu thư buồn không hé răng, thật không nghĩ tới nàng ta cũng có chút bản sự.” Phương Nghiên Hạnh nói,

“Vị Tứ tiểu thư này đúng là có chút bản sự.” Tần Thiên nói, Nhị di thái thái lợi hại như thế nào mỗi người đều thấy được, hoàn toàn lộ ra ngoài, nhưng Trang Minh Hỉ nội liễm trầm tĩnh, như một thanh đao vô hình.

“Đại thiếu gia đối với người rất tốt, biết người bị thương, để người ở trong phủ nghỉ ngơi.” Phương Nghiên Hạnh lại nói

Tần Thiên cười cười, không để ý lắm nói: “Đại thiếu gia hắn là không biết ta bị thương.”

“Vậy người đây là...” Phương Nghiên Hạnh có chút khản trương.

“Ta nghĩ Đại thiếu gia vẫn giận ta , bất quá ta tự thấy những gì nên làm đã làm rồi, hấn nếu chê ta hầu hạ không tốt, ta cũng không có biện pháp. Ta bất quá chỉ là một nha hoàn, hấn muốn làm như thế nào thì cứ theo hấn thôi.”

Đã là nha hoàn bên người hấn khá lâu rồi, nàng coi như là tận tâm hết sức, cho dù đến tai Đại phu nhân nơi đó, nàng cũng đã làm hết sức rồi. Nàng không tin Đại phu nhân bởi vì nàng cùng khách nhân của Trà Hành nói mấy câu mà trách cứ nàng, nếu như vậy, Đại phu nhân cần gì phải bảo nàng đến Trà Hành chứ?

Nàng hiện tại thật hy vọng có thể trở lại bên cạnh Đại phu nhân. Trang Tín Ngạn tuy rằng bản chất là người tốt nhưng loại tính cách này thật đúng là khiến người ta vô lực, người khác không nói tới, nhưng nàng bởi vì hấn mà đã vài lần bị thương? Nàng còn không tức giận, hấn thì ngược lại, một lần lại một lần nhấn mặt cau có với nàng.

Đúng vậy, ai kêu hấn là chủ tử, nàng là nha hoàn chứ? Sai tất nhiên đều là của nàng.

“Muội muội, ta biết muội là người có nhiều ý tưởng , nhưng tỷ tỷ muốn nói một câu, Đại thiếu gia tuy rằng có chỗ thiếu hụt, nhưng đã là con đường rất tốt để muội đi rồi, muội nên nắm chắc mới được.” Phương Nghiên Hạnh nắm tay nàng, lời nói thâm thía.

“Con đường rất tốt?” Tần Thiên nhìn nàng trừng mắt, lập tức hiểu được, Đại thiếu gia là nhi tử của Đại phu nhân, đứng vững ở bên cạnh hấn, chính mình ở Trang phủ ngày sau cũng tốt đẹp hơn nhiều. Tần Thiên thở dài, phủ lên tay Phương Nghiên Hạnh thủ, cười nói: “Ta hiểu được ý của tỷ tỷ, tỷ tỷ yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.”

“Muội hiểu được là tốt rồi.” Phương Nghiên Hạnh tâm lúc này mới buông lỏng.

Cứ như vậy, liên tục vài ngày, Trang Tín Ngạn đều đối với nàng hồ hững, buổi tối đi tiểu đêm cũng không kêu nàng. Tần Thiên cũng nghe theo hấn, chỉ chăm chỉ làm tốt chức trách của mình, cảm xúc của hấn không nằm trong phạm vi khống chế của nàng.

Có điều khi đến viện của Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn cũng không mang nàng theo. Bất quá Tần Thiên đã phòng tránh trước, từ lúc đi thỉnh an Đại phu nhân, đã đem sự tình mọi thứ nói qua một lần, chỉ có điều lược bỏ đoạn Tạ công tử đối với nàng có hảo cảm đi, miễn cho Đại phu nhân nghĩ nàng không tận tâm.

Sau khi Đại phu nhân nghe xong, trầm mặc một hồi, cái gì cũng không nói, chỉ cười cười, nụ cười ấy mang theo một chút thần bí, như nghĩ tới chuyện thú vị vụng trộm gì đó, Tần Thiên nhìn thấy mà da đầu run lên. Bất quá Đại phu nhân vốn thông tình đạt lý cũng không có vì vậy mà trách cứ nàng.

Cứ như vậy qua nửa tháng, có một ngày, Thanh Liễu bỗng nhiên tìm nàng, nói với nàng: “Tần Thiên, Nhị phòng lại liên hệ với Thu Lan, có muốn nói cho Đại phu nhân không?”

Thanh Liễu là người mà Đại phu nhân an bài ở Thanh Tùng viện, chức trách là âm thầm giám thị hành động của các hạ nhân. Mọi việc Thu Lan qua lại cùng Nhị phòng luôn bị nàng theo dõi, âm thầm hỏi báo cho Đại phu nhân, nhưng từ sau khi Tần Thiên đến đây, Đại phu nhân liền nói với nàng, về sau có việc nên thương lượng trước với Tần Thiên.

Chương 84: Bị đuổi ra ngoài

Tần Thiên hỏi nàng: “Tình hình như thế nào?”

“Hôm nay giữa trưa ta thấy nha hoàn Linh Nhi ở Nhị phòng đưa nguyệt ngân tháng này đến, tìm một cơ hội cùng Thu Lan lặng lẽ nói mấy câu, sau Thu Lan bộ dáng như có chút tâm sự, ta đoán nhất định có chuyện gì đó.” Thanh Liễu nói.

“Linh Nhi?” Tần Thiên tâm trầm xuống, trong đầu hiện ra ánh mắt oán độc của Linh Nhi nhìn mình, bộ dáng thật giống như xà độc chờ thời cơ mà lao tới cắn. Tần Thiên trong lòng có chút không thoải mái, theo bản năng cảm thấy việc này không đơn giản.

“Còn chưa biết là chuyện gì, cũng không nên bẩm báo phu nhân. Tạm thời nên quan sát Thu Lan, ta nghĩ, nếu thật sự có việc, các nàng nhất định còn liên hệ lại!” Tần Thiên nói với Thanh Liễu.

“Được, có chuyện gì, ta lại đến nói cho người.”

Đêm đó, khi Tần Thiên đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhiên nghe được có tiếng người lao xao ngoài cửa sổ.

Tần Thiên lập tức tỉnh lại, “Ai?”

Ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm Thanh Liễu: “Tần Thiên, là ta, nhanh đi ra, Thu Lan vừa mới đi ra ngoài.”

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, thấy hắn ngủ say, liền rời giường, nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi phòng ngủ.

“Hiện tại là giờ nào?” Tần Thiên sau khi ra liền hỏi Thanh Liễu.

“Hiện tại là canh ba giờ tỵ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, bằng không sẽ không tìm thấy Thu Lan.” Thanh Liễu lôi kéo Tần Thiên hướng đi ra ngoài.

“Người vẫn theo dõi đến bây giờ?”

“Đương nhiên, ta thấy bộ dáng nàng ta như mất hồn mất vía, chỉ biết đêm nay nhất định sẽ có chuyện phát sinh, quả nhiên.” Thanh Liễu nhìn Tần Thiên cười cười.

“Vất vả cho người rồi.” Tần Thiên thật tình thật lòng nói. Giờ tỵ canh ba là tầm sắp rạng sáng, nàng vẫn theo dõi đến bây giờ, còn muốn không bị Thu Lan phát hiện, không phải rất vất vả sao.

Thanh Liễu quay đầu lại nhìn nàng cười cười, “Tần Thiên, người thật khiến cho người khác thoải mái.”

Khi nói chuyện, hai người đã ra khỏi sân, xa xa thấy thân ảnh Thu Lan lén lút né tránh, Thanh Liễu vội vàng ra hiệu không nên lên tiếng, hai người cước bộ nhẹ nhàng, đi theo phía sau Thu Lan.

Hiện tại là đầu tháng, ánh trăng đen tối, tinh quang ảm đạm. Phóng mắt nhìn quanh, tối đen một mảnh, loáng thoáng có thể nhìn thấy thân ảnh di động của Thu Lan.

Thu Lan rẽ trái rồi rẽ phải, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn, trong động tác lộ ra sự khẩn trương. Nhưng bởi vì bóng đêm thâm trầm, Tần Thiên Thanh Liễu lại cách hơi xa, cho nên vẫn không phát hiện bản thân bị theo dõi.

Chỉ chốc lát, nàng ta đi vào một góc hẻo lánh nhất trong phủ. Tần Thiên rất quen thuộc chỗ này, đây là khu vực trồng tiểu trúc bên cạnh khu phòng giặt.

Thu Lan dừng lại cước bộ, nhìn xung quanh, nhỏ giọng gọi: “Linh Nhi, Linh Nhi.”

Một thân ảnh yếu điệu từ rừng trúc đi ra, “Ta ở trong này.”

Thu Lan xoay người hướng về phía đó.

Tần Thiên cùng Thanh Liễu cũng lén lút đến gần, tránh ở phía sau một giả thạch. Hai người sợ bị phát hiện, không dám nhìn xung quanh, chỉ đứng thẳng tai nghe các nàng nói chuyện.

Thanh âm khẩn trương dồn dập là của Thu Lan: “Người tìm ta có chuyện gì?” Nói xong lại hừ lạnh một tiếng, “Sau khi ta không còn là nha hoàn bên người của Đại thiếu gia, các người cũng không liên lạc với ta nữa, ta lúc trước đã nhờ các người nghĩ biện pháp điều ta đi, các người cũng bỏ mặc, ta còn tưởng rằng, các người đã không còn để ý tới ta nữa, một người không còn giá trị lợi dụng!”

Thanh âm mềm mại tinh tế là của Linh Nhi: “Xem người nói những lời này kia, chúng ta còn không phải là vì người suy nghĩ? Người sao lại dễ dàng bị bắt nạt như vậy, người ở bên cạnh Đại thiếu gia hầu hạ đã khá lâu, vị trí kia vốn là của người, người khác gần đây đoạt đi tất cả, người còn muốn trốn tránh, rất không có tiền đồ!”

Thu Lan thấp giọng nói: “Người không biết, Tần Thiên rất lợi hại, lại có Đại phu nhân làm chỗ dựa, ta cũng không làm gì được nàng ta.”

“Đó là lúc trước, hiện tại không giống như vậy.” Linh Nhi cười lạnh hai tiếng.

“Không giống như thế nào?”

“Thu Lan, không chỉ người, ngay cả chúng ta ở bên kia đều biết Tần Thiên đã bị thất sủng, người đang ở Thanh Tùng viện chẳng lẽ một chút ý tưởng đều không có? Đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở của người đó!”

Thất sủng? Tần Thiên cười cười, bản thân bị Trang Tín Ngạn bỏ mặc một bên, khó trách mọi người đều nghĩ nàng bị thất sủng.

Chỉ có điều thời điểm nàng “Được sủng ái” lúc trước, cũng không thấy có cái gì tốt.”Thất sủng” cũng không có gì không tốt.

Lúc này, Thanh Liễu vỗ nhẹ lên tay nàng, như là đang an ủi.

Tần Thiên nhìn nàng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có việc gì.

“Nhưng nàng còn ngủ cùng phòng với thiếu gia, chứng tỏ nàng vẫn được Đại phu nhân tín nhiệm, ta đâu có cơ hội?” Thu Lan hừ một tiếng.

“Vậy nếu ta có biện pháp khiến nàng ta mất đi sự tín nhiệm của Đại phu nhân thì sao?” Linh Nhi kéo dài thanh âm, mang lại cảm giác thần bí khó lường.

“Người định làm như thế nào?”

“Thu Lan, người còn nhớ rõ Lục Bình không?”

“Ta nhớ, chính là nha hoàn bên người đầu tiên hầu hạ thiếu gia.”

“Không sai, nàng lúc trước rất được Đại thiếu gia sủng ái, được Đại thiếu gia tín nhiệm, nhưng sau đó không phải đã bị Đại phu nhân bán đi? Còn không biết bán tới chỗ nào nữa!” Linh Nhi cười lạnh: “Đại phu nhân hận nhất là gì? Chỉ cần chúng ta có biện pháp khiến Tần Thiên làm ra chuyện khiến Đại phu nhân hận nhất, nàng sẽ có kết cục giống như Lục Bình vậy.”

“Người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Thanh âm của Thu Lan lại trở nên khẩn trương.

Linh Nhi thanh âm âm lãnh ngoan tuyệt, “Ta muốn người phối hợp với ta, đem Tần Thiên dẫn vào đây, diễn một trò hay cho Đại phu nhân xem.”

Thu Lan thanh âm có chút do dự: “Người muốn ta hại Tần Thiên?”

“Chỉ cần nàng rời đi, người là người từng hầu hạ Đại thiếu gia lâu nhất sẽ có cơ hội. Nhị thiếu gia người cũng đừng nên nghĩ tới nữa. Nhị thiếu phu nhân chỉ cần nhìn cũng biết không phải người dễ chọc, người muốn trở nên nổi bật chỉ cần đi theo Đại thiếu gia. Người cũng biết, tuổi người không còn nhỏ, là kẻ hạ đẳng bán thân vào đây làm nô tài, nếu ở bên cạnh Đại thiếu gia, người sẽ có tương lai?”

“Vậy người muốn ta phối hợp với người như thế nào?” Thu Lan lại hỏi.

Linh Nhi cười cười, nói với nàng ta một hồi.

Thu Lan cơ hồ kêu lên, “Nếu như vậy, Đại phu nhân sẽ hận Tần Thiên đến chết!”

Tần Thiên ở bên cạnh nghe, trên lưng cũng bắt tri bắt giác đổ mồ hôi lạnh. Tâm tư quá hiểm độc, nếu không nhờ Thanh Liễu cẩn thận, tính mình cũng vô tâm, nói không chừng sẽ mắc mưu!

Linh Nhi trong thanh âm lộ ra một cỗ hận ý: “Muốn khiến Đại phu nhân hận chết nàng ta, ta thật muốn nhìn xem tiểu hồ ly này sẽ có kết cục gì!”

Thu Lan bỗng nhiên trầm mặc, sau một lúc lâu cũng không lên tiếng.

“Làm hay là không làm, người nói đi.” Linh Nhi có chút không kiên nhẫn

Thu Lan co rúm lại nói: “Đây cũng không phải là việc nhỏ, ta có chút sợ hãi, nhất thời chưa dám quyết định...”

“Thật sự là kẻ nhất gan, sợ người rồi. Như vậy đi, ta cho người thời gian một ngày suy nghĩ. Một ngày sau, người trả lời ta. Người phải nhớ kỹ, đây là cơ hội duy nhất của người, người nếu không đủ ngoan tuyệt, kết

cực không tốt chính là người!” Linh Nhi tạm dừng một lúc, lại nói: “Ta đi trước, cũng không nên để lộ ra, người cũng biết, ta nắm trong tay rất nhiều nhược điểm của người!”

Tiếp theo đó là thanh âm nho nhỏ của bước chân, hẳn Linh Nhi đi rồi. Bên ngoài tĩnh mịch một mảnh, tĩnh mịch đến mức Tần Thiên nghĩ chắc Thu Lan đã rời khỏi, Thanh Liễu lặng lẽ lộ ra nhìn, lại nghe thấy một tiếng thở dài, Thanh Liễu sợ quá vội lùi đầu về.

Sau đó là tiếng bước chân rời đi của Thu Lan.

Xác định hai người đều đã đi xa, Tần Thiên cùng Thanh Liễu mới trầm tĩnh lại.

“Thu Lan này, thật không phải là một người tốt. Ăn cây táo, rào cây sung, nhưng từ trước tới nay cũng không làm chuyện gì xấu, vậy mà hiện tại lại muốn hại người khác!” Thanh Liễu quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, rất tức giận: “Lúc trước người đối với nàng ta hào phóng như vậy, nàng ta cố ý va chạm người người cũng không cùng nàng ta so đo, không nghĩ tới nàng ta lại muốn hại người! Đi...” Thanh Liễu kéo tay nàng: “Chúng ta phải đi nói cho Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử trí nàng ta, còn có Linh Nhi ngoan độc kia nữa!”

Tần Thiên nhẹ nhàng giỡn tay nàng, “Nàng ta không phải còn chưa có quyết định sao? Ta thấy nàng ta tính tình tuy rằng cũng không phải tốt đẹp, nhưng mà nói nàng ta là người xấu xa thì cũng không hẳn, nàng ta có thể sẽ không đáp ứng Linh Nhi.”

“Cũng đúng...” Thanh Liễu thanh âm trầm xuống, phu nhân ghét nhất bị hạ nhân ngăm giở trò quỷ, một khi nói cho phu nhân biết, Thu Lan sẽ không có kết cục tốt.

“Chúng ta trở về đi, cũng không còn sớm.” Tần Thiên lôi kéo tay Thanh Liễu đi về.

Dọc theo đường đi bóng đen xung quanh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của mình.

Tần Thiên vừa đi, vừa nghĩ, chỉ cảm thấy không thể lý giải.

Nàng đè thấp thanh âm nói với Thanh Liễu: “Kỳ thật nha hoàn bên người thiếu gia so với nhị đẳng nha hoàn chỉ nhiều hơn năm trăm quan tiền, nhưng mà nhị đẳng nha hoàn so với nha hoàn bên người cũng thoải mái tự tại hơn, ta thật không rõ, có tất yếu vì năm trăm quan tiền này mà hại người sao?”

Nếu đổi lại là Nhị thiếu gia thì hoàn toàn có thể lý giải, trở thành nha hoàn bên cạnh hắn, cũng có nghĩa là người lên giường với hắn, về sau nói không chừng sẽ là thiếp thất, nhưng Trang Tín Ngạn tính tình lãnh đạm như vậy, cũng không có khả năng đối với nha hoàn làm chuyện đó. Hắn tuổi cũng lớn còn không phải cần tìm thê tử hay sao?

Nghe xong lời của nàng, Thanh Liễu bỗng nhiên dừng cước bộ, vẻ kinh ngạc trên mặt mặc dù trong bóng đêm thâm trầm vẫn có thể thấy rõ ràng.

Nàng bưng miệng, như sợ chính mình kêu ra tiếng, qua một lúc lâu sau mới hấp khí, nói: “Tần Thiên, chẳng lẽ ngươi không biết? Nha hoàn bên người chính là nha hoàn thông phòng mà! Chẳng khác nào là người của Đại thiếu gia, về sau chỉ cần được Đại thiếu gia sủng, có thai, là có thể nâng phòng, cho dù không được như vậy, cả đời này cũng vẫn là thị thiếp của Đại thiếu gia, chỉ cần có quý tử, ở Trang phủ luôn sống rất thoải mái. Cả đời này coi như không còn gì phải lo lắng nữa!”

“Thông... Thông... Thông phòng! !” Tần Thiên lui hai bước, vẻ mặt thật giống như gặp quỷ.

Trở lại Thanh Tùng viện, Thanh Liễu về phòng, Tần Thiên đi tới sân viện của Trang Tín Ngạn, vừa đi vào thì nhìn thấy cửa sổ phòng hắn có ánh đèn.

Tần Thiên nhìn trên giấy trắng cửa sổ toát ra quang ảnh, trong lòng rối loạn.

Chính mình sao lại không minh bạch cứ thế trở thành tiểu lão bà của người ta vậy? Không đúng, còn chưa đủ tư cách trở thành tiểu lão bà, chính là một nha đầu làm ấm giường thôi.

Ông trời, có cần phải trêu ngươi vậy không a...

Mình nên làm cái gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà nhận mệnh? Vận mệnh cả đời cùng Trang Tín Ngạn người này liên lụy cùng một chỗ, đợi hắn cưới lão bà về lại hầu hạ vợ chồng hai người bọn họ hay sao. Nếu

có thể có gì đó với Trang Tín Ngạn, mang thai đứa nhỏ của hắn, thì do số nàng tốt, nếu mình cả đời luôn phải sống quy củ nhìn sắc mặt của chính thất, đó là một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn hay sao. Người khác vẫn luôn cho rằng nàng kiếp trước quả thật đã tu luyện phúc khí...

Tần Thiên nhin không được trong lòng chửi thầm.

Không, nàng không muốn bị tùy tiện bài bố, làm hạ nhân cả đời, lại càng không muốn làm tiểu lão bà cùng nữ nhân khác chia sẻ trượng phu. Huống chi Trang Tín Ngạn người này lại khó hầu hạ như vậy, nàng quả thực có dự cảm tương lai cả đời sẽ trở nên thâm khổ.

Hắn bộ dạng tuy đẹp mắt lại khá thông minh, nhưng cũng không phải trượng phu lý tưởng của nàng. Trượng phu lý tưởng của nàng, tuyệt đối không phải là nam tử hơi tí thì nổi giận, tính tình âm trầm, khó có thể giao tiếp.

Huống chi còn không phải trượng phu a...

Phải nghĩ biện pháp chuộc thân, nhất định phải nghĩ biện pháp chuộc thân...

Tần Thiên trong lòng phiền chán lại phần nộ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không biết nên tức ai. Đại phu nhân? Nói không chừng bà vốn có ý tốt. Trang Tín Ngạn? Thấy hắn từ trước đến nay vẫn bài xích nàng đến gần, cũng không phải là cam tâm tình nguyện.

Trách ai được, trách ai được đây? Không thể hận ai, uất ức này cũng chỉ có thể ghen ở trong lòng.

Nàng đứng bên ngoài do dự một lúc lâu, sau đó vẫn miễn cưỡng bình định cảm xúc rồi vào phòng.

Thấy trong phòng đèn sáng, tưởng Trang Tín Ngạn đi tiểu đêm, trở vào, đã thấy Trang Tín Ngạn khuôn mặt bình tĩnh ngồi ở trên giường.

Lúc này Tần Thiên tâm tình cũng không tốt, bởi vì âm mưu của Linh Nhi và Thu Lan, cũng bởi vì bản thân là nha hoàn thông phòng của Trang Tín Ngạn.

Thấy nàng tiến vào, Trang Tín Ngạn đứng lên, đi đến bên cạnh bàn, viết xuống vớ: “Người đi đâu vậy!”

Mỗi một chữ đều lộ ra sự lạnh lùng.

Viết xong, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt có chút dọa người, cái vẻ mặt này như cưỡng chế điều gì đó.

“Ta ra ngoài đi tiểu.”

Chuyện Thu Lan bây giờ còn chưa chắc chắn, Tần Thiên cảm thấy tạm thời vẫn không nên nói ra, hơn nữa chuyện phức tạp như vậy, nếu viết, thì phải viết tới khi nào đây? Hơn nữa nàng hiện tại cũng không có tâm tình, cho nên tùy tiện tìm cớ ứng phó cho qua.

Ai ngờ Trang Tín Ngạn nhìn thấy mấy chữ này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên rất khó coi, tay hắn cầm bút trở nên run rẩy.

“Ta đã sai người đi xem, người không có chỗ đó” Thời điểm hắn viết những chữ này, giống như dùng toàn bộ khí lực, ngòi bút ba một tiếng bị bẻ gãy, chữ viết vừa thô vừa nặng, đen đậm dọa người, nét bút dường như cất dấu lực lượng đáng sợ như chỉ chờ viết xong, giấy tiếp theo sẽ bộc phát.

Hắn nhanh nắm lấy bút than bị bẻ gãy trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng, như đang chờ đợi giải thích của nàng.

Tần Thiên bị vẻ mặt của hắn dọa, trong tay cầm bút than, trong lòng lộn xộn một mảnh, lại không biết nên viết cái gì.

Nhưng trong lúc do dự, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên ném bút than cầm trong tay đi, vọt tới tháp ngủ ở phía trước, sau đó đâm thật mạnh lên tháp kêu răng rắc, rồi hắn đi nhanh vọt ra gian ngoài.

Động tác giống như cuồng phong thổi qua, cũng giống như điện thiểm lóe mình, khiến Tần Thiên tỉnh mộng.

Tần Thiên theo sau, vừa vặn thấy hấn xoay người lại, hấn trừng mắt nhìn nàng, hai mắt giống như hai ngọn lửa thiêu đốt, nhưng dần dần, lại quy về về lãnh đạm, hấn đi lướt qua bên người nàng, lập tức trở vào phòng, cũng không quay đầu lại.

Tần Thiên nhìn tháp ngũ của mình bị gãy tán loạn, sửng sốt một hồi lâu, trong lòng cảm xúc không thể miêu tả, vừa có chút phần nộ, vừa cảm thấy buồn cười.

Đến cuối cùng lại xảy ra sự kiện này, hiện tại hấn muốn đuổi nàng ra ngoài, chẳng khác nào không cần nàng nữa, vậy nàng còn được coi là nha hoàn thông phòng nữa hay không đây?

44. , Chương 085-086

Chương 85: Sự việc phát sinh

Bóng đêm thâm trầm.

Tại một góc hẻo lánh cạnh phòng giặt trong Trang phủ.

Một nữ tử dáng người yếu điệu đi ra từ rừng trúc, nhìn thân ảnh trước mặt, oán giận nói: “Thu Lan, sao trễ như vậy mới đến, hại ta chờ lâu như vậy?”

Thu Lan tới gần nàng ta, nhẹ giọng nói: “Ta thật không có cách nào, hôm nay Thanh Liễu cùng phòng bỗng nhiên bị tiêu chảy, một buổi tối cứ chạy ra chạy vào, ta chờ mãi mới có cơ hội đi ra.”

“Quên đi, không nói chuyện này nữa, vậy chuyện kia ngươi còn gì lo lắng nữa không?”

Thu Lan trầm mặc một lúc mới lên tiếng, thanh âm vừa trầm vừa hoãn: “Linh Nhi, người nói đúng, nếu tâm không ngoan tuyệt, không có kết cục tốt chính là ta. Ta đã hầu hạ Đại thiếu gia gần ba năm, nàng dựa vào cái gì mà đoạt vị trí của ta? Ta vốn đang do dự, nhưng người biết không? Tối hôm qua Đại thiếu gia đuổi Tần Thiên ra khỏi phòng, nhưng sáng nay lúc Bích Liên nói cho Đại phu nhân biết, Đại phu nhân lại không trách cứ trừng phạt Tần Thiên, xem ra, Đại phu nhân thật sự quyết tâm muốn để Tần Thiên ở lại bên cạnh Đại thiếu gia.”

Linh Nhi đi đến bên cạnh nàng ta, âm hiểm cười hai tiếng: “Người cuối cùng cũng đã suy nghĩ cẩn thận. Người yên tâm, chỉ cần người dựa theo lời ta nói, ta cam đoan qua hai ngày sau Trang phủ sẽ không còn ai tên Tần Thiên nữa! Đại thiếu gia không giống người bình thường, đến lúc đó Đại phu nhân nhất định sẽ sắp xếp người quen thuộc nhất với con nàng để hầu hạ bên cạnh, nói không chừng bởi vì hối hận lúc trước đã thay người khác, sẽ lập tức nâng phòng cho người!”

“Nâng phòng, người cảm thấy Đại phu nhân sẽ làm như vậy?” Thu Lan hiển nhiên rất kích động.

“Thu Lan, nâng phòng là chuyện sớm hay muộn mà thôi!” Linh Nhi cười vỗ bả vai nàng ta, tặng cho nàng ta một viên thuốc an thần.

Hôm sau, ban đêm.

Thu Lan vội vàng đi vào Cúc Hương viện, tìm Linh Nhi.

Linh Nhi nhìn thấy nàng ta vội vàng kéo qua một bên, khấn trương hỏi: “Thế nào, đều làm tốt chưa? Người nếu đã chuẩn bị tốt, ta sẽ nghĩ biện pháp thông tri cho Nhị thiếu phu nhân biết. !”

“Không phải, Linh Nhi, sự tình có biến!” Thu Lan nắm tay nàng, kích động nói: “Người bảo ta nghĩ biện pháp dẫn Tần Thiên tới sau hoa viên. Vốn Tần Thiên đã định đi theo ta, nhưng bỗng nhiên người bên viện Đại phu nhân lại sang gọi nàng đi mất rồi, hiện tại làm sao bây giờ? Có thể để lần khác được không?”

“Một chút sự tình người cũng làm không xong!” Linh Nhi tức giận dậm chân, tiếp theo sắc mặt lại biến đổi, “Ai nha, không tốt, Nhị thiếu gia đã ở phía sau hoa viên chờ rồi, nếu Tần Thiên không tới khiến hấn phải

chờ lâu, hẳn khẳng định sẽ rất tức giận.” Nói xong nàng dùng sức lôi kéo cổ tay Thu Lan, “Người đi với ta, hướng Nhị thiếu gia giải thích rõ ràng!”

Thu Lan co rúm lại, gương mặt trắng bệch, “Ta sợ, Nhị thiếu gia sẽ không trách phạt ta chứ!”

Linh Nhi trừng mắt nhìn nàng một cái, “Hiện tại sợ cái rắm gì, người không đi chẳng lẽ muốn ta một mình nhận lửa giận của Nhị thiếu gia sao? Đi mau!”

Nói xong, không hề phân trần lôi kéo Thu Lan hướng về phía sau hoa viên mà đi.

Sau hoa viên cỏ cây xanh um, giả thạch lớp lớp.

Ở một góc có một nhà trệt nhỏ, mặt sau nhà trệt là rừng cây nhỏ, gieo trồng các loại cây cối, bên cạnh trồng mấy cây chuối tây, lá xanh biếc dày rộng tầng tầng che lấp, giống như một tòa tường bao vây xung quanh.

Nhà trệt này bình thường dùng để chứa các công cụ làm vườn, cũng không phải nơi người ghé tới nghỉ ngơi, nhưng trong lúc này, trên cửa sổ phòng nhỏ lại có ánh đèn.

Linh Nhi lôi kéo Thu Lan đi đến gần căn phòng, nhìn quanh trái phải, sau khi xác định không có người, lúc này mới nhẹ nhàng gõ cửa đề thấp thanh âm hô: “Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia.”

Trong phòng truyền đến thanh âm kinh hãi của Nhị thiếu gia, “Linh Nhi, người mang Tần Thiên tới rồi sao?” Tiếp theo, cửa gỗ “Chi nha” một tiếng mở ra, lộ ra gương mặt đầy mong mỏi của Trang Tín Xuyên.

Hắn đầu tiên nhìn Linh Nhi và Thu Lan liếc mắt một cái, sau đó lại nhìn về phía sau các nàng, nhưng cũng không nhìn thấy người mà hắn muốn gặp, sắc mặt hắn trầm xuống hỏi: “Tần Thiên đâu? Người không phải nói sẽ mang Tần Thiên lại đây sao?”

Linh Nhi nhìn quanh trái phải, sau đó đẩy Trang Tín Xuyên đi vào, “Nhị thiếu gia, chúng ta đi vào rồi nói sau.”

Trong phòng, Thu Lan nhìn xung quanh, thấy bên trong dọn dẹp khá sạch sẽ, các công cụ làm vườn toàn bộ được xếp vào các góc gác của căn phòng nhỏ. Ở giữa đặt một bàn tròn, trên bàn có rượu, bên cạnh bàn có đặt một giường nhỏ, trên giường nhỏ có đệm chăn, mặt trên của đệm chăn có thêu một chữ “Tùng” ở góc, đó là ký hiệu của Thanh Tùng viện, mỗi sân đều có ký hiệu khác nhau. Đệm chăn này tất nhiên là nàng lấy ra từ Thanh Tùng viện đem đến.

Chỉ cần Tần Thiên đi theo nàng đến nơi đây, nàng sẽ đem nàng ta đẩy vào, đến lúc đó Nhị thiếu gia chặn cửa, muốn như thế nào thì như thế ấy, nàng ta cho dù kêu cứu, cũng không có ai nghe thấy. Đến lúc đó Linh Nhi sẽ dẫn Nhị thiếu phu nhân đến bắt gian, nháo loạn đến tai Đại phu nhân. Nhị thiếu gia chắc chắn sẽ không nói ra việc cùng với nha hoàn tính kế Tần Thiên, biện pháp duy nhất tự bảo vệ sẽ phải nói là do Tần Thiên câu dẫn hắn, gọi hắn lại đây. Tần Thiên cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Nàng ta giải thích ra sao việc đã trở thế này mà còn ra sau hoa viên? Đương nhiên nàng cũng sẽ không thừa nhận việc dẫn nàng ta tới đây.

Không thể không nói, kế hoạch này của Linh Nhi xem như thiên y vô phùng.

“Người nói kế hoạch đổi sang lần khác?” Trang Tín Xuyên vẻ mặt mất hứng.

Linh Nhi thanh âm mềm mại nói: “Thiếu gia, nô tỳ cũng không nghĩ tới điểm mấu chốt bỗng nhiên người bên viện Đại phu nhân gọi Tần Thiên đi. Nô tỳ cũng không có cách nào a, bắt quá người yên tâm, tâm sự của người, Linh Nhi nhất định sẽ giúp người toại nguyện!”

Trang Tín Xuyên nhìn Thu Lan bên cạnh đang sợ co rúm người, lại nhìn nhìn Linh Nhi, vừa rồi thời điểm chờ đợi vốn tâm viên ý mã, cả người lửa nóng, nay nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Linh Nhi, trong lòng bỗng nhiên lại ngứa ngáy.

Hắn phân phó Thu Lan: “Được rồi, hôm nay việc này cũng không thể trách người, lần sau đừng để xảy ra sơ sót!”

“Dạ!” Thu Lan vâng lời.

“Người đi ra ngoài trước đi.”

Thu Lan nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái sau đó xoay người ra khỏi phòng. Đợi cho tiếng bước chân của Thu Lan xa dần, Trang Tín Xuyên ôm Linh Nhi trước mặt, cười đậm đàng nói: “Linh Nhi ngoan, đến đây, để gia thương người.”

Nói xong một bên cúi đầu hôn miệng nàng ta, một bên tay thò vào trong vạt áo, xoa nắn cặp nhũ phong đầy đặn, Linh Nhi bị hấn khiêu khích, vẻ mặt đỏ bừng, ngâm ra tiếng yêu kiều.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Một đôi tay đã ở trên người Trang Tín Xuyên sờ loạn, như trêu chọc hấn.

Trang Tín Xuyên xoẹt một tiếng thoát quần áo của Linh Nhi, lại kéo cái yếm hồng của nàng ta xuống, cúi đầu ngâm nộ hoa đã cứng lên trước sự khiêu khích của hấn. Linh Nhi cả người run rẩy, miệng ngâm nga không ngừng.

Nàng ôm đầu hấn, mảnh mai vô lực nói: “Thiếu gia, người đừng quên người đã đáp ứng chuyện của Linh Nhi!”

Trang Tín Xuyên ngẩng đầu, khoe miệng cười cợt, hấn vuốt mặt nàng cười nói: “Gia đã nói qua, chỉ cần người thật sự có thể giúp ta có được nha đầu Tần Thiên kia, ta sẽ nâng phòng! Gia cũng không phải người không giữ chữ tín.” Thời điểm nói chuyện tay cũng không nhàn rồi, trượt xuống dưới váy nàng ta, không ngừng vỗ về chơi đùa.

Chỉ chốc lát, Linh Nhi vẻ mặt xuân sắc, rốt cuộc nói không nên lời.

Trang Tín Xuyên nhìn thấy bộ dạng này của nàng ta rốt cuộc nhịn không được, đem nàng ôm đi đến giường, cởi quần của mình, hung hăng áp lên thân mình nàng ta, Linh Nhi kích động gất gao ôm lấy hấn.

Thời điểm hai người đang liêu chết triền miên, bỗng nhiên cửa gỗ bị ai đó một cước đá văng ra.

Trang Tín Xuyên bị dọa nhất thời giật mình, hấn mặt trắng bạch quay đầu lại, đã thấy Đại phu nhân, Tần Thiên, Thu Lan mang theo ma ma và gia đình đứng ở cửa.

Trừ bỏ gia đình dùng chân đá cửa nhìn mà thấy choáng váng ngại ngùng, còn lại mọi người vẻ mặt đều chán ghét quay đầu đi.

Trang Tín Xuyên toàn thân lập tức đổ mồ hôi lạnh, gió đêm thổi vào, một thân lạnh lẽo, mà Linh Nhi ở dưới thân hấn cả người lỏa thể cũng sợ tới mức kêu to lên.

“Bảo bọn họ mặc quần áo, sau đó lôi đến Thanh Âm viện!” Đại phu nhân lạnh lùng nói, lại nói với người bên cạnh: “Đi thông tri những người khác nhanh đến Thanh Âm viện, nói ta muốn chinh đồn gia phong!”

Trang Tín Xuyên nhìn Đại phu nhân gương mặt âm trầm, toàn thân trong nháy mắt như bị mất hết khí lực, mềm nhũn ngồi xuống giường.

“Thiếu gia, thiếu gia làm sao bây giờ?” Linh Nhi tránh ra dưới thân Trang Tín Xuyên càng không ngừng run rẩy, khóc nói: “Thiếu gia, người phải cứu ta, người không thể không giúp Linh Nhi...”

“Câm miệng...” Trang Tín Xuyên gương mặt trắng bệch, vô lực nói.

“Thiếu gia...”

“Ta bảo người câm miệng!” Trang Tín Xuyên i đột nhiên rít gào, một cái tát sượt qua, đánh cho Linh Nhi hôn mê bất tỉnh.

Đại phu nhân lắc đầu, xoay người ra khỏi phòng.

Sau khi rời khỏi đây, Đại phu nhân nhìn thoáng qua Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan ba người đứng ở bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Các người cũng lại đây.”

“Vâng” ba người đáp ứng, trong đó Thu Lan thanh âm có chút run run.

Tần Thiên cảm giác được, cầm tay nàng nói: “Đừng sợ, Đại phu nhân là người biết lí lẽ.”

“Nhưng mà ta lúc trước thật sự có phần bội Đại thiếu gia...” Thu Lan tay trở nên lạnh lẽo.

“Cho dù người trước kia có làm sai, nhưng ai mà không có sai lầm? Dù sao người cũng không gây thương tổn cho ai, lần này cũng không muốn thương tổn ta. Đại phu nhân đã biết hết.”

Thu Lan nắm chặt tay nàng, run giọng nói: “Tần Thiên...”

Thanh Liễu cũng đi tới kéo cánh tay Thu Lan, an ủi nói: “Đi thôi, đừng lo lắng, chúng ta đều đã hướng Đại phu nhân cầu tình cho người rồi.”

Thu Lan trong lòng âm áp, gật gật đầu, ba người tay nắm đi theo phía sau Đại phu nhân.

Thanh Âm viện

Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở chính vị, sắc mặt âm trầm nhìn Trang Tín Xuyên và Linh Nhi đã mặc quần áo tử tế đang quỳ trên mặt đất trong sảnh. Lúc này Linh Nhi đã tỉnh lại, nhưng gương mặt bị Trang Tín Xuyên tát mạnh đỏ ửng, hơn nữa vẻ mặt nàng ta thất kinh, khiến cho gương mặt nhìn qua có chút vặn vẹo.

Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan cúi đầu đứng phía sau bọn họ.

Đại phu nhân sai người sắp xếp hai ghế trên, bên trái Trang Tín Ngạn ngồi vẻ mặt mờ mịt đang không biết chuyện gì vừa phát sinh, mấy người Tam di thái thái cũng có vẻ rất kinh ngạc. Bên phải là Nhị di thái thái sắc mặt tức giận, Lưu Bích Quân thì tái nhợt, cùng Trang Minh Hỉ vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Trừ bỏ nha hoàn bên cạnh Đại phu nhân, cùng với mười mấy gia đình tay cầm trường côn, đại sảnh cũng không có các hạ nhân khác.

Nhìn nhi tử đang quỳ trên mặt đất mặt xanh mét, Nhị di thái thái không nhịn được, đứng lên hướng về phía Đại phu nhân lớn tiếng nói: “Người lại đang làm cái quỷ gì, lúc nào cũng nhắm vào Tín Xuyên, người rốt cuộc có tâm tư gì? Không đem con ta chĩnh đến chết, người sẽ không cảm thấy thoải mái có đúng hay không!”

Trước khi đến, lúc bọn hạ nhân thông tri đã lộ ra một ít tình huống, bởi vì lời nói cũng không rõ ràng, mấy người Nhị di thái thái cũng không biết tình huống cụ thể, còn tưởng rằng chỉ là Trang Tín Xuyên và Linh Nhi yêu đương vụng trộm bị Đại phu nhân vừa vặn bắt gặp.

Đối với quan niệm của Nhị di thái thái, chủ tử có gì đó với nha hoàn thì đâu phải chuyện to tát, cần gì phải làm lớn chuyện nháo loạn mọi người? Cho nên nàng ta cảm thấy hẳn là Đại phu nhân cố ý muốn xét nét.

Chương 86: Không được chết tử tế

Trang Minh Hỉ thấy tẩu tử Lưu Bích Quân sắc mặt không tốt, biết nàng trong lòng căm tức, Lưu Bích Quân đối với bọn họ rất quan trọng, nàng so với ai khác đều rõ ràng, vì vậy vươn tay ra, cầm tay Lưu Bích Quân đang đặt trên tay vịn run nhè nhẹ.

Lưu Bích Quân cảm giác được, nhìn qua, Trang Minh Hỉ nghiêng mình, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Tẩu tử, ca ca ta đối với tẩu như thế nào tẩu cũng biết, nhất định là do Linh Nhi kia câu dẫn ca ca, tẩu yên tâm, vì một chuyện này, tiện tỳ kia không thể lưu lại!”

Lưu Bích Quân mắt lạnh nhìn Linh Nhi đang quỳ trên mặt đất, tay nắm chặt thành quyền.

Bên này, Đại phu nhân không để ý tới Nhị di thái thái, chỉ nhìn ba người Tần Thiên, nói: “Các người đem sự tình từ đầu đến cuối nói hết một lần đi.”

Tần Thiên tiến lên từng bước, từ việc Thanh Liễu hoài nghi Thu Lan mà nói ra, trong lúc đó Thanh Liễu, Thu Lan cũng nói tất cả việc mình nghe được nhìn thấy, ba người kết hợp, kể lại mọi chuyện rất rõ ràng.

Trang Tín Ngạn ngồi ở vị trí mà Đại phu nhân cố ý an bài, vừa vặn có thể thấy rõ khẩu hình của mỗi người. Hắn nhìn thấy Tần Thiên nói nàng cùng Thanh Liễu nửa đêm theo dõi Thu Lan, nhất thời hiểu ra, tối hôm qua nàng rốt cuộc đã đi đâu. Nhớ tới hắn đối với nàng lạnh lùng và phẫn nộ, Trang Tín Ngạn trong lòng áy náy hối hận không thôi.

Lúc ấy hắn ở trong phòng đợi nàng thật lâu, lại đi ra ngoài tìm nàng, trong viện dù thế nào cũng đều không thấy thân ảnh của nàng, trong lòng vừa vội vừa tức lại hoảng loạn, bất tri bất giác mà bắt đầu miên man

suy nghĩ, hần nhớ tới Lục Bình cùng Tín Xuyên, nhớ tới Tần Thiên cùng Tạ Đình Quân không hề cố kỵ nói giỡn, lúc này nàng lại vụng trộm rời đi là đi đến đâu? Thời gian càng dài, cảm xúc càng loạn, mãi đến khi Tần Thiên trở về, nói dối hần, trong lòng cảm xúc vẫn đang sôi trào liên không thể khống chế mà bộc phát.

Khi đó hần nghĩ rằng, trên đời này, trừ bỏ mẫu thân và một số ít người chỉ sợ không còn ai nguyện ý thật tình đối đãi với mình. Hần không biết nàng sau đó như thế nào, hần chỉ biết, sau đó hần đều không ngủ được, ở trên giường lăn qua lộn lại, trong lòng khó chịu đến cực điểm.

Lúc này biết rõ đáp án, không biết vì sao, cảm giác khó chịu này dường như lại càng lan tràn, cũng không giống với khó chịu lần trước. Khi đó khó chịu giống như lửa cháy thiêu đốt, như trong lò nung, khiến hần dường như không thể thở. Nhưng mà khó chịu lần này, thật là một loại cảm xúc không cách nào hình dung, cảm xúc này càng ngày càng mãnh liệt, dường như muốn phá vỡ lồng ngực của hần mà nhảy ra ngoài.

Mỗi người một sắc mặt. Người ở Tam phòng trầm mặc không lên tiếng. Trang Minh Hỉ hơi hơi nhíu mày, Lưu Bích Quân ánh mắt âm lãnh từ trên người Linh Nhi chuyển tới trên người Tần Thiên.

Chờ Tần Thiên ba người nói xong, Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Nhị di thái thái, nói: “Tú Mai, người ở viện của ngươi thật thú vị, một người cùng nha hoàn tính kế với nha hoàn bên người của Đại ca, một người vì muốn được nâng phòng, không tiếc đi hãm hại một người vô tội. Ngươi bây giờ còn cảm thấy ta đang cố ý khó xử Tín Xuyên, cố tình gây sự nữa hay không?”

Nhị di thái thái nghe xong những lời này, trên mặt kiêu ngạo chậm rãi biến mất, ngồi trở lại chỗ của mình. Mặc kệ nàng sau lưng có núi cao dựa vào, nhưng Trang Tín Ngạn dù sao cũng là trưởng tử, là Đại ca của Tín Xuyên, nay vừa vụng bị Đại phu nhân bắt gian, thật đúng là khó mà cãi tội. Nàng nhìn con mình, trong lòng cũng nhịn không được oán trách, trong phủ nhiều nha hoàn như vậy, hần coi trọng ai không coi trọng, cứ cố tình muốn động đến nha hoàn bên người Trang Tín Ngạn là sao.

Nhưng chuyện này, vụng lần không thể thừa nhận.

Nhị di thái thái bỗng nhiên một cước đá Linh Nhi đang không ngừng phát run quỳ bên cạnh ngã lăn ra, quát mắng: “Ngươi tiện tỳ này, đều là do ngươi cả, Tín Xuyên làm sao có thể làm ra chuyện như thế, ngươi nói mau, chuyện này còn có ‘Ẩn tình’ gì hay không?”

Nhị di thái thái cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “Ẩn tình”!

“Ngươi nhanh mau mau nói ra, nếu có nửa phần giấu diếm, ta sẽ bán ngươi ấy kẻ hạ lưu hoặc kỹ viện!” Nhị di thái thái chỉ vào Linh Nhi lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị.

Linh Nhi đi theo Nhị di thái thái lâu như vậy, làm sao không rõ trong lời nói nàng ta có hàm ý gì. Nàng lau nước mắt trên mặt, bò lên từ dưới đất, hướng về phía Đại phu nhân dập đầu, khóc nói: “Đại phu nhân, sự tình không phải như thế, bọn họ đều đang nói hươu nói vượn! Là bọn họ liên hợp lại đổ oan cho nô tỳ và thiếu gia!”

“Ngươi còn muốn nói xạo?” Thanh Liễu lập tức kêu lên, nàng chỉ vào Linh Nhi: “Ngươi cùng Nhị thiếu gia ở trong phòng này... Nay ghê tởm, Đại phu nhân đều chính tai nghe được!” Nói xong lại nhìn về phía Đại phu nhân: “Phu nhân, Linh Nhi rất giáo hoạt, người đừng tin lời nàng ta!”

“Ngươi câm miệng cho ta!” Nhị di thái thái vỗ tay vịn đứng lên, chỉ vào Thanh Liễu quát chói tai: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi ngăn cản Linh Nhi nói chuyện, rốt cuộc có tâm tư gì, ngươi nếu không thẹn với lương tâm, cần gì phải khấn trương như vậy?”

Thanh Liễu tức giận mặt trắng bệch, nhưng lúc này, Tần Thiên lại giữ chặt nàng, “Thanh Liễu, để Linh Nhi nói.” Tần Thiên nhìn về phía Linh Nhi, vừa mới lúc này Linh Nhi cũng nhìn về phía nàng, tuy đang đầy nước mắt nhưng ánh mắt vẫn oán độc như vậy.

Tần Thiên nhìn nàng ta chăm chú, gần từng tiếng nói: “Sự thật còn muốn dối trá, ta thật muốn nhìn xem, một người có thể vô sỉ đến mức nào?”

Linh Nhi nghiêng rằng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nếu nàng hôm nay thật không có kết quả tốt, cũng sẽ lôi kéo Tần Thiên cùng xuống địa ngục!

“Con người của ta rất công chính, ai cũng đều có cơ hội nói chuyện!” Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Linh Nhi, “Nhưng nếu người nói xạo, vu hãm người khác, tội chồng thêm tội, người nghe rõ rồi chứ!”

Linh Nhi cả người run lên, nhưng nàng ta hiện tại đã không có lựa chọn nào khác, không vu hãm người khác, chính mình chỉ còn đường chết! Nàng ta khẽ cắn môi, hướng về Đại phu nhân dập đầu một cái, khóc nói: “Phu nhân, nô tỳ không dám lừa gạt phu nhân. Tình hình thực tế là như vậy, Tần Thiên tuy rằng trở thành là người bên cạnh Đại thiếu gia, nhưng ghét bỏ Đại thiếu gia, trăm phương nghìn kế muốn trở thành người của Nhị thiếu gia. Nô tỳ còn có vài lần nhìn thấy Tần Thiên câu dẫn Nhị thiếu gia, lúc mới đầu Nhị thiếu gia cũng không muốn trêu chọc Tần Thiên, nhưng Tần Thiên rất thủ đoạn... Sự tình này nô tỳ vốn cũng chưa dám nói ra với ai...”

“Tín Xuyên, chính người nói đi!” Nhị di thái thái vội vàng nói.

Trang Tín Xuyên khòe mắt liếc thấy vạt váy Tần Thiên, vạt váy nguyệt sắc hơi hơi rung động, bên dưới lộ ra hài thêu màu phấn hồng, mặt trên thêu một đóa hoa mai, rất xinh đẹp.

Trang Tín Xuyên trong lòng hơi căng thẳng, hẩn cúi xuống, không dám ngẩng đầu lên.

“Chính là như vậy, Đại nương...” Trang Tín Xuyên thanh âm có chút khẽ run, nàng nếu bị bán đi, hẩn sẽ mua nàng về, sau đó tìm một chỗ cho nàng ở, nhất định sẽ không ủy khuất nàng, nhưng nếu việc hẩn tính kế với nữ nhân của Đại ca, tội danh được xác định, Đại nương sử dụng gia pháp, bản thân muốn tránh cũng không được, loại tư vị này, hẩn không muốn lại nếm thử lần nữa.

“Đại nương, nữ nhân của Đại ca Tín Xuyên nào dám động tâm tư? Tín Xuyên đã cưới vợ, thành gia lập thất, cũng không phải chưa thấy qua nữ nhân... Chính là, chính là...” Trang Tín Xuyên hít sâu một hơi, “Chính là Tần Thiên không chỉ một lần dây dưa, còn nói, còn nói Đại ca không thể nói, cũng không thể nghe, là một phé nhân, nàng không muốn cả đời đi theo hẩn, vì vậy nàng câu dẫn ta...”

Bên cạnh Tần Thiên cười lạnh một tiếng.

Trang Tín Xuyên nghe được thanh âm của nàng, dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Đại nương, ta cũng chỉ là một nam nhân, bị nàng vài lần trêu chọc, khó tránh khỏi phạm phải hồ đồ, nhưng mà ta thật sự không có tâm làm như vậy, ta biết sai lầm rồi, cầu Đại nương cùng Đại ca tha thứ!”

Bởi vì Trang Tín Xuyên vẫn cúi đầu, Trang Tín Ngạn nhìn không thấy lời hẩn nói, cho nên bảo Hải Phú viết cho hẩn xem, Hải Phú không dám viết rất trắng ra, chỉ viết “Tần Thiên ghét bỏ hẩn có tật” nhưng dù là như vậy, cũng khiến tâm của hẩn thất lại.

Nhưng hẩn lập tức lại lắc đầu, không phải như thế.

Tần Thiên là nha hoàn bên người hẩn, cho tới nay cũng chưa bao giờ nói qua nửa câu thương tổn hẩn, cho dù là Bích Liên, Thanh Liễu là người được mẫu thân phái tới, cũng sẽ bắt nạt hẩn không nghe thấy, ngầm nói về việc hẩn bị cầm diêm. Nhưng nàng chưa bao giờ nhắc tới, không chỉ như vậy, nàng còn vì hẩn học viết chữ, làm vở cho hẩn, giúp hẩn cùng với những người khác trao đổi, có khi còn tổn tâm tư dỗ hẩn vui vẻ, thời điểm người khác nhục nhã hẩn, nàng là người đầu tiên vì hẩn đứng ra nói chuyện...

Nhớ tới mỗi một sự việc, tâm của hẩn lại mềm đi một phần, nếu Tần Thiên cùng Tín Xuyên bên nào cũng cho là mình đúng, hẩn có lý do gì để không tin Tần Thiên chứ?

Trang Tín Xuyên vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền chỉ vào Tần Thiên kêu lên, “Ta chỉ biết ngươi là một tiện tỳ không an phận! Loại tiện tỳ không biết xấu hổ này nên dùng loạn côn đánh chết! Đại tỳ...” Nhị di thái thái xoay người nhìn về phía Đại phu nhân cười lạnh, “Đầu tiên là Lục Bình, sau là Tần Thiên, Đại tỳ nhìn trúng nha hoàn như thế nào đều có đức hạnh này vậy?”

Nghe nàng ta nhắc tới Lục Bình, Đại phu nhân sắc mặt khẽ biến.

Ngồi ở một bên Lưu Bích Quân thấy nha hoàn người người đều có chủ ý với phu quân của mình, đã sớm tức giận, nàng ta đứng lên đầu tiên là oán hận nhìn Tần Thiên, sau đó mặt hướng Đại phu nhân, lớn tiếng nói: “Tiện tỳ không biết xấu hổ này là người của Đại nương, thỉnh Đại nương trừng phạt thẳng tay!”

Ai quen biết với Tần Thiên đều không tin tưởng Tần Thiên sẽ làm ra sự tình này. Trong lúc nhất thời, mọi người đều rất tức giận. Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Tín Trung đều vì Tần Thiên nói chuyện, lại chọc

giận Nhị di thái thái. Song phương cãi nhau âm ỉ, Tam di thái thái lòng như lửa đốt muốn ngăn nhi tử và nhi tức lại, nhưng dù thế nào cũng không can được.

Thời điểm đang loạn thành một đoàn, bỗng nhiên, Tần Thiên xoay người, lạnh lùng nhìn Trang Tín Xuyên quỳ trên mặt đất, tinh tường phun ra hai chữ.

“Đồi bại!”

Trang Tín Xuyên sửng sốt, ngẩng đầu nhìn nàng, Nhị di thái thái cũng ngưng tranh cãi với Tam phòng, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Thiên, “Người... Người vừa rồi nói cái gì?”

Tần Thiên chỉ nhìn chăm chăm Trang Tín Xuyên, gương mặt ngày thường luôn cười hì hì hiện tại lại lạnh lẽo giống như hàn băng.

“Ta nói ngươi là kẻ đồi bại! Đồi bại dám làm không dám chịu!”

Nàng một chữ một chữ nói ra, mỗi một chữ giống như một cái đinh, không chút lưu tình đâm vào ngực Trang Tín Xuyên!

Trang Tín Xuyên sắc mặt nhợt nhạt ngẩng lên.

Nhị di thái thái chỉ vào Tần Thiên, ngón tay khễ run, quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, “Người... Người tiện tỳ này, ngươi dám chửi con ta!”

Tần Thiên dường như không nghe thấy, xoay người lại, thẳng tắp nhìn về phía Đại phu nhân, cất cao giọng nói.

“Đại phu nhân, cảm nhận của Tần Thiên về nam nhi hắc phải là quang minh lỗi lạc, bao dung, chính trực thiện lương mới là một nam nhi tốt! Những kẻ đồi bại giống như Trang Tín Xuyên, âm hiểm, giả dối, ti bỉ vô sỉ, dâm tà hạ lưu, Tần Thiên cho dù thân phận thấp kém, cũng không để vào mắt!”

Trang Tín Xuyên kìm lòng không được đứng dậy, gắt gao nhìn chăm chăm Tần Thiên, các cơ trên mặt co giật, hai tay nắm chặt, sắc mặt khó coi đáng sợ, hắc như muốn nói gì đó nhưng dù thế nào cũng đều nói không nên lời.

45. , Chương 087-088

Tần Thiên cảm giác được, quay đầu lại, không hề úy kỵ nhìn thẳng ánh mắt hắc, gần từng tiếng nói: “Tần Thiên ta có thể chỉ lên trời mà thề, mặc kệ là quá khứ, hiện tại, hay là tương lai, ta nếu đối với Trang Tín Xuyên người này từng có nửa điểm tâm tư...”

Nàng bỗng nhiên vọt tới trước mặt Lưu Bích Quân cầm lên cái chén, dùng hết toàn lực ném xuống mặt đất, “Cheng” một tiếng thanh thúy, chén sứ ập tức vỡ nát.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

“Nếu ta có nửa câu dối trá, liền giống như chén này, tan xương nát thịt, không được chết tử tế!”

Tần Thiên ngẩng đầu lên, trên mặt ửng hồng kỳ dị, hai mắt như lửa cháy thiêu đốt, minh ám luân phiên, biến đổi, khiến người khác kinh tâm động phách!

Chương 87: Trừng phạt

Tần Thiên hiểu rõ, Đại phu nhân mới là chỗ dựa của nàng, chỉ cần được bà tín nhiệm, nàng mới có thể bình an. Về phần Nhị phòng, bởi vì mấy chuyện lần trước đã sớm coi nàng là cái gai trong mắt, hận không thể bức nàng chết, nàng có khách khí cũng không thay đổi được điều này. Một khi đã như vậy, cần gì phải chịu uất nghẹn, cứ đơn giản mắng cho thống khoái. Sự quyết tuyệt của nàng mới là lợi khí tốt nhất đập tan lời nói dối của bọn họ!

Trong đại sảnh mọi người bị những lời này của nàng chấn trụ, Lưu Bích Quân vốn đang rất tin Trang Tín Xuyên lúc này cũng dao động, nghĩ nếu Tần Thiên trong lòng có quỷ, sao có thể dám phát ra lời thề độc nghiêm trọng như vậy? Cho dù việc này là thật, Tần Thiên cùng lắm chỉ bị bán đi mà thôi, sẽ không đến mức “Tan xương nát thịt, không được chết tử tế” như trong lời thề. Xem ra nàng ta không hề câu dẫn phu quân của mình, thuần túy chính là phu quân đối với nàng ta không có ý tốt.

Sau khi hiểu được việc này, Lưu Bích Quân cũng không thể nói rõ ràng cảm giác trong lòng, vốn tưởng rằng hẳn thật sự đối với mình toàn tâm toàn ý, không nghĩ tới cũng hai lòng giống như các nam nhân khác, trong lòng vô cùng thất vọng, nghĩ thâm, trên đời này có lẽ không có nam nhân nào có thể thật sự toàn tâm toàn ý.

Bên kia, Đại phu nhân vốn không hề hoài nghi Tần Thiên, nay nghe được nàng không chút sợ hãi thề độc, trong lòng lại vui mừng, bà từ rất sớm đã phát hiện, nha đầu Tần Thiên này, bình thường nhìn ôn nhu hiền lành, bộ dáng có vẻ như vô hại, nhưng thời điểm có chuyện phát sinh, lại không hề sợ hãi lùi bước, mặc kệ người đối mặt là ai, mặc kệ đang ở thế yếu, đều có thể trấn tĩnh tự nhiên, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Bà thích nàng chính là ở điểm này!

“Tín Xuyên, người bây giờ còn muốn nói là Tần Thiên câu dẫn người sao?” Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Trang Tín Xuyên phía dưới sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Trang Tín Xuyên kinh ngạc nhìn khuôn mặt đông lạnh của Tần Thiên trước mắt, một câu cũng nói không nên lời.

Nhị di thái thái và Trang Minh Hỉ ở bên cạnh lo lắng.

Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, cao giọng nói: “Tín Xuyên thân là con cháu Trang phủ thế nhưng lại cùng hạ nhân tính kế với nữ nhân của huynh trưởng, làm như vậy không chỉ bất nghĩa mà thật sự đã khiến liệt tổ liệt tông Trang phủ mất hết mặt mũi! Ta thân là gia chủ Trang gia, tuyệt không thể nuông chiều, dựa theo gia pháp, Tín Xuyên phải nhận ba mươi côn xử phạt! Nếu về sau lại phát sinh chuyện tương tự, dựa theo gia pháp quy định, trục xuất khỏi gia môn!”

Trang Tín Xuyên nghe thấy bị đánh ba mươi côn, sắc mặt càng trắng, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất. Nhị di thái thái lại đứng lên muốn nói cái gì, Đại phu nhân chỉ vào nàng: “Tú Mai, chờ ta đánh xong, sau đó người cứ việc đi thông tri Hồ đại nhân, ta thật muốn biết, ta là gia chủ Trang gia xử phạt người trong nhà không thành kính, rốt cuộc phạm vào vương pháp gì!”

Nhị di thái thái hai tay gắt gao nắm vạt áo trước ngực, rốt cuộc nói không ra lời.

“Về phần Linh Nhi, tâm tư ác độc, âm hiểm giả dối, Trang phủ của ta không thể dung loại hạ nhân này, trước đánh mười đại bản, nhốt vào sãi phòng, ngày mai sai người đem bán đi!”

Linh Nhi sợ quá vội ngẩng đầu lên, hé ra một bên sưng đỏ, một bên lại trắng bệch, vô cùng âm trầm đáng sợ.

Đại phu nhân ra lệnh một tiếng, lập tức có gia đình tiến lên, ấn hai người xuống mặt đất, nâng gậy lên đánh, đánh cho hai người thảm thiết kêu liên tục. Nhị di thái thái ở bên cạnh vừa khóc vừa nháo, nhưng cũng không thể ngăn cản cơn bồng trong tay gia đình hạ xuống. Cuối cùng, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân ra giữ nàng ta lại.

Sau khi đánh mười đại bản, Linh Nhi bị người tha xuống, lúc rời khỏi đại sảnh, nàng ta bỗng nhiên ngẩng đầu lên, tay run rẩy chỉ về Thu Lan ở phía trước, dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng nói: “Thu Lan đã sớm phản bội Đại thiếu gia, nàng ta nói Đại thiếu gia là phế vật, vẫn muốn trở thành người của Nhị thiếu gia. Cho tới nay, nàng ta đều đem tin tức của Đại thiếu gia tiết lộ cho chúng ta! Thu Lan, người hại ta đến mức này, người cũng sẽ không có kết cục tốt! Người bị Tần Thiên hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, người là kẻ ngu xuẩn, người là kẻ ngu xuẩn! Tần Thiên, người gạt được người khác nhưng không gạt được ta, người nhất định sẽ không được chết tử tế, người nhất định sẽ không được chết tử tế!”

Đến tận khi không còn nhìn thấy thân ảnh của Linh Nhi, vẫn còn có thể nghe thấy rõ ràng lời nguyện rửa ác độc của nàng ta truyền vào.

Thu Lan sắc mặt trắng nhợt, quỳ rạp xuống đất, hướng về Đại phu nhân liên tục dập đầu.

Bên này, Trang Tín Xuyên đã sớm hôn mê bất tỉnh, Nhị di thái thái nhìn con bị đánh cho huyết nhục mơ hồ, khóc lả người. Lưu Bích Quân và Trang Minh Hỉ nhìn thảm trạng của Trang Tín Xuyên cũng đứng bên cạnh rơi nước mắt. Trang Minh Hỉ tuy rằng rất đau lòng ca ca, nhưng việc này chứng cứ vô cùng xác thực, cần bản không thể chống chế.

Ba mươi côn đánh xong, Đại phu nhân sai người mang Trang Tín Xuyên trở về. Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân nâng đỡ Nhị di thái thái, lúc gần đi, Nhị di thái thái xoay người nhìn Đại phu nhân, trong mắt rừng rừng, thanh âm run run ngoan tuyệt nói, “Giang Hoa Anh, chuyện này ta sẽ không quên đâu!”

Đại phu nhân không để ý đến nàng ta. Từ lúc bà quyết định hủy bỏ tư cách thừa kế của Trang Tín Xuyên, đã biết sẽ dẫn đến cục diện các nàng nhất định tranh đấu không dứt. Nhưng Trang Hoa Anh đâu phải là người nhát gan sợ phiền phức?

Nhị phòng đi rồi, người của Tam phòng cũng lui xuống, Tam di thái thái chỉ cảm thấy hiện tại trong Trang phủ sóng ngầm mãnh liệt, không biết khi nào thì sẽ bùng nổ!

Một núi không thể chứa hai hổ, hai hổ đánh nhau, đến lúc đó, nàng là Tam di thái thái không có bối cảnh sẽ có kết cục thể nào đây?

Trước khi đi, Tam di thái thái cố ý nhìn về phía Đại phu nhân, thấy Đại phu nhân vẫn như cũ không chịu để ý tới mình, đành âm thầm rời đi.

Đợi cho tất cả mọi người rời khỏi, Đại phu nhân nhìn về phía Thu Lan đang quỳ trên mặt đất. Thu Lan cảm giác được, thân mình càng run rẩy.

Đại phu nhân lạnh lùng nhìn nàng: “Người cho là mấy động tác nhỏ này của ngươi có thể lừa gạt được ai? Nếu không phải trong lòng ta đã tính toán, đã sớm đem nha đầu bất trung bất nghĩa như ngươi ra xử phạt!”

“Đại phu nhân anh minh, là nô tỳ không biết tốt xấu, là nô tỳ mắt mù, tâm can u tối, nhưng nô tỳ chưa bao giờ muốn thương tổn Đại thiếu gia, phu nhân có thể đánh nô tỳ, có thể mắng nô tỳ, thỉnh phu nhân đừng đem nô tỳ bán đi!” Thu Lan sợ tới mức khóc lên.

Nàng tầm tuổi này không thể làm nha hoàn cho phủ nào được nữa. Nếu bị bán đi chỉ có hai con đường, nếu không vào kỹ viện, thì làm vợ của một số người thấp kém. Vô luận là con đường nào, đối với cuộc sống hiện tại mà nói, đều là địa ngục.

Tần Thiên cùng Thanh Liễu cũng quỳ xuống, giúp đỡ Thu Lan cầu tình, Tần Thiên nói: “Phu nhân, Thu Lan ngầm cùng người ở Nhị phòng liên lạc là không phải, nhưng lúc này, nô tỳ cùng Thanh Liễu đều thấy rất rõ ràng, Thu Lan cũng không có ý hại người! Tối hôm đó nàng vốn không muốn đồng ý Linh Nhi, nhưng sau đó nô tỳ bảo nàng phối hợp với chúng ta, nàng mới đến đó. Thỉnh phu nhân thấy nàng lập công chuộc tội, cho Thu Lan cơ hội để hối cải.”

Sau khi Thu Lan cùng Linh Nhi liên lạc, ngày hôm sau Tần Thiên và Thanh Liễu đều âm thầm theo dõi nàng, thấy nàng trong chốc lát thờ dài, trong chốc lát ngắn người, cả ngày tâm thần đều không yên. Đến buổi tối, Thu Lan vẫn không đi đến chỗ hẹn để đồng ý với lời đề nghị, Tần Thiên đã biết, Thu Lan không có ý phối hợp với Linh Nhi hại mình.

Nhưng mà Linh Nhi tâm tư ác độc như vậy, tránh thoát được lúc này, nhất định sẽ còn lần kế tiếp, tự hỏi bản thân chưa bao giờ chọc vào nàng ta, nàng ta một lần rồi lại một lần muốn bức nàng vào chỗ chết. Tần Thiên tuy rằng tính tình bao dung, nhưng cũng không phải Đông Quách tiên sinh (ý chỉ những kẻ bất tài, gặp may nhờ dịp). Tính tình nàng vốn không hay cùng người khác so đo, nhưng một khi đã so đo, sẽ so đo đến cùng, thế nào cũng phải chỉnh đốn đối phương không thể ngóc đầu lên nổi!

Thâm nghĩ định đem việc này nói cho Đại phu nhân, để Đại phu nhân xử trí, nhưng mà lại cảm thấy, một mình Thu Lan không đủ căn cứ thuyết phục chính xác, hơn nữa Trang Tín Xuyên luôn đối với mình không có ý tốt, là mầm tai họa, đơn giản chỉ cần nhắc việc này lên, bày ra hiện trường, khiến bọn họ không thể chống chế, cũng nhân cơ hội trước mặt mọi người cho thấy lập trường của mình, để Trang Tín Xuyên cũng không dám trêu chọc mình nữa.

Vì thế Tần Thiên thuyết phục Thu Lan, bảo nàng phối hợp theo kế hoạch. Thu Lan thấy chuyện bị bại lộ, cũng biết chỉ có lập công chuộc tội mới có thể tranh thủ khoan thứ của Đại phu nhân, vì thế mới dẫn đến chuyện như lúc này.

Tần Thiên sau khi nói xong, Thanh Liễu cũng đi theo cầu tình, nói Thu Lan ở bên Đại thiếu gia đã khá lâu, hầu hạ thiếu gia cũng coi như tận tâm hết sức. Thu Lan cũng không ngừng dập đầu.

Đại phu nhân mắt lạnh nhìn Thu Lan, trầm giọng nói: “Thu Lan, ta hỏi ngươi, ngươi vì sao không đáp ứng yêu cầu của Linh Nhi? Ngươi không phải rất hận Tần Thiên đoạt vị trí của ngươi sao?”

Thu Lan ngẩng đầu lên, đầu tiên liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó lại cúi đầu xuống, “Hồi bẩm phu nhân, Thu Lan lúc trước đúng là rất chán ghét Tần Thiên, hận nàng được phu nhân sủng ái, gần đây lại đoạt vị trí của nô tỳ, cũng từng tìm cách gây phiền toái cho nàng, ngầm nói bậy về nàng, nhưng Thu Lan chỉ là kẻ ngu dốt, không có tâm tư linh hoạt, chán ghét một người cũng chỉ biết dùng một ít thủ đoạn nhỏ như vậy, Tần Thiên chỉ cần nói hai ba câu liền ép nô tỳ không thể động đây...”

Nói tới đây, Thu Lan còn có chút không phục mếu máo, “Nô tỳ vốn trong lòng run sợ, nghĩ rằng Tần Thiên nhất định sẽ làm nô tỳ đẹp mặt, sẽ làm nô tỳ chịu khổ, nhưng không nghĩ tới, Tần Thiên cái gì cũng không làm, vẫn như cũ đối với nô tỳ vẻ mặt ôn hoà, có thứ gì tốt, chỉ cần người khác có, nô tỳ cũng sẽ có, cũng không chiếm đoạt gì của nô tỳ, người khác bắt nạt nô tỳ, nàng còn giúp nô tỳ nói chuyện...”

Nói tới đây, Thu Lan ngẩng đầu lên nhìn Đại phu nhân: “Phu nhân, Thu Lan cũng không phải người không có tâm can, nô tỳ biết ai đối tốt với mình, ai đối với nô tỳ không tốt, lúc trước bởi vì thấy Đại thiếu gia không thích mình, lại được Linh Nhi khuyến khích dụ hoặc nên mới có thể phản bội thiếu gia, đem một ít tin tức của thiếu gia nói cho bọn họ, nhưng nô tỳ chưa bao giờ muốn hại thiếu gia, cũng chưa từng nghĩ hại bất cứ ai. Vì vậy tuy rằng lời Linh Nhi nói rất hay, nhưng nô tỳ cũng không muốn hại Tần Thiên, nô tỳ nghĩ chỉ cần bản thân không chấp nhận yêu cầu của Linh Nhi là được rồi, về sau thanh thản ổn định làm một nhị đẳng nha hoàn.”

Đại phu nhân nhìn Thu Lan một lúc mới nói: “Cũng may ngươi vẫn còn có lương tâm, chính phần lương tâm này đã cứu ngươi!”

Lời này vừa nói ra, Tần Thiên, Thanh Liễu và Thu Lan sắc mặt đều vui mừng, ba người nhất tề hướng về phía Đại phu nhân dập đầu.

Đại phu nhân lại nói: “Chậm đã, các ngươi cũng đừng cao hứng quá sớm...”

Ba người sững sốt, lại ngẩng đầu lên.

Đại phu nhân nhìn Thu Lan, chậm rãi nói: “Ta thân là đương gia thì phải thưởng phạt phân minh, lúc trước ngươi ruồng bỏ chủ tử, vốn không thể dung tha, nhưng thấy ngươi bản tính thuần lương, lại có ý hối cải, ta có thể cho ngươi lưu lại, nhưng chuyện lúc trước cũng không thể quên đi dễ dàng, vẫn phải trừng phạt, ta phạt đánh ngươi mười côn!”

Thu Lan thấy chỉ đánh mười côn còn có thể lưu lại, nào dám không muốn, vội vàng hướng phu nhân dập đầu: “Đừng nói là đánh mười côn, nhiều hơn nô tỳ cũng nguyện ý, đa tạ Đại phu nhân khoan thứ!”

Đại phu nhân gật gật đầu, “Ngươi cần phải đa tạ Tần Thiên mới đúng, nếu không phải nàng cho ngươi cơ hội, hôm nay kết cục của ngươi cũng sẽ giống như Linh Nhi.”

Thu Lan vội vàng thay đổi phương hướng hướng về Tần Thiên dập đầu: “Đa tạ cô nương.”

Tần Thiên làm sao quen được việc này, vội vàng xua tay, động tác hoang mang rối loạn khiến Đại phu nhân nở nụ cười, bà quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, dùng khẩu hình lén lút nói với hắn: “Hiện tại con yên tâm rồi chứ.”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, trên mặt bỗng nhiên nóng rát, không khỏi cúi đầu xuống.

Sau đó, Đại phu nhân sai người mang Thu Lan bị thương về Thanh Tùng viện, Thanh Liễu và Tần Thiên, Hải Phú cũng theo Trang Tín Ngạn trở về.

Trên đường, Hải Phú cầm đèn lồng đi ở phía trước, Trang Tín Ngạn theo sau, Tần Thiên và Thanh Liễu thì đi phía sau Trang Tín Ngạn.

Thanh Liễu nhìn Trang Tín Ngạn phía trước liếc mắt một cái, tiến đến gần mặt Tần Thiên, đề thấp thanh âm nói: “Đêm nay thiếu gia nhất định sẽ gọi người trở về, sẽ không để người ngủ ở gian ngoài. Hôm nay người trước mặt mọi người thổ lộ như vậy, phu nhân cùng thiếu gia nhất định sẽ càng thêm tín nhiệm người!”

Thanh Liễu thật sự thay Tần Thiên cao hứng, nhưng Tần Thiên cũng có nỗi khổ nói không nên lời.

Lúc trước không biết rõ thân phận của mình, nhưng hiện tại biết mình hóa ra chỉ là nha đầu làm ấm giường, chỉ cần Trang Tín Ngạn nguyện ý, tùy thời đều có thể đem chính mình ăn sạch sành sanh, loại cảm giác này rất không tốt, nàng tình nguyện ngủ ở gian ngoài a.

Nàng thật muốn giải bày với Đại phu nhân, nàng cảm kích ý tốt của bà, nhưng nàng thật sự không muốn trở thành tiểu lão bà của con bà... Nhưng chuyện Trang Tín Xuyên vừa mới chấm dứt, lúc này cũng không phải thời cơ tốt đưa ra loại yêu cầu này.

Cũng may cho tới nay Trang Tín Ngạn đối với mình một chút ý tứ đều không có, không chỉ như thế, bộ dáng kia còn giống như sợ nàng chiếm tiệm nghi của hắn vậy. Nghĩ chắc hắn cũng sẽ không có hứng thú đem mình ăn sạch sành sanh đâu.

Nghĩ đến đây, tâm mới thoáng yên ổn một chút.

Đợi đến lúc nàng lại lập công lớn, Đại phu nhân hỏi nàng muốn được thưởng gì, nàng nhất định sẽ quyết đoán nói muốn chuộc thân!

Thanh Liễu lấy tay nhẹ nhàng huých nàng một chút, cười tủm tỉm trêu ghẹo nàng: “Đại phu nhân thích người như vậy, nói không chừng không được bao lâu, ta sẽ đổi giọng gọi người là tiểu di nương a!”

Tiểu di nương...

Tần Thiên lập tức choáng váng.

Đầu óc choáng váng trở lại Thanh Tùng viện, Thanh Liễu ra ngoài thăm Thu Lan. Tần Thiên và Hải Phú đi theo Trang Tín Ngạn vào phòng.

Hải Phú sai người chuẩn bị nước nóng, Trang Tín Ngạn vào phòng. Tần Thiên theo phía sau đi vào giúp hắn chuẩn bị quần áo.

Nhưng không nghĩ tới vừa mới bước qua cửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên dừng cước bộ, Tần Thiên vốn tâm thần không yên nên không chú ý, đầu đụng vào lưng hắn. Đụng mạnh làm mặt nàng phát đau, không nghĩ tới hắn nhìn qua không hề cường tráng, trên người cơ bắp rất vững chắc.

Tần Thiên che cái mũi lui hai bước, hai mắt bởi vì đau đớn mà dâng lên một tầng hơi nước.

Bọn họ nhất định là bát tự không hợp, cũng chính vì nguyên nhân này, nàng luôn kiên định muốn phải sạch với quan hệ với hắn!

Kỳ thật, Trang Tín Ngạn tâm tình cũng không bình tĩnh, đi ra từ viện của mẫu thân, trong đầu vẫn nghĩ tới lời mẫu thân nói, “Tần Thiên là một nha đầu tốt, nếu cảm thấy nàng cũng không tệ, muốn để nàng ở lại bên cạnh con, con cũng không nên hơi một tí lại tức giận với nàng, con đừng thấy nàng bình thường tính tình hiền lành, nếu quả thực giận lên, cũng không sợ hãi bất cứ ai, con nhìn xem nàng hôm nay đối với Tín Xuyên như thế nào?”

Vậy hắn lúc trước đối với nàng như vậy, nàng có phiền não tức giận hay không đây?

Tâm hắn loạn, muốn cùng nàng nói cái gì đó, muốn xác định cái gì đó, nhưng lại không thể biểu hiện ra, chỉ cảm thấy bản thân là một nam nhân, lại là chủ tử, chẳng lẽ còn phải đối với một nha hoàn nói năng ôn nhu mềm mỏng?

Nhưng nghĩ đến nàng ở ngay phía sau mình, lại nhịn không được quay đầu nhìn nàng, thật không nghĩ tới hần bỗng nhiên dừng lại lại làm nàng bị thương.

Thấy nàng đau đến mức nước mắt chảy ra, trong lòng Trang Tín Ngạn dường như cũng đau, kim lòng không được tới gần, vươn tay, muốn xem vết thương của nàng.

Nhưng hiện tại là thời điểm Tần Thiên đang rất miễn cảm, thấy hần lại gần, giống như chim sợ cành cong liên tục lui về phía sau.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Trang Tín Ngạn giật mình, tay gơ ra dừng ở giữa không trung, có chút ngưng ngừng, ngoài ra, còn có một chút khó chịu cùng phiền não. Hần thu tay, sắc mặt có chút khó coi.

Nàng giận mình? Hừ, nương rất sủng ái nàng, sủng đến mức khiến nàng cơ hồ đã quên thân phận của bản thân!

Trang Tín Ngạn phần nộ thu hồi tay, sắc mặt lại lạnh lùng.

Tần Thiên cũng hiểu bản thân hơi quá đáng, nhưng đó là động tác theo bản năng, hoàn toàn không do nàng khống chế, thấy hần xấu hổ như vậy, lại có chút không đành lòng, vội vàng lấy ra quyển vở, viết nói: “Nô tỳ không sao, Đại thiếu gia không cần lo lắng.”

Trang Tín Ngạn đoạt lấy bút trong tay nàng, viết xuống; “Ai lo lắng ột nha hoàn chứ?” Viết xong đem bút than trả vào tay nàng, quay đầu đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, không thèm nhìn nàng.

Lòng dạ hẹp hòi! Tần Thiên bĩu môi, cũng không để ý đến hần, đi đến tủ lấy ra quần áo chuẩn bị cho hần.

Trang Tín Ngạn trong tay cầm một quyển sách, nhưng tâm tư lại không ở trên sách? Hần lén lút nhìn Tần Thiên bên kia, thấy nàng cũng không nhìn mình, trong lòng lại có chút khấn nguyện, chẳng lẽ nàng đang giận thật?

Cũng đúng, bản thân lúc trước hình như hơi quá đáng, vắng vẻ nàng lâu như vậy, lại đuổi nàng ra ngoài, bất quá nàng là nữ nhân của hần, nàng phải luôn theo mình mới đúng? Nữ nhân tam tông tứ đức nàng rốt cuộc có hiểu hay không?

Đang nghĩ, Tần Thiên bỗng nhiên xoay người lại. Trang Tín Ngạn vội vàng quay đầu, làm bộ lạnh lùng như không thèm để ý. Khóe mắt lại nhịn không được liếc về phía nàng, đã thấy nàng ôm đệm chần trên giường nhỏ, xoay người đi ra ngoài.

Trang Tín Ngạn cả kinh, rốt cuộc nhịn không được, đứng dậy đi qua, ngăn trước mặt nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hần, lại làm cái gì đây, không phải hần đuổi nàng ra ngoài ngủ sao? Chẳng lẽ là bởi vì biết đã hiểu lầm nàng, cho nên ngưng ngừng ?

Trang Tín Ngạn nhớ ra quyển vở vẫn đặt ở trên bàn liền cầm bút viết xuống: “Về sau vẫn ngủ ở trên tháp này đi.”

Hô một tiếng là đến, đuổi một tiếng thì đi? Tuy rằng nàng chỉ là nha hoàn, cũng không thể để hần chiếm tiện nghi như vậy được. Hơn nữa nàng thật sự không muốn cùng hần nằm trong một gian phòng, tuy rằng hiện tại hần đối với mình không có hứng thú, nhưng không phải nam nhân đều dễ dàng xúc động hay sao? Vạn nhất hần một ngày nào đó xúc động lên, sẽ không có ai tới cứu nàng. Ngủ ở bên ngoài, tốt xấu gì cũng có thể ngăn cách một chút, vạn nhất có chuyện gì, chạy cũng nhanh hơn.

Tần Thiên đi đến bên cạnh bàn, viết xuống: “Nô tỳ vẫn nên ngủ ở gian ngoài. Nô tỳ ngu dốt, luôn chọc thiếu gia tức giận.”

“Buổi đêm làm gì có ai tới hầu hạ ta?”

Thiệt, ngày hôm qua đuổi nàng đi ra sao không nghĩ tới vấn đề này?

“Lúc thiếu gia đập lên cây cột chống giường dùng lực mạnh hơn một chút, nô tỳ nhất định có thể nghe thấy, nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt!”

Viết xong, nhìn hần mỉm cười, ôm đồ đi ra ngoài.

Tần Thiên phát hiện, phu nhân cũng không quá quẩn chuyện bên này, hơn nữa dường như luôn làm chỗ dựa ỳnh. Tần Thiên có chút cậ thể, biết chỉ cần không quá phận, bản thân sẽ không có việc gì.

Đương nhiên, vạn nhất hấn bởi vậy mà tức giận với mình, không hề để ý tới mình cũng không sao. Đến lúc đó nàng sẽ nói với phu nhân, không phải bản thân hầu hạ không chu đáo, không dụng tâm, là do nhi tử của người mà thôi.

Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó hờn dỗi.

Nàng cho rằng mình có vài phần nhan sắc, thì dám ngông nghênh như vậy! Thật sự rất không quy củ ! Nhưng hấn có thể làm gì? Xử phạt nàng? Đuổi nàng đi?

Hấn nhất thời tiết khí.

Thời điểm tắm rửa, Hải Phú ánh mắt gian tà nói với Trang Tín Ngạn: “Đại thiếu gia, lần trước Hải Phú đưa sách cho người, người còn giữ không?”

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn hấn một cái, lỗ tai nhin không được đỏ bừng.

Hải Phú còn có thể đưa sách gì cho hấn chứ, không phải là một quyển sách thì chẳng phải là tranh vẽ xuân cung đồ hay sao? Chỉ có điều lúc trước hấn chán ghét nữ nhân, từ sau sự kiện Lục Bình cũng không xem qua nữa, vừa nhìn đã nghĩ đến Lục Bình và Tín Xuyên, chỉ cảm thấy ghê tởm.

Bất quá nếu là Tần Thiên...

Trang Tín Ngạn tưởng tượng tình cảnh thân cận với nàng, nhưng lại không cảm thấy chán ghét. Trong lòng đột nhiên nóng bừng.

Nàng là nữ nhân của hấn mà...

Nghĩ vậy, Trang Tín Ngạn khóe miệng kìm lòng không được lộ ra mỉm cười.

Hải Phú ở bên cạnh nhìn bộ dáng của hấn, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, cúi đầu nói: “Ngày mai để ta nói với nương, Đại thiếu gia rốt cục đã bắt đầu tư xuân a, hắc hắc...” Trong lòng vừa cao hứng, vừa cảm thấy thú vị, lúc trước Đại thiếu gia bộ dáng trong trẻo đẹp mắt nhưng rất lạnh lùng. Cho dù là Đại phu nhân hay Hải Phú, đều lo sợ hấn cả đời này sẽ không gần nữ nhân, lục căn thanh tịnh, hoàn hảo, hoàn hảo, may mà có Tần Thiên...

“Có khi nên lấy thêm mấy bản xuân cung đồ nữa cũng nên?” Hải Phú lẩm bầm lầu bầu.

Tắm rửa xong đi ra, Tần Thiên đã ở gian bên ngoài trải đệm chần lên ghế. Hải Phú nhìn thấy cũng không nói gì lập tức đi ra ngoài, bởi vì Đại phu nhân đã nói qua muốn hấn đừng để ý chuyện của bọn họ.

Trang Tín Ngạn phiêu liếc mắt một cái, vô cùng mất hứng, khuôn mặt lạnh lẽo đi vào. Tần Thiên bởi vì phải lau khô tóc cho hấn, nên cũng theo sau. Sau khi lau khô tóc cho hấn xong, nàng viết xuống quyển vở “Thiếu gia, ta ra thăm Thu Lan.”

Trang Tín Ngạn lãnh nghiêm mặt không biểu hiện gì. Tần Thiên cũng không để ý tới hấn, đến bên ngăn tủ lần trước Hải Phú lấy thuốc trị thương cho nàng dùng để đưa cho Thu Lan. Lần trước nàng dùng thấy rất tốt, thương thế không bao lâu thì khỏi, hy vọng cũng có thể giúp Thu Lan một chút.

Bên này, chờ Tần Thiên sau khi rời khỏi, Trang Tín Ngạn nhớ tới lời Hải Phú, hấn đi đến bên giường, lấy ra một quyển sách mỏng ở bên dưới ván lát giường. Chỗ giấu này rất kín, nên Tần Thiên cho dù mỗi ngày dọn dẹp cũng không phát hiện ra.

Quyển sách này hấn cất giấu rất lâu, không hề lấy ra xem lần nào nữa, khiến quyển sách có chút bị ẩm mốc. Nhưng vẫn có thể tinh tường nhìn thấy đồ án trên trang giấy.

46. , Chương 089

Nam nữ gắt gao dây dưa cùng một chỗ, cả người xích lỏa, nam tử thân thể cường tráng, nữ tử cặp chân cùng bộ ngực, cặp mông, đều là hồng viên phong mãn.

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hần vụng trộm liếc mắt nhìn ra cửa, có tật giật mình. Hần tuy rằng không hiểu về phương diện này cho lắm, nhưng trong sách thánh hiền vốn cũng đề cập qua, coi chuyện này cũng không phải là việc tốt đẹp gì.

Có điều kỳ quái là, từ lúc hần còn rất nhỏ, mẫu thân đã đưa cho hần xem. Hần không xem bà còn sót ruột, cũng không biết lý do vì sao.

Hần mở ra trang thứ nhất, ở trang này, nam nữ đều còn mặc quần áo, nam nhân đang hôn lên miệng nữ nhân, bàn tay tiến vào trong quần áo của nữ nhân, nữ nhân vẻ mặt hưởng thụ.

Bước đầu tiên hần nên làm như vậy?

Nhưng hần vẫn không rõ, nam nữ sao lại phải hôn miệng, có ý tứ gì?

Tuy rằng vẫn khó hiểu, trong lòng cũng không chịu không chế bang bang nhảy nhót.

Hần lại lật ra trang thứ hai, tay có chút run run.

Trang thứ hai, nam nhân đã cởi quần áo nữ nhân, lộ ra hai bầu ngực tròn đầy đặn của nữ nhân, Trang Tín Ngạn thì thầm, bộ ngực nữ nhân hóa ra là như vậy...

Chương 89: Khát vọng

Trong lúc đó, Tần Thiên cầm thuốc trị thương đi đến phòng của Thu Lan, còn chưa bước vào, đã nghe thấy tiếng cười nói của Thu Lan ở bên trong vọng ra.

Tần Thiên vừa đẩy cửa ra đi vào, vừa cười nói: “Từ xưa đến nay bị đánh còn có thể cười vui vẻ như vậy, cũng chỉ có một người như người thôi!”

Trong phòng, Thu Lan ghé vào trên giường, Thanh Liễu, Bích Liên ngồi ở bên cạnh người nàng. Thanh Liễu đang bôi thuốc cho Thu Lan. Thu Lan mặc dù đau đến nhe răng trợn mắt, trên mặt lại vẫn đang tươi cười.

Bích Liên vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo nàng đến ngồi. Tần Thiên cười đi qua, “Xem ra Đại phu nhân đã thủ hạ lưu tình, không đánh đau người.”

Vừa dứt lời, Thu Lan lại “Tê” một tiếng kêu lên, “Thanh Liễu, người nhẹ tay chút.” Lại nhìn về phía Tần Thiên: “Làm sao có thể không đau, người xem xem da của ta đều bị rách a! Bất quá ...” Thu Lan đau hừ hừ hai tiếng, lại tiếp tục nói: “Bất quá trong lòng ta thoải mái nên cảm thấy thống khoái, làm người thật sự không nên làm điều xấu. Lúc trước ta làm như vậy, mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, ngày trôi qua cũng không yên ổn. Đại phu nhân nói rất đúng, càng suy nghĩ nhiều càng mệt mỏi, ta nên an phận làm một nhị đẳng nha hoàn là tốt rồi.” Nói xong, nàng nhìn về phía Tần Thiên: “Đúng rồi, người sao không ở trong phòng hầu hạ Đại thiếu gia, chạy tới chỗ ta làm cái gì.”

Tần Thiên lắc lắc trong tay, cười nói: “Ta có thuốc tốt, cố ý tới đưa cho người.” Nói xong, cười nhìn về phía Bích Liên, “Ta cũng chỉ mượn hoa hiến Phật, thuốc này là do lần trước bị thương, Bích Liên tỷ tỷ đưa cho ta, lại nói tiếp ta còn muốn đa tạ Bích Liên tỷ tỷ, thuốc này rất công hiệu?”

Bích Liên vẻ mặt mê mang, “Ta khi nào thì đưa cho người thuốc?”

“Chính là thuốc này a?” Tần Thiên cầm bình sứ trong tay đưa cho Bích Liên xem, “Không phải người bảo Hải Phú đưa cho ta sao?”

Bích Liên nghiêng đầu nhìn qua, bỗng nhiên cười “Thuốc này thật sự không phải ta đưa cho người, bất quá ta biết là ai lấy đưa cho người. Thuốc này là do lúc trước tay thiếu gia bị thương, ta lấy từ chỗ Đại phu nhân cầm về cho Đại thiếu gia. Người nhìn xem, thuốc tốt thế này trừ bỏ chủ tử, hạ nhân như chúng ta sao có được?”

Trang Tín Ngạn? Tần Thiên nhất thời có chút sợ run, hóa ra hần biết mình bị thương!

“A, hóa ra là Đại thiếu gia đưa cho người.” Thanh Liễu cũng mỉa mỉ cười rộ lên, vẻ mặt bồn chồn, “Bình thường thấy Đại thiếu gia lãnh đạm, thì ra còn biết đau lòng người khác.”

Thu Lan cũng cười rộ lên, “Mấy ngày này Đại thiếu gia không mang Tần Thiên đi cùng, có người còn nói là Tần Thiên thất sủng, hóa ra hoàn toàn không phải vậy, là Đại thiếu gia của chúng ta đau lòng chân nàng bị thương, muốn để Tần Thiên tỉnh dưỡng! Vậy thì không phải là thất sủng, ngược lại là sủng vô cùng nữa kìa!”

“Cứ như vậy, Tần Thiên của chúng ta nói không chừng rất nhanh sẽ là tiểu di nương a!”

Ba người mỗi người một câu trêu ghẹo Tần Thiên, nói đến mức khiến Tần Thiên không chịu nổi. Nàng thấy bình sứ vào bên cạnh Thu Lan, “Các người ba người không phải là người tốt, không để ý tới các người nữa.” Nói xong liền chạy ra ngoài, khiến ba người ngồi ở đó cười rộ lên.

Thời điểm vừa chạy ra cửa, Thu Lan bỗng nhiên gọi nàng lại, “Tần Thiên.”

Tần Thiên quay đầu nhìn.

“Đa tạ người.” Thu Lan nhìn nàng nhẹ giọng nói.

“Đa tạ cái gì chứ.” Tần Thiên cũng cười cười, xoay người ra khỏi phòng.

Từ phòng của Thu Lan đi ra, Tần Thiên trong đầu vẫn đang hồi tưởng lời các nàng nói.

Chẳng lẽ hẳn thật sự muốn ỉnh nghỉ ngơi thật tốt?

Càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, vừa được nghỉ ngơi một thời gian, lại có thuốc tốt để bôi, vết thương của mình mới có thể khỏi nhanh như vậy?

Đứa nhỏ này... Tần Thiên cười cười, kỳ thật cũng là người ngoài lạnh trong nóng.

Nàng xuyên qua cửa ngạch, trở lại tiểu viện của Trang Tín Ngạn, trước đi xem Trang Tín Ngạn đã ngủ hay chưa.

Đi vào phòng ngủ của Trang Tín Ngạn, đã thấy hắc ngòi ở bên giường đọc sách. Hắc mỗi đêm trước khi đi ngủ đều thích xem sách, Tần Thiên cũng không để ý, mới vừa đi tới gần hai bước, có lẽ là Trang Tín Ngạn phát hiện ra nàng, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy nàng, gương mặt vốn luôn duy trì bình tĩnh bỗng nhiên hiện lên thần sắc kinh hoảng, đồng thời đánh rơi quyển sách trên tay xuống đất.

Bởi vì sách rơi xuống vị trí vừa vặn bị chân giường che mất, cho nên nàng không thấy rõ là sách gì. Đang muốn đi qua nhặt lên, nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn bỗng nhiên cầm lấy gối đầu trên giường ném về phía nàng, thiếu chút nữa đánh trúng người nàng. Phải biết rằng gối đầu của hắc làm bằng trúc, tuy rằng bên ngoài bọc vải mềm, nhưng nếu trúng vào người sẽ rất đau a.

Tần Thiên bị hắc ném không khỏi dừng bước, trong lòng có chút căm tức, vừa rồi còn cảm thấy hắc ngoài lạnh trong nóng, căn bản vẫn là hỉ nộ vô thường.

Chỉ trong chốc lát, Trang Tín Ngạn đã đứng dậy cầm quyển sách kia lên, nắm chặt trong tay, nằm xuống giường, đưa lưng về phía nàng.

Tần Thiên rất tức giận, nhưng vẫn nhặt gối đầu lên, đi đến bên giường hắc đặt xuống, hắc cảm giác được hơi hơi ngẩng đầu phối hợp để nàng đặt vào, nhưng cũng không quay đầu lại, trong lúc đó, nàng dường như nhìn thấy gáy hắc một mảnh ửng đỏ, trong lòng có chút kỳ quái, không khỏi cúi đầu muốn nhìn cẩn thận một chút, thật không nghĩ tới hắc bỗng nhiên kéo chăn trùm hết lên đầu!

Cảm giác này hình như là sợ nàng chiếm tiện nghi của hắc thì phải!

Tần Thiên dở khóc dở cười, bỗng nhiên có cảm giác muốn đánh người.

Nàng buồn bực thở ra một hơi, ở phía sau hắc làm ra mấy động tác trêu người, sau khi thoáng người giận mới xoay người, thổi tắt ngọn nến rồi đi ra ngoài ngủ.

Cũng không biết sau bao lâu, Tần Thiên bỗng nhiên cảm giác trước mắt có ánh sáng, mở to mắt, đã thấy Trang Tín Ngạn gờ ngon nển, khuôn mặt lãnh đạm đứng ở trước mặt.

Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

Trang Tín Ngạn cầm giấy viết đưa đến trước mặt nàng, mặt trên rõ ràng viết mấy chữ to, “Người sao ngủ say như vậy? Ta gõ cột giường được một lúc rồi?”

Có sao? Tần Thiên nhất thời có chút sững sờ, sao nàng một tiếng đều không nghe thấy? Nàng thật sự ngủ say như vậy? Không có khả năng a?

“Sao lại như vậy được?” Tần Thiên nhìn gương mặt lãnh trầm của hắn, lăm bằm một tiếng.

Hắn lại đưa giấy ra trước mặt nàng, “Lập tức đứng dậy vào bên trong ngủ đi, không đến mức để ta mỗi lần đi tiểu đêm đều phải tự mình châm đèn chứ! Có nha hoàn nào như người không?”

Hắn gương mặt trầm xuống, khiến Tần Thiên nhất thời nhìn không ra thật giả.

“Nhanh lên! Nếu không ta sẽ trừ bạc của ngươi!” Hắn lại viết xuống mấy chữ thật to.

Tần Thiên mới đầu còn có chút không muốn, nhưng mà nhìn thấy bốn chữ to “Trừ bạc của ngươi”, lập tức có phản ứng, vội vàng đứng dậy, không nói hai lời, thu thập các thứ.

Gì thì gì, trăm ngàn lần đừng khấu trừ tiền của nàng, nàng phải tích cóp tiền để chuộc thân a!

Tần Thiên ôm chăn đệm đi vào phòng, dù sao hắn đối với nữ nhân cũng không có hứng thú, trước chống đỡ một thời gian rồi nói sau. Hơn nữa mình dù sao cũng là nha hoàn, nếu nằm ngủ ở gian ngoài thật sự ảnh hưởng đến việc hầu hạ hắn, cũng không tốt.

Trang Tín Ngạn ở phía sau nhìn bóng dáng của nàng, hơi nhướn mày, khóe miệng vênh lên.

Hắn hít sâu một hơi, lại hồi phục gương mặt lãnh đạm như trước đi vào phòng.

Trong phòng, Tần Thiên đang sửa sang lại giường, Trang Tín Ngạn lãnh nghiêm mặt đi qua, ngồi lên giường của mình, dư quang khóe mắt không ngừng mà liếc về phía nàng.

Lúc đi ngủ, Tần Thiên đều tháo búi tóc, mặc nội y, nội y dài quần dài, giao lĩnh rộng thùng thình, vô cùng bảo thủ, Tần Thiên không biết là ở trước mặt Trang Tín Ngạn mặc như vậy thì có vấn đề gì. Nàng vốn không hề biết, nữ nhân mặc nội y chỉ có người thân cận bên cạnh mới có thể nhìn thấy, mà trong số những người thân cận thì đầu tiên tất nhiên là trượng phu.

Vốn cũng không có gì đáng nói, nhưng thời điểm Tần Thiên bỗng nhiên đứng dậy vội vàng, nội y vải dẹt mềm mại bị siết lại vòng quanh trước ngực nàng tạo nên đường cong.

Cơ thể này tuy rằng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, nhưng phát dục cũng rất tốt, hơn nữa Tần Thiên cũng không có thói quen mặc đồ che ngực, cho nên bộ ngực đầy đặn, đường cong thập phần lộ rõ.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh trong xuân cung đồ, trong bức tranh nữ nhân lõa lồ bộ ngực, tròn tròn, cong cong, nhìn qua rất mềm mại, giống như bánh bao thịt mà Nguyệt Nương thường làm...

Của nàng cũng là như vậy?

Trang Tín Ngạn lúc này bỗng nhiên có ý nghĩ muốn cởi sạch quần áo của nàng, xúc động muốn xem đến tận cùng.

Trong lòng không chịu khống chế lại nhảy nhót, giống như có một trăm con thỏ ở trong lòng ngực mà nhảy loạn, cơ hồ khiến lồng ngực hắn như nứt vỡ.

Hắn nói với bản thân, nàng là nữ nhân của hắn, hắn hoàn toàn có thể làm như vậy, nhưng nhớ tới lúc trước nàng kháng cự hắn, lại không thể hành động, hắn cũng không biết phải làm gì.

Tần Thiên thu thập xong, rót chén nước cho hắn. Trang Tín Ngạn tiếp nhận, uống liền mấy hớp. Khứu giác của hắn luôn luôn linh mẫn, nàng đứng cách đó không xa, hắn hoàn toàn có thể ngửi được từ trên người nàng phát ra từng đợt mùi thơm, không biết là mùi hương gì, chỉ biết rất dễ chịu, khiến toàn thân hắn đều nhin không được nóng lên. Bụng dưới có cảm giác xa lạ mà quen thuộc xuất hiện.

Cảm giác này khiến trong lòng hắn sinh ra một khát vọng, loại khát vọng này mạnh mẽ đến mức làm cho hắn chịu không nổi, hắn muốn đi kiểm tra nàng, ôm nàng một cái, thậm chí càng nhiều hơn thế...

Cảm giác miệng đắng lưỡi khô, hắn lại uống liền mấy ngụm nước, nhưng một chút hữu dụng đều không có, cổ họng, thân thể, tâm của hắn đều nóng ran rất khó chịu.

Hắn đem cái chén đưa cho nàng, Tần Thiên tiếp được, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm tay hắn. Hắn rút cuộc nhìn không được, vươn tay cầm lấy tay nàng, cảm giác mềm mại mịn màng, làm cho tâm của hắn hơi hơi rung động...

Nhưng đúng lúc này, Tần Thiên cả người run lên, chén trong tay rơi xuống đất, phát ra thanh âm lớn, tiếp theo nàng tránh khỏi tay hắn, lui hai bước, hoảng sợ khẩn trương nhìn hắn.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Trang Tín Ngạn giống như bị ai đó tạt ột gáo nước lạnh, toàn thân vừa lạnh vừa nóng, khó chịu nói không nên lời. Sắc mặt của hắn chỉ trong chốc lát trở nên trắng bệch, tay bị nàng tránh ra không thể khống chế mà run rẩy.

Hắn cúi đầu, chậm rãi lên giường, đưa lưng về phía nàng nằm xuống, không hề nhúc nhích.

Không ai biết rằng, vừa rồi hắn cầm tay nàng đã cố lấy bao nhiêu dũng khí...

“... Người là phế vật sẽ không thể nói cũng không thể nghe, ta không muốn cả đời đi theo người...”

Không tự kìm hãm, trong đầu lại hồi tưởng lời Lục Bình đã từng nói qua với hắn.

Bên này, Tần Thiên vẫn cảnh giác nhìn hắn, xác định hắn sẽ không tiến thêm một bước nào, mới tạm yên lòng.

Vừa rồi hắn là cố ý hay là vô tình, Tần Thiên không thể biết rõ, bất quá Trang Tín Ngạn nếu thật sự có ý nghĩ kia, nàng nhất định phải nói cho hắn, nàng hoàn toàn không muốn trở thành nữ nhân của hắn. Cũng may vừa rồi nhìn phản ứng của hắn, hắn cũng không phải kẻ vô sỉ bá đạo cứng rắn cường bức người khác.

Tần Thiên thổi tắt ngọn nến, nằm lên tháp, trong bóng đêm nàng cẩn thận nghe ngóng thật lâu, thấy Trang Tín Ngạn bên kia không có tiếng động gì nữa, lúc này mới an tâm ngủ say.

47. , Chương 090-091

Chương 90: Khí thế bức người

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì thương thế của Tần Thiên đã hoàn toàn hồi phục, lại bắt đầu đi theo hầu hạ Trang Tín Ngạn. Nhưng cũng vì Tần Thiên đã ý thức được thân phận của mình, đối với Trang Tín Ngạn thu liễm rất nhiều, trừ bỏ việc phải hầu hạ chiếu cố, bình thường đều tận lực tránh tiếp xúc với hắn quá gần. Mà Trang Tín Ngạn vốn cũng không phải người chủ động, trong khoảng thời gian này tính tình lại lạnh trầm, trước kia còn có thể cùng nàng dùng vở viết trao đổi, hiện tại đều thông qua Hải Phú, trên cơ bản không phát sinh chuyện gì. Bất quá như vậy càng hợp tâm ý Tần Thiên.

Rất nhanh đã đến tháng 10, thời tiết dần dần rét lạnh. Vương Tri phủ đã chính thức từ chức, Hồ đại nhân tiếp nhận vị trí đó. Thương gia trong Dương Thành đều dâng lên hạ lễ, Trang phủ cũng đưa đến một ngàn lượng bạc. Đại phu nhân biết Vương đại nhân cho tới nay đối với bà đều chiếu cố chi ân, ngày Vương đại nhân hồi hương còn tự mình đưa tiễn, cũng đưa lễ hai ngàn lượng bạc, khiến Vương đại nhân rất cảm động.

Mà Hồ đại nhân sau khi nhậm chức liền nhận được ý chỉ triều đình truyền xuống, khoảng bốn năm tháng nữa, Hoàng Thượng sẽ nam tuần, sẽ dừng lại mấy ngày tại Dương Thành, báo trước để Dương Thành nhanh chóng chuẩn bị. Hồ đại nhân biết được chuyện này tất nhiên mừng rỡ như điên, nếu chiêu đãi tốt, khiến lão hoàng đế thích sẽ là cơ hội rạng danh mặt mũi. Hắn vội vàng liên hệ với thương gia toàn thành, vừa thương thảo, vừa hạ lệnh, ra lệnh các thương gia Dương Thành quyên ngân, chiêu đãi thánh giá.

Loại chuyện này ai dám chối từ, mấy muôi thương ở Dương Thành đều đáp ứng, mỗi người xuất ra mười vạn lượng. Trang phủ thân là quan trà đứng đầu Dương Thành, cũng xuất ra năm vạn lượng.

Nhưng bạc xuất ra còn chưa được bao lâu, triều đình bởi vì gần mười năm nay có chiến sự, ngựa đều được sung quân, Cảnh Nhân Đế liền hạ chỉ “Khai cấm biển” xúc tiến đối với giao dịch ngoại thương, hơn nữa hủy bỏ chế độ quan trà, chỉ cần có bạc, đều có thể đảm nhận “Trà dẫn” (vận chuyển trà).

Điều này đối với Thịnh Thế giống như đả kích lớn.

Lúc trước kinh doanh vận chuyển trà tuy rằng cũng có phân chia giữa quan trà và trà thương, nhưng trà thương rất khó tự mình thực hiện trà dẫn, mà quan trà bởi vì vận chuyển số lượng lá trà lớn ra biên quan giúp triều đình đối lấy ngựa, cho nên trà dẫn rất dễ dàng nắm trong tay, có đôi khi việc trà dẫn của trà thương còn bị quan trà đoạt lấy, điều này tạo thành cục diện Thịnh Thế Trà Hành độc chiếm lợi ích, ở Dương Thành không người nào có thể cùng tranh phong.

Nhưng hiện tại Thịnh Thế đã không còn danh hiệu quan trà, nói cách khác về sau Thịnh Thế sẽ có rất nhiều người cạnh tranh, hơn nữa càng bị Hồ đại nhân quản chế, bởi vì trà dẫn do quan phủ liên quan đứng ra phê chuẩn, mà việc này trực tiếp lệ thuộc vào Hồ đại nhân.

Hôm nay, Hồ đại nhân phái người mời Từ đại chương quý qua, trực tiếp nói với hắn, lúc trước phê cấp trà dẫn cho Thịnh Thế quan trà hoàn toàn bị hủy bỏ, nếu muốn thương nghị việc trà dẫn cho năm tới, vẫn là câu nói kia, hắn chỉ thương nghị cùng Trang Tín Xuyên.

Đại phu nhân biết được tin tức này, lòng nóng như lửa đốt, lập tức cùng mấy người tâm phúc trong Trà Hành thương nghị, mọi người đều biết quan hệ giữa Hồ đại nhân và Trang Tín Xuyên. Có người nói Hồ đại nhân xét đến cùng cũng là kẻ trục lợi, không bằng thu mua Hồ đại nhân, có người lại đề nghị rõ ràng nên đả thông quan hệ với Tổng đốc đại nhân.

Đối với Hồ đại nhân, kỳ thật Đại phu nhân đã từng thử cách đó, có điều Hồ đại nhân dường như rất gần kết với Nhị phòng nên cũng không mắc câu. Mà đối với Tổng đốc, không biết có phải đã cùng Hồ đại nhân rần chuột một ổ, tương quan lợi ích hay không, mà căn bản không để ý tới Đại phu nhân, khiến Đại phu nhân hết đường xoay sở, một thời gian dài đều ăn không ngon ngủ không yên.

Buổi tối, khi Đại phu nhân bàn với Trang Tín Ngạn việc này, lo lắng nói: “Lúc này nếu để cho Tín Xuyên ra mặt thì nó cũng sẽ không còn là một quân sự không có thực quyền nữa!”

Một bên Tần Thiên nói: “Phu nhân ý nói, bọn họ sẽ có yêu cầu càng quá đáng hơn?”

Đại phu nhân gật đầu: “Chỉ sợ bọn họ nhân cơ hội này buộc chúng ta giao ra vị trí đương gia, không có trà dẫn, Trà Hành căn bản không thể tiếp tục kinh doanh, lúc này đây, chỉ sợ Tông gia đều đã đứng về phía bọn họ.”

“Hồ đại nhân này rất ủng hộ Nhị phòng, nhất định Nhị phòng đã hứa hẹn với hắn không ít!” Tần Thiên tức giận nói.

“Ta sợ chính là như thế, Nhị phòng chỉ vì cái lợi trước mắt, chỉ sợ sẽ dẫn sói vào nhà, gia nghiệp cả đời lão gia vất vả xây dựng sẽ rơi vào trong tay người khác!” Đại phu nhân lắc đầu thở dài, đảo mắt thấy Trang Tín Ngạn cau mày xuất thần, không khỏi hỏi: “Tín Ngạn, con đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?”

Tần Thiên viết xuống những lời này, cũng hướng nhìn về phía hắn.

Trang Tín Ngạn đề bút viết xuống sáu chữ, “Không bằng cá chết lưới rách.”

“Cá chết lưới rách?” Đại phu nhân còn chưa phản ứng kịp, bên cạnh Tần Thiên đã cười rộ lên, nói: “Nô tỳ hiểu được ý của Đại thiếu gia!”

Nói xong, viết xuống: “Đại thiếu gia có phải có ý này, Nhị phòng vẫn chắc mẫm phu nhân coi trọng Trà Hành, không dám để cơ nghiệp lão gia cả đời vất vả bị hủy hoại chỉ trong chớp lát, cho nên mới áp bức như vậy, nhưng xét đến cùng mà nói, Trà Hành mà bị hủy diệt đối với bọn họ có chỗ nào tốt?”

Trang Tín Ngạn nhìn về phía Tần Thiên, trong ánh mắt toát ra một tia thưởng thức: “Không sai, ý của ta chính là như vậy, nếu bọn họ nhân cơ hội áp bức, không bằng...”

Trang Tín Ngạn viết xuống kế hoạch của mình, Đại phu nhân mày cũng không hề nhướn, một lát sau, mới nói: “Hiện tại cũng chỉ có thể thử biện pháp này!”

Lúc này, Nguyệt nương vẫn đứng ở bên cạnh Đại phu nhân, nhìn Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên đứng chung một chỗ ở đối diện, hé miệng cười nói: “Phu nhân, hai người bọn họ không phải rất ăn ý sao?”

Đại phu nhân vốn đang u sầu phiền não, nhưng nghe thấy câu nói này hiểu ý cười, vô hạn yêu thương nhìn hai người.

Trang Tín Ngạn ngồi đối diện thấy rõ khẩu hình của Nguyệt Nương, trong lòng ẩn ẩn vui mừng, cũng không biểu lộ ra, hẩn vụng trộm nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, thấy nàng tay đặt bên cạnh bàn dùng sức nắm chặt góc áo, tâm tình vốn vui mừng lại âm ảm.

Hắn bởi vì thân có chỗ thiếu hụt nên bình thường hay quan sát tỉ mỉ, cùng Tần Thiên ở chung lâu như vậy, sớm đã biết một ít động tác nhỏ biểu lộ ý tứ của nàng, động tác nắm góc áo này tỏ rõ trong lòng nàng không được tự nhiên. Nàng không thích Nguyệt Nương nói như vậy...

Trang Tín Ngạn quay đầu đi.

Đang lúc Đại phu nhân cùng với mọi người thương nghị chuyện này, không nghĩ tới Nhị phòng lại chủ động tìm tới cửa, cùng đi còn có tộc trưởng trong dòng họ cùng các vị tông gia lão gia.

Đại phu nhân mời các vị tông gia lão gia ngồi xuống, sau khi làm lễ, liền nói với Nhị di thái thái: “Tú Mai, người tới đúng lúc, ta đang có chuyện muốn cùng người thương lượng!”

Nhị di thái thái cười lạnh một tiếng, giơ tay ra ngăn lời của bà, “Đại tỷ, ta biết người muốn nói cái gì.” Nàng ta đứng lên, nhìn về phía Đại phu nhân, vẻ mặt đắc ý: “Ta đã từng nói qua, phong thủy thay phiên, thời điểm người cần đến ta, mí mắt cũng đừng quá nhỏ bé!”

Nói xong nàng ta xoay người, nhìn về phía các vị tông gia lão gia, tiếp tục nói: “Các vị lão gia, người quang minh chính đại trước mặt không nói tiếng lóng, tin tưởng mọi người cũng biết, Trà Hành muốn tiếp tục kinh doanh, phải dựa vào ai?” Nàng ta đi đến bên cạnh Trang Tín Xuyên, vỗ bờ vai của hắn nói, “Dựa vào Nhị thiếu gia Trang phủ, Trang Tín Xuyên! Ta có thể nói, không có Tín Xuyên, Trà Hành nay mai sẽ bị hủy danh hiệu quan trà!” Nàng ta xoay người chỉ vào Đại phu nhân đang ngồi ở chính vị, “Cũng vì như thế, ta không biết Đại tỷ còn có lý do nào để độc bá vị trí đương gia đây? Chúng ta hôm nay nói cho rõ ràng, các người nói ta bức bách cũng được, nói ta uy hiếp cũng không sao, đều không có vấn đề gì! Nhưng mà...” Nhị di thái thái tạm dừng một chút, ngang ngang đầu lên thẳng lưng lớn tiếng nói: “Nhị thiếu gia Trang phủ, Trang Tín Xuyên, phải lập tức tiếp nhận vị trí đương gia từ tay Đại tỷ! Nếu không, không cần phải thương nghị gì nữa, Trà Hành cứ chờ mà đóng cửa đi!”

Nghe được lời ấy, Trang Tín Xuyên trong ngực phập phồng, Trang Minh Hỉ khóe miệng ý cười không thể che giấu, mà Tam di thái thái mặt lộ vẻ kinh hoảng.

Các vị tông gia lão gia đang ngồi đó cũng hoảng thần, nguyên nhân rất đơn giản, nếu Trà Hành đóng cửa, cổ phần danh nghĩa trong tay bọn họ cũng chỉ là tờ giấy bỏ đi, về sau làm sao còn thu được bạc. Vậy thì, Trang Tín Xuyên có đủ tư cách trở thành đương hay không cũng không còn quan trọng, cho dù phẩm chất không tốt lắm, so với bạc vẫn chỉ là thứ yếu.

Các thành viên trong dòng họ nháy mắt nhìn về phía Trang Thành Chí, bảo hắn nên quyết định sớm.

Trang Thành Chí vượt chòm râu dê thừa thốt, còn chưa nghĩ ra nên nói như thế nào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của Đại phu nhân.

Đại phu nhân nhẹ nhàng nở nụ cười, không chút hoang mang, bà nhìn Nhị di thái thái nói: “Tú Mai, chúng ta âm ỹ nhiều năm như vậy, hôm nay cũng nên kết thúc đi!”

Nghe xong những lời này, Nhị di thái thái nghĩ chắc hẳn bà đã muốn thỏa hiệp, còn chưa kịp cao hứng, những lời kế tiếp của Đại phu nhân khiến nàng ta lắp bắp kinh hãi.

Đại phu nhân nói: “Một gia tộc nếu không đồng lòng, náo loạn, tranh đấu không ngớt, gia tộc này tuyệt đối sẽ không có tiền đồ! Là người của Trang phủ, nay Trang phủ gặp khó khăn, các người rõ ràng là nhắc tay chi lao, lại nhân cơ hội áp chế, thật sự là quá đáng!”

Nói tới đây, Đại phu nhân thanh sắc câu lệ, bà đứng lên, từ chỗ ngồi, đi từng bước một về phía Nhị di thái thái, vừa đi vừa nói chuyện, thanh âm một tiếng lại gần một tiếng, “Ta vẫn giữ câu nói kia, Trang Tín Xuyên không có tư cách trở thành đương gia của Trà Hành. Hẳn không có năng lực này, nếu người cố tình muốn áp bức, như vậy cùng với cục diện tương lai hẳn làm sụp đổ tâm huyết của lão gia, hay Trà Hành đang gặp tai ương, không bằng ta sớm nên quyết định!”

Đại phu nhân hít sâu một hơi, nhìn bốn phía chung quanh, cao giọng nói: “So với việc Trang Tín Xuyên làm lụn bại gia nghiệp, không bằng ta sớm chấm dứt Trà Hành, còn có thể giữ chút gia nghiệp của lão gia!”

Lời này vừa nói ra, trừ bỏ Trang Tín Ngạn cùng một ít người ra vẻ kinh hoàng, tất cả đều chấn động, mà Nhị phòng lại càng khiếp sợ, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng chưa tính đến việc Đại phu nhân luôn luôn sống chết vì Trà Hành, lại quyết định chấm dứt việc kinh doanh của Trà Hành!

Bị kích động, Nhị di thái thái kêu lên: “Giang Hoa Anh, người sao dám làm như vậy, người muốn cả đời tâm huyết của lão gia đều hủy trong tay người sao? Nếu lão gia dưới tuổi vàng biết, hẳn nhất định sẽ không tha thứ cho người!”

“Ta chính là không muốn tâm huyết của lão gia bị hủy hoại nên mới quyết định như vậy!” Đại phu nhân không chút do dự nói, “Ta bây giờ vẫn là gia chủ của Trang phủ, ta quyết định chấm dứt việc kinh doanh của Trà Hành!” Bà xoay người, chỉ vào Nhị di thái thái, gần từng tiếng: “Lý Tú Mai, trước mặt người cũng chỉ có hai con đường, hoặc là, thành thành thật thật giúp ta giành lấy trà dẫn về, Trà Hành có thể tiếp tục kinh doanh, hàng năm Nhị phòng các người cũng được một phần lời! Ta cũng chưa từng bạc đãi các người! Nếu người cứng rắn muốn áp bức, người cũng biết tính tình của ta, có chuyện gì mà ta không dám làm? Người cứ xem ta có dám chấm dứt Trà Hành hay không! Lão gia đã từng nói không cho phép ở riêng, về sau tất cả mọi người trong sinh hoạt bớt ăn bớt mặc, không còn nguyệt ngân mà sống qua ngày đi!”

“Người... Người!” Nhị di thái thái tức giận đến cả người phát run, hận không thể đem Đại phu nhân đứng trước mặt ăn sống nuốt tươi.

Nhưng đúng lúc này, Trang Minh Hỉ vốn vẫn không lên tiếng bỗng nhiên kéo Nhị di thái thái qua một bên, ở bên tai nói nhỏ một câu, Nhị di thái thái hai mắt lập tức sáng lên!

Chương 91: Phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới

Trang gia tộc trưởng thấy sự việc nháo loạn đến mức này, biết không ra mặt không được, hẳn đứng lên, đi đến bên cạnh Đại phu nhân và Nhị di thái thái, run rẩy nói: “Hoa Anh, Tú Mai, mọi người đều là người một nhà, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng tổn thương hòa khí. Thịnh Thế là tâm huyết của đời của Tứ diệt nhi, sao có thể nói chấm dứt thì chấm dứt? Nay triều đình hạ ‘Khai cấm biển’, Trà Hành còn có tiền đồ, sao có thể chỉ vì khí thế nhất thời mà chấm dứt hết thảy? Mọi người đều bình tĩnh một chút, từ từ thương lượng!”

Trang Thành Chí không ngừng trấn an. Thịnh Thế mặc kệ nói như thế nào, vẫn là Trà Hành đứng đầu Dương Thành, môn quy lớn nhất, mặc dù theo ý chỉ của hoàng đế mà chuyển đổi chế độ trà thương, nhưng Thịnh Thế cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá nhiều, bọn họ còn chờ thu bạc, đương nhiên không thể ngồi nhìn Trà Hành chấm dứt.

Đại phu nhân nhìn Nhị di thái thái đứng đối diện hừ lạnh một tiếng, “Thúc công, không phải ta không muốn thương lượng, mà có kẻ bức người quá đáng, khiến cho ta không thể dễ dàng tha thứ! Người thừa kế là chuyện khác, ta sẽ không nửa điểm thỏa hiệp, thỉnh Thúc công làm chủ!”

Trang Thành Chí thấy Đại phu nhân thái độ cường ngạnh như vậy, đành phải nhìn về phía Nhị di thái thái, lời nói thăm thía: “Tú Mai, người cũng là người của Trang phủ, mặc kệ ai là đương gia, người vẫn còn vị thế trong phủ? Cần gì phải chấp nhất như thế, có hòa khí mới có thể phát tài!”

Vốn Lý Tú Mai chỉ là thiếp thất tuyệt không thể ở trước mặt Trang thị tộc trưởng nói chuyện, càng không thể giống như hiện tại lời lẽ cò kè mặc cả, chỉ bởi vì tỷ phu nàng ta là Hồ Tri phủ, Tri phủ đại nhân là quan ngũ phẩm, trừ phi Lý Tú Mai phạm vào tội lớn không thể tha thứ, nếu không ai lại dám không nể mặt Hồ Tri phủ, khó xử muội muội của thê tử hần?

Mọi người càng cố kỵ, Lý Tú Mai càng kiêu ngạo, không ai bì nổi.

Lúc này nàng ta càng không chịu nhượng nhịn: “Thức công, sao có thể nói là ta chấp nhất? Trà Hành là tâm huyết cả đời của lão gia, mang họ Trang, đương nhiên phải truyền cho con cháu Trang phủ. Giang Hoa Anh bà ta chậm chạp không chịu đem vị trí gia chủ giao ra! Cho tới bây giờ, bà ta tình nguyện chấm dứt Trà Hành, cũng không chịu giao cho con cháu Trang phủ, lòng muông dạ thú, ai nấy đều thấy rõ ràng! Ta Lý Tú Mai tuy rằng chỉ là thiếp thất, không thể so với chính thất tôn quý như bà ta, nhưng ta nhất định sẽ không cúi đầu! Bà ta không muốn thỏa hiệp, ta sẽ càng không thỏa hiệp!”

Nói tới đây, Nhị di thái thái bỗng nhiên trừng mắt, đề cao thanh âm: “Nếu đều không thể thỏa hiệp, không bằng ở riêng! Sau này không hề dính dáng!”

Đại phu nhân nghe thấy nàng nhắc tới ở riêng, không khỏi giật mình.

Kỳ thật Đại phu nhân căn bản không hề có ý muốn chấm dứt Trà Hành, bất quá chỉ là kế tạm thời do bọn họ quá mức bức bách.

Trà Hành không chỉ là tâm huyết cả đời của lão gia, nhiều năm trôi qua, bà đối với Trà Hành cũng có tình cảm sâu nặng, bà cũng đã tốn vô số tâm huyết cùng tinh lực vào đó, giống như một tay nuôi lớn đứa nhỏ, làm sao bỏ mặc chấm dứt cho được?

Hơn nữa sau khi chấm dứt, các công nhân vẫn dựa vào Trà Hành sinh sống nên làm sao bây giờ? Những người này phần lớn đều là con cháu của người từng làm việc trong dòng họ Trang thị, đi theo lão gia cùng nhau ra ở riêng, đi theo lão gia cùng dốc sức gian khổ, nếu thật sự đóng cửa Trà Hành, những người này nên làm sao bây giờ? Bà phải bồi thường bọn họ thế nào? Ngoài ra còn có rất nhiều nô lệ mua từ bên ngoài vào, cần cù, thật thà trong công việc, tất cả đều vì có thể ở lại Thịnh Thế sống một cuộc sống yên ổn, cũng không muốn lại bị bán đi lang bạc chịu khổ nữa. Bà nên dần xếp bọn họ thế nào? Già trẻ lớn bé, bà nên làm gì đây?

Trong mắt Đại phu nhân, những người này không phải là công cụ kiếm tiền. Đại phu nhân và Trang lão gia đã tạ thế đều có chung quan điểm, chỉ cần là người tận tâm vì Trang phủ, bọn họ luôn đối với những người này có một phần trách nhiệm, bọn họ cũng là một thành viên của Trang phủ. Bọn họ không thể lãnh huyết vô tình, hoàn toàn không để ý sống chết của họ.

Cho nên, chỉ có kinh doanh Thịnh Thế tốt đẹp, mọi người mới có cuộc sống yên ổn.

Đối với ý tưởng ở riêng, Đại phu nhân cũng đã từng nghĩ đến, tuy rằng lão gia cực lực phản đối ở riêng, cho rằng ở riêng đại biểu cho gia tộc bất hòa, cũng là biểu hiện gia tộc sa sút. Bởi vì ý nghĩa đầu tiên của việc ở riêng chính là tài chính trong gia tộc bị phân tán, đối với sự phát triển của một gia tộc mà nói, vô cùng bất lợi. Nhưng nếu mẫu thuẫn trong gia tộc không thể giải quyết, ở riêng cũng là con đường duy nhất.

Chỉ có điều bà không nghĩ tới, Nhị phòng luôn luôn không chịu ra ở riêng hôm nay lại chủ động nhắc đến. Lão gia vì tránh cho gia tộc dễ dàng bị phân tán, cố ý viết trong di chúc, hấn phản đối ở riêng, nhưng nếu thật sự muốn ở riêng, phải có sự nhất trí thông qua của cả ba phòng. Mà chính vì Lý di nương không đồng ý cho nên việc phân ra ở riêng luôn bất thành.

Đại phu nhân quyết tâm, chậm rãi nói: “Ở riêng cũng có thể xem như là một lựa chọn. Lão gia trong di chúc đã nói, nếu như ở riêng, Đại phòng chiếm sáu phần, Nhị phòng chiếm ba phần, Tam phòng chiếm một phần. Như vậy đi, Trà Hành sẽ thuộc về Đại phòng, ta sẽ bảo Giang quản sự đem các khoản thu chi nhiều năm qua xem xét lại, tính toán, phân thành bạc cho các người!”

Tuy rằng tạm thời không giành được trà dẫn, nhưng trong tay bọn họ còn có cống trà, cho dù Hồ đại nhân quyết liệt đến mức nào, cũng phải nể mặt cống trà mà giao cho bọn họ việc vận chuyển trà, có điều trà dẫn số lượng khẳng định sẽ không nhiều, nhưng từ từ rồi tính, về sau sẽ nghĩ ra biện pháp, có thể duy trì sinh kế của nhiều người trong Trang phủ là được rồi.

Một bên Tam di thái thái nghe thấy việc ở riêng cũng rất kích động, tuy rằng chỉ có một phần, nhưng hoàn toàn thuộc về mình, về sau bản thân có thể tự lập, không cần phải suốt ngày nhìn sắc mặt của người khác!

Một bên Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng không nghĩ sẽ dẫn tới cục diện như thế này. Hai người đều cảm thấy kỳ quái, Nhị di thái thái có thể khinh địch như vậy sao? Cam tâm chỉ lấy đi ba phần, nếu là như vậy, nàng ta còn vất vả đi tranh đoạt vị trí đương gia làm gì?

Quả nhiên, Đại phu nhân vừa dứt lời, Nhị di thái thái liền cười rộ lên: “Giang Hoa Anh người thật thú vị, về sau ngay cả trà dẫn người muốn giành cũng không được, người còn chiếm lấy Trà Hành làm cái gì?”

Nói tới đây, nàng ta bỗng nhiên thu liễm tươi cười, trầm mặt xuống, “Trà Hành về tay ta, không có trà dẫn, Thịnh Thế cũng chẳng có bao nhiêu giá trị, tính là ba phần của Trang phủ đã là tiện nghi cho các người rồi! Phần lớn Trang phủ về tay người, về phần số lượng bạc như thế nào ta cũng sẽ không cùng người so đo, để hai phòng các người tự phân chia đi!”

Nghe xong lời này, Đại phu nhân tức giận mặt trắng bệch, Trà Hành bao gồm lá trà dự trữ, nhiều nô lệ công nhân, thuyền bè, đã hình thành môn quy cùng các tuyến quan hệ, làm sao chỉ chiếm ba phần của Trang phủ, tuyệt đối đáng giá sáu phần, bà cũng không muốn chiếm nửa điểm tiện nghi, vậy mà nàng ta công phu sư tử ngoạm cố tình giành lấy về mình! Hơn nữa Trà Hành về tay bọn họ, với thủ đoạn buôn bán của bọn họ, làm sao có kết quả tốt? Vậy không phải đem tâm huyết của lão gia, đem nhiều công nhân trong Trà Hành vào hố lửa hay sao?

“Lý Tú Mai, người điên rồi sao? Người thật đúng là công phu sư tử ngoạm! Trà Hành cho dù không có trà dẫn, cũng nhất quyết không chỉ đáng giá ba phần!” Đại phu nhân cả giận nói.

“Người không cam lòng phải không, tốt lắm a, tất cả đều bán, Trà Hành cũng bán, các nô lệ cũng đem bán, ta thật muốn nhìn xem, Trà Hành đáng giá trong mắt người như vậy rốt cuộc có thể giá trị bao nhiêu bạc!” Nhị di thái thái kêu lên!

Tần Thiên nghe đến đó, bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, còn chưa kịp phản ứng lại, lại nghe thấy Đại phu nhân kích động, trầm đình tiệt thiết nói, “Trà Hành không thể bán! Nô lệ càng không thể bán!”

Một bên Trang Minh Hỉ bỗng nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Đại nương, người nếu muốn chấm dứt Trà Hành, sao lại không chịu bán Trà Hành? Vậy không phải trước sau mâu thuẫn sao?”

“Hóa ra, đây là do Đại tỷ của ta dùng thủ thuật che mắt a, thiếu chút nữa mắc mưu Đại tỷ rồi!” Nhị di thái thái cũng che miệng cười lạnh.

Đại phu nhân sắc mặt trắng bệch, thế mới biết đã rơi vào bẫy của bọn họ.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác được đối phương khẩn trương cùng lo âu. Sự tình cũng không theo như bọn họ đã dự đoán, đối phương cũng khó giải quyết hơn so với dự liệu của bọn họ.

Tần Thiên không khỏi nhìn về phía Trang Minh Hỉ đang ngồi ở ghế đối diện khẽ mỉm cười, có thể khẳng định, vừa rồi nàng ta ở bên tai Nhị di thái thái nói nhỏ, chính là về chuyện này, chẳng qua nàng ta có thể nhìn thấu tâm ý của Đại phu nhân, trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ ra biện pháp, tiểu cô nương này tâm tư quả thật vô cùng đáng sợ.

Như cảm giác được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn về phía nàng, miệng đang tươi cười thì cứng đờ, lạnh lùng nhìn Tần Thiên, sau một lát, lại lộ ra một ý cười thản nhiên, tiếp theo lại quay đầu đi.

Nhị di thái thái cười đắc ý, giống nhau đã nắm trong tay quyền chủ động, “Các vị tông gia lão gia, nói vậy mọi người đã thấy được, Đại tỷ thật ra cũng không muốn để Trà Hành đóng cửa, người này a, không những rất ích kỷ, cái gì cũng muốn gặt gao độc chiếm, trên đời này sao lại có chuyện tiện nghi như vậy chứ? Thúc công, người là người có địa vị nhất trong dòng họ chúng ta, chuyện này cũng chỉ có thể mời người đến làm chủ!”

Đại phu nhân tức giận đến cả người phát run, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra biện pháp ứng đối.

Trang Thành Chí nghe đến đó, trong lòng đã có chủ ý, hần xoay người nhìn về phía Đại phu nhân: “Hoa Anh, không phải thúc công đã nói với người, người nếu không có tâm tư độc chiếm Trà Hành, sao phải khổ tâm tranh giành? Nay bọn nhỏ đều đã lớn, Tín Xuyên cùng Tri phủ đại nhân quan hệ lại thân mật, ta thấy...”

Nói còn chưa xong, bỗng nhiên Từ chương quỹ vẽ mặt kích động từ bên ngoài xông vào, “Không tốt, không tốt, Đại phu nhân, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Từ Phúc Tuyền là Đại chưởng quỹ của Trà Hành, luôn luôn làm việc trầm ỉn chu đáo vì vậy luôn được Đại phu nhân tín nhiệm. Lúc này hần thần sắc kinh hoảng, Đại phu nhân cũng chưa bao giờ thấy qua. Đại phu nhân trong lòng cả kinh, cũng bất chấp Trang Thành Chí đang nói chuyện, xoay người nhìn về Từ chưởng quỹ, vội hỏi: “Từ chưởng quỹ, rốt cuộc phát sinh chuyện gì, người trước ngồi xuống, uống một ngụm trà, rồi chậm rãi nói!”

Những người còn lại thấy vậy cũng rất khiếp sợ, trong lúc nhất thời mọi người cũng bất chấp mọi thứ, chỉ nhìn Từ chưởng quỹ.

Từ chưởng quỹ ngồi xuống ghế, lại bưng chén trà Nguyệt Nương đưa tới uống liền hai ngụm, hít sâu vài lần rồi mới nói: “Đại phu nhân, cống trà... Hổ Khâu...”

Nghe được hai chữ “Hổ Khâu”, Đại phu nhân nóng vội, la lên: “Hổ Khâu như thế nào?” Thanh âm kim lòng không được mà run rẩy.

48. , Chương 092-093

Từ chưởng quỹ hai tay run lên, cái chén rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm “Cheng” vang vọng, đồng thời, hai hàng nước mắt chảy xuống: “Hổ Khâu bị hủy rồi! Có người muốn thưởng thức trà Hổ Khâu, cùng các hòa thượng đã xảy ra tranh chấp, giết vài hòa thượng, Trụ trì đại sư ngay lập tức phóng hỏa thiêu đốt tất cả cây trà Hổ Khâu, Trụ trì đại sư đã chết, trà Hổ Khâu cũng không còn! Trên đời này không còn trà Hổ Khâu nữa rồi!”

Đại phu nhân chỉ cảm thấy trong óc “Ong” một tiếng, thì ào hai tiếng: “Hổ Khâu... Đại sư...”

Nói xong hai mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Chương 92: Mười kẻ thần kỳ

Thanh Âm viện

Đến buổi tối Đại phu nhân mới tỉnh lại. Chu đại phu sau khi kiểm tra nói không có gì trở ngại, mọi người mới nhẹ nhàng thở phào.

Sau khi tỉnh lại Đại phu nhân về mặt bị thương. Năm nay bà đã mấy lần phái người đi đến Hổ Khâu tự, nhưng mỗi lần người trở về đều bảo bà chờ một thời gian, bà cũng không nghĩ nhiều, nhưng thật không ngờ tới sự việc lại nghiêm trọng như vậy.

Mất đi trà Hổ Khâu tất nhiên khiến bà đau lòng, mà nghe được tin phương trượng trụ trì đã chết lại càng làm cho bà khổ sở.

Bà nói với Trang Tín Ngạn: “Già Diệp Đại sư lúc còn trẻ từng được phụ thân con cứu giúp vì vậy vẫn khắc trong tâm khảm, sau khi Đại sư lên làm phương trượng trụ trì, nơi trồng trà Hổ Khâu rất hiếm. Đại sư hàng năm đều lưu lại cho chúng ta một ít, có thể nói, nếu không nhờ trà Hổ Khâu này, chúng ta cũng không thể nào giành được địa vị cống thương ở Dương Thành, cũng không dễ dàng trở thành quan trà đứng đầu như vậy. Già Diệp Đại sư đối với Trang phủ chúng ta quả thật là đại ân, không nghĩ tới ân nhân của chúng ta nay cứ nhiên rơi vào kết cục thê thảm như vậy.” Nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Tần Thiên không muốn thấy Đại phu nhân thương tâm, vội vàng an ủi nói: “Phu nhân, đừng khổ sở, Hổ Khâu tự cách nơi đây xa xôi, tin tức cũng không linh thông, nói không chừng trong lúc đó có sai lầm, vẫn nên tìm hiểu đã rồi nói sau.”

Đại phu nhân ngẩng đầu lên, nói: “Người nói đúng, ta muốn tìm hiểu rõ ràng tình huống bên trong, xem ta có thể làm được gì, coi như báo đáp ân tình của Già Diệp Đại sư đối với chúng ta.”

Ngày hôm sau, Đại phu nhân lại phái vài người đặc lực hỏa tốc tiến đến Hổ Khâu tự tìm hiểu sự việc, đồng thời cũng bảo Từ chưởng quỹ và Phùng quản sự nghĩ biện pháp tìm kiếm giống trà mới để làm cống phẩm,

hy vọng có thể mau chóng tìm ra cống trà thay Hồ Khâu, phải bảo toàn địa vị cống trà. Hiện tại Trang phủ vừa mất đi vị trí quan trà, nếu ngay cả cống trà cũng mất nốt, chỉ sợ rất khó đứng vững giữa sự cạnh tranh ào ạt của các trà thương khác.

Thật sự là phong ba này chưa qua, phong ba khác lại tới. Đại phu nhân một mặt chờ tin tức của Hồ Khâu tự, một mặt lo lắng tìm kiếm giống mới để làm cống trà, lòng nóng như lửa đốt, ngày ngày trôi qua áp lực một mặt, đến nỗi phun ra một ngụm máu, thân hình càng ngày càng gầy yếu.

Cũng may Nhị phòng biết cống trà bị mất là sự việc vô cùng quan trọng, nên cũng không gây phiền toái, nếu không Đại phu nhân cũng khó mà có tâm trí lo mọi việc.

Nửa tháng sau, trong mấy người phái đi nghe ngóng tin tức của Hồ Khâu tự, có một người hồi báo, mang về một tin tốt cùng một tin xấu.

Tin tốt chính là hóa ra trụ trì Già Diệp Đại sư vẫn chưa chết, chỉ là bị người khác thổi phồng lên, mà tin xấu chính là, cây trà Hồ Khâu đã bị phá hủy, từ nay về sau, trên đời này không còn trà Hồ Khâu nữa.

Đại phu nhân vừa vui vừa buồn, tâm lao lực quá độ.

Người đó nói: “Nghe nói gây ra sự việc là người có thể lực đến từ kinh thành, ngay cả quan phủ địa phương cũng không dám trực tiếp đối kháng. Hạ nhân tốn không ít bạc mới nghe ngóng được, Già Diệp Đại sư bị bọn họ giam giữ, chịu không ít khổ sở, nhưng mà người kia bỗng nhiên trở về kinh, mấy kẻ tay chân đứng lúc không biết nên xử lý trụ trì đại sư thế nào, hạ nhân đã thương lượng, đối phương nói chỉ cần chúng ta giao ra năm ngàn lượng bạc thì bọn họ sẽ thả Đại sư ra.”

Đại phu nhân không chút do dự, vội vàng gọi Giang quản sự tới, lấy ra năm ngàn lượng bạc, đưa cho người này mang đi, phân phó cần phải mang Già Diệp Đại sư bình an trở ra.

Nhưng chuyện về cống trà lại khiến Đại phu nhân hết đường xoay sở, bởi vì đến tận bây giờ, căn bản vẫn chưa tìm ra giống trà mới nào có thể thay thế trà Hồ Khâu.

“Đại phu nhân, hạ nhân nghe nói Thiên Trì Trà Hành ở Tô Thành đang chuẩn bị mở cửa hàng ở Dương Thành chúng ta.”

Hôm nay, Lưu chương quỹ hướng Đại phu nhân hội báo.

“Thiên Trì?” Đại phu nhân ngẩng đầu lên, trong thần sắc tràn đầy ưu tư: “Chuyện trà Hồ Khâu bị hủy náo động như vậy sao có thể giấu giếm được người khác? Bọn họ nhất định đã thu được tin tức cây trà Hồ Khâu bị hủy. Trà Thiên Trì của bọn họ tuy rằng cũng là cống trà, nhưng cho tới nay đều xếp dưới trà Hồ Khâu của chúng ta, đã sớm không cam lòng. Hiện tại bọn họ muốn thừa dịp thời điểm chúng ta mất đi cống trà mà đoạt lấy sinh ý.”

Một bên Nguyệt Nương vội vàng an ủi nói: “Phu nhân cũng không cần lo lắng quá mức, tuy rằng chúng ta mất đi trà Hồ Khâu, nhưng chúng ta là trụ cột ở Dương Thành nhiều năm như vậy, không thể nói người khác muốn đoạt là có thể đoạt được?”

Đại phu nhân hoàn toàn không lạc quan như vậy: “Thế nhân đều là nịnh nọt, âm lạnh thất thường, lúc đắc thế thì ai cũng bợ đỡ, lúc thất thế ai ai cũng bỏ mặc quay đi. Nay chúng ta đã không còn là quan trà, lại không có cống trà Hồ Khâu, người cảm thấy các thương gia còn có thể nể mặt chúng ta hay sao?”

Loạn trong giấc ngoài, kết quả tệ nhất chỉ sợ ngay cả việc kinh doanh của Trà Hành sẽ phải chấm dứt...

Đại phu nhân hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy ngực ần ần đau.

Bên kia, trong Cúc Hương viện, mấy người Nhị di thái thái đang vì chuyện mất đi cống trà mà lo lắng.

“Đã không có danh hiệu quan trà, lại không có cống trà Hồ Khâu, việc kinh doanh sẽ càng khó khăn!” Trang Tín Xuyên tốt xấu gì cũng đã làm việc ở Trà Hành khá lâu, biết rõ lợi hại của việc mất đi cống trà, “Chưa được bao lâu, Thiên Trì ở Tô Thành đã bắt đầu chuẩn bị cướp đoạt sinh ý của chúng ta, về sau chỉ sợ sẽ càng có nhiều trà thương có cống phẩm tiến vào tranh giành.”

“Nói như vậy, cho dù chúng ta cướp được Trà Hành vào tay, nói không chừng cũng chỉ là cục diện rối rắm?” Nhị di thái thái tuy rằng lợi hại nhưng đối với chuyện làm ăn biết không nhiều lắm, thấy Trang Tín Xuyên vẻ mặt lo âu, lúc này mới ý thức được sự tình nghiêm trọng!

“Ai nha, vậy bạc mượn của phụ thân con phải làm sao bây giờ? Hai ngày trước phụ thân con còn viết thư nhắc tới chuyện này!” Lưu Bích Quân cũng nóng nảy.

Trang Tín Xuyên vừa nghe lời này, dùng sức vỗ lên bàn, cả giận nói: “Người lúc nào cũng chỉ nhớ thương bên ngoại, gả phụ tùy phụ, gả cầu tùy cầu, người phải nhớ kỹ, người hiện tại là người của Trang phủ chúng ta!”

Lưu Bích Quân là thiên kim đại tiểu thư, ở nhà được nuông chiều từ bé, vốn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, nghe thấy lời Trang Tín Xuyên lập tức cũng giận dữ, chỉ vào hần rống giọng nói: “Trang Tín Xuyên, người là kẻ không có lương tâm, chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ nhiều sao? Ta mới gả vào chưa được bao lâu, nhưng mà ta từ bên ngoại đã chuyển về đây bao nhiêu bạc? Ta toàn tâm toàn ý đối với người, vậy còn người, người đối với ta như thế nào? Một bên vừa nói chỉ thích ta, một bên là Linh nhi rồi lại Tần Thiên, người đối với ta ra sao, người nói thật ra đi, người nói thật ra xem nào!” Sau khi nói xong, Lưu Bích Quân khóc lóc, khiến Trang Tín Xuyên vô cùng phiền chán, nhưng bởi vì bạc nhà nàg, lại không dám phát tác.

Nhị di thái thái ở một bên chỉ biết nhìn lo lắng suông, lại không biết nên nói gì, bởi vì chính nhi tử của mình quả thật đã làm ra chuyện không tha thứ được. Nàng ta ngồi ở một bên uống trà đánh mắt về phía Trang Minh Hỉ, bảo nàng nghĩ biện pháp.

Trang Minh Hỉ thở dài, buông chén trà trong tay, bình tâm tĩnh khí nói một câu: “Ca ca, tẩu tử, các người cũng đừng sốt ruột, sự tình vẫn chưa đến mức sơn cùng thủy tận!”

Nghe thấy thế, Lưu Bích Quân lúc này mới ngừng khóc nháo một lần nữa ngồi xuống, lau nước mắt, nói: “Muội đây là có ý gì?”

Trang Minh Hỉ nhìn về phía nàng, mỉm cười: “Tẩu tử, thiên hạ này có mèo nào mà không ăn vụng? Ca ca muội vì sao phải lén lút, còn không phải cố kỵ cảm thụ của tẩu sao? Nay Tần Thiên đã tỏ rõ thái độ, Linh Nhi cũng bị đem bán đi, ca ca cũng biết hối lỗi với tẩu rồi, vẫn luôn nghĩ cách để tẩu vui, tẩu tử nếu không quên được chuyện đã qua, tranh cãi ầm ĩ không ngớt, tổn thương tình cảm vợ chồng, chẳng lẽ tẩu tử có thể sống vui vẻ sao?”

Lưu Bích Quân giật mình, vụng trộm nhìn Trang Tín Xuyên liếc mắt một cái, nói không nên lời.

Trang Minh Hỉ lại nhìn về phía ca ca: “Ca ca, không phải muội nói huynh, huynh cũng nên tu chỉnh đi. Huynh nên cẩn thận nhìn lại, thật tình đối với huynh được mấy người? Chính là người ngồi ở bên cạnh huynh, là tẩu tử đó, huynh muốn gì được nấy, một lòng suy nghĩ cho huynh. Tính ra, tẩu tử mới là người chung thân cả đời đáng giá để huynh tín nhiệm nhất, huynh phải quý trọng, đừng bao giờ chọc tẩu tử tức giận nữa.”

Những lời nói này chạm vào tâm khảm Lưu Bích Quân, nàng mở to mắt nhìn, lệ lại rơi xuống.

Trang Tín Xuyên tất nhiên nghe ra ý muội muội, tương lai hẳn còn phải dựa nhiều vào nhạc gia, đắc tội tẩu tử thật sự không nên, nghĩ vậy, vươn tay cầm lấy tay tẩu tử, ôn nhu nói: “Được rồi, đừng khóc, là do ta không phải, ta để nàng đánh một cái được không?”

Được trượng phu dỗ dành, Lưu Bích Quân sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút.

Nhị di thái thái lại sốt ruột với những lời Trang Minh Hỉ, nàng ta ngồi vào bên cạnh Trang Minh Hỉ, cầm tay nàng nói: “Con gái ngoan, không phải con muốn thừa nước đục thả câu chứ, con nói sự tình còn chưa tới mức sơn cùng thủy tận, chuyện này con có biện pháp gì hay sao!”

“Không phải Hoàng Thượng sang năm sẽ nam tuần đến Dương Thành sao?” Trang Minh Hỉ mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, “Dượng là Tri phủ, Hoàng Thượng ở Dương Thành mọi thứ tất nhiên sẽ do người chuẩn bị rồi.”

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ mở ngăn kéo trên tủ, lấy ra một túi trà ngon, Trang Minh Hỉ bốc lên một ít, để vào lòng bàn tay, lấy tay chỉ vào lá trà này.

“Trên đời này trà ngon không hiếm, chỉ cần chúng ta có thể tìm được một loại trà có đủ sắc hương vị, để Tri phủ đại nhân trình Hoàng Thượng uống thử. Hoàng Thượng chỉ cần phán một câu “Trà ngon”, thì danh hiệu cống trà muốn chạy cũng chạy không thoát. Từ nay về sau, trà dẫn và cống trà đều nằm trong tay chúng ta, Đại nương sẽ không còn vị thế nữa!” Trang Minh Hỉ bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, khiến lá trà trong tay dập nát. Dù là như thế, vẻ mặt vẫn như cũ vẫn đậm phong khinh.

Nhị di thái thái cùng Trang Tín Xuyên lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng không được bao lâu, Trang Tín Xuyên bỗng nhiên lại nhíu mày, “Nhưng ta đi đâu có thể tìm giống trà thay thế trà Hồ Khâu đây, nghe nói Đại nương cũng đang tìm kiếm, mà mãi vẫn chưa tìm ra.”

“Ca ca thật sự hồ đồ rồi!” Trang Minh Hỉ cười nói: “Thứ tốt có đôi khi do thói phồng mà thôi. Trong thiên hạ cống trà đa dạng, chẳng lẽ đều là trà ngon cực phẩm hay sao, người trong hoàng thất chẳng lẽ không thể phân biệt tốt xấu? Chỉ cần có người ở bên cạnh Hoàng Thượng nhiều lời vài câu khen ngon, thói phồng một chút, chỉ cần trà này có chút tiêu chuẩn, Hoàng Thượng mở kim khẩu, thì có thể trở thành cực phẩm trà ngon rồi!”

Trang Tín Xuyên nghe được hai mắt sáng lên, vỗ đùi, “Muội muội nói rất có lý, muốn tìm giống trà có thể thay thế trà Hồ Khâu rất khó, nhưng tìm trà ngon đặc sắc cũng rất dễ dàng! Vì huynh sẽ làm việc này!”

Trang Minh Hỉ đứng dậy, hướng về ca ca trong suốt làm lễ, cười nói: “Muội muội trước chúc ca ca mã đáo thành công, sớm ngày ngồi lên vị trí gia chủ!”

Mà bên kia, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ở phòng chế trà cùng Phùng quản sự, Từ chương quỹ, nghiên cứu các giống trà thu thập mấy ngày nay từ các nơi về.

Đã nếm đủ các loại trà, nhưng mọi người đều liên tục lắc đầu, “Căn bản không thể so sánh với trà Hồ Khâu! Có thể nói cao thấp rất rõ rệt!”

Trang Tín Ngạn nhớ tới một sự kiện, viết xuống giấy: “Phùng sư phó còn nhớ lần trước, có mấy vị công tử từ trên núi hái được giống trà mới nhờ chúng ta hỗ trợ sao chế hay không?”

Chương 93: Phương pháp ứng đối

Phùng sư phó mỗi ngày bận nhiều việc, nhất thời không nghĩ ra. Nhưng Từ chương quỹ bên cạnh lại có phản ứng trước.

“Đại thiếu gia muốn nói tới Tạ công tử hai tháng trước mang bằng hữu Chu công tử đến đây?”

Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn Tần Thiên một cái, sau đó viết nói: “Chính là hắn. Phùng sư phó cảm thấy lá trà mà Chu công tử kia mang tới thế nào?”

Phùng sư phó cau mày cẩn thận hồi tưởng lại, “Hôm đó ta cảm thấy lá trà kia cũng khá ngon, sau khi đã qua sao chế cũng thử uống qua một chén, tuy rằng mùi thơm ngát, nhưng muốn so sánh với trà Hồ Khâu, có vẻ vẫn kém xa. Đừng nói là Hồ Khâu, chỉ cần so với các danh trà khác, tỷ như Vũ Hoa, Nhị Tuyền Ngân Hào, dường như cũng thấp hơn một bậc.”

Trang Tín Ngạn nghe thấy hắn nói như vậy, tay đang cầm bút không khỏi dừng lại, gương mặt lạnh trầm lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Một bên Tần Thiên nhìn thấy, liền viết xuống: “Đại thiếu gia không phải đã nghiên cứu lá trà này sao, có phát hiện gì khác không?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, “Cũng không thể nói rõ có phát hiện điều gì khác hay không, có điều ta cảm thấy, lá trà này mùi thơm ngát như vậy, không nên dùng phương pháp sao chế bình thường, ta cảm thấy có lẽ phương pháp sao chế của ta vẫn chưa đúng?”

“Phương pháp thì đúng rồi!” Phùng sư phó ở một bên lắc đầu, quả quyết nói: “Ta đã sao trà vài thập niên, đặc tính của mỗi một loại trà đều rõ như lòng bàn tay, có thể nói, chỉ cần nhìn lá trà, ta ta lập tức sẽ biết lá trà này nên được sao chế thế nào! Loại trà này nghe nói sinh trưởng cùng chỗ với các loại cây ăn quả, lá trà lây dính mùi hương hoa quả, cho nên lá trà này mới có mùi hương đặc biệt mới mẻ như vậy, nhưng mùi hương này cũng không phải là mùi hương của chính lá trà đó, cho nên trải qua sao chế mới không thể giữ lại nguyên vẹn, đây là vấn đề của bản thân lá trà, không có liên quan đến phương pháp sao chế.”

Nói như vậy dường như cũng có đạo lý, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nhất thời đều không lên tiếng.

“Không bằng ta phái một ít người đi đến các địa phương khác nhìn xem, nói không chừng sẽ có phát hiện mới!” Từ chương quỹ thấy mọi người đều có chút nhụt chí, vội vàng nói.

Phùng sư phó khẽ lay bàn đang đựng đầy lá trà, thở dài, nói: “Hiện tại cũng chỉ biết làm như vậy, Trang phủ chính là thương gia nhân nghĩa ít có. Đại phu nhân lại càng là nữ trung hào kiệt hiếm thấy. Hy vọng ông trời phù hộ để Trà Hành có thể thuận lợi qua một kiếp này.”

Trang Tín Ngạn mặt lộ vẻ ưu sầu.

Mỗi ngày trôi qua, rất nhanh đã tới gần thời điểm cuối năm.

Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, tuyết trắng như lông ngỗng rơi xuống, khiến Dương Thành ngân trang tổ khóa (khắp nơi long lanh như dát bạc) đẹp tuyệt vời. Phủ trạch của Trang gia cũng bị tuyết phủ kín, từ trên nóc nhà, tường vây, trên cây, tuyết đọng nửa thước, mờ mịt một mảnh trắng xóa, khiến Trang phủ vốn không khí ử dột lại tăng thêm một phần lãnh trầm.

Vô luận ở nơi nào của phủ trạch, cũng không thấy nửa điểm hân hoan khi bước sang năm mới. Mỗi người trên mặt đều mang theo sầu khổ, đơn giản là gần một tháng nay, tình trạng kinh doanh của Trà Hành càng ngày càng kém. Công nhân của Trà Hành đều vô công rồi nghề, thậm chí ngay cả nhóm công nhân vận chuyển quanh năm suốt tháng mệt nhọc nhất cũng đều nhàn rỗi ở nhà. Cho dù là ai cũng đều biết đây không phải là tình trạng tốt.

Đại phu nhân bởi vì quá ưu sầu, hơn nửa ngày đi sớm tối về muộn đã bị nhiễm phong hàn, bệnh ở trên giường, mỗi ngày đều phải uống thuốc. Mọi chuyện ở Trà Hành đều giao cho Đại chương quỹ và Trang Tín Ngạn xử lý. Kỳ thật Trà Hành rồi việc như vậy, cũng không có gì nhiều để xử lý.

Hôm nay Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đi đến Trà Hành, thời điểm đi qua kho hàng, phát hiện công nhân đem từng túi lá trà hướng đến kho hàng, mà trong kho hàng đã đầy ắp. Thậm chí còn phải sử dụng đến kho hàng bên ngoài.

Trang Tín Ngạn nhíu mày, nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên hiểu ý, tiến lên xem, gọi quản sự kho hàng tới hỏi: “Sao lại thế này, những túi này không phải nửa tháng trước đã được vận chuyển đi rồi sao?”

Quản sự sau khi chỉ huy công nhân đem bao tải cuối cùng chuyển về, xoay người trở về nhìn Tần Thiên ưu sầu nói: “Mấy túi này đều đã được đóng dấu quan trà, đã được vận chuyển đi, nhưng nửa đường bỗng nhiên bị đổ trở về, bởi vì trên đường nhận được thông báo ý chỉ, quan trà đã trở thành phế thải, đổi thành vận chuyển trà do thương gia thực hiện, quản sự vận chuyển phải người tới báo tin, muốn chúng ta mau chóng giành lấy trà dẫn, nhưng mà...”

Quản sự thở dài, Tần Thiên hiểu được lời hẩn nói, bởi vì Đại phu nhân cùng Nhị phòng giằng co việc người thừa kế, vận chuyển trà của thương gia cũng không còn tranh kịp nữa.

“Trên đường trì hoãn lâu như vậy, quản sự vận chuyển sợ trì hoãn, sông kết băng muốn trở về cũng không được, đành phải mang tất cả một đường hồi phủ.” Quản sự kho hàng tiếp tục nói.

“Nhưng nếu lá trà không được vận chuyển kịp thời, tổn thất chẳng phải rất lớn?” Tần Thiên có chút sốt ruột nói.

Nếu không theo đúng thời hạn vận chuyển lá trà đến, chỉ sợ sẽ phải bồi thường.

“Cô nương, chuyện này cũng là không còn cách nào khác.” Quản sự lắc đầu.

Tần Thiên xoay người đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn, đem tình huống này báo cho hẩn biết, Trang Tín Ngạn đi đến chỗ bao tải trà, ngửa đầu nhìn xung quanh, gương mặt trầm tĩnh lộ ra nét ưu sầu. Hẩn hôm nay mặc một trường bào cấm miên màu lục, bên ngoài khoác áo da lông phi cổn, trên áo khoác có đính rất nhiều lông chim, màu trắng như tuyết, khiến tuần nhan như ngọc của hẩn càng trở nên băng lạnh.

Mấy ngày nay, Trang Tín Ngạn cơ hồ không còn tâm tình đùa giỡn. Toàn bộ tâm tư đều đặt ở Trà Hành, thường thường nửa đêm lo lắng ngủ không yên, mặc dù như vậy, nhưng trước mặt người khác, lại phải giữ

bộ dáng bình tĩnh kia.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, cảm thấy đứa nhỏ này thật sự khiến người khác đau lòng.

Đây cũng không phải nhóm đầu tiên chở trà về, không chỉ đem trở về, còn có kiện hàng vốn nên được vận chuyển ra ngoài lại bởi vì không có trà dẫn mà phải lưu trữ, đều nhồi vào kho hàng của Trà Hành. Bởi vì từ trước tới nay Trà Hành luôn phải giữ danh dự, cho nên Trang Tín Ngạn sau khi bàn với Từ chương quý, phái người đi đến thương gia các nơi thương lượng, kéo dài thời gian giao hàng. Khuyên can mãi, mới có một vài thương gia đồng ý hoãn lại hai tháng, nhưng nhiều thương gia khác đều hủy bỏ giao dịch, ngược lại nhập hàng từ các trà thương khác. Thậm chí còn có một số thương gia hùng hổ muốn đền bù tổn thất.

Cứ tiếp diễn như vậy, Trà Hành chỉ sợ sẽ kiên trì không nổi.

Đang nghĩ ngợi, phía sau bỗng nhiên có thanh âm vang lên: “Vốn sự tình rất đơn giản, nhưng bởi vì một số người tư tâm lại đem sự tình đơn giản biến thành phức tạp!”

Tần Thiên nghe thấy quay đầu nhìn lại, đã thấy Trang Tín Xuyên được một đám người vây quanh đi tới.

Hắn hôm nay mặc trường bào cẩm miên sắc xanh nhạt, viền cổ áo tay áo có đính lông chồn bạc, chỉ vàng chỉ bạc thuê xung quanh, thắt lưng có khảm minh châu, vô cùng đài hoàng phú quý.

Nhưng cũng khiến cho người khác chán ghét, thần sắc trên mặt lại làm cho người ta hận không thể tát hắn một cái.

Hắn chấp tay sau lưng, cười đi tới, dường như việc kho hàng chồng chất lá trà càng nhiều, hắn lại càng cao hứng.

Hắn đứng ở bên cạnh kho hàng, nói với các công nhân vận chuyển: “Các người muốn trách, thì nên trách một vài người quá mức ích kỷ, không muốn buông tay với những thứ vốn không thuộc về mình, cho nên Trà Hành mới xảy ra tai họa lớn như vậy. Nếu không, hiện tại một đám các người cuối năm sẽ có hồng bao, ăn cơm uống rượu! Đâu giống như hiện tại gian nan khổ sở như vậy chứ!”

Trang Tín Ngạn giận tái mặt, đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên.

“Người trừng mắt nhìn ta làm cái gì? Người nghe thấy ta nói cái gì sao?” Trang Tín Xuyên nhìn Trang Tín Ngạn cười ha ha, mấy kẻ chó săn phía sau thấy chủ tử cười cũng không chút kiêng nể gì cười rộ lên.

Các công nhân đều ngừng tay, khấn trương mà tức giận nhìn Trang Tín Xuyên, giận mà không dám nói gì. Nhưng một bên Tần Thiên lại nhin không được lửa giận trong lòng, nằng tiến lên từng bước, cười lạnh nói:

“Nhị thiếu gia không cần phải giấu ngấm hại người, đổi trắng thay đen. Người cho là mọi người đều là kẻ không biết thị phi như người sao? Đại phu nhân chấp chương Trà Hành nhiều năm như vậy, công tư như thế nào cũng không cần phải khoe khoang? Bà trân trọng trà nông, yêu quý tiểu nhị, việc buôn bán cho tới bây giờ đều dựa vào chữ ‘Tín’, người như vậy làm sao có thể bởi vì tâm tư của bản thân mà tổn hại sinh kế của mọi người trong Trà Hành. Nhưng Nhị thiếu gia người, tự cho là không biết sợ hãi, cũng không để ý đến lợi ích Trà Hành, làm ra việc tổn nhân bất lợi, vọng tưởng bức Đại phu nhân đi vào khuôn khổ. Đại phu nhân chính là không muốn Trà Hành lọt vào tay kẻ duy lợi như người, nên mới cứng rắn chống đỡ đến bây giờ!”

Tần Thiên nhìn hắn, vẻ mặt hèn mọn: “Nhị thiếu gia, cái gọi là trời không tuyệt đường người, lão thiên gia sẽ không để gian kế của các người thực hiện được dễ dàng!”

Quản sự kho hàng lúc này cũng đứng ra: “Chúng ta đều hiểu Đại phu nhân, cũng rất tín nhiệm Đại phu nhân, từng ấy năm tới nay, Trà Hành không phải chưa từng gặp nguy cấp, nhưng mặc kệ tình huống như thế nào, Đại phu nhân chưa bao giờ muốn tổn hại chúng ta, cho nên chúng ta cả đời vẫn sẽ đi theo Đại phu nhân! Hơn nữa chúng ta tin tưởng, Đại phu nhân cũng sẽ giống như lúc trước, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thay đổi tình cảnh hiện tại! Mọi người nói có đúng hay không!”

“Đúng, chúng ta đều tín nhiệm Đại phu nhân, chúng ta đều nghe theo Đại phu nhân!”

“Đại phu nhân muốn chúng ta làm như thế nào, chúng ta sẽ làm như thế ấy!”

Các công nhân Trà Hành đều kêu lên, đi đến phía sau Tần Thiên, cảm tức nhìn Trang Tín Xuyên, thanh thế uy hách, so sánh với đoàn người Trang Tín Xuyên lập tức vượt trội.

Trang Tín Xuyên trừng mắt nhìn Tần Thiên, tay cơ hồ chỉ vào chóp mũi nàng, cắn răng nói: “Tần Thiên, người một lần rồi lại một lần đối nghịch với ta, một ngày nào đó người sẽ hối hận!”

Trang Tín Ngạn tiến lên từng bước, vươn tay hất cánh tay hấn đang chỉ vào Tần Thiên, tiếp theo đem Tần Thiên che ở phía sau, mắt lạnh nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên xanh cả mặt, lui hai bước, bật cười: “Được, được, không vận chuyển trà đi được, ta thật muốn nhìn xem các người có thể chống đỡ tới khi nào!”

49. , Chương 094-095

Nói xong xoay người rời đi.

“Tốt lắm, mọi người đều đi làm việc đi!” Quản sự kho hàng hét to vài tiếng, tiếp theo lại nói với Trang Tín Ngạn: “Đại thiếu gia, nhờ người trở về nói cho Đại phu nhân, bảo bà cứ việc an tâm dưỡng bệnh, Trà Hành đã có chúng ta, tuyệt đối sẽ không loạn!”

Tần Thiên viết cho hấn xem, Trang Tín Ngạn vỗ vỗ bả vai quản sự, cười cười.

Quản sự hướng về Trang Tín Ngạn thi lễ, sau đó cũng rời khỏi.

Trang Tín Ngạn xoay người, lại nhìn thấy Tần Thiên phía sau hai mắt sáng lên, khoe miệng mỉm cười, bộ dáng kia, giống như đang cao hứng vì bỗng nhiên nhận được bảo bối gì đó.

“Thiếu gia, chúng ta trở về đi, ta có chuyện muốn bàn với thiếu gia và Đại phu nhân. Ta nghĩ ta đã tìm biện pháp có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt của Trà Hành!”

Tần Thiên viết xong, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười rạng rỡ, lúm đồng tiền hai bên má giống như đóa hoa nở rộ, tươi đẹp khiến hai mắt Trang Tín Ngạn như bị lóa.

Chương 95: Minh sửa sạn đạo, ám độ trần thương

Trang Tín Ngạn đứng lên thi lễ với Tạ Đình Quân , hấn quay đầu nhìn Hải Phú liếc mắt một cái, Hải Phú hiểu ý tiến lên từng bước, chấp tay nói: “Tiểu nhân Hải Phú kính chào Tạ công tử, chúc Tạ công tử năm mới tốt lành.”

Tạ Đình Quân chỉ vào hấn ha ha nở nụ cười hai tiếng, ánh mắt ngạo khí: “Lời này, ta thật sự thích!”

Hải Phú vừa cười vừa nói: “Công tử nhà ta hôm nay đăng môn báỉ phỏng, thứ nhất là muốn chúc mừng năm mới Tạ công tử, thứ nhì là có chuyện muốn thỉnh giáo Tạ công tử.”

“Chuyện gì a?” Tạ Đình Quân cười cười, lại hướng Trang Tín Ngạn ra hiệu mời, “Trang công tử mời ngồi mời ngồi.”

“Trang” công tử... Dòng họ này thật sự rất thích hợp với vị Đại thiếu gia này a ...

Tần Thiên mím miệng cười trộm, lại nghe thấy Tạ công tử nói: “Tần Thiên, lại gặp mặt rồi, lần trước thương thế người có vấn đề gì không?”

Tần Thiên vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tạ Đình Quân đang ngồi ở đối diện nhìn mình cười, hai mắt thâm thúy, như nước giếng, sâu không lường được.

Tuy rằng biết rõ không thể cùng hấn quá mức tiếp cận, nhưng đối phương chủ động hỏi, không trả lời có vẻ không lễ phép, Tần Thiên đành phải tiến lên một bước, vén áo thi lễ, cười nói: “Đa tạ Tạ công tử quan tâm, thương thế của Tần Thiên đã bình phục.”

“Vậy là tốt rồi.” Tạ Đình Quân đứng lên, đến gần hai bước, từ trong lòng lấy ra hai cái hồng bao, “Hôm nay còn chưa đến mười lăm, ta cũng không thể không phát hồng bao a.” Nói xong đi trước đến bên cạnh Hải Phú, đưa cho Hải Phú một cái, Hải Phú cười nhận lấy, nói cảm tạ. Tạ Đình Quân lại xoay người đưa một cái cho Tần Thiên, Tần Thiên thấy Hải Phú nhận, cũng cảm lấy, “Đa tạ Tạ công tử.”

“Tần Thiên cần gì khách khí với ta?” Tạ công tử đứng cách Tần Thiên không xa, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, thanh âm hùng hậu trầm thấp.

Tần Thiên chỉ cảm thấy da đầu run lên, vội vàng xoay người, lui về, đã thấy Trang Tín Ngạn sắc mặt bình tĩnh đang uống trà, Tần Thiên đi đến đứng phía sau hắn.

Tạ công tử một lần nữa trở lại chỗ ngồi, cười nói: “Không biết Trang công tử hôm nay đến có gì chỉ giáo?”

“Tạ công tử, là như vậy, công tử nhà ta muốn hỏi Tạ công tử, lần trước Tạ công tử mang bằng hữu đến Trà Hành chúng ta sao chế trà, bằng hữu của người tìm được lá trà này từ nơi nào vậy?”

Bởi vì không biết địa điểm cụ thể, cho nên Trang Tín Ngạn hôm nay mới đăng môn báo phỏng thăm hỏi, cũng là có việc cầu người, đương nhiên nên đích thân tiến đến mới đúng cấp bậc lễ nghĩa.

“Lá trà lần đó ư?” Tạ công tử nghĩ nghĩ, trả lời: “Bằng hữu ta tìm thấy ở Minh Kính hồ...” Nói tới đây, Tạ công tử bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt liếc trên người Tần Thiên.

Mặc kệ lúc nào khi nhìn thấy nàng, lúc nào nàng cũng có vẻ trắng trong thuần khiết, các nha hoàn bình thường đều cài trâm hoa, đánh phấn điểm son, nhưng trên người nàng cho tới bây giờ đều không dùng những thứ này, tựa như hôm nay nàng cũng chỉ là mặc một kiện viên lĩnh xanh nhạt, trong trắng tú lệ giống như một gốc cây mơn mớn nghênh đón mùa xuân. Mái tóc vấn hai bên đơn giản, không búi cao, đến gần thân thể của nàng cũng không ngửi thấy mùi hương trần tục làm người khác ngấy sợ, chỉ có một mùi hương thơm mát, hơn nữa nàng ánh mắt sáng ngời, tươi cười sáng lạn, tính tình thông minh lanh lẹ, đủ để khiến kẻ phong hoa tuyết nguyệt như hắn động tâm.

Tạ công tử thoáng thay đổi thế ngồi, khớp xương ngón tay vô ý thức vuốt cằm, hần hơi nhú mào, nhìn Trang Tín Ngạn nói: “Nhất thời Tạ mỗ cũng không nhớ nổi địa điểm cụ thể, bất quá Tạ mỗ còn mơ hồ nhớ rõ nên đi đến đó như thế nào, như vậy đi...” Hắn hé miệng nói “Trang công tử chuẩn bị khi nào thì đến đó?”

Hải Phú ở bên cạnh viết xuống những lời này, Trang Tín Ngạn không cần nghĩ ngợi, lập tức viết xuống: “Bởi vì nghe quý hữu nói là trà đó hái vào mùa xuân là tốt nhất, cho nên quyết định tháng tư sẽ xuất phát.”

Tạ công tử cười nói: “Tạ mỗ cùng Trang công tử coi như nhất kiến như cố, tháng tư Tạ mỗ cũng rảnh, Tạ mỗ có thể mang Trang công tử đến đó, đi tới đó Tạ mỗ nhất định có thể nhớ ra địa điểm cụ thể.”

Trang Tín Ngạn vẻ mặt cảm kích: “Tạ công tử là quý nhân sao dám làm phiền công tử?”

“Không có gì, không có gì, mọi người là bằng hữu thôi, Tạ mỗ thích nhất giao kết bằng hữu, chỉ cần Tạ mỗ có thể làm, Tạ mỗ tất nhiên sẽ cố hết sức!” Những lời này Tạ Đình Quân nói vô cùng hào khí!

“Vậy phiền toái Tạ công tử!” Trang Tín Ngạn viết xong, đứng lên chấp tay.

Chờ Trang Tín Ngạn đi rồi, Tạ Đình Quân phân phó tả hữu, “Các người nhớ kỹ cho ta, tháng tư ta đã có việc bận, ta muốn xuất môn một chuyến. Có chuyện gì thì an bài vào trước tháng tư, hoặc là chờ ta trở lại sau đó!”

“Vâng, công tử.” Bên cạnh tùy tùng Lâm Vĩnh trả lời, “Nhưng công tử, năm sau vốn nhiều việc, nếu vậy thời gian này công tử sẽ rất vất vả!”

“Sống không phong lưu uống thiếu niên, vì có thể cùng mỹ nhân thân cận, vất vả một thời gian cũng không sao?” Nói xong, Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng ngẩng đầu lên ha ha cười, nghênh ngang đi vào nội đường.

Lâm Vĩnh đi theo phía sau nói thầm: “Mỹ nhân? Khẩu vị công tử chuyển biến thật nhanh!” Nói xong cười lắc đầu.

Bên này, Trang Tín Ngạn bình tĩnh trở lại phủ, sau đó phân phó Hải Phú, “Lập tức đến Minh Kính hồ quanh đó hỏi thăm một chút, chỗ nào có cây trà trồng xen kẽ với cây ăn quả, tuy rằng sẽ tốn thời gian,

nhưng ta không tin không tìm được chút tin tức gì, phải nhanh một chút, tranh thủ trước tháng ba phải có tin tức, trước hoặc sau tháng ba chúng ta sẽ lên đường, thuận lợi thì tháng tư có thể trở về.”

Tần Thiên ở một bên nhìn thấy, ngạc nhiên nói: “Thiếu gia, không phải nói tháng tư mới xuất phát sao?”

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sắc mặt thật không tốt, “Người muốn đi cùng Tạ Đình Quân đến vậy sao?” Nói xong quăng bút đi, xoay người vào phòng.

“Ai muốn đi cùng Tạ Đình Quân chứ ...” Tần Thiên nhìn bóng dáng của hắn lăm lăm, “Ta không phải chỉ hỏi thôi sao?”

“Hắc hắc, thiếu gia chiêu này cao siêu a!” Hải Phú một bên thu dọn một bên cười: “Minh sửa soạn đạo, âm độ trần thương, khiến Tạ công tử không kịp trở tay a! Tạ công tử kia lắm la lắm lét, vừa thấy đã biết không phải người tốt, Tần Thiên, người hiện tại là nữ nhân của Đại thiếu gia, người nên cẩn thận đừng tiếp cận hắn!” Nói xong lại cười, “Đại thiếu gia tuy rằng nhìn như đối với cái gì cũng đều bất cần, nhưng cho tới nay đối với những gì của mình sẽ bảo vệ đến cùng, tật xấu này có vẻ càng ngày càng nghiêm trọng!” Nói xong ôm giấy bút cười đi ra ngoài.

Tần Thiên nhìn bóng dáng hắn, bĩu môi: “Ai là gì đó của hắn chứ! Không bao lâu sau, ta nhất định có thể làm chủ bản thân, ta muốn gả cho ai thì gả cho người đó, muốn thích ai thì thích người đó, ai cũng không có quyền xen vào!”

Rất nhanh đã đến tháng ba, Hải Phú đã muốn nghe được tin tức về vị trí đại khái của “Dọa sát nhân hương”. Trang Tín Ngạn vì vậy cũng bắt đầu chuẩn bị ra đi, bởi vì không muốn rêu rao quá mức, đồng hành chỉ có Hải Phú và nha hoàn bên người Tần Thiên.

Trước khi đi, Đại phu nhân gọi Trang Tín Ngạn qua, nói với hắn: “Có chuyện trong lòng ta đã nghĩ thật lâu, nhưng vẫn chưa nghĩ cho thoả đáng, nên chưa định nói với con, nhưng mà hiện tại cũng là thời điểm nên nói cho con biết ...” Nói xong bà lôi kéo con ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn hắn ôn nhu nói: “Tín Ngạn, con thành thật nói cho nương, con có thích Tần Thiên ở lại bên cạnh hay không?”

Lúc này, bởi vì Đại phu nhân muốn nói chuyện riêng với Trang Tín Ngạn, nên không lưu lại ai trong phòng, ngay cả Nguyệt Nương cũng đi ra ngoài.

“Cái nha đầu kia tính tình không dịu ngoan, lại không hiểu quy củ, nói nàng hai câu, nàng sẽ không để ý, còn thường xuyên thích tranh luận!” Trang Tín Ngạn mặt bình tĩnh, mím miệng dùng sức viết xuống những lời này, như rất bất mãn.

Sau khi Đại phu nhân xem xong, “Nga” một tiếng, “Xem ra con không thích, quên đi, coi như nương sai, nương sẽ đem nàng trở về bên người, mất một thời gian ta đã tìm được người xứng đôi với nàng, ở Trà Hành có rất nhiều tiểu tử rất được!”

Trang Tín Ngạn vừa nghe lời này, lập tức ngẩng đầu lên nhìn mẫu thân, trong ánh mắt rõ ràng lo lắng, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt bốn cột của mẫu thân, lại cúi đầu, một lát sau, mới viết nói: “Kỳ thật, nàng cũng có rất nhiều ưu việt, nàng vì ta học viết chữ, nàng vì ta làm vớ và bút than, thường thường ở chỗ nhà bếp than củi gần ngõ mất một hai canh giờ, cũng không ngại toàn thân ô bẩn, tìm được than củi thích hợp cao hứng giống như bắt được vàng vậy.”

Hắn viết đến đây, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh, nàng cầm một khúc than củi đèn thui đưa cho hắn xem, cười vô cùng vui vẻ, “Thiếu gia, người xem, chính là loại than củi này, ta còn tưởng rằng đã không còn, không nghĩ tới ta đã tìm được rồi, thật sự là không dễ dàng a!” Lúc ấy mặt của nàng đen nhem, trên người cũng đen nhem nhưng hắn lại cảm thấy khi đó nàng cũng rất dễ nhìn.

Nghĩ đến đó, Trang Tín Ngạn kìm lòng không được bật cười, lúc hạ bút cũng nhu hòa hơn: “Nếu điều nàng đi, người khác còn tưởng rằng nàng làm việc không tốt, đối với nàng cũng không có lợi, nếu là nha đầu được yêu thích, không nên ép buộc, để nàng ở lại bên kia đi.”

Đại phu nhân xem xong, buồn cười.

“Tín Ngạn, ta đem nàng cho con, cũng không phải thật sự để nàng trở thành nha hoàn thông phòng, như vậy sẽ mai một tài năng của nàng! Ta nói với con, những lời ta nói kể tiếp con nhất định phải hiểu kỹ ...”

Đại phu nhân lôi kéo tay Trang Tín Ngạn, gần từng tiếng rành mạch đem ý tứ của mình nói ra.

Sau khi nói xong với Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân lại gọi Tần Thiên tiến vào.

Tần Thiên tiến vào, nhìn kỹ sắc mặt Đại phu nhân, thấy bà tuy rằng vẫn gầy yếu, nhưng khí sắc rõ ràng tốt hơn nhiều.

“Phu nhân tuy rằng đã khỏe hơn nhưng vẫn nên nghỉ ngơi cho thật tốt, chuyện ở Trà Hành để mấy người Từ chương quỹ quan tâm đi.” Tần Thiên cười nói với Đại phu nhân.

“Trà Hành hiện tại cũng không có việc gì, trà xuân cùng trà dẫn cũng chưa quyết định được.” Đại phu nhân thản nhiên cười nói.

“Phu nhân đừng lo lắng, đợi Đại thiếu gia nghiên cứu cách sao chế giống trà mới, mọi việc sẽ có biến chuyển tốt.”

Đại phu nhân lôi kéo tay nàng, cười nói: “Tần Thiên, lần này đi, ngươi phải chiều cố Đại thiếu gia thật tốt. Nếu Tín Ngạn thật sự thành công, phu nhân sẽ coi như ngươi có công lớn nhất, đến lúc đó sẽ thưởng lớn!” Đại phu nhân nhìn nàng ý vị thâm trường nói.

Tần Thiên nhân tình sáng lên, tận dụng thời cơ.

“Phu nhân, phần thưởng này bản thân Tần Thiên có thể nói ra ý muốn không?”

Đại phu nhân giật mình, cười nói: “Ngươi muốn thưởng gì?”

Tần Thiên nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn nên chờ sự việc thành công rồi nói sau có vẻ sẽ tốt hơn, “Chờ sự thành công rồi Tần Thiên sẽ nói sau, Tần Thiên cũng không phải người có lòng tham!” Nàng sẽ không dùng công phu sư tử ngọam, để Đại phu nhân yên tâm.

“Tốt lắm, đến lúc đó nói sau, tóm lại, phu nhân tuyệt không bạc đãi ngươi.” Đại phu nhân cũng không để ở trong lòng, bởi vì bà cảm thấy, bà thưởng cho Tần Thiên, nhất định so với suy nghĩ của Tần Thiên sẽ còn lớn hơn, nhiều hơn, hoàn toàn nằm ngoài ý muốn của nàng.

Đợi cho Tần Thiên sau khi rời khỏi, Nguyệt Nương đi đến, thật cẩn thận nâng Đại phu nhân dậy: “Phu nhân, chuyện về mất thật sự không nói với Đại thiếu gia bọn họ?”

“Có gì đâu mà nói, ” Đại phu nhân sắc mặt bình tĩnh, “Ta cũng không mù. Không chỉ bọn hắn, ai cũng đều không thể nói. Phải cố gắng chờ đến khi Tín Ngạn thắng lợi trở về. Lần này mà không được, có lẽ thật sự chỉ có thể chấm dứt Trà Hành ...”

Đại phu nhân cười nhẹ.

Chương 94: Giác ngộ

Hai người trở lại Thanh Âm viện, vừa mới đến cửa, Lam Sơn đã tiến ra nghênh đón: “Hôm nay sao hai người trở về sớm vậy?”

Tần Thiên cười nói: “Chúng ta có chuyện muốn bàn với phu nhân, phu nhân đã tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi, Từ chương quỹ, Vương chương quỹ và Giang quân sự cũng vừa mới đến, hiện tại đang cùng Đại phu nhân nói chuyện.” Lam Sơn vừa nói vừa vén rèm cửa lên.

Tần Thiên vừa theo Trang Tín Ngạn đi vào, thì cả người cảm nhận được sự ấm áp, trong không khí mùi đàn hương và mùi thuốc trộn lẫn pha tạp. Tiến vào giữa phòng, liền thấy Đại phu nhân đang ngồi dựa vào đầu giường, Từ chương quỹ, Vương chương quỹ và Giang quân sự ngồi ở một bên, trong phòng có đặt một ấm lô bát bảo kim liên, bên trong thỉnh thoảng phát ra tia sáng loe loe.

Nguyệt Nương thấy bọn họ tiến vào, vội vàng sai nha hoàn lấy ghế để Trang Tín Ngạn ngồi xuống. Lại bảo người đưa trà nóng lên cho bọn họ uống cho ấm người.

“Các người lúc này sao lại đến đây?” Đại phu nhân tựa vào đầu giường hữu khí vô lực nói. Trong khoảng thời gian này sức khỏe bà không được tốt lắm, mặt gầy đi nhiều, hai mắt cũng không còn thần thái tinh

anh như mọi khi. Bất quá cũng may Chu đại phu đã nói, bệnh của Đại phu nhân cũng không có gì trở ngại, chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏe lại.

Bên cạnh Từ chương quý, Vương chương quý và Giang quân sự có lẽ vì tình hình của Trà Hành nên cũng không có tinh thần.

“Phu nhân, ta bỗng nhiên nghĩ ra một biện pháp có thể giải quyết khốn cực trước mắt, cho nên mới đến đây bàn với người.” Tần Thiên nhìn phu nhân nhẹ giọng nói.

Đại phu nhân cùng Từ chương quý, Vương chương quý và Giang quân sự nghe được lời này lập tức khởi sắc, Đại phu nhân ngồi thẳng thân mình, nói: “Ta vừa mới nghe Từ chương quý nói lại có kiện hàng vận chuyển trở về, đang lo lắng, người mau nói, người có biện pháp gì giải quyết?”

Tần Thiên không chỉ một lần đưa ra đề nghị hay, lại biết nàng xưa nay ỷ trọng, nếu không nắm chắc tuyệt sẽ không nói ra, Đại phu nhân rất chờ mong nàng có thể nghĩ ra biện pháp thật tốt.

Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên lắng lắng nhìn Tần Thiên, rất ngạc nhiên khi thấy cái đầu nhỏ kia của nàng rốt cuộc đã nghĩ ra ý kiến gì hay ho.

“Phu nhân, mùa đông đúng là mùa uống trà, hiện tại đem bán đều là trà mùa hạ và mùa thu, Thịnh Thế chúng ta ở toàn bộ khu vực phía nam cũng được cho là đại thương gia trong việc chế trà. Vậy ở Trà Hành, số lượng lá trà được lưu trữ hẳn cũng khá nhiều!” Tần Thiên nhìn Đại phu nhân chậm rãi nói.

Trang Tín Ngạn nghe đến đó, lập tức hiểu được ý tứ của nàng, rồi chợt có cảm giác giác ngộ, lúc trước mọi người, bao gồm bản thân đều chui vào một cái ngõ cụt ! Kỳ thật rất nhiều việc cũng không phải chỉ cần một loại phương pháp giải quyết.

“Đại phu nhân, hàng năm cả nước chế trà số lượng có hạn, trong đó Thịnh Thế chúng ta chiếm số lượng không nhỏ, nay lá trà của chúng ta vận chuyển không được, chẳng phải rất nhiều thương gia địa phương sẽ thiếu hàng hóa? Nếu phái người đi ra ngoài hỏi thăm một chút, nói không chừng hiện tại lá trà đều đang tăng giá!”

Đại phu nhân cùng Từ chương quý hai mắt sáng ngời, đã hiểu ra một chút.

Tần Thiên tiếp tục cười nói: “Chúng ta đang buồn rầu vì lá trà không được vận chuyển đi, nói không chừng Trà Hành khác cũng đang phát rầu vì không có lá trà để bán, cũng sẽ không kiếm được bao nhiêu bạc! Bọn họ không có lá trà nhưng chúng ta có, chúng ta không có trà dẫn bọn họ lại có, chẳng phải đôi bên đều có thể hợp tác hay sao?”

“Tiểu cô nương rất thông minh!” Từ chương quý cười to hai tiếng, kích động đứng lên, “Không sai, không sai, chúng ta có thể đem lá trà ở kho hàng bán cho các Trà Hành khác, có thể trước đó ký hiệp nghị với bọn họ, trước hết phải bán cho thương gia đã ước định với chúng ta, tuy rằng sẽ có chút tổn thất, nhưng so với việc thất tín với khách nhân vẫn tốt hơn rất nhiều!”

Wang chương quý cũng cười nói: “Chỉ cần đem các khoản tính toán rõ ràng, cũng chưa chắc sẽ có tổn thất, cùng lắm thì kiếm ít bạc đi một chút thôi!”

“Không sai, đó là một biện pháp hay! Tối thiểu có thể giải quyết vấn đề trước mắt!” Nói xong, bà ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, hỏi: “Tín Ngạn, con thấy thế nào?”

Bên kia Hải Phú đã hầu hạ thu xếp giấy bút, Trang Tín Ngạn trên giấy viết xuống: “Con cho rằng biện pháp này rất tốt!” Viết xong, ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, Tần Thiên tiếp xúc với ánh mắt hẳn thì cười cười. Không thể tưởng được Trang Tín Ngạn thế lại phá lệ cũng đối với nàng cười cười, khiến Tần Thiên luôn luôn bị vắng vẻ bỗng có cảm giác “Thụ sủng nhược kinh” .

Đại phu nhân lúc này trên mặt cũng khôi phục chút thần thái, cười nói: “Tốt, tốt, chuyện này cứ quyết định như vậy, mọi người nên nhanh chân nhanh tay giải quyết, ta cũng không tin ông trời thật sự khiến Trang phủ chúng ta lâm vào tuyệt lộ!”

Các chương quý cùng Giang quân sự lĩnh mệnh kích động rời khỏi. Chờ bọn họ đi rồi, Nguyệt Nương đi đến bên cạnh Đại phu nhân, nhìn Tần Thiên cười nói: “Lại nói tiếp, Tần Thiên thật đúng là phúc tinh của Trang phủ chúng ta! Mấy chuyện gian nan dường như chỉ cần có nàng đều có thể chuyển biến!”

Tần Thiên ngưng ngưng cười cười: “Nguyệt Nương quá khen nô tỳ rồi, nô tỳ thân là người Trang phủ, đương nhiên nên hết sức tận tâm vì Trang phủ, chỉ hy vọng biện pháp này thực sự hữu dụng.”

“Đúng, người chính là người của Trang phủ chúng ta!” Đại phu nhân bắt lấy tay nàng, lực đạo hơi mạnh, thanh âm chân thành như đang phát ra lời thề, “Tần Thiên, ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi!” Nói xong, lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn ngồi một bên, trong lòng càng ngày càng cảm thấy quyết định của mình chính xác vô cùng.

Đại phu nhân nói không bạc đãi, Tần Thiên cũng hiểu được là có ý tứ gì, đại khái sau này sẽ cho nàng một danh phận thiếp thất, khiến nàng có thể sống yên vui thoải mái ở Trang phủ, điều này đối với một nha hoàn mà nói, thật sự đúng là có phúc khí.

Tần Thiên hé miệng cười cười, cũng không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, nếu biện pháp của mình thật sự có thể giải quyết vấn đề hiện tại của Trà Hành, có thể sẽ được xem là có công trạng lớn nhất? Đến lúc đó mình đưa ra yêu cầu chuộc thân hẳn cũng không tính là quá đáng đi! Tuy rằng thực cảm kích phu nhân đối với nàng rất tốt, nhưng nàng cũng không muốn trở thành tiểu lão bà của con bà a.

Đối với việc chuộc thân, đối với nguyện vọng được tự do, Tần Thiên chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ.

Phía sau, Hải Phú bỗng nhiên đem lời của Trang Tín Ngạn viết xuống: “Đầu xuân sang năm, con muốn xuất môn một chuyến.”

“Xuất môn?” Đại phu nhân ngạc nhiên nói, “Đi nơi nào?” Nói xong lại nhìn về phía Tần Thiên.

Tần Thiên vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ nàng cũng không biết, Trang Tín Ngạn chưa bao giờ cùng nàng đề cập qua việc này.

“Con muốn đi đến một chỗ, nơi đó có giống trà con cảm thấy có hi vọng!”

Tần Thiên lập tức hiểu được ý tứ của hắn, “Đại thiếu gia nói chính là lá trà mà bằng hữu của Tà công tử mang về, nhưng Phùng sư phó không phải đã nói, giống trà này cũng không thể thay thế trà Hồ Khâu sao?”

“Ta nhớ Chu công tử nói qua, lá trà này hái vào mùa xuân mới tốt nhất, ta muốn đầu xuân tự mình đến đó xem, ở lại địa phương đó một thời gian, cẩn thận nghiên cứu phương pháp sao chế”. Trang Tín Ngạn ngừng bút một chút, rồi lại viết nói: “Nếu có thể có tận mắt nhìn thấy lá trà có mùi hương hoa quả này, nhất định phải có biện pháp đem mùi hương hoa quả này được giữ lại trọn vẹn, phương pháp không phải không có, có điều chúng ta còn chưa tìm ra được thôi, chỉ cần có thể tìm được phương pháp sao chế chính xác, ta cảm thấy, lá trà này so với trà Hồ Khâu không hề thua kém!”

“Hơn nữa...” Trang Tín Ngạn ngưng thần tĩnh khí, hạ bút như bay, “Chúng ta hợp tác với các Trà Hành khác cũng sẽ không được lâu dài...”

“Không sai, ” Đại phu nhân gật đầu: “Không được bao lâu, Tri phủ đại nhân sẽ thu được tin tức, hẳn chỉ cần thoáng nói một hai câu, gây khó khăn trong việc vận chuyển trà, sẽ không còn Trà Hành nào dám cùng ta hợp tác nữa...”

“Cho nên, có thể tìm được công trà thay thế trà Hồ Khâu mới là mấu chốt, chỉ cần chúng ta có thể tìm ra giống trà này, lại nghĩ biện pháp ở thời điểm Hoàng Thượng đến Dương Thành dâng lên, đoạt lấy danh hiệu cống thương sẽ không hề khó khăn. Đến lúc đó, Tri phủ đại nhân muốn gây khó dễ cũng không được!” Viết đến đây, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, lại viết xuống: “Nếu thành công, những điều này đều hoàn toàn thuộc về chúng ta, không ai có thể chiếm đoạt!”

Việc cùng các Trà Hành khác hợp tác tiến hành thật sự thuận lợi. Từ chương quỹ thân là Thịnh Thế Đại chương quỹ, đối với các Trà Hành khác cũng có quan hệ, vì vậy việc liên lạc cũng không khó khăn. Đúng như lời Tần Thiên nói, bởi vì Thịnh Thế có một số lớn lá trà không thể vận chuyển ra ngoài, khiến thị trường thiếu thốn hàng hóa, lá trà bị tăng giá. Có Trà Hành còn không có trà để bán. Mà Thịnh Thế có một số lượng lớn lá trà chất lượng tốt hoàn toàn đáp ứng với nhu cầu cấp bách của các Trà Hành khác. Như thế đôi bên cùng có lợi, tất nhiên là hợp tác nhịp nhàng.

Tránh cho đêm dài lắm mộng, Từ chương quỹ lấy tốc độ nhanh nhất ký nên hiệp nghị, lại không muốn kinh động Nhị phòng, kinh động quan phủ, Từ chương quỹ chỉ dùng thời gian một buổi tối vụng trộm vận chuyển,

đến lúc Nhị phòng biết được tin tức, hàng tồn trữ của Thịnh Thế đã bán đi hơn phân nửa, chẳng những đúng hạn giao cho khách nhân, bảo đảm danh dự, lại kiếm được bạc, công nhân cũng nhận được hồng bao mừng năm mới. Vì thế, cửa ải cuối năm này so với trong tưởng tượng càng náo nhiệt cùng khoái hoạt. Đại phu nhân cũng bởi vì tinh thần thoải mái hơn, thân thể cũng có chuyển biến tốt.

Đợi đến lúc Hồ đại nhân thu được tin tức, âm thầm cảnh cáo các Trà Hành khác trong Dương Thành không được cùng Thịnh Thế hợp tác đã là sau tết âm lịch. Sang đầu xuân, lại thu được trà mới, không cần quá lo lắng về vấn đề thiếu hàng, các Trà Hành trong Dương Thành tất nhiên sẽ không vì Thịnh Thế mà đắc tội với Hồ đại nhân.

Tuy rằng phương pháp này đã giải quyết được vấn đề, nhưng vẫn phải đi thu mua trà mới. Đại phu nhân phái quân sự thu trà liên lạc với các trà nông, để sớm thu được chè tươi, sau mới biết được, bởi vì quan trà bị hủy bỏ, thương trà phát lên, các trà thương vì cướp đoạt trà mới, đề cao giá, cạnh tranh lẫn nhau, giá của chè tươi vì vậy tăng lên ba lần. Ngay cả như vậy cạnh tranh vẫn rất kịch liệt. Cũng may Đại phu nhân luôn luôn lương thiện, trong lòng trà nông rất có phân lượng, rất nhiều trà nông đều lưu lá trà lại cho Đại phu nhân mà không muốn bán cho những người khác. Đại phu nhân cảm kích ý tốt của bọn họ, cũng chủ động cạnh tranh như các Trà Hành khác, tăng giá lên ba lần, không để bọn họ chịu thiệt.

**

50. , Chương 096-097

Mùng mười tháng giêng, Tạ gia ở phía đông thành.

Tần Thiên đứng ở phía sau Trang Tín Ngạn, nhìn chung quanh đại sảnh Tạ gia mặc sức hoa lệ, gia cụ toàn làm bằng gỗ tử đàn, danh gia tranh chữ, cực phẩm hoa lan, khắp nơi đều hiển lộ sự phú quý của Tạ gia.

Tần Thiên nhìn không được trong lòng cảm khái, đây mới là cuộc sống hủ bại của các nhà tư bản a...

Đang nghĩ ngợi, liền thấy Tạ Đình Quân có mấy hạ nhân vây quanh từ bên trong cười đi ra. Hắn mặc cẩm y miên bào màu đen tuyền, trên cổ áo phủ lông hồ ly, tay áo cũng phủ một lớp lông hồ ly dày chừng nửa thước. Da lông dày nặng màu sắc thâm trầm cũng chỉ người có thân hình cao lớn khôi ngô mới có thể mặc mà quý khí như vậy.

Tạ Đình Quân sau khi vào cửa thấy Trang Tín Ngạn liền cười to hai tiếng, thanh âm hào sảng tùy ý, “Ngọn gió nào đã đem Trang Đại công tử thổi tới đây vậy, thật sự là khách quý khách quý, Tạ mỗ thật vinh hạnh a!”

Nói xong, ánh mắt lướt qua Trang Tín Ngạn hướng phía sau hắn nhìn Tần Thiên một chút.

Chương 96: Mặc quần áo cho Đại thiếu gia

Tại Minh huyện gần Minh Kính hồ có một ngọn Động Đình sơn. Phía đông của Động Đình Sơn trông tựa như một chiếc thuyền to bị lật úp dựa vào vào Minh Kính hồ. Phía tây của Động Đình sơn là một núi nhỏ sừng sững trong hồ lớn. Mà giống trà “Dọa sát nhân hương” sinh trưởng tại khu vực Động Đình này.

Cũng là mục đích mà Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đến đây.

Từ Dương Thành đến Động Đình sơn theo đường lớn đại khái mất hai ngày lộ trình, nhưng nếu cưỡi ngựa đi đường tắt thì chỉ mất có nửa ngày mà thôi.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xe ngựa đi đường lớn đến Minh huyện, Hải Phú là xa phu, ngồi ở bên ngoài.

Dọc theo đường đi, Tần Thiên ngồi ở một bên, từ cửa kính xe thưởng thức phong cảnh tuyệt đẹp ở bên ngoài, lại cảm giác được ánh mắt quái dị của Trang Tín Ngạn bên cạnh, cảm giác này thật giống như hắn nắm giữ một bí mật gì đó mà nàng không biết, một người vụng trộm nhìn, một người vụng trộm liếc. Lúc

nàng nhìn qua, hần lại quay đầu đi, nhìn về phía bên ngoài, khóe miệng hơi mím có chút giống như vô ý cười. Lúc này Trang Tín Ngạn cũng không giống lúc vì Trà Hành lo lắng mà gương mặt lãnh trầm, ngưng trọng, hiện giờ lại có vẻ mặt thanh niên đơn thuần cùng phấn chấn.

Nhưng biến hóa này lại khiến Tần Thiên trong lòng sợ hãi, khác thường tất có điều kỳ dị a...

Lúc này, thanh âm của Hải Phú truyền tới.

“Tần Thiên, người hỏi thiếu gia, hiện tại đã là buổi trưa có muốn nghỉ ngơi ăn chút gì, rồi mới đi tiếp hay không?”

Tần Thiên đem ý Hải Phú truyền đạt cho Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn gật gật đầu.

Hải Phú dừng xe ngựa ở ven đường. Tần Thiên lấy từ trong túi ra lương khô, nước, thịt khô, từng bánh, hoa quả linh tinh, lấy chút thịt, lương khô và nước đưa cho Hải Phú, từng bánh đưa cho Trang Tín Ngạn.

Từng bánh là điểm tâm cực kỳ tinh xảo, cũng là thứ Trang Tín Ngạn thích nhất, số lượng mang theo có hạn, cho nên Tần Thiên chỉ biết nhìn mà nuốt nước miếng, cũng đành để dành ột mình Trang Tín Ngạn ăn.

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn khoát tay, chỉ vào lương khô trong tay nàng.

“Thiếu gia muốn ăn lương khô sao? Không phải luôn ngại nó thô ráp, không thích ăn sao?” Tần Thiên nhìn lương khô cầm trong tay đang định ăn, nhất thời có chút không rõ.

Thấy Trang Tín Ngạn mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, vội vàng đưa qua. Trang Tín Ngạn tiếp nhận, lại chỉ vào từng bánh, ý bảo nàng ăn.

“Cho ta ăn?” Tần Thiên hai mắt sáng lên, một bên lấy từng bánh, một bên lẩm bẩm, “Hôm nay có chuyện gì xảy ra đây? Có từng bánh không ăn lại ăn lương khô? Chẳng lẽ khẩu vị thay đổi? Đúng lúc người không thích ăn thì để ta ăn!”

Nàng ngồi xuống, cắn một ngụm từng bánh, từng bánh vừa vào miệng, một hương vị ngọt ngào thấm thẳng vào tâm can, mỹ vị không nói nên lời, khiến Tần Thiên ăn thật sự vui vẻ. Nói thật, sau khi đi vào cổ đại, ích lợi duy nhất chính là có thể thường xuyên ăn được món ngon, mà đầu bếp của Trang phủ cũng thật sự rất khéo tay!

Bên này, Trang Tín Ngạn lặng lẽ nhìn nàng liếc mắt một cái, thấy nàng lộ ra bộ dáng giống như con mèo nhỏ thỏa mãn tươi cười, trong lòng giống như bị móng vuốt mèo gãi gãi, tê tê ngứa ngứa.

Hần há mồm cắn một ngụm lương khô, vừa vào miệng, mắt lập tức nheo lại.

Hần cúi đầu nhìn lương khô trong tay, sao lại cứng rắn như vậy chứ? Răng đau quá! Đây là cái gì đây!

Hần hận không thể ném lương khô đang cầm trong tay đi, ngẩng đầu đã thấy Tần Thiên tò mò nhìn hần, ánh mắt liếc qua, tựa như nói, người sao không ăn tiếp?

Không có biện pháp, đành phải đem lương khô đặt lên miệng, dùng sức cắn một ngụm, cơ bắp bên miệng cơ hồ run rẩy.

Hần miễn cưỡng làm bộ như bình tĩnh, một ngụm một ngụm nhấm nuốt lương khô trong miệng, chỉ cảm thấy cứng rắn như tảng đá, dù thế nào cũng đều nuốt không trôi, khiến hần cắn đến đau cả răng.

Trong lòng thầm mắng, lương khô này chẳng lẽ là tảng đá biến thành...

Đam lao phải theo lao, chỉ đành cứng rắn chống đỡ.

Bên cạnh Tần Thiên thấy hần khóe mắt giật giật, làm sao không biết chuyện gì xảy ra, nàng hé miệng cười, đem nước qua, đồng thời lẩm bẩm: “Thời tiết lạnh như thế, ăn lương khô không cứng mới là lạ, cũng không biết bỗng nhiên hứng thú cái gì, lại muốn ăn lương khô! Thứ này làm sao người có thể ăn quen chứ ...”

Trang Tín Ngạn có chút xấu hổ, nhưng mặt không chút thay đổi vươn tay tiếp nhận, nước uống đựng trong bình giữ nhiệt, còn có chút ấm nóng, Trang Tín Ngạn uống một hớp lớn, nhưng bởi vì nuốt quá mau, lập tức bị nghẹn.

Mặt của hắn bỗng nhiên đỏ bừng, hai mắt trừng to, tay dùng sức vuốt ngực.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn thấy, cũng nóng nảy, vội vàng qua giúp đỡ hắn dầm lưng vuốt ngực. Trang Tín Ngạn bị nghẹn nước mắt đều chảy ra, phồng mang trợn má, hình tượng đều bị hủy hoại...

Sau một lúc uống nước, được dầm lưng vuốt ngực, Trang Tín Ngạn cuối cùng cũng thoát nạn.

Hắn thở phà phò, hai mắt dầm dẫm, trên trán đỏ đầy mồ hôi.

Tần Thiên biết mình không nên cười, nhưng không biết vì sao, ý cười không thể nhịn được, nằng mím nhanh miệng, đến mức mặt đỏ bừng.

“Thiếu gia, người nên ăn từng bánh đi.” Tần Thiên lấy một khối từng bánh đưa cho hắn.

Trang Tín Ngạn quay đầu, thấy vẻ mặt của nàng, không nhịn được, lập tức mặt đỏ bừng, ngay cả lỗ tai, cổ đều đỏ, hắn ném lương khô trong tay, lại bắt lấy từng bánh trong tay nàng, đứng lên lao ra ngoài xe ngựa.

Hải Phú ngồi ngoài xe thấy hắn đi ra, hỏi: “Thiếu gia, sao người lại đi ra, bên ngoài gió lớn lắm.” Dừng lại một chút, còn hỏi: “Ăn lương khô không?”

Tiếp theo liền nghe thấy thanh âm một vật nặng rơi xuống đất.

Ngồi ở trong xe Tần Thiên rốt cuộc nhịn không được, ôm bụng cười ha ha, cười đến thắt cả ruột.

Sau khi cười một lúc, nàng lại ăn nốt từng bánh cầm trong tay, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ.

Chẳng lẽ hắn cố ý để từng bánh lại ỉn ăn?

Lập tức cười lắc đầu, làm sao có thể? Tần Thiên, người có cần tự kỷ như vậy không a...

Sau đó, toàn bộ buổi chiều, Trang Tín Ngạn ngồi bên trong xe giữ nguyên tư thế, không liếc nhìn nàng lấy một cái. Tần Thiên biết hắn da mặt mỏng, cũng không để ý tới hắn.

Đến lúc trời tối, bọn họ dừng chân nghỉ ngơi tại một khách điểm.

Bọn họ dùng cơm chiều ở khách điểm, lại bảo chuẩn bị hai gian phòng, Hải Phú một gian, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn một gian. Vốn Tần Thiên nghĩ xuất môn ra ngoài, bản thân có thể ở một mình một gian hay không, miễn cho người khác có cái nhìn không tốt. Nhưng không nghĩ tới Trang Tín Ngạn không hề có ý tứ này, lúc chuẩn bị lên phòng trực tiếp sai nàng mang đồ cùng hắn theo vào phòng.

Tần Thiên không có cách nào, đành phải mang đồ đi theo Trang Tín Ngạn ở trước mắt bao người vào cùng một gian phòng, cũng may mọi người không có ánh mắt gì khác thường.

Phòng rất đơn giản, có một cái giường, một cái bàn, và một chiếc ghế dài. Tần Thiên đành phải mượn chủ quán chăn đệm để phủ lên ghế dài đối phó qua một đêm.

Cả đêm bình an vô sự, Trang Tín Ngạn không gọi nàng một lần nào. Nhưng đến buổi sáng, liền xuất hiện vấn đề.

Đây là vấn đề mà Tần Thiên vẫn xem nhẹ.

Bích Liên không đi cùng, về sau việc thay quần áo cho Trang Tín Ngạn không phải là việc của mình sao? Trang Tín Ngạn mặc quần áo yêu cầu rất cao a, vừa phải ăn mặc chỉnh tề, vừa phải không đụng vào người hắn, nhớ rõ có một lần Bích Liên không cẩn thận đụng vào cổ của hắn, hắn lập tức bắn ánh mắt sắc như đao qua, hù dọa Bích Liên nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu lên.

Lúc này Trang Tín Ngạn đứng thẳng tắp, hơi hơi mở ra hai tay, khuôn mặt lạnh lùng nhìn Tần Thiên đứng cách đó không xa cầm quần áo còn đang ngăn người. Hắn không khỏi hờn giận khẽ nhíu mày.

Tần Thiên nhìn thấy, đành phải kiên trì đi qua, thật cẩn thận mặc cho hắn miên bào nguyệt sắc, cái này không khó, nhưng mà kế tiếp là đeo đai lưng...

Tần Thiên cầm đai lưng phỉ thúy hoa văn thanh từng cách hắn một thước thì dừng lại, sau đó nghiêng người, hai tay vòng qua lưng áo hắn, từ phía sau đem đai lưng ra phía trước, tư thế này giống như đang ôm hắn vậy...

Tần Thiên có điểm dở khó đỡ cười.

Với tư thế này, nàng không thể tránh việc tới gần hắn, mặt cơ hồ chạm vào trên ngực hắn. Tần Thiên có chút khấn trương giữ cứng cổ không để mình tiếp cận hắn, tư thế có chút không được tự nhiên, cũng có chút khó chịu, mà không biết bởi vì khấn trương hay vì không thuần thực, đai lưng nửa ngày cũng đeo chưa xong. Trang Tín Ngạn không kiên nhẫn thở dài một hơi, điều này khiến Tần Thiên vốn đang sốt ruột càng luống cuống tay chân, không nghĩ tới, dưới chân không đứng vững, cả người đều ngã vào trong lòng hắn.

Sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Trang Tín Ngạn theo bản năng vươn tay đỡ lấy nàng, vì thế tư thế... vô cùng ái muội ...

Bởi vì đai lưng chưa thắt xong, miên bào mở ra, một bên mặt của Tần Thiên dán vào trên ngực hắn, chỉ cách một tầng trung y mỏng manh, nhiệt độ cơ thể hắn xuyên thấu qua trung y từng đợt truyền đến trên mặt nàng, như lửa nóng hừng hực, khiến cho hai má nàng cũng bị hun nóng.

Ngực hắn rộng rãi mà rắn chắc, trong lồng ngực dường như có thanh âm âm vang, lại giống như có người ở bên trong điên cuồng đánh một hồi trống.

“Thùng thùng thùng” “Thùng thùng thùng” thanh âm mạnh mẽ mà hữu lực, giống như lực rung động, chấn đắc khiến nàng ngay cả hô hấp cũng có chút không thông.

Nàng theo bản năng đã muốn đẩy hắn ra, nhưng không nghĩ tới hai tay của hắn lại đặt lên lưng của nàng, không nhúc nhích, giống như bị hóa đá, lại cảm giác thấy thân thể hắn, giống như đang bị đông cứng lại vậy.

Xong rồi, Tần Thiên âm thầm kêu khổ, cái cảm giác này thật không tự nhiên, Đại thiếu gia sẽ lại nhăn mặt với nàng đây ...

Nàng lại dùng lực đẩy, lúc này mới đẩy được hắn ra, ngẩng đầu nhìn hắn, đã thấy vẻ mặt hắn phức tạp khó phân biệt, môi mím, mặt cứng đờ, không biết là tức giận hay là phẫn nộ. Hắn cứ đứng như vậy một lúc, thẳng đến khi Hải Phú đập cửa bên ngoài, mới hồi phục tinh thần. Hắn cúi xuống nhặt đai lưng lên, rồi lại đưa cho Tần Thiên.

Tần Thiên nhanh tay tiếp nhận, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt hắn một chút, thấy hắn đã hồi phục thành bản mặt lạnh lùng như mọi khi, không có một tia biểu tình. Hai mắt thẳng tắp nhìn phía trước, cũng không liếc nhìn nàng một cái, dường như không hề để ý chuyện phát sinh vừa rồi.

Không tức giận sao? Bởi vì mình là nha hoàn thông phòng của hắn, cho nên có thể chấp nhận được? Cũng đúng, lần trước hắn còn cầm tay của mình ...

Bên ngoài Hải Phú lại thúc giục hai tiếng, Tần Thiên bước lên phía trước, có lẽ là do có người thúc giục, lúc này đây động tác thuận lợi hơn rất nhiều, lập tức đã đem đai lưng thắt xong. Tần Thiên lại giúp hắn đẹp ngọc bội, mặc ngoại bào, sửa sang cẩn thận lại một lần nữa. Cuối cùng thời điểm chải đầu cho hắn, Tần Thiên phát hiện lỗ tai hắn một mảnh đỏ bừng, đặc biệt là ở vành tai, đỏ đến mức dường như sắp chảy máu vậy, khiến màu da trắng trong như ngọc của hắn giống như được ánh nắng chiều chiếu vào tô hồng.

Nhưng trong gương đồng hắn vẫn như cũ là bộ dáng bình tĩnh, nghiêm trang đông lạnh kia.

Tần Thiên không nhịn được cúi đầu, hé miệng cười cười.

Tiểu tử này, là thẹn thùng sao? Còn giả bộ nữa ...

Chương 97: Lão bá kỳ quái

Bởi vì dự tính sẽ ở đây tìm kiếm một thời gian, cho nên trước khi đến, Hải Phú đã thuê một khu nhà nhỏ ở thôn làng cạnh chân núi Động Đình.

Lúc đến nơi, đã là hoàng hôn.

Tần Thiên từ cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, đã thấy đó là một thôn trang không nhỏ, ở nơi này đều là nông dân sống dựa vào việc đồng áng. Trên đường nhìn thấy, ít nhất cũng có mấy chục hộ, hiện tại là lúc kết thúc công việc về nhà, các nam nhân đều đang khiêng cuốc, chân lấm bùn đi về. Thời điểm về đến gần cửa

nhà, đã có phụ nhân mặc váy bó cười tủm tỉm đón chào, cùng nhau dắt tay về. Còn có một số tiểu hài tử bưng bát cơm ngồi ăn ở cửa, xung quanh bên người thả một ít gà vịt, khanh khách cạc cạc kêu to.

Khắp nơi đều là cảnh ấm áp bình yên, nhìn ngắm, sẽ khiến người khác kim lòng không được mà nở nụ cười.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã dừng lại trước một tiểu viện.

Ngoài sân tường vây quanh được đắp bằng bùn. Bên trong là một sân viện nhỏ nhỏ, trong sân có một cái giếng, bên cạnh có một gốc cây hòe, hoa đang nở rộ, gió thổi qua, đóa hoa nhỏ rơi xuống lả tả như tuyết, được ánh hoàng hôn chiếu vào, màu sắc hồng nhạt, cảnh trí tuyệt đẹp.

Phía sau sân là khu vực phòng ở sơn tường trắng. Hải Phú một bên điều khiển xe ngựa tiến vào, một nói với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đang đứng trong sân: “Chỗ này hơi đơn sơ, bất quá đã là chỗ tốt nhất, sạch sẽ nhất mà ta tìm thấy rồi.”

Tần Thiên chạy vào bên trong nhìn một vòng rồi đi ra, cười nói: “Ta cảm thấy cũng không tệ lắm, chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng đầy đủ.”

Trang Tín Ngạn nhìn quanh trái phải, sắc mặt thản nhiên, nhìn không ra hấn vừa lòng hay là không vừa lòng, bất quá không hài lòng cũng không được, xuất môn không thể so với ở trong nhà, dù sao cũng phải chấp nhận một chút.

Tần Thiên cùng Hải Phú đem mọi thứ thu dọn sạch sẽ. Tần Thiên đi vào phòng bếp, thấy đường muối tương dấm đầy đủ, còn có gạo thịt rau dưa, liền bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. Trước kia nàng ở nhà Đại bá cũng thường xuyên phải nấu cơm, xuống bếp đối với nàng mà nói không phải là việc khó khăn gì. Rất nhanh đã làm xong hai món ăn một bát canh đi ra.

Không biết có phải Tần Thiên nấu cơm đặc biệt hợp khẩu vị của Trang Tín Ngạn, hay do Trang Tín Ngạn đang đói bụng, hấn ăn được những hai chén cơm đầy. Hải Phú viết xuống vở hỏi hấn: “Thiếu gia, có phải Tần Thiên nấu cơm ăn đặc biệt ngon đúng không?”

Tần Thiên đầy côi lòng chờ mong nhìn hấn, người xuống bếp bình thường đều hy vọng nghe được lời khen của người khác. Nhưng Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu, bộ dáng thật không hài lòng, sau đó vỗ về bụng no căng đi vào phòng.

Tần Thiên nhìn bát trống không hướng lên trời tự hỏi, không thể ăn người còn ăn nhiều như vậy sao?

Bởi vì ba người đi đường đều mệt mỏi, sau khi ăn xong, mọi người đều tắm rửa rồi đi ngủ.

Nơi này có ba gian phòng. Ở giữa là gian nhà chính, hai bên là phòng ngủ. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngủ ở phòng phía đông, Hải Phú ngủ ở phòng phía tây. Hải Phú đã chuẩn bị thấp gối cho Tần Thiên, tuy rằng gia cụ có vẻ đơn sơ, nhưng Hải Phú đã cố gắng thu xếp, cho nên cũng khá thoải mái.

Hai người trở về phòng đều nằm luôn xuống giường, chỉ chốc lát đã đi vào giấc ngủ, ngủ một mạch qua một đêm.

Ngày hôm sau, Tần Thiên hầu hạ Trang Tín Ngạn thức dậy, tuy rằng thời điểm mặc quần áo cho hấn không khí luôn luôn có chút mát tự nhiên, nhưng mà nghĩ tới sau này có thể chuộc thân cho bản thân, thoát khỏi thân phận nha hoàn, lập tức trở lại bình thường, động tác cũng lưu loát hơn. Nàng cũng không quản có thể đụng vào người hấn hay không, chỉ cần mình làm tốt là được rồi, nàng hạ quyết tâm, nếu hấn dám nhăn mặt, nàng sẽ bảo Hải Phú đến hầu hạ hấn! Bất quá cũng may mặc dù nàng chạm vào hấn khá nhiều lần, hấn cũng không lên tiếng, chỉ có điều thân mình những lúc đó luôn hơi cứng đờ lại.

Sau khi dùng điểm tâm xong, Tần Thiên và Hải Phú theo Trang Tín Ngạn lên núi tìm cây trà.

Hỏi người xung quanh mới biết được cây trà này sinh trưởng giữa khu vực trồng cây ăn quả ở sườn núi. Ba người cùng nhau đi theo các nông dân trồng cây ăn quả lên núi.

Núi này thoạt nhìn không cao lắm, thật không nghĩ tới leo lên cũng khá mất sức, các nông dân sức lực dẻo dai, chỉ leo một lát đã đi được một đoạn khá xa, rất nhanh bỏ lại mấy người Tần Thiên phía sau. Tần Thiên và Hải Phú cũng không có vấn đề gì, một người là gã sai vặt một người là nha hoàn, bình thường cũng hay vận động làm việc, chỉ khổ cho Trang Tín Ngạn là Đại thiếu gia bình thường sống an nhàn sung sướng. Hấn

đi được một nửa thì đi không nổi nữa, hai đùi vừa đau vừa mỏi, không khỏi ngừng lại, duỗi thẳng thắt lưng thở mạnh.

Phía trước Hải Phú và Tần Thiên phát hiện, đều quay lại. Tần Thiên viết xuống vở, “Một mỗi sao, có muốn nghỉ chân không?” Tiếp theo đưa nước cho hần.

Trang Tín Ngạn tiếp nhận bình nước, uống liền hai hớp, vốn định bảo nghỉ ngơi một chút, nhưng lại thấy Hải Phú hỏi Tần Thiên: “Người có mệt không?”

Tần Thiên lắc đầu cười nói: “Ta không sao, ta cũng không phải tiểu thư thiếu gia gì mà.”

Trang Tín Ngạn vừa thấy lời này, trên mặt có chút phát sốt, chẳng lẽ hần có thể để một tiểu nha đầu coi khinh?

Hần cầm nước đưa lại cho Tần Thiên, khẽ cắn môi, gắng gượng tiếp tục đi về phía trước.

“Thiếu gia, người không nghỉ ngơi sao?” Tần Thiên đuổi theo hần.

Trang Tín Ngạn không để ý tới nàng, tiếp tục leo lên, hần cố lấy sức, bước chân ngược lại càng lúc càng nhanh.

“Không thể tưởng được thiếu gia lợi hại như vậy!” Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn nói với Hải Phú ở bên cạnh. Hải Phú biết Trang Tín Ngạn bị Tần Thiên kích thích, cũng không nói gì, chỉ một bên lên cười.

Tần Thiên không biết hần cười cái gì, hỏi hần hai câu, hần lại không lên tiếng, cũng chỉ biết đi theo hần.

Với tốc độ lần này, rất nhanh đã đến nơi.

Giữa sườn núi mở ra con đường dẫn tới vườn trái cây, cây trà sinh trưởng cùng các loại cây ăn quả như đào, lý, hạnh, mai, thị, kết, ngân hạnh, thạch lưu lần lượt thay đổi gieo trồng, một hàng cây trà xanh tươi ướt át, ánh lên sắc lục biêng biếc, tràn ngập mùi hương của cây ăn quả, tế phúc sương tuyết, thấp thoáng đón ánh nắng mặt trời. Cây trà và cây ăn quả sinh trưởng tương liên, căn mạch tương thông, trà hấp hương hoa quả, hoa lại có mùi trà, nung đúc nên hương vị thiên nhiên “Dọa sát nhân hương”.

Ba người sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến hỏi trà nông, mới biết được hiện tại đúng là thời điểm thu hoạch trà xuân, rất nhiều nông dân đều từ nơi khác đến thu chè tươi. Trang Tín Ngạn cũng không nhàn rỗi, thông qua Tần Thiên cùng trà nông trao đổi, tìm hiểu căn cứ đặc tính lá trà này, cũng như phương pháp sao chế trà của bọn họ, rồi lại nhìn cách bọn hần hái trà. Lúc mới bắt đầu Trang Tín Ngạn bởi vì tiếp xúc với người xa lạ còn có chút co quắp không quen, cũng vì hần diện mạo xuất chúng, hơn nữa ra tay hào phóng, mà nơi này dân phong thuần phác, cho nên cũng không có người chê cười hần tàn tật, đều tươi cười thân mật, dần dần, hần cũng buông lỏng tinh thần.

Hần cẩn thận nhìn lá trà, lại từ trong tay trà nông mua rất nhiều trà mới, vốn định chờ nông dân ngắt xong cùng nhau mang xuống núi, nhưng bỗng nhiên, bầu trời trở nên âm u mờ mịt.

Hải Phú nhìn sắc trời, liền nói với Tần Thiên: “Tần Thiên, người trước mang theo thiếu gia trở về đi, có lẽ trời sắp mưa, nếu mưa rồi, sơn đạo sẽ rất lầy lội!”

Tần Thiên ngẫm lại cũng đúng, liền nói với Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn lúc này cũng mệt mỏi nên cũng không phản đối.

Hải Phú ở lại chờ lá trà, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn theo đường cũ xuống núi.

Xuống núi so với lúc đi lên khá thoải mái, có điều Trang Tín Ngạn bởi vì lúc leo núi dùng sức quá nhiều, lúc này đã có vẻ hơi quá sức, nhưng sợ Tần Thiên coi khinh, nên vẫn cứng rắn chống đỡ.

Đi được một nửa đường, bỗng nhiên Tần Thiên ngừng lại, nàng nghiêng tai lắng nghe, loáng thoáng tựa hồ nghe thấy thanh âm gì đó: “Có người sao? Có người ở nơi này sao?”

Trang Tín Ngạn thấy vẻ mặt nàng, nhíu mày, như là đang hỏi: “Chuyện gì?”

Tần Thiên vội vàng viết xuống vở nói: “Giống như có ai đó đang cầu cứu.” Sau đó xoay người chạy về phía thanh âm truyền tới.

Trang Tín Ngạn vội vàng đi theo phía sau nàng.

Chạy vào một sơn đạo, Tần Thiên thấy một lão nông phu đang ôm chân nằm trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ.

“Lão bá, người bị sao vậy?” Tần Thiên vội vàng đi qua hỏi.

Lão nhân gia nhìn thấy có người đến, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Ta lúc leo núi, thấy nơi này có thảo được, vốn định hái trở về, không ngờ tới không cẩn thận bị ngã, chân bị thương rồi, già rồi đi cũng không xong, nhớ tới ta lúc còn trẻ lên núi xuống núi, có thể nói bước đi như bay a!” Lão nhân gia lắc đầu, vô hạn thốn thức.

“Lão bá có thể đứng lên được không?” Tần Thiên hỏi hần.

“Nếu có thể đứng lên, ta sẽ không ở đây ngồi chừng một canh giờ rồi a, chân ta giống như bị gãy xương vậy.”

Tần Thiên đứng lên nhìn quanh trái phải, gần đây trừ bỏ nàng và Trang Tín Ngạn, cũng không có người khác, nhưng một mình mình quả quyết không đỡ nổi lão nhân rồi, còn Trang Tín Ngạn?

Tần Thiên nhìn hần một cái, âm thầm lắc đầu, vẫn là quên đi, hần là một Đại thiếu gia, làm sao làm được việc này?

Nghĩ vậy, Tần Thiên xoay người nói với lão nhân gia: “Lão bá, lão chờ một chút, ta đi gọi người tới đây đỡ người xuống núi.” Hiện tại chỉ có thể lên núi gọi người thôi a.

Nàng viết xuống vở nói với Trang Tín Ngạn, lại bảo hần ở đây chiếu cố lão nhân gia, sau đó xoay người chạy lên núi.

“Ầm vang” tiếng sấm mùa xuân rền rĩ, trên bầu trời mây bắt đầu vần vũ.

Thời điểm nàng gọi đám người Hải Phú tới, thấy Trang Tín Ngạn đã cởi ngoại bào ra che mưa ình và lão bá. Ngoại bào chủ yếu đều che phủ lên người lão bá, hơn phân nửa thân người hần không được che chắn lộ ra, mưa từ trên đỉnh đầu theo góc áo chảy xuống mặt hần, hần không ngừng chớp mắt, có điều cũng không vì vậy mà cử động thân mình.

Nhìn cảnh này, Tần Thiên trong lòng bỗng nhiên có chút cảm động, kỳ thật Trang Tín Ngạn trừ bỏ tính tình hơi tai quái, tâm địa cũng rất tốt.

Nàng cười cười, rồi đi qua.

Lão nhân gia nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, thấy rõ là Tần Thiên thì giật mình: “Tiểu cô nương, người đây là...”

Tần Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua cả người lấm bùn, vô tình cười cười: “Trên đường đi nóng vội, bị ngã một cái, không có gì đáng ngại.”

Lão bá nhìn nàng, lại nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh, lại nhìn Hải Phú đang bàn với các nông phu làm thế nào để đưa mình xuống núi, cười cười nói: “Thật sự đa tạ các người.”

Nhiều người xử lý việc cũng dễ dàng hơn. Chỉ chớp lát, mọi người nâng lão bá lên rất nhanh đã đưa lão bá xuống núi. Đến nhà lão, Tần Thiên mới biết được, hóa ra nhà lão bá thật sự rất gần nơi bọn họ trú ngụ.

Mấy người đem lão bá tiến vào trong sân, lúc này, một nam tử hơn bốn mươi tuổi đi ra đón, nhìn thấy lão nhân được mọi người nâng đỡ, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, “Lão gia, người làm sao vậy? Sao lại bị thương? Đã xảy ra chuyện gì?” Một câu tiếp theo một câu, hiển nhiên rất hốt hoảng.

51. , Chương 098-099

Lão bá vươn tay ý bảo hần dừng hoảng hốt, tuy rằng trải qua một hồi câu liên tiếp như vậy, lão bá cảm xúc coi như trấn định: “Hoảng cái gì, ta còn chưa chết.”

“Lão gia, người đừng nhắc tới diêm xấu này dọa lão nô a!” Người kia gấp đến độ khóc òa lên.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn cảm thấy rất kỳ quái, lão bá này rõ ràng là nông phu sao lại có người gọi hần là lão gia. Nếu hần thật sự là một lão gia, sao lại ở một nơi đơn sơ như thế này, rồi lại muốn lên núi kiếm sống, rốt cuộc đây là người như thế nào?

Chương 98: Ngọt ngào

Mọi người nâng đỡ lão bá vào phòng, Tần Thiên cũng đi theo. Nàng nhìn chung quanh, thấy trong nhà lão bá trang trí tuy rằng đơn giản, nhưng lộ ra phong độ của người trí thức, ví dụ như trên tường có treo tranh chữ, vài chỗ lại thấy mấy quyển sách, trên án thư có giấy, bút lông và nghiên mực.

Nhưng trừ mấy thứ đó ra, còn lại cũng không có gì khác lạ, trong phòng cũng chỉ có một người đã khá lớn tuổi hầu hạ.

Có lẽ là một người đọc sách nghèo, có lẽ bởi vì cả đời không thi được công danh, cho nên lúc về già hồi hương làm nghề nông. Xem ra chế độ khoa cử ở cổ đại cũng rất khó khăn, nhân vật trong tiểu thuyết chỉ cần khảo thí công danh nhất định sẽ trúng Trạng Nguyên, đơn giản giống như ăn cơm vậy, kỳ thật đề tên bằng vàng, chỉ được một vài người, mà số người thi rớt lại càng nhiều hơn gấp trăm ngàn lần a.

Đang nghĩ ngợi, Hải Phú và mấy nông phu đã nâng lão bá đến giường, một gã nông dân không cẩn thận đụng vào chân bị thương của lão bá, lão bá đau quá kêu một tiếng.

Tần Thiên thấy lão bá có vẻ rất đau, liền hỏi: “Lão bá, lão có muốn thỉnh đại phu không?”

“Ở thôn này không có đại phu, phải lên trấn trên mới có!” Một nông phu trả lời.

“Không cần...” Lão bá khoát tay: “Lão phu cũng biết một chút y lý, tuy rằng chưa đủ tư cách trở thành đại phu, nhưng trị một chút ngoại thương cũng đủ rồi!” Lại nói: “Hôm nay thật sự cảm tạ các vị nhiệt tâm, lão phu không có gì để báo đáp...” Nói xong bảo người của lão lấy ra một rổ trứng gà, đưa cho các nông phu. Các nông phu cũng không khách khí, mỗi người lấy hai quả, cười hì hì nói lời cảm tạ. Hải Phú cũng cầm hai quả trứng gà.

Tần Thiên thấy trong nhà lão bá căn bản không còn gì đáng giá, biết sống qua ngày cũng gian khổ, trước khi rời đi, liền cầm hai quả trứng Hải Phú đã lấy, lại đặt lên trên bàn nhà lão, sau đó mới đi về.

Ba người về nhà, chạy nhanh thay ra quần áo ướt sũng. Tần Thiên và Hải Phú hai người không có vấn đề gì, tuy rằng mắc mưa nhưng vẫn khỏe mạnh, không bị cảm lạnh. Nhưng Trang Tín Ngạn bởi vì lúc trước đã quá mức mệt mỏi, sau lại cưỡi ngoại bào ra dầm mưa một lúc, sau khi về nhà thì bị đau đầu, nhưng sợ Tần Thiên chê cười hần thân thể yếu đuối, lại không lên tiếng, không nghĩ tới đến lúc tối muộn, thân người bị sốt cao.

Mới đầu Tần Thiên không chú ý, bởi vì thời điểm hai người đi ngủ Trang Tín Ngạn chưa có điều gì khác lạ. Nhưng buổi tối lúc Tần Thiên đi tiểu đêm thấy chăn của Trang Tín Ngạn rơi xuống, Tần Thiên vội nhấc lên, không cẩn thận chạm vào mặt hần, giật mình, vội vàng sờ lên đầu hần, đúng là toàn thân nóng hừng hực. Tần Thiên kinh hãi, vội vàng gọi Hải Phú.

Hải Phú cũng hoảng, “Nhất định là ban ngày mắc mưa bị nhiễm lạnh rồi! Người nóng như vậy, cũng không phải là chuyện nhỏ, ta đi tìm đại phu.”

Tần Thiên nghĩ nghĩ ngăn trở hần: “Hiện tại là nửa đêm, cách trấn trên xa như vậy, chỉ sợ có đi cũng sẽ bị chậm trễ. Ta đi tìm lão bá ban ngày, hần biết một ít y thuật, trong nhà cũng có ít dược, chỉ là cảm mạo nhất định không làm khó được hần.”

Nói xong liền bảo Hải Phú chăm sóc Trang Tín Ngạn, còn nàng chạy ra ngoài tìm lão bá.

Gõ cửa thật lâu mới thấy có người ra mở cửa. Người đó thấy là nàng, cũng không trách cứ, đem nàng dẫn đi gặp lão bá. Tần Thiên nói rõ ý tứ, lão bá nghe xong vội vàng sai người kia cầm chút được giao cho nàng: “Đây là được bình thường bị cảm lạnh phong hàn ta vẫn dùng, rất thích hợp để công tử nhà ngươi uống, mà vốn công tử nhà ngươi cũng vì ta mà sinh bệnh, là lão phu đã phiền hà...”

“Lão bá làm sao lại nói vậy, ai mà không sinh bệnh? Ai lại không có lúc cần sự hỗ trợ?” Tần Thiên nói.

Lão nhân vẻ mặt tươi cười, “Tiểu cô nương tuổi không lớn, tính tình lại rất lanh lẹ, hiếm có hiếm có.”

Tần Thiên cảm tạ lão bá rồi trở về liền bắt đầu sắc thuốc, lại bảo Hải Phú dùng khăn lạnh giúp Trang Tín Ngạn lau người để hạ bớt nhiệt độ, đợi cho thuốc được sắc xong, lại cùng Hải Phú giúp hẩn uống, làm xong các việc cũng đã qua một canh giờ.

Tần Thiên thấy Hải Phú mặt lộ vẻ mệt mỏi, lại thấy nơi này không còn việc gì, liền bảo: “Người đi về ngủ trước đi.”

Hải Phú cũng không chối từ, chỉ nói: “Có chuyện gì lại gọi ta.” Sau đó đi ra ngoài.

Hải Phú đi rồi, Tần Thiên ngồi ở một bên cũng mệt nhọc vô cùng, nhưng Trang Tín Ngạn vẫn chưa hạ sốt, nên cũng không dám đi ngủ. Nàng thỉnh thoảng lại đứng dậy sờ trán hẩn, nghĩ nghĩ, lại dùng khăn lạnh đắp lên trán cho hẩn. Thấy hẩn đôi môi khô nứt, nhớ tới bệnh nhân khi sốt cần phải uống nhiều nước, lại đi rót một chén nước.

Hẩn nằm nên rất khó uống nước, Tần Thiên định nâng hẩn ngồi lên, nhưng vừa xốc chần ra, lại phát hiện hẩn thân trên trần trụi, lúc này mới nhớ tới, nhất định là do Hải Phú lau toàn thân cho hẩn sau đó cũng chưa mặc quần áo vào!

Nay hẩn phát sốt hỗn loạn, gọi cũng không tỉnh, mặc quần áo thật sự không tiện. Tần Thiên cũng không quản được nhiều như vậy, hai tay ôm nách hẩn dùng sức kéo lên trên, nhưng thân mình hẩn thật sự rất nặng, một chút cũng không nhúc nhích, bản thân nàng ngược lại té ngã trên người hẩn, nàng ghé vào khuôn ngực lõa lồ của hẩn, nghe thấy hẩn nhẹ nhàng mà “Ân” một tiếng, trên mặt như bị thiêu cháy, luống cuống tay chân bò lên.

Nàng vùng trộm liếc mắt nhìn hẩn một cái, thấy hẩn hai mắt nhắm nghiền cũng không tỉnh lại, lúc này mới thoáng an tâm.

Màu da hẩn nhìn có chút không khỏe mạnh, có lẽ là vì hàng năm không hay xuất môn nên hơi trắng bệch, tóc dài đen nhánh tán loạn bốn phía, lông mi dày rậm khê rung động, bờ vai của hẩn rộng lớn, cơ ngực phát triển, trên người bởi vì uống được nóng nên đổ một chút mồ hôi, làn da bởi vì phát sốt mà hơi hơi ửng sắc hồng, trước ngực lõa lồ hai điểm lén lút đứng thẳng, cũng bởi vì mồ hôi này, cũng bởi vì sắc hồng này, lúc này vẻ ngoài của hẩn không biết có bao nhiêu mê người...

Tần Thiên nhìn nhìn, liền cảm thấy giật mình, vội vàng kéo chăn che thân hẩn, dở khóc dở cười, rồi tỉnh rồi mù.

Lúc này Trang Tín Ngạn có lẽ là vì rất khát nước, liếm liếm môi, Tần Thiên nhìn thấy, nghĩ nghĩ, đành nâng lên đầu của hẩn, để hẩn tựa lên vai của nàng, sau đó dùng muống nhỏ từng thìa đưa vào miệng cho hẩn uống nước.

Trong lúc đó, Trang Tín Ngạn tỉnh lại một lần, hẩn mở to mắt, nhìn khuôn mặt Tần Thiên gần trong gang tấc, sườn mặt nàng xinh đẹp tuyệt trần, lông mi rủ xuống, nàng khi cho hẩn uống nước thật sự rất cẩn thận, vẻ mặt chuyên chú, mỗi khi nàng nhìn về phía hẩn, hẩn liền nhắm mắt lại, chờ nàng dời ánh mắt đi lại mở mắt ra, cứ như vậy lén lút nhìn nàng một lúc, thẳng đến lúc hẩn không thể duy trì mới nặng nề ngủ, trong lòng lại thấy vô cùng an lành.

Cho hẩn uống nước xong, Tần Thiên cũng vô cùng mệt mỏi, thật sự nhịn không được, ghé vào bên giường hẩn ngủ, một lát sau, lại tự nhiên tỉnh lại, tiếp tục cho hẩn uống nước, như thế lặp lại vài lần, Trang Tín Ngạn mới hạ sốt.

Sáng sớm ánh mặt trời lộ ra cửa sổ chiếu xạ lên mặt của Trang Tín Ngạn.

Ánh mặt trời buổi sáng ấm áp thanh thoát, lập tức gọi Trang Tín Ngạn trong lúc ngủ mơ dậy. Hấn mở to mắt, cái thứ nhất cảm giác là... tay bị tê a...

Hấn nhúu mày, quay đầu nhìn lại, lúc này mới hiểu được tay mình vì sao bị tê như vậy, hóa ra Tần Thiên không biết khi nào thì ôm cánh tay hắn đang ngủ. Hấn biết nàng nếu thanh tỉnh nhất định sẽ không tiếp cận mình, chắc vì ngủ say mới như vậy.

Tuy rằng tay bị tê rất khó chịu, nhưng hắn vẫn không nỡ đánh thức nàng, nàng khó mà thân cận hắn như vậy, cho dù khiến tay hắn bị tê nhức, hắn cũng nguyện ý.

Hấn nhớ tới nàng tối hôm qua thức trắng đêm không ngừng chăm sóc mình, hắn tuy rằng hôn mê, nhưng vẫn còn có cảm giác, một người thật tình quan tâm mình như vậy sao không có cảm giác được chứ? Tần Thiên quan tâm hắn so với thân phận một nha hoàn đều chân thành tha thiết, đều dụng tâm, trừ bỏ nương cùng Nguyệt di, Hải Phú cũng chỉ có nàng quan tâm hắn nhất mà thôi.

Một ý nghĩ này, khiến tâm hắn trở nên bủn rủn, ngọt ngào giống như được ăn đường mật, cảm giác này thật tốt, khiến cả người hắn dường như nhẹ hẫng có thể bay lên vậy, nếu nàng cả đời ở bên cạnh hắn, có phải cả đời hắn sẽ có cảm giác này hay không?

Hấn vươn tay sờ hai má phấn nộn của nàng, cảm xúc mềm mại, mịn màng, hắn không nhịn được cười rộ lên, bỗng nhiên cảm thấy thực sự rất vui vẻ.

Cả đời nàng sẽ ở lại bên cạnh hắn, trở thành người quan trọng nhất của hắn, bọn họ sẽ sống với nhau đến cuối đời...

Trang Tín Ngạn càng nghĩ càng vui vẻ, tâm càng trở nên ngọt ngào.

Hấn nhìn thấy mí mắt nàng giật giật có vẻ như sắp tỉnh dậy, vội vàng tựa đầu quay vào bên trong, hắn biết hiện tại bộ dạng hắn rất thất thố, hắn cũng không muốn để nàng nhìn thấy.

“Tổng bá bá, lão xem ta mang gì đến đây a!” Tần Thiên bưng một bát tô cười hì hì đi vào phòng của lão bá. Trải qua vài lần tiếp xúc, Tần Thiên đã biết lão bá họ Tống, người bên cạnh lão họ Chu.

Tống lão tạm thời chưa thể xuống giường, nhưng nghe thấy thanh âm Tần Thiên thì lập tức cười nói, “Tần Thiên, ngươi mang cái gì đến a!” Từ sau ngày Tần Thiên giúp đỡ đưa lão trở về, nàng đều qua đưa thức ăn gì đó cho lão.

Tần Thiên bưng bát tô đi đến bên giường, hai mắt hấp háy, cười hì hì, bộ dáng tinh linh đáng yêu: “Lão đoán đi!”

Tống lão rất là vui vẻ, “Thơm như vậy, nhất định là thức ăn rồi!”

“Lão đoán đúng rồi!” Tần Thiên cười đem bát tô đặt lên đầu giường, mở nắp ra cho lão xem, “Là canh xương thơm ngào ngạt đây!”

“Canh xương?” Tống lão nhìn thoáng qua.

Lúc này Chu bá cũng cầm bát đưa đi tới. Tần Thiên tiếp nhận, một bên múc canh cho Tống lão bá, một bên cười nói: “Có câu ăn gì bổ nấy, Tống bá bá bị thương xương cốt, đương nhiên nên uống canh xương để bồi bổ rồi!”

Chờ Tống lão bá tiếp nhận, nàng lại múc một chén đưa cho Chu bá.

Chu bá khuôn mặt trắng trẻo, thân hình cao lớn, cười rộ lên ánh mắt mị mị, bộ dáng rất vui vẻ.

“Sao thế này, ta cũng có a!”

Tần Thiên cười: “Có, đều có, ai cũng có phần!”

Chu bá cười uống một ngụm, lập tức khen: “Rất thơm, so với ta làm còn ngon hơn nhiều!”

Tần Thiên cười cười, nhớ lại, ngày đó sau khi Trang Tín Ngạn khỏi bệnh, nàng hướng Tống lão bá nói lời cảm tạ, đúng lúc thấy bọn họ đang dùng cơm trưa, đồ ăn trên bàn, các món trông vô cùng thê thảm, rất

khó ăn. Tần Thiên biết nhất định do gia cảnh nhà bọn họ không dư dả, dù sao Trang phủ cũng có tiền, về phương diện thức ăn Trang Tín Ngạn vốn không quản thức nằng, vì thế nằng mỗi ngày nấu cơm đều làm một phần đưa tới cho bọn họ, cũng chỉ là nhắc tay chi lao mà thôi.

Bên kia Tống lão bá cũng uống xong, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

“Tống lão bá, sao không thấy người nhà của lão, còn có nương tử của lão đâu?” Tần Thiên tò mò hỏi, mỗi lần đến đều chỉ thấy hai người.

“Bá bá người cả đời này không có phúc khí như vậy, vốn có một nữ nhi, sau bị bệnh mà mất rồi.” Tống lão bá nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt ảm đạm.

“Tống lão bá, người đừng quá thương tâm, Tống tỷ tỷ có thể trở thành nữ nhi của người nhất định rất hạnh phúc.” Tần Thiên an ủi, trải qua vài lần tiếp xúc, Tần Thiên phát hiện Tống lão bá là một lão nhân rất cơ trí lại rất tình cảm.

Tống lão bá lắc đầu, “Ta trước kia quá bận rộn, cũng không có thời gian chăm sóc nó, thời điểm muốn chiếu cố, thì nó lại bị bệnh, không được bao lâu thì đi.” Mấy câu ngắn ngủn nhưng lại nói hết cõi lòng chua xót của lão bá.

Hắn vốn cũng không thích ở trước mặt người khác biểu lộ cảm xúc, nhưng nha đầu này đem lại cho người ta một cảm giác ấm áp, kìm lòng không được mà tín nhiệm và tin cậy nằng, khiến người ta không nhịn được sẽ nói ra cảm xúc chân thực.

Chương 99: Sao người lại tới đây?

Trong cuộc sống luôn có nhiều bi hoan ly biệt mà con người không thể điều khiển, lúc gặp phải chỉ có thể bị động, trong lòng chua xót khổ sở, nếu chưa từng trải qua, sẽ không thể cảm thụ nỗi đau của người khác.

Tần Thiên nhìn Tống lão bá ở trước mặt, gương mặt gầy gầy, khuôn mặt vốn hòa nhã lúc này lại mang theo đau buồn. Tần Thiên nhớ tới thân thể của mình, trong lòng cũng đau xót, nhưng cũng không được bao lâu, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Tống bá bá, ta nghe nói người sau khi chết sẽ đến một thế giới khác, nói không chừng Tống tỷ tỷ đã đến thế giới đó, bắt đầu một cuộc sống mới, nằng có lẽ ở thế giới đó cũng nhớ tới người, nằng suy nghĩ, ta đi rồi về sau phụ thân có khổ sở hay không, có biết tự chăm sóc bản thân cho thật tốt hay không, có ăn ngon, ngủ yên hay không?”

Tần Thiên nhìn hắn cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ nằng nhất định rất muốn nói với lão, nằng ở cái thế giới kia sống rất tốt, lão đừng vì nằng lo lắng.”

Ai nói không phải vậy chứ? Nằng có thể xuyên qua đến đây, ai biết Tống tỷ tỷ sau khi chết có xuyên qua đến một thế giới khác hay không chứ...

Tống lão bá quay đầu nhìn Tần Thiên, hai mắt đục ngầu có chút ướt át, một lát sau, cười cười, hòa ái nói: “Lão phu đã nghe qua đủ lời an ủi, nhưng cũng chỉ có lời an ủi của tiểu cô nương người là tinh quái nhất mà thôi!”

“Đó không phải an ủi, ta nói sự thật mà.”

“Được, được... Lão phu tin người” Tống lão bá nhìn Tần Thiên, trong mắt ẩn ẩn lệ, rồi hỏi lại như khẳng định: “Thật sự có một thế giới khác sao?”

Tần Thiên rất trịnh trọng gật đầu: “Đúng vậy, Tống tỷ tỷ ở thế giới kia nhất định cũng rất tưởng niệm lão, lo lắng cho lão. Tống bá bá coi như nằng đã gả chồng xa, tuy rằng không nhìn thấy nằng, nhưng lão nhất định phải tin tưởng, nằng hiện tại sống hạnh phúc khoái hoạt!”

Tống lão thất thần một lúc, sau đó thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Tần Thiên nở nụ cười, thần sắc càng nhu hòa, “Tiểu cô nương, cảm ơn người.”

Chu bá đứng ở một bên lặng lẽ lau nước mắt. Lão gia vì tiểu thư mất mà chết tâm mười mấy năm, cũng đã tự trách mười mấy năm, một mình tìm nơi ẩn cư sống qua ngày, hy vọng những lời này của tiểu cô nương thật sự có thể giúp lão gia buông xuống khúc mắc trong lòng.

Sau khi Tống lão bá uống canh xong, lại hỏi Tần Thiên, “Công tử nhà người lại lên núi ?”

Trải qua vài lần tiếp xúc, Tống lão đã biết quan hệ giữa Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, cũng biết mục đích bọn họ tới nơi đây.

Tần Thiên lại mức cho Tống lão bá một chén, “Đúng vậy, công tử nhà ta rất chăm chỉ làm việc. Ngày đó bị bệnh, ta bảo hấn ở nhà nghỉ ngơi một ngày, để Hải Phú đi hái lá trà trên núi, nhưng mà hấn không nghe, chẳng những không chịu nghỉ ngơi, còn gắng gượng muốn lên núi, mỗi ngày hái lá trà trở về lại càng không ngừng sao chế trà, ném đi ném lại. Kỳ thật phương pháp đã khá hơn hấn, ta uống thấy rất thơm, nhưng hấn vẫn không hài lòng, cho rằng đây vẫn chưa phải phương pháp tốt nhất!”

“Xem ra công tử nhà ngươi là một kẻ chấp nhất, hiếm có a...” Nói xong Tống lão bá tiếp nhận canh, nhũu mày, “Sao lại mức chén nữa cho ta, ta không uống được nữa rồi!”

“Hai chén canh tính cái gì, ta đã hầm suốt nửa canh giờ, đương nhiên lão nên uống nhiều hơn một chút.” Tần Thiên coi lão nhân hòa ái dễ gần, thân thể đáng thương trước mắt này trở thành trưởng bối của mình mà đối đãi, trong giọng nói tự nhiên tùy ý mà lại thân thiết.

Tống lão bá giật mình, thể nhưng cũng không cự tuyệt, lại bưng bát lên uống.

Chu bá ở bên cạnh kinh ngạc trừng mắt, phải biết rằng, lão gia ngày xưa là người nói một là một, hai là hai, mình muốn hấn ăn nhiều một chút, dùng mọi lời hay lẽ phải cũng không được, không nghĩ tới Tần Thiên tùy tiện nói một câu đã có thể khiến hấn thay đổi tâm ý, trong lòng không khỏi có điểm chua.

“Người ta tiểu cô nương nói một câu có thể so với ta nói một trăm câu a.” Chu bá lầm bầm một câu.

Tống lão bá nghe thấy, trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “Người nấu ăn ngon bằng tiểu cô nương nhà người ta sao?”

Chu bá không nói gì, trong lòng lại nói thầm: ta không phải đầu bếp, có thể đem cơm nấu chín đã là tốt lắm rồi, ai kêu người không chịu mang theo đầu bếp đến!

Tần Thiên ở một bên che miệng cười, cười xong sau lại tiếp chuyện Tống lão bá: “Công tử nhà ta tuy có chút chỗ thiếu hụt, nhưng hấn cũng có rất nhiều ưu điểm.”

“Ưu điểm gì?” Tống lão bá cười hỏi.

“Ưu điểm lớn nhất chính là vô cùng hiếu thuận, ” Tần Thiên cười nói, “Hấn còn rất thông minh, có chủ ý, gặp chuyện luôn bình tĩnh, còn có tâm địa cũng rất tốt.”

“Những cái khác ta không biết, nhưng tâm địa tốt thì ta đồng ý.” Tống lão bá vuốt râu cười nói. Lão nhớ tới tình hình ngày đó hấn cởi áo khoác giúp mình che mưa, đổi lại là trước đây, vốn cũng không có gì kỳ quái, rất nhiều người nguyện ý làm như vậy. Nhưng hiện tại, lão chỉ là một thôn phu sơn dã mà thôi. Nhưng vị công tử kia không chút do dự lại làm như vậy, có thể thấy được hấn quả thật là một công tử có tâm địa thiện lương, đúng như lời tiểu nha đầu trước mặt này nói.

Tần Thiên nhìn đầu giường Tống lão bá bày đầy sách, hai mắt bỗng sáng ngời, “Tống bá bá, công tử nhà ta cũng biết đọc sách viết chữ, chờ hấn rảnh rồi mà lão cũng nhàn tản, ta đưa hấn đến đây, lão trò chuyện với hấn được không? Công tử nhà ta kỳ thật luôn hi vọng được tiếp xúc với người khác, lại luôn không biết cách, các người cùng chung chí hướng, có thể trò chuyện được với nhau!”

Tống lão bá gật đầu đáp ứng: “Người dẫn hấn đến đây, lão phu lúc nào cũng rảnh rồi.”

Tần Thiên cười cười, đang chuẩn bị cảm tạ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài có người kêu lên: “Trang Đại công tử, Trang Đại công tử có ở đây không?”

Tần Thiên giật mình, nói với Tống lão bá: “Tống bá bá, hình như có người tới tìm công tử nhà ta, ta trở về xem thế nào.”

Tống lão bá vẫy vẫy tay ý bảo nàng nhanh đi. Tần Thiên ra khỏi Tống gia, liền thấy trước sân viện nhà mình có một chiếc xe ngựa đẹp đẽ vô cùng quý giá đứng đỗ, có khá nhiều tiểu hài tử vây quanh xe ngựa hi hi ha ha xem náo nhiệt, một gã nam tử mặc trường bào màu xám đang gõ cửa.

“Người là ai a?” Tần Thiên lòng tràn đầy nghi hoặc đi tới.

Người gõ cửa nọ quay đầu, là một nam nhân hơn bao mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô, dưới mắt có một vết sẹo. Tần Thiên cảm thấy rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Nàng nhìn xe ngựa bên cạnh, cửa xe đóng chặt thấy không rõ người bên trong, lại hỏi: “Các người tìm Trang công tử làm gì?”

Lúc này, bỗng nhiên một bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng vươn ra từ cửa xe, xốc rèm cửa sổ thêu kim tuyến lưu vân đồ án lên, lộ ra gương mặt tuấn lãng anh khí bừng bừng.

“Ta tìm Trang đại công tử muốn hỏi một chút, đã bàn trước, hấn sao lại cứ như vậy đem ta bỏ lại?”

Mắt to mi dài, da thịt màu đồng, tươi cười kiệt ngạo, còn không phải là Tạ Đình Quân mà Trang Tín Ngạn cố ý bỏ rơi?

Hấn sao lại đến đây?

Tần Thiên đang nghi hoặc, hấn đã từ trên xe nhảy xuống. Cũng không biết hấn là cố ý hay là vô tình, nhảy xuống vị trí vừa vặn cách Tần Thiên không xa.

Tần Thiên lui hai bước, cau mày đánh giá hấn, hấn hôm nay mặc cẩm bào giáp kim thêu hoa văn mờ màu xanh ngọc, ánh nắng mùa xuân sáng lạn, ôn hòa chiếu lên một nửa người hấn, khiến đường thêu lóe ra ánh kim quang, màu sắc sáng rõ, mà nửa người kia lại bị bóng xe ngựa che phủ khiến sắc áo biến thành màu lam, hoa văn thêu mờ trên áo choàng tựa như quanh co khúc khuỷu.

Thấy Tần Thiên đang đánh giá mình, Tạ Đình Quân mỉm cười, ánh mắt hào khí đốn hiển, đó là một tư thái thoải mái phong lưu khác hấn Trang Tín Ngạn cao thượng lạnh lùng.

“Tạ công tử, sao người lại tới đây, sao biết chúng ta ở trong này?” Tần Thiên rất kỳ quái, bọn họ xuất môn rất kín kẽ, hấn từ chỗ nào biết được tin tức, hơn nữa lại bằng cách nào mà tìm được đến nơi này?

Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng, ngẩng đầu, mỉm cười, trong tươi cười toát ra một loại ngạo khí.

“Ta là người giữ lời, nếu nói muốn cùng đi với các ngươi, sẽ không nuốt lời, về phần ta vì sao biết các ngươi ở đây...” Tạ Đình Quân cúi đầu thoáng tiếp cận Tần Thiên, hai mắt thâm thúy giống như đêm đen không cùng, “Chỉ cần ta có lòng muốn biết, tất sẽ có biện pháp.”

Hấn đề thấp thanh âm, nói xong cười cười, có loại ý tứ thần bí.

Nói đến chuyện giữ lời, Tần Thiên cũng không phản đối, nếu muốn so đo, quả thật là công tử nhà bọn họ nuốt lời trước...

Nàng nhìn Tạ Đình Quân đang khẽ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, hấn vì sao nhất định phải đi theo đến đâu? Chẳng lẽ...

Tần Thiên nhớ những lời hấn đã nói với mình vào đêm Trung Thu đó, chẳng lẽ là vì mình...

Lập tức lại lắc đầu, chắc không phải đâu, ở trong mắt mọi người, mình bắt quả chỉ là một tiểu nha đầu, hấn cần gì phải nhọc tâm tốn sức? Hơn nữa số lần bọn họ gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, bản thân thứ nhất không biết làm thơ, thứ hai cũng không biết ca múa, căn bản không có biểu hiện của nữ nhân xuyên qua khác với người bình thường a...

Nhất định là do mình suy nghĩ nhiều rồi, tối hôm đó không chừng hấn cũng chỉ thuận miệng nói mà thôi.

“Công tử nhà ta đã lên núi...” Tần Thiên nói còn chưa xong, đã bị Tạ Đình Quân cười đánh gãy: “Ta chạy đường xa như vậy, vừa khát vừa mệt, ta tốt xấu gì cũng là bằng hữu của công tử nhà ngươi, đường xa đến thăm công tử nhà ngươi, ngươi không mời ta vào ngồi hay sao?”

Bị hấn nói như vậy, Tần Thiên thật đúng là tìm không ra lý do cự tuyệt ...

Bên kia, Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú sau khi hái xong lá trà vội vàng xuống núi.

Bởi vì sao chế trà cần nhất là lá trà phải tươi mới, ngày hôm nay ngắt xuống, ngày hôm đó phải sao chế luôn, nếu không sẽ ảnh hưởng phẩm chất của lá trà, cho nên mỗi ngày Hải Phú đều phải lên núi hái lá trà mới.

“Thiếu gia, ta thật không hiểu, người sao cứ phải cùng ta lên núi, nắng to, sơn đạo lại không dễ đi, nhìn người mệt mỏi đầu đầy mồ hôi kia ...” Hải Phú thật sự khó hiểu, việc hái lá trà chỉ cần một mình hắn là đủ rồi, thiếu gia cần gì đi theo tự mình chuốc lấy cực khổ.

Trang Tín Ngạn xem hiểu được ý tứ của hắn, lại không lên tiếng, chỉ cố gắng theo kịp cước bộ của Hải Phú. Hắn thở phì phò, trên lưng quần áo sớm đã bị mồ hôi làm ẩm ướt, gió thổi qua lạnh lẽo, nhưng cũng không thấy khổ sở.

Vì sao? Lúc trước hắn chỉ lo trốn tránh gặp người khác, cả ngày trốn ở trong sân đọc sách tập viết, bình thường không hay bị ốm đau, cho rằng sức khỏe của mình cũng khá tốt, thật không nghĩ tới, vừa xuất môn liền hiện nguyên hình, chỉ là một chuyện leo núi, dầm mưa một lúc đã bệnh nặng như vậy. Đừng nói so sánh với Hải Phú, cho dù là Tần Thiên đường như hắn cũng không bằng.

52. , Chương 100-101

Bản thân nếu muốn chiếu cố thể diện, muốn gánh vác trách nhiệm Trà Hành thân thể sao có thể yếu ớt như vậy được! Cần phải rèn luyện, thể nào cũng phải rèn luyện cho thân thể tráng kiện mới được!

Đương nhiên những lời này không thể nói với Hải Phú, nếu để hắn biết, chẳng phải sẽ bị hắn cười đến chết hay sao!

Trang Tín Ngạn ra vẻ không để ý tới hắn, tiếp tục bước đi.

Hai người rất nhanh đã xuống núi, tiến vào thôn trang, từ rất xa, đã thấy xe ngựa xa hoa đỗ ngay trước cửa.

Hải Phú nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Đi? Là ai đến đây?”

Chương 100: Người phải nghe ta!

Cửa viện mở toang, đi qua cửa lớn thì thấy ngay hình bóng sau lưng của một gã nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá đang ngồi ở chính giữa phòng đưa lưng ra phía cửa. Tần Thiên đang dâng trà cho nam tử kia, tên nam tử ngẩng đầu không biết nói với nàng câu gì, Tần Thiên khẽ cười, trên khuôn mặt hai má lúm đồng tiền mơ hồ lộ ra.

Trang Tín Ngạn dừng lại cước bộ, sắc mặt trầm trầm. Tuy rằng chỉ là bóng dáng từ phía sau, nhưng hắn đã biết người tới là ai, trừ Tạ Đình Quân đối với Tần Thiên có tâm tư đặc biệt kia, thì còn ai vào đây?

Hai tay chấp sau lưng không khỏi nắm chặt thành quyền.

Có chủ ý với nữ nhân của hắn mà còn trực tiếp đuổi theo tới tận cửa, hừ...

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu, môi mím nhanh, nhìn Tạ Đình Quân ánh mắt trở nên vô cùng âm trầm.

Hải Phú ở một bên nhìn sắc mặt chủ tử liền biết hắn hiện tại rất không thoải mái, đối với Tạ Đình Quân tựa như thuốc cao dán lên lưng chính là ghét cay ghét đắng, người này, sao đá đều đá không đi đây?

“Tần Thiên, ai đến vậy?” Hải Phú đề cao thanh âm cố ý hỏi.

Nghe thấy tiếng, Tần Thiên cùng Tạ Đình Quân đồng thời quay đầu ra.

Tạ Đình Quân nhìn thấy Trang Tín Ngạn, trên mặt hiện ra thần sắc kinh hãi, lập tức đứng lên một bên chấp tay, vừa đi vừa nói: “Cuối cùng đã gặp Trang công tử, Tạ mỗ ở trong thành nghe nói Trang huynh xuất môn trước thời hạn, Tạ mỗ nhớ kỹ đã ước định với Trang huynh, vội vàng chạy đến đây, Trang công tử nhìn thấy Tạ mỗ có kinh hãi hay không?”

Tạ Đình Quân trong lời nói có nhiều ý nghĩa, nhưng trên mặt lại hân hoan dường như gặp được bằng hữu vậy. Tần Thiên không khỏi thầm than, quả nhiên là một kẻ khéo léo, bốn chữ tiểu lí tàng đao kia dùng để so sánh với hắn quả thực rất thích hợp.

Hải Phú lặng lẽ đi đến bên cạnh Tần Thiên, liếc mắt, nhỏ giọng hỏi: “Đến đây lúc nào vậy?”

“Vừa tới, ta cũng đang kỳ quái!” Tần Thiên nhẹ giọng trả lời.

“Thật sự là đáng ghét!” Hải Phú nói thầm một câu, ngẩng đầu thấy tùy tùng của Tạ Đình Quân đứng ở đối diện sắc mặt nặng nề nhìn mình. Hải Phú cười lạnh một tiếng, không chút khách khí cũng trừng mắt nhìn lại đối phương!

Lúc này, Tần Thiên chạy tới bên cạnh Trang Tín Ngạn, đem những lời của đối phương viết cho hắn xem, vốn tưởng rằng với tính cách bình thường của Trang Tín Ngạn, nhất định sẽ không nhịn được, tệ nhất là lập tức nhả mặt với đối phương, nàng thậm chí còn đang suy nghĩ nên nói gì để hòa giải đôi bên.

Không nghĩ tới, Trang Tín Ngạn sau khi thấy Tạ Đình Quân, đầu tiên vẻ mặt kinh ngạc, chờ Tần Thiên viết xuống những lời Tạ Đình Quân nói cho hắn xem, cũng chỉ cười nhẹ, không xấu hổ, cũng không hổ thẹn, sắc mặt muốn có bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu.

“Tạ công tử thật sự nhiệt tình, ta cùng với Tạ công tử ước định tầm tháng tư sẽ xuất môn, nhưng Trang mỗ có việc đột xuất, lại nghe được tin tức địa điểm cụ thể, liền lên đường trước. Ta đã an bài người thông tri Tạ công tử, hắn nô tài kia nhàn hạ, đến bây giờ còn chưa báo cho công tử biết. Có điều công tử lại biết chúng ta đã tới đây, mà mới chỉ qua mấy ngày, thịnh tình này thật sự khiến Trang mỗ cảm kích vô cùng.”

Hắn viết xong, ngẩng đầu nhìn Tạ công tử, thản nhiên cười, trên nét mặt nhìn không ra nửa điểm cảm kích.

Nhưng Tần Thiên lại thiếu chút nữa nhịn không được nở nụ cười, Trang Tín Ngạn này công phu tiểu lí tàng đao cũng không thua kém Tạ Đình Quân a.

Tạ Đình Quân biết rõ đối phương trào phúng hắn dụng tâm kín đáo, cũng ra vẻ không rõ, chỉ cười: “Trang công tử khách khí, Tạ mỗ chỉ thấy cảnh xuân tươi đẹp, vốn cũng muốn du ngoạn, vừa vặn nghe được tin tức Trang công tử đến nơi này, liền tìm tới đây.” Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, lại nhìn cây hòe trong sân, hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Phong cảnh thật sự rất đẹp, Tạ mỗ cuối cùng đã không tới nhầm chỗ rồi!”

Quay đầu lại đã thấy Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đi vào phòng trong. Tần Thiên vội vàng lấy nước, đưa khăn mặt cho Trang Tín Ngạn lau mặt lau tay, lại pha trà cho hắn uống. Trang Tín Ngạn đem Tạ Đình Quân bỏ mặc ở một bên, chậm rãi tiếp nhận sự hầu hạ của Tần Thiên, thậm chí còn ngẩng đầu nhìn nàng cười một cái, tươi cười khiến Tần Thiên da đầu run lên. Sau đó, hắn lại tiếp nhận chén trà trong tay Tần Thiên, miệng chén toát ra hơi nóng mông lung, hắn thoáng nâng mắt, nhìn thoáng qua Tạ Đình Quân qua màn sương, ánh mắt hắn có một tia lạnh lùng, như đang nói: thấy rõ ràng chưa, đây là nữ nhân của ta, đừng hòng chiếm đoạt!

Tạ Đình Quân làm sao không rõ ý tứ của hắn, trong lòng càng cảm thấy thú vị, nữ nhân phải có thách thức mới có hăng hái, tựa như hoa khô của Vạn Hoa lâu lúc trước, một phú gia khác cũng dám cùng hắn tranh giành, kết quả, hắn sử dụng thủ đoạn, đánh cho đối phương hoa rơi nước chảy, cái cảm giác thắng lợi này, so với việc giành được hoa khô càng khiến cho hắn thống khoái.

Nay một kẻ cầm điếu bầm sinh cũng muốn cùng Tạ Đình Quân hắn tranh đoạt nữ nhân, đừng nói hiện tại Tần Thiên là nha hoàn thông phòng, cho dù là thiếp thất của hắn ta, nếu hắn đã muốn, cũng sẽ giành tới tay! Thế nào cũng phải khiến hắn ở trước mặt mình không thể không nhận thua!

Tạ Đình Quân có gia tài bạc triệu, bởi vì tuổi trẻ, huyết khí phương cương, tâm cao khí ngạo, mặc kệ là trong việc làm ăn, hay là nữ nhân, chưa bao giờ là người dễ dàng từ bỏ ý đồ, cũng chẳng ngại dùng mọi thủ đoạn để giành lấy thứ mà mình muốn!

Nếu không phải hắn đối với Trang phủ còn có chút cớ kỵ, chỉ sợ sớm đã dùng thủ đoạn khiến cho Trang phủ bọn họ đem Tần Thiên đưa tới, cần gì phải hao hết tâm tư tìm cơ hội tiếp cận nữ nhân mà mình thích như vậy?

Trang Tín Ngạn thấy hần sắc mặt không thay đổi, như không hiểu được ý tứ của mình, trong lòng rất không vui, lại viết xuống giấy: “Ở trần phía trước mới có khách điểm, Tạ công tử nếu muốn sớm nghỉ ngơi, hiện tại nên khởi hành, nếu không đến chậm, khách điểm sẽ hết phòng!”

Cũng giống như Tạ Đình Quân cố kỵ Trang phủ, Trang Tín Ngạn làm sao không cố kỵ Tạ gia, đều là đại phú Dương Thành, cũng không nên dễ dàng đắc tội. Trang Tín Ngạn trong lòng tuy rằng buồn bực, vẻ mặt vẫn còn khách khí.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu ha ha cười, “Trang công tử không cần vì Tạ mỗ lo lắng, Tạ mỗ đã định sẽ không ở đây chỉ một hai ngày, sớm đã lo liệu phòng ở. Đúng rồi, ngay tại địa phương cách nhà các người không xa! Mấy ngày tới, chúng ta sẽ trở thành hàng xóm!”

Trang Tín Ngạn sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức lại hồi phục thần sắc tự nhiên.

Hần ở gần như vậy, nếu mình ban ngày lên núi, chẳng phải là cơ hội để hần thân cận nữ nhân của mình hay sao? Trang Tín Ngạn lập tức hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày mai, mặc kệ đi nơi nào, đều phải đem theo Tàn Thiên.

“Có điều, phòng ở tuy rằng đã thuê rồi...” Tạ Đình Quân đi đến đối diện với Trang Tín Ngạn ngồi xuống, cười thoải mái, “Nhưng bởi vì gấp gáp, giữa trưa cơm còn chưa kịp chuẩn bị, chẳng biết Tạ mỗ cùng tùy tùng có thể ở đây quấy rầy một chút hay không?” Nói xong nhìn về phía Tàn Thiên đứng bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Tàn Thiên vội vàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, nghe hần chỉ thị.

Nàng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không nhận ra thiếu gia không thích Tạ Đình Quân, nhưng đạo đãi khách vẫn phải có, đối phương chủ động đề xuất, chẳng lẽ có thể cự tuyệt? Vẫn nên để Trang Tín Ngạn tự quyết định, miễn cho hần lại mất hứng mà nổi giận.

Đối phương đã nói như vậy, Trang Tín Ngạn còn có thể làm thế nào, bỗng nhiên hiểu được Tạ gia vì sao lại có thể phát dương quang đại, da mặt dày như vậy, còn có việc làm ăn nào mà không thương lượng được!

“Tạ công tử nếu không chê, vậy lưu lại ăn chút cơm canh rau dưa đi!” Trang Tín Ngạn viết xuống.

Tạ Đình Quân nhìn thấy, lập tức nở nụ cười, hần ngẩng đầu nhìn về phía Tàn Thiên, hai mắt thâm thúy lưu chuyển hào quang, có khoái ý vì mưu kế đã được thực hiện.

Trang Tín Ngạn ở đối diện nhìn thấy rõ ràng, âm thầm cười lạnh hai tiếng, bỗng nhiên cúi đầu xuống, lấy tay bóp trán, bên cạnh Tàn Thiên nhìn thấy, kinh hô: “Thiếu gia, người sao rồi? Lại không thoải mái sao?”

Trang Tín Ngạn lấy tay ấn huyệt thái dương, nhíu mày thật sâu, mặt lộ vẻ thống khổ.

Một bên Hải Phú vội bước lên lo lắng nói: “Ai nha, trước đó vài ngày thiếu gia mới bị bệnh nặng, nói không chừng còn chưa khỏi hoàn toàn. Tàn Thiên, người trước giúp đỡ thiếu gia trở về phòng đi!”

Trang Tín Ngạn nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt thật có lỗi, hai tay xua xua, Hải Phú viết xuống giấy: “Thiếu gia, người thân thể không khỏe, Tạ công tử nhất định sẽ không trách cứ!” Nói xong ngẩng đầu nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt khó xử: “Tạ công tử, người thấy đó...”

Tạ Đình Quân thấy tình hình như vậy làm sao còn không rõ, hần nhin xuống tức giận trong lòng, đứng lên, cười nói: “Nếu đã như vậy, Tạ mỗ sẽ không quấy rầy!”

“Tạ công tử, thật sự là ngưỡng chừng, người đường xa mà đến...” Trang Tín Ngạn viết xuống giấy, vẻ mặt áy náy.

“Không có việc gì, không có việc gì, Trang công tử nghỉ ngơi cho tốt!” Tạ Đình Quân miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười nói xong liền mang theo tùy tùng Lâm Vĩnh rời đi.

Đi ra sân, Tạ Đình Quân sắc mặt liền trầm xuống, hần xoay người nhìn bên trong cười lạnh hai tiếng: “Còn nhiều thời gian, một ngày nào đó, ta muốn người trở mặt nhìn Tàn Thiên trở thành nữ nhân của ta!”

Chờ Tạ Đình Quân đi rồi, Trang Tín Ngạn lập tức hồi phục bình thường, đầu cũng không đau, thân mình cũng không hư nhược. Tần Thiên khóe miệng giật giật, không nghĩ tới hẳn có tài năng trở thành diễn viên a...

“Về sau, người không được gặp hẳn, không được cùng hẳn nói chuyện, không được cười với hẳn!” Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nhắc bút viết xuống những lời này.

Tần Thiên nhìn mà tròng mắt, người này có tâm tư chiếm hữu quá lớn đi, nàng vốn định nói: khất khe đến vậy sao, ta cho dù là nha hoàn thông phòng của người, nhưng cũng không phải nô lệ của người a!

Nhưng bỗng nhiên nhớ tới, bản thân quả thật là nô lệ của hẳn, chuyện này khiến nàng rất buồn bực.

Nàng nghĩ nghĩ, đề bút viết nói: “Ta hứa từ giờ trở đi đến lúc về Trang phủ, ta sẽ không chủ động cùng hẳn nói chuyện, sẽ không chủ động đi tìm hẳn, nhưng nếu đụng phải hẳn, ta cũng sẽ không cố ý né tránh.” Có cần tất yếu như vậy không? Bản thân cũng dường như có loại ám muội gì đó...

Hơn nữa đây là nói về lúc này, về phần sau khi trở lại Trang phủ, nàng có thể chuộc thân, đến lúc đó nàng muốn nói chuyện với ai thì sẽ nói với người đó, hẳn không có quyền xen vào!

Trang Tín Ngạn thấy nàng viết xuống những lời này, lại thấy nàng vẽ mặt không tình nguyện, nhất thời trầm xuống.

Hắn bởi vì thân thể có chỗ thiếu hụt, áp lực quá nặng nề, cho nên cảm xúc cũng rất dễ dàng bị kích động, hẳn bình tĩnh nhìn Tần Thiên, ánh mắt âm trầm khiến Tần Thiên trong lòng phát lạnh. Nhưng yêu cầu bá đạo như vậy, Tần Thiên cũng không muốn đáp ứng. Đáp ứng rồi thì phải thực hiện, nếu nhìn thấy Tạ Đình Quân, chẳng lẽ nàng phải cúi đầu vờ không quen biết.

Rõ ràng không phải là sự thật mà...

“Người là nữ nhân của ta, người phải nghe ta, ta nói với người như thế nào, người phải làm như thế!” Trang Tín Ngạn bỗng nhiên lửa giận bùng nổ, dùng sức viết xuống, cũng bởi vì dùng sức quá mạnh, thậm chí làm rách cả giấy.

Nhìn những lời này, Tần Thiên lập tức phát cáu !

Chương 101: Ta làm chủ bản thân mình

Nhưng một lát sau, Tần Thiên bình tĩnh trở lại, nàng cúi đầu, khinh khê cười cười, nàng tức giận với hẳn thì được gì đây? Trong mắt hẳn nàng chỉ là một hạ nhân, một nha hoàn thông phòng, bản thân không có quyền tự chủ, phải nhìn sắc mặt hẳn mà sống, yêu cầu này của hẳn tất nhiên không hề quá đáng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, lúc này Trang Tín Ngạn cũng nhìn nàng, nhíu mày, mặt âm trầm, vẻ mặt này giống như cho rằng nàng đang phạm vào lỗi lớn tày trời vậy.

Hiểu được là một chuyện, có cam tâm tình nguyện phục tùng hay không lại là một chuyện khác.

Tần Thiên vẽ mặt bình tĩnh cầm lấy bút, viết xuống giấy: “Nhưng người chưa bao giờ hỏi qua ý ta, ta có nguyện ý trở thành nữ nhân của người hay không. Nếu người hỏi ta, ta nhất định sẽ nói cho người biết, cho dù trong mắt người thân phận ta ti tiện như vậy, đối với việc trở thành thiếp thất thông phòng ta không hề có hứng thú!”

Trang Tín Ngạn sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiên nhìn hẳn một cái, tiếp tục viết: “Ta không phải là người không biết lễ nghĩa liêm sỉ, ta biết thân phận hiện tại của mình, ta sẽ chú ý ngôn hành, nếu người nguyện ý tín nhiệm ta, mặc kệ ta làm gì, người cũng không cần phải hoài nghi, nếu người cần bản không tín nhiệm ta, như vậy cho dù ta làm gì, tâm người cũng không thể buông lỏng. Nếu ta là một nữ nhân không đáng được người tin tưởng, người giữ ta lại bên người cũng không có ý nghĩa gì.”

Viết xong những lời này, Tần Thiên buông bút, không hề liếc mắt nhìn hẳn một cái, xoay người đi về phía phòng bếp.

Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó cúi đầu, kinh ngạc nhìn chữ của nàng, chữ nàng viết không tính là xinh đẹp, mỗi một nét chữ cũng không có bao nhiêu mỹ cảm, nhưng từng chữ đều đều lưu sướng, có khí khái quyết tâm mà lạnh lẽ, có thể thấy được khi nàng viết những lời này tâm tình vô cùng bình tĩnh.

Đây là ý nghĩ thật sự từ đáy lòng của nàng.

Trang Tín Ngạn nhìn những chữ nàng viết một lần rồi lại một lần, mỗi lần nhìn tức giận trong lòng cũng tiêu tan một phần, được một lúc cảm xúc đã hoàn toàn bình ổn.

Mìn có phải đã hơi quá đáng hay không?

Hắn nhắc bút, đặt dưới câu "... Đối với việc trở thành thiếp thất thông phòng ta không hề có hứng thú!" viết xuống câu: "Ai nói muốn người trở thành thiếp thất thông phòng của ta."

Ta hiện tại muốn người trở thành người đi chung cả cuộc đời với ta mà...

Trang Tín Ngạn thấy mình viết xuống những lời này không khỏi thất thần. Hải Phú đã trốn đi ra ngoài lúc này lại đi vào đến chỗ nhẹ trên vai Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, bút trong tay run bần, một giọt mực nhỏ xuống dưới, ở trên giấy tuyên thành nhuộm đậm ra một đóa hoa. Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy lòng như bị ai bóp nhẹ, ê ẩm mềm mại, khóe miệng bất tri bất giác tràn ra một tia cười yếu ớt.

"Mau ăn cơm, để ta thu dọn." Hải Phú cũng không chú ý nhiều, giống như bình thường cầm lấy giấy viết vò thành một đống. Trang Tín Ngạn ngăn cản không kịp, thấy trang giấy đã bị hấn vò không còn ra hình dáng, rồi sau đó bị hấn mang vứt đi, trong lòng có chút tiếc hận, thật ra hẳn kỳ vọng nàng có thể nhìn thấy câu nói hấn viết vừa rồi.

Sau khi Hải Phú thu dọn xong, Tần Thiên bưng đồ ăn đi vào. Ba người im ắng dùng cơm trưa. Buổi chiều, Trang Tín Ngạn ở trong phòng sao chế trà. Tần Thiên mặc dù ở bên cạnh hầu hạ, châm trà rót nước, nhưng vì trong lòng không thoải mái, không để ý tới hấn. Trang Tín Ngạn lúc làm việc một lòng đều đặt vào việc chế trà, cũng không để ý tới cảm xúc của nàng. Đến tận buổi tối thấy nàng đối với mình vẫn lãnh đạm, muốn hòa giải với nàng, nhưng chung quy vẫn có tâm tính Đại thiếu gia, rốt cuộc cũng không muốn hạ mình.

Hắn cố ý sai nàng làm việc, muốn nàng chú ý tới hấn, nhưng nàng làm việc thì cứ làm việc, cũng không thèm nhìn hấn, khiến hấn rất nóng vội, lại bất đắc dĩ, không biết nên dỗ nàng như thế nào.

Hai người cứ giằng co qua một đêm như vậy, buổi sáng hôm sau, thời điểm Trang Tín Ngạn và Hải Phú chuẩn bị lên núi, Hải Phú nói với Tần Thiên đang giặt quần áo: "Thiếu gia gọi người cùng lên núi."

"Ta đi làm cái gì?" Tần Thiên vò quần áo, thản nhiên nói, "Trong nhà còn rất nhiều việc, ta cũng đi, việc trong nhà ai làm?"

Hải Phú quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn bên kia liếc mắt một cái, thấy hấn tuy rằng đưa lưng về phía này, nhưng không ngừng lặng lẽ quay đầu nhìn xung quanh, hiển nhiên rất nóng vội.

Hải Phú lại quay đầu lại, nói với Tần Thiên: "Tần Thiên, ta biết ngày hôm qua thiếu gia nổi giận, người cũng không thoải mái. Nhưng thiếu gia chung quy vẫn là chủ tử, chúng ta là nô tài, nào có đạo lý nô tài nhấc mặt khó chịu với chủ tử, tuy rằng người hiện tại được sủng ái, nhưng làm như vậy hơi quá đáng."

Thấy Tần Thiên mắt lạnh nhìn về phía hấn, vội nói: "Uy , ta cũng không phải là đang giáo huấn người, ta chỉ thấy người rất tốt, muốn nhắc nhở người một câu, người đừng không vui! Xem bộ dáng người ngày thường luôn tươi cười, giờ này ánh mắt lại khiến ta sợ sệt a!"

Tần Thiên thấy Hải Phú gấp đến độ mặt đỏ lựng, lúc mới nở nụ cười, "Biết người quan tâm ta rồi." Nàng nhìn Trang Tín Ngạn liếc mắt một cái, đúng lúc hấn quay đầu, vừa tiếp xúc với ánh mắt của Tần Thiên lại vội vàng quay đầu đi.

"Người nói đúng, là nha hoàn Trang phủ dù sao cũng phải có bộ dáng nha hoàn, không thể quên bốn phận của mình. Các người đợi ta, ta thu thập một chút rồi lập tức ra!"

Chờ Tần Thiên xong xuôi, ba người cùng lên núi, mới vừa đi đến chân núi, liền nghe thấy có người ở phía sau gọi: "Trang Đại công tử, Trang Đại công tử!" Đúng là thanh âm của Tạ Đình Quân.

Hải Phú nhíu mày, quay đầu lại, Trang Tín Ngạn thấy động tác của hắn cũng quay đầu theo, thấy rõ là Tạ Đình Quân, phản ứng đầu tiên chính là nhíu mày. Nhưng nhớ tới những lời Tần Thiên viết ngày hôm qua, lại miễn cưỡng áp chế cảm xúc phiền muộn trong lòng.

Tạ Đình Quân người cao chân dài, vài bước đã đi đến trước mặt mấy người, cười nói: “Các người cũng lên núi sao? Thật sự vừa khéo.” Kỳ thật không hề khéo, sáng sớm hắn đã sai tùy tùng đứng trực ở đây, thấy bọn họ đi ra vội vàng theo đuôi đi đến.

Hắn nhìn về phía Tần Thiên, lên tiếng chào hỏi. Tần Thiên nhớ tới lời Trang Tín Ngạn viết ngày hôm qua, hướng về hắn hơi hạ thân, sau đó thối lui ra phía sau Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn ở bên cạnh nhìn, bình tĩnh mà xem xét, cho dù là Tạ Đình Quân hay là Tần Thiên, đều không có hành vi vượt rào lễ nghĩa, có điều trong lòng hắn vẫn không thấy thoải mái.

Hắn thần nhiên hoàn lễ với Tạ Đình Quân.

“Ta sớm nghe nói Động Đình sơn phong cảnh như họa, cho nên chuẩn bị lên núi ngắm nhìn, không nghĩ tới hội ngộ các người, tướng thỉnh không bằng ngẫu ngộ(hẹn trước không bằng tình cờ gặp mặt), chúng ta kết bạn đồng hành đi.” Tạ Đình Quân cười nói.

Nói đến mức này, Trang Tín Ngạn còn có thể nói được gì, hắn thần nhiên cười cười. Tần Thiên ở một bên có thể không mở miệng thì sẽ không mở miệng, nhưng Hải Phú lại nhin không được nói: “Tạ công tử, công tử nhà chúng ta lên núi cũng không phải để thưởng thức phong cảnh, công tử nhà chúng ta có chính sự phải làm!”

“Sau khi lên núi, các người đi làm việc của các người, ta cùng công tử nhà ta đi thưởng thức phong cảnh, đâu có gì liên quan đến nhau?” Lời này do tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân nói.

“Vốn không liên quan đến nhau, ta chẳng qua là muốn nói cho các người biết trước, chúng ta không có thời gian đợi các người du sơn ngoạn thủy, để các người đừng trách móc!” Hải Phú cười nói.

Tạ Đình Quân từ bên hông lấy ra một chiết phiến làm bằng ngà voi, “Xoát” mở ra, cười nói: “Tiểu ca lời này rất khách khí, chỉ cần các người không chê chủ tớ chúng ta quấy rầy là tốt rồi.”

Khi nói chuyện, năm người đã bắt đầu lên núi, Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn, ngạc nhiên phát hiện ra hắn leo núi đã nhanh nhẹn hơn, không hề giống với lần đầu tiên, đi vài bước phải dừng lại nghỉ một lúc. Nhưng ngay cả như vậy, so với Tạ Đình Quân vẫn kém xa. Chủ tớ hai người Tạ Đình Quân bước đi như bay, mặt không đỏ, khí không suyễn liền bỏ ba người lại đằng sau. Đôi lúc, bọn họ đều phải dừng lại chờ đợi ba người Trang Tín Ngạn.

Lúc gần đến chỗ hái trà, Tạ Đình Quân lại bỏ xa bọn họ mấy chục thước, cùng tùy tùng đứng ở phía trước nhàn nhả phe phẩy cây quạt, chờ mấy người Trang Tín Ngạn đến gần, Lâm Vĩnh cười nói: “Trang công tử, công tử nhà chúng ta đợi các người đã lâu !”

Tạ Đình Quân thu quạt lại, dùng xương quạt gõ đầu hắn, cười nói, “Không thể nói như vậy, Trang công tử thân thể không khỏe, trước đó vài ngày lại bị bệnh nặng, tất nhiên không thể so sánh với chúng ta được!”

“Nhưng mà, thân thể công tử từ nhỏ đã luyện võ, bất luận là cưỡi ngựa hay quyền cước đều không phải là nói chơi!” Nói xong, Lâm Vĩnh còn vỗ đầu vai Tạ Đình Quân một chút, cơ bắp vững chắc phát ra âm thanh trầm đục. Tạ Đình Quân đẩy nhẹ tay hắn ra, ngửa đầu cười to vài tiếng, tiếng cười hào sảng đại khí, giống như có thể đâm thẳng lên tận trời, kinh động phi diều chung quanh.

Trong thiên hạ nữ tử có người nào không thích nam nhi thân thể cường tráng. Tạ Đình Quân lời này là cố ý nói cho Tần Thiên nghe, luận về thân thể khỏe mạnh, Trang Tín Ngạn chỉ là tiểu bạch kiếm có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp hắn!

Nhưng những lời này đối với Tần Thiên cũng không có hiệu quả, Tạ Đình Quân hắn cho dù là người mẫu tiêu chuẩn thế giới, cùng nàng cũng không có gì liên quan. Cho dù Tạ Đình Quân đối với nàng có ý tứ, chẳng lẽ hắn có thể cưỡi hổ đằng hoàng đem nàng trở về? Không phải cũng chỉ làm thiếp thôi sao.

Nếu phải làm thiếp, vậy không bằng nàng trở thành thiếp thất của Trang Tín Ngạn, cuộc sống quen thuộc lại vui vẻ. Cần gì phải làm điều dư thừa đi thích ứng với một hoàn cảnh mới?

Nhưng những lời này của Tạ Đình Quân lại khiến Trang Tín Ngạn tức giận không ít, vốn cũng đã mệt mỏi, bị hấn châm chọc như vậy, toàn thân đều nhین không được phát run.

“Ai nha, Trang công tử sắc mặt trắng bệch, có vẻ chịu không nổi nữa rồi? Trang công tử thân thể khôi phục còn chưa được bao lâu, cũng không nên để thân thể quá lao lực!”

Tạ Đình Quân tiến lên, vẻ mặt quan tâm đỡ lấy hấn, muốn nâng đỡ hấn.

Trang Tín Ngạn mặc dù luôn bình tĩnh cũng nhین không được, đẩy tay hấn ra, cắn răng leo lên núi, mỗi một bước đi như bay.

Hải Phú vội vàng theo sau, còn không quên quay đầu trừng mắt nhìn Tạ Đình Quân liếc mắt một cái.

Tạ Đình Quân trong lòng khoái ý nói không nên lời, lại xoát một chút mở ra cây quạt, một bên phe phẩy, một bên cười ha hả. Cuối cùng đã hả cơn tức ngày hôm qua rồi!

Thấy Tần Thiên đi cuối cùng, trong lòng vừa động, lại vội vàng đi theo.

“Tần Thiên, Tần Thiên, trên núi này chỗ nào có phong cảnh đẹp, người có thể dẫn ta đi nhìn ngắm được không?” Tạ Đình Quân đi theo Tần Thiên cười nói.

Tần Thiên cũng không ngừng cước bộ, quay đầu nhìn hấn một cái, nói: “Tạ công tử, người thật sự không hiểu, hay cố ý giả bộ không hiểu, thân phận của nô tỳ sao có thể một mình đi theo công tử ngắm phong cảnh, Tạ công tử không phải muốn hại nô tỳ đó chứ?”

Nói trắng ra như vậy lại khiến Tạ Đình Quân giật mình, những hấn vẫn cười nói: “Ta chính là thích điểm này ở người, nói chuyện cũng không vòng vèo!”

“Cho nên, Tạ công tử, về sau người đừng để ý tới nô tỳ, công tử nhà ta sẽ mất hứng.” Tần Thiên nói xong, cước bộ nhanh hơn, đuổi theo Trang Tín Ngạn ở phía trước.

53. , Chương 102-103

Tạ Đình Quân là người chẳng dễ dàng buông tay, hấn chân dài, lại đuổi theo Tần Thiên: “Ta chỉ cảm thấy nữ tử giống như cô nương, cảnh ngộ thật sự là ủy khuất , chẳng lẽ cô nương không nghĩ tới, kỳ thật cô nương có thể có cơ hội sống một cuộc sống tốt hơn?”

Tần Thiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn hấn cười, “Ta đâu phải không muốn, ta có thể khẳng định tương lai ta nhất định sẽ cuộc sống rất tốt. Bất quá mọi thứ về sau, cũng không có quan hệ với bất cứ ai, ta sẽ tự làm chủ bản thân mình!”

Tạ Đình Quân ngây ngẩn cả người.

Chương 102: Chúng ta cùng nhau cố gắng!

Tần Thiên nói xong câu đó xoay người, đã thấy Trang Tín Ngạn và Hải Phú đứng ở lối vào vườn trái cây đang nhìn bọn họ, hai người sắc mặt đều có chút khó coi, hiển nhiên đã thấy nàng cùng Tạ Đình Quân nói chuyện. Tần Thiên bình thần đón nhận ánh mắt bọn họ, đi về phía đó. Trang Tín Ngạn nhìn nàng đi tới rồi mới xoay người sang chỗ khác.

Hải Phú nhìn nàng một cái, lầm bầm một câu: “Người kia không có hảo tâm, người đừng để ý đến hấn nữa!”

“Ta tự có chừng mực.” Tần Thiên không mặn không nhạt đáp lời. Hải Phú không nói gì, xoay người tiến vào khu vực hái trà.

Sau khi đến vườn trái cây, tuy rằng Tạ Đình Quân muốn tiếp cận Tần Thiên, nhưng Tần Thiên có tâm kiêu kị, hơn nữa Trang Tín Ngạn căn bản không cho hấn cơ hội, hái trà xong lập tức xuống núi. Tạ Đình Quân cũng không thể nề hà, hấn da mặt dù có dày đến thế nào cũng không thể lại cùng bọn họ xuống núi.

Hắn đứng ở vườn trái cây nhìn bóng dáng Tần Thiên chậm rãi rời đi, khẽ cười cười, “Đường như so với trong tưởng tượng của ta càng thêm thú vị.”

“Tự ta làm chủ bản thân mình!”

Tạ Đình Quân hồi tưởng về mặt nàng lúc nói câu này, về mặt tự tin cùng quật cường, hai mắt sáng kinh người, bộ dáng kia, tuy rằng không bằng hoa khôi kiều diễm, lại có một thần thái tuyệt đối không hề thua kém.

Thú vị, càng ngày càng thú vị.

Tạ Đình Quân dùng xương quai vô ý thức gõ vào lòng bàn tay, hai mắt sáng ngời hữu thần, khoe miệng khẽ nhếch dường như mang theo ý cười.

Thân là tùy tùng của hắn, Lâm Vinh đối với vẻ mặt này đã quá quen thuộc. Đó là một loại khát vọng chinh phục, xem ra, tiểu cô nương kia đã khơi mào hứng thú của công tử!

Sau khi về nhà, Tần Thiên nghĩ Trang Tín Ngạn sẽ lại nhăn mặt khó chịu với nàng, nàng cũng hạ quyết tâm, mặc kệ hắn nói cái gì, tính tình như thế nào, nàng sẽ không để ý tới hắn, cố gắng chịu đựng lúc này, dù sao cũng không phải nhẫn nhịn bao lâu nữa. Nhưng không nghĩ tới, Trang Tín Ngạn thần sắc vẫn như bình thường, trừ bỏ vẻ mặt có chút lãnh đạm, cũng không có gì khác thường. Tần Thiên cảm thấy rất kỳ quái, nhưng vẫn vui sướng với kết quả như vậy, ai mà muốn suốt ngày phải nhìn sắc mặt người khác mà sống qua ngày chứ?

Lại không biết, đây đều là kết quả cố gắng nhẫn nại của Trang Tín Ngạn.

Hắn vốn đa nghi, miễn cưỡng, một chút việc nhỏ hắn đều có thể liên tưởng đến rất nhiều thứ. Hắn trong lúc đó đứng đấy, Tần Thiên đưa lưng về phía hắn, hắn không nhìn thấy lời Tần Thiên nói, không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng vẻ mặt của Tạ Đình Quân lại thấy rất rõ ràng. Chỉ trong chốc lát, Tạ Đình Quân trên mặt có biểu tình giống như chấn động thần hồn khiến hắn thật lâu cũng không thể xua tan.

Rốt cuộc Tần Thiên đã nói gì với hắn?

Hắn cũng hỏi qua Hải Phú, nhưng vì khoảng cách khá xa, Hải Phú cũng không nghe thấy.

Chuyện này ở trong lòng hắn cứ sôi trào, khiến tâm thần hắn không yên, ngực giống như bị cái gì ngăn chặn, làm cho hắn thở không nổi, làm cho hắn nhịn không được muốn phát hỏa.

Nhưng hắn luôn bắt buộc bản thân hít sâu, bắt buộc bản thân bình tĩnh, hắn đem những lời nàng viết ngày hôm qua nghĩ một lần rồi lại một lần, càng không ngừng nói với mình: đừng hoài nghi nàng, đáng giận là Tạ Đình Quân chứ không phải nàng.

Cứ như vậy đem nghi ngờ trong lòng mạnh mẽ áp chế, không để bản thân đối với nàng lộ ra sắc mặt khó coi, bởi vì hắn biết, nàng không sợ hắn, tuy rằng nàng nhìn qua có vẻ như hiền lành nhu nhược, nhưng bên trong lại cực kỳ kiên cường, tối thiểu tính tình hắn luôn phát giận, nàng cũng chưa bao giờ thỏa hiệp một lần nào, nhưng thật ra hắn, rất sợ nàng tức giận không thêm để ý tới mình nữa.

Nếu nàng thật sự không thêm để ý tới hắn, hắn một chút biện pháp đều không có.

Dùng xong cơm trưa, Tần Thiên hầu hạ hắn thay quần áo để chế trà, thấy hắn có tâm sự, biết hắn trong lòng vẫn đang nghi ngờ chuyện trên núi. Bất quá thấy thái độ lần này của hắn khá tốt, Tần Thiên cũng vui vẻ ý giúp hắn giải thích nghi hoặc.

Tần Thiên viết xuống vờ: “Ta nói với hắn, muốn hắn về sau đừng để ý tới ta, nếu không người lại mất hứng.”

Sau đó đưa cho Trang Tín Ngạn xem.

Những lời này giống như ánh mặt trời rạng rỡ chiếu rọi, tức khắc đẩy lùi u ám trong lòng hắn. Trong chốc lát, hình như trong lòng bách hoa nở rộ, tâm tình vui sướng cùng hân hoan này quả thật không cách nào hình dung.

Trang Tín Ngạn cố gắng bình tĩnh, “Ta đâu có nói gì.” Viết xong liền xoay người đi ra ngoài, trên mặt tươi cười rất cuộc nhện không được, trong lòng ngọt ngào cùng vui sướng, liền tiếp biểu lộ ra bên ngoài.

Như thế nào cũng không nhện nổi a.

“Người tuy rằng không nói gì, trên mặt viết rất rõ a!” Tần Thiên nhìn bóng dáng hẩn rồi đi cười, “Tiểu tử này, tâm sở hữu cũng quá lớn, ta mới chỉ là nha hoàn thông phòng, nếu về sau cưới thê tử, còn không phải thường xuyên giắt vào lưng quần mang theo hay sao?”

Tần Thiên cười lắc đầu, cũng theo đi ra ngoài.

Hai người tới một gian phòng nhỏ phía sau, bên trong là nơi bọn họ bí mật sao chế trà. Bình thường tuyệt đối không được để ai đi vào, bởi vì nếu thật sự tìm ra phương pháp chính xác, tuyệt đối phải giữ bí mật, không thể tiết lộ ra ngoài.

Lúc tiến vào, Trang Tín Ngạn đã bắt đầu sao trà, vẻ mặt hẩn thật sự rất chuyên chú, giống như ở trong tay hẩn, không phải là một phiến lá trà, mà là một tiểu sinh mệnh cần che chở, cần quý trọng.

Mỗi lần nhìn thấy hẩn chuyên tâm làm việc, Tần Thiên luôn luôn có một loại cảm động.

Rất nhanh, Trang Tín Ngạn đem lá trà sao chế ra bát, tiến hành nhu niệp, nhu niệp xong lại đem hong khô. Sau khi làm xong thành phẩm, Trang Tín Ngạn cúi lòng đầy chờ mong pha một chén ném thử, kết quả lại lắc đầu giống như những lần trước.

“Mỗi một thời điểm, mỗi một thủ pháp ta đều đã thử quả, vì sao không thể bảo trì toàn vẹn mùi hương hoa quả này? Chẳng lẽ thật sự không có phương pháp gì hay sao?” Trang Tín Ngạn không khỏi có chút nhụt chí.

Đã đến đây nhiều ngày như vậy, ném thử mấy trăm lần, mắt thấy đợt thu trà xuân sắp qua, mà vẫn chưa tìm được phương pháp sao chế, tìm không ra có khả năng lại phải chờ tới mùa xuân sang năm, bọn họ có thể chờ, nhưng Trà Hành cũng không thể chờ a!

Tần Thiên nhìn đôi tay hẩn bởi vì không ngừng sao chế mà đỏ hồng, hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của hẩn, cố gắng hết sức mình, lại không nhận được kết quả, mọi người đều cảm thấy uể oải.

“Thiếu gia, người đừng gấp, trà còn chưa thu xong, chúng ta còn có cơ hội! Nếu ngay cả người cũng nản lòng, thật sự chúng ta sẽ tìm không ra phương pháp chế trà!” Tần Thiên viết xuống vở.

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nằng, thấy nằng mở to đôi mắt nhìn mình, trong ánh mắt tràn đầy cổ vũ cùng tín nhiệm.

“Đại thiếu gia, người không phải đã nói, trên đời này nếu có thể có lá trà có mùi hương hoa quả, chắc chắn sẽ có phương pháp sao chế giữ lại mùi vị trọn vẹn hay sao! Nếu đây là điều mà người vẫn luôn tin tưởng, nhất định phải kiên trì đến cùng! Ta từng nghe người ta nói quá, chỉ cần có quyết tâm, có nghị lực, nhất định có thể biến chuyện không thể trở thành có thể. Đại thiếu gia, ta biết, người chắc chắn sẽ làm được!”

“Thiếu gia, ta và người cùng nhau nghĩ biện pháp, chúng ta cùng nhau cố gắng. Đại phu nhân còn ở nhà chờ tin tốt của chúng ta a!” Tần Thiên viết xong, đi tới, cầm hai tay sưng đỏ của hẩn, nhìn hẩn mỉm cười.

Hai tay nằng mềm mại mà ấm áp, tươi cười của nằng ngọt ngào mà ôn nhu, hai mắt của nằng giống như cảnh xuân trong suốt sáng ngời. Trang Tín Ngạn nhìn nằng như vậy, trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc không tên, cảm xúc này giúp hẩn tự tin, cũng cho hẩn động lực, khiến hẩn cảm thấy dù có bao nhiêu khó khăn hiểm trở, đều không thể làm khó hẩn.

Hẩn nhìn nằng, nhẹ nhàng gật đầu.

Tốt, Tần Thiên, chúng ta cùng nhau cố gắng.

Chương 103: Mưu sát

Hai người nghiên cứu đến tận trưa, theo thời gian, thay đổi nhiệt độ, thủ pháp nặng nhẹ, cơ hồ từng phương pháp đều thử qua, nhưng kết quả vẫn như cũ. Nhưng vì có lời nói vừa rồi của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn ý chí chiến đấu sục sôi, không hề nhụt chí.

Thật ra Tần Thiên cũng có chút nản lòng, nhưng thấy Trang Tín Ngạn còn tin tưởng như vậy, cũng lên tinh thần, không dám lộ ra vẻ mặt uể oải làm ảnh hưởng đến nỗi lòng của hắn.

Sau khi dùng xong cơm chiều, hai người lại tiếp tục nghiên cứu, hai người mỗi người cầm một bát to, đều thử theo cách riêng của mình, sau đó lại phân tích với nhau.

Lúc này, đang sao thanh một nửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên đứng dậy lo lắng tìm kiếm. Tần Thiên nhìn thấy, đi tới, hóa ra chỗ hắn đã hết than, lửa trong bếp lò càng ngày càng nhỏ, lửa nhỏ sẽ ảnh hưởng đến sao chế. Tần Thiên vội vàng chạy ra ngoài lấy than, đi vào thấy Trang Tín Ngạn đang ngồi xỏm cạnh bếp lò sững sờ. Hắn đặt ngọn đèn ở bên cạnh, ánh lửa chiếu lên mặt hắn lúc sáng lúc tối, mình điệt không chừng, trong u ám, khiến người khác có một cảm giác không thể nắm bắt.

Tần Thiên cũng không để ý, vừa định thêm than vào, bỗng nhiên, Trang Tín Ngạn vươn tay ngăn cản nàng.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, cảm thấy kỳ quái, đã thấy hắn viết nhanh xuống vở vài chữ, “Người có người thấy gì không?”

“Cái gì?”

“Hương hoa quả, người ngửi lá trà này, hiện tại mặt trên của lá trà mùi hương hoa quả rất nồng đậm.” Trang Tín Ngạn nhìn nàng, trong mắt có ánh ngược của đèn đuốc, giống như hai ngọn lửa đang thiêu đốt, có loại áp lực cùng hưng phấn.

Tần Thiên tinh thần rung lên, vội vàng lấy ra một ít lá trà ngửi thử, quả nhiên ngửi thấy mùi hương hoa quả sâu kín, thấm vào ruột gan.

“Đây là chuyện gì?” Tần Thiên kích động viết xuống.

Trang Tín Ngạn cũng đang kích động tay cầm bút than có chút run run, “Là nhiệt độ! Lá trà này không giống với các giống trà khác, thời điểm đun nóng sáu bảy phần hơi nước sẽ bốc lên rơi trở lại nồi, nếu đun nóng liên tục, hương hoa quả sẽ bị biến mất! Đến đây, chúng ta thử lại một lần nữa!” Bởi vì bỗng nhiên không có than, nên lửa trong nồi giảm xuống, không nghĩ tới ngược lại chó ngáp phải ruồi.

Phát hiện bí quyết, chẳng khác nào tìm được đường đi thông thẳng đến mục tiêu, chỉ cần đi theo con đường này, có thể từng bước một tiếp cận thành công.

Sau đó, hai người toàn tâm toàn ý nghiên cứu ảnh hưởng biến hóa của nhiệt độ đối với lá trà. Qua mấy lần thử nghiệm, bọn họ dần dần đã hiểu ra, khi sao thanh, thời điểm đun nóng được sáu bảy phần thì hơi nước sẽ bốc lên từ từ rơi lại vào nồi, lúc vò lá trà không cần đổ ra oa, mà nên tiến hành ngay lúc này, chờ lá trà đun kỹ được tám phần thì đem đi phơi khô.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bọn họ bởi vì hết sức chăm chú nghiên cứu căn bản quên cả giờ giấc, thời điểm làm ra thành phẩm, đã nghe thấy bên ngoài người gõ mõ cầm canh gõ ba cái, lúc này mới biết đã là canh ba.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cười cười, bắt đầu làm việc từ giờ Ngọ, cho tới tận bây giờ, vậy mà hai người lại không hề cảm thấy mệt mỏi.

Trang Tín Ngạn đem trà làm xong pha thử, cảm chén đầu tiên là nhẹ nhàng ngửi, chỉ cảm thấy mùi hương hoa quả sâu kín của lá trà xông vào mũi, hắn trong lòng vui vẻ, lại nhẹ nhàng nếm thử một ngụm.

Bên cạnh Tần Thiên vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn, thấy hắn nhìn xuống, lông mi thật dài nhẹ nhàng mà rung động, sau khi nhấp ngụm đầu tiên, lại nhấp thêm vài lần, trên mặt nhìn không ra thần sắc gì khác biệt.

Tần Thiên có chút nóng vội, “Thế nào?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, nhú mày, trên mặt không có sắc mặt vui mừng,

Một cảm giác thất vọng tràn ngập trái tim, “Không được sao?” Tần Thiên cúi lòng đầy chờ mong trên mặt cũng nhất thời xui xuống.

Trang Tín Ngạn mặt không chút thay đổi rót chén trà khác đặt vào tay nàng.

Tần Thiên tiếp nhận, tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn nhịn không được ném thử một ngụm, trà vừa vào miệng, nàng đột nhiên ngẩn ra, tròng lớn hai mắt, giống như có chút không thể tin được lại ném thử một ngụm nữa.

Lúc này đây, sau khi trà vào miệng, nàng dùng toàn bộ tâm tư tinh tế thưởng thức, lúc đầu cảm thấy có vị chất, nhưng dần dần lại chuyển hóa thành vị ngọt lành, lúc nước trà qua thanh quản, ngọt lành chậm rãi tiêu tán, nhưng hương hoa quả cùng hương trà lại vẫn vít quanh quản, kéo dài không tan, khiến người ta có chút thất thần.

Tần Thiên học trà lâu như vậy, tất nhiên nhận biết lá trà nào là ngon, hương trà này, tư vị ngọt lành thơm ngát này, rõ ràng chính là thượng phẩm trong thượng phẩm. Nàng kinh hỉ nhìn về phía Trang Tín Ngạn, lại phát hiện Trang Tín Ngạn cũng đang nhìn nàng, khóe miệng hàm chứa ý cười thần nhiên, đôi mắt ở dưới ánh đèn liêm diễm sinh quang, lóe ra sáng rọi kỳ dị.

“Nga, hóa ra người gạt ta...” Tần Thiên bĩu môi.

Trang Tín Ngạn dựa vào tường, trên mặt tươi cười càng sâu sắc, cười đến mặt mày đều giãn ra, lộ ra hàm răng trắng bóng, đèn đuốc chiếu trên người hắn, nửa người nhuộm một màu vàng rực, hé ra khuôn mặt bị ánh lửa chiếu ửng hồng một mảnh, bộ dáng kia, đúng là thanh tú tuyệt mỹ đến cực điểm.

Như bị khoái hoạt của hắn cuốn hút, Tần Thiên cũng kìm lòng không được cười ha hả, nàng tay cầm chén trà, cười híp mắt, hai má lúm đồng tiền khoái trá nhộn nhạo lộ ra.

Nhìn thấy nàng tươi cười, hắn chậm rãi thu liễm ý cười, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, đợi đến lúc nàng cảm thấy có điểm không thích hợp, hắn bỗng nhiên vươn tay, ôm nàng vào lòng.

Bất ngờ không kịp đề phòng, chén trà trong tay Tần Thiên đều hất lên người cả hai, nước trà nhanh chóng thấm qua xiêm y, lạnh lẽo thấu tâm.

Tần Thiên giật mình, ngốc lăng tẩu vào lòng hắn, hai tay vẫn đang cầm chén nước kia. Nàng chỉ cao đến vai hắn, bị hắn ôm lấy, mặt của nàng liền dán lên ngực hắn, thân mình nho nhỏ của nàng nằm gọn lỏn trong lồng ngực rộng rãi của hắn.

Hắn ôm nàng nhanh như vậy, nhanh đến nỗi nàng như hòa vào trong cơ thể của hắn, nhanh đến nỗi mặt của nàng có thể cảm giác được cơ ngực hắn co giãn, nghe thấy trong lồng ngực hắn truyền đến thanh âm rộn ràng.

Nàng mở to hai mắt, nhìn ngọn đèn bên cạnh. Ngọn đèn treo giữa phòng, đung đưa qua lại nhoáng lên một cái, chợt lóe chợt lóe, từ từ phóng đại trước mắt nàng, ánh sáng trắng lan tỏa, khiến nàng hoa hết cả mắt, khiến nàng trong đầu trống rỗng.

Nàng nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Trang Tín Ngạn hành động theo bản năng vì nhất thời xúc động. Sau đó, mới biết được bản thân đang làm gì, sau khi trở mắt một lát thì gắt gao ôm lấy nàng. Thân thể của nàng mềm mại, mùi hương cơ thể nàng thơm mát, hắn chỉ cảm thấy trong lòng tràn ngập nhu tình mật ý, cảm xúc càng ngày càng mãnh liệt, đầy ắp trong lồng ngực hắn, như muốn phá ngực hắn thoát ra ngoài. Hắn không biết nên lý giải cảm xúc này như thế nào, chỉ có thể tùy ý để cảm xúc này xâm chiếm, sai khiến, khiến hắn càng ngày càng dùng sức, càng ngày càng ôm chặt lấy nàng, như thể muốn nàng hòa tan vào trong lòng hắn vậy.

Chỉ chốc lát, Tần Thiên đã bị hắn ôm không thở nổi, cũng phục hồi tinh thần, nàng muốn thoát ra, lại phát hiện hắn cơ hồ cạy mạnh. Tần Thiên âm thầm kêu khổ, nào có người ôm như vậy chứ, căn bản là đang mưu sát mà...

Bị bất đắc dĩ, Tần Thiên dùng sức đá hắn một cước, hắn bị đau, lúc này mới buông lỏng vòng ôm.

Tần Thiên vội lui hai bước, vượt ngực thở, Trang Tín Ngạn đứng ở nơi đó, bị nàng đá vào chân hơi hơi lui xuống, mặt đỏ bừng.

Hai người đều có chút xấu hổ, sau khi Tần Thiên hồi phục bình tĩnh, viết xuống giấy: “Về sau đừng làm như vậy nữa.” Rồi đưa cho hắn xem.

Trang Tín Ngạn nhìn, xoay người viết xuống: “Người là nữ nhân của ta.” Sau đó đưa cho nàng, bộ dáng đúng lý hợp tình.

Tần Thiên không nói gì, suy nghĩ một hồi, “Vậy sau khi trở về nói sau.” Sau khi trở về nàng có thể chuộc thân, đến lúc đó sẽ không còn là nữ nhân của hắn nữa.

“Được, sau khi trở về nói sau.” Hắn viết xong, nhìn nàng cười, tươi cười có ý tứ hàm xúc đặc biệt, khiến Tần Thiên Mao cốt tủy nhiên (sởn gai ốc).

Tần Thiên xoay người sang chỗ khác, ánh mắt vừa vặn dừng trên lá trà vừa mới sao chế thành công, nàng nhìn một hồi, càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp.

“Đại thiếu gia, người có nhận thấy hay không, lá trà này tuy rằng mùi vị rất ngon, nhưng bề ngoài lại hơi xấu?” Tần Thiên viết xuống vở nói.

Nói đến việc chính, Trang Tín Ngạn cũng thu liễm tâm thần, đi tới nắm lên một ít lá trà nhìn ngắm: “Lá trà này sao chế xong màu sắc vẻ ngoài quả thật không được đẹp mắt như các giống trà khác. Bất quá chỉ cần vị trà xuất chúng là được rồi.”

“Trên đời này cũng không có gì hoàn mỹ.” Tần Thiên lại cầm lấy lá trà nhìn ngắm, phát hiện lá trà này uốn cong như con ốc, có lẽ vì hình dáng xoắn ốc này mới khiến trà sau khi nhu hiệp (vò) không được đẹp mắt cho lắm.

Nàng nhìn một lúc, bỗng nhiên nhớ tới ở kiếp trước có một lá trà rất nổi danh, hình dạng khá giống lá trà này, có lẽ có thể tham khảo một chút?

“Thiếu gia, loại lá trà này có hình xoắn ốc, không bằng đem nó chà xát về thành hình thử xem?”

“Chà xát?” Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, cảm thấy cách này rất được, “Nhưng hiện tại trời đã sắp sáng, người có mệt không, nếu không, người trở về phòng nghỉ ngơi, để ta làm được rồi.”

“Không cần, ta muốn nhìn người làm.”

“Tốt lắm.” Trang Tín Ngạn nhìn chữ viết của nàng, trong lòng ngọt ngào như mật, cả người như tràn ngập năng lượng, hận không thể lại đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng nhớ tới câu nói kia của nàng “Trở về nói sau”, lại cố gắng nhịn xuống.

“Tổng bá bá, Tổng bá bá.” Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, Hải Phú cùng đi vào nhà của Tổng lão bá.

Mãi cho đến giữa ngày hôm sau, bọn họ mới hoàn toàn sao chế thành công, kết quả hai người đều vô cùng vừa lòng. Hai người dùng bữa sáng, ngủ khoảng ba canh giờ thì thức dậy. Lúc thức dậy, Tần Thiên muốn chế trà ngon cho Tổng lão bá nếm thử, lại nghĩ tới lúc trước đã hứa với Tổng lão bá, nên cũng mang Trang Tín Ngạn tới.

Tổng lão bá vẫn chưa thể xuống giường, ở trên giường thấy bọn họ, sau khi song phương thi lễ, Tổng lão bá mời bọn họ ngồi xuống.

Tần Thiên dưới sự trợ giúp của Chu bá, dùng lá trà vừa mới pha chế thành công pha cho Tổng lão bá nếm nhấp. Tổng lão bá sau khi nếm thử qua, mặt lộ vẻ kinh dị, “Đây thật sự là ‘Dọa sát nhân hương’, sao so với ta thường uống lại thơm như vậy?”

Hải Phú đứng bên người Trang Tín Ngạn, đem lời Tổng lão bá nói viết cho hắn xem.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn đang ngồi bên cạnh liếc mắt một cái, sắc mặt hắn thản nhiên, vẻ mặt lạnh lùng mang theo xa cách, đây là vẻ mặt khi hắn đối diện với người xa lạ.

“Đây là do thiếu gia nhà chúng ta nghiên cứu ra phương pháp sao chế mới, có thể giữ lại toàn bộ mùi hương của Dọa sát nhân hương, có được không, Tổng bá bá!” Tần Thiên cười hỏi.

“Đâu chỉ là được...” Tổng lão bá lại uống mấy ngụm, mới vỗ về râu cười nói: “So với trà Hồ Khâu danh xưng Hữu Quan Thiên Hạ, cũng không hề thua kém!”

Tần Thiên nhàn tình sáng lên, ngạc nhiên nói: “Tổng bá bá đã từng uống trà Hồ Khâu rồi ư?” Hồ Khâu cũng không phải loại trà ai muốn uống cũng được a.

“Lão phu từng có một vị bằng hữu, có tặng ta một ít. Bất quá đó là chuyện rất lâu về trước rồi.” Tống lão bá thản nhiên cười cười.

“Vị bằng hữu này của Tống bá bá thật đúng là khó lường .”

Tống lão bá gật đầu, “Quả thật không phải người bình thường!”

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười, thấy Trang Tín Ngạn cũng lộ vẻ vui mừng, ngay cả Tống lão bá đã uống qua trà Hồ Khâu cũng nói như vậy, hai người đối với lá trà này lại càng tin tưởng hơn.

Tần Thiên muốn để Trang Tín Ngạn cùng Tống lão bá tiếp xúc một chút, biết nếu nàng ở trong này, hẳn sẽ chỉ tự cô lập ở một bên, liền đứng dậy cười nói: “Tống bá bá, chúng ta hôm nay cao hứng, ta trở về làm vài món ăn ngon, tối hôm nay ở nhà của lão cùng nhau ăn mừng một chút được không? Người có chê chúng ta huyền não âm ỉ không?”

Tống lão bá vốn rất thích tiểu cô nương tâm tính thiện lương đáng yêu này, sao có thể cự tuyệt? Hắn nhìn Chu bá bên cạnh liếc mắt một cái, cười nói: “Chúng ta được ăn không phải trả tiền, làm sao có thể phản đối?”

Chu bá cũng cười mỉa mắt, xoa xoa tay nói: “Ta muốn ăn món gà lần trước Tần Thiên đưa tới, thịt gà vừa mềm lại vừa đậm đà, ta đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ hương vị kia!”

“Chỉ có người được lợi!” Tống lão bá chỉ vào hắn cười.

“Lão gia tử, chẳng lẽ người không thích? Ta nhớ rõ lần trước Tần Thiên đưa nửa con gà sang, ta chỉ được ăn một phần nhỏ, còn lại đều vào trong bụng của ngài a!”

Lúc này đây ngay cả Trang Tín Ngạn cũng nhin không được cười rộ lên.

Tần Thiên thực vừa lòng với kết quả này, thế này mới đúng chứ, cả ngày không cùng ai tiếp xúc sao được? Sống ở trong thế giới của riêng mình sẽ vô cùng tịch mịch.

Tuy rằng Tần Thiên đối với Trang Tín Ngạn không có tình yêu nam nữ, nhưng ở chung đã khá lâu, nàng lại được Đại phu nhân ban cho rất nhiều ân huệ, cho nên cũng muốn hết sức vì bọn họ làm chút gì đó.

Nàng đứng lên cười nói: “Vậy ta trở về nấu cơm.” Trang Tín Ngạn thấy nàng phải đi, cũng đứng lên. Tần Thiên đi qua ẩn hẳn ngồi xuống, cười viết xuống giấy: “Chuyện ở phòng bếp Đại thiếu gia cũng không thể giúp gì được, thiếu gia vẫn nên ở lại đây bồi lão gia tử trò chuyện đi. Lão gia tử học thức uyên bác, thiếu gia cùng lão gia tử nhất định sẽ có rất nhiều chuyện có thể nói với nhau.”

Viết xong, lại nói với Hải Phú ở bên cạnh: “Hải Phú, người lại đây giúp ta làm gà!”

“Ta cũng đi? Vậy thiếu gia...”

Tần Thiên kéo hắn qua, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, thiếu gia nhà người cũng sẽ không bị ai ăn mất đâu.” Tiếp theo lại hướng về Tống lão bá cười nói: “Tống bá bá, nhờ vả người!”

Tống lão bá ngồi ở trên giường cười gật đầu.

Chờ Tần Thiên đi rồi, đối mặt với Tống lão bá và Chu bá, Trang Tín Ngạn thoáng có chút co quắp bất an, hẳn rất ít khi một mình tiếp xúc với người ngoài, lúc nào bên cạnh ít nhất cũng phải có Hải Phú đi theo.

54. , Chương 104

Chu bá dọn dẹp qua trên giường của Tống lão bá, sau đó mang một ít giấy bút lên.

“Trang công tử đừng khấn trương, lại nói tiếp, Trang công tử vốn là ân nhân cứu mạng của lão phu.” Tống lão bá cười viết xuống, “Không biết Trang công tử có tiện ngồi vào bên cạnh lão phu không, như vậy giúp chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện với nhau hơn.”

Trang Tín Ngạn nhìn thấy mấy chữ Tống lão bá viết xuống do Chu bá đưa tới, vội vàng ngồi xuống đối diện với Tống lão bá.

“Tống lão chớ nói như vậy, ngày đó tại hạ cũng chỉ là nhấc tay chi lao.” Trang Tín Ngạn viết xuống.

“Trang công tử nhấc tay chi lao lại khiến lão phu được lợi không ít.”

“Tống lão khách khí rồi.”

“Trang công tử chữ viết rất đẹp, không biết gia sư là ai?”

“Gia sư tên tự là Lâm Duy.”

“A, Lâm đại nhân từng làm việc ở Hàn Lâm, học thức rất uyên bác, tính tình cũng khá cao ngạo, người có thể mời được hẳn, có thể thấy được người rất tài hoa.”

Hai người mỗi người một câu cứ như vậy mà tán gẫu ngày càng nhiều hơn.

Một người hiểu biết rộng, tâm tính cởi mở, một kẻ thì tài hoa hơn người, nội liễm trầm tĩnh, hai người nói chuyện từ Tứ Thư Ngũ Kinh đến dân sinh trăm thái, còn nói đến đạo kinh doanh, cuối cùng thảo luận về Trà Kinh, lại vô cùng hợp ý. Trang Tín Ngạn hiếm khi có thể gặp được người có tư tưởng phù hợp như vậy, tuy rằng tuổi của đối phương có thể làm trưởng bối của hẳn, nhưng vẫn khiến hẳn vui sướng không thôi.

Mà Tống lão cô tịch đã lâu, lúc trước có tiểu nha đầu Tần Thiên nói cười với lão, chọc cho lão vui vẻ. Nay lại gặp được một người trẻ tuổi tài hoa phong lưu mà trầm tĩnh không kiêu ngạo thật hiếm có, tất nhiên vô cùng cao hứng, lúc đầu chẳng qua đã đáp ứng với Tần Thiên, xuất phát từ tâm lý muốn thỏa mãn tâm nguyện của nha đầu kia. Nhưng sau đó, lão hoàn toàn đã bị tài hoa của Trang Tín Ngạn thu hút.

Trò chuyện với nhau thật vui vẻ, thời gian trôi qua, bất tri bất giác, đã qua hai canh giờ. Mà Tần Thiên cũng đã làm xong đồ ăn.

Bởi vì Tống lão tạm thời chưa thể xuống giường, cho nên món ăn được bày luôn trong phòng.

Tần Thiên và Hải Phú đem đồ ăn đặt trên bàn. Tần Thiên nhìn trên bàn, tất cả đều là giấy hai người đã viết trao đổi qua lại, lại thấy Trang Tín Ngạn vẻ mặt tươi cười với Tống lão bá, không khỏi hướng về Hải Phú liếc mắt một cái, nhỏ giọng nói: “Người nhìn xem, thiếu gia cùng Tống bá bá tán gẫu rất vui vẻ kia, người a, bình thường cũng đừng quá bảo bọc thiếu gia, nên để cho thiếu gia cùng người khác tiếp xúc nhiều một chút.”

Hải Phú nhìn thấy tình hình này cũng vô cùng cao hứng, “Cũng là người suy nghĩ chu đáo, trách không được phu nhân và thiếu gia đều thương người như vậy. Về sau nên chiếu cố thiếu gia như thế nào chúng ta đều nghe lời người, người muốn chúng ta làm như thế nào, chúng ta liền làm như thế ấy.” Hải Phú cười hi hi nói.

Tần Thiên cười mà không nói, trong lòng lại suy nghĩ, về sau? Về sau ta cũng không còn ở Thanh Tùng viện nữa!

Bên kia, Tống lão bá thấy Tần Thiên tiến vào, liền viết xuống giấy: “Tín Ngạn, người cũng biết hôm nay Tần Thiên cố ý tạo cơ hội để hai người chúng ta nói chuyện.” Nói chuyện phiếm được một lúc, hai người đã trở nên quen thuộc, Trang Tín Ngạn bảo Tống lão bá gọi thẳng tên của hẳn.

“Tần Thiên?” Trang Tín Ngạn ngạc nhiên.

“Không sai, tiểu nha đầu Tần Thiên nói với ta, nói thiếu gia nhà bọn họ kỳ thật rất muốn tiếp xúc với người ngoài nhưng lại ngại ngần không có biện pháp, hy vọng ta có thể cùng người trò chuyện, để người vui vẻ hơn.” Tống lão bá cười cười, “Nha hoàn này người tìm được ở nơi nào mà tri kỷ, dụng tâm lương khổ như vậy.”

Bị Tống lão bá trêu chọc, Trang Tín Ngạn có chút không nhịn được, mặt nóng ran, hẳn vì che giấu quần bách, vội vàng cúi đầu xuống, nhưng dư quang khóe mắt lại hướng về phía Tần Thiên, vừa vặn có thể nhìn thấy vạt váy của nàng, trong lúc đi qua đi lại, vạt váy màu trắng giống như mây trắng lượn lờ, linh động phiêu dật nói không nên lời.

“Tần Thiên là một cô nương tốt, nàng nếu là người của người, về sau người cần phải đối đãi với nàng thật tốt, đừng cô phụ nàng.” Tống lão bá lại viết xuống giấy.

Trang Tín Ngạn tuy rằng không đáp lời, nhưng trong lòng lại ngọt ngào như mật.

“Lão phu cả đời này có thể nói nhìn người không thể sai lệch, tiểu nha đầu này tuy rằng nhìn qua có vẻ ôn hòa, nhưng tâm tính kiên cường, nàng vốn không phải người hay so đo với người khác, nhưng một khi đã so đo, sợ là sẽ so đo đến cùng. Đến lúc đó hối hận chỉ sợ cũng không còn kịp.”

Trang Tín Ngạn nhẹ nhàng viết xuống: “Tống lão, tại hạ nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.”

Chương 104: Lạc thú cướp đoạt

Lúc ăn cơm, Tần Thiên nói với Tống lão bá: “Tống bá bá, chúng ta đã đạt được mục đích rồi, ngày kia sẽ phải trở về.”

“Nhanh như vậy a.” Đang ăn gà Chu bá trong giọng nói lộ ra sự không nỡ, “Ta đã có thói quen mỗi ngày bị tiểu nha đầu người ồn ào rồi.”

“Thiên hạ có buổi tiệc nào mà không tàn, vừa rồi công tử nhà người đã nói với ta rồi rồi, đã thành công, sẽ lên đường trở về.” Tống lão bá gật đầu nói.

Tần Thiên nhìn Tống lão bá cười nói: “Tống bá bá, về sau ta nhất định sẽ đến thăm người.”

“Tiểu nha đầu chỉ được cái mạnh miệng, ” Chu bá chỉ vào nàng cười, “Người sao có thể xuất môn?”

Tần Thiên chỉ cười không nói, bên cạnh Hải Phú lại cười nói: “Để thiếu gia mang nàng xuất môn thì được rồi.”

Chu bá nhìn qua nhìn lại trên người Trang Tín Ngạn và Tần Thiên, áy muội cười cười: “Ra là ý này, ra là ý này!”

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên bên cạnh liếc mắt một cái, mỉm cười.

“Các người ngày kia đi rồi, ngày mai trấn trên có hội chợ các người có muốn đi hay không?” Chu bá lại hỏi bọn họ.

“Hội chợ?” Tần Thiên lộ ra vẻ mặt hứng thú.

“Đúng vậy, rất náo nhiệt, cái gì cũng có bán, còn có xiếc ảo thuật nữa.” Chu bá cười nói.

Đối với loại náo nhiệt này, thân là người xuyên qua, Tần Thiên đương nhiên có hứng thú, nhưng nghĩ đến ngày mai Trang Tín Ngạn hẳn còn có rất nhiều việc phải làm, không thể chậm trễ, liền cười nói: “Không đi, ta nghĩ cũng không có gì hay ho.”

Trong mắt vẫn nhịn không được toát ra thần sắc thất vọng, Trang Tín Ngạn ngồi một bên đều nhìn thấy tất cả.

Mọi người vui vẻ dùng cơm, trong lúc đó, Tần Thiên kể vài truyện cười ở kiếp trước, chọc ọi người cười ha ha. Tống lão cười đến bụng bụng, đã lâu không được vui vẻ như vậy. Trang Tín Ngạn ở một bên nhìn Tần Thiên bộ dáng mi phi sắc vũ, trong lòng yêu thích, hận không thể lại ôm nàng vào trong lòng.

Dùng cơm xong rồi dọn dẹp các thứ, lúc trở về đã là thời điểm sao sáng đầy trời. Ba người trở về tiểu viện, lại nhìn thấy Tạ Đình Quân và tùy tùng của hắn đứng bên ngoài sân, cũng không biết đã đứng bao lâu.

Trang Tín Ngạn tâm tình vốn đang vui vẻ vừa nhìn thấy hắn, đầu tiên ánh mắt bắt đầu trở nên lạnh lùng.

Nhìn thấy bọn họ trở về, Tạ Đình Quân cười đón, “Các người đã đi đâu vậy, Tạ mỗ thấy đêm nay ánh trăng rất đẹp, muốn mời vài vị đi ra ngoài tản bộ, không biết Trang công tử có nề mặt hay không?”

Trang Tín Ngạn nhìn Hải Phú bên cạnh liếc mắt một cái, Hải Phú hiểu ý, tiến lên cười nói: “Tạ công tử, thật sự ngại quá, không phải công tử nhà ta không chịu nề mặt, mà công tử nhà ta có thói quen ngủ sớm, không thể bồi công tử, thỉnh công tử tự tiện.”

Nói xong tiến lên mở cửa, Trang Tín Ngạn ở trước mặt cửa hắt ôm lấy thất lưng Tần Thiên đi vào. Tần Thiên nhìn hắt một cái, hiểu được dụng ý của hắt nên cũng không cự tuyệt.

Chờ hai người đi vào, Hải Phú đứng giữ cửa hướng về Tạ công tử cười cười, sau đó “Cạch” một tiếng đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng lại, tươi cười trên mặt Tạ Đình Quân lập tức biến mất vô tung vô ảnh, Lâm Vĩnh bên cạnh cũng cười lạnh nói: “Kẻ điếc này coi trọng Tần Thiên cô nương nhanh như vậy, xem ra đúng như lời đồn, Tần Thiên cô nương rất được sủng ái.” Hắt dừng lời, nhìn về phía Tạ Đình Quân nói: “Công tử, không bằng để tại hạ nghĩ cách đem Tần Thiên tới để người đùa giỡn?”

Tạ Đình Quân nâng lên tay áo, “Nếu làm như vậy mới có thể chiếm được thì còn gì thú vị? Ta càng muốn để kẻ điếc kia trở mặt nhìn nữ nhân hắt âu yếm tới bên cạnh ta, nhưng không có biện pháp nào để ngăn cản.”

Hắt quay đầu lại nhìn Lâm Vĩnh lạnh lùng cười, hai mắt được ánh trăng chiếu rọi phản xạ ra quang mang âm lãnh.

“Đây mới là lạc thú cướp đoạt!”

Hắt xoay người hướng ra đường lớn bước một bước dài, đồng thời phân phó, “Người theo dõi bọn họ cho ta, ta không tin bọn họ có thể mỗi ngày chỉ ở trong đó không bước ra cửa nửa bước!”

“Vâng, công tử.”

Ngày hôm sau, thời tiết sáng sủa, cảnh xuân tươi vui, là thời tiết đẹp hiếm có.

Buổi sáng thức dậy, lúc dùng điểm tâm, Tần Thiên hỏi Trang Tín Ngạn, “Hôm nay công tử hẹn với người ta giờ nào?”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, sau đó viết xuống giấy: “Ta đã bảo Hải Phú đem giờ hẹn chuyển sang ngày mai, chúng ta trở về trễ một ngày cũng không sao.”

“Vì sao?”

“Người không phải muốn đi hội chợ sao, chúng ta hôm nay sẽ đi hội chợ.” Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước.

Tần Thiên nhìn hắt, trong lòng khẽ run lên: “Hội chợ?”

“Người không phải rất muốn đi sao?” Hắt cười, “Còn không đi thay quần áo chuẩn bị?” Viết xong, hắt liền đi ra khỏi phòng.

Tần Thiên nhìn cửa phòng, trong lòng đột nhiên nhảy nhót.

Hắt vì muốn đưa nàng đi hội chợ, cho nên cố ý dời lại giờ hẹn?

Không biết vì sao, trên mặt bỗng nhiên nóng ran.

Trần trên cách thôn trang cũng không xa lắm, ngồi xe ngựa nửa canh giờ đã đến nơi.

Dọc theo đường đi Tần Thiên xuyên qua rèm xe nhìn cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, trong lòng rất khoái trá.

Sau khi đến trấn trên, bởi vì đông người, xe ngựa không vào được. Hải Phú đem xe ngựa gửi ở một khách điểm bên ngoài, đưa chút tiền để chủ quán trông coi, rồi ba người đi bộ vào trấn.

Trên đường cái của trấn này chỉ có ba đường xe chạy, hai bên đều là cửa hàng, có tửu lâu, quán trà, cửa hàng bán trang sức, cửa hàng đồ cổ, cửa hàng bán giấy bút, cửa hàng tạp hóa, thậm chí có cả cửa hàng bán quan tài, tóm lại cái gì cũng có. Ở phía trước các cửa hàng có đủ loại hàng bán rong, bán các vật dụng nhỏ, còn có nông dân đến từ các nơi đem trứng gà, rau dưa, gia cầm trong nhà ra chợ đổi thành tiền, âm thanh thét to, âm thanh rao hàng, âm thanh cười đùa, đủ loại khuôn mặt tươi cười, đủ loại người, tất cả tập hợp tại đây thành một bức tranh cảnh mùa xuân vô cùng sinh động.

Tần Thiên đi theo phía sau Trang Tín Ngạn nhìn ngó, chỉ cảm thấy không kịp nhìn, tất cả đều mới mẻ, tất cả đều rất thú vị.

Trang Tín Ngạn cũng ít khi xuất môn, đối với mọi thứ cũng cảm thấy hứng thú, nhưng hẳn cho tới bây giờ đã quen được chiều cổ, tất nhiên sẽ luôn coi mình là trung tâm, nhiều lúc chỉ xem thứ mình hứng thú, mà xem nhẹ tâm tình của Tần Thiên ở phía sau.

Tần Thiên đối với một số vật dụng nho nhỏ đáng yêu cảm thấy hứng thú, nhưng hẳn lại chỉ thích xem tranh chữ bộ sách.

Tỷ như, Tần Thiên bị tượng đất hấp dẫn, đứng ở nơi đó nhìn sư phó nặn ra tượng đất hình con hổ con, đang định bảo hẳn chờ một chút để nàng lấy tiền mua, nhưng vừa quay đầu lại, đã thấy Trang Tín Ngạn và Hải Phú đi lên phía trước, gọi vài tiếng Hải Phú cũng không nghe thấy. Trên đường nhiều người, Tần Thiên sợ lạc mất bọn họ, tuy rằng không nữ, cũng đành buông tượng đất xuống, chạy đuổi theo.

Đuổi theo tới nơi, Trang Tín Ngạn còn mang vẻ mặt mắt hứng trường mắt nhìn Tần Thiên, như trách cứ nàng không nên chạy loạn khắp nơi. Vốn Tần Thiên còn muốn bảo hẳn chờ nàng mua tượng đất nhỏ kia, nhưng thấy bộ dáng này của hẳn, lời đã đến miệng đành phải nuốt xuống.

Trong lòng cũng hiểu, cho dù hẳn thích nàng, nàng cũng chỉ là một hạ nhân được sủng ái thôi. Nàng và hẳn vĩnh viễn đều là quan hệ phụ thuộc.

Sau đó, Tần Thiên cũng không để ý đến thứ mình thích nữa, chỉ chuyên tâm đi theo hẳn, lúc này mới bình an vô sự.

Ba người mới vừa đi đến khu vực trung tâm của chợ, bỗng nhiên từ một ngõ nhỏ bên cạnh có 7, 8 đại hán nông phu lao ra, vây quanh ba người bọn họ. Ba người hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Vị huynh đài này, không biết vì sao lại cản đường của chúng ta?” Hải Phú tiến lên ôm quyền hỏi.

Đứng đầu là một đại hán mặt đen đội khăn trùm đầu, mặc áo màu nâu bỗng nhiên chỉ vào Tần Thiên cả giận nói: “Chính là nàng, đây là muội muội của ta!” Lại chỉ vào Trang Tín Ngạn lớn tiếng nói: “Chính là tên tiểu bạch kiểm này dụ dỗ muội muội của ta cùng hẳn bỏ trốn! Người đầu, mau mang muội muội của ta về nhà!”

Nói xong liền có 3, 4 đại hán thân dài vươn cánh tay hướng về phía Tần Thiên.

Tần Thiên vừa tức vừa vội, liên tục lui về phía sau, trong miệng kêu to: “Người nói hươu nói vượn gì vậy, ai là muội muội của người, ta căn bản không hề quen biết người!”

Mọi người thấy có chuyện náo nhiệt, chạy tới vây quanh đây.

“Tiểu muội, người vì tên tiểu bạch kiểm này ngay cả cha mẹ tổ tông cũng không cần sao? Người thật không biết xấu hổ!” Đại hán mặt đen tự xưng là ca ca của Tần Thiên chỉ vào nàng rống giận!

Dân chúng đứng xung quanh không rõ chân tướng, cho rằng Tần Thiên là nữ nhân bỏ trốn theo trai, chỉ trở nàng, có người còn lên tiếng mắng nhiếc: “Thật không biết xấu hổ, còn làm ra chuyện không biết liêm sỉ như vậy.”

“Nếu là nữ nhi của ta, sớm đã bị ta đánh chết!”

“Các người đừng nghe hẳn nói bậy, bọn họ là gạt người a!” Tần Thiên đổ một thân mồ hôi lạnh.

Mắt thấy mấy đại hán sẽ bỏ nhào vào Tần Thiên, bỗng nhiên Hải Phú xông ra, chỉ đá mấy cái liền đem các hán tử văng ra ngoài, thân thủ đúng là thập phần lưu loát, hiển nhiên là người biết quyền cước.

Tần Thiên giật mình nhìn hẳn, nàng cùng Hải Phú ở chung lâu như vậy, không ngờ hóa ra hẳn còn có một thân công phu.

“Thiếu gia, Tần Thiên, các người đứng sang một bên, mấy tên này giao cho ta!” Hải Phú bỏ lại một câu này liền lao vào mấy đại hán hỗn chiến. Trang Tín Ngạn đem Tần Thiên bảo hộ ở phía sau, cảnh giác nhìn người chung quanh.

Trong đám người vờn ra mấy cánh tay từ phía sau lôi kéo Tần Thiên, kêu to: “Tiểu cô nương, người cùng ca ca người trở về đi, đi theo tiểu bạch kiểm sao có kết quả tốt chứ?”

Tần Thiên dùng sức đẩy bọn họ ra: “Các người buông ra, ta cần bản không quen biết bọn họ, bọn họ đều là kẻ lừa đảo, các người buông ra!” Nhưng đối phương không hề để ý tới chỉ dùng sức túm nòng lôi ra bên ngoài. Những người khác chẳng những không ngăn trở, còn mở đường, khiến bọn họ dễ dàng thoát ra ngoài.

Trang Tín Ngạn tưởng rằng Tần Thiên vẫn an toàn phía sau hắn, chỉ chăm chú nhìn Hải Phú ở phía bên kia.

Tần Thiên ở phía sau gấp đến mức sắp khóc: “Thiếu gia, thiếu gia, Hải Phú, Hải Phú.” Nàng cao giọng kêu to, nhưng không ai nghe thấy, một mình nàng định lại mấy người, đúng là vô ích.

“Người xem nam nhân mà người thích cũng không để ý tới người, người vẫn nên chết tâm đi, theo ca ca người trở về đi!” Vài người âm âm cười.

Tần Thiên nhất thời hiểu được, “Hóa ra mấy người là đồng bọn với nhau, các người rốt cuộc muốn cái gì, muốn mang ta đến nơi nào?”

Mấy người thấy đã bị nhận ra, không lên tiếng nữa, chỉ dùng sức lôi nàng đi. Tần Thiên dùng toàn lực giãy dụa, dùng chân đá, há mồm cắn tay một người trong số đó, đối phương bị đau buông tay ra. Tần Thiên chớp cơ hội chạy về phía Trang Tín Ngạn, mắt thấy sắp trở lại bên cạnh Trang Tín Ngạn, nhưng lại bị bọn họ bắt được, lúc này đây, bọn họ đã có phòng bị, dùng hết toàn lực, Tần Thiên căn bản không thể động đậy.

Tần Thiên nhìn bóng dáng Trang Tín Ngạn, trong lòng tràn ngập kinh hoàng, nước mắt chảy ra, nàng dùng hết khí lực toàn thân lớn tiếng hô: “Thiếu gia!”

Cũng không biết Trang Tín Ngạn là nghe thấy, hay là xuất phát từ nguyên nhân gì, bỗng nhiên quay đầu lại. Hắn nhìn thấy Tần Thiên bị mang đi, sắc mặt đại biến, vẻ mặt này giống như trời sắp sụp xuống vậy. Tần Thiên chưa bao giờ thấy hắn thất thố như thế trước mặt người khác.

Nàng nhìn hắn chạy về phía này.

55. , Chương 105-106

Chương 105: Thiên binh thần tướng

Khung cảnh hội chợ lộn xộn, Hải Phú cùng bốn nam đại hán xoay đánh thành một đoàn, tuy rằng chưa một mỗi, nhưng bị đối phương gắt gao cuốn lấy, tạm thời cũng không thể thoát thân. Đại hán mặt đen cùng vài nông phu khác ở một bên hùng hùng hổ hổ, thu hút dân chúng vây quanh lại cao hứng xem náo nhiệt, thấy Hải Phú cùng mấy người kia đánh nhau rất phấn khích, còn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, có tiểu hài tử bướng bỉnh nghịch ngợm nhặt lên một hòn đá to ném vào người bọn họ, thấy đánh trúng liền nhảy nhót vỗ tay cười to. Hải Phú vừa tức vừa vội muốn trở về bên cạnh thiếu gia, lại bị những người này cuốn lấy, sống chết không cho hắn đi qua.

Đại hán mặt đen mắt thấy Trang Tín Ngạn chạy về phía Tần Thiên, hướng tới mấy đại hán phía sau vung tay, kêu lên: “Ngăn tiểu bạch kiểm kia lại cho ta!”

Bên này, Tần Thiên nhìn thấy Trang Tín Ngạn cấp tốc chạy về phía mình, mấy người kia nóng nảy, túm nòng bỏ chạy. Tần Thiên làm sao khuất phục, dùng hết khí lực giãy dụa, mắt thấy Trang Tín Ngạn sẽ hướng lại đây, bỗng nhiên lại có ba nông phu khác vây quanh Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn cũng không biết võ, làm sao là đối thủ của bọn họ, chỉ giây lát đã bị bọn họ chế trụ.

Mắt thấy những người đó mang Tần Thiên đi, Trang Tín Ngạn mặt trắng bệch, bỗng nhiên như nổi khùng, quyền cước tuy rằng không có kết cấu, nhưng tư thế liều mạng, mấy người kia bị hắn đánh trúng vài cái, trong lúc nhất thời cũng không dám tiếp cận quá gần, chỉ vây quanh không cho hắn vượt qua.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên càng ngày càng xa, nhìn Tần Thiên không ngừng khóc nháo giấy dựa, gấp đến mức cơ hồ muốn nổi điên, nhưng cũng không có biện pháp nào, hắn không thể nói, không thể kêu, không thể chỉ trích, không thể lên án mạnh mẽ, một khắc kia khiến hắn chưa bao giờ thống hận thiếu hụt của bản thân giống như hiện tại.

Hắn nhìn những người trước mặt, hai mắt đỏ lên, bộ mặt dữ tợn, tựa như loài thú bị dồn vào đường cùng sắp phát cuồng, mấy hán tử ngăn trở nhìn thấy bộ dạng này của hắn, cũng không khỏi có chút nhút nhát.

Ngay tại thời điểm máu chốt, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, ngay sau đó, một tuần mã đen tuyền nhanh như chớp phóng tới, cưỡi trên lưng ngựa là một nam tử mặc trường bào màu đen. Hắn dáng người khôi ngô, khuôn mặt lạnh lùng, trong tay vung roi ngựa, gió thổi bay trường bào của hắn, hùng hổ, uy phong lẫm lẫm, giống như thiên binh thần tướng, bí mật mang theo sấm chớp gió cuốn mây tan đi qua.

Đi đến đâu, người đi đường tự động tránh ra, người nọ cưỡi ngựa theo hướng phía bên trong trung tâm, mang theo một trận cuồng phong, khiến người hai bên đường cơ hồ không mở được mắt ra.

Tần Thiên đang liều mạng giãy giụa chỉ nghe bên tai tiếng vó ngựa “Đát đát đát”, giấy tiếp theo, tiếng vó ngựa dường như gần ngay ở bên cạnh, ngay lập tức, nàng thấy một cánh tay ôm ngang người mình, sau đó chỉ thấy trời đất đảo lộn, chờ đến lúc nàng phục hồi tinh thần, mới phát giác bản thân đã ngồi ở trên lưng ngựa, trước mặt là ngực áo y bào màu đen, thân mình theo đà ngựa phi trên đường mà liên tục xóc nảy.

Bên tai vang lên một tiếng cười khê, “Tiểu nha đầu, tốt nhất ngươi nên ôm chặt ta, nếu không bị rơi xuống, sẽ tan xương nát thịt!”

Vừa dứt lời, ngựa nhảy chồm lên một cái, Tần Thiên chỉ cảm thấy toàn thân mất thăng bằng, kinh hoàng, xuất phát từ bản năng mà ôm lấy thắt lưng người nọ, người nọ bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười dường như có thể đâm thủng trời, hào khí can vân, Tần Thiên thậm chí có thể cảm giác được chấn động trong ngực hắn.

Hắc mã hướng về phía Trang Tín Ngạn phóng tới, người nọ bỗng nhiên vươn roi, vài cái đã đem hán tử vây xung quanh Trang Tín Ngạn đánh ngã, lại vọt tới Hải Phú bên kia, người nọ thét một tiếng, mãnh đề cương ngựa, hắc mã hí dài, hai móng trước bật cao, đá bay mấy đại hán đang đánh nhau với Hải Phú. Hải Phú nhìn đại mã chồm lên cao bằng hai người trước mặt, trợn mắt há hốc mồm. Mà Tần Thiên bởi vì biến cố này, thân mình hoàn toàn mất trọng tâm, chỉ có thể nhắm tịt mắt sống chết ôm chặt lưng tráng kiện của người nọ.

Người nọ tiếng cười không ngừng, hảo sảng khoái ý, ngay sau đó lại huy động roi ngựa quật mấy hán tử té ngã trên mặt đất không thể nhúc nhích.

Trong đám người liên tục vang lên âm thanh ủng hộ.

“Đem tên cuồng vọng kia thu thập cho ta, ta hôm nay muốn đánh cho hắn ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra!” Đại hán mặt đen tức giận rống to.

Người nọ dường như không hề sợ hãi, chỉ cúi đầu nói một câu bên tai Tần Thiên: “Ôm chặt ta, nha đầu, ta mang ngươi rời khỏi nơi này.”

“Thiếu gia, thiếu gia nhà ta...”

Người nọ cười lạnh một tiếng đánh gãy lời nàng, “Ngươi yên tâm, thiếu gia nhà ngươi không có việc gì, rời khỏi đây rồi, ta sẽ an toàn đem ngươi trở về.”

Nói xong, vung roi ngựa, hắc mã tung vó lướt qua một hàng bán rong nhỏ, chạy ra khỏi vòng vây, hướng về thôn trấn bên kia phóng đi, rất nhanh đã biến mất trong đám người, chỉ nghe âm thanh vó ngựa “Tháp tháp” càng ngày càng xa.

Bên này, Hải Phú lôi đại hán gần nhất lại, giọng quyền uy hiếp: “Nói, các ngươi rốt cuộc là người nào!”

Đại hán mặt đen thấy thế, tiến lên đẩy Hải Phú ra, nâng huynh đệ bị thương dậy, gào thét một tiếng rồi rời đi, giấy lát liền biến mất trong đám người, quần chúng vây quanh thấy không còn náo nhiệt cũng lần lượt tản đi.

Trong đám người chỉ còn lại Trang Tín Ngạn và Hải Phú đứng ở đó.

Hải Phú chạy vội tới bên cạnh Trang Tín Ngạn, cẩn thận đánh giá thiếu gia nhà mình, thấy hấn ngoài quần áo bị rách mấy chỗ, trên mặt có vết thương ngoài da, cũng không bị thương chỗ nào khác.

“Thiếu gia không có việc gì chứ?” Hải Phú nhìn hấn quan tâm hỏi.

Trang Tín Ngạn lại thất thần nhìn phương hướng Tần Thiên biến mất, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt lạc lõng mà cô tịch.

“Thiếu gia.” Hải Phú kéo nhẹ hấn.

Trang Tín Ngạn lúc này mới quay đầu nhìn Hải Phú, hai mắt trống rỗng, rõ ràng là đang nhìn hấn, nhưng dường như không phát hiện ra hấn đang đứng đó.

Hải Phú rất lo lắng: “Thiếu gia, người không sao chứ?”

Trang Tín Ngạn nhìn hấn miệng hé ra lại ngậm vào, qua một hồi lâu mới phản ứng lại, hấn lắc đầu, chậm rãi xoay người, vô mục đích đi về phía trước, hai chân nặng nề trầm trọng.

Hải Phú đi lên phía trước hấn, “Thiếu gia, người đừng lo lắng, dù sao cũng là người quen biết, hấn sẽ không làm gì Tần Thiên đâu.”

Trang Tín Ngạn dừng bước, hai tay bỗng nắm chặt thành quyền.

Bên kia, người nọ cưỡi ngựa mang theo Tần Thiên rất nhanh đã đi qua trấn nhỏ, dần dần, bốn phía người ở càng ngày càng thưa thớt, một lúc sau, hai bên đều là cánh đồng mênh mông, rõ ràng đã cách trấn nhỏ rất xa.

“Tạ công tử, Tạ công tử, người dừng lại!” Tần Thiên lớn tiếng kêu lên, có điều thanh âm bị gió thổi qua yếu đi nhiều, nhưng cũng đủ để cho người cưỡi ngựa nghe thấy.

Một lát sau, Tạ Đình Quân mới chậm rãi giảm tốc rồi ngừng lại.

Tần Thiên đến lúc này mới dám buông thả lưng của hấn ra, từ trong lòng hấn thăm dò chung quanh, trong miệng nhịn không được thầm oán: “Tạ công tử, ta vẫn bảo người dừng lại, người sao không nghe thấy, đây là chỗ nào rồi?”

Tạ Đình Quân hai tay nắm cương ngựa, đem nàng vòng ở trong ngực, hấn nở nụ cười vài tiếng, nói: “Nha đầu, trước tiên, người có phải nên nói lời cảm tạ đã hay không, dù sao ta cũng là người cứu người.”

“Nói lời cảm tạ?” Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Lúc này đã gần đến giữa trưa, thái dương chiếu vào thân người có chút nóng. Vị trí của hấn vừa vặn ngược sáng, khiến trên mặt hấn tối lại, ngũ quan càng trở nên thâm thúy, góc cạnh rõ ràng.

Tạ Đình Quân có diện mạo của người phương bắc, trán rộng lớn, xương gò má đầy đặn, cằm ngay ngắn, có lẽ vì hàng năm đều xuất môn, làn da có màu rạm nắng khỏe mạnh lại tinh tế, ở cằm còn có một chòm râu ngắn xanh nhạt. Hơn nữa hấn cường tráng khôi ngô, khí thế kiêu ngạo bất tuân, không thể không nói, Tạ Đình Quân so với Trang Tín Ngạn có nét nam nhân đặc trưng hoàn toàn khác.

Tạ Đình Quân sẽ khiến người khác nghĩ tới thảo nguyên rộng lớn bát ngát mờ mịt, vạn mã chạy qua, hùng ưng giương cánh. Mà Trang Tín Ngạn lại khiến người khác nghĩ đến sơn thủy Giang Nam, chung lâm đục tú, thanh tuyến tuyệt luân.

Thấy Tần Thiên nhìn mình chằm chằm, ánh mắt trực tiếp lớn mật, Tạ Đình Quân nhịn không được nhún mày mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tuyết, càng đem lại một cảm giác dã tính, giống như loài sói đang chạy thong thả trên thảo nguyên.

“Chẳng lẽ cô nương không muốn nói lời cảm tạ với ta?”

Tần Thiên nhìn hấn: “Ta vì sao phải cảm tạ một kẻ có ý đồ bắt cóc mình?”

Tạ Đình Quân thần sắc khê biến, “Người nói cái gì?”

Tần Thiên thu hồi ánh mắt, cười cười, “Những người đó ta căn bản không biết, lại luôn miệng nói ta cùng thiếu gia nhà ta bỏ trốn, trong hành động dường như đã biết trước thiếu gia nhà ta có chỗ thiếu hụt.” Nàng lại nhìn về phía hắn: “Mà Tạ công tử lại đứng lúc xuất hiện cứu chúng ta, nếu tất cả đều là trùng hợp, vậy sự trùng hợp này không khỏi cũng hơi quá rồi.”

Những người đó từ phía sau Trang Tín Ngạn hướng nàng tập kích, rõ ràng đã biết Trang Tín Ngạn có chỗ thiếu hụt. Đây là hành vi đã có âm mưu từ trước. Nhưng bọn họ mới tới nơi này không lâu, ngày thường cũng ít khi xuất môn, hôm nay đến chợ cũng là nhất thời hứng thú, căn bản không thể có khả năng có người đã âm mưu bắt cóc nàng từ trước. Mà việc Tạ Đình Quân xuất hiện lại có thể giải thích hết thảy điểm đáng ngờ.

Tạ Đình Quân ngửa đầu cười to hai tiếng, “Thật là một nha đầu thông minh, không sai, người nói không sai, ta cũng không ngại thừa nhận, những người đó quả thật do ta ra lệnh. Ta cũng không muốn thương tổn các người, bất quá chỉ muốn cùng các người vui đùa chút thôi!”

“Tạ công tử không khỏi cũng quá nhàm chán rồi!” Tần Thiên trừng mắt hắn, trong lòng dâng lên tức giận, lúc ấy nàng trong lòng sợ hãi đến thế nào, Trang Tín Ngạn cũng lo lắng đến thế nào, Hải Phú càng cố gắng đến thế nào, nhưng hết thảy bất quá chỉ do hắn muốn đùa vui.

Làm sao có người có thể đáng giận như vậy? Nàng hận không thể chửi ầm lên, nhưng biết đối phương cũng không phải là thiện nam tín nữ, chọc giận hắn, bản thân sẽ không có kết quả tốt, lập tức đành nhịn xuống tức giận trong lòng.

“Thả ta xuống.” Tần Thiên gạt tay hắn, nàng lúc này đang gồi ở trên lưng ngựa, tiếp cận với hắn, tư thế cũng có chút ái muội, khiến nàng rất không thoải mái.

Ai ngờ Tạ Đình Quân cười nhẹ hai tiếng, ngược lại hai tay càng ôm chặt, đem nàng vây khốn.

“Thả xuống làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đi bộ trở về?” Hắn cúi đầu ở bên tai nàng dè dặt thanh âm nói.

Tần Thiên cũng không nói nhiều, há mồm dùng sức cắn một cái lên cánh tay hắn. Tạ Đình Quân bị đau, buông tay ra. Tần Thiên nắm lấy cơ hội, nhảy xuống, té lăn trên đất, khuỷu tay cùng đầu gối bị trầy da một chút, bất quá cũng không bị thương tổn gì khác.

Tần Thiên cắn răng đứng lên, vỗ vỗ bụi đất bám trên người, dọc theo đường lúc này đi trở về.

Tạ Đình Quân không nghĩ tới nàng lại kiên cường như vậy, quả thật ngoài ý muốn, hắn ruỗi ngựa đi theo phía sau nàng, “Người thật sự định đi bộ trở về? Người có biết nơi này cách trấn trên bao xa hay không? Cách thôn trang nơi người trú ngụ bao xa hay không? Người cứ đi như vậy, chỉ sợ trời tối cũng chưa về được nhà.”

Tần Thiên vẫn đi về phía trước, cũng không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ, dù vậy so với việc cùng hắn cưỡi chung một con ngựa vẫn tốt hơn nhiều, người này, trong bụng toàn ý nghĩ xấu, ai biết hắn trong lòng đang có chủ ý gì?

Chương 106: Quay lại

Từ trước đến nay Tạ Đình Quân từng tiếp xúc với nhiều nữ tử, tuy rằng cũng có sĩ diện, nhưng bất quá cũng chỉ là giả đồ mà thôi, nhưng như Tần Thiên lúc này, không hề nhìn hắn, lộ ra mặt lạnh đối với hắn, vẫn là lần đầu tiên. Tạ Đình Quân tâm tính công tử, làm sao chịu được bộ dạng này, hắn nhìn bóng dáng Tần Thiên thẳng tắp nghĩ thầm, người cho rằng bản thân có vài phần nhan sắc thì có thể làm kiêu được hay sao?

Lập tức cười lạnh một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, giục ngựa lướt qua bên người nàng, không mất bao lâu đã bỏ nàng rất xa.

Để người tự đi bộ trở về, nhìn xem người có bao nhiêu sức lực!

Tần Thiên nhìn thân ảnh Tạ Đình Quân đi xa, thở dài nhẹ nhõm, nếu để hắn đưa nàng trở về như lúc này, Trang Tín Ngạn nhìn thấy, lại không biết sẽ nghĩ như thế nào. Đừng để trước khi chuộc thân lại xảy ra chuyện gì, ví dụ như không trung trình gì đó, còn có thể liên quan đến tính mạng a!

Bên này, Tạ Đình Quân nổi giận dưng dưng giục ngựa chạy trước, đi đến một ngã ba, mơ hồ nghe thấy có thanh âm xe ngựa tiến đến, trong đó có một người la lên: “Tần Thiên, Tần Thiên!”

Tạ Đình Quân nhận ra thanh âm của Hải Phú, trong lòng vừa động, vội vàng cưỡi ngựa đến nấp vào một chỗ, không bao lâu, quả nhiên nhìn thấy xe ngựa của Trang Tín Ngạn đi về phía này. Hải Phú một bên điều khiển xe ngựa một bên la gọi tên Tần Thiên.

Tạ Đình Quân mắt lạnh nhìn xe ngựa, nghĩ rằng, cứ như vậy, không lâu nữa, bọn họ sẽ tìm được Tần Thiên, một hồi tru tráo của mình sẽ không thể đạt được mục đích.

Lập tức, hắn lặng lẽ quay đầu ngựa lại, theo một đường nhỏ khác chạy về phía Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên vừa đi, một bên nhìn cảnh vật bốn phía, cố gắng phân biệt phương hướng. Bên tai bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng vó ngựa, vừa ngẩng đầu đã thấy Tạ Đình Quân cùng với hắc mã đang quay lại. Tần Thiên trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, theo bản năng xoay người bỏ chạy, nhưng hai chân làm sao bằng được bốn chân, chỉ chốc lát sau đã bị Tạ Đình Quân đuổi theo. Tạ Đình Quân xoay người, ôm ngang người nàng, lại đặt nàng ngồi vào trước người hắn.

“Tạ công tử, người làm cái gì vậy?” Tần Thiên một tay nắm lấy vạt áo của hắn, một tay nắm lấy bờm ngựa, miễn cưỡng duy trì thăng bằng.

Tạ Đình Quân mặt lộ vẻ lạnh lùng, cũng không trả lời nàng, phóng ngựa nhảy lên một gò đất, vọt vào rừng cây, cấp tốc hướng về một phương hướng khác chạy đi, mà Tần Thiên cũng bởi vì ngựa vừa nhảy lên, không tự chủ được lại ôm lấy thắt lưng hắn.

“Tạ công tử, người nhanh thả ta xuống, ta tốt xấu cũng là người của Trang phủ, người muốn làm cái gì vậy?” Tần Thiên gấp đến mức kêu to.

Tạ Đình Quân bởi vì Trang Tín Ngạn đang đuổi tới nên muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, chỉ ra roi thúc ngựa, cũng không để ý tới Tần Thiên.

Ngựa chạy tốc độ quá nhanh, một đường xóc nảy, Tần Thiên căn bản không thể buông tay, tuy rằng biết không thích hợp, nhưng liên quan đến tính mạng của bản thân, cấp bậc lễ nghĩa đều vứt sang một bên. Nàng đang ngồi nghiêng, ngựa lại chạy nhanh như vậy, nếu không ôm hắn chắc chắn còn ngồi được trên lưng ngựa, ngã xuống gãy xương, cũng không phải là kết quả mà nàng muốn.

Nàng nắm chặt thắt lưng hắn, nhắm mắt lại, bên tai tiếng gió gào thét, thổi loạn tóc tai của nàng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tốc độ mới dần dần chậm lại.

“Tạ công tử, thả ta xuống.” Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn.

Tạ Đình Quân hừ hừ cười, đơn giản nói: “Không thể, nếu ngươi có bản lĩnh giống như vừa rồi vậy nhảy xuống đi.” Khi nói chuyện lại điều khiển ngựa chạy nhanh hơn.

Tần Thiên khó thở: “Tạ công tử, nếu như bị người khác thấy được... Ngươi không phải hại ta sao? Ngươi là kẻ tư bản, ta bất quá chỉ là một tiểu nha đầu, muốn sống cũng sống không nổi a!”

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng nói: “Ta sợ ngươi chỉ là nữ tử một mình đi đường nhờ có chuyện không may, hảo tâm đưa ngươi trở về, ngươi gấp cái gì? Chẳng lẽ ta ăn thịt ngươi sao? Hơn nữa ngươi không thấy ta đang đi đường nhỏ hay sao? Ngươi yên tâm, sẽ không có ai nhìn thấy!” Lại nói: “Ta biết ngươi lo lắng điều gì, ta sẽ thả ngươi xuống trước khi về tới nhà, như vậy, thiếu gia nhà ngươi sẽ không thấy, cũng sẽ không trách cứ ngươi!”

Tuy rằng hắn nói rất êm tai, nhưng Tần Thiên nhớ tới chuyện ở hội chợ vừa rồi làm sao có thể tin tưởng hắn, có điều nhất thời cũng không thể phản kháng, lập tức ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

“Ta biết ngươi đang trách ta, chuyện trước đó ta cũng hơi quá đáng.” Tạ Đình Quân bỗng nhiên thanh âm mềm mại. Tần Thiên có chút kinh ngạc nhìn hắn, hắn đang xin lỗi sao?

Tạ Đình Quân cúi đầu nhìn nàng mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu vào qua kẽ hở trong rừng cây, chiếu lên thân người hắc lốm đốm sáng, bọn họ chuyển động, đốm sáng trên người hắc cũng di động lưu chuyển, hắc nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, quang ảnh lộ ra một chút ôn nhu.

“Còn nhớ rõ hôm Trung thu ta đã nói những gì với ngươi không?”

Tần Thiên rũ mắt xuống không lên tiếng.

Hắc tiếp tục nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự không biết vì sao ta cố tình mặt dày mà tìm đến tận đây?”

Tần Thiên vẫn như cũ không lên tiếng.

Tạ Đình Quân dường như có chút nóng nảy, “Ngươi sao không nói gì vậy?”

Tần Thiên lúc này mới nâng mắt, nhìn hắc: “Ta công tử tò mò rồi, với thân phận của ta, lại trong tình hình hiện tại, ngươi nói với ta những lời này đã là không nên, ngươi còn có thể trông chờ ta sẽ nói ra điều gì? Ngươi muốn nghe, ta nhất định sẽ không nói, mà nếu ta nói ra, ngươi nghe xong chỉ sợ sẽ mất hứng, vẫn không nên nói gì thì hơn.”

Tạ Đình Quân giật mình, lúc trước chỉ cần hắc cười như vậy, dùng vẻ mặt, ngữ khí như thế này nói chuyện với nữ tử, có người nào không động tâm? Nàng sao lại có phản ứng này?

Nàng đối với kẻ cầm điếu kia sẽ không như vậy, chẳng lẽ bản thân còn không bằng một kẻ cầm điếu hay sao?

Tạ Đình Quân tất nhiên sẽ không thừa nhận điểm này.

Tần Thiên biết những lời này nhất thời sẽ không lay chuyển được hắc, liền thử cùng hắc thương lượng: “Ta công tử, vậy ngươi để ta thay đổi tư thế ngồi được không. Ngồi như thế này rất khó chịu.”

Tạ Đình Quân cười: “Ngươi mặc kiểu váy dài này, ngươi còn muốn ngồi như thế nào? Chẳng lẽ ngươi muốn vén váy lên?”

Tần Thiên nhìn thoáng qua váy dài trên người, không nói gì, đây là sự thật a.

“Ta công tử cũng là người có uy tín danh dự, vậy mà lại dây dưa với thị thiếp của người khác, ngươi không sợ có người đàm tiếu, ảnh hưởng đến danh dự của ngươi hay sao?” Tần Thiên lại nói.

“Ai bảo ta gặp được ngươi?” Tạ Đình Quân ở bên tai nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Vì gặp được ngươi, liều mạng khiến thanh danh bị hao tổn ta cũng không sợ.”

Tần Thiên nhin không được nở nụ cười: “Ta công tử, những lời này ngươi đã nói qua với bao nhiêu người rồi, nói năng rất có thứ tự nha.” Thật buồn nôn, quả thực giống như nam nhân vật chính trong tiểu thuyết của Quỳnh Dao a.

Tạ Đình Quân lại giật mình, nha đầu kia phản ứng sao lại hoàn toàn khác với những người khác như vậy?

Tần Thiên bỗng nhiên dừng cười, nhẹ giọng nói: “Ta công tử, đi tìm người khác mà vui đùa đi. Ngươi nói ta vì sao phải đến với ngươi chứ? Có cái gì ngươi có thể cho ta, mà công tử nhà ta không thể cho ta? Ta tất yếu gì phải mạo hiểm sinh mệnh mà đến với ngươi?”

“Ta có thể bảo hộ ngươi, công tử nhà ngươi có thể sao?” Tạ Đình Quân ở bên tai nàng nhẹ giọng nói, “Sự việc vừa rồi tuy rằng là ta không phải, nhưng ngươi nhìn thấy phản ứng của công tử nhà ngươi rồi chứ, kia cũng không phải do ta tạo ra a. Thời điểm mỗi khi ngươi có chuyện, đều không thể thấy bóng dáng của hắc? Mặc cho ngươi kêu rách cổ họng, mặc cho ngươi kinh hoàng sợ hãi, nhưng hắc cũng không biết. Đương nhiên, cho dù biết, cũng không làm gì được. Bản thân hắc chỉ là một người yếu ớt cần có người khác phải bảo vệ thì có năng lực gì bảo hộ được người khác đây? Tần Thiên, ta so với hắc mạnh mẽ hơn, ta có thể bảo vệ ngươi, bất luận ngươi có nguy hiểm gì, ta đều có thể che chở ngươi.”

Tần Thiên lắc đầu: “Ngươi mặc dù có thân thể cường tráng, nhưng ngươi phải bảo vệ không phải chỉ có một mình ta. Người người phải bảo vệ rất nhiều, ta cũng không phải người quan trọng gì!”

“Chẳng lẽ thiếu gia nhà ngươi chỉ biết bảo hộ một mình ngươi?” Tạ Đình Quân cười lạnh.

Đúng vậy, sẽ không, cho nên ta tình nguyện tìm một người chẳng cần phải cường tráng, nhưng có thể toàn tâm toàn ý che chở ta.

Tần Thiên hơi hơi cười, lại không lên tiếng.

Bên kia, Hải Phú vội vàng điều khiển xe đến các nơi phụ cận tìm tòi, nhưng mãi vẫn không thấy thân ảnh Tần Thiên, hần ngừng lại xuống xe ngựa, vén màn xe nói với Trang Tín Ngạn ngồi phía trong: “Thiếu gia, đã tìm lâu như vậy, cũng không tìm thấy, ta nghĩ nhất định Tà công tử đã đưa Tần Thiên trở về rồi, hay chúng ta trở về chờ xem.”

Trang Tín Ngạn nhảy ra xe ngựa, lo lắng nhìn chung quanh, qua một lúc lâu, đến tận khi hần không thể không thừa nhận nơi này không có bóng dáng của Tần Thiên mới gật gật đầu.

Hần lên xe ngựa, Hải Phú điều khiển xe ngựa quay trở về.

Trong rừng cây.

Tạ Đình Quân cùng Tần Thiên cũng không biết đã vòng vo trong rừng cây bao lâu, thủy chung cũng chưa ra khỏi chỗ này.

Bỗng nhiên Tần Thiên chỉ vào một gốc cây cổ thụ bên cạnh kêu lên: “Tà công tử, ta nhận ra gốc cây này, vừa rồi chúng ta đã tới nơi này, có phải chúng ta đã đi vòng quanh không?”

Tạ Đình Quân thầm khen Tần Thiên tâm tư mẫn tiệp, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc nghi hoặc nhìn chung quanh, “Phải không, nghe người nói như vậy, ta cũng nhận thấy dường như đã đi qua nơi này.”

“Người cũng nhận ra?” Tần Thiên nóng nảy, “Tà công tử, chẳng lẽ người không biết đường ở đây? Người không phải nói đi theo đường mòn sao?”

“Xuyên qua rừng cây chính là đường mòn.” Tạ Đình Quân cười cười, “Ta nào biết rừng cây này lại lớn như vậy.”

Hần điều khiển ngựa chạy chậm chậm, vừa đi vừa nhìn, “Người đừng vội, ta cuối cùng sẽ tìm được đường đi ra ngoài.”

Lúc này, ngựa bỗng nhiên bước hụt, thân ngựa lắc lư. Tần Thiên thân mình mất thăng bằng thiếu chút nữa bị ngã xuống, tình thế cấp bách lại ôm chặt thắt lưng của hần.

Vừa rồi tâm tư suy nghĩ nhiều, Tạ Đình Quân không để ý, lúc này tâm tình đang buông lỏng, hần mới chú ý tới thân thể Tần Thiên vô cùng mềm mại, dán vào thân mình hần giống như không xương vậy. Mũi người thấy một mùi hương tự nhiên, thản nhiên, tươi mát, không giống với hương liệu son phấn. Tâm của hần bỗng nhiên không chịu khống chế mà nhảy nhót.

Hần kim lòng không được vòng hai tay, buộc chặt ôm ấp, cúi đầu xuống, đem nàng cẩn thận ôm vào lòng mình. Hần nghĩ thấy người nàng tỏa ra mùi thơm ngát, hít vào thật sâu, một lần lại một lần, dường như vĩnh viễn cũng không đủ.

Tần Thiên cảm giác được hần dị thường, trong lòng rung mình, liền muốn đẩy hần ra, Tạ Đình Quân phát hiện, cố ý điều khiển thân ngựa lắc lư, Tần Thiên theo bản năng lại nắm chặt thắt lưng của hần.

“Người đang cố ý có phải hay không?” Tần Thiên cắn răng.

“Trời đất chứng giám, trong rừng đường không dễ đi, người không thấy sao?” Tạ Đình Quân hừ hừ buồn cười, trong ngực chấn động từng hồi, cơ hồ chấn đắc khiến mặt nàng run lên.

Hần cúi đầu xuống, dùng cằm vuốt ve đầu nàng, tóc dài của hần rơi xuống dưới, chạm vào mặt nàng, sợ tóc thô cứng chọc vào mặt nàng có chút đau.

Thời điểm nàng muốn đẩy hần ra, hần lại gian lận, khiến nàng không thể không ngồi yên trong lòng hần.

Tần Thiên tức giận vô cùng, nhưng cũng không dám ở thời điểm ngựa đang chạy mà nhảy xuống. Nàng làm sao không biết hần cố ý, nàng dùng móng tay cấu vào thắt lưng hần, nhưng lưng hần cơ bắp cứng rắn như

đồng thiết, cầu bao nhiêu cũng không được. Nàng lại nắm tóc hắc, sống chết kéo, hắc cũng tùy ý nàng, hừ cũng không hừ một tiếng, coi như nàng chỉ là một đứa nhỏ đang nghịch ngợm gây sự, trong lòng lại cảm thấy thật khoái trá, nhin không được bật cười, trong ngực tiếng vang không ngừng, giống như tiếng gió gào thét thổi qua khe núi.

Tạ Đình Quân ước lượng thời điểm Trang Tín Ngạn hắc đã về nhà, lúc này mới ruổi ngựa đi ra rừng cây, ra roi thúc ngựa hướng về phía thôn trang nơi bọn họ trú ngụ mà phóng tới.

56. , Chương 107-108

Chương 107: Mất tích

“Tạ công tử, người thả ta xuống ở đây là được rồi.”

Mắt thấy sẽ đến cửa thôn, Tần Thiên nói với Tạ Đình Quân. Hai người cưỡi chung một con ngựa, tuy rằng không có chuyện gì phát sinh, nhưng bị người khác thấy cũng không tốt.

Tạ Đình Quân nghe vậy ngẩng đầu nhìn ra xa, người luyện võ thị lực luôn hơn hắc so với người bình thường, từ rất xa, hắc đã thấy thân ảnh Trang Tín Ngạn đang đứng ở cửa thôn đi qua đi lại.

Tạ Đình Quân cười nhẹ, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắc, Trang Tín Ngạn sẽ không an tâm ở nhà mà chờ tin tức.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Tạ Đình Quân cười nói: “Nơi này đường không dễ đi, ta chờ người đưa đến cửa thôn, cũng không còn bao xa.” Nói xong cũng không chờ Tần Thiên trả lời, liền ra roi thúc ngựa hướng về cửa thôn phóng nhanh tới.

Thời điểm sắp tới gần cửa thôn, Tạ Đình Quân cố ý ruổi ngựa lướt qua một mô đất, hắc mã lắc lư, Tần Thiên mất thăng bằng, theo bản năng ôm lấy thắt lưng hắc, Tạ Đình Quân ha ha cười, chậm rãi giảm tốc, dừng ngựa lại trước cửa thôn.

Ở cửa thôn có một hàng cây đại chương, dưới tàng cây đại chương có một ngôi miếu thổ địa tho nhỏ. Trước ngôi miếu nhỏ có đặt lư hương bảo chúc.

Tạ Đình Quân xoay người xuống ngựa, dư quang khóe mắt nhìn thấy Trang Tín Ngạn đứng ở phía sau một gốc cây đại chương nhìn bọn họ. Gốc cây to một người ôm cũng không hết, cơ hồ che khuất thân mình của hắc. Tần Thiên căn bản không phát hiện hắc đang đứng đó. Tạ Đình Quân cũng ra vẻ như không phát hiện, lập tức vươn tay về phía Tần Thiên, cười nói: “Đừng cậy mạnh, ta đỡ người xuống!”

Tần Thiên cũng không dám lại tin tưởng hắc, ai biết hắc nhân cơ hội này lại có chủ ý gì, nàng không chạm vào tay hắc, từ trên yên ngựa thả người nhảy xuống, có lẽ đã có kinh nghiệm xuống ngựa một lần, lúc này nàng cũng không bị ngã.

Tạ Đình Quân nhíu mày, cười cười.

Sau khi xuống ngựa, Tần Thiên vỗ vỗ tay, cũng không nói gì, quay đầu bước đi.

“Nha đầu, ta tốt xấu cũng đem người bình an trở về, người một câu cũng không có?” Tạ Đình Quân ở phía sau cao giọng nói.

Tần Thiên quay đầu lại, nay đã về nhà, can đảm cũng tăng lên, nàng nhìn hắc, tức giận nói: “Tạ công tử, nếu không phải do người, sự tình hôm nay cũng sẽ không phát sinh như vậy, người còn muốn ta nói lời cảm tạ?”

Tạ Đình Quân cười to vài tiếng, hai tay chắp sau lưng đến gần Tần Thiên, tiếp theo, hắc lấy ra từ trong lòng một vật gì đó, đưa tới trước mặt Tần Thiên.

“Cho người.” Hắc cúi đầu nhìn nàng, hai mắt thâm thúy, ánh mắt sáng ngời.

Thái dương lặn về phía tây, dương quang màu vàng chiếu vào cẩm bào màu đen trên người hắn, kim tuyến trên cẩm bào chớp động lần lần kim quang, một mảnh lấp lánh như ngọc.

Tần Thiên mị hí mắt, nhìn về phía tây hắn đang giơ ra, nàng nhìn vật trong tay hắn, không khỏi nao nao, nhưng cũng không vươn tay tiếp nhận.

“Ngươi cái gì, đây không phải vật ngươi muốn sao?” Tạ Đình Quân mỉm cười, “Ta thấy ngươi nhìn chằm chằm con hổ đất này, biết ngươi rất thích, cho nên ta đã mua nó.”

“Ngươi vẫn đi theo chúng ta?” Tần Thiên cảm thấy chính mình hỏi điều dư thừa, nếu hắn không đi theo bọn họ, sao có thể tìm cách thực hiện kế hoạch?

“Ta cũng muốn quang minh chính đại đi theo các ngươi a, nhưng công tử nhà ngươi không thích.” Khi nói chuyện, Tạ Đình Quân lại tiến lên từng bước, “Cầm đi, ta cố ý mua cho ngươi.”

Trong tay hắn tượng đất hình hổ con quả thật là thứ nàng đã ngắm nhìn, tượng đất nhỏ này được tạo hình thật đáng yêu, đầu thú sinh động, màu sắc diễm lệ, Tần Thiên vô cùng thích. Nhưng Tần Thiên lại lắc đầu lui về phía sau, “Ta không cần.”

Nàng hiện tại thân phận như thế nào sao có thể tùy tiện nhận vật mà nam tử khác đưa cho. Đặc biệt là vật do Tạ Đình Quân đưa!

“Ngươi sợ cái gì, không có ai biết đâu, cho dù có người biết thì làm sao? Bất quá chỉ tốn hai quan tiền thôi, cũng không phải trân bảo ngọc thạch, ai sẽ quản chứ?” Tạ Đình Quân nhìn nàng ôn nhu nói, “Hơn nữa loại tượng đất này chỉ ở nơi này mới có, ở Dương Thành muốn tìm cũng không thấy. Sau khi trở về, người cũng sẽ không mua được.”

Tần Thiên nhìn tượng đất nhỏ trong tay hắn liếc mắt một cái, “Ta không cần, ta đi đây.” Nói xong lại xoay người.

Ai ngờ, Tạ Đình Quân lại đuổi theo, đem tượng đất cứng rắn đặt vào tay nàng, chờ nàng nắm lấy, lại chạy về, xoay người lên ngựa, giục ngựa phóng đi, vó ngựa tung lên từng trận bụi đất, âm thanh hắn trong trẻo xuyên thấu qua bụi đất truyền tới, “Vật này là mua cho ngươi, ngươi không cần thì cứ đem vứt bỏ!”

Dư âm lượn lờ, thân ảnh của hắn đã hoàn toàn biến mất.

Tần Thiên nhìn tượng đất trong tay, giơ tay lên muốn ném xuống, nhưng thấy nó thật sự đáng yêu, lại luyến tiếc, nàng thích nhất mấy đồ thủ công đáng yêu tinh xảo này. Tượng đất thì có lỗi gì đâu? Làm nó cũng tốn biết bao công phu, cần gì phải hủy nó đi? Lại nói tiếp, bất quá chỉ đáng vài quan tiền mà thôi, cũng không coi là chiếm tiện nghi của hắn.

Nghĩ như vậy, nàng lại thu hồi cánh tay, nhìn bộ dáng tượng đất nhỏ, nhin không được cười cười.

Nhưng bỗng nhiên, nàng chỉ cảm thấy bên tai có gió thổi qua, tiếp theo hoa mắt, sau đó thấy Trang Tín Ngạn vọt tới trước mặt, còn chưa kịp có phản ứng chuyện gì đang xảy ra, tượng đất trên tay đã bị hắn đoạt đi. Ngay sau đó, hắn giơ tay lên, hung hăng ném tượng đất vào bức tường bên cạnh.

Tượng đất nhỏ nhất thời vỡ vụn.

Tần Thiên ngây dại nhìn tượng đất vỡ thành mảnh nhỏ.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hắn xanh mặt, nhếch môi, nhìn nàng ánh mắt tràn ngập tức giận.

“Ngươi có cần phải dã man như vậy hay không?” Tần Thiên nhìn hắn, nhẹ nhàng nói.

Trang Tín Ngạn sắc mặt “Xoát” biến thành trắng bệch, hắn kinh ngạc nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên xoay người, nhanh chóng đi về phía trước.

Đối lại là bình thường, Tần Thiên nhất định sẽ đuổi theo, nhưng hiện tại nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi quá mức, không muốn đuổi theo hắn. Nàng nhìn bóng dáng của hắn dần dần biến mất, lúc này mới chậm rãi động cước bộ, hướng tới tiểu viện bọn họ đã thuê.

Chờ hai người rời khỏi, Tạ Đình Quân cười ngửa từ một góc đi ra, hất ruỗi ngựa đi đến chỗ vương vãi mảnh vụn của tượng đất, nhìn tượng đất bị ném thành nhiều mảnh nhỏ, lạnh lùng cười.

Bản thân một mình đợi Tần Thiên lâu như vậy, hơn nữa hắn vừa mới nhìn thấy một màn kia, phàm là nam nhân, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho nữ nhân của mình.

Tạ Đình Quân quay đầu nhìn thoáng qua phương hướng hai người biến mất, cười cười, sau đó kéo cương ngựa, hướng về sân viện mình ở.

Bên này, sau khi Tần Thiên trở lại, đã thấy Hải Phú đứng ở cửa nhìn xung quanh. Hải Phú nhìn thấy nàng há hốc mồm, cười nói: “Tần Thiên, cảm ơn trời đất, người cuối cùng đã trở lại!” Tiếp theo, lại đem nàng cẩn thận đánh giá một lần, nhìn nàng nhẹ giọng hỏi: “Người không sao chứ, Tạ công tử mang người đi, không làm gì người chứ!”

Tần Thiên lắc đầu: “Chuyện này vốn do hắn gây ra, hắn nếu dám đối với ta như thế nào, ta sẽ đi kiện hắn!”

“Là do hắn gây ra? Sao lại nói như vậy?” Hải Phú ngạc nhiên nói.

Tần Thiên liền kể lại Tạ Đình Quân bởi vì vui đùa mà làm như vậy.

Hải Phú nghe xong giận dữ, “Không nghĩ tới Tạ công tử đúng là người âm hiểm như vậy!” Tiếp theo cơ hồ đem mười tám đời tổ tông nhà hắn mắng một lượt.

“Sau khi trở về, ta nhất định phải đem hành vi tiểu nhân này của hắn truyền khắp Dương Thành, phá hủy thanh danh của hắn!” Hải Phú oán hận nói, nhưng suy nghĩ một hồi lại lắc đầu, hắn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, “Không được, nếu như vậy, chuyện người được hắn cứu đi cũng không giấu giếm được, bị người khác biết được...” Lời hắn chưa nói xong, nhưng Tần Thiên đã hiểu được ý tứ của hắn.

Bị người khác biết Tạ Đình Quân thanh danh tất nhiên có tổn hại, nhưng trình tiết của nàng chỉ sợ cũng sẽ bị hoài nghi, nếu như có người truy cứu, cũng không có kết cục tốt.

Tần Thiên trong lòng nghiêm nghị, trách không được hắn lúc trước sáng khoái thừa nhận như vậy, hóa ra đã sớm dự đoán được nàng không dám nói ra ngoài.

“Hải Phú, không nghĩ tới người thân thủ tốt như vậy, thật sự là chân nhân bất lộ tướng nha.” Tần Thiên cười chuyển chủ đề.

Hải Phú sờ sờ lỗ tai, ngượng ngùng nói: “Tốt cái gì? Chẳng qua phu nhân thỉnh võ sư dạy ta vài năm, chính là muốn ta có thể bảo hộ thiếu gia thật tốt, biết chút võ vế, nhưng gặp phải tình huống hôm nay cũng không có ích gì.” Hải Phú nhớ tới lúc đó bản thân bị vài người quần lầy thoát ra không được, điều này khiến hắn tự trách rất nhiều.

“Đã là tốt lắm rồi, người ta biết chúng ta vô tâm, chúng ta tất nhiên bị động.” Tần Thiên an ủi nói.

“Đúng, lại nói tiếp đều do tên họ Tạ đáng giận kia!” Hải Phú cả giận nói, tiếp theo, hắn như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Tần Thiên, “Đúng rồi, ta và thiếu gia dọc theo phương hướng các người đào tẩu đi tìm các người, nhưng mãi vẫn không tìm được các người, các người chạy đến chỗ nào vậy?”

“Người và thiếu gia đi tìm ta? Tạ Đình Quân mang ta đi đường nhỏ, sau lại bị lạc đường ...” Nói tới đây, Tần Thiên bỗng nhiên dừng lại, trong đầu linh quang chợt lóe.

Tạ Đình Quân rõ ràng bị chọc giận mà rời đi, đang đi còn quay lại, bỗng nhiên còn mang theo nàng đi đường nhỏ, sau lại bị lạc đường...

Tần Thiên sắc mặt lạnh xuống, hai mắt không ngừng lóe ra.

Vừa rồi phản ứng của Trang Tín Ngạn hắn là thấy được tất cả, hắn có lẽ đã sớm đứng ở cửa thôn chờ nàng, mà Tạ Đình Quân lại nhất định muốn đưa nàng đến cửa thôn, thái độ ái muội, còn cứng rắn tặng cho nàng tượng đất...

“Hải Phú, có phải vừa rồi thiếu gia đứng ở cửa thôn chờ ta không?” Tần Thiên đột nhiên hỏi.

Hải Phú nói: “Chúng ta sau khi trở về, vẫn không thấy người, thiếu gia ngồi cũng không yên, nhất định phải đi ra ngoài chờ người. Ta vốn định đi theo, nhưng thiếu gia lại sợ người trở về trong nhà không có

người, bảo ta ở trong phòng chờ, bản thân thì đi ra ngoài, về phần có đứng ở cửa thôn hay không ta cũng không biết!”

Nhất định là như vậy, nhất định Tạ Đình Quân thấy Trang Tín Ngạn ở cửa thôn chờ mình, cho nên mới cố ý tạo ra một màn này cho hắn xem.

Nhưng mục đích của hắn là gì? Khiến Trang Tín Ngạn hiểu lầm ta? Vậy đối với hắn có gì tốt?

Tần Thiên nhớ tới một ít lời nói ái muội của Tạ Đình Quân đối với nàng, không khỏi nhú mày.

“Tần Thiên, người vừa rồi nhìn thấy thiếu gia sao? Thiếu gia đâu, sao không đi cùng người trở về?” Hải Phú đi tới cửa hướng ra phía ngoài nhìn xung quanh, không phát hiện thân ảnh của Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên trong lòng cả kinh: “Thiếu gia còn chưa trở về sao? Hắn rõ ràng đi về trước ta a!” Nàng còn tưởng rằng hắn đã trở về trước! Dù sao ở nơi này hắn cũng không còn chỗ nào khác để đi.

Hải Phú quay đầu lại, mở to hai mắt: “Không có a, thiếu gia sau khi rời khỏi đây, vẫn chưa trở về! Người nếu nhìn thấy hắn, sao không đi cùng hắn?”

Tần Thiên sắc mặt trắng nhợt, trong lòng nhất thời hoảng hốt, đồng thời hối hận không thôi, lúc ấy nàng hẳn nên đi theo hắn, nàng làm cái gì vậy chứ? Nàng chỉ là một nha đầu mà thôi! Bản thân lại biết rõ hắn có chỗ thiếu hụt...

“Ta sang nhà Tổng bá bá nhìn xem!” Tần Thiên nói xong định bước ra cửa, nhưng Hải Phú ngăn nàng lại: “Để ta đi đi, cước bộ của ta so với người nhanh hơn.” Nói xong bỏ chạy đi ra ngoài.

Chưa được bao lâu, Hải Phú liền chạy về, vẻ mặt thất kinh, “Tổng lão nói thiếu gia không hề qua nhà lão, thiếu gia rốt cuộc đi đâu vậy? Cũng không biết có chuyện gì xảy ra không!”

Tần Thiên nóng nảy, nàng hít sâu vài lần, làm cho chính mình tỉnh táo lại, “Chúng ta đi ra ngoài, phân công nhau tìm, nhất định sẽ có người nhìn thấy hắn, đừng nóng vội, thôn này không lớn, người nơi này cũng tốt bụng lắm, thiếu gia sẽ không gặp chuyện gì không may !”

Chương 108: Bỏ qua

Tần Thiên và Hải Phú phân công nhau tìm trong thôn, nhưng dù thế nào cũng đều không thấy thân ảnh Trang Tín Ngạn. Trên đường, Tần Thiên gặp một nữ hài tử đi hái thuốc về, Tần Thiên hướng nàng hỏi.

“Là công tử có bộ dạng rất đẹp sao? Mẹ ta nói hắn giống như người bước ra từ trong tranh vậy.” Tiểu cô nương đỏ mặt hỏi.

Đổi lại là bình thường, Tần Thiên nhất định sẽ trêu chọc tiểu cô nương một hai câu, nhưng hiện tại nào có tâm tình này, “Đúng vậy, chính hắn, tiểu muội, người có gặp hắn sao?” Tần Thiên vội vàng hỏi.

Tiểu cô nương cười cười, sau đó chỉ vào trên núi nói: “Ta vừa mới đi hái thuốc về, thấy vị công tử kia lên núi!”

Biết được tin tức về Trang Tín Ngạn, Tần Thiên tâm cuối cùng cũng buông lỏng hơn một chút, nàng liền thanh nói cảm tạ, trở về tìm Hải Phú, đem tin tức này nói cho hắn.

Hải Phú ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, nói: “Cũng sắp tối rồi, xem ra buổi tối sẽ có một trận mưa to, chúng ta nhanh tìm ra công tử mới được!” Hắn suy nghĩ một hồi, lại nói: “Núi lớn như vậy, chúng ta hai người tìm rất phí sức, chúng ta nhờ một ít thôn dân đến cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm.”

“Ý kiến hay!” Tần Thiên gật đầu nói, Trang Tín Ngạn nghe không thấy, nhiều người tìm cũng sẽ nhanh hơn. Nghĩ tới nhờ người sẽ tốn khá nhiều thời gian, nhưng nàng hiện tại trong lòng lo lắng, một khắc cũng không muốn đợi. Tần Thiên nói với Hải Phú: “Như vậy đi, người là nam nhân đi mời người giúp đỡ có vẻ tiện hơn, người đi tìm người, ta thừa dịp trời còn chưa tối, trước lên núi tìm thiếu gia. Chúng ta ở trên núi hội hợp.”

Hải Phú gật gù, “Cũng tốt, vậy người cẩn thận một chút.”

“Người yên tâm đi, đường trên núi ta cũng khá quen thuộc.”

Hai người phân công nhau làm việc.

Bên này, Trang Tín Ngạn đứng ở trên ngọn núi, nhìn một ngày dần dần biến mất, phía đường chân trời như được thiêu đốt, đỏ hồng một mảnh.

Hai mắt hắn không hề chớp nhìn cảnh vật, hình như đang hết sức chăm chú, nhưng trong đầu lại một mảnh trống trơn, cảnh đẹp như vậy chỉ dừng lại ở trong mắt, cũng không thể tiến vào đáy lòng của hắn.

Gió trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi bay tóc và góc áo của hắn, cũng khiến cảm xúc lộn xộn của hắn chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện, khiến cảm xúc của hắn vẫn bị vây trong trạng thái căng thẳng.

Nhìn thấy Tần Thiên ở phía sau hắn bị người khác lặng lẽ mang đi, hắn khẩn trương đến mức tâm như muốn nhảy ra; lúc hắn bị người ngăn lại, trơ mắt nhìn nàng bị lôi đi, thời điểm đó hắn hận chính mình vô năng; nhìn thấy Tạ Đình Quân xuất hiện, hùng hổ cứu Tần Thiên, hắn vừa cao hứng, vừa khổ sở; nhìn thấy Tần Thiên rúc vào lòng Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân thoải mái cười to, hắn cảm thấy tâm như là bị đao cứa một nhát vô cùng đau đớn.

Sau đó Tần Thiên bị Tạ Đình Quân mang đi, hắn tìm mãi mà không thấy. Lo lắng rất nhiều, trong lòng cũng bị đủ loại ý nghĩ dày vò, khiến hắn đứng ngồi không yên, không thể bình tĩnh, thật vất vả đợi được Tần Thiên trở về, lại thấy nàng ngồi ở trong lòng người đó, thân ái, ấm áp cười chung một con ngựa, hắn thấy một màn này, lo lắng cùng dày vò trong chốc lát hóa thành cảm xúc mãnh liệt đánh thẳng vào trí não, tâm giống như bị cái gì bóp chặt, khiến hắn vừa chua xót vừa đau khổ.

Hắn nhìn Tạ Đình Quân mỉm cười với nàng, nhìn Tạ Đình Quân đưa cho nàng tượng đất nhỏ, khi hắn nhìn thấy nàng cầm tượng đất kia mỉm cười, sự căng thẳng trong lòng lập tức như bị đứt gãy, hắn rốt cuộc không thể khống chế cảm xúc, để mặc lửa giận chi phối hắn, hắn xông lên, đem tượng đất trong tay nàng đập nát!

Lúc ấy trong lòng hắn khoái ý nói không nên lời, giống như phần nộ được phát tiết, nhưng khi nhìn nàng vẻ mặt thất vọng, hắn trong lòng lại bối rối, lúc nàng nói hắn đã man, hắn trong lòng lại khổ sở. Hắn sợ chính mình sẽ lại lần nữa không khống chế được bản thân, quay đầu rời khỏi đó. Lúc ấy, hắn hy vọng cỡ nào nàng có thể giống như lúc trước đuổi theo hắn, nhưng hắn đợi đã lâu, vẫn chưa thấy nàng chạy lại gần. Hắn vừa hoảng vừa vội, vừa khổ sở vừa tức giận, không muốn gặp bất kỳ ai, liền chạy lên núi, ở trong núi đi lung tung, rồi leo lên tận đỉnh núi mới ngừng lại.

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này mới từ từ nghĩ tới một ít chuyện bị mình bỏ qua.

Lúc trước hắn vẫn lo lắng an nguy của Tần Thiên, không có tâm tư nghĩ ngợi, nhưng hiện tại chậm rãi hồi tưởng lại cảm thấy sự tình hôm nay có chút kỳ quái. Đạo tặc đột nhiên xuất hiện, Tạ Đình Quân đột nhiên xông tới cứu, mọi thứ dường như rất đột ngột, đột ngột đến mức giống như đã được lên kế hoạch trước vậy.

Nếu mọi việc thật sự cùng Tạ Đình Quân có liên quan, mục đích của hắn đơn giản chính là khiến mình tức giận và đau lòng vì Tần Thiên, thấy một màn như vậy, quả thật đã làm cho hắn vừa lòng đẹp ý?

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, Tần Thiên đều là bị động, bị Tạ Đình Quân mang đi không phải do nàng muốn vậy, cùng Tạ Đình Quân cười chung một con ngựa cũng không phải việc nàng có thể quyết định, tượng đất kia lại là Tạ Đình Quân ép buộc đưa cho nàng, nàng có làm gì sai đâu? Những chuyện này phát sinh, nàng nhất định cũng rất sợ hãi, nhưng sau khi trở về, hắn lại chỉ biết đối với nàng phát giận...

Trang Tín Ngạn càng nghĩ càng hối hận, nàng hiện tại nhất định rất tức giận, nàng có thể lại không để ý tới mình nữa hay không? Nàng có thể cảm thấy Tạ Đình Quân so với hắn tốt hơn hay không?

Nghĩ vậy, Trang Tín Ngạn tâm lại rối loạn, hắn cảm thấy mình không thể cứ đứng ở đây nghĩ ngợi, lúc này Tạ Đình Quân nói không chừng lại đang nghĩ cách quán quít Tần Thiên, hắn trốn tới chỗ này chẳng phải là đúng với ý nguyện của hắn ta?

Ánh sáng của một ngày tàn dần lùi về phía tây, phía đường chân trời một tia sáng cuối cùng đã biến mất, bầu trời xuất hiện sắc thái mờ mịt, tầng tầng choáng váng nhiễm khai, dần dần bị bóng đêm nuốt chửng.

Trang Tín Ngạn xoay người hướng về đường xuống núi rời đi.

Bên này, Tần Thiên lên núi, tìm kiếm Trang Tín Ngạn chung quanh, giờ này các nông dân vườn trái cây đã kết thúc công việc về nhà, trên núi một bóng người cũng không có. Cây cao che khuất bầu trời, ánh sáng

hoàng hôn theo kẽ hở qua lá cây chiếu vào, giúp Tần Thiên miễn cưỡng có thể thấy rõ được cảnh vật.

Trong rừng im ắng, ngẫu nhiên vang lên tiếng quạ đen kêu, thỉnh thoảng có phi điều trên đỉnh đầu nàng xòe cánh bay qua.

Tần Thiên nhìn rừng cây càng ngày càng âm u, bỗng nhiên có chút sợ hãi, nhưng nghĩ tới Trang Tín Ngạn đang ở trong rừng cây này, bởi vì không nghe thấy bất cứ thanh âm nào hoặc thậm chí đang gặp nguy hiểm ở chỗ nào đó, nàng lại miễn cưỡng cố vũ tinh thần, tự ca hát để giúp mình có thêm can đảm, tiếp tục tìm kiếm.

Đầu tiên nàng đi tới vườn trái cây, phát hiện không có người, đành phải đi lên phía trên tìm kiếm.

Nàng rất hối hận hành vi ngày hôm nay của mình, lại nói tiếp, Trang Tín Ngạn có làm gì sai đâu, trong mắt hắc nàng là nữ nhân của hắn, lại biến mất cùng một nam nhân khác lâu như vậy, sau đó tận mắt thấy mình thân thiết với nam nhân đó, không tức giận mới là lạ, nàng nhin một chút thì đã sao nào? Dù sao sau khi trở về nàng có thể chuộc thân, cần gì phải khiến sự tình đến mức này, nếu hắc thật sự xảy ra chuyện gì...

Tần Thiên quả thực không dám nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc này, Tần Thiên nghe thấy rừng cây ở phía trước có chút động tĩnh, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ là Trang Tín Ngạn?

Nàng vội vàng chạy vào trong rừng, lại không thấy thân ảnh của người nào, trong lúc thất vọng đang định rời khỏi, chợt thấy hai chân căng thẳng, bên tai nghe thấy “Xẹt” một thanh âm vang lên, dư quang khoe mắt nhìn thấy vật gì đó bên cạnh một gốc cây nhỏ “Thúc” một tiếng kéo lên, ngay sau đó là trời đất đảo lộn, một cỗ lực cường đại kéo nàng lộn ngược người.

Chờ tới lúc nàng phản ứng được đã là hai chân hướng lên trời, đầu hướng xuống đất cạnh một thân cây! Trong chốc lát, dường như máu toàn thân đều chảy xuống đầu, nàng chỉ cảm thấy hai mắt nở to, ngực khó chịu, cổ họng buồn nôn.

Tần Thiên chưa từng gặp phải “Kỳ ngộ” như vậy, lập tức sợ tới mức oa oa kêu to!

“Cứu mạng, cứu mạng, có người ở trong này hay không a?”

Nhưng nàng chỉ nghe thấy tiếng vang của mình vọng lại.

Tần Thiên cười khổ một tiếng, nàng biết mình nhất định đã rơi vào cạm bẫy của thợ săn. Lúc trước nàng còn nghe qua người khác nói có thợ săn đã dùng phương pháp này thành công săn được lợn rừng, chỉ do mình quá mức lo lắng, không cẩn thận, xứng đáng lọt vào cái bẫy này rồi.

Có điều người thợ săn này hắc rất đặc ý, người khác săn được lợn rừng, hắc lại săn được một con người a!

Tần Thiên rất bội phục bản thân ở lúc này còn có thể nghĩ buồn cười như vậy.

Nàng ngóc đầu nhìn về phía hai chân của mình, thấy hai chân bị một dây thừng thô to cuốn chặt, nàng giật giật, căn bản không thể động đậy. Nàng muốn thử học như trong phim đặc công, dùng lực bật đẩy thân người lên rồi bỏ dây thừng trên chân, nhưng phát hiện động tác này đối với nàng mà nói quả thực chính là yêu cầu cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, nàng chỉ hơi thoáng cong thân người lên một chút đã mệt không thở được...

Không có biện pháp, chỉ có thể buông tha việc tự cứu, kỳ vọng Hải Phú mang theo thôn dân đến tìm được mình. Nàng không kêu to nữa, muốn dự trữ khí lực đợi khi có người đến lại hô lên cầu cứu.

Sắc trời dần dần ảm đạm, nhưng mãi vẫn không có ai tới.

Trong khi treo mình ở đó, trời bắt đầu đổ mưa. Ban đầu là mưa nhỏ tí ta tí tách, nhưng ngay sau đó mưa càng ngày càng lớn, chỉ chốc lát sau đã khiến toàn thân nàng ướt đầm, mưa mùa xuân thấm vào người khá lạnh lẽo, lại bị gió trên núi thổi qua, Tần Thiên cảm giác người mình cũng sắp biến thành tảng băng.

Tần Thiên cười cười, an ủi chính mình, cũng may hiện tại là mùa xuân, không phải mùa đông, nếu không đợi đến lúc Hải Phú tới cứu, bản thân chắc đã bị đông lạnh đến chết mất rồi, bỗng nhiên lại cảm thấy mình rất may mắn.

Đang miên man suy nghĩ, Tần Thiên bỗng nghe thấy ngoài bìa rừng có chút động tĩnh. Chỗ này cách đường mòn bên rìa rừng cây cũng không bao xa, xuyên thấu qua cây cối có thể thấy rõ tình hình bên ngoài.

“Có người không? Có người ở bên ngoài không?” Tần Thiên kêu to.

Chỉ chốc lát, liền thấy Trang Tín Ngạn đi qua trước mắt, theo đường xuống núi đi xuống.

Tần Thiên nhìn thấy hắn vừa kinh hãi, lại vừa sốt ruột. Kinh hãi là, hắn cuối cùng đã bình an vô sự, sốt ruột là, sợ hắn không phát hiện ra mình.

Tần Thiên dùng hết sức thúc thắt lưng đứng đưa thân thể, hai tay cũng vội khua khoắng, lên tiếng kêu to, “Thiếu gia, thiếu gia!”

Lúc ở chợ, nàng nhớ rõ lúc nàng kêu như vậy, Trang Tín Ngạn liền quay đầu lại, hy vọng lần này cũng có thể xuất hiện kỳ tích.

Nhưng mà Trang Tín Ngạn cứ đi thẳng không hề nhìn qua bên này.

Tần Thiên chưa từ bỏ ý định, tiếp tục đứng đưa thân thể, nàng hiện giờ giống như xích đu lắc lư qua lại, kỳ vọng có thể hấp dẫn lực chú ý của Trang Tín Ngạn.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Nàng dùng hết khí lực, cơ hồ kêu rát cả cổ họng.

Nhưng vì sắc trời quá mờ mịt, Trang Tín Ngạn lại nóng vội xuống núi, căn bản cũng không lưu ý tình huống quanh mình, hắn nào biết đâu rằng Tần Thiên đang ở ngay bên cạnh?

Tần Thiên dùng hết khí lực cuối cùng, dùng sức vung người lên một cái, nhưng lần này bởi vì quá hoảng loạn, đầu đập vào thân cây bên cạnh, trên đầu truyền đến một trận đau nhức, ngay sau đó liền cảm giác có chất lỏng ấm áp chảy xuống.

57. , Chương 109-110

Nàng chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, trong lúc mơ mơ màng màng, Tần Thiên nhìn thấy bóng dáng của hắn càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng mờ hồ.

“Thiếu gia, thiếu gia...” Tần Thiên thanh âm dần dần nhỏ lại, nước mắt bất tri bất giác mờ hồ hốc mắt.

Bên tai dường như vang lên lời Tạ Đình Quân từng nói qua: “... Mỗi khi người có việc nguy nan, cũng không hề nhìn thấy bóng dáng của hắn đâu? Mặc cho người kêu rát cả cổ họng, mặc cho người kinh hoàng sợ hãi, nhưng hắn cũng không hề hay biết...”

Tần Thiên hai mắt tối sầm, hai tay vô lực buông thõng.

Chương 109: Sơn động (Thượng)

Thời điểm Trang Tín Ngạn đi đến giữa sườn núi, thì nhìn thấy Hải Phú cùng thôn dân cầm ô, giơ cây đuốc tìm kiếm chung quanh. Trang Tín Ngạn đi đến, lập tức có người phát hiện ra hắn, nói với Hải Phú: “Trang công tử ở nơi này!”

Hải Phú nhìn thấy Trang Tín Ngạn, vội vàng chạy tới bên người hắn, cẩn thận đánh giá một phen, thấy hắn lông tóc không tổn hao gì, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Thiếu gia bình an vô sự, nô tài an tâm rồi!”

Thấy Trang Tín Ngạn trên người đã ướt sũng, liền cởi áo tơi trên người ra, phủ lên người hắn.

Mưa càng ngày càng lớn, rơi xuống cây dù âm thanh tí tách không ngừng, có người lớn tiếng nói: “Nếu tìm được Trang công tử rồi, chúng ta trở về đi, mưa lớn như vậy, trì hoãn một lúc nữa đường càng không dễ đi!”

Hải Phú gật đầu, đang muốn giúp đỡ Trang Tín Ngạn trở về, nhưng bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, xoay người hướng tới phía sau Trang Tín Ngạn nhìn một chút, rồi hỏi: “Thiếu gia, người có nhìn thấy Tần Thiên không? Tần Thiên cũng lên núi tìm người đó!”

Tần Thiên? Trang Tín Ngạn trong lòng rung mình, khẩn trương kéo tay Hải Phú, liên tục lắc đầu. Hắn không thấy Tần Thiên, chẳng lẽ Tần Thiên còn ở trên núi?

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn lại, đã thấy trên núi một mảnh đen tối, mưa to che giấu mọi thứ, khiến người ta có cảm giác âm trầm vắng lặng.

Chẳng lẽ Tần Thiên còn ở lại trên núi?

Trang Tín Ngạn cũng không nghĩ thêm, xoay người chạy lên núi.

Hải Phú đuổi theo phía sau hắn.

Những người còn lại hai mắt nhìn nhau, trong đó một ít người ngẩng đầu nhìn trời, trong miệng nói thầm nên xuống núi, một số người khác lại do dự một lúc, sau đó vẫn đi theo sau Hải Phú.

“Tần Thiên, Tần Thiên”, Hải Phú cùng các thôn dân phân tán ra, gọi to ở mọi nơi, có một thôn dân ở chỗ rừng cây chạy qua, nhưng vì sắc trời quá tối, Tần Thiên bị treo ngược, thẳng đứng, nhìn qua có vẻ giống một thân cây, mà nàng lại hôn mê bất tỉnh, nên không nghe thấy thôn dân la gọi, cho nên thôn dân hai lần chạy qua bên cạnh nàng nhưng không phát hiện ra nàng.

Trang Tín Ngạn vẫn đi theo đoàn người tìm kiếm khắp nơi. Nhưng trên núi rộng lớn như vậy, sao có thể trong nhất thời tìm ra? Trang Tín Ngạn nhìn núi rừng đen tối, trong lòng lo lắng lại hồi hận, nếu không phải hắn tùy tiện lên núi, sao có thể phát sinh sự việc này?

Hắn lúc ấy lên núi, vốn tâm tư mong muốn Tần Thiên sẽ lo lắng ình, không nghĩ rằng nay người lo lắng lại là bản thân mình.

Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì...

Một trận gió thổi qua, Trang Tín Ngạn kìm lòng không được run rẩy, cũng không biết bởi vì rét lạnh hay vì nguyên nhân khác.

“Thiếu gia, người đừng lo lắng, Tần Thiên làm việc luôn luôn cẩn thận ổn thỏa, không có việc gì đâu.” Hải Phú an ủi hắn, Trang Tín Ngạn nhìn hắn, dưới cây đuốc, hắn hé ra khuôn mặt trắng bệch.

Mưa to liên miên không ngừng, cây đuốc trong tay đoàn người dần dần tàn lụi, sau khi cây đuốc cuối cùng bị mưa to dập tắt, bốn phía lập tức lâm vào trong bóng đêm.

Trong đó một người đi đến bên cạnh Hải Phú nói với hắn: “Huynh đệ, chúng ta tìm lâu như vậy mà tìm cũng không ra, có lẽ Tần cô nương thấy mưa quá lớn, có khi đã trở về rồi? Không bằng các người nên xuống núi trước rồi xem thế nào đã.”

Hải Phú cũng biết nếu trì hoãn thêm, xuống núi sẽ càng ngày càng nguy hiểm, hắn thì không sao, nhưng thiếu gia cũng không thể xảy ra việc gì, hắn nghĩ nghĩ, viết xuống lòng bàn tay Trang Tín Ngạn một chữ “Hồi”.

Trang Tín Ngạn không chịu.

Hải Phú lại viết xuống: “Tần Thiên đã (hồi) trở về.”

Trang Tín Ngạn tay run lên, lúc này mới đi theo Hải Phú hạ sơn.

Mấy người thật cẩn thận xuống núi, cũng may mặc dù có người bị trượt ngã mấy lần, nhưng cũng không có ai bị thương. Sau khi xuống núi, Trang Tín Ngạn đi thẳng vào tiểu viện, chỉ thấy tiểu viện tối tăm, sao giống như có người đang ở trong nhà.

Hải Phú vốn cũng ôm một tia hi vọng, nhưng khi nhìn thấy tình hình này, tâm cũng lạnh ngắt, hần đi vào, chầm đèn lên, tìm trong tìm ngoài một lần, cũng không thấy thân ảnh Tần Thiên.

Hần nhìn Trang Tín Ngạn, sắc mặt trắng bệch.

Trang Tín Ngạn hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái, sau đó lấy ra một cái đèn bão trong phòng, chầm đèn, xoay người liền chạy ra ngoài.

Hải Phú sao không biết tính toán trong lòng hần, xông lên giữ chặt hần lại, chờ Trang Tín Ngạn quay đầu, liền đối với hần lớn tiếng nói: “Thiếu gia, nô tài biết người lo lắng cho Tần cô nương, nhưng hiện tại mưa lớn như vậy, lên núi vô cùng nguy hiểm, không bằng đợi mưa tạnh rồi hăng đi?”

Đợi mưa tạnh rồi đi, trong khoảng thời gian này Tần Thiên làm sao bây giờ?

Trang Tín Ngạn dùng sức đẩy hần ra, nhưng Hải Phú sao dám để hần đi mạo hiểm, gắt gao ôm lấy hần, không cho hần đi ra ngoài. Trang Tín Ngạn vài lần giãy không ra, dưới tình thế cấp bách bỗng nhiên phát cuồng, hần dùng hết toàn lực giãy dựa, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn, giống như là khổ thú tuyệt vọng đang rống giận.

Hành động đột nhiên này đem Hải Phú đẩy ra, Hải Phú ngây người, ngẩng đầu nhìn hần, đã thấy hần sắc mặt âm lệ, hai mắt đỏ lên, hần từ lúc bảy tuổi đã bắt đầu đi theo thiếu gia, thiếu gia luôn luôn giữ về mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, quái gở, hỉ nộ không biểu hiện ra ngoài, hần chưa bao giờ thấy qua thiếu gia từng có thần sắc đáng sợ như vậy.

Trang Tín Ngạn cầm đèn bão, xoay người chạy vội ra ngoài. Hải Phú sau khi sửng sốt, cũng vội vàng đuổi theo.

Sau khi chạy ra cửa, Trang Tín Ngạn vội xoay người ẩn mình trong ngõ nhỏ ở sân bên cạnh. Hần biết Hải Phú sẽ cố gắng đuổi theo mình, hần sợ lại bị Hải Phú ngăn cản. Hần nhìn thấy Hải Phú đuổi tới, vẫn chạy về phía trước, lúc này mới đi ra theo đường khác lên núi.

Đường lên núi vì mưa ẩm ướt đầy bùn đất, vừa mềm lại trơn trượt, chỗ nào không có bùn lầy thì lại có tảng đá rơi xuống. Trang Tín Ngạn một tay cầm đèn bão, gập ghềnh leo lên, sử dụng cả tay cả chân hướng trên núi đi tới.

Hần không phải không biết Hải Phú quan tâm hần, hần cũng biết Hải Phú nói có đạo lý, chỉ có thể đợi mưa tạnh, gọi nhiều người đi tìm, mới càng có hi vọng tìm thấy Tần Thiên.

Nhưng hần sao có thể an tâm ngồi ở đây chờ đợi? Tần Thiên là nữ nhân của hần, về sau sẽ là người cùng hần làm bạn cả đời. Cả đời này, nàng sẽ là người thân cận nhất với hần, nay nàng vì tìm hần ở trên núi sinh tử chưa biết, hần làm sao ngồi yên được, làm sao có thể an tâm chờ đợi, hần tình nguyện ở trong này mò mẫm tìm kiếm, ôm một chút hy vọng, cũng tốt hơn ngồi ở nhà lo lắng hải hùng!

Trang Tín Ngạn một bên leo núi, một bên suy nghĩ con đường có thể Tần Thiên sẽ đi qua. Nàng lên núi là vì tìm mình, khẳng định sẽ đi con đường mà bọn họ vẫn thường lên núi. Nơi nàng đến đầu tiên, tất nhiên là vườn trái cây.

Nghĩ vậy, tinh thần hần rung lên, vội đi về phía vườn trái cây, tỉ mỉ tìm một vòng, vẫn không thấy thân ảnh của Tần Thiên.

Hần cũng không nản lòng, hần đứng ở vườn trái cây, nghĩ, nếu Tần Thiên tìm tới nơi này, không thấy mình, sẽ đi đâu đây?

Hần quay đầu nhìn về phía đường nhỏ lên núi, tiếp theo tiếp đi lên trên. Trong lúc đi, hần cũng cẩn thận tìm kiếm các nơi xung quanh rừng cây, có lẽ Tần Thiên sẽ đi vào gần đó tìm mình.

Lúc này, hần bỗng nhiên nhìn thấy trên cành cây nhỏ bên đường có treo một mảnh vải, hần lấy mảnh vải kia xuống cầm đèn bão soi cẩn thận phân biệt, nhận ra đây đúng là mảnh vải từ quần áo Tần Thiên mặc hôm nay.

Hần vừa mừng vừa sợ, tỉ mỉ tìm kiếm, lại thấy trên cỏ trong rừng có dấu vết có người dẫm lên. Trang Tín Ngạn ngừng thở, theo dấu vết tìm tới, đi vào trong rừng. Hần cầm đèn bão nhìn chung quanh, xoay người

mọi nơi, bỗng trên đầu đụng phải cái gì đó.

Hắn xoay người lại cầm đèn bão giơ lên, trong giây lát nhìn thấy hai tay người buông thõng. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, lui về phía sau, khi nhìn kỹ lại, mới phát hiện là một con người. Thân mình người nọ bởi vì vừa mới bị đụng chạm mà chậm rãi xoay tròn, chậm rãi xoay người lại, hé ra gương mặt quen thuộc đập vào mắt Trang Tín Ngạn.

Đúng là Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn tim nhảy nhót kinh hoàng, vội tiến lên, muốn kéo nàng xuống, lại phát hiện nàng cả người ướn sững, quần áo dính sát lên người, từng giọt nước rơi xuống, toàn thân vô cùng lạnh lẽo.

Trang Tín Ngạn trong lòng sợ hãi không thôi, tay run run đặt vào trước mũi nàng, phát hiện nàng còn có chút hơi thở, hắn kéo nàng xuống không được, đành phải buông ra, cầm theo đèn bão xem xét, phát hiện có dây thừng cột cách đó không xa, hắn đi qua đem dây thừng cởi bỏ, đem nàng chậm rãi thả xuống, chờ nàng an toàn rơi xuống đất, lại tiến lên ôm nàng vào lòng.

Hắn vuốt mặt nàng, trên mặt của nàng lạnh lẽo, dưới ánh sáng mỏng manh của đèn bão lộ ra gương mặt trắng xanh, hai mắt nàng nhắm nghiền, lông mi dài cùng sắc mặt tái nhợt trong đêm đen càng nổi bật đến ghê người.

Hắn loạng choạng lay nàng, nhưng nàng một chút phản ứng đều không có, hắn sờ mặt, sờ đầu nàng, tâm từng đợt co rút đau đớn, hắn hận không thể hung hăng đánh mình vài cái tát, nếu không phải do hắn, nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này.

Khi đụng đến gáy nàng, bỗng nhiên cảm thấy trên tay dính dính. Hắn giơ tay ra dưới đèn, trong lòng bàn tay một màu đỏ tươi, hắn cảm giác lạnh thấu xương, tay không chịu nổi chế run rẩy.

Nhiều loại cảm xúc lập tức đánh ập vào não hắn, sợ hãi, kinh hoàng, lo lắng, hối hận, còn có đau đớn không cách nào hình dung... Giống như vạn mã chạy chồm, ầm vang long ách, cuối cùng hội tụ thành một tín niệm.

Hắn không thể để nàng có việc gì, nàng còn phải làm bạn với hắn cả đời, hắn không thể để nàng có việc gì được!

Hắn vội ôm lấy nàng, chạy ra ngoài bìa rừng, động tác nghiêng ngã lão đạo kinh động chim trong rừng, ô oa ô oa kêu, giống như quỷ khóc, núi lớn đen tối trở nên quỷ quái thâm trầm.

Sau khi ra khỏi cánh rừng, hắn thấy trên đường mòn bùn đất hòa lẫn với dòng nước chảy xiết. Hắn biết, nếu lúc này xuống núi, sẽ rất nguy hiểm, hắn nhất định khó có thể bảo hộ được nàng.

Hắn đứng ở nơi đó, hô hấp dồn dập, vẻ mặt sợ hãi, hắn buộc chính mình phải tỉnh táo lại, chậm rãi, hắn nhớ tới hôm nay lúc lên núi nhìn thấy cách nơi này không xa có một sơn động. Hắn nghĩ, không bằng tới đó tránh mưa, tìm một ít thảo dược cầm máu cho vết thương của nàng trước.

Hắn vác nàng lên lưng, đem áo tơi phủ lên người nàng, lại đem đèn bão ngậm vào miệng, một tay đỡ người nàng, một tay túm lấy cổ đại ven đường, từng bước một gian đi lên trên. Đi trong mưa gió một lúc, lúc này mới tìm được sơn động kia.

Sơn động lúc trước đại khái cũng có người qua lại, có chút cỏ khô củi đốt, Trang Tín Ngạn đem Tần Thiên đặt lên cỏ khô, sau đó tìm cách đốt lửa.

Tiếp đó, lại chạy ra ngoài, cầm theo đèn bão tìm thảo dược trị liệu ngoại thương và dự phòng phong hàn ở bên ngoài. Hắn đã đọc một số y thư, cho nên có thể nhận ra mấy thảo dược đơn giản này.

Hắn nướng theo ánh lửa cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Tần Thiên, phát hiện miệng vết thương không quá nghiêm trọng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn đem thảo dược mài trên tảng đá, phủ lên miệng vết thương của Tần Thiên, xé mảnh vải từ trung y của mình ra hong khô dưới lửa, sau đó băng bó miệng vết thương. Trong lúc thực hiện, tay không cẩn thận chạm vào trán nàng, bỗng nhiên cảm giác được nóng bỏng khác thường, hắn trong lòng cả kinh, vội vàng xem xét sắc mặt của nàng.

Chương 110: Sơn động (Hạ)

Ngoài sơn động tiếng mưa rơi tí tách không ngừng, mưa theo cửa động rơi xuống, hình thành dòng nước nhỏ bất quy tắc, dòng nước nhỏ nhanh chóng chảy xuống, trên bùn đất trước cửa động tạo ra một hố nhỏ, nước rơi xuống bắn bùn tung tóe.

Trong động, củi đốt lửa thiêu đốt hừng hực, trong động lửa không ngừng phát ra âm thanh lách tách, cùng với tiếng mưa rơi ngoài động giao tương hô ứng, giống như thiên nhiên đang diễn tấu chương nhạc.

Bất quá những điều này cùng với Trang Tín Ngạn không quan hệ, lúc này hắn chỉ quan tâm một sự việc. Hắn ngồi dưới đất, đem Tần Thiên vẫn đang hôn mê ôm vào trong ngực, nương theo ánh lửa cẩn thận quan sát sắc mặt Tần Thiên, thấy nàng gương mặt trắng xanh chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã trở nên đỏ bừng, toàn thân cũng từ lạnh như băng trở nên nóng rẫy, giống như có người ở trong cơ thể nàng bỗng nhiên thổi lên lửa nóng, đem nàng bốc cháy.

Trang Tín Ngạn sờ trán của nàng, lại sờ tay nàng, hiểu được nàng vì bị mưa xối vào người, lại ở trong gió đêm lâu như vậy, đã bị nhiễm phong hàn, có lẽ cũng có liên quan đến vết thương.

Hắn ôm Tần Thiên, trong lòng vô cùng lo lắng. Hắn biết tình huống hiện tại của nàng hắn phải lập tức đưa đến đại phu, nhưng lúc này không xuống núi được, nên làm thế nào cho phải?

Hắn suy nghĩ, trên đầu thương thế không nghiêm trọng lắm, đã được băng bó, hắn không có gì trở ngại, nhưng mà phong hàn... Hắn nhớ tới vừa rồi đã hái thảo dược phòng trừ phong hàn, xoay người lấy ra, vật một ít lá, bỏ vào trong miệng Tần Thiên, thật vất vả mới nhét vào được, nhưng bởi vì nàng hôn mê không thể nhắm nuốt, nên thảo dược cứ nằm ở đó.

Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, đem thảo dược bỏ vào miệng nhai một lúc, sau đó mở miệng của nàng ra, nhét vào thật sâu trong cổ họng, Tần Thiên xuất phát từ bản năng, đem thảo dược nuốt xuống. Như thế vài lần, cuối cùng đã giúp nàng ăn hết chỗ thảo dược mình hái.

Hai người cả người đều ướt đầm, ngồi bên cạnh đống lửa, bị lửa hun nóng, trên người đều đổ mồ hôi. Trang Tín Ngạn thấy vậy, mới nhớ tới Tần Thiên đang bị phong hàn, mà còn mặc quần áo ướt sũng sẽ khiến bệnh tình càng nặng thêm.

Trong lòng nghĩ như vậy, trên tay đã bắt đầu cởi đai lưng của nàng, nhưng lúc vừa cởi bỏ quần áo bên ngoài của nàng, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên lại dừng động tác...

Hắn chỉ là kẻ cầm điếu, cũng không có nghĩa cái gì cũng không hiểu, hắn tất nhiên biết cởi sạch quần áo của một nữ tử hoàn toàn không phải là việc đứng đắn.

Nhưng mà, nàng đã là nữ nhân của mình. Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên gương mặt bị ánh lửa chiếu hồng vô cùng kiều diễm, nghĩ rằng: ta cởi quần áo nữ nhân của mình, cũng có làm sao đâu? Vốn là chuyện hợp tình hợp lý mà thôi!

Hắn lại vươn tay, nhưng ngón tay vừa tiếp xúc thân thể của nàng, tâm cũng không chịu khống chế mà kinh hoàng, nhảy nhót khiến hắn cơ hồ chịu không nổi.

Hắn trong lòng bối rối vô cùng, có điều rốt cuộc vì sao lại hoảng hốt, lại nói không rõ ràng, chỉ là trong lòng ần ần cảm thấy, nếu thật sự làm như vậy, Tần Thiên sau đó biết được nhất định sẽ tức giận ...

Nàng cho dù tức giận cũng không có cách nào. Hắn nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, lại nói với mình, hiện tại quan trọng nhất là làm thế nào để bệnh tình của nàng không nặng thêm, ta vốn cũng không có ý xấu xa, cho dù nàng tính lại sẽ tức giận không để ý tới ta, ta cũng không có biện pháp...

Sau khi nghĩ như vậy, hắn như đã tìm được một lý do đủ để thuyết phục bản thân. Hắn đem nàng đặt lên cỏ khô, bắt đầu cởi bỏ quần áo nàng.

Tuy rằng hắn cho rằng mình đang hoàn toàn suy nghĩ cho thân thể nàng, tuy rằng hắn cảm thấy làm như vậy là tất yếu, nhưng cũng không biết vì sao, luôn luôn có chút chột dạ, lúc cởi quần áo hai tay không nhịn được run rẩy, không thể nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Chẳng qua chỉ mới cởi bỏ áo ngoài mà toàn thân hắn đã đổ mồ hôi.

Trái tim bùm bùm nhảy loạn, dường như muốn nhảy ra khỏi miệng hắn vậy.

Hắn hít sâu vài lần, bỗng nhiên cảm thấy nóng nực, hẳn cho rằng do ngồi quá gần đồng lửa, lại né ra xa một chút.

Tiếp đó lại cởi bỏ áo kép bên trong của nàng, sau đó là trung y, mỗi lần cởi một lớp, tay hắn càng run rẩy, làm thế nào cũng không thể không chế được, cũng không biết nguyên do vì sao.

Hắn sờ lên đầu đầy mồ hôi, cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, hô hấp cũng dường như trở nên không thông thuận...

Hắn tay run run vén ra trung y của nàng, bên trong là một cái yếm đỏ thắm, dùng chỉ trắng thêu hoa mai tuyết. Cái yếm kia màu sắc đỏ như lửa, khiến tâm của hắn cũng bị bốc cháy.

Hắn thật vất vả chế ngự tâm thần, cởi bỏ hẳn trung y, lộ ra cần cổ trắng nõn, đường cong duyên dáng của bả vai, cùng với cánh tay tuyết trắng.

Hắn ngây ngẩn cả người, ánh mắt dường như dính tại trên người nàng, dù thế nào cũng không thể di chuyển.

Hóa ra đây là thân thể của nữ tử...

Trắng như vậy, mềm mại như vậy, tinh tế như vậy...

Hắn ngừng thở, nhin không được vươn tay sờ lên cánh tay nàng một chút, vừa mới đụng chạm đến làn da của nàng bỗng như bị lửa thiêu mà rút về, tim lại càng nhảy nhót, cũng không biết đang e sợ điều gì.

Trang Tín Ngạn nhin không được cười cười, trong lòng thầm mắng chính mình, thật không có tiền đồ, tương lai làm sao động phòng bây giờ?

Khi nghĩ đến hai chữ động phòng, hắn liền nghĩ tới xuân cung đồ lúc trước đã xem qua, nghĩ đến tranh vẽ khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, chỉ chốc lát liền cảm giác máu trên người thật sự cũng sôi trào, không nóng khiến hắn chịu không nổi.

Tay lại nhin không được sờ cánh tay nàng. Lần này, hắn đánh bạo nhẹ nhàng mà sờ soạng vài cái, cảm thấy làn da mềm mại, mịn màng như tơ, có loại cảm giác run rẩy theo tay hắn truyền tới, truyền đến tận chỗ sâu đáy lòng hắn, khiến toàn thân hắn có cảm giác tê dại.

Hắn nhin không được cười cười, trong lòng có hưng phấn nho nhỏ, lại có cảm giác ngọt ngào không cách nào hình dung.

Ánh mắt lại nhớ tới cái yếm của nàng, chỉ thấy chỗ ngực phồng lên, loáng thoáng lộ ra hình dạng bộ ngực nàng. Trong đầu hắn nhớ tới trong tranh vẽ xuân cung đồ nữ nhân kia bộ ngực đầy đặn, bỗng nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi khô, nhin không được vươn tay sờ yếm của nàng, có loại xúc động muốn cởi cái yếm của nàng xuống để xem cho rõ, cũng không biết vì sao, ba lần bốn lượt đều không hạ thủ được, e sợ nói không nên lời...

Hắn mất thật lớn khí lực, mới đưa lực chú ý dời khỏi cái yếm, lại cởi váy của nàng, cùng với quần dài bên dưới, chỉ còn lại khố, lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn. Hắn nhin không được lại ở trên đùi nàng sờ soạng vài cái. Cảm thấy thân thể nữ nhân thật sự cực kỳ diệu kỳ, làm sao có thể mềm mại như vậy? Giống như tấm vải lụa, hoặc như bông gòn mềm nhũn.

Tóm lại, thật sự cảm giác rất tốt, hắn rất thích.

Hắn nhìn nhìn, chỉ cảm thấy trên người càng ngày càng nóng, dưới bụng lại xuất hiện cảm giác quen thuộc kia, khiến hắn vô cùng khó chịu, khiến hắn không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn đứng lên, đem quần áo ướt sũng trên người mình đều cởi bỏ, chỉ mặc khố đứng ở cửa động để gió thổi qua một hồi, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Sau khi khôi phục bình thường, hắn trở lại bên người nàng, sờ trán của nàng, có lẽ do do đã cởi bỏ quần áo ướt sũng ra, nhiệt độ trên người nàng giảm đi không ít, Trang Tín Ngạn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Hắn ngồi xuống cách đó không xa. Hắn cảm thấy không nhìn tới thân thể của nàng sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng không biết vì sao, hai mắt giống như có ý chí riêng, hoàn toàn không nghe theo điều khiển của hắn, vẫn hướng trên người nàng nhìn qua, tay hắn thậm chí còn nhin không được kéo nhẹ yếm của nàng,

cũng may dây buộc trên yếm của nàng cũng khá chắc chắn, vừa kéo nhẹ, lý trí của hắn rất nhanh đã chiếm thế thượng phong, vội dùng một bàn tay khác ngăn lại.

Nàng không phải là nữ nhân của hắn sao? Nhìn một cái thì thế nào? Hắn cảm thấy hành động vì lý trí này của mình thật không thể lý giải.

Bỗng nhiên, Tần Thiên đang nằm trên cỏ khô hơi động dậy, Trang Tín Ngạn sợ tới mức run bắn lên, nghĩ nàng đã tỉnh, nhất thời hoảng hốt không biết nên làm gì bây giờ, nhưng một lát sau, mới phát hiện nàng không hề tỉnh lại, chỉ bất an vặn vẹo thân thể, cau mày, môi mấp máy, hắn thăm dò đi qua, cẩn thận nhìn xem, lúc này mới phát hiện nàng đang nói “nước, nước.”

Hắn thấy môi nàng khô khốc, biết nàng đang muốn uống nước, vội vàng đứng dậy, đi đến trước cửa động, hai tay đưa ra hứng một ít nước mưa, nhưng vừa xoay người đi được hai bước, nước liền theo kẽ ngón tay chảy xuống, liên tiếp vài lần, đều là kết quả như thế. Bên kia, Tần Thiên càng khó chịu bất an, Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, ngẩng đầu, dùng miệng ngậm một ngụm nước, sau đó đi qua, đem Tần Thiên ôm vào trong ngực, cúi đầu xuống, đem nước trong miệng đổ vào miệng của nàng.

Một khắc tiếp xúc với đôi môi khô nẻ của nàng, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới hình vẽ hai nam nữ hôn môi trong xuân cung đồ.

Hóa ra đây là hôn môi sao? Cũng không có gì thú vị a...

Bên này, Tần Thiên mơ thấy mình đang lạc trong sa mạc mờ mịt, bốn phía đều là cát trắng mênh mông vô bờ, đỉnh đầu là thái dương chiếu rọi, nàng ở trên sa mạc gian nan lết đi, vừa khát vừa nóng, nước trong cơ thể từng chút một bốc hơi, cả cổ họng đều khô khốc.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có ấm nước đưa tới miệng nàng, bên trong chảy ra nước trong ngọt lành. Nàng mừng rỡ như điên, giống như người đang sắp chết đuối ôm lấy khúc gỗ cứu mạng cuối cùng. Nàng mạnh mẽ vươn rộng hai tay, chặt chẽ ôm cái “ấm nước” kia, nàng hé môi, cơ hồ dùng hết sức lực uống chút nước đang đổ vào miệng.

Bên này, Trang Tín Ngạn đang nghĩ tới hình vẽ hôn môi, bỗng nhiên, Tần Thiên gắt gao ôm chặt hắn, cả người hắn run lên, chỉ cảm thấy thân thể của nàng vừa mềm mại vừa nóng rực, dán lên người hắn vô cùng thoải mái, hắn trong lòng vui sướng mà lại ngọt ngào, kìm lòng không được cũng ôm chặt nàng.

Giây tiếp theo, nàng bỗng nhiên vươn đầu lưỡi, liếm bờ môi của hắn. Hắn sửng sốt, mở to hai mắt, không biết nàng muốn làm gì, chỉ bị động tùy ý nàng liếm, môi bất tri bất giác mở ra, lưỡi của nàng như tìm được đường đột phá, lập tức tiến vào trong miệng của hắn.

Hắn ngốc lảng, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, hắn cảm giác được lưỡi của nàng ở trong khoang miệng hắn tàn sát bờ bãi, sau đó lại cùng lưỡi hắn dây dưa một chỗ, tiếp đó, nàng ngậm lưỡi của hắn, một lần lại một lần hút chặt.

Hắn bị nàng hút trên người từng đợt run rẩy, trong đầu trống rỗng, tim đập cùng hô hấp dường như trong chốc lát đều dừng lại.

Cái cảm giác tê dại này, choáng váng huyền hoặc lần lượt đánh sâu vào trái tim mềm mại của hắn, khiến hắn hoàn toàn tan rã, toàn thân bủn rủn.

Trong mông mông lung lung, hắn rất khó hiểu, nàng vì sao muốn ăn đầu lưỡi của hắn?

Bất quá, loại cảm giác này... Loại cảm giác này... Thật tốt... Thật tốt...

Hắn nhắm mắt lại, ôm chặt lấy nàng, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm.

Đợi đến lúc nàng buông hắn ra, hạ phúc hắn lại trướng lên, hắn nhìn nàng mặt phỉm ửng hồng, môi sưng đỏ, lại cảm giác chưa thỏa mãn.

Hắn cảm thấy, nàng hẳn là cần uống nhiều nước...)

Hắn nhìn về phía nước chảy ngoài cửa động, hé miệng cười cười, lại đi tới, ngậm một ngụm, dựa theo như vừa rồi cho nàng uống, không ngoài sở liệu, nàng quả nhiên lại có bộ dáng như lúc này, lại “Ăn” đầu lưỡi của hắn.

Cảm giác này quả thật tuyệt vời vô cùng, hân ôm nàng ngã vào trên cỏ khô, trong lúc dây dưa, chỉ cảm thấy toàn thân trên người mỗi một chỗ đều vô cùng vui sướng.

Trong mơ mơ màng màng, hân suy nghĩ, hóa ra hôn môi lại thú vị như vậy...

58. , Chương 111-112

Chương 111: Tiểu tử ngây thơ

Cũng không biết trải qua bao lâu, Tần Thiên trong hôn mê dần dần tỉnh lại, vừa mở to hai mắt, đã nhìn ngay da thịt để trần trước mặt, nàng trừng mắt nhìn kỹ mới phát hiện đó là bộ ngực của một nam nhân, mà nàng đang gắt gao dán mắt lên bộ ngực này. Nàng cảm giác toàn thân đều dính nhớp nháp, có vẻ như bị đổ mồ hôi, rất không thoải mái. Nàng giật giật, phát hiện bị người ôm lấy rất chặt, cơ hồ không thể nhúc nhích.

Nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy tuấn nhan của Trang Tín Ngạn, lúc này hân hai mắt nhắm nghiền, môi hơi mở ra, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, rõ ràng là đang ngủ say.

Sau khi trở mắt nhìn một lát, Tần Thiên bỗng nhiên hét to một tiếng, dùng hết toàn lực đẩy Trang Tín Ngạn trước mặt ra, Trang Tín Ngạn không hề phòng bị, lăn vài vòng trên mặt đất, lập tức ngồi bật dậy, mở to hai mắt nhìn Tần Thiên, ánh mắt mở mịt.

Bất quá sau một hồi, hân liền phản ứng lại, mặt “Xoát” trở nên đỏ bừng, vội vàng đứng dậy, chân tay luống cuống.

Tần Thiên nhìn hân thân thể cơ hồ xích lõa, kinh ngạc tột đỉnh, nàng trong lòng bỗng nhiên có dự cảm xấu, vội vàng nhìn lại trên người mình, vừa thấy lại nhin không được kêu lên.

Vì sao mình chỉ mặc cái yếm và khố nhưng lại để mặc hân cũng xích lõa nằm ôm ở một chỗ...

Trong nháy mắt, Tần Thiên bỗng cảm thấy chết tâm...

Vô cùng tức giận, Tần Thiên cầm que củi bên cạnh lên không cam tâm hướng về phía Trang Tín Ngạn, trong miệng mắng to: “Người là đại sắc lang, người là kẻ biến thái, uống công ta vẫn nghĩ người là người tốt! Hóa ra người lại hạ lưu như vậy!”

Trang Tín Ngạn tránh trái tránh phải, chạy trốn chết, hân chạy đến chỗ đồng lửa, đem quần áo của nàng đã được hong khô ném về phía nàng, nhằm ngăn trở nàng đang nổi cơn hung bạo.

Tần Thiên tiếp nhận quần áo, lúc này mới ý thức được mặc quần áo vào mới là chuyện quan trọng nhất.

Nàng cầm lấy quần áo, thấy Trang Tín Ngạn đứng ở cách đó không xa, mắt còn liếc nhìn nàng, Tần Thiên thẹn quá hóa giận, chỉ vào hân: “Xoay người sang chỗ khác, không cho phép nhìn lên!”

Trang Tín Ngạn “Xoát” một cái vội xoay người, Tần Thiên trong lòng vừa động, cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng nàng đang bị chuyện trước mắt làm rối loạn tâm thần, cũng không cẩn thận nghĩ nhiều. Nàng một bên mặc quần áo vào, một bên kiểm tra thân thể của mình, phát hiện bản thân không có dấu vết bị xâm phạm, không chỉ như thế, vết thương trên đầu nàng cũng đã được băng bó cẩn thận.

Nàng lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện đây là một sơn động, trong động có đốt một đồng lửa, lúc này ánh lửa mỏng manh, xung quanh cũng khá sạch sẽ, rất rõ ràng, bọn họ ở trong này đã được một khoảng thời gian. Đèn bão được đặt lên tảng đá cạnh đồng lửa, mặt trên có dấu hiệu của Trang phủ, hân là Trang Tín Ngạn cầm đi, bên cạnh đèn bão còn có một vài thảo dược, một số đã bị lửa hun nóng cháy rụi. Phía dưới tảng đá có đặt một tấm áo tơi, Tần Thiên nhận ra là áo tơi ở nơi bọn họ trú ngụ.

Nàng phủ thêm áo khoác, nhìn thấy mặt trên có rất nhiều bùn đất, Tần Thiên nhớ rõ bản thân lúc gặp chuyện không may trên người cũng khá sạch sẽ, làm sao có thể trở nên bẩn như vậy? Bất quá cũng may quần áo đã khô, bùn đất đều kết thành khối, vỗ vỗ một chút cũng có thể miễn cưỡng mặc vào.

Tần Thiên mặc quần áo xong lại đi đến cửa động hướng ra bên ngoài nhìn xung quanh, phát hiện nơi này chính là Động Đình sơn, sơn động này cách chỗ nàng gặp chuyện không may cũng không xa lắm.

Lúc này mưa đã tạnh, mặt trời từ từ nhú lên từ phía đường chân trời, miễn cưỡng có thể thấy rõ hoàn cảnh chung quanh. Tần Thiên phát hiện trên đường mòn đầy nước bùn, hiển nhiên là do mưa to tối hôm qua tạo thành.

Nhìn đến đây, Tần Thiên ẩn ẩn hiểu được rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, bản thân dường như đã hiểu lầm người tốt...

Lúc này bỗng nhiên nhớ tới đối phương là chủ tử của mình, mình bắt quá chỉ là nha hoàn thông phòng, đừng nói hấn còn chưa làm gì, cho dù làm gì, cũng là danh chính ngôn thuận. Nhưng mà mình lại lấy que đánh hấn, lại mắng nhiều lời khó nghe như vậy...

Nhớ rõ Trang Minh Hỉ đã từng nói qua, nô tỳ đánh chủ tử có thể bị phán chặt đầu...

Tần Thiên nhin không được gõ lên đầu mình, tự trách bản thân quá xúc động, mắt thấy trở về sẽ có thể chuộc thân, ban đầu là chuyện với Tạ Đình Quân, hiện tại lại là chuyện này, thật không nên gây thêm phiền toái gì mới được.

Nàng cắn cắn môi, quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, phát hiện hấn đã mặc quần áo, quần áo trên người hấn so với của nàng còn bẩn hơn, đặc biệt đôi hài trên chân kia, quả thực giống như bị đào lên từ trong bùn, căn bản không thể thấy rõ màu sắc hình dáng.

Tần Thiên nhớ tới ở ngay bên ngoài có nhiều vũng nước bùn, hoàn toàn có thể tưởng tượng được hấn mang mình từ rừng cây kia đến nơi đây có bao nhiêu vất vả.

Tức giận lúc trước hoàn toàn tiêu tán, trong lòng chỉ còn sự cảm kích. Tần Thiên ngượng ngùng khẽ hé môi, ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, đã thấy hấn đang nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt thật cẩn thận, giống nhau đang chú ý tới sắc mặt của mình.

Tần Thiên nhin không được muốn cười, chẳng lẽ là vừa rồi bị mình dọa đánh nên sợ?

Nàng hướng về phía Trang Tín Ngạn đi qua.

Trang Tín Ngạn thấy nàng đi tới, bỗng nhiên thẳng lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực, khôi phục thần sắc lạnh lùng bình thường. Hấn lúc này tâm tình rất phức tạp, xấu hổ, bối rối, khẩn trương, áy náy, còn có một tia ngượng ngùng, nhiều cảm xúc như vậy khiến hấn suy nghĩ lộn xộn, khiến hấn không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, chỉ có để lộ gương mặt lạnh lùng từ trước đến nay, dường như chỉ có như vậy mới có thể che giấu tâm tư của mình không bị nàng nhìn thấu.

Nhưng rốt cuộc vì sao không thể để nàng nhìn thấu, hấn cũng không làm rõ được, chỉ cảm thấy hấn phải làm như vậy.

Tần Thiên đi đến bên cạnh hấn, thấy hấn vẻ mặt lạnh lùng, nghĩ hấn lại tức giận, liền nghĩ nên hòa giải như thế nào.

Lúc này, quẹo vờ bên người nàng sớm đã rơi mất, nàng nhìn nhìn bốn phía, nhặt lên một nhánh cây, trên mặt đất viết xuống: “Thiếu gia, Hải Phú đâu?”

Cũng đành phải dùng câu hỏi này để đánh lạc hướng.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, cũng nhặt lên một nhánh cây, lãnh nghiêm mặt viết trên mặt đất: “Hải Phú không cùng đi tới đây.”

Tần Thiên kinh ngạc, “Thiếu gia người một mình lên núi? Thiếu gia không gặp Hải Phú lên núi tìm người ư?” Trong trí nhớ Trang Tín Ngạn rõ ràng xuống núi. Nàng ban đầu còn tưởng rằng sau khi Trang Tín Ngạn gặp Hải Phú, lại cùng nhau tìm thấy nàng, về phần Hải Phú hiện tại không ở trong này, có thể là do cố ý tránh mặt.

Chẳng lẽ không phải như thế?

“Có gặp, Hải Phú nói người cũng lên núi , chúng ta liền cùng nhau tìm người, nhưng không tìm thấy, nghĩ đến có thể người đã trở về, kết quả trở về rồi, người cũng không có ở đó, ta lại lên núi tìm người, cuối cùng đã tìm được rồi.”

Hắn tuy rằng lời nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trong lòng Tần Thiên lại giống như phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm, ý chỉ mạnh mẽ), tối hôm qua nàng biết mưa rất lớn, hắn rõ ràng đã xuống núi, lại dám một mình lên núi tìm nàng, bên người chỉ mang theo đèn bão cùng áo tơi, càng thêm khó tin là, hắn thể nhưng thật sự đã tìm thấy nàng.

Tần Thiên trong lòng cảm động nói không nên lời, nàng vốn chịu không nổi người khác đối tốt với nàng, người khác đối tốt với nàng một lần, nàng sẽ luôn ghi nhớ ở trong lòng, luôn nghĩ tới việc báo ân, lúc trước với Tiểu Mai là như thế, mà đối với Đại phu nhân cũng là như vậy.

“Người phát sốt, ” Trang Tín Ngạn lại cúi đầu viết xuống, “Mặc quần áo ướt sũng không tốt... Sau người lại bị lạnh...”

Chỉ mấy câu vô cùng đơn giản liền giải thích hết thấy. Tần Thiên lập tức hiểu ra, mình mắc mưa phát sốt, hắn vì suy nghĩ cho thân thể mình mới cởi quần áo ướt sũng ra, nhưng lại sợ mình bị cảm lạnh cho nên mới ôm lấy mình như vậy. Hắn cũng không làm ra chuyện gì quá đáng với mình, hoàn toàn là do bản thân tư tưởng không thuần khiết, suy nghĩ quá nhiều!

“Đại thiếu gia, thực xin lỗi, vừa rồi là ta hiểu lầm người .” Tần Thiên viết xuống, “Nếu không người đánh lại ta đi.” Về phần mắng hắn, dù sao hắn cũng không nghe thấy a...

Trang Tín Ngạn nhìn những lời này, chột dạ, chỉ biết bày ra bộ dáng nghiêm trang, đối với việc mình sờ soạng, hôn nàng, ôm nàng mặc cho hai người toàn thân chảy ra bao nhiêu mồ hôi cũng luyến tiếc không muốn buông tay một chữ cũng không dám đề cập tới.

Hắn quay đầu đi, sắc mặt hơi hơi nóng lên, Tần Thiên nhìn hắn mặt đỏ hồng, trong lòng âm thầm tự trách, tiểu tử này ngây thơ như vậy, mình sao có thể suy nghĩ về hắn đáng khinh như vậy? =))

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng la của Hải Phú: “Tần Thiên, thiếu gia, các người có ở đây không?”

Tần Thiên vội vàng chạy đến cửa động, thấy Hải Phú đứng cách cửa động không xa hướng tới phía này nhìn xung quanh.

“Hải Phú, chúng ta ở trong này.” Tần Thiên hướng hắn ngoắc gọi.

Ba người cùng nhau hạ sơn, trên đường xuống núi Hải Phú nói cho nàng biết, tối hôm qua tình hình trên núi có bao nhiêu hiểm trở, bản thân cố gắng thể nào cũng không thể ngăn cản thiếu gia lên núi tìm nàng.

“Người sao không đi cùng với thiếu gia, cũng may không có việc gì xảy ra, nếu xảy ra chuyện...” Tần Thiên cũng không nói gì thêm.

“Ta sau đó có lên núi tìm các người...” Nói tới đây, Hải Phú tặc tặc cười, hắn lên núi, không bao lâu liền thấy chỗ cửa động phát ra ánh lửa, hắn vừa chạy tới, đã thấy thiếu gia cùng Tần Thiên quần áo cởi hết đang ôm ấp hôn môi, hắn bị hù dọa nhảy dựng, làm sao còn dám tiến vào, tùy tiện tìm một chỗ tránh mưa qua một đêm, đợi đến hừng đông mới quay lại đây.

“Nhưng sau đó không tìm thấy các người lại xuống núi, đợi cho hết mưa rồi mới lên tìm.” Hải Phú cười nói.

“Tóm lại ngày hôm qua vất vả cho các người.” Tần Thiên cười nói.

“Ta thật ra không vất vả, chỉ có thiếu gia vất vả mà thôi. Tần Thiên, người nên nhớ rõ thiếu gia thương người đến cỡ nào thì được rồi.” Hải Phú nói.

Nghe thế câu này, Tần Thiên bất tri bất giác thu liễm tươi cười.

Hạ sơn, trở lại tiểu viện, hai người đi tắm giặt sạch sẽ, thay đổi quần áo. Trang Tín Ngạn bởi vì có hẹn với người khác, sau khi tắm rửa xong thì đi ra ngoài, hắn muốn để Tần Thiên ở nhà nghỉ ngơi, lại sợ Tạ Đình Quân đến đây đưa, cho nên bảo Hải Phú đến nơi ở của Tạ Đình Quân xem thử. Hải Phú trở về nói với hắn,

Tạ Đình Quân đã rời khỏi, Trang Tín Ngạn lúc này mới yên tâm để Tần Thiên lưu lại, trước khi đi còn dặn nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

Tần Thiên ngủ qua một đêm, hiện tại thần thanh khí sảng, vết thương trên đầu cũng không còn đau nữa, làm sao còn ngủ được. Nàng nhớ tới sắp phải rời khỏi nơi này, liền cầm đồ đã chuẩn bị từ sáng sớm đi đến nhà Tổng lão bá.

Nghỉ ngơi mười ngày, Tổng lão bá thương thế ở chân đã hoàn toàn bình phục. Lúc Tần Thiên đến, nhìn thấy Chu bá đang giúp đỡ lão xuống giường.

Tần Thiên đi qua, đỡ lấy bên kia, cười nói: “Tổng bá bá, hồi phục thật là nhanh, bắt quả chân vẫn còn yếu, hay là nên nghỉ ngơi nhiều hơn đã.”

Hai người giúp đỡ Tổng lão bá ngồi xuống ghế trong phòng, Tổng lão bá cười nói: “Nằm lâu như vậy, xương cốt đều cứng hết rồi, dù thế nào cũng phải xuống giường hoạt động thân thể một chút.”

“Tổng bá bá, chúng ta nói không chừng ngày mai sẽ rời đi.” Tần Thiên ngồi xuống bên cạnh Tổng lão bá, lại đem đồ đã chuẩn bị đặt lên bàn, “Đây là một chút lòng thành của chúng ta.”

Tổng lão bá nhìn nhìn, chỉ vào vài thứ kia, cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Chương 112: Tự mình đa tình

Tần Thiên chỉ vào một bao giấy cười nói: “Đây là trà Dọa sát nhân hương mà thiếu gia nhà ta đã sao chế thành công, thiếu gia nhà ta thấy Tổng bá bá thích đã bảo ta chuẩn bị để đem tặng Tổng bá bá. Hẳn vốn muốn đích thân tới đưa, bắt quả hôm nay có một số việc, đành phải để ta qua.” Lại chỉ vào một cái rổ trúc, cười nói: “Đây là ta hái được trên núi nguyên liệu làm mấy món ăn thôn quê, có nấm, măng, còn có thỏ, chim trĩ mà Hải Phú bắt được. Chúng ta phải rời khỏi đây rồi, những thứ này cũng không tiện mang đi, đành phải thỉnh Tổng bá bá đừng ghét bỏ, nhận lấy, tránh để lãng phí!”

Tổng lão bá thấy những thứ này cũng không có gì đáng giá, lại thấy nàng nói chân thành, liền cười nói cảm tạ, bảo Chu bá tiếp nhận. Sau đó lại chỉ vào quyển vở bên cạnh, cười hỏi: “Này lại là cái gì đây?”

“Đây là ta cố ý viết cho Chu bá.” Tần Thiên cười cười, ngẩng đầu nhìn Chu bá, nói: “Chu bá, trong này ta đã ghi lại cách thức nấu một số món ăn mà người và Tổng bá bá thích, về sau cho dù ta không ở gần đây, các người cũng có thể ăn những món đó. Mọi người nên đối xử tử tế với mình, dân dĩ thực vi thiên (Dân lấy ăn làm trời, coi việc ăn uống quan trọng hơn mọi thứ), ‘Ăn uống’ cũng không cần quá mức tinh tế, nhưng nhất định phải thoải mái!” Chu bá trù nghệ không tốt, cũng không phải có gì thần bí, hơn nữa bọn họ chủ tử tình thâm, cho nên sách dạy nấu ăn này cũng không cần phải có sự cho phép của Tổng lão bá mà đưa thẳng cho Chu bá.

Nghe xong lời này, Tổng lão bá tò mò cầm lấy quyển vở lật xem một chút, phát hiện bên trong ghi lại rất rõ ràng, liệt kê từng thứ một, đơn giản sáng tỏ, thông dụng dễ hiểu. Âm thầm kinh ngạc tiểu nha đầu lại có bản sự bậc này. Nhưng càng hiếm có, chính là phần tâm ý của nàng, tuy rằng chỉ là một việc rất nhỏ nhoi, nhưng đúng là trong lòng nàng thật sự suy nghĩ cho hắn mới có thể chu đáo như vậy.

Tổng lão bá gật gật đầu, trong lòng cảm động không thôi.

“Tiểu nha đầu, lão phu vẫn không rõ, chúng ta vô duyên vô cớ, người vì sao đối với lão phu tốt như vậy?” Tổng lão bá nhin không được hỏi.

“Tốt lắm sao?” Tần Thiên trừng mắt nhìn, nhất thời có chút mơ hồ, “Ta cũng không làm cái gì a, mà thật ra Tổng bá bá giúp ta rất nhiều việc!” Nửa đêm đưa được cho nàng để chữa bệnh, còn nhận lời nàng cùng Trang Tín Ngạn trở thành bằng hữu, mỗi lần nói chuyện đều phải viết nhiều chữ như vậy, dễ dàng sao? Mà nàng bắt quả chỉ là lúc nấu cơm làm nhiều hơn một ít, dùng là dùng bạc của Trang Tín Ngạn, nàng hoàn toàn là mượn hoa hiến Phật thôi...

Tần Thiên ngượng ngùng.

Tổng lão bá ngăn người, cùng Chu bá liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên vuốt râu cười rộ lên.

Chờ Tần Thiên đi rồi, Chu bá nói với Tổng lão bá: “Lão gia, ta thấy tiểu cô nương này cùng với thiếu gia nhà nàng thật sự là tuyệt phối, đều có tâm tính thiện lương đơn thuần. Đáng tiếc thân phận thấp kém, cả đời sẽ phải làm hạ nhân.”

Tổng lão bá lắc đầu, cười nói: “Đứa nhỏ này tâm tư tuy rằng đơn thuần, nhưng là người có chủ ý, hơn nữa hiểu được tích phúc, ta tin tưởng, mặc kệ bị đẩy vào bất cứ cảnh ngộ nào, nàng đều có biện pháp vui vẻ sống qua ngày.” Tổng lão bá vuốt ve quyển vở trước mặt, cười nói: “Đứa nhỏ này mất nhiều tâm tư vì ta như vậy, có cơ hội ta cũng muốn hỏi báo nàng.”

Chu bá cười xoay người gật đầu.

Buổi chiều chờ Trang Tín Ngạn về liền bắt đầu di chuyển trở lại Dương Thành, Trang Tín Ngạn mang theo Hải Phú cùng Tần Thiên qua nhà Tổng lão bá nói lời từ biệt, mời Tổng lão bá đến Trang phủ làm khách, nhưng Tổng lão bá nói thân thể không tiện, không có thói quen gặp nhiều người, cười khéo léo từ chối. Tổng lão bá tặng Trang Tín Ngạn mấy bộ sách trân quý, mấy bộ sách này dường như rất hợp với tâm ý của Trang Tín Ngạn, bởi vì Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn khi tiếp nhận hai mắt sáng lên, bình thường khó thấy được vẻ mặt của hắn hưng phấn như thế.

Sau khi từ trong nhà Tổng lão bá đi ra, ba người liền lên đường về.

Trên đường, vẫn là Hải Phú đánh xe, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ngồi ở trong xe ngựa.

Hai người ngồi ở hai bên, Tần Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhưng luôn cảm giác được ánh mắt nóng rực của Trang Tín Ngạn đang ngồi bên cạnh. Có điều mỗi khi Tần Thiên quay đầu nhìn, hắn lại vội xoay mặt, làm bộ như không thèm để ý, bất quá lỗ tai đỏ hồng lại lộ ra hắn đang chột dạ. Không khí thật sự ái muội.

Tần Thiên nhớ tới buổi tối đó thân thể hai người cơ hồ xích lõa ôm nhau, trên mặt cũng không khỏi có chút phát sốt.

Nàng cảm thấy có một số việc, hay là nên nói thẳng ra cho thỏa đáng.

Nghĩ đến đó, nàng xoay người chuyển qua ngồi bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn không nghĩ tới nàng bỗng nhiên tiếp cận mình, trong nháy mắt bối rối, nhưng rất nhanh đã khôi phục, lại hé ra gương mặt lãnh trầm.

Tần Thiên lấy ra quyển vở, ở trước mặt Trang Tín Ngạn viết xuống: “Thiếu gia, ngày hôm qua sau khi Tạ công tử đã cứu ta, lúc trở về bị lạc đường, cho nên mới trì hoãn lâu như thế, nhưng chúng ta trong lúc đó cái gì cũng không hề phát sinh, không phải như người đã nghĩ.” Trước nên giải thích chuyện này, cũng không thể để hắn hiểu lầm, chụp mũ cho rằng nàng không trung trinh.

Trang Tín Ngạn xem nàng viết xong, mặt không chút thay đổi, không tỏ vẻ gì, cũng không có dấu hiệu tức giận. Một lát sau, mới viết xuống giấy: “Người rất thích tượng đất kia?”

Tạ Đình Quân nói với nàng, hắn ở một bên nhìn xem không quá rõ ràng, nhưng ần ần hiểu được, đây là thứ nàng rất thích thú ở hội chợ.

“Không quan hệ, chỉ là một tượng đất nhỏ mà thôi.” Tần Thiên viết xuống, chỉ cần hắn bỏ qua chuyện này, không làm ảnh hưởng đến việc nàng chuộc thân, chẳng lẽ nàng còn có thể cùng hắn so đo một tượng đất nho nhỏ?

Trang Tín Ngạn cũng không viết thêm điều gì.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thấy hắn dường như không hề để ý việc này, lại hít sâu một hơi, trên giấy viết xuống.

“Thiếu gia, Tần Thiên biết thiếu gia đối với Tần Thiên rất tốt, nhưng có một chuyện, Tần Thiên muốn nói rõ ràng...”

Trang Tín Ngạn nhìn nàng.

“Thiếu gia là người tốt, nhưng Tần Thiên thật sự không muốn trở thành nha hoàn thông phòng hoặc là tiểu di nương.”

Kỳ thật Tần Thiên muốn nói là, nàng không muốn trở thành nữ nhân của hắn, đồng tình là một chuyện, cảm kích là một chuyện, nhưng trở thành nữ nhân của hắn lại một chuyện hoàn toàn khác. Tần Thiên tuy rằng không nghĩ muốn giống các nữ chính xuyên qua khác giả cho Vương tôn công tử hoặc anh hùng cái thế, nhưng nàng vẫn muốn giả ột người có thể giúp đỡ lẫn nhau, có thể hiểu nàng, săn sóc nàng, lúc nàng cần thì có mặt, có thể là bả vai để nàng an tâm dựa vào mà không phải suốt ngày chịu nhin tính tình đối phương, hoặc mỗi khi mình gặp nguy hiểm nhìn thấy đều chỉ là một bóng dáng, lần này nàng thoát hiểm, nhưng còn những lần sau? Có phải lúc nào nàng cũng có vận khí tốt như vậy đâu?

Cùng người như vậy ở chung, đừng nói là tiểu lão bà, cho dù là thê tử cũng mệt chết mất ...

Đương nhiên, đối với một người thân thể không toàn vẹn nói những lời này rất dễ gây thương tổn, cho nên nàng muốn dùng lời nhẹ nhàng uyển chuyển một chút.

Sau khi Tần Thiên viết xong những lời này, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, sợ xúc phạm tới lòng tự trọng của hắn.

Ai ngờ, hắn thê nhưng thần sắc không thay đổi, thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó viết xuống, “Không muốn làm thì đừng làm!”

Lời này khiến Tần Thiên ngây ngẩn cả người, nàng trịnh trọng như vậy, đơn giản là vì trải qua tối hôm qua nhận ra hắn đối với mình quan tâm khác thường, cảm thấy hắn có lẽ thật sự thích mình. Nhưng không nghĩ tới, hắn trả lời khinh khi như vậy, thật giống như nàng đang nói nàng không thích ăn cá, sau đó hắn nói, không muốn ăn thì đừng ăn, vân đạm phong khinh khiến cho nàng cơ hồ không thể tin nổi.

“Thiếu gia nói là thật sự?” Tần Thiên chớp ánh mắt nhìn hắn.

Trang Tín Ngạn thản nhiên nhìn nàng một cái, vẻ mặt giống như phiền chán vì nàng đông dài.

Tần Thiên bỗng nhiên có cảm giác nói không nên lời, nàng nghĩ mình quan trọng với hắn, lại phát hiện, bản thân không có mấy phân lượng, căn bản là tự mình đa tình.

Nàng bỗng nhiên có loại cảm giác hụt hẫng...)

Tần Thiên cười gượng hai tiếng, ngượng ngùng dịch người, ngồi lại vị trí cũ, nhìn ra ngoài cửa sổ ngăn người, da mặt nóng bừng bừng.

Trang Tín Ngạn cũng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài là cánh đồng mênh mông vô bờ, khắp nơi đều trồng lúa nước, một mảnh xanh ngát, gió nhẹ thổi vào mặt, bí mật mang theo hơi thở tươi mát của bùn đất, khiến hắn cảm giác được một loại sinh cơ bừng bừng xuân ý.

Hắn nhìn cảnh xuân xinh đẹp ngoài cửa sổ, tưởng tượng sau khi về nhà, vẻ mặt Tần Thiên kinh hãi khi biết tin tức kia, kim lòng không được mà tươi cười.

Cùng lúc đó, tại Dương Thành, Tạ gia.

Một gã nam tử là phó dịch màu trường bào màu xám, đem Trang Tín Xuyên dẫn đến thư phòng ở phía tây trong viện. Phó dịch mời Trang Tín Xuyên ngồi xuống, sau đó có nha hoàn dâng trà.

Trang Tín Xuyên bưng chung trà Thanh Hoa Lục Trúc lên, đánh giá trang trí trong thư phòng, hắn cũng là người sành sỏi, thấy thư phòng này diện tích rộng không nói tới, nhưng gia cụ trong phòng đều thuần một sắc gỗ tử đàn, trên bàn đặt các đồ giấy bút nghiên mực đều là cực phẩm, ngay cả vật chặn giấy cũng là dương chi bạch ngọc ôn nhuận thượng thừa, mà bên cạnh hắn là bồn cảnh Thạch Lưu, lại dùng ngọc phỉ thúy, ruby, kim cương khảm mà thành, ít nhất giá trị thiên kim, nhưng lại bị Tạ gia tùy tiện đặt ở giữa thư phòng, có thể thấy được phú quý cùng khí phái của Tạ gia.

Nếu mình thật sự có thể cùng Tạ gia kết thông gia, tham dự vào sinh ý kinh doanh muối của Tạ gia bọn họ, đó quả thật là tài lộ to lớn!

Đang sợ hãi than vãn, chợt nghe có người cười vài tiếng khách khí, ngay sau đó, Tạ Đình Quân mặc cẩm bào hoa văn sắc lam thẫm, chân đi đôi hài hắc bạch trường gōa khuôn mặt tươi cười đi vào.

Chỉ thấy hần dáng người khô ngô, khuôn mặt uy vũ, khí thế bất phàm, Trang Tín Xuyên nhất thời có cảm giác lo lắng bất an, vội vàng đứng dậy, tiến lên thì lễ.

Tạ Đình Quân đi qua, cười ý bảo, “Trang huynh không cần khách khí, mời ngồi.”

Hai người ngồi xuống, có nha hoàn dâng trà, sau khi hàn huyên vài câu, Trang Tín Xuyên không nhin nổi, vào thẳng chủ đề, “Không biết hôm nay Tạ huynh thỉnh tiểu đệ tới đây có gì chỉ bảo?”

Tạ Đình Quân bưng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, sau đó buông xuống, không chút hoang mang mở miệng cười nói: “Từ hội đèn lồng Trung Thu lần trước trước ta đã gặp qua Trang tiểu thư, Tạ mỗ vừa gặp đã thương, Trang tiểu thư tài hoa hơn người, ôn nhu dễ gần, thanh lệ thoát tục, khiến Tạ mỗ nhớ mãi không quên, Tạ mỗ muốn cùng nàng kết làm tần tần chi hảo, không biết ý Trang huynh như thế nào?”

Trang Tín Xuyên vốn sốt ruột, không biết Tạ Đình Quân bỗng nhiên mời hần đến có chuyện gì, không nghĩ rằng là đại hỷ sự như vậy, hần có cảm giác giống như từ trên trời rơi xuống, kích động không thôi.

“Đương nhiên... Đương nhiên rất tốt... Tạ huynh có ý như thế, tiểu đệ... Tiểu đệ tất nhiên rất muốn kết làm thân gia.” Trang Tín Xuyên hưng phấn hai mắt sáng lên.

Tạ Đình Quân cười cười, phản ứng của đối phương hoàn toàn nằm trong dự kiến của hần.

“Vốn chuyện này phải do gia mẫu tự mình hướng Trang gia nói chuyện, không đến lượt Đình Quân nói tới, nhưng Đình Quân có chuyện muốn nhờ Trang huynh giúp một việc, chỉ cần Trang huynh giúp ta hoàn thành việc này, gia mẫu qua mấy ngày nữa sẽ đến Trang phủ cầu hôn.”

Nghe được lời này, Trang Tín Xuyên chậm rãi thu liễm tươi cười, hần nghe ra chút hương vị ý tứ, Tạ Đình Quân nói dễ nghe là nhờ hần hỗ trợ, nhưng thực tế chính là điều kiện để cưới Minh Hỉ về Tạ gia!

Trang Tín Xuyên điều chỉnh một chút dáng ngồi, nhìn Tạ Đình Quân.

59. , Chương 113-114

Chương 113: Vô cùng nhục nhã

Tạ Đình Quân cười cười, cúi đầu nhìn về phía chung trà trong tay, dùng nắp chung gậy gậy lá trà, chậm rãi nói:

- Thật ra cũng chẳng có gì to tát, chỉ là muốn trong danh sách hồi môn của lệnh muội thêm tên một người.

Trang Tín Xuyên rung mình thoáng đoán được mục đích của hần, miệng vẫn hỏi:

- Không biết ý Đình Quân là ...

- Tàn Thiên.

Tạ Đình Quân đặt chung trà xuống bàn nhỏ bên cạnh khiến chung trà phát ra tiếng động, càng khiến hai chữ hần thở nhẹ ra này có thêm phần quyết đoán.

Trang Tín Xuyên lập tức biến sắc:

- Tín Xuyên nhớ đã từng nói với Đình Quân huynh, Tàn Thiên là người được đại phòng cực sủng ái, không thể động đến. Đình Quân huynh muốn tiểu đệ giúp gì cũng được, chỉ riêng việc này, thứ tiểu đệ không làm được.

Nói xong, hần nhẹ nhàng thở dài, đây không phải hần cố ý từ chối mà quả thực hần bất lực, lúc trước, hần còn chút mong chờ nhưng qua chuyện lần trước, hần biết cả đời khó mà thực hiện được việc này. Nếu có thể dùng Tàn Thiên để đổi lấy việc hôn nhân với Tạ gia thì sao hần lại không muốn nhưng hần nào có thể làm được?

Tạ Đình Quân nhìn hần một cái, cười cười:

- Nào có tiểu thiếp nào được sủng ái lâu dài? Tần Thiên trước được sủng ái không có nghĩa là sẽ mãi được sủng ái. Lần này cùng Trang đại công tử trở về chưa biết chừng sẽ bị lạnh nhạt. Trang huynh đừng tự coi thường mình, muốn có một tiểu thiếp được sủng ái không dễ nhưng muốn một tiểu thiếp thất sủng, ta tin Trang huynh nhất định sẽ có cách.

- Sao Tạ công tử biết Tần Thiên sẽ thất sủng?

Tạ Đình Quân cười lớn:

- Cái này người đừng lo, ta đã có cách.

Trang Tín Xuyên nhìn Tạ Đình Quân, chỉ mỉm môi mà không nói. Tạ Đình Quân hơi nghiêng người, nhàn nhả nói:

- Nghe nói Trang huynh cũng có hứng thú tham dự chuyện buôn bán muối ở Dương thành, chỉ là không có cách tham gia. Nhưng một khi có quan hệ thông gia với Tạ gia chúng ta, chúng ta chính là người một nhà, người một nhà đương nhiên sẽ cùng giúp đỡ nhau.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu yên lặng nhìn hắn, khẽ cười cười.

Chuyện vẫn luôn ước mơ đột nhiên có hi vọng, lòng Trang Tín Xuyên trở nên bối rối.

Sau khi tiễn Trang Tín Xuyên, tùy tùng Lâm Vĩnh đi vào thư phòng, hắn nhìn thoáng qua hướng Trang Tín Xuyên rời đi rồi đi đến bên Tạ Đình Quân vẫn còn đang ngồi ở chỗ cũ uống trà nói:

- Công tử, tiểu nhân có chuyện không hiểu.

Tạ Đình Quân cười cười, buông chén trà, đứng dậy:

- Ta biết người muốn hỏi cái gì, người là đang thấy lạ vì sao ta lại phí nhiều tâm sức vì một tiểu nha hoàn đến vậy?

- Không sai? Dù sao cũng là việc hôn nhân của công tử, vô cùng quan trọng, chẳng lẽ công tử thực sự vì một nha hoàn mà muốn lấy thứ nữ Trang phủ? Nếu công tử thực sự thích nha hoàn kia thì còn có cách khác, cần gì phải đem việc hôn nhân của mình ra đánh đổi?

Tạ Đình Quân cười lớn, xoay người vỗ vỗ vai Lâm Vĩnh nói:

- Người thực sự cho rằng ta lấy Trang Minh Hỉ chỉ vì tiểu nha đầu kia?

- Chẳng lẽ công tử không phải nghĩ vậy sao? Lâm Vĩnh ngạc nhiên nói.

Tạ đình quân cười xua tay:

- Đương nhiên không phải, một nữ tử mà thôi, tốn chút bạc tốn chút thời gian chơi đùa còn được, sao phải đánh đổi nhiều như vậy. Người thực sự nghĩ ta là kẻ vô dụng, thấy nữ sắc là mềm người sao?

- Vậy công tử đang...

- Không phải có tin báo nói Hồ đại nhân và Tổng đốc đại nhân có mối quan hệ chặt chẽ?

Tạ Đình Quân bỗng ngừng cười, nghiêm mặt nói:

- Lương Giang là nơi giàu có bậc nhất, có rất nhiều dấu hiệu cho thấy Lâm tổng đốc là người của Khang vương. Khó trách mấy năm nay Khang vương muốn gió được gió muốn mưa được mưa, thì ra là chiếm được kho bạc lớn.

Nghe Tạ Đình Quân nói vậy, Lâm Vĩnh cũng nghĩ kỹ lại:

- Vậy Hồ đại nhân và nhị phòng Trang phủ có mối quan hệ thân mật.....

- Không sai!

Tạ Đình Quân trầm giọng nói:

- Chúng ta vừa mới đến Dương thành không lâu, nếu muốn nhanh chóng mở rộng mạng lưới quan hệ thì phải biết dùng sức người khác. Chỉ cần có thể loại bỏ quân cờ của Khang vương ở đây, Lương Giang sẽ rơi vào tay Tam gia của chúng ta.

Lâm Vĩnh tâm phục khẩu phục, kính nể:

- Trách không được Thành vương tín nhiệm chủ nhân như vậy, còn giao cả chuyện quan trọng bậc nhất này cho chủ nhân. Chủ nhân đúng là tận tâm hết sức với Thành vương, chỉ là muốn chủ nhân lấy một thứ nữ, cũng là thiệt thòi cho chủ nhân...
- Thê thiếp thôi mà... có gì quan trọng đâu. Muốn làm đại sự thì phải không được câu nệ tiểu tiết. Ta tin vào ánh mắt của ta, Thành vương mới là người có thể chiến thắng.

Tạ Đình Quân cười nhạt một tiếng.

- Về phần Tần Thiên...

Tạ Đình Quân cười nói:

- Coi như ta lấy việc công làm việc riêng, làm chính sự cũng đôi khi nên mưu cầu chút lợi riêng mình, tiểu nha đầu đó...

Hắn xoa xoa cằm, ánh mắt lóe sáng:

- Quả thực rất thú vị.
- Tiểu nhân chúc chủ nhân mọi sự thuận lợi. Lâm Vĩnh cười nói.

Tạ Đình Quân vỗ vỗ vai hắn, ngửa đầu cười ha hả.

Chiều hôm sau, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn mới về đến Trang phủ. Xe ngựa vào đến cổng trước hai người mới xuống xe, bốn người hầu đều đi ra nghênh đón, huynh muội Trang Tín Trung và chị em Phương Nghiên Hạnh nghe tin cũng ra đón. Mọi người vây quanh Trang Tín Ngạn mà đi về Thanh Âm viện của Đại phu nhân.

Trên đường, Tần Thiên hỏi Nguyệt Nương:

- Nguyệt Nương, Đại phu nhân có khỏe không?

Nguyệt Nương nhìn nàng cười nói:

- Vẫn ổn, phu nhân rất khỏe.

Thế nhưng Tần Thiên lại cảm thấy sắc mặt Nguyệt Nương có chút mất tự nhiên.

Lúc này, Phương Nghiên Hạnh đi đến bên Tần Thiên hỏi thăm chuyện bên ngoài. Thu Lan Thanh Liễu cũng bám lấy Hải Phú hỏi đông hỏi tây. Tín Trung đi bên Trang Tín Ngạn, dùng sổ nhỏ hỏi thăm đơn giản, cả đoàn người vô cùng náo nhiệt, Tần Thiên cũng không tiện gạn hỏi Nguyệt Nương.

Mọi người đi đến hành lang dài, cười nói mà đi về Thanh Âm viện. Vừa đi được nửa đường đã thấy Trang Minh Hỉ dẫn theo đám nha hoàn đi về phía này.

Tần Thiên thấy Trang Minh Hỉ mặc áo phấn hồng thêu bướm càng khiến khuôn mặt diễm lệ như hoa nhưng khuôn mặt diễm lệ này lại rất khó coi, u ám khiến người ta có chút rợn rợn.

Trang Minh Hỉ bình tĩnh đi về phía Tần Thiên, mọi người thấy nàng như vậy, bất giác dừng bước.

Trang Minh Hỉ đi đến trước mặt Tần Thiên rồi dừng lại.

Nàng hơi ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn Tần Thiên vừa sắc vừa lạnh, mặt lúc đỏ lúc trắng, ngực phập phồng như đang cố nén lửa giận.

Mọi người đứng bên nhìn nàng rồi lại nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tần Thiên bị nàng nhìn trừng trừng khó hiểu, chẳng hiểu sao vừa về đã chọc gì Tứ tiểu thư này, không nhịn được nói:

- Tứ tiểu thư...

Còn chưa nói xong, Tần Thiên chợt thấy thấy hoa mắt, còn không có phản ứng kịp thì tai đã nghe bộp một tiếng. Sau đó, chỉ cảm thấy má trái nóng rất.

Tần Thiên ngây dại, tất cả mọi người cũng ngây dại.

Một tát này của Trang Minh Hỉ cực nhanh, trước đó không có chút dấu hiệu nào cho nên dù nhiều người nhưng cũng không có ai kịp cản nàng lại.

- Tứ tiểu thư, ngươi làm cái gì vậy!

Tần Thiên ôm mặt tức giận nhìn Trang Minh Hỉ, một tay nắm chặt tay còn lại, nàng dùng hết sức mới ngăn mình không tát lại. Nếu đánh nàng ta, nô tỳ đánh chủ nhân, lại có cơ cho nàng ta vênh về.

Trang Minh Hỉ ngẩng cao đầu, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, môi mỏng khẽ phun ra hai chữ:

- Hạ lưu!

Hai chữ như đao bắn thẳng vào ngực Tần Thiên.

Nàng tức giận đến cả người run lên, nàng buông tay, đứng thẳng, trừng mắt nhìn Trang Minh Hỉ, gần từng tiếng:

- Sẽ có ngày ta trả lại ngươi cái tát này!

- Ta là chủ nhân, ngươi là nô tì.

Trang Minh Hỉ cười nhạt:

- Ta muốn xem xem ngươi làm thế nào? Đồ hạ ...

Còn chưa nói xong, mặt nàng ta đã bị một bạt tai đánh tới. Trang Minh Hỉ kêu một tiếng ôm mặt, mở to mắt như không thể tin được.

Đám nha hoàn ở bên đều ôm miệng, vuốt ngực, kinh ngạc kêu lớn.

Trang Minh Hỉ bụm mặt, chậm rãi quay đầu, đầu tiên là nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng kinh ngạc nhìn về phía bên cạnh thì nhìn theo ánh mắt của nàng.

Bên cạnh Tần Thiên chính là đại ca Trang Tín Ngạn, hấn mặt cảm bào màu bạc, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt sắc như đao đang nhìn mình. Tay đánh nàng vừa mới buông xuống, lòng bàn tay còn ửng hồng

Trang Minh Hỉ khẽ lắc đầu, quả thực không thể tin được, Tần Thiên dù được sủng ái cũng chỉ là người hầu mà thôi. Hấn lại vì một nha hoàn, một nô tỳ hạ lưu mà đánh muội muội mình.

Cái này nếu truyền ra ngoài chẳng khiến người ta cười đến rụng răng?

- Đại ca... Trang Minh Hỉ thì thào.

Sắc mặt Trang Tín Ngạn cũng không vì thế mà dịu đi chút nào. Ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn nàng khiến lòng nàng lạnh lẽo, nhin không được mà lui về phía sau hai bước. Nha hoàn của nàng vội đỡ lấy nàng, sắc mặt trắng bệch nhìn nhìn chủ nhân, lại nhìn nhìn vẻ mặt đáng sợ của Trang Tín Ngạn, không biết nên làm gì.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn Trang Minh Hỉ rồi quay đầu, trước mặt bao người, nắm chặt tay Tần Thiên, dắt nàng đi qua Trang Minh Hỉ mà đi về phía Thanh Âm viện.

Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm, nhất thời còn có chút mất hồn, chỉ để mặc cho hấn dắt đi. Nàng đi sau hấn, nhìn bóng dáng lạnh lùng của hấn, đột nhiên mới phát hiện hấn thật cao lớn.

Mọi người vội tản ra, chỉ để lại đám người Trang Minh Hỉ và một số người hầu đứng đó xem kịch.

Sắc mặt Trang Minh Hỉ tái nhợt, cả người run lên, chưa bao giờ thấy nhục nhã như lúc này.

Mặt nóng rất mà đau đớn. Lớn bằng từng này, nàng chưa bao giờ bị ai đánh, vậy mà hôm nay chỉ vì một nha hoàn ti tiện lại bị kẻ điếc kia đánh một bạt tai, càng khiến nàng không chịu nổi là việc đó còn diễn ra trước mặt bao người.

Nước mắt dâng lên nhưng Trang Minh Hỉ cắn chặt môi, ngẩng cao đầu, ép nước mắt chảy vào trong. Hôm nay đã bị người ta chê cười đủ rồi, nàng không muốn khóc trước mặt đám nô tài.

- Đi làm việc đi, đứng đây làm gì. Nếu dám nói gì lung tung, cẩn thận ta lột da các ngươi!

Lưu ma ma bên cạnh nàng quát lớn đám người hầu đứng xem kịch. Đợi bọn họ lui hết thì mới đi đến bên Trang Minh Hỉ, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu thư, người không sao chứ?

Trang Minh Hỉ hít sâu mấy hơi thở, nghiêng rằng nói:

- Chúng ta đi về.

Nói xong, nàng xoay người đi về sân của mình, bước đi càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng thì chạy quay về, vào đến phòng thì không nhận được mà rơi nước mắt. Chương 114 Có chuyện muốn nhờ

Mai Hương viên.

Lý di nương và Trang Tín Xuyên nghe được tin vội đến Mai Hương viên của Trang Minh Hỉ. Bọn họ nói chuyện này với Trang Minh Hỉ, Trang Minh Hỉ không thể vui được. Lại nghe Tần Thiên vừa về, nhất thời không nhận được xông ra ngoài. Bọn họ vốn cũng không để trong lòng, không ngờ lại thấy nàng chịu khổ trở về.

Đi vào phòng đã thấy Trang Minh Hỉ tựa đầu vào giường lau nước mắt, nàng cắn chặt môi, tuy rằng nước mắt rơi nhưng không có chút tiếng động nào.

Lý di nương biết nữ nhi của mình xưa nay kiên cường, cũng không muốn để lộ chút yếu đuối nào trước mặt người khác, thấy nàng như vậy thì cũng cảm thấy đau lòng.

Bà đi qua, ngồi xuống bên nữ nhi, cầm tay nàng nói:

- Minh Hỉ, người đừng giận, tự làm hại bản thân chẳng phải khiến tiểu tiện nhân kia vui vẻ.

Nhắc tới Tần Thiên, Lý di nương không kìm được lửa giận:

- Chắc hẳn là tiểu tiện nhân không biết xấu hổ kia dụ dỗ Tạ công tử từ bao giờ, nếu không sao Tạ công tử lại phải nhục lòng vì một tiểu nha hoàn như vậy.

Sau đó lại vuốt ve mặt nàng, thấy làn da trắng nõn của nàng còn dấu tay ửng hồng thì vừa đau lòng, vừa oán hận:

- Một ngày nào đó, ta nhất định phải làm cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta, trả cho bọn họ sự sỉ nhục gấp bội!

Trang Minh Hỉ nghe mẫu thân an ủi, trong lòng tủi thân, không nhận được tựa vào vai mẫu thân, khẽ nức nở:

- Mẫu thân, Tạ gia kia rất coi thường người, hẳn rồi cuộc là muốn lấy con hay là muốn lấy Tần Thiên? Hẳn lại đem một nô tỳ hạ lưu làm điều kiện để lấy con. Hẳn coi thường con đến vậy. Mẫu thân, con không lấy chồng, Trang Minh Hỉ dù thế nào cũng là tiểu thư nhà phú quý, há có thể để người khác coi thường như vậy được?

Trang Tín Xuyên ở bên nghe muội muội nói vậy mà hoảng sợ. Vất vả lắm mới đặt được mối quan hệ với Tạ gia, chuyện làm ăn buôn bán muối cũng có chút hi vọng chen chân, há có thể dễ dàng ném xuống sông xuống biển như vậy.

- Muội muội, trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy, là Tạ gia, Tạ gia đó, là Tạ gia cự phú phía Bắc.

Trang Tín Xuyên vội la lên, hẳn đến bên Trang Minh Hỉ, cúi người nói:

- Bao nhiêu người nghĩ nát óc cũng muốn gả vào, trước chẳng phải người cũng vì muốn gả cho hấn mà tốn bao tâm tư sao? Nay chỉ vì một người hầu mà tức giận đến gạt mối nhân duyên tốt đẹp này qua một bên sao?

- Nhưng ca ca, hấn căn bản không coi ta ra gì, hấn nhục nhã ta như vậy. Cho dù ta gả qua thì có ngày lành sao?

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, mắt đỏ hồng nhìn Trang Tín Xuyên.

- Ai nói hấn làm nhục người? Muội muội, người trăm ngàn lần đừng tự rúc mình vào sừng trâu. Tà Đình Quân là vì bị người mê hoặc ở hội đèn lồng trung thu mới muốn lấy người. Người không nhớ hôm đó người tỏa sáng thế nào sao? Tà công tử vẫn luôn nhìn người cười, hấn sao có thể không thích người? Hấn là cưới hỏi đảng hoàng, nào có ai đem chuyện nhân duyên ra để đùa? Về phần Tần Thiên, nam nhân nào có chút địa vị đều chẳng là tam thê tứ thiếp? Hấn dù coi trọng Tần Thiên cũng chỉ là nhất thời mà thôi, không phải Tần Thiên thì cũng là người khác. Cũng chẳng nói đâu xa, nha hoàn người mang qua sau này chẳng phải đều là người của hấn? Chẳng lẽ người định so đo với hấn mấy cái này sao? Người so đo xuể sao? Chẳng phải tự làm mình mệt mỏi sao?

Trang Tín Xuyên hoa chân múa tay nói một hồi rồi lại liếc mắt ra dấu với mẫu thân.

Lý di nương hiểu ý, tuy nói hai người đều là cốt nhục nhưng rốt cuộc con trai vẫn quan trọng hơn chút. Chuyện hôn nhân với Tà gia quan trọng ra sao bà đương nhiên hiểu rõ. Hơn nữa, theo bà thấy, chuyện tuy rằng đáng bức nhưng còn chưa đến mức nghiêm trọng như vậy.

Bà cầm tay Trang Minh Hỉ nói:

- Nữ nhi à, con đừng hồ đồ, Tà gia phú quý cỡ nào chẳng lẽ con đã quên? Về sau con chính là nữ chủ nhân Tà gia, vinh quang cỡ nào? Chẳng lẽ con thật sự không muốn?

Trang Minh Hỉ nhớ lại ngày đó đến Tà gia tham dự yến hội đã thấy sự giàu có của Tà gia, lại nhớ đến Tà Đình Quân uy vũ phong lưu thì nhất thời cũng thất thần.

- Về phần Tần Thiên, chẳng lẽ người còn sợ nàng, nàng là cái gì? Về sau, cố gắng lắm cũng chỉ là một tiểu thiếp. Người còn sợ không xử lý được? Để cho Tà công tử có cảm giác mới mẻ một thời gian, chờ sự hứng thú qua đi, chẳng phải nàng ta sống chết cũng mặc kệ sao? Bất luận là về thân phận, tướng mạo, tài hoa, tính tình, nàng ta sao so với người được? Nếu vì nàng mà buông việc hôn nhân này, người đúng là bị u mê rồi!

Nói xong vươn ngón trỏ mà dí đầu Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ ngừng khóc, cắn chặt môi, chậm rãi nắm chặt tay.

Một lát sau, mới nói:

- Vậy giờ chúng ta nên làm thế nào mới kéo được Tần Thiên từ chỗ đại nương về đây?

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Xuyên, bình tĩnh nói:

- Xem phản ứng vừa rồi của đại ca thì đúng như là coi nàng ta là bảo bối, chẳng lẽ hấn sẽ buông tay?

- Đúng là có hơi lạ...

Trang Tín Xuyên nhíu mày “a” một tiếng. Hấn nhớ rõ, Tà Đình Quân như là rất chắc chắn việc Tần Thiên sẽ thất sủng, chẳng lẽ còn chưa đến lúc? Nhưng thấy muội muội nghĩ thông suốt thì lại vui mừng, hấn chà chà tay, đảo mắt láo liên:

- Ta đang nghĩ ra một cách, có lẽ có thể được...

Bên này, Trang Tín Ngạn vẫn nắm tay Tần Thiên không buông, người đi theo sau nhìn có chút ngượng ngùng, dần dần đều tìm cơ mà rời đi. Đến khi sắp đến Thanh Âm viện thì cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lúc sắp vào cửa, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên kéo Tần Thiên đi đến một góc hẻo lánh, chỗ đó là một góc khuất, người đi ngang qua khó mà phát hiện.

Trang Tín Ngạn kéo Tần Thiên đi tới dưới một gốc đào, lúc này hoa đào dần héo, nhánh cây những mầm xanh đang nảy, gió thổi qua, hoa rơi như mưa, khắp nơi phủ trong những cánh hoa hồng.

Trong không khí, hương hoa đào thản nhiên thấm đẫm.

Thấy hấn vẫn không buông tay, Tần Thiên có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng tránh qua một bên rồi giẫy tay hấn ra. Nàng cúi đầu, hai tay nắm chặt vào nhau, bàn tay từng bị hấn nắm dường như vẫn còn sự ấm áp của hấn.

Nàng cảm thấy nàng phải nói điều gì đó, nàng lấy ra quyển sổ nhỏ viết: “Ta không rõ vì sao Tứ tiểu thư lại làm vậy nhưng thiếu gia, người vì ta đánh tứ tiểu thư, phu nhân có trách cứ người không?”

Viết xong đưa cho hấn xem. Đồng thời ngẩng đầu nhìn hấn thì đã thấy hấn đang nhìn mình, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt trầm tĩnh. Hấn vươn tay, nhẹ vuốt lên chỗ nàng bị đánh, ngay khi đầu ngón tay hấn tiếp xúc tới làn da nàng, Tần Thiên có cảm giác như bị điện giật. Nàng theo bản năng lùi ra sau, mặt nóng bừng.

Thấy nàng né tránh, hấn cũng thu tay về, trong mắt có vẻ đau lòng nhưng chỉ thoáng chốc lại trở lại vẻ trầm tĩnh bình thường.

Hấn liếc nhìn quyển sổ trên tay nàng một cái, lấy bút than viết: “Người là người của ta, sao ta có thể để người khác đánh người trước mặt ta, đây chẳng phải là vỗ mặt ta sao?” Thật ra hấn muốn nói là hấn sẽ không dễ dàng tha thứ bất kì ai dám coi thường nàng.

Hấn vốn không quen biểu đạt cảm xúc của mình, luôn không thể nói ra những gì mình nghĩ, giống như muốn bóc lớp vẩy trên vết thương vậy, luôn có chút khó khăn. Vì thế, viết ra hoàn toàn thay đổi ý tứ.

Thì ra là như vậy..... Tần Thiên nhìn hấn cười cười, cũng đúng, người của mình sao có thể tùy ý người khác đánh mắng. Tuy là như thế nhưng nàng cũng thật vui vì hấn có thể xả giận cho nàng. Lúc ấy nàng cũng thực sự rất tức giận, đánh không thể đánh lại, mắng không thể mắng lại, làm người hầu thật sự là quá uất ức.

Hy vọng lần này có thể thuận lợi chuộc thân.

“Cảm ơn Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, chúng ta vào đi thôi, phu nhân nhất định đang chờ gặp người”. Tần Thiên viết.

Hai người cùng nhau đi vào Thanh Âm viện.

Trong phòng, Đại phu nhân ngồi ghế bành bên cửa sổ, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên dập đầu vấn an.

Tần Thiên ngẩng đầu lên, thấy Đại phu nhân mặc một bộ áo màu xanh nhạt thêu chữ phúc thọ, so với khi bọn họ đi thì hình như lại gầy đi một chút, nhưng thần sắc cũng không tệ.

Nguyệt Nương và Thúy Vi đứng bên cạnh bà, ngoài các nàng, trong phòng không còn người hầu nào, chính là những người hầu theo Trang Tín Ngạn ngoài Hải Phú ra thì cũng đều phải đứng ngoài. Tần Thiên nghĩ có lẽ vì chuyện bọn họ sắp nói là chuyện bí mật nên cũng không để ý.

Trang Tín Ngạn kể lại chuyện tình từ đầu đến cuối cho Đại phu nhân, chờ hấn viết xong, Hải Phú như bình thường, định đưa cho Đại phu nhân xem nhưng vừa bước lên thì Nguyệt Nương đã nói:

- Phú Nhi, người không cần đi tới đi lui, đọc ra là được rồi.

Hải Phú sững sốt, chỉ đành đọc ra.

Đại phu nhân rất chăm chú nghe, ánh mắt bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười:

- Không sai, không sai, các người làm tốt lắm.

Trang Tín Ngạn được mẫu thân tán thưởng, rất cao hứng, lại nhìn Tần Thiên một cái, Tần Thiên hiểu ý, lấy lá trà “Hách sát nhân hương” ra, pha cho Đại phu nhân thử.

Tần Thiên định đưa tới tay Đại phu nhân, cũng không ngờ Nguyệt Nương ở bên lại đón lấy, đưa tới tận tay Đại phu nhân. Tần Thiên nhìn thấy có chút quái dị nhưng quái dị thể nào, nhất thời không nói rõ được.

Đại phu nhân cẩn thận thưởng thức, vẻ mặt cười thư thái:

- So với Hồ Khâu cũng không kém là bao, cống trà cuối cùng có thể về tay ta rồi. Nghe nói hoàng thượng sắp đến Dương thành, đến lúc đó nghĩ cách trình cho hoàng thượng, nhất định có thể trở thành cống trà.

“Mẫu thân yên tâm, việc này con sẽ nghĩ cách. Nhất định sẽ làm cho trà này xuất hiện trước mặt hoàng thượng”. Trang Tín Ngạn muốn mẫu thân biết công lao của Tần Thiên lại viết: “Lần này cũng may có Tần Thiên, Tần Thiên giúp con không ít việc, nếu là không có nàng, căn bản sẽ thuận lợi như vậy”

Tần Thiên xem mà lòng vui vẻ vô cùng nhưng miệng vẫn khiêm tốn:

- Sao là công của ta được, đều là Đại thiếu gia có năng lực.

Nhưng nàng vẫn cười toe toét. Trang Tín Ngạn thấy nàng vui vẻ như vậy, cũng nhin không được mỉm cười. Đại phu nhân gật gật đầu, cười nói:

- Nếu Tín Ngạn nói như vậy, nhất định công của ngươi không nhỏ. Tần Thiên, lần này ngươi lập công lớn như vậy, phu nhân nhất định phải thưởng lớn cho ngươi, ngươi có muốn biết phu nhân định thưởng ngươi thế nào không?

Nhìn thấy mẫu thân nói vậy, Trang Tín Ngạn đã hiểu ý của bà, lòng hân nóng lên, ánh mắt nhìn Tần Thiên cũng nóng bỏng theo.

Cũng không ngờ, Đại phu nhân vừa dứt lời, Tần Thiên liền quỳ xuống dập đầu.

- Tần Thiên, ngươi bỗng nhiên quỳ xuống làm gì? Nguyệt Nương vội vàng nói.

Nghe được lời Nguyệt Nương, Đại phu nhân ngừng cười:

- Tần Thiên, ngươi có chuyện gì?

- Phu nhân, Tần Thiên có chuyện muốn cầu, xin phu nhân từ bi. Tần Thiên nói.

Lúc này không nói còn đợi đến bao giờ? Cuộc sống không có tôn nghiêm, không có chút quyền gì, bị người nhục nhã nàng chịu đủ rồi. Tiểu thiếp nàng cũng thực sự không muốn làm.

Đại phu nhân giật mình:

- Chuyện gì?

Bên cạnh Trang Tín Ngạn, Hải Phú, Nguyệt Nương cũng nghi hoặc nhìn Tần Thiên.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tần Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đại phu nhân.....

60. , Chương 115-116

Chương 115 Thỉnh cầu

Nô tỳ chuộc thân, tuy rằng không phải chuyện đơn giản nhưng cũng không phải là không thể. Theo lời các người hầu khác, Tần Thiên biết, Trang phủ cũng không phải không có người chuộc thân thành công. Một số người hầu trước kia cha mẹ khó khăn mà bán nữ nhi, nhưng sau kiếm được chút tiền, cũng chuộc được con về. Đại phu nhân là người lương thiện, gặp chuyện như vậy đương nhiên sẽ đồng ý.

Nhưng đây chỉ là trường hợp hữu hạn, đại bộ phận nô tỳ đều an phận, quen với cuộc sống an nhàn ở Trang phủ, cơ bản cũng không có suy nghĩ rời khỏi Trang phủ, với sự an bài của chủ nhân tuy trong lòng bất mãn nhưng cũng không dám có chút chống đối nào.

Những người này sớm đã quen với chế độ cấp bậc này nhưng Tần Thiên không như vậy, nàng tới từ xã hội tương đối văn minh, nàng không thể nào cam tâm chấp nhận kiếp sống nô tỳ thấp kém, để người bài trí như vậy.

Nàng cũng biết đưa ra yêu cầu chuộc thân như vậy là có chút mạo hiểm nhưng ngoài đó ra, nàng cũng không nghĩ ra cách nào chuộc thân bớt mạo hiểm hơn. Luận về tâm kế, bày trò, nàng tự biết nhất định không phải là đối thủ của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn. Hơn nữa nàng cũng không phải là người tâm cơ thâm trầm, nàng cảm thấy thành khẩn với đối phương thì cơ hội sẽ cao hơn nhiều.

Ở bên Đại phu nhân lâu như vậy, nàng cũng hiểu tính cách của Đại phu nhân. Đại phu nhân vẫn luôn dốc lòng bồi dưỡng nàng, cho nàng tiếp xúc với chuyện của Trà Hành, đơn giản sau này muốn nàng giúp đỡ Trà Hành. Tiểu nhị Trà Hành cũng không phải đều kíp khế ước bán mình, cũng vẫn được Đại phu nhân tin tưởng. Tin chắc, Đại phu nhân sẽ không vì chuyện bán mình mà tin tưởng vào lòng trung thành hơn.

Hơn nữa, nàng hiện tại tuy rằng là thông phòng nhưng thực chất không có quan hệ gì với Đại thiếu gia. Trang Tín Ngạn tuy đối với nàng không tệ nhưng cũng không phải nhất định là nàng, xa nàng là không được. Chỉ một thông phòng mà thôi, thực sự không quan trọng đến vậy đâu. Rất nhiều người giàu có từ từ, chính thất lợi hại một chút thì sẽ đuổi thông phòng ra ngoài hoặc bán đi hoặc phái đến nông trang. Có thể thấy thân phận thông phòng thực sự hèn mọn, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Chính là như thế, vì sao nàng không thử một lần? Rất nhiều chuyện phải thử mới biết được. Nếu vì e ngại, không dám mạo hiểm, ngu ngơ không dám tiến lên có lẽ cả đời sẽ chẳng thể thành công. Nàng đã phân tích rõ ràng, thấy thế nào cũng đều cảm thấy nên thử một lần. Nhân lúc lập công lớn, phu nhân nói không chừng vui vẻ thì sẽ chấp nhận ngay?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tần Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đại phu nhân, nói:

- Phu nhân, từ khi Tần Thiên bán mình vào phủ tới nay vẫn luôn được phu nhân ưu ái, Tần Thiên cảm kích ân đức của phu nhân nhưng Tần Thiên sống chốn quê mùa đã quen tự do, Trang phủ tốt nhưng lại thiếu đi tự do mà Tần Thiên thích.

Tần Thiên nhìn về phía Đại phu nhân, dùng giọng nói thành khẩn nhất:

- Phu nhân nếu thực sự muốn thưởng Tần Thiên, Tần Thiên không cần vàng bạc gì cả, chỉ cần phu nhân cho phép Tần Thiên tự chuộc thân, Tần Thiên nguyện ý trở thành một tiểu nhị Trà Hành, trung thành và tận tâm vì Trà Hành, vì Trang phủ để đền đáp ân đức của phu nhân.

Giờ nàng đã tích đủ bạc, chuộc thân rồi vẫn còn dư. Nếu có thể ở lại làm việc ở Thịnh Thế là tốt nhất, ăn ở không thành vấn đề, lương tháng cũng nhiều. Nếu Đại phu nhân không cho nàng ở lại Thịnh thế, nàng có thể đến thành thị khác, tìm Trà Hành khác mà làm việc. Tin vào bản lĩnh hiện giờ của nàng, tìm việc để nuôi mình hoàn toàn không thành vấn đề. Tuy rằng nói nữ nhân độc thân có chút mạo hiểm, còn bị dị nghị nhưng cũng không có vấn đề gì nhiều. Giờ là thời thái bình thịnh thế, cũng chẳng có chuyện gì quá xấu.

Nhưng mà nàng cũng thực sự chắc chắn, nếu Đại phu nhân thực sự chịu cho nàng chuộc thân thì nhất định sẽ giữ nàng lại, phu nhân coi trọng nàng không phải là chuyện giả.

Nói xong lời này, Tần Thiên cúi đầu quỳ rạp dưới đất, lo lắng chờ Đại phu nhân đáp lời. Nàng mở to mắt nhìn thăm lòng lạc đà đỏ tươi thêu chữ “Cát tường phúc thọ”, tim đập thình thịch.

Trong phòng yên tĩnh, tĩnh đến độ nàng có thể nghe được tiếng thở của chính mình, tĩnh đến độ nàng cảm thấy có điều khác lạ. Đại phu nhân càng yên lặng càng khiến lòng nàng lo lắng lên.

Nói trắng ra chẳng phải chỉ là thả một nha hoàn ra ngoài sao? Có gì phải nghĩ nhiều? Dựa vào tính cách của phu nhân, Tần Thiên thực sự không cảm thấy việc này có gì khó khăn. Nhưng giờ thái độ của phu nhân lại làm cho sự tin tưởng trong nàng dần biến mất.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Đại phu nhân, đã thấy sắc mặt bà tái nhợt mà lại lãnh trầm, ánh mắt cũng không biết là nhìn về đâu, như bị đả kích vô cùng.

Tần Thiên khó hiểu, thì thào một câu:

- Phu nhân...

Tay bưng chung trà của Đại phu nhân run lên, chung trà màu xanh lá vẽ Tây Thi chạm nhau mà phát ra tiếng thanh thủy. Nguyệt Nương ở bên vội bưng chung trà đặt xuống bàn.

Tần Thiên nhìn rõ Nguyệt Nương oán trách nhìn mình rồi lại lo lắng nhìn Đại phu nhân. Tần Thiên quay đầu lại, đã thấy sắc mặt Trang Tín Ngạn cũng không khác Đại phu nhân là mấy, chỉ là thần sắc thêm chút phức tạp, khó hiểu.

Nàng lại nhìn Hải Phú đã thấy Hải Phú nhìn mình, vẻ mặt căm giận như... như nàng là kẻ phản bội.

Tần Thiên càng lúc càng nghi hoặc, chẳng qua chỉ là muốn chuộc thân, sao khiến nàng cảm thấy mình như phạm phải tội ác ngập trời vậy?

Nàng quay đầu lại, lại nhìn về phía Đại phu nhân.

- Tần Thiên, ngươi có biết thân phận hiện giờ của ngươi không?

Đại phu nhân đột nhiên hỏi, giọng nhẹ như một tiếng thở dài.

Tần Thiên trong lòng rung mình nhưng đã nói đến nước này thì cứ thẳng thắn:

- Tần Thiên giờ đã biết, nhưng lúc trước Tần Thiên cũng không biết ý nghĩ của phu nhân, nghĩ phu nhân chỉ đơn giản là để con qua đó chăm sóc thiếu gia...

Tần Thiên nhìn phu nhân.

- Phu nhân, Tần Thiên không phải người không biết tốt xấu, Tần Thiên cũng biết đây là phu nhân cất nhắc con nhưng Tần Thiên không muốn làm thiệp cho người...

Nói tới đây, Tần Thiên cười khẽ hai tiếng, tự giễu:

- Con cũng biết con không có tư cách nói những lời này nhưng đây quả thật là những lời trong lòng con. Tần Thiên hiện tại tuy chỉ là nô tỳ nhưng cũng từng là bảo bối của cha mẹ, Tần Thiên không hề cảm thấy mình thấp kém. Tần Thiên cũng chỉ có mơ ước như những cô nương khác, chỉ muốn gả ột người lương thiện, biết ấm lạnh, chẳng cần giàu sang chỉ cần một lòng với con, chúng ta đồng lòng mà sống hạnh phúc...

Nàng dừng dừng, lại nói:

- Phu nhân, Tần Thiên cảm kích ân huệ của người nhưng điều này chỉ e Tần Thiên làm người thất vọng rồi... Xin phu nhân nể tình Tần Thiên tận tâm vì Trang phủ, vì phu nhân mà đồng ý với thỉnh cầu này của Tần Thiên.

Tần Thiên lại cúi đầu.

Đại phu nhân trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Tần Thiên, ngươi muốn chuộc thân là vì không muốn làm thiệp?

Tần Thiên ngẩn người rồi đáp:

- Đó cũng là một nguyên nhân, quan trọng hơn là Tần Thiên muốn tự sắp xếp cuộc sống của chính mình.

Đại phu nhân nghe đến đó, thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt cũng thoải mái, bà quay đầu nói với Nguyệt Nương:

- Nguyệt Nương, đỡ đứa trẻ ngốc nghếch này dậy, nếu nàng chịu nghe lời ta nói cho hết thì đã chẳng cần phải phí thời gian.

Nguyệt Nương cũng cười, tiến lên đỡ Tần Thiên dậy, đỡ đến trước mặt Đại phu nhân, sau đó kéo tay nàng đặt vào tay Đại phu nhân.

Tần Thiên nhìn khuôn mặt tươi cười của hai người, chỉ cảm thấy kì lạ. Nàng lại quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn cũng thấy hắn nhìn mình, ánh mắt âm áp, khóe miệng cười thần nhiên khiến Tần Thiên chẳng hiểu gì.

- Đứa trẻ ngốc này, ai muốn người làm thiệp!

Đại phu nhân nắm tay Tần Thiên cười nói:

- Phu nhân vừa rồi muốn nói với ngươi, ta muốn chọn ngày lành, cho ngươi và Tín Ngạn thành thân!

- Thành thân?

Tần Thiên trợn tròn mắt, bởi vì quá mức kinh ngạc mà bật thốt lên.

Cái gì gọi là thành thân? Là cưới tân nương, có trình tự đàng hoàng, bái thiên địa. Tuy rằng nàng không nghĩ mình thấp kém nhưng cũng thực không ngờ một tiểu nha đầu như mình có thể thành thê tử của Đại thiếu gia, còn là chính thất. Ngay cả Lý di nương kiêu ngạo cỡ kia cũng chỉ là tiểu thiếp mà thôi.

- Phu nhân, Tần Thiên chỉ là một nha hoàn...

Tần Thiên khẽ nhắc một câu, theo nàng biết, nô tỳ không thể lấy lương dân, phu nhân không phải đã hồ đồ?

Đại phu nhân cười cười, lắc đầu:

- Nha hoàn thì sao, ta lập tức phái người đến quan phủ cho người thoát tịch, không còn là nô tỳ nữa, người trở thành lương dân là có thể lấy Tín Ngạn. Người nghe rõ rồi chứ, muốn người làm thê tử, không phải làm tiểu thiếp. Thế là được rồi chứ gì.

Nói xong lại gọi:

- Tín Ngạn, người lại đây.

Nguyệt Nương cười vẫy Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn mặt nóng lên, ngưỡng ngừng đi tới, Hải Phú cười hì hì đẩy đẩy thì hần mới đi đến bên Đại phu nhân.

Nguyệt Nương cười kéo tay Trang Tín Ngạn đưa cho Đại phu nhân. Đại phu nhân mỉm cười, kéo tay Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại một chỗ.

Cảm giác được độ ấm trên tay Trang Tín Ngạn, Tần Thiên khẽ run lên, nàng quay đầu nhìn lại đã thấy hần cúi đầu, như không hề cảm nhận được ánh mắt của nàng nhưng tai lại hơi ửng hồng, như ánh nắng chiều vậy.

Gả cho hần? Sau này thành thê tử của hần?

Tần Thiên trong lòng lộn xộn, nói không nên lời là cảm giác gì nhưng tuyệt đối không phải là vui mừng, bất ngờ.

- Cao hứng đến ngây người chưa. Nha đầu ngốc, còn không mau cảm ơn phu nhân, cảm ơn thiếu gia, đây là phúc khí mấy đời của người đó.

Nguyệt Nương ở một bên cười thúc giục .

Đúng vậy, trong mắt mọi người, Tần Thiên nàng là kẻ trèo cao, nàng chỉ là một tiểu nha hoàn mà lại có thể thành thê tử của Đại thiếu gia, đúng là ân đức của phu nhân và thiếu gia...

Nhưng là... Nhưng là...

Trong đầu Tần Thiên hiện lên nhiều hình ảnh. Trang Tín Ngạn giận dữ với nàng, vô duyên vô cớ tức giận, sau đó là bóng người lộn xộn, nàng đuổi theo hần trong hội đèn lồng Trung thu mà ngã nhìn bóng hần rời xa, ở chợ nàng bị người lôi đi, hoảng hốt nhìn theo bóng dáng hần. Ở trên núi, nàng cố hết sức cũng không gọi được bóng dáng hần quay lại.

Lòng Tần Thiên ảm đạm, thoáng rút tay về. Trang Tín Ngạn và Đại phu nhân cảm nhận được, đều ngừng cười, kinh ngạc nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên chỉ nhìn Đại phu nhân, bởi vì trong lòng nàng đột nhiên dâng lên sự băn khoăn lớn.

Dù Trang Tín Ngạn có chỗ khiếm khuyết, theo lẽ thường, Đại phu nhân cũng không thể để một nha hoàn làm thê tử của hần, nhất định là còn nguyên nhân khác.

Ngay lúc Tần Thiên đang nghi hoặc thì câu nói sau đó của Đại phu nhân đã cho nàng biết đáp án. Chương 116

Đại phu nhân nói:

- Tần Thiên, không chỉ như thế, chờ các người thành thân rồi, ta sẽ giao vị trí đương gia cho người, từ đó về sau, người là chủ Trà Hành, cũng là người của Trang phủ.

- Đương gia?

Tần Thiên mở to mắt, hôm nay chuyện khiến nàng hoảng sợ nhiều quá khiến nàng không thể biểu đạt được sự rung động trong lòng.

Đương gia? Nàng đâu có dã tâm lớn như vậy. Yêu cầu của nàng vốn rất đơn giản, nàng không mong phú quý giàu sang bởi vì nàng hiểu, có càng nhiều thì phải trả giá cũng càng nhiều, mất đi cũng lại càng nhiều. Nàng chẳng qua muốn có thu nhập ổn định từ Thịnh Thế, sau đó tìm người điều kiện tương đương mà thành thân, sinh con đẻ cái, sống đơn giản mà thoải mái. Cũng chỉ là ước mơ như kiếp trước mà thôi.

Đương gia, nghe thì thật oai phong nhưng nào có chuyện gì dễ dàng? Không nói đến việc quản lý Trà Hành đã đầy mệt nhọc, chỉ riêng áp lực từ nhị phòng đã khiến nàng mệt mỏi. Nhìn Đại phu nhân thì biết, bà tiếp quản Trà Hành lúc nguy cấp, có thực lực ổn định mà vẫn bị nhị phòng bức ép đến bước này, huống chi nàng xuất thân nha hoàn, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng tình cảnh đám người nhị phòng nhe nanh múa vuốt như thế nào. Lúc trước, nàng dám chống đối bọn họ là vì nàng dựa vào cây cổ thụ lớn Đại phu nhân, là vì nàng nhỏ bé, không có tư cách thành đối thủ của bọn họ. Nhưng giờ, nếu nàng thành đương gia, mà Đại phu nhân lui về sau rèm thì nàng sẽ trở thành bia chắn đạn.

- Phu nhân, con có tài đức gì?

Tần Thiên nhẹ nhàng nói:

- Sao có thể gánh được trọng trách này, hơn nữa phía Lý di nương sao dễ dàng để con trở thành đương gia...

Đại phu nhân cười cười, chậm rãi nói:

- Tần Thiên, người đừng tự coi thường mình, nếu ta dám giao vị trí đương gia này cho người, đương nhiên là chắc chắn rằng người có khả năng đó. Lại có ta và Tín Ngạn giúp đỡ người, người nhất định có thể làm được!

- Đúng vậy, Tần Thiên, phu nhân đã chú ý đến người từ lâu rồi, nếu không nào dám giao gánh nặng này cho người, người phải có niềm tin. Nguyệt Nương cũng cười nói.

- Về phía Lý di nương...

Giọng Đại phu nhân trầm xuống rồi lại nói:

- Người không cần lo lắng, việc ai kể tục Trà Hành đều do ta chỉ định, bất kể nói thế nào cũng không đến lượt bọn họ phản đối.

Bên này, Trang Tín Ngạn cũng quay đầu nhìn nàng cười cười, vẻ mặt ánh mắt đầy ý trấn an, giống như đang nói, không cần lo lắng, mọi chuyện đều đã có ta.

Nàng nhìn ba người trước mặt, trong chớp mắt, Tần Thiên hiểu hết mọi thứ. Bỗng nhiên có cảm giác không biết nên khóc hay cười.

- Phu nhân, từ khi người điều con đến bên Đại thiếu gia, người đã có suy nghĩ này đúng không? Tần Thiên nhìn Đại phu nhân, nhẹ giọng hỏi.

Đại phu nhân nao nao, sau đó gật đầu cười nói:

- Ta biết không thể lừa người.

Tần Thiên cười cười, lại nhìn Nguyệt Nương:

- Nguyệt Nương nhất định là cũng biết?

- Gần đây ta mới nghe phu nhân nhắc đến. Nguyệt Nương nhìn sắc mặt Tần Thiên, thoáng sững sờ rồi mới nói.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn, hai mắt sâu kín nhìn mắt hấn như muốn nhìn thấu lòng hấn:

- Khỏi cần nói, Đại thiếu gia hấn cũng sớm biết, ít nhất là trước khi đi đến núi Động Đình là đã biết.

Trang Tín Ngạn lẳng lặng nhìn ánh mắt nàng, đôi mắt nàng u ám như một dòng suối sâu, ở tận cùng dòng suối trong lại như có một ánh sáng kì dị, tựa như phần nộ, như thất vọng, như ưu thương... sáng tối thay đổi khiến cho hắn khó nắm bắt.

Lòng hắn bỗng nhiên có cảm giác bất an, cảm thấy có thứ gì đó đang dần vượt khỏi tầm kiểm soát của hắn mà đi về một hướng hắn không thể với tới.

Hắn không thể trả lời nàng nhưng về mặt hắn đã nói rõ mọi điều.

Hắn nhìn đôi mắt sáng trong như nước suối của nàng dâng lên một lớp sương mù, nàng trừng mắt nhìn, chớp mắt, lớp sương mù đã tiêu tan như chưa từng xuất hiện.

- Phu nhân, con không muốn!

Tần Thiên bình tĩnh nhìn Đại phu nhân.

- Người nói cái gì?

Đại phu nhân đang mỉm cười còn nghĩ mình nghe nhầm.

- Con không muốn, con không muốn gả cho Đại thiếu gia, lại càng không muốn thành đương gia, xin phu nhân để cho Tần Thiên chuộc thân. Tần Thiên chậm rãi nói.

Thì ra từ lâu rồi, Đại phu nhân đã có chủ ý này, khó trách bà tốt với mình như vậy, dễ dàng bỏ qua ình như vậy, là muốn mình chống đối lại nhị phòng bởi vì biết mình có khả năng, dùng khí này.

Tần Thiên khẽ cười, trong lòng tê dại.

Tất cả bọn họ đều biết lại chỉ giấu mình. Bọn họ an bài chu đáo, sắp xếp mọi thứ rồi mới nói ình, mình còn phải cảm ơn, phải cảm thấy thật có phúc.

Chẳng qua là vì địa vị của mình thấp, mình chỉ là một nô tỳ mà thôi, cho nên bọn họ cảm thấy báo trước ình một tiếng cũng chẳng cần thiết....

Nhớ tới mình từng muốn ở bên Đại phu nhân mãi, nhớ tới sự áp bức mình tự cho là đúng Tần Thiên chỉ thấy muốn cười nhưng khóe miệng đông cứng lại, không thể cười nổi. Nàng chỉ cảm thấy khóe miệng chua xót, yết hầu khô nứt, ngực như có gì đó đè nén lại, vô cùng khó chịu.

Nàng không ngại cùng bọn họ kẻ vai chiến đấu nhưng bọn họ phải coi nàng như chiến hữu chứ không phải coi nàng là con rối, quân cờ để mà lợi dụng nàng, tính kế với nàng.

Giờ khắc này, nàng bắt chập hậu quả, lúc quan trọng, người sẽ luôn vì chính mình mà nghĩ. Nếu nàng vì e ngại hậu quả mà chấp nhận sự an bài này, nàng biết cả đời này nàng sẽ không thể vui vẻ được.

Ai mà có thể chấp nhận để cho người thân lợi dụng mình, tính kế với mình?

Bên cạnh, sắc mặt Trang Tín Ngạn dần tái nhợt, tim như chìm xuống đáy vực, đau lòng vô cùng, cũng cảm nhận được sự sợ hãi. Về mặt kiên quyết, ánh mắt lạnh lùng của nàng đều khiến hắn sợ hãi.

- Tần Thiên, ngươi có biết người đang nói gì không?

Nguyệt Nương đột nhiên kích động:

- Phu nhân, thiếu gia hậu đãi người như vậy, sao người có thể từ chối? Người có biết...

Còn chưa nói xong, Đại phu nhân đã vươn tay ngăn Nguyệt Nương lại, bà nhìn phía Tần Thiên, sắc mặt lạnh lùng:

- Tần Thiên, có thể nói lý do cho ta không?

Theo bà thấy, những gì bà ưu ái Tần Thiên là vô cùng tốt, bà thực sự không nghĩ Tần Thiên có thể từ chối.

Tần Thiên lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Không có lý do gì, chỉ là con không muốn làm đương gia, không muốn gả cho Đại thiếu gia.

Lý do thực sự nói ra bọn họ cũng chẳng hiểu. Trong mắt bọn họ, nha hoàn nào có quyền, nào có cảm giác, thậm chí cũng chẳng có nhân cách! Nói ra bọn họ chỉ thấy buồn cười mà thôi.

- Người có biết hậu quả của việc từ chối ta không? Đại phu nhân lãnh đạm nói.
- Phu nhân muốn đem bán con đi sao? Tần Thiên lập tức trả lời.

Đại phu nhân giật mình, bỗng nhiên không nói được gì. Bà từng đầy mong chờ, trong khoảnh khắc lại biến thành hư ảo, bà chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Bà từng rất thích sự kiên cường của Tần Thiên, dù bị vây trong nghịch cảnh cũng tuyệt không khuất phục. Nhưng bà không ngờ, giờ nàng lại dùng sự kiên cường này để đối chọi với mình.

Bà gục đầu xuống, vô lực phát phát tay, suy sụp nói:

- Các người xuống trước đi, để cho ta một mình yên tĩnh.

Tần Thiên hơi phức thân với Đại phu nhân, chậm rãi đi ra. Nàng ra ngoài phòng, ánh sáng mặt trời vừa vặn chiếu tới cửa, chiếu thẳng mắt nàng khiến nàng thấy choáng váng, người hơi lão đảo. Đúng lúc này, phía sau bỗng có người đỡ lấy tay nàng, hương trà thơm mát thản nhiên vây quanh nàng. Không cần nhìn lại nàng cũng biết là ai.

Người đó đỡ nàng ra ngoài, dẫn đi qua nơi ánh mặt trời chiếu vào, đi về phía gốc cây cổ thụ ngàn năm trong viện.

Tần Thiên xoay người nhìn hắn, ánh mặt trời chiếu lại, trên đỉnh cây ánh nắng loang lổ, bóng tối ảm đạm phủ lên khuôn mặt như ngọc của hắn, theo gió khẽ chớp chớp lên, cảm giác mờ ảo.

Nàng đối mặt với hắn, chậm rãi nói:

- Thiếu gia, người vốn có thể nhìn được ta nói gì đúng không?

Ánh mặt nàng trong suốt như gương, tựa hồ có thể chiếu thẳng vào đáy lòng hắn, khiến hắn không thể che dấu điều gì.

Hắn nhìn nàng, bóng tối dày đặc bao phủ càng khiến sắc mặt hắn trở nên thâm trầm.

Tần Thiên cười cười, lại nói:

- Thật không hiểu, sao người có thể lấy một nữ tử người hoàn toàn không thể tin tưởng làm chính thất?

Hắn định nói gì nhưng lại thấy nàng không lấy sổ nhỏ ra, bình thường đều là nàng chuẩn bị, giờ nàng không lấy ra hắn căn bản không thể trao đổi cùng nàng.

Tần Thiên cười cười, nếu giả cho hắn, nàng vẫn sẽ là tiểu nha hoàn hoặc bà vú cho hắn cả đời. Hắn ngay cả việc muốn giao tiếp cùng nàng cũng không muốn phí tâm tư mà lại muốn lấy nàng, thật quá buồn cười.

Nàng lắc đầu, xoay người bước đi.

Trang Tín Ngạn nhìn bóng dáng hờ hững của nàng, trong lòng vô cùng khổ sở, lại có chút nôn nóng, hắn đuổi theo.

Trong phòng, Nguyệt Nương lo lắng nói với Đại phu nhân.

- Phu nhân, sao người không nói với bọn họ? Người nói mọi chuyện cho Tần Thiên, Tần Thiên nhất định sẽ không cự tuyệt.

Sắc mặt Đại phu nhân tái nhợt, thở dài lắc đầu:

- Thôi đi, nàng không có lòng đó, nếu cứ miễn cưỡng sẽ chẳng có kết quả tốt, nghĩ cách khác đi.
- Nhưng giờ lửa cháy lông mày, vạn nhất bị bọn họ phát hiện...

Nguyệt Nương lo đến phát khóc:

- Tần Thiên này, bình thường có vẻ tri kỷ, nhu thuận, miệng lưỡi ngọt ngào, nhưng đến khi cần nàng thì nàng lại gây chuyện như vậy, đúng là nhìn nhầm nàng rồi.

- Hay là nàng không thích Ngạn Nhi? Đại phu nhân nghĩ nghĩ nói.
- Nàng có gì mà ghét, Đại thiếu gia như lan như tuyết, nàng chẳng qua chỉ là nô tỳ mà thôi, đúng là không có mắt!

Vừa lo lắng vừa tức giận, Nguyệt Nương không tránh được nói ra những lời khó nghe.

Tần Thiên đi một hồi, đến trước một khu nhà, ngẩng đầu nhìn thì thấy chính là Thanh Tùng viện của Trang Tín Ngạn. Tần Thiên cười khổ, ở đây hơn nửa năm, trong tiềm thức, nó như thành nhà của mình rồi.

Lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên từ sau đi tới, giữ chặt tay nàng, kéo nàng chạy vào trong.

Bích Liên và Thanh Liễu, Thu Lan, đám nha hoàn thấy bọn họ về đều cười bước ra đón, lại thấy vẻ mặt hai người khác lạ thì đều kinh ngạc dừng bước. Chờ bọn họ đi rồi, đều quay người hỏi Hải Phú đằng sau:

- Đã xảy ra chuyện gì?
- Có kẻ vong ân phụ nghĩa, không biết phân biệt tốt xấu!

Hải Phú nhìn bóng Tần Thiên, ra sức phủi tay áo, thở phì phì nói.

61. , Chương 117-118

Chương 117. Muốn người

Trang Tín Ngạn kéo Tần Thiên vào phòng.

Đi vào, hẩn buông tay Tần Thiên ra, đi quanh phòng một vòng, vẻ mặt lo lắng, xao động, qua một hồi mới tìm được quyển sổ nhỏ trên bàn sách.

Hắn cúi đầu, tay cầm bút than viết: “Ta không cố ý gạt ngươi, chỉ là người biết chuyện này vốn không nhiều, ngoài ta và mẫu thân cũng chỉ có Nguyệt Nương và Hải Phú. Trước ta không biết ngươi là người thế nào nên mới gạt ngươi. Ta cũng nghĩ sau khi thành thân sẽ nói cho ngươi.”

Viết xong sau, hắn đưa cho nàng xem. Tần Thiên đón lấy bút, vốn định viết nhưng nhớ lại giờ không cần nữa. Nàng đi đến bên bàn, đặt sổ lên bàn, xoay người nhìn Trang Tín Ngạn hỏi: “Có phải Đại thiếu gia đọc được khẩu ngữ”.

Trang Tín Ngạn gạt đầu.

Tần Thiên có chút kinh ngạc, chuyện này chỉ thấy trong TV, nàng không ngờ có người điếc có thể học được khẩu ngữ, đúng là chuyện gian nan? Có thể thấy được sự thông minh và nghị lực của Trang Tín Ngạn.

Lúc trên núi Động Đình, Tần Thiên cũng đã cảm thấy kỳ quái, hẩn rõ ràng không nghe được mình nói gì nhưng có thể căn cứ lời nói của nàng mà có phản ứng nhanh nhạy, chỉ là lúc đó nàng không nghĩ kĩ. Vừa rồi lúc ở trong phòng Đại phu nhân, hẩn cũng không cần bất kì ai giúp vẫn hiểu ý của nàng, nhớ lại lần ở sơn động, Tần Thiên hiểu hết mọi chuyện.

Tần Thiên nhìn hẩn, thông thả nói: “Có phải bởi vì sau khi thành thân sau, ta và ngươi lợi ích tương quan nên ngươi mới chịu tin tưởng ta.”

Trang Tín Ngạn giật mình, sau một lúc lâu không đáp lời, bởi vì tình hình thực tế quả thật là như thế, trên đời nào có sự tin tưởng không duyên cớ gì.

Tần Thiên cười cười, cảm giác trong lòng thật khó nói. Không thể nói hẩn sai, ở lập trường của hẩn, hẩn hoàn toàn đúng nhưng vì sao nàng nhất định phải nhân nhượng hẩn, nghĩ cho hẩn? Dùng mọi thứ của nàng để đổi lấy sự tin tưởng của hẩn? Bọn họ chưa từng hỏi nàng có đồng ý hay không, bọn họ cho rằng không cần thiết chỉ vì nàng là nô tỳ.

Nhưng là bọn họ không nghĩ rằng, nàng cũng không có tính cách phụ thuộc, nô lệ vào ai.

Nàng dám khẳng định, nếu lúc này, nàng thỏa hiệp, cam chịu để bọn họ sắp đặt thì không cần nói, chuyện tương tự sau này sẽ lại xảy ra. Bởi vì nàng tin rằng, bất kể là thời xưa hay thời nay, con người một khi xem nhẹ bản thân thì những người bên cạnh dù có quan tâm nàng nhưng cũng chẳng nể nang gì mà khinh thường nàng.

Cẩn thận nghĩ lại, đó cũng chẳng phải là lỗi của ai. Nàng vốn không nên mơ ước xa xôi sẽ có người vô duyên vô cớ tốt với mình. Nếu không phải nàng có nhiều giá trị lợi dụng, có lẽ căn bản chẳng có chút ưu ái nào. Trong mắt mọi người, nàng thực sự chỉ là một nha hoàn hèn mọn mà thôi, đó là sự thật không thể chối bỏ.

Tần Thiên dần dần bình tĩnh lại.

- Đại thiếu gia, Tần Thiên rất cảm tạ ơn đức của Đại thiếu gia và Đại phu nhân, chỉ là Tần Thiên là người đơn giản, không thích hợp với cuộc sống phức tạp này. Không phải Đại thiếu gia không tốt, cũng không phải Đại thiếu gia có lỗi, chính là ta không phù hợp.

Tần Thiên nhìn hần nhẹ giọng nói.

Lúc trước, Tần Thiên phần nộ, Trang Tín Ngạn tuy rằng lo lắng, tuy rằng khủng hoảng nhưng vẫn có chút hi vọng. Giờ nàng đột nhiên bình tĩnh như vậy lại khiến hần vô cùng thất thố, có phần không biết nên nói gì, cảm giác nói gì cũng không đúng.

Hần không biết nàng nghĩ gì trong lòng, đôi mắt sáng của nàng như chất chứa rất nhiều tâm sự nhưng nàng lại chôn chúng vào nơi sâu kín, cách hần thiên sơn vạn thủy, hần không thể chạm đến.

Trong lòng nôn nóng càng lúc càng tăng, hần dần không khống chế được cảm xúc này, không tự chủ mà bắt đầu suy nghĩ miên man. Hần nghĩ, có phải rằng Tạ Đình Quân đã cho nàng cái gì? Ngày đó bọn họ mất tích lâu như vậy, nói những gì? Nhưng lập tức lại phủ định suy nghĩ này, Tạ Đình Quân không thể lấy Tần Thiên, Tần Thiên không muốn làm thiếp, bọn họ hần không có gì...

Chẳng lẽ... chẳng lẽ vì nàng ghét bỏ mình.

Nghĩ đến điều đó, vẻ mặt Trang Tín Ngạn trở nên ảm đạm, không nói gì thêm.

Nếu thật sự là như thế, hần cũng không muốn bức nàng.

Tần Thiên nói xong những lời này cũng không định nói thêm gì. Nàng chẳng có cách nào để cho bọn họ hiểu suy nghĩ của mình, tư tưởng cách nhau ngàn năm nào có thể dùng đôi ba câu mà giải thích cho rõ. Nàng càng không thể nói những lời khiến hần tổn thương cho nên nàng dùng lý do đơn giản nhất để nói. Sau đó, chỉ xem bọn họ xử lý chuyện này thế nào.

Dựa vào hiểu biết của Tần Thiên về Đại phu nhân, bà sẽ không thể vì chuyện này mà trách cứ nàng, nếu thực sự bà không dung được người hầu như vậy thì đã chẳng để mặc nhị phòng làm càn đến nước này. Càng không thể sử dụng thủ đoạn để bức nàng, vị trí đương gia không phải trò đùa, Đại phu nhân nhất định hiểu được đạo lý “đưa chín ép không ngon” nhưng mình khiến bà thất vọng, nhất định sẽ bị xử phạt. Nghĩ tới chuyện này, Tần Thiên cũng có chút khiếp đảm, nhưng đây là con đường nàng chọn, nàng sẽ chịu mọi trách nhiệm.

Tần Thiên xoay người thu dọn phòng. Sau đó, hai người cũng không nói gì, yên lặng qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Nương và Thúy Vi hầu hạ Đại phu nhân đến Trà Hành. Nguyệt Nương vừa chải đầu cho Đại phu nhân vừa thở dài:

- Vốn tưởng chờ Đại thiếu gia về, phu nhân sẽ không cần cố gắng gượng, không ngờ...

Nhìn sắc mặt tiêu tụy của Đại phu nhân, lòng Nguyệt Nương chua xót.

Đại phu nhân cười cười:

- Nguyệt Nương, thời gian này vất vả cho ngươi rồi.

Không có Nguyệt Nương giúp che giấu, bà tuyệt không thể giấu diếm lâu như vậy.

- Nô tỳ nào có vất vả gì, phu nhân mới vất vả.

Nguyệt Nương quay mặt đi, lau nước mắt:

- Chu đại phu nói, phu nhân phải tĩnh dưỡng thời gian dài, dưỡng gan cho tốt thì mới có thể phục hồi thị lực. Nhưng giờ nên làm thế nào?

Đại phu nhân yên lặng hồi lâu, mới nói:

- Giờ chỉ có thể bồi dưỡng Tín Trung cẩn thận, bảo hấn giúp đỡ Tín Ngạn.
- Nhưng tính tình Tam thiếu gia như vậy, lại còn Trần di nương nữa, sao đỡ được nhị phòng.
- Không gánh vác được cũng phải gánh vác, bức bách rồi sẽ thành.

Đại phu nhân trầm giọng nói:

- Nguyệt Nương, bất kể thế nào chúng ta cũng phải chống đỡ đến khi hai đứa chúng nó có thể gánh vác được Trà Hành, không thể để lộ dấu vết gì.
- Vâng!

Nguyệt Nương nhìn ánh mắt thất thần của Đại phu nhân mà vô cùng đau lòng.

Lúc này, nha hoàn Bích Ti bỗng nhiên tiến vào báo:

- Phu nhân, Lý di nương có việc gấp cầu kiến.

Nguyệt Nương rùng mình, đáp:

- Cứ nói Đại phu nhân đã ra ngoài, có chuyện gì đợi về rồi nói.

Vì để che dấu sự thật rằng Đại phu nhân đã mù mà thời gian này, Đại phu nhân hủy bỏ việc thỉnh an, tận lực tránh gặp mặt bọn họ.

Lại không ngờ, Lý di nương đi thẳng vào, đứng ngoài cửa lớn tiếng nói:

- Đại tỷ, ta thực sự có việc gấp muốn gặp người, buổi tối người luôn nói không thoải mái mà không chịu gặp chúng ta. Giờ lại không chịu gặp ta thì khi nào ta mới có thể gặp người?

Bà đứng chắn ở cửa, như thể không gặp Đại phu nhân thì không bỏ qua vậy.

Đại phu nhân thấy không thể né được, càng né càng khiến đối phương nghi ngờ, bà nghĩ nghĩ rồi nắm chặt tay Nguyệt Nương, nhẹ giọng nói:

- Đừng nóng vội, cứ theo bình thường mà làm.

Tay Nguyệt Nương lạnh toát, bà thở sâu, nắm chặt tay Đại phu nhân.

- Mới sáng sớm, ầm ỹ cái gì. Tú Mai, người xuất thân cũng là từ gia đình phú quý, sao càng ngày càng không có quy củ?

Đại phu nhân mắng một hơi, lớn tiếng mắng rồi để Nguyệt Nương đỡ mà chậm bước ra ngoài.

Sau khi đi ra, Nguyệt Nương liền thấy Lý di nương, bà đi đến gần mới hơi phúc thân gọi:

- Lý di nương.

Đây là ngầm ám chỉ vị trí của Lý di nương cho Đại phu nhân. Đại phu nhân nhìn về phía Nguyệt Nương chỉ, không sai chút nào:

- Đi thôi, vào đại sảnh ngồi.

Lý di nương không chút hoài nghi, cười đi theo sau Đại phu nhân.

Hai bên ngồi xuống, Thúy Vi dâng trà. Nguyệt Nương đưa trà đến tay Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn chung trà trong tay, chậm rãi nói:

- Nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lý di nương nhìn về phía Đại phu nhân, cười nói:

- Đại tỷ, ta biết người bận rộn, cũng không làm chậm việc của người đâu. Ta nói thẳng luôn, ta muốn xin người một người.

- Đã xảy ra chuyện gì mà lại đến chỗ ta đòi người?

Đại phu nhân thoáng ngẩng đầu, nhìn về phía Lý di nương, khuôn mặt tươi cười.

- Là thế này, lần trước Hồ đại nhân đến đây gặp Tần Thiên, rất có cảm tình, thích tính cách thông minh lanh lợi của nha đầu đó...

Nói tới đây, Lý di nương cười ái muội.

- Ý Hồ đại nhân, chắc tỷ cũng hiểu chứ?

Lý di nương biết nếu nói thẳng rằng muốn Tần Thiên làm nha hoàn hồi môn thì Đại phu nhân chắc chắn không chịu, căn bản không thể thương lượng, cho nên chỉ đành mượn danh Hồ đại nhân. Chuyện này bà đã nói với Hồ đại nhân và tỷ tỷ mình, cũng được bọn họ đồng ý. Gần đây Hồ đại nhân đều luôn đồng ý dễ dàng mọi chuyện, hầu như là thuận buồm xuôi gió. Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lý di nương càng đặc ý.

Sắc mặt Đại phu nhân trầm xuống dưới:

- Người khác thì thôi nhưng thân phận Tần Thiên thế nào chẳng lẽ người còn không biết?

- Ôi chao, đại tỷ của ta, không phải chỉ là thông phòng thôi sao? Có gì đâu.

Lý di nương dùng khăn che miệng cười:

- Sau này nếu Tần Thiên được Hồ đại nhân ưa thích còn không phải công của người. Chưa biết chừng chuyện vận chuyển trà sẽ có tin tức tốt.

Sau đó lại nghiêm mặt:

- Tỷ cần gì phải tiếc một nô tài, không sợ đắc tội với tỷ phu ta sao?

Đại phu nhân uống mấy ngụm trà, một hồi sau nói:

- Tú Mai, người cũng không khéo rồi, nếu đến sớm vài ngày thì tốt. Tần Thiên lần này ra ngoài về đã xin ta chuộc thân, ta cũng đã đồng ý. Giờ thủ tục ở nha môn cũng đều đã làm rồi. Tần Thiên giờ không còn là người của Trang phủ nữa, không phải do ta làm chủ?

- Chuộc thân?

Lý di nương sợ hãi kêu một tiếng, đứng dậy:

- Nàng cũng là thông phòng của Đại thiếu gia, sao người có thể cho nàng chuộc thân, người đang lừa gạt ta sao?

- Nếu người không tin, cứ việc đến nha môn mà xem. Đại phu nhân thần nhiên cười.

Mặt Lý di nương tái nhợt, ngồi phịch xuống ghế.

Tần Thiên nếu đã chuộc thân thì chính là lương dân, nô tỳ có thể tùy ý chuyển giao nhưng lương dân thì không được. Nếu Tần Thiên không muốn, Hồ đại nhân tuyệt đối không dám làm chuyện cướp đoạt dân nữ. Bọn họ phải làm gì để nói lại với Tà gia, hôn sự với Tà gia có thể vì chuyện này mà bị hủy không?

Nhất thời, Lý di nương toát mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng tranh cãi ầm ỹ.

Tiếng gà gáy ầm ỹ, Nguyệt Nương nhú nhú mày, đi trước hai bước, lớn tiếng hỏi bên ngoài:

- Có chuyện gì thế, sao lại tranh cãi ầm ỹ vậy?

Vừa dứt lời, đã thấy bảy tám con gà béo ầm ỹ chạy vào, phía sau có mấy nha hoàn hồn hển đuổi theo, luôn miệng gọi gà. Nguyệt Nương nhận ra đó là người của phòng bếp.

Chương 118: Buông tha đi

Thanh Âm viện.

Đàn gà vào sân gây náo loạn xung quanh, con chạy con nhảy. Đám người làm trong phòng bếp cúi người, vươn tay vây lại. Đám nha hoàn sợ hãi kêu lớn, cũng giúp sức khiến đám gà hoảng sợ, bay loạn, làm đổ hết các đồ vật xung quanh, lông gà bay tán loạn.

Nguyệt Nương kinh hãi, vội cùng Thúy Vi đóng cửa lớn lại, nhưng vừa tới cửa đã có một con gà béo bay lọt vào trong, nhào về phía Thúy Vi. Thúy Vi hoảng sợ, kêu lớn, bỏ cửa theo bản năng trốn chạy. Con gà béo bay vào giữa sảnh, ngay sau đó là 4,5 con gà khác cũng vào theo.

Nguyệt Nương nóng nảy, vội chạy tới bên người Đại phu nhân, con gà này có lẽ tưởng bà tới bắt nó nên càng chạy nhanh. Mấy con chạy về phía Đại phu nhân, mấy con chạy về phía Lý di nương. Lý di nương sợ hãi, nhảy dựng lên, các nha hoàn bên cạnh đuổi gà giúp nàng. Lý di nương vừa ôm đầu chạy trốn, vừa nhìn về phía Đại phu nhân, muốn thấy vẻ chật vật của bà. Lại thấy con gà lớn không chút nể nang nhảy lên bàn trà bên cạnh Đại phu nhân, mổ mổ lên bàn.

Về mặt Đại phu nhân hoảng loạn, bà đứng lên khua khua 2 tay, khê gọi:

- Nguyệt Nương, Nguyệt Nương!

Thần sắc này, bộ dạng này khiến cho Lý di nương vốn đang hoảng sợ bỗng nhiên tỉnh táo lại. Hai mắt bà sáng bừng, nhìn chăm chăm vào Đại phu nhân, bỗng nhiên chỉ về phía bà kêu lớn:

- Tỷ, một con chó vàng lớn đang xông về phía người.

Đại phu nhân sợ chó là chuyện ai cũng biết.

Từ sau khi Đại phu nhân bị mù vẫn đều sinh hoạt trong bóng đêm. Bà không phải không sợ hãi, không hoảng hốt nhưng vì đại cục nên vẫn cố gắng chống đỡ. Bình thường không sao nhưng vừa rồi trong phòng âm ỉ, bà lại chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy nơi này quất một tiếng, nơi kia hô một tiếng, bất tri bất giác cảm thấy căng thẳng. Bà muốn cầm tay Nguyệt Nương để có chút cảm giác an toàn. Nhưng câu nói của Lý di nương khiến sự căng thẳng trong lòng bà dâng cao. Trước kia bà từng bị chó vàng cắn, sợ nhất là chó. Vừa nghe có chó vàng chạy về phía mình thì lập tức hoảng loạn, vội lùi về phía sau 2 bước. Thế nhưng lại va phải chiếc ghế mà thiếu chút nữa té ngã, vẫn là Nguyệt Nương kịp thời đỡ lại.

- Đại phu nhân đừng sợ, không có chó vàng, Lý di nương lừa người thôi.

Thấy tình hình như vậy, Lý di nương có gì mà không hiểu. Bà nhìn Đại phu nhân cười lạnh lạnh hai tiếng. Sự bức dọc khi trước biến mất, dẫn theo đám nha hoàn rời khỏi Thanh Âm viện.

- Đại phu nhân, làm sao bây giờ? Lý di nương dường như đã biết chuyện.

Nguyệt Nương vừa đỡ Đại phu nhân vừa lo lắng nói.

Về mặt Đại phu nhân bình thản, trán toát mồ hôi lạnh. Bà ôm ngực nói:

- Đừng vội, đừng sợ. Gọi Tín Trung và Trần di nương đến. Nhanh lên!

Nguyệt Nương vội vã gạt đầu giao Đại phu nhân cho Thúy Vi. Chờ Nguyệt Nương đi rồi, đám nha hoàn cũng đã bắt lại được đám gà, trong đó có một nha hoàn già quỳ gối, co rúm người, dập đầu:

- Phu nhân thứ tội, đều là nô tài vô dụng, làm ảnh hưởng đến phu nhân.

Thúy Vi lớn tiếng quát:

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gà trong phòng bếp sao có thể chạy đến đây?

Nha hoàn kia nói:

- Nông dân mang gà đến, không cẩn thận làm bung lồng. Tất cả gà đều chạy ra ngoài, phủ lớn như vậy gà cũng tinh ranh, nhất thời không giữ lại được. Đây chỉ là một số ít, một số khác còn chạy đến các viện khác nữa. Xin phu nhân thứ tội.

Nói xong liền tục dập đầu.

Thúy Vi giận đến tái mặt, chỉ vào bà nói:

- Đều là các người làm hỏng chuyện.
- Thôi đi, Thúy Vi, cái này hẳn là do ông trời an bài, người để các nàng lui xuống đi. Đại phu nhân thở dài một tiếng.
- Tạ ơn phu nhân, tạ ơn phu nhân

Nha hoàn kia vội vàng đứng lên cùng những người khác mang gà lui xuống.

Chờ bọn họ đi rồi, bên Trần di nương đều đã đến, Đại phu nhân bình tĩnh nói với Thúy Vi:

- Đỡ ta vào, gọi các nàng cũng vào đi.

Đêm đó, Trang Tín Ngạn sau khi rời khỏi chỗ Đại phu nhân bảo Hải Phú truyền lời đến Tần Thiên rằng Đại phu nhân gọi nàng qua đó.

Hải Phú đi theo Tần Thiên đến cổng viện, ngay khi Tần Thiên sắp ra ngoài bỗng nhiên nói với nàng:

- Làm người phải có lương tâm, người nghĩ lại xem, Đại phu nhân tốt với người thế nào, Đại thiếu gia vì cứu người mà ngay cả an nguy của mình cũng không màng. Chúng ta là nô tài, gặp được chủ nhân như thế chẳng lẽ không nên không tiếc thân mình mà báo đáp sao? Vậy mà người còn dám cãi lời phu nhân.

Hải Phú tức giận, hoàn toàn không thể hiểu.

Tần Thiên quay đầu, nhìn hẳn nói:

- Hải Phú, người thành thật trả lời ta một câu: Tối nay chả lẽ ta không tận tâm hết sức? Chẳng lẽ ta không trung thành với bọn họ? Ta chỉ là muốn chuộc thân, sao có thể nói là vô lương tâm? Lời chỉ trích của người ta không nhận.
- Người...

Hải Phú chỉ vào nàng bỗng nhiên không nói được gì. Ngay tại lúc Tần Thiên xoay người định đi, Hải Phú ở đằng sau khóc nức nở nói:

- Phu nhân bị mù rồi. Phu nhân không nhìn thấy gì nữa.
- Người nói cái gì? Tần Thiên kinh hãi quay đầu lại.

Hải Phú lau nước mắt nói.

- Gan của phu nhân không tốt, ảnh hưởng đến mắt, giờ không nhìn thấy gì nữa. Thiếu gia vừa mới biết việc này, trong lòng khổ sở vô cùng. Phu nhân bảo chúng ta không cần nói với người, nói vị trí đương gia vô cùng quan trọng, không thể miễn cưỡng.

Tần Thiên nhớ tới khi nãy Trang Tín Ngạn đi qua, vẻ mặt thực sự không ổn, mắt hơi đỏ. Lại nhớ tới khi trước Đại phu nhân ở trong phòng thì cảm thấy không thích hợp.

Đại phu nhân đã bị mù? Tần Thiên cảm thấy lòng nặng trĩu.

- Giờ Lý di nương đã biết việc này, không biết sẽ bức bách Đại phu nhân đến như thế nào nữa? Hải Phú vừa phẫn nộ, vừa lo lắng.
- Ta đi xem Đại phu nhân thế nào.

Tần Thiên xoay người vội bước về phía Thanh Âm viện.

Trong Thanh Âm viện, Nguyệt Nương đang giúp Đại phu nhân tháo trang sức. Đại phu nhân đối mặt với chiếc gương đồng, không chút cử động.

Tần Thiên vào phòng, hành lễ với bà rồi khẽ gọi:

- Phu nhân.

Đại phu nhân chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía nàng nhưng hai mắt vô thần, không có tiêu cự.

- Phu nhân, mắt của người...

Vành mắt Tần Thiên hơi nóng lên. Đại phu nhân khoát tay lắc lắc đầu nói:

- Tạm thời không nói việc này ...

Sau đó quay đầu gọi:

- Nguyệt Nương, đem mấy thứ kia lại đây.

Tần Thiên nhìn về phía Nguyệt Nương, đã thấy sắc mặt bà tái nhợt, mắt đỏ hoe, hiển nhiên là vừa mới khóc. Nguyệt Nương oán trách nhìn Tần Thiên một cái, xoay người lấy trong tủ gỗ một tập giấy.

Nguyệt Nương đi đến trước mặt Tần Thiên, đưa tập giấy nhỏ cho nàng:

- Cầm đi, đây là thứ người muốn.

Tần Thiên đón lấy, mở ra xem thấy chính là khế ước bán mình của nàng. Tần Thiên nhìn mấy thứ này giật mình gọi:

- Phu nhân.

Trên bàn trang điểm đặt một ngọn đèn tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, khiến nụ cười của Đại phu nhân trở nên vô cùng nhu hòa:

- Thực ra trước khi người trở về ta cũng đã chuẩn bị rồi. Ta vẫn nghĩ người sẽ vui mừng. Không nhà người lại không muốn. Thôi, mỗi người đều có chí hướng của riêng mình, không thể miễn cưỡng. Nếu người còn muốn đi thì ngày mai hãy đi đi. Rời khỏi Trang phủ. Tri phủ Hồ đại nhân không có ý tốt với người, tốt nhất là rời khỏi Dương thành đi.

- Tần Thiên, người xem Đại phu nhân thật tốt với người.

Nguyệt Nương không nhịn được nói, bà rưng rưng nước mắt:

- Hôm nay Lý di nương nói Hồ đại nhân muốn người, chỉ cần giao người ra thì có thể thương lượng chuyện vận chuyển trà. Nhưng dù là như thế, phu nhân cũng không làm vậy. Tần Thiên, sao người lại khiến phu nhân thất vọng?

- Nguyệt Nương, người đừng nói ta tốt như vậy.

Đại phu nhân cười, nhưng hai mắt u buồn, không chút sáng rọi.

- Tần Thiên không muốn làm thiếp, nếu ta đưa nàng qua, dựa vào tính tình này của nàng không khiến tri phủ đại nhân giận điên người mới là lạ. Đến lúc đó lại ghi hận lên đầu ta, chẳng bằng ta từ chối mà tránh hậu họa về sau.

- Phu nhân...

Tần Thiên ngẹn ngào, nước mắt lưng tròng, hai tay nắm chặt khế ước bán mình, nắm chặt đến độ mấy tờ giấy bị vo lại nhưng cũng không biết nên nói gì.

- Tần Thiên...Nguyệt Nương khẽ gọi nàng một tiếng, ánh mắt tha thiết.

Tần Thiên cúi đầu, né tránh ánh mắt của bà.

Trọng trách lớn như vậy, gánh trên vai là gánh cả đời, nàng thực sự không gánh vác được.

Giờ ta đã tự do...Tần Thiên nắm chặt khế ước bán mình trong tay, ngày mai chỉ cần ra khỏi Trang phủ, biển rộng trời uốn đi đâu cũng được. Cuộc sống đơn giản bình yên, đó là thứ ta cần. Thứ cần làm ta đã làm, Thịnh Thế không phải là trách nhiệm của ta, ta không có nghĩa vụ phải gánh vác mọi thứ. Ta không có nghĩa vụ phải ở lại trong phủ cả đời, vị trí đương gia không phải thứ ta muốn, Trang Tín Ngạn không phải người ta cần.

Tần Thiên gắt gao nắm chặt lấy khế ước bán mình, nắm thật chặt như thế đó là trái tim đang đập loạn của nàng, nếu nàng không nắm chặt thì sẽ không thể khống chế được cảm xúc của mình. Nàng không ngừng tự trấn an, tự thuyết phục mình.

- Phu nhân, không chống được thì đừng khổ công cố gắng...

Tần Thiên nhìn Đại phu nhân nhẹ giọng nói:

- Phu nhân đã làm rất nhiều rồi, cho dù Trang lão gia dưới tuổi vàng cũng không thể nói phu nhân có gì sai. Có đôi lúc, sức người có hạn, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể đạt được mục đích thì hãy buông tay đi. Đừng tự làm khó mình. Ta tin rằng, chấm dứt Trà hành, bất kể là Đại phu nhân hay thiếu gia đều sẽ sống rất tốt.

Nói xong, nàng dập đầu với Đại phu nhân:

- Phu nhân, xin người bảo trọng, sau này Tần Thiên không thể ở bên hầu hạ phu nhân nữa...

Nói xong, Tần Thiên đứng lên, chậm rãi rời khỏi phòng. Phía sau loáng thoáng tiếng Nguyệt Nương oán trách:

- Nha đầu nhẩn tâm, đúng là một nha đầu nhẩn tâm!

Nước mắt trào ra, Tần Thiên vội lau khô rồi rời khỏi Thanh Âm viện.

Trở lại Thanh Tùng viện, vào phòng Trang Tín Ngạn, đã thấy Đại thiếu gia ngồi bên cạnh bàn, trên bàn đặt một ngọn đèn khiến bóng hắt như tỏa hào quang. Nghĩ tới việc ngày mai sẽ rời khỏi Trang phủ, Tần Thiên bước qua nói lời tạm biệt với hắn:

- Đại thiếu gia.

Trang Tín Ngạn cảm nhận được nàng đến, quay đầu lại đã thấy khế ước bán mình trong tay nàng. Hắn kinh ngạc nhìn một hồi, sau đó viết lên giấy: “Người phải đi sao”

62. , Chương 119-120

Chương 119

Viết xong, Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, ánh nến trong mắt lập lờ.

Tần Thiên nhìn hắn, gật gật đầu:

- Sáng mai Tần Thiên sẽ đi, đa tạ thiếu gia luôn tốt với Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy ngực khó chịu, hận không thể đâm vào ngực mình mấy cái.

Chỉ mới hai ngày trước, hắn còn vui mừng tưởng tượng cảnh nàng vui vẻ khi biết tin tức này. Hắn tưởng tượng cảnh hai người thành thân rồi sống trong vui vẻ, ngọt ngào bên nhau. Tối cùng nhau ngắm trăng, sáng cùng nhau tỉnh dậy, hắn có thể nắm tay nàng, ôm nàng, hôn nàng như lần trước. Bọn họ có thể cùng cố gắng làm việc vì Trà Hành, hắn thậm chí còn lo lắng con của bọn họ liệu có bị điếc như hắn không, vì thế còn lo lắng mà đọc rất nhiều sách...

Thì ra tất cả chỉ là một mình hắn tình nguyện, nàng căn bản không muốn bên hắn, cho dù nàng là nô tỳ, hắn là chủ nhân, nàng cũng không muốn gả cho hắn.

Là vì hắn thường xuyên nổi giận với nàng? Là vì hắn thường khiến nàng tức giận? Hay bởi vì hắn không phải là người bình thường.

Sau đó, lòng Trang Tín Ngạn có cảm xúc mãnh liệt khiến cho hắn có xúc động liều lĩnh muốn hỏi nàng cho rõ ràng. Muốn nói với nàng, chỉ cần nàng ở lại, sau này hắn sẽ không nổi giận với nàng nữa, sẽ đối tốt với nàng, sẽ cố gắng không làm nàng bị tổn thương.

Hắn đứng dậy, ánh mắt cực nóng mà vội vàng, nhưng bỗng nhiên trong đầu lại nhớ đến lời mẫu thân từng nói:

“ Ngạn Nhi, mẫu thân biết ngươi tiếc nàng, mẫu thân hoàn toàn có thể ép nàng lấy người nhưng tính cách của nàng thế nào? Cho dù lúc trước chúng ta không hiểu nàng thì giờ cũng có thể hiểu được. Nàng là người có chính kiến, nếu nàng có thể nói ra với ta những lời này thì trong lòng nhất định đã quyết tâm. Ngạn Nhi, ngươi muốn nàng hận ngươi sao? Để nàng đi thôi, trước đó nàng cũng coi như đã tận tâm hết sức vì chúng ta. Ta có thể cho người khác chuộc thân, chẳng lẽ không thể để nàng chuộc thân sao?”.

Nghĩ đến đây, cảm xúc mãnh liệt như ba đào dần bình ổn lại, chỉ còn lại sự thê lương và bất đắc dĩ đến vô cùng.

Nếu nàng đã quyết định thì hỏi ra cũng chỉ càng khiến mình thêm khó chịu mà thôi.

Trang Tín Ngạn cúi đầu, suy sụp ngồi lại, thở sâu mấy lần nhưng không thể làm cho bản thân thoải mái hơn một chút.

Hắn viết lên giấy: “Một nữ tử như ngươi có thể chạy đi đâu?”.

Hắn thật sự lo lắng cho nàng. Tần Thiên nhìn thấy thì đáp:

- Ta đã nghĩ kỹ rồi, ra khỏi đây sẽ mượn một chiếc xe ngựa đến Thanh Châu, ở đó cũng có một Trà Hành, lão bản ta đã gặp, cũng không tệ lắm. Hắn cũng tán thưởng tay nghề của ta, ta nghĩ ta hẳn là có thể làm việc ở đó. Thiếu gia không cần lo lắng cho ta. Đứa nhỏ nhà nghèo đã sớm phải lo liệu việc nhà, Tần Thiên chưa bao giờ là người yếu ớt, bất kể ở đâu, Tần Thiên cũng có thể sống thật tốt.

Thanh Châu cách nơi này khá xa, hai nhà làm ăn không ảnh hưởng cho nên Tần Thiên cũng chẳng ngại mà nói ra. Cũng để cho Trang Tín Ngạn khỏi lo lắng ỉn.

Tiền mượn xe ngựa nàng cũng có, như vậy đi đường hẳn sẽ không nguy hiểm. Đến Thanh Châu tìm được việc làm, ăn ở cũng không thành vấn đề, nàng tin chắc, bằng sự cố gắng của mình, hoàn toàn có thể tự lo liệu được cho cuộc sống của mình. Nhưng lúc này, nàng không còn là nô tỳ nữa, nàng là người tự do.

Trang Tín Ngạn thấy nàng lo lắng chu đáo như vậy, biết ý nàng đã quyết, trong lòng càng khổ sở. Hắn cầm bút, còn định nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Nàng nói rất đúng, nàng là người thông minh mà biết phần đầu, nếu nàng có thể được Trang phủ coi trọng thì đến nơi khác cũng chẳng bị thiệt thòi. Giờ là thời thái bình thịnh thế, người có bản lĩnh thực sự tuyệt không sẽ bị mai một.

“Được rồi, chúc ngươi thuận buồm xuôi gió.”

Trang Tín Ngạn khó khăn viết được mấy chữ này, viết xong, tay hơi run run. Hắn sợ Tần Thiên nhìn ra cảm xúc của mình, hẳn là nam nhân, cần có thể diện, cũng không muốn thất lễ trước mặt nàng. Hắn cố gắng viết xong, buông bút, miễn cưỡng tỏ vẻ bình tĩnh, xoay người lên giường nằm xuống, quay lưng về phía nàng.

Ánh nến chiếu bóng dáng của nàng lên màn, hắn nhìn bóng dáng yếu điệu, bình thần của nàng mà nước mắt bất tri bất giác thấm ướt khóe mắt. Hắn nhắm mắt lại, mạnh mẽ áp chế đi nước mắt của mình.

Tần Thiên thu dọn bàn sạch sẽ, xoay người nhìn hắn vẫn không nhúc nhích, khẽ thở dài một tiếng.

Sáng hôm sau, Trang Tín Ngạn ngủ dậy đã không thấy bóng dáng, Tần Thiên ở trong phòng thu dọn đồ của mình.

Thực ra nàng cũng chẳng có gì nhiều, vài bộ quần áo, mấy nén bạc, chỉ một bọc nhỏ là hết.

- Sao đang tốt ngươi lại chuộc thân?

Thu Lan ở bên nhìn nàng thu dọn mà nghi hoặc hỏi. Bên cạnh nàng còn có Thanh Liễu và Bích Liên, hai người đều mở to mắt nhìn nàng.

- Đúng vậy, ta còn nghĩ lần này về ngươi sẽ được sĩ phòng. Thanh Liễu giúp nàng thu dọn đồ.

Đại phu nhân muốn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thành thân rất ít người biết, nay việc không thành lại càng không nói cho ai. Đám nhà hoàn này đều chỉ biết Tần Thiên muốn chuộc thân, rời khỏi Trang phủ.

Tần Thiên thu dọn xong, xoay người nhìn các nàng cười cười nói:

- Ta còn có người thân, nghe nói bọn họ đã trở lại, ta muốn tìm bọn họ. Nhà đại bá nuôi nấng ta lâu như vậy, ta muốn hiếu thuận với bọn họ.

Đây là cái có tốt nhất.

- Phu nhân và thiếu gia đều tốt với người như vậy, người cũng đi được sao?

Thu Lan kéo tay nàng lưu luyến:

- Người đừng đi, sau này sĩ phòng, sống an nhàn tự tại, cho đại bá người chút tiền là được chứ sao? Nhà đại bá người sao có thể sống tốt được thế này. Chúng ta đều rất nhớ người đó.
- Sau này còn cơ hội ta sẽ quay về gặp các người. Tần Thiên cười nói.

Bích Liên dí ngón tay lên ót Tần Thiên, sáng giọng:

- Đồ nha đầu nhẩn tâm này, nói đi là đi, chẳng để người ta chút chuẩn bị gì, cũng không sợ chúng ta buồn. Ở chung lâu như vậy, Bích Liên rất thích tiểu nha đầu cả ngày tươi cười, vừa không gây chuyện lại không ngại việc, hơn nữa còn chăm sóc Đại thiếu gia rất tốt, khiến nàng bớt lo lắng nhiều. Thật sự không nỡ.

Tần Thiên cười cười, kéo Bích Liên, Thanh Liễu và Thu Lan đi qua, nhẹ giọng nói:

- Thời gian ta ở đây, đều nhờ mọi người chiếu cố. Ta cũng không nỡ rời xa các người, sau này sẽ nhớ các người lắm.

Thu Lan và Thanh Liễu không khỏi rơi nước mắt lại vội lấy tay gạt đi.

Bích Liên cũng ghen ngào nói:

- Chúng ta tiễn người ra ngoài đi.

Tần Thiên gật gù đầu, lưng đeo tay nải, ba người cùng nàng ra cửa. Sau khi ra ngoài, lại tạm biệt các nha hoàn khác nhưng mãi không thấy Hải Phú và Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên muốn chào từ biệt Đại phu nhân, bốn người đi được nửa đường bỗng nhiên thấy mấy nha hoàn vội vàng đi về Thanh Âm viện, thần sắc kích động.

Tần Thiên nhìn thấy, kéo một nha hoàn lại nói:

- Đã xảy ra chuyện gì sao?

Nha hoàn kia nhận ra Tần Thiên, biết nàng là tâm phúc của Đại phu nhân, hơi hành lễ với nàng rồi nói:

- Là các lão gia trong họ đến, đang cùng Lý di nương đợi trong đại sảnh, bảo nô tỳ đi mời Đại phu nhân đến.

Nói xong nhìn trái phải lại khẽ thì thầm vào tai Tần Thiên:

- Nhìn sắc mặt Lý di nương và các lão gia, hình như xảy ra chuyện lớn rồi.

Nói xong cũng không nhiều lời với Tần Thiên, xoay người đi về Thanh Âm viện.

Tần Thiên lập tức nghĩ tới lời tối qua Hải Phú nói, hẳn nói Lý di nương đã biết chuyện Đại phu nhân bị mù, tuy rằng mọi người đều biết bà ta sẽ gây chuyện nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

- Lần này, không biết Lý di nương lại gây chuyện gì. Lý di nương chẳng chịu để Đại phu nhân được yên ngày nào! Thanh Liễu dậm chân nói.
- Cẩn thận bị người nghe được. Thu Lan vội nhắc.

Thanh Liễu vội vàng nhìn quanh, thấy không ai để ý mới an tâm.

Bích Liên thấy Tần Thiên nhìn Thanh Âm viện, vẻ mặt lo lắng thì hỏi:

- Tần Thiên, giờ có đến chỗ Đại phu nhân không, chắc giờ bà cũng không có tâm tình gặp người, không bằng người cứ đi đi, sau này ta sẽ chuyển lời.

Tần Thiên gật gật đầu, xoay người, đi theo bọn Bích Liên ra cửa lớn. Trên đường đi, Thu Lan và Thanh Liễu còn nhỏ giọng bàn bạc. Nhưng các nàng thân phận thấp kém, tình huống này không đến lượt cách nàng tham dự.

Mắt thấy cổng lớn Trang phủ ở phía trước, cảnh cổng lớn màu đỏ nặng nề chạm đồng, bên ngoài là hai tượng sư tử uy vũ.

Tần Thiên bất tri bất giác bước chậm lại, trong đầu không khống chế được mà nhớ lại bộ dáng nanh nọc của Lý di nương khi bức bách Đại phu nhân, nhớ tới dưới ánh đèn, Đại phu nhân hai mắt vô thần, vẻ mặt cô đơn. Nhớ tới khi Đại phu nhân cài trâm cho nàng, nhìn nàng trong gương cười thân thiết. Nhớ tới khi nàng bị Lý di nương vu oan, Đại phu nhân nắm chặt tay nàng mà nói: “Đừng sợ, phu nhân làm chủ cho người”. Nhớ tới khi nàng nghĩ phu nhân sẽ phạt nàng mà lo lắng thì phu nhân lại trả khế ước cho nàng rời đi. Lại nhớ tới trong sơn động, Trang Tín Ngạn cả người đầy bùn đất, đứng đó bất an, sợ hãi nhìn nàng...

Những hình ảnh đó như những thước phim quay nhanh trong đầu nàng khiến tâm trí nàng bối rối, lòng cũng bối rối, tim đột nhiên đập thật nhanh, bàn tay toát mồ hôi.

- Nhanh lên, Tần Thiên, đã đến cổng lớn rồi.

Bích Liên xoay người nói với nàng.

Đã đến cổng lớn... Tần Thiên nhìn cánh cổng rộng mở, bên ngoài là thế giới tự do, ra cổng rẽ phải 100 bước thì có thể thuê xe ngựa, Trương lão đánh xe ở cách đó không xa, tuyệt đối có thể tin tưởng. Trên người nàng có khế ước chuộc thân, đi đâu cũng không thành vấn đề. Nàng biết sao chế trà, biết buôn bán, muốn sống thế nào chả được.

Chỉ cần bước ra khỏi cánh cổng lớn này, về sau nàng có thể làm chủ vận mệnh của mình.

Đại phu nhân cho dù mất mờ, bà có thể chấm dứt Trà Hành, bọn họ có thể sống tốt. Đại phu nhân nếu không buông tay được, mình cũng không có nghĩa vụ phải thành toàn vì sự “không buông tay được” của bà...

Tần Thiên có thể nghĩ thấu mọi việc nhưng chân không thể bước đi, chỉ còn cách cửa lớn vài bước.

Nàng bỗng nhiên nghe có tiếng nữ tử kêu lớn, giọng nói sắc nhọn cao vút, đó là giọng của Lý di nương. Tần Thiên chỉ cảm thấy đầu ong lên, cũng chẳng nghĩ thêm gì, xoay người đi về phía đại sảnh.

- Tần Thiên! Tần Thiên! Bích Liên gọi theo.

Tần Thiên không quan tâm, sải bước chạy về đại sảnh.

Nàng phải chắc chắn phu nhân không có chuyện mới có thể rời đi, nếu không, cả đời này nàng sẽ không thể yên lòng. Chương 120 Tranh giành vị trí đương gia 1

Tần Thiên một đường chạy về phía đại sảnh, cửa đại sảnh đóng chặt, có mấy gia đình cảm gậy gộc đứng gác. Nha hoàn các phòng đều đứng bên ngoài, cả đám người nín thở chờ đợi, vểnh tai lên nghe động tĩnh trong phòng. Nhìn các nàng đều rất muốn được xem cảnh bên trong, nếu không vì sợ gia đình canh cửa thì chỉ e đã nhìn lên qua cửa sổ.

Tần Thiên thấy không thể vào cửa chính thì đi vòng, sau đại sảnh có một hành lang dài, Tần Thiên đi men theo hành lang mà tới, phía này có mấy nha hoàn, ma ma canh giữ, đều là người trong viện Đại phu nhân. Thấy có người xông tới thì đều bước lên cản lại nhưng thấy là Tần Thiên thì lại tản ra, một ma ma còn chỉ vào cửa ngách nói:

- Cô nương mau vào đi.

Tần Thiên đi xuyên qua gian sau, đi tới cửa ngách, ở đó có một chiếc rèm tương phi, Tần Thiên nấp sau rèm, nhìn qua khe hở.

Còn không thấy rõ hoàn cảnh thì đã nghe tiếng cười sắc nhọn. Tần Thiên nghe ra, đây chính là tiếng của Lý di nương.

Ngay sau đó, lại nghe được tiếng Lý di nương đặc ý:

- Đại tỷ, sao không chịu để đại phu ta mang đến bắt mạch? Người rõ ràng trong lòng có quỷ. Ta nói cho người, hôm nay trước mặt các lão gia trong họ tộc, người đừng mơ có thể nói dối mà qua cửa!

Giọng Lý di nương vừa lạnh vừa sắc nhọn, như là người kéo đàn violon không theo quy tắc, kéo đến những nốt cao không kết cấu khiến người ta nghe mà bực bội.

Tần Thiên nhắm mắt nhìn vào.

Ở góc độ này, nàng có thể nhìn thấy hầu hết cảnh tượng bên trong, nàng thấy Đại phu nhân ngồi ở chính vị, bên cạnh là Thúy Vi và Nguyệt Nương. Lý di nương đứng trước Đại phu nhân không xa, quần áo hoa lệ, ngẩng đầu ưỡn ngực. Bên cạnh nàng là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi mặc áo vải xám, đầu chít khăn, vai đeo hòm gỗ, hẳn là đại phu mà Lý di nương nói. Mà đám người trong họ cùng người tam phòng, bọn Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ đều ngồi ở vị trí của mình.

Lại không hề thấy Trang Tín Ngạn, theo đạo lý hẳn không thể không có mặt. Tần Thiên đoán hẳn chắc hẳn đứng ở chỗ nàng không nhìn được.

- Hoa Anh, việc này quan trọng, nếu thân thể người có bệnh gì thì không thể giấu diếm!

Giọng nói khàn khàn có chút hơi đờm, cũng chính là Trang Thành Chí, tộc trưởng Trang thị.

Tần Thiên không khỏi nắm chặt khăn.

Nàng thấy Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ dậy, sắc mặt bình tĩnh, không chút kích động.

- Không cần phiền đại phu này, Tú Mai, người nói không sai, ta có chút bệnh...

Nói đến đây, sắc mặt Đại phu nhân thoáng trầm xuống, giọng cũng trầm xuống.

- Mất ta không nhìn được.

Tần Thiên nghe đến đó thì trong lòng đau xót, Đại phu nhân che giấu lâu như vậy, lại bị Lý di nương ép phải nói ra trước mặt mọi người, trong lòng nhất định rất khổ sở.

Lý di nương cười cười đứng lên, bộ dáng vô cùng can đảm. Tần Thiên nhìn thấy Nguyệt Nương và Thúy Vi đều vô cùng phẫn nộ. Lý di nương không thèm để ý, xoay người đi đến trước mặt Trang Thành Chí nói:

- Thúc công, người nghe rồi đó, nay mất đại tỷ không nhìn thấy, sao có thể quản lý Trà Hành được? Đường gia Trà Hành không thể để ột người mù làm được, truyền ra ngoài chẳng phải là trò cười cho thiên hạ, người ta nghe xong tưởng Trang phủ chúng ta hết người.

Lý di nương vừa nói vừa vung tay, bởi vì quá đắc ý mà không thèm cố kỵ gì. Bộ dáng ấy khiến người ta hận không thể xông lên tát cho bà ta tỉnh người.

Bỗng nhiên một tiếng ầm lớn, chính là Đại phu nhân đập bàn, bà phẫn nộ quát:

- Lý Tú Mai, ta còn không chết, người ngoan ngoãn chút cho ta. Chỉ cần một ngày ta còn là đương gia Trang phủ thì ta còn có quyền xử trí người!

Lý di nương trừng mắt nhìn Đại phu nhân, mặt đỏ lên nhưng cũng không dám nói tiếp mấy câu “kẻ mù” gì gì đó. Chỉ phất thân với Trang Thành Chí:

- Tam thúc công, người phải làm chủ cho chúng ta. Nay đại tỷ mất mờ, thân là trưởng tôn Đại thiếu gia Trang Tín Ngạn...

Nói tới đây, Lý di nương liếc về một góc, Tần Thiên đoán hẳn là chỗ Trang Tín Ngạn đứng. Lý di nương nói tiếp:

- Đại thiếu gia thế nào ta không cần nói mọi người cũng biết, hấn không hợp làm đương gia hấn mọi người cũng biết. Nói tóm lại, Trang phủ chỉ còn Nhị thiếu gia Trang Tín Xuyên mới là người duy nhất xứng đáng làm đương gia!

Trang Tín Xuyên nghe đến đó thì đứng dậy hành lễ với đám người trong họ, bộ dáng vô cùng đặc chí. Bên cạnh, Lưu Bích Quân, Trang Minh Hỉ đều tươi cười.

Thấy đám người đó có vẻ do dự, Lý di nương lại cười nhạt rồi nói tiếp:

- Ta biết các vị do dự cái gì, đơn giản là nghi ngờ năng lực của Tín Xuyên. Không sai, trước kia Tín Xuyên phạm sai lầm, nhưng có ai để trưởng thành mà không có sai lầm, chẳng lẽ vì hấn từng sai một lần mà dùng gậy đánh chết sao? Như vậy quá không công bằng. Hơn nữa...

Lý di nương chậm rãi đi lại trong sảnh, khoe miệng khe cười, kéo dài giọng:

- Hơn nữa, nay Hồ đại nhân giúp đỡ hấn, Trà Hành phải được phép vận chuyển trà, muốn tiếp tục kinh doanh thì phải dựa vào ai? Chỉ có Tín Xuyên mà thôi. Cho nên ta nói, Nhị thiếu gia trở thành đương gia Trà Hành mới là đúng đắn!

Đám người trong họ nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn Trang Thành Chí, trong đó có một người còn nói:

- Lời Tú Mai nói không phải không có đạo lý, ngoài Trang Tín Xuyên cũng không có ai phù hợp.

Tần Thiên hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm, đám người này còn không phải sợ trà hành không kinh doanh được mà ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ. Đám người này, cho chút cổ phần danh nghĩa mà lại coi việc của Trà Hành thành việc nhà mình, chuyện gì cũng muốn nhúng tay. Chẳng lẽ bọn họ đã quên, Trang lão gia đã để lại di ngôn rõ ràng, người thừa kế Trà Hành phải do Đại phu nhân quyết định sao.

Trang Thành Chí cũng dùng ánh mắt trao đổi với những người đó, vuốt chòm râu dê thừa thớt, đang định nói chuyện thì Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân đi ra, bà lớn tiếng nói:

- Ai nói ngoài Tín Xuyên không còn ai khác, lão gia chẳng phải chỉ có Tín Ngạn, Tín Xuyên mới là con.

Bà vừa nói vừa cùng Nguyệt Nương đi vào giữa đại sảnh, chỉ về phía Trần di nương ở phía tay trái nói:

- Tín Trung, người lại đây.

Trần di nương nghe Đại phu nhân gọi tên Tín Trung thì có vẻ đứng ngồi không yên. Nhất là sau khi Lý di nương nghe Đại phu nhân gọi tên Tín Trung thì hầm hè lườm bà một cái khiến mặt bà tái lại. Trang Minh Lan đằng sau cũng hoảng loạn, còn Phương Nghiên Hạnh thì vỗ vỗ bả vai Tín Trung, về mặt đây ý cổ vũ.

Tín Trung đứng sau Trần di nương, nghe Đại phu nhân gọi thì hít sâu một hơi, đi về phía bà, về mặt không chút ngạc nhiên. Tần Thiên đoán chắc hấn Đại phu nhân đã thương lượng với hấn rồi.

Cũng đúng, để Tín Trung làm đương gia, sau lưng có Trang Tín Ngạn và Đại phu nhân giúp đỡ cũng không tệ. Đều là con cháu Trang phủ, hấn phải có trách nhiệm này.

Đến khi Trang Tín Trung đi qua Trần di nương thì Trần di nương bỗng nhiên nắm tay hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, mí mắt khẽ lắc đầu. Dường như không đồng ý với việc Trang Tín Trung nhận vị trí đương gia này.

Tần Thiên lúc đầu còn có chút khó hiểu. Lúc trước, nàng cảm thấy Trần di nương không phải hoàn toàn không có dã tâm với vị trí đương gia, chỉ là biết mình không đủ tư cách nên mới buông tay. Mà nay chuyện tốt đến cửa sao lại do dự? Nhưng chỉ hơi nghĩ cũng sẽ hiểu rõ.

Đúng rồi, hấn là Trần di nương thấy mất Đại phu nhân mù, về sau căn bản không thể thành đối thủ của Lý di nương, cũng không thể làm chỗ dựa nên cho dù vị trí đương gia đến tay cũng chẳng ngồi được lâu, còn thành cái gai trong mắt Lý di nương. Lý di nương có hậu thuẫn mạnh mẽ, trong lòng bọn họ e ngại, cảm thấy không thể đầu lại, chỉ sợ kết cục sau này sẽ càng thêm thê thảm!

Trần di nương này tính cách quá yếu đuối, chỉ muốn giữ lấy phần mình, không muốn đắc tội ai, muốn lấy lòng mọi người cũng chẳng sai. Nhưng bà không thể hiểu rằng chung quy bà là người của Trang phủ, sao có thể hoàn toàn không đếm xỉa gì? Trừ phi bà có thể không dựa vào Đại phu nhân, nếu không còn ăn cơm Trang phủ một ngày thì cũng đừng nên phải sạch trách nhiệm như vậy.

Trang Tín Trung quay đầu nhìn mẫu thân một cái, rút tay ra, xoay người đi đến bên Đại phu nhân. Trần di nương ôm ngực, vẻ mặt lo lắng, sau đó lại thấy Lý di nương lườm mà vội cúi đầu.

Trang Tín Trung cầm tay Đại phu nhân, Đại phu nhân nhìn về phía hắc gậy đầu, khoe miệng khẽ mỉm cười.

Sau đó, bà giơ tay Tín Trung lên, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Trước khi lão gia lâm chung đã để lại di ngôn, người thừa kế Trang phủ sau này là ai sẽ do ta chọn lựa. Giờ ta nói rõ ọi người, ta thấy Tín Xuyên không đủ tư cách thành đương gia, người ta chọn là Tín Trung.

Đại phu nhân ngẩng đầu, cao giọng nói:

- Giờ ta tuyên bố, tam thiếu gia Trang phủ Trang Tín Trung tiếp nhận vị trí đương gia từ Giang Hoa Anh ta!

Lý di nương cười nhạt vài tiếng, ánh mắt âm độc nhìn Đại phu nhân rồi lại nhìn qua Trang Tín Trung sau đó quay đầu nhìn Trần di nương. Ánh mắt đó như đao sắc khiến Trần di nương hoảng sợ. Trần di nương vịn vào tay vịn, cả người run rẩy.

- Ta phản đối. Cùng là con thiếp thất, cùng buôn bán trà giả, dựa vào cái gì người chọn Tín Trung mà không phải là Tín Xuyên?

Lý di nương bỗng nhiên kêu lớn, ánh mắt bà hung ác, sắc mặt dữ tợn, giống như muốn nhào tới liều mạng với Đại phu nhân.

Đại phu nhân không chút nào sợ hãi, cười nhạt nói:

- Người phản đối? Lí Tú Mai, người là cái gì vậy? Người có tư cách gì mà phản đối. Vị trí đương gia do ta quyết định, ta nói chọn ai thì chọn người đó!

Lý di nương tức đến tái mặt, nắm chặt tay. Đám người trong họ tộc thấy chuyện náo loạn như vậy mà hoảng, người nhìn tat a nhìn người, nhất thời không biết phải làm gì.

Lý di nương bỗng nhiên xoay người, vọt tới trước mặt Trần di nương, nắm chặt tay bà, kéo bà xuống ghế, hung tợn trừng mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Trần Xảo Vân, người tranh với ta sao? Người chắc chắn người mạnh hơn ta? Người có biết kết quả khi đối nghịch với ta không?

Bà gắt gao nắm lấy cổ tay Trần di nương, móng tay sơn đỏ chót bấm sâu vào da thịt Trần di nương. Trần di nương không biết là vì đau hay sợ mà rơi nước mắt:

- Ta không có, ta không có! Tín Trung, Tín Trung, nghe lời di nương, chúng ta không tranh, chúng ta không tranh... Chúng ta không làm gì hết, không làm đương gia được không?

Trước mặt nhiều người như vậy mặt, Trần di nương gào khóc.

63. , Chương 121-122

Chương 121 Tranh giành vị trí đương gia 2

- Người buông di nương ta ra!

Trang Tín Trung thấy mẫu thân bị khi dễ thì vội chạy qua, đẩy Lý di nương ra.

Trang Tín Xuyên vội vàng tiến lên, đỡ lấy mẫu thân mình, xoay người chỉ vào Tín Trung, vẻ mặt hung ác:

- Đúng là không lên tiếng sợ người khác nghĩ mình chết! Tín Trung, không ngờ người bình thường không rên một tiếng, tỏ ra thành thật mà trong lòng lại có dã tâm này. Người muốn tranh với ta? Người phải hiểu cho rõ chứ, người có khả năng sao? Đến lúc đó đừng có trách ca ca trở mặt!

- Tín Trung, Tín Trung, chúng ta không làm đương gia!

Trần di nương nghe Trang Tín Xuyên uy hiếp, lại sợ hãi, mặt trắng bệch, nắm chặt hai tay con, run run, khóc sụt sùi:

- Tín Trung, nghe lời di nương, đương gia không dễ làm, di nương không cầu người đại phú đại quý, chỉ cần người bình an là tốt rồi, Tín Trung, người nghe lời di nương đi!

Người Trần di nương mềm nhũn ngã vào lòng Trang Tín Trung, khóc không thành tiếng.

Trang Tín Trung ôm lấy mẫu thân, vẻ mặt hoảng sợ, Lý di nương cùng Trang Tín Xuyên nhìn nhau, vẻ mặt nham hiểm, đắc ý.

- Các người đang làm cái gì, trong mắt các người có còn phu nhân đương gia ta nữa không, còn các lão gia trong họ nữa không? Dám công khai uy hiếp trước mặt ta!

Đại phu nhân giận đến run người:

- Lý Tú Mai, người khinh ta không dám động đến người sao!

Nói xong giương giọng:

- Người đâu!

Đại phu nhân chỉ về phía Lý di nương, lớn tiếng quát:

- Đánh kẻ điêu trá, trong mắt không có trên dưới này mười trượng cho ta!

Bọn gia đình đi về phía Lý di nương, Lý di nương một tay chống nạnh, một tay chỉ vào đám gia đình quát lớn:

- Ai dám đụng đến ta? Mắt chó các người mù rồi à. Ta là người các người nói đánh là đánh? Ta nói cho các người, mở to mắt chó của các người mà xem giờ là tình cảnh gì. Hôm nay ai dám động đến một sợi tóc gáy của ta thì ngày sau ta sẽ trả lại gấp trăm lần.

Đại phu nhân bị bệnh, đám gia đình ở ngoài đều nghe rõ. Nay Trần di nương nhất gan như vậy, về sau Trang phủ chẳng phải do nhị phòng làm chủ? Hôm nay thực sự đánh Lý di nương, Lý di nương không phải người nhân từ như Đại phu nhân, sau này còn có thể toàn mạng?

Nghĩ đến đây, đám gia đình đều do dự.

Tần Thiên nhìn thấy thì lo lắng nắm chặt màn. Nàng vô số lần muốn lao ra giúp Đại phu nhân khống chế Lý di nương nhưng nàng biết, chỉ cần nàng ra, nàng sẽ không thể thoát thân. Lý trí nói với nàng, giờ hẳn nên lập tức quay đầu, lập tức rời đi nhưng vừa nhớ tới ơn nghĩa của Đại phu nhân và Đại thiếu gia thì không thể nhấc chân, phải xem rõ kết quả thì mới có thể an tâm.

Nàng nhìn Đại phu nhân trong sảnh, thầm nói: phu nhân, buông tay đi, chấm dứt Trà Hành đi. Người đã vì Trà Hành mà làm tổn hại bản thân, chẳng làm thất vọng ai hết. Giờ tam phòng không thể lực, rõ ràng không phải là đối thủ của nhị phòng, người tội gì mà phải phiền muộn lao lực? Buông Trà Hành chẳng phải sẽ sống càng thoải mái, vì sao còn phải cố giữ không buông? Vì Trang lão gia sao? Vì đám tiểu nhị trong Trà Hành sao? Nhưng cuộc sống của người khác chẳng lẽ quan trọng hơn tính mạng của mình.

Trong sảnh, Đại phu nhân đương nhiên không nghe thấy tiếng lòng của Tần Thiên, bà không nhìn được cảnh trong sảnh, vẻ mặt mờ mịt. Nguyệt Nương ở bên thấy rõ, lập tức chỉ vào đám gia đình, quát lớn:

- Lũ cẩu nô tài này, ngay cả lời Đại phu nhân cũng không nghe sao!
- Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Ngay cả người hầu cũng biết đạo lý này, Nguyệt Nương, cẩu nô tài người cầm mõm cho ta. Chủ nhân nói chuyện, làm gì có chỗ cho người đốp lời. Lý di nương trừng mắt nhìn Nguyệt Nương, thần sắc âm hiểm.

Bọn gia đình nhìn Đại phu nhân rồi lại nhìn Lý di nương, co rúm lại phía sau.

Đại phu nhân nghe thấy vậy sao còn không hiểu, chỉ cảm thấy luồng khí dâng thẳng lên não, nhất thời đầu văng mắt hoa.

- Tam thúc công, chẳng lẽ các người trở mắt nhìn một tiểu thiếp kiêu ngạo, ngang ngược với chính thất như vậy?

Đại phu nhân nhìn về phía đám người Trang Thành Chí nói.

- Đại tỷ, đừng áp đặt loạn tội danh cho ta, ta khi nào thì trong mắt không có người trên, ta bắt kính với đại tỷ khi nào. Ta chẳng qua chỉ làm tròn bổn phận của một tỷ tỷ, dạy dỗ muội muội thôi, sao có thể nói là uy hiếp!

Nói rồi Lý di nương nhìn Trần di nương cười nhạt:

- Xảo Vân, ta có uy hiếp người sao?
- Không có, không có!

Trần di nương nước mắt ngấn dài, vẻ mặt hoảng sợ, vội xua tay:

- Tỷ không có uy hiếp ta, muội muội không hiểu chuyện, tỷ giáo huấn đúng lắm, muội biết sai rồi!

Lý di nương ngửa đầu cười to hai tiếng, sau đó nhìn về phía Đại phu nhân cười nói:

- Có nghe hay không, đại tỷ, cho dù là đến quan phủ ta cũng không sợ!

Nay bà còn gì phải cố kỵ? Lúc trước, Đại phu nhân nắm quyền, bà còn nể địa vị đương gia, nay bà mù, vị trí đương gia dù không muốn cũng phải giao ra. Bà có tỷ phu là Tri phủ làm chỗ dựa, lại có con kế thừa vị trí đương gia, bà cần gì phải sợ Đại phu nhân. Giờ bà muốn dùng thân phận tiểu thiếp mà cười lên đầu chính thất, thỏa mãn cơn tức bấy lâu nay. Bà muốn xem xem, giờ Giang Hoa Anh có thể làm gì mình.

Lý di nương xoay người đi đến bên Trang Thành Chí, phúc thân rồi thấp giọng nói:

- Tú Mai có chút xúc động nhưng tuyệt đối không có ý bất kính với các lão gia, xin các vị lão gia thứ lỗi.

Bà đứng lên, lại nói:

- Tin chắc các vị lão gia cũng thấy rõ ràng, tam phòng không có ý nhận vị trí chủ nhà, là vì đại phòng ép bức mới miễn cưỡng mà thôi. Người như vậy sao có thể làm được việc lớn? Hơn nữa....

Lý di nương xoay người chỉ vào Trang Tín Trung, giọng nói sắc bén:

- Hắn có thể giải quyết được việc chuyển trà sao? Hắn có quan hệ tốt với quan phủ sao? Ai mới có thể làm được đương gia Trà Hành, tin rằng không cần ta nói, các vị lão gia trong lòng cũng đã có quyết định.

Trang Tín Trung bị bà liên tiếp chất vấn mà chột dạ cúi đầu. Bởi vì thân phận mẫu thân thấp kém mà từ khi ra đời hắn vốn chẳng có địa vị gì trong Trang phủ. Bình thường bị nhị phòng bức ép cũng không dám phản kháng. Giờ nhất thời bảo hắn chống đối nhị phòng hắn luôn có chút hoảng sợ.

Lý di nương nhìn hắn như vậy đắc ý, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đại tỷ bị bệnh đến hồ đồ mới có lựa chọn buồn cười như vậy. Chỉ vì trong tay bà có di ngôn của lão gia mà có thể bà hủy hoại cơ nghiệp của lão gia sao? Xin tam thúc công chủ trì công đạo cho chúng ta.

Những lời Lý di nương nói này chẳng động lại gì ngoài hai câu: “Hắn có thể giải quyết được việc chuyển trà sao? Hắn có quan hệ tốt với quan phủ sao?”. Hai câu này khiến Trang Thành Chí băn khoăn.

Trà Hành có thể tiếp tục hoạt động mới là quan trọng nhất! Bọn họ mới có bạc. Tuy rằng Trang Tín Xuyên không phải người có khả năng nhưng còn hơn Tín Trung. Chọn tới chọn lui, quả thực không có ai thích hợp hơn Trang Tín Xuyên.

Đang lúc Trang Thành Chí chuẩn bị quyết định thì bỗng nhiên nghe được Đại phu nhân nói:

- Tín Trung, người còn nhớ những lời đại nương nói với người sao? Người là con cháu Trang phủ, Thịnh Thế Trà Hành có trách nhiệm của người. Nếu người còn coi mình là con cháu Trang phủ, là con của người cha đã mất, nếu có tâm huyết của một nam tử hán thì đến trước mặt các vị lão gia, cho bọn họ thấy quyết tâm của người, làm cho bọn họ tin rằng người có khả năng ứng phó được mọi khó khăn.

Mỗi lời của Đại phu nhân như đánh vào ngực Trang Tín Trung, nhất thời, hắn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đúng, hắn là con cháu Trang phủ, hắn không thể khiếp đảm như vậy. Nghĩ vậy, hắn đứng thẳng người, đi về phía đám tộc trưởng nhưng mới đi được hai bước đột nhiên lại bị Trần di nương ngăn lại. Trần di nương khóc lóc:

- Tín Trung, người sao đầu được bọn họ, người có cái gì đâu? Người đừng làm di nương lo lắng được không?

Nói xong, bà lại nhào tới trước mặt Đại phu nhân, quỳ gối xuống, càng không ngừng dập đầu, khóc hô:

- Phu nhân, ta dập đầu với người, ta dập đầu với người, người đừng ép Tín Trung được không? Ta chỉ có một đứa con, chỉ mong nó mạnh khỏe. phu nhân, người cũng là người làm mẹ, người có thể ép Tín Ngạn tới bước khốn cùng sao? Phu nhân, ta van xin người, người tha cho Tín Trung đi!

- Di nương, người đừng nói với phu nhân như vậy, phu nhân không ép con...

Tín Trung vội đi tới đỡ Trần di nương.

- Tín Trung, người muốn di nương sợ đến chết sao? Chỉ cần người làm đương gia, di nương người sẽ chẳng có ngày an ổn. Muội muội người, thê tử người cũng chẳng được bình an. Người không nghĩ cho người cũng phải nghĩ uôi muội, thê tử của người chứ? Tín Trung, di nương van xin người được không, hay nương dập đầu với người.

Nói xong, lại dập đầu với Trang Tín Trung.

Trang Tín Trung nào dám để mẫu thân quỳ lạy, vội vàng quỳ xuống ôm lấy mẫu thân, nước mắt trào ra:

- Di nương, người đừng như vậy, sao con dám nhận?

Trang Tín Trung chậm rãi ngẩng đầu, vạm phần áy náy nhìn thoáng qua Đại phu nhân, nhẹ giọng nói:

- Đại nương, xin lỗi, là Tín Trung vô dụng...

Trần di nương nghe được lời này, ôm hắn gào khóc. Trang Minh Lan và Phương Nghiên Hạnh đi tới, một người đỡ Trần di nương, một người đỡ Trang Tín Trung. Trang Tín Trung cúi đầu, không dám nhìn vào mắt thê tử.

Đại phu nhân nghe đến đó, sức lực toàn thân như bị hút hết, bước chân lão đảo, sắc mặt trắng bệch trắng bệch. Tần Thiên nhìn Đại phu nhân như vậy, bất tri bất giác rơi nước mắt.

Phu nhân, đừng cố chấp, buông tay đi, buông tay đi...

Lúc này, nàng thấy Trang Tín Ngạn bước ra đỡ lấy Đại phu nhân. Về mặt hắn ngoài lo lắng còn cả bất đắc dĩ, sự khát vọng mà không cách nào thực hiện được mà bất đắc dĩ. Khiến cho người ta nhìn mà cảm thấy đau lòng.

Lý di nương bỗng nhiên cười lớn, bước tới gần Đại phu nhân, gắt gao nhìn thẳng khuôn mặt tái nhợt của Trần di nương, âm lãnh nói:

- Đại tỷ, giờ Tín Trung đã không muốn vị trí này, người còn chọn được ai? Tín Ngạn sao?

Lý di nương vỗ tay cười rộ lên, chỉ vào hai người bọn họ:

- Các người một kẻ điếc, một kẻ mù, không biết có phải đó là sự trừng phạt của ông trời không nữa. Ha ha ha ha...

Tiếng cười sắc bén kéo dài không dứt.

Đại phu nhân vốn nản lòng, nghe được những lời này thì chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng đáng sợ, vẻ mặt có sự kiên quyết như bất chấp tất cả.

Bà đi về phía Lý Tú Mai, gần từng tiếng:

- Lý Tú Mai, người nghe cho kỹ, trên tay ta có di ngôn của lão gia, ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không giao Trà Hành cho các người. Giờ ta mù nhưng ta không chết. Ta sẽ không giao vị trí đương gia ra, ta dù mù cũng vẫn có thể quản lý tốt Trà Hành. Bất kể là ai cũng đừng mong lấy được chìa khóa, sổ sách Trà Hành trong tay ta. Người không phục thì cứ đến quan phủ mà kiện, ta sẽ từ từ chơi đùa với người!

Mặt Lý di nương đỏ lên, mỗi câu nói của Đại phu nhân khiến ánh mắt bà ta lạnh đi một phần, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống Đại phu nhân.

Sắc mặt Đại phu nhân lạnh lùng, bà nói:

- Lý Tú Mai, người muốn lấy được vị trí đương gia, trừ phi ta chết!
- A! Giang Hoa Anh, ta liều mạng với người!

Lý di nương bỗng nhiên quát to một tiếng, như là nổi cơn điên rồi xông về phía Đại phu nhân.

Đến lúc này, bỗng nhiên có người bước tới, bắt được tay Lý di nương, dùng sức đẩy bà ra.

Chương 122 Tranh giành vị trí đương gia 3

Trong đại sảnh.

Trang Minh Hỉ và Trang Tín Xuyên thấy mẫu thân bị Đại phu nhân kích thích đến mất trí vội tiến lên ngăn lại. Đám người trong họ tộc cũng đều cả kinh đứng dậy, nha hoàn bên người Đại phu nhân đều bị dọa tái mặt, ai nấy đều ngây dại.

Đến lúc này, một người bỗng nhiên vọt tới trước mặt Đại phu nhân, nắm lấy hai tay Lý di nương, dùng sức đẩy ra. Lý di nương bị đẩy lùi về sau mấy bước, được Trang Minh Hỉ và Trang Tín Xuyên chạy tới đỡ đứng vững lại. Bà ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một nha đầu mặc áo xanh biếc, hai búi tóc lanh lợi. Bà nhìn lại người nọ thì giận không có chỗ phát tiết, chỉ vào người đó mắng:

- Tiện tì lại là người!

Người đó ngẩng cao đầu, nhún mày cười nói:

- Lý di nương, miệng người sạch sẽ chút đi, nay Tần Thiên không còn là nô tỳ Trang phủ các người nữa, không tùy tiện cho người nhục mạ được đâu!

Người tới chính là Tần Thiên!

- Tần Thiên!
- Tần Thiên!

Nguyệt Nương và Thúy Vi vui mừng gọi, Tần Thiên quay đầu nhìn các nàng cười cười.

- Là Tần Thiên sao? Người còn chưa đi?

Đại phu nhân vươn tay, đôi mắt ảm đạm có chút mong chờ.

Tần Thiên đi tới, cầm tay bà, nhẹ giọng nói:

- Phu nhân, là ta, ta vốn định đi nhưng là nghe được chuyện này lại không nịn được quay lại.

Đại phu nhân nhẹ nhàng cười, dịu dàng nói:

- Nếu phải đi thì đừng nên quay lại, người không buông tay được thì sao có thể đi cho nhẹ nhàng?
- Cũng không hẳn thế. Phu nhân giờ ta mới phát hiện, thì ra mình chẳng phải là người thoải mái. Tần Thiên cười nói.

Nói xong, nàng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn ở bên, hắn đang nhìn nàng, trong mắt có sự ngạc nhiên, vui mừng cũng có sự tha thiết. Tần Thiên nhìn hắn mỉm cười gọi:

- Đại thiếu gia.

Từ sau khi nàng xuất hiện, lòng Trang Tín Ngạn kích động vô cùng. Lúc này thấy nàng dịu dàng gọi thì mắt nóng lên, khó có thể kiềm chế. Hắn vội quay đầu đi che dấu cảm xúc của mình.

- Nếu đã không còn là người của Trang phủ sao còn ở đây?

Phía sau truyền đến tiếng Trang Minh Hỉ lạnh lùng nói:

- Chúng ta đang bàn chuyện quan trọng, người ra ngoài ngay lập tức!

Tần Thiên xoay người, nhìn Trang Minh Hỉ mỉm cười, nói:

- Làm Trang tiểu thư thất vọng rồi, Tần Thiên tuy không phải nha hoàn của Trang phủ nữa nhưng việc hôm nay lại có liên quan đến ta.

Trang Minh Hỉ nghi ngờ, Trang Tín Xuyên lại lo lắng địa vị của mình, nói với Lý di nương:

- Mẫu thân, đông dài với một nha hoàn làm gì? Chính sự mới quan trọng!

Nói xong nhìn về phía đám người trong họ tộc. Lúc này Lý di nương mới lấy lại tinh thần, hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên liếc cái sau, đi đến bên Trang Thành Chí nói:

- Tam thúc công, người nghe rồi đó, chẳng lẽ người để đại tỷ làm loạn. Một người mù sao có thể quản lý Thịnh Thế cho tốt? Đó chẳng phải đem chuyện làm ăn ra làm trò đùa sao? Tam thúc công, người phải làm chủ cho ta, làm chủ cho Trà Hành. Giờ đại tỷ không còn ai để chọn, chỉ có Tín Xuyên của chúng ta...

Đang nói thật hào hứng bỗng nhiên bị một giọng nói trong trẻo khác cắt lời:

- Ai nói Đại phu nhân không còn ai để chọn?

Lý di nương bốc lửa giận, nhìn về phía Tần Thiên:

- Nơi này làm gì có chỗ cho người nói. Người đâu, kéo người này ra ngoài cho ta!

Có hai ma ma lên tiếng đáp lời, Tần Thiên chỉ vào bà ta, trừng mắt, lớn tiếng nói:

- Phu nhân còn không có lên tiếng ai cho phép các người làm càn. Các người có gan to đến vậy mà không coi chủ nhân ra gì? Coi gia quy Trang phủ là cảnh thôi đúng không?

Hai bà vú bị nàng nói vậy mà khiếp đảm nhìn Đại phu nhân, nhất thời không dám tiến lên!

Nguyệt Nương, Thúy Vi cùng với Trang Tín Ngạn mắt sáng bừng mà nhìn Tần Thiên. Đại phu nhân tuy không thấy gì nhưng vẻ mặt cũng sáng lên. Phía kia, Trần di nương nghĩ bọn họ còn chưa hết hi vọng với Trang Tín Trung thì gắt gao giữ chặt hần lại. Trang Tín Trung đầy áy náy, tự trách mà mặt lúc hồng lúc trắng.

Tần Thiên hạ quyết tâm, xoay người nắm chặt tay Đại phu nhân, nhẹ giọng nói:

- Phu nhân quên người còn có Tần Thiên sao?

Đời người, có oán báo oán, có ân báo ân. Bất kể Đại phu nhân vì nguyên nhân gì nhưng không có bà thì nàng chỉ còn là tiểu nha hoàn giặt quần áo. Không có phu nhân bồi dưỡng nàng mãi mãi không thể tiếp xúc với chuyện trong Trà Hành, càng không thể học được tài nghệ để dù rời khỏi Trang phủ vẫn có thể làm ăn. Không có sự rộng lượng của phu nhân, nàng càng không thể rời đi thoải mái như vậy được. Nhưng giờ Tín Trung không thể gánh vác trọng trách, Đại phu nhân thà tự hủy hoại bản thân cũng không thể buông Trà Hành. Nàng không biết thì không sao nhưng đã biết thì sao có thể an tâm rời đi. Vạn nhất ngày nào đó nghe được tin Đại phu nhân không may thì cả đời sẽ lương tâm bất an.

Chỉ có báo đáp ân nghĩa của phu nhân với nàng thì mới có thể thoải mái mà đi, sống cho thảnh thơi.

Sắc mặt Đại phu nhân đột nhiên sáng bừng lên, hoảng hốt nói:

- Tần Thiên!

Nguyệt Nương và Thúy Vi biết rõ nội tình đều kích động, lau nước mắt.

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, tim không chịu nổi chế chế mà đập loạn.

- Đây là ý gì, đương gia Trang phủ liên quan gì đến Tần Thiên? Lý di nương kinh ngạc.

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên lại nhìn về mặt Trang Tín Ngạn lạ thường, trong lòng bỗng nhiên dâng lên ý nghĩ mơ hồ.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Dần dần biến sắc.

Đại phu nhân nắm chặt tay Tần Thiên, hít sâu một hơi, áp chế sự kích động trong lòng, lớn tiếng nói:

- Ta không chỉ có một người để chọn, người khác chính là...

Lúc này, Tần Thiên ngẩng cao đầu, mắt sáng bừng đầy kiên định.

Đại phu nhân bỗng nhiên cảm thấy vô cùng tin tưởng, vẻ mặt tươi cười, bà nói chậm rãi:

- Người khác chính là Tần Thiên, nếu Tín Trung không muốn thì Tần Thiên sẽ nhận vị trí đương gia này.
- Đại tỷ, người bị choáng à?

Lý di nương là người đầu tiên kêu lớn, bà chỉ vào Tần Thiên, vẻ mặt châm chọc:

- Nàng ta, dựa vào một nha đầu như nàng, nàng ta có tư cách gì mà đảm nhiệm vị trí đương gia!

Đám người trong họ tộc cũng nhìn nhau lắc đầu, cảm thấy Đại phu nhân thật buồn cười.

Đại phu nhân không nhìn thấy những điều này, chỉ bình thản nói tiếp:

- Chỉ dựa vào việc Tần Thiên là Đại thiếu phu nhân của Trang phủ chúng ta.

Bà nhấn mạnh từng chữ, tuy nhẹ nhàng nhưng lại như lời đinh, khiến mọi người chấn động.

Nhất thời, cả đại sảnh lặng ngắt như tờ, mọi người ngây ngốc nhìn Tần Thiên đứng giữa đại sảnh, mỉm cười nhàn nhã.

Trang Minh Hỉ hoảng sợ vô cùng, cảm thấy có chút may mắn. Tần Thiên lấy Trang Tín Ngạn thì Tạ Đình Quân có muốn cỡ nào cũng không thể có ý nghĩ đó nữa. Trang Tín Xuyên tuy rằng biết không thể chiếm được Tần Thiên nhưng nghe tin tức này trong lòng vẫn dâng lên cảm giác mất mát vô cùng. Người tam phòng đều giật mình như là nhất thời không phản ứng kịp. Mà Nguyệt Nương, Thúy Vi và Hải Phú thì đều kích động. Hải Phú lén nhéo Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn quay lại gõ đầu hắn, tuy cố tỏ vẻ trấn định nhưng vẫn không nhịn được mà khẽ nhếch môi cười.

Hồi lâu sau, Lý di nương mới lấy lại giọng nói của mình, bà lại dùng giọng nói sắc nhọn mà kích thích lỗ tai mọi người:

- Đại tỷ, người điên rồi sao? Nàng chỉ là một nha hoàn mà lại cho nàng làm Đại thiếu phu nhân, còn giao vị trí đương gia cho nàng?
- Có gì không thể, con ta lấy thê tử, ta có thể toàn quyền làm chủ, ai có quyền xen vào?

Đại phu nhân như được tiếp thêm sức mạnh mà vô cùng thoải mái nói.

Đại phu nhân vươn tay với Tần Thiên, bảo Tần Thiên đỡ bà đi đến trước mặt đám người trong họ tộc.

- Các vị thúc bá trưởng bối, chỉ cần Tần Thiên vào cửa Trang phủ ta thì chính là người của Trang phủ. Vị trí đương gia có thể giao cho nàng. Năm đó, lão gia có thể giao vị trí đương gia ột nữ nhân như ta, nay, ta có thể giao vị trí đương gia cho con dâu ta. Tin chắc các vị cũng tin vào mắt nhìn người của Giang Hoa Anh, phải biết rằng mọi thứ ta làm đều là vì nghĩ cho Trà Hành vì Trang phủ.

Những lời này của Đại phu nhân hùng hồn, đầy khí phách, hơn nữa vẻ mặt trấn định, kiên quyết và bản tính chính trực của bà khiến bọn họ không thể nghi ngờ.

Nói tới nói lui, với bọn họ mà nói, ai làm đương gia không quan trọng, quan trọng là Trà Hành có thể kinh doanh tốt, kiếm được nhiều bạc càng tốt, ai có năng lực thì bọn họ ủng hộ.

Đây cũng là mục đích trước kia Tần Thiên quyết định chia cổ phần danh nghĩa cho bọn họ. Bọn họ sẽ không để bất kì ai lợi dụng, dù dẫu, chỉ kiên định chọn người tốt nhất cho Trà Hành, tương đương với cổ đông của thời hiện đại. Ai có thể kiếm tiền cho bọn họ thì bọn họ ủng hộ thôi.

Nhìn phản ứng của bọn họ, Lý di nương nóng nảy, vội bước tới kéo Tần Thiên qua, chỉ vào nàng lớn tiếng nói:

- Tiện tỳ này có thể làm được sao? Ta phải nhỏ!

Lý di nương trừng mắt nhìn nàng, hung tợn nói:

- Nha đầu chết tiệt kia, ngươi có tư cách gì mà đòi làm đương gia Trà Hành, ngươi tính toán gì vậy, nghĩ mình được mấy cân lượng. Ngươi đừng tưởng bay lên cành cao thì thành phượng hoàng, cẩn thận bị lợi dụng, trèo cao thì ngã đau đó. Thúc thời thì cảm khế ước bán mình của ngươi cắt ra khỏi Trang phủ cho ta. Nếu ngươi cứ cố chống đối ta...

Lý di nương cười nhạt hai tiếng, ý ụy hiếp rõ ràng, ai cũng hiểu.

So với vẻ nặng nề, âm độc của Lý di nương thì Tần Thiên chỉ thoải mái nhàn nhã. Nàng gạt tay Lý di nương chỉ vào mình cười nói:

- Lý di nương, dù sao ngươi cũng xuất thân trong nhà quyền quý, sao hành động, lời ăn tiếng nói cứ như những nữ nhân chanh chua ngoài đường vậy? Thượng bất chính hạ tắc loạn, ngươi như thế khó trách mà dạy dỗ ra đứa con chẳng ra thể thống gì, Nếu con ngươi thực sự xuất chúng thì giờ ngươi cần gì phải liều mạng cướp đoạt như vậy?

- Ngươi...

Những lời này đánh trúng điểm yếu của Lý di nương. Lý di nương tuy giận đến muốn giết người, lại nói không phản bác được nửa lời.

Trang Tín Xuyên ở bên thấy Tần Thiên coi thường mình như vậy thì vừa hận vừa chua chát.

Tần Thiên cũng không tha cho Lý di nương, nàng nhìn Lý di nương, bước tới, sắc mặt bình tĩnh nhưng chữ chữ lại nặng nề:

- Lý di nương, ngươi cho rằng ai cũng là kẻ yếu đuối dễ khinh sao? Giờ ta nói rõ cho ngươi, ta không sợ ngươi!

Tần Thiên nay chẳng những thoát khỏi thân phận nô tỳ mà còn trở thành Đại thiếu phu nhân, không bị áp lực bởi thân phận, mà cảm giác thay đổi rất nhiều. Nói chuyện, hành động đều thoải mái khiến khí thế của nàng dâng lên, ép cho Lý di nương không thể chống đỡ.

Tần Thiên bước một bước, Lý di nương không tự chủ mà lùi một bước, nhất thời, dường như thở cũng không thoải mái.

64. , Chương 123-124

Chương 123: Tỷ thí

- Lý di nương, ngươi hỏi ta dựa vào cái gì? Giờ ta sẽ nói cho ngươi biết ta dựa vào cái gì?

Tần Thiên dừng bước, ngẩng cao đầu, nhìn bốn phía, giọng nói tự tin:

- Chỉ bằng ta rất hiểu chuyện lớn chuyện nhỏ trong Trà Hành, chỉ bằng vào việc ta hiểu rõ đặc tính của từng loại lá trà trong Trà Hành, chỉ bằng việc ta nhớ rõ những khách hàng ta từng tiếp xúc, chỉ bằng việc ta hiểu phần lớn việc sao chế trà.

Những lời Tần Thiên nói đầy khí thế khiến ai nấy kinh sợ, mọi người đều tập trung vào người nàng.

Nàng thoáng dừng lại, đi đến trước mặt Trang Tín Xuyên, nhìn hẩn cười khê, nụ cười giảo hoạt khiến da đầu Trang Tín Xuyên run lên, thầm kêu không ổn.

Nhưng lại không thể lảng tránh, bởi vì những câu hỏi của Tần Thiên đã như liên châu tiễn bắn về phía hẩn.

- Nhị thiếu gia, người vẫn luôn nói người là người thích hợp nhất cho vị trí đương gia, vậy ta hỏi người, Trà Hành có bao nhiêu lá trà, trong đó có bao nhiêu trà là hàng thượng phẩm?

Trang Tín Xuyên há miệng thở dốc, đầu óc trống rỗng. Tần Thiên lại cười nói:

- Lá trà hàng năm Trà Hành vận chuyển ra ngoài chiếm mấy phần trong việc làm ăn? Trong đó, loại trà nào số lượng tiêu thụ tốt nhất?

Trang Tín Xuyên tái mặt, lặng lẽ lùi về phía sau, dường như chỉ có như vậy mới giảm bớt được sức ép từ đối phương.

Tần Thiên càng cười:

- Ta lại hỏi người, người biết được mấy cách sao chế trà?

Trang Tín Xuyên nhìn quanh, ánh mắt chuyển qua muội muội rồi lại nhìn mẫu thân nhưng các nàng sao hiểu chuyện trong Trà Hành, đều chỉ lo lắng nhìn hẩn. Lý di nương thấy ánh mắt mọi người nhìn Trang Tín Xuyên càng lúc càng thất vọng thì hận không thể tát lên khuôn mặt tươi cười của Tần Thiên. Trang Minh Hỉ tuy rằng giận vô cùng nhưng biết giờ lại làm càn thì sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nàng giữ chặt tay mẫu thân, tránh ầu thân không tự kiềm chế được.

Tần Thiên cười nhạt một tiếng, không để ý đến Trang Tín Xuyên còn đang ngẩn ngơ, quay đầu đi tới trước mặt mọi người, giọng cao ngón trỏ, cao giọng nói:

- Thịnh Thế tổng cộng có 980 loại lá trà khác nhau, trong đó hàng thượng phẩm có 24 loại. Lá trà hàng năm Trà Hành vận chuyển ra ngoài chiếm bảy phần trong tổng số doanh thu. Trong đó, các loại trà xanh được ưa chuộng nhất. Mỗi loại trà đều có cách sao chế riêng, ta biết cách sao chế trà xanh, hoàng trà, còn bạch trà và trà hoa cũng biết không ít!

Khi nói chuyện, mắt Tần Thiên sáng bừng, vẻ mặt hào hứng, mồm miệng lanh lợi. Sự tự tin và khí phách này căn bản không hề giống một nha hoàn. So với Đại phu nhân cũng không hề thua kém.

Sự tự tin có thể thu hút người khác nhất, năng lực có thể đánh động người khác nhất, Đám người trong dòng họ tuy không biết rõ về Trà Hành nhưng thấy Tần Thiên thuộc việc như trong lòng bàn tay, nói năng thoải mái, ngay từ đầu không chút khoa trương. Mà trái lại, Trang Tín Xuyên luôn tự vỗ ngực đề cử lại chẳng biết gì, vẻ mặt dằn độn, chỉ so sánh vậy thôi đã đủ nghiêng cán cân về phía Tần Thiên.

Đại phu nhân mỉm cười gật đầu, thầm khen ngợi, lòng vốn căng thẳng cuối cùng cũng thoải mái. Bà sớm biết mình không nhìn nhầm, Tần Thiên quả là người có thể gánh vác trọng trách lớn.

Mà Nguyệt Nương và Thúy Vi ở bên thấy người nhị phòng bị Tần Thiên ép cho không dám làm gì thì lòng vô cùng thống khoái. Nếu không vì cố kỵ mọi người, ý thức thân phận mình thì đã sớm vỗ tay khen ngợi Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn lẳng lẳng nhìn Tần Thiên, khóe miệng cười. Thê tử hẩn là người bất phàm như vậy đó... Mọi sự kỳ vọng của hẩn đều trở thành sự thật, ai nói hẩn không có phúc?

Mà Trang Tín Trung đứng bên Trần di nương càng lúc càng xấu hổ. Những gì Tần Thiên nói hẩn đều biết. Vì sao khi này hẩn không có dũng khí nói ra? Khiến Đại phu nhân thất vọng, mình đứng là kẻ vô dụng.

Nhìn thấy người trong họ đều nhìn mình với ánh mắt coi thường, Trang Tín Xuyên cũng nóng nảy. Trước kia hẩn chỉ nghĩ cách trục lợi từ Trà Hành, nào quan tâm mấy việc này nhưng rốt cuộc cũng từng lần lộn trong chôn thương trường nhiều năm, đương nhiên sẽ chẳng vì mấy câu nói của Tần Thiên mà hoảng loạn.

Dưới tình thế cấp bách, hẩn lớn tiếng nói:

- Đúng là vợ vắn, một ngày trong Trà Hành có bao nhiêu việc, theo lời người nói thì chuyện gì cũng phải để ý thể thì Trà Hành cần nhiều chương quây, quản sự để làm gì? So với tốn sức vì mấy chuyện vặt đó, không bằng nghĩ cách làm ăn cho tốt. Làm thế nào để tạo quan hệ với quan phủ.

Tần Thiên sớm đã đoán được hần sẽ nói lập, lập tức quay đầu lại nhìn hần nghiêm mặt nói:

- Nhị thiếu gia lời này sai rồi, Trà Hành bán cái gì? Chính là lá trà. Thân là đương gia Trà Hành lại không biết trong Trà Hành của mình có bao nhiêu loại trà, để người ta biết không phải là cười đến rụng răng, ai còn để mắt đến người, đến Thịnh Thế, ai còn tin tưởng mà buôn bán với người. Người xưa vẫn nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhị thiếu gia đừng nói biết người, ngay cả biết mình còn không làm được thế sao có thể bách chiến bách thắng, Trà Hành giao vào tay người thì chỉ sớm lụi bại mà thôi!

Trang Thành Chí vuốt râu liên tục gật đầu.

Trang Tín Xuyên sắc mặt càng lúc càng tái nhưng nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tần Thiên lại chẳng nói được gì.

Nhưng Tần Thiên không dễ dàng buông tha cho hần như vậy, nàng giờ chính là muốn cho hần không còn chỗ đứng trong mắt họ tộc, về sau không góc nổi đầu được.

Đã đá kích đối thủ thì phải dùng hết sức, một đòn trí mạng.

Lòng Tần Thiên lạnh như băng tuyết nhưng vẻ mặt cười vô cùng ôn hòa.

- Nay triều đình bỏ chế độ quan trà, mỗi Trà Hành đều tích cực tìm kiếm đường phát triển. Vừa rồi Nhị thiếu gia lại nói nghĩ cách làm tốt chuyện làm ăn của Trà Hành, nói vậy hần là đã có kế hoạch chu đáo, không bằng nói thử cho các vị lão gia nghe đi.

Đám người đều cảm thấy hứng thú nhìn Trang Tín Xuyên, Trang Tín Xuyên toát mồ hôi lạnh, cả người lạnh toát, hần nói quanh co, vẻ mặt kích động, nửa ngày không nói được một câu nên hần.

Mọi người chậm rãi lắc đầu, Lý di nương giận muốn chết, chỉ vào Tần Thiên kêu lên:

- Người nói như thể mình có khả năng lắm, vậy người nói đi xem nào!
- Lý di nương đừng kích động.

Tần Thiên tươi cười, càng thể hiện khí thế mạnh mẽ:

- Giờ là giai đoạn nhạy cảm, kế hoạch phát triển phải giữ bí mật. Ở đây đông người, ta nào có thể để lộ bí mật của Trà Hành. Giữ bí mật cũng là trách nhiệm của một đương gia.

Nói xong, nàng nhìn Trang Tín Xuyên cười cười, trêu chọc nói:

- Chẳng lẽ Nhị thiếu gia cũng là vì muốn giữ bí mật cho nên mới không nói nên lời?

Trang Tín Xuyên muốn nói đúng nhưng lại sợ rơi vào bẫy của Tần Thiên, muốn nói không phải thì đúng là vô cùng nhục nhã. Nhất thời tiến thoái lưỡng nan, xấu hổ vô cùng.

Đám người trong họ tộc hoàn toàn thất vọng với hần!

Nghe đến đó, Đại phu nhân cười lớn rồi nói:

- Ai là người thích hợp làm đương gia, trong lòng các vị hần đã có định luận, tuy rằng lão gia giao quyền quyết định cho Hoa Anh nhưng Hoa Anh tôn trọng ý kiến của các vị lão gia.

Nay đại cục ổn định, Đại phu nhân cũng thuận nước giong thuyền, cho ai nấy đều thoải mái.

Trang Thành Chí cùng đám người trong dòng họ nhìn nhau trao đổi, đang định nói chuyện, bỗng nhiên Trang Minh Hỉ vốn luôn yên lặng động nhiên tiến đến, hành lễ với Đại phu nhân mà mọi người rồi nói:

- Đại nương, các vị lão gia, chẳng biết có thể cho tiểu nữ nói một câu?

Tần Thiên tiến vào vẫn luôn âm thầm để ý Trang Minh Hỉ.

Người nhị phòng, Lý di nương tuy kiêu ngạo ương ngạnh nhưng vẫn là nữ tử chốn kín cổng cao tường, có mưu kế nhưng trước mặt Đại phu nhân cũng chỉ như trò trẻ ranh. Trang Tín Xuyên có chút thông minh nhưng không chịu phấn đấu, không cầu tiến, cũng dễ dàng đối phó. Chỉ có Trang Minh Hỉ, nghe nói từ nhỏ đọc sách, thiên phú thông minh, tính cách âm trầm, giỏi tính kế. Không kiêu ngạo như Lý di nương, cũng không mạnh mẽ như Trang Tín Xuyên, nếu cho nàng cơ hội thì sẽ trở thành đối thủ khó lường.

Nhưng cũng may nữ nhi ở đây thường lấy việc chung thân đại sự, thành thân mới là mục tiêu. Trang Minh Hỉ gả đi rồi cũng chẳng quản được chuyện nhà mẹ đẻ nữa, nếu không Tần Thiên còn phải đau đầu nhiều.

Đại phu nhân nghe tiếng Trang Minh Hỉ thì trầm mặt xuống, theo bản năng định gạt nàng ra nhưng nghĩ lại, né tránh không phải là cách. Bà tin vào bản thân, nếu ngay cả Trang Minh Hỉ mà Tần Thiên cũng không ứng phó được thì cũng không thể thành đường gia được.

Nghĩ đến đây, Đại phu nhân gật đầu đáp:

- Minh Hỉ, đại nương luôn công bằng, người cũng là người Trang phủ, đương nhiên là có quyền nói chuyện.
- Cảm ơn đại nương.

Trang Minh Hỉ cung kính nói, đi lướt qua Tần Thiên, đến trước mặt đám người trong họ tộc, cung kính nói:

- Minh Hỉ thỉnh an các vị lão gia.

Bọn họ gật đầu với nàng.

Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn Tần Thiên một cái, mỉm cười nói:

- Lúc trước lời Tần cô nương nói rất có đạo lý, cũng rất hay. Nhưng Minh Hỉ nhớ, sách có viết cái gì là “lý thuyết suông”. Có một số người thích ba hoa chích chòe để mê hoặc lòng người nhưng khi làm việc thì lại chẳng ra gì.

Thấy Tần Thiên định phản bác, Trang Minh Hỉ cười cắt ngang:

- Tần cô nương đừng vội, ta không nói người, dù sao người còn chưa làm gì, năng lực của Tần cô nương chúng ta cũng không tiện bàn luận. Nhưng vấn đề lại chính là ở đó, năng lực phải làm mới biết, không phải nói là có. Tần cô nương chỉ nói mấy câu như vậy sao khiến người ta tin rằng người có năng lực thành đường gia? Ca ca ta ăn nói vụng về không bằng cô nương linh hoạt nhạy bén nhưng cũng không có nghĩa rằng ca ca ta vô năng.

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên hơi cười. Đám người trong họ tộc nghe nàng nói như vậy cũng thấy có đạo lý.

Lý di nương và Trang Tín Xuyên mắt sáng bừng, Lý di nương vội vàng nói:

- Đúng, đúng. Con ta ăn nói vụng về, cho nên mới nói không nên lời nhưng cũng không có nghĩa rằng hẳn không làm được việc.

Đại phu nhân nhú mày, ngay sau đó lại thoải mái lại. Tần Thiên nghe ra chút ý vị, nhìn Trang Minh Hỉ cười nói.

- Vậy theo ý Trang tiểu thư thì nên làm thế nào?

Trang Minh Hỉ ngẩng cao đầu, vô cùng ngạo mạn:

- Tần cô nương có gan tỷ thí công bằng với ca ca ta một lần? Ai thắng người đó sẽ là chủ nhân Thịnh Thế!

Chương 124 Ước định

- Nghe khẩu khí của Trang tiểu thư thì hẳn là đã có ý tưởng gì. Tần Thiên cười nói.

Trang Minh Hỉ cười:

- Nói chuyện với người thông minh thật thoải mái.
- Vậy không biết người ăn nói vụng về ra ngoài bàn chuyện buôn bán thì đối phương có thấy thoải mái được không?

Tần Thiên nhìn Trang Tín Xuyên một cái.

Trang Minh Hỉ hơi biến sắc nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên, tựa như không nghe thấy những lời này, lại nói tiếp:

- Ai cũng biết, Hồ Khâu đã bị hủy, Thịnh Thế rất nhanh sẽ mất đi danh hiệu công thương. Danh hiệu đó quan trọng thế nào tin chắc không cần Minh Hỉ nói mọi người cũng biết. Minh Hỉ đề nghị, trong hai tháng, ai có thể tìm được trà tiến cống trước, bảo vệ danh hiệu cống trà của Thịnh Thế thì người đó có tư cách trở thành đương gia!

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ mà thầm kinh hãi. Đầu tiên, Tần Thiên cố ý xoáy vào việc Trang Tín Xuyên ăn nói vụng về để xem Trang Minh Hỉ phản ứng sao. Cũng không ngờ Trang Minh Hỉ trực tiếp chuyển đề tài về việc tỷ thí, khiến sự chú ý của mọi người đều tập trung vào chuyện tỷ thí. Giờ đó mới là thứ mọi người quan tâm nhất, Tần Thiên dù nhắc lại chuyện cũ cũng chỉ khiến mọi người không vui, không có hiệu quả tốt, khiến cho Tần Thiên không thể không bỏ qua ý định mỉa mai mà phải theo nòng.

Tiểu cô nương này thực sự mới 15 tuổi sao? Tâm tư linh mẫn như vậy. Tần Thiên thầm than.

Trang Minh Hỉ vừa nói ra lời này thì Trang Tín Ngạn biến sắc. Nhị phòng nếu không chắc chắn thì tuyệt sẽ không dám nói lời này, chẳng lẽ bọn họ đã tìm được trà tốt thay thế Hồ Khâu? Nếu thực sự là vậy, bọn họ có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, chuyện cống trà bọn họ sẽ có khả năng thắng hơn nhiều.

Đại phu nhân cũng nhú mày.

Đám người trong họ nhìn nhau thì thầm. Tần Thiên và Trang Minh Hỉ đứng gần bọn họ, loáng thoáng nghe được bọn họ nói: Chuyện cống trà quan trọng, ai có thể giữ được vị trí cống thương thì mới là đương gia được...

Trang Minh Hỉ nghe được, quay đầu nhìn Tần Thiên khẽ cười nhưng hiểm có là vẻ mặt vẫn bình thản, không chút khác lạ, đúng là có thể nhẫn nhịn.

Tần Thiên không khỏi suy nghĩ, tính cách Trang Minh Hỉ như vậy, theo đạo lý sẽ không tát mình trước mặt mọi người mới đúng, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

- Tần cô nương sao không nói gì? Có phải là cảm thấy ca ca ta có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, cảm thấy không công bằng? Trang Minh Hỉ cười hỏi.

Tần Thiên lắc đầu, sáng khoái nói:

- Tuy là thế, nhưng Tri phủ đại nhân coi như là thực lực của các ngươi, nếu điều này ta còn không nhìn rõ thì sau này sao có thể chống đỡ phong ba cho Trà Hành.
- Nói đúng lắm. Rất có khí phách của một đương gia. Đại phu nhân khen.

Người trong họ tộc đều mỉm cười vuốt cằm.

Trang Minh Hỉ ngừng cười nhưng rồi lại nói:

- Đúng là tiểu muội ta có lòng tiểu nhân.

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ, càng lúc càng ngạc nhiên, tiểu cô nương này, nói chuyện biết tiến biết lùi, đúng là không thể khinh thường.

- Trang cô nương khách khí.
- Vậy ý Tần cô nương là đáp ứng chuyện tỷ thí này. Trang Minh Hỉ tiến lên một bước.

Tần Thiên thấy nàng gắt gao bức ép, cũng đã định liệu trước, trong lòng cũng có chung suy nghĩ với Trang Tín Ngạn. Việc này mình nàng không thể làm chủ, không khỏi quay đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn đã thấy vẻ mặt hần tuy rằng nặng nề nhưng cũng rất kiên định gặt đầu với nàng.

Với Trang Tín Ngạn, Tần Thiên có sự tin tưởng rất lớn. Nếu hắn gặt đầu thì chẳng cần lo. Tần Thiên vốn định đồng ý nhưng ngẩng đầu lại thấy Trang Minh Hỉ đang lẳng lặng nhìn mình như đang để ý thần sắc

của mình thì lòng không khỏi cười nhạt, tiểu cô nương, ta hai kiếp làm người, há có thể để cho người nhìn thấu?

Sau đó, Tần Thiên tỏ vẻ khó xử, lăm bằm:

- Hai tháng a...cũng quá gấp?

Trang Minh Hỉ vẫn đang nhìn nàng chăm chăm:

- Trà Hành không thể thiếu trà tiến công, hai tháng đã không phải là quá vội...

Lại cười:

- Đương nhiên, nếu cô nương thấy khó xử, không làm được thì có thể nhận thua.
- Khó cũng phải làm, bốn chữ không đấu mà hàng vốn không liên quan gì đến Tần Thiên ta. Tần Thiên thích nhất khiêu chiến, càng là chuyện không thể, ta càng có hứng thú!

Tần Thiên tỏ vẻ như bị nàng khích tướng.

Trang Minh Hỉ nhướn mày:

- Được rồi, trước mặt các tộc trưởng trong họ, một lời đã định, dám đánh cuộc, chấp nhận chịu thua.

Nàng vươn tay về phía Tần Thiên.

Tần Thiên dùng sức vỗ vào tay nàng cười nói:

- Ăn gian là con chó nhỏ.

Hai người mỉm cười nhìn đối phương thấy trong mắt nhau là ý chí chiến đấu hừng hực.

Tiến người trong họ tộc đi rồi, Tần Thiên theo Đại phu nhân trở về Thanh Âm viện, đồng hành còn có Trang Tín Ngạn.

Vào phòng, Đại phu nhân giữ lại nha hoàn trong phòng, xoay người kích động nắm chặt tay Tần Thiên nói:

- Tần Thiên, người có thể quay lại, ta thật vui!

Nguyệt Nương cũng ở một bên cười nói:

- Ta sớm biết ta không nhìn lầm người, người quả nhiên không phải là loại người vô tình vô nghĩa!
- Tần Thiên, lúc biết người đi ta còn tới mừng người, giờ ta rút lại lời nói, xin lỗi người.

Hải Phú cười nhận lỗi với Tần Thiên. Nguyệt Nương ở bên vỗ đầu hất, giả vờ giận:

- Tần Thiên là tên cho người gọi sao? Còn không mau gọi Đại thiếu phu nhân?
- Ôi chao, mẩu thân, chẳng phải khi nãy người cũng gọi thế sao? Sao còn đánh con? Hải Phú ôm đầu tức giận.

Mọi người trong phòng đều cười.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn qua mọi người trong phòng, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn đang nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng nhưng thấy nàng nhìn qua thì vội quay đi, tai dần ửng hồng.

Tần Thiên có thể hiểu phản ứng này của hân, nghĩ tới hai người sau này sẽ thành thân, ngay cả nàng sống hai kiếp làm người cũng còn có chút ngưỡng ngừng huống chi là một thiếu niên ngây thơ như hân...

Nhưng may cũng không phải là thật .

Nghĩ đến đây, Tần Thiên bỗng nhiên hành lễ với Đại phu nhân:

- Phu nhân, Tần Thiên muốn nói suy nghĩ của mình.

Thấy nàng trịnh trọng như vậy, mọi người đều ngừng cười. Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân ngồi xuống ghế.

- Tần Thiên, có gì người nói đi. Đại phu nhân nói.

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn một cái, sau đó nói với Đại phu nhân:

- Phu nhân, lòng Tần Thiên không đổi. Thành đương gia không phải điều Tần Thiên muốn. Lần này Tần Thiên quay lại là vì biết phu nhân cần ta. Tần Thiên cảm kích phu nhân từng đối xử tốt với ta nên Tần Thiên cảm thấy phải ở lại.

Thân thể phu nhân như vậy sao có thể cố chống đỡ được.

Nhất thời, ai nấy đều hồ đồ.

- Tần Thiên, ý của người là? Đại phu nhân hỏi.

Tần Thiên chậm rãi nói:

- Phu nhân, Tần Thiên sẽ gả cho Đại thiếu gia cũng sẽ suy nghĩ vì phu nhân và Đại thiếu gia, thành đương gia Thịnh Thế. Nhưng Tần Thiên sẽ không thực sự trở thành chính thất của Đại thiếu gia, hơn nữa, Tần Thiên chỉ ở lại Trang phủ năm năm thôi.

- Năm năm... Tần Thiên, sao ta không hiểu người nói gì?

Nguyệt Nương trợn mắt há hốc mồm. Đại phu nhân cùng Hải Phú cũng không hiểu. Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên, sắc mặt dần bình thản lại.

- Năm năm này, Tần Thiên sẽ cố gắng hết sức làm tốt chuyện Trà Hành, hoàn thành tâm nguyện của phu nhân, giúp các tiểu nhị được an cư lạc nghiệp. Ở nhà, ngoài việc sinh con đẻ cái cho Trang phủ, cũng sẽ làm tốt bốn phận của một hiền thê, tuyệt đối không chút sơ hở. Phu nhân có thể dùng năm năm này để điều dưỡng thân thể, tìm người mới hoặc bồi dưỡng tam thiếu gia. Năm năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, hẳn là cũng đủ cho phu nhân thu xếp mọi việc. Qua năm năm, chuyện Trà Hành yên ổn, xin phu nhân cho Tần Thiên một tờ giấy hưu thư, cho Tần Thiên tự do.

Nàng không phải Đại phu nhân, Đại phu nhân có thể vì người khác mà đánh đổi cuộc đời của mình, nàng không vĩ đại như vậy được. Cho dù là báo ân nàng cũng sẽ chỉ dùng năm năm mà thôi. Đại phu nhân có thể dùng năm năm này để an bài mọi thứ. Năm năm sau, nàng sẽ chẳng còn vướng bận gì, có thể an tâm rời đi, sống cuộc sống mình muốn, tìm hạnh phúc cho riêng mình.

Nói thật, Trang Tín Ngạn thực sự không phải mẫu người nàng thích. Hắn rất được, nhưng phu quân đẹp như vậy làm gì? Hắn tính mẫn cảm đa nghi, cảm xúc bất định. Được rồi, nàng thừa nhận, không phải nàng không để ý đến bệnh của hắn, nàng đồng tình với hắn nhưng ai có thể vì lòng thương cảm với một người mà gả cho người đó?

So với bị bắt ở lại, ước định này khiến nàng dễ chịu hơn nhiều. Bởi vì lúc trước không có chọn lựa, bất kể là nguyên nhân gì, thỏa hiệp sẽ là thỏa hiệp, có lần đầu thì sẽ còn có lần sau. Cả đời này nàng sẽ không cam tâm, trong lòng sẽ thầm oán trách, hai bên chẳng vui vẻ gì.

Nhưng lựa chọn sau là nàng cam tâm tình nguyện, hơn nữa nàng vẫn có hi vọng, năm năm này dù có khó khăn, mạo hiểm gì nàng cũng sẽ không hối hận, bởi vì đó là do chính nàng lựa chọn.

Đại phu nhân sững sốt một hồi lâu mới phản ứng lại:

- Ý người là, người cũng không thực sự muốn lấy Tín Ngạn, cũng không thực sự muốn thành đương gia, chỉ là muốn báo ân?

Tần Thiên đáp:

- Đúng vậy, phu nhân, người khác thế nào ta không biết nhưng đối với ta mà nói, ai tốt với ta, ta đều ghi tạc trong lòng, sẽ tìm cơ hội báo đáp. Tuy rằng vị trí đương gia không phải thứ ta muốn nhưng phu nhân yên tâm, chỉ cần là điều phu nhân coi trọng thì Tần Thiên cũng sẽ coi trọng. Phu nhân không cần ngại thành ý của Tần Thiên.

Nói xong, Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cẩn thận nói:

- Đại thiếu gia, ta biết, người cũng vì Trang phủ mới quyết định lấy ta. Ta cũng biết, trong cảm nhận của thiếu gia, ta không đủ để trở thành thê tử của người. Đại thiếu gia không cần tự để mình bị thiệt. Năm năm này, Đại thiếu gia hoàn toàn có thể tìm kiếm người người thích, khi nào không cần ta thì cứ nói.

Dựa vào thái độ của Trang Tín Ngạn, trong mắt hắn mình cùng lắm chỉ có tư cách thành tiểu thiếp, thông phòng của hắn. Nếu không vì Trà Hành, nhiều lắm nàng cũng chỉ được sĩ phòng. Dù sao, ai mà muốn lấy một nữ tử mình hoàn toàn không tin tưởng làm bạn trăm năm. Nếu đổi lại là một tiểu thư xứng đôi với hắn, có lẽ hắn sẽ không đa nghi như vậy.

Trang Tín Ngạn thấy nàng hiểu lầm mình như vậy thì có miệng khó trả lời, trong lòng chua xót. Nhưng nàng nói vô cùng thoải mái, hiển nhiên không đặt nặng hắn trong lòng thì hắn phải nói gì đây?

Đại phu nhân cúi đầu, cảm giác trong lòng khó mà nói. Ban đầu là thất vọng nhưng sau nghe nàng nói ở lại chỉ vì bà thì lại vô cùng cảm động. Nàng dù làm Đại thiếu phu nhân, dù có vị trí đương gia nhưng cũng không ở lại, chỉ vì mình mà mới ở lại.

- Tần Thiên...

Đại phu nhân nhìn về phía nàng, vươn tay, Tần Thiên vội vàng tiến lên nắm tay bà, Đại phu nhân cầm tay nàng, nhẹ giọng nói:

- Tần Thiên, nữ nhân kết hôn rất quan trọng? Năm năm sau người thực sự bị hưu thì còn lập gia đình thế nào?

Tần Thiên cười nói:

- Phu nhân, chỉ có nữ nhi sống dựa dẫm mới sợ bị hưu, sợ không gả được cho ai. Cả đời này Tần Thiên cũng không muốn dựa dẫm vào người khác, cái nhìn, lời đồn thổi của mọi người với ta nào có gì quan trọng? Người khinh thường ta, ta cũng chẳng coi trọng.

Đại phu nhân cũng không phải nữ nhi hào môn bình thường, bà đầy trí tuệ, khí phách. Những lời này tuy khiến Đại phu nhân kinh hãi nhưng cũng đầy bội phục.

- Nói cho cùng, ta quả không nhìn lầm người. Trí tuệ như thế mới đủ tư cách thành đương gia. Nhưng là...

Đại phu nhân hơi ngừng lại rồi cười nói:

- Người không sợ năm năm sau ta sẽ không cho người hưu thư, ép người phải ở lại?

Tần Thiên cười nói:

- Lúc trước phu nhân cũng không ép ta ở lại, ta tin tưởng về sau cũng sẽ không có chuyện đó.

Đại phu nhân cười:

- Ta không nhìn lầm người, người cũng không nhìn lầm ta, chúng ta đều có mắt nhìn người.

65. , Chương 125-126

Chương 125 Thành thân

Chuyện đã quyết định, Đại phu nhân bắt đầu chuẩn bị hôn sự của Trang Tín Ngạn và Tần Thiên. Việc hôn lễ Đại phu nhân vốn âm thầm chuẩn bị từ lâu nên cũng không vất vả, vội vã.

- Chỉ là, ta luôn luôn nhờ người tìm kiếm nhà đại bá của người nhưng sau khi thôn các người bị hủy, giờ đã tan hoang, những người ở đó đều là người vùng khác đến, không rõ chuyện lúc trước.

Đại phu nhân nói với Tần Thiên:

- Nữ tử xuất giá không có nhà mẹ đẻ sẽ bị người coi thường, chúng ta chẳng sao nhưng về sau người ra ngoài sẽ khó tránh khỏi bị người dèm pha. Ta biết người không cần như vậy nên giữ thể diện một chút.

Nghe Đại phu nhân nhắc tới thân nhân của nàng, Tần Thiên không khỏi toát mồ hôi lạnh. Lúc trước nàng nói ra chuyện đó nào biết sẽ có hôm nay? May mà thôn đó bị hủy, bằng không dựa vào hiểu biết của phu nhân thì sẽ phát hiện ra nàng nói dối rồi.

Thầm cảm ơn ông trời phù hộ.

Đại phu nhân kéo tay nàng, dịu dàng nói:

- Cho nên ta để tỷ muội tốt của ta nhận người là nghĩa nữ, như vậy, người xuất giá từ nhà nàng, về sau trên danh nghĩa, bọn họ cũng là nhà mẹ đẻ của người, người thấy thế nào?

Tần Thiên biết Đại phu nhân đều là lo lắng cho nàng, sao có thể phản đối, lập tức cười nói:

- Mọi chuyện đều nghe theo phu nhân.

Vị tỷ muội của Đại phu nhân này cũng là một thương gia Dương thành, bản thân họ Vương, nhà chồng họ Lưu, có một tửu lâu. Mọi chuyện xã giao của Trà Hành, Đại phu nhân chủ yếu đều đặt ở tửu lâu của bọn họ, vì thế cũng quen biết với Vương thị. Nay Đại phu nhân nhờ bà giúp, đương nhiên Vương thị sẽ không chối từ.

Sau lễ nhận người thân, Tần Thiên ở tạm trong nhà Vương thị. Vương thị trời sinh tính cách nhiệt tình, tiếp đón Tần Thiên cực kì chu đáo. Đồ cưới Đại phu nhân chuẩn bị cho Tần Thiên cũng đều đưa vào Lưu gia.

Mười ngày sau là một ngày hoàng đạo, Trang phủ đến đón dâu, đội đón dâu khiêng chiếc kiệu lớn tinh xảo chậm rãi đi qua phố phường về phía Lưu gia. Dọc đường kèn sáo, đốt pháo náo nhiệt khiến người xem vây quanh rất nhiều.

Trang Tín Ngạn mặc áo đỏ, tóc đen nhánh, cưỡi ngựa trắng, khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt vui mừng càng khiến sự tuấn tú, phong lưu của hắn hiển lộ, khiến không biết bao nhiêu cô nương mặt đỏ, tim đập mà nhìn theo.

Sau khi tới Lưu gia, Tần Thiên đầu đội mũ phượng được bà mối công ra kiệu. Tần Thiên đầu trùm khăn voan, không nhìn rõ tình cảnh bên ngoài, chỉ nghe bốn phía tranh cãi âm ỹ, tiếng cười vui ồn ào... Tuy biết chỉ là diễn trò nhưng Tần Thiên vẫn có cảm giác hốt hoảng.

Đó là thành thân?

Chờ Tần Thiên lên kiệu thì nghe thấy trên đỉnh kiệu có tiếng lách cách. Tần Thiên đã nghe bà mối nói qua, đây là người Lưu gia rắc lá trà, gạo lên đỉnh kiệu. Chốc lát sau, kiệu được nâng lên, kèn trống rộn ràng, mọi người náo nhiệt đổ về Trang phủ.

Lưu gia cách Trang phủ một đoạn đường ngắn bằng thời gian một chung trà nhỏ. Chỉ chốc lát sau, Tần Thiên đã nghe được tiếng đàn nhạc ở cổng Trang phủ diễn tấu cùng tiếng pháo rộn rã. Chỉ chốc lát sau, có bà mối vào kéo áo nàng ba lần.

Những lễ tiết đó bà mối đều dạy Tần Thiên, nàng theo người kia đi ra khỏi kiệu, đầu tiên là bước qua “yên ngựa” làm bằng gỗ sơn son, lại theo bà mối đi vào hỉ đường ở bên phải. Chỉ chốc lát, nàng cảm nhận có người đứng ở bên trái nàng. Nàng nhìn theo khe hở khăn voan thì thấy người đó mặc áo bào đỏ thẫm. Tần Thiên biết đó nhất định là Trang Tín Ngạn.

Nàng cười cười, không khỏi tò mò sắc mặt khi này của Trang Tín Ngạn, da mặt hắn mỏng như vậy, có thể giống con tôm luộc chín không? Nhưng thực ra xiêm y này khiến hắn càng thêm...

Tần Thiên càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Sau đó là lễ nghi rước rà, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái. Tần Thiên cảm giác mình như con quay, để mặc bà mối xoay vần. Bên tai đều là tiếng cười vui, chúc mừng, xem ra cũng không ít khách khứa.

Sau khi hành lễ xong xuôi, bà mới nhét một mảnh lụa, ở giữa là quả bóng lụa nhiều màu vào tay Tần Thiên. Nàng cảm chắc rồi thì cảm nhận được đầu bên kia cũng có một lực kéo. Bên tai nghe người chủ trì hô lớn:

- Hành lễ xong, vào động phòng!

Tim Tần Thiên không khống chế được mà nhảy dựng, không tự chủ được nắm chặt khăn lụa.

Đối phương như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, bước chân thoảng chậm lại như mang theo sự trấn an vô cùng, cũng khiến nàng dần thả lỏng, ổn định bước theo hẳn.

Lúc này tâm tình Tần Thiên rất kì lạ, biết rõ là giả nhưng lại rất nhập tâm. Tần Thiên tự thấy mình có khả năng diễn xuất trời phú, nhập vai quá nhanh.

Tân phòng vẫn ở Thanh Tùng viện, vào sân, đi qua đại sảnh, vào hậu viện là đến tân phòng.

Vào tân phòng, hai người được bà mối an bài, nam trái nữ phải mà ngồi bên mép giường. Một người đàn bà mặc áo phúc thọ dùng chiếc gậy hơi nâng khăn voan của tân nương lên ba lần ý chỉ sự viên mãn. Sau lễ này, Trang Tín Ngạn ra khỏi phòng đi tiếp khách, Tần Thiên ở lại.

Nha hoàn Thanh Liễu, Thu Lan đều là người quen. Thanh Liễu lấy nhiều điểm tâm cho Tần Thiên ăn. Thu Lan ở bên nói:

- Không ngờ người lại thành Đại thiếu phu nhân của chúng ta...

Giọng nói có chút ghen tỵ.

- Sao nào, người ghen á?

Thanh Liễu vừa bưng trà vừa nói với Thu Lan:

- Có phải là nghĩ, nếu người ở bên Đại thiếu gia thì giờ người đã thành Đại thiếu phu nhân không?

- Thanh Liễu, người nói gì thế?

Thu Lan vội gạt đi:

- Ta có mấy phân lượng ta còn không tự biết? Ta hầu hạ bên Đại thiếu gia cũng hơn 2 năm, Đại thiếu gia chẳng nhìn ta được mấy lần, ta không có phúc như Tần Thiên, nhưng mà...

Nói tới đây, Thu Lan cười cười:

- Tần Thiên, chúc mừng người, chúng ta đều rất thích người thành Đại thiếu phu nhân của chúng ta!

- Ôi chao, Thu Lan, phải gọi là Đại thiếu phu nhân chứ, cẩn thận Đại phu nhân nghe thấy lại phạt người đó.

- A đúng rồi, Đại thiếu phu nhân. Thu Lan cười lớn gọi.

Tần Thiên cười cười, đưa chung trà cho Thu Lan, lấy ra hai hồng bao đưa cho hai nàng cười nói:

- Bị các người gọi như vậy ta biết ta gặp hạn rồi.

Hai người đón lấy hồng bao, cười lớn.

Đại thiếu phu nhân? Tần Thiên cười cười, từ nay về sau, nàng sẽ chẳng còn là nô tỳ bị người đánh chửi nữa.

Sau đó, đám nữ quyến không quen vào xem tân nương, cười hi hi ha ha một thời gian. Đến lúc tối, Trang Tín Ngạn mới đẩy cửa mà vào, nha hoàn trong phòng đều lui ra, chỉ còn lại Tần Thiên và Trang Tín Ngạn.

Trên bàn có hai cây nến đỏ thắm, xuyên qua khăn voan, Tần Thiên có thể thấy ánh sáng mờ mờ lung lung, mờ ảo ảo mà cực điểm lệ.

Trong phòng yên ắng, bên ngoài như an tĩnh lại chỉ trong nháy mắt, trời đất như chỉ còn lại hai người họ.

Không biết như thế nào, lòng Tần Thiên đột nhiên bối rối.

Bên tai nghe được tiếng bước chân cực khẽ, chỉ chốc lát, đôi giày màu đen tiến vào tầm nhìn qua khe hở của chiếc khăn. Đồng thời, hương rượu tràn đến lại trộn lẫn với mùi hương sảng khoái của trà.

Lòng Tần Thiên càng loạn, tay không khỏi nắm chặt vạt áo.

Hắn uống bao nhiêu a? Chút... Chút nữa hắn sẽ không vì rượu say làm loạn chứ.... Nhưng lập tức lại ngừng lại, nàng biết Trang Tín Ngạn tuyệt không phải là người như thế.

Đang nghĩ, bỗng nhiên trước mắt sáng bừng, khăn voan trùm đầu được hắn tháo ra.

Điều đầu tiên nàng nhìn thấy là hoa văn thêu kim tuyến trước ngực hắn, Tần Thiên chậm rãi ngẩng đầu nhìn về khuôn mặt hắn.

Tướng mạo Trang Tín Ngạn vốn không thể chê, chỉ là bình thường quá lạnh lùng khiến người ta sợ hãi. Nhưng lúc này không hiểu là vì uống rượu hay vì mặc áo đỏ mà ánh mắt hay sắc mặt đều có vẻ sống động như người trong tranh bước ra. Chỉ chớp lát, ánh hào quang muôn tượng...

Tần Thiên thoáng sửng sốt, tuy đã nhìn quen hắn nhưng lúc này vẫn không nhận được mà thoáng kinh ngạc. Tần Thiên rất xấu hổ.

Thấy Trang Tín Ngạn nhìn thẳng mình như bình thường, Tần Thiên có chút ngượng ngùng. Nàng biết hôm nay nàng ăn mặc cũng rất được, người trang điểm Đại phu nhân an bài là người tốt nhất Dương thành.

Thấy ánh mắt hắn càng ngày càng nóng, Tần Thiên vội vàng đứng dậy nói:

- Đại thiếu gia, hôm nay mệt rồi chứ, có cần ta gọi người mang trà giải rượu vào?

Trang Tín Ngạn như giật mình tỉnh giấc mà quay đầu, sau đó lại lấy trong lòng một quyển sổ nhỏ. Tần Thiên nhìn thoáng qua, phát hiện không phải là thứ nàng làm, nhìn tinh xảo hơn bình thường nhiều.

- Là ai làm vậy?

Tần Thiên nhìn hắn, thấy khuôn mặt hắn ửng hồng dưới ánh nến thì giật mình:

- Đại thiếu gia, tự ngươi làm?

Trang Tín Ngạn lại nhìn nàng một cái, mỉm cười, sóng mắt chuyển động, vô cùng tuấn nhã phong lưu.

"Ta không sao, không cần gọi người vào". Hắn viết rồi lại gỡ qua trang giấy khác viết tiếp: "Nàng tính sau này tiếp tục gọi ta là Đại thiếu gia?".

Tần Thiên giật mình.

Cũng đúng, như thế chẳng phải sẽ để lộ chuyện sao? Nhưng không gọi là Đại thiếu gia thì gọi là gì? Phu quân?

Tần Thiên run lên, nổi da gà.

- Về sau ta gọi ngươi là Tín Ngạn nhé. Tần Thiên nhìn hắn nói.

"Gọi ta thế nào". Trang Tín Ngạn viết xong, ngẩng đầu nhìn nàng, đã thấy rõ ràng môi nàng nói ra hai chữ "Tín Ngạn."

Đó là khẩu hình hắn quen thuộc nhất, mẫu thân luôn gọi hắn như vậy nhưng khi hắn thấy nàng nói hai chữ này thì lòng bỗng nhiên nóng lên.

Hắn thực sự muốn ôm nàng vào lòng mà cẩn thận nâng niu. Nhưng hắn biết, giờ còn chưa phải lúc. Hắn nắm chặt tay, cố ép xúc động này lại.

- Tín Ngạn, nếu giờ ngươi không mệt, có chút chuyện ta muốn nói với ngươi. Tần Thiên nói.

Trang Tín Ngạn đi đến bên bàn, lấy trên bàn hai chén rượu, đưa một ly tới tay Tần Thiên. Tần Thiên đón lấy, còn chưa lấy lại tinh thần thì tay hắn đã vòng qua tay nàng mà uống một hơi cạn sạch. Đợi Tần Thiên phản ứng lại thì mới nhớ đó gọi là rượu giao bôi.

Mặt nhất thời nóng lên, cái này cũng phải làm?

Nhưng thấy hắn đã uống xong, nàng không uống hình như không tốt, chỉ là một chén rượu mà thôi...

Tần Thiên cũng không nghĩ nhiều, giữa đầu uống cạn chén rượu.

Cảm giác cay nồng lan khắp người nhưng qua một hồi vị cũng dần tan ra, rượu này cũng không tệ.

Nàng nhìn hần thì thấy khoe miệng hần hơi nhếch, hai mắt sáng bừng.

Tần Thiên cầm chén rượu trong tay hần đặt lên bàn, tiện ngồi xuống ghế. Trang Tín Ngạn đi theo tới, Tần Thiên đang chuẩn bị nói chuyện thì Trang Tín Ngạn lại chỉ cửa sổ bên bàn. Tần Thiên quay đầu nhìn đã thấy bóng hai người in lên cửa sổ.

“Đêm động phòng hoa chúc, chúng ta lại ngồi trên ghế nói chuyện không phải rất lạ? Có gì cần thì lên giường nói. Vị trí đó, người ngoài sẽ không nhìn ra cái gì?”

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, vẻ mặt rất trang trọng, nhưng mặt lại đỏ bừng.

Chương 126: Động phòng hoa chúc

Nền đỏ lách tách một tiếng, hơi tối lại nhưng đột nhiên lại bốc cháy sáng ngời, ánh vào đôi mắt hần, sáng như sao trời.

Tần Thiên nhìn giường một cái, không nói gì, chỉ đi qua đó.

Lòng Trang Tín Ngạn nóng lên, nàng đứng là không chút do dự, có thể thấy được sự tin tưởng của nàng với hần. Trong lòng càng thêm trịnh trọng.

Hần đi theo qua, hai người ngồi xuống bên giường.

Nền đỏ lập lòe, phủ lên người bọn họ một lớp ánh sáng thần nhiên.

- Tín Ngạn...

Tần Thiên nhìn hần nói:

- Chúng ta sau này phải ở bên nhau năm năm, tuy rằng không phải phu thê nhưng cũng là người chung mục đích, cho nên ta cảm thấy chúng ta nên nói chuyện thẳng thắn.

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn nàng, ánh mắt sâu hun hút như muốn hút mọi thứ vào.

Ánh mắt này khiến Tần Thiên ăn không tiêu, theo bản năng muốn tránh nhưng lại nghĩ, nếu không đối mặt hần thì hần không thể hiểu mình nói gì nên lại nhìn về sống mũi cao của hần.

Áp lực biến mất.

- Về sau nếu ta làm sai cái gì, hoặc là làm không tốt, không hợp ý người, người cứ nói thẳng với ta, đừng nhịn trong lòng. Con người ta ngốc, sẽ không để ý lòng người khác nghĩ gì. Người không nói thì ta cũng không hiểu. Như vậy chẳng những không giải quyết được gì mà người cũng bức dọc, như thế không hay.

Mũi hần rất cao, rất thon như mũi của người phương Tây vậy, dưới ánh sáng, rất có góc cạnh.

“Ta biết, về sau ta sẽ không tùy tiện nổi cáu, làm loạn”. Trang Tín Ngạn nhanh chóng hiểu ý của nàng.

Tần Thiên nghĩ hần lại tỏ vẻ bức dọc này nọ nhưng không ngờ lại thuận lợi như vậy.

- Còn nữa, năm năm này ta sẽ ngủ dưới đất, vì không có nha hoàn hầu hạ cho nên buổi tối người muốn đi tiểu đêm vẫn có thể gọi ta.

Thành thân rồi không thể lại sắp xếp nha hoàn hầu hạ. Giường khi trước của Tần Thiên đã bị mang đi để tránh người ta sinh nghi. Nhưng hai người không thể ngủ cùng giường nên Tần Thiên nghĩ việc ngủ dưới đất.

Trang Tín Ngạn rũ mắt, không tỏ vẻ gì, trong đầu lại nhớ lại lời mẫu thân nói trước khi thành thân.

“Tín Ngạn, con có năm năm, nếu con thật sự thích nàng thì hãy nghĩ cách giữ nàng lại. Tần Thiên là người tốt, nàng đi rồi lại quay lại là vì trong lòng có chúng ta. Chỉ cần con cố gắng đối tốt với nàng, để cho nàng biết điểm tốt của con thì nàng sẽ không đi”.

Thấy hần không phản đối, Tần Thiên coi như hần đồng ý, tiếp tục nói:

- Cuối cùng, năm năm này, ta không thể sinh con cho người...

Nói đến vấn đề này, Tần Thiên cũng có chút ngượng ngùng nhưng lại không thể cúi đầu, chỉ đành đỏ mặt nói với hắn:

- Nếu người thích nha hoàn nào thì cứ sĩ phòng đi, ta không có ý kiến.

Không thể bắt hắn làm hòa thượng suốt năm năm được. Hắn dù sao nếu có nhu cầu cũng phải giải quyết. Mình không thỏa mãn được chẳng lẽ còn không cho hắn ra ngoài sao? Đây là gián tiếp nhắc nhở hắn, năm năm này không nên có tâm tư đó với nàng.

Trang Tín Ngạn nghe câu này thì giận tái mặt nhưng thấy khuôn mặt nàng dần đỏ ửng cùng với hỉ phục của nàng càng khiến nàng xinh đẹp vô cùng, sắc mặt hắn dần dịu lại.

“Ta không cần nha hoàn khác hầu hạ, nàng cũng biết, ta không thích nữ nhân khác chạm vào ta.” Viết xong, mặt hơi hơi nóng lên, những lời này, trước kia hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra.

Tần Thiên cười cười, không nói tiếp, lúc trước hắn có thể nhận Thu Lan và mình thì sau này cũng sẽ đón nhận được người khác. Nhưng mà, ý của nàng đã đạt được, còn hắn muốn gì nàng cũng không quản.

“Ta cũng có yêu cầu”. Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Ta không thích người khác chạm vào ta, về sau, vẫn là tự nàng mặc quần áo cho ta”.

Tần Thiên cười cười:

- Tín Ngạn, ta đã không còn là nha hoàn của người, nếu người không quen người khác thì tự học cách mặc đồ đi, ta dạy người.

Chẳng lẽ năm năm này chẳng những làm đương gia, làm thê tử rồi còn phải làm cả nha hoàn? Ai mà chịu được áp lực như vậy.

Đối với yêu cầu không thích, nhất định phải kiên quyết nói không.

Không đợi Trang Tín Ngạn phản ứng lại, Tần Thiên đã đứng dậy, lấy chăn gối trong ngăn kéo. Đây là Đại phu nhân dặn dò Nguyệt Nương chuẩn bị.

Đầu tiên là trải chiếu rồi trải nệm dày rồi đến chiếc chăn gấm thêu hoa đỏ thắm. làm xong những cái đó lại kéo bình phong thêu hoa ra chắn trước cửa, nếu có gì khẩn cấp cũng kịp thời chắn lại được.

Ai ngờ, nhìn bình phong tuy nhẹ nhưng lại rất nặng, Tần Thiên dùng hết sức mới chuyển được một chút. Đang toát mồ hôi thì chợt thấy tay nhẹ bẫng, chính là Trang Tín Ngạn đỡ lấy. Hắn dù không cường tráng như Tạ Đình Quân nhưng chuyển một tấm bình phong cũng là việc đơn giản.

Thấy hắn dễ dàng bê bình phong như vậy, Tần Thiên đột nhiên có cảm giác thoải mái. Từ khi còn nhỏ, nàng đã học được cách phải dựa vào chính mình. Chỉ hơn mười tuổi đã học nấu cơm, giặt quần áo, cắt cổ cho lợn ăn, nàng cũng có những lúc gian nan nhưng bên cạnh ai cũng bận rộn, không ai có thể giúp nàng, cuối cùng đều là nàng cắn răng mà chống đỡ, cũng thành tính cách không thích nhờ vả người khác.

Thì ra ở lúc khó khăn, có người giúp đỡ quả thực rất tốt.

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn bê bình phong dễ dàng như vậy thì thoải mái cười. Làm xong mọi thứ, Trang Tín Ngạn trở lại bên giường, lấy gối của hắn xuống đất, chuyển gối của Tần Thiên lên. Tần Thiên đi qua nói:

- Tín Ngạn, người làm gì vậy?

“Về sau người ngủ giường, ta ngủ đất”. Hắn viết một câu đơn giản lên quyền vớ.

Hắn được nuông chiều từ bé, làm sao ngủ quen ở đất được? Tần Thiên còn định nói thêm nhưng Trang Tín Ngạn cúi đầu cởi quần áo, không nhìn nàng như đã quyết định. Thấy hắn như thế, Tần Thiên cũng không nói thêm gì.

Nàng cởi áo ngoài, mặc trung y chuẩn bị lên giường thì lại thấy Trang Tín Ngạn vẫn loay hoay với mấy bộ quần áo. Tần Thiên nhìn hắn một hồi, thấy hắn cởi quần áo cũng không làm được không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng xuống giường, đi đến bên hần giúp hần tháo thắt lưng, hỉ bào lập tức tản ra.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hần cười:

- Chưa từng ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy chứ. Sao giờ ngay cả quần áo cũng không biết cởi?

Vẻ mặt oán trách lại động lòng như vậy, hơi rượu trong lòng Trang Tín Ngạn dâng lên, chỉ cảm thấy choáng váng, chân lão đảo. Tần Thiên đang giúp hần thay đồ bị hần đỡ lên người mà mất thăng bằng, ngã dúi vào người hần.

Theo bản năng, hần ôm chặt lấy nàng.

Thân thể mềm mại quen thuộc, hương thơm thuần nhiên khiến hần không nhịn được mà nhớ lại cảnh xuân trong sơn động. Làn da nàng nõn nà, lửa nóng triền miên.

Người nóng bừng như bị thiêu đốt, cảm giác dục vọng không thể khống chế. Hơi thở dồn dập, vòng ôm nàng càng lúc càng chặt.

Tần Thiên sao không cảm nhận được sự biến hóa của hần, thâm sát ruột, giãy vài lần nhưng không được, dưới tình thế cấp bách đành cắn vào ngực hần.

Trang Tín Ngạn hét lớn một tiếng, buông nàng ra, thấy nàng lùi vội về phía sau hai bước, vẻ mặt đề phòng thì không khỏi hối hận sự xúc động của mình, vội viết lên vớ: “Ta không cố ý, có lẽ tại rượu”.

Tần Thiên sớm đã thấy người hần đầy mùi rượu, lại thấy mặt hần đỏ bừng thì biết hần nói thật.

- Ngủ đi.

Tần Thiên xoay người nhìn sang chỗ khác, nằm xuống giường mà tim vẫn đập loạn.

Chỉ chốc lát sau, phòng chìm trong bóng đêm, sau đó nghe tiếng hần nằm xuống.

Cả đêm, hần như ngủ không yên bởi vì Tần Thiên luôn thấy hần xoay người. Là vì nằm đất ngủ không quen? Mà khi Tần Thiên đứng dậy, đốt đèn xem xét thì hần lại như ngủ rất say. Tần Thiên đắp lại chăn cho hần rồi quay về ngủ tiếp mà không thấy, sau lưng nàng, hần mở bừng mắt.

Đêm động phòng cứ thế qua đi.

Sáng hôm sau, lúc Tần Thiên tỉnh lại không thấy Trang Tín Ngạn đâu. Nàng nhìn sắc trời, giờ còn chưa đến giờ Thìn, trời còn chưa sáng, nàng luôn dậy sớm nên đến giờ là tỉnh nhưng hần không có thói quen dậy sớm như vậy.

Đi đâu, đến nhà vệ sinh?

Tần Thiên mặc quần áo, đi tới cửa nhìn ra phòng vệ sinh nhưng lại thấy nơi đó tối như mực, hiển nhiên không ai ở đó.

- Đại thiếu phu nhân đã dậy rồi sao? Bích Liên ngoài cửa hỏi.

Theo quy củ Thanh Tùng viện, không có chủ nhân dặn dò, nha hoàn không được tùy tiện đi vào.

- Chờ chút đã.

Tần Thiên vội vàng cất chăn nệm, mà bình phong cũng đã chuyển về chỗ cũ, đoán là do Trang Tín Ngạn làm.

- Đại thiếu gia đi đâu rồi? Tần Thiên hỏi Bích Liên qua cánh cửa.

- Đại thiếu gia đang ở phòng luyện công.

Phòng luyện công? Tần Thiên kinh ngạc, nàng chỉ đến Lưu gia ở hơn 10 ngày mà trong viện đã thêm phòng luyện công?

Tần Thiên khoác áo khoác, mở cửa ra ngoài, Bích Liên hỏi:

- Đại thiếu phu nhân, giờ mang nước vào chứ?

Về mặt rất cung kính, rốt cuộc là đại nha hoàn, luôn ý thức được vị trí của mình. Cũng không hề vì trước đó thân thiết mà có chút tùy tiện.

Tần Thiên lắc đầu tỏ vẻ không vội, lại hỏi:

- Sao lại thêm phòng luyện công là sao?
- Nô tỳ cũng không rõ, chỉ biết sau khi Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân trở về thì đã bảo Hải Phú chuẩn bị phòng này. Phòng này chuẩn bị xong, ngày nào giờ này Đại thiếu gia cũng dậy đến đó luyện tập với Hải Phú.

Tần Thiên rất tò mò:

- Dẫn ta đi nhìn xem.

Bích Liên chỉ vào căn phòng tối phía Tây nói:

- Là ở đó, Đại thiếu gia từng nói, lúc hẩn luyện công không cho chúng ta quấy rầy, Đại thiếu phu nhân tự mình qua xem đi.

Thần bí vậy sao? Tần Thiên càng tò mò. Nàng đi qua sân, đến phòng luyện công, thấm nước bọt đục một lỗ trên cửa sổ rồi nhìn vào trong.

Thấy trong phòng có bao cát, cọc gỗ... một số thứ để luyện công. Mà Trang Tín Ngạn mặc quần đen cởi trần, nhìn tư thế đó thì như đang tập đứng tấn.

Hải phú đứng ở trước mặt hẩn, hai tay chống nạnh, nhìn Trang Tín Ngạn, bộ dáng như nghiêm sư.

- Đại thiếu gia, không phải ép buộc người nhưng sư phụ ta nói, chân chắc mới mà mấu chốt của việc học võ, nên mỗi ngày phải đứng tấn một canh giờ, không thể qua loa.

Chỗ Tần Thiên đứng có thể nhìn thấy hai người, Tần Thiên có thể thấy chân Trang Tín Ngạn run lên, thân trên trần toát mồ hôi, hiển nhiên là rất vất vả.

Hải Phú hơi đá chân hẩn:

- Đừng run!

Trang Tín Ngạn tựa hồ tức giận, vươn tay gõ đầu Hải Phú. Hải Phú ôm đầu kêu to:

- Thiếu gia người khi sư diệt tổ!

Nhìn đến đó, Tần Thiên không nhịn được phì cười.

66. , Chương 127-128

Chương 127: Chỉ có thể thắng không thể thua

Hải Phú nghe tiếng nhìn qua, thấy là Tần Thiên thì vội chào.

- Đại thiếu phu nhân.

Trang Tín Ngạn nhìn theo, thấy là Tần Thiên thì hẩn thu trung bình tấn lại, xoay người lấy áo dài vắt trên ghế mặc vào.

Nhưng Tần Thiên đương nhiên phát hiện, so với lần bị sốt ở thôn đó, giờ hẩn đã cường tráng hơn nhiều, làn da cũng không còn trắng nõn như trước. Chỉ luyện công mấy ngày không thể có hiệu quả tốt như vậy được, hẩn là trước kia ngày nào hẩn cũng leo núi rèn luyện mà thành.

Thấy bọn họ đã thấy mình, Tần Thiên cười, đẩy cửa đi vào.

- Sao đang yên lành lại nghĩ tới luyện công. Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn cười hỏi.

Hải Phú quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, cười đầy ái muội, há miệng định trả lời nhưng Trang Tín Ngạn như hiểu hần muốn nói gì, bỗng nhiên kéo kéo ống tay áo hần. Hải Phú hơi dừng lại, vội im miệng, cười quái gở mấy tiếng rồi nói:

- Luyện công giúp thân thể cường tráng, khỏe mạnh.

Tần Thiên nhìn thần sắc quái dị của Hải Phú một cái, lại nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Trang Tín Ngạn một cái, cảm thấy bọn họ có gì đó gạ mình. Nhưng nàng không có hứng thú với việc luyện võ nên cũng không cố công tìm hiểu thêm. Thấy vẻ mặt Trang Tín Ngạn có vẻ mất tự nhiên thì nghĩ là mình quấy rầy bọn họ, liền cười nói:

- Đúng thế, ta không quấy rầy các người nữa, các người tiếp tục đi.

Nói xong xoay người rời đi, khi đến cửa lại quay lại nói với Trang Tín Ngạn:

- Đúng rồi, Tín Ngạn, chút nữa còn phải đến chỗ Đại...

Thấy Trang Tín Ngạn hơi nhú mày thì Tần Thiên vội ý thức lại, vội chữa lời:

- Còn phải đến chỗ mẫu thân, người cũng đừng đến muộn.

Lúc này mặt mày Trang Tín Ngạn mới thoải mái cười, đúng là phong thái khuyên quốc khuyên thành. Tần Thiên nhìn mà ruột gan rối bời, vội đi ra ngoài.

Tần Thiên quay lại phòng, Bích Liên dẫn Thu Lan, Thanh Liễu bưng nước vào, mấy người hầu hạ nàng rửa mặt, chải đầu, thay quần áo.

Trước kia đều là nàng hầu hạ người khác, giờ để người hầu hạ quả thực có chút không quen, đến đầu ngón tay cũng không phải cử động. Thanh Liễu và Thu Lan đã được Bích Liên nhắc nhở không dám làm càn trước mặt Tần Thiên. Lúc hầu hạ thờ cũng không dám thờ mạnh, cúi đầu chớp mắt, không nói câu nào.

Tần Thiên cũng biết Trang phủ có quy củ nên cũng không cố ý thân cận các nàng. Trong lòng nàng vẫn coi bọn họ là tỷ muội tốt nhưng không cần lúc nào cũng biểu hiện ra ngoài. Thân thiện bề ngoài không bằng đối xử tốt thực tế hơn.

Thanh Liễu chải đầu rất đẹp, chỉ thoáng chốc đã búi tóc phượng cho nàng, biết nàng không thích quá trưng diện nên chỉ cài lên đầu nàng chiếc trâm vàng đính ngọc châu, lại đeo đôi hoa tai hồng ngọc khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp của nàng thêm ba phần sang trọng, một phần linh động.

Tần Thiên thầm than, nữ tử quả nhiên nên trang điểm, chỉ một chút thôi, tuy không phải chim sa cá lặn nhưng cũng thanh lệ, thoát tục hơn nhiều.

Không khỏi cười cười.

Vừa trang điểm xong, Trang Tín Ngạn một thân mồ hôi đi vào. Ngẩng đầu thấy Tần Thiên thì sửng sốt, vẻ kinh diễm hiện rõ, tai dần đỏ lên.

Trước mặt nhiều nha hoàn như vậy, Tần Thiên bị hần nhìn mà phát ngượng, quay đầu bảo Bích Liên:

- Mau chuẩn bị nước cho thiếu gia tắm.

Bích Liên cùng Thanh Liễu mỉm cười đi ra ngoài.

Hải Phú hầu hạ Trang Tín Ngạn tắm rửa, Tần Thiên muốn gọi Bích Liên vào hầu hạ hần thay quần áo. Bích Liên mới tới cửa, Trang Tín Ngạn đã vung tay ý bảo nàng đi xuống. Bích Liên sợ nhất là khuôn mặt lạnh lùng đó của hần, chả mấy chốc đã linh mất.

Thấy Trang Tín Ngạn nhìn mình đầy chờ đợi, Tần Thiên làm bộ không hiểu ý hần, hai mắt nhìn ra ngoài như đang ngắm cảnh, trong lòng thầm oán. Trước đó Bích Liên hầu hạ chu đáo lắm, sao giờ lại không được? Muốn coi nàng làm nha hoàn? Không có cửa đâu.

Bên kia, Trang Tín Ngạn thấy nàng bất động thì nhú mày, rấtcott khí mà cầm quần áo đi đến trước gương lớn tự mặc. Động tác hai tay chậm chạp vô cùng, cơ hồ một nén nhang cũng chưa mặc được một thứ. Hần

nhìn qua gương, thấy Tần Thiên tỉnh thoảng quay đầu nhìn mình, vẻ mặt càng ngày càng mất kiên nhẫn thì Trang Tín Ngạn khẽ cười, động tác càng lúc càng chậm.

Người nào đó thật sự nhịn không được, hỏn hển phi tới, miệng lầm bầm:

- Chẳng lẽ trời sinh ta có số làm nha hoàn? Thấy người mặc quần áo không được thì ngứa tay.

Sớm biết nàng sẽ mềm lòng... Trang Tín Ngạn rất đắc ý dang hai tay hưởng thụ sự phục vụ của nàng.

Nàng dựa vào rất gần với hắn, tay lần lượt lướt qua người hắn, thường ngẩng đầu dạn dò tỉ mỉ, đai lưng phải thắt thế này, quần áo phải mặc thế kia...

Khuyên tai hồng ngọc theo động tác của nàng mà lóe sáng, ánh hồng quang chiếu lên mặt khiến làn da nàng trắng như tuyết, hai mắt đen láy như mực, đẹp đến độ khiến tim người ta đập loạn.

Hắn lặng lẽ co tay lại, động tác đó như là ôm nàng vào lòng nhưng lại không dám để cho nàng phát hiện. Hắn hơi cúi đầu ngửi hương thơm tỏa ra từ người nàng, khẽ cười cười, trong lòng vui sướng, thỏa mãn khó mà nói nên lời.

Thanh Âm viện.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn quần áo xinh đẹp quỳ trên đất kính trà cho Đại phu nhân. Nghe Tần Thiên gọi tiếng “mẫu thân” mà Đại phu nhân cười tươi rói, luôn miệng khen ngoan. Bà cho Tần Thiên đôi vòng ngọc khảm phù dung bằng hồng ngọc tinh xảo.

Đại phu nhân nói qua với nàng, năm năm này, những thứ nàng có được ở Trang phủ, bao gồm thưởng, tiền tháng và lễ vật nhận được ở Trà Hành, khi rời đi nàng đều có thể mang đi.

Chỉ riêng bạc tháng, phu nhân đương gia một tháng là năm mươi lạng, năm năm tích lại là một số tiền không nhỏ, đây là niềm vui bất ngờ, Tần Thiên đương nhiên vui vẻ. Giờ tương đương với tổng giám đốc, tuy rằng năm năm sau thành người phụ nữ li hôn nhưng trong năm năm này có thể tích lũy kinh nghiệm, hiểu biết thế giới này, có thời gian dọn đường lui cho chính mình, so với việc tay trắng ra ngoài làm công tốt hơn nhiều. Lại nói nữa, lúc ấy nàng tuy là vì lòng báo ơn mà ở lại nhưng tính ra cũng chẳng tính rõ được là ai giúp ai, phải nói là đôi bên cùng có lợi mới đúng.

Kính trà xong, hai người đứng lên, Đại phu nhân kéo tay nàng hỏi đôi câu rồi quay người ra dẫu với Nguyệt Nương. Nguyệt Nương cho nha hoàn trong phòng lui xong, đóng hết các cửa, Thúy Vi đứng ngoài canh, chỉ để lại Nguyệt Nương hầu hạ.

- Chuyện cống trà các người chuẩn bị thế nào. Trà lần trước các người mang về dù tốt nhưng phải làm thế nào mới dâng lên hoàng thượng được?

Đại phu nhân nhú mày.

- Hơn nữa, nghe khẩu khí nhị phòng thì như đã có tính toán, bọn họ có Tri phủ đại nhân giúp đỡ, việc này cũng có chút khó giải quyết đó.

Nguyệt Nương nghe Đại phu nhân nói thế không nhịn được nói:

- Phu nhân, thứ nô tỳ lẩm miệng. Nô tỳ không hiểu, vì sao chúng ta phải đồng ý tỷ thí? Lại nói tiếp, người thừa kế là ai vốn là do phu nhân định đoạt, bất luận là Lý di nương hay người trong họ đều chẳng có tư cách phản đối.

Đại phu nhân cười nhẹ, nhìn về phía Tần Thiên:

- Tần Thiên, người nói sao?

Tần Thiên đáp:

- Tần Thiên cảm thấy, có hay không có trận tỷ thí này thật ra cũng như nhau.

Đại phu nhân vuốt cằm, Trang Tín Ngạn mỉm cười, Nguyệt Nương khó hiểu hỏi:

- Ý là thế nào?

Tần Thiên nhìn về phía Nguyệt Nương, cười nói:

- Nguyệt Nương, nghĩ một chút đi, nếu nhị phòng thực sự nhờ quan hệ với Tri phủ đại nhân mà có được danh hiệu trà tiến cống thì bọn họ liệu có ngoan ngoãn giao trà tiến cống ra không? Bọn họ có trà cống, lại có Tri phủ đại nhân thì thực lực của bọn họ quá rõ, nếu mẫu thân kiên trì để ta làm đương gia cũng là không đủ. Dù mẫu thân có di chúc của phụ thân nhưng đám người trong họ hoàn toàn có thể nói mẫu thân vì lòng riêng mà nhúng tay vào chuyện này. Chỉ có cống trà nằm trên tay chúng ta thì vị trí đương gia này ngồi mới vững. Cho nên có tỷ thí hay không cũng là như nhau.

- Hơn nữa....

Đại phu nhân tiếp lời nói:

- Nếu đối phương khiêu chiến mà chúng ta từ chối thì chỉ tỏ vẻ chúng ta không đủ quyết đoán. Trận đấu này chính là để mọi người đánh giá, ai cũng biết thì càng có lợi cho chúng ta. Trước mặt người trong họ, chúng ta thắng thì bọn họ sẽ chẳng thể nào nói được gì nữa.

- Cho nên, chúng ta chỉ có thể thắng không thể thua. Tần Thiên nói như chém đinh chặt sắt.

Lúc này, Hải Phú đọc những lời Trang Tín Ngạn viết:

- Mẫu thân yên tâm, con đã bắt đầu chuẩn bị, tuyệt sẽ không khiến người thất vọng.

Trong Cúc Hương viện, người nhị phòng cũng đang thương nghị việc này.

- Tạ Đình Quân từng nói, thời gian trước bọn Trang Tín Ngạn đến núi Động Đình. Ta cố ý tìm người thăm dò rồi, bọn họ đi tìm loại trà này.

Trang Tín Xuyên lấy lá trà Hách sát nhân hương từ Động Đình ra pha, lại đưa cho Lưu Bích Quân, nường và muội muội thử.

Lý di nương và Trang Minh Hỉ nâng chung trà lên cẩn thận uống, tuy không hiểu việc buôn trà nhưng nhiều năm qua, uống qua không ít loại danh trà, công phu phẩm trà không tệ. Hai người uống xong buông chén, nhìn nhau một cái. Trang Minh Hỉ hỏi:

- Mẫu thân, người thấy sao?

Lý di nương lấy khăn lau miệng, cười khinh miệt:

- Chỉ thường thôi, kém xa Hồ Khâu. Loại trà này muốn đem thành trà tiến cống, đúng là buồn cười.

Trang Minh Hỉ lại lắc đầu:

- Ngay cả chúng ta cũng nhìn ra thì đại nương sao không biết? Vì sao các nàng còn đáp ứng trận đấu này, họ dựa vào cái gì?

Trang Minh Hỉ bắt an.

- Muội quá đa nghi rồi.

Trang Tín Xuyên ngồi xuống bên Trang Minh Hỉ, cũng rót một chung ỳnh:

- Ta thấy bọn họ là bị người ép mà không thể từ chối, người không thấy vẻ khó xử của Tần Thiên? Hiển nhiên bọn họ cũng chột dạ.

Nhớ tới sự do dự của Tần Thiên lúc ấy, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy hơi yên lòng nhưng vẫn lo lắng:

- Nhưng là...

- Không nhưng gì cả...

Trang Tín Xuyên cười cắt lời:

- Muội muội, người nghĩ lại xem, dù bọn họ tìm được trà tốt như Hồ Khâu thì thế nào? Có dượng ở đây, trà đó đến tay hoàng thượng được sao?

Hắn nhấp một ngụm trà, nhúu nhúu mảy, bĩu môi:

- Không thể so với Hồ Khâu được, trà này cũng coi như là ngon, nhưng dù thế nào, không có người nâng đỡ cũng chỉ là uống phí!

Hắn cười nhạt hai tiếng, đổ hết trà trong tay xuống đất.

Trang Minh Hỉ nhớ tới dượng thì lúc này mới yên lòng.

Chỉ là nay Tần Thiên đã gả cho Trang Tín Ngạn, phía Tạ gia chúng ta nên ăn nói thế nào? Lý di nương lo lắng.

Chương 128: Kim thiên thoát xác

Bên kia, tại thư phòng phủ Tổng đốc.

Hồ Tri Phủ hai tay cung kính dâng chén trà sứ trắng mạ vàng tới án thư đưa tới trước mặt Tổng đốc Lâm đại nhân mặc áo thêu phúc thọ.

Hồ tri phủ cúi người, mặt mày kính cẩn nói:

- Tổng đốc đại nhân, đây là trà Trang phủ muốn dâng cho Hoàng thượng, xin đại nhân thưởng thức.

Tổng đốc đại nhân gần năm mươi tuổi, mặt trắng gầy, mắt hơi híp nhưng trợn mắt thì cũng lóe tinh quang. Hắn lẳng lặng nhìn Hồ tri phủ một cái, sau đó bưng chung trà lên, chậm rãi khẽ nhấp một ngụm, hơi hơi nhú mồm:

- Trà này tuy không tệ nhưng so với các trà cống khác thì kém xa. Hoàng thượng có đồ gì ngon chưa thử? Chỉ thế này sao có thể dâng lên, vạn nhất tâm tình hoàng thượng không tốt thì tội bất kính là chắc, chúng ta không thể gánh nổi đâu.

Hồ Tri Phủ vẫn khom người, nhìn Tổng đốc thấp giọng nói:

- Tổng đốc đại nhân, trà này tuy rằng so ra kém trà Long Tỉnh, Hồ Khâu nhưng có một truyền thuyết cảm động...

Tổng đốc giương mắt, ánh mắt chợt lóe:

- Truyền thuyết? Truyền thuyết gì?
- Truyền thuyết về người cha hiền, con thảo...

Hồ tri phủ nhìn Tổng đốc đại nhân chậm rãi nói.

Tổng đốc đại nhân đảo mắt, đứng lên, chắp tay sau lưng đi qua đi lại, một lát sau thì hơi dừng lại:

- Nếu là thế thì có thể thử một lần.

Hoàng thượng tại vị nhiều năm, đồ tốt trong thiên hạ có gì chưa từng thưởng thức? Nhưng vì sao đều thử qua dù cho thế nào cũng chẳng được gì. Chỉ có thể đánh động lòng ông thì mới chiếm được sự ưu ái của ông. Tâm bệnh lớn nhất của Hoàng thượng bây giờ chỉ e là vì các con đều lớn, ai cũng có dã tâm, dần dần thoát khỏi vòng kiểm soát của ông. Với Hoàng thượng mà nói, truyền thuyết về cha hiền con thảo hẳn là xúc động nhất.

- Đại nhân, chỉ cần nhị phòng Trang phủ có được danh hiệu cống trà thì có thể đoạt được quyền ở Thịnh Thế Trà Hành, đến lúc đó Trà Hành lớn nhất Dương thành hoàn toàn rơi vào tay chúng ta.

Hồ đại nhân tiến lên trước mặt Tổng đốc đại nhân nói:

- Nay, Hoàng Thượng hạ lệnh mở cửa biển, Thịnh Thế Trà Hành bắt luận là môn quy hay tài lực đều là số một trong số các Trà Hành phía Nam, đến lúc đó, chúng ta có thể qua Thịnh Thế Trà Hành mà bán trà ra nước ngoài. Nghe nói, trà của chúng ta bán ra nước ngoài được giá rất cao, đó chính là nguồn thu không nhỏ.

Những lời này khiến Lâm tổng đốc nhướng mày, hắn xoay người vỗ vỗ vai Hồ Tri Phủ bả vai, cười nói:

- Kính Chi trung thành như vậy, đến khi Khang Vương thành nghiệp lớn thì công của Kính Chi không nhỏ đâu.

Hồ Tri Phủ mừng rỡ, vội vàng xoay người chấp tay nói:

- Mọi thứ đều là nhờ đại nhân giúp đỡ!

Lâm Tổng đốc dùng sức vỗ vỗ bả vai hắn, ngửa đầu cười to mấy tiếng rồi lại nói:

- Thánh giá sắp đến Dương thành rồi, trong thời gian này hành sự cẩn thận một chút, trăm ngàn lần không thể làm kinh động Hoàng Thượng.

- Vâng.

Mai Hương viên.

Một người đàn ông ăn mặc như gia nô hơn 30 tuổi đi vào, lại được đại nha hoàn Hỉ Thước đưa vào thư phòng của tiểu thư Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ đang luyện chữ, thấy người tiến vào cũng không ngừng đầu, vẫn viết chữ, thản nhiên hỏi:

- Có động tĩnh gì?

Người nọ cúi người, cung kính trả lời:

- Dạ thưa Tứ tiểu thư, Tứ tiểu thư sai nô tỳ theo dõi Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân, tiểu nhân vẫn không lời lỏng, ngày nào cũng phái người theo dõi Thanh Tùng viện và Trà Hành, thấy Đại thiếu gia, Hải Phú và đại chương quỳ ra ngoài vài lần.

Trang Minh Hỉ dừng tay, nhượng mắt nhìn:

- Có sai người đi theo bọn họ không?
- Hải Phú dâng danh thiếp muốn gặp các quan viên trong thành nhưng không ai gặp bọn họ.

Lúc này, Trang Tín Xuyên cười đi vào đến, cất cao giọng nói:

- Muội muội, ta đã nói người đa nghi mà. Hồ đại nhân đã dặn dò rồi, phía đại phòng đừng mong nghĩ được cách tiếp cận Hoàng Thượng!

Hỉ Thước và người kia gọi một tiếng Nhị thiếu gia, Trang Tín Xuyên phất tay ý bảo bọn họ đi xuống nhưng Trang Minh Hỉ lại nhìn người kia dặn:

- Tiếp tục sai người theo dõi bọn họ.

Sau đó lại nhìn về phía Trang Tín Xuyên, thản nhiên nói:

- Mọi chuyện nên cẩn thận, ta luôn cảm thấy đại nương đã có chuẩn bị kĩ càng.
- Bà ta mù lòa còn chuẩn bị được gì?

Trang Tín Xuyên phất trường bào màu xanh thêu hoa ngòai đối diện Trang Minh Hỉ, nhìn muội muội cười nói:

- Vừa rồi dựng sai người truyền lời, trà của chúng ta sẽ được dâng lên, lần này danh hiệu cống trà vào tay là chắc!

Nghe đến đó, Trang Minh Hỉ cũng không nhin được mà thoáng vui mừng. Nàng buông bút, đi về phía Trang Tín Xuyên hơi phúc thân, cười nói:

- Muội ở đây chúc mừng ca ca trước.

Trang Tín Xuyên đắc ý cười to vài tiếng, nhưng không biết nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên lại ngừng cười. Trang Minh Hỉ thấy thế vội hỏi:

- Ca ca, sao vậy?

Trang Tín Xuyên khó xử nói:

- Tạ công tử hên ta mai đến Vọng Giang lâu gặp mặt, nhất định là nhắc chuyện Tần Thiên với ta, ta không biết nên nói thế nào đây.

Trang Minh Hỉ ngẩng cao đầu, cười nhạt nói:

- Có gì mà không biết ăn nói, chúng ta không nợ hần, nếu hần chỉ vì một nha hoàn mà làm nhục ta thì ta cũng không muốn gả cho hần!

Nhớ tới vì Tần Thiên mà bị ăn một tát, lòng Trang Minh Hỉ vẫn hận. Nàng tuy rằng thích Tạ Đình Quân anh tuấn, lại thích tài phú của Tạ gia nhưng vừa nghĩ đến trong cảm nhận của hần, nàng còn chẳng bằng một nha hoàn thì vô cùng oán hận. Thà không lấy ai chứ quyết không lấy hần.

- Muội muội đừng bao giờ nhắc tới điều này nữa.

Trang Tín Xuyên trầm mặc, phủi áo choàng đứng dậy, như có ý trách:

- Hôn nhân đại sự phải nghe lời phụ mẫu. Nếu không có dượng, người cho là đại nương sẽ cho người mối nhân duyên tốt? Nếu người còn cứ thế này, người vui mừng chính là bà ta. Tạ gia còn có chỗ lợi dụng, người đừng làm hỏng chuyện tốt của mọi người.

Nói xong, hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Trang Minh Hỉ nhìn bóng ca ca, tức giận đến mặt đỏ lên, nước mắt dâng lên. Nàng đột nhiên vo giấy viết chữ rồi ném tung khắp nơi.

Nàng một lòng suy nghĩ vì hần nhưng hần không hề để ý tâm tình của nàng...

Nàng không khỏi cắn môi.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi ra khỏi cổng lớn Trang phủ. Bên cạnh, ở góc tối có hai người thò đầu ra.

Một người là người hầu Trương Toàn đã đến Mai Hương viện báo tin cho Trang Minh Hỉ. Hần nói với người trẻ tuổi, mặc áo xám còn lại nói:

- Có nghe được tin bọn họ đi đâu không?

Người nọ trả lời:

- Nghe nói đến Lưu gia, nhà mẹ đẻ của Đại thiếu phu nhân.

Trương Toàn nhíu mày:

- Không phải đã qua ngày lại mặt rồi sao?
- Nghe nói là Lưu thị bị bệnh, Đại thiếu phu nhân và Đại thiếu gia đều đi.

Trương Toàn gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai hần nói:

- Người đi nhanh đi, cứ bám theo, đừng để mất dấu, ta sẽ theo sau.

Người nọ đáp ứng, nhanh như chớp chạy theo.

Trương Toàn quay đầu lại gọi hai người khác đi theo.

Trên xe ngựa, Tần Thiên lặng lẽ xốc rèm xe nhìn về phía sau, quả nhiên thấy có người lén lút đi theo không xa.

Trong lòng cười thầm, những người này theo dõi sao chẳng có tí kĩ thuật nào?

Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn chỉ chỉ, Trang Tín Ngạn nhìn qua, mỉm cười tỏ vẻ hiểu ý.

Hần viết lên giấy: “Mọi thứ cứ theo kế hoạch mà làm, xem bọn họ làm được gì”. Hần nhướn mày nhìn Tần Thiên, ánh mắt lóe sáng, khúc miệng mỉm cười, có sức sống hiếm thấy. Tựa như mùa xuân tuyết tan trăm hoa đua nở khiến không khí bừng sáng, thư thái.

- Đúng vậy, Trang Đại thiếu gia nhà chúng ta thông minh nhất!

Tần Thiên nhin không được cười nói.

Trang Tín Ngạn đã sớm phát hiện có người đang theo dõi, hấn lại tương kế tựu kế để cho đối phương nghĩ bọn họ đang bôn ba trong Dương thành, hết đường xoay sở để đối phương lơ là cảnh giác. Trên thực tế, Trang Tín Ngạn có tính toán khác.

Nghe Tần Thiên tán thưởng, Trang Tín Ngạn nhướn mày, hiển nhiên rất cao hứng.

Tần Thiên bỗng nhiên chớp chớp mắt nhìn hấn, vẻ mặt cổ quái:

- Bọn họ thích chạy như vậy, hay là để bọn họ chạy chút đi?

Trang Tín Ngạn chuyển mắt, lập tức hiểu ý của nàng, cười cười, ánh mắt trời xuyên qua khe cửa chiếu lên mặt hấn khiến khuôn mặt hấn càng tuấn mỹ như ngọc.

Tần Thiên lại trừng mắt nhìn, quyết đoán quay đầu, hô to:

- Hải Phú, chạy nhanh lên!
- Vâng thưa Đại thiếu phu nhân!

Ngoài xe Hải Phú đáp lời rồi nghe mấy tiếng roi ngựa vun vút, chỉ chốc lát, xe ngựa như đang bay.

Tần Thiên quay đầu lại, nhìn kẻ theo dõi đang chạy như điên thì bưng miệng cười rộ.

Nhanh chóng đến Lưu phủ, hai người xuống xe ngựa. Tần Thiên cố ý bước chậm, chỉ chốc lát khóe mắt đã thấy kẻ theo dõi kia tới rồi, tránh ở góc nhỏ, thở như sắp chết. Tần Thiên cười cười gật đầu với Trang Tín Ngạn, hai người cùng vào phủ.

Không lâu sau, Trương Toàn dẫn người đến, hấn nhìn quanh, thấy người kia vẫy vẫy thì vội đi qua.

- Thế nào? Trương Toàn hỏi.

Kẻ kia thở hổn hển đáp lời:

- Mới vào rồi, ta tận mắt nhìn thấy.

Lúc nói chuyện lại có một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa Lưu phủ, một đôi nam nữ trên xe ngựa đi xuống. Trương Toàn nhìn xem, thấy nam mặc trường bào màu lam đậm, nữ mặc áo xanh nhạt, cùng nhau đi vào. Trương Toàn đoán là khách của Lưu gia nên cũng không để ý, quay đầu nói với hai người bên cạnh:

- Canh giữ ở cửa sau và cửa ngách cho ta, không thể để mất dấu được.

Hai người nhận lệnh mà đi.

Mấy người đứng ngoài cửa canh khoảng nửa canh giờ thì thấy một đôi nam nữ đi ra. Trương Toàn nhìn qua thì nhận thấy đó là hai người khách khi nãy đi vào. Lúc này, nữ nhân cúi đầu, lấy khăn che miệng, nam nhân kia quay lưng về phía Trương Toàn, ôm eo nữ nhân kia khẽ an ủi. Trương Toàn nhìn bọn họ lên chiếc xe ngựa rồi thì quay đầu, chăm chú nhìn cổng lớn, không để ý cảnh đó.

Trên xe ngựa, nữ tử cầm khăn lặng lẽ nhìn qua rèm cửa, sau đó quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh cười nói:

- Cuối cùng đã thoát khỏi bọn họ rồi.

Đôi nam nữ này chính là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đã cải trang. Hai người đi vào trước đó là do bọn họ sắp xếp, bọn họ đổi quần áo rồi thần nhiên rời đi ngay trước mặt Trương Toàn.

Chẳng phải là sợ hấn mà chỉ là việc lần này bí mật, không thể để lộ, nếu để bọn họ biết thì sẽ không tốt, phải tiếp tục ru ngủ đối thủ, đến khi bọn họ thuận lợi đạt được danh hiệu cống trà.

Tần Thiên chỉ lo lui về mà không để ý tới bàn tay Trang Tín Ngạn vẫn ôm eo nàng. Trang Tín Ngạn mừng thầm, lặng lẽ đến gần một chút, gần như đã ôm nàng vào lòng. Ngay lúc hấn đang hưởng thụ nhụy ngọc ôn hương trong lòng, Tần Thiên chợt nhận ra, đầu tiên là nhìn tay bên hông rồi nhìn thẳng vào hấn.

Trang Tín Ngạn tỏ vẻ như giờ mới để ý, vẻ mặt vô tội buông tay, đôi mắt sáng trong như đang nói: ta không cố ý, ta không cố ý.

Sóng mắt Tần Thiên lưu chuyển, nhìn hấn một hồi thì mắt hấn càng tỏ vẻ vô tội.

Tần Thiên không chắc chắn, cảm thấy hẳn có lẽ thật sự không cố ý

Ngoài cửa truyền đến tiếng Hải Phú:

- Đại thiếu phu nhân, giờ đi đâu?

Tần Thiên đầu tiên là nhìn Trang Tín Ngạn cười cười, sau đó nói với Hải Phú:

- Đến nha môn Tuần phủ!

67. , Chương 129-130

Chương 129: Thái Phó của Thái tử

Lúc bàn bạc việc này, Trang Tín Ngạn từng nói với Tần Thiên, Tuần phủ đại nhân họ Tống, tuy xuất thân là quan võ nhưng vì thức phụ của hắn từng là Thái phó của thái tử nên rất thích người đọc sách.

Mà nhắc đến vị Tống Thái phó này cũng chính là một nhân vật truyền kì trong triều đình. Ông vốn là thư đồng của Đường kim hoàng thượng Cảnh Nhân Đế, cùng nhau lớn lên, tình như thủ túc (chân tay). Cảnh Nhân Đế đăng cơ năm 8 tuổi, triều chính nắm trong tay các triều thần, chính là vị Thái phó này nghĩ ra mưu kế giúp Cảnh Nhân Đế nắm lại quyền hành. Rồi sau đó ứng phó với các quân phản loạn, Tống Thái phó cũng có công không nhỏ. Nhưng ông là người thanh nhã, không thích quyền lợi, không ham phú quý, Cảnh Nhân Đế ban cho ông quyền cao chức trọng mà ông cũng chẳng cần, chỉ nhận trách nhiệm dạy dỗ thái tử.

Trên chiếu thư phế thái tử tuy ghi rất nhiều tội nhưng không ai có thể phủ nhận, khi thái tử còn trẻ là người hiền đức, khiêm cung lễ độ, có tài trị quốc thiên phú, năng lực phi phạm. Cảnh Nhân Đế từng khen ngợi “Hoàng thái tử lương thiện, độ lượng. Làm việc cẩn thận chu đáo, rất hợp ý trẫm, trẫm rất vui mừng. Để hắn ở kinh sư chăm lo việc công vụ thì dù trẫm ở biên cương cũng thật an tâm”.

Một vị hoàng thái tử văn võ toàn tài như vậy chính là nhờ công Tống Thái phó dốc lòng dạy dỗ. Nhưng chỉ trong mười mấy năm Tống Thái phó rời đi, xung quanh thái tử là một đám người a dua nịnh hót, kết bè kết đảng. Cũng vì Cảnh Nhân Đế cưng chiều mà dần dần hình thành một thái tử kiêu căng vô lý, tính cách nóng nảy, gây thù kết oán mà cuối cùng gặp phải bi kịch bị phế truất.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ, nếu Tống Thái phó còn ở bên thái tử và hoàng thượng thì chuyện hôm nay đã chẳng xảy ra

- Vậy sao Tống Thái phó phải rời đi? Tần Thiên hỏi Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Bí mật cung đình đó chúng ta là kẻ phạm phu tục tử sao có thể biết? Nhưng theo ta nghĩ, có thể khiến Tống Thái phó rời đi mười mấy năm bất vô âm tín thì nhất định là đã xảy ra chuyện khiến ông vô cùng đau lòng”.

Tần Thiên vô cùng luyến tiếc:

- Trên đời này tuy nhiều kẻ âm hiểm giả dối, tâm tư khó lường nhưng vẫn sẽ có những người phẩm chất chính trực cao thượng, giống như vị Tống Thái phó này, như mẫu thân vậy.

Chính vì biết vẫn còn những người như thế nên dù mọi người bị tạo hóa xoay vần vẫn giữ lại những hi vọng tốt đẹp.

- Nhưng để trở thành những người như vậy chắc chắn phải hi sinh rất nhiều.
- Cho nên người bình thường chẳng hề muốn thành người như thế nhưng ai cũng tôn trọng người như vậy, bởi vì họ làm được thứ mà mọi người không làm được. Tần Thiên nói.

Lúc ấy Trang Tín Ngạn cười cười rồi viết: “Mẫu thân biết nàng tôn sùng bà như vậy, nhất định sẽ rất vui, rất kiêu ngạo.”

Xe ngựa rời khỏi thành trước khi trời tối, nha môn Tuần phủ ở gần Tô thành kẻ bên.

Vì hoàng đế sắp đến Dương thành, trong thành ngoài thành đều đề phòng sâm nghiêm, ra vào kiểm tra kỹ càng. Xe ngựa thuận lợi vào Tô thành trước hừng đông, đầu tiên dừng ở một khách điểm, nghỉ ngơi thay quần áo chỉnh tề rồi mới đến nha môn Tuần phủ bái phỏng.

Nha môn Tuần phủ là một tòa kiến trúc rộng lớn, tường trắng ngói xanh, trước cửa là hai con sư tử đá sừng sững, hành lang treo đèn lồng đỏ thắm. Khung cảnh tuấn vũ, tráng lệ.

Với một số quy củ của chốn quan trường cổ đại, Tần Thiên cũng không hiểu rõ, trước đó nàng từng hỏi qua Trang Tín Ngạn.

- Người ta đường đường là Tuần phủ đại nhân nhị phẩm, có chịu gặp thương gia chúng ta không?

Lúc ấy, Trang Tín Ngạn mỉm cười, viết: “Từ xưa đến nay, chốn quan trường có vô số mối quan hệ không thể nói rõ. Người cho rằng ai cũng cao thượng như Tống Thái phó? Đại đa số người làm quan sẽ không từ chối lễ vật. Nay Hoàng Thượng sắp giá lâm, Hoàng Thượng ăn, mặc, ở, đi lại có chỗ nào không do đám quan viên lo lắng. Đây cũng là cơ hội của không ít thương gia. Nàng có tin không, từ khi tin Hoàng thượng tuần du phía nam truyền đến, không ít thương gia phỉ lòng đến chỗ các quan viên. Đám quan viên đó sao lại ngồi không. Lễ vật chúng ta chuẩn bị không phải là ít. Đó là chuyện hai bên cùng có lợi, ai sẽ từ chối?”.

Quả nhiên không ngoài dự tính của Trang Tín Ngạn. Cửa hông của nha môn đã có vài người đàn ông ăn mặc kiêu thương gia đứng đó chờ, mọi người nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu nhưng vẫn chấp tay chào đón. Chỉ là khí chất, dung mạo Trang Tín Ngạn bất phàm, lại còn mang theo nữ quyền nên có vẻ riêng biệt tựa như hạc trong bầy gà khiến mọi người còn lại không ngừng quan sát. Trang Tín Ngạn chấp tay sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng mà thông dong.

Hải Phú đưa thiệp lên, Tần Thiên vốn lo lắng nhiều người như vậy thì sẽ phải chờ lâu nhưng không ngờ, không bao lâu đã có người hầu đến nói Tống đại nhân mời họ vào. Những người còn lại đều tỏ vẻ bất mãn, có người còn tiến lên hỏi:

- Chúng ta đợi đã lâu.

Người hầu nhà Tuần phủ đại nhân cũng không tầm thường, chỉ nhướng mày, không mặn không nhạt nói:

- Chờ không được thì cổng lớn ở kia.

Người hỏi không dám nói thêm nữa nửa câu, phần nộ lùi lại, không cam lòng trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên để ý sắc mặt Trang Tín Ngạn, thấy vẻ mặt hần bình tĩnh, miệng tươi cười không chút ngạc nhiên. Tần Thiên thầm bội phục.

Không khỏi suy nghĩ, hần nếu không phải kẻ điếc thì có chuyện gì đến lượt Tần Thiên nàng?

Người hầu mặc áo xám dẫn hai người đến đại sảnh ở hậu viện.

Nhân lúc Tuần phủ đại nhân còn chưa đến, Trang Tín Ngạn lấy trong người quyển sổ viết: “Chút nữa hoàn toàn dựa vào nàng, nàng có sợ không?”.

Tần Thiên nhìn quyển sổ trong tay hần, trong lòng thoải mái. Từ sau khi nàng nói, hần vẫn luôn mang theo sổ con để có thể trao đổi với nàng bất kì lúc này, ngay cả việc làm sổ hay làm bút than đều không cần nàng lo.

Người khác có thể ghi tặc lời mình nói trong lòng, ai mà chẳng vui vẻ.

Thấy hần nhìn mình, Tần Thiên vội vàng lắc đầu cười nói:

- Ta không sợ, người yên tâm.

Nhìn má lúm đồng tiền ẩn hiện bên môi nàng, Trang Tín Ngạn cũng cười. “Làm theo những gì chúng ta đã thương lượng là sẽ không sao”.

Tần Thiên gật gù đầu, tận lực biểu hiện sự tự tin.

Nhưng làm sao có thể không lo lắng? Đây chính là quan nhị phẩm, tương đương với chủ tịch tỉnh đó. Kiếp trước chỉ thấy trong TV, giờ lại phải ra sức thuyết phục, tuy rằng Tần Thiên luôn tự cổ vũ mình nhưng tay vẫn toát mồ hôi.

Nhưng tôn chỉ của Tần Thiên là hoặc không đồng ý nhưng nếu đã đồng ý thì phải dùng hết sức mà làm cho thật tốt.

Nàng ngồi thẳng, hít sâu một hơi.

Lúc này, nghe được có người báo:

- Tuần phủ đại nhân đến.

Hai người lập tức tới cửa đón, cung kính hành lễ.

- Dân phụ Tần thị cùng phu quân Trang Tín Ngạn tham kiến đại nhân.

Hành lễ xong, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Tổng Tuần phủ một cái, thấy hắn khoảng hơn 40 tuổi, cao lớn uy vũ, gò má cao, râu rậm, rất có khí thế.

Thấy hắn nhìn về phía mình, hơi hơi cau mày, mặt không hề vui vẻ, Tần Thiên rùng mình vội cúi đầu. Biết hắn tức giận là vì mình là nữ nhân, cấp bậc lễ nghĩa đều không hợp. Đang định giải thích đôi câu đã thấy hắn quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn, mắt sáng bừng.

Tần Thiên đương nhiên biết là vì sao. Hôm nay Trang Tín Ngạn mặc áo cẩm bào xanh ngọc thêu hoa, tóc cài ngọc quan, người như từng bách, dung mạo xuất chúng, đi đâu cũng là nhân vật nổi bật.

Tổng Tuần phủ nhìn hắn cười nói:

- Chữ trên thiếp có phải là do ngươi viết?

Chữ? Tần Thiên nhất thời hiểu ra, sợ dĩ bọn họ có thể vào sớm là vì chữ viết. Khó trách hắn dụng tâm viết chữ như vậy, thì ra nghĩ rằng có thể khiến Tổng Tuần phủ yêu đọc sách có cảm tình tốt.

- Xin đại nhân thứ lỗi, phu quân ta tai, miệng không tiện, không nghe được nên không thể trả lời đại nhân nên mới mang dân phụ đến để thưa chuyện với đại nhân. Tần Thiên nói.

Tổng Tuần phủ vẻ mặt tiếc hận, liên tục lắc đầu:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, chữ thật đẹp, như mây bay rồng ẩn.... Đáng tiếc, đáng tiếc...

Tần Thiên biết hắn tiếc điều gì, đáng tiếc người cầm điếu không thể thi khoa cử.

- Nhưng người tàn tật mà chí kiên cường, bản quan bội phục những người như thế.

Tổng Tuần phủ cười hai tiếng, kéo Trang Tín Ngạn ngồi xuống.

Nha hoàn dâng trà.

Thấy Tuần phủ đại nhân bưng trà lên định uống, Tần Thiên vội vàng phúc thân nói:

- Xin đại nhân chậm đã, dân phụ hôm nay đến cầu kiến đại nhân đó là muốn dâng cho đại nhân loại trà ngon độc nhất vô nhị, đại nhân trước khi thử loại trà đó đừng nên uống trà khác.

Tổng Tuần phủ buông chung trà trong tay, hắn tuy là vũ phu nhưng ở trong quan trường nhiều năm, tâm tư thông minh, hắn đương nhiên biết Thịnh Thế Trà Hành đến là câu chuyện gì. Nếu hắn chịu tiếp bọn họ thì sẽ cho bọn họ cơ hội để nói chuyện

Lập tức, hắn nhìn Tần Thiên, trầm giọng nói:

- Trước kia Thịnh Thế đúng là có Hồ Khâu độc nhất vô nhị nhưng ai cũng biết Hồ Khâu đã bị hủy, trong thời gian ngắn này Thịnh Thế đã tìm được trà ngon thay thế Hồ Khâu sao?

Tổng Tuần phủ tướng mạo uy nghiêm, giọng nói vang dội, lúc nói chuyện ánh mắt lợi hại, không giận mà tự có uy, cả người tản ra áp lực của một quân nhân ép Tần Thiên không thở nổi.

Tần Thiên cúi đầu, tim đập loạn. bên cạnh, Trang Tín Ngạn nhìn nàng có chút lo lắng, sợ nàng sẽ không ứng phó được.

Đến lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tống Tuân phủ mỉm cười sắc mặt bình tĩnh, không sợ hãi, không hoang mang.

- Đại nhân, trà ngon không phải khen mà thành, phải do thưởng thức mới biết. Không biết đại nhân có chịu cho dân phụ một cơ hội, để dân phụ tự tay pha trà cho đại nhân thưởng thức?

Càng lúc lo lắng Tần Thiên càng có thể ép mình trấn tĩnh bởi vì nàng biết, thời khắc này, ngoài chính nàng thì không ai có thể giúp được nàng. Nếu muốn thành công thì phải chiến thắng được nỗi sợ hãi của chính mình.

Mà điểm này, Tần Thiên càng bị áp chế lại càng hăng hái, vốn chưa từng thất bại.

Chương 130: Một cặp trời sinh

Tống Tuân phủ kinh ngạc nhìn Tần Thiên trước mắt.

Bất kể là cự phú, văn nhân, võ quan, chỉ cần là người địa vị thấp kém hơn hẳn thì đều e sợ khí thế của hắn, trước mặt hắn đều có vẻ kính sợ rõ ràng, hành động, lời nói rất khó mà thoải mái. Nhưng dân phụ bình thường trước mặt, khi đối mặt với hắn cũng có chút nao núng nhưng chỉ trong chớp lát đã lại trấn tĩnh, tự nhiên, đối đáp trôi chảy, càng khó là cả người không có vẻ thô tục của dân buôn, hào phóng khéo léo, đoan trang nhàn tĩnh khiến hắn không thể không giật mình.

Ban đầu, Tống Tuân phủ bị phong thái của Trang Tín Ngạn làm cho rung động, không để ý đến người đàn bà bình thường này. Giờ hắn không khỏi nhìn kỹ lại Tần Thiên.

Thấy nàng ăn mặc thanh lịch, mi thanh mục tú, thanh tú thông minh, dù không xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại có phong thái động lòng người. Tống Tuân phủ cười lớn:

- Lời này của Trang thiếu phu nhân khiến bản quan rất hứng thú, vậy bản quan sẽ chờ xem danh trà tuyệt thế vô song của phu nhân vậy.

Tần Thiên chỉnh đốn trang phục, thi lễ, cười nói:

- Cảm ơn đại nhân.

Nói xong xoay người vẫy Hải Phú vốn đang nín thở một bên. Hải Phú vội đi tới, đưa giỏ trúc trong tay cho Tần Thiên. Tần Thiên đón lấy, nhìn quanh rồi chỉ vào chiếc bàn gỗ lim dài ở bên cười nói với Tống Tuân phủ:

- Tuân phủ đại nhân, có thể mượn bàn của ngài một chút không?

Khẩu khí tựa như Tống Tuân phủ là bạn tốt, quen biết với nàng vậy. Hải Phú ở bên thềm hoảng.

Tống Tuân phủ nao nao, rất kinh ngạc mà lại cũng buồn cười. Hắn vốn xuất thân trong quân ngũ, tính cách hào sảng không cổ hủ như đám văn nhân. Tần Thiên nói năng lạnh lẽ, rất hợp ý hắn.

Tống Tuân phủ mỉm cười:

- Trang thiếu phu nhân xin cứ tự nhiên.

Tần Thiên được cho phép, tất nhiên là không chút khách khí, nói tới nói lui, nàng không phải người thời đại này, không có quan niệm tôn ti thứ bậc. Tuy rằng bình thường vẫn luôn nhắc nhở bản thân nhưng thường bộc phát tự nhiên. Quan niệm ngang hàng thời hiện đại sẽ lộ ra cho nên so với người thời đại này, bớt chút nhất gan, thêm phần thoải mái.

Nàng xoay người gọi Hải Phú chuyển bàn lại. Hải Phú cúi đầu, xoay người, không dám ngẩng đầu trước mặt Tống Tuân phủ, động đến bàn kia thì chân tay hơi run, sau khi đặt xuống vị trí Tần Thiên chỉ thì cả người toát mồ hôi lạnh.

Ngẩng đầu đã thấy Tần Thiên vẫn thong dong tự nhiên, nói cười thoải mái. Nếu Hải Phú không phải biết rõ trước đó Tần Thiên là một nha hoàn bán mình thì nhất định sẽ nghĩ nàng là tiểu thư nhà giàu nào đó...

Hải Phú dần hiểu vì sao Đại phu nhân lại để một nha hoàn trở thành Đại thiếu phu nhân, gánh vác Trang phủ.

Chiếc bàn đặt cách Tổng Tuần phủ không xa, Tần Thiên đặt giỏ trúc lên bàn, dưới ánh mắt tò mò của hần mà lấy ra bên trong một bếp lửa đất nhỏ, than củi, ống trúc đựng nước suối của Động Đình và những lá trà Hách sát nhân hương và một bộ dụng cụ pha trà tinh xảo bằng bạc khắc hình chim khách.

Trước đó, Tần Thiên gọi Hải Phú bưng nước cho nàng rửa tay, sau đó dùng khăn bông trắng lau khô. Mười ngón tay thấm nước sáng trong như bạch ngọc. Sau đó, nàng lại lấy chút than cho vào bếp lửa nhỏ, châm lửa, sau đó lại đổ nước suối trong ống trúc vào ấm đun.

Nàng cúi đầu, chớp mắt, động tác thông thả mà tao nhã, giống như nước chảy mây bay, vô cùng sinh động khiến người ta thoải mái.

Nàng vừa làm vừa dùng giọng nói dễ nghe như tiếng suối chảy nói:

- Đại nhân, nước này chính là nước suối lấy từ Động Đình, hơn nữa còn lấy từ buổi sáng sớm nên vô cùng mát lạnh.
- Không ngờ chỉ là nước pha trà cũng cần để tâm như vậy.

Tần Thiên ngẩng đầu mỉm cười, dịu dàng nhàn tĩnh:

- Đại nhân, thưởng thức trà ngon vốn là chuyện thanh nhã, đã vậy chúng ta cũng đừng ngại làm cho tốt nhất. Đại nhân có thấy lúc này lòng yên tĩnh, người thoải mái chẳng?

Nghe nàng nói vậy, Tổng Tuần phủ quả thực cảm thấy có cảm giác thoải mái, nhàn nhã. Trang Tín Ngạn ở bên lắng lắng nhìn hết thấy, mỉm cười vừa lòng.

Ánh mắt của mẫu thân quả không sai, Tần Thiên tuy rằng trí tuệ, có năng lực, có cố gắng nhưng về năng lực nàng không hơn Từ chương quây, bàn hiểu biết chuyện của Trà Hành cũng không bằng các quản sự khác, mưu kế quyết đoán không bằng mình nhưng có một sở trường không ai bằng nàng.

Đó chính là nàng có thể khống chế mọi tình huống, bất kể là nhị phòng ương ngạnh, đám người trong họ tâm tư khó lường hay là vị Tuần phủ khiến người bình thường hoảng loạn nàng vẫn luôn trấn định, tự nhiên. Với tuổi nàng mà nói, thực sự khiến người ta thấy ngạc nhiên.

Hần nhìn động tác tao nhã trôi chảy của nàng, nhìn khuôn mặt tươi cười rực rỡ của nàng, trong lòng rung động...

Nhân lúc đun nước, Tần Thiên đưa lá trà cho Tổng Tuần phủ xem, từ tốn nói:

- Đại nhân, đây là trà ngon độc nhất vô nhị mà ta nói – Hách sát nhân hương. Nó có danh xưng “Nhất nộn tam tiên” (một non ba tươi), nhất nộn là vì lá trà mơn mớn, thu hoạch vào tiết thanh minh, đều chọn lấy những lá trà xanh non nhất. Đại nhân có biết mỗi cân trà này cần hái xuống bao nhiêu búp trà non không?

Tần Thiên khéo léo khiến cho Tổng Tuần phủ sinh hứng thú, Tổng Tuần phủ vội hỏi:

- Bao nhiêu?
- Cần tới 6,7 vạn búp, nếu muốn cẩn thận thì còn có thể cần đến 9 vạn búp trà.

Tổng Tuần phủ kinh ngạc:

- Nhiều vậy sao?
- Thế mới thấy được sự trân quý của nó
- Vậy còn “tam tiên”? Tổng Tuần phủ cao hứng hỏi.

Tần Thiên nhẹ nhàng nói:

- Đó là sắc, hương vị. Nông dân địa phương đều miêu tả trà này: hoa văn xoắn ốc, lá phủ lông tơ, hương vị hoa quả, tươi mới thanh tân. Mời đại nhân xem xem có giống như miêu tả không.

Tống Tuần phủ nhìn qua, thấy lá trà tinh tế, cuộn hình tròn ốc, khắp lá đều có lông tơ, hương thơm nồng đậm, quả đúng như lời tả. Cảm thấy thú vị, không khỏi cười lớn.

Thấy Tuần phủ đại nhân đã bắt đầu có hứng thú với trà, Tần Thiên hài lòng, mỉm cười quay về bàn. Lấy nước đã sôi, dùng nước tráng qua chung trà khiến chung trà nóng lên. Lấy trà ra, đổ vào chung trà. Đợi hơi nước hạ xuống thì lại đổ nước nóng vào sau đó gạn nước đi, đến lần thứ hai mới giữ nước lại. Hai tay cầm cẩn thận dâng cho Tống Tuần phủ.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn Tống Tuần phủ mỉm cười rồi chậm rãi đọc một bài thơ về trà ở kiếp trước rất được yêu thích.

Tống Tuần phủ chấn động, chỉ cảm thấy trong hương trà nồng đậm có mùi hương thanh thuần, phảng phất như non sông thủy tú đều hội tụ nơi đây, cả người lẫn tâm hồn đều thư sướng.

Trong lúc kinh hãi, Tống Tuần phủ đón lấy chung trà, mở nắp chung đã thấy nước trà xanh biếc, lá nơi đáy chung xanh nhạt, hương trà thuần nhiên mà không tiêu tan, lại phảng phất hương hoa quả, rất kì lạ khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Tống Tuần phủ hơi nhấp một ngụm, chỉ cảm thấy hương vị ngọt lành, thuần khiết, uống rồi dư hương không dứt, thanh nhã khó mà nói. Cảm thấy trong cuộc đời, đây là loại trà đệ nhất mà hắn từng được uống. Hắn sợ hãi mà cũng suy nghĩ, trà ngon như vậy, dâng cho Hoàng thượng một đường một nhọc nhất định có thể khiến lòng vua yêu thích.

Nghĩ tới việc có thể được Hoàng thượng khen ngợi, được bá quan ngưỡng mộ thì cảm thấy rất kích động. Hắn buông chung trà trong tay, hắn vừa đứng lên, Trang Tín Ngạn cũng vội vàng đứng lên, cung kính đến bên Tần Thiên khom người.

Tống Tuần phủ quay đầu lại nhìn hai người, đúng là địa linh nhân kiệt, khí chất bức nhân, ai cũng có phong thái riêng, không hề lẫn át được đối phương. Trong lòng không khỏi tán thưởng: đúng là một cặp trời sinh.

Sắc mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Đầu tiên, hắn nhìn Trang Tín Ngạn rồi lại nói với Tần Thiên:

- Trang Tần thị, hôm nay các người cầu kiến bản quan hẳn không đơn giản chỉ là mời bản quan uống trà chứ?
- Đại nhân minh giám! Lần này đến cầu kiến đại nhân là muốn xin đại nhân dâng trà ngon này cho Hoàng thượng.

Nàng nhìn Tống Tuần phủ chậm rãi nói:

- Đợi đến khi trà này danh chấn thiên hạ, lưu truyền qua các thế hệ, người đời chắc chắn sẽ nhớ công tiến của của đại nhân.

Thấy đối phương thẳng thắn, Tần Thiên cũng chẳng vòng vo.

Tống Tuần phủ vuốt râu hồi lâu rồi trầm giọng nói:

- Bản quan có thể tiến cử nhưng bản quan có một điều kiện.

Thấy chuyện có hi vọng, Tần Thiên vui mừng vội hỏi:

- Điều kiện gì?

Tống Tuần phủ chỉ Tần Thiên, nghiêm túc:

- Bản quan sẽ đề cử người ngâm trà cho Hoàng thượng như khi nãy vậy. Trang Tần thị, người có dám làm không?

Trà này dù ngon nhưng trà ngon trong thiên hạ không thiếu, nếu muốn để Hoàng thượng có ấn tượng sâu đậm, long tâm hoan hỉ thì phải dùng cách khác lạ mới được. Cách Tần Thiên ngâm trà khi nãy vừa lịch sự, tao nhã lại rất đặc biệt, nhất định có thể làm cho Hoàng Thượng vui vẻ!

Tần Thiên nghe vậy mà ngẩn ngơ.

Biểu diễn trước mặt hoàng thượng? Đó là thiên hạ chí tôn, vạn nhất có gì sai lầm, làm không tốt thì sẽ mất mạng nhỏ...

Lưng Tần Thiên toát mồ hôi lạnh.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn thấy rõ lời Tống Tuần phủ nói, lập tức định phản đối. Chuyện Trà Hành tuy quan trọng nhưng so với sự an toàn của Tần Thiên thì nào có đáng gì. Trang Tín Ngạn kéo tay Tần Thiên, Tần Thiên quay đầu nhìn lại, thấy hần kiên định lắc đầu, trong mắt lo lắng hiện rõ, rõ đến độ khiến nàng có chút cảm động.

Tống Tuần phủ nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu không có gan đó thì thôi đi, việc này cũng hủy. Các người về đi.

Trở về? Việc chẳng phải sôi hồng bỏng không? Tần Thiên mím môi, ánh mắt lóe sáng. Tống Tuần phủ đã là người tốt nhất bọn họ có thể nhờ vả. Các quan viên khác đều bị Hồ tri phủ và Lâm tổng đốc đe dọa, chỉ riêng Tống Tuần phủ và Tống đốc đại nhân so ra là không quá thấp kém. Tống đại nhân không thể nào chỉ vì chút việc nhỏ mà cũng để hần sai bảo. Nếu Tống đại nhân không giúp thì bọn họ chỉ có đường thua. Thua mất vị trí đương gia, thua mất Trà Hành, thua mất hi vọng của Đại phu nhân, cũng thua mất dũng khí của nàng.

Tần Thiên nhanh chóng phân tích, hoàng đế có vẻ là hoàng đế tốt, hần không phải là người thô bạo. Mình chỉ cần luyện tập cẩn thận, trà thì đã là cực phẩm...

Nghĩ thế nào cũng thấy khả năng thắng rất cao, thành công cần mạo hiểm, chẳng lẽ vì không dám phiêu lưu mà bỏ qua cơ hội tốt sao? Thế thì cả đời cũng chẳng thể thành công.

Nghĩ vậy, Tần Thiên bỗng nhiên nắm hai tay, ngẩng đầu nhìn Tống Tuần phủ, nói như chém đinh chặt sắt:

- Đại nhân, dân phụ nguyện ý nghe lời đại nhân sai bảo.

68. , Chương 131-132

Chương 131: Đục nước béo cò

Xe ngựa chậm rãi quay về.

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn ở bên một cái. Từ sau khi ra khỏi nha môn Tuần phủ, vẻ mặt hần vẫn luôn nặng nề, cũng không vì được Tống Tuần phủ nhận lời giúp đỡ mà có chút vui mừng.

Sao lại dăm chiêu như vậy, chẳng lẽ trách nàng tự tiện làm chủ? Tần Thiên đảo mắt nghĩ nhưng nàng là vì Trà Hành còn gì? Chẳng lẽ trách nàng quá mạo hiểm?

Tần Thiên bĩu môi, tuy rằng trong lòng có chút không vui nhưng nghĩ hai người cùng hội cùng thuyền, căn cứ nguyên tắc ban đầu định ra là phải thấu hiểu nhau mà khẽ kéo tay áo Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn quay đầu, khẽ cau mày.

Tần Thiên nhìn hần cười nói:

- Không cần lo lắng, ta sau khi trở về sẽ luyện tập thêm, nhất định sẽ không xảy ra sai sót, chỉ cần chúng ta chắc chắn thì nhất định có thể khiến Hách sát nhân hương trở thành trà tiến cống.

Trang Tín Ngạn tức giận nhìn nàng một cái, chẳng lẽ hần không biết đây là một cơ hội tốt? Nhưng so với cơ hội này, hần còn để ý đến an nguy của nàng hơn. Nếu để cho nàng mạo hiểm như thế mới có được cơ hội này thì hần chẳng thà không cần. Nhưng nàng lại chẳng nghe lời hần, chưa gì đã đồng ý.

Hần vốn không biết cách biểu đạt, huống chi lại biết rõ đối phương không thích mình. Hần rất muốn nói những lời này nhưng nào có mặt mũi mà nói.

Cuối cùng, lời viết trên sổ biến thành: “Chỉ sợ nàng sẽ gây họa cho Thịnh Thế, để tránh chuyện này xảy ra, ngày đó ta sẽ đi cùng nàng”. Có hậu quả gì, hấn sẽ cùng nàng gánh vác.

Tần Thiên nhìn thoáng qua, chu miệng.

Thì ra là sợ ta làm liên lụy Thịnh Thế...

Nhưng cũng đúng, nàng vốn là vì Thịnh Thế mới có thể thành Đại thiếu phu nhân, trong cảm nhận của bọn họ, Thịnh Thế đương nhiên là quan trọng nhất.

Tần Thiên vốn là không có kỳ vọng gì với Trang Tín Ngạn, đương nhiên cũng chẳng đặt nặng chuyện này trong lòng.

Nàng nhìn Trang Tín Ngạn cười hì hì nói:

- Người yên tâm, ta không phải loại người không biết nặng nhẹ.

Nhìn nàng cười vô tâm như vậy, Trang Tín Ngạn cảm thấy thật tức giận nhưng cũng chẳng có cách nào. Bị đè nén. đành phải quay đầu nhìn ra ngoài như đang ngắm cảnh.

Tần Thiên cũng không để ý đến hấn, chuyên tâm nghĩ chuyện của mình.

Kiếp trước, nàng vì xã giao mà thường xuyên cùng khách hàng đến quán uống trà, thưởng thức nghệ nhân biểu diễn. Hôm nay nàng ngâm trà cho Tống Tuần phủ cũng là dựa theo cách biểu diễn của nghệ nhân mà ra. Chỉ là mình không được huấn luyện chuyên nghiệp, không thể bằng các nghệ nhân được.

Nhưng biểu diễn trước mặt hoàng thượng đương nhiên là càng cẩn thận càng tốt, Tần Thiên suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nàng cần học thêm những gì?

Ngay khi xe ngựa sắp tới Trang phủ, Tần Thiên nhìn qua cửa xe, thấy bên ngoài có một nam nhân mặc trường bào, lưng dắt ống sáo thì mắt sáng bừng, rốt cuộc nghĩ ra cần bổ sung điều gì.

Ngoài cửa Lưu gia.

Đám người Trương Toàn giữ ở ngoài Lưu gia gần một ngày một đêm, bởi vì không dám nghỉ ngơi, chú ý cao độ mà sớm một đêm vầng đầu hoa mắt, tinh thần uể oải.

- Trương gia, chẳng lẽ Đại thiếu phu nhân và Đại thiếu gia không về, chúng ta cứ phải canh ở đây sao? Một kẻ mặt dài thườn thượt.

Trương Toàn lau mồ hôi, lại nhìn màn đêm mà hỏi:

- Giờ nào rồi?

- Giờ là giờ Tuất!

Trương Toàn nhìn về phía công lớn Lưu gia, cau mày lầm bầm:

- Sao lâu vậy rồi còn chưa ra...

Sau đó lại lạnh lùng nhìn đám thủ hạ:

- Lấy lại tinh thần cho ta, chủ nhân đã dặn, nếu có chút sai lầm nào thì chẳng ai tránh được đòn dũa.

Đám người khúm núm, không dám nói thêm gì.

Đang lúc mấy người hoa mắt bỗng nhiên có người chạy đến, nhìn Trương Toàn thở hổn hển nói:

- Trương gia, Đại thiếu gia đã về.

- Cái gì?

Trương Toàn kinh hãi, hấn nhìn cánh cổng lớn Lưu gia, gõ đầu, lòng đầy nghi hoặc:

- Chẳng lẽ bọn họ bay ra ngoài?

Cùng lúc đó, tại Vọng Giang lâu.

Tạ Đình Quân và Trang Tín Xuyên ngồi bên bàn gần cửa sổ.

Trên bàn đầy đồ ăn tinh xảo, bình rượu bằng đá trắng tản ra hơi rượu mát lạnh, cũng chính là rượu hổ phách nức tiếng Dương thành.

Hai người ngồi đối diện nhau, Trang Tín Xuyên nhìn Tạ Đình Quân đang ngắm cảnh bên ngoài mà lòng bất an.

Tạ Đình Quân từ sau khi vào vẫn không nói chuyện, vẻ mặt thản nhiên. Trang Tín Xuyên biết là hắn để tâm chuyện Tần Thiên thành thân. Tuy rằng Tần Thiên đã thành thân nhưng việc hôn sự này không thể gạt bỏ.

Trang Tín Xuyên đứng lên, vẻ mặt tươi cười, cầm bầu rượu châm tửu cho Tạ Đình Quân. Hơi rượu nồng đậm tản ra.

Như là bị hương rượu dẫn dụ, Tạ Đình Quân quay đầu nhìn Trang Tín Xuyên, cười cười:

- Tạ mỗ đi xa một chuyến, vốn nghĩ khi về sẽ nhận được tin tốt của Tín Xuyên, không ngờ... Hắn cười nhạt hai tiếng.

Chuyện vốn chắc chắn bỗng nhiên thành như vậy. Khi hắn trở về, biết được Tần Thiên đã gả cho Trang Tín Ngạn thì vô cùng kinh ngạc.

Dù Trang Tín Ngạn cảm điếc cũng không cần thiết phải lấy một nha hoàn chứ. Nha hoàn chẳng qua chỉ là nô tài, chơi đùa là được, làm chính thất của mình, ghi tên vào gia phả lưu truyền nhiều đời thì chẳng phải quá nhục nhã.

Tạ Đình Quân không thể hiểu nổi.

Tay Trang Tín Xuyên khẽ run, rượu bắn ra ngoài. Tạ Đình Quân nhíu mày, đón lấy bầu rượu trong tay hắn, rót đầy chén cho Trang Tín Xuyên. Sau đó hắn buông bầu rượu, cầm chén của mình lên:

- Cạn ly!

Nói xong ngửa đầu uống, chén rượu không còn một giọt rồi chăm chú nhìn Trang Tín Xuyên. Phải biết rằng, Hổ phách này là rượu mạnh có tiếng, uống như vậy, nếu là người thường thì sớm sẽ say túy lúy không nhận ra mẹ đẻ.

Nhưng giờ cũng chỉ đành cố uống một hơi cạn sạch.

Uống xong một ly, đầu óc choáng váng suýt ngất.

- Đình Quân, chuyện này đúng là không thể trách ta, ai biết đại nương ta nổi điên mà lại bắt đại ca ta lấy Tần Thiên làm chính thất, còn định truyền vị trí đương gia cho nàng. Cứ như thế, ta căn bản không thể mở miệng.

Trang Tín Xuyên cười lấy lòng:

- Nhưng người yên tâm, Tần Thiên tuy rằng không thể thành nha hoàn hồi môn nhưng ta sẽ chọn mấy nha hoàn xinh đẹp, ngoan ngoãn, cam đoan còn hơn Tần Thiên nhiều.

Tạ Đình Quân đang rót rượu tỏ vẻ cả kinh dừng lại:

- Để một nha hoàn thành đương gia?

Thành chính thất đã không thể tưởng tượng, còn làm đương gia Thịnh Thế Trà Hương. Đó là Trà Hành lừng lẫy phương nam đó.

- Cũng không hẳn thế, một nha hoàn lừa đảo biết cái gì? Để nàng ta làm đương gia, đại nương ta quá hồ đồ.

Trang Tín Xuyên cũng kích động, vỗ bàn, tức phun mật vàng. Tạ Đình Quân rót đầy chén cho Trang Tín Xuyên, lại cùng hắn uống hai chén rồi mới nói:

- Như vậy... Tín Xuyên chẳng phải vô duyên với vị trí đương gia?

Tuy rằng uống đến choáng váng nhưng Trang Tín Xuyên vẫn còn chút tỉnh táo, sợ hấn chê ghét mà chuyện hôn sự không thành, vội xua tay nói:

- Ta sao có thể bại dưới tay một nha hoàn?

Nói xong dựa sát vào Tạ Đình Quân, thấp giọng nói:

- Ta có dưỡng là Tri phủ đại nhân giúp đỡ, Tri phủ đại nhân lại có Tổng đốc đại nhân là chỗ dựa, vị trí đương gia sớm muộn gì cũng là của ta.

Nói xong kể qua chuyện tỷ thí với Tần Thiên.

Tạ Đình Quân lẳng lặng không nói nhưng ánh mắt lóe sáng, cười nói:

- Thì ra Tín Xuyên có chỗ dựa vững vàng.

Nói xong lại kích hấn uống mấy chén.

Thêm vài chén, mặt Trang Tín Xuyên đỏ như Quan Công, ánh mắt cũng lơ đãng, hấn rung đùi đắc ý rất đắc ý:

- Tạ huynh, ta nói cho người, dưỡng ta là người rất có tiền đồ đó. Dưỡng ta luôn rất chăm sóc chúng ta, ta tuy không phải đích tôn của Trang thị nhưng còn khá hơn hấn... sau này...

Trang Tín Xuyên cao giọng:

- Sau này người kết duyên Tần Tấn với muội muội ta, chúng ta thành người một nhà, dưỡng của ta đương nhiên cũng là dưỡng của người.

Tạ Đình Quân cũng tỏ vẻ say rượu, chỉ vào Trang Tín Xuyên cười:

- Vậy đến lúc đó xin đại cữu gia chỉ bảo thêm.

Trang Tín Xuyên nghe được lời này, một lòng chắc chắn, cười lớn vỗ vai Tạ Đình Quân:

- Đâu có, đâu có!

Bỗng nhiên nhớ tới lời dưỡng từng dặn, thấy đối phương có hơi say thì hỏi dò:

- Tạ huynh có thể tham gia việc buôn muối ở Dương thành, hấn cũng có chỗ dựa...
- Đó là...

Tạ Đình Quân cười như say:

- Chúng ta là người một nhà, ta cũng không gạt người, Tạ gia ta có quan hệ thân thích với Diêm vận sử đại nhân (Quan lo việc chuyển muối), nhiều năm qua nếu không phải chúng ta cố gắng làm ăn thì sao được như bây giờ.

Trang Tín Xuyên nghe được, hai mắt sáng lên, hưng phấn mà không ngừng mời rượu.

Rượu xong, Trang Tín Xuyên say bất tỉnh, được người đưa về. Mắt thấy xe ngựa của Trang Tín Xuyên đi xa, Tạ Đình Quân đột nhiên không còn vẻ gì là say, thần chí tỉnh táo, ánh mắt sắc bén.

Tùy tùng Lâm Vĩnh đi vào.

- Công tử người uống nhiều như vậy, không sao chứ?

Tạ Đình Quân cầm bình rượu vung vẩy, cười nói:

- Chút rượu này có là gì, trước chúng ta ở Mạc Bắc uống rượu cùng người, toàn uống rượu bằng bát mà có bao giờ thua.

Nói xong, ngẩng đầu lên, cầm bầu rượu tu, đầy vẻ cuồng ngạo.

Hấn uống mấy ngụm rồi đưa cho Lâm Vĩnh, Lâm Vĩnh cũng uống mấy ngụm rồi lấy tay áo lau miệng, khen:

- Rượu ngon!

Tạ Đình Quân cười to vài tiếng, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, hai mắt sáng bừng:

- Lâm Vĩnh, người điều tra cho ta, thời gian này Tần Thiên và đại công tử Trang phủ có động tĩnh gì. Thịnh Thế Trà Hành phải rơi vào tay Trang Tín Xuyên.
- Vì sao? Lâm Vĩnh khó hiểu.

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng.

- Trang Tín Xuyên ngu xuẩn này cũng không nghĩ lại xem vì sao Hồ tri phủ tận tâm giúp mình như vậy. Chẳng lẽ thực sự coi trọng muội tử này sao? Còn chẳng phải vì có ý đồ với Trà Hành. Nhưng chỉ có Trà Hành rơi vào tay Trang Tín Xuyên thì quan hệ của bọn họ với Hồ tri phủ càng thêm chặt chẽ, lúc đó chúng ta mới có cơ hội đục nước béo cò.
- Vâng.

Tạ Đình Quân nghĩ rồi lại sai bảo:

- Bọn họ muốn gặp hoàng thượng thì phải nghĩ cách. Tri phủ khẳng định không được, Tổng đốc cũng không... đến chỗ Tuần phủ, Chánh sứ, Án sát xem bọn họ có đến đó không.
- Vâng.

Chương 132: Giúp đỡ

Lục Vu viện.

- Người nói muốn ta đánh đàn trước mặt hoàng thượng?

Phương Kiến Thụ kinh ngạc nhìn Tần Thiên trước mặt:

- Không được đâu, ta chút tài hèn sao dám để lộ trước mặt hoàng thượng. Không được, không được.

Hai tay xua loạn.

- Ta đã nghe người đánh đàn vài lần rồi, rất hay. Ta ngâm trà cần có âm nhạc phối hợp, vốn không phải là chuyện lớn gì cả. Hơn nữa, ngoài người chúng ta cũng không tin tưởng được ai. Người cũng biết chuyện lần này với Trà Hành, với Đại phu nhân mà nói quan trọng cỡ nào. Không biết Phương công tử có thể giúp đỡ chúng ta...

Tần Thiên khẩn thiết nhìn Phương Kiến Thụ nói:

- Nhưng cũng phải nói, chuyện lần này nhất định có nguy hiểm, trước mặt thiên tử, chỉ thoáng sơ suất sẽ liên lụy tính mạng người thân.

Tần Thiên cũng không muốn gây chú ý trước mặt hoàng thượng nhưng nếu đây là điều kiện Tổng Tuần phủ muốn thì chỉ có nghĩ mọi cách mà làm cho tốt. So với lo lắng hoảng sợ thì đây mới là cách giải quyết vấn đề.

Phương Nghiên Hạnh cùng đi theo Tần Thiên nghe vậy thì cười nói với đệ đệ:

- Kiến Thụ, chuyện khác ta không nói nhưng chuyện của phu nhân thì dù thế nào người cũng không nên từ chối. Có thể làm chúng ta sẽ không từ nan, không thể làm cũng nghĩ mọi cách mà làm. Giờ nếu Tần Thiên muốn người đi, người cứ tự tin mà đi, đừng từ chối.

Tuy rằng Tần Thiên thành Đại thiếu phu nhân nhưng vì giao tình thâm hậu với Phương Nghiên Hạnh mà giữa hai người không có nghi thức xã giao gì, đều gọi thẳng tên.

Nghe tỷ tỷ nói như vậy, lại nghĩ tới ân đức mấy năm qua của Đại phu nhân, Phương Kiến Thụ chẳng do dự mà đồng ý.

Tần Thiên nhìn hần cười nói:

- Ta cũng biết Phương công tử vừa thi viện xong, đang chuẩn bị thi hương nhưng công tử yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm mất nhiều thời gian của công tử. Chỉ cần luyện tập vài lần, hợp tác ăn ý là được.

- Người cần gì nói khách khí như vậy.

Phương Nghiên Hạnh cầm tay Tần Thiên nói:

- Kiến Thụ có thể thi qua kì thi viện chẳng phải là nhờ phu nhân lo lắng? Trong lòng chúng ta, Trang phủ chính là nhà chúng ta, chuyện của Trang phủ cũng là chuyện của chúng ta.

Sau đó lại nhìn Phương Kiến Thụ cười nói:

- Hơn nữa việc này với Kiến Thụ mà nói cũng là một cơ hội, có thể bộc lộ chút tài năng trước mặt hoàng thượng, chỉ cần không sai sót thì sẽ có chỗ tốt.

Tần Thiên cho rằng Phương Nghiên Hạnh nghĩ rất thấu đáo.

Mọi chuyện cứ vậy mà làm.

Buổi tối, Tần Thiên đem chuyện này nói cho Trang Tín Ngạn.

- Nam nữ thụ thụ bất thân, không khiến người nói xàm, ta hi vọng mỗi lần ta đi, người có thể đi cùng. Trang Tín Ngạn nhớ tới khuôn mặt thư sinh của Phương Kiến Thụ thì nhanh chóng đồng ý.

“Ngày nào cũng đi?”

- Đã định là mỗi sáng mất 1 canh giờ. Bởi vì hần còn chuẩn bị thi Hương nên không thể làm lỡ thời gian của hần được.

Trang Tín Ngạn gật gù đầu, nằm xuống chần nệm đã trải. Tần Thiên cũng lên giường, cài màn cẩn thận, giờ đã sang tháng năm, muỗi bắt đầu xuất hiện nhiều.

Nàng nằm xuống nhìn đỉnh màn, nghĩ đến chuyện biểu diễn trước mặt hoàng thượng mà vừa lo lắng, vừa hưng phấn.

Không thể nhìn được, lại vén một góc màn, vươn đầu, vừa vặn nhìn thấy đôi mắt đẹp của Trang Tín Ngạn, ánh mắt hần chuyên chú khiến Tần Thiên như có ảo giác, dường như hần luôn nhìn mình.

Nhưng sao thế được? Chắc là trùng hợp thôi.

Hần có vẻ không ngờ nàng bỗng nhiên vươn đầu ra, hơi sững sốt rồi vội quay đầu đi.

- Ấy dà, đừng quay đi, ta đang muốn nói chuyện với người mà.

Tần Thiên vươn tay kéo quần áo hần.

Trang Tín Ngạn lại xoay người lại, ánh mắt dừng ở cổ tay trắng như tuyết của nàng, mặt hơi nóng lên, nhớ lại giờ ánh sáng ấm áp, đôi phương chắc chắn không nhìn rõ sắc mặt mình thì mới yên lòng.

- Người nói, nếu hoàng thượng vui vẻ thì có ban thưởng không?

Tần Thiên nhìn hần cười khanh khách hỏi, má lúm đồng tiền lại hiện ra.

Trang Tín Ngạn cười, hần dùng một tay chống đầu, tóc dài đen như mực xõa trên áo trắng như tuyết, màu sắc đối lập, dưới ánh đèn mờ mà trở nên mông lung, yêu dị.

Với cảnh tuyệt sắc này, tim Tần Thiên đập nhanh, cũng đã quen. Nàng cười cười, sóng mắt lưu chuyển, lại lạc quan ảo tưởng:

- Hoàng thượng ban thưởng chắc chắn không bình thường, không biết hần ban cho ta trang sức châu báu, ngọc ngà gì? Hay là đưa bạc?

Thấy nàng đến lúc này còn có tâm tình nghĩ chuyện này, Trang Tín Ngạn không thể không viết chữ “Phục” dành riêng cho nàng. Nhưng so với việc thấy nàng hoảng loạn, hần càng thích tính cách lạc quan này của nàng hơn.

Hưng phấn, Trang Tín Ngạn cũng muốn nói đôi câu với Tần Thiên, lúc tìm sổ con mới nhớ lại quên không mang theo, vội đứng dậy tìm kiếm.

Tần Thiên đang nói đến cao trào, thấy Trang Tín Ngạn như vậy đương nhiên là hiểu ý. Trong lòng dâng lên cảm giác áy náy. Nàng chỉ nghĩ cảm xúc của mình mà quên đối phương bất tiện, đó, gây phiền phức cho người ta rồi...

Khi Trang Tín Ngạn tìm được sổ, cười quay lại thì đã thấy vẻ mặt Tần Thiên hối lỗi nói:

- Xin lỗi, ta chỉ lo nói suy nghĩ của mình mà quên mất giờ đã khuya, quấy rầy người rồi. Ngủ đi, ta cũng ngủ thôi.

Nói xong, lại chui vào màn, không lâu sau đã ngủ.

Trang Tín Ngạn định nói cái gì cũng đã không kịp. Hắn nắm chặt sổ trong tay, chưa bao giờ như lúc này, hắn ý thức mình là người không hoàn thiện.

Hắn chán nản buông sổ, thổi tắt nến, chậm rãi nằm xuống.

Sáng hôm sau, lúc Trang Tín Ngạn từ phòng luyện công về, Tần Thiên phát hiện mặt hắn có mấy vết hồng. Bởi vì da hắn trắng nên những nốt nhỏ như đầu hạt gạo đỏ trông rất rõ.

- Bị muỗi cắn sao?

Tần Thiên bước qua dò xét. Nhưng bởi vì chỉ cao đến vai đối phương nên không thể không kiêng chân.

Nhìn thấy nàng bỗng nhiên tiến đến trước mặt mình, mở to mắt quan tâm, sự mất mát trong lòng Trang Tín Ngạn vì chuyện đêm qua biến mất. Hắn hơi cúi đầu cho nàng nhìn rõ. Cảm nhận đầu ngón tay ấm áp của nàng lướt qua da mình, trong lòng thoải mái.

Hắn quay đầu, vừa khéo nhìn thấy bóng bọn họ trong gương, bóng người bên nhau trông thật thân mật, đáy lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

- Không phải đã đốt nhang đuổi muỗi sao?

Tần Thiên vừa nói vừa nhìn về phía hắn lại phát hiện lúc này hai người dựa vào nhau thật gần, mà mặt hắn cơ hồ ngay trước mắt.

Người ta vẫn nói, mỹ nhân không thể tới gần, không thể nhìn kỹ. Nhưng câu này hoàn toàn không hợp với Trang Tín Ngạn. Cho dù là gần như vậy thì ngũ quan hắn vẫn rất hoàn mỹ. Nhất là đôi mắt hắn, cảm giác hơi lạnh lùng như phủ lớp băng mỏng, dưới ánh mặt trời lại thoáng chút sáng rõ, như cảnh tượng thần bí, u tĩnh khiến ta trầm mê.

Nhìn bóng mình trong mắt hắn mà Tần Thiên như quên mất thực tại.

Hai người nhìn sâu vào mắt nhau, thời gian như ngừng trôi...

Mãi đến khi Bích Liên ở ngoài gọi:

- Đại thiếu phu nhân, chúng ta có thể vào không?

Tần Thiên lúc này như bừng tỉnh, vội lùi mấy bước. Nàng nhìn Trang Tín Ngạn trước mắt, bỗng có cảm giác bối rối khó nói. Nàng day thái dương, lại vuốt tóc, nàng cũng biết tóc mình rất gọn nhưng muốn tìm chuyện mà làm để mau chóng ổn định cảm xúc bản thân.

- Chờ một chút.

Tần Thiên trả lời, sau đó lại nhẹ giọng nói với Trang Tín Ngạn:

- Về sau người lên giường ngủ đi, trên giường có màn, người sẽ không bị muỗi cắn, ta ngủ bên ngoài không sao, chỉ cần đốt nhang là được.

Nói xong cười khẽ.

Có nhang trừ muỗi còn bị muỗi coi khinh thành thế này, Tần Thiên cảm thấy nhất định là máu của hắn rất hút muỗi nên cũng không thể để hắn làm thức ăn uổng được.

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn lại quả quyết lắc đầu, tiếp theo biểu hiện sự cương quyết. Lúc hắn quyết tâm, ai cũng không thể thay đổi.

Tần Thiên thở dài, nghĩ rằng, chỉ có thể nghĩ cách khác.

Nàng gọi đám Bích Liên vào hầu hạ, mà Trang Tín Ngạn được Hải Phú đỡ đi tắm.

Ấn sáng xong, hai người đến Lục Vu viện của Phương Kiến Thụ. Lúc đi qua hoa viên thì vừa vặn thấy Trang Minh Hỉ dẫn nha hoàn đi dạo.

Nhìn thấy Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên, Trang Minh Hỉ như đã quên chuyện không vui lúc trước, cười đi tới, thì lễ với hai người, ngọt ngào gọi:

- Đại ca, đại tẩu.

Nếu để người ngoài nhìn thấy còn tưởng quan hệ của bọn họ tốt lắm. Tần Thiên cũng không ngại thẹn như vậy. Về mặt khi Trang Minh Hỉ tát nàng nàng còn nhớ rõ. Về mặt đó khiến nàng nhớ tới Linh Nhi, đầy oán hận, ngoan độc.

Trang Tín Ngạn thản nhiên không tỏ vẻ gì. Tần Thiên khẽ cười coi như chào hỏi. Hai người đang chuẩn bị rời đi, Trang Minh Hỉ bỗng chỉ vào mặt Trang Tín Ngạn, cả kinh nói:

- Ối chao, mặt ca ca sao vậy? Bị muỗi đốt sao?

Tần Thiên hơi hơi gật đầu một cái. Trang Tín Ngạn tuy đã bôi thuốc nhưng nốt hồng vẫn còn.

Trang Minh Hỉ lại nhìn nàng một cái rồi lại nhìn qua Trang Tín Ngạn, bỗng nhiên vỗ tay cười:

- Cùng chung giường, sao muỗi chỉ cắn ca ca ta?

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều rùng mình nhưng không tỏ vẻ gì. Tần Thiên cười nói:

- Đúng vậy, muỗi nhất bên trọng, nhất bên khinh thật khiến ta đau lòng.

- Đại tẩu nói chuyện thật thú vị.

Trang Minh Hỉ bưng miệng cười, ánh mắt lại đảo qua hai người.

Tần Thiên thấy vậy, xoay người nhìn Trang Tín Ngạn dịu dàng cười nói:

- Tín Ngạn, tối nay ngươi phải để ý màn nhé, nếu không mọi người lại tưởng ta sơ sẩy.

Trang Tín Ngạn quay đầu khẽ nhéo mũi nàng rồi mỉm cười, vẻ mặt yêu chiều vô cùng. Tần Thiên thấy mà lòng tơ dưng đứng, thầm bội phục khả năng diễn xuất của hắn.

Trang Minh Hỉ dần ngưng cười.

Hai người không để ý tới nàng, đi về phía Lục Vu viện, Trang Minh Hỉ đứng đó nhìn theo.

Nàng quay đầu hỏi Hỉ Thước bên cạnh:

- Ngươi thấy quan hệ giữa Đại thiếu gia và Đại thiếu phu nhân thế nào?

- Trông bọn họ thật ân ái. Hỉ Thước đáp.

- Ân ái sao?

Trang Minh Hỉ nhú mày, sự nghi hoặc trong lòng đập dềnh như sóng, nhưng lại nhớ tới trước kia Trang Tín Ngạn từng vì Tần Thiên mà tát mình thì cũng không dám chắc.

Nàng lắc đầu, mang theo nha hoàn xoay người rời đi.

69. , Chương 133-134

Chương 133: Học nói

Lục Vu viện.

Sau khi đến Lục Vu viện, nha hoàn trong viện dẫn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn tới thư phòng Phương Kiến Thụ. Phương Kiến Thụ đã chuẩn bị đàn, lại đặt bàn lớn, chỉ chờ bọn họ đến.

Bởi vì Trang Tín Ngạn bình thường không thích kết giao mà Phương Kiến Thụ cũng thường chỉ ở trong phòng lo học bài nên Phương Kiến Thụ ở Trang phủ lâu như vậy cũng không có giao tiếp gì với Trang Tín Ngạn. Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên hai người gặp mặt như vậy.

Trang Tín Ngạn vẻ mặt không quá thân thiện, Phương Kiến Thụ cũng không phải người giỏi xã giao, hai người hành lễ rồi không biết nên làm sao, không khí có chút xấu hổ. Có lẽ là Phương Kiến Thụ cảm thấy mình là chủ nhân nơi đây thì nên hàn huyên đôi câu với Trang Tín Ngạn. Hắn lập tức xoay người đi đến bên bàn học gần cửa sổ, trên bàn đã sớm chuẩn bị giấy mực, hắn cầm chiếc bút lông sói, viết lên giấy Tuyên Thành.

Tần Thiên ở bên nhìn, cảm thấy giao tiếp như vậy rất tốn thời gian, lại thấy tỷ muội Phương thị là người đáng tin cậy, thấy một số việc nói với bọn họ cũng không ngại. Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trưng cầu ý kiến của hắn:

- Tín Ngạn, chuyện người biết đọc khẩu ngữ có thể nói cho Phương công tử không? Tỷ đệ bọn họ tốt lắm, không được người đồng ý sẽ không nói lung tung.

Tần Thiên không hiểu vì sao Trang Tín Ngạn lại muốn giữ bí mật này như vậy, là vì như thế thì có thể bảo vệ mình? Có thể lặng lẽ quan sát người khác, nhân lúc người đó không phòng bị mà biết được ý nghĩ thực sự của họ? Tuy rằng có thể tự bảo vệ mình nhưng cũng là từ chối cơ hội giao tiếp với người khác. Trước không sao, có Đại phu nhân che chở cho hắn thì hắn mới có thể nhốt mình trong vỏ ốc của hắn. Vậy còn sau này? Ai có thể che chở cho hắn cả đời?

Nghĩ vậy, Tần Thiên lại buông thêm một câu:

- Sau này người phải quản lý việc trong Trà Hành, phải giao tiếp với nhiều người, dù sao cũng nên cho người khác biết.

Nếu không, người bình thường ai muốn lúc nào cũng kè kè giấy bút mà giao tiếp với hắn.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, lại nhìn Phương Kiến Thụ còn đang viết chữ ở đằng kia mà gật gật đầu.

Tần Thiên thấy hắn đồng ý thì rất vui mừng, cho rằng đây là khởi đầu tốt. Nàng đi đến bên bàn học, nói với Phương Kiến Thụ:

- Phương công tử, không cần viết, người có cái gì thì cứ nói thẳng với Tín Ngạn là được rồi, hắn có thể đọc khẩu hình của người.
- Đại thiếu gia có bản lĩnh này sao?

Phương Kiến Thụ ngẩng đầu vừa mừng vừa sợ:

- Ai cũng nói Đại thiếu gia thông minh phi phàm, quả đúng là như thế.

Phương Kiến Thụ đi đến bên Trang Tín Ngạn, cùng hắn hàn huyên đôi câu. Trang Tín Ngạn theo ý của hắn mà hoặc gật đầu, hoặc lắc đầu, không thể dùng động tác mà biểu đạt thì dùng vở viết câu trả lời đơn giản. Một hồi trò chuyện, không khí giữa đôi bên không còn ngượng ngập nữa.

Trò chuyện xong, nhanh chóng đi vào chính sự. Tần Thiên vì muốn hiểu rõ khúc đàn của hắn mà mời hắn đàn trước một lần.

Thất huyền cầm đặt trên bàn, Phương Kiến Thụ cầm móng gảy đàn, nhìn hai người ngồi đối diện cười nói:

- Theo yêu cầu của Đại thiếu phu nhân, ta chọn khúc “Tri âm tri kỷ”, khúc nhạc này nhẹ nhàng, vui vẻ, khiến tâm tình người ta thoải mái, vui vẻ. Hơn nữa cũng hợp để Đại thiếu phu nhân biểu diễn ngâm trà.

Nói xong, hần cúi đầu, dần ngưng cười, sắc mặt bình tĩnh như nước, hai tay nhẹ ấn dây đàn, năm ngón tay lướt trên đàn, tiếng đàn như tiếng suối róc rách, tràn ngập khắp căn phòng.

Tần Thiên vốn không thích nhạc cổ truyền này nhưng giờ thấy tiếng đàn kia như nước suối róc rách vô cùng dễ nghe, dần dần, trong đầu nàng hiện lên một cảnh tượng.

Tiếng nước chảy tí tách rồi dần dần dâng cao, từ núi cao đổ xuống, bọt tung trắng xóa, nước chảy vui tai như tiếng ngọc chạm nhau.

Tần Thiên nghe mà cảm thấy lòng vững vui vẻ, nàng nhìn Phương Kiến Thụ, bất tri bất giác mỉm cười.

Nụ cười này Trang Tín Ngạn thấy rõ khiến cho hần không khỏi hờn ghen.

Tiếng đàn Phương Kiến Thụ đàn đương nhiên là êm tai nhưng hần chẳng nghe được gì. Hần ngẩng đầu nhìn Phương Kiến Thụ phía trước. Trí nhớ của hần với Phương Kiến Thụ là mấy năm trước, khi tỷ đệ bọn họ mới tới Trang phủ, khi đó vẻ mặt hần vẫn còn nét non nớt, mặc áo dài trắng, cúi đầu đứng sau Phương Nghiênn Hạnh nhưng đứng thẳng lưng, bộ dạng thật quật cường bất khuất. Nhưng chỉ trong chớp mắt, thiếu niên như cây non năm đó giờ đã thành cây tùng cao ngất.

Hần mi thanh mục tú, vẻ mặt có sự cố chấp và nghiêm cẩn của người đọc sách khiến dáng người hần cao như tùng, đó là vẻ đặc biệt mà không ai quên được.

Vốn dĩ tính Trang Tín Ngạn không thích quá để ý đến ai. Hôm nay sở dĩ có sự khác lạ này là vì hần phát hiện Tần Thiên và Phương Kiến Thụ rất thân quen. Tần Thiên nói Phương Kiến Thụ đáng tin cậy đương nhiên là rất hiểu biết đối phương mới dám nói như vậy. Vừa nghĩ đến đó, lòng Trang Tín Ngạn lại không thoải mái.

Nàng chỉ e là còn không hiểu mình như vậy.

Ngay tại lúc Trang Tín Ngạn đang miên man suy nghĩ, Phương Kiến Thụ đã đàn xong. Tần Thiên lập tức đứng lên, vỗ tay, luôn miệng khen:

- Phương công tử, người đàn hay lắm, trước còn cứ khiêm tốn, suýt thì bị người lừa!

Phương Kiến Thụ đứng lên, hòa hoãn nói:

- Đại thiếu phu nhân quá khen, cầm nghệ của Kiến Thụ quả thực bình thường. Năm đó sư phụ cha ta mời dạy học dạy ta học đàn chẳng qua là vì để cho ta có lòng kiên nhẫn với việc học. Mấy năm nay học hành bận rộn, đã quên rất nhiều.

- Ta nghe thấy rất hay, chỉ cần người có thể phát huy trình độ này trước mặt hoàng thượng thì nhất định sẽ được khen.

- Khen hay không không quan trọng, quan trọng là Kiến Thụ không làm gì liên lụy Đại thiếu phu nhân.

Phương Kiến Thụ cười nói:

- Không biết Đại thiếu phu nhân có ý kiến gì không, có hợp ý người chăng?

- Hay lắm! Thanh nhã mà vẫn vui vẻ, ta thấy rất hợp.

Tần Thiên vốn muốn hỏi ý kiến Trang Tín Ngạn, nhưng lại nhớ ra Trang Tín Ngạn căn bản không nghe được nên lại vội nuốt ngược lời nói.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn thấy bọn họ tán gẫu vui vẻ không khỏi nhớ tới hôm qua lúc mình và nàng nói chuyện phiếm chỉ vì không tìm thấy sổ con mà ngưng ngừng. Giờ thấy Tần Thiên thoải mái nói chuyện với Phương Kiến Thụ thì vừa hâm mộ lại vừa ghen tỵ.

Rời khỏi Lục Vu viện, Trang Tín Ngạn vẫn rầu rĩ không vui.

Ban đầu, Tần Thiên cũng không để ý vì bình thường vẻ mặt Trang Tín Ngạn cũng luôn như vậy. Nhưng bữa trưa, bữa chiều hần cũng chẳng ăn uống được nhiều thì Tần Thiên mới thấy lạ.

Buổi tối, đến khi hai người rửa mặt chải đầu xong, cho người hầu lui hết, Tần Thiên hỏi hần có phải là có tâm sự không. Ban đầu, Trang Tín Ngạn còn không chịu nói, bởi vì không biết nên nói thế nào, chẳng lẽ

nói hấn không thích nàng và Phương Kiến Thụ quá thân mật? Nhưng bọn họ rõ ràng là vì Trà Hành, hơn nữa chẳng làm gì quá đáng, cũng không hề sợ hấn. Ngay cả hấn cũng cảm thấy bức mình với sự vô lý của mình nhưng trong lòng vẫn không vui. Vừa nghĩ đến lúc hai người nói cười thì sẽ không thoải mái.

Tần Thiên thấy hấn không chịu nói thì nói:

- Không phải chúng ta đã nói là phải thẳng thắn với nhau.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, thấy nàng bĩu môi, ánh mắt chăm chú nhìn mình, vẻ mặt rất đáng yêu, lòng mềm nhũn, cảm thán viết lên giấy: “Nếu ta biết nói chuyện thì thật tốt”.

Như vậy, có thể cùng nàng nói chuyện phiếm, nàng cũng không phải là người tính trầm tĩnh, chỉ vì hấn không tiện mà khiến cho nàng khi ở bên hấn không thể không im lặng mà thôi.....

Thấy hấn bỗng nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi như vậy, Tần Thiên ngẩn người, trong lòng dâng lên sự thương hại, an ủi nói:

- Nhân vô thập toàn, tuy rằng người không nói được nhưng người biết làm nhiều chuyện mà người khác không làm được.

Nhìn vẻ thương hại trong mắt nàng, Trang Tín Ngạn lại càng khó chịu. Hấn buông bút, không muốn nói gì thêm.

Thấy hấn như thế, Tần Thiên cũng không biết nên giúp hấn thế nào. Trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ về người cầm điếu từ kiếp trước.

Rất nhiều người điếu vốn có thể nói, chỉ là vì không nghe được nên không thể học nói. Có nhiều đứa trẻ bị điếu sẽ được cha mẹ đưa đến trường học đặc biệt, dạy bọn họ nhìn khẩu hình mà phát âm.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên bỗng nhiên thật hưng phấn.

Lúc trước, thỉnh thoảng có nghe hấn nói một số âm tiết đơn giản, chứng minh dây thanh của hấn không có vấn đề. Mà hấn lại biết khẩu ngữ, như vậy hấn muốn học nói hấn phải đơn giản mới đúng.

Nếu hấn học được cách nói chuyện, lại biết nhìn khẩu hình, chỉ cần mặt đối mặt nói chuyện với người khác chẳng phải cũng như người bình thường. Phụ nhân già rồi cũng sẽ chẳng cần lo lắng tìm kiếm đương gia, Trang Tín Ngạn chính là người thích hợp nhất.

Nàng sẽ dùng 5 năm để dạy hấn nói chuyện, đồng thời cũng tự tích lũy kinh nghiệm, tiền tài ình. Đến lúc đó, nàng có thể thoải mái rời đi, có tiền, có bản lĩnh, làm gì mà chẳng được.

Tần Thiên càng nghĩ càng kích động, hận không thể lập tức dạy hấn nói chuyện. Nhưng lại nghĩ đến việc trước mắt là biểu diễn trước mặt Hoàng thượng, làm tốt chuyện đó rồi nói.

Nghĩ vậy, nàng áp chế sự hưng phấn trong lòng, cũng không vội nói với Trang Tín Ngạn.

Thấy Trang Tín Ngạn đang trải giường chuẩn bị ngủ, Tần Thiên nhớ tới một chuyện, vội đi tới đỡ hấn đứng dậy.

- Đợi chút.

Trang Tín Ngạn ngạc nhiên nhưng vẫn đứng lên theo nàng. Thấy nàng lấy ra một chiếc màn trắng. Đầu tiên nàng chuyển chân nệm đi, sau đó kéo bàn lại, bắt đầu căng màn. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, không biết nàng muốn làm gì, định gọi nàng xuống nhưng nàng lại không nhìn hấn. Hấn lay chân nàng đã thấy nàng khoát tay, ý bảo hấn đừng làm phiền.

Thấy nàng nhón gót chân, người lắc lư, Trang Tín Ngạn càng nhìn càng sợ, sợ nàng ngã. Thấy nàng vì không với tới mà lại định lấy thêm ghế chồng lên, Trang Tín Ngạn cũng không nhìn được nữa, vươn tay ôm chân nàng, không lảng nhảng bề nàng xuống.

Tần Thiên vì vậy mà hoảng sợ hết lớn, nhất thời cũng không nghĩ được nhiều, vội ôm cổ Trang Tín Ngạn.

Chương 134: Thánh giá

Lư hương trầm song long đốt nhang trừ muỗi, khói trắng lượn lờ, mùi long não tràn ngập khắp căn phòng.

Nhưng Tần Thiên chỉ nghĩ thấy hơi thở nam tính pha lẫn hương trà của Trang Tín Ngạn, hơi thở đó như vừa qua gột rửa mà thêm sự tươi mát.

Không hiểu sao, tim Tần Thiên đột nhiên đập nhanh hơn.

Cảm giác vòng ôm của hắn càng lúc càng chặt, Tần Thiên ý thức lại mà né tránh, hắn cũng không dây dưa, thả nàng xuống.

Tần Thiên cúi đầu không dám nhìn hắn. Chỉ cảm thấy trên người tựa hồ còn đọng lại nhiệt độ cơ thể hắn, nóng bỏng.

Khóe mắt đã thấy hắn trèo lên bàn, lại đón lấy chiếc màn trong tay nàng. Tần Thiên cũng bất chấp xấu hổ mà nhìn qua, lại thấy hắn đang nhìn mình, đồng thời loay hoay nhìn chiếc màn. Nàng hiểu là hắn đang hỏi nàng nên làm gì.

Tần Thiên chỉ vào thanh ngang trên nóc nhà, trên đó có một chiếc móc sắt. Tần Thiên nói:

- Treo đỉnh màn này vào móc sắt.

Trang Tín Ngạn nhìn nhìn màn, khó hiểu, hắn chưa bao giờ thấy loại màn kì quái như vậy, nhất thời không biết nàng định làm gì nhưng vẫn theo lời nàng mà làm. Hắn cao lớn, chân dài, chỉ cần vươn tay là có thể làm được.

Thấy hắn mắc màn dễ dàng như vậy, Tần Thiên không nhịn được mà cười. Nàng sao không hiểu là hắn sợ nàng bị nguy hiểm, nàng nghĩ rằng, thật ra Trang Tín Ngạn cũng không tệ...

Mắc màn xong, hắn vỗ vỗ tay, từ trên bàn nhảy xuống. Hắn nhìn màn rủ xuống mà đầy nghi vấn.

Tần Thiên cười cười, nhanh chóng kéo bàn đi, trải chăn về chỗ cũ rồi, lại vén bốn góc màn về bốn phía chắn, thành cái màn đơn giản. Hắn cố ý muốn nằm đất, máu lại hút muối thì cũng chỉ đành nghĩ ra cách này. Đây là nàng dùng chiếc màn có sẵn sửa lại mà ra, tuy rằng trông khó coi nhưng vẫn dùng được.

- Như vậy người sẽ không bị muỗi cắn nữa.

Tần Thiên bảo hắn đi vào thử xem sao. Trang Tín Ngạn nằm vào, Tần Thiên giúp hắn dém màn, qua lớp màn, Trang Tín Ngạn nhìn khuôn mặt tươi cười mờ ảo của Tần Thiên mà lòng rung động.

Buổi chiều hắn đến Trà Hành một chuyến, lúc về nghe Bích Liên nói Đại thiếu phu nhân ở trong phòng thêu thùa gì đó cả chiều, Trang Tín Ngạn nhìn đường may không mấy tinh tế trên màn, biết đây là thành quả của nàng lúc trưa nay mà ra. Khả năng thêu thùa của nàng không tốt, bình thường khâu vá đồ cho hắn đều là Bích Liên hoặc nha hoàn khác làm, nhưng hắn là nàng sợ người khác biết công dụng của màn này nên mới tự tay làm.

Mà nàng vất vả như vậy đều chỉ vì hắn.

Lúc nàng sửa sang lại màn, tay ngọc thon dài theo khe hở tiến vào, Trang Tín Ngạn xúc động, nhẹ nhàng cầm tay nàng nhưng không lâu sau lại buông ra. Tim hắn đập loạn, có hơi không dám đối mặt với phản ứng của nàng, vội xoay lưng về phía nàng.

Bên ngoài, Tần Thiên vẫn còn ngơ ngẩn, bàn tay bị hắn nắm như bị điện giật, có cảm giác tê tê, nàng phát hiện mình cũng không quá phản cảm.

Mấy ngày sau đó, Tần Thiên và Phương Kiến Thụ lại tập luyện, mỗi lần Trang Tín Ngạn đều ở bên cạnh, nhìn bọn họ phối hợp ăn ý. Mà bọn họ xưng hô cũng dần thân thiết, ban đầu từ Phương công tử, Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu gia thành Kiến Thụ, Tần Thiên, Tín Ngạn. Theo lời Tần Thiên nói, loại nghi thức xã giao đó quá khách sáo, trước mặt người lạ không sao nhưng với người quen thân cũng vậy thì quá xa lạ.

Trang Tín Ngạn thực ra lại hận không tách bọn họ cho xa. Nhưng thấy Tần Thiên hăng hái như vậy, không muốn chỉ vì chút việc nhỏ khiến nàng mất hứng. Nhưng mỗi lần Phương Kiến Thụ gọi “Tần Thiên” thì Trang Tín Ngạn lại dùng ánh mắt phi đao qua hắn. Phương Kiến Thụ không phải người ngu dốt, dần dần trước mặt Trang Tín Ngạn cũng tránh gọi tên nàng thì ánh mắt Trang Tín Ngạn mới ôn hòa lại, Phương Kiến Thụ thở phào nhẹ nhõm.

Mà bên kia, Tạ phu nhân cũng chuẩn bị đến Trang phủ cầu thân. Lý di nương tuy cai quản việc trong nhà nhưng nữ nhi kết hôn vẫn phải thông qua Đại phu nhân. Đại phu nhân tuy rằng kinh ngạc với việc Tạ gia coi trọng thứ nữ nhà mình nhưng nếu là chuyện đôi bên tình nguyện thì Đại phu nhân cũng chẳng làm khó. Nhanh chóng chọn ngày lành đầu xuân năm sau. Lý di nương cao hứng mà rêu rao việc này khắp chốn. Cũng được đám phu nhân các nhà buôn bán trong Dương Thành ngưỡng mộ một hồi.

Mà Trang Minh Hỉ thấy Tạ Đình Quân biết Tần Thiên xuất giá mà vẫn không do dự bàn chuyện hôn nhân với mình thì cũng như lấy lại sĩ diện, dần thư thái, an tâm chuẩn bị gả đi.

Đầu tháng năm, hoàng thượng đến Dương thành.

Trước khi Thánh giá đến, tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân nghe được tin Tần Thiên và Trang Tín Ngạn từng gặp Tổng Tuần phủ, tuy không biết nội dung hai bên bàn bạc nhưng có thể đoán là liên quan đến việc tỷ thí lần này. Tạ Đình Quân vội tiết lộ tin này cho Trang Tín Xuyên biết. Trang Tín Xuyên kinh hãi, vội báo cho Hồ tri phủ. Chính vì thế mà hần càng cảm thấy Tạ Đình Quân là người đáng tin cậy.

Ngày hoàng thượng giá lâm, Hoàng thượng muốn triệu kiến bách quan trong thành mấy ngày. Theo hoàng đế an bài, triệu kiến theo các cấp bậc. Đến ngày thứ tư, Tần Thiên, Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ mới được Tổng Tuần phủ an bài mà đến hành cung của Hoàng thượng ở Dương thành.

Ba người xuống xe, đi theo hộ vệ Tổng Tuần phủ mà vào hành cung.

Trong hành cung nơi nơi đều là thị vệ cầm binh khí, khô giáp dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng lạnh, càng nổi bật vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng của họ khiến người ta có cảm giác hoảng sợ.

Ba người không dám nhìn đông nhìn tây, cúi đầu đi theo hộ vệ vào trong, đến một tiểu viện ở phía tây hành cung.

Tổng Tuần phủ ở đó chờ họ, vừa thấy bọn họ vào đã nói:

- Các người chờ ở đây đã, đợi ta vào báo với Hoàng thượng thì sẽ phái người đưa các người qua, các người nghỉ tạm ở đây nhưng tuyệt đối không được ra khỏi sân. Nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta cũng không bảo vệ được các người.

Tần Thiên luôn miệng vâng dạ nhưng không biết có phải ảo giác không mà nàng luôn cảm thấy Tổng Tuần phủ dường như khách khí hơn trước rất nhiều.

Tổng Tuần phủ đi rồi, ba người ngồi ở trong phòng, Tần Thiên kiểm tra lại dụng cụ, Phương Kiến Thụ không ngừng dùng tay áo lau dãn. Trang Tín Ngạn nhắm mắt lại, nhìn như cực trấn tĩnh nhưng hai tay nắm chặt đặt trên đầu gối hần đã để lộ sự lo lắng của hần.

Trong phòng im ắng, nhưng sự lo lắng này lại khiến thần kinh mọi người vô cùng căng thẳng.

Ai có thể hoàn toàn thoải mái ở lần đầu tiên gặp Hoàng thượng? Tần Thiên có thể hiểu tâm tình của bọn họ nhưng biết là vậy nhưng cũng phải nhẫn nhịn. Quá lo lắng sẽ ảnh hưởng đến kết quả. Phải nghĩ cách trấn an mọi người.

Tần Thiên nghĩ nghĩ rồi đứng lên, nhìn hai người cười nói:

- Ta có câu đố, các người đoán nhé, hai người các người một đọc nhiều sách, một vừa đồ tú tài, chắc hần không bị câu đố của tiểu nữ làm khó.

Lời của nàng lập tức khiến hai người chú ý, thấy vẻ khiêu khích của nàng thì không khỏi hứng thú.

- Dưa hấu, dưa chuột, bí đỏ, bí đao đều có thể ăn, vậy có loại bí gì không thể ăn? Tần Thiên cười hỏi.

Hai người sững sốt, cẩn thận xem có loại bí nào không thể ăn, nghĩ mãi cũng không ra, cái gì gọi là bí không phải hoa quả cũng là đồ ăn, sao lại không ăn được. Hai người nghi hoặc nhìn Tần Thiên, Tần Thiên cực đặc ý nói:

- Là đồ gốc không thể ăn.

(Bạn Tần Thiên chơi chữ à, mấy loại dưa hấu, dưa chuột gì gì đó đều cùng họ mướp gọi chung là đông qua tử, rồi nam qua tử rồi blah blah qua tử... còn dưa gốc là tiểu qua tử)

Không ngờ đáp án là như vậy, hai người nhìn nhau lắc đầu, không biết nên khóc hay cười. Thấy bọn họ dần trấn tĩnh, Tần Thiên lại tiếp:

- Ai sinh bệnh không cần đến gặp đại phu?

Một người đáp: Người nghèo, một người đáp: là bệnh nhân chỉ mắc bệnh nhẹ.

Tần Thiên lắc đầu cười nói:

- Không đúng.

Hai người lại tiếp tục suy nghĩ nhưng những câu đố của Tần Thiên đều rất xảo quyệt, bọn họ quen với cách đố bình thường mà nhất thời không nghĩ ra được, chính vì thế mà sự chú ý dần thay đổi, dần quên đi sự sợ hãi, lo lắng, tâm tình thả lỏng. Đây chính là kết quả Tần Thiên mong muốn.

Thấy bọn họ đoán mãi không đúng, Tần Thiên cảm giác rất thỏa mãn, cười khanh khách đáp:

- Là người mù!

Nói xong vỗ tay cười rộ lên, nụ cười sáng lạn khiến hai người hoa mắt.

Đang lúc không khí trong phòng thoải mái nhất thì bỗng nhiên bên ngoài có tiếng bước chân lộn xộn, như là có nhiều người đi đến.

Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ ngừng cười, đứng về phía trước, rất tự nhiên mà bảo vệ Tần Thiên ở phía sau. Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn Phương Kiến Thụ một cái, Phương Kiến Thụ cúi đầu, vội rời khỏi Tần Thiên, đi ra cửa nhìn.

Lại nghe hộ vệ canh cửa gọi:

- Tổng đốc đại nhân!

Ba người đều cả kinh.

Ngay sau đó, Tổng đốc đại nhân một thân quan phục cùng một gã mặc như thái giám, tay cầm phát trần được một đám thị vệ vây quanh tiến vào.

Sau đó, có hai người đứng bên cửa như để ngăn có người xông vào.

Ba người đều biết quan hệ giữa Tổng đốc đại nhân và Tri phủ đại nhân thấy vậy đều biết không ổn.

Tổng đốc đại nhân đầu tiên là lạnh lùng nhìn ba người một cái, sau đó dùng vẻ mặt bình thản nói với thái giám bên cạnh:

- Lưu công công, đây là Trà thượng Tổng Tuần phủ mang đến, tuy là ý tốt nhưng bản quan thấy, nếu là đồ dâng cho hoàng thượng thì cần kiểm tra kỹ mới được.

Lưu công công gật gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc:

- Lâm Tổng đốc nói đúng. Đồ dâng cho hoàng thượng phải cực cẩn thận.

Nói xong tiến lên, cẩn thận xem xét nước trà và dụng cụ Tần Thiên mang đến. Ba người Tần Thiên yên lặng đứng một bên, nếu thực sự là kiểm tra thì cũng không sợ, chỉ gắt gao nhìn động tác của Lưu công công. Đến lúc này, Lâm tổng đốc bỗng tiến lên bốc lấy một nắm lá trà Hách sát nhân hương.

Tần Thiên lòng căng thẳng vội tiến lên. Phải biết lần này bọn họ vào chỉ để biểu diễn nên chỉ mang theo chút trà vào, nếu có gì sơ xảy cũng không đủ thời gian để quay về lấy.

Tần Thiên đi đến bên Lâm tổng đốc, gắt gao theo dõi hắn. Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ cũng đi theo, vẻ mặt đề phòng.

Thấy Lâm tổng đốc mở hộp đựng trà, nhìn kỹ rồi giương mắt nhìn Tần Thiên hỏi:

- Đây là trà các người tiến cống?

70. , Chương 135-136

Chương 135: Giải vây

Tần Thiên nhìn chăm chăm hộp trà, đáp:

- Vâng!

Lâm Tổng đốc lại cầm lá trà, bỗng nhiên nhíu mày rồi quát lớn:

- Trà này là thứ gì?

Chỉ vào Tần Thiên lạnh lùng nói:

- Điều dân to gan, dám đem thứ gian lận cho Hoàng thượng!

Tiếng gầm này khiến ai nấy đều để ý, Lưu công công đang kiểm tra nước pha trà và dụng cụ quay đầu đi về phía này. Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ đều biến sắc.

- Dân phụ không hiểu ý Lâm tổng đốc. Tần Thiên căng thẳng.

- Không hiểu sao?

Lâm Tổng đốc đưa hộp trà tới trước mặt Tần Thiên, lạnh lùng nói:

- Tự ngươi xem đi!

Tần Thiên vươn tay qua, hai tay vừa đụng đến thì Lâm tổng đốc bỗng nhiên buông tay, chỉ trong chớp mắt, Tần Thiên không kịp phản ứng. Hộp trà rơi xuống tay nàng rồi rơi xuống đất. Trang Tín Ngạn và Phương Kiến Thụ vẫn luôn đề phòng vội tiến lên đỡ nhưng vì cùng vươn tay mà va vào nhau.

Loảng xoảng một tiếng, hộp trà rơi xuống đất vỡ tan tành, trà Hách sát nhân hương tung tóe trên mặt đất tản ra mùi thơm mát.

Ba người đều ngây dại.

Lâm Tổng đốc mắt lóe lóe, khóe miệng cười thâm trầm mà khó phát hiện nhưng lại lập tức tái mặt, chỉ vào Tần Thiên giận dữ hét:

- Điều dân to gan, có phải là lo lắng mà định hủy tang chứng vật chứng!

Sau đó vung tay, lớn tiếng nói:

- Người đầu, mau mang ba kẻ định gây rối bắt lại cho ta, đợi sau xử lý!

Lập tức có thị vệ bước lên, bắt lên ba người Tần Thiên. Phương Kiến Thụ chỉ là một thư sinh, mặt tái mét. Trang Tín Ngạn không nói được cũng chỉ đành để mặc bọn họ làm.

Tần Thiên biết nếu để mặc Lâm tổng đốc này bắt bớ, đừng nói là cống trà mà ngay cả tính mạng cũng khó mà giữ, càng nghiêm trọng hơn là có thể liên lụy đến Trà Hành, liên lụy Đại phu nhân.

Bỗng nhiên hiểu được vì sao Trang Tín Ngạn lại lo lắng. Chuyện ở thời đại này phức tạp hơn tưởng tượng của nàng gấp ngàn vạn lần. Dù là cẩn thận cỡ nào cũng không tránh được tai bay vạ gió! Ở xã hội quyền hành tối cao, có quyền thì có chân lý.

Tần Thiên nhịn đau nơi tay, nhìn thái giám ở bên nói:

- Lưu công công xin nghe dân phụ nói.

Nàng biết nói với Lâm tổng đốc chỉ là uống phí, chỉ có Lưu công công có vẻ là thái giám có địa vị, có lẽ có thể tìm chút hi vọng từ hắn.

- Lưu công công, Thịnh Thế Trà Hành của chúng ta là Trà Hành lớn nhất Dương thành, chúng ta đều muốn đem đồ tốt nhất tiến cống cho hoàng thượng còn sợ không đủ chu đáo, sao dám làm việc đại nghịch bất đạo mà hủy hoại cuộc sống của ngàn người trong Trà Hành. Đây nhất định là có hiểu nhầm!

Nàng không nói Lâm tổng đốc cố tình chèn ép bởi vì tay sao dài hơn chân, lúc này chống đối hẳn tuyệt đối không có được kết quả gì tốt.

- Điều dân to gan, còn dám nói dối, có oan uổng hay không chờ bản quan thẩm tra sẽ biết. Người đâu, lời bọn chúng xuống!

Lâm Tổng đốc không phân trần, hô lớn. Lưu công công tuy cũng hiểu định tội một người như vậy thì có chút qua loa nhưng việc bảo vệ Hoàng thượng ở đây vốn do Tổng đốc đại nhân phụ trách, hẳn là một hoàn quan cũng không tiện xen vào.

Thị vệ giải bọn họ ra ngoài, đang lúc ba người nóng lòng như lửa đốt thì bỗng nghe tiếng Tống Tuần phủ:

- Tổng đốc đại nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau đó dẫn người đi vào.

Tần Thiên nghe được tiếng hắn, vội vàng kêu lên:

- Tuần phủ đại nhân, Tổng đốc đại nhân hiểu lầm chúng ta có ý đồ xấu với hoàng thượng, chúng ta bị oan!

Tống Tuần phủ đi tới, vươn tay ý bảo Tần Thiên đừng hoảng rồi ôm quyền nhìn Lâm tổng đốc nói:

- Trà thượng này là do hạ quan dẫn vào, vì bọn họ có loại trà tuyệt thế vô song, hạ quan muốn hiến trà này cho Hoàng Thượng, không biết có chỗ nào không ổn?

Thịnh Thế Trà Hành chính là miếng thịt béo, chỉ cần có cơ hội ai mà chẳng muốn cắn xé. Lừa gạt chỉ mang đến hậu họa vô cùng nhưng dựa vào tay Nhị thiếu gia Trang phủ thì bọn họ có thể có được nhiều chỗ lợi. Lâm tổng đốc sớm đã coi Thịnh Thế Trà Hành là vật trong túi, nghĩ dựa vào lần tỷ thí này mà giúp Nhị thiếu gia đoạt được vị trí dương gia. Nhưng vì nhất thời sơ ý khiến đại phòng mớ nổi được với Tống Tuần phủ. Hôm trước Hồ tri phủ đã dâng trà của nhị phòng Trang phủ lên cho Hoàng Thượng, Tri phủ đại nhân thừa dịp Hoàng Thượng vui vẻ, nói diễn cổ của loại trà này mà khiến hoàng thượng vui mừng, nghe nói hai ngày nay, hoàng thượng vẫn luôn uống loại trà này. Mắt thấy sắp thắng, dù thế nào cũng phải ngăn cản trà của đại phòng xuất hiện trước mặt hoàng thượng. Giờ cũng chỉ có thể để hắn tự thân xuất mã.

Hắn dẫn Lưu công công bên hoàng thượng, lấy cớ vụ hãm bọn họ, vốn định tốc chiến tốc thắng, không nghĩ tới Tống Tuần phủ đã nhanh chóng nghe được tin tức mà đến.

Hắn vốn cũng không muốn đẩy Tần Thiên vào chỗ chết, chẳng qua chỉ muốn cản trở một thời gian nên kể vu hãm cũng chỉ qua loa. Giờ chuyện thế này cũng chỉ đành thay đổi kế sách.

Lâm tổng đốc suy nghĩ thật nhanh, chỉ vào lá trà nói:

- Ta thấy lá trà này hình dạng kỳ lạ, còn có lớp lông trắng nên muốn hỏi cho rõ. Không ngờ bọn họ mượn cớ làm vỡ hộp trà, muốn hủy vật chứng, như vậy không phải chột dạ thì là cái gì?

Tống Tuần phủ không chút hoang mang cười nói:

- Tổng đốc đại nhân có điều không biết, đó là đặc điểm của loại trà này, không phải vì bọn họ động tay động chân gì cả. Hơn nữa dù muốn hủy chứng cứ thì chỉ làm vỡ hộp trà cũng là không đủ. Ta nghĩ chỉ là sẩy tay thôi. Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm.

Lâm Tổng đốc vốn nói đầy gượng ép, giờ bị Tống Tuần phủ nói vậy thì không còn lời nào để nói.

Tống Tuần phủ lại nói:

- Hạ quan đang muốn bẩm báo với hoàng thượng việc này, nếu là vậy thì hạ quan xin dẫn người đi.

Lâm Tổng đốc vung tay áo, tà mị nhìn hắn, cười nhạt nói:

- Tống Tuần phủ, người muốn tiến trà ngon cho Hoàng thượng sao trước đó không bàn với bản quan, người có coi bản quan vào mắt không. Bản quan thân giữ trọng trách, tất nhiên không thể qua loa. Giờ người cố

đưa người đi cũng được nhưng vạn nhất xảy ra chuyện gì, mọi trách nhiệm người có dám một mình gánh vác?

Tổng Tuần phủ nhất thời nghẹn lời, bởi vì Lâm tổng đốc bất thóp của hắn. Hắn muốn một mình lĩnh công, chưa từng nghĩ phải báo cho cấp trên, vạn nhất hắn đoạt công lao của mình? Hơn nữa chuyện này cũng bình thường, Tổng đốc sao quản nhiều chuyện như vậy. Cũng chẳng ngờ giờ lại thành nhược điểm của mình. Trang Tần thị bị hoảng sợ, vạn nhất chút nữa biểu diễn có sai sót thì Lâm tổng đốc sẽ lại gây khó dễ.

Tổng Tuần phủ trong lòng buồn bực vô cùng nhưng không lộ ra. Sao Tổng đốc đại nhân lại biết chuyện này? Bất tri bất giác đã có ý lùi bước.

Hắn nhìn thoáng qua lưu công công, lưu công công lại mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, yên lặng đứng đó nhưng quyết tâm không dấy đưa đến việc này.

Tổng Tuần phủ bất đắc dĩ, âm thầm thở dài một hơi.

Thấy Tổng Tuần phủ không nói, Lâm tổng đốc liền cười lớn. Hắn lẩn lộn trong chốn quan trường bao năm có gì mà không hiểu.

Tần Thiên nhìn sắc mặt hai người lại nhìn lá trà dưới đất, trong lòng hiểu lúc này họ đã thua, thua vì thế lực. Nàng nhìn Trang Tín Ngạn cũng thấy vẻ mặt hắn nặng nề. Cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn nhìn qua, khẽ lắc đầu, trong mắt đầy ý an ủi như đang nói: Không sao đâu.

Nhưng Tần Thiên vẫn rất buồn.

Ngay lúc ba người nắn lòng, ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc.

- Mọi trách nhiệm cứ để lão phu gánh vác đi.

Nghe giọng nói này, Tần Thiên vội nhìn ra cửa, đã thấy một lão nhân hơn 60 tuổi gầy gò, thản nhiên đi vào.

Nhìn thấy vị lão nhân này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều giật mình, bởi vì bọn họ tuyệt đối không ngờ lại gặp ông ở đây.

Trong lúc sợ hãi, Tần Thiên gọi:

- Tổng bá bá!

Không sai, chính là lão bá mà Tần Thiên và Trang Tín Ngạn quen biết dưới chân núi Động Đình – Tổng lão.

Càng khiến Tần Thiên giật mình là Tổng Tuần phủ lại cung kính hành lễ với Tổng lão, gọi một tiếng:

- Nhị biểu thúc.

Mà Lâm tổng đốc vốn kiêu ngạo cũng ngừng cười, vội chào:

- Tổng Thái phó.

Mà Lưu công công vẫn yên lặng vội bước lên cười nói:

- Thái phó đại nhân không ở bên hoàng thượng, sao lại đến đây. Hoàng thượng không thấy đại nhân chưa biết chừng sẽ phái người tìm kiếm đó.

Tổng Thái phó? Đó là vị Thái phó của thái tử Tống Bùi Thanh danh chấn thiên hạ? Tần Thiên cảm thấy trong đầu như có quả bom nổ tung, tai ong ong.

Nàng trợn trừng mắt nhìn Tổng lão, quả không thể tin.

Tổng lão đầu tiên là nhìn Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn một cái, thần sắc của hai người làm cho lão cảm thấy rất thú vị, lão cười nhẹ, xoay người nhìn Lâm Tổng đốc nói:

- Từ lâu rồi lão hủ đã không còn là Thái phó... Tổng đốc đại nhân đừng nên xưng hô như vậy nữa.

Sau đó lại chỉ vào ba người Tần Thiên nói:

- Lão hủ giờ muốn đưa ba người này đi, mọi trách nhiệm sẽ do mình lão hủ gánh vác, Tổng đốc đại nhân có ý kiến gì chẳng?

Tổng lão vẻ mặt ôn hòa, nhưng là trong thanh âm lại lộ ra một loại uy nghiêm.

Lâm Tổng đốc cúi đầu luôn miệng nói:

- Nếu Tổng lão đã nói vậy, hạ quan không còn có ý kiến gì.

Có ai còn dám có ý kiến? Khi Tổng Thái phó còn trong triều, mỗi khi có chuyện người đầu tiên hoàng thượng hỏi ý kiến sẽ là Tổng Thái phó. Có đôi khi chỉ một câu của ông là có thể xoay chuyển càn khôn. Tổng Thái phó dù rời xa chốn quan trường đã lâu nhưng mỗi khi hoàng thượng có gì khó quyết định đều sẽ nói: “Nếu Tổng Thái phó còn ở đây...”. Khi Hoàng thượng giận dữ, chỉ cần nhắc đến ông, Hoàng Thượng sẽ tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, nếu Thái phó còn ở đây sẽ lại trách trẫm...”.

Tình cảm sâu sắc của hai người, cả triều đều biết.

Lần này Hoàng Thượng bỗng nhiên quyết định đến Dương thành, ngày đầu tiên đã không biết từ đâu mà gọi được Tổng Thái phó đến khiến người ta không thể không nghĩ mục đích đến Dương thành lần này của hoàng thượng có phải là liên quan đến Tổng Thái phó.

Mà sau khi Tổng Thái phó đến đây, ngoài chính sự Hoàng thượng đều dành thời gian ở bên Tổng Thái phó. Hai người trò chuyện thâu đêm, cùng giường mà ngủ, thánh sủng khiến ai cũng ghen tị.

Giờ thấy Tổng Thái phó lại quay lại, ai dám đắc tội hắn?

Lời tác giả: Quan hệ giữa Tổng Thái phó và Cảnh Nhân Đế là hoàn toàn trong sáng, các hủ nữ đừng quá bấn loạn ^^

Chương 136: Biểu diễn trước vua

Sau khi Lâm Tổng đốc, Lưu công công rời đi, Tần Thiên vẫn nhìn Tổng lão ngẩn người, vẫn chưa tiêu hóa được hết chuyện trước mắt.

Sao nàng không thể liên hệ nổi giữa người bị thương không ai cứu giúp, ăn uống kham khổ, sống trong phòng nhỏ đơn sơ, tình cảnh thê lương khiến người thương hại với nhân vật Tổng Thái phó danh chấn thiên hạ không ai không biết là một.

Thật khó mà tưởng tượng nổi.

- Tiểu nha đầu, mặt ta sắp bị ngươi nhìn thủng rồi. Tổng lão cười nói.

Tần Thiên nhìn lão nhân trước mặt, vẫn là khuôn mặt gầy yếu, vẫn vẻ mặt đậm mạc, vẫn là ánh mắt từ ái, vẫn là Tổng bá bá vui vẻ ăn cơm nàng làm, hiền lành trò chuyện với nàng.

Lòng Tần Thiên nóng lên, khê gọi.

- Tổng bá bá....
- Trang Tần thị, không thể vô lễ!

Tổng Tuần phủ ở bên quát khê. Tổng lão xua tay cười nói:

- Không sao, gọi ta Thái phó nhiều lắm nhưng gọi ta là Tổng bá bá cũng chẳng có mấy ai. Ta nghe người gọi như vậy thấy rất vui.

Lão nhìn Tần Thiên cười từ ái.

Tần Thiên vừa trải qua sự hoảng sợ bỗng nghe câu nói ấm áp như vậy, có chút không chịu nổi mà mắt đỏ bừng lên.

- Tổng bá bá.

Tần Thiên đi đến trước mặt ông, kích động không biết nên nói gì, trong lòng như có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng lại chỉ nói:

- Tống bá bá, gặp được bá bá thật tốt!

Bên cạnh, Tống Tuần phủ thấy Tống lão thân thiết với Tần Thiên như vậy thì cũng thầm thấy lạ. Phải biết rằng biểu thức tính tình cực đậm đặc, nếu không đã chẳng gây ra nỗi tiếc nuối của đời ông.

Hắn nhìn thương phụ địa vị thấp kém này, tuy không có vẻ dung tục như đám con buôn bình thường nhưng biểu thức có loại người nào chưa gặp? Sao dễ dàng nể trọng một ai? Nhất thời không thể hiểu nổi thương phụ trước mặt này có ma lực gì.

Tống lão lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn vội vàng đi lên cung kính chào Tống lão, Tống lão mỉm cười gật đầu. Tần Thiên lại giới thiệu Phương Kiến Thụ cho lão. Phương Kiến Thụ biết người trước mặt này chính là Tống Thái phó mà hắn cực sùng bái thì kích động đến đỏ mặt, nói năng không thành câu, cuối cùng không nói gì, chỉ vái lão thật sâu, về cung kính trên mặt được Tống lão ưa thích.

Hành lễ xong, Tống lão nói:

- Giờ thôi đừng nói nhiều, ta dẫn các người đi gặp Hoàng Thượng.
- Nhưng lá trà...

Tần Thiên chỉ vào những lá trà rơi trên đất:

- Hay là ta sai người quay về mang một ít đến?
- Nhưng quay về sẽ mất không ít thời gian!

Tống Tuần phủ vội nói:

- Giờ Lưu công công và Lâm tổng đốc đã biết việc này, vạn nhất họ nói gì trước mặt hoàng thượng, chúng ta không đến kịp chẳng phải là mắc tội khi quân?

Tần Thiên cảm thấy hối hận vô cùng, không nên đặt tất cả trứng gà vào cùng một rổ. Nhưng khi đó bọn họ muốn giấu diếm những người đó, làm cẩn thận mà nào ngờ Lâm tổng đốc lại bị ối như vậy.

Đang lúc hai người sốt ruột, Tống lão lại nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Các người quên lúc trước có tặng ta một ít sao...

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn đảo qua Trang Tín Ngạn, thấy vẻ mặt Trang Tín Ngạn thông dong trấn định thì động lòng, lại cười nói:

- Thật ra không cần đến ta ra tay, ta thấy Tín Ngạn hẳn đã có chuẩn bị rồi. Tín Ngạn ta nói đúng không?

Trang Tín Ngạn cười cười, lấy trong lòng ra một gói giấy nhỏ, từ tốn mở ra, bên trong chính là lá trà Hách sát nhân hương.

“Để phòng vạn nhất, ta mang theo nhiều một chút”. Hắn viết lên sổ con.

Tần Thiên đi tới, nhìn trà trong tay hắn, vui mừng nói:

- Sao người không nói sớm cho ta biết, hại ta lo lắng.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, cười nhẹ, viết: “Ta vẫn không có cơ hội nói.”

Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, lúc mới đầu, hắn luôn là người nổi bật nhất, nhưng chỉ một thời gian thì sẽ dễ dàng trở thành người bị gạt bỏ, giống như vật trang trí đẹp đẽ, mọi người nhìn một lần, kinh ngạc thán thốt rồi cũng sẽ quên đi.

Ban đầu từ giận dữ, đau lòng đến giờ đây thoải mái như không, hắn sớm đã quen.

Nhìn đôi mắt bình thản của hắn, lòng Tần Thiên dâng lên sự áy náy, mình luôn nghĩ cần quan tâm hắn nhiều hơn nhưng thực sự có làm được gì?

Ở chung cùng người cầm điếu thực sự không phải là chuyện dễ dàng.

- Tín Ngạn, cũng là người cẩn thận. Tần Thiên nhẹ giọng nói.

Trang Tín Ngạn cười nhẹ. Hắn không thể như người bình thường nên càng phải cẩn thận, nếu không người thiệt sẽ là hắn.

Chuẩn bị xong xuôi, Tần Thiên thở sâu vài lần, ổn định tâm trạng rồi cùng Trang Tín Ngạn, Phương Kiến Thụ đi theo Tổng lão và Tổng Tuần phủ về phía hoàng thượng.

Hoàng thượng đang ở chính viện hành cung.

Lúc này Cảnh Nhân Đế đang ở hậu hoa viên tiếp kiến các quan lại địa phương.

Trên đường, Tần Thiên nhìn Phương Kiến Thụ ôm thất huyền cầm bên cạnh một cái, thấy hắn bước đi cứng nhắc, hiển nhiên là rất lo lắng. Tần Thiên khẽ ho một tiếng, Phương Kiến Thụ nghe được, quay đầu nhìn nàng.

Tần Thiên khẽ nói:

- Đừng lo lắng!

Phương Kiến Thụ mỉm cười nhưng hiển nhiên cách an ủi này hiệu quả không cao. Tần Thiên lại nói:

- Ta cũng lo lắng, chúng ta cùng nhau cố gắng!

Nói xong cố cười, nắm chặt tay như thể khuyến khích. Phương Kiến Thụ cười cười, ánh mắt như dòng suối ấm áp. Tần Thiên cười cười, má lúm đồng tiền hiện ra thật sự rất đáng yêu. Phương Kiến Thụ không khỏi nhớ khi nàng còn là nha hoàn, thường xuyên cổ vũ hắn, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi...

Nhìn mái tóc búi theo kiểu nữ nhân đã xuất giá mà lòng hắn ảm đạm.

Trang Tín Ngạn theo sau vẫn luôn để ý vẻ mặt của Phương Kiến Thụ, không khỏi cười cười.

Rất nhanh đã tới hoa viên.

Trong hoa viên trăm hoa nở rộ, muôn hồng nghìn tía.

Tổng Tuần phủ để ba người chờ ở ngoài, hắn cùng Tổng lão vào trước. Tần Thiên nhìn qua, thấy dưới gốc cây, ngự tòa của hoàng thượng ở đó, bên cạnh có cung nữ cầm quạt, phía dưới là những chiếc bàn tròn nhỏ, các quan địa phương ngồi theo thứ tự hai bên.

Bởi vì hơi xa nên chỉ có thể nhìn loáng thoáng, không rõ tình huống cụ thể.

Thấy một thái giám đi tới, Tần Thiên vội vàng cúi đầu, vô cùng quy củ. Thái giám dẫn vào, đám người Tần Thiên nín thở, cúi đầu mà đi. Theo tiếng thái giám mà quỳ xuống cùng thỉnh an:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Sau đó là ba quỳ chín lạy. Đó là do Tổng Tuần phủ đã cho người dạy bọn họ từ trước.

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng Cảnh Nhân Đế nặng nề nói:

- Đứng lên đi!

Ba người đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu, không biết là bởi vì mùi hoa quá nồng hay là quá lo lắng mà Tần Thiên cảm thấy thở không thông.

- Ngẩng đầu lên đi.

Giọng Cảnh Nhân Đế lại vang lên.

Ba người ngẩng đầu, mọi người thấy Trang Tín Ngạn tuấn mỹ, Phương Kiến Thụ tuấn tú, Tần Thiên thanh tú thì không khỏi khen thầm.

- Ngay cả Tổng ái khanh luôn kén chọn cũng khen trà của các người khiến trẫm rất hứng thú. Được rồi, có bản lĩnh gì thì làm đi.

Cảnh Nhân Đế cười lớn, hiển nhiên là rất vui vẻ.

Tần Thiên nhin không được nhìn Hoàng thượng trên long ỷ một cái, thấy ông tuổi tương đương Tổng lão, khuôn mặt đầy đặn, ánh mắt sắc bén, không giận mà nghiêm, long bào vàng khiến vẻ tôn quý càng lộ rõ.

Tần Thiên không dám nhìn nhiều, lại quay đầu thì thấy Tổng lão. Tổng lão nhìn nàng cười gật đầu, ánh mắt ấm áp có sự trấn an khiến nàng vốn lo lắng dần trấn tĩnh lại. Tần Thiên cũng mỉm cười với Tổng lão nhưng lại bị Cảnh Nhân Đế nhìn thấy, nàng vội cúi đầu.

Dưới sự an bài của Tổng Tuần phủ, có tiểu thái giám mang bàn lên để pha trà và đặt đàn. Cảnh Nhân Đế thấy mới mẻ mà rất hứng thú. Đám quan viên thấy hoàng thượng hứng thú thì cũng đều lấy tinh thần, tận lực duy trì vẻ hứng thú.

Tần Thiên xoay người đi đến bên bàn, lúc bước đi thì ánh mắt liếc nhanh qua hai bên, đã thấy một người bất ngờ xuất hiện ở đây. Nàng hơi dừng bước nhìn người ngồi ở cuối dãy bàn bên trái. Hắn tướng mạo anh vũ, ngực nở, vai rộng, cẩm bào màu lam khiến dáng người vốn cao lớn của hắn càng thêm uy vũ.

Chẳng phải là Tạ Đình Quân?

Thấy Tần Thiên nhìn mình, Tạ Đình Quân khẽ cười thoải mái, đôi mắt thâm thúy phản xạ ánh sáng mặt trời như ánh ngọc.

Với người này, Tần Thiên luôn có lòng đề phòng, nàng không quá để ý, quay đầu đi đến bên bàn, cũng chẳng nhìn về phía hắn lần nào nữa.

Sắc mặt Tạ Đình Quân trầm xuống, suy nghĩ thay đổi. Theo người hầu báo, Tần Thiên lại có quen biết với Tổng Thái phó. Tổng đốc đại nhân vốn cũng sắp đặc thủ lại bị Tổng Thái phó chen ngang, xem ra lần tỷ thí này Trang Tín Xuyên thua là cái chắc...

Một khi Trang Tín Xuyên mất đi vị trí đương gia thì với Hồ tri phủ mà nói cũng chỉ là quân cờ vô dụng. Mình nên xử lý tàn cục này thế nào?

Đang cân nhắc lại nghe tiếng đàn quần quanh như tiếng suối chảy. Tạ Đình Quân rung động, tạm thời bỏ qua tạp niệm trong lòng, toàn tâm toàn ý thưởng thức tiếng đàn.

Trong tiếng đàn, Tần Thiên lòng tĩnh như mặt hồ, bình thản không gợn sóng, như tấm gương sán phản chiếu mọi hỉ nộ ái ố của nàng. Nàng như chìm trong thế giới tự do, bên tai như tiếng đàn từ trời cao, chỉ cảm thấy bình tĩnh vô cùng.

Mọi sợ hãi, lo lắng, bối rối dần biến mất, dần dần là tâm tình thoải mái, bình tĩnh.

Nàng chậm rãi vươn tay, bắt đầu biểu diễn trà nghệ. Đầu tiên là đốt hương, mùi hương lượn lờ, nàng bắt đầu châm lửa đun nước, mỗi động tác đều vô cùng hòa hợp với tiếng đàn, tao nhã, thư sướng. Bàn tay như ngọc giống như đang múa, vô cùng đẹp mắt. Vừa làm nàng vừa giới thiệu lá trà, giọng nói như tiếng ngọc chạm nhau hòa hợp với tiếng đàn như tiếng nước suối chảy vô cùng êm tai. Nhất thời mọi người đều an tĩnh, không rõ là say mê tiếng đàn hay say mê giọng nói của nàng.

Ban đầu, mọi người chỉ để ý đến Phương Kiến Thụ đang đàn. Tiếng đàn của hắn tuy không cao siêu nhưng hắn tuổi trẻ anh tuấn, khí chất thanh nhã, bản nhạc “Tri âm tri kỷ” lẫn cả sự non nớt của hắn mà có niềm vui ngây thơ. Tiếng đàn gợi cho người ta nhớ tới ánh sáng mặt trời mới lên, thời khắc đẹp nhất trong ngày, ánh hào quang muôn trùng, vô cùng diễm lệ, là những kí ức ngây ngô xúc động trong lòng mỗi người. Ai nấy đều cảm động, không thể kèm chế được.

Đến ngay cả Tạ Đình Quân tâm tư trầm ổn cũng không khỏi thoáng hoảng hốt mà nhớ tới bản thân khi còn trẻ tính tình phóng túng...

Nhưng khi Tần Thiên bắt đầu biểu diễn trà nghệ thì lực chú ý của mọi người lại dần chuyển về phía nàng.

71. , Chương 137-138

Chương 137 Ban thưởng tên

Xét bề ngoài, Tần Thiên tuy rằng thanh lệ thoát tục nhưng không phải là sắc đẹp khiến người ta hoảng sợ, cũng không quá hấp dẫn ánh mắt mọi người. Nhưng hôm nay khiến người ta kinh ngạc cũng là vì khí độ tự nhiên, thông dong của nữ tử này làm cho kinh ngạc. Ngay cả các quan viên lúc đối mặt với Hoàng thượng cũng không tránh khỏi sợ hãi, lúc trả lời thì luôn lo lắng đề phòng, thường nói chưa xong đã toát mồ hôi lạnh. Tâm tư đó quả thực không thể dùng ngôn từ để miêu tả.

Nhưng thương phụ trước mặt này thật giống như đang thoải mái đứng ở hậu hoa viên nhà mình, hoàng thượng trước mặt như một khách nhân đường xa tới nhà. Nàng thoải mái như đang chiêu đãi khách vậy. Chẳng lẽ là người không biết sợ? Nhưng thấy nàng từ khi bước vào đều là vẻ mặt lo lắng, sợ hãi mà sau khi tiếng đàn vang lên thì như biến thành con người khác, động tác nhẹ nhàng như nước chảy mây bay, vẻ mặt trong sáng như nước mùa xuân.

Cả người toát ra vẻ tao nhã, sự tiêu sái, thậm chí cả sự hào sảng, đều rất tự nhiên. Theo tiếng đàn, qua động tác dịu dàng của nàng mà truyền tới đáy lòng mỗi người khiến ọi người đang ngồi tâm tình cũng trở nên nhàn nhã, vui vẻ.

Nếu nói đó chính là điều khiến ọi người ngạc nhiên, như vậy khi Tần Thiên mang trà cho Cảnh Nhân Đế thưởng thức thì trong lòng mọi người chỉ còn lại sự bội phục.

Có ai thấy ánh mắt nàng có chút rụt rè?

Không có, nàng thông dong trấn định biết bao, còn mỉm cười mà dám hỏi Hoàng thượng.

Có ai thấy nàng nói năng lấp bắp?

Không có, nàng nhanh nhẹn nhanh miệng, nhấn nhá rõ ràng từng chữ, lời nói văn nhã, tư thái hào sảng, nhìn bộ dáng cười tủm tỉm của hoàng đế thì đúng là rất vui.

Mọi người đều sợ hãi than thầm trong lòng.

Mãi đến khi Tần Thiên xoay người bước về bàn, Tổng Tuần phủ ở bên mới lơ lửng tâm tình, tuy rằng hần tin tưởng khả năng của Tần Thiên nhưng khi chính mắt thấy thì mới biết việc này nguy hiểm cỡ nào. Nếu Tần Thiên chọc giận vạn tuế gia, nàng tất nhiên là không có kết quả tốt nhưng mình thì tốt đi được nơi nào?

Thầm lau mồ hôi.

Tạ Đình Quân ngồi ở cuối cùng ánh mắt luôn đuổi theo Tần Thiên. Lần đầu tiên thấy nàng, hần chỉ cảm thấy nha đầu này rất đặc biệt, trí tuệ đáng yêu, linh động thú vị, so với đám nha hoàn hèn mọn, sợ sệt hoàn toàn khác biệt nên mới khiến cho hần có hứng thú. Nhưng giờ thấy nàng dù đối mặt với thiên hạ chỉ tôn vẫn có thể không sợ hãi, không chút hoang mang, sự trấn định này hần không thể không bội phục.

Thật ra tâm tình Tần Thiên cũng không có thoải mái như mọi người nghĩ. Nàng từ khi thấy có Tổng lão làm chỗ dựa, lòng trấn định nên mới có thể phát huy tốt như vậy.

Nhanh chóng, Tần Thiên đã pha xong chung trà đầu tiên, sương khói lượn lờ, trà hương tỏa ra bốn phía. Mọi người sớm đã bị Tần Thiên biểu diễn mà vô cùng hứng thú, khi ngửi hương thơm ngào ngạt này thì không khỏi hít sâu một hơi, hận không thể uống chén trà này.

Chung trà đầu tiên đương nhiên là dâng cho Hoàng Thượng, Tần Thiên hai tay cung kính đưa lên.

Cảnh Nhân Đế cười đón lấy, quay đầu nói với Tổng lão:

- Bùi Thanh, trăm sông ngàn tuổi, đây là lần đầu tiên uống trà như vậy. Thú vị, thú vị!

Bá quan thấy Cảnh Nhân Đế mở lời vàng thì luôn miệng phụ họa, tán tụng Tần Thiên biểu diễn lên đến tận trời mây, chỉ có trên thiên giới mà hạ giới không có, khen đến độ Tần Thiên phát ngượng, không khí vô cùng náo nhiệt.

Một bên, Lâm tổng đốc và Hồ Tri phủ thấy vậy thì biết đã để lỡ thời cơ, trong lòng vô cùng căm tức nhưng vẫn phải cố cười, sự uất nghẹn này đúng là không thể hình dung.

Cảnh Nhân Đế tâm tình vô cùng thoải mái, luôn miệng cười, bên cạnh, Tống lão cười nói:

- Hoàng thượng uống trà trước đi, trà này phải uống khi nóng mới thơm.

Lúc này Cảnh Nhân Đế mới mở nắp chung trà.

Hơi trà bốc thẳng vào mặt mang theo hương thơm kì lạ, đó là mùi thơm cực thuần nhã, khiến người ta liên tưởng đến rừng hoa mai mùa đông nhưng lại còn dịu dàng hơn cả mai.

Cảnh Nhân Đế tán thưởng:

- Trà thơm quá!

- Hoàng thượng, xin người nhấp thử ba ngụm liên tục, mỗi lần đều sẽ có cảm nhận khác nhau đó. Tần Thiên cười nói.

Cảnh Nhân Đế đang cao hứng, lại có Tống lão ở bên khuyến khích, liền theo lời mà làm.

Mắt thấy Cảnh Nhân Đế uống ngụm đầu tiên, Phương Kiến Thụ bắt đầu rung đàn, tiếng đàn như mây trôi.

Cùng với tiếng đàn, Tần Thiên thông thả nói, giọng nói như văng vẳng từ xa vọng về:

- Hoàng thượng có cảm thấy như những đám mây đang bay lượn mà nở hoa, cảm thấy mùi u hương, cảnh vị tiên nhã?

Thật ra uống chén trà nào có cao siêu như vậy, nhưng Tần Thiên vì để cho hoàng đế có ấn tượng sâu đậm với loại trà này mà ngầm dùng ám thị tâm lý.

Nghe tiếng đàn như nước chảy, thần kinh hoàng đế được hoàn toàn thả lỏng, Nghe Tần Thiên nói thế, ngẫm ra đúng là có cảm giác này.

Khi Cảnh Nhân Đế nhấp ngụm thứ hai, Tần Thiên lại nói:

- Hoàng thượng có cảm thấy nước càng xanh, hương trà càng đậm, tư vị càng thuần, bắt đầu có cảm giác lười ngọt lành, miệng thơm hương?

Lão hoàng đế liên tục gật đầu, phía dưới bá quan bắt đầu tỏ vẻ thêm thưởng.

Khi Cảnh Nhân Đế nhấp ngụm thứ ba, Tần Thiên lại nói:

- Hoàng thượng có cảm thấy được hơi thở của hồ Minh Kính mùa xuân cùng với sức sống của cây cối nơi Động Đình? Tựa như trăm vị nhân sinh, biến hóa tuần hoàn đến vô cùng?

Một khắc đó, hoàng đế như là nhìn thấy non sông thủy tú, lòng bỗng nhiên nảy ra hàng vạn suy nghĩ, nhất thời cảm khái không thôi. Cảnh Nhân Đế trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thở dài một hơi, cảm thấy lòng dạ nhẹ nhàng.

- Trà ngon, trà ngon!

Cảnh Nhân Đế luôn miệng tán dương.

Nghe câu này, Tần Thiên không nhịn được cười, giờ nàng chắc chắn trăm phần trăm, cốc trà nhất định sẽ thuộc về Hách sát nhân hương.

- Chỉ cần Hoàng Thượng tĩnh tâm mà hưởng thụ chén trà này thì sẽ cảm nhận được sự vui vẻ thoải mái tuyệt vời tựa như hóa thành tiên tiên vậy.

Tần Thiên cười khanh khách nói.

Cảnh Nhân Đế chỉ cảm thấy đây là ngày thoải mái nhất trong mấy năm qua, liền nói:

- Trà ngon, đàn hay, thơ văn giỏi, các người làm cho trăm thật cao hứng, thưởng mỗi người một trăm lạng bạc, một đôi ngọc như ý.

Mắt Tần Thiên sáng bừng vội cùng Phương Kiến Thụ quỳ xuống tạ ơn. Cảnh Nhân Đế thấy Phương Kiến Thụ tướng mạo không tầm thường, hỏi qua loa mấy câu. Nghe nói hắn mới 17 tuổi đã đỗ tú tài thì cổ vũ mấy câu khiến Phương Kiến Thụ rất kích động, hận không thể máu chảy đầu rơi.

Trang Tín Ngạn nhìn hai người cùng tạ ơn, thực sự kiêu ngạo vì Tần Thiên nhưng nghĩ đến mình như bị lãng quên đi thì trong lòng lại có chút ảm đạm.

- Lá trà này thật ngon...

Cảnh Nhân Đế vừa thử nghiệm phẩm trà, vừa nói:

- Hương thơm của trà tao nhã như vậy nhưng tên trà có hơi tục.

Hai mắt Tần Thiên sáng ngời, nàng chờ chính là những lời này, lập tức nhìn Cảnh Nhân Đế dập đầu nói:

- Xin hoàng thượng ban tên!

Kiếp trước, Tần Thiên cũng không có nhiều hiểu biết về trà nhưng cũng biết có loại trà Bích loa xuân rất giống với Hách sát nhân hương này, có đôi khi, Tần Thiên thực sự hoài nghi liệu đây có phải là Bích loa xuân của kiếp trước. Tuy rằng thế giới này khác hẳn thế giới trước kia mình từng biết nhưng sự vật có lẽ có trùng hợp.

Cho nên, lúc Trang Tín Ngạn và Đại phu nhân định đổi tên trà thì Tần Thiên vội cản lại. Bích loa xuân nghe nói chính là vì Khang Hi thường tên mà thanh danh cao ngất, thành công trà danh chấn thiên hạ. Nếu bọn họ có cơ hội dâng trà cho hoàng thượng thì sao không học theo Bích loa xuân, để cho Cảnh Nhân Đế đặt tên cho trà?

Tổng lão thấy Tần Thiên như vậy thì quyết định giúp bọn họ một phen, lập tức nói với Cảnh Nhân Đế:

- Hách sát nhân hương này được hoàng thượng thích cũng là phúc của nó, nếu như vậy, hoàng thượng cũng đừng ngại đặt cho nó một cái tên hay đi.

Thấy Tổng Thái phó nói như vậy, lại thấy Hoàng Thượng rất hưng phấn, bá quan đều nhao nhao trợ hứng. Cảnh Nhân Đế thoải mái, cũng không từ chối, sai thái giám bên người mang văn phòng tứ bảo đến.

Chuẩn bị xong, Lưu công công đỡ hoàng thượng đi đến bên bàn. Cảnh Nhân Đế thoáng suy nghĩ rồi cầm bút, viết lên giấy tuyên thành trắng muốt ba chữ Bích loa xuân. Tổng Thái phó nhìn thấy, cười nói:

- Nước trà xanh, hình xoắn ốc, lại thu hoạch vào mùa xuân, ba chữ Bích loa xuân thật đắt, thật tao nhã!

Bá quan đương nhiên lại tán thưởng, Cảnh Nhân Đế vui mừng, ngửa đầu cười to vài tiếng.

Mà Tần Thiên nghe được ba chữ “Bích loa xuân” thì ngẩn ngơ hồi lâu, chỉ cảm thấy thế sự thần kỳ.

Vội vàng dập đầu tạ ơn.

Cảnh Nhân Đế đang cao hứng, viết xong ba chữ này, nhìn bốn phía rồi cất cao giọng nói:

- Các vị đang ngồi, ai có hứng viết một bài đề từ cho Bích loa xuân?

Nói xong sai Tần Thiên pha trà cho từng người ngồi đây, Tần Thiên pha trà rồi đám thái giám đem xuống ổi người.

Bá quan bưng trà chậm rãi thưởng thức, ai nấy đều tán thưởng nhưng không có ai dám đáp lời Cảnh Nhân Đế, không khí lập tức im lặng đi không ít.

Đang ngồi đều là các quan viên địa phương, trong đó một ít là võ quan tất nhiên là không cần nhiều lời. Còn trong đám quan văn, có một số là dùng tiền mua chức, cũng có một số xuất thân thi cử nhưng lẫn lộn trong giới quan trường lâu như vậy, cả ngày không phải vội vàng chính sự, thì cũng vất óc tư lợi ỉn, sao có thời gian thoải làm thơ văn? Ngòi bút mòn đi không ít. Hơn nữa đây còn là trước mặt thánh giá, đương kim hoàng thượng là người văn nhã, thích thơ văn, nếu không dám chắc tài năng của mình thì vẫn không nên tự làm xấu mặt trước hoàng thượng...

Các quan lại đều cúi đầu, không rên một tiếng.

Thấy mọi người như vậy, Cảnh Nhân Đế đương nhiên hiểu nỗi băn khoăn của bọn họ, cũng không định ép. Dù ông thích thơ từ nhưng cũng sẽ không dùng thơ từ để cân nhắc, đánh giá ai, chỉ là trong lòng có chút mất hứng.

Đến lúc này, một giọng nói vang lên:

- Hoàng Thượng, không bằng để cho phu quân của dân phụ dâng thơ được không?

Cảnh Nhân Đế nhìn về người nói, chính là Trang Tần thị vừa dâng trà, lòng nao nao còn chưa kịp nói gì thì đã có người mắng lớn:

- Điều phụ to gan, trước mặt hoàng thượng dám tự tiện mở miệng, nơi này làm sao có chỗ cho thương phụ các người nói chuyện!

Người mắng mỗ đó chính là Lâm tổng đốc vốn đang uất nghẹn, lúc trước Tần Thiên có thể liên tiếng là vì nàng được hoàng thượng cho phép biểu diễn, lời nói là một phần của việc biểu diễn nên không sao. Nhưng như vậy không có nghĩa là nàng có thể thoải mái trước mặt hoàng thượng, tự tiện mở miệng như vậy đã là bất kính! Thật vất vả đợi được Tần Thiên sơ suất, Lâm tổng đốc sao có thể bỏ qua.

Rốt cuộc không học qua quy củ cung đình, Tần Thiên sao hiểu được chi tiết này. Thấy thần sắc dữ tợn của Lâm tổng đốc, không khỏi toát mồ hôi lạnh, vội quỳ xuống liên tục cầu xin:

- Hoàng Thượng tha mạng! Dân phụ không hiểu quy củ, xin Hoàng Thượng tha mạng!

Chương 138: Tỏa sáng rực rỡ

Tổng tuần phủ lập tức tái mặt nhưng nghĩ lại đã có biểu thức ở đây sẽ không quá rối loạn thì mới thoáng an tâm. Tạ Đình Quân ngồi ghế cuối cùng không khỏi hơi hoảng. Mà Trang Tín Ngạn đứng sau Tần Thiên vì không nhìn được lời nàng nói, Lâm tổng đốc lại cách hẳn hơi xa, không thể xem rõ khẩu hình, hẳn chỉ cảm thấy không khí bỗng nhiên thay đổi nhưng cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì. Hẳn nóng vội hỏi Phương Kiến Thụ ở bên. Phương Kiến Thụ đang lo lắng cũng nhỏ giọng nói cho hắn. Trang Tín Ngạn lo lắng, không hiểu vì sao Tần Thiên phải làm chuyện thừa này mà tự mình rơi vào cảnh nguy hiểm.

Mọi người ở bên dưới mỗi người một cảm nghĩ. Cảnh Nhân Đế ngồi trên vì Tần Thiên mà cực hứng khởi, lại được lời nói khi nãy của nàng hấp dẫn, sao lại so đo. Không cần Tổng lão lên tiếng đã cười nói:

- Không biết là không có tội!

Sau đó vẫy tay với Lâm tổng đốc. Lâm tổng đốc thấy mục đích không đạt được thì hậm hực ngồi xuống.

Tần Thiên cảm thấy thoải mái, lại nghe Cảnh Nhân Đế hỏi:

- Vừa rồi người nói phu quân của người biết làm thơ?
- Phu quân của dân phụ tuy rằng tai, miệng bất tiện nhưng đọc nhiều sách vở, rất tài hoa, bất luận là thơ hay văn đều rất xuất sắc!

Tần Thiên đáp lời, chỉ là chú ý cẩn thận hơn. Cảnh Nhân Đế thấy Tần Thiên nghiêm trang nói những lời này thì vui mừng, chỉ vào nàng cười nói:

- Hay cho thương phụ nhà ngươi, không biết khiêm tốn chút nào. Trên đời làm gì có ai khen phu quân mình như vậy, đúng là không biết xấu hổ!

Phía dưới cười vang.

Tần Thiên đỏ mặt, không phục, lá gan cũng lớn theo, nàng nhìn Cảnh Nhân Đế, mắt sáng bừng, vẻ mặt thật sự nghiêm túc:

- Bẩm hoàng thượng, phu quân của dân phụ có chỗ khiếm khuyết nhưng tài hoa hơn người mà chẳng ai biết. Tựa như lúc này, mọi người chỉ cho rằng trà nghệ Tần Thiên của thân phụ cao, chỉ biết Bích loa xuân thơm ngon mát lành mà có ai biết vì trà này mà phu quân thân phụ đã đổ bao mồ hôi, bao tâm huyết? Phu quân thân phụ tuy có chỗ thiếu sót nhưng không thể bị mai một. Dân phụ chỉ mong người trong thiên hạ đều biết chàng tốt, không thể coi thường chàng. Nếu đó là không biết xấu hổ thì dân phụ có gánh tội danh đó cũng có sao?

“Ta không có cơ hội nói...”

Khi Trang Tín Ngạn viết những lời này, sự u buồn, chua xót trong mắt khiến nàng khó chịu. Từ khi đó, Tần Thiên đã hạ quyết tâm, chỉ cần có cơ hội sẽ không để Trang Tín Ngạn thành vật trang trí.

Hắn tài hoa vô cùng, vốn nên tỏa sáng.

Khi Tần Thiên nói những lời này, lúc đầu Cảnh Nhân Đế còn cười cười nhưng càng nghe thì ý cười dần tắt, vẻ mặt có sự cảm động. Hắn yên lặng một hồi, lại nói:

- Phu quân của người đâu, để trẫm xem xem hắn thế nào?

Phương Kiến Thụ nghe được vội đẩy Trang Tín Ngạn ra. Trang Tín Ngạn tiến lên, quỳ xuống bên Tần Thiên. Tần Thiên quay đầu nhìn hắn cười.

Vừa rồi những lời Tần Thiên nói hắn không thấy, Phương Kiến Thụ cũng chưa kịp nói cho hắn, cho nên hắn cũng không rõ tình cảnh hiện giờ. Chỉ cúi đầu, bộ dáng cung kính.

Cảnh Nhân Đế bảo hắn ngẩng đầu lên xem, biết hắn không nghe được thì chỉ nhẹ nhàng nói:

- Người có thể tử thật tốt!

Một câu như vậy khiến Trang Tín Ngạn như rơi vào đám sương mù.

Tần Thiên nhìn bộ dạng ngơ ngác của hắn thì không nhịn được mà cười.

Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên và Tổng lão đều cười thoải mái thì biết hắn là không có chuyện gì lớn.

- Đi thôi, xem thể tử người khen người như vậy, trẫm cũng muốn thử xem sao, rốt cuộc người có bản lĩnh gì mà có thể để thể tử khen như vậy. Cảnh Nhân Đế ôn hòa nói.

Tổng lão còn không biết Trang Tín Ngạn biết đọc khẩu ngữ, vốn định mang giấy bút đến nhưng Tần Thiên nghĩ trước mặt hoàng thượng không thể khi quân. Hơn nữa sau này Trang Tín Ngạn tiếp quản Trà Hành, để tiện làm việc, chuyện này cũng không thể giấu nên nói rõ điều này. Cảnh Nhân Đế tán thưởng đôi câu rồi chỉ vào bàn bên kia, để cho Trang Tín Ngạn đi làm thơ.

Tần Thiên đi theo Trang Tín Ngạn đến bên án thư, vừa giúp hắn mài mực vừa cười nói với hắn:

- Hôm nay phải ọi người biết tài hoa của người mới được. Trần châu bị trộn lẫn cũng sẽ có ngày tỏa sáng.

Trang Tín Ngạn giật mình, rốt cuộc hiểu được sự dụng tâm lương khổ của nàng. Hắn nhìn Tần Thiên, ngực như có cái gì đó chèn ép, chua xót vô cùng mà cũng ngọt ngào vô cùng...

Chỉ trong nháy mắt, tình cảm dâng lên, hắn cầm bút chấm mực viết, thoải mái, tự tại.

Viết xong, thái giám đưa lên cho Cảnh Nhân Đế xem. Cảnh Nhân Đế nhìn, thấy chữ đẹp như rồng bay phượng múa mà không khỏi khen ngợi:

- Chữ đẹp!

Đến khi cẩn thận đọc thì vẻ mặt không khỏi tán thưởng. Ông đưa thơ cho Tổng thái phó ở bên xem. Tổng thái phó đọc rồi liên tục gật đầu, vẻ mặt rất tán thưởng. Điều này khiến ọi người tò mò, vẻ mặt háo hức.

Cảnh Nhân Đế thấy vậy, đầu tiên là liếc nhìn Tần Thiên một cái, mỉm cười rồi đưa cho thái giám một bên nói:

- Đọc lớn lên.

Tần Thiên hiểu hàm nghĩa của nụ cười của Cảnh Nhân Đế.

Không phải người muốn cho người thiên hạ biết phu quân của người tốt sao? Trẫm tác thành cho người.

Tần Thiên cảm kích hơi phức tạp với Cảnh Nhân Đế như để biểu lộ đạt lòng biết ơn. Cảnh Nhân Đế giật mình, nhưng rồi lại cười lớn.

Thái giám đọc thơ của Trang Tín Ngạn lên.

“Thử trà tự tích tri giả hi
Tinh khí bất quan hỏa bồi tức.
Nga mi thập ngũ thả trích thì
Nhất mặt tô hung chưng lục ngọc
Tiêm sam bất tích xuân vũ cán
Mãn trần chân thành nhũ hoa phúc.”

Dịch nghĩa: Trà này rất ít người biết đến, hương thơm có được không phải do lửa nồng, ngày 15 là thời gian tốt để lên núi hái trà, thiếu nữ ử nắm trà xanh như ngọc trong ngực sữa đầy, áo mỏng không chắn được mưa xuân, chén trà nhỏ thơm phúc hương sữa.

Cho tới bây giờ, quan lại vẫn xem thường thương nhân, nhắc đến thương nhân đều nghĩ đến hai chữ “hơi tiền”. Cho dù có quan lại cùng thương nhân cầu kết thì cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, lòng vẫn khinh thường. Cho nên khi Tần Thiên nói Trang Tín Ngạn văn thơ xuất sắc, đại bộ phận đều khinh thường, chỉ là vì hoàng đế phần khích mà mới giả bộ hứng thú.

Nhưng khi thái giám đọc thơ Trang Tín Ngạn làm ra, tất cả mọi người đều chấn kinh. Bọn họ nhìn về phía Trang Tín Ngạn đứng giữa sân, thấy hần dung mạo như ngọc, vóc dáng như tùng, sáng lạn như minh châu, thuần khiết vô cùng. Văn chương cỡ đó, khí độ cỡ đó, nếu chẳng phải vì hần có chút khiếm khuyết thì ai nói hần không thể thi đỗ công danh, trở thành một trong số bọn họ? Thậm chí còn có thể thành công rực rỡ hơn nữa.

Mọi người không ai còn ý khinh thị mà dần đều lộ vẻ kính nể.

- Đáng tiếc..... Đáng tiếc...

Cảnh Nhân Đế cực kỳ yêu thích sự tài hoa của hần nhưng nghĩ đến Trang Tín Ngạn có chỗ thiếu sót thì chỉ đành tiếc hận. Ông nhìn Tổng thái phó một cái, liên tục lắc đầu thở dài, tiếc nuối vô cùng.

Thấy Cảnh Nhân Đế như vậy, Trang Tín Ngạn lập tức viết lên giấy: “Hoàng thượng không cần thấy tiếc cho thảo dân, thảo dân thường nghe người ta nói, có được sẽ có mất, có mất sẽ lại có thứ được, thảo dân chấp nhận. Nếu không vì thảo dân có chỗ khiếm khuyết thì cũng sẽ không có được mọi thứ bây giờ. So với thứ không có, thảo dân càng phải biết quý trọng những gì mình đang có. Thảo dân thấy quá đủ rồi”.

Nếu hần không cảm tiếc thì giờ đã sớm lấy người khác, sinh con đẻ cái, chắc hần nàng cũng sẽ chẳng xuất hiện bên hần...

Viết xong những lời này, Trang Tín Ngạn nhìn thoáng qua Tần Thiên ở bên, trong mắt tỏa ra ánh nhìn sáng rọi tựa như mặt hồ yên tĩnh bị gió thổi qua mà gợn sóng.

Tần Thiên nóng bừng mặt, lặng lẽ quay đi, không tự chủ được mà khẽ cười, khó mà nói rõ là cười cái gì nhưng cảm thấy vô cùng ấm áp, dịu dàng.

Lâm tổng đốc, Hồ tri phủ ở bên thấy phu thê Trang Tín Ngạn được hoàng thượng coi trọng như vậy, nhớ tới sau này bọn họ kế thừa Thịnh Thế Trà Hành sẽ càng khó đối phó thì vô cùng uất hận nhưng lại chẳng thể làm gì.

- Hay lắm! Biết đủ là người hạnh phúc. Người có tâm lòng rộng mở hiếm có.

Cảnh Nhân Đế lại cười vài tiếng, khen ngợi ba người Tần Thiên trước mặt bá quan một hồi rồi lại cao hứng mà ban thưởng không ít tặng phẩm. Còn đưa ba chữ “Bích loa xuân” tự tay ông viết cho bọn họ.

Được bút tích của Cảnh Nhân Đế, ba người mừng rỡ vô cùng. Phải biết rằng, đem bút tích của hoàng thượng khắc thành bằng hiệu, treo giữa Trà Hành thì với một thương gia mà nói chính là sự vinh quang vô hạn.

Cái này quý hơn mọi sự ban thưởng khác.

Tuy rằng Hoàng Thượng không nói rõ là muốn Bích loa xuân thành trà tiến cống nhưng hoàng thượng có hứng thú với trà như vậy, nội vụ phụ trách việc mua trà nhất định sẽ tích cực thu mua.

Giờ có thể nói là chiến thắng trở về.

Rời khỏi hoa viên, Tổng tuần phủ tự mình tiễn bọn họ. Lúc này, vẻ mặt hắn rất thoải mái. Ngay vừa rồi, hoàng thượng vì hắn dâng trà ngon mà hỏi riêng hắn một số chuyện địa phương. Hắn đương nhiên nắm chắc cơ hội mà bộc lộ chút chiến tích của mình. Hoàng thượng nghe xong khen ngợi hắn một hồi khiến hắn được tự hào. Hơn nữa hoàng thượng cũng có ý ngầm rằng hắn sắp được thăng chức.

Đương nhiên, đó là nhờ quan hệ giữa hắn và Tổng thái phó nhưng có cơ hội để bộc lộ bản thân trước mặt hoàng thượng thì sẽ càng tốt hơn.

- Thái Phó đại nhân nói giờ hắn còn phải làm bận với Hoàng thượng, tạm thời không thể gặp các người. Ngày mai ông sẽ phái người qua đón các người đến hàn huyện.

Lúc này, thái độ của Tổng tuần phủ với bọn Trang Tín Ngạn cũng vô cùng khách khí. Đưa bọn họ ra khỏi hành cung, nhìn bọn họ lên xe ngựa.

Ra hành cung không lâu thì đã đến chốn phồn hoa nhất Dương thành. Ba người ngồi chung trong xe ngựa, vẻ mặt hưng phấn.

- Không ngờ hoàng thượng nhân từ như vậy, hiền hòa như vậy. Ta còn nghĩ hoàng thượng sẽ là người oai nghiêm, lạnh lùng.

Phương Kiến Thụ mặt đỏ bừng. Hắn bình thường trầm ổn, giản dị, ít khi bộc lộ cảm xúc. Lúc này kích động như vậy có thể thấy là đã bị kích thích rất nhiều.

Tần Thiên cười, nghĩ thầm, đó chẳng qua là lúc người không được thấy lúc long nhan giận dữ thôi. Nhưng mọi người vui vẻ như vậy, nàng cũng không nói câu gì làm mất hứng.

Trang Tín Ngạn khen ngợi tài đàn của Phương Kiến Thụ, nói hôm nay có thể thành công như vậy là một phần công của hắn. Trang phủ nhất định không quên. Phương Kiến Thụ lập tức đáp, hắn cũng là người của Trang phủ, chuyện của Trang phủ hắn không chối từ, lại ngoan ngoãn khen ngợi Trang Tín Ngạn làm thơ hay. Trang Tín Ngạn vội khiêm tốn mấy câu. Hai người người nói ta viết, tán gẫu vui vẻ quên trời đất.

Lúc nói chuyện, Trang Tín Ngạn phát hiện Tần Thiên luôn nhìn ra bên ngoài. Hắn nhìn theo mắt nàng, thấy đường cái nhộn nhịp. Mà đôi mắt như ngọc của nàng lộ rõ sự khát vọng.

Trang Tín Ngạn thoáng trầm ngâm rồi viết lên giấy: “Bảo bọn họ dừng xe đi” rồi đưa cho Tần Thiên xem.

Tần Thiên tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn nghe theo. Xa phu dừng xe giữa đường, Trang Tín Ngạn nhảy xuống rồi xoay người nhìn Tần Thiên mỉm cười, ý bảo nàng cũng xuống.

Tần Thiên hiểu ý là hắn muốn đi dạo phố. Dù lần trước có chút không thoải mái nhưng nàng cũng không quá để tâm. Nàng lập tức phấn chấn nhảy xuống.

Phương Kiến Thụ ở bên vốn định nhảy xuống theo nhưng nhìn bóng dáng hai người đóng vai mà đứng, một ngọc thụ lâm phong, một yếu điệu thướt tha.

Bỗng nhiên cảm thấy mình có chút dư thừa.

72. , Chương 139-140

Chương 139 Lòng rạo rực

Ngoài xe, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên thấy Phương Kiến Thụ chậm chạp không xuống, Tần Thiên quay đầu vẫy vẫy hắn, cười nói:

- Phương Kiến Thụ, sao chậm chạp vậy? Giờ náo nhiệt như vậy, chúng ta cùng đi dạo đi!

Phương Kiến Thụ cười lắc đầu:

- Ta không đi, về còn phải học nữa, các người cứ đi đi.

Tần Thiên nhớ tới hần sắp phải thi Hương, cũng nghĩ hần nói thật nên không nài ép:

- Vậy được rồi, người về trước đi, có gì tốt, có gì ăn ngon ta sẽ mang về cho người.

Phương Kiến Thụ cười gật đầu, ngẩng đầu đã thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình cười thật âm áp, ánh mắt trong sáng như thấu hiểu được mọi điều.

Mặt hần không khỏi nóng lên, Phương Kiến Thụ vội lùi về xe ngựa buông màn xe, ngăn trở ánh mắt Trang Tín Ngạn.

Hải Phú nhảy xuống xe, đi theo bọn Tần Thiên, chỉ để lại xa phu đưa Phương Kiến Thụ về phủ.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn xoay người đi dạo phố.

Có lẽ là vì Hoàng thượng giá lâm mà dân chúng trong thành vui mừng, nhà nhà giăng đèn kết hoa, khiến Dương thành vốn hưng thịnh lại càng phồn hoa.

Tính ra, đây là lần thứ hai Tần Thiên được đi dạo phố, lần đầu không thoải mái nên giờ hạ quyết tâm lần này phải chơi cho thỏa thích.

Trên đường, những người bán hàng rong rao bán các đồ chơi, Tần Thiên nhìn chỗ này, chơi chỗ nọ, vui quên thời gian. Nhưng lúc nào cũng vẫn để ý đến Trang Tín Ngạn ở bên, sợ hần lại không chú ý như lần trước mà đi mất bóng. Nhưng lần này, Trang Tín Ngạn lại không như trước, chỉ đi theo bên cạnh nàng, nàng đi hần cũng đi, nàng dừng hần cũng dừng, cũng không như lần trước chỉ lo cho chính mình khiến Tần Thiên rất kinh ngạc.

Người này chẳng lẽ thay tâm đổi tính?

Nhưng thấy hần như thế, Tần Thiên thoải mái hơn nhiều, đi dạo phố cũng tự tại hơn.

Trên đường lại nhìn thấy một hàng ăn vặt, mắt Tần Thiên sáng bừng vội chạy qua. Kiếp trước nàng thích nhất món ăn này, đem đậu phụ thối rán trong dầu nóng, đợi đến khi vàng óng lên thì đặt lên vỉ thép cho ráo dầu, sau đó dùng que tre xuyên qua, ngâm vào nước dùng. Đợi khi đậu phụ thối ngấm nước thì rắc thêm hành lá, dưa muối, ớt, hạt tiêu. Đến lúc đó, mùi thơm nức mũi, vị ngon vô cùng.

Tần Thiên đầu tiên nhìn kỹ một lượt, thấy cách làm của nơi này cũng tương tự với kiếp trước, không khỏi thầm hoan hô trong lòng, vội gọi mấy bát.

Chợt thấy bên cạnh có người kéo áo mình, Tần Thiên quay đầu nhìn lại đã thấy khuôn mặt tuần tú của Trang Tín Ngạn nhăn nhúm lại, vẻ mặt chán ghét.

Tần Thiên biết, đậu phụ thối này cũng như sấu riêng vậy, có người cực thích cũng có người cực ghét. Tần Thiên thuộc loại cực mê, mà bất hạnh thay, Trang Tín Ngạn có vẻ thuộc loại cực ghét.

“Ồ thối như vậy, ăn có gì ngon.” Trang Tín Ngạn viết lên giấy.

Viết xong thì kéo nàng đi, Tần Thiên nào chịu đi, giãy tay hần, xoay người đón lấy đậu phụ thối người bán hàng đưa rồi trả tiền.

Tần Thiên đưa một xiên cho Hải Phú, mắt Hải Phú sáng bừng nhận lấy, xem ra cũng là người cực thích nhưng vì ở cùng với người cực ghét mà đành áp chế sở thích của mình.

Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn Hải Phú một cái, sắc mặt Hải Phú chán nản, cầm nhưng ăn không được, vứt thì tiếc.

Tần Thiên thấy vậy, sóng mắt lưu chuyển, đưa một xiên cho Trang Tín Ngạn:

- Cầm lấy đi, chúng ta “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”.

Nào biết Trang Tín Ngạn biến sắc, vội lùi vài bước, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ khiến Tần Thiên mừng rỡ, không nhin được cười lớn.

Tiếng cười khiến không ít người nhìn lại, Tần Thiên lúc này mới nhớ đây là cổ đại, cũng không phải là đường dành riêng cho người đi bộ như ở hiện đại, có thể cười vui thoải mái. Tần Thiên vội ngừng cười nhưng Trang Tín Ngạn bị mọi người nhìn chăm chú mà đỏ mặt, hấn buồn bực phẩy tay áo bỏ đi.

Tần Thiên cũng biết mình hơi quá đáng, vội đuổi theo hấn, nàng đi đến bên Trang Tín Ngạn, thấy mặt hấn lạnh lùng, nhìn kĩ miệng còn hơi bĩu bĩu.

Nàng kéo kéo tay áo hấn, Trang Tín Ngạn rút tay áo về, không để ý đến nàng, miệng bĩu càng dày.

Tần Thiên thiếu chút nữa phì cười, sao giận dữ như trẻ con vậy? Bỗng nhiên nhớ lại, hấn chẳng qua cũng chỉ 21,22 tuổi, bình thường cũng không giao tiếp nhiều, tâm tư thực sự thanh thuần...

Nghĩ đến đó, Tần Thiên cảm thấy rất thú vị, nhìn hấn giận dữ đến đỏ mặt, bỗng nhiên nổi ý trêu đùa, phải cố lắm mới áp chế được ý xấu. Tần Thiên bước nhanh về phía trước hấn, vừa nhìn hấn vừa đi giạt lùi rồi cười nói:

- Nam nhân sao nhỏ mọn như vậy? Ta đã xin lỗi rồi, ngươi còn không để ý người ta.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, dưới ánh mặt trời, đôi mắt nàng sáng ngời như mừng như giận, như nụ hoa mùa xuân, lòng hấn rung động, sắc mặt dần dịu xuống. Hấn nhìn nàng, ý cười trên khuôn mặt thanh nhả như ngọc dần hiện rõ, tỏa sáng như ngọc, tuyệt diệu vô song.

Tần Thiên ngây người ngẩn ngơ, bất tri bất giác dừng bước, căn bản không để ý đến có hai đứa trẻ đang đuổi nhau chạy về phía này. Trang Tín Ngạn tuy nhìn thấy nhưng không thể lên tiếng nhắc nhở nàng, dưới tình thế cấp bách thì vội cầm tay nàng, kéo nàng vào lòng. Đám trẻ con hò la chạy qua nàng, Tần Thiên thấy thế mới hiểu ý của Trang Tín Ngạn. Vừa rồi nếu không có hấn kéo mình đi thì chỉ sợ đã bị đám trẻ xô ngã.

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn hấn cười, nói:

- Cám ơn.

Định rút tay về, lại phát hiện tay nàng bị hấn nắm thật chặt, căn bản không thể rút ra.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, thấy hấn nhìn thẳng phía trước, không nhìn về phía mình một lần. Tai ửng hồng, bàn tay toát mồ hôi, hiển nhiên là rất lo lắng.

Nhìn hấn như vậy, Tần Thiên có chút không đành lòng giẫy khỏi tay hấn, nàng cúi đầu cười cười, không giẫy nữa, để mặc hấn cầm tay mình.

Hấn như cảm nhận được sự đồng ý của nàng, nắm tay nàng càng chặt, lòng bàn tay nóng rực, cơ hồ lây sang nàng. Tim nàng đột nhiên đập loạn.

Nàng lén nhìn hấn một cái đã thấy khóe miệng hấn cong cong như vầng trăng, vẻ vui mừng này như có thể truyền nhiễm khiến nàng không nhin được cũng cười theo.

Hai người tay nắm tay mà đi, dọc đường đi không ít người nhìn bọn họ nắm tay. Ánh mắt khác thường này khiến Tần Thiên nghĩ hành động này không phù hợp cỡ nào. Nàng là người hiện đại còn hơi ngượng mà hấn là người cổ đại lại coi như không có gì, mặc kệ ánh mắt xung quanh mà cố chấp nắm chặt tay nàng khiến Tần Thiên có chút ngượng ngùng.

- Không phải ngươi không thích ngửi mùi này sao?

Lúc xấu hổ, Tần Thiên nhỏ giọng hỏi hấn. Nàng đang ăn đậu phụ thối, đứng gần nhau như vậy, chẳng lẽ hấn không thấy khó chịu?

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, không đáp lời, muốn nói cũng không thể nói, hấn cho dù muốn viết cũng chỉ có thể dùng một bàn tay vừa cầm vở vừa cầm bút viết, sao có thể. Bảo hấn buông tay nàng ra thì đúng là vạ lần không muốn.

Tần Thiên đang ngại ngần không phát hiện điều này, nàng hơi mất tự nhiên, cảm giác nói gì đó mới thoải mái hơn chút.

- Hay là, người cũng thử xem...

Tần Thiên đưa đậu phụ thối đến bên miệng hần:

- Thật ra có nhiều đồ không thể dùng ấn tượng đầu tiên mà phán xét. Lần đầu tiên ta biết món này cũng thấy nó rất thối nhưng ăn thử một miếng thì bắt đầu yêu thích nó. Người thử xem đi, chưa biết chừng cũng sẽ thích đó.

Tần Thiên vui vẻ nhìn hần, mắt sáng bừng.

Mùi thối xông thẳng vào mũi, Trang Tín Ngạn nhìn chao mà chau mày.

- Không thích à, thế thôi vậy!

Thấy hần như thế, Tần Thiên cũng không muốn ép hần, chỉ là có chút thất vọng. Mà sự thất vọng này hiện rõ trên khuôn mặt nàng.

Vừa định thu tay lại thì không ngờ Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nghiêng đầu lại, vẻ mặt bi tráng mà cắn một miếng.

Tần Thiên giật mình nhìn hần, thấy hần đang nhai rất tích cực, quai hàm bạnh ra, vẻ mặt này dường như muốn nuốt trôi xuống càng nhanh càng tốt.

Tần Thiên nhìn mà toát mồ hôi vì hần.

- Không thích thì đừng cố, nhổ ra là được. Tần Thiên vội nói.

Nhưng dần dần, vẻ mặt hần thay đổi, ban đầu là miễn cưỡng rồi dần dần thành cẩn thận thưởng thức, ăn xong còn liếm liếm môi, mắt sáng bừng nhìn tay Tần Thiên, vươn ngón út chỉ chỉ vào miệng, ý bảo nàng lại đút cho hần một miếng.

Tần Thiên đưa qua nói:

- Cầm lấy tự ăn đi.

Hần không nhận mà chỉ há miệng thật to.

Tần Thiên không thể thay đổi được hần đành phải đưa tới miệng hần, bĩu môi nói:

- Ăn đi, Đại thiếu gia.

Trang Tín Ngạn đắc ý cười, vẻ mặt như đứa trẻ nhặt được bảo bối, Tần Thiên nhìn mà lòng ngứa ngáy.

- Ăn ngon chứ, ta không lừa người đúng không?

Thấy hần ăn ngon, Tần Thiên cười tủm tỉm.

Trang Tín Ngạn vừa ăn vừa gật đầu, ăn xong lại cúi đầu há miệng. Tần Thiên kiễng chân, vươn tay đút cho hần, sau đó mình cũng cắn một miếng. Trang Tín Ngạn vươn tay dịu dàng lau chút hành bên mép nàng.

Hai người nhìn nhau, miệng phồng lớn, trong mắt đầy ý cười.

Hải Phú tay cầm đậu phụ thối đi theo sau bọn họ, nhìn bọn họ vai kề vai, tay nắm tay, chàng một miếng, thiếp một miếng mà không nhận được cười xấu xa. Sau đó cắn một miếng đậu phụ thối lớn, nhìn ánh mặt trời mà cảm thán:

- Đậu phụ thối hôm nay thật thơm!

Một chiếc xe phủ nhung xanh đi qua bọn họ, rèm cửa sổ bị gió thổi lên, Phương Kiến Thụ lẳng lặng nhìn cảnh hai người thân mật, gần bó.

“... Là vàng thì có thể sáng lên! Phương thiếu gia, người cố gắng như vậy, tương lai sau này nhất định rất thênh thang...”

Bên tai dường như vang lên giọng nói trong trẻo của nàng, Phương Kiến Thụ cười cười, dựa vào thành xe mà thở dài một hơi, lặng lẽ che giấu khuôn mặt tươi cười như hoa nắng trong trí nhớ vào một góc khuất trong tim.

Chương 140 Cha hiền con thảo

Ăn đậu phụ thối xong, Trang Tín Ngạn vẫn không buông tay Tần Thiên, Tần Thiên cũng không quá để ý. Cầm tay như vậy cũng không phải không có lợi, mỗi khi Tần Thiên bị cái gì hấp dẫn mà dừng chân thì Trang Tín Ngạn lập tức có thể phát hiện. Hắn sẽ dừng bước, theo nàng đầy sẵn sóc. Thấy có gì va chạm, Trang Tín Ngạn có thể kịp thời kéo nàng ra, tránh để nàng bị thương. Tóm lại, nắm tay nàng như vậy có thể biết được tình cảnh của nàng, lúc nào cũng có thể bảo vệ nàng.

Một lát sau, Tần Thiên cũng hiểu dụng ý thực sự của việc hắn không màng ánh mắt người đời cũng sẽ luôn nắm tay nàng. Hắn chắc hẳn là sợ như lần trước, nàng ở chỗ hắn không nhìn thấy mà gặp chuyện không hay.

Hiểu điều này, lòng Tần Thiên dâng lên sự cảm động vô cùng. Nàng khẽ nhéo tay hắn, nhanh chóng đã thấy hắn như nhéo lại nàng.

Trái tim bình tĩnh như hồ nước bị cái gì đó khuấy lên, cảm xúc kì dị dâng lên như những con sóng liên tiếp, rung động thấu tim gan.

Nàng mỉm cười, cúi đầu.

Bỗng nhiên nàng cảm giác được hắn kéo kéo tay nàng, nàng ngẩng đầu nhìn qua thấy Trang Tín Ngạn đứng trước một sạp bán mặt nạ. Sạp nhỏ đủ các loại mặt nạ, xung quanh là những đứa trẻ lú rú.

Trang Tín Ngạn cầm lấy một cái đưa cho nàng, Tần Thiên đón lấy, thấy mặt nạ này làm thô ráp, không rõ ràng, không thể tinh xảo bằng những thứ lần trước nhìn thấy ở trấn nhỏ kia. Nếu không phải thứ đồ cực thích thì cũng không cần mua.

Tần Thiên thả chiếc mặt nạ lại, nói với Trang Tín Ngạn:

- Cái này làm không đẹp.

Nói xong kéo Trang Tín Ngạn rời đi mà không thấy Trang Tín Ngạn lén quay đầu nhìn lại mấy lần.

Ở đầu đường cách đó không xa, Tạ Đình Quân và Lâm Vĩnh cười ngửa đứng đó nhìn bóng hai người dần khuất.

- Chỉ là một nha hoàn mà lại được Trang đại công tử sủng ái như vậy, đúng là đáng ngạc nhiên.

Lâm Vĩnh nhìn Tạ Đình Quân đang trầm mặt nói. Ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn luôn theo sát bóng dáng yếu điệu phía trước, trong đầu lại nhớ lại hình ảnh trong hoa viên hành cung khi nãy. Thân là thương phụ, nàng không để ý đến an nguy của mình chỉ vì muốn cho phu quân có cơ hội biểu hiện tài năng.

“...Phu quân ta tuy có chỗ thiếu sót nhưng không thể bị mai một. Dân phụ chỉ mong người trong thiên hạ đều biết hắn tốt, không thể coi thường hắn. Nếu đó là không biết xấu hổ thì dân phụ có gánh tội danh đó cũng có sao?”.

Tạ Đình Quân yên lặng một hồi rồi khẽ nói:

- Đó cũng chẳng phải là nha đầu bình thường.

Hắn tiếp tục nhìn theo bóng Tần Thiên mãi đến khi bóng nàng biến mất ở chỗ rẽ thì mới quay đầu ngựa, đi về hướng ngược lại.

Quay về Trang phủ, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đến Thanh Âm viện đem tin tức tốt này báo lại cho Đại phu nhân. Đại phu nhân vốn đã nhận được tin từ Phương Kiến Thụ, thấy bọn họ thì nắm tay hai người, kích động mà khóc. Lại bảo bọn họ thấp hương cho Trang lão gia, nói cho ông tin tốt này. Còn sai chuẩn bị yến hội, cả nhà ăn mừng.

Về phần nhị phòng thì ảm đạm, tiệc tối không đến mà cũng chẳng ai để ý đến bọn họ.

Ngày hôm sau, Tổng lão cho người đến đón Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đến biệt viện hành cung. Tổng lão cẩn thận nhìn bọn họ, thấy bọn họ không vì thân phận ông thay đổi mà thái độ khác lạ, không nịnh nọt, không sợ hãi thì cảm thấy vui mừng, cũng càng coi trọng bọn họ.

Trang Tín Ngạn vẫn bình tĩnh nhưng Tần Thiên thì đúng là coi Tổng lão thành trưởng bối nhà mình, cao hứng nói đến chuyện tỷ thí vừa rồi, nhắc đến việc nhị phòng luôn kiêu ngạo bị bại bởi bọn họ thì vẻ đắc ý hiện rõ khiến Tổng lão cười không dứt.

Hai bên vui vẻ hàn huyên một hồi, không khí ấm áp mà hòa hợp.

Đêm đó, Cảnh Nhân Đế lại bàn chuyện với Tổng lão.

Cảnh Nhân Đế bưng chung trà dựa vào gối mềm trên trường kỷ, bên cạnh là mấy lư hương trầm tỏa hương thơm ngát cùng với hương trà Bích loa xuân trong tay ông hòa quyện lại.

Tổng Lão cung kính ngồi ở chiếc ghế bằng gỗ hải đường, khắc cảnh bát tiên quá hải (Tám vị tiên qua biển).

- Bùi Thanh, vì sao ngươi không chịu trở về giúp trẫm? Trẫm cần ngươi, giang sơn xã tắc cũng cần ngươi. Cảnh Nhân Đế thành khẩn nói.

Tổng Bùi Thanh chậm rãi nói:

- Hoàng thượng, Bùi Thanh chưa bao giờ là người giỏi đạo làm quan. Trong triều đình không chỉ cần có bản lĩnh mà cũng cần có thủ đoạn. Nếu không hiểu thời cuộc thì cũng là vô dụng. Bùi Thanh là tự mình hiểu lấy nên chưa từng nhận hoàng thượng tứ phong. Khi còn trẻ đã như vậy, giờ tuổi đã già cũng chỉ là có lòng mà không có sức.

Thần sắc Cảnh Nhân Đế buồn bã:

- Chung quy là người trách trẫm, nếu không phải năm đó trẫm vì chuyện phé hậu, giận chó đánh mèo mà giam lỏng người nửa tháng thì người cũng không đến nỗi lần cuối cùng cũng không được gặp Tình Nhi. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, trẫm rất đau lòng, cũng rất tự trách. Cả đời trẫm tự vấn không làm thất vọng người trong thiên hạ nhưng lại có lỗi với người.

Nói đến đây, giọng Cảnh Nhân Đế có chút nghẹn ngào.

Tổng Bùi Thanh bỗng nhiên đứng dậy, quỳ xuống trước mặt Cảnh Nhân Đế rồi dập đầu, khi ngẩng đầu thì trong mắt cũng đầy tình cảm.

- Hoàng thượng, từ nhỏ Bùi Thanh đã lớn lên bên Hoàng thượng, vẫn luôn được Hoàng thượng tin tưởng, đây là phúc của Bùi Thanh. Trong cảm nhận của Bùi Thanh, Hoàng Thượng vừa là thiên hạ chí tôn, lại vừa là bằng hữu, huynh đệ của Bùi Thanh. Tiểu nữ Tình Nhi sớm qua đời cũng là nàng mệnh bạc, không liên quan gì đến Hoàng thượng. Bùi Thanh cũng chưa từng trách Hoàng thượng. Bùi Thanh chỉ tự trách mình chưa bao giờ thực sự quan tâm nàng, để cho nàng gặt thần, giấu bệnh tình không nói mà thần cũng không hay biết. Đến cuối cùng đã là chuyện không thể cứu vãn...

Nói tới đây, Tổng Bùi Thanh nhớ tới những lời lão quản gia nói với ông sau khi nữ nhi qua đời, lúc ấy lão quản gia 60 cũng đã rơi những giọt nước mắt tuổi già. (Mình k edit thoát ý được, các bạn có thể hiểu là người già khó để khóc, 1 khi đã khóc là chuyện rất đau lòng)

“Đại nhân, chứng bệnh đau đầu của tiểu thư đã từ rất lâu rồi, lúc bệnh nặng thường đau đến không ngủ được. Nhưng tiểu thư luôn nói: “Phụ thân rất vất vả, ngày nào cũng đi sớm về muộn, ngay cả cơm cũng không ăn đúng giờ. Mẫu thân khi lâm chung dặn ta chăm sóc phụ thân cẩn thận nhưng ta vô dụng, không chăm sóc được phụ thân, cũng không thể để người lo lắng vì ta”. Tiểu thư bắt chúng ta không được nói bệnh của nàng cho người. Lúc tiểu thư qua đời còn cười nói với ta: “Thật tốt, phụ thân không thấy lúc Tình Nhi chết, phụ thân thấy mẫu thân qua đời đã rất đau lòng, Tình Nhi không nở lại làm phụ thân phải nhìn Tình Nhi chết...”

Nghĩ đến đây, lòng Tổng Bùi Thanh chua xót, vội lấy tay áo lau đi nước mắt. Ông lại nói:

- Hoàng thượng, Bùi Thanh tuy rằng không thể phụ tá hoàng thượng trên triều đình nhưng Bùi Thanh vẫn là bằng hữu trung thành với hoàng thượng. Khi nhàn rỗi cùng Hoàng thượng uống trà chơi cờ, giống

như bây giờ cũng hoàng thượng nói chuyện phiếm chẳng phải là càn tự tại?

Cảnh Nhân Đế mừng rỡ:

- Ý Bùi Thanh là sẽ theo trẫm hồi kinh?

Tổng Bùi Thanh cười gật đầu.

Cảnh Nhân Đế vội vàng tiến lên nâng hần dậy, kéo hần ngồi xuống bên mình:

- Là điều gì khiến Bùi Thanh thay đổi suy nghĩ?

Cảnh Nhân Đế hiểu hần, hần nhìn hiền hòa nhưng tính cách mạnh mẽ, cương nghị, nói một không nói hai, khó có khi thay đổi. Cảnh Nhân Đế vốn không trông mong gì, nhưng không ngờ hần lại thay đổi chủ ý.

- Từ sau khi Tình Nhi qua đời, lòng Bùi Thanh như tro tàn, không có hứng thú với bất kì điều gì, chỉ lo nghĩ, sống khắc khổ qua ngày, mong như thế có thể giảm bớt sự áy náy trong lòng. Mãi đến khi có một ngày, có tiểu nha đầu nói với thần, Tình Nhi đã sống cuộc sống mới hạnh phúc ở thế giới khác, nàng ở đó sẽ lo lắng cho thần...

Cảnh Nhân Đế kinh ngạc, Tổng Bùi Thanh thấy vậy thì cười:

- Hoàng thượng nhất định thấy lạ vì Bùi Thanh lại đi tin những những lời này đúng không? Nhưng Bùi Thanh nguyện tin đó là sự thật, tin rằng Tình Nhi không phải vĩnh viễn bỏ đi mà là đến thế giới bên kia. Ai nói là không thể, cuộc sống có nhiều chuyện vốn không thể nói rõ ràng.

Tổng Bùi Thanh lắc đầu nói tiếp:

- Nàng còn nói, Tình Nhi nhất định sẽ lo lắng cho thần, nếu thần sống không tốt, Tình Nhi cũng sẽ không vui về..... Đúng vậy, Tình Nhi đến khi chết còn lo lắng cho thần, Bùi Thanh nếu không sống tốt thì sao nàng có thể an tâm? Nên Bùi Thanh cảm thấy nên sống cho lòng thoải mái.

Cảnh Nhân Đế trầm tư một hồi, liền cười nói:

- Để trẫm đoán nhé, tiểu nha đầu người nói hần là Trang Tần thị đúng không. Ta thấy các người rất quen thuộc, dựa vào tính cách của người cũng không dễ.
- Hoàng thượng đúng là hiểu Bùi Thanh. Tổng Bùi Thanh cười nói.

Cảnh Nhân Đế đặt chung trà lên bàn rồi thở dài một hơi, cảm khái nói:

- Nữ tử đó trí tuệ thông minh, có đảm lược. Kì nữ trong thiên hạ vốn rất nhiều, trẫm cũng gặp qua không ít nhưng ngoài đó ra, nữ tử này còn có một tấm lòng son. Vốn quen nhìn những nữ nhân trong hoàng cung mưu mô thủ đoạn, tiểu lý tàng đao, cảm thấy cô nương này thật đáng quý. Cũng chỉ có người như vậy mới có thể nói ra những lời khó tin như vậy.

Hần nhìn về phía Bùi Thanh:

- Người có tính toán gì không, trẫm biết người tuyệt đối sẽ không báo đáp bằng vàng bạc gì đó.
- Bùi Thanh lẩn lộn khắp nơi bao năm, từng gặp không ít người chỉ vì chút tiền tài mà cửa nát nhà tan. Lúc trước là Bùi Thanh quá thanh cao, luôn thấy nói đến vàng bạc là cực thô tục, cũng không hiểu rằng đó là nền tảng cuộc sống con người.

Tổng Bùi Thanh lại nói:

- Nếu tiểu nha đầu kia cần vàng bạc thần sẽ báo đáp nàng vàng bạc. Nhưng hôm nay nói chuyện với phu thê bọn họ, Bùi Thanh hiểu, bọn họ không cần vàng bạc mà cần một chỗ dựa...

Đang nói, Lưu công công vào báo:

- Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng có nói mỗi sáng đều uống trà Từ Hiếu, nô tỳ xin hỏi hoàng thượng, sáng mai có uống nữa không?

Sở dĩ hỏi vậy là vì phát hiện Hoàng thượng rất thích Bích loa xuân.

- Trà Từ Hiếu? Tống Bùi Thanh ngạc nhiên.
- Là lá trà Hồ tri phủ dâng lên, liên quan đến truyền thuyết về cha hiền con thảo nên được gọi là trà Từ Hiếu.

Nói tới đây, Cảnh Nhân Đế để hờ lạnh một tiếng, lại thở dài .

- Cha hiền con thảo...

Cảnh Nhân Đế lắc đầu:

- Trước quyền lực tối cao, cái gọi là cha hiền con thảo chỉ là hi vọng hảo huyền mà thôi.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tống Bùi Thanh, lãnh đạm nói:

- Trăm giờ còn sống mà những người đó cũng không chờ kịp. Cha hiền con thảo...

Cảnh Nhân Đế cười nhạt hai tiếng, xoay mặt nhìn về phía Lưu công công trầm giọng nói:

- Từ sáng mai trở đi, không cần dâng trà này nữa.
- Vâng thưa hoàng thượng.

Lưu công công cúi đầu lui ra.

73. , Chương 141-142

Chương 141: Quý lạy

Không ngoài sở liệu của Trang Tín Ngạn, hai ngày sau đã có người phủ nội vụ tìm Trang phủ bàn chuyện mua Bích Loa xuân. Cái này chứng tỏ Bích Loa xuân đã chính thức trở thành cống trà hoàng gia.

Trận tỷ thí này lấy việc đại phòng toàn thắng mà chấm dứt. Hai ngày sau, Đại phu nhân phái người mời người trong họ tộc đến, trước mặt mọi người tuyên bố, Tần Thiên chính thức thành đương gia của Thịnh Thế Trà Hành.

Trong đại sảnh, Đại phu nhân tự tay nắm tay Tần Thiên, dẫn nàng đến vị trí tôn quý nhất Trang phủ, vị trí đó ngoài lão gia đã mất và Đại phu nhân vốn chưa có ai ngồi. Đó là nơi đặt chiếc ghế bành bằng gỗ tử đàn điêu khắc tinh xảo.

Đại phu nhân lùi ra, cùng Trang Tín Ngạn ngồi bên trái vị trí này rồi dưới là người nhị phòng, đám người trong họ tộc ngồi bên phải. Người tam phòng đứng cuối cùng. Các tổng quản Trang phủ và nô tài đều cúi đầu đứng bên ngoài.

Mấy chục người tề tựu nhưng không khí lại lạnh ngắt như tờ.

Hôm nay Tần Thiên cố ý trang điểm cẩn thận, áo hồng hoa lệ thêu mẫu đơn vàng, tóc búi cầu kì, trâm cài ngọc giắt, khuyên tai hồng ngọc khảm vàng, nhẫn hồng ngọc trên tay khiến người lóa mắt.

Tần Thiên chỉ cảm thấy người nặng nề, rốt cục hiểu vì sao đều nói đương gia phải gánh trọng trách lớn.

Cũng không hẳn là “gánh nặng” tinh thần...

Tuy rằng như thế, trong mắt mọi người, Tần Thiên giờ đang ngồi nghiêm chỉnh, lưng thẳng, đầu ngẩng cao, vẻ mặt đoan trang, thần thái trấn định thông dong, không chút hoảng sợ, luống cuống, rất có khí thế. Đám người trong họ tộc đều biết Tần Thiên chẳng những biểu diễn trước hoàng thượng được khen ngợi, lấy được danh hiệu trà tiến cống mà hơn nữa còn có quan hệ với Tống Thái phó. Vốn dĩ đã rất ủng hộ tân đương gia này, giờ thấy nàng khí thế bất phàm, trong lòng vô cùng vừa ý, liên tục gật đầu, nhìn Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn mà chúc mừng. Đại phu nhân rất vui vẻ, Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ngồi chính vị, trong mắt tràn ngập ý cười.

Nguyệt Nương theo lời sai bảo của Đại phu nhân mà bước lên phía trước, cao giọng:

- Các phòng các viện dập đầu thỉnh an với đương gia phu nhân.

Đây là truyền thống Trang phủ, chỉ cần chưa chia nhà thì đều là thủ hạ của đương gia. Ngày trao vị trí đương gia, ngoài trưởng bối và phu quân, mọi người đều phải dập đầu quỳ lạy để tỏ ý tôn kính, phục tùng. Đây cũng là để tân đương gia tạo uy thế với mọi người trong phủ.

Tần Thiên nghe lời Nguyệt Nương, phản ứng đầu tiên là nhìn nhị phòng, cảm giác thực sự phấn khích!

Chỉ thấy Lý di nương mặt tái nhợt, tức đến run người. Trang Tín Xuyên mặt đỏ lên, mày giật giật, mặt vằn vẹo. Lưu Bích Quân cảm tức nhìn Tần Thiên, nghiêng răng nghiêng lợi như thể Tần Thiên là kẻ thù giết cha của nàng. Trang Minh Hỉ tương đối bình tĩnh, ít nhất vẻ mặt không có gì thay đổi nhưng nàng nắm chặt lấy tay vịn, vì quá dùng sức mà móng tay trắng bệch.

Tần Thiên thu hồi ánh mắt, trong lòng vui sướng, bỗng nhiên rất chờ mong cảnh nhị phòng dập đầu quỳ lạy nàng.

Vừa nghĩ đến đó, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, trang sức nặng nề trên người dường như cũng chẳng là cái gì.

Nguyệt Nương nhìn nhị phòng, đồng dạng nói:

- Lý di nương, trong phủ ngoài Đại phu nhân và Đại thiếu gia thì người là cao nhất, nếu đã vậy, mời người lên trước đi!

Nhất thời, mọi ánh mắt đều nhìn về phía Lý di nương. Cũng không phải tất cả đều tâm phục khẩu phục với Tần Thiên. Trước đó nàng chỉ là nha hoàn, tuổi trẻ, lai lịch không rõ ràng, chuyện trà tiền cống lằn này họ cũng không tận mắt nhìn thấy, không biết năng lực của Tần Thiên, chỉ cho đó là may mắn. Nhất là đám quần sự, nha hoàn, với người trước kia còn cùng thân phận như mình bỗng nhiên thành Đại thiếu phu nhân, rồi thành đương gia thì đều có lòng đổ kỵ. Bọn họ cũng biết tính tình Lý di nương, theo bản năng đều muốn thấy Tần Thiên bị chê cười.

Lý di nương ngẩng phắt lên, trừng mắt nhìn Nguyệt Nương, sắc mặt biến đổi đủ màu. Bảo bà quỳ lạy tiện tỳ kia? Không có cửa đâu. Lý di nương tức giận đến run người, lúc này uốn éo nói:

- Tốt xấu gì ta cũng là trưởng bối của Tần Thiên, ta không cần quỳ!

Giọng vì quá tức giận mà có chút run run.

- Trưởng bối?

Đại phu nhân ở bên cười nhạt:

- Đương gia phu nhân là chính thất, được ghi tên trong gia phả Trang phủ. Tú Mai, người chẳng qua cũng chỉ là tiểu thiếp mà dám tự ý xưng là trưởng bối của đương gia phu nhân?

Mặt Lý di nương biến thành màu gan lợn nhưng không còn lời nào để nói. Tính tình bà luôn kiêu ngạo sao dễ dàng khuất phục như vậy, chỉ tái mặt ngồi đó.

Đại phu nhân không nghe thấy tiếng thì biết Lý di nương căn bản không coi lời mình ra gì. Bà bình tĩnh đứng lên nhìn phía trưởng tộc, lớn tiếng nói:

- Tam thúc công, Lý di nương nhất định không chịu dập đầu quỳ lạy tân đương gia có phải là làm trái với gia pháp của lão gia định ra khi còn sống? Hành vi như vậy có nên trục xuất khỏi gia môn?

Lời này nói ra khiến ai nấy đều khiếp sợ.

Phải biết rằng tuy Lý di nương là tiểu thiếp lão gia lấy về, không như gia nô giống Trần di nương có thể trách phạt tùy ý, thậm chí là bán đi. Mà Đại phu nhân luôn trọng tín nghĩa, nhiều năm qua Lý di nương cần rở cũng chưa bao giờ phạt nặng. Lần này Đại phu nhân vì Đại thiếu phu nhân mà đòi trục xuất Lý di nương khỏi gia môn thì có thể thấy Đại phu nhân coi trọng đương gia phu nhân cỡ nào.

Mọi người trong sảnh đều nhìn Tần Thiên, cảm thấy hoảng sợ nhưng thấy Tần Thiên luôn không nói, chỉ dựa vào Đại phu nhân trợ uy thì trong lòng lại có chút khinh thị.

Người nhị phòng biến sắc, nhất là Lý di nương. Mặt vốn đỏ bừng chỉ nháy mắt đã trắng bệch lại, mắt mở lớn lộ rõ sự phẫn nộ và hoảng sợ. Bà đứng lên, chỉ vào Đại phu nhân, run giọng nói:

- Giang Hoa Anh, người dám, lão gia năm đó chính miệng đồng ý với cha ta rằng sẽ đối xử tử tế với ta cả đời. Nếu người dám trục xuất ta chính là khiến lão gia mang tội bất nghĩa!

Nói xong, xoay người đi về phía đám người trong họ, về mặt bị phần:

- Các vị lão gia, năm đó lão gia lấy thiếp thân về hẳn các vị đều biết, năm đó lão gia thiếu vốn quay vòng, là cha ta cho lão gia mượn 5000 lạng bạc mới giúp lão gia vượt qua cửa ải khó khăn đó. Lão gia cảm động nhớ ơn phụ mẫu ta mà chính miệng nói sẽ đối xử tử tế với ta. Nay đại tỷ muốn làm trái lời lão gia mà đuổi ta ra khỏi Trang phủ, các vị lão gia đều là trưởng bối Trang phủ, há có thể nhìn ác phụ kia làm việc bất nhân bất nghĩa với thiếp thân, làm bại hoại thanh danh Trang phủ!

Đại phu nhân cười nhạt một tiếng, lớn tiếng quát:

- Lý Tú Mai, người đừng có nhầm lẫn. Không sai, năm đó lão gia quả thật đã hứa như vậy nhưng cũng có điều kiện đó là người phải làm tốt bổn phận của mình. Nay người trước làm trái gia pháp, sau bất kính với đương gia, bất luận tội nào cũng đủ để đuổi người khỏi Trang phủ. Người còn dám nói những lời càn quấy, đừng trách ta làm đại tỷ không khách khí!

Mặt Lý di nương lúc trắng lúc hồng, hai tay nắm chặt thành quyền, không nói được lời nào.

Trang Thành Chí mở miệng nói:

- Lý thị, người đã vào cửa Trang phủ thì là người của Trang phủ, đương nhiên phải tuân thủ gia quy Trang phủ. Nếu không đừng nói người chỉ là thiếp, cho dù là thê tử cũng khó thoát khỏi cảnh bị hù.

Nếu tộc trưởng đã nói vậy thì Lý di nương còn nói được gì. Bà cúi đầu, ủ rũ đứng đó, mặt xám như tro.

Nguyệt Nương nhìn bà, mỉm cười, lớn tiếng nói:

- Lý di nương, đương gia phu nhân đang chờ người, mời!

Lý di nương cắn chặt môi, đầu tiên là oán hận nhìn Đại phu nhân rồi lại ngẩng đầu lườm Tần Thiên. Bà đi từng bước về phía trước, mỗi bước đi như có dao đâm, cả người run rẩy.

Đến giữa đại sảnh, bà nắm chặt hai tay, môi dưới cắn bật máu rồi nhắm mắt lại, quỳ xuống trước mặt Tần Thiên.

- Dập đầu. Nguyệt Nương lại nói.

Mắt Lý di nương đỏ bừng lên nhưng cũng đành cúi đầu lạy Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn Lý di nương quỳ gối trước mặt, nhớ tới trước kia bà ta nhục nhã, hãm hại mình mà trong lòng sáng khoái.

Vốn Lý di nương nghĩ Tần Thiên sẽ nhân cơ hội trả thù, bắt mình quỳ lâu nhưng không ngờ chờ bà dập đầu xong Tần Thiên đã nói:

- Đứng lên đi!

Lý di nương thấy bất ngờ, vội đứng dậy. Bà ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, mắt bốc tức như đang nói: coi như người thức thời.

Tần Thiên sao không hiểu ý bà, chỉ hừ lạnh một tiếng, ta dù muốn ra oai phủ đầu cũng làm cho đường đường chính chính, cần gì dùng thủ đoạn hạ lưu này cho người ta coi thường.

Nhưng về mặt bình tĩnh không lộ chút gì. Nàng chỉ thản nhiên cười, dùng ngữ khí cao cao tại thượng của đương gia nói:

- Lý di nương, vừa rồi tộc trưởng lão gia nói rất đúng, người tuy rằng chỉ là thiếp nhưng vẫn là người của Trang phủ. Về sau phải luôn ghi nhớ thân phận mình, làm việc cho ổn thoả.

Lý di nương thấy nàng vênh váo dạy dỗ mình, nhớ tới nàng xuất thân chỉ là nha hoàn ti tiện mà phần nộ, nhục nhã, tức giận đến suýt khóc.

Mà trước mặt đám người trong họ nên cũng không dám làm càn, chỉ thăm thề: Tiện tỳ, đừng tưởng người là đương gia thì ta không làm gì được người. Sẽ có một ngày ta xử lý người gọn ghẽ.

Lý di nương quỳ lạy xong thì đến lượt phu thê Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ.

Có tám gương của Lý di nương, ba người cũng không dám nói nhiều.

Tần Thiên nhìn ba người đi đến giữa đại sảnh.

Ba người vẻ mặt đều tái nhợt, Trang Tín Xuyên đầu cúi gằm, căn bản không dám nhìn mặt Tần Thiên, hai tay nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi gân xanh lè cho thấy sự dằn vò trong lòng.

Tần Thiên hoàn toàn có thể hiểu được cảm thụ của hắn. Vốn nghĩ vị trí đương gia là vật trong túi nhưng lại chỉ có thể trở mặt nhìn nó bị người khác đoạt lấy. Còn phải quỳ xuống dập đầu với nha hoàn mà hắn luôn xem thường, là nam nhân thì đều không chịu nổi.

Nhưng làm thế nào? Trang Tín Xuyên, người dù không chịu nổi thì vẫn phải quỳ xuống dập đầu. Chương 142 Ra oai 1

Tần Thiên mỉm cười, lại nhìn về phía Lưu Bích Quân bên cạnh. Đã thấy chiếc khăn trong tay nàng bị vò nhàu nhĩ, sắc mặt vô cùng khó coi. Tần Thiên có thể hiểu sự buồn giận trong lòng nàng. Nàng đường đường là đích nữ (con gái của chính thất), gả cho Trang Tín Xuyên là mong có thể thành đương gia phu nhân. Cũng chẳng ngờ vui mừng chưa được bao lâu thì đã tiền mất tật mang, giờ chỉ là gả cho con thiếp thất, điều này khiến nàng mất mặt cỡ nào? Nàng có thực lực, tính tình kiêu căng, sau này Trang Tín Xuyên chịu đủ khổ rồi...

Tần Thiên cười lắc đầu, lại nhìn về phía Trang Minh Hỉ

Nhìn đến nàng, ý cười dần thu lại

Đã thấy sắc mặt nàng tuy tái nhợt nhưng thần sắc khá bình tĩnh, Tần Thiên rất ngạc nhiên vì nàng tuổi nhỏ nhưng đa biết trấn định, vui buồn không bộc lộ ra ngoài. Đối lại là mình, chỉ sợ không được trấn tĩnh như vậy

Như là cảm nhận được ánh mắt của nàng, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Tần Thiên, ánh mắt sắc lạnh như băng, không có sự phần nộ hay oán hận rõ ràng nhưng vẫn khiến Tần Thiên thấy lạnh. Tần Thiên nhanh chóng ổn định tâm tình mình, hơi ngẩng đầu, nhìn nàng cười nhẹ.

Nàng đương nhiên biết bọn họ sẽ không từ bỏ ý định, không có việc gì, cứ ra chiêu đi, nàng nếu cau mày thì sẽ không còn là Tần Thiên.

- Còn không mau quỳ xuống. Nguyệt Nương ở bên thúc giục.

Ba người đứng đó, Trang Minh Hỉ quỳ xuống đầu tiên, nàng nhìn về phía trước, mặt không sợ hãi. Thấy Lưu Bích Quân còn đang nhăn nhó không chịu quỳ thì cũng không nói nhiều, nắm tay nàng giật xuống. Về mặt Trang Tín Xuyên còn khó coi hơn khóc nhưng thấy muội muội và thê tử đã quỳ, mình đứng đó cũng quá nổi trội, bắt buộc đành phải quỳ xuống

Tiếng đầu gối chạm đất như tiếng tảng đá lớn đánh vào ngực hắn Trang Tín Xuyên chỉ cảm thấy vô số ánh mắt đang nhìn mình, cảm thấy mọi người như đang cười nhạo mình. Hắn cúi đầu, không có dũng khí ngẩng đầu lên.

- Dập đầu

Theo lời Nguyệt Nương, ba người quỳ lạy Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ cúi người dập đầu về phía Tần Thiên. Lúc này dù có cố trấn định thế nào thì nàng vẫn run rẩy. Nàng tuy là thứ nữ nhưng chẳng hề thua đích nữ, luôn cao ngạo. Ngoài trưởng bối chưa bao giờ hạ

mình trước ai. Nhưng hôm nay, nàng lại phải ép mình quỳ trước mặt một tiện tỳ. Nàng cảm thấy nhục nhã vô cùng. Sự nhục nhã đó như dao sắc cứa vào tim nàng

Chuyện còn chưa xong đâu. Trang Minh Hỉ ta sẽ không dễ dàng nhận thua Tần Thiên. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi, người đừng quá đắc ý, bất kể thế nào, cả đời này ta sẽ không cho người đắc ý đâu.

Nước mắt lưng tròng, đến khi ngẩng đầu, Trang Minh Hỉ lại cắn chặt môi, cố gắng ép nước mắt ngược vào trong. Chờ bọn họ đứng dậy, Tần Thiên chậm rãi nói:

- Các ngươi tuy chỉ là nhị phòng nhưng cũng là một phần của Trang phủ, việc gì các ngươi cũng nên đặt lợi ích của Trang phủ lên đầu. Ta là người rất công bằng, ai có thể làm chuyện tốt cho Trang phủ, ta sẽ cho hắn điều tốt, nếu ai làm chuyện tổn hại đến Trang phủ...

Tần Thiên kéo dài giọng khiến tim mỗi người cũng bị kéo cao, nhưng bỗng nhiên, Tần Thiên trầm mặt xuống, giọng nói như băng ngọc chạm nhau, chém đinh chặt sắt:

- Ta sẽ không dễ dàng cho qua

Những lời này vang vọng trong tai mỗi người khiến cho những người hầu có lòng dạ bất chính đều không tự chủ được mà run lên nhưng lại lén nhìn khuôn mặt trẻ măng kia, cảm thấy có lẽ là nàng đang phô trương thanh thế.

Bọn họ đến Đại phu nhân cũng giấu diếm được thì chỉ một nha đầu miệng còn hôi sữa có là gì?

Bên này, Đại phu nhân nghe được Tần Thiên nói những lời này, mỉm cười, lặng lẽ nói với Trang Tín Ngạn:

- Thê tử của ngươi thật có bản lĩnh

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên đang cố gắng tỏ vẻ nghiêm túc, nhớ tới người nào đó vì lo lắng mà đêm qua trần trọc không ngủ được thì không nhịn mà khẽ cười cười

Người nhị phòng hành lễ xong thì đến người tam phòng

So với nhị phòng bị nhục, người tam phòng quỳ tự nhiên hơn, không hề có tâm lý gánh nặng như thể chuyện quỳ trước mặt Tần Thiên là chuyện đương nhiên lại khiến cho Tần Thiên có chút mất tự nhiên

Nhất là lúc Phương Nghiên Hạnh quỳ lạy thì Tần Thiên có xúc động muốn đỡ nàng lên nhưng nghĩ lại, chung quy cũng là gia quy Trang phủ, đặc biệt thiên vị Phương Nghiên Hạnh không tốt. Chỉ đành chịu cho nàng quỳ vậy

Tần Thiên cũng theo lệ thường dặn dò bọn họ làm việc cẩn thận, an phận thủ thường.

Sau đó là tổng quản, quản sự các nơi cùng các nha hoàn, bà vú...

- Thịnh an đương gia phu nhân

Mấy chục người đồng thanh hô những lời này quả thực rất có khí thế, mắt nhìn thấy đỉnh đầu của bao người, Tần Thiên hoa mắt. Tần Thiên cho bọn họ đứng dậy, đặc biệt để ý các quản gia, quản sự.

Lý di nương quản lý Trang phủ hơn chục năm, những người này rốt cuộc là người của Lý di nương hay Đại phu nhân không cần nói cũng biết

Toàn bộ Trang phủ, ngoài Thanh Âm viện và Thanh Tùng viện thì kẻ ước bán mình của người hầu trong phủ đều nằm trong tay Lý di nương. Giờ mình đã ở vị trí đối lập, nếu còn để mắt bà ta nắm giữ quyền trong Trang phủ thì không phải là chuyện hay

- Trước kia ta là ai các ngươi hẳn đã biết. Tần Thiên nhìn đám người đang quỳ nói

Chủ động nhắc tới quá khứ thấp kém của mình như vậy? Đám quản sự đều kinh ngạc, mắt khẽ liếc nhau nhưng không nói gì

Đám người trong họ và nhị phòng, tam phòng đều kinh ngạc nhìn bọn họ. Lý di nương trong lòng thầm khinh thường, đúng là sắt rỉ không thể thành phù điêu, tiện tỳ chỉ là tiện tỳ, mặc long bào cũng không thể thành thái tử

Tần Thiên chỉ nhìn đám quân sự, không nhanh không chậm tiếp tục nói:

- Không sai, trước kia ta xuất thân nô tỳ, đây là sự thật, ta không muốn giấu diếm, phủ nhận. Hôm nay ta sở dĩ nói thế chính là vì muốn nói cho các người, xuất thân một người không phải là quan trọng nhất, cũng không phải ai sinh ra cũng có thể thành quý nhân, mà trong những quý nhân, có nhiều người không phải sinh ra đã là tôn quý. Đến ngay cả tướng quân vô địch Định Xa hầu cũng là xuất thân đồ tể

Định Xa hầu mà Tần Thiên nói chính là tướng quân khai quốc, võ nghệ cao cường, tính tình phóng khoáng, không hề xấu hổ vì xuất thân của mình mà thậm chí còn rất tự hào.

Các quân sự dần dần ngừng đầu.

Tần Thiên tiếp tục nói:

- Xuất thân không do con người lựa chọn nhưng con đường đi cả đời thì là do chính chúng ta lựa chọn. Người quang minh lỗi lạc, chính trực trung nghĩa mặc kệ là thân phận gì cũng chắc chắn sẽ được mọi người coi trọng. Những kẻ quỷ quái đa đoan, cướp bóc giết người, cho dù nhất thời đắc ý cũng sẽ phải hối hận cả đời.

Nói tới đây, Tần Thiên bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt bọn họ, cúi đầu nhìn bọn họ, lãnh đạm nói:

- Các người đều ăn cơm Trang phủ, đều là người Trang phủ, phải hiểu cho rõ, Trang phủ cần là người hầu trung thành với Trang phủ chứ không phải là trung thành với riêng ai. Ta vẫn là câu nói đó, tốt với Trang phủ, ta có thể cho hắn sống tốt, làm hại đến Trang phủ, ta sẽ khiến người đó phải trả giá

Tần Thiên nói năng mạnh mẽ, các quân sự có vấn đề đều hoảng sợ trong lòng.

Giờ, những gì cần nói đã nói, nên làm chút việc thôi

Chờ các quân sự lui xuống, Tần Thiên xoay người nhìn Đại phu nhân, cung kính nói:

- Mẫu thân, con dâu giờ có phải có thể làm chủ chuyện của Trang phủ?

Đại phu nhân cười cười, đáp:

- Không sai. Mọi chuyện của Trà Hành, Trang phủ đều do người quyết định

Đương nhiên, nói ở đây chính là nói ọi người nghe, giúp đỡ Tần Thiên lập uy. Nói thực ra, mỗi quyết định của Tần Thiên sẽ luôn thương lượng với Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn, tuyệt đối sẽ không có chuyện chuyên quyền độc đoán. Đại phu nhân cũng chắc chắn về nhân phẩm Tần Thiên mới có thể đưa ra quyết định to gan này. Nếu không, bà coi trọng Trà Hành như vậy, chắc chắn sẽ không tùy tiện giao cho ai

Lý di nương nghe hai người một hỏi một đáp thì nghiêng răng nghiêng lợi. Đây vốn là quyền của bà ta, thiếu chút nữa, chỉ một chút...

Lý di nương lòng rớm máu

Tần Thiên xoay người trở lại chỗ ngồi, ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Giờ ta muốn tuyên bố một chuyện và xử lý một số người

Nghe câu này, mọi người đồng loạt ngẩng đầu, mở to mắt nhìn nàng, một số người bắt đầu chột dạ, tim đập loạn

- Đầu tiên, chuyện muốn tuyên bố...

Tần Thiên không chút hoang mang, nàng nhìn Lý di nương:

- Từ hôm nay trở đi, Lý di nương không phải phụ trách việc trong Trang phủ nữa, ta sẽ thu hồi quyền quản lý bên trong của bà
- Cái gì?

Lý di nương kêu lớn, bà ta đứng lên, chỉ vào Tần Thiên, lạnh lùng nói:

- Người dựa vào cái gì mà thu quyền của ta? Đây là ước định của ta và đại tể, người không có quyền làm vậy

Nói xong, Lý di nương nhìn Đại phu nhân:

- Đại tể, người nói đi, người định đổi ý, nói chuyện không giữ lời sao?

Bà ta sở dĩ có thể quản lý bên là vì khi lão gia vừa qua đời, Đại phu nhân cần sự ủng hộ của bà nên mới ước định với bà. Lúc ấy giữa hai người, chỉ cần Lý di nương kiên trì ủng hộ Đại phu nhân thì Đại phu nhân nhất định sẽ giao quyền trong phủ cho bà. Nhiều năm qua, bà ta có thể tác oai tác quái ở Trang phủ đơn giản là vì bà gần như nắm giữ toàn bộ mọi thứ trong Trang phủ. Không chỉ có thế, mỗi năm càng tích lũy được không ít của riêng. Mười ba năm qua bà ta có thể dựa dẫm vào ngọn núi tỷ phu đơn giản là vì bà ta có nhiều tiền bạc để tặng cho hắn. Nếu không có miếng thịt béo này thì sẽ thiếu đi một món thu nhập lớn. Cho nên mặc kệ thế nào, quyền quản lý bên trong bà ta không thể giao ra

Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ biến sắc, không ngờ Tần Thiên lại quyết đoán như vậy, vừa đến đã tước quyền của bọn họ. Trần di nương vẻ mặt kinh ngạc, lòng nửa buồn nửa vui. Đám người trong họ kinh ngạc nhìn Tần Thiên, không nghĩ tiểu cô nương chỉ cỡ 16,17 tuổi sao có thể làm việc quyết đoán như vậy hay là đây vốn là mưu kế của Đại phu nhân.

Đại phu nhân chỉ uống trà không nói. Bên tai vọng lại lời Tần Thiên từng nói với bà: “mẫu thân, nếu Lý di nương làm khó, người cứ mặc kệ bà ta, cứ để ta ứng phó, xin mẫu thân tin tưởng ta, ta sẽ không hãm mẫu thân vào chỗ bất nghĩa đâu”

Tần Thiên lặng lẽ tiếp lời, bà ta nhìn Lý di nương lạnh giọng:

- Lý di nương, ước định của người và mẫu thân ta cũng có biết. Mẫu thân vẫn luôn tuân thủ ước định nhưng người phải hiểu, giờ ta là đương gia, ta và người không có bất kì ước định gì hết. Ta hoàn toàn có quyền quyết định việc chọn người quản lý bên trong. Mà người, Lý di nương, thân chỉ là tiểu thiếp, người chỉ có một con đường là tuân lời. Hay là người định dùng thân phận tiểu thiếp để đến khiêu chiến quyền uy của đương gia ta?

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng.

74. , Chương 143-144

Chương 143: Ra oai 2

Lý di nương ghen lời. Quyền quản gia với bà ta vô cùng quan trọng, sao bà có thể dễ dàng buông tay

Nhưng trước mặt các tộc trưởng, Tần Thiên hết lần này đến lần khác lấy thân phận làm thiếp của bà ra mà nói khiến cho bà thật sự không thể phản bác.

Bà đứng ở đó, cảm tức nhìn Tần Thiên, lửa giận bốc ngùn ngụt nhưng không thể phát tiết, chỉ đành uất ghen đến nội thương. Bà ta oán hận nắm chặt tay, móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng không hề cảm thấy đau

Đến lúc này, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên đứng lên nhìn Tần Thiên lạnh lùng nói:

- Đại tể, những lời này của người ta không thể đồng ý, ý của người chẳng lẽ là vì người thành đương gia nên có thể không coi ước định của đại nương và người khác vào mắt sao?

Trang Minh Hỉ cười nhạt, đôi mắt đẹp lóe ra tia sắc bén:

- Đại nương là đương gia nhiều năm như vậy, là người giữ chữ tín, chẳng lẽ đến người thì điều đó chỉ là vô nghĩa? Nếu thế chẳng phải khiến Trà hành đại loạn sao? Người biết thì còn nghĩ Đại thiếu phu nhân là vì tốt cho Trang phủ, người không biết...

Trang Minh Hỉ cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Đại phu nhân:

- Người không biết còn tưởng đại tẩu thành đương gia thì sẽ không coi đại nương ra gì

Trang Minh Hỉ vốn luôn trấn định nhưng vì gặp nhiều biến cố liên tiếp mà lời nói dần kích động

Lời này vừa nói ra, mỗi người một vẻ mặt, ai chẳng nghe ra ý lý gián của Trang Minh Hỉ, cũng không ngờ tân đương gia mới ngày đầu tiên đã làm mọi việc gay gắt như vậy. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, Đại thiếu phu nhân muốn thu hồi quyền quản gia là có đạo lý của nàng nhưng theo lời Tứ tiểu thư thì Đại thiếu phu nhân bỏ qua định ước của Đại phu nhân thì chính là việc bất hiếu

Mọi người nhìn nhau, cũng không dám nói lung tung, chỉ lặng lẽ nhìn Đại phu nhân vẫn đang trấn định rồi lại nhìn Tần Thiên ở chính vị, thầm đoán chuyện sẽ phát triển thế nào

Đám người trong họ tộc lúc này cũng không nói lời nào, chỉ cần không liên quan đến lợi ích của bọn họ thì bọn họ sẽ không quan tâm. Bọn họ cũng muốn nhìn xem tân đương gia sẽ xử lý chuyện này thế nào

Đã thấy Tần Thiên ngồi chính vị không chút hoang mang, nhìn Trang Minh Hỉ như thể đang nói: Ta không cãi nhau với người, ta chỉ nói đạo lý với người mà nói:

- Tứ tiểu thư, lời người nói không phải không có đạo lý nhưng là tuân thủ tín ước cũng phải tùy thuộc vào hoàn cảnh. Đó vốn là ước định quyền lợi giữa song phương, năm đó mẫu thân sở dĩ đưa ra ước định đó là vì Lý di nương đã chính miệng hứa hẹn sẽ hết sức ủng hộ mẫu thân...

Nói tới đây, Tần Thiên nhìn Lý di nương hỏi:

- Lý di nương người làm được sao?

Giọng nói có chút khinh thường. Lúc nóng vội, Lý di nương vội nói:

- Chẳng lẽ ta không làm được sao, năm đó nếu không phải ta mời tỷ phu ra mặt thì đám người trong họ....

Bà ta vội che miệng, quay đầu nhìn bọn Trang Thành Chí một cái, vẻ mặt chột dạ

Đám người đó biến sắc, năm đó Trang lão gia qua đời, bọn họ cũng có ý định xâm nhập Trà hành, Trang phủ để lại cô nhi quả phụ vốn là dễ đối phó nhất. Bọn họ cũng từng mượn sức Lý di nương, Lý di nương cũng đồng ý với bọn họ nhưng không ngờ Hồ đại nhân vốn còn là tri huyện bỗng nhiên ra mặt lấy di chúc của Trang lão gia ra để áp đảo bọn họ. Bọn họ bất đắc dĩ mới phải lui bước, lúc ấy bọn họ còn tin lời Lý di nương rằng Đại phu nhân dùng tiền mời Tri huyện đại nhân ra mặt. Nay bỗng nhiên biết đó là do Lý di nương, nếu không phải Đại phu nhân luôn dùng mưu kế khiến bọn họ e ngại, nếu không, tài phú Trang phủ như vậy mà bọn họ không làm được gì thì luôn cảm thấy khó mà sống yên

Tuy rằng vật đổi sao dời nhưng nhớ tới chuyện mất mặt năm đó, Lý di nương ngẫm giở trò quỷ thì lòng vẫn không thoải mái

Trang Thành Chí chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ này rơi vào tai Lý di nương khiến bà ta hết hồn, nhiều năm như vậy, bà ta luôn phải dựa vào đám người trong họ ủng hộ, nếu không lần trước cũng không được bọn họ giúp đỡ. Giờ đúng là đắc tội hoàn toàn...

Lý di nương thầm kêu khổ, trong lòng hối hận vô cùng. Trang Minh Hỉ bên người cũng thầm oán hận nhìn Lý di nương một cái như trách bà rất mất kiên nhẫn.

Tần Thiên nhìn sắc mặt các nàng, trong lòng cười thầm, quả đúng là dựa vào thái độ lúc trước của đám người trong họ với Lý di nương thì biết chắc bọn họ nhất định không biết Lý di nương và Đại phu nhân có ước định riêng. Được, nếu vậy thì kế hoạch của nàng thuận lợi hơn nhiều

- Nhưng Lý di nương, mẫu thân ước định với người không chỉ là một chuyện, mẫu thân cần người ủng hộ tuyệt đối cũng sẽ cho người lợi ích tương đương. Nhiều năm qua, mẫu thân vẫn luôn tuân thủ lời hứa của bà nhưng còn người, người thực sự hoàn toàn ủng hộ mẫu thân sao?

- Ta sao không...

- Người không

Tần Thiên quyết đoán cắt ngang lời Lý di nương vừa đi vừa nói:

- Cái gọi là hoàn toàn ủng hộ, đầu tiên phải là tôn trọng, thuận theo việc mẫu thân quyết định nhưng người có từng làm thế không?

- Ta sao không...

Lý di nương cảm thấy phía sau, ánh mắt người trong họ như dao sắc mà bắn về phía bà khiến bà dần yếu đi, Trang Minh Hỉ ở bên đỡ lấy, về mặt tái nhợt.

- Người không hề!

Tần Thiên lại không chút nể nang cắt ngang lời bà ta:

- Ngay khi này, người còn gọi thẳng cả họ cả tên đại nương, đây là thái độ của tiểu thiếp với chính thất sao?

Lý di nương lùi về phía sau vài bước, bàn tay toát mồ hôi lạnh:

- Ta... ta... vừa rồi...

Bà ta cảm nhận được sự sợ hãi dâng lên, sự sợ hãi vì không biết rốt cuộc Tần Thiên muốn làm cái gì.

- Vừa rồi mẫu thân ta chỉ là nhất thời xúc động, chút nữa mẫu thân ta sẽ dập đầu xin lỗi đại nương
Trang Minh Hỉ tiếp lời nói, lời nói chót lưỡi đầu môi, chỉ cần dập đầu nhận sai thì cũng thôi. Tần Thiên cười:

- Lần này là nhất thời xúc động, như vậy lần trước thì sao? Lần đó vô số người tận mắt chứng kiến Lý di nương vô lễ với Đại phu nhân, nếu đó cũng là nhất thời xúc động thì phải nói Lý di nương là không coi gia quy ra gì mới đúng

Tần Thiên nhắc đến là chuyện lần Lý di nương vạch trần việc Đại phu nhân bị mù, cũng chính là lần đó khiến cho Tần Thiên quyết định ở lại giúp Đại phu nhân.

Sắc mặt Trang Minh Hỉ càng lúc càng tái, còn định nói gì thì Tần Thiên đã trầm mặt, chỉ vào nàng lạnh lùng nói:

- Còn người nữa, thân phận người là gì, chẳng qua là con của thiếp nhưng ba lần bẫy lượt cùng đương gia ta tranh luận, chỉ dựa vào điều này là có thể thấy các người luôn thấy các người luôn kiêu ngạo, không quy củ, gia quy trong mắt các người chẳng là cái gì. Cứ như vậy thì Trang phủ chẳng phải là loạn?

Chữ chữ sắc bén, lý lẽ rõ ràng, Trang Minh Hỉ không thể cãi lại, cả người run lên, nàng nhìn về mặt lạnh lùng của Tần Thiên, một thân hoa phục của Tần Thiên khiến mắt nàng như bị kim châm, khiến nàng choáng váng. Nàng cắn chặt môi, mùi máu tươi dâng lên

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng một cái, quay đầu, ánh mắt đảo qua đám người hầu, bọn họ chỉ cảm thấy ánh mắt đó rất sắc bén khiến lòng ai nấy đều hoảng sợ, tự giác cúi đầu, câm như hến

- Hôm nay, nếu ta đã được mẫu thân tin tưởng giao cho trọng trách đương gia, thì việc đầu tiên phải làm chính là phải chỉnh đốn gia phong

Tần Thiên bỗng nhiên cao giọng nói:

- Người đâu, thu chỗ ngồi của Lý di nương xuống

Nàng nhìn Lý di nương, gần từng tiếng:

- Trước mặt chính thất, làm gì có thiếp nào có thể ngồi ngang hàng như người

Thúy Vi và Nguyệt Nương đi lên, kéo Lý di nương xuống rồi bưng ghế đi. Lý di nương lão đảo nhìn nhìn ánh mắt của người hầu trong phủ, giận suýt ngất. Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ nhìn mẫu thân, về mặt suy sụp, vô cùng khó chịu

Đại phu nhân bao năm qua phải chịu đựng nhĩ phòng, đơn giản là vì bà là người trọng hứa hẹn cho nên mới vẫn luôn nhường nhịn. Nhưng cũng không đại biểu rằng bà thực sự không bức mình. Nay thấy Tần Thiên chinh nhĩ phòng không ngóc nổi đầu lên thì cảm thấy vô cùng thống khoái. Mà Trang Tín Ngạn thấy Tần Thiên chỉ qua mấy lời đã ép cho nhĩ phòng không thể ngóc đầu lên, tiện thể răn đe người hầu mà lòng thầm bội phục, càng thêm cảm kích ý tốt của nàng.

- Các vị trưởng bối, Tần Thiên có lời chào

Bên kia, Tần Thiên lại đi đến trước mặt đám tộc trưởng, phúc thân với bọn họ. Đám người đó thấy nàng tuổi nhỏ đã làm việc quyết đoán, rõ ràng thì trong lòng không dám khinh nhờn. Trang Thành Chí cười nói:

- Đương gia phu nhân không cần đa lễ

- Các vị trưởng bối đã thấy đó, tiểu thiếp Lý thị không tôn trọng mẫu thân ta là sự thật, xin hỏi các vị trưởng bối, mẫu thân ta có cần tiếp tục thực hiện tín ước với Lý thị chăng?

Lý di nương suy sụp gục đầu, lúc này bọn họ làm gì còn muốn ủng hộ bà

Quả nhiên, bà nghe được Trang Thành Chí hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nếu đã như vậy, đương nhiên không cần tiếp tục tuân thủ

Hai chân Lý di nương mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất, may mà Trang Minh Hỉ ở bên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy bà. Lý di nương ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhi, thấy nữ nhi mắt đỏ bừng, hiển nhiên trong lòng vô cùng phần hận

- Mẫu thân, chịu đựng chút, giờ nhận thua, đừng làm gì nữa.

Bà nghe được nữ nhi nhẹ giọng nói. Lý di nương nắm chặt tay nữ nhi, không nhịn được mà rơi nước mắt

- Lý di nương, ta thu hồi quyền quản gia của người, người còn gì để nói không?

Nàng không thể để mặc nhĩ phòng tiếp tục kiêu ngạo như vậy, bà ta là thiếp, sinh cho Trang phủ một nam một nữ, lại có Tri phủ đại nhân làm chỗ dựa, cũng không làm việc đại ác gì, muốn đuổi bà ta đi thì khó. Hơn nữa, tin chắc đây cũng không phải điều Đại phu nhân muốn, Đại phu nhân nếu thực sự là người ngoan độc thì thân là đương gia sao không nghĩ được cách gì?

Cho nên nếu muốn làm cho Lý di nương ngoan ngoãn một chút thì chỉ có thể gạt đi thế lực của bà. Nếu không chỉ riêng ứng phó với bà cũng đủ để Tần Thiên đau đầu nhưng chuyện này dù sao cũng là ước định của Đại phu nhân và Lý di nương, làm không cẩn thận sẽ khiến Đại phu nhân mang tiếng bất nghĩa. Cho nên trước mặt mọi người, Tần Thiên quang minh chính đại thu hồi quyền lực của bà ta để bà không thể nói được gì.

Đại phu nhân nghe đến đó, liên tục gạt đầu. Nguyệt Nương và Thúy Vi tươi cười, kích động vô cùng. Tam phòng vẫn luôn yên lặng nhưng Trang Minh Lan và phu thê Trang Tín Trung đều nhìn Tần Thiên với ánh mắt sùng bái

Đang lúc mọi người nghĩ chuyện sẽ hạ xuống thì Tần Thiên lại nhìn phía gia đình, giọng bình tĩnh lộ ra sự uy nghiêm:

- Lần trước, lúc Đại phu nhân và Lý di nương tranh chấp từng có sai các người chấp hành gia pháp, hôm đó những ai nhận lệnh, đứng ra cho ta!

Trong đám gia đình có mấy người không tự chủ được mà run run. Chương 144: Kinh sợ

Ý Tần Thiên là khi Lý di nương vạch trần chuyện Đại phu nhân bị mù, bởi vì bất kính với Đại phu nhân mà phu nhân từng kêu gia đình đánh Lý di nương nhưng bọn họ ngại uy thế của Lý di nương mà công nhiên trái lệnh bà

Người như vậy đương nhiên không thể nuông chiều. Khi đó nàng còn không có lập trường để làm gì nhưng giờ nếu nàng thân là đương gia thì đương nhiên cái cần phạt phải phạt, thứ cần trị phải trị để cho đám người hầu không dám coi khinh cho nàng.

Lập tức có bốn người đứng ra quỳ gối trước mặt Tần Thiên xin tha. Tần Thiên vốn có ý thị uy nên đương nhiên sẽ không mềm lòng, theo gia pháp bốn người phải đánh 20 trượng, chờ thương thể lành sẽ trục xuất đến thôn trang

Cuộc sống ở đó kham khổ hơn nơi đây nhiều, cũng rất nhiều việc, với những gia đình quen thoải mái ở Trang phủ thì đã là sự trừng phạt không nhẹ

Trách phạt, đánh gia đình xong, Tần Thiên lại lấy việc Lý di nương công nhiên chống đối Đại phu nhân, bất kính với chính thất, theo gia quy phải đánh 10 trượng. Lý di nương trong lòng tuy vô cùng không phục nhưng mọi chuyện Tần Thiên đều làm theo gia pháp, mình hoàn toàn bị vây trong thế hạ phong, căn bản không có sức chống đỡ

Gia đình phụ trách việc này vừa mới chứng kiến thủ đoạn của Tần Thiên, lòng sợ hãi, không dám nể nang. Lý di nương chưa từng chịu đòn, chỉ mấy trượng đã kêu cha gọi mẹ đầy thê lương. Đến trượng thứ bảy đã không chống đỡ được, đầu gục sang một bên, hôn mê. Tần Thiên cũng không muốn gây chuyện chết người nên bảo đám gia đình ngừng tay

Trang Minh Hỉ sớm nước mắt giàn rụa, thấy tình hình như vậy vội vàng sai người đỡ mẫu thân về, lúc ra khỏi đại sảnh, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Tần Thiên một cái

Nhưng chỉ một cái liếc mắt đã lạnh đến tận cùng khiến cho Tần Thiên lạnh cả người. Nhưng đây là kết quả Tần Thiên đã đoán trước, từ khi nàng đồng ý với Đại phu nhân thì biết nhất định sẽ có xung đột. Dù hôm nay nàng không làm chuyện này thì chẳng lẽ bọn họ sẽ nể tình mà chịu an phận thủ thường?

Không đâu, bọn họ sẽ chỉ cho nàng là kẻ yếu đuối dễ khinh, càng không kiêng nể gì. Nếu không thể tránh xung đột thì sao nàng không tiên hạ thủ vi cường, khiến cho khả năng công kích của bọn họ tụt xuống thấp nhất

Lúc này, nàng sao còn sợ Trang Minh Hỉ oán hận? Nàng ngẩng đầu, nhìn thẳng Trang Minh Hỉ, ánh mắt lợi hại, tràn ngập uy thế.

Nàng và Trang Minh Hỉ nhìn nhau một hồi, không lâu sau Trang Minh Hỉ đã rũ mắt xuống, xoay người đi ra ngoài, lưng thẳng tắp

Nhìn bóng nàng, Tần Thiên thầm thở dài, đáng tiếc Trang Minh Hỉ chỉ là một nữ nhân, nếu là nam nhi, bởi dưỡng tử nhỏ, sự thông minh của nàng còn phù hợp để trở thành đương gia hơn Trang Tín Xuyên nhiều

Người hầu trong sảnh thấy Tần Thiên chỉ qua mấy lời đã ép cho nhị phòng vốn kiêu ngạo phải chấn kinh, thủ đoạn rõ ràng mà thâm kinh hãi. Nàng bình thường trông tươi cười dịu dàng cũng sẽ có khi tàn nhẫn như vậy. Một số người hầu tâm tư linh mẫn cũng biết điều mà thu liễm suy nghĩ

Tần Thiên ngồi ở chính vị, nhìn sắc mặt người hầu mỗi người một vẻ mà biết nàng đã đạt được mục đích ban đầu, chẳng những chèn ép được nhị phòng, cũng khiến người hầu hoảng sợ, khiến cho bọn họ không dám khinh thường mình.

Đám quần sự, nha hoàn nhiều người có quan hệ chặt chẽ với nhị phòng nhưng bọn họ cũng rất quen với công việc trong phủ, Tần Thiên không thể lập tức đổi người. Đổi người cũng cần quá trình, hơn nữa nàng còn phải quan sát cẩn thận bọn họ một thời gian, nếu trong đó có người trung hậu mà có khả năng, nàng sẽ vẫn tin tưởng bọn họ. Mà những kẻ giảo hoạt gian trá, được nhiên không thể giữ lại.

Giống như giám đốc một công ty, khôn sống đại chết là chuyện bình thường. Chỉ khác, đào thải ở đây liên quan đến vận mệnh của một con người. Nhưng muốn thành nhà quản lý tốt thì tối kỵ không quả quyết, lúc phải mạnh mẽ thì cần mạnh mẽ

- Tần Thiên, người làm tốt hơn ta tưởng tượng nhiều

Tối đó, sau cơm chiều, Đại phu nhân nói với nàng:

- Lúc trước ta còn lo lắng ngươi sẽ không áp được đám người hầu, nhưng xem ra đều là ta lo lắng nhiều rồi Đại phu nhân cười cười.

Tần Thiên đứng sau Đại phu nhân, nhẹ nhàng bóp vai cho bà. Đây là chuyện trước kia nàng thường xuyên làm, Đại phu nhân cũng rất thích thủ pháp của nàng. Sau khi thành thân với Trang Tín Ngạn, Đại phu nhân bảo nàng không cần làm những chuyện của người hầu nhưng Tần Thiên lại muốn vậy. Bởi nàng cảm nhận được sự gần gũi, thân thiết vô cùng, Đại phu nhân luôn khiến nàng có cảm giác ấm áp

- Bởi vì con biết, nếu ngày đầu tiên con đã không trấn áp được bọn họ thì sau này sẽ càng khó để chấn trụ bọn họ. Thật ra trong lòng con cũng rất lo lắng. Tần Thiên mỉm cười nói
- Nhưng lại chẳng ai nhìn ra điều đó. Đại thiếu phu nhân ngồi đó, ngay cả ta cũng phải kính sợ. Nguyệt Nương ở bên cười nói.
- Nguyệt Nương, người đừng đùa ta.

Tần Thiên đỏ mặt, Trang Tín Ngạn đối diện nhìn thấy không nhịn được cười rộ lên, Tần Thiên tức giận lườm hắn một cái

- Nhưng mà, mẫu thân...

Tần Thiên không nhịn được hỏi Đại phu nhân:

- Tần Thiên vẫn không hiểu, tuy rằng mẫu thân và Lý di nương từng có ước định nhưng cũng không phải vì thế mà có thể dễ dàng bỏ qua cho bà ấy. Có phải còn có nguyên nhân gì khác?

Có điều khó mà hiểu, theo nàng thấy, Lý di nương sở dĩ kiêu ngạo thế này có một nửa là do Đại phu nhân mà ra. Tuy rằng bà ta là quản gia nhưng nếu phu nhân thực sự muốn áp chế bà thì cũng không phải không có cách nào. Thân phận quá rõ ràng

Hơn nữa, từ xưa đến nay, chẳng phải thế thiếp khó mà dung hòa sao? Ngay cả Lâm Đại Ngọc còn nói, nếu không phải gió đông ép gió tây thì sẽ là gió tây ép gió đông. Đại phu nhân thân là chính thất sao có thể dung túng một tiểu thiếp như vậy

Đại phu nhân thở dài một hơi, nói:

- Lúc trước ta nghĩ, Trà Hành sớm muộn gì cũng giao cho Tín Xuyên, ta cũng phải lui về cho nên bà ấy thích giành quyền, ta cũng chẳng muốn so đo. Ta một ngày nhiều việc như vậy, chuyện trong nhà quả thực cũng khó mà lo liệu được nên mới để mặc bà ta. Dù bình thường bà ta có kiêu ngạo nhưng chuyện trong nhà quản lý ngăn nắp, gọn gàng. Hơn nữa, lão gia cũng đã qua đời hơn chục năm...

Nói tới đây, Đại phu nhân buồn bã:

- Lúc lão gia qua đời, ta 31 tuổi. Ba người chúng ta thành quả phụ, mất đi chỗ dựa, lũ trẻ đều nhỏ như vậy, Trang phủ rộng lớn đều phải dựa vào ba nữ nhân chúng ta mà chống đỡ. Lúc chôn cất lão gia, ba người chúng ta ôm nhau khóc, tình cảnh đó thế lương cỡ nào...

Nói tới đây, mắt Đại phu nhân không khỏi ươn ướt. Bà sờ soạng tìm khăn, Tần Thiên vội lấy khăn lau nước mắt cho bà. Đại phu nhân giữ lại, đồng thời cũng nắm lấy tay nàng

- Sau này Tú Mai và ta bàn bạc điều kiện, có thời gian rất dài, chúng ta gắn bó như môi với răng, bà ấy cũng giúp ta không ít việc. Chỉ là dần dần bọn nhỏ lớn lên, tình nghĩa cũng dần phai nhạt. Nhưng trước khi ta phủ quyết Tín Xuyên thì bà ấy cũng không tính là quá đáng, từ sau khi ta hủy tư cách thừa kế của Tín Xuyên thì bà ấy mới biến thành như vậy. Kỳ thật tâm tình của bà ấy ta cũng có thể hiểu. Đều là nữ nhân không có trượng phu, mọi trông mong đều đặt lên con, chuyện bà ta vẫn chần chừ, bỗng nhiên thay đổi, đổi thành ta, ta cũng sẽ phát cuồng. Ngoài địa vị bất đồng, dù là bà ta hay Xảo Vân cũng đều giống ta cả thôi, cả đời đều là người Trang phủ, đều là quả phụ đáng thương, sao phải làm khó nhau?

- Mẫu thân, người có lòng tốt, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ cho bọn họ, nhưng các nàng không cần lòng tốt này, các nàng chính là dựa vào lòng tốt của người nên mới dám công nhiên chống đối người. Tần Thiên giận dữ.

Lý di nương hay Trần di nương, một người dữ, một người nhu nhược, thực ra cũng chỉ như nhau thôi. Đều là khinh thiên sợ ác. Người như vậy phải hung ác cho các nàng sợ

- Người nói đúng...

Đại phu nhân nắm chặt tay Tần Thiên:

- Không có quy củ thì không làm được gì, chuyện đến nước này ta cũng có trách nhiệm. Cũng may lần này có người, nếu không bọn họ cậ và Hồ đại nhân thì chúng ta có lẽ sẽ loạn lên mất. Chuyện sau này người nghĩ sao thì làm vậy, ta tin người

Bà tin nàng cũng sẽ không quá đáng, bà biết, thực ra, Tần Thiên là một cô nương tốt bụng

“Không bằng ở riêng. Qua chuyện này, có lẽ bọn họ cũng muốn ở riêng”. Trang Tín Ngạn ở bên viết

- Có thể ở riêng đương nhiên là tốt nhất, qua thời gian nữa, ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Tú Mai

Đại phu nhân gật gật đầu

Cúc Hương viện

- Ở riêng? Trừ phi ta chết

Lý di nương nằm trên giường, hét lớn như nổi cơn điên. Lưu Bích Quân ở bên hoảng sợ vội lùi mấy bước, vỗ ngực nói:

- Mẫu thân, người lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ta còn không phải muốn tốt ọi người, giờ Tín Xuyên...

Nàng quay đầu liếc Trang Tín Xuyên đang ủ rũ ở bên, ánh mắt có chút khinh thường:

- Giờ Tín Xuyên đã không thể trở thành đương gia, mẫu thân cũng mất quyền quản gia, như vậy so với ở lại đây, còn không bằng chia nhà mà ra ngoài sống, tự mình làm chủ còn hơn ở đây nhìn sắc mặt người khác mà sống

Lý di nương giận đến run người, cũng mặc kệ vết thương, đau đến mặt vặn vẹo, chỉ vào Lưu Bích Quân:

- Cái gì mà tốt ọi người? Chẳng qua người chỉ nghĩ cho chính mình. Người vốn ghét Tín Xuyên vì nó là con thiếp thất

Bà ta cười nhạt:

- Ta nói cho người, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Nếu người đã lấy Tín Xuyên thì ngoài việc phải đồng lòng với nó thì chẳng có con đường nào khác đâu?

Đổi lại làm bình thường, bà sẽ không dùng ngữ khí này để nói chuyện với con dâu thân tài nhưng hôm nay bị nhục nhã quá nhiều, sớm đã tức giận, sao con chịu được lời nói lạnh nhạt của Lưu Bích Quân.

Lưu Bích Quân sắc mặt hơi đổi, cười nhạt:

- Chẳng chia nhà thì bạc nợ nhà phụ mẫu ta đến khi nào mới trả được?

Lý di nương bị nàng làm cho ghen không thở được

- Tín Xuyên, người cứ trơ mắt nhìn thê tử người chống đối mẫu thân người? Lý di nương lại thét chói tai

Lưu Bích Quân mỉm cười nói:

- Mẫu thân cái gì, vừa nãy Đại thiếu phu nhân còn nói, chẳng qua chỉ là một di nương mà thôi

Vừa dứt lời, Trang Tín Xuyên vọt tới bạt tai nàng một cái. Lưu Bích Quân ôm mặt kêu lên:

- Trang Tín Xuyên, đồ nam nhân vô dụng, người dám đánh ta

Nói xong khóc chạy ra ngoài.

Trang Tín Xuyên nghe xong thì mặt đỏ bừng, tay không khỏi nắm chặt lại

- Không thể ở riêng...

Trên giường, Lý di nương bỗng nhiên khóc âm lên:

- Chia nhà thì sẽ chẳng còn gì có thể trông mong. Tài sản Trang phủ vốn phải thuộc về người, sao giờ chỉ còn ba phần? Ta không tin chúng ta thua như vậy, ta không tin

Lý di nương dầm dẫm gối đầu

- Muốn chuyển bại thành thắng kỳ thật cũng rất đơn giản

Trang Minh Hỉ vốn vẫn yên lặng đột nhiên nói. Nàng đi đến bên Trang Tín Xuyên, lạnh lùng nói:

- Bọn họ chỉ dựa vào Tần Thiên mà thôi, lật đổ nàng thì bọn họ sẽ chỉ thành con hổ không răng.

75. , Chương 145-146

Chương 145 Người không cô độc

Thanh Tùng viện

Trang Tín Ngạn đứng ở một bên nhìn Tần Thiên sửa lại màn. Nàng quỳ gối trên chăn nệm, mặc trung y lụa trắng, tóc dài đen nhánh xõa tung, mơ hồ dán lên đường cong mảnh mai bên hông nàng. Bàn tay nhỏ bé như tuyết nhanh nhẹn xử lý, năm ngón tay như con bướm đang bay múa

Lòng Trang Tín Ngạn nóng lên, kim lòng không đậu mà nắm tay nàng

Tần Thiên đang tập trung tinh thần sửa màn cho hắn, hai tay bỗng nhiên bị hắn nắm lấy thì không khỏi hoảng sợ, vừa định né đi, ngẩng đầu lại thấy vẻ mặt hắn chân thành, không có gì bất ổn, cũng như ngày đó trên đường, hắn tự nhiên nắm tay nàng vậy. Nàng giật mình, chỉ thoáng chân chừ đã để hắn nắm chặt hai tay mình

Tần Thiên chỉ cảm thấy hai tay ẩm ướt nhưng cũng không biết là mồ hôi từ tay ai, tim không khỏi đập nhanh hơn

Từ ngày dạo phố đó, Tần Thiên cảm thấy, Trang Tín Ngạn đối với mình có hơi khác so với quá khứ.

Lúc trước, so với các nha hoàn Bích Liên, Thu Lan, Trang Tín Ngạn đối xử với mình có hơi khác. Nàng còn tưởng là vì nàng được Đại phu nhân tín nhiệm, sau này mới biết thì ra bọn họ có sự chờ mong với nàng. Cho dù với nhiều đặc thù như vậy nhưng Trang Tín Ngạn luôn lạnh lùng với mình. Sau khi thành thân hắn cũng không có gì thay đổi. Ở chung lâu ngày, tuy rằng cảm thấy hắn không tệ nhưng cũng chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì với mình. Đương nhiên, nàng cũng không chờ mong gì.

Nhưng lần đó dạo phố về, hoặc là sau lần biểu diễn trước hoàng thượng? Hắn dần có vẻ khác lạ. Nàng thường xuyên cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn nàng của hắn. Lúc ăn cơm chỗ Đại phu nhân, hắn còn có thể gấp thức ăn cho nàng khiến Nguyệt Nương và Thúy Vi nhìn bọn họ cười cười đầy ẩn ý. Còn nữa, có lẽ từ lần nắm tay nàng đi dạo phố, hắn nghĩ được nàng ngầm đồng ý mà giờ thường xuyên ăn vụng đậu hũ của nàng như vậy, động tác lại vô cùng tự nhiên, vô cùng trong sáng khiến cho nàng cảm thấy, nếu nàng quá để ý thì ngược lại nàng mới là có quỷ trong lòng

Nàng nhìn hắn, ánh đèn ấm áp chiếu lên dung nhan như ngọc của hắn, đôi mắt hắn dịu dàng như làn nước mùa xuân. Hắn bỗng nhiên tươi cười, chỉ chớp lát đã cảm nhận được ánh sáng chói mắt khiến Tần Thiên choáng váng.

Tay của hắn như có điện truyền đến khắp người nàng khiến nàng cảm thấy mềm nhũn người. Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Tần Thiên rên rỉ vô lực, khiến nàng mất tự nhiên chính là nụ cười của hắn.

Khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt chuyên chú, nụ cười tuyệt mỹ, thử hỏi trong thiên hạ, chỉ cần không phải người mù thì có mấy cô nương có thể hoàn toàn chống cự được? Huống hồ người này còn gần gũi với mình như vậy

Nhưng mỗi ngày chỉ cần lúc ở riêng với nàng thì nụ cười này như chẳng tiếc gì mà hiện ra, thường khiến nàng đỏ mặt, tim đập loạn. Nàng rất hoài nghi, hắn có phải là đang dùng mỹ nam kế để nàng ở lại lâu dài mà bán mạng cho hắn?

Có đôi khi nàng cũng nghĩ đến việc ở lại. Mẹ chồng tốt, tướng công cũng không tệ, cơm áo không lo, còn cao cao tại thượng, nhìn thế nào cũng thấy là cuộc sống hôn nhân lý tưởng. So với những nữ tử xuyên qua bị mẹ chồng chê ghét, tướng công hắt hủi thì mình còn tốt hơn nhiều

Nhưng trong lòng nàng luôn có chút bất định, không muốn suy nghĩ rõ ràng quá. Nàng không chắc chắn gì với Trang Tín Ngạn, nàng không biết mình có thể thực sự không oán trách mà để một người cầm điếu thành bạn đời trăm năm của mình không? Nàng sẽ không biến cuộc hôn nhân của mình là giao dịch. Nếu nàng thực sự quyết định ở lại, nhất định sẽ là vì tình cảm chân thật từ đáy lòng với hắn, cam tâm tình nguyện cùng hắn vượt qua mọi phong ba bão táp trong cuộc đời. nàng cũng không biết có thể làm tốt việc ở Trà Hành hay không, quản lý một Trà Hành lớn như vậy, chịu trách nhiệm về cuộc đời của bao người, nàng thực sự không dám chắc

Nàng cũng không muốn vì nhất thời mê hoặc mà đưa ra quyết định khiến mình hối hận.

Nghĩ vậy, Tần Thiên cúi đầu, hít sâu vài hơi, dần hòa tan sự kích thích mà hắn gây ra, sau đó tự nhiên rút tay khỏi tay hắn, đi đến bên bàn, cầm cây trà mà chỉnh lại bắc đèn, ánh lửa lập tức sáng bừng.

Trang Tín Ngạn cũng đi theo, hắn cầm lấy quyển sổ, viết: “Ta không biết nên cảm tạ người thế nào, người vì Trang phủ quá nhiều, tâm tình này ta không biết nên biểu đạt thế nào”

Hắn sao không cảm nhận được sự từ chối của nàng? Hi vọng nói như vậy có thể khiến cho nàng thoải mái một ít. Hắn luôn không nhận được mà muốn chạm vào nàng, cho dù chỉ là nắm tay cũng khiến cho hắn rất thỏa mãn. Tuy rằng hắn có thể cảm nhận được sự không muốn của nàng nhưng lại không khắc chế được chính mình. Chẳng qua cũng không dám thêm lần tới, sợ nàng sẽ lại càng chán ghét mình

Hắn nhìn nàng mỉm cười, nhìn ánh mắt nàng sáng lên nhưng lại cố che dấu đi, trong lòng rất vui

Hắn sớm đã phát hiện nàng rất thích nhìn hắn cười, mỗi khi hắn cười với nàng, nàng sẽ rất chuyên chú nhìn hắn, trong mắt đầy sự tán thưởng khiến hắn rất vui. Hắn không thích cô nương khác nhìn hắn như vậy nhưng lại mong nàng thường xuyên chăm chú nhìn hắn. Nếu điều này có thể làm nàng vui thì hắn tình nguyện sẽ cười thật nhiều với nàng.

Từ trước, hắn đã từng cảm hận mình dung mạo quá đẹp nhưng giờ hắn lại cảm ơn trời đất vì khuôn mặt này. Bởi vì, hình như nàng rất thích

Thì ra là vậy... Tần Thiên nhớ tới việc hắn không biết nói, dùng hành động để biểu hiện cũng rất bình thường. Nhưng mình lại hết lần này tới lần khác hiểu lầm hắn...

- Đừng nói như vậy, nếu không có Đại phu nhân giúp đỡ, giờ ta vẫn chỉ là nha hoàn giặt quần áo mà thôi
Tần Thiên nói với hắn:

- Hơn nữa chúng ta giờ cũng coi như là người một nhà, không cần khách khí như vậy.

Ba chữ “người một nhà” khiến Trang Tín Ngạn rất vui vẻ, nụ cười càng rực rỡ. Tần Thiên thảm thán một tiếng “yêu nghiệt” rồi lại mặc niệm: Không tức thị sắc, sắc tức thị không. Sau đó, nàng lại quay về chính sự

- Tín Ngạn, người chưa từng nghĩ đến việc học nói sao?

Xong chuyện tỷ thí thì cũng nên lo đến việc này. So với tưởng tượng, việc dạy hắn nói chuyện lại là việc vô cùng gian nan. Về mặt Trang Tín Ngạn ngạc nhiên như không thể tin được lời Tần Thiên nói

“Tần Thiên, người trêu ta sao? Ta như vậy sao có thể học nói.” Trang Tín Ngạn viết.

Không thể nghe thì sao có thể học nói?

Nhắc tới khiếm khuyết của mình, sắc mặt Trang Tín Ngạn hơi trầm xuống, không khỏi miễn cưỡng nghĩ: Nàng đang nhắc nhở ta điều gì? Bởi vì hành vi gần đây của ta khác thường?

Trong lòng có chút ẻo ỏi.

Hắn xoay người, trở lại chỗ nằm, không muốn nói tiếp

Chuyện rõ ràng có hi vọng thì sao Tần Thiên lại dễ dàng bỏ qua? Nàng đuổi theo, vén màn hắn lên

Hắn xoay người, quay lưng về phía nàng. Nàng kéo áo hắn mấy lần hắn cũng không để ý, còn dịch người vào trong.

Tần Thiên nhin không được muốn cười, hắn lại nổi tính trẻ con rồi...

Nàng cũng bướng bỉnh, hôm nay đã mở đầu rồi thì phải nói rõ với hắn mới được

Tần Thiên định chui vào màn, muốn đến trước mặt hắn. Trang Tín Ngạn như là không ngờ nàng lại làm vậy, ngồi bật dậy, vẻ mặt đỏ ửng lên trong nháy mắt

Hắn theo bản năng vội chui ra ngoài, Tần Thiên nổi cáu, giữ chặt hắn lại, cứng rắn kéo mặt hắn đối diện với nàng. Nàng cau mày, tiến đến gần hắn, hung hăng nói:

- Không được động đây, nghe ta nói xong đã.

Nhìn mũi Tần Thiên gần chạm đến mũi mình, Trang Tín Ngạn giật mình nhưng không né tránh, hai mắt như có băng mỏng nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt đầy dục vọng khiến tim Tần Thiên bất giác đập mạnh

Tần Thiên có hơi không chịu được, buông tay, lùi ra phía sau, mặt hơi nóng lên.

- Ta từng nghe thấy người phát ra tiếng, người chỉ là không nghe thấy nên không học được nói nhưng cũng không có nghĩa người không thể nói chuyện...

Tần Thiên không thể giải thích rõ ràng về từ “thanh quản” với hắn nên nói theo cách mà hắn có thể hiểu được.

- Người biết xem khẩu hình, chỉ cần học cách phát âm thì ta cảm thấy hắn là có thể học được cách nói chuyện

Nói xong, nàng kích động nhìn hắn nói:

- Một khi người học được cách nói chuyện thì sẽ dễ dàng trao đổi với mọi người, về sau cũng chẳng cần lo lắng chuyện chọn đương gia, người chẳng phải là người tốt nhất?

Nhìn đôi môi không ngừng mấp máy của nàng mà Trang Tín Ngạn ngây ngẩn người. Vẻ mặt Tần Thiên không hề giống đang đùa

Thấy hắn ngơ ngác, Tần Thiên cũng không biết hắn nghĩ gì, nhìn hắn thử hỏi:

- Tín Ngạn, người trả lời ta, người có muốn học nói không?

Hắn muốn học là có thể nói sao? Trang Tín Ngạn khẽ cười, đương nhiên, hắn nằm mơ cũng muốn có thể dễ dàng trao đổi, giao tiếp với mọi người, hắn mong được mọi người khẳng định, hắn mong hắn không còn là kẻ vừa câm vừa điếc, như vậy, nàng có thể ở lại không?

Nhưng thực sự có thể?

Nhưng vẻ mặt Tần Thiên vô cùng chắc chắn. Hắn không thể không tin nàng.

Hai mắt hắn dần sáng lên, tim đập loạn, hắn dùng sức gật đầu.

- Tín Ngạn, người nhìn ta nói cẩn thận này...

Tần Thiên nắm lấy tay hắn, giờ khắc này nàng mới hiểu, giữa nam nữ, có đôi khi nắm tay chỉ thực đơn thuần, là cổ vũ cũng có thể là an ủi.

Trang Tín Ngạn mở to mắt.

Tần Thiên chậm rãi nói:

- Ta không phải nói đùa, bởi vì thật sự đã có người thành công nhưng quá trình gian khổ vô cùng. Đây là một quá trình, gian nan, khó khăn, sẽ có nhiều thất bại, có lẽ sẽ khiến người rất nản lòng nhưng thế nào cũng không được bỏ cuộc

Nàng nắm chặt tay hắn, nói từng câu từng chữ:

- Bởi vì người không cô độc, ta sẽ luôn giúp người

Trong màn, ánh sáng có chút mờ ảo nhưng hai mắt nàng lại sáng như sao

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, trong lòng bỗng nhiên trào dâng cảm xúc vô cùng, cảm xúc này không thể không chế được khiến cho hấn mất lí trí, đến khi hấn phản ứng lại thì nhận ra mình đã ôm nàng vào lòng

Hấn cảm giác được người nàng thoáng cứng đờ nhưng lập tức trầm tĩnh lại, nàng lấy tay vỗ vỗ lưng, trong động tác đầy sự an ủi, cảm thông. Chương 146: Lời đồn đại

Tiếng pháo nổ vang vọng khắp Dương thành, dân chúng nơi nơi đều ngẩn cổ nhìn ra, đều đoán xem đây là hỉ sự của nhà ai

- Là Thịnh Thế Trà Hành

Có người lớn tiếng nói:

- Hôm nay Thịnh Thế Trà Hành treo bảng vàng chữ hoàng thượng ngự ban, các thương gia có mặt mũi trong thành đều đến ăn mừng, bắn hết mấy tràng pháo, vô cùng náo nhiệt
- Nghe nói, Đại phu nhân hôm nay cũng sẽ chính thức giới thiệu người tiếp quản Trà Hành
- Người đó có phải là Nhị thiếu gia Trang phủ không?
- Không phải Trang nhị thiếu, là Đại thiếu phu nhân mới lấy vào cửa, nghe nói Đại thiếu phu nhân này rất khó lường, từng biểu diễn trước hoàng thượng, được thiên tử khen ngợi.
- Từ sau khi Trang lão gia qua đời, Trang phủ vẫn là âm thịnh dương suy, không nghĩ tới đến tân đương gia cũng là một nữ tử
- Còn nói gì nữa, chúng ta đi xem náo nhiệt đi

Đám dân chúng nhàn rỗi rất thích chuyện vui như vậy, đều không hẹn mà cùng đổ xô về phía Thịnh Thế Trà Hành.

Cửa lớn Thịnh Thế Trà Hành, dân chúng vây xem thành một hàng dài, cũng có rất nhiều gia đình mặc đồ mới đứng bên ngoài ổn định trật tự. Nơi nơi đều là pháo nổ giòn giã, đổ rục một góc trời, khuôn mặt mọi người tươi cười dưới ánh mặt trời rực rỡ càng lộ rõ sự náo nhiệt.

Thỉnh thoảng có xe ngựa đẹp đẽ, hoa lệ dừng trước cửa, khách thương quần áo sang trọng được quần sự, chường quây cưỡi đón, chỉ chốc lát mà đã có hàng dài những chiếc xe ngựa hoa lệ khác nhau khiến phố phường chật như nêm cối.

Đại sảnh Trà Hành có bức hoành phi lớn chữ vàng treo cao, trên hoành phi viết ba chữ “Bích Loa xuân” lớn. Đại phu nhân mặc áo gấm màu bạc được Nguyệt Nương đỡ, dắt Tần Thiên ăn mặc sang trọng và ba anh em Trang Tín Ngạn cùng với chường quây Trà Hành dập đầu ba lần với bảng hiệu để biểu hiện lòng thành kính

Sau đó, Đại phu nhân chính thức giới thiệu Tần Thiên với các thương gia có quan hệ chặt chẽ với Trà Hành.

Đám người nhìn Tần Thiên trước mặt, thấy nàng hôm nay mặc áo màu trắng bạc thêu đôi phượng vàng, váy dài màu xanh lam nhạt, đầu búi tóc xinh đẹp, cả người như đoá ngọc lan trắng dịu dàng, nhìn cô nương còn chưa đầy đôi mươi này mà mọi người đều tròn mắt nhìn nhau

Tiểu cô nương này là đương gia? Đại phu nhân có nhầm không?

Những khách thương đó đều là khách hàng lớn qua lại Trà Hành bao năm qua. Năm đó, sau khi Trang lão gia qua đời, Đại phu nhân tuy cũng là nữ nhi tiếp nhận Trà Hành nhưng lúc đó Đại phu nhân đã từng tham gia việc mua bán Trà Hành, cũng từng giao thiệp với bọn họ nên tuy rằng chỉ là nữ nhân nhưng cũng rất được bọn họ tín nhiệm.

Nhưng tiểu cô nương trước mặt linh động đáng yêu, tuổi này dù khôn khéo hay có năng lực thì cũng chỉ có hạn. Hàng năm việc làm ăn của bọn họ và Thịnh Thế Trà Hành ít thì mấy ngàn lạng, nhiều thì hơn mười vạn lạng bạc, chỉ chút sơ suất cũng sẽ khiến bọn họ tổn thất không ít, bảo bọn họ sao có thể tin tưởng một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa này?

Hơn nữa càng khiến bọn họ băn khoăn là vì có tin đồn, nữ tử này là một nha hoàn, vì Đại phu nhân bị mù nên mới để cho nha hoàn tâm phúc chuộc thân trở thành Đại thiếu phu nhân để chèn ép Trang nhị thiếu vốn có thể thành chủ nhà

Nhìn bộ dạng Đại phu nhân, mắt mù có vẻ là sự thật, chẳng lẽ đương gia này vốn là nha hoàn cũng là sự thật?

Trong lúc nhất thời, đám khách buôn trong lòng đủ mọi suy nghĩ, chỉ là không tiện mở miệng

Nhưng vẫn có người nhanh mồm nhanh miệng, một gã nam nhân thân thể cao béo, mặc trường bào lụa xám đi ra khỏi đám người, nhìn Đại phu nhân nói:

- Trang phu nhân, giao tình giữa chúng ta cũng đã mấy chục năm rồi, người cũng biết tính cách của ta rồi, không giữ được gì trong lòng cả. Hôm nay ở đây cũng đều là bằng hữu thân thiết của Trang phủ cho nên có gì muốn nói lão Lưu ta sẽ không giấu trong lòng, muốn hỏi thẳng, xin Trang phu nhân không lấy làm phiền lòng

Đại phu nhân quay mặt về phía người nọ, cười nói:

- Lưu lão bản có cái gì muốn nói cứ việc nói thẳng

Lưu lão bản nhìn Tần Thiên một cái, nói:

- Trang phu nhân, chúng ta đều nghe được lời đồn, nói tân đương gia vốn là nha hoàn Trang phủ, có việc này sao?

Tần Thiên nghe xong lời này, theo bản năng nhìn Trang Tín Xuyên ở bên một cái đã thấy hẩn cúi đầu, khoe miệng cười đầy quỷ dị thì biết lời đồn này và hẩn chắc chắn có liên quan

Sớm biết rằng bọn họ sẽ không an phận, chỉ không nghĩ động tác cũng quá nhanh, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã truyền tin tức đi xa như vậy, mất vài ngày ngắn ngủn đã đem tin tức truyền rộng như vậy, có thể thấy được tìm không ít tâm tư.

Đại phu nhân nhìn Lưu lão bản gật đầu, thản nhiên nói:

- Không sai, Tần Thiên vốn là nha hoàn Trang phủ ta

Nghe xong lời này, đám khách buôn đều biến sắc, một người không nhịn được nói:

- Đại phu nhân, người bảo sau này chúng ta phải đi tin một nha hoàn sao?

Đám người còn lại cũng đều bàn tán, việc trong Trang phủ bọn họ không quan tâm nhưng hành động này của Đại phu nhân khiến bọn họ sao dám tiếp tục buôn bán với Trang phủ?

Thấy tình cảnh này, Trang Tín Xuyên không khỏi cười nhạt, hẩn muốn chính là kết quả này. Hẩn ở Trà Hành lâu như vậy, đương nhiên là cũng biết chuyện Trà Hành. Khách hôm nay đến có người là chủ vườn trà, có người là chủ các ngân hàng... ai cũng là người có mối quan hệ chặt chẽ với Thịnh Thế, bọn họ đương nhiên quan tâm đến năng lực của đương gia tương lai Thịnh Thế bởi vì nó cũng liên quan đến lợi ích của bọn họ.

Nước có thể dâng thuyền, cũng có thể làm lật thuyền, đại nương nghĩ ra cách này để áp chế bọn họ thì bọn họ cũng có thể lợi dụng điểm này để phản kích bà

Nếu bọn họ đều không thể tin tưởng Tần Thiên, đều tìm Trà Hành khác thì chính là một sự đả kích lớn. Đến lúc đó, xem đại nương còn có thể kiên trì để Tần Thiên làm đương gia nữa không. Chờ khi hẩn có cơ hội lên đài, tổn chút tâm tư lung lạc đám khách kia là được

Trang Tín Xuyên nhìn gương mặt Đại phu nhân cùng Tần Thiên, nắm chặt tay thành quyền

Mọi người đều coi thường hẩn, cho rằng hẩn vô dụng, cho rằng hẩn chỉ là sát rì. Đến ngay cả muội muội, thế tử cũng không xem trọng hẩn, hẩn muốn chứng minh ọi người xem, hẩn dựa vào chính mình cũng có thể đoạt lại mọi thứ của mình

- Các vị lão bản

Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ đi ra, không chút hoang mang nói:

- Chư vị biết Giang Hoa Anh ta cũng không phải ngày một ngày hai, các người chẳng lẽ cảm thấy ta đem chuyện Trà Hành ra làm trò đùa? Tần Thiên tuy xuất thân nha hoàn nhưng có thiên phú kinh doanh, lúc trước, ta cũng để cho nàng ở trong Trà Hành, quen với việc làm ăn của Trà Hành. Lần này nàng có thể được Hoàng thượng tán thưởng, lấy cho chúng ta tấm bằng vàng này chính là minh chứng tốt nhất

Đại phu nhân chỉ lên bức hoàng phi trên cao:

- Các vị nếu tin tưởng Giang Hoa Anh ta thì hãy tin tưởng quyết định của ta
- Chúng ta đương nhiên là tin Đại phu nhân... nhưng là...

Mọi người nhìn khuôn mặt non nớt của Tần Thiên, vẫn khó mà tin

Một nha hoàn 16,17 tuổi nào có thể nói tin là có thể tin? Nếu không phải giao tình sâu đậm với Trang phủ thì bọn họ cũng chẳng cần nói những lời này, thấy không hợp, đổi Trà Hành khác cũng được. Chỉ là đôi bên vẫn hợp tác vui vẻ nên mới không muốn cắt đứt mối làm ăn này.

Đại phu nhân còn định nói gì thì Tần Thiên đi đến bên bà, vỗ vỗ tay nàng, thanh thúy nói:

- Mẫu thân, không bằng để con đến nói đôi câu

Đại phu nhân mỉm cười, gật đầu.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tần Thiên, đủ loại ánh mắt, khó tin, coi thường, nghi ngờ... Tần Thiên ưỡn ngực, không tránh không né, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của bọn họ

Kiếp trước, nàng cũng từng gặp đủ các loại khách, rất nhiều kẻ làm khó dễ, cảnh xấu hổ, quần bách hơn thế này còn xử lý được thì thế này có là gì

Nàng mỉm cười, bình tĩnh

- Các vị lão bản đều là trưởng bối của Tần Thiên, Tần Thiên ở đây xin có lời chào mọi người

Nói xong, thi lễ với bọn họ

Mọi người thấy cử chỉ, lời nói của nàng đoan trang văn nhã, lòng sinh hảo cảm, sắc mặt không khỏi hòa hoãn lại.

Hành lễ xong, Tần Thiên đứng thẳng dậy, nhìn về phía mọi người, mỉm cười nói:

- Ta biết, mọi người thấy ta tuổi trẻ, sợ ta không đủ kinh nghiệm, không đủ năng lực quản lý tốt Trà Hành, về sau tất sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của mọi người

Lời này nói thẳng vào trọng tâm khiến mọi người đều ngưng ngửng, một số người xấu hổ cúi đầu, ho nhẹ hai tiếng.

Tần Thiên tiếp tục cười nói:

- Các vị lão bản đừng để ý, các vị lão bản lo lắng lợi ích của mình vốn là chuyện kinh thiên địa nghĩa, hôm nay mọi người nói thẳng ra là tốt nhất, ít nhất có thể khiến chúng ta hiểu biết nhau nhiều hơn

Những lời này, đổi lại là phụ nữ hiện đại, bất kể là ai mở miệng cũng có thể nói được. Nhưng đây là thời đại nam tôn nữ ti, nữ nhi phần lớn không được giáo dục, tư tưởng bị giam hãm, rất ít nữ tử có thể nói ra những lời thấu tình đạt lý như vậy trước mặt mọi người.

Hơn nữa nữ tử này còn chỉ là một nha hoàn

Ánh mắt mọi người nhìn Tần Thiên không khỏi có chút ngạc nhiên

Trang Tín Ngạn ở một bên mỉm cười, mặc kệ làm sao, Tần Thiên sẽ luôn có cách khiến người ta khiếp sợ

Một bên, Trang Tín Xuyên có chút lo lắng nhìn Tần Thiên, bỗng nhiên nhớ tới muội muội từng nói:

- Ca ca, nước cờ này của người không phải không tốt nhưng để đạt được mục đích thì rất khó.

Lúc ấy hần không phục, phản bác:

- Chuyện làm ăn, nữ nhi như người biết cái gì?
- Muội muội không hiểu chuyện làm ăn nhưng muội muội hiểu Tần Thiên, nàng sẽ không dễ bị lật đổ như thế đâu.
- Người chẳng phải đang ca ngợi người khác, tự hủy oai phong của mình sao
- Trước kia chúng ta quá coi thường đối thủ nên mới thất bại như vậy. Giờ chúng ta thà xem trọng đối phương chứ cũng đừng coi thường đối phương. Ca ca cứ làm đi nhưng đừng quá kì vọng.

Nhìn khuôn mặt không chút sợ hãi của Tần Thiên, Trang Tín Xuyên bất tri bất giác biến sắc

Bên kia, Tần Thiên tiếp tục nói:

- Tần Thiên đúng là xuất thân nha hoàn nhưng có câu nói: anh hùng không hỏi xuất thân, nói cách khác thì đương gia cũng đừng hỏi xuất thân, mặc kệ là mèo đen hay mèo trắng, có thể bắt được chuột thì chính là mèo tốt

Khi nói chuyện, hai mắt nàng sáng bừng, má lúm như ẩn như hiện, vẻ mặt này khiến ai nấy đều mỉm cười thoải mái. Trong đó, một khách thương tóc hoa râm lớn tiếng cười nói:

- Tiểu cô nương này tuổi không lớn nhưng khẩu khí lại không nhỏ chút nào

Tần Thiên đi tới nhìn người đó mỉm cười:

- Vị lão bản này nói đúng, Tần Thiên tuổi trẻ, kinh nghiệm còn thiếu là sự thật. Nhưng phía sau Tần Thiên còn có Đại phu nhân, còn có nhiều chưởng quầy, quản sự như vậy, mỗi người đều là sư phụ tốt của Tần Thiên, mọi người chỉ cần cho ta thời gian, Tần Thiên ta sẽ không làm mọi người thất vọng nhưng có một số việc, các vị lão bản phải tin tưởng ta

Nói tới đây, Tần Thiên đi đến trước mặt mọi người, ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt thành khẩn. Nàng vươn ngón trỏ chỉ lên trời, gần từng tiếng mạnh mẽ:

- Tôn chỉ làm ăn của Tần Thiên giống mẫu thân, chúng ta chỉ kiếm tiền nên kiếm, cũng để người khác có phần lợi mà họ nên hưởng. Chúng ta thu lợi một phần thì cũng sẽ không để người hợp tác với mình thiếu một phần
- Nói hay lắm

Một người từ ngoài đi vào, vừa vỗ tay vừa lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, giọng vang dội khiến tất cả mọi người đều chú ý

76. , Chương 147-148

Chương. 147 Ủng hộ

Hần cười đi vào trong ánh nhìn của mọi người, vừa đi vừa nói:

- Không thể nghĩ Đại thiếu phu nhân tuy tuổi trẻ mà đã có trí tuệ, khí phách như thế, Tạ mỗ rất bội phục, nghe mà muốn cùng Trang phủ làm việc buôn bán

Sao hần lại đến đây? Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân một cái, bỗng nhiên nhớ tới hôn ước của hần và Trang Minh Hỉ, nhất thời hiểu, giờ bọn họ coi như là thân thích. Thấy hần cổ vũ thì Tần Thiên cũng đáp lễ:

- Tạ công tử khách khí

Người ngoài thấy kẻ tới là Tạ gia nhị công tử thì đều thân thiện chào đón, nhất thời, không khí trở nên náo nhiệt.

Tần Thiên nhìn hần hành lễ với mọi người, chuyện trò vui vẻ tự nhiên, hỏi han được từng người, tuyệt đối không để ai bị lạnh nhạt, lập tức thành tiêu điểm toàn sảnh đường.

Nhìn vậy, Tần Thiên không khỏi cảm thán, quả thật là trời sinh khả năng buôn bán, nàng tự than thở

Bởi vì chuyện lần trước ở Động Đình, vốn Tần Thiên đã có chút cảnh giác, giờ hần thành con rể Lý di nương lại càng khiến nàng thêm cảnh giác. Người này bất luận trên thương trường hay trong quan trường đều có tiếng nói, muốn tiền có tiền, muốn thế lực tựa hồ cũng có chút thế lực. Nếu sau này lấy Trang Minh Hỉ, sẽ gắn bó với nhị phòng mà đối phó với bọn họ, Tần Thiên phải đau đầu rồi

Đang nghĩ, chợt thấy bên người tối sầm lại, chính là Trang Tín Ngạn đi đến bên nàng, bóng dáng cao lớn che khuất đi ánh sáng bên cạnh

Đầu tiên, hần liếc nhìn Tạ Đình Quân một cái, sau đó quay đầu nhìn nàng, mỉm cười, từ tốn lắc đầu, vẻ mặt đầy ý trấn an như bảo nàng đừng lo lắng

Hần là sự âu lo của mình bị hần nhìn thấy... Tần Thiên nhìn hần cười cười, thấy hần quan tâm mình, trong lòng chỉ cảm thấy rất ấm áp.

- Lần khác uống trà sẽ lại cùng tán gẫu, hôm nay Tạ mẫu sẽ không giọng khách át giọng chủ

Tạ Đình Quân và mọi người chào hỏi xong thì đến bên Đại phu nhân chúc mừng, Đại phu nhân đáp lễ, Tạ Đình Quân lấy lễ vật từ tay tùy tùng đưa cho Từ chương quý

Trang Tín Xuyên rất thân thiện nghênh đón, lúc nào cũng Đình Quân, Đình Quân, bộ dáng như hận không thể để mọi người biết bọn họ có quan hệ cực thân mật.

Nhưng Tạ Đình Quân lại có chút khách sáo, có lễ nhưng không thân thiện, chẳng nhiệt tình cũng không quá lạnh nhạt, thái độ vừa phải khiến cho người ngoài không thể nhìn ra quan hệ giữa hai người, cũng không làm cho Trang Tín Xuyên có gì nghi ngờ

Cùng Trang Tín Xuyên hàn huyên đôi câu, Tạ Đình Quân đi về phía Tần Thiên và Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên cười khách sáo

Người này không thể thâm giao, nhưng cũng không cần đắc tội.

Trang Tín Ngạn thấy hần lại đây, lặng lẽ đến gần Tần Thiên một chút, khiến cho người ta vừa nhìn là biết được quan hệ của bọn họ.

Tạ Đình Quân đi đến trước mặt hai người, nhìn hai người cười đầy thành ý nói:

- Chúc mừng Trang đại công tử, chúc mừng Đại thiếu phu nhân.

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên đáp lễ. Tần Thiên nói vài câu cảm ơn khách sáo. Tạ Đình Quân cũng khách sáo đáp lời

Hàn huyên xong, Tạ Đình Quân lại nhìn hai người thở dài, sau đó lại ngẩng đầu hạ giọng nói:

- Chuyện lần trước là Tạ mẫu không đúng, Tạ mẫu cuồng vọng vô lễ khiến hai vị hoảng sợ. Tạ mẫu áy náy trong lòng, hôm nay ở đây xin được tạ tội, xin hai vị đừng so đo với Tạ mẫu.

Bất kể là về mặt hay ngữ khí cũng đều vô cùng thành khẩn, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nhìn nhau, nhất thời không hiểu hần định làm gì. Chẳng lẽ vì hần muốn lấy Trang Minh Hỉ nên mới không muốn khiến quan hệ với bọn họ căng thẳng

Nhưng chuyện lần trước hần cũng không có ý làm tổn thương ai, nghĩ lại chỉ như một trò đùa dai. Nay thấy hần thành khẩn nhận lỗi như vậy nên cũng không so đo

- Chuyện quá khứ không cần nhắc lại nữa. Ta tin Tạ công tử cũng không phải là người lỗ mãng, chuyện như vậy hần sẽ không tái diễn nữa

Tần Thiên không nhịn được nói móc một câu nhưng Tạ Đình Quân lại không biến sắc, luôn miệng nói:

- Đương nhiên, đương nhiên, sẽ không dám tái phạm.

Lại nói:

- Lúc hai vị thành thân, Tạ mỗ có việc, không thể đến uống rượu mừng của hai vị khiến Tạ mỗ vô cùng tiếc nuối, chỉ đành ở đây chúc phu thê trăm năm hòa hợp, vĩnh kết đồng tâm

Nói xong lại vái một vái

Thấy hần khiêm tốn, thành ý mà thoải mái như vậy, Tần Thiên cũng chẳng biết nên nói gì, lại thấy đối phương như giếng sâu không đáy khó dò khiến người ta không thể nhìn thấy

Bên kia, Đại phu nhân đang tiếp đón mọi người, lúc trò chuyện đem việc Tần Thiên chăm chỉ cố gắng, trí tuệ nhạy bén mà khen ngợi. Những lời Tần Thiên vừa nói đã làm ọi người có cái nhìn khác về nàng nhưng bọn họ chung quy vẫn là con buôn lão luyện, sao dễ dàng tin tưởng Tần Thiên như vậy, mặt không tỏ vẻ, trong lòng chỉ định nhìn tình hình rồi tính.

Bên này, Trang Tín Xuyên thấy không có ai lại dính lên người Tạ Đình Quân. Từ sau khi Tạ Đình Quân và Trang Minh Hỉ đính hôn, Trang Tín Xuyên coi hần trở thành người nhà như lẽ đương nhiên. Hần thấp giọng nói với Tạ Đình Quân:

- Chẳng qua chỉ là nha hoàn đê tiện, có năng lực gì? Đình Quân thấy sắc mặt mọi người không, bọn họ chẳng ai coi nha hoàn kia ra gì. Ta muốn xem xem nàng ta làm đương gia được bao lâu

Nói xong, nhìn bóng Tần Thiên cười nhạt hai tiếng, từ sau khi Tần Thiên cướp đi vị trí đương gia của hần, hơn nữa ép hần quỳ xuống, tâm tư của hần với Tần Thiên từ muốn mà không có được trở thành sự oán hận vì lòng sĩ diện của nam nhi bị tổn hại. Tâm nguyện lớn nhất lúc này của hần là đoạt lại mọi thứ thuộc về mình. Hơn nữa, còn muốn Tần Thiên thần phục hần.

Tạ Đình Quân cười cười:

- Có phải Tín Xuyên quá coi thường Tần Thiên rồi không. Đại phu nhân dám giao vị trí đương gia cho nàng, đương nhiên là có đạo lý của bà
- Đình Quân, sau này chúng ta là người một nhà, chuyện này người nên giúp ta nhiều hơn. Trang Tín Xuyên nhẹ giọng nói.

Tạ Đình Quân nhìn hần:

- Người đến chỗ Hồ đại nhân xin giúp chẳng phải cũng rất có hiệu quả?
- Đừng nói nữa...

Trang Tín Xuyên thở dài, vừa định mở miệng, lại nghe bên ngoài pháo nổ vang, sau đó có người thông báo:

- Tuần phủ đại nhân đến

Trang Tín Xuyên cùng Tạ Đình Quân đều biến sắc

Nghe thông báo này, sảnh đường cũng lập tức an tĩnh lại, mọi người kinh ngạc nhìn ra cửa. Tuần phủ đại nhân đặc biệt đến có thể thấy là có mối quan hệ với Trang phủ, Trang phủ từ khi nào lại có chỗ dựa này

Trong lúc mọi người khiếp sợ, Tổng Tuần phủ cùng một lão nhân mặt già nua, gầy yếu mặc y phục thường ngày giản dị đi vào. Nhìn vẻ mặt Tổng Tuần phủ thì rất tôn kính lão nhân kia.

Lúc đầu, mọi người không để ông già kia vào mắt, chỉ tươi cười vây lên chào đón Tổng Tuần phủ, gạt Đại phu nhân và bọn Tần Thiên ở phía sau khiến bọn họ đỏ khốc đỏ cười. Xuyên qua đám người Tần Thiên nhìn Tổng Tuần phủ thì đã thấy lão nhân ở bên cạnh mỉm cười. Thật bất ngờ, cũng thật vui vì hôm nay bọn họ có thể đến.

Bên kia, Tuần phủ đại nhân ôn hòa đáp lễ mọi người rồi quay đầu, khom người cung kính nói với lão nhân bên người:

- Mời tam thúc

Mọi người thấy vậy thì không khỏi nhìn kĩ lão nhân kia, trong đó có một vị khách lớn tuổi nhất bỗng nhiên gạt mọi người đi ra, dập đầu quỳ gối, run giọng nói với lão nhân kia:

- Tổng Thái phó, thảo dân xin dập đầu với Thái phó

Mọi người khiếp sợ, lập tức sợ hãi kêu lớn:

- Là Tổng Thái phó?
- Đúng là Tổng Thái phó?

Nói xong đều sùng bái quỳ xuống dập đầu với Thái phó

Đối với thương nhân mà nói, Tổng Thái phó không khác gì phụ mẫu tái sinh. Triều đình luôn trọng nông ức thương (tăng cường sản xuất nông nghiệp, hạn chế việc buôn bán), mấy năm trước hàng năm chinh chiến mà dân chúng lầm than. Không biết có bao nhiêu thương nhân vì vậy mà phá sản. Sau đó, nhờ Tổng Thái phó hiểu biết tình hình, đề nghị với Hoàng thượng rằng trọng nông cũng không cần ức thương, cũng đề nghị triều đình ra các chính sách có lợi cho thương nhân mới khiến bọn họ có cơ hội đổi đời, đồng thời cũng khiến kinh tế dân gian phát triển hơn

Tổng Bùi Thanh tiến lên đỡ người khách kia, cười nói:

- Lão nhân gia không cần đa lễ, lão phu đã không còn là Thái phó từ lâu rồi, hôm nay lão phu đến chỉ là muốn chúc mừng nghĩa chất nữ thôi

Nói xong, nhìn về phía Tần Thiên, cao giọng nói:

- Nha đầu, Tổng bá bá nhà ngươi đến, còn trốn ở đó làm gì, không mau cùng phu quân ra gặp ta

Nghĩa chất nữ? Mọi người đều ngạc nhiên, nhìn theo ánh mắt Tổng Bùi Thanh thì thấy đó chính là nha đầu bọn họ vẫn xem thường. Tần Thiên cười đáp:

- Tổng bá bá, sao người lại tới đây?

Nói xong kéo Trang Tín Ngạn đi về phía Tổng Bùi Thanh

Mọi người vội vàng tránh ra nhường đường, ánh mắt nhìn Tần Thiên cũng thay đổi vô cùng.

- Tần Thiên thành nghĩa chất nữ của Tổng Thái phó từ bao giờ? Trang Tín Xuyên biến sắc

Tạ Đình Quân không đáp lời, ánh mắt hẩn nhìn theo Tần Thiên, sắc mặt lạnh dần.

Tuy rằng biết Tần Thiên cùng Tổng Thái phó có chút quan hệ lại không ngờ rằng quan hệ chặt chẽ như vậy... Trang phủ có chỗ dựa này, sau này việc làm ăn chẳng phải là xuôi chèo mát mái? Trách không được mà Trang Tín Ngạn lại chịu lấy Tần Thiên làm thê tử, thì ra là có mối quan hệ này. Nếu sớm biết...

Hắn chấp tay sau lưng, tay nắm chặt thành quyền. Sau đó liếc Trang Tín Xuyên bên người, thấy vẻ mặt hắn ta oán giận thì trong lòng khinh thường: tên ngu xuẩn này, có Tổng Thái phó làm chỗ dựa, chỉ là một Tri phủ sao dám tự tiện đi trên chọc?

Bên kia, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đi qua đám người, đến trước mặt Tổng Bùi Thanh hành lễ. Tổng Bùi Thanh cười nói:

- Sao thế nha đầu, ta đến ngươi không vui?
- Không phải không vui mà là rất vui

Tần Thiên cười nói:

- Chỉ thấy lạ, Tổng bá bá không phải vẫn luôn ở bên Hoàng thượng sao? Nay Thánh thượng đã hồi kinh, sao Tổng bá bá còn ở lại đây?

Tổng Bùi Thanh cười mà không nói, bên cạnh Tổng Tuần phủ cười đáp:

- Lúc trước muội tử không phải đã nhắc đến chuyện hôm nay với Tam thúc? Tam thúc cố ý nói với Hoàng thượng rằng sẽ ở đây thêm mấy ngày. Cũng vì thế mà Hoàng thượng phái ta ở đây bảo vệ Tam thúc, sau này sẽ hộ tống Tam thúc về kinh

Hắn cười nhìn Tần Thiên, cảm thán:

- Muội tử thật sự là có mặt mũi

Mọi người lại càng hoảng sợ, một tiểu nha hoàn không có gì đặc biệt mà được Tổng Thái phó gọi là nghĩa chất nữ, Tổng Tuần phủ gọi là muội tử. Mọi người nhìn nhau, giờ còn ai dám xem thường tiểu nha hoàn này?

Nhưng chuyện khiến bọn họ kinh ngạc còn ở phía sau

- Tri phủ đại nhân đưa lễ đến
- Tổng đốc đại nhân hạ lễ đến

Tiếng thông báo vang tận trời cao. Đại quan Lương Giang đều chúc mừng Thịnh Thế Trà Hành?

Cái này khiến không chỉ khách trong đại sảnh mà dân chúng bên ngoài cũng như sôi trào

Chương 148: Ai sẽ quản gia?

Ngày đó, Tổng Thái phó cùng Tổng Tuần phủ và quan viên Lương Giang đến ăn mừng ở Dương thành khiến cho toàn thành náo động. Một đoạn thời gian dài, lúc trà dư tửu hậu dân chúng vẫn luôn nhắc tới chuyện này. Mà nhân vật tiêu điểm của sự kiện này là Tần Thiên lại cũng là đối tượng được nhắc đến nhiều nhất. Về phần những khách nhân có lòng nghi ngờ với Tần Thiên cũng chẳng còn băn khoăn. Có Tổng Thái phó làm chỗ dựa thì có gì mà đáng lo?

Ngay chỉ trong một ngày ngắn ngủi này, địa vị Thịnh Thế Trà Hành lại được xác lập vững chắc lại, mà tân đương gia Tần Thiên cũng tạm thời rất được mọi người ủng hộ.

Sau này, Đại phu nhân mời Tổng Thái phó và Tổng Tuần phủ đến Trang phủ. Tần Thiên tự tay làm một bàn đầy đồ ăn ngon hiếu kính Tổng Thái phó. Mọi người đều ăn mừng, ôn chuyện, náo nhiệt một hồi. Ăn xong, Tần Thiên và Tổng Thái phó tản bộ trong Trang phủ. Mà Trang Tín Ngạn biết quan hệ gần gũi của Tần Thiên và Tổng Thái phó nên không đi theo, để cho bọn họ không gian nói chuyện thoải mái

Tần Thiên dẫn Tổng Thái phó đi trước, nha hoàn và đám tùy tùng đều cách một đoạn xa. Tần Thiên nói với ông:

- Tổng bá bá, cảm ơn người. Con biết hôm nay người đến là cố ý cho ta có thanh thế hơn. Con rất cảm kích
- Chỉ vì một tiếng Tổng bá bá này của người, lão phu nhận người là nghĩa chất nữ thì có sao?

Tổng Thái phó cười:

- Lão phu cả đời sống hiển hách, oai phong cũng có mà thê lương nghèo túng cũng từng trải qua. Khi giàu có, vinh hiển, đương nhiên không ít người ở bên nịnh bợ, lấy lòng nhưng khi nghèo khó, thê lương người thực sự quan tâm ta ngoài Chu bá trung thành thì cũng chỉ có đôi phu thê các người

Nói xong, Tổng Thái phó dừng bước, nhìn Tần Thiên cười:

- Nha đầu, đừng tưởng rằng trở thành nghĩa chất nữ của ta thì mọi sự đại cát. Khối thân tàn này chỉ khiến các quan viên ở đây nể mặt mà không dám làm khó dễ các người chứ không thể giúp người ngồi vững ở vị trí này. Muốn làm cho Thịnh Thế Trà Hành phát triển thì phải dựa vào chính người
- Con biết, Tổng bá bá yên tâm, con sẽ không khiến người mất mặt đâu

Tần Thiên cười nói. Kỳ thật có một số chuyện, Thái phó tuy không nói nhưng Tần Thiên cũng hiểu rất rõ.

Năm đó, Hồ Khâu thành danh trà tiến cống khiến không ít quan lại, quý tộc thêm khát mà tạo thành bi kịch như vậy. Căn nguyên chỉ là vì các hòa thượng chùa Hồ Khâu không có năng lực bảo vệ Hồ Khâu nên mới có thể bị các thế lực chen ép. Nay Bích loa xuân trở thành cống trà nức tiếng, nó có thể mang đến nguồn tài phú lớn, ai biết có lại trở thành Hồ Khâu thứ hai. Trang phủ bọn họ có khả năng gì để bảo vệ tốt Bích Loa xuân? Cuối cùng, có lẽ cũng lại đi vào vết xe đổ cũ

Nhưng là bởi vì Tổng Thái phó ra mặt, mọi thứ không giống nữa. Về sau, bất kể là ai muốn có ý đồ với Bích Loa xuân trước hết cũng phải nghĩ xem có đủ tư cách để nhổ bật gốc đại thụ của Tần Thiên này không.

Mà trong thiên hạ, những người có thể thực sự nhỏ được cây đại thụ này, chẳng có mấy người. Có thể nói, trừ phi Dương kim thánh thượng hạ chỉ, nếu không, đừng ai nghĩ đến việc động chạm vào Bích Loa Xuân

- Tống bá bá, người tốt với Tần Thiên, Tần Thiên hiểu. Cả đời này Tần Thiên sẽ không quên.

Tần Thiên nhìn Tống Thái phó thật tình thành ý nói.

- Đứa nhỏ ngốc, lão phu cũng chỉ là bánh ít đi, bánh quy lại thôi...

Tần Thiên giật mình, thật sự không nghĩ là nàng đã đưa ra “bánh ít” nào lớn như vậy. Đang định hỏi thì Tống Thái phó lại đổi đề tài

- Không ngờ chỉ một thời gian không gặp các người đã thành thân

Tống Thái phó cười nói:

- Lúc ấy nhìn các người có chút thú vị nhưng không ngờ Tín Ngạn lại lấy người làm thê tử. Đứa nhỏ này đúng là thành tâm

Thấy Tống Thái phó nhắc đến chuyện này, Tần Thiên không muốn giấu diếm ông, kể tình hình thực tế cho ông nghe. Một tuồng kịch này Tống Thái phó nghe mà trợn mắt há hốc mồm, qua một lúc lâu, mới thở dài:

- Thật ra ta thấy Trang phủ cũng là nơi trong sạch, Tín Ngạn ngoài có chút khiếm khuyết cũng là đứa trẻ ngoan hiếm gặp. Tần Thiên, lão phu biết người thông minh, có năng lực nhưng nữ tử thông minh, có năng lực cũng phải có chỗ nương tựa, nếu không kết cục sẽ không tốt đâu. Một mình độc lập ở mỗi một mức độ đều có thể khiến người ta chú ý, tán thưởng nhưng nếu quá mức thì sẽ bị người trong thiên hạ chê trách. Tần Thiên, thân là nữ nhân, mỗi bước đi phải thật ổn trọng, không thể qua loa được

Thấy ông quan tâm như vậy, Tần Thiên hiểu Tống Thái phó thực sự muốn tốt nên nói:

- Lời Tống bá bá nói, Tần Thiên khắc sâu trong tâm khảm

Hôm sau, Tống Thái phó được Tống Tuần phủ hộ tống về kinh. Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cùng đi tiễn ông. Trước lúc đi, Tống Thái phó còn dặn dò, bảo bọn họ sau này có chuyện cứ đến tìm Tống Tuần phủ là được, Tống Tuần phủ luôn miệng đáp ứng

Hoàng thượng đi khỏi Dương thành không lâu, danh tiếng của Bích Loa Xuân đã vang vọng cả nước. Nhất thời, các lão bản của các nơi đều muốn mua loại trà quý này. Nóng đến mức độ nào, chỉ cần nhìn các khách sạn trong Dương thành đều chật kín khách, thậm chí có một số nhà cũng cho thuê kiếm tiền là đủ biết.

Nhưng lượng cầu quá nhiều, lượng cung không đủ, Bích Loa Xuân không sao chế kịp số lượng nhiều như vậy. Vì thế, giá Bích Loa Xuân cũng đội lên khá cao, lúc cao nhất thậm chí còn đến hai trăm lạng bạc nửa cân, còn đắt hơn vàng. Cho dù là thế nhưng người người vẫn tranh nhau mua đến sứt đầu mẻ trán. Cũng vì thế mà các lá trà khác cũng được bán ra với giá cao hơn. Chỉ trong thời gian ngắn, trà trong Thịnh Thế Trà Hành đều bị khách tranh mua hết sạch. Nhất thời khó mà nói hết

Nhị phòng thấy tình cảnh này mà ghen tị đỏ mắt. Nếu trà Từ hiếu của bọn họ được hoàng thượng chọn thì vinh quang hôm nay đều là của bọn họ, bạc đều vào túi bọn họ. Nhưng hôm nay bọn họ chỉ có thể nhìn đại phòng vô cùng oai phong, Tần Thiên càng lúc càng đứng vững, bọn họ chỉ được một phần lợi nhỏ, còn không biết có phải đại phòng gian lận không

Trang Minh Hỉ nghi ngờ lúc trước trà Trang Tín Xuyên đưa về không phải là Bích loa xuân nên Trang Tín Xuyên lại đến Động Đình điều tra cẩn thận, kết quả Bích loa xuân chính là Hách sát nhân hương ở đây. Trang Tín Xuyên định thu mua trà ở đây trước nhưng hỏi ra mới phát hiện, cả núi trồng hoa quả này đã bị Trang Tín Ngạn mua. Trang Tín Xuyên hận vô cùng nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hãm hại nhân lúc nửa đêm sai người lên núi trộm trà, định tự mình trồng rồi cũng mua núi, cũng trồng cây ăn quả mà tạo ra Bích loa xuân, đến lúc đó cũng có thể phát tài

Nhưng có câu nói cây ở đâu thì trồng ở đất đó. Cây trà này đổi nơi sinh trưởng, không lâu sau càng lúc càng còi cọc, qua mùa đông đã chết một nửa, nửa còn lại cố gắng sống thì mùa xuân trở lá trà. Trang Tín Xuyên vui mừng sai người hái xuống, vốn tưởng vàng bạc ngay trước mắt nhưng không ngờ dù là sự phụ tốt

nhất cũng không thể chế tạo nổi Bích loa xuân, ai nhìn cũng biết thật giả. Lúc này Trang Tín Xuyên mới hiểu được thì ra cách chế trà mới là tuyệt chiêu của Trang Tín Ngạn. Trang Tín Xuyên hận đến hộc máu

Nhưng đây đều là chuyện về sau

Lại nhắc lại chuyện Tần Thiên. Sau khi Tần Thiên tiếp nhận Trà Hành thì Bích loa xuân được ưa chuộng, đương nhiên là vô cùng hao tâm tổn sức mà lo liệu. Trang Tín Ngạn chỉ có thể ở phía sau bày mưu tính kế cho nàng chứ cũng không giúp được nàng nhiều, có nhiều chuyện phải do tự nàng ứng phó. Lúc mặt trời lặn quay về Trang phủ thì đã vô cùng mệt nhọc

Mà khiến nàng càng khổ thấu trời là trở về vẫn còn chuyện chất đống chờ mình. Quản sự trong phủ đều đổ trước sân, nhìn thấy nàng thì vây quanh mà xin quyết định của nàng. Nơi nào cũng có chuyện cần giải quyết khiến Tần Thiên đầu to hơn cái đầu, cuối cùng cũng hiểu vì sao năm đó Đại phu nhân chịu nhường quyền cho Lý di nương

Thực sự sức người có hạn, làm gì có ai có ba đầu sáu tay, cứ như vậy thì phủ chưa loạn mà nàng đã gục rồi

Trang Tín Ngạn thấy nàng vất vả thì rất đau lòng nhưng những chuyện đó hẳn đều không thể giúp gì được. Hắn viết: “tìm người tin cậy giúp người quản gia đi”

Thật ra, Tần Thiên cũng đã nghĩ nhiều về chuyện này, trong lòng cũng đã chọn được người, chỉ không biết có thích hợp hay không

Nàng thương lượng với Đại phu nhân, Đại phu nhân suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Trước kia Nghiên Hạnh hẳn cũng từng học quản gia, nàng vốn là người cẩn thận, rất thích hợp nhưng...

Thấy Đại phu nhân nhú mày, Tần Thiên tiếp lời:

- Cũng không biết Nghiên Hạnh tỷ có thể đè ép lũ người kia không

Giờ, các quản sự trông có vẻ quy củ là vì Đại phu nhân giúp nàng trấn áp bọn họ. Tần Thiên nàng là người không sợ chuyện, lúc đùa giỡn cũng có thể dọa được mấy người. Nhưng Phương Nghiên Hạnh dịu dàng, nói năng nhỏ nhẹ, sợ đắc tội với người. Hơn nữa, lại là con dâu tam phòng vốn không có địa vị nhất phủ, có thể đè ép được những người hầu có lòng riêng sao? Nàng không thể lúc nào cũng ở bên Nghiên Hạnh mà làm chỗ dựa cho nàng ấy được

- Người nói thử với nàng xem nàng có ý gì không, chuyện này không nên miễn cưỡng. Đại phu nhân nói.

Tần Thiên trưng cầu ý kiến Đại phu nhân xong thì đến sân Phương Nghiên Hạnh. Lúc đến, Phương Nghiên Hạnh đang thêu hoa, thấy Tần Thiên vội buông đồ trong tay mà ra đón

Hai người ngồi xuống bên bàn trà

Tần Thiên nói mục đích đến, Phương Nghiên Hạnh sững sốt hồi lâu rồi mới chỉ vào mũi mình, mắt mở lớn hỏi:

- Ta? Người muốn ta quản gia?

- Tỷ tỷ, trong phủ ngoài người ta cũng không biết nên tìm ai. Người nghĩ xem, mẫu thân đang dưỡng sức, không thể quá vất vả. Nhị phòng... không cần nói nhiều còn Trần di nương...

Tần Thiên chưa nói xong thì vẻ mặt... Phương Nghiên Hạnh đã tỏ ra hiểu ý

- Người xem ta đó, mới một tháng đã gầy đi như vậy, Trà Hành bao nhiêu chuyện, về nhà cũng thêm một núi việc, cái gì cũng cần ta làm

Tần Thiên cho nàng sờ mặt mình. Nàng cũng đâu nói dối, khuôn mặt vốn tròn trịa giờ gầy đi thành mặt trái xoan (Đang một cảm nhận ý =)) hợp một thể còn gì).

Phương Nghiên Hạnh nhìn sắc mặt tiêu tụy của nàng mà rất thương cảm, nhưng quản gia không phải việc nhỏ, nhị phòng càng không dễ quản. Nếu bọn họ biết quyền quản gia vào tay mình thì sao có thể dễ dàng bỏ qua?

77. , Chương 149-150

Chương 149: Tâm ý tương thông

Phương Nghiên Hạnh còn đang do dự mà định từ chối. Nhưng nghĩ lại, nếu từ chối thì hoặc Tần Thiên tiếp tục mệt nhọc hoặc Đại phu nhân sẽ phải giải quyết việc này. Người trước quả thực khó lòng lo chu toàn, người sau phải an tâm dưỡng sức, càng không thể lo lắng. Mình đã là người Trang phủ, hai chị em vẫn chịu ơn sâu nghĩa nặng của Trang phủ, nay Trang phủ cần nàng chẳng lẽ nàng lại co đầu rút cổ không chịu ra mặt? Không nói người khác nghĩ gì về nàng mà chính nàng cũng sẽ tự xem thường mình.

Đang phân vân thì Tần Thiên lại thuyết phục một hồi khiến cho Phương Nghiên Hạnh quyết tâm nhận lời. Trần di nương biết việc này thì trách nàng trước mặt Trang Tín Trung:

- Người trước khi đồng ý sao không thương lượng với ta, có phải cũng như những người khác, cũng không coi ta ra gì?

Nói xong kéo tay con khóc lóc:

- Ta biết, ta xuất thân thấp kém, cũng khó trách đến con dâu cũng xem thường ta...

Trang Tín Trung là người thành thật, cũng rất hiếu thuận, vội dỗ mẫu thân, nháy mắt với Phương Nghiên Hạnh bảo nàng đỡ bà. Phương Nghiên Hạnh tính dịu dàng, trong lòng tuy không vui nhưng cũng đỡ dành đôi câu.

Thấy con dâu chịu thua, Trần di nương vừa lòng, ngừng khóc nói:

- Người nhận quản gia chẳng phải là chống đối nhị phòng? Người đừng thấy giờ nhị phòng như bị áp chế, nói thật cho người, Lý di nương rất lợi hại, người không thể ứng phó được, sau này rất phiền toái, đến lúc đó chỉ sợ không thể giải quyết được. Người mau đẩy việc này đi, chúng ta chỉ cần sống an ổn, đừng tham gia tranh đấu gì.

Phương Nghiên Hạnh nói:

- Di nương, người có biết Tần Thiên nói gì với con không?

- Nói cái gì?

- Nàng nói, người nếu tự khinh thường mình thì người khác cũng sẽ chẳng khách khí mà giẫm lên đầu người.

Phương Nghiên Hạnh nhìn Trần di nương:

- Di nương, chúng ta vẫn luôn rụt rè không dám xuất đầu lộ diện nhưng người xem đi, người trong phủ có ai coi chúng ta ra gì? Lần trước di nương sinh bệnh, Lý di nương cũng chẳng buồn mời đại phu cho người, vẫn là con cầu xin Đại phu nhân nên Chu đại phu mới đến khám bệnh cho người. Không nói chuyện đó, đồ chúng ta ăn, dùng, có cái nào không phải là đồ thừa người khác không lấy. Người nhìn thái độ của người hầu với chúng ta đi, di nương, người rõ ràng thích đồ ăn nhạt nhưng sao không dám trách tội đồ ăn phòng bếp đưa tới mặn? Bởi vì người biết dù có nói người khác cũng chẳng coi ra gì.

Trần di nương biến sắc, xấu hổ mà khóc:

- Người đang trách ta?

Trang Tín Trung thấy nương khóc lại nhìn về phía Phương Nghiên Hạnh ý bảo nàng đừng nói gì thêm. Ai ngờ Phương Nghiên Hạnh vốn luôn dịu dàng lại không để ý đến hấn mà nói tiếp:

- Di nương, không phải con trách người, nếu chỉ là con chịu tội nhục thì cũng thôi. Nhưng di nương, người nhìn Tín Trung, Minh Lan xem, đã khi nào người thấy Tín Trung được lớn tiếng nói chuyện trong Trang phủ? Minh Lan càng không cần nói, đến cả nha hoàn bên cạnh cũng dám lên mặt với nàng.

Nhớ tới nữ nhi mình vẫn luôn bị tủi thân, Trần di nương cũng rất khó chịu, lại khóc nói:

- Đây là số mệnh rồi, chúng ta phải chấp nhận số phận.

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu:

- Nếu đây là số phận thì con cũng không muốn chấp nhận. Con không muốn sau này con con ở Trang phủ cũng sống như người vô hình. Con không muốn nó bị người khác xem thường, con muốn nó sống đường đường chính chính, là tiểu chủ nhân không ai dám coi thường. Nay Đại thiếu phu nhân cho con cơ hội, cho con thể hiện thì con sẽ làm thật tốt. Sẽ không vì sợ Lý di nương mà buông tay

Nói xong, Phương Nghiên Hạnh cũng không chờ Trần di nương đáp lời, xoay người trở về phòng.

Trang Tín Trung đỡ dành mẫu thân xong thì đi vào, thấy Phương Nghiên Hạnh đang ngồi ở bên giường mà rơi lệ

Phương Nghiên Hạnh ngẩng đầu nhìn hấn một cái:

- Cho dù người oán ta ta cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ, không chỉ là vì những điều ta vừa nói, Trang phủ với tỷ đệ chúng ta ân trọng như núi, nay Trang phủ cần ta, sao ta có thể từ chối
- Ta sao có thể trách nàng

Trang Tín Trung ngồi xuống bên nàng, ôm nàng vào lòng:

- Đại nương với chúng ta sao không phải là ân trọng như núi? Nhưng ta cũng chẳng biết phải báo ân thế nào. Nghiên Hạnh, điều này ta không bằng nàng.

Nghe được lời nói dịu dàng của phu quân, lòng Phương Nghiên Hạnh dịu lại, dựa sát vào lòng hấn:

- Đừng nói vậy, đại nương nhất định biết nỗi khó xử của người, sẽ không trách người.
- Nhưng lòng ta vẫn áy náy, luôn cảm thấy có lỗi với đại nương

Trang Tín Trung thấp giọng nói:

- Nhưng tuy rằng ta vẫn ghét nhị phòng nhưng có chuyện, ta thực sự rất cảm ơn bọn họ
- Chuyện gì? Phương Nghiên Hạnh ngạc nhiên nói.

Trang Tín Trung ôm chặt hiền thê cười nói:

- Không nhờ có bọn họ thì sao ta có thể lấy nàng được. Nghiên Hạnh, ta chẳng qua là kẻ vô quyền vô thế, không có gì đáng bàn, là con thiếp thất mà có thể lấy được hiền thê như nàng đúng là phúc khí của ta. Cả đời này, ta sẽ cố hết sức để nàng không bị thiệt thòi

Nghe xong lời này, lòng Phương Nghiên Hạnh như có mật ngọt rót vào

Thanh Tùng viện.

Tần Thiên nói việc này cho Trang Tín Ngạn:

- Nghiên Hạnh tỷ đã đồng ý rồi, từ mai ta sẽ không cần lo lắng vì đồng sổ sách trong phủ nữa rồi

Trang Tín Ngạn nhìn khuôn mặt gầy đi của nàng mà đau lòng vô cùng, hấn xé đi tờ giấy đầy chữ rồi viết lên tờ giấy mới: “vất vả cho nàng rồi”

- Cũng không có gì...

Tần Thiên cười đáp nhưng ánh mắt lại bị tờ giấy đầy chữ thu hút, nàng cầm lên xem hỏi:

- Đây là cái gì?

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua đã bị nội dung trên giấy hấp dẫn, một lát sau, nàng ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, ánh mắt vừa ngạc nhiên lại vừa khâm phục

- Tín Ngạn, ta nhất định phải dạy được người học nói, người thông minh như vậy, chỉ cần nói được thì hấn là rất hoàn mỹ

Tần Thiên nhìn khuôn mặt như ngọc của hấn mà khẽ nói

Trang Tín Ngạn bị nàng nhìn đến đỏ mặt, miệng lại khẽ cười dịu dàng, dưới ánh nến, nụ cười này lại càng xinh đẹp, tựa như ánh mặt trời ban mai, ánh trăng đêm rằm rung động lòng người

Tần Thiên mất rất nhiều sức lực mới dời mắt đi được

Nam nhân này, chính là kiệt tác do ông trời nhào nặn...

Nàng lại chuyển hướng nhìn tờ giấy kia, trên giấy viết là kế hoạch của hắn, đây là một kế hoạch to gan bởi vì hắn định kết hợp gieo trồng, chăm sóc và thu hoạch trà cùng nhau làm trọn hết, ý tưởng này nếu thành sự thật thì chính là mầm mống của chủ nghĩa tư bản

- Sao ngươi có thể nghĩ ra được kế hoạch này? Tần Thiên có chút kích động nhìn hắn

“Chẳng lẽ nàng không thấy thu mua trà từ nông dân là quá bị động? Căn bản không đủ”. Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “giờ triều đình ra lệnh thông thương với nước ngoài, Tần Thiên nàng có biết ý nghĩa của điều này không?”

Dưới ánh nến, đôi mắt như ngọc của Trang Tín Ngạn như đang thiêu đốt mà sáng kinh người, mang theo vẻ phấn chấn động lòng người

“Cái này có nghĩa là về sau chúng ta có thể bán trà ra hải ngoại nhưng giờ số lượng trà thu hoạch không đủ thỏa mãn như cầu, chúng ta phải nghĩ cách để tăng cao sản lượng trà, so với việc phụ thuộc vào người khác, không bằng chúng ta tự gieo trồng”. Thấy Tần Thiên hồi lâu không nói, Trang Tín Ngạn có chút do dự: “Sao rồi, Tần Thiên, nàng cảm thấy thế nào?”

Đối với năng lực kinh doanh của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cũng rất ngưỡng mộ, nếu nàng có suy nghĩ khác thì phải bàn bạc lại cho cẩn thận.

- Không phải, ta cảm thấy rất tốt, thực ra, ta cũng có suy nghĩ này. Tần Thiên cười nói.

Nàng có suy nghĩ này cũng không hề lạ, nàng có nhiều tiền bối như vậy, có thể tham khảo kinh nghiệm, hình thức vừa sản xuất vừa kinh doanh ở thời hiện đại không có gì là lạ. Nhưng Trang Tín Ngạn không giống, hắn là người thời đại này, hắn không có kinh nghiệm để tham khảo, tất cả đều là suy nghĩ của hắn, hắn chính là thủy tổ mở đường...

Giới giang hồ nào...

Tần Thiên sợ hãi than thầm

“Nàng cũng có ý nghĩ này?”. Trang Tín Ngạn đầy sự tán thưởng. Ý nghĩ này của hắn đã có từ rất lâu, dần dần nghĩ kĩ lại mới dần thành hình nhưng nàng thành đương gia được bao lâu? Vậy mà đã có suy nghĩ cẩn thận như vậy, khó trách trước đó mẫu thân để ý nàng

- Không ngờ chúng ta có cùng suy nghĩ đúng không?

Tần Thiên cười nói nhưng bỗng nhiên, nàng nghĩ đến mấy câu “tâm ý tương thông” mà mặt ửng đỏ.

Quần bách, nàng đặt trang giấy qua một bên, đồng thời giật bút trong tay hắn nói:

- Chính sự đã xong, nên luyện tập thôi, mấy hôm nay ta bận chuyện trong nhà, không để ý ngươi được. Để ta xem xem ngươi có học tốt không nào

Nói xong, nắm tay hắn, kéo hắn ngồi xuống chần nệm.

Hai người khoanh chân ngồi đối diện nhau

- Giờ ngươi phát âm cho ta nghe. Tần Thiên cười cổ vũ

Từ sau khi quyết định dạy hắn nói, mỗi đêm Tần Thiên đều dành thời gian dạy hắn phát âm. Nhưng việc phát ra tiếng với người bình thường chỉ đơn giản như thở nhưng với người điếc mà nói thì rất khó. Có nhiều lúc, Trang Tín Ngạn dùng sức lực rất lớn nhưng cũng không thể phát ra tiếng gì.

Trong thời gian này vì quá bận mà Tần Thiên cũng không có thời gian dạy hắn nên để hắn tự học vài ngày, hôm nay nghiệm thu kết quả

Tần Thiên cầm tay hấn như là đang khuyến khích hấn.

- Tín Ngạn, nhìn ta.... Đúng, học theo ta này, há miệng, phát âm...

Tần Thiên nhẹ nhàng A một tiếng nhưng Trang Tín Ngạn cũng hé miệng lại chẳng phát ra tiếng gì.

Tần Thiên lắc đầu, tỏ ý không đúng, không có tiếng gì, Trang Tín Ngạn có chút sốt ruột, dùng sức hơn khiến mặt hấn đỏ lên, người cứng ngắc nhưng vẫn không thể phát ra âm thanh gì.

Mấy lần thất bại, Trang Tín Ngạn rõ ràng đã nôn nóng

- Đừng vội, đừng vội.

Tần Thiên nắm chặt tay hấn, tận lực trấn an hấn, có lẽ là sự bình tĩnh của nàng lây sang hấn mà Trang Tín Ngạn cũng dần bình tĩnh lại, chỉ là vẻ mặt có hơi uể oải.

Cũng gần một tháng, đừng nói nói chuyện mà đến ngay cả phát âm đơn giản hấn cũng không làm được, hấn thật sự có thể học được cách nói chuyện?

Hấn không khỏi có chút hoài nghi.

Tần Thiên thấy hấn như vậy sao không hiểu hấn nghĩ gì. Quá trình học tập chán nản là không thể tránh được, giờ hấn cần sự ủng hộ, cổ vũ.

Nàng nhéo tay hấn, Trang Tín Ngạn cảm giác được mà ngẩng đầu nhìn nàng. Ánh mắt hấn có chút áy náy như là có lỗi vì để nàng mất nhiều thời gian, tâm huyết như vậy.

Nàng nhìn hấn cười tươi rạng rỡ:

- Không sao, chúng ta học từ từ, cần phải có thời gian.

Nàng cũng thấy lạ, lúc trước nàng thực sự có nghe tiếng hấn phát âm, tuy rằng chỉ rất vụn vặt, rất nhỏ nhưng là thật, sao giờ lại không thể?

Hơi suy nghĩ một chút, có lẽ trước là vô ý, giờ cố ý lại không được.

- Tín Ngạn, phát âm không cần dùng sức như vậy, người chỉ cần dùng thanh quản...

Nói tới đây, Tần Thiên nhớ ra việc hấn căn bản không hiểu “thanh quản” là cái gì, không suy nghĩ đã cầm tay hấn đặt lên thanh quản rung rung ở cổ nàng.... Chương 150: Phát âm

Tần Thiên nhớ ra hấn căn bản không hiểu “thanh quản” là ý gì, không cần suy nghĩ đã cầm tay hấn đặt lên chỗ rung rung ở cổ nàng.

Trang Tín Ngạn còn chưa phản ứng lại thì tay đã chạm đến nơi cổ nàng mềm mại, đầu ngón tay cảm giác thật tinh tế. Trang Tín Ngạn ngây người, đầu óc trống rỗng, mọi giác quan của cơ thể như đều tập trung nơi đầu ngón tay.

Khóe mắt liếc thấy đôi môi nàng đang nói nhưng nàng đang nói gì? Hấn không còn sức để tập trung tinh thần mà phân biệt.

Từ khi thành thân tới nay, ngoài việc nắm tay như vậy, bọn họ hầu như chưa từng tiếp xúc thân mật. Hấn biết nàng không muốn, hấn không muốn cưỡng bức nàng nhưng cũng không có nghĩa rằng hấn sẽ không cố gắng. Nếu chưa từng trải qua thì cũng thôi, nhưng là... nhưng là...

Hấn sẽ thường nhớ lại đêm ở sơn động đó, nhớ tới làn da trắng nõn mịn màng của nàng, thân thể mềm mại, những lúc lửa nóng dây dưa. Chẳng qua chỉ là ôm nàng, chẳng qua chỉ là những bước đầu tiên mà đã mất hồn như vậy, nếu thực sự cùng nàng làm theo những bức hình đó thì sẽ có cảm giác gì?

Ý nghĩ này hấn từng có nhiều lần, có đôi khi nhìn thấy nàng cười hấn sẽ có ý nghĩ này trong đầu. Sau đó, người nóng lên, bụng dưới căng lên, cảm giác tra tấn không thể nào hình dung nhưng cũng là sự dục hoặc cực lớn.

Tất cả những điều này hấn luôn không biểu hiện ra ngoài, nếu hấn thực sự muốn che giấu cái gì thì ai cũng không thể nhìn ra.

Sau mỗi lần, hắn đều đi tắm nước lạnh, đến phòng luyện công, hắn nghĩ mọi cách để phân tán lực chú ý của hắn, áp chế mọi thứ, đơn giản là không muốn làm tổn thương nàng khiến nàng không vui.

Nhưng bây giờ... bây giờ...

Giờ bọn họ dựa sát vào nhau như vậy, đây là lần đầu tiên nàng cho phép hắn tới gần như vậy kể từ sau khi thành thân. Hắn biết nàng chỉ là dạy hắn phát âm, hắn không nên nghĩ nhiều nhưng khi hương thơm của nàng dâng lên thì hắn không thể khống chế bản thân.

Ánh mắt hắn nhìn lên cổ nàng, đường cong cổ nàng rất đẹp, tinh tế, cổ nàng thon dài, làn da trắng nõn mềm mịn như ngọc thượng đẳng. Hắn hơi giật giật ngón tay, muốn vuốt ve làn da như lụa đỏ nhưng lý trí lại nói với hắn rằng hắn không thể lỗ mãng. Hắn vừa khát vọng, vừa không chế, tay bị hai suy nghĩ mâu thuẫn mà run lên nhẹ nhẹ, tay toát mồ hôi.

Ánh mắt hắn dần trượt xuống, nàng mặc trung y màu trắng, trung y mùa hạ mỏng manh dán sát lên người lộ ra vùng ngực trắng như tuyết, còn loáng thoáng thấy được xương quai xanh mảnh khảnh. Trung y mỏng manh càng khiến đường cong trên người nàng thêm dụ hoặc, hắn biết dưới lớp vải mỏng này, da dẻ nàng đẹp cỡ nào.

Hắn thậm chí kim lòng không đau mà nghĩ, nàng có còn mặc chiếc yếm thêu hoa mai đó chẳng?

Trong đầu không khỏi hiện lên khi nàng mặc chiếc yếm đó, chiếc áo yếm đỏ thắm thêu hoa mai trắng ở trước ngực nàng, bên cạnh nửa vòng tròn ẩn hiện tựa như đóa mai trắng tinh khôi khiến người ta thần hồn điên đảo.....

Nghĩ đến đây, bụng dưới lại như có lửa, lửa càng đốt càng nóng, nhanh chóng lan khắp người khiến hắn bỗng nhiên muốn ôm lấy nàng. Hắn kinh hãi, vội khống chế bản thân, đồng thời vội thu tay về.

Bên này, Tần Thiên hoàn toàn đắm chìm vào cách dạy học của mình. Vì Trang Tín Ngạn cũng không thất thố nên nàng cũng không cảm nhận được sự bất ổn của hắn. Hơn nữa từ trước đến giờ, bọn họ tuy chung phòng nhưng Trang Tín Ngạn luôn thủ lễ, chưa bao giờ có hành vi quá đà nên nàng cũng không thấy tiếp xúc như vậy là có vấn đề gì.

Nàng kéo tay hắn đặt lên thanh quản mình, nói với hắn:

- Tín Ngạn, người cảm nhận không, có thấy nó rung rung? Đó chính là thanh quản, người thử dùng chỗ này để phát âm xem...

Nói rồi mới phát hiện hắn cứ ngây người không có phản ứng gì thì lại nói lại. Nhưng hắn vẫn không có phản ứng gì, chỉ là nhìn thẳng vào tay đặt trên cổ nàng, mặt dần ửng hồng.

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên bỗng nhiên hiểu ra.

À, thì ra là thẹn thùng...

Nhưng cái này thì có gì? Cũng không thể...

Tuy rằng biết hắn rất ngây thơ nhưng có cần ngây thơ đến mức độ này không? Vậy sau này hắn động phòng thì làm sao? Nữ nhân nơi này chắc chắn sẽ không chủ động, hắn như vậy chắc chắn cũng sẽ ngại ngùng, chẳng lẽ đêm động phòng hoa chúc hai người định mắt to nhìn mắt nhỏ?

Nghĩ đến tình cảnh đó, Tần Thiên cảm thấy buồn cười nhưng không hiểu sao không cười lên nổi, ngược lại trong lòng còn có chút không thoải mái.

Đang miên man suy nghĩ thì Trang Tín Ngạn bỗng co tay về.

Tần Thiên nóng nảy, cứ thế này thì đến bao giờ mới học phát âm được? Nàng kéo tay hắn lại.

Nhưng Trang Tín Ngạn đang rất miễn cưỡng, sao dám chạm vào nàng, vội rút tay về.

- Tín Ngạn, không sao, tuy luôn nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng chỉ thế này thôi ta cũng không để ý.

Tần Thiên nói với hắn mà đen mặt. Thế này là sao? Nàng đang cầu mong hắn “đụng chạm” nàng? Hắn như con cừu non ngây thơ không biết gì, nàng chính là con sói xám đang dùng hoa ngôn xảo ngữ...

Cái này là chuyện gì đây...

Nhưng vấn đề là, nàng đã nói đến như vậy mà hắn vẫn còn xấu hổ cúi đầu, Tần Thiên quả thực muốn tìm khối đậu hũ mà đâm đầu tự tử.

Nếu không phải nàng đã hạ quyết tâm làm tốt chuyện này thì nàng sẽ mặc kệ hắn. Thấy hắn cứ cúi đầu, không nhìn lời mình nói thì Tần Thiên cũng cáu. Nàng vươn người đến, ép hắn phải đối mặt với nàng.

- Người đừng có vội, nhìn ta nói này...

Nhưng lại bị sắc mặt của hắn khiến cho ngây người.

Bởi vì lúc này mặt hắn đỏ bừng, nàng chưa bao giờ thấy mặt hắn đỏ như vậy dường như máu toàn thân xông lên đầu, lại dần nhuộm thâm da thịt hắn.

Giống như ánh nắng hoàng hôn tuyệt đẹp, yêu dị diễm lệ.

Hắn nhìn nàng, ánh lửa khiến khuôn mặt lúc sáng lúc tối, đôi mắt thâm trầm như muốn cắn nuốt hết thảy.

Tần Thiên giật mình, nhất thời quên mất mình định nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Nhưng ánh mắt chuyên chú của nàng lại khiến cho hắn càng thêm khó khống chế. Trang Tín Ngạn khó thở mà đẩy nàng ra, đứng lên xoay người bước đi.

Tần Thiên thấy hắn định đi thì có chút sốt ruột, hắn thẹn thùng như vậy thì việc này còn phải kéo dài đến lúc nào.

Trong chớp mắt, Tần Thiên nhớ tới một chuyện. Nàng nhớ tới kiếp trước có từng thấy người vì để kích thích trẻ em phát âm mà cù em bé đó. Em bé đó bị kích thích thì sẽ cười lớn.

Cách này có lẽ có thể thử xem, chỉ cần làm cho hắn cười lớn thì hắn đương nhiên sẽ biết nên phát âm thế nào. Nếu không cứ nhìn tính cách thẹn thùng này của hắn thì chẳng biết đến khi nào mới học xong.

Mất thấy Trang Tín Ngạn sắp đi ra ngoài, Tần Thiên bỗng nhiên xông lên, dùng sức kéo hắn quay lại, một hơi đẩy hắn ngã xuống chần nệm.

Trang Tín Ngạn tuy rằng thân cường thể tráng nhưng Tần Thiên bỗng nhiên dùng toàn sức tập kích, hắn căn bản không phòng bị. Đối lại là người khác nhất định hắn sẽ trả đũa nhưng vì không muốn làm Tần Thiên bị thương nên không phản kháng. Bởi vậy dễ dàng bị Tần Thiên đẩy ngã.

Hắn còn chưa lấy lại tinh thần thì đã thấy Tần Thiên nhào tới, hai tay lần vào nách hắn và eo hắn mà cù loạn. Chưa từng có ai làm thế với hắn, đến lúc này Trang Tín Ngạn mới biết được hắn sợ bị cù như vậy cỡ nào.

Trang Tín Ngạn không thể chống đỡ, người càng lúc càng vụng vụng, hắn giãy dụa, trốn tránh nhưng không thể thoát khỏi hai tay Tần Thiên. Cả người như bị rút xương, mềm nhũn.

Hắn không nhịn được cười, khuôn mặt thay đổi, hắn chưa bao giờ cười lớn như vậy, cười đến ngừng thở, cười đến run người. Nhưng cho dù là thế thì cũng vẫn không có chút tiếng động gì.

Tần Thiên nóng nảy, nhìn hắn kêu to:

- Tín Ngạn, cười đi, cười ra tiếng nào. Tay càng dùng sức.

Lúc này, không chỉ ở nách mà bên hông, cổ, ngực hắn nàng đều cù, nếu hắn quay đi thì nàng sẽ cù chỗ khác, phạm là chỗ nào có thể cù nàng đều không tha. Chỉ chốc lát sau, cả người nàng toát mồ hôi.

Trang Tín Ngạn điên cuồng mà vụng vụng, cười đến rơi nước mắt, đến lúc này, Tần Thiên nghe được tiếng hừ rất khế. Nàng run lên, nhất thời mừng rỡ như điên, tay càng không dám lơ lửng. Sau đó, càng nhiều tiếng động phát ra từ miệng hắn, đầu tiên là tiếng rên rỉ đứt quãng, sau đó là tiếng “a a” lớn, cuối cùng là tiếng cười “ha ha” không ngừng.

Ban đầu chỉ như tiếng xé vải nhưng dần dần, tiếng cười dần trở nên trong vắt, đến cuối cùng thì trầm thấp tựa như tiếng đàn róc rách bên tai.

Tần Thiên bỗng có cảm giác xúc động vô cùng.

- Tín Ngạn, người đã phát ra tiếng rồi đó, chính là như vậy, người có cảm nhận được không?

Tần Thiên hưng phấn nói với hân, đã thấy hân đang nhìn nàng thở phì phò, mắt long lanh nước, hấp dẫn vô cùng. Da thịt như ngọc phủ thêm đám mây ửng hồng càng khiến tóc đen như mực, áo trắng như tuyết. Vẻ đẹp của hân không giống như người thường mà tựa như yêu ma.

Trong nháy mắt đó, Tần Thiên như bị nhiếp hồn, đầu óc hoảng hốt. Giây sau, lại thấy trời rung đất chuyển, đến khi lấy lại tinh thần thì phát hiện đã bị hân đặt ở dưới thân.

Nàng kinh sợ, mở to hai mắt nhìn hân, mặt hân che đi ánh sáng, ẩn trong bóng tối không thể thấy rõ vẻ mặt hân nhưng đôi mắt hân sâu như bóng đêm khôn cùng, như muốn hút nàng vào bóng đêm vô hạn đó.

Tóc dài của hân rơi xuống, đuôi tóc cọ lên mặt lên cổ nàng, cảm giác ngứa ngáy như truyền đến tận đáy lòng khiến nàng mềm yếu.

Nàng thấy hân cúi đầu càng lúc càng thấp, tim nàng đập cũng càng lúc càng nhanh. Ánh mắt nàng không tự chủ mà dừng ở môi hân. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn kĩ môi hân như vậy. Hình dáng rõ ràng, đường cong góc cạnh, khoe miệng sâu nên khiến người ta có cảm giác trong trẻo mà lạnh lùng, Nhưng giờ, lại làm cho nàng cảm thấy.....

Gợi cảm, không sai, chính là gợi cảm.

Sự gợi cảm làm cho nàng miệng khô lưỡi khô.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy yết hầu run run, môi cũng run run, không kìm lòng được mà khẽ hé môi.

Từ sâu trong lòng đột nhiên có tiếng cảnh báo, có một giọng nói đang không ngừng nhắc nhở nàng: Đẩy hân ra, đẩy hân ra.

Nàng đặt tay lên lồng ngực hân nhưng khoảng cách không lớn khiến tay không thể phát ra sức lực gì. Kiểu chống đẩy này thậm chí còn càng trở nên ái muội như thể dục cầm cổ túng.

Sau đó, nàng cảm giác được người hân ép xuống, ép tay nàng lại, hai mắt hân nhìn thẳng vào mắt nàng, đôi mắt yêu mị như câu hồn đoạt phách nàng.

Đầu hân ép xuống, môi hân dán sát lên môi nàng.

Trong nháy mắt đó, Tần Thiên cảm thấy như bị điện giật, cả người run rẩy, cuối cùng không thể nhúc nhích...

Tim thoáng ngừng đập rồi lại đập loạn.

78. , Chương 151-152

Chương 151 Mất hồn

Tần Thiên mở to mắt, đầu óc hỗn loạn, không có ý thức, cũng không có cảm giác gì. Không biết gió từ đâu thổi đến khiến màn trắng bay bay, bao trùm lên hai người, mọi thứ trở nên thật mơ hồ.

Đèn nền lay động rồi chợt tắt, bóng tối nhanh chóng nhấn chìm mọi thứ, mà trong bóng đêm mịt mờ này, mọi tri giác, mọi cảm quan dần trở nên rõ ràng.

Đầu tiên, nàng cảm nhận được đôi môi nóng bỏng của hân, hơi thở nóng bỏng, sự nóng bỏng như muốn thiêu đốt nàng.

Tần Thiên cảm thấy ngực khó chịu, nhịn không được mà thở dài, lại ngạc nhiên phát hiện, hơi thở của nàng cũng nóng vô cùng, nhanh chóng hòa cùng với hân. Nàng cảm nhận được hân khẽ run lên, thân thể đè lên người nàng, cách lớp quần áo mỏng manh, nàng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của hân.

Nóng như vậy, như muốn thiêu đốt, hòa tan nàng...

Lý trí nói cho nàng, không nên lại cứ như vậy, phải mau chóng đẩy hắn ra. Nhưng người nàng như bị ai rút xương, hoặc như bị hắn hòa tan thành nước, mềm nhũn, không còn sức lực, dường như đến ngón tay cũng không thể nhúc nhích, lại như biến thành một đồng bùn, chặt chẽ dán lên người hắn, không chút khe hở...

Tim nàng như muốn hòa tan

Trong bóng đêm, tay hắn xoa lên mặt nàng, lòng bàn tay như có lửa mà thiêu đốt da thịt nàng khiến nàng run rẩy, cảm giác tê dại như bị điện giật.

Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng hôn môi nhưng chưa từng có cảm giác như vậy, giống như là sự kích động chấn động linh hồn.

Mà hắn mới chỉ là áp môi lên môi nàng mà thôi...

Trong lúc ngây ngốc, Tần Thiên vẫn không nhận được mà cảm thán: Người này đúng là thuần khiết, hôn môi cũng không biết...

Điều này khiến cho nàng có cảm giác như chiếm tiện nghi của hắn nhưng rõ ràng hắn mới là người chiếm tiện nghi của nàng...

Tâm tư chao đảo, người cũng tỉnh táo ít nhiều. Đang chuẩn bị lấy sức đẩy hắn ra thì bỗng nhiên, nàng cảm nhận được động tác nhẹ nhàng của hắn.

Hắn đang mút môi nàng, nhẹ nhàng, chậm chạp khiến nàng cảm nhận được hắn đang run rẩy. Tay hắn cũng run run, lông mi hắn như bàn chải nhỏ cọ cọ lên mặt nàng, ngứa ngáy ngứa ngáy, như có chiếc lông chim đang cọ trong lòng nàng.

Nàng giật mình, sức lực khi nãy biết mất không thấy tăm hơi.

Sau đó, hắn lại vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi nàng, đầu lưỡi mềm mại lướt qua môi nàng, mang theo ý dẫn dụ, ý khiêu khích. Hắn vừa mút vừa liếm, thật cẩn thận, trân trọng như đang che chở trân bảo quý giá hoặc như đang thưởng thức món ăn tuyệt mỹ.

Động tác không ngây ngô, cũng không lạ lẫm.

Tần Thiên ngạc nhiên, bất tri bất giác lại bị hắn tách đôi môi ra.

Sau đó, lưỡi hắn như linh xà mà tiến vào, nhanh chóng và thuần thực dây dưa cùng lưỡi nàng một chỗ, hắn không ngừng mút liếm, công thành đoạt đất, liều chết mà triền miên, động tác càng lúc càng kịch liệt, hơi thở càng lúc càng dồn dập, nóng bỏng.

Mà ý thức của nàng cũng càng lúc càng mơ hồ, hắn ôm nàng chặt như vậy, hôn nàng sâu như vậy, không khí trong người nàng như bị hắn hút sạch, người nàng như bị hắn hòa tan thành bùn, thành nước, người nàng đã không còn là của nàng nữa, nàng như bị chìm trong đại dương mênh mông, mà hắn là cây gỗ di động, nàng chỉ có thể ôm chặt hắn, cùng hắn chìm nổi, chết đi sống lại...

Trang Tín Ngạn như nhớ lại lần trong cơn động, lúc mới đầu, còn có chút lo lắng không dám làm càn nhưng hắn phát hiện, nàng cũng không hề chống đối, điều này khiến hắn mừng như điên, gan cũng to ra. Hắn học theo cách nàng hôn lần trước mà cũng liếm mút môi nàng, ăn đầu lưỡi nàng. Tuy rằng hắn chỉ có kinh nghiệm một lần nhưng vì đêm đêm hắn đều nhớ đến nó, động tác đó như đã khắc sâu trong đầu hắn, nay sử dụng vô cùng thuần thực.

Nàng ngay trong lòng hắn, chân thật vô cùng, vẫn là mùi hương đó, cơ thể mềm mại đó, cảm giác mát hôn này đánh úp lại khiến hắn mê say, khó mà tự khống chế. Hắn hôn nàng thật sâu, không ngừng hôn. Sau đó, hắn cảm nhận được nàng đáp lại hắn, đầu lưỡi của nàng cùng hắn dây dưa triền miên, vô cùng dịu dàng. Mỗi lần nàng liếm mút đều khiến hắn run run, cảm giác như không thể chống đỡ nổi. Hắn càng ôm nàng chặt hơn, càng hôn nàng sâu hơn, càng lửa nóng dây dưa.

Nhưng không đủ, không đủ, mãi mãi cũng không đủ, bụng dưới sưng to không hề giảm khát vọng trong lòng càng lúc càng mãnh liệt. Tay hắn dần trượt xuống, lướt qua những đường cong trên cơ thể nàng, sau đó luồn vào trung y của nàng, vuốt ve làn da mềm mại của nàng. Cảm giác mịn màng chân thật này khiến

hắn vô cùng thỏa mãn, như là người chết khát tìm được nguồn nước. Hắn không nhin được mà rên rỉ thành tiếng, đây là tiếng rên vô thức, hắn vì không nghe được nên không hề biết mình phát ra tiếng, cho nên cũng không biết khắc chế, chỉ dựa theo bản năng mà rên rỉ.

Tiếng rên này với Tần Thiên đang ý loạn tình mê mà nói như là chất xúc tác cho tình dục. Tiếng hắn rên rỉ vốn trầm thấp, những tiếng rên liên tiếp, càng lúc càng triển miên, càng lúc càng dụ hoặc, nàng có thể cảm nhận được sự sung sướng, khó nhin của hắn, cảm nhận được dục vọng rõ ràng của hắn. Tiếng rên quanh quẩn bên tai nàng, so với những lời tình chàng ý thiếp còn động lòng hơn.

Hắn rên rỉ khiến nàng như muốn hòa tan, đầu ngón chân cũng co rút lại. Nàng nghe đó mà vừa hưng phấn, vừa khát vọng, hận không thể chìm đắm trong thế giới mơ màng này, không bao giờ muốn tỉnh lại...

Trung y bất tri bất giác bị cởi ra, yếm cũng lặng lẽ chảy xuống. Tay hắn bao phủ lên ngọn đồi mỡ màng của nàng, nhẹ nhàng run rẩy sờ qua nhũ cầu (đầu ngực) của nàng. Tiếng rên rỉ của hắn càng lúc càng dồn dập, sự mê mị này khiến nàng cũng run rẩy theo. Nàng không kìm lòng được mà uốn người, như muốn thêm nữa...

Đến lúc này, một trận gió lạnh thổi qua, Tần Thiên chỉ cảm thấy ngực thoáng lạnh, bỗng nhiên, nàng tỉnh táo lại.

Nàng mở choàng mắt, trong bóng đêm, chỉ nhìn thấy màn trắng khê lay động, nàng không biết lấy sức từ đâu mà đẩy hắn ra.

Chỉ nghe hắn thét lớn một tiếng, sau đó, hắn đứng lên, vội lao ra khỏi phòng. Nghe tiếng bước chân hắn lao đảo chạy đến phòng tắm, sau đó là tiếng nước ào ào.

Tần Thiên ngồi xuống, run run mặc quần áo, tim như muốn nhảy ra khỏi miệng, người vẫn bủn rủn. Nàng luống cuống tay chân, ngẩng mặt lên lại thấy một cơn gió thổi đến, ngẩng đầu nhìn qua thấy là một bên cửa sổ không đóng chặt mà để gió lùa.

Nàng cười cười, trong lòng dâng lên cảm giác kì quái, nhưng cảm giác này tuyệt đối cũng không phải là thấy mình may mắn.

Nàng quay lại giường nằm im hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh, môi như bị lửa đốt, ngực vẫn còn cảm giác tê dại mà hắn để lại, bụng cũng có chút khó chịu, cả người đều không thoải mái. Nàng tuy rằng chưa từng trải qua chuyện này nhưng cũng hiểu đây là vì chưa được thỏa mãn...

Nàng lại dung túng mình đến bước này, quả thực quá xấu hổ...

Nàng trùm chăn kín đầu, không ngừng tự nhủ: Tần Thiên, người rốt cuộc muốn làm cái gì? Người thật sự muốn ở lại sao? Người thật sự quyết định ở bên hắn? Nếu không phải, người không thể phóng túng bản thân, chỉ vì tham luyến niềm vui nhất thời, lỡ có con thì làm sao? Đến lúc đó người sẽ vì con mà ở lại? Người sẽ không hối hận? Điều này với hắn là không công bằng, hắn hoàn toàn có thể tìm được thê tử thực lòng với hắn chứ không phải là sự miễn cưỡng của người.

Người không thể vừa để ý thiếu sót của hắn mà vừa mê luyến dung mạo của hắn, Tần Thiên người đừng quá tỉ mỉ như vậy...

Nàng nắm chặt tay, cắn chặt môi dưới, thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tự kiểm soát hành vi của mình, khắc chế dục vọng bản thân.

Cũng không biết qua bao lâu, Trang Tín Ngạn mới đi vào, bước chân hắn rất nhẹ như sợ đánh thức nàng. Hắn đi đến trước giường, nhìn nàng qua màn hồi lâu. Tần Thiên không dám cử động, làm bộ như đã ngủ.

Hắn đứng thật lâu, thấy nàng không hề động đậy thì mới quay về chỗ ngủ.

Cả đêm, hai người đều trần trọc không ngủ được, cũng không biết qua bao lâu, Tần Thiên mới ngủ mơ màng, nhưng trong giấc mơ đều là nụ hôn, tiếng rên rỉ của hắn, lúc tỉnh lại thì người đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng dậy, phát hiện trời còn chưa sáng, Trang Tín Ngạn cũng đã không thấy mà bên phòng luyện công loáng thoáng có tiếng động, Tần Thiên biết hắn là hắn đến phòng luyện công, chặn màn và bình phong hắn đã dọn gọn. Giờ đã thành thói quen khiến nàng cũng đỡ đi nhiều thời gian.

Nàng đi tắm rửa một lượt.

Lúc tắm rửa, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, động tác hôm qua của hắn rất thành thạo, tuyệt đối không giống là lần đầu tiên.

Trước đó, nhất định hắn đã làm chuyện này.

Tần Thiên nhíu mày, vẻ mặt dần nghiêm túc lại. Nhưng lại cảm thấy mình thật buồn cười, nàng tự nhủ: Hắn hôn ai liên quan gì đến ngươi? Ngươi có quyền gì mà hỏi?

Nàng dùng sức gõ gõ đầu như muốn đánh vỡ ý nghĩ này ra khỏi não. Nhưng ý nghĩ này cứ hiện lên trong đầu nàng, thậm chí còn có dấu hiệu thâm nhập sâu vào não.

Hắn cùng người kia hôn môi cũng sẽ triển miên như vậy? Người đó có phải cũng từng nghe được tiếng hắn?

Nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy phiền chán, nàng vùi mặt vào trong nước, đến khi không thở nổi thì mới cảm thấy lòng bình tĩnh đi một chút.

Ra khỏi phòng tắm, thấy Bích Liên, Thanh Liễu, Thu Lan đang dọn phòng. Ánh mắt Tần Thiên đảo qua ba người, không thể không chế mà suy nghĩ đó lại dâng lên: Ba người này ở bên hắn lâu nhất, tuổi cũng tương đương với Trang Tín Ngạn...

Nàng nhìn Bích Liên đoan trang, thanh tú.

Là nàng sao?

Nhưng là nàng ngay cả lúc mặc quần áo cũng không dám đụng chạm vào hắn, làm sao có thể?

Nàng lắc đầu, lại nhìn về phía Thu Lan xinh đẹp đáng yêu.

Nàng từng là nha hoàn thông phòng của hắn, hai người sớm chiều ở chung, gần quan được ban lộc, ai nói không có khả năng xảy ra chuyện gì...

Lúc này, Thu Lan quay đầu nhìn nàng, cười nói:

- Đại thiếu phu nhân, hôm nay muốn mặc quần áo gì?

Tần Thiên đi tới, nhìn chăm chăm khuôn mặt ửng hồng của nàng mà lòng có chút khó chịu, Thu Lan bị nàng nhìn đến run người, thử dò hỏi:

- Đại thiếu phu nhân, sao vậy?

- Thu Lan, không bằng sau này ngươi hầu hạ Đại thiếu gia thay quần áo đi.

Tần Thiên đi đến bên bàn trang điểm, cầm lược mà chải đầu một cách vô thức.

Nếu ngươi thích nàng, ta cho ngươi cơ hội là được.

Động tác chải đầu lại nặng nề dần, như là đang hờn dỗi với ai. Chỉ chớp lát, lược đã giắt đầy tóc rối. Thanh Liễu ở bên hoảng hốt vội giúp nàng chải đầu.

- Đại thiếu phu nhân của ta ơi, ngươi tha cho ta đi, ngươi bảo ta làm cái gì cũng được nhưng đừng bắt ta lại phải hầu hạ Đại thiếu gia được không?

Thu Lan đau khổ, trước còn đỡ, giờ Đại thiếu gia không hề hòa nhã với nha hoàn đến gần hắn.

Nhìn khuôn mặt như ăn phải mướp đắng kia, không hiểu sao tâm tình của Tần Thiên cũng khá lên nhiều. Bài xích như vậy, hẳn là sẽ không là nàng.....

Nàng lại ngẩng đầu nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp tú lệ của Thanh Liễu qua gương.

Thanh Liễu vội vàng xua tay:

- Ta không được, ta chưa bao giờ vào phòng hầu hạ Đại thiếu gia cả.

Chưa từng vào phòng hầu hạ? Vậy càng không phải...

Tần Thiên trong lòng hồ nghi, như vậy người này là ai?

Lại nhin không được mà giật tóc mình.

Tần Thiên, người đừng quan tâm, nếu người không định ở lại thì dù hấn từng hôn lợn cũng chẳng liên quan đến người. Cho dù có ở lại, chuyện quá khứ của hấn người quan tâm quá làm gì? Đó cũng chẳng phải nộ hôn đầu của người cơ mà.

Hơn nữa, hấn về sau có thể có tiểu thiếp hay không cũng không chắc chắn, chủ mẫu Trang phủ phải hiền lành rộng lượng, như Đại phu nhân đối xử tốt với tiểu thiếp của phu quân như vậy đó.

Mẫu thân làm thế, ai dám chắc Trang Tín Ngạn sẽ không có yêu cầu này với thê tử của mình? Nói hấn không muốn tiếp xúc với nữ nhân nhưng hấn vẫn hôn người khác thành thực đó thôi? Có thể thấy, lời đồn chưa chắc sẽ là thật.

Lúc này, nghe Bích Liên kêu một tiếng:

- Đại thiếu gia.

Tần Thiên ngẩng đầu, đã thấy Trang Tín Ngạn mặc áo ngắn đi từ ngoài vào.

Theo bản năng, Tần Thiên cúi đầu, trên mặt nóng như lửa.

Khóe mắt lại liếc về phía hấn, đã thấy hấn hơi dừng lại rồi đi về nhà tắm, bên kia đã chuẩn bị nước xông xuôi.

Chờ Trang Tín Ngạn tắm rửa đi ra, Tần Thiên đã được nha hoàn giúp đỡ thay quần áo chỉnh tề. Vì giờ nàng ngày nào cũng phải đến Trà Hành, tiếp xúc với nhiều người nên ăn mặc nhẹ nhàng, thoải mái mà trang trọng.

Hôm nay nàng chỉ búi tóc tròn đơn giản, cài trâm ngọc bích, mặc áo màu xanh nhạt thêu hoa mai và váy dài trắng.

Nhưng đơn giản như vậy lại càng khiến làn da nàng trắng mịn, đôi mắt to long lanh tựa như một cây hoa đang nở những đóa hoa mùa xuân thanh lệ.

Trang Tín Ngạn nhìn, càng nhìn càng cảm thấy đẹp.

Tần Thiên không thể ngẩng đầu lên được.

Ba nha hoàn thấy vậy, biết điều đều lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí có chút xấu hổ.

Trang Tín Ngạn cảm thấy tối hôm qua là hấn đường đột, mạo phạm nàng, không biết nàng có giận mình không, đang nghĩ không biết nên xin lỗi nàng thế nào. Hấn cũng sợ nàng sẽ chán ghét mình hoặc nghĩ mình là kẻ hạ lưu, vô sỉ.

Mà Tần Thiên đang nghĩ cách làm thế nào để chuyện đêm qua không xảy ra nữa, giống như trước đó, bình thường chung sống, hơn nữa phải kiên quyết không để mỹ nam kế của hấn làm trầm mê. Vạn nhất nhất thời không khống chế được mà mang thai thì chỉ có nước ở lại. Miễn cưỡng như vậy, với đôi bên mà nói đều không phải là chuyện tốt.

Quyết định xong, Tần Thiên hít sâu một hơi, đi đến bên hấn. Chương 152: Nạp thiếp

Tần Thiên hít sâu một hơi, đi đến bên Trang Tín Ngạn, hầu hạ hấn mặc quần áo.

Thành thân rồi, Tần Thiên vẫn đều huấn luyện hấn tự mặc quần áo nhưng đáng tiếc, hấn thông minh như vậy nhưng lúc mặc quần áo luôn luống cuống tay chân, mỗi lần đều khiến Tần Thiên không thể nhìn được, đành nhận lấy mà mặc quần áo cho hấn. Cuối cùng, vẫn là thành nha hoàn bên người hấn.

Vốn là chuyện bình thường làm đã quen nhưng hôm nay luôn cảm thấy rất mất tự nhiên. Tay vừa chạm đến người hấn thì sẽ luôn thấy nóng dọ người nhưng vừa tiếp xúc đến thì lại cảm thấy bình thường, thế mới biết là tâm lý tác quái.

Nàng cúi đầu, có chút chột dạ, mặt hồng rát. Cảm nhận ánh mắt hấn vẫn luôn nhìn theo mình, ánh mắt đó như có ma lực khiến lòng bàn tay nàng toát mồ hôi, cũng khiến tim nàng đập loạn...

Nàng cảm thấy nàng không thể cứ như vậy được, cũng không thể cứ để không khí áy náy kéo dài, nàng luôn muốn giải thích rõ ràng những chuyện xảy ra với mình, như vậy mới có thể nắm bắt vận mệnh trong tay, nàng ghét nhất những gì mơ hồ, không rõ.

Nàng thở sâu, ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt của hắn

Đôi mắt hắn dịu dàng như nước mùa xuân, tinh khiết vô ngần nhưng hắn lại chặt vật quay đầu, mặt đỏ bừng lên.

Tần Thiên vẫn nhìn hắn, vẫn giữ ánh mắt trấn định. Có lẽ là cảm nhận được sự khác thường trong mắt nàng, vẻ ửng đỏ trên mặt Trang Tín Ngạn dần biến mất, hắn quay đầu, nhìn nàng.

- Chuyện tối qua không phải là lỗi của ai cả.

Tần Thiên nhẹ nhàng nói với hắn:

- Chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì được không? Về sau chúng ta chú ý một chút, đừng để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Nàng có thể chống lại một lần nhưng cũng không chắc có thể chống lại được lần hai, lần ba. Nhiệt tình của hắn bộc lộ ra chính là liệt hỏa đủ để thiêu đốt nàng...

Nàng có chút sợ hãi cảm xúc khó nắm bắt này, càng không thể vì thế mà để xảy ra hậu quả khó mà khống chế. Nàng biết lòng tự trọng của hắn rất cao, chỉ cần nàng nói rõ thì hắn sẽ tuyệt đối không động chạm nàng. Nhưng vừa nói ra miệng thì lòng lại thấy khó chịu như tự đẩy một thứ gì đó quý giá đi xa mình.

Thấy rõ những lời này, mặt Trang Tín Ngạn không còn huyết sắc, gương mặt tái nhợt. Hắn nhìn nàng, trái tim như từ cao rơi xuống mà vỡ vụn, đau đớn vô cùng.

Nàng vẫn không muốn...

Cũng đúng, mình chung quy chỉ là một người không trọn vẹn, cần gì cứ cưỡng cầu nàng. Nay nàng đã thành nghĩa chất nữ của Tổng Thái phó, về sau hoàn toàn có thể gả cho người tốt hơn.

Hắn tuy nghĩ vậy nhưng lòng vô cùng khó chịu. Như có cái gì chẹn ngang ngực hắn, như có ai bóp cổ hắn khiến hắn không thở nổi. Hắn đi đến bàn, cầm bút viết: “Tối qua là ta đường đột, sau này ta sẽ chú ý”

- Cũng không thể hoàn toàn trách người, ta cũng có trách nhiệm...

Tần Thiên vội vàng nói, nếu không nàng vì nàng quá gần gũi hắn thì hắn sẽ không có phản ứng đó. Nàng vẫn coi thường hắn là kẻ yếu mà quên mất dù sao hắn cũng là nam nhân, một nam nhân bình thường.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một cái, không biết nên nói cái gì.

Tần Thiên cũng nhất thời không nói. Hai người vốn thân thiết bỗng nhiên trở thành xa lạ. Tâm tình ai cũng chẳng hề dễ chịu.

“Ta muốn ra ngoài một chuyến, khả năng là mấy ngày nữa không về”. Trang Tín Ngạn thay đổi đề tài.

Tần Thiên sững sờ:

- Người muốn đi đâu?

“Trước không phải đã nói chuyện thuê mua núi, ta muốn tự đi chọn ngọn núi thích hợp rồi mua lại”. Hắn thoáng dừng rồi lại viết: “Những ngày này nàng ở nhà một mình, phải tự cẩn thận”.

- Người không cần lo lắng cho ta, người đi ra ngoài phải tự cẩn thận mới đúng.

Lại dặn dò:

- Mỗi đêm có thời gian nhớ luyện tập cách phát âm, người giữ có gì cần hỏi không?

Nhắc tới phát âm, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới chuyện tối qua, nhất thời không nói gì.

Trang Tín Ngạn cầm bút nhìn bụi chuối tây xanh biếc ngoài cửa hồi lâu, ánh mắt đủ các loại thần sắc pha tạp: Sung sướng, ngọt ngào, chua xót, cuối cùng lại thành lạnh nhạt.

Hắn vốn là người biết tự bảo vệ mình nhất, hắn quen dùng sự lạnh lùng, thờ ơ để che dấu mọi sự đau lòng, giống như là hắn thực sự không cần ...

Đầu tiên, hắn phát ra mấy âm tiết vụn vặt, sau đó nhìn nàng cười cười, viết: “Ta đã biết nên phát âm thế nào, ta sẽ không quên. Sau khi về, người lại dạy ta nói chuyện.”

Hắn thoáng dừng, như là hạ quyết tâm mà mạnh mẽ viết xuống: “Ta sẽ cố gắng học, có lẽ không cần đến năm năm là nàng cũng có thể rời khỏi Trang phủ, sống cuộc sống nàng muốn”.

Càng hiểu biết nàng càng phải tôn trọng nàng, càng tôn trọng nàng càng không muốn miễn cưỡng nàng. Nàng đã vì hắn, vì Trang phủ làm rất nhiều. Nếu nàng thực sự muốn rời đi, dù hắn không nỡ cũng đành buông tay.

Tần Thiên nhìn câu hắn viết kia mà cảm giác trong lòng không nói nên lời. Hồi lâu sau nàng mới ngẩng đầu, nhìn hắn cười cười.

Thanh Âm viện.

Nguyệt Nương thì thầm gì đó với Đại phu nhân. Đại phu nhân quay đầu:

- Đã có nhiều lần?

Nguyệt Nương thấp giọng nói:

- Hải Phú nhiều lần giúp hắn vớt đồ, mấy thứ quần áo đó hắn ngại không muốn để nha hoàn giặt nên bảo Hải Phú ném đi.

Đại phu nhân cúi đầu cười cười, trên nét mặt có cảm giác vui sướng.

- Phu nhân, người còn cười như vậy, chẳng lẽ người không lo lắng cho Đại thiếu gia sao?

- Ta lo cái gì? Lúc trước hắn vẫn không chịu để cho nha hoàn gần gũi, ta lo lắng cỡ nào. Giờ ít nhất biết hắn bình thường, ta cũng coi như yên lòng. Đại phu nhân cười.

Nguyệt Nương cũng phì cười nhưng lại nhăn mày:

- Nhưng phu nhân à, cứ như vậy thì sẽ rất hại thân, giờ Đại thiếu gia lấy thê tử cũng không như người bình thường. Hắn lớn như vậy, cứ thế thì sẽ không tốt.

Bà nghĩ nghĩ rồi nói:

- Phu nhân không bằng qua thời gian nữa, hoặc sĩ phòng một nha hoàn hoặc mua một tiểu thiếp về. Tiểu thiếp này không có địa vị, không làm ảnh hưởng đến địa vị của Đại thiếu phu nhân, chắc chắn Đại thiếu phu nhân cũng sẽ không để ý.

Thương gia cưới tiểu thiếp so với nhà quan lại càng không chút cổ kị gì. Vì sinh con để nối dõi, kế thừa, phát triển gia nghiệp, thương gia rất hiếm người không cưới tiểu thiếp. Nhất là những nhà giàu như Trang phủ thì thê thiếp thành đàn cũng chẳng phải chuyện gì lạ. Nếu không phải Trang Lão gia chết sớm, chỉ sợ trong phủ còn không chỉ hai tiểu thiếp này.

Cho nên cưới tiểu thiếp theo lời Nguyệt Nương nói cũng không phải gây khó cho Tần Thiên mà chỉ là chuyện hết sức bình thường, cũng là chuyện sớm hay muộn.

Đại phu nhân suy tư một hồi.

Về việc cưới tiểu thiếp cho Trang Tín Ngạn bà không phải chưa từng nghĩ, dù Tần Thiên có ở lại nhưng chuyện này cũng không tránh được. Tần Thiên chủ yếu phải đến Trà Hành, không thể toàn tâm toàn ý chăm sóc Trang Tín Ngạn, trong phủ phải có tiểu thiếp chăm sóc Tín Ngạn. Chỉ là suy bụng ta ra bụng người, bà thích Tần Thiên, thương Tần Thiên nên cũng không muốn tìm tiểu thiếp xuất thân từ con nhà khá giả như Lý di nương để uy hiếp địa vị của nàng. Người an phận thủ thường như Trần di nương mới là người lý tưởng.

Đang nghĩ, Trang Tín Ngạn cùng Hải Phú đi vào chào bà.

- Đến vừa khéo, mẫu thân có chuyện muốn nói cùng con.

Đại phu nhân cho Nguyệt Nương giữ cửa, trong phòng chỉ có một người hầu là Hải Phú.

Đại phu nhân nói ra suy nghĩ của mình:

- Trong phủ con thích ai cứ nói với mẫu thân. Nếu không có, mẫu thân sẽ bảo bà mối chọn cô nương dịu dàng xinh đẹp vào. Nay chúng ta nắm quyền, tin chắc sẽ chẳng ai dám coi thường con. Chính là như mẫu thân đã nói đó, sau này nếu Tần Thiên chịu ở lại, nàng vĩnh viễn là thê tử của con, Trang phủ chúng ta cũng chỉ chấp nhận con của nàng là người thừa kế. Điểm này con cần phải nhớ cho kỹ, đừng làm hỏng quy củ.

Đại phu nhân đang nói rất hăng hái lại nghe tiếng Hải Phú nặng nề nói:

- Phu nhân, Đại thiếu gia nói, Đại thiếu phu nhân sẽ không ở lại, sớm muộn gì nàng cũng rời đi.

Đại phu nhân ngẩn người, trong lòng có chút không thoải mái, mới rồi còn nghe nói bọn họ ở chung rất tốt, nghĩ là bọn họ có tình cảm, nàng sẽ ở lại, không ngờ nàng vẫn muốn đi.

Chung quy, nàng vẫn bận lòng với khiếm khuyết của Tín Ngạn...

Bà sờ soạng rồi nắm tay con, vô cùng đau lòng.

- Nếu vậy, đầu năm sau mẫu thân sẽ cưới tiểu thiếp cho con, con không thể cứ thế được.

Đầu năm sau, Tần Thiên vào cửa hơn nửa năm, theo quy củ là có thể cưới tiểu thiếp.

Trang Tín Ngạn mặt đỏ lên, quay đầu trừng mắt nhìn Hải Phú một cái, biết hắn đem chuyện của mình kể ấu thân. Hải Phú sờ đầu nói thầm: “chẳng phải là ta muốn tốt cho người, nếu để lâu ghen mà bệnh thì làm thế nào.”

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn mẫu thân một cái, viết lên giấy mấy dòng rồi để Hải Phú đọc.

Hải Phú nhìn đó mà thoáng ngây người, có chút kinh ngạc nhìn Trang Tín Ngạn một cái, tựa hồ bất bình cho hắn nhưng không chịu nổi sự thúc giục của Trang Tín Ngạn mà vẫn gằn từng tiếng:

- Phu nhân, Đại thiếu gia nói, chỉ cần Tần Thiên ở trong Trang phủ một ngày thì hắn sẽ không cưới tiểu thiếp. Đại thiếu gia còn nói, người đừng lo lắng cho hắn, hắn tự biết chăm sóc bản thân.

Đại phu nhân sững sốt, tuy rằng đau lòng con nhưng chung quy bà là người nghĩ thoáng, sẽ không miễn cưỡng hắn, thấy hắn không muốn thì biết hắn có suy nghĩ riêng, cũng không kiên trì.

- Được rồi, mẫu thân biết con có chủ ý của mình, việc này con tự làm đi.

Sau đó lại chuyển đề tài, dặn dò hắn mấy câu đi đường cẩn thận linh tinh rồi cũng dặn dò Hải Phú đôi câu mới để bọn họ rời đi.

Sau khi ra khỏi đây, Hải Phú hậm hực nói với Trang Tín Ngạn:

- Thiếu gia, người sủng ái thiếu phu nhân như vậy, cẩn thận làm hư nàng.

Bởi vì là cùng nhau lớn lên, rất nhiều lúc Hải Phú sẽ là người phát ngôn của hắn cho nên tình cảm của hai người rất sâu sắc. Hải Phú tuy chỉ là người hầu nhưng cũng dám nói những lời này trước mặt hắn.

Đối với Tần Thiên, cảm giác của Hải Phú rất phức tạp. Tần Thiên đối tốt với Đại thiếu gia, thực sự rất tốt, là cô nương tốt nhất với Đại thiếu gia mà hắn từng thấy. Nhưng phương diện khác, thiếu gia vì nàng mà đau lòng, chịu thiệt thòi khiến hắn khó chịu. Giữa hai người, đương nhiên hắn chọn Trang Tín Ngạn.

79. , Chương 153

Trang Tín Ngạn không lên tiếng, lòng lại nghĩ, nếu nàng chịu ở lại, dù chiều hư nàng cũng có sao đâu.

Nghĩ nghĩ, không khỏi thở dài một hơi.

Bên này, Trang Tín Ngạn đi không lâu, Thúy Vi vào báo, Tạ phu nhân đến.

Đại phu nhân đang uống trà nhất thời còn không phản ứng lại:

- Tạ phu nhân nào?
- Chính là Tạ gia có hôn ước với Tứ tiểu thư.

Đại phu nhân kinh ngạc, buông chén trà, gọi người mới Tạ phu nhân đến đại sảnh sau đó sai Nguyệt Nương hầu hạ thay quần áo rồi đi ra ngoài. Chương 153: Mâu thuẫn

Tạ phu nhân đi rồi, Đại phu nhân suy tư một hồi, sau đó phái người gọi Lý di nương đến, chuyển lời Tạ phu nhân.

- Ta tuy rằng là đại nương nhưng Minh Hỉ vẫn luôn do người nuôi. Việc hôn sự này là chủ ý của các người, giờ có biến cố này cũng do các người tự quyết định.

Đại phu nhân bình tĩnh nói với Lý di nương.

Lý di nương mặt tái mét rời khỏi Thanh Âm viện trở về Cúc Hương viện thì nổi giận mà đập vỡ một ấm trà. Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ nghe thấy thì một trước một sau đến. Nghe được tin tức này thì lòng lạnh buốt.

Thì ra tổ mẫu của Tạ Đình Quân bị bệnh qua đời, Tạ gia vội về nhà cũ ở phương Bắc chịu tang. Tạ Đình Quân vì tổ mẫu mà giữ đạo hiếu một năm, một năm này sẽ không thể cưới xin.

Vốn cũng chẳng có gì, rất nhiều nhà đều gặp chuyện này, còn có người phải giữ đạo hiếu cho cha mẹ mà chờ đợi ba năm. Hai bên bàn bạc, lúc khác thành thân cũng được.

Nhưng vấn đề là, lần này Tạ phu nhân đến lại nói rằng: đây đều là vấn đề nhà họ, không thể liên lụy Trang cô nương, nếu Trang cô nương có lựa chọn khác, muốn hủy hôn lễ thì bọn họ cũng không thấy lại sinh lễ, coi như là bồi thường Trang cô nương.

Lời tuy khách khí nhưng ai mà không hiểu là hấn muốn từ hôn. Nếu không, ai lại vô duyên vô cớ nói những lời này? Phàm là người coi trọng thể diện thì nên từ hôn mới đúng. Không thể thành thân đúng hẹn, từ hôn cũng không phải là lỗi của Trang phủ, hai bên đều có thể diện, nếu không còn cứ cố gả qua cũng chẳng được sống cho an ổn.

Trang Minh Hỉ nghe xong thì biết là vì ca ca mất vị trí đương gia mà bị đối phương ghét bỏ. Nàng vốn luôn cao ngạo, giận đến đỏ mắt gào lớn:

- Mẫu thân, từ hôn thì từ hôn, Trang Minh Hỉ con chẳng lẽ ngoài Tạ gia bọn họ thì không gả được cho ai? Quá coi thường người khác rồi!

Nàng tuy là thứ nữ, nhưng mặc kệ là ở Trang phủ hay trong Dương thành, có ai dám coi thường nàng? Hơn nữa bình thường dung mạo như hoa, lại được Lý di nương dốc lòng bồi dưỡng từ nhỏ, nàng có tri thức hiểu lễ nghĩa, có thể so với danh môn khuê tú. Từ nhỏ Trang Minh Hỉ đã mất cao hơn đầu, nam nhân bình thường nàng nhìn còn chướng mắt. Mãi đến khi Tạ gia nổi lên ở Dương thành, nàng ở yến hội Tạ gia nhìn thấy Tạ Đình Quân uy vũ, oai hùng mới động lòng, mất không ít tâm sức mới như ý mà định ra hôn ước với hấn.

Cũng không ngờ đầu tiên hấn dùng một tiện tỳ Tần Thiên để làm nhục nàng, giờ còn định từ hôn. Trang Minh Hỉ dù thích giàu sang nhưng còn yêu thể diện hơn. Đối phương ba lần bảy lượt làm nhục nàng, sao nàng có thể nuốt trôi? Tạ Đình Quân hấn giàu có uy vũ cỡ nào nàng cũng không cần.

Nước mắt rơi xuống, Trang Minh Hỉ bưng mặt lau. Vốn tưởng sẽ được mọi người an ủi, ủng hộ, ai ngờ lại nghe ca ca Trang Tín Xuyên nói như chém đinh chặt sắt:

- Muội muội, trăm ngàn lần không thể đồng ý hấn. Tuổi người không lớn, chờ một năm thì có sao? Tốt xấu gì chúng ta vẫn còn Dương là Tri phủ, hấn chẳng lẽ dám không nể mặt dương mà công nhiên từ hôn? Hấn coi thường người như vậy thì có cần thanh danh nữa không? Qua một năm thử hiếu xem hấn còn lí do gì từ chối.

Trang Minh Hỉ run run, nhìn Trang Tín Xuyên nói:

- Ý của huynh là bảo ta bám riết hần?

Trang Tín Xuyên giận tái mặt, lạnh lùng nói:

- Muội muội, nay chúng ta đã mất vị trí đương gia, tuyệt đối không thể lại mất đi quan hệ thông gia này. Không có quan hệ này, Tạ Đình Quân sao ủng hộ chúng ta xâm nhập vào thị trường buôn muối? Không thể gia nhập thì chúng ta có tiền vốn gì mà đấu với đại phòng.

Nói tới đây, Trang Tín Xuyên nắm chặt tay, sắc mặt trở nên dữ tợn đáng sợ:

- Vị trí đương gia này vốn là của ta, sản nghiệp của Trang phủ cũng chỉ có thể thuộc về ta. Sớm muộn gì ta cũng phải đoạt lại!

Kể cam điếc kia dựa vào cái gì mà chiếm đoạt mọi thứ Trang phủ, Trà Hành, còn cả... Tần Thiên...

- Nhưng ca ca...

Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, mở to mắt nhìn Trang Tín Xuyên như là khó tin:

- Bọn họ đã ghét bỏ ta, không muốn nữa thì dù ta gả qua cũng sẽ bị khinh thường. Chỉ vì ca ca mà cả đời muội cũng không là gì sao?

Nhìn đôi mắt như có thể xuyên thấu mọi thứ của muội muội mà Trang Tín Xuyên thẹn quá hóa giận, chỉ vào nàng, cả giận nói:

- Trang Minh Hỉ, ngươi đừng có nhầm lẫn. Giờ ca ca ngươi đã không còn vị trí đương gia, giờ ngươi chỉ là thứ nữ mà thôi, nếu không bám vào hần thì ngươi nghĩ rằng ngươi có thể gả cho nhà giàu có hơn? Chẳng phải ta đang nghĩ cho ngươi sao!
- Huynh chẳng qua chỉ là vì bản thân mình mà thôi!

Hai chữ “thứ nữ” như mũi kim đâm vào lòng Trang Minh Hỉ khiến cho nàng không khống chế được mà gào lớn:

- Dù sao ta cũng không lấy chồng, hần làm nhục ta như thế, dù chết ta cũng sẽ không lấy hần!

Trang Tín Xuyên giận tái mặt, ngang tàn:

- Chuyện hôn sự của nữ nhi đều do phụ mẫu chỉ định, phụ thân đã mất, đại nương mặc kệ ngươi, hôn sự của ngươi là do ta làm chủ, ta muốn ngươi lấy ai thì ngươi phải lấy người đó. Dù ngươi chết ta cũng phải đưa xác ngươi đến Tạ gia!

Nghe được lời này, Trang Minh Hỉ thiếu chút nữa ngất xỉu, gục đầu vào lòng Lý di nương khóc:

- Mẫu thân, ca ca muốn ép chết nữ nhi, mẫu thân phải làm chủ cho nữ nhi!

Nhìn nữ nhi làm cho rối tung nhà cửa, Lý di nương vừa tức vừa vội, nay thấy nữ nhi thương tâm thì cũng rất đau lòng. Đang chuẩn bị nói chuyện, Trang Tín Xuyên lại chặn trước:

- Mẫu thân, chúng ta chẳng lẽ còn cứ để người khinh thường như vậy mãi? Trước kia chúng ta sống thế nào, giờ sống ra sao? Không có bạc, sau này muốn nhờ dựng cũng khó khăn. Giờ Tạ gia là cơ hội duy nhất của chúng ta, nếu chúng ta không nắm cho chắc thì sẽ thua sạch. Ngày mai nương đến Tạ gia, nói cho bọn họ rằng chúng ta không muốn từ hôn, nói bọn họ giữ đạo hiếu là chuyện phải làm chúng ta tuyệt sẽ không vì thế mà từ hôn. Hơn nữa chuyện này phải mau chóng loan khắp Dương thành, để mọi người biết Minh Hỉ nguyện ý chờ bọn họ một năm, đến lúc đó xem bọn họ còn lý do gì để từ hôn!

Trang Minh Hỉ không nhịn được kêu lớn:

- Ca ca, ngươi muốn tất cả mọi người chê cười ta sao?
- Chỉ cần ngươi gả vào Tạ gia thì ai dám chê cười ngươi, hăm mộ ngươi còn không kịp!

Ánh mắt Trang Tín Xuyên hung ác nham hiểm:

- Minh Hỷ, người hẳn là hiểu, chúng ta là người một nhà, ta tốt người mới tốt được, người chịu khó nhẫn nại một thời gian, chờ ta đoạt được vị trí đương gia thì còn ai dám khinh thường người nữa!

Sau đó lại nói với Lý di nương:

- Mẫu thân khuyên nhủ nàng cẩn thận đi, nữ tử chỉ là nữ tử, nghĩ đọc chút sách vở thì có thể làm gì?

Nói xong cười nhạt hai tiếng, phất tay áo mà đi.

- Mẫu thân...

Trang Minh Hỷ khóc lớn:

- Trước giờ con vẫn luôn hết lòng vì ca ca, không ngờ hẳn lại đối xử với con như vậy, mẫu thân phải làm chủ cho con!

Tuy rằng thương nữ nhi nhưng cả đời bà chỉ là dựa vào con trai, con trai mới là quan trọng nhất. Chỉ có Tín Xuyên tốt thì mọi người mới tốt được. Nghĩ vậy, Lý di nương ôm nữ nhi nhẹ giọng nói:

- Minh Hỷ, ca ca người nói cũng có đạo lý, bỏ lỡ Tạ gia cũng không thể tìm được mối nào tốt như vậy. Đại ca người cũng là vì tốt cho người. Chờ đại ca người đoạt lại vị trí đương gia...
- Nếu đại ca không thể lấy lại vị trí đương gia? Trang Minh Hỷ ngẩng phắt lên.

Lý di nương trầm mặt, lạnh lùng nói:

- Đại ca người nhất định sẽ đoạt lại được vị trí đương gia. Minh Hỷ, người phải nghĩ vì đại ca người, đại ca người mới là tâm phúc của chúng ta, người nghe lời đại ca người đi.
- Con vẫn luôn suy nghĩ vì hẳn nhưng giờ ai suy nghĩ cho con? Trang Minh Hỷ nhìn nương, mắt rưng rưng lệ.

Sắc mặt Lý di nương càng trầm nhưng thoáng chốc lại hòa hoãn lại, thở dài, bắt đầu dĩ nói:

- Minh Hỷ, đây là số mạng của con, hôn sự của nữ nhi làm gì có ai được toàn quyền quyết định.

Phản đối của Trang Minh Hỷ không có hiệu quả. Ngày hôm sau, Lý di nương theo lời dặn của Trang Tín Xuyên, tự mình tới cửa cầu kiến Tạ phu nhân, truyền đạt ý kiến.

Thấy đối phương nói đến nước này, quyết tâm không bỏ qua mối hôn nhân này thì sắc mặt Tạ phu nhân cũng rất khó coi. Nhưng việc hôn nhân đã định, đối phương không chủ động hỏi hôn, bọn họ càng không tiện từ hôn.

Sau đó, Lý di nương lại thông qua mối quan hệ của mình mà truyền chuyện này ra ngoài. Rất nhanh, trong Dương thành không ai không biết hôn sự của Trang Minh Hỷ và Tạ Đình Quân vì họ Tạ có tang mà phải hoãn lại. Như vậy, nếu một năm sau, Tạ Đình Quân không thực hiện hôn ước này mà từ hôn thì thanh danh sẽ bị bôi nhọ.

Tạ phu nhân biết thì rất tức giận, nói với Tạ Đình Quân:

- Nhìn xem người làm cái gì đó. Lúc trước ta đã nói thứ nữ không hợp, người cứ muốn định chuyện hôn nhân này, giờ hối hận cũng muộn rồi.

Nói xong cười nhạt một tiếng, khinh miệt nói:

- Đúng là con tiểu thiếp nuôi, chẳng có tí liêm sỉ nào. Một khi dính vào thì như thuốc cao bôi trên da chó (dai như đĩa), đá cũng không đi. Người như thế mà cũng xứng đáng làm nữ chủ nhân Tạ gia ta?

Tạ Đình Quân lại không chút hoang mang cười nói:

- Lúc trước, vị trí chính thất này ai cũng có thể nhưng giờ vị trí này con đã chọn được người thích hợp nên bất kể lần này là thứ hay không thì cũng phải nhớ ra cho con!

Hắn đập chung trà xuống bàn, cười nhạt:

- Là bọn họ gây rối trước, càng làm to chuyện thì sau này bọn họ càng mất mặt.

Tạ phu nhân biết thủ đoạn của con, vội nói:

- Người cũng đừng làm gì quá đáng, giờ muội muội người cũng đến lúc bàn chuyện hôn sự, đừng gây chuyện gì xấu ảnh hưởng đến hôn sự của nó.

Nhớ tới muội muội xinh đẹp, trí tuệ của mình, Tạ Đình Quân cười cười nói với Tạ phu nhân:

- Mẫu thân yên tâm, con chỉ có một muội muội, thương còn không kịp sao có thể hại nó? Uyển Quân được mẫu thân chỉ dạy mà biết thủ lễ, đoan trang, hào phóng, danh môn thực nữ bình thường còn chẳng so được, sau này con rể mẫu thân nhất định sẽ không là người bình thường đâu.

Nhắc đến nữ nhi, sắc mặt Tạ phu nhân vui vẻ, quên sạch khó chịu lúc trước.

Rời khỏi chỗ Tạ phu nhân, tùy tùng Lâm Vĩnh không nhịn được hỏi Tạ Đình Quân:

- Không biết người thích hợp với vị trí chính thất công tử vừa nói là...

Tạ Đình Quân vươn tay ngăn hấn, xoay người nhìn Lâm Vĩnh cười cười:

- Đương nhiên là nữ tử xứng với Tạ Đình Quân ta. Giờ ta đã thông qua Trang Tín Xuyên mà gây mối quan hệ với Tổng đốc đại nhân. Mà sau khi bọn họ mất vị trí đương gia thì Tổng đốc đại nhân cũng chẳng coi trọng bọn họ nữa. Nếu là như vậy thì vị trí chính thất không thể để Trang Minh Hỉ làm lãng phí được.

Hấn ngừng đầu, nhìn ánh mặt trời dần ngả về tây, neho mắt lại:

- Việc qua sông chặt cầu, đôi khi làm một lần cũng không sao.

80. , Chương 154

Chương 154: Hoàn toàn tỉnh ngộ

Lý di nương tuy rằng làm hết nước hết cái nhưng vì Tạ Đình Quân luôn né tránh Trang Tín Xuyên nên chuyện cũng không mấy sáng sủa. Trang Tín Xuyên và Lý di nương đương nhiên phiền lòng, đương sự Trang Minh Hỉ ngoài hồ thẹn thì cũng càng thêm đau lòng.

Nàng không tốt với ca ca, với mẫu thân sao? Cho tới nay nàng vẫn luôn toàn tâm toàn ý vì bọn họ, vì ca ca mà bày mưu tính kế. Từ rất lâu rồi, ca ca gặp phải vấn đề gì đều là nàng nghĩ cách xử lý. Nhưng nàng có được gì? Ca ca vì bản thân mà mặc kệ chuyện hôn nhân đại sự của nàng. Mẫu thân trong lòng cũng chỉ có ca ca, bất luận xảy ra chuyện gì cũng đều thiên về phía ca ca, cũng không suy nghĩ ỉn.

Chuyện đã đến nước này, nếu nàng cố gả qua thì sẽ có ngày lành sao? Tạ gia sẽ chịu giúp bọn họ? Dựa vào tài cán này của ca ca mà cũng đòi đoạt lại vị trí đương gia từ đại phòng? Đã không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, nàng chỉ là thứ nữ sao có thể sống yên ổn ở Tạ gia? Bọn họ lấy nàng làm tiền đặt cược mà có nghĩ đến tình cảnh thê lương của nàng sau này?

Trang Minh Hỉ càng nghĩ càng đau lòng, nhưng nàng có cách gì? Mẫu thân nói đúng, hôn sự của nữ nhân căn bản không phải do tự mình làm chủ. Chẳng lẽ nàng chỉ có thể ngồi chờ kết cục bi thảm sao?

Biến cố bất ngờ khiến cho nàng hiểu rõ lòng dạ của người bên cạnh, cũng khiến cho nàng lo lắng cho tương lai. Nàng ngày ngày trốn trong phòng lấy nước mắt rửa mặt, không thiết cơm nước, đau khổ suy nghĩ cách thay đổi vận mệnh của mình. Nhưng dù nàng trí tuệ thì tuổi còn nhỏ, lại là nữ nhân, ở thời đại này, nữ nhân hèn kém, suy nghĩ cũng không dám quá vượt khỏi gia giáo. Nàng vừa không dám công nhiên cãi lời huynh trưởng lại càng không dám rời nhà trốn đi.

Hôm nay, nàng ở trong phòng lặng lẽ khóc mà lại nghe bên ngoài ồn ào không ngớt. Nàng lau nước mắt, gọi nha hoàn bên mình là Hỉ Thước vào:

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Hỉ Thước ra ngoài hỏi thăm rồi vào đáp:

- Là Nhị phu nhân và Tam thiếu phu nhân gây lộn.

Trang Minh Hỉ kinh hãi, nàng biết từ sau khi Tần Thiên để cho Phương Nghiên Hạnh cai quản chuyện trong phủ thì mẫu thân không phục, vẫn thường nói:

- Ta muốn xem xem Phương thị này có năng lực gì. Phương thị này có gì sai sót thì tiện tì kia còn ai có thể dựa vào. Đến lúc đó vị trí quản gia chẳng phải lại về tay ta.

Nhất định là mẫu thân tìm cơ gây rối.

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ gạt hết mọi thứ, vội mang nha hoàn ra xem.

Sau khi thành thân, Tín Trung và Phương Nghiên Hạnh ở Ngân Hạnh viên cách chỗ Trần di nương không xa.

Từ xa, Trang Minh Hỉ đã thấy bên ngoài Ngân Hạnh viên rất nhiều nha hoàn vây quanh, đang ghé cổ nhìn vào, chỉ trỏ rồi bưng miệng cười. Giọng nói sắc bén của mẫu thân truyền ra:

- Ta tốt xấu gì cũng là nhị nương nhà danh giá do lão gia cưới về, há có thể để cho người làm nhục như vậy. Người cố ý lấy về đúng không?

Sau đó là giọng nói dịu dàng của Phương thị:

- Sao con có thể cố ý lấy về, Lý di nương, người cũng tận mắt thấy rồi đó, nhà kho quả không có. Di nương có gì cứ từ từ nói, sao phải gây rối nhà cửa, quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi, để người hầu trong nhà chế giễu?
- Người đương nhiên là sợ ta làm loạn, người chính là không muốn để người ta biết người đã làm những chuyện đen tối gì!

Giọng Phương thị kích động:

- Di nương cũng không thể vô duyên vô cớ nói oan người khác rồi, con đã mời Đại thiếu phu nhân về, trước mặt Đại thiếu phu nhân, chúng ta nói cho rõ ràng.

Lý di nương hừ vài tiếng:

- Thế thì càng tốt, ta muốn xem xem Đại thiếu phu nhân xử lý chuyện này “công bằng” thế nào!

Nghe đến đó, Trang Minh Hỉ vốn định đi vào nhưng đã thấy nha hoàn Thu Lan bên người Tần Thiên đi tới. Nàng hành lễ với Trang Minh Hỉ rồi lạnh lùng nói với đám nha hoàn vây quanh:

- Đứng đây làm gì, đi làm việc của mình đi. Có ai dám nói luyên thuyên thì tự dẫn xác mà chịu đòn đi!

Đám nha hoàn lúc này mới buồn bực tản ra. Thu Lan đi vào sân, nói với Lý di nương đang vênh váo tự đắc và Phương Nghiên Hạnh đang ức đến đỏ mắt:

- Đương gia phu nhân đã về, đang ở đại sảnh chờ mọi người!

Lý di nương và Phương Nghiên Hạnh một trước một sau đi ra. Trang Minh Lan lo lắng đi theo Phương Nghiên Hạnh. Lý di nương thấy Trang Minh Hỉ thì nhìn nàng ra dấu. Trang Minh Hỉ đi đến bên.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Trang Minh Hỉ ép giọng hỏi.

Lý di nương để cho người tam phòng đi trước rồi mới đáp:

- Đừng vội, chờ xem kịch vui đi. Ta quản gia hơn 10 năm chỉ là ngồi không thôi sao?

Trong đại sảnh, Tần Thiên ngồi ở chính vị, phía dưới là Lý di nương, Phương Nghiên Hạnh, Trần di nương đang đứng. Trang Minh Hỉ và Phương Kiến Thụ ngồi một bên. Phía Đại phu nhân cũng không gây kinh động đến bà, Trang Tín Trung ở Trà Hành còn chưa về.

Tần Thiên nghe đầu đuôi câu chuyện.

Chuyện là thế này, mấy hôm nay Trang Tín Xuyên không khỏe, Lý di nương muốn lấy nhân sâm hầm canh gà cho hần nhưng lúc sai nha hoàn đến kho tìm nhân sâm thì lại được báo là đã không còn, Lý di nương

tức giận, tìm Phương Nghiên Hạnh gây rối. Phương Nghiên Hạnh bị bà quấy rối đành mở phòng kho cho bà xem nhưng Lý di nương vẫn không chịu bỏ qua.

Lý di nương đứng giữa đại sảnh, cao giọng nói:

- Đại thiếu phu nhân, ta tuy chỉ là tiểu thiếp nhưng cũng thuộc nhà danh giá lão gia lấy về. Huống chi đó còn không phải là cho ta ăn mà là cho Nhị thiếu gia ăn. Cho dù ta không có tư cách thì Nhị thiếu gia hẳn cũng có chút. Nhưng Phương thị kia...

Bà chỉ vào Phương Nghiên Hạnh ở bên, vẻ mặt uất ức:

- Nhưng Phương thị này lại dám không đưa nhân sâm ra, đó chẳng phải khinh thường chúng ta thì là cái gì? Nếu chuyện này truyền ra ngoài, người ta biết thì nghĩ phu nhân không coi chúng ta ra gì nhưng không biết thì còn nghĩ Trang phủ không coi Lý gia ta ra gì.

Tần Thiên hiểu ý bà ta. Chuyện hôm nay không xử lý tốt thì bà cũng sẽ không dễ yên, bà ta là người nhà của Tri phủ đại nhân, nếu thực sự là bọn họ vô lý thì chính là không nể mặt Tri phủ đại nhân.

Bên cạnh, Phương Nghiên Hạnh rút cuộc thiếu kinh nghiệm, có chút mất kiên nhẫn, nghe lời này của Lý di nương thì, nhất thời nóng nảy:

- Di nương, có sao thì người nói vậy đi, phòng kho người cũng xem rồi đó, nào có Sâm Cao Ly người muốn.

Lý di nương liếc nhìn nàng, cười nhạt:

- Lời này của người lờ ai thì lờ chứ sao lờ được ta. Nhà kho có gì ta còn biết rõ hơn ai hết. Lúc trước khi ta giao nhà kho ra vẫn còn nhớ rõ. Nhà kho vẫn còn 5 cây sâm Cao Ly thượng đẳng. Ta hỏi qua Giang ma ma quản nhà kho rồi, trong thời gian này căn bản không có ai nhắc đến mấy cây sâm Cao Ly này, giờ không thấy, hoặc là người lấy lại, cố ý không cho chúng ta, hoặc là...

Lý di nương cười nhạt:

- Hoặc là có người dùng để làm giàu túi riêng.
- Con không làm thế!

Phương Nghiên Hạnh mặt đỏ lên, Phương Kiến Thụ ở bên cũng tức giận nhìn Lý di nương:

- Tỷ tỷ ta không phải người như thế!

Về mặt Lý di nương đầy khinh thường:

- Ai mà biết được? Nay nàng ta cầm chìa khóa Trang phủ, tùy tiện vợ tay cũng được nắm bạc, ta chỉ sợ có một số kẻ chưa từng được dùng đồ tốt nên nhìn thấy những thứ đó mà nổi lòng tham.
- Bà ...

Phương Nghiên Hạnh giận đến òa khóc. Phương Kiến Thụ đứng bên an ủi, ngẩng đầu tức giận quát Lý di nương:

- Lý di nương, không có bằng chứng thì đừng nói lung tung!
- Sổ sách chính là chứng cứ, Giang ma ma chính là nhân chứng.

Lý di nương nhìn về phía Tần Thiên, ánh mắt đầy khiêu khích:

- Đại thiếu phu nhân, gọi Giang ma ma lại là biết ngay.

Không cần gọi Giang ma ma, Tần Thiên cũng biết là Lý di nương đang làm trò quỷ, Phương Nghiên Hạnh là người thế nào nàng rõ ràng nhất. Chỉ là thân là đương gia nàng không thể thiên vị, thế nào cũng phải giải quyết cho rõ ràng.

Nàng nhìn Phương Nghiên Hạnh đầy ý trấn an, ý bảo nàng an tâm rồi gọi Giang ma ma đến.

Giang ma ma hơn 40 tuổi, mặt trắng nõn, mắt nhỏ mày mỏng. Bà quỳ trên đất đáp lời Tần Thiên:

- Dạ thưa Đại thiếu phu nhân, lúc trước khi Lý di nương giao chìa khóa nhà kho cũng có kiểm tra lại một lần với lão nô, trong nhà kho quả thật có năm cây Sâm Cao Ly.

Nói xong, lấy sổ sách ra trình lên cho Tần Thiên xem.

Phương Nghiên Hạnh chỉ vào Giang ma ma nói:

- Giang ma ma, nói chuyện phải nói bằng lương tâm, lúc trước người giao phòng kho cho ta, trong đó làm gì có năm cây sâm Cao Ly này? Hơn nữa người còn chưa bao giờ nói là có sổ sách này, ai biết người có động tay động chân vào không!

- Giang ma ma, chuyện quan trọng, người nghĩ cho kỹ rồi đáp lời!

Lý di nương đi tới vỗ vỗ vang Giang ma ma, ý vị sâu xa mà nói. Sau đó bà lại nhìn về phía Tần Thiên, lạnh lùng nói:

- Năm cây sâm Cao Ly tuy chẳng phải cái gì quá to tát nhưng nếu để cho kẻ tay chân không sạch sẽ quản lý gia trạch thì ai có thể yên tâm?

Nghe mấy chữ “tay chân không sạch sẽ”, Phương Nghiên Hạnh gục đầu vào vai đệ đệ mà khóc. Phía sau, Trần di nương cũng khóc chỉ vào Phương Nghiên Hạnh khẽ nói:

- Lúc trước ta nói gì? Nhưng người không chịu nghe lời, giờ gây chuyện thành thế này, xem xem người về sau còn góc nổi đầu lên không.

Việc này một khi chứng thực là đúng, đừng nói vị trí quản gia mà cả đời này Phương Nghiên Hạnh cũng không thể góc đầu được ở Trang phủ.

Phương Nghiên Hạnh vừa giận vừa lo, nước mắt càng nhiều.

Giang ma ma chỉ cảm thấy bàn tay trên vai nặng ngàn cân.

Sau khi Tam thiếu phu nhân tiếp quản trong nhà, Lý di nương tìm đến bà, lấy ra căn cứ bà đã từng tư lợi của Trang phủ. Năm cây sâm Cao Ly quả thực là có, cũng là lúc Lý di nương còn chưa giao quyền quản gia ra mà bàn đem đi bán. Bởi vì Lý di nương thường xuyên làm chuyện này, cần sự phối hợp của bà cho nên với việc trộm vặt như vậy cũng nhắm một mắt, mở một mắt. Lại không ngờ Lý di nương đều ghi nhớ lại, nay lấy ra uy hiếp bà.

Nếu giờ quản gia là Đại thiếu phu nhân thì Giang ma ma thà liều mạng, cùng Lý di nương cá chết lưới rách thì cũng không dám hãm hại Đại thiếu phu nhân. Nhưng giờ quản gia chỉ là tam phòng yếu ớt, cái này lại khác. Có lẽ đúng như lời Lý di nương, Tam thiếu phu nhân bị đẩy đi, Lý di nương có thể lại được quản lý bên trong, cái này với bà mà nói cũng là chuyện tốt!

Nghĩ vậy, Giang ma ma dập đầu với Tần Thiên đang ngồi ở chính vị nói:

- Dạ thưa Đại thiếu phu nhân, sổ sách phòng kho này vốn có hai bản, một là trong tay Tam thiếu phu nhân, một là trong tay lão nô. Lại nói, sổ sách trong tay lão nô ghi lại rất nhiều, Đại thiếu phu nhân có thể xem, sổ sách này lão nô không dám có chút động chân động tay gì. Lúc trước lão nô và Tam thiếu phu nhân kiểm kê kho quả thật có năm cây sâm Cao Ly, chỉ là Tam thiếu phu nhân về sau có ghi vào sổ không thì lão nô cũng không biết!

Những lời này tương đương với lời kết tội Phương Nghiên Hạnh. Phương Nghiên Hạnh chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, nàng nắm chặt quần áo đệ đệ, chỉ vào Giang ma ma, dùng sức hét lớn:

- Người nói vậy!

Nói xong người lão đảo, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng được Phương Kiến Thụ đỡ cho đứng vững thì quỳ xuống trước mặt Tần Thiên khóc:

- Đại thiếu phu nhân, Giang ma ma không nói thật, lúc trước khi ta nhận phòng kho thực sự không có sâm Cao Ly, các nàng đang vu hãm ta!

- Nay nhân chứng vật chứng đều có. Tam thiếu phu nhân chẳng lẽ muốn gây rối đến công đường mới chịu nói thật. Lý di nương lạnh lùng nói.

Phương Nghiên Hạnh giận tái mặt, nàng bình thường nhu nhược, vọt tới chỗ Giang ma ma, nắm áo bà ta khóc:

- Giang ma ma, dám thề với trời sao? Người dám thề với trời sao?
- Tam thiếu phu nhân, người tội gì phải thế. Ta chỉ là nô tài, chỉ nói ra sự thật, Tam thiếu phu nhân, người đừng khó xử nô tài.

Giang ma ma cũng khóc nói.

- Người cho là khóc lóc, gây rối, thất cổ tử tử thì có thể giải quyết vấn đề sao? Phương thị, hôm nay vừa khéo bắt quả tang người, còn chẳng biết người đã trộm bao nhiêu đồ của Trang phủ rồi!

Lý di nương đổ đầu vào lửa:

- Đại thiếu phu nhân, người còn muốn dùng người như vậy làm quản gia?
- Đại thiếu phu nhân, người hiểu rõ tỷ tỷ ta, tỷ tỷ ta không phải người như vậy, xin trả lại công bằng cho tỷ tỷ!
- Nghiên Hạnh, chúng ta không làm quản gia nữa, Nghiên Hạnh, người nghe lời ta đi. Trần di nương ở bên khóc.

Trong đại sảnh toàn tiếng khóc lóc gây rối, loạn như cào cào.

Trang Minh Hỉ ngồi đó lẳng lặng nhìn Tần Thiên ở chính vị không hoảng không loạn. Bình thường, Tần Thiên như vậy khiến cho nàng oán hận, dường như mọi thứ nàng đều chắc chắn, không gì có thể làm khó nàng. Điều này khiến lòng Trang Minh Hỉ đổ kị, nàng dựa vào cái gì mà tự tin như vậy? Nàng chẳng qua chỉ là một nô tỳ hạ lưu mà thôi.

Nhưng giờ, Tần Thiên như vậy lại khiến nàng có suy nghĩ khác. Vì sao một nô tài có thể sống tự tại như vậy mà mình là chủ nhân thì lại phải sống uất ức.

Bất kể thế nào, nàng cũng không thể bằng mình, vì sao giờ nàng ngồi trên còn mình chỉ có thể đứng dưới?

Nàng nhìn Tần Thiên, mắt lóe sáng.

Chính vị, Tần Thiên cũng không hề biết mình trở thành đối tượng để người khác nghiên cứu. Giải quyết đề toán khó trước mắt mới là chuyện quan trọng nhất.

Nàng bỗng nhiên đứng lên.

Bởi vì động tác này của nàng, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, nhìn thẳng về nàng.

Tần Thiên đến bên Phương Nghiên Hạnh rồi dừng bước, cúi người đỡ Phương Nghiên Hạnh dậy, hòa nhã nói:

- Tỷ cũng là chủ nhân Trang phủ, không nên hơi một tí lại quỳ. Ở Trang phủ, người tỷ phải quỳ chỉ có phu nhân.

Phương Nghiên Hạnh khóc sụt sùi, được Tần Thiên đỡ lên thì khóc nói:

- Tần Thiên, ta không làm, ta thật sự không làm...

Phương Nghiên Hạnh nắm chặt tay Tần Thiên, nước mắt rơi không ngừng.

Tần Thiên vỗ tay nàng:

- Tỷ yên tâm, không phải tỷ làm, ai cũng không thể vu hãm tỷ tỷ!

Nghe xong lời này, Phương Nghiên Hạnh trấn tĩnh lại, lúc này mới ngừng khóc.

Bên cạnh, Lý di nương cười nhạt không thôi.

Tần Thiên không để ý đến bà, lập tức đi đến trước mặt Giang ma ma, lạnh lùng hỏi:

- Giang ma ma, ta hỏi lại bà lần cuối, những lời bà vừa nói là thật?

Giang ma ma quỳ đó nhìn góc váy màu trắng rung động của Tần Thiên mà cảm giác như có một sức mạnh vô hình ép tới khiến bà không dám ngẩng đầu, lưng toát mồ hôi lạnh.

Bà cắn răng:

- Những lời nô tỳ nói đều là thật.

Tần Thiên cười khê một tiếng:

- Vậy thì lạ thật, sao trong sổ sách của ta cũng không ghi lại gì về năm cây Sâm Cao Ly này?

Giang ma ma kinh hãi ngẩng đầu lên, đã thấy Tần Thiên đang nhìn mình, khóe miệng tươi cười nhưng mắt lạnh như băng.

Tần Thiên tiếp tục cười nói:

- Đã quên nói cho các người, sổ sách nhà kho không chỉ có hai quyển, trên tay ta còn có một quyển. Lúc trước ta tiếp nhận Trang phủ thì cùng Nguyệt Nương và Thúy Vi kiểm kê lại tài sản trong phủ một lần. Chỉ là không cho các người biết thôi!
- Đại thiếu... Đại thiếu phu nhân...

Giang ma ma hoảng hốt không nói được gì.

Tần Thiên bỗng nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

- Bà nghĩ rằng ta không biết việc lúc trước của các người thế nào mà định lừa dối sao? Bà cũng không nghĩ lại xem ta sẽ sơ sót như vậy sao?

Nói xong, Tần Thiên quay đầu, ánh mắt như đao, bắn thẳng về phía Lý di nương. Mặt Lý di nương tái mét.

Mắt Phương Nghiên Hạnh và Phương Kiến Thụ đều sáng bừng.

- Giang ma ma, sau khi ta tiếp nhận cũng đã không thấy tấm hơi năm cây Sâm Cao Ly kia, không phải bà định nghi ngờ là ta kiểm tiền riêng chứ?

Giọng Tần Thiên đầy uy nghiêm.

Mặt Giang ma ma trắng như tờ giấy, liên tục dập đầu:

- Đại thiếu phu nhân thứ tội, Đại thiếu phu nhân thứ tội!

Tần Thiên nói rất rõ ràng, sổ sách của nàng là cùng Nguyệt Nương và Thúy Vi bên mình Đại phu nhân đối chiếu, nghi ngờ Tần Thiên không phải là nghi ngờ Đại phu nhân sao. Ai có gan này.

Lý di nương nắn lòng cúi đầu, bà biết, lúc này, bà lại thua rồi...

Là bà quá coi thường này tiện tì sao? Lý di nương nắm chặt tay.

- Nhưng mà, sổ của Giang ma ma quả thật có ghi về năm cây sâm Cao Ly này, ta coi kỹ, đúng như lời Giang ma ma, không có dấu hiệu thay đổi gì. Sao lại thế này? Chẳng lẽ nói năm cây sâm Cao Ly này vốn có tồn tại? Sau này vô duyên vô cớ biến mất?

Tần Thiên nhìn Giang ma ma:

- Giang ma ma, nếu bà nói thật, ta có lẽ sẽ tha tội cho bà.

Giang ma ma đầu toát mồ hôi, lên nhìn Lý di nương lại bị bà trừng mắt nhìn lại. Giang ma ma rùng mình, cho dù khai ra Lý di nương thì mình cũng không thể thoát tội, Lý di nương có nhà mẹ để làm chỗ dựa, nhiều lần chỉ bị phạt nhẹ nhưng mình thường xuyên kiểm chác như vậy mà bị vạch trần thì sẽ được tha? Nếu giao cho quan phủ thì chỉ có đường chết!

Nghĩ vậy, Giang ma ma đành cắn răng nói:

- Lão nô..... Lão nô cũng không rõ.

Tần Thiên biết, giữa Giang ma ma và Lý di nương nhất định có gì đó. Nếu Giang ma ma không chịu nói thì là vì hậu quả quá lớn. Nếu động đến gia pháp thì có thể sẽ ép hỏi ra được điều gì đó.

Nhưng làm gì đẩy chuyện đến nước đó. Quản sự nhà kho vốn là chức béo bở, vị trí này ai chẳng có lòng riêng, nói tới nói lui, bà ta cũng chỉ là nô tài, nhiều lúc cũng là thân bất do kỷ. Chẳng qua loại nô tài này không thể tiếp tục ở lại Trang phủ.

Nghĩ vậy, Tần Thiên ra quyết định, bởi vì Giang ma ma vụ hãm chủ nhân, theo gia pháp đánh 20 trượng, vốn nên bán đi nhưng niệm tình cả nhà bà đều ở Trang phủ nên đuổi bà đến thôn trang.

Sau đó, Tần Thiên lại hạ lệnh:

- Từ hôm nay trở đi, mặc kệ các quản sự có sổ sách hay không, đều phải dựa theo sổ sách trên tay chủ nhân mà làm. Ai còn dám đem sổ sách ra gây chuyện thì sẽ chịu phạt như vậy!

Mọi người đều câm như hến. Đương gia phu nhân lạnh lẽo nắm bắt mọi chuyện Trang phủ trong tay, từ nay về sau ai còn dám làm gì nữa.

Lý di nương cũng biết, qua chuyện này, người hầu trong phủ sẽ chẳng còn nghe lệnh mình nữa.

Thì ra là như vậy.....

Nhìn Tần Thiên uy nghiêm xử trí Giang ma ma, uy thế này có thể so với khi Đại phu nhân còn khỏe mạnh. Trang Minh Hỉ bỗng nhiên tỉnh ngộ .

Là quyền lực! Mặc kệ là Đại phu nhân, hay là Tần Thiên đều vì các nàng có quyền lực trong tay nên dù là xuất thân gì cũng đều có thể sống thoải mái, nắm bắt mọi thứ. Mà mình, tuy là chủ nhân nhưng vì tay không chút quyền nên mọi chuyện đều bị người quản chế.

Đều là nữ nhân, các nàng có thể làm, dựa vào cái gì chính mình không thể làm?

Đại phu nhân cùng Tần Thiên đều chỉ là con dâu Trang phủ nhưng lại có thể thành người nắm quyền Trang phủ. Vì sao nàng là người của Trang phủ ngược lại lại phải sống uất ức như vậy.

Luận tài trí, nàng không thua bọn họ. Bọn họ có thể làm đương gia, nàng cũng có thể! Chỉ cần nàng trở thành đương gia, gả cho ai thì quan trọng gì? Nàng muốn gì có nấy, hưởng vinh hoa phú quý vô tận. Nàng muốn thế nào thì có thể nấy. Ai có thể sắp đặt cuộc đời nàng.

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên, mắt sáng bừng.

Nàng chậm rãi nắm chặt tay thành quyền .

Từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không ngu ngốc nữa, không may áo cưới cho người khác nữa (Ý chỉ người ngốc, chỉ lo cho người khác mà không nghĩ đến mình). Từ nay trở đi, nàng phải mưu tính vì chính mình.

Mặc kệ là ai, Tần Thiên, đại nương, mẫu thân, ca ca, ai dám cản đường nàng thì, nàng cũng không sẽ bỏ qua!

Bọn họ không coi nàng ra gì thì nàng cũng chẳng coi bọn họ là người thân.

81. , Chương 155-156

Chương 155: Giận mắng

Sau đó, Tần Thiên cùng chị em Phương Nghiên Hạnh, Trần di nương cùng trở về Ngân Hạnh viên. Bốn người vừa ngồi xuống thì Trang Tín Ngạn đã quay về. Ngay sau đó là tiếng nha hoàn thông báo, là Ngũ tiểu thư Trang Minh Lan đến.

Tần Thiên nghe được bên ngoài có một giọng nói không chút nể nang:

- Ta nói chờ ta thêu xong rồi đi, người nói vội thế làm gì.

Giọng nói đầy vẻ oán trách. Rất rõ ràng đó là nha hoàn bên người của Trang Minh Lan nhưng Trang Minh Lan lại không nói gì.

Tần Thiên nhíu mày, nhìn sắc mặt mọi người thì chẳng thấy ai có gì khác lạ, hiển nhiên đã coi đó là chuyện bình thường.

Chỉ chốc lát, màn trúc xốc lên, Trang Minh Lan đi vào. Tần Thiên nhìn nha hoàn bên người nàng, nha hoàn này chính là nữ nhi của quản sự ngoại viện, tên là Bảo Châu. Khó trách dám kiêu ngạo như vậy.

Bảo Châu đang bực dọc đi vào nhìn thấy Tần Thiên thì hoảng sợ, hành lễ rồi cúi đầu đứng qua một bên. Tần Thiên nhìn nàng một cái, cũng không nói gì.

Trong phòng, Trang Tín Trung sau khi rõ chuyện thì an ủi Phương Nghiên Hạnh đôi câu. Lại nói với Tần Thiên:

- Hôm nay cũng may có Đại thiếu phu nhân, nếu không Nghiên Hạnh tỷ lần này khó mà thoát thân.

Tần Thiên lắc đầu:

- Mọi người đều là người của Trang phủ, cần gì nói mấy chuyện này.

Trang Tín Trung gật gật đầu.

Một bên, Trang Minh Lan hoảng sợ hỏi:

- Đại thiếu phu nhân trước đó đã làm kiểm kê vì sao lại không nói cho tẩu tử?

Câu nói này nhắc nhở Phương Nghiên Hạnh. Nàng nghi hoặc nhìn về phía Tần Thiên, nếu biết chỗ nàng còn có sổ sách thì mình đã không cần hoảng sợ như vậy.

Thấy Phương Kiến Thụ và Trần di nương cũng khó hiểu, Tần Thiên nhìn bốn phía rồi ra hiệu với Phương Nghiên Hạnh. Phương Nghiên Hạnh hiểu ý, cho các nha hoàn trong phòng lui xuống hết.

Chờ nha hoàn xuống hết, Tần Thiên bưng trà lên uống. Nàng nhìn thoáng qua Trang Minh Lan, Trang Minh Lan giống mẫu thân, trời sinh nhu nhược, bình thường rất ít khi ra khỏi phòng. Ngày thường Tần Thiên cũng không mấy khi thấy nàng. Giờ nhìn kỹ, nàng da trắng nõn, mắt ngọc mày ngài, đúng là vô cùng tú lệ nhưng ánh mắt sợ sệt, lúc giờ tay nhắc chân đều có vẻ khúm núm.

Chẳng qua, tâm tư vẫn rất tinh tế, chỉ là ngồi bên nghe qua chuyện mà đã nắm bắt được trọng điểm.

Tần Thiên nhìn nàng cười cười, Trang Minh Lan đỏ mặt, e lệ cúi đầu.

- Ta nào có kiểm kê gì, lúc ấy ta vì Trà Hành mà mặt mũi choáng váng, làm gì nghĩ được nhiều như vậy? Chỉ là dũa dũa bọn họ thôi. Tần Thiên thản nhiên cười nói.

Lúc bận rộn sao có thể làm mọi thứ thật chu đáo, nếu nàng có thể làm được thì cũng không cần phiền Phương Nghiên Hạnh giúp đỡ.

- Dũa bọn họ?

Đám người Phương Nghiên Hạnh đều sợ hãi mở to mắt.

Phương Kiến Thụ là người thật thà chất phác, tuy chuyện đã qua nhưng vẫn toát mồ hôi thay cho Tần Thiên:

- Vạn nhất các nàng đòi xem sổ sách...

Tần Thiên nhìn hần cười:

- Không phải các nàng không dám đòi xem sao? Bởi vì trong lòng bọn họ có quỷ, bọn họ chột dạ, ta còn cố ý nhắc tới thân tín của Đại phu nhân nữa thì sao bọn họ dám làm gì?

Quan trọng nhất là ngay từ ban đầu nàng đã thành công trong việc trấn áp bọn họ, những lời nàng nói bọn họ không dám hoài nghi.

Nói xong buông chén trà, cầm tay Phương Nghiên Hạnh:

- Ta biết người không phải là người như vậy cho nên mới dám làm thế.
- Nhưng ta vô dụng, làm người thất vọng rồi.

Về mặt Phương Nghiên Hạnh xấu hổ, Trang Tín Trung ở sau vỗ lưng như an ủi nàng. Phương Nghiên Hạnh cầm tay hắn.

Lúc này, Trần di nương nhân cơ hội nói:

- Đại thiếu phu nhân, người cũng thấy rồi đó, Nghiên Hạnh không hợp để quản gia, nếu có thể, Đại thiếu phu nhân vẫn nên chọn người khác đi.

Phương Nghiên Hạnh và Trang Tín Trung đều ngăn lại:

- Di nương...
- Nghiên Hạnh, người sao mặc áo vậy thôi.

Trần di nương khuyên nhủ Phương Nghiên Hạnh:

- Chuyện hôm nay nguy hiểm cỡ nào, nếu không phải Đại thiếu phu nhân nhảy bén thì người bị định tội danh là chắc, sau này sẽ phải làm sao? Tín Trung càng không thể ngóc đầu lên được.

Nói xong, Trần di nương lại bắt đầu lau nước mắt, Trang Minh Lan ở bên cũng bắt đầu mắt đỏ hoe.

Nhắc tới chuyện hôm nay, lòng Phương Nghiên Hạnh còn hoảng sợ. Nàng cúi đầu, nắm chặt khăn tay.

Thấy vậy, Tần Thiên nhẹ giọng hỏi:

- Người cũng có ý này?

Nếu là miễn cưỡng thì cũng không nên.

- Ta... ta...

Phương Nghiên Hạnh vô cùng mâu thuẫn, nhất thời không nói được gì. Lý di nương lợi hại như vậy, sau này không biết sẽ gây chuyện gì. Chẳng lẽ lần nào cũng đều nhờ Tần Thiên giải quyết? Nàng cũng thấy ngượng ngùng.

Nàng nắm chặt tay, Trang Tín Trung cũng mờ mắt, cùng lúc muốn giúp Tần Thiên nhưng lại cũng lo lắng cho thê tử.

Đến lúc này, Phương Kiến Thụ vẫn không nói gì lên tiếng:

- Tỷ quên những lời tỷ nói với đệ rồi sao?

Phương Nghiên Hạnh run lên, mặt hơi biến sắc, cuối cùng hạ quyết tâm:

- Ta vẫn muốn quản gia!

Chuyện của Trang phủ, bọn họ sẽ không từ nan, không thể làm cũng phải nghĩ cách mà làm. Đây là lời nàng từng nói với đệ đệ.

- Nghiên Hạnh...

Trần di nương nóng nảy, còn định nói tiếp nhưng Phương Nghiên Hạnh đã cắt ngang lời bà:

- Di nương không cần nói nữa, ý con đã quyết!
- Nhưng lỡ lại xảy ra chuyện...

Trần di nương còn chưa từ bỏ ý định. Tần Thiên ở bên rút cuộc không nghe nổi nữa, nàng nhìn Trần di nương cười nhạt nói:

- Có chuyện thì cũng là chuyện của Trang phủ, nếu Trần di nương chỉ muốn nghĩ cho bản thân thì không bằng rời khỏi Trang phủ, tay làm hàm nhai, như vậy mọi chuyện của Trang phủ đều không liên quan gì đến người nữa.

Lời này khiến Trần di nương đỏ mặt, Trang Tín Trung, Trang Minh Lan cũng đỏ mặt cúi đầu.

Thấy Tần Thiên trước mặt con cái không chứa ình chút sĩ diện, Trần di nương xấu hổ. Bà nhìn Tần Thiên nghĩ: chẳng phải trước kia cũng chỉ là người hầu? Giờ đặc ý thì trong mắt không còn biết ai. Luận về xuất thân, người hơn ta được bao nhiêu?

Nhưng những lời này bà không dám nói ra, vừa giận vừa xấu hổ, dựa vào các con đều ở bên cạnh thì lại nước mắt ngắn dài khóc lóc nói:

- Các người đều khinh thường ta, ta xuất thân nha hoàn, ta dẽ tiện hèn mọn, ta chỉ muốn sống an ổn thì có gì sai? Ta không dám đắc tội, trêu chọc ai, vậy mà các người còn khinh thường ta.

Thấy các con đều khuyên nhủ thì Trần di nương càng khóc như đứt ruột.

- Lời này của Trần di nương quá vô nghĩa.

Tần Thiên cười nhạt:

- Nếu người tự thấy bản thân dẽ tiện hèn mọn, cần gì phải trách người khác coi thường!

Đối với Trần di nương “đáng thương” này, Tần Thiên sớm đã không thuận mắt. Chỉ dựa vào người giả bộ đáng thương mà mọi người dễ dàng bỏ qua cho người, thấu hiểu người? Đúng là quá buồn cười. Nàng cũng không phải là Đại phu nhân, nàng sẽ không mềm lòng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều giật mình, nhất là Trần di nương, nhất thời quên cả khóc. Đến khi lấy lại tinh thần thì lại khóc như xé lòng.

Bà đầm ngực, dậm chân:

- Ta sống trên đời còn ý nghĩa gì...

Trang Tín Trung thấy bà như vậy thì nhìn Tần Thiên đầy cầu xin, ý bảo nàng đứng nói gì thêm. Nhưng hôm nay Tần Thiên quyết tâm xé rách lớp mặt nạ yếu đuối của tam phòng.

Nàng đứng phắt dậy, bước đến trước mặt Trần di nương. Trần di nương bị động tác này của nàng dọa cho hoảng hốt, vội ngừng khóc, ngẩng đầu mở to mắt nhìn nàng, nước mắt nước mũi ràn rụa.

- Trần di nương, bà cần gì đem những lời này ra mà dọa con cái mình? Bà chẳng qua là ỷ vào bọn họ quan tâm bà thôi. Bà thực sự không muốn sống sao? Nếu bà có gan này thì ta mới bội phục bà!

- Người... người...

Trần di nương tức tái mét mặt, thiếu chút nữa không thở được.

- Đại thiếu phu nhân... Trang Tín Trung ở bên toát mồ hôi.

Tần Thiên không để ý tới hân, tiếp tục nhìn Trần di nương, từng lời từng chữ mạnh bạo:

- Trần di nương, bà đừng có luôn đem chuyện xuất thân ra mà nói. Không phải ta xem thường bà nhưng kể cả bà có ở vị trí cao hơn Đại phu nhân thì bà cũng chẳng làm được gì cả. Bởi vì bà làm người nhưng sống vô trách nhiệm. Bà luôn trốn tránh trách nhiệm, sợ hãi hậu quả. Người xương cốt mềm đương nhiên không thể đứng thẳng. Tình cảnh này của bà đều do tính cách của mình mà ra. Hoàn toàn không liên quan gì đến xuất thân!

Trần di nương nhìn Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm, chỉ cảm thấy mỗi lời nàng nói đều như bảo kiếm xuyên tim, chuẩn xác đâm vào tim bà. Bà định cãi lại nhưng lại chẳng biết nói gì.

Trang Tín Trung vốn đang định ngăn lại cũng dần yên tĩnh. Hân cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó. Phương Nghiên Hạnh và Phương Kiến Thụ đều nhìn Tần Thiên, mắt sáng bừng.

Tần Thiên cũng không dừng lại, nàng quay đầu, ánh mắt như điện mà bắt về phía Trang Minh Lan khiến Trang Minh Lan hoảng sợ, vội lui hai bước.

- Còn cả người nữa, Minh Lan.

Tần Thiên nhìn nàng trầm giọng nói:

- Rốt cuộc người có biết mình là chủ nhân Trang phủ không? Vì sao để mặc nha hoàn làm càn trước mặt người? Người cũng đến tuổi kết hôn, người định gả qua đó cho người ta coi thường?

- Ta... ta...

Nhất thời, Trang Minh Lan đỏ bừng mặt, nước mắt như rèm châu bị đứt mà rơi xuống không ngừng.

- Đại thiếu phu nhân, người mắng ta cũng thôi, sao lại làm nhục đứa con gái đáng thương của ta.... Trần di nương lại khóc lóc.

- Bà câm miệng đi!

Tần Thiên tức giận quát:

- Minh Lan đường đường là Ngũ tiểu thư Trang phủ, không lo ăn uống, của hồi môn nhiều, có gì mà đáng thương? Bên ngoài còn rất nhiều nữ nhân mồ côi ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. So với các nàng, Minh Lan còn tốt hơn gấp bội. Chỉ là vì những hành động, lời nói của bà mới khiến cho nàng trở nên nhất gan như vậy!

Nghe đến đó, Trang Tín Trung đi đến bên Trần di nương, vỗ vai bà, nhẹ giọng nói:

- Di nương, đều nghe Đại thiếu phu nhân nói đi, nàng đều là vì tốt cho Minh Lan thôi.

Thấy Trang Tín Trung hiểu ý như vậy, Tần Thiên cảm thấy thật an ủi.

Nếu sau này nàng rời khỏi đây, Trang Tín Ngạn đương nhiên cần Trang Tín Trung giúp đỡ. Trang Tín Trung là người tốt, chỉ là tính cách bị Trần di nương ảnh hưởng mà có chút yếu đuối. Còn cả Trang Minh Lan, như con thỏ non nhất gan, tiểu cô nương đơn thuần khiến người ta nhìn mà đau lòng. Nàng thực sự hi vọng Trang Minh Lan có thể được sống tốt.

Mong rằng những lời này có thể giúp cho bọn họ tỉnh ngộ. Còn mong Trần di nương sau này không thể giúp thì cũng đừng làm vướng chân con cái mình.

- Ta... ta cũng không muốn như vậy...

Trang Minh Lan tủi thân ôm mặt khóc:

- Các nàng không chịu nghe ta, ta chỉ là thứ nữ.

- Thứ nữ cũng là chủ nhân!

Tần Thiên nghiêm mặt nói:

- Người không coi mình là chủ nhân thì các nàng sao nể trọng người? Tở ra chút khí phách đi, người chẳng lẽ đi sợ các nàng!

Nàng dừng dừng, lại nói tiếp:

- Vừa rồi, Bảo Châu kia bắt kính với người, theo gia pháp thì phải xử phạt, người có biết?

- Ta biết... phải... phải vả miệng mười cái... Trang Minh Lan ấp a ấp úng nói.

- Gọi Bảo Châu vào đây!

Tần Thiên cao giọng sai bảo, sau đó nói:

- Trang Minh Lan, chút nữa người phải tự đi xử phạt nàng.

Trang Minh Lan nhất thời hoảng sợ, vội xua tay.

- Ta... ta không làm được...

Tần Thiên trợn mắt khiến Trang Minh Lan cả kinh, tủi tủi hờn hờn mà không dám phản đối. Bên cạnh, Phương Nghiên Hạnh vỗ vai nàng động viên. Trang Minh Lan bĩu môi, nước mắt lại rơi xuống, nàng thỉnh thoảng lén quay đầu nhìn mẫu thân và ca ca. Trang Tín Trung tuy thương nàng nhưng nhin không nói gì. Trần di nương bị Tần Thiên mắng cho hoảng sợ mà không dám lên tiếng nữa.

Chỉ chốc lát, Bảo Châu đi vào, mặt hơi tái:

- Đại thiếu phu nhân cho gọi nô tỳ có chuyện gì?

Tần Thiên liếc mắt nhìn Trang Minh Lan. Trang Minh Lan nhát gan, vừa rồi Tần Thiên lạnh lùng nói khiến Trang Minh Lan sợ nàng như sợ cọp, với dạn dò của nàng, không dám không theo.

Nàng nhìn Bảo Châu, ngập ngừng mở miệng:

- Vừa rồi... Vừa rồi... Người bắt kính... Giọng như muỗi kêu.

Tần Thiên thầm than một hơi, quyết định giúp Trang Minh Lan một phen, nàng nhìn Bảo Châu quát lớn:

- Quỳ xuống!

Lời này vừa nói ra lại khiến Trang Minh Lan hoảng sợ giật mình, Phương Nghiên Hạnh ở bên cạnh không nhin được cười. Tần Thiên cũng chỉ cười khở, nhìn nàng hai mắt đầm lệ, bộ dáng như con thỏ con bị hoảng sợ mà cảm thấy nàng thực đáng yêu.

Bảo Châu run run quỳ xuống, nhưng nàng rốt cuộc cũng là nữ nhi của quân sự, gan cũng to, nàng nhìn Trang Minh Lan:

- Tiểu thư, rốt cuộc Bảo Châu làm sai điều gì?

- Người... người...

Mặt Trang Minh Lan đỏ bừng. Bình thường, nương luôn nhắc nhở nàng, thân phận nàng thấp kém, có việc cũng không được xuất đầu lộ diện. Cho dù bất công cũng phải nhẫn nhịn để đối lấy bình an nên giờ biến nàng thành nói cũng không dám nói. Nha hoàn khinh thường nàng cũng không dám nói gì. Giờ trước mặt bao người, sao nói ra được những lời trừng phạt này nọ.

Nhưng Đại thiếu phu nhân ở bên vẫn nhìn nàng với ánh mắt lạnh lùng khiến nàng hốt hoảng, cơ hồ thở không nổi, quá sợ hãi chỉ đành cứng rắn nói:

- Người... người bắt kính với ta... phải... phải vả miệng mười cái.

Giọng nói nhỏ đến mức khó mà nghe ra.

Nhưng Tần Thiên ở bên nghe được, nàng nhìn các nha hoàn vừa đi vào, trầm giọng nói:

- Có nghe thấy không, Ngũ tiểu thư nói Bảo Châu bắt kính với nàng, phải vả miệng mười cái, còn không mau kéo xuống!

Bảo Châu sợ ngây người, sở dĩ cha mẹ nàng đưa nàng đến chỗ Ngũ tiểu thư là vì thấy Ngũ tiểu thư yếu đuối, dễ hầu hạ. Chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị đánh.

- Tiểu thư, tiểu thư...

Bảo Châu sợ tới khóc thét nhưng lập tức bị ma ma kéo ra ngoài sân. Chỉ nghe thấy những tiếng tát tai đen đét và tiếng Bảo Châu khóc lớn.

Trang Minh Lan ôm ngực nghe tiếng Bảo Châu khóc, hai mắt mở lớn. Bình thường luôn bị nàng ta coi thường, giờ trong lòng cũng có chút thống khoái.

- Thế nào? Nay người xử phạt nha hoàn cũng không có chuyện gì đáng sợ chứ

Bên tai truyền đến giọng nói ôn hòa của Đại thiếu phu nhân. Trang Minh Lan quay đầu lại đã thấy Tần Thiên đang nhìn mình cười, nụ cười ấm áp, bỗng nhiên, Trang Minh Lan không hề thấy nàng đáng sợ nữa...

Trang Minh Lan mặt đỏ lên, cúi đầu.

- Về sau cứ thế mà làm, ai còn dám bất kính với người thì người cứ lấy thân phận chủ nhân ra mà xử phạt bọn họ. Dù sao người còn có tể tử làm chủ cho người. Tần Thiên lại nói.

Trang Minh Lan cúi đầu, trong lòng cảm thấy vui vẻ, ấm áp.

Vẫn là lần đầu tiên có người làm chỗ dựa cho nàng như vậy.....

Chương 156: Trở về

Nói xong chuyện của Trang Minh Lan. Tần Thiên lại nhìn Phương Nghiên Hạnh nghiêm mặt nói:

- Tỷ, tỷ đã quyết định như vậy, có một số lời muội muội nghĩ cũng nên nói.

Lúc này, ngoài Trần di nương còn có chút khó chịu thì những người còn lại đều rất kính phục Tần Thiên. Nhất là Phương Nghiên Hạnh, nàng nhìn những việc Tần Thiên làm kể từ khi thành đường gia tới nay, trong lòng không khỏi cảm thán. Người ta chỉ xuất thân nha hoàn mà còn có khí thế này. Minh tuy gia đạo sa sút nhưng dù sao cũng là chủ nhân mười mấy năm mà lại vô dụng như vậy.

Càng nghĩ càng cảm thấy hổ thẹn.

- Muội muội có chuyện cứ việc nói thẳng, tỷ nhất định ghi tạc trong lòng. Phương Nghiên Hạnh thành tâm nói.

Thấy nàng nói như thế, Tần Thiên cũng không khách khí. Nàng cảm thấy, một người nếu quyết định chịu gánh vác trách nhiệm, nhất định phải có chút khí thế. Chẳng có ai là nhân tài lãnh đạo hết, chẳng phải đều học mà ra?

- Tỷ hôm nay mắc phải hai sai lầm.

Tần Thiên vươn hai ngón tay, mặt lạnh lùng nói. Mọi người đều rất chú ý, hiển nhiên là đang cẩn thận lắng nghe.

- Thứ nhất, tỷ là quản lý bên trong, lúc có việc xảy ra lại chỉ mong ta về xử lý, điều này khiến cho người hầu cảm thấy tỷ không đủ bản lĩnh làm chủ, khiến cho bọn họ càng coi thường mình. Nếu hôm nay ta có việc gấp không thể về kịp thì sao? Chẳng lẽ định không xử lý việc này hay là để bọn họ vu hãm mình?

Phương Nghiên Hạnh xấu hổ cúi đầu, lúc ấy nàng tâm hoảng ý loạn, chỉ mong có người làm chủ mình mà không nghĩ rằng đây vốn là trách nhiệm của mình.

- Thứ hai: tỷ gặp chuyện nhưng không bình tĩnh, tình huống này khóc chỉ càng khiến đối phương coi thường mình chứ nào có ích lợi gì? Giải thích với người hầu làm cái gì? Tỷ là quản lý bên trong, lời người nói bọn họ đều phải nghe. Chuyện tỷ không làm thì cần gì phải nói những lời vô nghĩa với bọn họ như vậy. Mất đồ, cứ xử lý thẳng quản sự coi kho là được rồi. Nếu nàng không phục thì để tự nàng đi mà kêu oan.

Tần Thiên nhìn Phương Nghiên Hạnh, nặng nề nói:

- Tỷ chỉ cần nhớ kỹ, chuyện bên trong nhà đều là do tỷ định đoạt. Các người hầu đều phải nghe lệnh tỷ, ai dám không phục, dám giở trò thì không cần khách khí, cứ việc dạy dỗ. Đây vốn là quyền của tỷ.

Nói chuyện này, nàng từng là người hầu, khi đó nàng cẩn thận an phận thủ thường, giờ là chủ nhân, là đường gia thì phải có khí thế đánh đâu thắng đó.

Không bộc lộ ra khí phách thì sao trấn áp được nhiều người dưới như vậy?

Hai mắt Phương Nghiên Hạnh dần sáng bừng lên. Tần Thiên gần từng tiếng tựa như những mũi lửa khiến lòng nàng bừng cháy, máu nóng sôi trào.

Không sai, dù trước đây nàng là kẻ ăn nhờ ở đậu cũng được, hèn mọn thấp kém cũng vậy, đây đều là chuyện quá khứ. Giờ nàng là Tam thiếu phu nhân Trang phủ, lại là người cai quản việc trong nhà. Nàng không thể để mặc người hầu coi thường, nàng muốn giống như Tần Thiên, sống thì phải có khí thế.

Thấy vẻ mặt Phương Nghiên Hạnh sáng rõ, Tần Thiên biết mình đã đánh động được nàng. Nàng lại nhìn về phía Trang Minh Lan, thấy nàng nhìn mình với ánh mắt sùng bái thì cảm thấy là hưởng thụ...

Thấy Tần Thiên nhìn qua, mặt Trang Minh Lan lại đỏ bừng lên...

Tần Thiên bỗng nhiên hiểu vì sao rõ ràng không quá thân với Trang Minh Lan mà lại có cảm giác thân thiết với nàng như vậy. Chính vì Trang Minh Lan đỏ mặt cũng như Trang Tín Ngạn vậy...

Đẹp như ánh hoàng hôn....

Trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ của Trang Tín Ngạn, lòng Tần Thiên bỗng nhiên thoáng bủn rủn.

Nàng vội ngừng suy nghĩ, nói với Trang Minh Lan:

- Từ mai trở đi, người giúp tẩu tử người quản gia!
- A! Ta không...

Mặt Trang Minh Lan từ hồng chuyển tái. Tần Thiên cố ý lạnh mặt, Trang Minh Lan sợ hãi mếu máo nhưng cũng không dám phản đối.

Chờ Tần Thiên đi rồi, Trần di nương líu lưỡi nói:

- Nhìn nàng kiêu ngạo như vậy, người không biết còn tưởng rằng nàng là tiểu thư nhà giàu mà ra, chẳng qua chỉ là nha hoàn mà thôi...

Các con đều nhìn nàng mọi cái rồi xoay mặt đi, không ai phụ họa. Trần di nương thấy vô vị đành dẫn nha hoàn mình về.

Buổi tối, Tần Thiên đến Thanh Âm viện ăn cơm cùng Đại phu nhân. Đại phu nhân đã nghe được chuyện này từ Nguyệt Nương, lúc này hỏi Tần Thiên tình huống cụ thể. Tần Thiên không dấu giếm mà kể tường tận, kể cả lúc quát mắng Trần di nương.

Đại phu nhân cười nói:

- Mắng hay lắm! Xảo Vân này, có đôi khi ta giận không thể mắng bà ta, chẳng qua thấy bà ấy quả thực có nỗi khó xử nên cũng không so đo. Mong là người có thể mắng tỉnh bà ấy.

Nói xong, bà thở dài:

- Nhiều năm qua ta luôn không quản lý chặt chẽ chuyện trong phủ, Tín Xuyên tâm thuật bất chính, Tín Trung yếu đuối, Minh Lan nhát gan, ta là đại nương có trách nhiệm rất lớn. Khuyết điểm của ta nay đều do người gánh vác...

Bà sờ soạng rồi nắm tay Tần Thiên, dịu dàng nói:

- Tần Thiên, làm khó người, cũng là người có lòng như vậy, ta biết người là muốn giúp bọn họ.
- Mẫu thân nói lời này làm gì, mẫu nếu tin tưởng con, để con thành đương gia thì đó chính là trách nhiệm của con.

Tần Thiên cười nói, nói xong, gấp đồ ăn cho Đại phu nhân:

- Mẫu thân, ăn cá đi, cá chép này rất tươi.
- Ta biết là ta không nhìn nhầm người mà.

Đại phu nhân cười cười rồi cầm lấy đĩa Nguyệt Nương đưa qua nói:

- Nhắc đến cá chép, đây là đồ Tín Ngạn thích ăn nhất...

Nghe Đại phu nhân nhắc tới Trang Tín Ngạn, Tần Thiên nhìn lại chỗ trống bên cạnh. Nàng nhớ tới bình thường, Trang Tín Ngạn luôn ngồi đó, lặng lẽ gấp đồ ăn cho nàng. Bất ngờ chưa bao giờ trống không, tất cả đều là đồ nàng thích. Nàng chưa từng nói với hắn nàng thích ăn gì nhưng cũng không hiểu vì sao hắn lại biết.

Nay nhìn bát cơm trống trơn, lòng bỗng nhiên cũng thấy trống rỗng.

- Bình thường cũng chỉ có hai chúng ta nói chuyện, Tín Ngạn đều yên lặng, cũng như không có ai. Nhưng hắn thực sự không ở đây ta lại cảm thấy quá yên tĩnh. Đại phu nhân cảm khái.

Tần Thiên gầy gầy cơm trong bát, cũng thấy ăn không ngon.

Đúng vậy, quá vắng lặng, sao có thể như vậy? Nàng nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, cảm thấy thật khó chịu.

- Phu nhân đang nhớ Đại thiếu gia sao? Nguyệt Nương ở bên cười nói.

Đại phu nhân cũng cười cười, lúc này mới bưng bát:

- Ta nhớ con ta cũng có sao đâu. Đúng rồi, Tần Thiên, Tín Ngạn đi được mấy ngày rồi?

- Bảy ngày rồi.

Tần Thiên đáp xong cũng tự thấy kinh ngạc, mình sao nhớ rõ như vậy.

- Bảy ngày... Sao hắn còn không về? Đại phu nhân lại thở dài.

Ăn cơm xong, Tần Thiên và Đại phu nhân hàn huyên rồi trở về Thanh Tùng viện.

Lúc này, thời tiết vô cùng nóng bức, Tần Thiên tắm xong thì ngồi bên cửa sổ, vừa chờ tóc khô vừa hóng mát.

Xuyên qua cửa sổ mở rộng, nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên cao, chỉ cảm thấy thời gian trôi quá chậm. Bình thường, lúc có Trang Tín Ngạn ở bên lại không có cảm giác này. Bọn họ cũng đâu có làm gì?

Tần Thiên cẩn thận nhớ lại, sau kho bọn họ từ Thanh Âm viện trở về, tắm rửa xong, thu dọn chăn màn thì đều tự đọc sách hoặc tán gẫu đôi câu rồi tự đi ngủ. Chẳng qua là những chuyện đơn giản mà lại khiến thời gian trôi nhanh hơn.

Giờ hắn thế nào, hắn đang làm gì? Khi nào sẽ về? Cổ đại thật phiền toái, nếu ở thời hiện đại, gọi điện thoại là được rồi.

Lại cảm thấy lạ, vì sao luôn nghĩ đến hắn? Nghĩ một hồi đã có đáp án, có lẽ là vì một năm này hầu như mình luôn ở chung với hắn mà thành quen đi. Bỗng nhiên chia ra mới cảm thấy không quen. Như lúc nàng mới rời khỏi nhà đi, sau lại rời khỏi nhà bác cả, không phải rất lâu sau đó mới thích ứng được sao? Chỉ là đạo lý tương tự mà thôi.

Ngoài như vậy thì còn có nguyên nhân gì đâu? Cũng không thể là vì nhớ hắn chứ. Nàng rõ ràng biết hắn không phải nàng là phu quân lý tưởng của nàng thì sao có thể bị hãm vào? Cho tới giờ, nàng vẫn luôn là người lý trí, tuyệt đối sẽ không biết mà còn phạm sai lầm.

Nàng nhìn ánh trăng, lúc nhú mây, lúc lại tỏ dài, nhàm chán phát buồn. Vất vả lắm mới đợi được tóc khô thì mới lên giường đi ngủ.

Nằm ở trên giường lại lặn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu hỗn loạn, trong lòng lúc cảm thấy trống rỗng, lúc lại thấy lộn xộn, vô cùng khó chịu. Nàng lại đứng lên, lấy chăn nệm và màn trong tủ ra, dọn chăn màn ở vị trí bình thường Trang Tín Ngạn vẫn ngủ rồi dèm màn cẩn thận.

Màn trắng bao phủ mông lung. Tần Thiên đứng trước màn nhìn hồi lâu rồi mới thổi nến, lên giường.

Cách màn, Tần Thiên nhìn ra bên ngoài, gió đêm thổi vào, màn hơn rung động, tựa như có bóng người. Tần Thiên chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Ngủ ngon, mơ đẹp.

Nàng nhắm hai mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Nhoáng một cái, lại bảy ngày trôi qua. Chẳng vạng hôm đó, Tần Thiên từ Trà Hành trở về, vừa xuống xe ngựa đã thấy Bích Liên đợi ở cửa, thấy Tần Thiên thì bước lên chào đón, cười nói:

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia đã trở lại!

Tín Ngạn đã trở lại? Tần Thiên hai mắt sáng bừng, tim đập loạn. Nàng có cảm giác xúc động, hận không thể lập tức chạy vội vào nhưng lại cố ép mình lại.

82. , Chương 157-158

Nàng cố gắng làm ình có vẻ trấn định, thông dong, vừa đi vào, vừa hỏi Bích Liên:

- Đại thiếu gia về từ khi nào?
- Trưa nay đã về rồi.

Về từ trưa? Sớm như vậy?

- Sao không cho người báo cho ta biết? Tần Thiên hỏi.

Bích Liên cười cười, vẻ mặt cũng vui mừng:

- Nô tỳ vốn định gọi người báo cho thiếu phu nhân nhưng thiếu gia không cho. Hắn ở trong phòng cả buổi chiều cũng không cho chúng ta vào, mãi gần tối mới đi ra. Đi ra thì bảo nô tỳ ở đây chờ Đại thiếu phu nhân, mời Đại thiếu phu nhân về Thanh Tùng viện.

Kì quái vậy sao? Lòng hiếu kì của Tần Thiên lại bị Bích Liên xáo trộn, nàng bước đi càng lúc càng nhanh.

Đến Thanh Tùng viện đã thấy Hải Phú đứng đó nói chuyện với bộ Thanh Liễu, Thu Lan. Nhìn thấy Tần Thiên, Hải Phú chào gọi:

- Đại thiếu phu nhân.
- Thiếu gia đâu? Tần Thiên hỏi hắn.

Hải Phú chỉ vào phòng của bọn họ.

Tần Thiên quay đầu nhìn bên kia, tim đập loạn không thể khống chế. Nàng rút cuộc không nhịn được, vội chạy về phòng, đẩy cửa ra đã bị cánh trên trong làm cho hoảng sợ.

Chương 157 Niềm vui bất ngờ

Tần Thiên nghĩ, có lẽ cả đời này nàng sẽ không quên cảnh tượng ngày hôm nay.

Nàng chậm rãi đi vào phòng, hai mắt mở to, không hề chớp mắt, chỉ sợ vừa chớp thì cảnh trước mắt sẽ tan biến.

Nàng ôm ngực, nơi đó như muốn nổ tung, giống như nếu nàng không ôm ngực thì sẽ bị niềm vui này phá tung.

Sao có thể như vậy? Điều là cho nàng sao? Sao hắn có thể nghĩ ra?

Nụ cười bất tri bất giác hiện ra.

Nàng đi vào phòng, vui vẻ đi quanh phòng, nơi nào nhìn thấy đều là những bức tượng đất mà nàng rất thích. Chính là tượng đất ở trấn nhỏ dưới chân núi Động Đình mà nàng đã thấy.

Giờ, mỗi góc phòng, trên bàn, trong tủ, bên giường, thậm chí là trên ghế, phàm là chỗ nào có thể đặt thì đều có những bức tượng đất nhỏ. Thoáng nhìn qua, chỉ cảm thấy hoa cả mắt, không thể đếm được rằng có bao nhiêu.

Tần Thiên đến gần nhìn, đủ các nhân vật, động vật, thần tiên, quỷ quái, mấy chục bức tượng khác nhau, đều rất đặc biệt, tinh xảo. Tần Thiên cầm lấy mấy cái, cẩn thận nhìn xem, thấy tượng khéo léo, còn hơn cả bức tượng lần trước nàng đã từng thấy.

Đây là quà hắn mua về cho nàng?

Tần Thiên không khỏi nghĩ, vừa đến việc hắn ở bên ngoài làm chuyện quan trọng mà còn không quên mua đồ chơi cho nàng, trong lòng vui mừng không nói nên lời.

Nàng buông tay, lại cầm những bức tượng khác lên xem, càng xem càng thích, càng xem càng yêu thích không buông tay, vẻ mặt vẫn luôn tươi cười, nụ cười như từ đáy lòng tỏa ra.

Bỗng nhiên, nàng để ý đến mấy bức tượng đất đặt bên giường. Nàng đi qua, ngồi xổm xuống, cẩn thận nhìn kĩ, chỉ thấy những bức tượng đất này đều khá giống nhau, đều là một thiếu nữ khoảng 16, 17 tuổi.

Nữ tử có hai búi tóc tròn, mặt trái xoan, lúc cười lên hai bên má có hai má lúm đồng tiền. Tần Thiên bắt giác sờ lên mặt mình.

Sao nhìn quen vậy, không phải là ta chứ?

Trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Nàng cười nhìn hết một lượt, thấy tượng đất tuy cùng là bộ dáng một người nhưng vẻ mặt, quần áo khác nhau. Lúc vui vẻ thì má lúm như hoa nở rộ, lúc tức giận thì chu miệng, giận dữ thì nhăn mũi, lúc đắc ý thì nhướng mày...

Bức tượng nào cũng đều rất sống động như một bản sao nhỏ của nàng vậy khiến Tần Thiên rất ngạc nhiên.

Nàng cầm những bức tượng lên xem, bắt giác lâu bầu:

- Đây là làm sao mà có, người nặn tượng sao nặn ra bộ dạng của ta được? Lạ quá đi!

Lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên nghe được phía sau có tiếng động khẽ như là có người đi đến. Tần Thiên chỉ cảm thấy tim đập loạn, nàng đứng lên, chậm rãi xoay người.

Lúc này đã là hoàng hôn, gốc cổ thụ như chiếc ô lớn chắn đi ánh sáng mùa hè khiến cho căn phòng có chút ảm đạm. Cũng vì thế mà thoáng chốc Tần Thiên mới nhìn thấy người đến.

Hắn mặc trường bào màu bạc, dáng người cao lớn anh tuấn, dung nhan tuấn mỹ. Nhìn hắn, Tần Thiên cảm thấy sự trống rỗng trong thời gian này như được cái gì đó lấp đầy.

Nhất thời, Tần Thiên như có rất nhiều lời muốn nói với hắn nhưng thấy hắn dần tới gần, khuôn mặt tuấn mỹ không tìm thấy vết cang lúc càng rõ ràng, nàng lại không biết nên nói cái gì.

Mãi cho đến lúc hắn đi đến trước mặt mình, mãi cho đến khi bóng dáng cao lớn của hắn gần như bao phủ lấy nàng, mãi cho đến khi hơi thở quen thuộc của hắn phả đến thì nàng mới lắp bắp nói:

- Tín Ngạn, người phơi nắng, đen đi nhiều...

Nói xong mặt tự giác đen lại, cái này thì tính gì là lời chào hỏi ...

Nàng nhìn hắn một cái, thấy hắn nhìn mình chằm chằm, ánh tịch dương cuối ngày màu da cam theo kẽ lá tiến vào, xuyên qua cửa sổ, vừa vắn chiếu lên mặt hắn khiến một bên mắt hắn như ngọc lưu ly sáng rõ, mắt bên kia vì chìm trong bóng tối mà lại sâu thẳm như đêm đen.

Nửa sáng nửa tối này, bên sáng thì sáng rực rỡ, bên tối thì tối đến yêu dị, có ma lực mê hoặc lòng người vô cùng. Mà lúc này, hắn nhìn nàng bằng ánh mắt này, tựa như chỉ có nàng mới khiến cho hắn để ý.

Bất tri bất giác, tim nàng như ngừng đập. Nàng không chịu được ánh mắt nóng bỏng này của hắn mà cúi đầu.

Lúc này, tâm tình Trang Tín Ngạn cũng vô cùng kích động, rời khỏi nàng mới biết mình nhớ nàng bao nhiêu. Nhiều đêm hắn thức trắng đêm, trần trọc, chỉ có hắn mới hiểu. Nhìn đôi mắt sáng bừng của nàng, nụ cười ấm áp của nàng, hắn hận không thể ôm nàng vào lòng, nhưng nhớ nàng từng nói với hắn rằng không nên để chuyện như trước xảy ra thì mới áp chế sự xúc động này lại.

Hắn thở sâu, lấy sổ bên người ra, viết: “Thời gian này nàng có khỏe không?”.

Tần Thiên nhìn xong, gật gật đầu:

- Ta tốt lắm nhưng nhìn người gây đi đó. Ra ngoài hắn rất vất vả.

Về phần thường xuyên nhớ tới hắn, cũng không hiểu vì sao mà không muốn nói cho hắn.

Xem ra, chỉ có hần nghĩ rằng chia ly là buồn chán... Trang Tín Ngạn cúi đầu, trong lòng có chút thất vọng nhưng lại nhanh chóng thoải mái lại. Thấy nàng cảm tượng đất thì cười viết: “Thế nào, thích không? Lần trước ta đập vỡ tượng đất của nàng, nàng vẫn chưa tìm được đồ gì thích, cái này xem như ta xin lỗi”.

Nhắc tới chuyện này, Tần Thiên lại cười, nàng giơ tượng đất trong tay, cười như hoa mùa xuân khiến Trang Tín Ngạn nhìn mà lóa mắt.

- Ta rất thích, người làm chính sự mà vẫn nhớ mua đồ về cho ta, cảm ơn người!

Trang Tín Ngạn thấy má lúm của nàng luôn hiện hữu thì hiển nhiên là thực sự vui vẻ. Nhìn nàng như vậy, hần cảm thấy thực sự thỏa mãn, mọi mệt nhọc đều biến mất.

- Những bức tượng này là thế nào? Là theo bộ dáng của ta mà nặn đúng không, giống ta như vậy?

Tần Thiên lại hỏi:

- Nhưng sao người nặn tượng lại biết ta thế nào?

Trang Tín Ngạn cười cười, thần bí hỏi lại: “Vậy nàng có thích không?”.

- Thích chứ, chỉ là rất ngạc nhiên.

“Chỉ cần nàng thích là được”. Trang Tín Ngạn cũng không giải thích nhiều, chỉ nhìn nàng cười, ánh mắt dường như không rời khỏi nàng, lại không biết nên nói gì.

Tần Thiên cũng có cảm giác này, rõ ràng gặp lại hần trong lòng rất vui mừng nhưng giữa hai người như có sự ngăn cách, có thể nhìn thấy đối phương nhưng không thể chạm vào, sự xa cách thần nhiên. Vừa quen thuộc lại vừa xa lạ..

- Chuyện thế nào rồi? Tần Thiên đành lấy việc công ra mà nói

Trang Tín Ngạn cười cười: “Mẫu thân đã phái người gọi chúng ta qua ăn cơm, chúng ta đến Thanh Âm viện rồi nói”.

Hai người đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân thấy con về đương nhiên là vô cùng cao hứng, sai phòng bếp làm rất nhiều đồ ăn, đều là đồ Trang Tín Ngạn thích ăn. Bà không nhịn được, dặn dò Tần Thiên gấp đồ ăn cho Trang Tín Ngạn mà không biết bát của Tần Thiên đã sớm bị Trang Tín Ngạn gấp đồ ăn chất thành núi. đều là đồ ăn nàng thích.

Bọn nha hoàn ở bên cạnh bưng miệng cười. Nguyệt Nương nói cho Đại phu nhân, Đại phu nhân cười lắc đầu:

- Đứa nhỏ này...

Giọng nói đầy sự yêu chiều, vui vẻ.

Lòng Tần Thiên cũng rất ấm áp, thoải mái. Trang Tín Ngạn không giống người khác, hần không biết dùng hoa ngôn xảo ngữ, mọi quan tâm đều bộc lộ qua hành động, như vậy còn khiến người ta cảm động hơn bất kì lời nói nào.

Nàng gấp một miếng cá chép cho hần:

- Người cũng ăn đi. Nàng nhìn hần cười.

Trang Tín Ngạn ăn miếng cá chép, cảm thấy cá chép hôm nay vô cùng ngọt ngào. Hần cúi đầu, không nhịn được mà cười tươi.

Sau khi ăn xong, Trang Tín Ngạn viết ra thu hoạch của lần này: “Con đã mua hết những ngọn núi quanh Động Đình, có thể mở rộng việc trồng Bích Loa xuân. Đáng tiếc trong đó có một quả núi bị người khác nhanh chân mua được, sẽ có chút ảnh hưởng với việc gieo trồng của chúng ta. Con đang nghĩ cách liên lạc mua lại, cho dù dùng bao nhiêu bạc cũng phải mua lại quả núi này”.

- Biết là ai mua không? Đại phu nhân hỏi.

“Không rõ, nhưng nghe nói cũng là đại thương gia trong Dương thành, con đang sai người hỏi thăm”.

Đại phu nhân gật đầu:

- Nếu là thương gia thành ta thì đều có chút giao tình, nếu cần thì để ta ra mặt, cái mặt già này hẳn vẫn có chỗ dùng.
- Phu nhân, chỉ cần người chịu ra mặt, thương gia trong thành có ai dám không nể mặt người, còn chuyện gì mà không làm được?

Nguyệt Nương cười nói, Tần Thiên và Thúy Vi cũng phụ họa khiến Đại phu nhân thật vui vẻ.

- Ngoài Bích loa xuân, các lá trà khác cũng cần phát triển, người có mua đất để trồng các loại trà khác không?

Sau khi về Thanh Tùng viện, Tần Thiên lại bàn việc với Trang Tín Ngạn.

“Đương nhiên, ta đã mua chút đất trống ở ngoại ô, cũng phái người đến trấn lân cận hỏi xem có chỗ nào thích hợp để mua lại. Mặt khác, ta cũng đến chỗ một số nông dân trồng trà, muốn tìm một số người kí kế ước lâu dài, ước định trà bọn họ chỉ có thể bán cho chúng ta. Điều kiện là cho dù thiên tai thì chúng ta cũng cam đoan vẫn đảm bảo thu nhập của bọn họ”.

Trang Tín Ngạn lướt bút như bay, dưới ánh nến, ánh mắt hẳn kiên định, vẻ mặt nghiêm túc. Nhìn Trang Tín Ngạn cơ trí, trầm ổn như vậy lại có mị lực mê lòng người khác.

Thấy vẻ mặt hẳn mệt mỏi, Tần Thiên bảo hẳn tắm rửa nghỉ ngơi. Trang Tín Ngạn tắm rửa xong đã thấy Tần Thiên dọn chăn màn gọn gàng. Mà nàng đang cầm một chiếc hộp gỗ, cẩn thận thu dọn đám tượng đất lại. Động tác cẩn thận, vẻ mặt vui mừng, hiển nhiên là rất thích những món đồ chơi này. Nhất là mười bức tượng giống nàng kia, nàng càng nhìn càng thích, cuối cùng luyến tiếc cất đi, chỉ để một bức tượng ở trước bàn trang điểm.

Chỉ là chút đồ chơi bình thường mà đã khiến nàng vui vẻ như vậy...

Trang Tín Ngạn bỗng nhiên hối hận vì đã không sớm cho nàng niềm vui này.

Hai người cũng không tán gẫu gì, chia ra ngủ. Lúc Trang Tín Ngạn thổi tắt nến, Tần Thiên nhìn bóng dáng mơ hồ của hẳn qua màn mà trong lòng có cảm giác bình yên.

- Ngủ ngon, mơ đẹp.

Nàng nhẹ nhàng nói, cười cười rồi nhắm mắt lại.

Bên này, Trang Tín Ngạn nằm xuống rồi quay người nhìn về phía nàng, nhìn rèm trướng buông xuống mà cảm thấy vô cùng an tâm.

Cho dù chỉ nhìn nàng như vậy hẳn cũng rất thỏa mãn. Nhưng dù vậy cũng chẳng được bao lâu.

Hắn xoay người, thở dài.

Đang lúc Trang Tín Ngạn hỏi thăm người mua thì không ngờ người mua tự mình đã tìm tới cửa.

Trang Tín Ngạn và Tần Thiên nhìn “người mua” đang tươi cười này mà trong lòng khó nói rõ được cảm giác.

Chương 158 Điều kiện

Từ sau khi Tần Thiên tiếp quản Trà Hành, Trang Tín Ngạn ngày ngày đều cùng Tần Thiên đến Trà Hành. Từ sau khi Trà Hành rơi vào cảnh khó khăn, Trang Tín Ngạn đã bắt đầu nhúng tay vào việc của Trà Hành cho nên sự xuất hiện của hẳn sẽ không khiến ai thấy lạ. Làm thân nam nhân, hẳn cảm thấy hẳn không thể hoàn toàn phó mặc cho người khác, đem mọi trách nhiệm ột nữ nhân gánh vác. Dù sao đó cũng là trách nhiệm của Trang phủ, Tần Thiên giờ chỉ là tiếp quản thay, về sau dù bồi dưỡng Tín Trung hay tự hẳn tiếp nhận thì hẳn đều cần hiểu biết chuyện làm ăn của Trà Hành. Chỉ là rất nhiều chuyện vì hẳn có thiếu sót mà không thể ra mặt, không thể xử lý kịp thời, cho nên đó là lúc đương gia Tần Thiên phát huy sức mạnh.

Phạm gặp những việc quan trọng, đều là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bàn bạc rồi xử lý. Một số việc khẩn cấp thì đều do Tần Thiên tự mình ra mặt. Sở dĩ Đại phu nhân coi trọng nàng là vì nàng dù gặp chuyện gì cũng luôn có thể bình tĩnh ứng phó, cũng có năng lực xử lý gọn gàng

Hôm sau, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên cũng đến Trà Hành.

Trước đó, Tần Thiên đã đề cập tình hình gần đây của Trà Hành cho hẳn

Bởi vì có danh hiệu cống trà, lại từng biểu diễn trước mặt hoàng thượng, sau đó được Tổng Thái phó công khai ủng hộ mà Hồ tri phủ không dám làm khó bọn họ việc chuyển trà nữa. Trà xuân và trà mùa hạ bán ra đều rất được, hầu như là bán hết sạch. Giờ đã là tháng bảy, rất nhanh lại đến lúc tiến hành thu mua trà mùa thu

Trong ba mùa trà này, bán được nhiều nhất là trà xuân, trà mùa hạ tương đối ít hơn. Mỗi lần đến tháng Bảy sẽ thấy các thương gia cả nước đặt mua trà. Giờ đã có rất nhiều thương gia đến Dương thành, cùng các Trà Hành bàn bạc làm ăn.

Thịnh Thế Trà Hành có khách quen của mình, khi xưa, chỉ cần phái người đến bàn với khách quen này thì có thể bán thẳng đi được đến hơn nửa kho trà. Nhưng lần này, đám khách quen này đều tự mình đến Dương thành, cho dù không tự mình đến cũng phái người thân tín đến, đây là hiện tượng lạ

- Ta đã phái người đi hỏi thăm, hẳn là có việc chúng ta không rõ đã xảy ra

Lúc ở trên xe ngựa, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn nghĩ nghĩ, viết: “Phái người đi hỏi thăm tình hình các Trà Hành khác xem”

- Người cảm thấy là Trà Hành khác có vấn đề gì?

“Mấy tháng qua chúng ta cũng làm quá náo động, khó tránh khỏi có người đổ kị. Nếu liên quan đến các Trà Hành khác thì cũng nên sớm tìm cách xử lý. Trang Tín Ngạn lại viết

- Người nói đúng, ta sẽ sai người xử lý việc này.

Tần Thiên cười, thầm khen tâm tư cẩn thận của Trang Tín Ngạn.

Sau khi tới Trà Hành, Hải Phú vén rèm xe, Trang Tín Ngạn xuống trước. Lúc Tần Thiên xuống xe, nghe Hải Phú á một tiếng, tỏ vẻ rất ngạc nhiên

Nàng nhìn theo mắt hẳn, lại thấy hẳn nhìn tượng đất nhỏ trong xe. Đó là sáng nay Tần Thiên đặt vào xe, nàng dùng để trang trí, cảm thấy rất thú vị.

- Làm sao vậy, Hải Phú? Tần Thiên kỳ quái hỏi.

- Tượng đất kia sao giống của đại thiếu gia làm vậy...

Hải Phú chỉ vào bức tượng nói:

- Lúc ta và thiếu gia ra ngoài, thiếu gia ngày nào cũng làm những tượng đất nhỏ đến khuya, nói là không ngủ được, tìm chút chuyện mà làm

Tần Thiên mở to hai mắt, quay đầu nhìn bức tượng đất nhỏ, trong lòng giống như có những con sóng vỗ, khó mà bình ổn lại

Đây đều là hẳn tự làm? Hơn nữa đều là ngày nào cũng thức khuya mà làm?

Nhớ tới số lượng tượng đất tinh xảo, nhớ tới ban ngày hẳn còn bao việc quan trọng phải làm, có thể nghĩ đến buổi tối hẳn mất bao nhiêu tâm tư. Nàng còn đang lạ sao người nặn tượng có thể nặn ra những bức tượng giống nàng như vậy, thì ra là do hẳn làm. Hẳn thông minh như vậy, đương nhiên có thể làm được

- Trời ạ, tối nào cũng khó ngủ sao? Tần Thiên nhẹ giọng hỏi.

- Vâng, lần này xuất môn không hiểu sao, tối thiếu gia đều khó ngủ, có lẽ là lo lắng chuyện mua bán. Có lần lúc lên trần, thiếu gia nhìn tượng đất này, mua mấy bức về, đến tối lúc không ngủ được thì nhìn theo

đó mà nặn. thiếu gia là người thông minh, chỉ luyện mấy đêm mà nhìn sản phẩm không tồi chút nào. Hải Phú cười nói

Trang Tín Ngạn không thích biểu lộ tâm sự trước mặt người khác, dù là Hải Phú cũng không thể hiểu suy nghĩ thực sự trong lòng hắn

Nghe Hải Phú nói vậy, Tần Thiên cảm thấy tuy rằng tượng đất chỉ là Trang Tín Ngạn chơi giết thời gian nhưng cũng khiến nàng rất vui vẻ. Phần tâm ý này, nàng vẫn rất cảm kích

Phía trước, Trang Tín Ngạn đi đến cửa Trà Hành phát hiện Tần Thiên còn chưa đến, quay đầu nhìn lại. Hải Phú thấy thì nhắc:

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia đang chờ người.

Tần Thiên nghe vậy thì đi tới, thấy Trang Tín Ngạn đang đứng ở chân bậc thềm cẩm thạch, ánh mặt trời sáng sớm rơi trên người hắn, khiến cẩm bào màu thiên thanh của hắn càng trở nên sáng rõ, hoa văn kim tuyến lóe ra ánh sáng rực rỡ, theo những động tác nhỏ của hắn như ánh mặt trời trên mặt hồ. Mà trong ánh nắng sớm, hắn thản nhiên cười, tuấn mỹ cao quý như thiên tiên giáng phàm

Bất tri bất giác, lòng Tần Thiên cảm thấy ngọt ngào, nàng đi đến bên hắn, sóng vai bước vào Trà Hành.

Vào Trà Hành, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên cùng đi kiểm tra một lượt. Bọn tiểu nhị thấy Trang Tín Ngạn thì đều rất vui, đến chỗ nào, các quản sự đều đưa ra những vấn đề trong thời gian này ra hỏi ý kiến hắn. Có một số quản sự còn nói:

- Chuyện này tiểu nhân cảm thấy rất quan trọng, đại thiếu gia không bằng lúc về cùng đại phu nhân thương lượng một chút

Giờ, chuyện Trang Tín Ngạn biết đọc khẩu hình đã không còn là bí mật, mọi người đều có thể biểu đạt ý kiến thẳng thắn với hắn. Chỉ là khiến Trang Tín Ngạn vừa trở về có hơi phiền. Nhưng theo Tần Thiên thấy thì các quản sự cũng không phải là muốn Trang Tín Ngạn đáp lời, chỉ muốn Trang Tín Ngạn biết việc này rồi chuyển cho Đại phu nhân, xin ý kiến bà là được.

Mà việc này, bọn họ vẫn không đề cập với Tần Thiên, chờ Trang Tín Ngạn về mới nói. Vì sao? Tần Thiên tự hiểu

Tuy rằng Đại phu nhân tin tưởng nàng, giao vị trí đương gia cho nàng nhưng trước đó nàng chỉ là một nha hoàn, ở Trà Hành cũng chỉ là một tiểu nhị nho nhỏ, các quản sự cũng không cho rằng nàng thực sự có thể quản lý tốt Trà Hành. Bọn họ chỉ tin tưởng Đại phu nhân. Bọn họ chỉ cho rằng nàng là con rồi Đại phu nhân điều khiển từ xa, mà Trang Tín Ngạn là giám sát của nàng. Sợ nàng lúc Trang Tín Ngạn không có mà mất khống chế mà làm hỏng chuyện Trà Hành.

Theo một góc nhìn khác, đây là trung thành với Đại phu nhân, trung thành với Trang phủ, là chuyện tốt.

Rất rõ ràng, Trang Tín Ngạn cũng nhìn ra điều này, hắn nhún mày, khuôn mặt vốn bình tĩnh thoáng tức giận. Đang định sai Hải Phú chuẩn bị văn phòng tứ bảo thì Tần Thiên lại kéo tay hắn lại.

Trang Tín Ngạn quay đầu lại, thấy Tần Thiên nhìn hắn nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt lại rất bình tĩnh.

“Bọn họ không tin tưởng nàng, cứ mãi vậy không được. Vừa rồi sao người ngăn cản ta, ta sẽ cho bọn họ hiểu, giờ người chính là chủ của Trà Hành”. Sau khi trở vào nội viện, Trang Tín Ngạn viết.

- Tín Ngạn, bọn họ không tôn trọng ta, không tín nhiệm ta là bởi vì hiện tại ta còn chưa khiến bọn họ tin tưởng ta. Đó không phải là lỗi của bọn họ.

Tần Thiên mỉm cười nói:

- Đại phu nhân được bọn họ tôn trọng cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Người tin ta đi, nhất định sẽ có ngày, ta cho bọn họ hiểu, ta tuyệt đối là một đương gia đáng để bọn họ tin cậy

Tin tưởng và tôn trọng phải từ nội tâm, áp đặt, miễn cưỡng đều vô dụng

Nàng hơi hơi cười, má lúm đồng tiền hiện rõ, ánh mắt tự tin, vô cùng động lòng người.

Đã từ rất lâu, Trang Tín Ngạn đã phát hiện, Tần Thiên như một viên dạ minh châu, ngày thường chỉ như hạt trân châu bình thường, đặt trong đồng châu báu thì không chút nổi bật. Nhưng có những lúc, có những tình huống, nàng sẽ tỏa ra ánh sáng chói mắt, ánh sáng đó khiến mọi thứ xung quanh lu mờ, khiến người ta kinh ngạc, tán thưởng, thậm chí cả đời cũng không thể quên

Đây là sức hút độc đáo của nàng, một viên dạ minh châu sáng ngời đó đáng được người tốt trân trọng. Mà hẳn, có được nàng một thời gian như vậy cũng đã quá đủ, có đúng không?

Hắn nhẹ nhàng cười, trong lòng có sự ngọt ngào, cũng có sự chua xót.

Đang nghĩ thì thấy Tần Thiên đã nhìn về phía sau hắn, vẻ mặt chăm chú

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn lại, đã thấy Tạ Đình Quân đi đến, bên cạnh là Từ chương quỳ.

Ánh mắt Tạ Đình Quân dừng trên người Tần Thiên, vẻ mặt tán thưởng, vừa vỗ tay vừa nói:

- Nói đúng lắm! Không ngờ đại thiếu phu nhân trí tuệ như vậy, đúng là nữ trung hào kiệt!

Nhìn thấy hắn, sắc mặt Trang Tín Ngạn lại trở nên lạnh lùng. Hắn cùng Tần Thiên đứng lên, nhìn về phía Từ chương quỳ. Từ chương quỳ đáp:

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia, Tạ công tử là người mua ngọn núi kia

Tạ Đình Quân là người mua ngọn núi đó? Tần Thiên kinh ngạc nhưng vẻ mặt bình thản. Với người này, nàng luôn có lòng cảnh giác.

Người này như biển lớn bình tĩnh, nhìn qua thì vô cùng phóng khoáng, rộng rãi nhưng ẩn sâu bên trong lại là sự nguy hiểm vô cùng. Không ai có thể biết, giây sau đó hắn sẽ gây những sóng gió gì, không thể ngờ rằng hắn có thể cắn nuốt sạch sẽ mọi thứ.

Đương nhiên, đó chỉ là trực giác, nàng cũng không thể chắc chắn, dù sao bề ngoài hắn cũng không làm việc gì đại ác

- Nghe nói Trang công tử đang hỏi thăm tại hạ. Tại hạ nhận được tin thì vội tới, không biết có thể giúp gì không? Đều là người một nhà, cần gì thì cứ nói

Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn cười, nụ cười chân thành, thân thiết, bất kể sự thân thiết, chân thành này là thật hay giả nhưng là một người làm ăn, công lực này của hắn đúng là quá giỏi

Trang Tín Ngạn cười cười, lễ độ mời hắn ngồi, lại sai người dâng trà, sau đó mới liếc mắt ra dấu cho Tần Thiên, ý bảo nàng nói

- Nếu Tạ công tử đã nói thế thì chúng ta cũng sẽ không khách khí

Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân cười nói:

- Không biết Tạ công tử có thể nhượng lại khối núi kia cho chúng ta? Nếu là người một nhà, giá cả cũng thoải mái, chúng ta tuyệt đối sẽ không để Tạ công tử chịu thiệt

Tạ Đình Quân trầm ngâm một hồi, khuôn mặt anh khí bùng bùng đầy vẻ trịnh trọng, một lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Tần Thiên, đôi mắt tối lóe sáng:

- Khối núi này ta vốn rất cần, nếu các người cần, tại hạ sẽ giúp các người nhưng Tạ mỗ là thương nhân, không ngại đại thiếu phu nhân chê cười, nói Tạ mỗ ham tiền cũng được. Tạ mỗ có thể giao ngọn núi này cho các người...

Nói tới đây, hắn cười cười, bưng chung trà bên cạnh lên, dùng nắp chung gậy gậy lá trà, tư thái tự nhiên

Hắn nhướng mắt, nhìn Trang Tín Ngạn rồi lại quét qua Tần Thiên, khóe miệng cười cười, đuôi mày khoe mắt đều lộ vẻ khôn khéo

- Nhưng tại hạ có một điều kiện...

83. , Chương 159-160

Chương 159: Tình anh

Điều kiện?

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nhìn nhau rồi lại nhìn Tạ Đình Quân. Lòng Tần Thiên đầy cảnh giác, nhẹ giọng hỏi:

- Điều kiện gì?

Ngọn núi đỏ tuy rất quan trọng với Trang phủ nhưng không tới mức không có không được. Nếu điều kiện của Tạ Đình Quân quá đáng thì đành phải bỏ qua.

Tạ Đình Quân buông chung trà trong tay, điều chỉnh tư thế ngồi, vẻ mặt trang trọng thành khẩn. Hắn như vậy không thể liên tưởng được đến những từ gian tà gì đó. Tần Thiên hiểu, có thể trở thành đại thương gia thì không thể thiếu thực lực, người trước mặt này không thể khinh thường.

- Bởi vì triều đình thông thương, Tạ gia chúng ta thực ra có dự tính tham gia việc buôn bán các ngành khác, tỷ như gốm sứ, tơ lụa, cả trà...

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, đôi mắt thâm thúy chớp chớp động hào quang, ngũ quan góc cạnh rõ ràng vì khí thế trầm ổn này của hắn mà lộ ra sự quý phái.

- Nhưng mặt hàng trà này, Tạ gia chúng ta không có kinh nghiệm nên chúng ta định dùng bạc cùng hợp tác với các người. Mà nhắc đến Trà Hành, bất kể là ở Dương thành hay khắp phía Nam thì Thịnh Thế Trà Hành đều là số một

Tạ Đình Quân dựng ngón tay cái đeo nhẫn phỉ thúy lên

- Cho nên điều kiện của người là...Tần Thiên đại khái đã đoán được ý tứ của hắn.

Tạ Đình Quân cười hào sảng:

- Chỉ cần Trang phủ chịu cho chúng ta tham dự việc buôn bán của Trà Hành thì ngọn núi đỏ coi như là một phần đóng góp của chúng ta.

Trang Tín Ngạn nghe đến đó, theo bản năng nhăn mày

Nay, Thịnh Thế đang đà phát triển, có nguồn vốn hùng hậu hợp tác cũng không phải là chuyện xấu. Chỉ làm gần đây, quan hệ của Tạ gia và nhị phòng không tệ, có lẽ sẽ có phiên toái. Thứ hai nữa...

Trang Tín Ngạn nhìn về phía Tạ Đình Quân, thấy hắn đang nhìn Tần Thiên, mắt lóe sáng. Đều là nam nhân, hắn hiểu ánh mắt đó có ý nghĩa gì, đó là sự hứng thú. Tạ Đình Quân có tâm tư với Tần Thiên, chuyện này từ khi ở Động Đình hắn đã chắc chắn được.

Một khi hợp tác với Tạ gia, Tần Thiên và hắn chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc, đây không phải điều hắn muốn

Bên cạnh, Tần Thiên thấy rõ sắc mặt Trang Tín Ngạn, hai người ở chung lâu như vậy, Tần Thiên sớm đã học được cách nhìn sắc mặt hắn mà đoán được ý hắn, hiểu được hắn không thích chuyện hợp tác này

Chỉ là đây cũng là ý nàng, theo bản năng nàng không muốn tiếp xúc nhiều với người này

Nàng nghĩ nghĩ, đang định xử lý thế nào, từ chối thẳng hay bàn thêm với Đại phu nhân rồi quyết định? Tạ Đình Quân đối diện nhìn ra sự do dự của nàng, hắn cười nói:

- Đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân không cần vội trả lời. Tại hạ vốn là người thẳng thắn, có một số lời tại hạ không thể không nói.

Nói xong, hắn ngưng cười, nghiêm mặt nói:

- Tạ gia chúng ta nhất định sẽ tham gia việc bán trà, nếu Thịnh Thế không hợp tác thì chúng ta sẽ tìm nhà khác. Dựa vào tài lực của chúng ta, bất kể là hợp tác với ai cũng sẽ có thanh thế lớn mạnh, khó trách sẽ cùng Thịnh Thế xô xát

Nghe đến đó, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đều nhú mào, trong lòng tức giận: Đây chính là uy hiếp? Không khỏi quá cuồng vọng!

Nhưng đối phương giống như biết rõ ý nghĩ của bọn họ mà nói như chém đinh chặt sắt:

- Hai vị đừng hiểu lầm, tại hạ không có ý uy hiếp. Hai vị chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút chắc chắn cũng hiểu ra tại hạ hoàn toàn là đang bàn chuyện, không phải nói đùa. Tà gia chúng ta muốn làm gì thì sẽ dùng sức mà làm, thế nào cũng phải thành công. Nhưng nói lại, dù sao Tà gia ta và Trang phủ cũng là người một nhà, không muốn tổn thương hòa khí nên mới nói những lời này. Đương nhiên, thực lực của Thịnh Thế cũng không thua kém gì Tà gia, tất sẽ không thua. Chỉ là chúng ta cần gì phải giao đấu đến bước đó? Rõ ràng có thể thành đồng minh thì sao còn phải thành đối thủ?

Không thể không nói, lời này của Tà Đình Quân rất có sức thuyết phục. Nếu Tà gia tận lực giúp đỡ đối thủ của bọn họ thì với Thịnh Thế mà nói, cũng không phải chuyện tốt.

Đang nghĩ, không ngờ Tà Đình Quân lại nói ra một tin tức, hẩn nhìn hai người, chân thành nói:

- Chắc hẳn hai vị đã nhận được tin tức, các Trà Hành khác trong Dương thành đều đã bí mật liên hợp, chuẩn bị công kích đợt đặt hàng trà mùa thu này của Thịnh Thế.

Tần Thiên rốt cuộc không nhịn được mà kinh ngạc mở to mắt nhìn Tà Đình Quân:

- Lời này của Tà công tử là thật sao?

Tà Đình Quân nghiêm mặt nói:

- Tà mỗ dám đem tính mạng ra bảo đảm.

Tuy rằng Tần Thiên đã sớm nhìn ra lần đặt hàng trà thu này sẽ có chuyện khác lạ cũng có phái người ra ngoài điều tra nhưng đến giờ vẫn chưa nhận được tin gì có ích. Không ngờ rằng Tà Đình Quân lại có được tin tức quan trọng này

Điều này nói lên cái gì? Đó nói rõ thực lực của Tà gia đúng là hơn Trang phủ, nói rằng Tà gia quả thực rất có hứng thú với việc buôn trà, nếu không đã không để ý đến những tin tức này

- Thịnh Thế Trà Hành luôn là nhân tài kiệt xuất trong các Trà Hành, Đại phu nhân có sức ảnh hưởng rất lớn, tin tưởng Thịnh Thế có năng lực để ứng phó chuyện lần này, căn bản không cần nhờ Tà gia chúng ta nhúng tay. Nhưng nếu có sự ủng hộ của Tà gia thì có thể chuyện sẽ càng đơn giản hơn chẳng?

Thái độ của Tà Đình Quân thành khẩn, tuyệt đối không khiến người ta có cảm giác bị bức ép, lại vẫn đạt được mục đích. Người tài giỏi như vậy nếu ở thời hiện đại thì chính là một nhân tài, tinh anh chốn thương trường

Tần Thiên bật cười, ai nói người hiện đại nhất định sẽ thông minh hơn người cổ đại? Những người bên cạnh nàng, Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn, Trang Minh Hỉ lại cả Tà Đình Quân trước mặt, tất cả đều là những người thông minh tuyệt đỉnh. Cẩn thận đánh giá, nói tới mưu trí, tiểu xảo nàng không chắc chắn sẽ thắng được bọn họ. Sở dĩ nàng chiếm ưu thế là vì hơn bọn họ tri thức, kinh nghiệm từ ngàn năm đúc kết lại.

Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy hẩn vẻ mặt trịnh trọng. Tần Thiên nghĩ rồi nói:

- Đa tạ công tử cung cấp tin tức này cho chúng ta. Về chuyện hợp tác, xin cho chúng ta thời gian suy nghĩ.

Tà Đình Quân nghe vậy, thấy chuyện đã thành công một nửa, hẩn cười lớn nói:

- Đó là đương nhiên, Tà mỗ thành tâm cùng Thịnh Thế hợp tác, làm sao có thể để ý chút thời gian này

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn tiễn Tà Đình Quân ra ngoài lại thấy Trang Minh Hỉ xách hộp gỗ đi vào

Nhìn thấy bọn họ, Trang Minh Hỉ dừng bước, gương mặt kiêu diễm có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng lại khôi phục về tự nhiên. Nàng mỉm cười, thản nhiên đi đến trước mặt ba người, nhất nhất hành lễ. Cuối cùng, dừng mắt ở khuôn mặt anh vĩ của Tà Đình Quân, cười nói:

- Tà công tử là người bận rộn, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây?

Tà Đình Quân nhìn nàng một cái, cười nhẹ:

- Đương nhiên là có việc mới tới quý Trà Hành

Nói xong cười cười, cũng không giải thích gì, thi lễ với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn rồi xoay người rời đi.

Trang Minh Hỉ nhìn bóng lưng hắt, trong lòng hồ nghi, quay đầu lại đã thấy Tần Thiên đang nhìn mình. Trang Minh Hỉ tiến lên, ngọt ngào gọi một tiếng

- Tẩu tử. Tà công tử sao lại đến đây?

Về mặt ngưỡng chừng.

Giờ, Trang phủ đều biết Tà gia từng có ý từ hôn nhưng lại bị nhị phòng cuốn lấy. Nhưng ngoài mấy người nhị phòng, ai cũng không biết Trang Minh Hỉ rất phản đối việc này. Đối lại làm người khác, thấy bộ dạng e lệ này của nàng, đương nhiên là nghĩ nàng sẽ tò mò với việc của phu quân tương lai. Nhưng Tần Thiên luôn có lòng cảnh giác sâu sắc với Trang Minh Hỉ, theo bản năng đề phòng nàng, đương nhiên không chịu để lộ bất kì tin tức nào

Tần Thiên nhìn nàng cười nói:

- Người tới là đưa cơm cho nhị đệ sao? Nhị đệ ở trong phòng, người mau đi đi

Nói xong, kéo tay Trang Tín Ngạn trở về phòng.

Thấy Tần Thiên không chịu tiết lộ, Trang Minh Hỉ cũng chẳng có cách nào. Nàng nhìn bóng Tần Thiên, đôi mắt linh động, xoay người đi về phòng ca ca.

Trong phòng, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn:

- Mấy ngày này tứ tiểu thư hầu như đều đến đưa cơm cho Tín Xuyên, có đôi khi cùng Lưu Bích Quân đến, có đôi khi một mình đến. Việc này theo đạo lý là do nhà hoàn làm, sao phải để nàng làm, đúng là kì quái

“Nàng đưa cơm rồi đi luôn sao?” Trang Tín Ngạn viết

Tần Thiên ngăn ra:

- Ta mỗi ngày nhiều việc, cũng không để ý tới cái này

Nàng nghĩ nghĩ rồi gọi Thu Lan vào, dặn nàng vài câu. Thu Lan nghe lời rời đi

Bên kia, Trang Minh Hỉ xách giỏ đồ ăn đến phòng Trang Tín Xuyên.

- Ca ca, đây là mẫu thân sai người làm, tẩu tử bảo ta đưa tới, người mỗi ngày vất vả như thế, cần phải giữ gìn thân thể

Trang Minh Hỉ dù khinh thường nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói, sai Hỉ Thước dọn thức ăn ra, lại nói:

- Hôm nay tẩu tử không thoải mái nên không đến

Trang Tín Xuyên ngồi bên bàn đang chuẩn bị gấp đồ ăn, nghe lời này thì đập đũa xuống bàn, hừ lạnh:

- Từ khi ta mất vị trí đương gia, nàng có ngày nào thoải mái. Lúc nào cũng trưng vẻ mặt như người chết. Sẽ có ngày ta làm cho nàng sáng mắt

Nói xong, lại liếc mắt nhìn Trang Minh Hỉ, kì lạ nói:

- Nhưng muội muội người trong thời gian này lại ân cần như vậy, có phải là mong ca ca hủy hôn với Tà gia. Ta nói cho người, chuyện này không thương lượng, chờ một năm qua đi, người thế nào cũng phải gả qua Tà gia. Chờ sau này người sinh hạ con trai cho hắt, kế thừa gia sản Tà gia, người sẽ phải cảm tạ ca ca ta.

Trang Minh Hỉ lòng oán hận nhưng về mặt lại tỏ ra nhu thuận. Nàng ngồi xuống bên hắt, nhẹ giọng nói:

- Ca ca, muội đã nghĩ thông suốt. Ca ca nói đúng, chỉ cần ca ca tốt thì muội muội mới có thể tốt. Là muội muội ngu dốt còn không nhìn ra điểm này. Ca ca yên tâm, về sau muội sẽ nghe lời ca ca.

Thấy muội muội vốn luôn cao ngạo lại nói năng nhẹ nhàng trước mặt mình, Trang Tín Xuyên thoải mái, gọi Hỉ Thước rót rượu, uống liền mấy chén. Uống rượu hưng phấn còn nói những gì mà sau này ca ca buồn muối phát đạt sẽ không bạc đãi người linh tinh. Trang Minh Hỉ chán ghét nhưng về mặt lại rất nhu thuận

Rời khỏi phòng Trang Tín Xuyên, Trang Minh Hỉ tới đại sảnh. Nàng như bình thường, sai người pha trà, yên lặng đứng ở đó nhìn mọi thứ. Nàng nhìn bọn tiểu nhị chiêu đãi khách thế nào, nhìn bọn họ giới thiệu trà, nhìn chương quầy bàn việc làm ăn. Trong đại sảnh có rất nhiều thứ để nàng học.

Ngoài ra, trong thư phòng của nàng còn có rất nhiều sách viết về các loại trà, giúp nàng nhanh chóng có được kiến thức cơ bản về trà

Tần Thiên từng nói: Nàng hiểu biết mọi việc của Trà Hành, hiểu biết đặc tính của từng loại trà, nhớ được danh tính, đặc điểm của những khách hàng từng tiếp xúc, hiểu được cách pha chế phần lớn các loại trà...

Những thứ đó nàng không biết, nàng cũng không thạo buôn bán nhưng nàng có thể học, ai trời sinh ra đã có khả năng buôn bán? Đại nương có thể, Tần Thiên có thể, Trang Minh Hỉ nàng nếu thực sự muốn làm cũng sẽ không kém

Giờ, nàng sẽ không xung đột với bất kì ai, nàng sẽ chuẩn bị sẵn sàng, sẽ có lúc xử lý sạch bọn họ.

Chương 160: Nguy cơ

Ngày hôm sau, Từ chương quầy tìm hiểu được tin tức tường tận, năm Trà Hành lớn khác trong Dương thành đã bí mật liên hợp với các ngân hàng khác mà lấy giá thấp hơn Thịnh Thế ba phần để đoạt khách

- Đại thiếu phu nhân, phải mau nghĩ cách mới được

Từ đại chương quầy lo lắng nói:

- Giờ khách hàng còn chưa tập hợp, tin chưa truyền ra, đến khi các khách thương đến Dương thành đều nhận được tin, nếu chúng ta còn chưa nghĩ được cách ứng đối thì vụ trà mùa thu này của chúng ta sẽ thất bại thảm hại

Thấp hơn ba phần? Tần Thiên nghe tin này thì thầm kinh ngạc. Lợi nhuận của trà dù cao nhưng giá như vậy thì hầu như không có cơ hội kiếm tiền. Những Trà Hành đó đều là Trà Hành lớn, ông chủ đều là những thương gia lão luyện, đương nhiên không phải là loại ngu xuẩn mà làm ra những chuyện hại người không lợi mình này

- Tin tức chính xác chứ? Tần Thiên hỏi lại

- Tuyệt đối tin cậy, đây là ta lấy được tin từ một khách hàng quen, hẳn nói, năm Trà Hành lớn đã sớm phái người truyền tin cho hẳn, hẳn còn không tin, cố ý đến tận Dương thành. Vào thành, năm Trà Hành đó còn phái người bàn bạc với hẳn, hành động rất mạnh mẽ. Chỉ là hẳn sợ có âm mưu nên tạm thời còn chưa quyết định.

Tần Thiên trầm ngâm một hồi nói:

- Người phái người cải trang thành trà thương (thương nhân bán trà) từ ngoài đến bàn bạc với bọn họ, hiểu rõ tình huống cụ thể rồi báo lại.

Hai ngày sau, Từ chương quầy báo lại tin, tình thế còn ác liệt hơn tưởng tượng của Tần Thiên. Nàng lập tức gọi tất cả chương quầy, quản sự trong Trà Hành đến cùng bàn việc ứng phó. Đồng thời, biết mọi người tin tưởng Đại phu nhân nên mời Đại phu nhân đến Trà Hành. Trang Tín Xuyên thân là quản sự cũng có mặt ở đây

Trong đại sảnh, Tần Thiên mời Đại phu nhân ngồi chính vị. Đại phu nhân kiên quyết không chịu làm vậy, chỉ cùng Trang Tín Xuyên ngồi ở bên trái nàng

- Đó là vị trí đương gia, người mới là đương gia của Thịnh Thế.

Đại phu nhân nói trước mặt mọi người

Các quản sự phía dưới nghe vậy đều tỏ vẻ không phục. Trang Tín Xuyên lại hừ lạnh một tiếng.

Tần Thiên làm như không nghe thấy, sai Từ chương quầy báo lại chuyện này ọi người.

Từ chương quầy lo lắng kể lại sự tình một lần

- Ta theo đại thiếu phu nhân sai mà tìm người giả trang làm trà thương đến bàn bạc với bọn họ. Vốn tưởng rằng giá thấp như vậy nhất định là có sự giả dối nhưng không ngờ điều kiện đối phương đưa ra không hề khác lạ, còn dám hứa nếu có gì sai sót sẽ đền bù gấp 10 lần, có thể thấy không phải là chuyện lừa gạt

Nghe Từ chương quây nói xong, các quản sự ai nấy mặt đen như đất nồi, rốt cuộc đều là những người lặn lội trong thương trường nhiều năm nên cũng không ai có vẻ bối rối gì. Ngoài Trang Tín Xuyên vốn là kẻ chưa từng dụng tâm làm việc cho Trà Hành, nghe vậy kêu lớn:

- Nếu thực sự như vậy, trà sẽ không kém hơn trà của chúng ta mà lại có nhiều lợi ích như vậy thì trà chúng ta sao bán ra được?

Sau đó lại nhìn về phía Tần Thiên, lớn tiếng nói:

- Đại nương nếu đã tin người như vậy thì có thể thấy người có chút bản lĩnh, giờ đến lúc ra sức vì Trà Hành đi. Không biết đương gia phu nhân có cách gì ứng phó?

Nghe xong lời này, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Thiên đang ngồi chính vị.

Tần Thiên mỉm cười, không chút hoang mang:

- Nếu đã triệu tập các vị đến thì sẽ không phải chỉ nói ý nghĩ của ta được. Ta muốn nghe ý kiến của mọi người trước

Trang Tín Xuyên cười nhạt:

- Không phải là vì người vốn không nghĩ ra cách ứng đối chứ.

Mọi người trầm mặc, một số người âm thầm lắc đầu. Hiển nhiên cũng đồng ý với Trang Tín Xuyên. Đối với Tần Thiên, những người này vốn không tâm phục, thậm chí còn có chút coi thường, lúc này cũng không cho rằng Tần Thiên nghĩ ra được cách ứng đối

Tần Thiên không để ý, bình tĩnh nói với bọn họ:

- Các vị có ý kiến gì thì cứ nói

Thấy vậy, đám quản sự bắt đầu không nhìn Tần Thiên mà đề đạt ý kiến thẳng với Đại phu nhân.

Lý nhị chương quây lên tiếng đầu tiên. Từ sau khi Từ chương quây có quan hệ tốt với nhị phòng bị đuổi đi thì vốn là tam chương quây thăng làm Lý nhị chương quây. Vị trí Tam chương quây tạm thời để trống. Hắn nhìn về phía đại phu nhân, nói:

- Phu nhân, giờ Thịnh Thế chúng ta chỉ có hai đường đi. Hoặc là án binh bất động, hoặc là cũng ngã giá theo bọn họ

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn chăm chú vào Lý nhị chương quây. Lý chương quây khoảng hơn 40 tuổi, khuôn mặt tròn đầy, tướng mạo hòa nhã, luôn tươi cười với mọi người. Giờ hắn quản lý đại sảnh đường, am hiểu nhất là việc thương lượng với khách nhân. Hắn vốn là gia nô Trang phủ, sau chuộc thân trở thành lương dân nhưng vẫn rất trung thành với Trang phủ

Lý chương quây tiếp tục nói:

- Đối phương rõ ràng là muốn đả kích chúng ta, các làm ăn này cũng sẽ không thể kéo dài lâu được, chúng ta coi như bỏ qua nguồn lợi trước mắt, chờ bọn họ thất bại. Đó là án binh bất động. Về việc ngã giá theo bọn họ hắn không cần Lý mỗ nói thêm

Hắn vừa dứt lời, Từ đại chương quây liền xua tay phản đối:

- Không được, nếu bỏ qua thì tổn thất sẽ rất lớn, Lý chương quây còn nhớ năm trước cũng vì trà mùa đông khó bán mà thiếu chút nữa Thịnh Thế không thể tồn tại tiếp?

Lời này có không ít người phụ họa.

Sự nguy nan năm đó mọi người vẫn còn sợ hãi, thực sự không muốn trải qua lần thứ hai

- Không sai, vụ trà mùa thu sẽ là tiền đề cho việc bán trà mùa đông. Nếu bỏ qua thì vụ trà mùa đông sẽ phải dùng lợi nhuận hai mùa đầu năm. Tính ra cả năm sẽ không hề có lãi. Tổn thất quá lớn, tốt nhất là nên nghĩ cách khác. Giang quản sự phòng thu chỉ nói

Trang Tín Ngạn nhìn vậy, khẽ lắc đầu, hần nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng đang cẩn thận nghe, nhưu mày thì hiển nhiên là cũng không đồng ý cách này. Tần Thiên phát hiện thì nhìn qua, vừa vắn nhìn thẳng mắt hần, thấy vẻ mặt hần quan tâm thì mỉm cười, tỏ ý mình vẫn ổn

Nhưng động tác nhỏ này lại để Trang Tín Xuyên nhìn thấy, ngọn lửa vô danh trong lòng hần bốc lên, như là để phát tiết hoặc như để Tần Thiên chú ý mà kêu lên:

- Vẫn nên ngã giá theo đi. Bọn họ bán phá giá để gây rối thì chẳng nhẽ Thịnh Thế chúng ta không thể làm được sao? Chúng ta đấu với bọn họ một trận, cho bọn họ biết sự lợi hại của chúng ta. Chờ đánh thắng bọn họ, Trà Hành nào trong Dương thành có thể tranh giành với chúng ta.

Lời này vừa nói ra, cũng có không ít người phụ họa

- Không sai, bất kể thế nào cũng không thể để mất khách được. Cùng một giá, tin chắc mọi người vẫn sẽ chọn Thịnh Thế Trà Hành chúng ta

- Đúng, tuy rằng tạm thời không có lợi nhưng có thể biểu hiện thực lực của chúng ta. Liên minh của ngũ đại Trà Hành sẽ không đánh mà ta, sau này chắc chắn cũng sẽ không có chuyện tương tự xảy ra.

Nhưng cũng có không ít người phản đối, cho rằng như vậy dù có thắng thì cũng sẽ ảnh hưởng nặng nề đến việc làm ăn. Nhất thời, hai phe ý kiến bắt đầu tranh cãi, đại sảnh lộn xộn. Ấm ỹ một hồi cũng không có kết quả gì thì quay lại hỏi ý kiến Đại phu nhân mà gạt dương gia Tần Thiên qua một bên

Tần Thiên cũng không để ý, bưng chung trà ở bên lên, thanh thơi uống.

Trang Tín Xuyên thấy vậy, cười lạnh nói:

- Nay dương gia là đại thiếu phu nhân, nên hỏi ý kiến nàng mới đúng

Nói xong nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng vẫn không buồn nhìn mình, trong lòng càng thêm phần hận.

Dám coi thường hần, hần hôm nay phải xem xem nàng có bản lĩnh gì

Mọi người nhìn nhau, không ai có ý tin tưởng Tần Thiên. Nhưng Đại phu nhân lại cười nói:

- Lời này của Tín Xuyên rất đúng ý ta. Tần Thiên, nay mọi người đã nói ra suy nghĩ của bọn họ, không bằng ngươi cũng nói suy nghĩ của mình đi

Tần Thiên bưng chung trà trong tay, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, thấy mọi người đều tỏ vẻ khinh thường, hiển nhiên không quá kì vọng vào nàng

Cuối cùng, nàng nhìn Trang Tín Ngạn, thấy hần đang nhìn mình mà vuốt cằm mỉm cười, như là đang cổ vũ cho nàng, Tần Thiên cũng mỉm cười đáp lại. Nàng quay đầu nhìn về đám quản sự, ngừng cười, nghiêm mặt nói:

- Nếu muốn hỏi suy nghĩ của ta thì ta thấy, bất luận là án binh bất động hay là ngã giá theo đều không phải là thượng sách

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ồ lên, đặc biệt là Lý chương quỹ đưa ra hai kế này thì mặt đỏ bừng lên. Hần không nhịn được mà đứng lên, nhìn về phía Tần Thiên, lớn giọng nói:

- Dương gia phu nhân có ý gì?

Giọng nói có chút phẫn nộ.

Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương 16,17 tuổi, còn xuất thân là một gia nô thì biết cái gì? Lúc mình làm việc ở Trà Hành chỉ sợ nàng còn chưa sinh mà giờ lại dám nghị ngờ ý tưởng của mình. Nếu không vì nàng là đại thiếu phu nhân thì hần có lẽ đã nói ra những lời khó nghe

Những người còn lại, phần lớn đều ủng hộ một trong hai đề nghị, nghe lời này cũng có vẻ tức giận. Chỉ có Từ chương quỳ và Đại phu nhân đều nhìn nàng chờ mong

Tần Thiên nhìn về phía Lý chương quỹ, không nhanh không chậm, bình thản nói:

- Lý chương quỹ mời ngồi. Luận tuổi, Lý chương quỹ là trưởng bối của ta, luận kinh nghiệm, Lý chương quỹ là tiền bối của ta. Bất luận là trưởng bối hoặc tiền bối đều là người Tần Thiên ta tôn trọng. Chỉ là hôm nay nếu mọi người đến để bàn bạc thì ý kiến khó tránh khỏi có sự mâu thuẫn. Nhưng chúng ta đều biết, mọi người đều là lo lắng cho Trà Hành, nếu lời Tần Thiên có chỗ nào đắc tội thì xin Lý chương quỹ thứ lỗi.

Lời nói chân thành, cũng là lời nói tâm huyết của Tần Thiên. Nàng thực sự không cho rằng là đương gia thì có gì hơn người, chỉ là người làm công cao cấp thôi. Những người này đều là lão thần của Thịnh Thế, thực sự có bản lĩnh, cũng là những người kì cựu, không như hạ nhân trong phủ, dùng sự đe dọa sẽ chỉ phản tác dụng. Muốn được bọn họ tôn trọng thì phải thể hiện mình cũng có thành ý

Nghe xong lời này, cơn giận của Lý chương quỹ tiêu tan hơn phân nửa, hắn có chút bất ngờ nhìn Tần Thiên một cái rồi lại ngồi xuống. Những người còn lại cũng không ngờ đương gia phu nhân lại nói những lời chân thành như vậy, ngoài kinh ngạc cũng đều có hảo cảm. Lúc trước Tần Thiên chỉ trong phòng chế trà, ngoài Phòng sự phụ thì cũng không quá quen ai. Hôm nay, Phòng sự phụ vì sinh bệnh mà không đến.

- Không biết đương gia phu nhân có cao kiến gì? Từ chương quỳnh cười nói.
- Cao kiến không dám nhận.

Tần Thiên mỉm cười, đứng lên, đi đến giữa phòng. Gần gũi như vậy có thể tiếp cận với bọn họ tốt hơn. Nàng nhìn bọn họ, bình tĩnh nói:

- Ta cảm thấy, ý nghĩ của mọi người đều là vì nghĩ đối phương muốn đả kích chúng ta mà thực lực không bằng chúng ta. Nhưng ta không hiểu, mọi người có gì để tự tin như vậy? Dựa vào cái gì mà có thể chắc chắn đối phương không thể duy trì mãi như vậy? Ngược lại, ta lại cho rằng đối phương thực sự có cách hay. Chúng ta ứng phó tốt thì có thể chuyển bại thành thắng, không thể ứng đối được.

Nói tới đây, Tần Thiên trầm giọng, gần từng tiếng:

- Chỉ là sự thất bại thảm hại mà thôi

84. , Chương 161-162

Chương 161: Rung động

Lý chương quỹ hơi biến sắc:

- Lời này của đại thiếu phu nhân có ý gì?

Không chỉ là Lý chương quỹ, các quân sự khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc, đến ngay cả Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn cũng trở nên ngưng trọng

Chuyện này Tần Thiên cũng là vừa mới nghe các quân sự thảo luận mà nghĩ tới cho nên Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn đều chưa từng nghe nàng nhắc tới.

Tần Thiên nhìn về phía Lý chương quỹ, trầm giọng hỏi:

- Lý chương quỹ, ta hỏi người trước, người dựa vào đâu mà kết luận rằng thực lực của liên minh ngũ đại Trà Hành không bằng Thịnh Thế?

Có lẽ là về mặt Tần Thiên quá mức thông dong, có lẽ là lúc trước lời nói kia của nàng khiến mọi người có cảm giác tốt nên lúc này, bất kể là Lý chương quỳnh hay quân sự khác đều không dám khinh thường, đều chú ý vào lời nói của Tần Thiên

Đến ngay cả Trang Tín Xuyên vốn chỉ rình tìm sơ hở của nàng cũng tò mò không biết Tần Thiên muốn nói gì

Vì để thể hiện sự kính trọng, Lý chương quỳ đứng lên nhìn Tần Thiên chậm rãi nói:

- Mọi người đều biết, ngũ đại Trà Hành tuy rằng là mấy Trà Hành lớn nhất Dương thành sau Thịnh Thế nhưng bất luận về tài lực hay về kinh nghiệm cũng không bằng chúng ta, dù bọn họ liên hợp thì thực lực cũng không thể hơn Thịnh Thế. Huống hồ Thịnh Thế chúng ta còn có Bích Loa Xuân, chỉ riêng điểm này đủ để bọn họ phải cam bái hạ phong (chịu thua). Đợi mùa xuân sang năm, Bích Loa Xuân tung ra, khách thương còn chẳng phải chen nhau mà tới? Cho nên ta mới nói bọn họ công kích chúng ta nhưng không đủ để phải hoảng sợ.

Các quân sự khác đều gật đầu, rất đồng ý.

- Nếu đối phương không phải như vậy thì sao?

Lời của Tần Thiên như sét đánh khiến bọn họ như chìm trong đất trời mây đen bủa vây, cảm giác rung động:

- Có một số chuyện mọi người phải chú ý, nếu bọn họ đã liên hợp thì sẽ không làm những chuyện đơn giản đâu?

Mọi người lại khó hiểu, vì thế mà ánh mắt nhìn Tần Thiên càng chuyên chú, càng cẩn thận

- Xin được nghe ý kiến

Từ chương quỳ nói ra tiếng lòng của mọi người, các quân sự đều gật đầu.

Tần Thiên nhìn bọn họ, sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt sáng ngời, giọng nói lạnh lạnh:

- Mọi người nghĩ lại xem, nếu bọn họ không phải là đơn giản chỉ là giảm giá thành mà còn sát nhập các Trà Hành lại rồi phân công thì sao? Cứ như vậy, bọn họ sẽ hình thành một Trà Hành lớn tuyệt đối không thua kém Thịnh Thế Trà Hành của ta. Bất luận là nguyên liệu, nhân công, số thuyền vận chuyển đều tăng lên, phân công lẫn nhau thì có thể nắm chắc chắn phí tổn trong tay, dù là giảm đi ba phần giá thành cũng sẽ không thua lỗ

Đó là việc sáp nhập các xí nghiệp ở hiện đại. Nhưng thời đại này, việc buôn bán còn chưa hoàn toàn phát triển cho nên các thương gia cũng chưa có hiểu biết nên cho nên đến giờ phút này, Tần Thiên chưa hề thấy việc sáp nhập này

Tuy rằng không có hiểu biết này nhưng đạo lý trên thương trường các quân sự đều hiểu, bọn họ đều là người làm ăn, chỉ một chút là hiểu. Các quân sự không khỏi ngạc nhiên bừng tỉnh, bất tri bất giác nhìn Tần Thiên với sự kính nể

- Còn nữa...

Tần Thiên tiếp tục nói:

- Bích Loa Xuân sản lượng có hạn, căn bản không đủ để chống đỡ toàn bộ Thịnh Thế, nếu đối phương nhất định chống đối thì rất bất lợi cho chúng ta.

Nói xong, Tần Thiên lại nhìn về phía Giang quân sự hỏi:

- Giang quân sự, chuyện tính toán không ai có thể bằng người, mời người nói ọi người biết, nếu theo lời ta nói, phí tổn của bọn họ có phải là có thể khống chế, hạ giá xuống ba phần sẽ không thua lỗ?

Mọi người vội vàng nhìn về phía Giang quân sự.

Lời hay ai cũng muốn nghe, huống chi Tần Thiên chắc chắn như vậy trước mặt mọi người, lúc này, Giang quân sự không còn chút khinh thường nào. Hắn trầm ngâm đứng lên, cung kính cúi chào Tần Thiên rồi nói:

- Đại thiếu phu nhân nói rất đúng, nếu tính như vậy, đối phương hoàn toàn có thể khống chế được phí tổn. Nhưng tuy là không lỗ thì cũng sẽ không kiếm được nhiều lợi lộc

Được Giang quân sự khẳng định, mọi người lúc này mới hoàn toàn tin phục lời Tần Thiên, bất tri bất giác, mọi người đều đứng lên, tụ tập bên cạnh Tần Thiên, ánh mắt về mặt đều cung kính. Sự cung kính này so

ra tuy có kém Đại phu nhân nhưng cũng đã chẳng ai còn dám nghĩ Tần Thiên chỉ là tiểu cô nương không biết gì. Trong mắt họ, giờ Tần Thiên có đủ tư cách để giải quyết mọi việc của Trà Hành.

- Đại thiếu phu nhân, theo người thì nên làm thế nào?
- Nếu đối phương không phải là làm ăn lỗ vốn, án binh bất động thì chúng ta chịu thiệt, ngã giá theo thì cũng chẳng được lãi. Cứ như vậy sẽ vô cùng bất lợi cho Thịnh Thế chúng ta.

Một số quân sự bắt đầu mất kiên nhẫn

Đến ngay cả Trang Tín Xuyên cũng hận không thể hỏi Tần Thiên mấy câu.

Mọi người đều thấy Tần Thiên không hề bối rối, thần sắc tự nhiên, trấn định thông dong, khí độ này so với Đại phu nhân cũng không kém chút nào

Nàng nhìn mọi người mỉm cười, má lúm đồng tiền ẩn hiện, vẻ đáng yêu, trẻ con của tiểu cô nương hiện ra khiến bọn họ mới nhớ, nữ tử cơ trí, bình tĩnh này mới chỉ 15,16 tuổi mà thôi

Khuôn mặt đáng yêu thanh lệ, ánh mắt lạnh lùng cơ trí, Tần Thiên khiến mọi người đều bị mê hoặc

Trang Tín Xuyên ở bên nhìn mà trong lòng yêu hận lẫn lộn, khó có thể kiềm chế. Bên tai truyền đến giọng nói trong vắt mà trầm tĩnh của nàng:

- Nếu hỏi ta, đáp án của ta chỉ có một

Tần Thiên hơi ngẩng cao đầu, cất cao giọng nói:

- So với bị động ứng đối, không bằng chủ động công kích

Nàng gần từng tiếng tựa như tiếng ngọc chạm nhau, trong khoảnh khắc rung động lòng người

Bên này, Đại phu nhân cười, quay đầu nói với Trang Tín Ngạn:

- Có bản lĩnh thì cũng sẽ có được lòng chính trực, bất kể thế nào cũng sẽ được mọi người tôn kính. Tín Ngạn, Trang phủ ta thực sự quá may mắn, Tần Thiên như người do trời cao ban tặng cho chúng ta, giải quyết những khó khăn của chúng ta

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ở giữa sảnh, giờ nàng giống như viên minh châu tỏa sáng, ánh sáng không thể che giấu

Càng nhìn, lòng hân hoan bỗng nhiên dâng lên chút chua xót

Kết thúc buổi họp, Tần Thiên dặn dò Từ chương quỳ, bảo hân bất luận thế nào cũng phải nghĩ cách hẹn ông chủ ngũ đại Trà Hành ra

- Ngay trong đêm nay, việc này không thể kéo dài

Từ chương quỳ hiểu, việc này chắc chắn có liên quan đến “chủ động công kích” mà nàng nói. Cũng muốn hỏi nhưng thấy Tần Thiên không chịu tiết lộ thì đành cố nhịn.

- Đại thiếu phu nhân yên tâm, tiểu nhân sẽ không làm đại thiếu phu nhân thất vọng.

Nói xong hăng hái đi ra ngoài

Bên này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng nhau đưa Đại phu nhân trở về, trên đường, Tần Thiên tóm tắt lại quyết định của mình cho hai người. Dù là Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn kiến thức rộng rãi cũng đều há hốc mồm, Đại phu nhân nhìn không được nói:

- Người ta thường nói có những thiên tài bẩm sinh, ta vốn không tin, nhưng Tần Thiên người xuất thân nhà nông mà cũng có suy nghĩ này, không phải thiên tài thì là gì? Đúng là ta vẫn xem thường người

Những lời nói này khiến Tần Thiên đỏ mặt lên, ngượng ngùng mà tiêu hóa hai chữ “thiên tài”. Sau lại thấy thần sắc ngưng trọng của Trang Tín Ngạn thì không nhịn được hỏi:

- Tín Ngạn, có suy nghĩ gì?

Trang Tín Ngạn nhìn nàng viết lên giấy: “Ta chỉ cảm thấy lạ, chuyện nàng là nghĩa chất nữ của Tống Thái phó là chuyện không còn bí mật. Ngũ đại Trà Hành bọn họ cũng chỉ là thương gia bình thường, sao dám công nhiên đối nghịch với chúng ta?”

Tần Thiên giật mình, lập tức lấy lại tinh thần:

- Ý người nói là có người làm chỗ dựa cho bọn họ?

Trang Tín Ngạn gật đầu.

Nghĩ cẩn thận lại, Tần Thiên hiểu, trong Dương thành có thể khiến ngũ đại Trà Hành không chút kiêng kị thì ngoài Hồ tri phủ còn có ai? Thương gia tranh đấu, chỉ cần quan phủ không công nhiên nhúng tay, cho dù Thịnh Thế Trà Hành thua thì dựa vào tính cách của Tống bá bá cũng sẽ không can thiệp vào. Hồ tri phủ nhất định là biết rõ điều này nên mới dám làm như vậy.

- Nhưng vì sao hẳn phải làm vậy?

“Rất đơn giản...” Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Hắn muốn có được cái gì từ Thịnh Thế thì cũng muốn có được cái đó từ phía bọn họ”

Hắn buông bút, ngẩng đầu nhìn nàng, lúc này, rèm xe bị gió thổi khiến ột tia sáng màu vàng chiếu lên mặt hắn. Đôi mắt như phủ băng mỏng của hắn dưới ánh sáng mà lấp lánh lại thêm một tia khôn khéo, lợi hại bức người

Thiên tài? Thiên tài nàng chỉ là đồ giả nhưng Trang Tín Ngạn, trí tuệ của hắn mới không thẹn với hai chữ “thiên tài”

Hai mắt nàng sáng lên nhìn Trang Tín Ngạn hồi lâu cũng không chuyển mắt. Trang Tín Ngạn nhìn thấy, hơi quay đầu đi, ánh mặt trời chiếu lên mang tai đỏ hồng của hắn, sắc hồng đẹp tựa son.

Phản ứng này khiến Tần Thiên cũng xấu hổ, nàng nhìn về phía bức tượng đất tinh xảo, không nhìn được khẽ cười.

Bên trong xe lập tức rơi vào sự yên tĩnh.

Cúc Hương viện

Trang Tín Xuyên sau khi trở về liền kể lại chuyện vừa xảy ra ầu thân và muội muội. Trang Tín Xuyên cũng có chút thông minh, trí nhớ tốt, thuật lại lời Tần Thiên không sai một chữ. Lý di nương và Trang Minh Hỉ nghe xong mà sắc mặt thay đổi mấy lần

- Không ngờ nha đầu này còn có bản lĩnh đó...

Lý di nương cảm thán, lập tức tái mặt, nghiêng răng nói:

- Tần Thiên này còn ở lại Trang phủ một ngày thì chúng ta đừng hòng có cơ hội góc đầu lên
- Nếu lúc trước ta có được nha đầu này...

Về mặt Trang Tín Xuyên có chút si ngốc. Lưu Bích Quân bên cạnh cười lạnh:

- Người ta chẳng thèm đến ngươi! Người không nhớ rõ nàng nói thế nào sao? Đời này nàng nếu có quan hệ gì với kẻ ti bỉ, vô sỉ ngươi thì sẽ bị thiên lôi đánh, chết không tử tế

Trang Tín Xuyên giận đỏ mặt, vung tay lên định tát Lưu Bích Quân, nào ngờ Lưu Bích Quân đứng phắt dậy, đưa mặt đến sát mặt hắn, giọng chói tai:

- Người đánh đi, người đánh đi, Trang Tín Xuyên, nếu ngươi còn dám động vào ta thì ta sẽ đi ngay

Nghe được lời này, mặt Trang Tín Xuyên từ hồng thành tím, cái tát này rốt cuộc không đánh được. Lưu Bích Quân đắc ý cười

Trang Tín Xuyên cũng cười, hắn quay đầu nhìn về phía mẫu thân:

- Mẫu thân, Hồng Ngọc bên cạnh ngươi ta rất thích, cho ta làm tứ thiếp đi.

- Trang Tín Xuyên!

Lưu Bích Quân hét lớn, nước mắt rơi xuống, nàng dùng sức đẩy Trang Tín Xuyên rồi chạy ra ngoài

- Làm gì cãi cò với nàng? Sau này có khi còn có lúc cần nàng.

Lý di nương trách cứ con. Mắt Trang Tín Xuyên hiện vẻ oán hận nhưng không nói gì. Lý di nương thở dài lại nhìn về phía Trang Minh Hỉ mắt đang lóe sáng ở bên người hỏi:

- Minh Hỉ, việc này của Tần Thiên ngươi thấy thế nào?

- Ca ca, Tần Thiên rốt cuộc có cách gì? Trang Minh Hỉ nhìn về phía ca ca hỏi

Trang Tín Xuyên không kiên nhẫn phẩy tay:

- Nàng không nói. Nhưng nghe nói là nàng hẹn ông chủ của ngũ đại Trà Hành đêm nay đến Vọng Giang lâu gặp mặt

Nói xong, mắt hắn lóe sáng:

- Tối nay chúng ta cũng đi xem, xem nàng định làm cái gì?

Mắt Trang Minh Hỉ sáng bừng lên nhưng bình tĩnh nói:

- Ca ca cũng dẫn muội theo đi

Chương 162: Toàn lực ứng phó

Vọng Giang lâu tọa lạc tại nơi phồn hoa nhất Dương thành. Ngồi bên phía tây có thể thấy Thúy hồ nước xanh thẳm như phỉ thúy, ngồi phía đông thì có thể thấy Đại vận hà hùng vĩ. Tầm nhìn rất tốt (ý là view đẹp ấy), hơn nữa bài trí cao nhã, hoa lệ, phục vụ chu đáo, đồ ăn ngon nên có thể ngồi vững ở vị trí tửu lâu đệ nhất Dương thành

Hôm đó, mặt trời lặn về tây, lúc màn đêm buông xuống, ba cỗ xe ngựa hoa lệ theo thứ tự dừng trước cửa Vọng Giang lâu

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên bước xuống từ cỗ xe đầu tiên, hai chưởng quầy và Trang Tín Trung bước xuống từ chiếc xe thứ hai. Trang Tín Xuyên ngồi một mình ở chiếc xe cuối cùng

Trang Tín Xuyên nhảy xuống xong, quay đầu thấp giọng nói với người ngồi trông giữ bên ngoài, mặc đồ tùy tùng, dáng người bé nhỏ:

- Đợi chút nữa đi, người là cô nương lại đi cải trang mà xuất đầu lộ diện, nếu để Tà gia biết, bọn họ lại có cớ mà nói này nói nọ

Tùy tùng nhắm mắt đi theo hắn, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Ca ca yên tâm, Minh Hỉ có chừng mực. Minh Hỉ cũng là muốn gặp nhiều chút cho quen, sau này gả đến Tà gia là nhà làm ăn lớn như vậy mới có thể đứng vững. Cũng như đại nương ở Trang phủ vậy

Không sai, nếu không phải đại nương có chút kiến thức thì Trang phủ hôm nay sẽ không thế này.

Trang Tín Xuyên hừ một tiếng:

- Nếu không vì người nói có chút đạo lý thì ta cũng không mạo hiểm đưa người ra ngoài

- Đều là ca ca thương muội, về sau địa vị của muội ổn định rồi thì nhất định sẽ không quên ca ca.

Trang Tín Xuyên cười cười, trong lòng đắc ý. Hắn ngẩng đầu đi theo hai chưởng quầy vào Vọng Giang lâu

Phía sau, Trang Minh Hỉ nhìn theo bóng hắn mà trong mắt đầy ý trào phúng. Sau đó, mắt nàng lướt qua Trang Tín Xuyên mà dừng lại ở Tần Thiên.

Chỉ thấy nàng mặc đoàn trang nhưng bất luận là vải vóc hay trang sức đều là vô cùng quý báu, giờ tay nhắc chân đều lộ ra khí thế của một đương gia.

Chương quây Vọng Giang lâu đích thân nghênh đón, xoay người chấp tay, tươi cười, sự kính trọng Tần Thiên so ra còn hơn cả Trang Tín Ngạn. Bọn tiểu nhị cũng tươi cười nịnh hót nàng

Nhìn cảnh này, mặt Trang Minh Hỉ không ngừng lóe ra, nàng hiểu, những người này tôn trọng không phải là bản thân Tần Thiên mà là thân phận đương gia Thịnh Thế của Tần Thiên. Nếu đổi lại cho nàng vị trí đó thì thể diện này sẽ là của Trang Minh Hỉ nàng

So với làm chính thất hèn hạ, tủ nhục ở Tạ gia, so với tứ tiểu thư không có địa vị, quyền lực ở Trang phủ thì vị trí đương gia đó thực sự rất hấp dẫn.

Vị trí này vì sao không thể thuộc về nàng?

Thầy Tần Thiên vừa cười nói vừa quay đầu về phía này, Trang Minh Hỉ vội cúi đầu, ẩn mình sau mọi người không để cho bất kì ai chú ý đến mình

Hôm nay nàng đến đây là muốn xem tận mắt Tần Thiên làm gì để gỡ bỏ khốn cảnh này. Nếu nàng thực sự có năng lực đó thì Trang Minh Hỉ mình phải học tập mới được.

Bên này, Tần Thiên hỏi Vương chương quây Vọng Giang lâu:

- Năm vị lão bản khác đã tới chưa?
- Năm vị lão bản đều vừa tới, đang ngồi trong nhà phòng (hiểu nôm na là phòng VIP) ở lầu ba chờ đại thiếu phu nhân. Vương chương quây cung kính đáp
- Tần Thiên cười cười, cùng Trang Tín Ngạn theo Vương chương quây đi lên lầu ba. Nhà phòng ở lầu ba Vọng Giang lâu là nhà phòng xa hoa nhất ở đây. Vừa đến cửa đã nghe bên trong có tiếng truyền ra.
- Không biết nữ nhân kia hẹn chúng ta đến đây có dụng ý gì?
- Chắc không phải là đến cầu xin chứ? Biết sự lợi hại của chúng ta?
- Vẫn là Âu Dương lão bản của chúng ta lợi hại nhất, nghĩ ra cách tuyệt diệu như vậy, đừng nói là tiểu cô nương miệng còn hôi sữa, cho dù là Đại phu nhân cũng khó mà ứng phó được.
- Chỉ cần chinh được Thịnh Thế thì việc buôn bán trà ở phía Nam là thiên hạ của chúng ta

Một trận cười lớn truyền ra đầy ý cợt nhả mà đắc ý

Tần Thiên đứng bước, Trang Tín Ngạn ở bên thấy vậy cũng dừng theo. Hắn tuy không nghe được nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của mọi người thì biết trong phòng có chuyện. Hắn đi về phía trước, chặn nàng lại, đây là bản năng, dường như còn chưa nghĩ thì đã hành động.

Nhìn bóng người cao lớn trước mặt, Tần Thiên thoáng kinh ngạc. Nhưng lập tức, sự cảm động như dòng nước ấm lướt qua toàn thân khiến nàng thật thoải mái

Tuy rằng trước mặt mọi người nàng biểu hiện như đã có định liệu trước nhưng rốt cục có thành công hay không nàng cũng không chắc chắn. Đến lúc này, tâm tình nàng vẫn bất ổn, chỉ là cố không bộc lộ ra. Nàng biết chuyện lần này không xử lý tốt, chẳng những nàng khó mà được mọi người tin tưởng mà Trà Hành cũng sẽ gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay

Hậu quả nghiêm trọng như vậy sao có thể không bị áp lực?

Nhưng giờ, thấy Trang Tín Ngạn bảo vệ mình như vậy khiến cho nàng cảm thấy mình không phải chiến đấu cô độc. Dù thất bại, dù tất cả mọi người khinh bỉ nàng thì người trước mặt này sẽ không bao giờ làm khó nàng.

Điều này khiến cho tâm tình nàng thoải mái không ít.

Cố gắng để ứng phó tốt nhất đi.

Nàng thở sâu, ra dấu với Vương chương quây ở bên. Vương chương quây vừa thông báo vừa mở cửa ra

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, Tần Thiên vừa đi vào thì đã cảm nhận được năm ánh mắt sắc như đao bắn về phía mình. Mắt thấy Trang Tín Ngạn lại định che chắn ỳnh, Tần Thiên vội kéo áo hần, sau đó lướt qua hần mà bước lên trước, ngẩng cao đầu đón nhận ánh mắt tò mò của bọn họ

Nếu là đương gia, nếu là người đứng đầu Thịnh Thế, bất luận là hoàn cảnh khó khăn, gian nguy cơ nào cũng phải đứng đầu sóng ngọn gió, vạn lần không thể tránh ở sau lưng người khác được.

Hai huynh đệ Trang Tín Xuyên, Trang Tín Trung và Từ đại chương quỳ, Lý Nhị chương quỳ đi theo Tần Thiên mà vào. Trang Minh Hỉ và người hầu khác đứng ở góc phòng. Nàng giả như người hầu bình thường mà cúi đầu đứng đó nhưng ánh mắt lại lén liếc vào trong. Đã thấy bên bàn tròn gỗ lim lớn có năm nam tử tuổi tác bất đồng. Lúc này, năm người đều tập trung sự chú ý về phía Tần Thiên đối diện. Trang Minh Hỉ không dám nhìn nhiều, lại cúi đầu

Bên này, Tần Thiên đi đến bên bàn, ánh mắt lạnh lùng đảo qua năm người đối diện.

Đây vẫn là lần đầu tiên năm người này gặp Tần Thiên. Sớm nghe nói Đại phu nhân vì không muốn mất quyền lực mà giao vị trí đương gia cho con dâu vốn chỉ là nha hoàn 16,17 tuổi. Trong lòng bọn họ, nữ tử này dù không phải là hạ nhân đệ tiện thì cũng là phụ nhân hẹp hòi. Lại không ngờ nha hoàn đương gia này lại thông dong bình tĩnh, hào phóng tiêu sái như vậy. Cả người nàng khí phái, tuyệt không thua bất kỳ ai trong bọn họ

Trong nhất thời, năm người đều có chút ngây ngẫn người.

Đến lúc này, Tần Thiên mỉm cười, tay chấp lại hành lễ với năm người. Đầu tiên là người ngồi ngoài cùng bên trái, khoảng hơn 40 tuổi, khuôn mặt đen gầy, mũi chim ưng, Tần Thiên xưng hô thành thực:

- Vị này hần là Hồ lão bản gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, lão bản của Niệm Hồ Trà Hành. Nghe nói Hồ lão bản có đôi tay thần, đôi mắt lửa, trà giả nào dù có làm tinh vi đến đâu cũng không lừa được ngài. Bản lĩnh này Tần Thiên rất bội phục

Tần Thiên nói trúng điểm đặc ý nhất đời Hồ lão bản, vừa gặp đã được đối phương tôn sùng như thế, sắc mặt hần không khỏi hòa hoãn lại, hần đứng lên ôm quyền đáp lời:

- Tần đương gia quá lời rồi

Tần Thiên mỉm cười, ánh mắt chuyển về phía nam tử mặc trường bào đỏ bên cạnh, cỡ trên 30 tuổi, mặt trắng:

- Vị này nhất định là Lâm lão bản của Bích Thủy Trà Hành, nghe nói Lâm lão bản tuy là thừa kế nghiệp cha nhưng thanh xuất ư lam (trò giỏi hơn thầy, màu xanh (lá cây) từ màu lam mà ra nhưng còn đẹp, xanh hơn), Bích Thủy chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã được Lâm lão bản mở rộng gấp nhiều lần. Tần Thiên thực sự ngưỡng mộ

Lâm lão bản tuy rằng không lên tiếng nhưng ánh mắt vốn sắc bén cũng nhu hòa đi nhiều. Hần ôm quyền nhìn Tần Thiên xem như chào hỏi

- Vị này hần là Lưu lão bản của Lưu gia Trà Hành.

Tần Thiên lại nhìn về phía một nam tử béo ục ịch, mắt dài nhỏ mà cười nói:

- Sớm nghe nói Lưu lão bản có kỹ thuật sao trà bậc nhất, ngày nào đó Tần Thiên xin được thỉnh giáo.

Lưu lão bản chấp tay, cười cười:

- Đâu có, đâu có.
- Đây hần là Dương lão bản của Thanh Tuyền Trà Hành đi. Trà hoa của quý Trà Hành thật nổi tiếng

Tần Thiên lại nhìn một nam tử cao lớn, khuôn mặt thô dã, tuổi khoảng hơn 50 mà cười nói. Nhưng nam tử đó lại rất thẳng tính, cũng không đứng lên, chỉ nhìn Tần Thiên khinh thường hừ lạnh:

- Nữ tử xuất đầu lộ diện, còn ra thể thống gì!

Tần Thiên cười nhẹ, cũng không quá để ý lời chỉ trích của hắn. Nàng chuyển mắt nhìn người cuối cùng, ông ta mặc cẩm bào màu lam, hơn 50 tuổi, để râu thành chòm, vẻ mặt khôn khéo

Đối với người này, Tần Thiên nhìn kỹ mấy phần, chấp tay cười nói:

- Ấu Dương lão bản, lần trước Thịnh Thế gặp nguy cũng nhờ quý Trà Hành vươn tay giúp đỡ, Tần Thiên xin có lời cảm ơn

Lần trước, Thịnh Thế Trà Hành không lấy được phép chuyển trà, không thể vận chuyển trà ra ngoài, từng tìm đến Trà phường (tập hợp những thương nhân buôn trà) Dương thành bàn chuyện hợp tác. Dương Thành Trà Hành của Ấu Dương này chính là bên hợp tác tích cực nhất

Nhưng khiến Tần Thiên chú ý đến người này nhất cũng là vì nguyên nhân này. Vừa rồi ở ngoài cửa nghe bọn họ nói, chuyện lần này là do một tay Ấu Dương lão bản mà ra. Vị Ấu Dương lão bản này, kiến thức và trí tuệ đều không thể khinh thường

- Tần đương gia khách khí!

Ấu Dương lão bản đứng dậy đáp lễ, đồng thời cũng thầm kinh ngạc. Bọn họ biết rất ít về Tần Thiên nhưng không ngờ Tần Thiên lại hiểu rõ bọn họ như vậy. Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, lại chỉ dựa vào tướng mạo mà có thể chỉ ra thân phận chính xác của từng người

Cái này chứng tỏ cho điều gì? Chứng tỏ rằng đối phương đã chuẩn bị rất kỹ càng cho lần gặp này, tuyệt đối là người vô cùng cẩn thận, trầm ổn

Năm người nhìn nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt nhau, trong lòng đều có cảm giác như mình bị thất thế. Bởi vì ngay từ đầu bọn họ đã coi thường đối thủ. Đây là điều tối kỵ trên chốn thương trường

Nhưng năm người này chung quy cũng là người làm ăn già dặn, thoáng chốc đã bình tĩnh lại. Ấu Dương lão bản mỉm cười, nhìn về phía Tần Thiên nói:

- Không ngờ Tần đương gia tuổi còn trẻ đã có kiến thức như vậy, thật hiếm có
- So với các vị tiền bối ngồi đây, Tần Thiên còn cần học tập nhiều. Tần Thiên cười nói.

Thấy đối phương rõ ràng chiếm thượng phong cũng không tỏ vẻ gì, còn có thể giữ vững thái độ khiêm tốn mà bọn họ đều rất kinh ngạc, cũng sinh hảo cảm.

Không khí nặng nề, gương cung bạt kiếm của căn phòng vì cách ứng xử khéo léo của Tần Thiên mà dịu đi rất nhiều. Đây chính là mục đích của Tần Thiên, hôm nay nàng hẹn bọn họ đến đây không phải là để cãi nhau kết thù!

Giới thiệu xong xuôi, Tần Thiên cũng không quên người khác. Nàng long trọng giới thiệu Trang Tín Ngạn với năm người. Thấy bọn họ không để ý Trang Tín Ngạn thì lòng không vui, lại bồi thêm câu:

- Cổng trà Bích Loa Xuân của Thịnh Thế chúng ta đều do một tay phụ quân ta sao chế.

Lời vừa nói ra, cả năm người đều khiếp sợ, lúc này mới chăm chú nhìn Trang Tín Ngạn một lần. Thấy hắn tuần tú lịch sự, nghĩ tới khiếm khuyết của hắn mà đều thấy tiếc thay.

Lại giới thiệu bốn người còn lại xong, Ấu Dương lão bản mời Tần Thiên ngồi xuống. Tần Thiên ngồi xuống, thấy bên cạnh Ấu Dương lão bản còn một ghế trống thì tò mò hỏi:

- Còn ai chưa đến sao?

Vừa dứt lời, lại nghe đến ngoài cửa truyền đến tiếng cười hào sảng quen thuộc:

- Tà mỗ đến chậm để cho chư vị đợi lâu, chút nữa xin tự phạt ba chén để xin lỗi.

85. , Chương 163-164

Chương 163: Đánh thẳng vào trọng tâm 1

Tần Thiên nhìn về phía cửa đã thấy bóng dáng cao lớn khôi ngô xuất hiện ở đó. Người tới mặc cẩm bào đen, cổ áo, tay áo đều dùng kim tuyến thêu hoa văn, dưới ánh đèn mà kim quang long lánh, ánh lên tóc đen da nâu của hắn, ngũ quan thâm thúy, khí thế hiển lộ

Chính là Tạ Đình Quân.

Nhìn hắn, Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, hắn sao có thể xuất hiện ở đây?

Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn ở bên một cái đã thấy hắn cũng đang chăm chú nhìn Tạ Đình Quân, sắc mặt trầm trọng, ánh mắt lạnh lùng nhìn không ra hắn đang nghĩ gì

Lúc này, Âu Dương lão bản ngồi thẳng dậy, nhìn Tạ Đình Quân chấp tay cười nói:

- Tạ công tử chịu đến đã là nể mặt ta rồi, tại hạ sao dám trách Tạ công tử

Nói xong lại chỉ vào vị trí bên cạnh, ân cần nói:

- Tạ công tử mời ngồi.

Tạ Đình Quân cười lớn một tiếng, dáng đi long hành hổ bộ (như rồng như hổ), lúc bước qua Tần Thiên có ý dừng một hồi rồi vái chào Tần Thiên:

- Đại thiếu phu nhân, không ngờ nhanh như vậy đã gặp lại.

Xuất phát từ lễ nghi, Tần Thiên cũng chỉ đành đứng dậy đáp lễ:

- Rất vui được gặp lại công tử

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, đôi mắt thâm thúy, hắn cười đầy ý vị

Bỗng nhiên, Tần Thiên hiểu vì sao hắn lại xuất hiện ở đây. Hắn là ngũ đại Trà Hành cố ý mời hắn đến. Xem ra Tạ gia muốn tham dự vào việc buôn trà không còn là bí mật, có lẽ bọn họ đang muốn mượn sức hắn. Hôm nay, Âu Dương lão bản mời hắn đến hẳn là muốn cho hắn thấy rằng liên minh của bọn họ cũng có thực lực. Theo bọn họ biểu hiện thì ngũ đại Trà Hành rất tự tin vào sự liên minh này. Căn bản là muốn qua bữa ăn này mà làm khó Thịnh Thế.

Tần Thiên nhanh chóng suy nghĩ, để ngũ đại Trà Hành được Tạ gia ủng hộ thì rất bất lợi cho Thịnh Thế, mưu tính của nàng có lẽ chỉ là công dã tràng...

Thật ra chỉ cần viết điều kiện rõ ràng trên khế ước thì cũng không sợ hắn dỏ trò quỷ. Dù sao có thể hợp tác với Tạ gia thực lực mạnh như vậy thì với sự phát triển của Thịnh Thế tuyệt đối là chuyện tốt.

Đang nghĩ, Tạ Đình Quân lại chào hỏi bọn người Trang Tín Ngạn rồi ngồi xuống bên cạnh Âu Dương lão bản. Vị trí vừa vặn đối diện với Tần Thiên, Tần Thiên chỉ cần ngẩng đầu thì khó mà tránh được tiếp xúc với ánh mắt hắn

Có lẽ vì hắn quá thâm thúy mà Tần Thiên luôn thấy mắt hắn đen láy, sâu thăm thẳm khiến nàng mất tự nhiên. Theo bản năng, Tần Thiên tận lực né tránh ánh mắt hắn.

Một kẻ mất tự nhiên nữa là Trang Tín Xuyên. Từ khi Tạ Đình Quân vào tìm hắn đã đập loạn, mấy lần không nhìn được mà liếc về phía Trang Minh Hỉ. Thấy nàng vẫn trầm ổn đứng đó, không chút bối rối, lại thấy Tạ Đình Quân căn bản không để ý đến chỗ đó thì mới nhẹ nhàng thở phào. Cũng không biết rằng từ khi Trang Minh Hỉ nhìn thấy Tạ Đình Quân thì vẫn luôn hoảng loạn, chỉ là cố trấn tĩnh.

Thấy bộ dáng, khí độ của hắn càng hơn quá khứ, lại thấy ông chủ của ngũ đại Trà Hành đều cung kính với hắn, tuy rằng vẫn oán hận hắn làm nhục mình nhưng vẫn động lòng vì hắn

Người đến đông đủ, đồ ăn cũng dần dọn lên. Ngay từ đầu, năm lão bản đều chỉ uống rượu dùng bữa, nói chuyện thân thiện, cố ý tránh bàn chuyện làm ăn với Thịnh Thế như là không coi lần mời khách này của Tần Thiên vào đâu.

Tần Thiên cũng không sót ruột, nàng luôn cười thản nhiên mà nói chuyện phiếm, uống rượu với bọn họ, cũng không bàn chuyện làm ăn gì. Năm người thấy nàng bình tĩnh như vậy thì đều kinh ngạc. Lưu lão bản mặt trắng mắt nhỏ kia bắt đầu kính rượu Tần Thiên. Tần Thiên cũng không từ chối, cố uống được hai chén thì mặt đã đỏ bừng. Trang Tín Ngạn liền tiếp rượu thay nàng

Lưu lão bản vốn định chuốc say Tần Thiên thì sao chịu? Lại cười châm chọc ép, Trang Tín Ngạn lại đứng lên tiếp rượu thay mà uống một hơi cạn sạch. Đôi mắt như băng mỏng trầm tĩnh nhìn hấn, ánh mắt lạnh lùng khiến Lưu lão bản khó mà tiếp tục. Lúc này Tần Thiên mới trốn được.

Đến lúc này, vẫn không thấy Tần Thiên có cảm xúc gì khác lạ nhưng Âu Dương lão bản đã không nhịn được, nhìn Tần Thiên hỏi:

- Không biết hôm nay Tần đương gia hẹn chúng ta đến đây là có chuyện gì?

Sở dĩ Tần Thiên vẫn luôn yên lặng là muốn hạ đi nhuệ khí của bọn họ, mình chỉ có chút nóng vội thôi là cũng cổ vũ tinh thần cho bọn họ rồi. Nếu vậy thì khó có thể đàm phán được. Thấy bọn họ cuối cùng không nhịn được cơn tò mò, Tần Thiên biết thời cơ đã đến

Nàng buông đùa, miệng mỉm cười, đi thẳng vào vấn đề:

- Tần Thiên biết ngũ đại Trà Hành liên minh là nhằm vào Thịnh Thế mà ra

Lời vừa nói ra, mọi ánh mắt đều tập trung vào nàng. Trang Minh Hỉ cách đó không xa cũng dựng lỗ tai, tập trung nghe ngóng

Tần Thiên thấy bốn người còn lại đều nhìn về phía Âu Dương, thì biết Âu Dương này là nhân vật đầu não. Nàng nhìn về phía Âu Dương lão bản, khuôn mặt tươi cười. Âu Dương lão bản ha ha cười, nói:

- Nếu Tần đương gia đã là người hảo sảng như vậy, chúng ta cũng sẽ không vòng vo. Không sai, liên minh của chúng ta là nhằm vào Thịnh Thế. Thế nào, Tần đương gia lần này hẹn chúng ta đến là muốn tính sổ sao?

Ông ta tuy cười nhưng ngữ khí không chút khách sáo. Không khí trong phòng vốn đã dịu lại giờ lại đông cứng. Bốn người còn lại đều nhìn nàng với thái độ bất hảo

Tạ Đình Quân ngồi đối diện hứng thú nhìn Tần Thiên chăm chú, lần này hấn đến chủ yếu cũng là tò mò xem nha đầu này sẽ xử lý việc này thế nào? Sẽ khiến hấn ngạc nhiên cỡ nào?

Nhưng bỗng nhiên, hấn cảm nhận được một ánh mắt lạnh như băng, hấn nhìn qua thì vừa khéo chạm vào ánh mắt lạnh nhạt của Trang Tín Ngạn. Còn chưa kịp phản ứng, Trang Tín Ngạn lại cách bàn mà giơ chén rượu lên nhìn hấn cười nhẹ, Tạ Đình Quân ngạc nhiên, lập tức cười rồi cũng giơ chén cùng hấn uống một chung

- Sao Âu Dương lão bản lại nghĩ vậy?

Tần Thiên mỉm cười, má lúm đồng tiền hiện ra, nụ cười xinh đẹp như hoa.

- Thịnh Thế nhờ Bích Loa Xuân mà đạt được thành công lớn nhưng cũng đồng thời gây tổn thất cho các vị, các vị nghĩ cách ứng đối là đương nhiên. Thương nhân vốn là để kiếm lời, có ai mà không suy nghĩ vì lợi ích của mình? Không chỉ có thế, các vị chỉ trong thời gian ngắn đã nghĩ ra diệu kế như vậy, thật khiến Tần Thiên bội phục!

Lời này vốn xuất phát từ chân tình của Tần Thiên, thương trường người tranh ta đoạt vốn là chuyện bình thường, nếu có chút chuyện này cũng không đối diện được thì về nhà mà bế con đi thôi. Hơn nữa có thể nhanh chóng nghĩ ra cách ứng đối thì mới là thương nhân giỏi. Bọn họ nghĩ ra cách này vốn rất kì diệu, nàng rất bội phục.

Những lời này thực sự nằm ngoài dự kiến của mọi người. Nhất là năm người kia, bọn họ vốn nghĩ Tần Thiên sẽ chỉ trích bọn họ gây rối thị trường, thủ đoạn tì tiện, bọn họ cũng đã nghĩ sẵn lời để giáo huấn lại nha đầu này. Nhưng không ngờ nàng lại nói ra những lời này, nghe vào tai, thật đúng là... thật sự làm cho bọn họ rất thoải mái....

Ai mà muốn bị người khác chỉ trích, ai chẳng mong hành động của mình được người khác ủng hộ. Lời nói của Tần Thiên là hoàn toàn đứng ở lập trường của bọn họ mà nói, bọn họ sao có thể không thoải mái?

Không khí vốn căng lên, trong nháy mắt này lại hòa hoãn đi không ít

Trang Minh Hỉ đứng ở một góc nhú mào, có chút không hiểu dụng ý của Tần Thiên. Nàng lấy lòng đối phương như vậy, chẳng lẽ là định cầu xin? Nếu đúng thế thì mình đã quá coi trọng nàng rồi?

Âu Dương lão bản nhìn khuôn mặt bình tĩnh tươi cười của Tần Thiên, trong lòng nghi hoặc:

- Tần đương gia sao lại cho rằng đây là diệu kế?

Thật ra, cách này cũng không phải ông ta nghĩ ra, mà là chưởng quầy của ông ta trong một lần ngẫu nhiên nghe được. Ông ta phải mất thời gian dài mới nắm bắt được diệu kế này, đối phương chỉ là một tiểu cô nương mà chỉ trong thời gian ngắn vậy đã có thể nhìn thấu mọi thứ? Đánh chết ông ta cũng không tin.

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, ánh mắt lóe sáng

- Đương nhiên là diệu kế, bởi vì các vị liên minh không phải là hợp tác đơn giản mà là cách hợp tác bài bản

Tần Thiên đứng lên, ánh mắt thông dong đảo qua bọn họ, thấu rõ sự khiếp sợ của bọn họ:

- Từ giờ trở đi, các ngươi có thể là Ngũ đại Trà Hành riêng biệt, cũng có thể là một đại Trà Hành không thua kém gì Thịnh Thế. Ngũ đại Trà Hành phân công hợp tác thì có thể khống chế chi phí đến mức thấp nhất

Vừa dứt lời, Dương lão bản lúc trước có lời bất kính với Tần Thiên đứng dậy, chỉ vào Tần Thiên tức giận nói:

- Có phải có ai nói gì với ngươi? Ngươi nghe được tin này từ đâu?

Bốn người còn lại cũng nhìn nhau khiếp sợ. Tần Thiên chỉ ra điểm mấu chốt của sự hợp tác này, tuy rằng biết không thể giấu diếm lâu dài nhưng không ngờ nhanh như vậy đã bị đối thủ nhìn thấu

- Dương lão bản đừng nóng...

Tần Thiên cũng không vì ông ta vô lễ mà có chút tức giận. Cứ như vậy, Dương lão bản tức giận nhưng cũng không thể nói gì, lại ngượng ngùng ngồi xuống.

- Dương lão bản yên tâm, cũng không có ai nói cho ta biết. Tần Thiên dù không phải là người thành thật nhưng cũng khinh thường những thủ đoạn lừa đảo đó

Lời này khiến Tạ Đình Quân khẽ cười, Tần Thiên nhìn hẩn một cái.

- Chỉ cần chắc chắn chi phí ban đầu thì Ngũ đại Trà Hành có thể lấy giá thấp mà chiến thắng, cướp đi việc làm ăn của Thịnh Thế thậm chí là của toàn bộ Trà Hành phía nam. Thịnh Thế chúng ta không lớn hơn liên minh các ngươi, cũng không có nhiều người như các ngươi, giá cũng không rẻ như các ngươi. Một hai năm thì Thịnh Thế còn có thể chịu nhưng về lâu về dài thì sẽ sụp đổ. Cho dù dựa vào Bích Loa Xuân cũng không thể tranh phong

Trước kia Thịnh Thế là quan trà, mọi chi phí đều cao hơn bọn họ. Cùng một giá, Thịnh Thế đã đủ mệt. Giờ hạ giá như vậy, đương nhiên Thịnh Thế thất bại

Lời này vừa nói ra, ngay cả hai đại chưởng quầy và Trang Tín Trung cũng đều kinh ngạc. Lời này tuy không sai nhưng nói như vậy chẳng phải là tự diệt uy phong của mình sao? Không phải càng cổ vũ đối phương

Nhưng với ngũ đại Trà Hành mà nói, lời này do ai nói đều có thể khiến bọn họ đắc ý nhưng nhìn Tần Thiên trấn định nói ra những lời này thì bọn họ đều không hề cảm thấy uy phong

Mọi kế hoạch của bọn họ đều bị đối phương nhìn thấy nhưng lại hoàn toàn không biết gì về đối phương. Bất tri bất giác, bọn họ đều cảm thấy lạnh người

Bọn họ nhìn nhau, sắc mặt nặng nề nhưng cũng không có ác cảm gì với Tần Thiên. Bởi vì đến giờ, tiểu cô nương này không hề khiến bọn họ khó xử, ngược lại vẫn như người bạn tâm giao đang nghĩ cho bọn họ, nói chuyện vì bọn họ

Đến lúc này, Tần Thiên bỗng nhiên khẽ thở dài, tiếc nuối nói:

- Nhưng có một số điều, năm vị hân cũng sơ sót. Có đôi khi, một quân cờ đi sai thì cả bàn cờ sẽ thua. Cứ như vậy, Thịnh Thế ta cố nhiên gặp rắc rối nhưng ngũ đại Trà Hành cũng chẳng thắng được. Đó là mục đích đêm nay ta mời các vị đến.

Chương 164: Đánh thẳng vào trọng tâm 2

Ngay khi năm vị lão bản còn đang hoảng sợ với những lời Tần Thiên nói thì Tạ Đình Quân lại ngạc nhiên với cách xử lý việc này và thái độ bình tĩnh của Tần Thiên.

Ngũ đại Trà Hành năm nay đại bại vụ trà xuân, liên minh lần này không phải không có cảm xúc trả thù, muốn làm lung lay địa vị Trà Hành lớn nhất phương Nam của Thịnh Thế. Bọn họ luôn có cảm giác đối địch với Thịnh Thế. Tần Thiên chỉ cần một câu nói không khéo thì năm người này tuyệt sẽ không khách khí. Diễn biến bữa ăn trở thành trận gây lộn cũng không phải không có khả năng!

Hắn đêm nay đến mục đích ngoài xem cách ứng xử của Tần Thiên cũng là muốn đến xem kịch hay

Cũng không ngờ rằng, từ đầu đến giờ, tiểu nha đầu này hầu như vẫn làm chủ không khí bữa ăn, cũng làm chủ cảm xúc của năm người. Nàng nói năng khéo léo, chuyện trò vui vẻ khiến năm người vốn đầy ý đối địch lại không tìm được câu để mắng mỏ. Áo diệu nhất là nàng có thể chỉ ra con át chủ bài của đối phương khiến cho đối phương đại loạn, do đó thắng được tiên cơ. Không phải không có thương gia có bản lĩnh này nhưng những người đó đều là người kinh nghiệm lâu năm. Còn nha đầu trước mắt chỉ khoảng 16,17 tuổi mà quan trọng nhất là nàng còn là một nữ nhân

Nữ nhân dù trí tuệ cũng chỉ biểu hiện ở hai việc: chuyện nhà và tranh giành tình cảm. Thương trường nên là chiến trường của nam nhân. Trang Đại phu nhân đã là nữ trung hào kiệt mà người trước mắt này càng khiến người ta phải ngạc nhiên!

Tạ Đình Quân nhìn Tần Thiên, hai mắt càng lúc càng sáng. Về mặt này bị Trang Tín Ngạn nhìn thấy, hắn mím chặt môi, trong lòng dâng lên lửa giận, hận không thể dùng cái gì đó mà tách ánh mắt hắn ra. Nhưng khi hắn quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng mỉm cười, vẻ mặt trầm tĩnh, có sự xinh đẹp khả ái của nữ tử lại có sự cơ trí bình tĩnh của thương gia. Hai tính chất mâu thuẫn kết hợp lại khiến nàng có sức thu hút ánh mắt tất cả mọi người

Hắn bỗng nhiên hiểu được rằng nữ tử như vậy, ở vị trí như vậy căn bản không thể che giấu ánh hào quang của nàng, cũng không thể ngăn trở ánh mắt của người khác. Không có Tạ Đình Quân thì cũng sẽ có người khác

Là vì hắn, mà nàng mới phải xuất đầu lộ diện, là vì hắn, mới cho những kẻ như Tạ Đình Quân có cơ hội này...

Hắn cúi đầu, hai tay không nhịn được nắm chặt lại

Bên này, năm vị lão bản đã hoàn toàn bị lời nói của Tần Thiên hấp dẫn, biết rõ là đối phương cố ý giăng bẫy nhưng cũng không thể không nhảy vào. Bọn họ nhìn Tần Thiên, hơi nghiêng người về phía trước, ánh mắt lóe sáng. Trong đó, Âu Dương lão bản hỏi:

- Không biết Tần đương gia có ý gì?

Tần Thiên mỉm cười, cũng không lập tức trả lời câu hỏi của hắn, bỗng đổi đề tài:

- Trước đó, tôi muốn hỏi các vị trước, liên minh của năm vị mục đích lớn nhất là để đấu với Thịnh Thế hay là vì kiếm tiền?

Năm người nhìn nhau một lần, lại do Âu Dương đáp:

- Đương nhiên là vì kiếm tiền

- Ta hiểu rồi...

Tần Thiên cười cười:

- Năm vị liên minh tất là muốn dựa vào ưu thế giá thấp, trong thời gian ngắn nhất mà áp chế Thịnh Thế, cho dù ban đầu không kiếm được bạc thì cũng phải chiếm toàn bộ mối hàng Dương thành thậm chí là toàn phía nam. Chờ khi thành công thì sẽ tăng giá. Đến lúc đó, các người trở thành Trà Hành lớn nhất phía nam, những Trà Hành còn lại đều không phải là đối thủ của các người

Năm vị lão bản đều chấn động, trong đó Hồ lão bản vốn gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng cảm thán:

- Cuối cùng Hồ mỗ đã hiểu vì sao Đại phu nhân lại giao vị trí đương gia cho Tần đương gia...

Mấy người còn lại đều đồng cảm. Bọn họ đều bị lời đồn làm sai lệch, cho rằng tiểu nha đầu này chẳng qua chỉ là con rối của đại phòng mà đã quên Đại phu nhân là người như thế nào. Bà sao lại làm chuyện mờ ám này? Người bà chịu giao vị trí đương gia hẳn là người có bản lĩnh thực sự

Tần Thiên khẽ lắc đầu, cũng không hề tỏ ý tự đắc, nàng nói tiếp:

- Suy nghĩ của các vị vốn không có vấn đề gì nhưng có lẽ là vì thời gian gấp gáp mà bỏ qua một chuyện

Nói tới đây, Tần Thiên chống hai tay lên bàn, đây là động tác kiếp trước khi bàn việc với cấp dưới nàng thường hay làm. Khí thế của người lãnh đạo cứ tự nhiên mà bộc lộ, chỉ chốc lát khiến mọi người kinh sợ.

Ánh mắt trầm tĩnh quét về phía năm người, Tần Thiên chậm rãi mở lời:

- Thứ nhất, giá thấp như vậy sẽ thành một vòng luẩn quẩn. Trong thời gian ngắn, các người sẽ nhận được mối làm ăn lớn. Các người đã tính sẵn chi phí cho nên sẽ có được lợi nhuận, coi như là ít lãi nhưng lượng tiêu thụ mạnh. Có điều, có một số chi phí các người không biết là đã tính vào chưa. Đó là hao tổn thuyền bè, hàng hóa nhiều, thuyền chạy nhiều, chạy càng nhiều thì hao tổn càng lớn, đây là phí tổn không hề nhỏ. Nếu không xử lý cẩn thận, xảy ra chuyện thì có thể tính toán chưa?

Sắc mặt năm vị lão bản đều trầm xuống.

Tần Thiên không ngừng nói, giọng nói nặng nề đập vào lòng bọn họ:

- Lượng công việc nhiều, chẳng những thuyền không chịu nổi mà người cũng thế. Nếu không muốn xảy ra những chuyện như nhân công lao lực mà chết thì sẽ phải tăng nhân công. Nếu các vị giờ đã tính hao phí của nhân công vào rồi thì nói thật còn chưa đủ đâu. Không biết nếu hai nguồn chi phí này tăng lên nữa thì lợi nhuận của các người sẽ còn được bao nhiêu?

Sắc mặt năm người trắng bệch.

Tần Thiên dừng một chút cười nói:

- Nhưng phàm là những vấn đề có thể dùng bạc giải quyết thì vấn đề sẽ chẳng còn là vấn đề. Nhưng Tần Thiên thấy, còn có thứ quan trọng hơn nhiều...

Năm người nghe vậy, tim lại bị kéo lên, không hẹn mà cùng nhìn nàng.

Không chỉ là bọn hắn, đến ngay cả Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn, hai vị chủồng quầy, thậm chí là huynh muội Trang Minh Hỉ đều nhìn về phía Tần Thiên, giờ khắc này, mọi người như đang nín thở

Nhà phòng yên lặng, chỉ có giọng nói như nước suối chảy của Tần Thiên chậm rãi chảy xuôi

- Năm vị tuy rằng nhắm vào Thịnh Thế nhưng lại rút giây động rừng, việc làm của các người không chỉ ảnh hưởng đến lợi ích của Thịnh Thế mà còn ảnh hưởng đến lợi ích của trà thương trong cả nước. Thương trường luôn có luật bất thành văn, tuy rằng nhìn không thấy, sờ không được nhưng ai trái lại thì sẽ bị trừng phạt. Năm vị liên minh trong Dương thành thì rất có thanh thế nhưng so với cả nước? Nếu các người bị Trà Hành khắp nơi hiệp lực chống lại, các người cho rằng liên minh của các người sẽ có kết quả gì? Có rất nhiều thế lực ẩn hình, các người cho rằng mình có thể đắc tội được?

Nghe đến đó, năm vị lão bản đều toát mồ hôi lạnh. Liên minh này vốn chính là thử xem, trước chưa từng có kinh nghiệm gì tham khảo, đương nhiên khó mà nghĩ cho chu đáo. Nay bị Tần Thiên một lời nói toạc ra mới biết việc này nguy hiểm cỡ nào. Bỗng nhiên mất đi không ít tin tưởng với kế hoạch này

Từ chương quỳ cùng Lý chương quỳ thâm tán dương, nàng chẳng tốn nhiều sức đã phá vỡ sự tự tin của đối phương, tin chắc liên minh sẽ tự sụp đổ. Kế đánh vào tâm lý của bọn họ thực cao siêu

Cũng chỉ có nàng, ngay từ đầu đã nắm bắt được toàn cục mới có thể bình tĩnh mà dùng thủ đoạn này, đạt được mục đích

Trang Minh Hỉ nhìn Tần Thiên thoải mái phá giải thế cục này, nhìn nàng làm náo động mọi thứ trước mặt Tạ Đình Quân thì trong lòng không dễ chịu, không thể nói rõ là đổ kỵ hay là điều gì, chỉ cảm thấy vô cùng đáng ghét. Nhưng trong chán ghét cũng có cả sự bội phục. Nàng âm thầm ghi nhớ những lời nói của Tần Thiên, chờ khi trở về sẽ cẩn thận lĩnh hội.

- Một khi liên minh thất bại, các vị nếu muốn quay lại được như trước khi liên minh e là rất khó

Tần Thiên lại thở dài một tiếng, tiếng thở dài làm cho tâm tình năm người càng thêm nặng nề. Năm người nhìn nhau, phát hiện sắc mặt đối phương đều rất khó coi

Một lát sau, năm người trước sau đứng lên, Âu Dương lão bản chấp tay với Tần Thiên, ủ rũ nói:

- Việc này chúng ta suy nghĩ không cẩn thận, đa tạ Tần đương gia có lời nhắc nhở. Chúng ta thua trên tay Tần đương gia tâm phục khẩu phục. Thịnh Thế căn cơ thâm hậu, thực lực mạnh mẽ lại có người như Tần đương gia làm chủ, là chúng ta không biết tự lượng sức mình, còn vọng tưởng có thể làm lung lay vị trí của Thịnh Thế

Liên minh thất bại, sau này việc làm ăn trong Dương thành chỉ sợ sẽ là cục diện Thịnh Thế nhất thống giang sơn, bọn họ đều chỉ có nước nỗ lực, cố gắng. Vừa nghĩ đến đó, sắc mặt năm người đều xám xịt lại.

Nhưng có cách gì, tuy rằng Hồ tri phủ đồng ý làm chỗ dựa cho bọn họ nhưng để nhiều người tức giận thì sẽ không có kết cục tốt, chỉ sợ vất vả một hồi cũng chỉ là thất bại. Càng nghiêm trọng thì e rằng đến tính mạng bản thân cũng khó mà bảo toàn...

Tiểu cô nương nói đúng, kết quả, bọn họ cũng sẽ không thể thành kẻ thắng

Năm người không còn tâm tình nào nữa, đều cáo từ định rời đi. Đến lúc mọi người cho rằng chuyện đã giải quyết đến mức hoàn mỹ thì Tần Thiên lại gọi bọn họ lại.

- Năm vị lão bản, Tần Thiên còn chưa nói xong, vì sao đã vội đi?

Nghe được lời ấy, Âu Dương lão bản quay đầu lại đầu tiên, có vẻ tức giận:

- Không biết Tần đương gia còn gì nói

Bọn họ đã cam bái hạ phong, chẳng lẽ nàng còn muốn tiếp tục chế nhạo bọn họ?

Tạ Đình Quân và mọi người cũng hiếu kỳ nhìn Tần Thiên. Chỉ có Trang Tín Ngạn biết rõ Tần Thiên thì vẫn yên lặng ngồi đó. Hắn nhìn Tần Thiên mỉm cười, sau đó, bọn họ sẽ lại phải giết mình vì nàng...

Làm sao có thể có nữ tử như vậy? Có trí tuệ, có dũng khí, còn có được tấm lòng bao dung. Trang Tín Ngạn nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu vô cùng.

Bên này, Tần Thiên đi đến trước mặt bọn họ, cười nói:

- Việc làm ăn trong thiên hạ này nào chỉ Thịnh Thế là làm đủ? Tiếp theo, không bằng chúng ta bàn bạc xem nên làm thế nào để việc buôn trà Dương thành phát triển hơn?

Năm người giật mình, Âu Dương lão bản là người đầu tiên phản ứng lại, hắn kinh ngạc nhìn Tần Thiên:

- Không biết Tần đương gia có ý gì?

- So với tranh đấu liên miên thì không bằng cùng hợp tác phát triển

Tần Thiên mỉm cười, một khắc đó như có ánh sáng chiếu rọi khiến mọi người như thấy mắt sáng bừng

- Thịnh Thế chưa bao giờ nghĩ đến việc độc chiếm việc làm ăn, việc này cũng chẳng dễ làm. Chúng ta bàn bạc một chút xem nên làm thế nào để hấp dẫn thật nhiều khách hàng đến Dương thành, mang lại nhiều cơ hội mua bán. So với chúng ta đấu đến lưỡng bại câu thương rồi để tiện nghi cho các nơi khác chẳng hơn sao?

Năm người mắt sáng bừng, lòng chấn động

Lúc trước Tần Thiên đã nói như thế này với Đại phu nhân:

- Nếu các Trà Hành khác trong Dương thành dần suy bại, chỉ còn Thịnh Thế chúng ta, nhìn thì như chúng ta đã chiếm tiện nghi nhưng khách hàng sẽ ít sự lựa chọn, bọn họ có lẽ sẽ chọn lựa trà của nơi khác. Không có cạnh tranh thì không thể phát triển. Khi Trà Hành Dương thành trăm hoa đua nở, Dương thành chúng ta sẽ là vùng bán trà lớn nhất cả nước, cũng là lúc để Thịnh Thế xưng bá cả nước

86. , Chương 165-166

Chương 165: Tới gần

Đêm đó, Tần Thiên cùng năm vị lão bản thảo luận đến lúc trăng treo giữa trời cao thì mới rời đi

Trên đường về, Lâm Vĩnh nói với Tạ Đình Quân:

- Không ngờ kế hoạch công tử tỉ mỉ bố trí lại bị tiểu nha đầu kia phá giải dễ dàng như vậy. Không biết chuyện này có ảnh hưởng gì đến kế hoạch của công tử?

Dưới ánh trăng, Tạ Đình Quân cho ngựa chạy chậm, bên đường là những lều son gác tía, từ cao chiếu xuống những ánh đèn lồng ải muối. Có nữ tử ở trên lầu vẫy khăn với hắn, tiếng cười như chuông bạc, hương thơm son phấn nồng nàn tràn tới.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu nhìn phía đám nữ tử phấn son lòe loẹt mỉm cười, chờ đến khi bọn họ nhiệt tình vẫy gọi thì hắn lập tức cảm thấy thật vô vị. Quay đầu đi, cũng không nhìn lại lấy một lần

- Tuy rằng Trang Tín Xuyên mất đi vị trí đương gia nhưng Lâm tổng đốc và Hồ tri phủ cũng không muốn buông tha miếng thịt béo này. Muốn gây dựng thế lực khác có thể cạnh tranh với Thịnh Thế. Nếu thực sự để bọn họ làm được thì bọn họ sẽ kiếm được số lợi không nhỏ từ trà, với Ngũ hoàng tử mà nói sẽ như hổ thêm cánh. Tam gia nếu giao chuyện này cho ta thì là vì tin tưởng ta, ta sẽ làm thỏa đáng vì hắn

- Cho nên công tử cố ý sai người đưa cho chương quây của Âu Dương lão bản kế hoạch nhìn thì inh nhưng thực ra lại rất nguy hiểm này. Thúc đẩy liên minh của bọn họ sau đó đem việc này nói cho Tri phủ đại nhân biết, đưa cơ hội này cho bọn họ. Sau đó công tử tung tin đồn muốn làm ăn, buôn trà khiến bọn họ tới mượn sức để tạo áp lực ép Thịnh Thế thỏa hiệp. Đến lúc đó công tử sẽ liên hợp với Thịnh Thế mà nhắm vào điểm yếu của liên minh mà đả kích. Nếu kế hoạch chu đáo thì có thể giúp công tử kiếm số bạc lớn, càng được Tam gia coi trọng, còn có thể khiến Hồ Lâm bị đả kích. Đúng là nhất cử lưỡng tiện! Cũng không ngờ nha đầu kia lại lợi hại như vậy, chỉ liếc mắt mọi cái đã nhìn ra sơ hở của bọn họ. Nay còn đổ cho ngũ đại Trà Hành phục tùng nàng. Nếu áp lực không còn sao bọn họ đồng ý cho công tử gia nhập?

Lâm Vĩnh nhìn vẻ mặt thoải mái của Tạ Đình Quân mà khó hiểu:

- Vì sao công tử không hề lo lắng?

Tạ Đình Quân nhìn bóng đêm nặng nề phía trước, trong đầu hiện ra đôi mắt thông minh của tiểu thư, chỉ cảm thán nói một câu:

- Trang phủ đúng là có phúc ảm tổ tiên, không biết tìm đâu ra nha đầu như vậy. Nếu không nhờ thế thì chỉ dựa vào đại thiếu gia tàn tật, nhị thiếu gia ngu xuẩn kia, sớm đã thất bại thảm hại?

Gió đêm thổi tung tóc hắn, thổi trường bào hắn bay phấp phới, hắn ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, vẻ mặt kiêu ngạo

- Nữ tử như vậy không nên ở bên một phé nhân, nàng xứng đáng với một nam nhân tốt hơn

Hắn quay đầu, lấy roi ngựa chỉ vào Lâm Vĩnh:

- Người xem đi, Thịnh Thế nhất định sẽ để Tạ gia chúng ta gia nhập bởi vì ta nhìn ra, nha đầu đó là nữ tử có dã tâm

Hắn cười to hai tiếng, hào khí tận trời:

- Cũng chỉ có nữ tử như vậy mới xứng làm thê tử của Tạ Đình Quân ta

Tiếng cười mạnh mẽ vang vọng trong đêm đen như làm chấn động màn đêm. Sự tự tin này như có thể thổi bay mọi thứ, khiến Lâm Vĩnh e ngại

Nhưng Lâm Vĩnh cũng không nghi ngờ lời chủ tử, chủ tử tuy nhìn có vẻ cuồng vọng nhưng cũng không phải là không có cơ sở. Phàm là những gì hắn đã lập chí phải có được thì hắn sẽ tính kế cẩn thận, vô cùng chắc chắn. Cho nên đến giờ, hắn vẫn chưa từng thấy chủ tử thất bại

Giờ, nếu chủ tử nói đại thiếu phu nhân Trang phủ sẽ thành thê tử của hắn thì Lâm Vĩnh tuyệt đối tin tưởng, không lâu nữa, đại thiếu phu nhân Trang phủ sẽ thành Tạ gia Nhị thiếu phu nhân.

Đó là chuyện không thể nghi ngờ

Nửa tháng sau, trà thương các nơi tiến vào Dương thành bắt đầu thu mua trà. Bọn họ tiến vào Dương thành thì nhận được một tin tức. Ở con phố phồn hoa nhất Dương thành có một hoạt động là “Hội chợ triển lãm trà thu Dương thành”. Nơi đó bao gồm lục đại Trà Hành ở Dương thành, bao gồm cả Thịnh Thế và hơn 10 Trà Hành lớn, nhỏ ở các trấn lân cận. Trước kia, bọn họ phải mất nhiều thời gian chạy ngược chạy xuôi để chọn lựa nhưng hôm nay chỉ cần ở một chỗ đã có thể so sánh tất cả các loại trà, đây là việc rất tiện cho các khách thương. Với hoạt động này, các khách thương đều rất khen ngợi

Ở đây, bất luận là Trà Hành lớn hay Trà Hành nhỏ, chỉ cần tuân thủ quy tắc thì cơ hội xuất đầu lộ diện đều như nhau. Chỉ xem người có bản lĩnh để làm ăn hay không mà thôi. Trong hội chợ triển lãm nhốn nháo, các Trà Hành đều dùng đủ mọi cách để chào mời khách, cạnh tranh vô cùng khốc liệt nhưng chính như thế lại khiến mọi người đều kích động, tích cực hơn.

Tần Thiên phái người đem chuyện ở đây truyền ra ngoài với tốc độ nhanh nhất, hơn nữa, các khách thương truyền tai nhau, kết quả, trà thương đến Dương thành càng ngày càng nhiều. Thậm chí không ít các Trà Hành ở các châu, huyện lân cận cũng đến xin gia nhập triển lãm. Với điều này, Tần Thiên vẫn đồng ý nhưng điều kiện tiên quyết là, mọi Trà Hành dù lớn hay nhỏ, đã tham gia triển lãm thì phải tuân thủ quy tắc. Một khi phát hiện có cạnh tranh không lành mạnh thì Trà Hành đó sẽ vĩnh viễn không thể tham gia triển lãm

Bởi vì triển lãm này rất mới mẻ cũng rất tiện lợi, cũng vì để cho khách thương có nhiều sự lựa chọn nên được bọn họ rất ưa ái. Chẳng những hấp dẫn nhiều khách thương đến mà còn kích thích bọn họ đặt mua hàng. Sau khi kết thúc triển lãm, Tần Thiên tính sơ sơ cũng thấy lần này trà thu ở Dương thành bán ra tốt hơn năm ngoái nhiều. Thịnh Thế cũng không vì cho người khác cơ hội mà tổn thất, ngược lại vì cạnh tranh này mà bán được càng nhiều trà, được càng nhiều lợi ích.

Ngũ đại Trà Hành cũng vì vậy mà buôn bán lời không ít. Năm vị lão bản không tốn nhiều công sức nhưng lợi ích thu được còn lớn hơn việc liên minh gì gì đó thật tốn công tốn sức. Nhớ tới bọn họ thiếu chút nữa rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng mà đều lén lau mồ hôi lạnh. Cũng vì thế mà càng cảm kích Tần Thiên.

Chuyện đời là vậy, mọi người đều cảm kích người đem lại lợi ích cho bọn họ mà oán hận những người làm tổn hại lợi ích của mình

Đợi sau khi vụ trà thu kết thúc, mọi người đều cảm nhận được sự ưu việt của triển lãm đều tỏ ý muốn năm sau cũng tiếp tục làm như vậy. Từ đó đưa ra đề nghị thành lập Trà thương hội, mà hội trưởng Trà thương hội, tất cả mọi người đều nhất trí đề cử Tần Thiên, không có dị nghị gì.

Sau khi triển lãm trà thu oanh oanh liệt liệt kết thúc, thời tiết càng lúc càng lạnh, mùa thu cũng bắt đầu

Sáng hôm đó, xe ngựa của Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vừa đến cửa lớn Trà Hành, Từ chương quầy, Lý chương quầy đều dẫn công nhân ra đón. Bọn họ xếp làm hai hàng ở hai bên cửa, nhìn thấy Tần Thiên và

Trang Tín Ngạn xuống thì đều cúi đầu đồng thanh hô:

- Thỉnh an đại thiếu gia, đại thiếu phu nhân.

Ai nấy đều rất cung kính, không kém trước kia thỉnh an Đại phu nhân là mấy

- Mọi người ngày mới tốt lành. Sắp đến tết Trung thu rồi, mọi người cố gắng làm việc, tranh thủ kiếm hồng bao về cho gia đình. Tần Thiên cười nói với mọi người

Trong thời gian này, Tần Thiên trưng cầu ý kiến của đại phu nhân, bắt đầu tiến hành tính lãi để thưởng ọi người. Nếu có công lớn với Thịnh Thế nhất định sẽ được chia lãi không nhỏ. Như vậy thúc đẩy tinh thần làm việc, hợp tác của mọi người, bởi vì bất kể khâu nào cũng đều ảnh hưởng đến kết quả cuối cùng

Cũng vì thế mà Tần Thiên được mọi người thật lòng tôn trọng, ủng hộ. Giờ không còn ai vì xuất thân của nàng và tuổi tác của nàng mà xem thường nàng

Lúc này, Phạm Thiên mặc trường bào màu xám đi lên

- Đại thiếu phu nhân, Tạ công tử đã đến, đang ở bên trong

Phạm Thiên là bằng hữu Tần Thiên từng quen lúc còn làm ở đại sảnh. Tần Thiên rất thích tính cách trung hậu và nghĩa khí của hắn. Sau khi nàng thành đương gia, bên mình cần trợ thủ nhưng Thanh Liễu, Thu Lan giúp nàng quản gia còn được chứ chuyện làm ăn thì lại không thông. Một lần ngẫu nhiên, Tần Thiên phát hiện Phạm Thiên có sự tiến bộ vượt bậc, chẳng những có thể thoả mái, khéo léo tiếp khách, quen thuộc công việc của Trà Hành mà còn thực sự ghi nhớ những lời nàng nói. Giờ chỉ cần là khách hắn từng gặp thì hắn đều có thể nhớ chính xác bọn họ. Vì thế mà đề bạt vị bằng hữu thuở còn hàn vi thành trợ thủ của nàng.

- Được, người sai người tiếp đón cẩn thận, chút nữa ta và đại thiếu gia sẽ tới

Phạm Thiên nhận lệnh mà đi

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, nhẹ giọng nói:

- Người không phải vừa nói bị đau đầu, chúng ta vào phòng nghỉ ngơi một chút

Trang Tín Ngạn mỉm cười, trong ánh mắt là sự dịu dàng vô cùng

Chờ hai người đi vào, phía sau bọn tiểu nhị đều cười nói:

- Nhìn thấy không, đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân của chúng ta thật ân ái. Xem ra không lâu nữa Trang phủ ta sẽ có tiểu thiếu gia rồi

Bên cạnh một người cười nói:

- Đức Quý, dám nói linh tinh về chủ nhân?

Đức Quý cười nói:

- Sợ cái gì, đại thiếu phu nhân không phải là người hẹp hòi như vậy, hơn nữa ta cũng đâu nói gì sai. Chẳng lẽ bọn họ ân ái là giả sao? Mọi người đều thấy còn gì

Đám tiểu nhị còn lại cũng cười, như là cao hứng vì tình cảm của hai người vậy

Bên này, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên vào nội viện. Đến khi sắp vào tới phòng, Tần Thiên không cẩn thận mà trượt chân, mất thăng bằng. Ngay lúc nàng sắp ngã thì bên cạnh, Trang Tín Ngạn nhanh tay ôm lấy thắt lưng nàng, đỡ nàng lại

Bởi vì sức lực này mà khiến Tần Thiên nhào vào lòng hắn, cả người dán lên ngực hắn

Hơi thở nam tính quen thuộc ủa vào, trong lúc bối rối, Tần Thiên ngẩng đầu lên lại bị hút vào đôi mắt đen lầy như ngọc lưu ly của hắn, lúc này, nhu tình trong mắt hắn như hòa tan trời đất mà vùi lấp nàng

Hai tay nàng chống lên ngực hắn, từ sau khi hắn trở về, nàng cũng không có tiếp xúc thân mật với hắn như vậy. Giờ mới phát hiện, bất tri bất giác hắn cường tráng lên nhiều, ngực hơi nở ra, rắn chắc nhiều, chẳng lẽ

là cơ ngực... Trong đầu bỗng hiện lên cảnh hấn cởi áo để lộ cơ ngực săn chắc, đến khi phản ứng lại thì Tần Thiên thoáng đỏ mặt

Ôi trời ơi, nàng suy nghĩ cái gì thế... Tần Thiên xấu hổ, phiền chán nhắm mắt lại, cắn chặt môi

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Trang Tín Ngạn hiểu lầm ý nàng, nhớ lời nàng từng nói. Trang Tín Ngạn lo lắng đẩy nàng ra.

Trên phương diện tình cảm, hấn có thể nói vẫn chỉ là đứa trẻ, trong chuyện kết giao với nữ tử thì vẫn rất non nớt. Hơn nữa hấn khiếm khuyết khiến cho hấn rất ngại thẹn trên phương diện này, cho nên hấn hoàn toàn không thể hiểu biết tâm tư của nữ tử, nghĩ nàng nói không muốn là thật sự không muốn.

Tần Thiên bị hấn đẩy lùi hai bước, đột nhiên rời khỏi vòng ôm ấp áp đó, cả người cảm thấy thật lạnh lẽo

Bỗng nhiên trong lúc này, nàng có cảm giác mất mát.

Chương 166: Kể sĩ không gặp ba ngày

Hai người đứng trong nội viện, bên cạnh là một gốc cây ngân hạnh, lá cây dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng vàng thán nhiên, gió thu khẽ thổi, một chiếc lá lặng lẽ rơi xuống, xoay xoay rồi khoan thai mà đậu lại bên vai Trang Tín Ngạn.

Nhận thấy mình hơi nặng tay, Trang Tín Ngạn vội lấy quyển sổ nhỏ mà viết: “xin lỗi”

Nhìn hai chữ kia, Tần Thiên ngượng ngùng, một lát sau cười cười, nói:

- Sao phải nói xin lỗi, hấn là ta phải cảm ơn người mới đúng, nếu không nhờ người đỡ lại thì ta đã ngã rồi
“Nàng không sao chứ?”

- Ta không sao.

Tần Thiên cười khẽ lắc đầu, xoay người đẩy cửa đi vào trong phòng. Trang Tín Ngạn đi theo sau nàng

Đợi hai người đều vào phòng, Trang Minh Hỉ bước ra khỏi chiếc cột đỏ thẫm, nàng nhìn cánh cửa sơn đỏ chót, mắt không ngừng lóe ra, lòng đầy nghi hoặc

Một người xin lỗi, một người cảm ơn, hai người trước mặt mọi người thì thân mật nhưng sau lưng người khác thì lại khách sáo như vậy, thật kì quái

Trang Minh Hỉ lắc đầu khó hiểu. Nàng vốn định rời khỏi đây mà ra đại sảnh. Vừa đi được hai bước thì bỗng nhiên dừng lại, nàng quay đầu, mở to mắt nhìn về phía phòng Tần Thiên. Trong đầu nhớ lại cảnh trong hoa viên một năm trước, nàng gặp hai người, trong lòng rất lạ, rõ ràng hai người chung màn nhưng sao một người bị muỗi cắn sưng, người còn lại lại bình yên vô sự? Sự khác biệt này khiến người ta rất khó hiểu. Chỉ là lúc đó nàng không để ý kĩ, nay xâu chuỗi lại, một ý nghĩ bỗng nhiên hình thành trong đầu...

Nàng ngăn lại sự vui sướng trong lòng, cố gắng ổn định cảm xúc bản thân

Nàng ôm ngực trầm nghĩ: Nếu chuyện đúng như nàng sở liệu, nếu mọi thứ là sự thật, chỉ cần nàng có thể vạch trần thì Tần Thiên sẽ không còn tư cách ở lại Trà Hành! Nàng không thể nóng vội, nàng còn phải thật cẩn thận quan sát, phải xác nhận việc này mới được!

Chỉ cần kéo được Tần Thiên xuống, bất kể ca ca có thể thành đương gia hay không thì nàng đều có thể thừa dịp đại nương cần giúp đỡ mà yêu cầu được làm việc ở trà hành, nắm giữ một phần quyền lực. Chỉ cần cho nàng cơ hội, nàng tuyệt đối có thể bước đến vị trí mình muốn.

Nàng mỉm cười, xoay người đi ra đại sảnh.

- Tứ tiểu thư.

Trong đại sảnh người đến người đi, tiểu nhị trong lúc bận rộn vẫn không quên chào hỏi nàng.

- Các người bận, đừng lo cho ta, ta ở đây xem là được rồi

Trang Minh Hỉ nhìn bọn tiểu nhị tươi cười

Nàng vốn xinh đẹp, nay cố ý nguy trang đương nhiên là dễ dàng chiếm được cảm tình của mọi người. Bọn tiểu nhị đều nhìn nàng cười hiền lành.

- Ngươi thúc, nữ nhi thúc bệnh đỡ hơn chưa?

Trang Minh Hỉ đến bên một nam tử mặc trường bào hơn 40 tuổi, hần là quản sự đại sảnh.

Ngươi quản sự thấy nàng đến thì tươi cười:

- Cũng nhờ thuốc của tứ tiểu thư, giờ đã đỡ hơn nhiều, cảm ơn tứ tiểu thư.

Nói xong vái tạ Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ vội né đi

- Ngươi thúc đừng làm vậy, Ngươi thúc ở Trang phủ nhiều năm như vậy cũng như là trưởng bối của ta vậy. Chẳng qua chỉ là lọ thuốc mỡ mà thôi, Minh Hỉ sao có thể nhận đại lễ của Ngươi thúc được? Ngươi thúc khiến Minh Hỉ tổn thọ rồi.

Ngươi quản sự thấy nàng nói chân thành như vậy thì rất cảm động.

- Ngươi Quản sự, vị khách vừa rồi người tiếp đón thật lâu, có phải là vị khách phiền phức không? Trang Minh Hỉ tỏ vẻ như vô tình mà hỏi

Ngươi quản sự cười cười, bởi vì vốn không phải chuyện quá quan trọng, lại có cảm tình tốt với nàng nên kể lại quá trình tiếp khách khi này cho Trang Minh Hỉ. Ông chỉ cho là tiểu cô nương tò mò, tìm chuyện thú vị mà nói, còn kể những chuyện làm ăn lúc trước. Trang Minh Hỉ tỏ vẻ thú vị, thỉnh thoảng còn tươi cười, còn chưa xong câu chuyện đã lại dẫn dụ Ngươi quản sự nói tiếp.

Nàng ở bên dụng tâm ghi nhớ. Tần Thiên có thể gọi tên mỗi khách hàng, mỗi tiểu nhị, vì thế nàng cũng mất rất nhiều thời gian mà ghi nhớ tên các tiểu nhị, khách hàng trong Trà Hành. Tần Thiên hiểu biết các chuyện trong Trà Hành, cho nên nàng hao hết tâm tư để quan sát, cũng vất óc mà tìm cách hỏi thăm. Nàng là một nha hoàn còn có thể làm được thì không có lý gì mà một tiểu thư như mình không làm được

Thu Lan ở bên để ý mọi thứ rồi trở vào nội viện báo lại cho Tần Thiên.

- Ta còn thấy tứ tiểu thư nhân lúc bọn tiểu nhị bận rộn mà đón khách nhưng cũng làm rất bài bản, còn làm thành việc làm ăn nữa. Thu Lan nói

Tần Thiên nghe xong vẫy tay ý bảo Thu Lan đi xuống, quay đầu nói với Trang Tín Ngạn:

- Người nói xem tứ tiểu thư này có chủ ý gì? Rõ ràng qua một năm sẽ lập gia đình còn xin mẫu thân đến Trà Hành học tập. Nàng không sợ xuất đầu lộ diện như thế sẽ làm tổn hại đến danh dự của nàng?

Trong đầu nhớ tới cảnh Trang Minh Hỉ quỳ gối khóc lóc cầu xin đại nương.

Lúc trước, nàng sai Thu Lan âm thầm theo dõi Trang Minh Hỉ, phát hiện mọi thứ thì để đề phòng mà báo lại cho Đại phu nhân, muốn Đại phu nhân hạ lệnh cấm nàng đến Trà Hành. Lý do thì sẵn đó, nàng đã đánh hôn, không nên xuất đầu lộ diện.

Ai ngờ Trang Minh Hỉ được tin thì chạy đến trước mặt Đại phu nhân, quỳ gối khóc lóc, vừa đập đầu vừa khóc nói:

- Minh Hỉ biết không được đại nương tin tưởng nhưng Minh Hỉ không có ý xấu. Minh Hỉ sắp xuất giá, lại gả cho Tà gia lòng lấy. Tin chắc chuyện Tà gia từ hôn đại nương cũng biết. Minh Hỉ chỉ muốn trước khi xuất giá học chút kiến thức làm ăn, tương lai có thể khiến phu quân vui mừng mà ổn định địa vị ở Tà gia. Đại nương, Minh Hỉ biết người có tấm lòng bồ tát, coi như người thương hại Minh Hỉ, để cho Minh Hỉ có chút vốn để có thể sống yên ổn ở Tà gia đi. Minh Hỉ sẽ không quên ân đức của đại nương.

Từ sau khi Đại phu nhân rời khỏi Trà Hành vẫn luôn an tâm ở nhà tĩnh dưỡng nhưng hai mắt vẫn như cũ không có biến chuyển tốt vì thế mỗi ngày ngoài uống thuốc điều trị còn luôn ăn chay niệm Phật. Bà vốn không phải là người tàn nhẫn, nay thấy Trang Minh Hỉ đau khổ cầu xin, lại thấy việc nàng xin cũng không quá đáng nên không từ chối, chỉ nói:

- Nhưng người là nữ nhi, ngày nào cũng xuất đầu lộ diện ở Trà Hành, người không sợ người Tà gia biết mà không vui?

- Đại nương yên tâm, Minh Hỉ từng gặp Tạ công tử ở Trà Hành. Cũng từng nói chuyện này với hần, Tạ công tử cũng đồng ý với suy nghĩ nay của con, còn cổ vũ con. Trang Minh Hỉ vui vẻ nói

Đại phu nhân thấy nàng nói như thế nên cũng cho phép nàng làm vậy.

Sau này, bà nói với Tần Thiên:

- Ta biết, người lo lắng nhị phòng chưa chịu từ bỏ ý định, sợ bọn họ lại định gây sự. Người sai các chương quỳ và quản sự không được đem việc cơ mật của Trà Hành cho nàng biết là được. Còn lại, nàng muốn xem muốn học thì cũng kệ nàng đi. Nay địa vị của người ở Trà Hành ổn định, bọn họ có gây sự cũng chẳng được gì

Nói xong, đại phu nhân thở dài:

- Dù sao cũng là huyết mạch của lão gia. Hơn nữa, ta cũng nhìn Minh Hỉ lớn lên, chuyện của nàng, đại nương ta vẫn chưa có hết sức. Nếu nhờ vậy mà nàng có thể sống thoải mái ở Tạ gia thì cũng là chuyện tốt.

Vì được Đại phu nhân đồng ý nên Trang Minh Hỉ hầu như ngày nào cũng đến Trà Hành. Với sự tò mò của nàng khiến Tần Thiên rất ngạc nhiên. Tuy rằng đang dặn dò các quản sự nhưng nàng vẫn có chút không an tâm nên dặn dò Thu Lan trông chừng nàng, có tình huống gì thì báo lại kịp thời.

Nhưng ngoài việc nàng đầy tò mò thì cũng coi như thành thật, không gây chuyện thị phi, cũng rất tự biết thân phận, không nhúng tay vào những việc quan trọng của Trà Hành, lại gây được cảm tình tốt với nhiều người

“Minh Hỉ từ nhỏ cũng rất thông minh.” Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Ba tuổi đã có thể học thuộc Tam tự kinh, 10 tuổi đã có thể làm thơ, viết chữ. Lúc phụ thân còn sống rất thương nàng, còn nói nếu nàng là nam tử thì tốt rồi. Phụ thân có thể bồi dưỡng nàng thành đương gia Thịnh Thế. Nữ tử thì cuối cùng vẫn phải lập gia đình.

Tần Thiên ở một bên cảm thán, đúng là gien di truyền tốt, Trang lão gia có thể gây dựng cơ nghiệp này thì chắc chắn là người thông minh. Các con của ông hầu hết đều cũng là người thông minh. Như Trang Minh Lan, tuy rằng yếu đuối nhưng đầu óc cũng rất linh hoạt, giờ giúp đỡ Phương Nghiên Hạnh quản gia cũng rất tốt

“Cứ để nhìn xem, cẩn thận đề phòng là được rồi. Nàng sắp lập gia đình, hần cũng không gây rối được gì”. Trang Tín Ngạn lại viết

Ngoài vài người nhị phòng, không có ai nghĩ Trang Minh Hỉ lại không chấp nhận việc hôn sự này. Dù sao trong mắt mọi người, thứ nữ tứ tiểu thư có thể gả cho đương gia tương lai của Tạ gia thì đã là tèo cao. Nắm chắc còn không kịp thì sao có thể từ chối?

Tần Thiên nghĩ cũng đúng, cũng không quá lo lắng chuyện này. Thấy Trang Tín Ngạn nghỉ ngơi một chút đã khỏe lại thì cũng hần đến phòng tiếp khách. Tạ Đình Quân đang ở đó chờ bọn họ.

Gặp Tạ Đình Quân, song phương thi lễ. Sau đó, Tạ Đình Quân cười nói:

- Lần này ta đến là đặc biệt mời nhị vị đến hàn xá xem kịch. Nhị thúc nhà ta từ Phương Bắc đến, hần vốn chuyên xử lý việc buôn bán ở Mạc Bắc, hỏi hần không có gì tốt hơn, coi như đây là chút cống hiến của Tạ gia sau khi gia nhập đi

Sau vụ trà thu, Tần Thiên và Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn bàn bạc rồi vẫn đồng ý cho Tạ Đình Quân gia nhập. Chẳng những là vì không muốn tạo ra một đối thủ mạnh cho Thịnh Thế vào lúc Thịnh Thế sắp phát triển mà quan trọng là những lời Tạ Đình Quân nói rất khiến Tần Thiên để ý. Hần nói, nếu Thịnh Thế muốn phát triển việc buôn trà ở Mạc Bắc thì bản thân Tạ gia rất quen thuộc với chuyện làm ăn ở phương Bắc, rất có lợi cho Thịnh Thế.

Đối với Tạ Đình Quân, Trang Tín Ngạn rất có lòng đề phòng, không muốn có quan hệ gì với hần. Đại phu nhân biết tâm sự của hần thì nói:

- Chuyện trên đời, cái gì của người thì là của người, không phải là của người thì dù giữ thế nào cũng không được. Huống hồ giờ Tần Thiên là đương gia, mỗi ngày phải tiếp xúc với bao người, người phòng được mấy

người? Để Tần Thiên biết thì ngược lại, nàng sẽ không thoải mái

Nghe mẫu thân khuyên giải, lúc này Trang Tín Ngạn mới đồng ý

Nhưng quả thực Tần Thiên rất đề phòng Tạ Đình Quân. Khế ước hợp tác phải mất bảy ngày mới chỉnh xong, xác định không có gì sai sót mới đưa cho hắn ký, tránh việc hắn thành con rể nhị phòng cũng không thể phá rối. Tạ Đình Quân và Thịnh Thế hợp tác dù có chút tâm tư nhưng chủ yếu cũng là coi trọng thực lực của Thịnh Thế nên cũng không có quỷ kế gì. Vì thế cũng thoải mái kí tên.

Lúc này mới khiến Tần Thiên an tâm

Nghe được chuyện liên quan đến việc làm ăn ở Mạc Bắc, Tần Thiên hỏi ý Trang Tín Ngạn rồi vui vẻ nhận lời Tạ Đình Quân.

Bên này, Trang Minh Hỉ nhân lúc tiểu nhị bận việc mà tiếp khách, làm chuyện mua bán xong xuôi, quay đầu đã thấy Tạ Đình Quân đang đứng ở cửa đại sảnh. Nàng mỉm cười đi tới.

- Kể sĩ không gặp ba ngày đã phải nhìn nhau với cặp mắt khác xưa. Nay tứ tiểu thư bàn chuyện làm ăn đúng là rất bài bản. Tạ Đình Quân nhìn nàng cười nói.

- Minh Hỉ có ngày hôm nay cũng là nhờ Tạ công tử

Nói xong, Trang Minh Hỉ nhân lúc không ai để ý, lấy trong thắt lưng ra một tờ giấy nhỏ gấp gọn, dùng tốc độ nhanh nhất mà nhét vào tay Tạ Đình Quân, sau đó xoay người rời đi.

Tạ Đình Quân ra khỏi Trà Hành, ngồi trên xe ngựa, lòng đầy hồ nghi, mở ra tờ giấy thì chỉ thấy vài chữ xinh đẹp

“Đêm nay giờ Tuất, trong Thúy Hồ đình, không gặp không về.”

87. , Chương 167-168

Chương 167: Cô nương.

Đình Thúy Hồ tọa lạc ở góc hẻo lánh phía tây Thúy hồ. Ngày bình thường chỉ có văn nhân mặc khách đến nghỉ chân nhưng đến đêm thì ít có người tới

Tạ Đình Quân tới Thúy Hồ đình không bao lâu đã thấy Trang Minh Hỉ mặc đồ như gã sai vặt cùng hai gia nô khác đi về phía này

Chờ nàng đi vào, Tạ Đình Quân liền cười nói:

- Xem ra vì xuất môn mà người tốn không ít tâm tư.

Hắn đánh giá cách ăn mặc của nàng.

Trang Minh Hỉ kéo khăn trùm đầu màu xanh xuống, tóc đen nhánh trong khoảnh khắc chảy xuống, dưới ánh đèn lồng mờ ảo mà chiếu ra ánh sáng nhàn nhạt. Nàng hơi vuốt tóc, khóe mắt nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt vô cùng kiêu mị. Tạ Đình Quân nhìn mà lòng thoáng rung động, bỗng nhiên cảm thấy dù không thể là thê tử nhưng giữ bên người cũng không sai.

- Trang phủ chúng ta tuy là thương gia nhưng tốt xấu gì cũng là nhà giàu có nên cũng có quy củ. Đến tối, đại nương không cho phép chúng ta xuất môn. Nếu không cải trang thành thể này thì thực sự không thể ra ngoài

Giọng Trang Minh Hỉ mềm mại như nước Thúy Hồ đang trôi.

- Có điều quy củ là chết, người mới là sống. Nay Trang tứ tiểu thư không phải vẫn lên ra ngoài gặp ta sao?

Tạ Đình Quân cười cười, hắn quay đầu nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, từ tốn hỏi:

- Là vì đối tượng là ta hay vì Trang tiểu thư vốn có sở thích này

Trang Minh Hỉ cười hai tiếng đi đến bên hấn nói:

- Tạ công tử không cần châm chọc, ta biết Tạ công tử không hài lòng vì việc ta không từ hôn. Thực ra, ta cũng không muốn gả cho nam nhân xem thường ta.

Nghe xong lời này, Tạ Đình Quân rất bất ngờ, hấn quay đầu nhìn nàng. Ánh trăng rải lớp ánh sáng bàng bạc lên trường bào đen của hấn càng khiến thân hình cao lớn của hấn thêm vẻ anh minh thần võ.

Nhất thời, Trang Minh Hỉ có chút hoảng hốt. Trước kia, nàng từng mê luyến hấn như vậy, từng nghĩ mọi cách để cho hấn yêu thích, dùng mọi thủ đoạn để thành thê tử của hấn. Nàng lòng đầy vui mừng theo áo cưới, nhìn hoa văn tinh tế trên áo mà lòng đầy ngọt ngào

Một lòng như vậy chỉ đổi lại sự nhục nhã của hấn! Nàng rõ ràng là hận hấn nhưng khi đối mặt với hấn thì tim vẫn đập loạn, như vậy là sao?

Trang Minh Hỉ khẽ ôm ngực, quay đầu nhìn mặt hồ lấp lánh ánh bạc dưới trăng mà nhẹ giọng nói:

- Lúc trước người cho rằng ca ca ta sẽ đoạt được vị trí đương gia nên mới quyết định lấy ta. Chờ ca ca ta thua rồi thì cảm thấy thứ nữ ta không xứng với người nên muốn từ hôn đúng không?
- Hôm nay người hẹn ta ra là để chất vấn ta? Tạ Đình Quân cười lạnh.

Trang Minh Hỉ không để ý đến hấn, tiếp tục tự nói:

- Ta nghĩ đủ mọi đường, đương nhiên không chỉ vì nguyên nhân này, người muốn hồi hôn với ta nhưng lại hao hết tâm tư để gia nhập Thịnh Thế là vì Tần Thiên sao? Giọng nói thoáng nặng nề

Sắc mặt Tạ Đình Quân trầm lại. Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn hấn, tiếp tục nói

- Từ trước, Tần Thiên chỉ là một nha hoàn cho nên người cho rằng nàng chỉ có tư cách thành thiếp thất của người. Nay nàng thành nghĩia chất nữ của Tổng Thái phó, lại biểu hiện tài kinh thương nên người cảm thấy đó là người phù hợp với vị trí chính thê?
- Trang tiểu thư, chú ý lời nói của mình, Tần Thiên là tẩu tử của người!Tạ Đình Quân lạnh lùng nói.
- Cái này với người mà nói thì có gì khác sao?

Trang Minh Hỉ cười lạnh:

- Ánh mắt người nhìn Tần Thiên như mèo thấy mỡ, người giấu được người khác nhưng không thể gạt được ta. Người đừng quên, chuyện người yêu cầu Tần Thiên thành nha hoàn hồi môn của ta

Nàng bỗng dừng lại, ngạo nghễ nhìn Tạ Đình Quân nhíu mày:

- Người nói xem, nếu Tần Thiên biết chuyện này, nàng sẽ nghĩ thế nào?

Trong cơn tức giận, Tạ Đình Quân nắm cổ tay nàng, cả người tỏa ra hơi thở đáng sợ:

- Người đang uy hiếp ta?

Trang Minh Hỉ đau đến tái mặt, nàng giãy mấy lần nhưng không thoát nổi đôi bàn tay như gọng kìm của hấn, chỉ một lát mà đã toát mồ hôi:

- Người nghe ta nói hết đã, ta chỉ muốn thực hiện một giao dịch với người
- Giao dịch?

Mắt Tạ Đình Quân lóe sáng, lập tức buông nàng ra

- Ta có cách để Tần Thiên không thể ở lại Trang phủ nữa

Trang Minh Hỉ xoa xoa bàn tay bị hấn bóp đến đỏ hồng, tim còn đau hơn tay, nàng cũng là người hấn từng muốn kết hôn, vì sao hấn vô tình với nàng như vậy? Nếu nàng thực sự gả cho hấn chẳng phải là tự mình chịu tội? Mẫu thân và ca ca chẳng lẽ không nghĩ đến điều này sao?

Không phải, chỉ là trong mắt bọn họ, lợi ích của bọn họ quan trọng hơn nàng nhiều. Trên đời này, ngoài bản thân mình ra thì không thể dựa vào ai, cũng không thể tin ai hết

Nghĩ vậy, nàng mím môi, ánh mắt trở nên tài nhẫn. Khi ngẩng đầu thì đã khôi phục vẻ bình tĩnh. Nàng nhìn hắn nói:

- Hơn nữa, một năm sau ta cũng sẽ có cách để giải trừ hôn ước với người, sẽ không ảnh hưởng gì đến thanh danh của người.

Tạ Đình Quân lạnh lùng nhìn nàng một hồi, đôi mắt tối như đêm đen nặng nề sâu thẳm khôn cùng. Một lát sau, hắn mới nói:

- Ta phải trả giá điều gì

Trang Minh Hỉ bỗng nhiên lo lắng, hơi thở trở nên dồn dập, tay nắm chặt lại. Nàng hít sâu mấy lần rồi nhìn Tạ Đình Quân nói:

- Ta muốn gia nhập việc buôn muối của Tạ gia các người, ta muốn bạc, ta muốn kiếm thật nhiều bạc

Giọng vì kích động mà có chút run run.

- Người? Tạ Đình Quân nghiêng ngẫm từng lời nàng nói
- Không sai, chính là ta, chính là ta

Trang Minh Hỉ mở to mắt nói:

- Là Trang Minh Hỉ ta. Không liên quan đến ai khác, kể cả ca ca ta Trang Tín Xuyên. Chỉ cần người đồng ý với ta, chẳng những ta sẽ cam miệng trước mặt Tần Thiên mà sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện. Tạ Đình Quân, việc buôn muối Tạ gia các người lớn như vậy, chia cho ta một phần có tổn thất gì. Người sẽ không buồn xỉn, tiếc chút bạc mà bỏ qua lời đề nghị tốt chứ

Nghe xong lời này, Tạ Đình Quân giật mình, lại đánh giá lại Trang Minh Hỉ một lần. Chỉ thấy dung nhan nàng vẫn kiều mị như trước nhưng vì quá kích động mà mặt ửng đỏ khác thường, nhìn nàng như vậy khiến hắn cảm thấy hơi lạnh

- Mục đích của người là Trang phủ? Bao gồm những người đã xem thường người? Tạ Đình Quân hơi cao giọng.

Hắn vốn là người khôn khéo, liên kết với việc Trang Minh Hỉ làm ở Trà Hành thì sao không đoán được suy nghĩ của Trang Minh Hỉ?

- Vì sao ta không được?

Trong mắt Trang Minh Hỉ như có ngọn lửa thiêu đốt. Nàng nhìn Tạ Đình Quân:

- Ta thay thế Tần Thiên thành đương gia Thịnh Thế với người mà nói thì có gì bất lợi? Tạ công tử, thứ ta muốn là người phải dùng hết sức để giúp ta.

Tới ngày hẹn, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xe ngựa đến Tạ gia. Đi một chút, xuống xe đã thấy Tạ Đình Quân đứng ở cửa tự mình tiếp đón, nhiệt tình đưa bọn họ vào trong

Cho dù là Trang Tín Ngạn cũng không thể không thừa nhận, Tạ Đình Quân vô cùng nhiệt tình, chu đáo với bọn họ. Nếu như không có chuyện xảy ra ở Động Đình thì có lẽ hắn có thể sẽ thưởng thức Tạ Đình Quân. Nhưng giờ, với hắn, Trang Tín Ngạn không hề an tâm

Hai người không phải lần đầu tiên đến Tạ gia, sự giàu có của Tạ gia đương nhiên không cần nói nhiều. Bọn họ theo Tạ Đình Quân đi vào đại sảnh, cùng Tạ lão gia, Tạ gia đại công tử và Nhị thúc Tạ Văn Tuyền mà Tạ Đình Quân nói chào hỏi. Gặp Tạ phu nhân thì bà cố ép Tần Thiên nói chuyện cùng. Sợ Trang Tín Ngạn xấu hổ nên bảo Tạ Đình Quân dẫn hắn đi dạo trong hoa viên

Hoa viên của Tạ gia xa hoa, đủ mọi kì hoa dị thảo, không thanh nhã như Trang phủ nhưng lại thêm phần xa hoa

Tạ Đình Quân đi bên Trang Tín Ngạn, cẩn thận giới thiệu với hân, rất để ý cảm xúc của hân. Về mặt tuy thành khẩn chu đáo nhưng trong đầu luôn nhớ tới lời nói của Trang Minh Hỉ.

Nay Tần Thiên được Đại phu nhân tin tưởng, đứng vững vàng ở Trà Hành. Nếu muốn bàn chuyện làm ăn, Trang Minh Hỉ còn chưa bằng được Tần Thiên điều này. Muốn hạ bệ Tần Thiên thì chỉ có thể truy về thân phận đại thiếu phu nhân của Tần Thiên mà thôi. Nếu không có thân phận đó, Tần Thiên không có tư cách làm đương gia.

Đây đúng là chuyện hân mong chờ. Vừa không cần hân ra tay, vừa có thể đạt được mục đích, có sao lại không làm?

Nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân không chút áy náy, hân thầm nghĩ: Nếu Tần Thiên thực sự trở thành nữ nhân của ta thì cũng chỉ có thể nói, người cần bản không xứng để có được nàng.

Lúc này, Lâm Vĩnh đi tới nói khẽ vào tai Tạ Đình Quân một câu. Tạ Đình Quân nhú mày, quay đầu nói với Trang Tín Ngạn:

- Ta có việc đột xuất phải đi, Trang công tử cứ tự nhiên, Ta mỗi sớm quay lại

Nói xong dẫn Lâm Vĩnh rời đi.

Bên này, Tạ Đình Quân vừa đi thì một cô nương trẻ tuổi dẫn hai nha hoàn đi từ phía đông bắc đi tới.

Trong đó, một nha hoàn mặc áo màu xanh chỉ về phía Trang Tín Ngạn nói:

- Tiểu thư, trong hoa viên có nam tử xa lạ, có lẽ là khách trong phủ, chúng ta vẫn tránh đi thôi

Nghe nha hoàn nói xong thì cô nương này chuẩn bị rời đi. Nàng từ nhỏ đã được mẫu thân dạy dỗ nghiêm khắc, không dám có chút trái lời. Nhưng lúc lơ đãng liếc mắt thì khuôn mặt tuấn tú tuyệt thế của nam tử lại như ánh mặt trời chiếu vào lòng nàng. Nàng không tự chủ được mà dừng bước, nhất thời không chuyển được mắt về. Nàng tuy rằng theo lễ nghi cũ nhưng vẫn là xuất thân thương gia, cuộc sống cũng không quá hà khắc như các tiểu thư trong nhà quan lại. Ở kinh thành cũng từng gặp qua không ít nam tử. Trước giờ nàng vẫn nghĩ, nhị ca là nam tử đẹp nhất rồi nhưng giờ mới biết, trên đời này còn có nam tử tuấn mỹ như vậy

Lúc này, hân đang đứng trước giàn tường vi, sắc hoa đỏ như lửa, từng đóa hoa nở trong vòm lá xanh, gió thổi qua khiến hoa lá lay động, đó là cảnh đẹp cỡ nào? Nhưng cảnh đẹp này vì sự tồn tại của một nam tử mà trở nên vô vị.

Hân đứng trước giàn hoa, áo trắng bị ánh hoa đỏ càng làm trắng nổi, tóc dài như mực, mặt mày hân sẽ khiến người ta liên tưởng đến những thứ đẹp nhất trên đời, là tinh hoa của đất trời? Là trăng sáng trên cao? Là trời xanh mây trắng? Là gió mát bên hồ? Không... Không có gì có thể so sánh với hân. Cô nương đó chậm rãi đi về phía hân, ánh mắt không thể rời đi. Nàng cảm thấy tim đập thật nhanh, cảm thấy không thể thở, rõ ràng khó chịu nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy vui sướng.

Nàng nhìn hân hái xuống một đóa tường vi, đến bàn tay hân cũng thật đẹp, thon dài, cân xứng, trơn mịn như ngọc. Hân cầm đóa hoa, đóa hoa khẽ rung động. Hân cúi đầu khẽ ngửi hương hoa, khóe miệng tươi cười thản nhiên. Một khắc đó, cô nương kia chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh như biến mất, đến ngay cả bản thân cũng như không tồn tại. Khắp trời đất chỉ còn lại nam tử kia cùng với nụ cười thản nhiên bên môi hân. Tựa như một bức họa, đẹp không thể hình dung...

Chương 168: Nàng xinh đẹp sao?

- Người là ai?

Trong lúc hoảng hốt, cô nương kia chạy tới trước mặt Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn chỉ nhìn đóa hoa trong tay, không để ý đến nàng.

Cô nương kia lại hỏi lại nhưng hân vẫn không để ý đến nàng. Cô nương đó cảm thấy có chút khó xử.

Nha hoàn bên người không nhịn được đi đến trước mặt nam tử, lớn tiếng nói:

- Công tử, tiểu thư nhà chúng ta đang nói chuyện với người!

Nhìn thấy bóng người trước mặt, Trang Tín Ngạn lúc này mới ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tức giận của nha hoàn kia, nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Công tử, tiểu thư chúng ta đang hỏi người đó

Nha hoàn kia nhìn cơn tức, hành lễ với Trang Tín Ngạn rồi lại nói

Theo ánh mắt của nha hoàn, Trang Tín Ngạn nhìn qua đã thấy một nữ tử mặc áo phấn hồng nhìn hẩn. Lúc này, nữ tử đó đang dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hẩn. Ánh mắt kinh ngạc không chút che dấu này hẩn đã từng thấy trên mặt nhiều người. Theo bản năng, hẩn nhíu mày thản nhiên nhìn nàng

Cô nương kia thấy hẩn nhìn mình, khuôn mặt tuấn tú như có thể hòa tan vạn vật, bất tri bất giác hai má đỏ hồng, tim không khống chế được mà đập loạn. Nàng bỗng nhiên quên mất mình muốn nói gì.

- Tiểu thư, tiểu thư. Nha hoàn thấy cô nương kia thất thố thì lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này cô nương kia mới phản ứng lại, hai má càng ửng hồng, nàng cúi đầu, lắp bắp nói:

- Công... công tử là khách.. khách trong phủ?

Hồi lâu thấy đối phương không đáp lại thì không khỏi ngạc nhiên. Đang muốn hỏi lại một lần thì bên cạnh lại có một giọng nói trong trẻo:

- Phu quân ta tại, miệng không tiện, không nghe được cô nương nói, xin cô nương thứ lỗi.

Cô nương kia theo tiếng nhìn lại đã thấy một nữ tử tuổi tác tương đương mình, mặt mày tươi vui, hòa nhã đáng yêu cười bước đến

Nàng thấy nữ tử đó đi đến bên nam tử, tóc búi kiểu phụ nhân và cách xưng hô kia đã biểu lộ thân phận của nàng.

Lòng nữ tử trầm xuống

- Nói chuyện với tướng công ta thì phải nhìn thẳng hẩn mà nói, hẩn không nghe được người nói nhưng có thể nhìn được khẩu hình của người

Nữ tử kia cười trong sáng, má lúm đồng tiền ngọt ngào hiện ra, khuôn mặt vốn chỉ coi như là thanh tú nhưng vì nụ cười này mà bỗng nhiên sáng bừng.

- Trách không được lúc trước hẩn không để ý tới ta.

Nữ tử kia nghe nàng nói như vậy, đầu tiên là thoải mái đáp rồi sau đó lại có chút tiếc nuối. Nàng nhìn về phía nam tử kia, thấy hẩn dáng người cao lớn, quần áo theo gió bay bay, tuấn tú tuyệt luân. Nàng bỗng nhiên lại cảm thấy, nam tử như vậy có chỗ khiếm khuyết là chuyện đương nhiên

- Ta là Tạ Uyển Quân

Nữ tử đó tự giới thiệu, ánh mắt có chút e lệ nhưng tư thái hào phóng

- Ta là Tần Thiên, vị này là phu quân ta, Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên cười nói:

- Thì ra người chính là Tạ tam tiểu thư, ta có nghe ca ca người kể về người.

- Ta cũng từng nghe ca ca ta nhắc đến người, đại thiếu phu nhân.

Tạ Uyển Quân cười cười:

- Người là đương gia Thịnh Thế, quả thực tài giỏi

Tần Thiên nhìn nữ tử trước mặt, thấy nàng khoảng 15,16 tuổi, dáng người cao gầy giống những cô gái phương bắc khác. Làn da trắng như tuyết, đôi mắt sáng trong, răng trắng môi đỏ, tướng mạo lại có vẻ uyển chuyển như nữ tử phương nam. Hơn nữa khí chất nhàn thục, quả nhiên là mỹ nhân khiến người ta đã gặp thì không thể quên

Chỉ là ánh mắt mỹ nhân này nhìn Trang Tín Ngạn quá nhiệt tình rồi. Nhưng nàng cũng có thể hiểu, những thiếu nữ thanh xuân nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Trang Tín Ngạn luôn khó mà tự khắc chế. Bản thân mình cũng chẳng phải là thiếu nữ mà khi mới gặp Trang Tín Ngạn cũng chẳng hơn nàng là mấy

- Tạ tiểu thư quá khen.

Tần Thiên cười nói:

- Chúng ta được lệnh huynh mời đến làm khách

Xem như trả lời câu hỏi khi trước nàng hỏi Trang Tín Ngạn. Sau đó lại quay đầu hỏi Trang Tín Ngạn:

- Tạ công tử đâu, hần không phải đi cùng người?

Tạ Uyển Quân dương mắt nhìn hần, rất ngạc nhiên muốn biết hần trả lời Tần Thiên thế nào thì thấy hần lấy một quyển sổ con trong người, viết lên đó: “Tạ công tử có việc đột xuất nên đi một lát”. Chữ viết cũng đẹp như người hần vậy

Sau đó, hần nhìn Tần Thiên cười, ánh mắt ngọn gió ấm áp, dịu dàng. Tạ Uyển Quân đứng bên nhìn cảm giác tim như có gì đó gãi, vừa ngứa lại vừa đau

Đang lúc này, giọng nói hùng hậu của Tạ Đình Quân truyền đến:

- Là Tạ mỗ sơ sót với khách quý, thất lễ thất lễ!

Ba người nhìn qua, thấy Tạ Đình Quân đi tới, cảm bào dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng, phong tư như rồng như phượng, oai hùng bất phàm.

- Tạ công tử quá khách khí. Tần Thiên trả lời.

Tạ Đình Quân bước tới thấy muội muội thì trong lòng hơi nao nao, lại thấy nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn, tuy rằng không tỏ thái độ nhưng lòng cũng rất tức giận

- Uyển Quân, mẫu thân đang tìm người, còn không đi đi. Giọng nói có chút uy nghiêm

Mặt Tạ Uyển Quân đỏ bừng, cáo từ phu thê Trang Tín Ngạn rồi đi về phía phòng Tạ phu nhân. Đi đến chỗ rẽ lại không nhìn được mà quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái. Đã thấy hần đưa đóa tường vi trong tay cho thê tử, Tần Thiên cúi đầu ngửi mùi hoa, nụ cười này khiến người ta vừa ghen tị lại vừa hâm mộ.

Tạ Uyển Quân nắm chặt khăn tay, cảm giác khó chịu trong lòng lại dâng lên

Trò chuyện với nhị thúc Tạ Văn Tuyền của Tạ Đình Quân thực sự rất thoải mái

Tạ Văn Tuyền khoảng hơn 40 tuổi, có đủ tinh túy của Tạ gia, người cao lớn, khôn khéo, giỏi giang. Qua hần, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên hiểu biết tình huống cơ bản ở Mạc Bắc, biết thói quen ăn uống của người phương Bắc cho nhiều dầu mỡ, trà với bọn họ mà nói là đồ uống rất thích hợp. Chỉ là giờ triều đình đang tiến hành thu ngựa, số lượng ngựa có hạn nên trà với người phía Bắc mà nói là loại xa xỉ, chỉ có quý tộc mới được dùng

Nay trà quan đã hủy bỏ, ai có thể mở rộng thị trường phía bắc thì người đó có được lợi nhuận lớn

Với Tần Thiên đã quen việc tranh đấu chốn thương trường mà nói, đây là sự dụ dỗ, cũng là sự kích thích

- Nếu đại thiếu phu nhân thực sự có hứng thú với việc làm ăn ở phương bắc thì không bằng tự đến một chuyến, gây dựng quan hệ tốt với quý tộc, thương gia bên đó. Về sau việc làm ăn của Thịnh Thế ở phương Bắc mới được thuận lợi. Chỉ cần gây dựng quan hệ, sau này chỉ cần phái người đắc lực tới là được. Tạ Văn Tuyền nói

Tạ Đình Quân ở một bên nhìn Tần Thiên nói:

- Nếu đại thiếu phu nhân thực sự có ý thì nên nhanh chóng quyết định. Nay đã vào thu, qua một thời gian nữa phương Bắc rất lạnh. Nhanh chóng qua đó thì còn có thể trở về trước khi có tuyết, cũng có thể nhanh chóng gây dựng việc làm ăn với vự trà xuân năm sau

Lời này quả thật có đạo lý, Tần Thiên không khỏi động lòng

Nhưng Trang Tín Ngạn nghe vậy thì lại nghĩ tới chuyện khác.

Nếu Tần Thiên thực sự muốn đích thân đến phương Bắc thì sẽ cần bọn họ dẫn đường. Người dẫn đường này ngoài Tạ Đình Quân thì là ai? Lần đi này ít nhất cũng phải qua hai tháng. 2 tháng này, Tần Thiên chẳng phải sẽ cùng hắn sớm chiều bên nhau?

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn không khỏi lạnh dần

Ở Tạ gia ăn cơm xem kịch, Tạ gia chiêu đãi quả thực chu đáo. Trước khi đi, Tạ phu nhân và Tạ Uyển Quân, Tạ Đình Quân còn tự mình tiễn Tần Thiên đi

Hai bên khách sáo một hồi

Tạ phu nhân nắm tay Tần Thiên cười nói:

- Nghe nói thân thể Đại phu nhân không tốt, ngày nào đó ta nhất định sẽ tới bái phỏng. Giờ quan hệ hai nhà chúng ta thân thiết như vậy, năng đi lại mới đúng

Tần Thiên nói mấy câu tỏ ý hoan nghênh thì lại cảm nhận được ánh mắt của Tạ Uyển Quân. Nàng lặng lẽ nhìn thì phát hiện Tạ Uyển Quân không nhìn mình mà là nhìn Trang Tín Ngạn bên cạnh. Nụ cười không khỏi hơi ngừng lại.

Quay đầu thì lại tiếp xúc đến ánh mắt thâm thúy của Tạ Đình Quân, hắn nhìn nàng cười cười, tươi cười hào sảng phóng khoáng

Trên đường trở về, Tần Thiên luôn nhớ tới khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Uyển Quân, nhớ tới đôi mắt long lanh của nàng ta.

Bất kể ai cũng đều nhìn ra, Tạ gia tiểu thư động lòng với Trang Tín Ngạn.

Với nàng mà nói, chuyện nhất kiến chung tình là chuyện rất khó tiếp nhận nhưng thời này không như vậy. Các tiểu thư ít khi xuất môn, ít tiếp xúc với các nam tử, Trang Tín Ngạn lại tuấn mỹ như vậy, Tạ Uyển Quân không động tâm mới là lạ.

Xem ra quả thực chuyện các tiểu thư vừa gặp thư sinh nào đó đã yêu rồi ước hẹn bỏ trốn trong những câu chuyện cổ là có thể

Chỉ là, điều này lại khiến cho nàng có chút buồn bực.

Nàng biết mình có tình cảm tốt với Trang Tín Ngạn, chỉ là vì chút bản khoản mà không thể mở lòng. Thứ nhất là vì Trang Tín Ngạn bị cầm điếu, thứ hai là trách nhiệm to lớn của Trà Hành nhưng điều bản khoản nhất chính là nỗi sợ hãi từ trong lòng

Ở thời đại trọng nam khinh nữ này, chuyện nạp thiếp là chuyện đương nhiên khiến nàng không dễ dàng dám động lòng. Nàng là người một khi đã làm gì thì sẽ làm hết mình, khi yêu đương cũng sẽ không hề tiếc nuối điều gì.

Nhưng nam tử như Trang Tín Ngạn, bất kể đi đến đâu đều là nam tử sáng rõ như vàng thái dương, tương lai thực sự hắn chỉ có một mình mình sao?

Hắn trước không gặp nhiều người, có lẽ cảm thấy mình không giống các nha hoàn khác nên mới có tình cảm tốt. Mình đương nhiên không phải là người tốt nhất trên đời, nàng cũng không thể mong chờ những nữ tử tốt đều chán ghét hắn. Nếu thực sự có nữ tử tốt hơn mình, xinh đẹp, đoan trang hơn mình, trí tuệ, thiện lương thích hắn thì sao? Giống như Tạ Uyển Quân thì hắn sẽ động tâm?

Nghĩ đến đây, lòng Tần Thiên phiền chán, nàng không nhịn được mà hỏi Trang Tín Ngạn:

- Tín Ngạn, người cảm thấy Tạ tiểu thư thế nào? Nàng xinh đẹp sao?

Những nữ tử khi hỏi về cái nhìn của người bên cạnh với nữ tử khác thì câu đầu tiên sẽ luôn hỏi nàng có xinh đẹp không. Có lẽ ở trong mắt nữ nhân, nam nhân để ý nhất là dung mạo của nữ nhân

Trang Tín Ngạn cố gắng nhớ lại dung mạo của Tạ tiểu thư, thành thật viết: “Xinh đẹp”. Đổi lại là Tạ Đình Quân thì hắn nhất định sẽ nói: “Chẳng qua là dễ nhìn thôi, nào có xinh đẹp bằng người”. Nhưng Trang Tín

Ngạn không thể, hẳn không có kinh nghiệm phong phú với nữ nhân như Tạ Đình Quân, lại càng không thể hiểu suy nghĩ trong lòng nữ nhân.

Nhưng sự thật chứng minh, nữ nhân có một số thời điểm vẫn muốn nghe lời nói dối hơn. Tần Thiên nhìn hai chữ này thì lòng càng buồn bực. Nàng nhìn ra cửa sổ, kìm lòng không đậu mà cắn cắn môi, mãi đến khi về cũng không nói gì thêm với Trang Tín Ngạn.

Nghĩ đến việc đến phương bắc thì tâm tình Trang Tín Ngạn cũng không vui

Trở về Trang phủ, hai người đến Thanh Âm viện thương lượng chuyện đến Mạc Bắc với Đại phu nhân. Đại phu nhân nói:

- Nếu thực sự có thể mở rộng làm ăn ở phương Bắc thì đương nhiên không còn gì tốt hơn. Tần Thiên, người định tự đi sao?
- Lần đầu tiên vẫn là tự mình đi thì hơn. Tần Thiên đáp lời: – Con sẽ dẫn Từ đại chương quỹ cũng đi, để hẳn quen với việc làm ăn bên đó, sau này chuyện làm ăn phía Bắc sẽ do hẳn lo liệu. Về phần Trà Hành...

Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn:

- Có Tín Ngạn trông chừng hẳn cũng không sao

Trà Hành không thể không có người trông nom. Nếu Tín Ngạn cũng đi thì ai sẽ lo liệu mọi chuyện?

Vừa dứt lời, tiếng Hải Phú truyền đến:

- Đại thiếu gia nói, hẳn cũng muốn đi. Chuyện làm ăn ở phía Bắc hẳn cũng muốn làm quen. Về phần Trà Hành thì giao cho tam thiếu gia tạm thời quản lý. Đại thiếu gia nói cũng đã đến lúc cho tam thiếu gia cơ hội trải nghiệm rồi

88. , Chương 169-170

Chương 169: Đột nhập

Chuyện đi Mạc Bắc nhanh chóng quyết định. Vì Trang Tín Ngạn kiên trì đi theo nên thời gian này Trà Hành giao cho Trang Tín Trung và Lý nhị chương quỹ cùng trông nom. Những người đi theo ngoài Từ đại chương quỹ thì còn có Phạm Thiên là trợ thủ, Mã quản sự chuyên lo chuyện vận chuyển, Hải Phú và Thanh Liễu, Thu Lan.

Phía Tạ gia ngoài Tạ Văn Tuyển thì không ngoài dự kiến của Trang Tín Ngạn, có cả Tạ Đình Quân.

Song phương bàn bạc xong, nhanh chóng quyết định thời gian xuất phát. Qua tết Trung thu là sẽ tiến hành

Ban ngày làm việc ở Trà Hành xong, về nhà, Tần Thiên còn phải cùng nha hoàn bận rộn giúp Trang Tín Ngạn thu dọn hành trang. Trang Tín Ngạn ngồi một bên nhìn nàng chỉ huy nha hoàn thu xếp quần áo mùa đông của hẳn. Tủ đồ, quần áo bừa bộn khắp nhà, mấy nha hoàn đang thu xếp còn nàng thì đứng giữa phòng chỉ huy.

- Trung y nhất định phải mang thêm mấy bộ, Mạc Bắc lạnh lại ít nước, thiếu gia thích sạch cũng chỉ có thể thay quần áo
- Đại thiếu phu nhân, mang 4 bộ có đủ không?

Tần Thiên lập tức nhượng mảy:

- Đương nhiên không đủ, mười bộ, ít nhất mười bộ! Còn cả áo bông, áo cừu, áo da cũng phải mang theo, mũ, giày, khăn cũng mang nhiều một chút. Ra ngoài chưa chắc muốn mua là được.

Tuy rằng không nghe được nhưng Trang Tín Ngạn hoàn toàn có thể cảm nhận được bầu không khí ấm áp này. Nhìn nàng toàn tâm toàn ý nghĩ vì hắn, khoe miệng hắn khẽ cười. Chỉ cần nhìn nàng như vậy đã khiến cho hắn thấy thật vui vẻ

- Đại thiếu phu nhân, cần nhiều như vậy sao? Hầu như là mang hết quần áo theo đó
- Đại thiếu phu nhân đang lo cho đại thiếu gia mà
- Xem ta xé nát miệng các người đi

Bị nha hoàn trêu chọc như vậy trước mặt Trang Tín Ngạn khiến Tần Thiên có chút ngượng ngùng. Nàng lên nhìn Trang Tín Ngạn một cái, thấy hắn đứng cách đó không xa nhìn nàng mỉm cười. Khuôn mặt tuấn lãng ấm áp như gió mùa thu khiến nàng mềm nhũn, bất tri bất giác trung đỏ mặt.

Nàng quay đầu, ra vẻ đứng đắn nói:

- Giờ ở Mạc Bắc hắn đã bắt đầu lạnh, không chuẩn bị chu đáo thì đi đường phải chịu khổ. Các người cũng vậy, chuẩn bị quần áo thật kĩ càng.

Thu Lan cười nói:

- Đại thiếu phu nhân sợ đại thiếu gia chịu khổ đi!
- Hay cho Thu Lan nhà người, có tin ta trừ tiền tháng của người không!

Về nhắc nhở của chính mình khiến Tần Thiên giật mình. Thế là thế nào? Nhưng sự xấu hổ, phiền não này cũng không thể che giấu. Quay đầu lại thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn mình cười trêu chọc, Tần Thiên nóng mặt, dậm chân nói:

- Ta đến chỗ phu nhân đây

Nói rồi vội vã chạy ra ngoài. Vừa ra ngoài đã nghe thấy tiếng nha hoàn cười như chuông bạc từ đằng sau.

Rất nhanh đã đến tết Trung thu.

Buổi tối, cả nhà cùng tụ họp ăn tối. Bởi vì là Trung thu nên hạ nhân cũng được mở tiệc ăn mừng, đều tự chúc mừng trong viện

Không khí vẫn luôn náo nhiệt. Gần đây rất nhiều việc vui, chẳng những Trà Hành có được danh hiệu công thưởng, việc làm ăn phát triển, trong nhà cũng rất nhiều chuyện vui. Đầu tiên, Phương Nghiên Hạnh có thai, đã là hai tháng. Sau đó, Phương Kiến Thụ thi đỗ cử nhân, thành ông cống, sang đầu xuân năm sau là có thể tiến kinh học hành.

Trong tiệc, Đại phu nhân nắm tay Phương Nghiên Hạnh nói nhiều lời quan tâm, lại dặn Trang Tín Trung không được chỉ lo việc Trà Hành, cũng phải chăm sóc thể tử nhiều hơn. Trần di nương lại nhắc đến Tần Thiên.

Nghe xong lời của nàng, nụ cười của Tần Thiên cứng đờ, sắc mặt Đại phu nhân ảm đạm, Trang Tín Ngạn cúi đầu

- Chuyện này không vội được. Tần Thiên cười khan
- Đại thiếu phu nhân vào cửa cũng đã lâu, ta thấy là đại thiếu phu nhân quá bận rộn mà ra, không bằng tìm đại phu chữa trị xem sao

Trần di nương tỏ ý quan tâm nhưng đầu mày khóe mắt đều có chút đắc ý

- Mẫu thân... Trang Tín Trung nhăn mày

Đại phu nhân lại cười giải vây:

- Xảo Vân, ta là mẹ chồng chính thức còn không lo, người vợ cái gì. Nếu người có sức thì không bằng quan tâm đến Nghiên Hạnh nhiều hơn đi

Đụng phải đình, Trần di nương cũng chỉ đành cười trừ.

Nhị phòng vẫn không lên tiếng, Trang Minh Hỉ lẳng lặng nhìn sắc mặt Tần Thiên mà cúi đầu lạnh lùng cười. Bên cạnh, Lưu Bích Quân nhìn vẻ mặt hồng hào của Phương Nghiên Hạnh chăm chăm, không rõ là đổ kị hay hâm mộ. Nàng nghe Lý di nương ở bên lầu bầu:

- Vào cửa lâu như vậy mà chẳng có động tĩnh gì...

Lưu Bích Quân biết bà nói gì, nàng nhìn Trang Tín Xuyên đang uống rượu ở bên một cái, cười lạnh nói:

- Không chỉ có ta, bốn người kia chẳng phải cũng thế sao? Là vì ai còn chưa biết đâu

Nghe xong lời này, sắc mặt Trang Tín Xuyên đại biến, khẽ quát:

- Câm miệng.

Lưu Bích Quân nhướng mày cười lạnh, vẻ mặt khinh thường nhưng cũng không nói gì. Nhưng vì bọn họ cũng không gây lộn lớn nên cũng không khiến người khác chú ý.

Sau khi ăn xong, lại bái Nguyệt thần trong hoa viên rồi tự quay về phòng

Trang Minh Hỉ quay về sân mình, nha hoàn Hỉ Thước bước lên đón, Trang Minh Hỉ sai nàng đóng cửa rồi hỏi:

- Chuyện ta sai người làm đã làm ổn thỏa chưa?

- Đã làm rồi thưa tiểu thư.

Trang Minh Hỉ gật đầu, nàng nhìn Hỉ Thước, bình tĩnh nói:

- Mọi việc theo kế hoạch mà làm. Người làm việc cẩn thận cho ta, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người!

- Vâng thưa tiểu thư.

Bên này, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn trở lại Thanh Tùng viện đều tự rửa mặt, chải đầu rồi về phòng. Hai người luyện tập phát âm, đây là việc mỗi ngày bọn họ đều phải làm

Vì chuyện lần trước nên hai người đều chú ý cử chỉ của mình, không để xảy ra chuyện xấu hổ như lần trước nữa

Nhưng người điếc để phát âm được thực sự không phải là chuyện dễ dàng. Tỷ như Tần Thiên dạy hắn đọc chữ “trà” mà Trang Tín Ngạn thường sẽ đọc thành “A”, “nha” “tra”. Tần Thiên rất muốn kéo tay hắn đặt lên môi mình để hắn cảm nhận một chút nhưng không hiểu sao lại không dám

Thân mật như vậy, vạn nhất lại xảy ra chuyện như lần trước, nàng cũng không chắc có thể đẩy hắn ra được.

Nhưng thực sự muốn thế nào. Đối mặt với người như Trang Tín Ngạn, những cái gì mà chỉ nói chuyện quan hệ mà không nói chuyện yêu đương, đúng là buồn cười

Cơ thể gần gũi mà tim còn có thể xa cách sao?

Nhưng vạn nhất... vạn nhất...

Tần Thiên luôn nhớ tới đôi mắt long lanh của Tạ Uyển Quân, vạn nhất hắn thực sự động lòng với nữ tử khác, nàng nhất định sẽ đau lòng. Vì để mình không đau lòng, chỉ đành giữ lại tình cảm của mình

Nàng biết hành vi này rất yếu đuối nhưng ở thời đại này, nếu nàng không bảo vệ mình thì sẽ chẳng ai có thể bảo vệ mình. Dù là Tống bá bá cũng sẽ vì nàng mà ngăn cản Trang Tín Ngạn nạp thiếp sao?

Nếu ở thời hiện đại xảy ra chuyện này, nàng còn có thể lên án kẻ thứ ba, xin tòa án quyền lợi của mình nhưng ở thời đại này làm gì có kẻ thứ ba, mọi chuyện đều là hợp tình hợp lý

Nhưng cũng may Trang Tín Ngạn rất thông minh, cho dù không dễ dàng nhưng hắn cũng học được. Chỉ là một âm tiết hắn sẽ phải học mất vài ngày, nhưng học xong sẽ không quên.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, hắn đã có thể nói được một số từ đơn giản, có đôi khi còn có thể nói được từ khó, tuy chưa ghép được thành câu, âm điệu cũng chưa chính xác hẳn. Rất khó để người ta hiểu ý hắn nhưng đã là sự tiến bộ lớn. Tần Thiên thường không hề keo kiệt mà tán dương, cổ vũ hắn.

Luyện tập nói chuyện xong, hai người chia nhau ra ngủ

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng có tiếng chiêng trống, có người hô:

- Có trộm đột nhập, có trộm đột nhập

Tần Thiên lập tức bừng tỉnh, nàng bật dậy, nhìn ra cửa sổ đã thấy bên ngoài ánh lửa lập lòe, rất ồn ào, ầm ỹ.

- Thanh Liễu, Thanh Liễu

Tần Thiên vội kêu hai tiếng, muốn hỏi xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thanh Liễu còn chưa kịp đáp thì lại nghe tiếng bước chân dồn dập vào sân

Tiếng la hét, tiếng bước chân, tiếng thanh la gần như là cùng vang lên.

Trong viện sáng bừng

Ngay tại giờ phút này, Trang Tín Ngạn cũng cảm giác được có sự chấn động mà bừng tỉnh

Chỉ trong chớp mắt, Tần Thiên ôm chân nhảy xuống, giường, vội chui vào trong màn Trang Tín Ngạn. Còn chưa kịp nằm xuống thì những người đó đã cầm đuốc xông vào.

Một khắc khi ánh đèn chiếu vào, Tần Thiên vội kéo trung y của mình ra, để lộ ra yếm hồng bên trong, lại kéo tay Trang Tín Ngạn đặt trên lưng mình. Nàng chỉ kịp nói với hắn hai chữ: “Ôm ta”

Trang Tín Ngạn cứng người

Tần Thiên xốc màn lên, vươn đầu ra nhìn mấy gia đình cầm đuốc đứng đó, ngạc nhiên nhìn chần màn trên đất và nhìn Tần Thiên vươn đầu ra khỏi màn

Người đầu tiên Tần Thiên nhận ra được, đó chính là Trương Dũng đã từng theo dõi bọn họ, là người của nhị phòng

Tần Thiên phẫn nộ, đến giờ vẫn còn chưa chịu buông tay?

- Các người thật to gan, dám tự tiện vào phòng ta. Các người thêm đòn sao?

Tần Thiên quát lớn:

- Còn không mau rút ra ngoài cho ta!

Trương Dũng nhìn mái tóc đen xõa dài của nàng, lại nhìn y phục không chỉnh tề ẩn hiện qua lớp màn mà không khỏi lén nuốt nước miếng.

- Hồi bẩm đại thiếu phu nhân, vừa rồi có trộm đột nhập, chúng ta tận mắt thấy hắn chạy về đây, sợ hắn làm thương chủ nhân, tình thế cấp bách mới như vậy, xin đại thiếu phu nhân thứ tội. Trương Dũng nói
- Người thấy ở đây có trộm sao? Còn không mau rút đi cho ta

Vừa dứt lời, lại nghe thấy giọng nói sắc bén vang lên:

- Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại tụ tập hết ở đây?

Giây sau, Lý di nương xông vào, theo sau là Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân. Ba người đều tóc tai rối loạn, quần áo không chỉnh tề, như là vội vã chạy đến

- Phòng đại thiếu phu nhân các người cũng dám xông vào? Còn không mau rút ra ngoài. Lý di nương chống nạnh quát

Đám gia đình lúc này mới lui ra nhưng ba người kia lại đi vào.

Chương 170 Màn trên màn dưới

Đám gia đình nghe lệnh lui ra nhưng đám Lý di nương lại tiến vào

Trang Minh Hỉ đi qua châm đèn, nàng sợ đèn không đủ sáng nên lại đốt thêm một ngọn nến. Ánh lửa lóe ra, chiếu sáng khuôn mặt tâm cơ thâm trầm của nàng

Qua thời gian này cẩn thận để ý, nàng càng lúc càng phát hiện Tần Thiên và đại ca có gì đó không thích hợp. Hai người bọn họ căn bản không giống phu thê. Tuy rằng ca ca và tẩu tử thường xuyên cãi nhau, rất không thoải mái nhưng giữa hai người vẫn có sự thân mật mà ai cũng có thể nhìn ra. Nhưng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại có vẻ khách sáo rất lạ

Cái gì gọi là giấy không thể gói được lửa. Nàng cố ý chọn hôm nay để vạch trần bọn họ. Nhân ngày lễ, nha hoàn tùy tiện hơn mà đặt bẫy khiến cho đám gia đình kia có thể dễ dàng xâm nhập.

Nàng xoay người, đi đến bên mẫu thân nhìn chằm chằm kia, trong lòng đắc ý: Quả nhiên như sở liệu, bọn họ chia giường mà ngủ. Trang Minh Hỷ huých tay mẫu thân, ý bảo bà nhìn màn kia, Lý di nương cũng sớm đã để ý, trong lòng đang nghi hoặc.

- Đại thiếu phu nhân, các người luôn chia giường ngủ?

Bà ta nhìn chiếc giường gỗ tử đàn đang buông màn mà nghi hoặc. Lập tức đi qua định vén màn lên

Tần Thiên vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Lý di nương, người vẫn nên về sớm đi. Chúng ta cũng cần nghỉ ngơi

Sau đó lại gọi Thanh Liễu mấy tiếng nhưng vẫn không có ai đáp lại.

- Có lẽ đêm nay uống quá chén rồi. Trang Minh Hỷ cười nói.

Nhân lúc Trang Minh Hỷ nói chuyện, Lý di nương đã xốc màn lên, thấy bên trong chăn gói hỗn độn, hiển nhiên là đã có người ngủ trong đó, kiểm tra còn thấy hơi ấm. Cúi đầu lại thấy đôi giày thêu ở dưới, Lý di nương thu tay lại, mắt lóe sáng.

Tần Thiên ở trong màn không kịp ngăn cản, trong lòng rất bồn chồn, tuy rằng nàng kịp thời chui vào màn Trang Tín Ngạn nhưng nàng từng ngủ trên giường, kiểm tra cẩn thận thì có thể thấy rất nhiều sơ hở. Đây vẫn là nàng đã phản ứng nhanh, bằng không nhất định sẽ để bọn họ bắt tại trận

Nếu như người trong họ biết mình căn bản không phải là người Trang phủ, Đại phu nhân luôn lừa gạt bọn họ thì to chuyện. Ít nhất, mình tuyệt đối không thể dùng thân phận người ngoài mà lại chiếm cứ vị trí chủ nhà.

Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, đã thấy Trang Tín Ngạn đang dán người vào lưng nàng mà nhìn ra ngoài màn, hần nhú mày, vẻ mặt lạnh lùng, hơi thở ấm áp phun lên cổ nàng. Trong thời khắc khẩn trương này khiến cho nàng có cảm xúc khác thường

Trang Tín Ngạn lấy giấy bút bên giường viết: “Chút nữa ta có mạo phạm nhưng nàng yên tâm, ta sẽ không quá đáng.”

Tần Thiên gật gật đầu. Thời điểm khẩn cấp, chỉ cần thuận lợi vượt chướng ngại thì cũng không quản nhiều như vậy

“Nàng đừng cử động, cũng đừng sốt ruột”. Trang Tín Ngạn viết xong hai câu này thì kéo màn lại, sau đó cúi trung ý của nàng ra

Tần Thiên chỉ cảm thấy người đột nhiên hơi lạnh, chỉ còn lại chiếc yếm, mặt Tần Thiên nóng lên, vội cúi đầu.

Nàng nghĩ chỉ vậy thôi nhưng không ngờ tay hần lại sờ đến nút thắt của yếm như định cởi cả yếm của nàng. Đến đây thì Tần Thiên nóng nảy, gắt gao kéo yếm lại, xoay mặt nhìn hần thì vừa khéo nhìn đúng đôi mắt như có băng mỏng của hần. Đôi mắt hần trong suốt như mặt hồ, không lẫn tạp chất, nó khiến người ta nghĩ tới những gì tinh thuần nhất, mọi thứ không sạch sẽ đều không liên quan đến hần.

Hần lẳng lẳng nhìn nàng như vậy như là đang nói với nàng: “Đừng sợ, tin tưởng ta.”

Bất tri bất giác, Tần Thiên buông lỏng tay ra, nàng quay đầu, đầu gần như cúi gằm đến ngực, mặt nóng như lửa.

Trang Tín Ngạn cúi đầu, gỡ nút thắt ở cần cổ nàng rồi lại gỡ nút thắt bên hông nàng. Hắn ngừng thở, ngón tay tận lực không đụng chạm đến nàng nhưng lơ đãng vẫn chạm đến da thịt nàng. Cảm giác được chút mềm mại mà khiến hai người đều run rẩy

Yếm đỏ thêu hoa theo làn da nhẵn nhụi của nàng trượt xuống, nhìn chiếc yếm thêu đôi uyên ương giỡn nước sống động mà lòng Trang Tín Ngạn rung động, cả người bất tri bất giác nóng lên, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Hắn vội vàng khắc chế chính mình, buộc mình phải nhìn qua chỗ khác. Lại vừa vặn nhìn thấy Tần Thiên kéo tóc che trước ngực. Thật ra, Tần Thiên là vì tâm lý e lệ, muốn dùng tóc dài che ngực nhưng không ý thức được làm vậy lại khiến chiếc lưng ong của nàng hoàn toàn lộ rõ trước mặt Trang Tín Ngạn... bả vai xinh đẹp, eo nhỏ, da trắng như tuyết. Trang Tín Ngạn cơ hồ phải dùng hết sức mới có thể ngăn cản xúc động muốn chạm vào người nàng

Nhưng người như có ngọn lửa thiêu đốt khiến hắn khó mà nhịn được. Hắn vội cởi xiêm y của mình, sau đó kéo chăn phủ kín hai người lại. Tần Thiên nhất thời hiểu ý hắn. Giờ có quá nhiều sơ hở, cách duy nhất là làm cho bọn họ nhìn thấy sự thật

Chăn che trước ngực hai người, lộ ra bả vai. Tình cảnh này để cho người ta nhìn đến nhất định sẽ có những liên tưởng sâu xa.

Đúng lúc này, lại một trận bước chân dồn dập mà đến, ngay sau đó Nguyệt Nương cao giọng nói:

- Thanh Liễu, Thanh Liễu, sao ngươi lại ngủ ở đây. Thanh Liễu.

Gọi mấy tiếng mới nghe Thanh Liễu mơ hồ đáp lại

- Nguyệt Nương sao ngươi lại tới đây?

Nghe tiếng Nguyệt Nương, Tần Thiên vui vẻ, quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn cười, lặng lẽ nói: “Cứu tinh đến rồi!”

Trang Tín Ngạn mắt cũng lóe sáng. Tần Thiên không nhịn được rời mắt nhìn xuống, thấy lồng ngực rắn chắc của hắn, dường như còn trắng kiêu hơn hồi ở Động Đình... Bỗng nhiên tay ngứa ngáy, nàng vội nắm chặt tay, quay đầu đi.

Bên ngoài, Nguyệt Nương cùng Trần di nương, Phương Nghiên Hạnh, Trang Minh Lan cùng vào. Phía sau là Thanh Liễu đang ngơ ngác, Thanh Liễu nhìn thấy phòng đầy người thì nhiên tỉnh táo lại, nàng giật mình nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Đã xảy ra chuyện gì? Lời này hẳn là ta hỏi ngươi mới đúng, ngươi canh gác thế nào đây? Nguyệt Nương cả giận quát

Thanh Liễu cũng ý thức được mình mắc lỗi, vội quỳ xuống đất

Nguyệt Nương lại nhìn về phía đám người Lý di nương cười nói:

- Thì ra Lý di nương cũng đến đây

- Ta cũng đang ngạc nhiên đây...

Tần Thiên ở trong màn nói với ra.

- Gia đình vừa đến thì các nàng đã xông tới, không biết còn tưởng rằng các ngươi sớm biết gia đình sẽ xông vào mà chờ.

- Nói cái gì vậy. Hôm nay Trung thu, ba mẹ con ta không ngủ được, chải đầu rửa mặt xong thì đến phòng ta nói chuyện, nghe được tiếng kêu lớn thì mới đến đây xem. Đại thiếu phu nhân sao nói khó nghe vậy.

Lý di nương hừ lạnh. Nói xong, lại cười lạnh một tiếng:

- Đại thiếu phu nhân hay là định che giấu cái gì?

Nói xong, bà kéo phất màn trên giường ra ý bảo Nguyệt Nương xem

- Nguyệt Nương, các người đến vừa khéo, mọi người đến mà xem, đôi phu thê tân hôn này thì ra vẫn chia giường ngủ

Trang Minh Hỉ đứng bên không lên tiếng, để mặc mẫu thân làm loạn. Đêm nay, nàng cố ý kéo mẫu thân nói chuyện, không cho bà ngủ sớm, mới có thể làm cho bà đến đúng lúc như vậy. Chuyện đêm nay bất kể có thành hay không cũng không thể để người khác biết là có liên quan đến nàng.

Nguyệt Nương biết rõ nội tình thì biến sắc. Trần di nương và Phương Nghiên Hạnh nhìn phòng có hai chiếc màn mà khó hiểu. Nhưng Phương Nghiên Hạnh một lòng bênh vực Tần Thiên, tức giận nói với Lý di nương:

- Lý di nương, việc khuê phòng của người ta người cũng muốn quản sao?
- Đây cũng chẳng phải là chuyện nhỏ!

Lý di nương gay gắt nói:

- Phải biết rằng đại thiếu phu nhân giờ là đương gia, nếu từ trước đến giờ nàng và đại thiếu gia chia giường ngủ thì rõ ràng là lòng không ở Trang phủ. Người như vậy sao có thể thành đương gia. Chuyện này không thể cứ thế cho qua, hôm nay phải nói cho rõ.

Lúc này, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên ghé vào tai bà nhẹ giọng nói:

- Sao đại thiếu phu nhân vẫn luôn trốn trong màn?

Nàng cảm thấy rất kỳ quái, hai người rõ ràng là phân giường ngủ, lại tránh ở trong một cái màn, đến giờ cũng không chịu lộ diện, bên trong có gì muốn che giấu.

Lý di nương nhìn về phía màn, vì màn thêu hoa nên không thể thấy rõ bên trong, chỉ nhìn thấy hai bóng người mờ mờ. Được con gái nhắc nhở, bà cũng thấy lạ, theo bản năng mà tiến lên.

Trong màn, Tần Thiên chỉ mong bà ta xông vào xem, nàng không ra ngoài chính là chờ thời khắc này. Nàng tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Giờ muộn rồi, các người ra ngoài trước đi, có chuyện gì để mai nói

Cảm nhận được sự kích động trong giọng của Tần Thiên, Nguyệt Nương sốt ruột, nghĩ trong màn có thứ không thể cho ai biết. Bà tiến lên, chắn trước màn, cảm tức nhìn Lý di nương:

- Lý di nương, người muốn làm gì, định vô lễ với đương gia phu nhân sao?

Sau đó lại nói với Thanh Liễu đang quỳ:

- Không nghe đại thiếu phu nhân sai bảo sao? Còn không đứng lên tiễn khách!

Thanh Liễu vội lau khô nước mắt đứng lên

Mắt thấy Thanh Liễu sắp đánh thức nhiều nha hoàn hơn, Lý di nương và Trang Minh Hỉ đều rất vội. Sợ qua đêm nay thì sẽ thất bại. Lý di nương nhìn Lưu Bích Quân ở bên một cái. Lưu Bích Quân vốn mang tâm lý xem kịch vui, giờ cũng chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nàng tiến lên, làm bộ như không cần thận mà ngã vào người Nguyệt Nương, đẩy Nguyệt Nương đi. Lý di nương nhân cơ hội này xốc màn lên

- Không được! Nguyệt Nương tái mặt, sợ hãi kêu lớn.

Trần di nương và Phương Nghiên Hạnh cũng không nhận được đi đến bên màn. Trang Minh Hỉ, Lý di nương, Lưu Bích Quân cũng vội xông lên trước màn

- A! Tần Thiên hét chói tai

Nhìn cảnh trong màn mà tất cả mọi người đều choáng váng

Chỉ thấy trong màn có hai người, rõ ràng là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Nhìn bả vai trần của hai người thì dễ dàng nghĩ đến trước đó hai người đã làm gì... Lúc này, Tần Thiên bưng mặt, bộ dáng xấu hổ, phiền chán:

- Ta đã bảo các người mai đến, các người... các người quá đáng rồi

Bên trong, Trang Tín Ngạn cũng tỏ vẻ vừa tức vừa ngượng

- Các người còn nhìn! Còn không mau đi! Tần Thiên hét lớn

Một bên, Nguyệt Nương thấy vậy, đầu tiên là kinh ngạc rồi nhanh chóng vui mừng. Nàng trừng mắt nhìn Lý di nương, vội nói:

- Giờ người vừa lòng chưa, còn không mau đi đi

Lý di nương cắn môi, sắc mặt biến đổi, bộ dáng không cam lòng. Lưu Bích Quân nhìn hai người ân ái dựa vào nhau thì trong lòng đổ kỵ. Mà Trang Minh Hỉ căn bản không thể tin cảnh này, nàng rõ ràng thấy rõ, nếu bọn họ có sự thân mật này thì sẽ không phải là sự khách sáo kia

Nhất định đây là sự giả dối mà bọn họ cố ý tạo ra

Bởi vì chuyện xảy ra rất đột nhiên, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều không phòng bị, chần lập tức bị Trang Minh Hỉ kéo đến thất lưng. Thân trên lỏa lồ của Tần Thiên và Trang Tín Ngạn hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người.

89. , Chương 171-172

Chương 171: Hoa mai lay động

- A!

Tiếng kêu lần này của Tần Thiên vô cùng cảm xúc

Ngoài mấy người lớn tuổi, những kẻ còn lại đều đỏ mặt nhìn đi

Trang Tín Ngạn mắt đăm đăm nhìn bộ ngực sữa đầy đặn của Tần Thiên, vừa định kéo chăn che cho nàng thì Tần Thiên lại bỏ nhào lên người hắn. Hắn biết đây là động tác né tránh theo bản năng của nàng, nhưng...

- Tứ tiểu thư, người quá vô lễ rồi

Bên này, Phương Nghiên Hạnh tức giận trách cứ Trang Minh Hỉ. Vừa rồi, Trang Minh Hỉ dùng giấy kéo chăn vừa vịn bị Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy

Trang Minh Hỉ đỏ mặt, hai tay ôm ngực:

- Ta không cố ý, ta thấy đại ca, đại tẩu như vậy, nhất thời hoảng loạn, cũng không biết giấy ta lại mắc vào chăn...

Nói xong mắt đỏ hoe, rõ ràng là rất hoảng sợ nhưng lại cố tỏ vẻ trấn định càng phụ họa cho tính cách trầm tĩnh bình thường của nàng. Nàng nhìn trong màn, nói với Tần Thiên:

- Đại thiếu phu nhân, người tin ta đi, ta không cố ý. Nếu người tức giận, Minh Hỉ cam tâm chịu phạt

Tần Thiên thoáng quay đầu, nhìn về phía chăn trên người.

Chăn ở cổ đại không giống chăn thời hiện đại, đều may công nghiệp, kéo khóa là xong. Vở chăn cổ đại phía trên thêu hoa, bốn phía cũng là vải bông, phải dùng kim khâu trên chăn, như vậy nhìn đẹp mà đắp cũng rất thoải mái. Nhưng cứ như vậy, góc chăn sẽ có những chỗ vướng, có đôi khi đường thêu không cẩn thận. Giờ chăn rơi ở trên đất, giày Trang Minh Hỉ không cẩn thận kéo một góc chăn đi cũng không phải không thể

Tuy là vậy nhưng Tần Thiên không thể tin Trang Minh Hỉ là vô tâm. Với tâm cơ của nữ tử này nàng đã lĩnh giáo nhiều rồi. Lần này rõ ràng là đã có kế hoạch tốt từ trước. Nhìn thì như là Lý di nương đang làm

việc nhưng sao Lý di nương lại vô duyên vô cớ nghi ngờ bọn họ. Còn Trang Minh Hỉ này, mấy ngày này luôn kiểng cố đến gần chỗ nàng rình rập, có lẽ nàng ta đã phát hiện điều gì nên mới sắp xếp chuyện đêm nay

Nữ tử này, nhất định phải nghĩ cách làm cho nàng không thể ở lại Trà Hành.

Những người còn lại nghe lời này của Trang Minh Hỉ thì lại không hoài nghi, dù sao kéo chần của phu thê nhà người ta cũng không phải là chuyện tiểu thư khuê các nên làm. Trang Minh Hỉ tuy rằng xuất thân từ nhị phòng đáng ghét nhưng nàng xưa nay ngôn hành cử chỉ luôn thận trọng, đoan trang thủ lễ, không thể làm chuyện này được.

- Chẳng qua chỉ là không cẩn thận thôi, phạt cái gì? Đại thiếu phu nhân đâu phải là người nhỏ mọn như vậy

Lý di nương đương nhiên không muốn con bị phạt

Tần Thiên còn tâm tình nào nói chuyện này với các nàng. Nàng chôn mặt trong ngực Trang Tín Ngạn, lớn tiếng nói:

- Các người còn không mau đi? Có gì cần mai hẵng nói!

Lúc này Nguyệt Nương mới phản ứng lại, đi qua kéo màn xuống, xoay người vẫy tay nói:

- Đều đi cả đi, đại thiếu phu nhân cần nghỉ ngơi

Lại nhìn đám người Lý di nương hừ lạnh:

- Chuyện đêm nay ta nhất định bẩm báo Đại phu nhân

Lý di nương có hơi chột dạ, vung khăn lên, giận dữ nói:

- Ta cũng là có lòng tốt mới tới, liên quan gì đến chúng ta?

Nói xong lườm Nguyệt Nương một cái rồi lách mông đi ra ngoài. Lưu Bích Quân theo sát sau nàng, miệng lẩm bẩm:

- Đang yên đang lành chia hai cái màn ra làm gì, cũng chẳng trách chúng ta nghi ngờ. Tự mình làm thế còn trách ai được...

Vì có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa nên Lưu Bích Quân cũng chẳng lo lắng gì.

Trang Minh Hỉ đi sau mím miệng không nói gì, mắt long lanh nước

- Chúng ta cũng là nghe tin có giặc đột nhập, vì lo lắng mới tới

Bên kia, Trần di nương sợ bị liên lụy nên nhìn về phía màn khê biện giải. Vừa có chuyện phát sinh thì bản tính hèn nhát của bà tự nhiên bộc lộ ra. Phương Nghiên Hạnh ở bên đấy bà:

- Di nương, chúng ta đi thôi

- Không được, vạn nhất phu nhân trách tội...

Trần di nương vẫn luôn coi Đại phu nhân là chủ nhân lớn nhất Trang phủ dù Đại phu nhân đã lui về nghỉ ngơi.

- Đi thôi, đi thôi.

Phương Nghiên Hạnh không muốn nhiều lời, kéo bà ra ngoài. Bên này, Nguyệt Nương nhìn màn một cái rồi cười, cũng dẫn nha hoàn rời đi

Trở lại Thanh Âm viện, Nguyệt Nương kể lại mọi chuyện cho Đại phu nhân, cười hì hì nói:

- Ta đã nói rồi, đại thiếu gia là người như vậy, có nữ tử nào không động tâm? Không ngờ Tần Thiên vẫn luôn đòi rời đi, nhanh như vậy đã cùng đại thiếu gia viên phòng. Xem ra phu nhân không lâu nữa sẽ được bế cháu rồi

Đại phu nhân cười toe toét, sau đó lại oán trách nói:

- Hai đứa nhỏ này đều gặt ta. Nhưng chỉ cần bọn chúng tốt thì ta cũng an tâm rồi. Tần Thiên là đứa nhỏ tốt, dù là Trang phủ hay Tín Ngạn ta đều yên tâm giao cho nàng

Bà nghĩ nghĩ, lại nói:

- Nguyệt Nương, đi lấy bộ trang sức hồng ngọc ra, đó là bộ trang sức lão gia tặng ta đem thành thân, nói là sau này để ta giao cho con dâu mình. Ngày mai ta muốn đem bộ trang sức này cho con dâu ta, để cho nó giao cho cháu dâu ta, lưu truyền nhiều thế hệ.

Đại phu nhân càng nói càng vui

Theo các nàng thấy, thân mình nữ tử là quý giá cỡ nào, nếu không phải vợ chồng thì tất không thể để cho nam nhân nhìn hay chạm vào. Nay hai người đã như vậy thì sao có thể giả?

Nguyệt Nương lấy bộ trang sức ra, hai người vui vẻ nói chuyện đến khuya.

Bên này, đám người Lý di nương rời khỏi Thanh Tùng viện, Lý di nương có chút ủ rũ nói:

- Ban đầu ta còn nghĩ bọn họ thành thân giả, chia giường ngủ, không ngờ hai người lại là thật.
- Có điều, chia hai cái màn ra làm gì? Lưu Bích Quân rất khó hiểu
- Nhưng ba người sáu con mắt chúng ta đều thấy rõ ràng, sao có thể là giả? Không biết các nàng làm trò quỷ gì

Trang Minh Hỉ lẳng lặng theo sau không nói gì. Hai tay nắm chặt khăn lụa

Tuy rằng lúc trước nàng không hiểu vì sao hai người phải chia giường ngủ nhưng giờ cũng chẳng quan trọng nữa. Chỉ cần đây là sự thật là được rồi. Cảnh vừa rồi lại khiến nàng nghi ngờ phán đoán của chính mình. Sự trong sạch của nữ nhi là quý giá cỡ nào, nếu không phải có quan hệ đó với Trang Tín Ngạn thì sao có thể cởi hết quần áo mà ngủ cùng hắn?

Kế hoạch lâu như vậy lại thất bại trong gang tấc, còn không biết có khiến Tần Thiên nghi ngờ không. Đối với sự thông minh của nàng, Trang Minh Hỉ không dám xem thường. Nàng thầm lo lắng, trăm ngàn lần đừng để trộm gà không được còn mất nắm thóc...

Thanh Tùng viện.

Sau khi Tần Thiên nhào tới, Trang Tín Ngạn vẫn cứng đờ người. Hai tay hắn chống đỡ cơ thể, cảm ngượng cao, mắt mở to. Hắn rất muốn bỏ qua một số cảm giác nhưng có một số cảm giác hắn không thể bỏ qua được

Tỷ như, tóc dài mềm mại của nàng cọ lên da thịt hắn, đuôi tóc dài cọ cọ ngứa thắt lưng hắn, cọ đến cả đáy lòng hắn. Tỷ như hương thơm tản mát trên người nàng khiến trong không khí nhòe đến câu: “Mỹ nhân tại thì hoa mãn đường, chỉ kim tam tái văn dư hương” (khi mỹ nhân đến cả sảnh đường như nở hoa, đến nay vẫn còn hương thơm sót lại)

Nhưng trong lúc giây phút... Bộ ngực mềm mại của nàng cọ lên cơ ngực rắn chắc của hắn. Tuy hắn không dám cúi đầu nhìn nhưng cũng cảm giác được sự đầy đặn, mềm mại của nàng. Hắn thậm chí còn cảm nhận được điểm nổi lên trên ngực nàng... trong đầu không khỏi hiện lên bức vẽ trong Đông xuân đồ, nữ nhân ngực trần, trước ngực tròn trịa tựa như trăng trên trời cao hoặc như bánh bao Nguyệt Nương làm... Vừa rồi hắn chỉ nhìn thoáng qua, chỉ cảm thấy trắng nõn nhưng cũng chưa kịp nhìn kĩ. Của nàng hắn cũng như vậy.

Bỗng nhiên, hắn rất muốn đẩy nàng ra, cẩn thận nhìn nàng một chút nhưng hắn lại nghĩ, nếu làm như vậy nhất định khiến nàng tức giận. Hơn nữa hắn vừa mới hứa với nàng rằng sẽ không làm gì quá đáng. Nàng tin tưởng hắn như vậy, không thể thất tín với nàng... Hắn cố áp chế dục vọng nhưng chuyện đời là vậy, người càng áp chế thì càng khó có thể khắc chế.

Mùi hương trên người nàng xông tới, ngực nàng như càng lúc càng mềm mại... Hắn ngẩng đầu, cắn chặt môi, dùng hết sức khắc chế. Bởi vì quá dùng sức mà khiến cơ bắp toàn thân cứng nhắc, tóc khẽ rung động. Mồ hôi chảy ra theo lỗ chân lông, hắn chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, rất khó chịu, nhất là dưới bụng, quá thực như muốn phình ra.. Hắn vì không chịu được cảm giác giày vò này mà khẽ rên rỉ một tiếng...

Bên này, sau khi bị Trang Minh Hỉ kéo chặn, Tần Thiên vừa xấu hổ vừa giận dữ, lực chú ý đều tập trung về phía mọi người bên ngoài mà căn bản không để ý đến phản ứng của Trang Tín Ngạn.

Nhưng chờ Nguyệt Nương kéo màn rồi, người bên ngoài lần lượt rời đi, bên trong yên lặng thì mới ý thức được hai người ái muội cỡ nào

Nàng tuy là người hiện đại nhưng còn chưa thoáng đến mức độ có thể trần truồng trước mặt nam tử.

Nàng muốn ngồi dậy nhưng nghĩ chỉ cần ngồi dậy thì ngực mình hẳn sẽ bị Trang Tín Ngạn nhìn thấy, vừa nghĩ đến đó thì ngượng ngùng vô cùng

Nhưng cũng không thể cứ như vậy được... Nàng cảm giác được thân thể hẳn càng lúc càng nóng, người căng ra, nhất là cơ bắp trước ngực rắn như sắt vậy. Thân mình hẳn càng lúc càng cứng rắn, nàng lại cảm thấy mình càng lúc càng mềm nhũn đi như bị rút xương cốt, mềm nhũn mà dán lên người hẳn.

Dần dần, người hẳn toát nhiều mồ hôi, mồ hôi bốc lên mang theo hơi thở nam tính nặng nề, hơi thở này cùng với nhiệt độ cơ thể nóng dần của hẳn dâng lên, tràn ngập trong màn. Nàng chỉ ngửi thấy mùi vị nam tính của hẳn... Độ ẩm bên trong càng lúc càng cao, thân thể nàng càng lúc càng mềm nhũn, hơi thở hai người cũng càng lúc càng dồn dập. Cứ như vậy, xảy ra chuyện... lý trí đang nhắc nhở nàng.

Nàng dùng sức cắn môi dưới, cơn đau nhẹ khiến nàng tỉnh táo đi một chút. Nàng ép mình phải tỉnh táo lại, sau đó kéo chặn, muốn dùng chặn che đi người mình

Nhưng vừa cử động thì bên tai lại truyền đến tiếng rên rỉ mất hồn của hẳn. Đầu nàng như nổ tung, chân tay mềm nhũn, lại ngã vào lòng hẳn

Ánh mắt vừa khéo dừng lại nơi bụng hẳn. Hẳn chỉ cởi áo dài nhưng vẫn mặc quần dài. Lớp vải quần mỏng manh giữa chân bị cái gì đó chống lên như lều trại. Nàng đương nhiên hiểu chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên nhớ tới kiếp trước từng nghe một đồng nghiệp kể về mấy chuyện cười bậy bạ đó. Cô ấy nói, đàn ông nếu sống mũi cao thẳng thì chỗ đó hẳn sẽ rất to... Mũi Trang Tín Ngạn lại vô cùng cao, vô cùng thẳng... Đột nhiên, nàng cảm thấy máu toàn thân như vọt lên mặt, trời ạ, nàng đang nghĩ gì thế... Khụ khụ...

Chương 172: Ý loạn tình mê

Ngoài màn, ánh nến lay động, trong màn, ánh sáng ảm đạm

Mùi hương nồng đậm này khiến Tần Thiên hít thở không thông

Tần Thiên dựa vào người Trang Tín Ngạn, cả người không có chút sức lực nào

Một lát sau, nàng cảm nhận được hai tay Trang Tín Ngạn đặt lên vai nàng, bàn tay nóng rực khẽ run run. Sau đó, dần dần, dần dần đỡ nàng lên

Nơi ngực dính vào hẳn có không ít mồ hôi, nay bỗng nhiên rời khỏi hẳn, mồ hôi bốc lên, ngực thoáng lạnh. Tần Thiên vội lấy chăn ở bên che ngực đi

Nàng cảm thấy mình như đang trong chiếc lồng hấp, nơi nào cũng nóng, ngay cả hơi thở cũng như muốn bốc cháy.

Nàng chậm rãi chống người, lùi ra phía sau, cơ thể bình thường vốn linh hoạt giờ lại mềm nhũn như không nghe lệnh nàng. Vất vả lắm mới tránh xa được một ít. Sau đó, nàng lại bắt đầu tìm xiêm y của mình, nhìn trái nhìn phải lại không thấy xiêm y ở đâu, cũng không hiểu là hẳn vứt đi đâu.

Nàng có chút sốt ruột nhưng thủy chung đều không thể cúi đầu, không có dũng khí nhìn hẳn. Chỉ cảm thấy hơi nóng trong trường càng lúc càng cao, mà hơi thở của hẳn thì càng ngày càng dồn dập.

Lúc này đầu óc nàng như bị cái gì rút sạch, hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn không biết nên làm gì. Hồi lâu mới cảm thấy, hẳn là nên ra khỏi màn mới được.

Tìm không thấy quần áo, nàng chuẩn bị ôm chăn rời đi. Nhưng vừa mới xoay người lại cảm thấy chân như có gì chẹn lại. Nàng ngẩng người, quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng thì chân trên người lập tức bị hẳn kéo đi. Ngực chợt lạnh, nàng sợ hãi kêu một tiếng, theo bản năng hai tay ôm ngực, đồng thời cảm nhận được bóng đen áp về phía nàng

Tần Thiên ngẩng đầu mở to mắt nhìn về Trang Tín Ngạn đang dần đến trước mặt nàng. Lúc này, hân gần nàng như vậy, gần đến độ nàng có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của hân, gần đến độ nàng có thể thấy rõ lông mi hân đang run run

Mặt hân đỏ bừng, đến ngay cả da thịt trên người cũng đỏ bừng, dường như máu trong cơ thể đang sôi trào, gọi cảm vô cùng. Làn da hân phủ một lớp mồ hôi lấm tấm, dưới ánh sáng nhàn nhạt mà khê lóe khiến da dẻ hân càng thêm hồng nhuận đầy cảm xúc. Trước cánh tay là cơ bắp ngực nở nang, trên mặt gân xanh thoáng ẩn hiện, càng lộ rõ vẻ tráng kiện của hân.

Còn cả ánh mắt hân, dưới ánh sáng u ám, hai mắt hân tối như mực, u ám nặng nề, như giếng cổ sâu không thấy đáy. Nhưng chỉ cần nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy ở đáy mắt hân có ngọn lửa mãnh liệt đang thiêu đốt

Nhìn Trang Tín Ngạn như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô. Bình thường vốn lý trí nhưng trong một khắc này cũng không biết lý trí đã chạy đi đâu. Nàng cảm thấy trong đầu rối loạn, không thể suy nghĩ cho rõ. Mọi thứ như đều rời khỏi tầm kiểm soát của nàng, chỉ có thể để mặc hân tới gần một chút thì nàng lại bị động lùi một chút:

- Tín... Ngạn... Ngạn...

Nàng muốn nhắc nhở hân, cũng muốn nhắc nhở chính mình nhưng giọng vừa nói ra thì đã như tiếng rên rỉ mê đắm khiến chính nàng cũng hoảng sợ

Hân nhìn nàng như vậy, hơi thở bá đạo xâm nhập từng tắc cơ thể nàng. Đối mặt với sự bá đạo này của hân, nàng hoàn toàn không biết nên làm sao.

Bỗng nhiên, hân vươn tay, nắm lấy cổ tay trước ngực nàng. Nàng khê run lên cũng khiến tay hân run lên theo

- Tín Ngạn, Tín Ngạn...

Tần Thiên xấu hổ, ảo não mà có chút sốt ruột, muốn giãy nhưng lại không có chút sức lực nào

Đến lúc này, Trang Tín Ngạn dừng động tác, hân ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng, đôi mắt tối tăm lóe ra ánh lửa, mang theo chút cầu xin.

Môi hân khê mở:

- Ngộ (tôi/ta)...chỉ.... nhìn... nhìn..

Hân nhìn nàng, chậm rãi nói ra bốn chữ này, Tần Thiên sửng sốt một hồi mới phản ứng ra được ý hân nói là “Ta chỉ nhìn thôi”. Trong lòng bỗng dâng lên sự vui mừng, hân có thể nói thành câu.

Đang lúc không để ý này, hai tay đã bị hân kéo xuống, ngực nàng hoàn toàn lộ rõ trước mặt hân. Lòng thẹn thùng của nữ nhân dâng lên, Tần Thiên định che nhưng hai tay lại bị hân nắm chặt lại, không thể tránh thoát.

Trong lòng xấu hổ đến muốn hộc máu: Cái này có thể tùy tiện nhìn sao?

Nàng còn định nói gì đó thì đã thấy hai mắt hân nhìn thẳng vào bộ ngực nàng, trong mắt đầy sự ngạc nhiên, tán thưởng cũng đầy dục vọng. Ánh mắt cực nóng này khiến cả người nàng mềm nhũn, rốt cuộc không còn sức phản kháng. Nàng thoáng quay đầu, trốn tránh cảnh tượng dụ dỗ này

Nàng cũng không thấy có cảm giác chán ghét gì

Nàng nhắm mắt lại, mặt càng ửng hồng, cảm giác tê dại như truyền đến tận đáy lòng

Bên này, Trang Tín Ngạn mắt nhìn thẳng bộ ngực trần của Tần Thiên, chỉ cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào... thật đẹp... sao có thể đẹp như vậy... Làn da trắng nõn của nàng ửng hồng tựa như đóa hoa dịu dàng, ngực cao ngất vừa tròn vừa lớn tựa như trái đào chín. Trên đỉnh là đóa hoa nhỏ màu hồng, vô cùng xinh đẹp. Căn bản không giống như trong sách vẽ chỉ như hai hạt đỗ đen nhỏ... Hân cảm thấy còn đẹp hơn trong sách gấp ngàn lần vạn lần.

Máu trong cơ thể bốc lên, cơ bắp co rút khiến hân phát đau. Bỗng nhiên, hân phát hiện ngực nàng có chút biến hóa. Kim lòng không đậu, hân buông tay nàng ra, sờ lên ngực nàng. Giờ khắc này, trong đầu hân chỉ

có một suy nghĩ. Hắn muốn cảm nhận sự mềm mại của nó... Hai ngực đột nhiên bị hắn sờ, cả người Tần Thiên run lên. Nàng cảm nhận được bàn tay nóng bỏng của hắn vuốt ve khắp ngực nàng, còn thỉnh thoảng khiêu khích đóa hoa nhỏ của nàng... Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng dưới sự xoa nắn ôn nhu của hắn, nàng không còn chút sức lực nào.

Nàng nhìn ngực mình bị hắn run run sờ nắn mà biến hóa thành đủ loại hình dạng, bỗng nhiên ý thức được nàng đã không thể chạy thoát... Tay hắn dịu dàng mà nóng rực như vậy, dường như hòa tan cả người nàng

Hắn cảm nhận được ngực nàng càng lúc càng mềm dưới tay hắn, hai đóa hoa càng lúc càng hồng mà miệng khô lưỡi khô. Hắn sống chết nhìn chăm chăm hai đóa hoa kiêu diễm ướt át kia. Lòng dâng lên khát vọng. Hắn nhớ tới bức tranh trong Xuân cung đồ mà không tìm được, cúi đầu liếm lên một đóa hoa. Một khắc đó, dự vọng trong lòng như được thỏa mãn, cảm giác thoải mái này khiến hắn không khỏi rên rỉ thành tiếng. Tần Thiên cảm giác được hắn đang ngậy ngô hôn ngực nàng như đang ăn một món đồ ăn ngon, vừa liếm vừa cắn khiến cả người tê dại, tựa như có dòng điện chạy khắp người. Hắn hôn một bên còn chưa đủ, lại hôn bên còn lại, nụ hôn nóng rực của hắn cơ hồ trải khắp bộ ngực của nàng. Sự cuồng nhiệt như muốn nuốt chửng nàng.

Tần Thiên nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mình như đang chìm nổi trên biển, không muốn sẽ bị nhiệt tình của hắn nhấn chìm. Bất giác, hai tay nắm chặt màn như muốn nắm bắt một điểm tựa. Nhiệt tình của hắn dâng lên, nàng đem sự kích tình không thể thừa nhận đó mà phát tiết lên chặn màn.

Lúc này, nàng hoàn toàn quên đây cũng không phải khúc gỗ trên biển mà chỉ là một cái màn treo tạm mà thôi... Ngay lúc Trang Tín Ngạn đang ý loạn tình mê thì bỗng ầm một tiếng, màn sụp xuống, cọc màn đánh vào lưng Trang Tín Ngạn, tuy không đau nhưng đủ khiến hắn tỉnh táo lại.

Hắn ngẩng đầu, mọi nhiệt tình bị đánh lui trong nháy mắt, trong lòng tự trách, sao hắn có thể làm chuyện này với nàng? Hắn rõ ràng đã đồng ý với nàng. Nàng tin tưởng hắn như vậy. Hắn đúng là cảm thú

“Nàng nhất định rất tức giận, cho nên mới kéo màn xuống, giờ nàng nhất định hận chết ta, nhất định trong lòng đang mắng ta”

Trang Tín Ngạn chưa từng gặp chuyện như vậy, nhất thời hoảng sợ. Hắn vô cùng để ý đến Tần Thiên, giờ còn vô cùng bối rối

Hắn nhìn về phía Tần Thiên nhưng mặt Tần Thiên đã bị màn che khuất, đang luống cuống chân tay giữ màn ra, bởi vì sốt ruột mà động tác có hơi mạnh. Không nghĩ là tay nàng lại đập vào mặt Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn đang tự trách chột dạ bùm mặt nhảy dựng lên, vội ôm lấy trung y chạy ra ngoài.

Chờ Tần Thiên vất vả thoát ra khỏi màn thì đã không còn thấy bóng Trang Tín Ngạn đâu. Nhìn bộ ngực bị hắn hôn đến sưng đỏ lại nhìn chăn màn hỗn loạn, mặt Tần Thiên biến thành

Thế này là thế nào...

Mãi đến sáng hôm sau lúc đến vấn an Đại phu nhân thì Trang Tín Ngạn mới về phòng. Hắn vẫn không nhìn nàng, còn gọi Bích Liên giúp hắn thay quần áo. Tần Thiên vì chuyện tối qua nên càng ngại nói chuyện với hắn. Hai người đều cúi đầu, không ai nhìn ai

Lúc đến Thanh Âm viện, Đại phu nhân cũng rất nhiệt tình, kéo tay Tần Thiên hỏi han ân cần, dẫn dò đủ chuyện. Còn định tặng cho nàng một bộ trang sức hồng ngọc quý báu.

- Tần Thiên, về sau đừng nghĩ ngợi gì, nếu đã như vậy thì tốt rồi, Trang phủ ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi người

Vừa nghe Đại phu nhân nói vậy Tần Thiên biết hắn là Nguyệt Nương đã nói chuyện đêm qua cho bà khiến bà hiểu lầm. Nàng theo bản năng nhìn về phía Trang Tín Ngạn thì đã thấy hắn đỏ mặt cúi đầu, cảm nhận được ánh mắt của nàng thì lại càng cúi gằm đầu mà nhìn sang chỗ khác.

Sao lại thế nữa... Tần Thiên méo máo, trong lòng lắm bầm. Chiếm tiện nghi hết của con cái nhà người ta sao lại có thái độ này... Nhưng nhìn bộ dáng yêu thương của Đại phu nhân thì lại nghĩ đến những ngày thư thái gần đây sống ở Trang phủ. Tần Thiên bỗng nhiên cảm thấy ở lại cũng không sai. ... Có một số việc, tuy không thể chắc chắn nhưng có thể cố gắng, dù sao... Tần Thiên quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái,

dù sao đó cũng là một người nam nhân tốt, đáng để nàng cố gắng... Tần Thiên chỉ cười không nói gì. Xuất phát từ sự rụt rè của nữ tử, nàng cũng không thể quá chủ động đúng không? Nay còn chưa thể tỏ rõ thái độ, cũng không thể cho hẳn biết mình đã quyết định ở lại.

- Đại phu nhân, con muốn xử phạt một số kẻ vô lễ tối qua. Tần Thiên chuyển chủ đề

Đại phu nhân sớm đã phái người điều tra chuyện này, hiểu được tối qua quả thật có trộm đột nhập, trong phủ bị trộm đi một số đồ, chỉ là sau đó vẫn để trộm trốn thoát. Nhưng dù là thế cũng không có nghĩa rằng đám hạ nhân đó có thể tùy tiện xông vào phòng của chủ nhân.

Đại phu nhân để cho Tần Thiên tùy ý xử lý việc này

Tần Thiên đánh các gia đình hôm qua xông vào phòng nàng 10 trượng. Lý di nương, Lưu Bích Quân và Trang Minh Hỉ không có quy củ phạt tiền 3 tháng, hơn nữa cấm túc một tháng. Về phần Trang Minh Hỉ, Tần Thiên lặng lẽ nói với Đại phu nhân về nỗi băn khoăn với nàng, Đại phu nhân trầm ngâm một hồi rồi quyết định thu hồi quyền đến Trà Hành học tập của Trang Minh Hỉ, bắt nàng an phận ở trong phủ chuẩn bị gả chồng

Trang Minh Hỉ không phục chạy đến trước mặt Đại phu nhân khóc lóc, Tần Thiên cười nói:

- Tứ tiểu thư, ta thấy người đến Trà Hành lâu mà quên mất quy củ nên mới có thể làm ra chuyện vô lễ như tối qua. Người vẫn nên an tâm ở nhà học quy củ đi, bằng không sau này dù học được nhiều kiến thức mà không đủ lễ nghĩa thì cũng không được phu quân thích đâu

Lời này hợp tình hợp lý, Trang Minh Hỉ không thể nói gì, trong lòng rất hận nhưng không thể làm gì được.

Chuyện này xử lý xong, xe đi Mạc Bắc cũng đã chuẩn bị tốt. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn mang theo Từ chương quây, Mã quân sự và Phạm Thiên rời khỏi Trang phủ dưới sự tiễn đưa của Đại phu nhân.

Tới cổng thành thì gặp đoàn xe của Tạ gia. Đôi bên xuống xe chào hỏi.

Tần Thiên xuống xe đã thấy Tạ Uyển Quân được nha hoàn đỡ xuống từ một chiếc xe xa hoa.

90. , Chương 173-174

Chương 173: Chia rẽ

Lên phương Bắc, đầu tiên phải đi đường thủy rồi mới đi đường bộ, như vậy sẽ tiết kiệm một nửa thời gian so với nếu chỉ đi đường bộ

Hai nhà hội hợp, cùng đi về phía bến tàu

Vén rèm xe, Tần Thiên ngắm quang cảnh mùa thu bên đường. Giờ đã cuối thu, lá cây bên đường đã ngả sang màu vàng, gió lớn thổi qua, lá rụng như mưa. Có vài chiếc lá còn theo gió bay vào trong xe nàng. Nàng nhìn xe ngựa của Tạ Uyển Quân cách đó không xa, nhớ tới khi này hai bên gặp mặt nàng nói: "... Đã lâu không về thăm nhị thẩm, nhân cơ hội lên phương Bắc này thăm..."

Khi nói chuyện, nàng thân nhiên cười nói, đôi mắt hạnh lặng yên liếc về phía Tạ Đình Quân và Trang Tín Ngạn đang chào hỏi mà sáng rõ động lòng người.

Rốt cuộc là về vấn đề an nhĩ thẩm hay là có mục đích gì khác? Tần Thiên nhìn chằm chằm chiếc xe kia mà bĩu môi. Xem ra, dọc đường đi đều phải đối diện với nàng... Nghĩ đến đây, Tần Thiên buông màn xe, quay đầu lại nhìn Trang Tín Ngạn vẫn luôn nghiêm chỉnh từ đầu tới giờ. Ánh mặt trời xuyên qua kẽ cửa mà chiếu lên nửa gương mặt hắn khiến cho khuôn mặt hoàn mỹ của hắn càng thêm sáng rõ.

Họa thủy, chính là họa thủy, ai nói chỉ có nữ nhân mới là họa thủy? Nam nhân nếu họa thủy thì lực sát thương còn hơn nữ nhân nhiều

Có thể khiến ột tiểu thư khuê các không để ý lễ nghi mà đuổi theo, so với cái gì mà quân vương giận dữ vì hồng nhan cũng không thua kém chút nào đi... Như là cảm nhận được ánh mắt của Tần Thiên, Trang Tín Ngạn theo bản năng quay đầu, hai người nhìn nhau, đều nhớ tới chuyện tối qua, không hẹn mà cùng đỏ mặt quay đầu, đều tự nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một người nghĩ: Nàng vẫn không để ý đến ta, nhất định là còn đang trách ta, rõ ràng đã đồng ý với nàng mà lại đường đột nàng, có phải nàng thấy ta như tiểu nhân ti bỉ?

Một người nghĩ: Vì sao hắn vẫn xa cách với ta, là vì tối qua ta ngăn hắn lại nên hắn không vui? Nhưng rõ ràng ta cũng không cố ý... Hơn nữa, rõ ràng là ta bị chiếm tiện nghi, hắn người tức giận phải là ta mới đúng. Cũng không đến mức độ bắt ta đi dỗ hắn được? Thế thì quá mất mặt... Không được, không được, không thể chiều ý hắn quá được

Hai người đều có suy nghĩ riêng, không ai lên tiếng.

Ngoài xe, Tạ Đình Quân ruỗi ngựa đi đến bên xe Tạ Uyển Quân rồi giữ ngựa bước chậm, phối hợp với tốc độ xe ngựa

- Uyển Quân, Uyển Quân! Tạ Đình Quân gọi

Màn xe được đôi bàn tay mềm mại lặng lẽ xốc lên, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tạ Uyển Quân. Nàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tạ Đình Quân mà có chút chột dạ, vội nhìn xuống.

- Ca ca

Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng:

- Nếu người còn coi ta là ca ca người thì hãy nghe lời ta đi

- Ca ca, người nói cái gì, Uyển Quân chỉ là muốn đi thăm thăm thăm mà thôi

Khi nói chuyện, Tạ Uyển Quân cũng không dám nhìn vào mắt huynh trưởng.

- Người xin nhị thúc xin cha mẹ cho người, ta không làm gì được người

Tạ Đình Quân lạnh giọng nói:

- Có một điều, người nhớ kỹ cho ta. Người là tiểu thư trưởng nữ Tạ gia, người không hề kém các tiểu thư nhà quan chức nào. Trong thiên hạ, nam nhân tốt cho người không thiếu, không thể tùy tiện mà gây chuyện làm tổn hại thanh danh được. Cuối cùng đừng để bắt đắc dĩ mà gả cho những kẻ không có mặt mũi gì, làm mất mặt Tạ gia ta

- Ca ca, người nói cái gì thế?

Mặt Tạ Uyển Quân đỏ bừng, vốn định cãi Trang công tử không phải là kẻ không có mặt mũi gì nhưng những lời này nói ra khác gì không đánh đã khai, lại cố nhịn mà nuốt ngược vào trong. Lại không nhịn mà mặt đỏ bừng.

Thấy muội muội mình luôn yêu thương như vậy, giọng Tạ Đình Quân không khỏi dịu lại, hắn cúi người, nhẹ giọng nói:

- Ca ca cũng là muốn tốt cho người, nghe lời ca ca nói đi. Hơn nữa người ra đã có thê tử, cho dù người làm bình thê cũng chẳng được gì.

Tạ Uyển Quân đỏ mặt, buông rèm:

- Ca ca nói năng bậy bạ, không nói với ca ca nữa

Từ lần trước gặp Trang Tín Ngạn, muội muội vẫn luôn có vẻ rất có tâm sự. Nghe nói phu thê Trang Tín Ngạn muốn cùng bọn họ lên phía Bắc, muội muội vốn không thích ra khỏi nhà bỗng nhiên đòi đi cùng thăm nhị thúc. Tạ Đình Quân quen chuyện phong tình sao không nhìn thấu tâm sự tiểu nha đầu này nên mới phản đối. Ai nhờ muội muội lại dám nhờ Nhị thúc xin ỉnh, có cha mẹ cho phép, hắn cũng chẳng nói được gì. Chỉ đành ngậm cảnh cáo muội muội.

Hắn tuy rằng muốn cướp vợ người nhưng cũng không muốn đổi muội muội cho đối phương

Vừa đi vừa nói chuyện đã đến bến tàu. Song phương đều xuống xe. Người hầu hai nhà đều thu dọn hành lý đưa lên thuyền.

Tạ Uyển Quân tuy rằng thỉnh thoảng lại nhìn lên Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nhưng rốt cuộc cũng là tiểu thư học quy củ nên không dám tiếp cận hẳn trước mặt mọi người

Vì để tiện đi lại, bọn họ đi thuyền của Tạ gia

Lúc trước, Tần Thiên sống ở thành thị, đi ra ngoài đều đi ô tô, tàu hỏa, máy bay, thuyền thì chỉ khi còn đi học cùng bạn bè chơi trong công viên, lúc ấy nàng chơi rất vui. Cũng không nghĩ thuyền ở cổ đại lắc lư quá mạnh. Lên thuyền chưa được bao lâu Tần Thiên đã nôn không ngừng, cảm giác như mặt cũng muốn nôn ra, mặt mày xanh xao.

Nhìn Tần Thiên nằm trong phòng bắt lức, Trang Tín Ngạn rất lo lắng, gọi đại phu đi theo đến, đại phu nói không sao, chỉ kê chút thuốc. Nhưng Trang Tín Ngạn vẫn lo lắng, thậm chí còn đề nghị để bọn họ rời thuyền, đi đường bộ

Tạ Đình Quân sao chịu cho bọn họ tách ra như vậy, hắn nói:

- Đường bộ thứ nhất xa xôi, thứ hai nguy hiểm, Tần đương gia giờ không khỏe chỉ là tạm thời thôi, chỉ qua mấy ngày thích ứng thì ổn rồi. Trang công tử đừng lo lắng

Lại nhân cơ hội nói:

- Phòng ở trên rung nhiều hơn, không bằng để Tần đương gia chuyển đến phòng dưới thì hơn

Chỉ cần là tốt cho Tần Thiên, Trang Tín Ngạn sẽ đồng ý ngay, liên tục gật đầu.

- Chỉ là...

Tạ Đình Quân nhìn hắn cười nói:

- Tầng dưới chỉ có một gian, chỉ đành để hiền phu phụ tạm thời tách ra. Nhưng Trang công tử yên tâm, Tạ mỗ nhất định sẽ sắp xếp người chăm sóc Tần đương gia chu đáo

Trang Tín Ngạn trầm mặt xuống, lẳng lặng nhìn Tạ Đình Quân một hồi. Tạ Đình Quân ung dung để mặc hắn nhìn. Một lát sau, Trang Tín Ngạn một lòng suy nghĩ vì Tần Thiên nên dù tiếc thế nào cũng chỉ đành gật đầu

Tạ Uyển Quân ở bên thấy Trang Tín Ngạn thương thê tử như vậy, trong lòng lại càng thêm có cảm tình tốt

Các huynh đệ trong nhà, ngoài những người còn chưa thành thân, những huynh đệ còn lại có ai ôn hòa, dịu dàng với thê tử như vậy. Tuy rằng hắn không nói nhưng nàng viết ra, bọn họ vẫn có thể trao đổi với nhau.

Trong đầu hiện ra một hình ảnh, dưới ánh đèn, hai người sóng vai tựa vào nhau, viết chữ trò chuyện, tuy không thể so với tài tử giai nhân trong tiểu thuyết nhưng còn say lòng người hơn.

Nghĩ nghĩ mà nàng không khỏi đỏ bừng mặt, vội cúi đầu

Cứ như vậy, đôi uyên ương này bị Tạ Đình Quân nhân cơ hội chia rẽ

Nhìn Tần Thiên chuyển đến tầng dưới, Tạ Đình Quân khẽ cười, hình như đến ông trời cũng giúp hắn.

Hai ngày sau, Tần Thiên lại bị cảm bị sốt. Chỉ cảm thấy mấy ngày này có rất nhiều người đến hỏi thăm nàng nhưng vì không ăn được gì, thân mình hư nhược, căn bản không lấy được tinh thần. Cũng không biết là ai đến ai không. Chỉ là trong giấc mơ, nàng luôn cảm nhận được có một bàn tay lạnh lẽo hoặc nắm tay nàng hoặc vuốt trán nàng, hoặc lấy khăn lau mặt cho nàng nhưng không có một tiếng động.

Nàng luôn cảm thấy người này là Tín Ngạn bởi vì nàng cảm nhận được hơi thở quen thuộc của hắn. Nhưng lúc nàng mở to mắt ra thì thấy không phải Thanh Liễu thì cũng là Thu Lan. Trong lòng thất vọng không thôi

Người này thực sự không để ý đến nàng cơ?

Lại mờ mịt chìm vào giấc ngủ

Khi cảm nhận được đôi bàn tay lạnh lẽo kia, Tần Thiên dùng hết sức mà mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Trang Tín Ngạn. Lúc này, vẻ mặt hẩn tiêu tụy, đang lo lắng nhìn nàng.

Trong lòng nàng dâng lên tình cảm dịu nhẹ khẽ nói:

- Cuối cùng người đã đến thăm ta, ta vẫn chờ người...

Nói xong, chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, lại ngủ thiếp đi

Đáng tiếc bởi vì mơ hồ mà Trang Tín Ngạn không thấy rõ, không hiểu nàng nói gì. Thấy giọt nước mắt rơi xuống khóe mắt nàng, hẩn lại nghĩ nàng không muốn nhìn thấy mình, trong lòng khổ sở lại rời đi. Từ đó về sau không đến xem Tần Thiên, tránh để nàng bị bệnh mà còn bị tức giận.

Qua hai ngày, Tần Thiên thấy khá hơn nhiều, có thể miễn cưỡng ăn chút đồ ăn, người cũng tỉnh táo. Lúc này, có rất nhiều người đến thăm nàng, từ Từ chương quỳ, Mã quản sự, Phạm Thiên thậm chí cả huynh muội Tạ Đình Quân, chỉ riêng hẩn là không thấy đến. Nàng nằm trên giường, trông mong nhìn cửa nhưng không hề thấy bóng dáng tuấn tú đó

- Thu Lan, đã bao lâu rồi đại thiếu gia không đến đây?

Tần Thiên khẽ hỏi Thu Lan đang bón cháo ình

Thu Lan nghe vậy thoáng dừng tay:

- Đã ba ngày chưa tới...

Sau đó định nói lại thôi

- Sao vậy? Tần Thiên hỏi

Thu Lan buông bát cháo trong tay, ngồi cạnh Tần Thiên, thấp giọng nói:

- Đại thiếu phu nhân, hai ngày nay ta mấy lần thấy Tạ tam tiểu thư tìm cơ hội tiếp cận thiếu gia, nhìn nàng...

Thu Lan cũng không nói thêm gì nhưng Tần Thiên đã hiểu ý của nàng. Tạ Uyển Quân vốn không thể so với Tạ Đình Quân, nàng tâm tư đơn thuần hơn nhiều, nghĩ gì điều viết trên mặt. Đến ngay cả Thu Lan cũng có thể nhìn ra được nàng có ý với hẩn.

Thấy Thu Lan lại định bón cháo ình, Tần Thiên xua tay, ý bảo nàng không muốn ăn. Nàng nằm xuống, trùm chăn kín đầu, không nhin được mà rơi nước mắt

Vô lương tâm... Nàng bị như vậy cũng không đến thăm nàng, nếu thực sự người thích Tạ tiểu thư kia, ta sẽ... ta sẽ... Trong chần, Tần Thiên lau nước mắt nghĩ thầm: ta sẽ mặc kệ người

Đến đêm, Tần Thiên thực sự buồn chán, mặc quần áo ra cửa phòng, muốn lên boong tàu hóng gió

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Trang Tín Ngạn đứng ở đầu thuyền, quay lưng về phía nàng. Gió đêm thổi tung quần áo hẩn. Cũng thổi tung những ngọn đèn lồng treo trên cột buồm, khiến ánh sáng chiếu lên người hẩn lay động

Đồ vô lại

Nhìn bóng dáng hẩn, Tần Thiên vừa tức vừa hận, nhưng vẫn không nhin được mà đến gần

Ta muốn hỏi hẩn xem có lý do gì mà lại như vậy. Tần Thiên oán hận

Vừa đi được hai bước lại thấy Tạ Uyển Quân dẫn nha hoàn đi từ phía khác đến. Tạ Uyển Quân mặc chiếc màu vàng thêu hoa, váy hồng phấn, tóc búi xinh đẹp, cài dây trâm khổng tước vàng, thanh nhã nổi bật trong đêm, xinh đẹp động lòng người. Nàng không nhìn thấy Tần Thiên trong góc tối, nàng xách chiếc đèn lồng màu vàng vẽ hoa, mỉm cười đi đến bên Trang Tín Ngạn. Tần Thiên lùi lại mấy bước, ẩn qua một bên.

Nàng rất muốn xem, trong ba ngày này, bọn họ đã xảy ra chuyện gì!

Chương 174 Trúng thối

Trăng cong cong hình lưỡi liềm, nước sông lững lờ trôi.

Trang Tín Ngạn đứng đầu thuyền, nhìn dòng nước lấp lánh mà xuất thần

Nghe Hải Phú nói nàng đỡ hơn nhiều, đã có thể ăn được đồ, chỉ là tinh thần vẫn không tốt lắm. Hắn thực sự muốn đến thăm nàng. Nếu hắn đến nàng có tức giận không? Nếu hắn xin lỗi, nàng có tha thứ cho hắn không?

Sớm đã quen cùng nàng bên nhau sớm chiều, quen với nụ cười sáng lạn, ánh mắt sáng bừng của nàng. Mấy ngày nay không thấy, hắn như người mất hồn, làm gì cũng không có sức lực, tối ngủ cũng không ngon. Mấy lần hắn không nhịn được mà đi đến cửa phòng nàng nhưng lại không có dũng khí đi vào. Hắn sợ sự xuất hiện của mình sẽ khiến cho nàng tức giận, không có lợi cho bệnh của nàng

Chờ qua vài ngày, chờ nàng khá hơn một chút hắn nhất định phải thăm nàng, nhất định phải xin nàng tha thứ, về sau hắn nhất định sẽ tự quản mình, tuyệt đối sẽ không lại mạo phạm nàng.

Như vậy, nàng sẽ tha thứ cho hắn chứ?

Lòng hắn rất khó chịu bởi vì hắn ý thức được một sự thật. Mấy ngày rồi nàng vẫn không để ý đến hắn, hắn chịu không nổi. Nếu năm năm sau nàng rời đi, hắn phải làm sao? Phải sống như thế nào?

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được bên mình sáng ngời. Theo bản năng, hắn tưởng Tần Thiên đến bên mình. Hắn ngạc nhiên, vui mừng quay đầu lại thì lại thấy là Tạ Uyển Quân

Sự thất vọng vô hạn dâng lên, cảm giác thất vọng khiến cho hắn căn bản cũng không rảnh nghĩ xem vì sao Tạ Uyển Quân lại xuất hiện ở bên cạnh hắn. Sắc mặt hắn trầm xuống, thản nhiên quay đầu. Lại nhìn về mặt nước tựa như Tạ Uyển Quân chưa từng xuất hiện bên hắn vậy

Tạ Uyển Quân có chút xấu hổ, nàng cũng không mong hắn có thể vui vẻ nhìn nàng. Ngày đó, nàng tránh ca ca, nghĩ mọi cách tiếp cận hắn, hắn đều dùng sắc mặt này đối xử với nàng. Thản nhiên, xa cách, có cả một bức tường không thể thấu hiểu nhau. Nhưng nàng thấy hắn với ai cũng vậy, chỉ riêng với Tần Thiên và Hải Phú mới có hơi khác. Nhớ tới khiếm khuyết của hắn thì cũng không khó hiểu. Nàng nghĩ, có lẽ hắn đã quen một mình

Nàng biết bất luận là cha mẹ hay ca ca cũng sẽ không để cho nàng lấy một người đã có thê tử, lại không trọn vẹn. Nàng cũng không nghĩ xa như vậy. Nhưng sau lần gặp đó, nàng vẫn luôn nhớ tới hắn, ngay cả trong mơ cũng mơ thấy hắn. Nàng muốn gặp hắn, ở bên hắn cho nên chỉ cần có cơ hội gặp hắn thì nàng sẽ nghĩ mọi cách để được gặp.

Cho dù chỉ nhìn hắn như vậy cũng đủ để nàng thấy thật vui vẻ

Trên đời sao lại có nam tử tuấn tú như vậy? Tạ Uyển Quân si mê nhìn hắn, cảm thấy hắn không có chỗ nào là khó coi, đến ngay cả những đốm râu lõm lõm ở cằm hắn cũng thật hấp dẫn

- Tiểu thư, tiểu thư

Nha hoàn Điệp Nhi thấy nàng thất thố như vậy thì vội nhắc nhở. Điệp Nhi nhìn quanh, cũng may đêm đã khuya, chung quanh không có ai, tuy đây là thuyền của Tạ gia nhưng để hạ nhân thấy cũng không tốt

- Tiểu thư, chúng ta đi thôi, nếu để nhị thiếu gia biết thì nhất định sẽ trách phạt ta. Điệp Nhi kéo áo nàng

- Ca ca đã ngủ rồi, không việc gì phải sợ

Tạ Uyển Quân đáp, vất vả lắm mới có cơ hội được tiếp cận hắn, nàng sẽ không buông tay, cho dù hắn không để ý tới nàng, không nói chuyện cùng nàng. Chỉ cần ở bên hắn như vậy thôi, lẳng lặng nhìn hắn cũng đủ khiến nàng vui vẻ

Thấy cảnh này, Tần Thiên không khỏi mếu máo, thầm nghĩ: Là tiểu thư khuê các sao lại không hiểu quy củ như vậy. Đêm khuya vắng người lại đi gặp riêng một nam tử đã thành hôn

Nhưng nàng cũng biết, cái gọi là quy củ chỉ có thể ước thúc hành vi của con người chứ không thể ước thúc lòng người, nếu không, cũng sẽ không có từ “Bỏ trốn”.

Nàng lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, oán hận nghĩ: Người cũng thật là, người ta tuy là chủ động nhưng chẳng lẽ người không biết tránh đi sao? Muộn thế này còn tỏ ra nguy hiểm gì chứ! Còn không mau trở về phòng!

Nhưng thấy hần thủy chung không để ý tới Tạ Uyển Quân thì trong lòng cũng thoải mái hơn một chút

Đến khi nàng định tiến lên, chấm dứt việc bọn họ gặp gỡ thì bỗng nhiên thấy Tạ Uyển Quân lấy giấy bút ra, nhanh chóng viết gì đó. Tần Thiên ngẩn ra, lui về, muốn xem cho rõ

Đáng tiếc bóng đêm rất tối, không rõ là nàng viết cái gì. Lại thấy rõ bút trong tay nàng không phải là bút than nàng phát minh ra mà là bút kẻ mi của nữ tử. Loại thuốc này chỉ có trong một cửa hàng bán son phấn nổi tiếng ở kinh thành mới có bán, vẽ mi còn đẹp hơn bột vẽ nhiều, giá cũng rất đắt. Chỉ một chiếc bút dài bằng ngón tay cũng mất 10 lượng bạc

Mà vị Tạ tiểu thư này dùng loại bút này để viết chữ, mười lượng bạc có thể viết được mấy chữ.

Tần Thiên thâm lú lười.

Bên kia, Tạ tiểu thư viết xong đưa cho Trang Tín Ngạn xem, xuất phát từ lễ tiết, Trang Tín Ngạn cúi đầu đón lấy đèn lồng rồi nhìn thoáng qua. Tần Thiên vốn nghĩ rằng hần sẽ không để ý tới nàng nhưng không ngờ Trang Tín Ngạn đón lấy tờ giấy, cẩn thận nhìn rồi lấy giấy bút trong người viết vội cái gì đó sau đó đưa cho Tạ Uyển Quân xem.

Tạ Uyển Quân tươi cười, nàng nhìn Trang Tín Ngạn, khuôn mặt dưới ánh đèn chiếu vào mà sáng rõ, tình ý triền miên khiến tim Tần Thiên trầm xuống. Nàng không nhìn được mà nắm chặt tay áo.

Bên kia, Tạ Uyển Quân đọc những lời Trang Tín Ngạn viết thì mỉm cười, lại viết gì đó đưa cho Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn nhìn nhìn rồi cũng cười

Nụ cười này chỉ khi đối diện với nàng hần mới có, dịu dàng, vui mừng nhưng giờ hần lại cười với nữ tử khác.

Thế này có nghĩa là gì? Có phải là bất kể là ai, chỉ cần không chê hần, đồng tình với hần, có thể cho hần sự ấm áp thì hần đều thích?

Nàng cắn chặt môi, dứt khoát xoay người

Ta không để ý đến hần nữa, mặc kệ hần đi. Hần thích ai thì kệ hần, hần thích cười với ai thì cũng kệ hần. Hần vốn chẳng là gì của ta. Ta không cần quản, ta không thèm. Chờ qua năm năm, ta cầm tiền chạy lấy người, ta có thể buôn bán, làm bà chủ, ta còn có Thái phó bá bá, ta còn sợ không sống yên ổn sao?

Tuy rằng tự nói với mình như vậy nhưng lòng lại quặn đau, nước mắt không khống chế được mà trào dâng

Nàng trở về, lúc sắp đến phòng thì đột nhiên dừng lại. Nàng dùng tay áo, ra sức lau nước mắt, bỗng nhiên xoay người, bước nhanh về phía Trang Tín Ngạn.

Nàng thấy Trang Tín Ngạn đang đứng đó viết cái gì với Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân nhìn hần cười, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình.

Tần Thiên trong lòng vừa tức vừa đau, bước cũng càng nhanh. Nàng vọt tới bên cạnh Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn như cảm nhận được gì, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy nàng thì bất ngờ, vui sướng. Nhưng khi thấy rõ sắc mặt nàng thì sự vui mừng như ngưng lại.

Tần Thiên vọt tới trước mặt hần, dùng sức đẩy hần. Cái đẩy này cơ hồ là dùng hết sức lực của nàng, đẩy hần lão đảo. Cũng may phía sau có lan can, nếu không lúc này chỉ sợ đã bị nàng đẩy xuống nước.

Trang Tín Ngạn kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Tần Thiên, đã thấy mặt nàng tái nhợt, khóe mắt rưng rưng.

- Trúng thôi! Trúng thôi. Ta không bao giờ để ý đến người nữa

Nàng nhìn hần, trong mắt đầy sự phẫn nộ, nước mắt rơi xuống. Nàng lau nước mắt, lại nhìn hần một cái rồi xoay người chạy đi.

Từ đầu tới cuối nàng đều không nhìn Tạ Uyển Quân lấy một lần

Để lại Trang Tín Ngạn và Tạ Uyển Quân đang ngây như phỗng

Trang Tín Ngạn ngơ ngác nhìn bóng Tần Thiên, trong đầu tràn ngập câu nói của nàng: “Ta không bao giờ để ý đến người nữa”

Hắn cảm thấy rất khó chịu, nàng ghét hắn như vậy sao? Hắn không thể chịu đựng được, vo nát quyển vở lại. Hắn cũng bất chấp mọi thứ, vội đuổi theo Tần Thiên.

Trên khoang tàu chỉ còn lại chủ tớ Tạ Uyển Quân. Một trận gió thổi tới, đèn lồng treo trên buồm lay động vô cùng, bỗng nhiên rơi xuống khoang tàu, lăn mấy vòng rồi tắt ngấm. Trên khoang chỉ còn lại ánh sáng mỏng manh từ chiếc đèn lồng trên tay Tạ Uyển Quân, chiếu lên khuôn mặt khó hiểu của nàng

- Đã xảy ra chuyện gì?

Nàng ngây ngốc hỏi Điệp Nhi ở bên. Điệp Nhi cũng không hiểu ra sao, ngơ ngẩn lắc đầu. Hai người quay về phòng

Chờ Tạ Uyển Quân đi rồi, Tạ Đình Quân lại đi từ một góc tối khác ra, hắn đi theo muội muội, chính là muốn xem giữa muội muội và Trang Tín Ngạn có gì xảy ra. Nếu Trang Tín Ngạn thực sự có ý không an phận với muội muội thì hắn sẽ dạy dỗ Trang Tín Ngạn cẩn thận. Cũng không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng kia

Trong bóng đêm, mắt hắn lóe sáng. Hắn nghĩ nghĩ rồi đi về phía phòng Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên một đường chạy vội về phòng, lúc xoay người đóng cửa thì lại đụng phải Trang Tín Ngạn. Hắn nhìn nàng, vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt đau đớn

- Người còn tới làm gì? Cút đi, cút đi!

Tần Thiên phát điên, kéo hắn ra ngoài. Lúc này, nàng quên biến những lời chính mình đã nói đêm động phòng. Chính nàng đã nói, chỉ cần hắn thích thì không cần hỏi nàng, cứ tiếp nhận người đó là được.

Lúc này nàng chỉ nghĩ: “trúng thối, sao người có thể vừa đối xử với ta như thế mà xoay mặt đã cười với nữ tử khác. Nam nhân cổ đại quả nhiên chẳng ai tốt lành gì”

Nhưng Trang Tín Ngạn hơn nửa năm này vẫn luôn luyện võ, thân thể cường tráng hơn nhiều, không phải nàng muốn đẩy là đẩy được

Tần Thiên thấy mình toát mồ hôi mà hắn lại không chút sứt mẻ, còn dùng ánh mắt vô tội nhìn nàng, lúc tức giận mà không nhận được khóc òa

- Trang Tín Ngạn người đúng là trúng thối

Tần Thiên vừa khóc vừa mắng:

- Ta bị người lừa, còn tưởng rằng người là người tốt, thì ra chỉ là nhất thời, người là đồ sói đội lốt cừu!

Nếu ngay từ đầu hắn tỏ vẻ như Tạ Đình Quân thì nàng... nàng sẽ không thích hắn.... Đáng ghét, hắn lúc nào cũng tỏ vẻ thanh thuần, khiến nàng bất tri bất giác mà đánh mất tim mình

Nàng vốn là người ôn hòa phân minh nhưng lần này nàng nên tìm ai tính sổ?

Nàng càng nghĩ càng khổ sở, nước mắt càng nhiều. Bên cạnh, Trang Tín Ngạn chưa từng thấy nàng khóc như vậy bao giờ, nhất thời hoảng loạn, không biết nên làm gì

Hắn đi đến bên bàn, cầm vở định viết nhưng bút than vừa rồi bị Tần Thiên đẩy mà không biết rơi đi đâu. Hắn không tìm được bút, vội vô cùng, muốn nói lại không biểu đạt được ý tứ trong lòng, hắn gấp đến độ cứ a a a rồi đi lại trong phòng

Thấy hắn hoảng như vậy, Tần Thiên có chút mềm lòng. Nàng lấy bút than trong người ra, đặt trước mặt hắn:

- Ta xem xem người định nói gì

Trang Tín Ngạn cầm bút, viết vội: “Nàng đừng giận, về sau ta tuyệt đối sẽ không như vậy”. Hắn nhắc tới chuyện đêm đó, hắn nghĩ Tần Thiên lại tức vì chuyện đó.

Tần Thiên nhìn thoáng qua, oán hận:

- Đây đều là lời nói dối của nam nhân. Ta sẽ không tin đâu

Nếu lại có người không chê hắn, đối tốt với hắn, hắn sẽ lại thích người ta?

Trước kia hắn chưa xuất hiện, mọi người không biết hắn tài giỏi. Nay ai cũng biết hắn có thể làm ăn, còn có thể sao chế ra công trà, giá trị con người sớm đã thay đổi. Nếu giờ Đại phu nhân muốn cầu hôn cho hắn chỉ sợ chẳng ai cự tuyệt

Thấy nàng như thế, Trang Tín Ngạn rất hoảng, không biết nên biểu đạt thế nào. Trong lúc vội vàng, tính tình mất bình tĩnh, hắn xé quyển sổ làm đôi, ném xuống đất

- Người còn cầu với ta!

Tần Thiên tức đến giậm chân, chỉ người biết xé, ta sẽ không biết xé sao

Nàng chặt nửa quyển sổ dưới chân lên, vốn định xé tan trước mặt hắn nhưng bỗng nhiên nàng lại bị chữ viết trên sổ làm ngừng tay.

Nàng biết, đó là lời khi nãy hắn trao đổi với Tạ Uyển Quân.

91. , Chương 175-176

Chương 175: Tình ý triền miên

Trên vở là những nét chữ xinh đẹp: “Sắc mặt nàng đã khá hơn? Còn nói cười với người? Nàng nói gì với người?”

Những lời này hắn là trả lời Tạ Uyển Quân lúc trước. Chữ “nàng” không cần đoán Tần Thiên cũng biết là chỉ mình. Rất rõ ràng, Tạ Uyển Quân là viết về mình.

Lửa giận trong lòng nháy mắt tiêu tan không ít. Tần Thiên tiếp tục nhìn xuống: “Nàng nói ta như vậy?”

Tần Thiên nhớ lại lúc hôm nay Tạ Uyển Quân đến thăm mình. Thực ra nghĩ lại, Tạ Uyển Quân này cũng không đáng ghét. Nàng mỗi lần đến thăm mình đều biểu hiện thật quan tâm, hỏi mình muốn ăn gì, đem đồ ăn vặt ỉnh ỉnh. Thấy mình buồn bã không vui còn có thể nói chút chuyện vui trong nhà ỉnh vui vẻ. Không giống loại người tâm cơ thâm trầm.

Trong lúc đó, nàng cũng có nhắc đến Trang Tín Ngạn:

- Uyển Quân thực sự tò mò, Trang công tử từ nhỏ đã không nghe được, sao có thể học được cách đọc khẩu hình?

Lúc ấy, Tần Thiên cười nói:

- Ta thực ra cũng rất ngạc nhiên nhưng hắn biết đọc khẩu hình là sự thật, có lẽ là vì hắn rất thông minh

- Thật đúng là thông minh

Tạ Uyển Quân dùng khăn che miệng cười, nụ cười dịu dàng, xinh đẹp như hoa, sóng mắt đầy tình ý.

Nghĩ hắn là Tạ Uyển Quân nói cho hắn mình khen hắn thông minh

Chẳng lẽ nụ cười khi đó là vì điều này

Tần Thiên ngẩng mặt nhìn Trang Tín Ngạn đối diện đã thấy hắn mím miệng, mặt đỏ lên, cũng không biết vì phần nộ hay vì sốt ruột, hoặc là vì cả hai

- Vừa rồi các người nói về ta? Tần Thiên nhìn hắn hỏi.

Với câu hỏi bất ngờ này của nàng, Trang Tín Ngạn giật mình, một lát sau, mới gật gật đầu.

Nếu không phải vì Tạ Uyển Quân nhắc đến nàng thì hẳn việc gì phải viết chữ nói chuyện với nàng ta?

Phần lớn lửa giận của Tần Thiên là vì khi này Trang Tín Ngạn tươi cười dịu dàng với Tạ Uyển Quân. Trang Tín Ngạn là người lạnh lùng đăm đăm, không phải người hẳn coi trọng thì hẳn tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt đó. Nàng nghĩ là hẳn động lòng với Tạ Uyển Quân nên mới tức giận như vậy. Nếu là khi vừa thành thân thì cũng thôi, khi đó nàng vốn không định ở lại nên cũng chẳng có tâm tư gì với hẳn. Nhưng ở chung thời gian dài như vậy, nàng đã bất tri bất giác mà đặt hẳn vào vị trí quan trọng trong lòng. Cũng gần đây nàng mới phát hiện ra. Nhìn thấy cảnh đó, nàng vốn không tin tưởng với nam nhân cổ đại sao có thể không giận.

Giờ hiểu lắm được sáng tỏ, hơn nữa cơn giận đều biến mất. Nhưng qua một hồi cãi cọ này, nàng ngượng ngùng quay đi. Nàng cúi người, nhặt nửa quyển sổ lại, ghép vào rồi đưa tới trước mặt hẳn

Nàng nhìn hẳn, sóng mắt lưu chuyển, sáng giọng:

- Đang yên đang lành sao lại trút giận lên sổ?

Trang Tín Ngạn miễn cảm sao không cảm nhận được sự thay đổi của nàng. Hẳn ngây ngốc đón lấy cuốn sổ, nhìn khuôn mặt Tần Thiên một khắc trước vẫn là mưa rền gió dữ, lúc này bỗng nhiên lại như nắng ấm tươi cười mà khó hiểu

Thấy hẳn như vậy, lòng Tần Thiên chưa xót, cảm giác khó mà nói rõ

- Đồ ngốc...

Nàng nhìn hẳn cười cười, má lúm nhẹ nhàng hiện ra, hơn nữa đôi mắt nàng trong suốt như nước mùa thu, dưới ánh đèn ấm đăm đăm mà có một vẻ mị hoặc vô cùng

Trang Tín Ngạn rung động, không nhịn được mà muốn ôm lấy nàng nhưng sợ nàng không vui thì lại cố gắng khắc chế bản thân. Hẳn chỉ si ngốc nhìn nàng, muốn đến gần mà lại không dám, chân tay luống cuống

Đôi mắt lấp lánh dưới ánh đèn, nhu tình triền miên

Khó thấy được bộ dáng ngây ngốc này của hẳn, nhất định chỉ khi ở trước mặt một người mới có vẻ khác thường này. Nghĩ vậy, lòng Tần Thiên càng nhu hòa, nàng cười cười rồi lại hỏi:

- Không phải người không để ý tới ta sao? Còn đuổi theo làm cái gì?

Trang Tín Ngạn nhếch miệng, viết lên quyển sổ bị xé làm đôi: “Ta nghĩ nàng đang giận ta... rõ ràng đã đồng ý với nàng nhưng vẫn mạo phạm nàng”.

Lại ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt tối đen dưới ánh nến như có hai ngọn lửa bùng cháy, Tần Thiên nhìn nhìn, chỉ cảm thấy tim mình đập loạn

Thì ra là vậy...Tần Thiên mỉm cười, thì ra hẳn đang tự trách, không dám đối mặt với mình

- Ta nào có giận người....

Có một số việc Trang Tín Ngạn dù không hiểu nhưng cũng không có nghĩa là hẳn ngốc. Thấy vẻ mặt này của Tần Thiên, hẳn cũng sáng tỏ

Giống như trận gió mùa xuân ấm áp thổi qua, thổi lên những gợn sóng, những gợn sóng lan tỏa đến vô cùng vô tận, cũng như sự vui mừng của hẳn.

“Đêm đó...”. Bất tri bất giác, hai má hẳn lại đỏ ửng, dưới ánh đèn, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng diễm lệ: “Đêm đó nàng thực sự không giận ta? Nàng kéo màn, sau còn đánh ta...”

- Ta cũng không cố ý

Dưới ánh mắt nóng rực của hẳn, Tần Thiên không khỏi đỏ mặt, nàng thoáng quay mặt đi, không dám nhìn hẳn tiếp

Dưới ánh đèn, khuôn mặt ngọc của nàng ửng hồng, má đỏ, môi anh đào, mi mắt kiều diễm, vô cùng xinh đẹp. Trang Tín Ngạn kích động, muốn nắm tay nàng nhưng khi đến gần nàng thì lại không dám.

Khóe mắt Tần Thiên liếc được điều này, vẻ mặt lảng lạng, chỉ lén lút di động tay, chạm vào tay hắn. Giấy sau đó, Trang Tín Ngạn lập tức nắm chặt tay nàng, như đứa trẻ mà cười rộ lên. Mắt cong cong, tình nồng ý đậm.

Chỉ là nắm tay như vậy thôi mà cả người đã thật thoải mái. Hai người nhìn nhau, chỉ cảm thấy một niềm vui chưa từng có ngập tràn

“Tần Thiên, đừng đi nữa, ở lại được không, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng”. Trang Tín Ngạn dùng tay khác viết. “Ta cũng sẽ chăm chỉ học nói, về sau sẽ không để nàng vất vả nữa”

Đã đến lúc nghỉ bài. Tần Thiên nghĩ

Nàng xoay người, đối mặt với hắn, vẻ mặt bỗng nhiên trịnh trọng khiến Trang Tín Ngạn cũng lo lắng theo

- Tín Ngạn, nguyện vọng lớn nhất của ta không phải là vinh hoa phú quý mà là có một gia đình hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đó phải có điều kiện. Ta không mong trượng phu của ta có thể có nữ tử khác, ta vĩnh viễn không thể trở thành người như mẫu thân. Nếu người có nữ nhân khác, nếu người thích nữ nhân khác thì ta nhất định sẽ rất khổ sở, cho nên, Tín Ngạn...

Tần Thiên nắm chặt tay hắn, ánh mắt chân thành, dịu dàng:

- Người có thể đồng ý với ta, cả đời này về sau sẽ không thích người khác, không có nữ nhân nào khác sao? Nếu người đáp ứng, ta sẽ tin tưởng người. Cả cuộc đời này ta đều sẽ toàn tâm toàn ý với người. Bất kể thế nào cũng không rời bỏ người

Thấy rõ lời nàng nói, lòng Trang Tín Ngạn dâng lên cảm giác ngọt ngào.

Hắn viết: “Ta có nàng là đủ rồi, còn muốn nữ nhân gì nữa. Mỗi ngày ở bên nàng cũng còn không đủ, sẽ không chia cho ai khác”. Từng chữ này đều là những lời từ đáy lòng hắn, không chút hoa ngôn xảo ngữ. Tần Thiên nghe xong, cảm giác như đó là những lời hay nhất trên đời

Nàng nhìn hắn, vô cùng vui mừng, không có từ ngữ nào có thể hình dung được tâm tình của nàng lúc này. Trái tim phiêu bạt giờ đột nhiên tìm được điểm dừng ấm áp, vô cùng hạnh phúc

Về mặt Trang Tín Ngạn lại trở nên nghiêm túc, hắn trịnh trọng viết lên giấy: “Trang Tín Ngạn vĩnh viễn chỉ có một mình Tần Thiên”. Về mặt hắn như đang thề với thần linh vậy

Viết xong, hắn xé tờ giấy này ra, đưa cho Tần Thiên.

Hai người nhìn nhau, tình ý triền miên.

Giờ khắc này, hai người ý hợp tâm đầu, sao còn khắc chế được. Nhất là Trang Tín Ngạn, nhìn nụ cười trong veo của Tần Thiên mà cảm thấy người nóng như lửa đốt. Hơi thở cũng càng ngày càng dồn dập, hắn tìm lòng không đậu mà tới gần nàng. Tim Tần Thiên cũng đập loạn, cả người nóng bừng

Ngay lúc hai người càng lúc càng gần nhau thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng gì đó lẩn lộn lạch cạch, trong đêm yên tĩnh vô cùng chói tai. Lúc này hai người mới nhớ đây là thuyền của Tà gia, bọn họ chỉ là khách, mà đây là phòng riêng. Nếu để người khác biết bọn họ ở đây làm chuyện như vậy chỉ sợ sẽ bị chê cười.

Tần Thiên đỏ bừng mặt, rút tay về, nhẹ giọng nói:

- Người mau trở về phòng đi

Trang Tín Ngạn cũng đọc không ít sách thánh hiền, cũng biết có một số việc không nên làm. Lập tức, hắn hít sâu, áp chế dục vọng bản thân. Đứng lên, lưu luyến đi ra ngoài. Tần Thiên theo sau tiễn hắn

Ngoài cửa, Tà Đình Quân khề thở phào. Hắn luôn đứng ngoài cửa sổ nghe, nhìn bọn họ từ cái vĩa đến bỗng nhiên hòa hảo, nhìn vẻ mặt đầy tình ý của Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn, nhu tình như nước, ngay cả núi băng cũng muốn hòa tan... Một khắc đó, hắn cảm thấy ghen ghét với Trang Tín Ngạn. Người như vậy cũng xứng để nàng nhìn?

Mất thấy hai người càng ngày càng như keo như sơn, hắn rốt cuộc không nhịn được sự ghen tỵ mà đá lăn thùng gỗ bên ngoài, lúc này mới làm cho hai người dừng lại.

Giờ thấy Trang Tín Ngạn đi ra, hần vội trốn vào một góc, không muốn bị bọn họ phát hiện.

Hần nhìn Tần Thiên mở cửa, Trang Tín Ngạn đi ra, ánh đèn ảm đạm bên trong chiếu lên mặt hai người. Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn nàng, ánh mắt hai người quẩn quýt, lưu luyến như vậy. Đột nhiên, Trang Tín Ngạn lại đẩy Tần Thiên vào trong

Bóng hai người biến mất ở bên cửa

Tim Tạ Đình Quân hoảng lên, không nhin được bước ra vài bước, bất chấp có thể bị phát hiện hay không, chỉ chốc lát đã thấy hai người đang tựa vào cửa.

Hần sống chết nhìn chằm chằm vào hai người, tay nắm chặt, cơ bắp cả người căng lên.

Hai người đang ôm hôn nhau

Hai tay hần ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, khiến cơ thể mảnh mai của nàng dán lên người hần, không có một kẽ hở. Hần cúi đầu hôn nàng nồng nhiệt. Nàng hơi nhón chân, người mềm nhũn dựa vào người hần, hai tay vô lực ôm cổ hần. Cả người như bị rút xương, thân mình run rẩy. Một chiếc trâm cài rơi xuống khỏi búi tóc nàng, rơi xuống đất phát ra một tiếng động nhỏ

Nàng nhắm mắt lại, nhiệt tình đáp lại hần

Không khí xung quanh như nóng dần lên, hương thơm của nàng dâng lên, quanh quẩn cùng cơn sóng tình

Cho dù hần kinh nghiệm phong nguyệt nhưng cũng chưa từng thử qua nụ hôn nhiệt tình như vậy, không có ai có thể khiến hần hoàn toàn nhập tâm như vậy, cũng không có nữ nhân nào có thể mê người như nàng... Hần nhìn môi Trang Tín Ngạn rời khỏi môi nàng, chuyển hướng dần xuống cổ nàng. Nàng ngẩng đầu lên, búi tóc hoàn toàn tán loạn, tóc đen như thác nước chảy dài, theo động tác gấp gáp của hần mà xỏa tung.

Nàng như là không thể ức chế, khê rên rỉ. Nàng ôm chặt hần, cắn chặt môi, khê gọi:

- Tín Ngạn... Tín Ngạn...

Câu hồn đoạt phách... Một khắc đó, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy một dòng nhiệt dồn xuống bụng, cảm giác căng đau như nuốt chửng hần. Hần nắm chặt hai nắm tay, hần gao nhìn Trang Tín Ngạn đang chìm đắm kia mà hai mắt đỏ lên

Giờ khắc này, hần vô cùng khát vọng, vô cùng đổ kỵ cũng vô cùng oán hận! Chương 176: Đối thủ

Hai ngày sau, thuyền ngừng ở bến tàu Thanh Châu phía bắc. Đoàn người xuống thuyền, ngồi trên xe ngựa mà Tạ gia đã chuẩn bị sẵn

Ước chừng hơn mười cỗ xe ngựa cùng với mấy chục hộ vệ bảo vệ đoàn xe, đi trên đường phố phía Bắc

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi trong chiếc xe chu luân, phía sau là Từ chương quây, Mã quản sự và Phạm Thiên ngồi trong chiếc xe phủ lụa xanh, nha hoàn ngồi ở xe ngựa cuối cùng. Sau đó là ba chiếc xe chở hành lý. Phía Tạ gia, Tạ Uyển Quân một xe, Tạ Văn Tuyền một xe, ba chiếc xe chở hành lý. Tạ Đình Quân và tùy tùng của hần đều cưỡi ngựa

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thân mật ngồi trong chiếc xe ngựa mà ngắm cảnh bên ngoài

Ngoài cửa là những ruộng ngô mênh mông. Giờ đúng là mùa thu hoạch, cây lá vàng óng, bắp ngô sai chi chít, Trang Tín Ngạn chưa từng thấy thu hoạch ngô bao giờ nên rất tò mò.

- Đại thiếu gia của ta, đó là ngô mà, không phải người rất thích ăn?

Tần Thiên quay đầu nhìn hần dịu dàng cười khê, nụ cười trong veo. Ánh nắng mùa thu ảm áp xuyên qua cửa xe, chiếu lên mặt nàng khiến mặt nàng ửng hồng, mềm mại, đẹp như đóa hoa đào trong nắng

Trang Tín Ngạn ngồi sát bên nàng nhìn mà động lòng, thần hồn điên đảo, không nhin được hôn lên má nàng, lại ôm nàng chặt hơn một chút. Lòng Tần Thiên như có mật ngọt, nàng xoay người dựa sát vào lòng hần, ôm thắt lưng hần, lắng nghe nhịp tim hần. Hần sờ sờ khuôn mặt nàng, nâng cằm nàng lên để cho nàng đối mặt với hần

Tần Thiên vươn tay mơn trớn khuôn mặt như ngọc của hắn, đôi mày đen như mực, sống mũi cao thẳng, ánh mắt thâm thúy, đôi môi phớt hồng (môi gái à K), hắn đang nhìn nàng, đôi mắt sáng như ánh ngọc lấp lánh, chiếu ra tình cảm nồng nàn

Hắn cười, tình cảm dịu dàng như gợn sóng lan khắp khuôn mặt nàng, hắn cúi đầu, bưng kín miệng nàng

Lòng Tần Thiên như say như mê

Thì ra đó là cảm giác yêu đương, giống như chim không rời được trời cao, cá không rời được nước, cứ thế gấn bó trường tồn. Từ nhỏ nàng đã luôn ao ước có được một gia đình của chính mình, có một người bạn đời ý hợp tâm đầu như vậy. Nguyên vọng này ở kiếp trước không thể thực hiện được, nhưng ở thế giới này lại có thể được thỏa mãn.

Là mơ sao? Nếu là giấc mơ thì nàng mong sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Lúc này, ngoài xe truyền đến tiếng Tạ Đình Quân:

- Trang công tử, Trang công tử?

Nghe giọng hắn, Tần Thiên vội đẩy Trang Tín Ngạn ra, chỉ ra ngoài xe, lặng lẽ nói ba chữ “Tạ Đình Quân”. Sau đó, nàng sửa sang lại quần áo đầu tóc rồi mới xốc rèm xe lên, nhìn Tạ Đình Quân ngồi trên ngựa nói:

- Tạ công tử, có chuyện gì sao?

Tạ Đình Quân nắm lấy dây cương, hơi hơi cúi người, thấy sắc mặt nàng ửng hồng, mắt như nước mùa thu, môi hơi mọng đỏ thì hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn nàng, tay nắm dây cương đột nhiên nắm chặt lại, qua hồi lâu mới khắc chế được sự đổ kị trong lòng. Sắc mặt hắn bình thản, cười nói:

- Trang công tử đâu?

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn thấy Tạ Đình Quân tiếp cận thì trong lòng tức giận, vội đổi vị trí với Tần Thiên, hắn viết lên giấy:

- Tạ công tử có chuyện gì?

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân rất khinh thường. Đồ mặt trắng, phải dựa vào khuôn mặt để câu dẫn nữ nhân!

Nhưng vừa nghĩ đến bất luận là Tần Thiên hay muội muội đều một lòng vì hắn thì lòng vừa bực vừa phẫn hận. Về mặt lại không có biểu lộ gì:

- Không biết Trang công tử có thể cưỡi ngựa không? Đến thảo nguyên rộng lớn của Mạc Bắc, nếu còn ngồi trên lưng ngựa thì rất lãng phí cảnh đẹp

Nói xong, Tạ Đình Quân cố ý biểu hiện kỹ thuật cưỡi ngựa cao siêu của mình trước mặt Trang Tín Ngạn

Ở trên thuyền, hắn có cách không làm cho bọn họ ở chung phòng được thì ở trên đất liền cũng có thể làm cho bọn họ ở cùng trong chiếc xe mà chàng chàng thiếp thiếp.

Nam nhân với nhau sẽ luôn có sự hiểu thắng, huống chi vẫn là trước mặt Tạ Đình Quân luôn có ý đồ với thê tử mình. Bất kể thế nào, Trang Tín Ngạn cũng không muốn thua hắn trước mặt Tần Thiên. Hắn sở dĩ cố gắng luyện võ như vậy cũng có liên quan rất lớn với chuyện khi trước Tạ Đình Quân anh dũng cứu Tần Thiên. Nữ nhân của hắn, hắn muốn tự mình bảo vệ

“Đại thảo nguyên đương nhiên là phải cưỡi ngựa, Tạ công tử yên tâm, kỹ thuật cưỡi ngựa của tại hạ tuy không bằng Tạ công tử nhưng cũng có thể ứng phó được.” Trang Tín Ngạn viết.

- À!

Tạ Đình Quân như là rất hứng thú:

- Thì ra Trang công tử còn có thể cưỡi ngựa, một khi đã vậy, sao không ra ngoài cùng đám nam nhân chúng ta cưỡi ngựa?

“Đa tạ hảo ý của công tử nhưng nội tử còn chưa khỏe hẳn, tại hạ muốn ở bên nàng chăm sóc nàng. Chăm sóc thể tử cũng là trách nhiệm của nam nhân”. Trang Tín Ngạn nhìn hắn cười.

Tạ Đình Quân nắm chặt dây cương, cắn răng nói:

- Tàn đương gia thật có phúc

Nghe vậy, Tàn Thiên nhô đầu ra, nhìn hắn cười nói:

- Tạ công tử đúng là nói trúng lòng ta

Má lúm đồng tiền hiện ra đầy vui vẻ

Tạ Đình Quân càng nhìn càng bực mình, hắn miễn cưỡng cười rồi hung hăng thúc ngựa bỏ đi.

Đợi hắn đi rồi, Tàn Thiên tiến đến gần Trang Tín Ngạn, hai mắt sáng bừng:

- Thì ra người còn có thể cười ngựa, đợi đến thảo nguyên người đưa ta cười ngựa cùng được không? Ta không biết cười ngựa

Đôi mắt Trang Tín Ngạn lưu chuyển, lại trừng mắt nhìn, bình tĩnh gạt đầu, vẻ mặt như đó chỉ là chuyện nhỏ

Trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra phải nhân lúc còn chưa tới Mạc Bắc mà theo Hải Phú lẳng lặng học cười ngựa mới được...” Tàn Thiên dựa đầu vào lòng hắn, cao hứng cọ cọ, bộ dáng đó như con mèo nhỏ làm nũng, thật đáng yêu. Trang Tín Ngạn lòng thấy ngọt ngào, gắt gao ôm chặt nàng, lại hung hăng thơm nàng mấy cái, hận không thể hòa tan nàng cùng cơ thể mình

Bên này, Tạ Đình Quân tức giận thúc ngựa đi đến bên cạnh Lâm Vĩnh, thấp giọng nói:

- Người đi nhanh đến trấn trước. Trấn trước chỉ có một khách sạn, người chỉ để lại bốn gian phòng, còn lại đều đặt trước cho ta.

Nhiều người như vậy, chỉ bốn gian phòng thì sẽ phải ở chung. Trang Tín Ngạn và Tàn Thiên có trợ trên mà chiếm một gian không? Tạ Đình Quân oán hận nghĩ, vừa nghĩ đến cảnh hai người nhiệt tình như lửa dêm đó mà hắn lại không nhận được nổi cái. Bất luận thế nào cũng không muốn thấy cảnh bọn họ ở chung

Lâm Vĩnh theo Tạ Đình Quân lâu như vậy, sao không rõ tâm tư chủ nhân. Nhìn khuôn mặt âm trầm của hắn, lúc này đã mất đi vẻ bình tĩnh thường nhật, hắn nói nhỏ:

- Chủ nhân, bọn họ thành thân đã hơn nửa năm rồi...

Giờ chia phòng không phải đã muộn sao? Có cái gì quan trọng? Chẳng lẽ ngay điều này chủ nhân cũng không nhìn ra?

- Người chỉ cần làm theo lời ta dặn là được, đừng dài cái gì? Tạ Đình Quân lạnh lùng nói.

Thấy sắc mặt chủ tử khó coi, Lâm Vĩnh cũng không dám nói gì nữa, vội thúc ngựa vài cái, nhanh chóng rời đi

Nhìn bóng Lâm Vĩnh nhanh chóng biến mất, Tạ Đình Quân hừ lạnh vài tiếng.

Hắn sao không biết điều này? Chỉ là khuất mắt trông coi thì cũng thôi nhưng sao hắn có thể ngày ngày nhìn thấy bọn họ gần bó như vậy trước mặt mình?

Trong đầu không khỏi nhớ lại giấc mộng hai đêm nay. Trong mộng, Tàn Thiên ôm cổ hắn, thân hình mềm mại gắt gao dán chặt lấy hắn. Nàng ngẩng đầu, hai má ửng hồng, mắt khép hờ, tóc đen chảy xuống, nàng gọi một tiếng, là tên của hắn: “Đình Quân... Đình Quân...”

Bụng dưới đột nhiên căng thẳng, hắn quay đầu nhìn phía xe ngựa của Trang Tín Ngạn một cái, hung hăng vung roi ngựa, dồn hết mọi tức giận lên roi ngựa

Giữa trưa ăn qua loa, đến lúc mặt trời lặn, trời tối lại thì đoàn xe mới đến Vĩnh Hòa trấn

Ở Vĩnh Hòa trấn chỉ có duy nhất một khách điểm – Duyệt Lai. Bọn họ dừng trước cửa khách điểm. Tạ Đình Quân nhìn thấy trước cửa khách điểm đã có không ít xe ngựa, còn đang nghỉ hoặc thì Lâm Vĩnh đã sớm tới từ trước bước lên khê nói vào tai hắn:

- Đó là xe ngựa của Trường Hưng Hành. Không cần công tử đặt sẵn, khách điểm đã chặn, may mà tiểu nhân tới kịp, đặt được bốn gian phòng
- Trường Hưng Hành?

Mắt Tạ Đình Quân chợt lóe, lại đi đến bên Tạ Văn Tuyền vừa xuống xe, báo lại cho hắn

- Đúng là oan gia ngõ hẹp! Tạ Văn Tuyền cười cười.

Bên kia, Tần Thiên Trang Tín Ngạn cùng với Tạ Uyển Quân, Từ chương quây theo thứ tự mà dần xuống xe. Thấy vẻ mặt hai chú cháu Tạ Đình Quân nghiêm trọng thì Trang Tín Ngạn và Tần Thiên đi đến hỏi. Tạ Đình Quân nói:

- Bên trong là người của Trường Hưng Hành

Lúc ở trên thuyền, Tần Thiên khỏe lại cũng tìm dịp hỏi thăm tình hình làm ăn ở Mạc Bắc

Tạ Văn Tuyền nói cho nàng, Mạc Bắc là thảo nguyên rộng lớn, dân tộc Khương, là dân tộc du mục. Từ hai mấy năm trước, tam đại bộ lạc đã quy thuận triều đình. Hai mấy năm qua có không ít người làm ăn buôn bán với Khương tộc. Đến giờ đã phát triển thành môn quy nhất định

Buôn bán với người Khương chỉ có hai cách. Một là thương hành. Mỗi mùa xuân, thương hành đem những vật phẩm người Khương cần đến bày bán ở gần chùa miếu, hấp dẫn người dân địa phương đến mua đồ. Chủ yếu là buôn bán súc vật và các sản phẩm chăn nuôi. Một là lái buôn, tức là một số thương nhân theo con đường mậu dịch, bắt đầu mở mạng lưới buôn bán cố định ở Khương tộc. Mà trong đó, có ảnh hưởng lớn nhất là ba hiệu buôn, một là Tạ gia Tạ Thịnh Khôi, hai là Vương gia Nguyên Đức Nghĩa, và thứ ba là Tư Mã gia Trường Hưng Hành vừa nhắc đến.

Đáng để nói là tuy việc làm ăn ở Mạc Bắc đã hình thành môn quy nhưng với mặt hàng lá trà thì vẫn rất mới mẻ. Bởi vì lúc trước việc vận chuyển trà qua đường ngựa bị các quan lại lũng đoạn. Ngay hủy bỏ chế độ trà mã, các hiệu buôn lớn đều có ý với việc buôn trà, ý đồ chiếm thị phần lớn. Mà thân là trà thương lớn nhất phương Bắc Tư Mã gia chính là đối thủ lớn nhất lần này của bọn họ.

Tuy rằng Tạ gia chia nhà nhưng nhà Tạ Đình Quân chiếm bốn phần cổ phần của Tạ Thịnh Khôi, lần này Tạ Đình Quân gia nhập Thịnh Thế của bọn họ cũng là muốn mượn danh Thịnh Thế mà đánh thắng các trà thương Mạc Bắc. Bọn họ cũng không rêu rao việc liên kết với Thịnh Thế, chỉ là muốn lặng lẽ xâm nhập Mạc Bắc, mau chóng gây dựng mối quan hệ với quý tộc người Khương mà đánh cho đối thủ trở tay không kịp

Lại không ngờ sẽ đụng phải đối thủ ở đây. Nếu để cho bọn họ biết tạ Thịnh Khôi đã liên minh với Trà Hành lớn nhất phương Nam thì chẳng phải sẽ là rút dây động rừng? Luận thực lực, đối phương không hề thua kém bọn họ. Lúc này, việc làm ăn ở Mạc Bắc có lẽ sẽ không thuận lợi như suy tính ban đầu.

92. , Chương 177-178

Chương 177: Sơ sót

Tạ Đình Quân và Tạ Văn Tuyền thương lượng, đêm đã khuya, không tìm chỗ ngủ trọ là không được, chạm mặt Trường Hưng Hành là không thể tránh

- Còn xin Tần đương gia dẫn tùy tùng dừng để lộ thân phận của mọi người, tận lực đừng để bọn họ biết lai lịch của các người.

Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói với Tần Thiên

- Vì sao?

Tần Thiên rất ngạc nhiên. Tuy nàng biết Trường Hưng là đối thủ của bọn họ nhưng có cần trốn tránh đối phương như thế không?

Thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn khó hiểu, Tạ Văn Tuyền tiến lên nói:

- Tần đương gia có điều không biết, trà tuy là thứ người Khương thích nhưng cũng là thứ xa xỉ. Người Khương cuộc sống gian khổ, có thể uống được trà tốt không nhiều. Chúng ta chủ yếu là buôn bán với quý tộc, có thể bán được giá tốt. Tựa như Thịnh Thế là quan trà lớn nhất phía nam, Tư Mã gia cũng là quan trà lớn nhất phương bắc. Tư Mã gần như lũng đoạn thị trường trà phía bắc. Giờ tuy bọn họ mất vị trí quan trà nhưng nhiều năm qua, bất kể là với triều đình hay với người Khương đều tạo dựng được mối quan hệ rất tốt. Chúng ta là hiệu buôn khác không thể so sánh với bọn họ ở phương diện này được.

- Cho nên chúng ta vốn định nhân lúc trước vụ trà xuân mà gây dựng tốt quan hệ với người Khương mà đánh cho đối thủ một đòn bất ngờ

Tạ Đình Quân nói tiếp:

- Như vậy có thể lấy đi được một phần việc làm ăn của Trường Hưng, cũng không nên xem nhẹ một phần này. Mạc Bắc mệnh mệnh vô tận, phần đông chỉ là các bộ lạc. Chỉ một bộ phận thôi đã thu được số lợi không nhỏ. Nhưng một khi để bọn họ phát hiện thì chỉ sợ bọn họ sẽ dùng ưu thế của mình mà quấy nhiễu. Chuyến đi lần này của chúng ta sẽ không được thuận lợi như dự tính

Nghe đến đó, Từ chương quỳ ở bên không nhịn được hỏi:

- Nếu Trường Hưng có nhiều ưu thế như vậy, Tạ công tử sao chắc chắn rằng việc đánh bất ngờ có thể thành công?

Tạ Đình Quân cười nói:

- Tạ Thịnh Khôi của chúng ta không hề kém Trường Hưng, cũng có chút quan hệ với quý tộc người Khương. Chỉ là phương diện trà không bằng bọn họ mà thôi. Nay chúng ta nếu cùng Thịnh Thế hợp tác thì đã bù được chỗ thiếu hụt đó. Hơn nữa Trường Hưng nhiều năm qua ỷ vào địa vị quan trà, việc buôn bán có đôi khi rất bóc lột người Khương nên cũng có nhiều mâu thuẫn. Cho nên chúng ta mới chắc chắn được. Nhưng Trường Hưng lần này cũng đã hạ quyết tâm chiếm cứ địa vị bá chủ việc buôn trà phía Bắc nên cũng tốn nhiều công phu với Mạc Bắc. Chúng ta minh tranh khó chắc nhưng ám đấu thì chiếm đến tám phần thắng.

Tuy rằng việc lén lút này khiến Tần Thiên rất khó chịu nhưng là việc đã đến nước này, tạm thời cũng không có cách nào. Tình huống Mạc Bắc, Tạ gia hiểu rõ hơn bọn họ nhiều, cũng đành nghe theo sự sắp đặt của bọn họ

Nhưng Tần Thiên thầm trách mình qua loa. Nghĩ có Tạ gia hợp tác mà phó thác mọi thứ cho bọn họ nên không nắm bắt được tình hình rõ ràng, đúng là rơi vào điều tối kỵ trên thương trường. Lại ỷ vào thời gian trước, nhờ có kiến thức của kiếp trước mà việc làm ăn luôn thuận buồm xuôi gió nên mới sơ sót như vậy, đúng là không nên

Tần Thiên sai Từ chương quỳ và Phạm Thiên dẫn dò mọi người. Bên kia, Tạ gia cũng sắp xếp như vậy. Mọi thứ ổn thỏa thì mới vào khách điểm

Vĩnh Hòa trấn tuy nhỏ nhưng cũng là con đường duy nhất để lên Mạc Bắc, cho nên tuy chỉ có một khách điểm nhưng khách điểm không hề nhỏ. Tần Thiên nhìn qua thấy đại sảnh xếp hơn 10 chiếc bàn gỗ, trên lầu có hai tầng, hẳn đều là phòng trọ

Lúc này là giờ ăn cơm, đại sảnh rất nhiều người ngồi dùng bữa. Bởi vì bọn họ nhiều người nên gây động tĩnh không nhỏ, mọi người đang dùng cơm đều ngẩng đầu lên nhìn

Trong đó, một nam tử hơn 50 tuổi, dáng người hơi béo, vẻ mặt hiền hòa, mặc cẩm bào màu xanh rêu buông đũa, tươi cười đi đến trước mặt Tạ Văn Tuyền chào hỏi:

- Thì ra là Tạ lão bản, giờ là định đi làm ăn phát tài sao?

Tạ Văn Tuyền cũng tươi cười, nhìn đối phương chấp tay chào đón:

- Nhị đương gia, hân hạnh, hân hạnh. Tạ mỗ vừa về phía nam một chuyến, đi thăm một vị huynh đệ trong nhà, đồng thời đón các chất nhi lên phương Bắc chơi

Nói xong xoay người, đem Tần Thiên và Trang Tín Ngạn gộp chung vào thành con cháu của mình

Bên cạnh, Tạ Đình Quân nói với bọn Tần Thiên, đây là nhị đệ Tư Mã Hạo của Tư mã lão bản Trường Hưng Hành, cũng là nhị đương gia Trường Hưng.

Theo lời Tạ Văn Tuyền giới thiệu, Tư Mã Hạo nhìn qua phía đó. Tạ Đình Quân xem ra là có quen biết với hắn, Tần Thiên thấy hắn rất nhiệt tình chào đón. Sau đó lại giới thiệu Tạ Uyển Quân. Cuối cùng, Tạ Đình Quân chỉ vào Trang Tín Ngạn và Tần Thiên nói:

- Đây là một vị biểu đệ của ta, đây là thê tử của hắn

Giây sau, Tần Thiên cảm nhận được ánh mắt như điện của Tư Mã Hạo bắn về phía họ đầy vẻ nghiên cứu

Tư Mã Hạo đi đến trước mặt Trang Tín Ngạn, nhiệt tình chào đón. Tần Thiên chuyển lời nói hắn miệng, tai không tiện nên có chút sơ sót. Trang Tín Ngạn chấp tay với hắn. Bỗng nhiên, Tư Mã Hạo tỏ ra có hứng thú với nhẫn ngọc trên ngón tay cái của Trang Tín Ngạn, cố ý nhìn kỹ một lúc. Sau đó, hắn lại tỏ như không có chuyện gì mà dẫn một nam tử trẻ tuổi đến, giới thiệu cho bọn họ, nói hắn là Tư Mã Xương, cháu của mình

Tư Mã Xương gần ba mươi tuổi, tướng mạo âm ngoan, vẻ mặt kiêu căng. Mặc một bộ cẩm bào đỏ thêu kim tuyến. Đai lưng khảm 6 viên trân châu chói mắt, còn giắt theo hai miếng ngọc bội xa xỉ, đầu cài kim quan. Cả người phú quý, giống như sợ người khác không biết nhà hắn có tiền vậy.

Tạ Đình Quân thấp giọng nói với Tần Thiên:

- Đây là đại công tử của lão bản Trường Hưng Hành – Tư Mã Thuận, cũng là đương gia tương lai. Trường Hưng Hành nếu thực sự rơi vào tay hắn thì sớm muộn gì cũng bại vong

Lúc nói chuyện, hắn hơi cúi đầu, hơi thở phun lên gò má Tần Thiên. Tần Thiên nhú mày, hơi quay đầu nhìn hắn thì thấy hắn đang nhìn phía trước như là không hề để ý đến sự thất lễ của mình. Tần Thiên lại nhìn bốn phía, thấy bọn người đều đứng ở cửa, quả có chặt chẽ, cũng không nói gì. Chỉ thoáng nhìn về phía Trang Tín Ngạn.

Tạ Đình Quân vẫn nhìn phía trước nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Bên này, Tư Mã Xương cười xã giao chào đón đám người Tạ Văn Tuyền, ánh mắt đảo qua đám người rồi dừng trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tạ Uyển Quân, mắt đảo như rang lạc, biểu hiện rất hứng thú

Bình thường, Tạ Uyển Quân xuất môn luôn phải che mặt nhưng hôm nay ngồi trong xe ngựa cả ngày, vất vả lắm mới có cơ hội gặp Trang Tín Ngạn, nàng không muốn che mặt. Còn cố ý chải chuốt cẩn thận trước khi xuống xe. Mà Tạ Đình Quân vội vàng lo chuyện ứng phó với Trường Hưng Hành nên cũng không để ý. Nếu không đã không để muội muội như vậy

Cảm nhận ánh mắt nóng bỏng của Tư Mã Xương mà Tạ Uyển Quân hời hợt vô cùng. Nàng định để cho Trang Tín Ngạn chú ý nhưng lực chú ý của Trang Tín Ngạn đều đặt lên người Tần Thiên, cũng chẳng nhìn nàng lấy một lần. Cuối cùng thành ra lại thu hút tên Đãng Đột Tử (chỉ những kẻ háo sắc) Tư Mã Xương.

Một bên, Tạ Đình Quân thấy vẻ mặt Tư Mã Xương không có ý tốt thì trong lòng giận giữ, hắn tiến lên chặn trước người muội muội. Lúc này mới khiến Tư Mã Xương thu liễm lại một chút

Đôi bên lại chào hỏi một phen rồi Tư Mã Hạo dẫn Tư Mã Xương trở về vị trí cũ

Tần Thiên nhìn qua đã thấy phía Tư Mã Hạo có khoảng năm bàn, ai nấy đều có vẻ mệt mỏi, không giống như từ Bình Xa mới đến như lời Tư Mã Hạo. Bình Xa cách nơi này cũng không xa, mà những tùy tùng đó như là đã phải đi một quãng đường rất dài

Nhân lúc Tạ gia và chủ quán đặt phòng, Tần Thiên lặng lẽ dẫn dò Phạm Thiên:

- Chút nữa người nghĩ cách hỏi thăm tình hình Trường Hưng Hành. Thuận tiện cũng hỏi thăm việc buôn bán ở Mạc Bắc.

Nói xong, nàng thoảng dừng rồi lại tiếp:

- Lúc hỏi thăm thì tránh Tạ gia ra.
- Vì sao? Phạm Thiên ngạc nhiên hỏi
- Chúng ta chỉ là muốn mượn sức Tạ gia chứ không phải muốn dựa vào bọn họ. Là Thịnh Thế làm ăn với Mạc Bắc chứ không phải Tạ gia, điều này nhất định phải nhớ cho kỹ. Tần Thiên thần nhiên nói.

Tạ gia chỉ là đồng bọn hợp tác, bất kể thế lực của bọn họ ở Mạc Bắc lớn cỡ nào thì trong phương diện buôn trà, Thịnh Thế họ mới là chủ chốt. Bọn họ cũng chia lợi nhuận lớn cho Tạ gia chứ không lợi dụng Tạ gia

Từ lúc Tạ gia giấu diếm Trường Hành Hưng chuyện hợp tác với Thịnh Thế thì bọn họ có vẻ đã coi Thịnh Thế là kẻ phụ thuộc. Có nhầm không thể? Tần Thiên nàng há có thể để người khác dắt mũi

Lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên đưa quyển sổ cho nàng, trên đó viết: “Tư Mã Hạo đã nhìn thấu thân phận trà thương của chúng ta”

- Làm sao có thể? Tần Thiên cả kinh nói.

Trang Tín Ngạn đưa tay mình cho nàng xem.

Bên này, Tư Mã Hạo kéo Tư Mã Xương ngồi xuống thì lập tức sai một nam tử để râu cá trê bên cạnh:

- La chuông quây, lập tức phái người mau chóng trở về, nói với đại đương gia, Tạ Thịnh Khôi đã liên minh cùng Thịnh Thế phía nam, bảo Đại đương gia sớm chuẩn bị.

La chuông quây nhận mệnh mà đi, Tư Mã Xương ở bên ngạc nhiên:

- Thúc thúc sao biết Tạ gia và Thịnh Thế liên kết?

Tư Mã Hạo liếc nhìn Trang Tín Ngạn cách đó không xa, cười lạnh:

- Ta là ai? Ta là trà thương, từ nhỏ ngâm mình trong trà. Bọn họ có thể giấu diếm người khác chứ đừng mơ giấu diếm ta

Sau đó lại nói:

- Người có để ý bàn tay gã câm kia không?

Về mặt Tư Mã Xương ngô nghê, khi này hẳn chỉ lo nhìn Tạ Uyển Quân, sao còn có thời gian nhìn tay nam nhân khác. Tư Mã Hạo thấy hẳn như vậy thì thầm thở dài, tức giận nói:

- A Xương, sau này người phải tiếp quản Trường Hành Hưng, gặp chuyện thì phải biết để ý hơn, nếu không chỉ có trái đắng mà ăn thôi
- Thúc thúc lại dạy dỗ ta. Thúc thúc có ý kiến với việc ta là người thừa kế sao không đi mà nói với phụ thân?

Tư Mã Xương tức giận. Phải biết rằng Tư Mã Hạo là con vợ lẽ, vốn chỉ có thể được chia chút tài sản mà thôi nhưng vì ông ta thông minh, có năng lực, được Tư Mã Thuần rất tin tưởng nên mới có địa vị nhị đương gia hôm nay. Nhưng trong mắt Tư Mã Xương, hẳn chưa bao giờ coi thúc thúc này ra gì

Thấy hẳn không nghe lời, Tư Mã Hạo cũng mặc kệ hẳn, lại nói:

- Người câm điếc kia tay có vết chai, rõ ràng là tay chuyên sao trà. Nhưng khí độ của hẳn thì một sư phụ sao trà sao có được? Người câm điếc, biết sao trà, tướng mạo như vậy, trong thiên hạ chỉ có đại công tử Trang Tín Ngạn của Thịnh Thế mà thôi

Thân là trà thương, đương nhiên phải cẩn thận chú ý các trà thương khác. Mà lúc trước Tần Thiên và Trang Tín Ngạn biểu diễn trước mặt hoàng thương gây náo động thiên hạ, muốn để người khác không biết cũng khó

- Vậy nữ tử bên cạnh hẳn chính là kẻ xuất thân nha hoàn nhưng lại là nghĩa chất nữ của Tổng Thái phó, Tần đương gia Tần Thiên. Tư Mã Xương ngạc nhiên.

- Hẳn là chính là nàng! Tạ Thịnh Khôi sẽ không vô duyên vô cớ cùng đương gia Thịnh Thế xuất hiện ở đây, còn cố ý giấu diếm chúng ta, nhất định là đã liên minh, muốn cướp chuyện làm ăn của chúng ta.

Tư Mã Hạo hừ lạnh hai tiếng:

- Tư Mã gia chúng ta ở Mạc Bắc có căn cơ đến trăm năm, há có thể để bọn họ dễ dàng lay động. Đúng là không biết tự lượng sức mình! Chương 178: Mật ngọt và thuốc đắng

Bởi vì chỉ có bốn căn phòng, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên chỉ có thể tách ra. Như vậy, Tần Thiên, Tạ Uyển Quân và các nha hoàn một phòng. Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân và hai gã tùy tùng một phòng. Từ chường quầy, Tạ Văn Tuyền và một chường quầy khác của Tạ gia một phòng. Cuối cùng, Phạm Thiên, Mã Quân sự cùng với hai quân sự khác của Tạ gia một phòng. Còn lại đám hộ vệ, phu xe đều chỉ có thể chen chúc mà ngủ ở giường chung của khách điểm

Trước khi vào phòng, Tạ Uyển Quân bị Tạ Đình Quân gọi qua một bên, Tạ Đình Quân nghiêm khắc trách cứ nàng:

- Quy củ người học được chạy đâu hết rồi? Vì một nam nhân mà làm mất mặt Tạ gia sao?

Lời này rất nặng, Tạ Uyển Quân không nghe nổi, hộc mắt đỏ bừng

Lần này, Tạ Đình Quân cũng thực sự tức giận, hẳn chỉ có một muội muội ruột thịt, nếu làm việc vô ý, hủy hoại thanh danh thì không thể gả cho người tốt. Lần này thấy nước mắt muội muội cũng không mềm lòng. Hắn cứng rắn phát tay áo bỏ đi.

Đêm đó, Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân ngủ chung một giường, nha hoàn hai người đều ngủ dưới đất. Đợi cho nha hoàn thu dọn xong, Tần Thiên mơ mơ màng màng thì bên tai lại nghe tiếng Tạ Uyển Quân khẽ gọi:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ

Tần Thiên vốn quay lưng về phía nàng mà ngủ, nghe tiếng nàng thì bừng tỉnh. Nhưng cũng không muốn nói nhiều nên lập tức nhắm mắt, giả bộ không nghe thấy.

- Tỷ tỷ, đã ngủ chưa?

Tần Thiên không nhúc nhích. Phía sau truyền đến tiếng Tạ Uyển Quân khẽ thở dài

- Tỷ tỷ, Uyển Quân thật hâm mộ ngươi, có thể gả cho phu quân tốt như vậy. Chẳng những có dung mạo hiếm có khó quên mà quan trọng nhất là còn trân trọng thê tử như vậy...

Giọng Tạ Uyển Quân nhẹ nhàng như đang cảm thán.

- Nếu Uyển Quân có thể gả ột người như thế thì cả đời này sống cũng không uổng ...

Tần Thiên mở bừng mắt, mấp máy môi

Bên này, Tạ Uyển Quân ruột mềm trăm mối, khó mà ngủ. Nàng xoay người nằm thẳng, nhìn đỉnh màn trắng đến xuất thần, không khỏi nhớ đến mấy tình cảnh phu thê Trang Tín Ngạn ân ái trên thuyền mấy ngày qua.

Trước khi rời thuyền hai ngày, ngoài lúc cùng ca ca, thúc thúc bàn việc, hai người hầu như đều ở bên nhau

Ban ngày, bọn họ đứng ở đầu thuyền hóng gió ngắm cảnh, hẳn sợ nàng cảm lạnh, cẩn thận khoác áo choàng cho nàng, dây nơ hẳn cũng cẩn thận buộc cho nàng. Động tác vụng về nhưng vô cùng chăm chú. Hắn nhìn nàng cười, vẻ mặt thật dịu dàng, ánh mắt đó khiến những người nhìn cũng như muốn hòa tan. Nàng cười thật vui vẻ, thật sáng lạn. Cảnh tượng ngọt ngào hạnh phúc đó khiến cho nàng thật sự rất hâm mộ

Buổi tối, bọn họ sẽ tránh ở dưới thuyền, hẳn ôm nàng, nàng rúc vào lòng hắn, hai người tay nắm tay, cùng dựa vào nhau mà ngắm trăng. Nàng đứng ở lan can lầu hai lên nhìn bọn họ, có thể nhìn thấy vành tai, tóc mai bọn họ chạm vào nhau, còn có cả những lúc bọn họ lên hôn môi. Một khắc đó, nàng thực sự hi vọng người bên cạnh hẳn có thể là nàng... Sau này nàng có thể gặp được phu quân tốt như vậy sao?

Không đâu, những nam tử nàng từng nghe, từng gặp, không ai có thể so sánh được với hần... Nam tử đó như ánh trăng sáng ngời mà cũng thật xa vời... Tạ Uyển Quân thở dài một tiếng. Sáng hôm sau, mọi người dậy sớm. Tần Thiên và Tạ Uyển Quân được bọn nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu.

- Tỷ tỷ, nghe nói Trang công tử còn có thể pha chế trà, Bích Loa Xuân của Thịnh Thế cũng là từ tay hần mà ra có đúng không?

Nhân lúc nha hoàn chải đầu cho hai người, Tạ Uyển Quân lại như lơ đãng mà hỏi chuyện của Trang Tín Ngạn. Nàng cũng biết đó là chuyện không hợp cấp bậc lễ nghĩa nhưng không nhịn được mà muốn biết chuyện của Trang Tín Ngạn. Hi vọng nghe được người ta kể về hần mà cũng vô cùng vui mừng.

Tần Thiên vừa búi tóc xong, nghe vậy thì có chút bức mình. Nàng lẳng lặng, xoay người phát tay với nha hoàn của hai người. Nha hoàn của Tạ Uyển Quân thấy vậy thì hỏi ý kiến chủ nhân, Tạ Uyển Quân biết Tần Thiên có chuyện muốn nói cùng mình, vội vàng bảo bọn nha hoàn đi ra ngoài.

Chờ nha hoàn đi xuống, Tần Thiên nhìn Tạ Uyển Quân cười nói:

- Tạ tiểu thư, nếu người đã gọi ta là tỷ tỷ, có một số lời ta muốn nói liệu có được không?
- Tỷ tỷ có chuyện gì cứ nói thẳng

Theo bản năng, nàng không muốn đắc tội Tần Thiên, chỉ hi vọng nàng có thể thích mình, chấp nhận mình

- Tạ tiểu thư

Tần Thiên cười nói:

- Người dù sao vẫn là chưa xuất giá, nếu quá mức để ý đến một nam tử, để người khác biết sẽ bị nói nhảm. Đương nhiên, ta biết Tạ tiểu thư không có ý gì khác, chỉ là có chút chuyện nên chú ý thì hơn

Tạ Uyển Quân đỏ mặt, cúi đầu. Tần Thiên cũng không nói gì, đứng lên rời khỏi phòng.

Ra khỏi phòng, Tần Thiên nhìn quanh, tìm kiếm bóng Trang Tín Ngạn. Phía sau lại có giọng nói hùng hậu vang lên:

- Tần đương gia đang tìm Trang công tử?

Tần Thiên quay đầu lại, đã thấy Tạ Đình Quân dẫn Lâm Vĩnh bước xuống lầu ba. Nhớ tới Tín Ngạn ở cùng phòng hần, Tần Thiên vội nhìn về phía sau hần

- Tần đương gia không cần nhìn

Tạ Đình Quân đi đến bên người nàng, dáng người cao lớn mang theo hơi thở như đè ép người khác, Tần Thiên không khỏi lui về phía sau hai bước.

Tạ Đình Quân hứng thú nhìn nàng, cười nói:

- Trang công tử cả đêm không về phòng, không biết Tần đương gia biết hần đi đâu không?

Thấy Tần Thiên mơ hồ, kinh ngạc, Tạ Đình Quân cười khê:

- Thì ra Tần đương gia cũng không biết, ta còn nghĩ hần sẽ không gạt người chuyện gì

Nói xong thản nhiên lướt qua nàng mà đi xuống lầu.

Lập tức, Tần Thiên cũng đi xuống lầu, trong lòng suy nghĩ, Tín Ngạn cả đêm không ngủ lại đi đâu?

Đi đến dưới lầu đã thấy Trang Tín Ngạn ngồi ở bên bàn. Dáng người tuấn tú khiến cho đại sảnh như sáng bừng. Tần Thiên ngồi bên cạnh hần hỏi tới qua hần đi đâu. Hần viết lên giấy: “Không quen ngủ cùng người khác, tối qua cùng Hải Phú ngủ trong xe ngựa”

Hải Phú ở bên liên tục gật đầu, tỏ vẻ chính xác

- Xe ngựa? Lạnh lắm đó!

Tần Thiên vội vàng sờ tay hần, chỉ thấy tay hần lạnh lẽo vô cùng, lại thấy mắt hần thâm quầng, hiển nhiên cả đêm không được ngủ ngon mà rất đau lòng.

- Ra ngoài thì người cũng bớt tính công tử đi chứ...

Tần Thiên nhìn hần nhỏ giọng trách:

- Nếu bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Chẳng phải là càng mệt

Nói xong, vẫn lo lắng, quay đầu gọi tiểu nhị, bảo hần chuẩn bị hai chén canh gừng cho hai người khu hàn

Tần Thiên từ nhỏ sống nhờ ở nhà bác cả, giỏi nhất là suy nghĩ cho người khác, cũng giỏi nhất việc chăm sóc người khác. Huống chi, Trang Tín Ngạn lại là người quan trọng với nàng, đương nhiên sẽ lo lắng chu đáo cho hần

Đổi lại là đô thị hiện đại thì tính cách này của Tần Thiên có lẽ bị người khác chê phiền, chê nàng như mẹ già lẩm cẩm. Nhưng với Trang Tín Ngạn từ nhỏ đến lớn vốn ít được người khác quan tâm mà nói, đây cũng là điều khiến hần cảm động nhất

Tuy rằng bị trách cứ, nhưng ánh mắt nhìn Tần Thiên càng lúc càng dịu dàng. Tần Thiên quay đầu thấy Trang Tín Ngạn dịu dàng mỉm cười thì trong lòng ngọt ngào, khẽ véo đùi hần, lặng lẽ nói: “Còn có người nhìn”

Trang Tín Ngạn cúi đầu, lại lặng lẽ cầm tay nàng dưới bàn. Nắm tay nàng thật chặt, lòng bàn tay dần nóng lên

Việc này khiến cho Tần Thiên phải dùng tay trái ăn cháo, tuy rằng phiền toái nhưng cũng không muốn giãy ra. Nàng chỉ cảm thấy cháo hoa hôm nay thật ngọt ngào, ngọt như mật đường vậy

Huynh muội Tạ Đình Quân ngồi ở bàn khác nhìn bọn họ. Một người sắc mặt âm trầm, một người sắc mặt buồn bã. Hai người dùng thìa quấy cháo hoa, chỉ cảm thấy cháo đắng như thuốc, thật khó mà nuốt. Ăn điểm tâm xong thì đều rời đi. Tư Mã Hạo của Trường Hưng Hành rất nhiệt tình mà tỏ ý, nếu cùng lên Mạc Bắc thì không bằng đi cùng đường, trên đường còn có thể chăm sóc cho nhau

Cho dù không đáp ứng hần, cũng phải cùng đường, một khi đã như vậy, cần gì phải đắc tội với người? Tạ Văn Tuyền lão luyện đương nhiên sẽ không từ chối.

Xe ngựa hai nhà cùng đi, tùy tùng hai bên đều đến tỏ vẻ thân thiết làm quen. Đôi bên đều có chuẩn bị mà đến. Mà Tần Thiên sớm đã đem chuyện đối phương nhìn rõ thân phận của Trang Tín Ngạn cho Tạ Văn Tuyền biết. Sắc mặt Tạ Văn Tuyền nặng nề, mày nhíu chặt.

Giữa trưa nghỉ trọ dùng cơm, Tần Thiên gọi Phạm Thiên vào trong xe ngựa, hỏi xem hần đã tìm hiểu được tin gì

Phạm Thiên cười nói:

- Chuyện đại thiếu phu nhân dẫn dò, tiểu nhân đương nhiên cố gắng hết sức

- Người đứng là mồm mép càng lúc càng trơn, đông dài cái gì, còn không mau nói

Tần Thiên cười mắng. Trang Tín Ngạn ngồi ở một bên, mặt mỉm cười lẳng lặng nhìn. Lúc này, Phạm Thiên mới ngừng cười mà kể lại tin tức thăm dò được

Tình huống Trường Hưng Hành đại khái như lời Tạ gia nói. Mà vị trí, phong tục, dân tình của Mạc Bắc có chút tương tự với Mông Cổ kiếp trước. Người Khương cũng rất coi trọng đạo Phật, các Đạt ma, Lạt ma trong tộc người Khương và khắp thảo nguyên đều có địa vị rất cao

- Còn nữa, Trường Hưng Hành....

Phạm Thiên đảo đôi mắt linh hoạt nói tiếp:

- Hôm qua ta phát hiện bọn họ tỏ vẻ thần bí mà canh giữ hai gian phòng. Ta dùng bạc hỏi tiểu nhị mới biết được trong hai phòng này đều là mỹ nữ thanh xuân mua từ kỹ viện, cũng đến 20 người. Nghe các nàng nói chuyện thì tất cả đều là Trường Hưng Hành dùng nhiều tiền mua đến. Giờ những nữ tử đó đều ở trên hai chiếc xe ngựa lớn kia, rất nghiêm mật. Hôm nay ta hỏi bọn họ, bọn họ lại nói là nha hoàn mua về. Nào có mua nha hoàn như vậy, định lừa ma sao?

Kỹ viện? Tần Thiên mắt hơi lóe, quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái, ánh mắt hẩn trong sáng, thần nhiên, không lẫn tạp chất

Tần Thiên gạt đầu, đang muốn bảo Phạm Thiên xuống trước thì Hải Phú lại vém rèm lên, mang hai phần đồ ăn vào

Bát lớn nóng hôi hổi, mùi thịt tỏa ra, chính là mùi thịt bò

- Đây là thịt bò? Tần Thiên ngạc nhiên nói.

Hải Phú đáp:

- Mua ở Vĩnh Hòa trấn, người Khương ở Mạc Bắc có phong tục ăn thịt bò khô, làm cũng không ngon, mua ở trong nước vẫn còn ăn ngon hơn chút. Đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân ăn tạm đi, đến thôn trấn đằng trước thì có thể ăn ngon rồi

Tiếp theo lại lắc đầu:

- Nhưng những đồ này bán thật đắt

- Đây là bọn họ bán đắt. Ta nghe nói, thương nhân đổi lấy mười cân thịt của người Khương chỉ bằng bảy thước vải bông

Hải Phú thề lười:

- Đúng là hắc đạo

- Cho nên thương nhân buôn bán cùng Đại Mạc có ai không phải là cực kì giàu có, đều là bóc lột như vậy mà về. Phạm Thiên nói

Ở Dương thành, mười cân thịt bò cũng đủ để đổi lấy một cây vải bông, huống chi, thịt bò ở đây còn là thịt bò cực phẩm

Khó trách cuộc sống của người Khương gian khổ như vậy, bị bóc lột như thế, sao có thể sống được tốt

Nhưng mà buôn bán thì không có chuyện không gian dối, thân là thương nhân nàng cũng không thể nào gương cao ngọn cờ chính nghĩa mà đắc tội với thương nhân Mạc Bắc.

Tần Thiên vẫy tay kêu Phạm Thiên lung xuống

- Hai mươi kĩ nữ kia hẳn là dùng để hối lộ cho quý tộc Mạc Bắc

Chờ Phạm Thiên và Hải Phú đi rồi, Trang Tín Ngạn viết lên giấy

Tần Thiên cũng đoán được điều này, lại nói, lúc này bọn họ tuy rằng mang rất nhiều tài vật, trân bảo để làm phí chi ối quan hệ nhưng Tần Thiên lại chưa bao giờ nghĩ tới chiêu đưa mỹ nhân. Trường Hưng Hành tốn tâm tư như vậy, tài lực cũng không kém. Tuy rằng Trang phủ và Tạ gia liên kết có thể thắng bọn họ nhưng dùng thủ đoạn đó để lung lạc thì chỉ khiến lòng tham của bọn họ càng trở nên lớn. Về lâu về dài sẽ thành bất lợi

Tần Thiên ăn một thìa canh thịt bò, bỗng nhiên động lòng

Sau khi ăn xong, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn tìm được chú cháu Tạ Văn Tuyền lặng lẽ bàn bạc việc này. Bọn họ cũng tìm hiểu được tin này, vốn định báo cho Tần Thiên, lại không ngờ được phía Tần Thiên cũng đã lặng lẽ nắm bắt được mọi thứ, trong lòng rất ngạc nhiên

93. , Chương 179-180

Chương 179 Lễ vật độc nhất vô nhị

- Lúc này, chúng ta thua một bậc rồi, không ngờ Trường Hưng Hành lại có kế này, Tạ Văn Tuyền lắc đầu thở dài.

Bởi vì cần đến người trung gian Tạ Thịnh Khôi cho nên lần lên phương Bắc này, Tạ gia dùng danh nghĩa Tạ Thịnh Khôi hợp tác với Thịnh Thế cũng đã được mọi người tán thành nên chuyện lần này thành bại đều liên hệ rất lớn đến lợi ích của Tạ Văn Tuyền.

Không chỉ là Thịnh Thế chuẩn bị nhiều lễ vật mà Tạ gia cũng chuẩn bị không ít, dựa vào hiểu biết của bọn họ với quý tộc Khương, lễ vật bọn họ chọn càng thêm phù hợp. Trong đó cũng không phải không có nữ nhân, đều là chọn ra những nữ tử khỏe mạnh trắng trẻo trong đám nữ nô, so với Trường Hưng Hành chuẩn bị 20 kỹ nữ thì rõ ràng là không thể bằng

20 kỹ nữ, bao nhiêu bạc đây? Làm như vậy chẳng phải là phá hỏng quy củ rồi sao. Tạ Văn Tuyền thầm mắng, Tư Mã Thuần này không phải điên rồi? Có một tiền lệ này, về sau càng khó mà gây dựng quan hệ với đám quý tộc này

Tạ Đình Quân ở bên trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên cười nói:

- Tư Mã Hạo này tự cho là đúng mà đề nghị cùng đi với chúng ta để thám thính tin tức, không ngờ bọn họ cũng có bí mật. Giờ nếu chúng ta đã biết thì đương nhiên phải gây phiền phức cho bọn họ rồi

Tạ Văn Tuyền biết rõ khả năng của đứa cháu này, mắt sáng ngời, nhìn Tạ Đình Quân. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng nhìn về phía hắn.

Tiếp xúc đến đôi mắt trong veo của Tần Thiên, Tạ Đình Quân cười cười rồi nói:

- Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ nhưng có đôi khi cũng sẽ có tác dụng

Suy nghĩ của Tạ Đình Quân là buổi tối, lúc tới khách điểm thì nghĩ cách hạ độc ngựa của đối phương, kéo dài hành trình của bọn họ, như vậy có thể tranh thủ cho chúng ta không ít thời gian. Nhưng là Tạ Đình Quân thông minh, Tư Mã Hạo cũng không ngốc, có thể tìm hiểu thì hắn đều tìm hiểu, không thể tìm hiểu hắn biết có đi theo cũng vô dụng. Huống hồ bản thân mình còn mang theo 20 kỹ nữ, đây là mấu chốt của lần làm ăn này, để tránh đêm dài lắm mộng, hai bên vừa vào trấn thì Tư Mã Hạo đã nói lời từ biệt, lấy cớ đang vội nên muốn đi trước

- Nhị đương gia định đi cả đêm? Tạ Đình Quân ngạc nhiên.

- Chẳng có cách nào, ta không thể nhàn nhã như Tạ lão bản được, Đại đương gia chúng ta phải người đến báo cho ta, hạn cho ta đến chỉ trong hai ngày, không đi cả đêm không được. Tư Mã Hạo cười

Toan tính của Tạ Đình Quân thất bại thì thầm hận nhưng vẻ mặt lại tươi cười, chấp tay nói:

- Nếu vậy, Tạ mỗ ở đây chúc Nhị đương gia thuận buồm xuôi gió

Tư Mã Hạo cười sảng khoái hai tiếng rồi lên xe. Xe ngựa đi qua xe Trang Tín Ngạn và Tần Thiên thì Tư Mã Hạo bỗng nhiên vén rèm xe, lớn tiếng kêu:

- Tần đương gia, Trang đại công tử!

Thấy hắn dễ dàng nói ra thân phận của chủ tử, đám tùy tùng đã được dặn dò giữ bí mật đều biến sắc, đang đoán ai để lộ tin tức, trong lòng hoảng sợ

Thấy vậy, Tư Mã Hạo có chút đắc ý, Hắn nhìn thẳng về phía cửa sổ xe Tần Thiên, chờ nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của đối phương thì đã thấy rèm xe được bàn tay trắng nõn xóc lên, khuôn mặt lạnh nhạt như phù dung hiện ra

Chính là Tần Thiên.

Nàng nhìn Tư Mã Hạo, hơi hơi cười, không thấy chút bối rối nào

Tư Mã Hạo giật mình, lại cười nói:

- Tần đương gia, sau này còn gặp lại. Hẹn gặp trên đại thảo nguyên

Trong lòng thầm khen đối phương còn trẻ mà đã có định lực tốt.

Tần Thiên ngẩng đầu, không chút hoang mang chấp tay với hắn, ý vị thâm sâu cười nói:

- Đâu có đâu có. Nhị đương gia mang theo hai mươi cô nương tuổi trẻ đi đêm, cũng phải cẩn thận mới được

Nghe xong lời này, Tư Mã Hạo biến sắc, cười gượng hai tiếng rồi ngồi trở lại trong xe, trong lòng kinh ngạc. Xem ra bọn họ đã biết sự tồn tại của 20 kỹ nữ này, chỉ là sao vẫn có thể thông dong như vậy?

Nhớ tới lời Tần Thiên thoải mái dạn dò, đi đêm phải cẩn thận, Tư Mã Hạo càng nghĩ càng thấy khả nghi, hay là bọn họ thực sự tính giở trò trên đường? Thật sự là như vậy thì căn bản không nên tiết lộ ra mới đúng

Thật như giả, giả như thật, chuyện quan trọng, không thể không đề phòng!

Tư Mã Hạo vốn là người cẩn thận, tâm tư xao động, nhất thời thay đổi chủ ý

- Dừng xe

Tư Mã Hạo hét lớn, sau đó sai mọi người xuống xe, vào khách điểm nghỉ ngơi.

Tạ Đình Quân giục ngựa đến bên xe hắn hỏi:

- Sao Nhị đương gia lại thay đổi chủ ý?

- Vẫn là Tần đương gia nói đúng. Đường đêm không an toàn, đi ban ngày tốt hơn. Tư Mã Hạo cười tủm tỉm nói

Tuy rằng sẽ chậm trễ chút thời gian nhưng chỉ cần có thể an toàn thì phần thắng ắt hẳn thuộc về Trường Hưng Hành bọn họ

Nghĩ nghĩ, Tư Mã Hạo sai các tùy tùng dỡ hành lý vào khách điểm. Thấy đối phương đã nhìn thấu thân phận kỹ nữ thì cũng không che giấu, thoải mái cho các nàng xuống xe.

20 cô nương này đều là người xinh đẹp, yếu điệu, ai nhìn cũng không thể rời mắt

Chờ Tư Mã Hạo đi rồi, Tạ Đình Quân và Tạ Văn Tuyển đến bên xe ngựa Tần Thiên, Tạ Đình Quân hỏi:

- Vừa rồi Tần đương gia dùng kế khích tướng?

Tần Thiên nhìn hắn một cái, thấp giọng nói:

- Nếu bọn họ thật sự đi trước, đưa các cô nương này đến cho quý tộc người Khương thì người nói xem chúng ta có còn cơ hội không?

Nếu thật có thể làm cho quý tộc Khương hài lòng, bọn họ còn không mau cùng đối phương kí kết hiệp nghị? Một khi để bọn họ nắm được thế độc quyền thì chuyển đi lần này của mình là công cốc

Đạo lý này Tạ Đình Quân sao không biết, nếu không hắn đã không định giở trò với ngựa của bọn họ. Chỉ là Tư Mã Hạo đột ngột rời đi mà Tần Thiên có thể nhân lúc khẩn cấp mà vẫn bày mưu kế này thì không thể không khiến người khác bội phục

- Tần đương gia thật đúng là trí tuệ hơn người!

Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng

Lúc này, Trang Tín Ngạn đi ra, vừa vịn ngăn ánh mắt Tạ Đình Quân lại. Tần Thiên nhìn hắn mỉm cười, cùng hắn đi vào khách điểm

Nhìn bóng dáng thân mật của hai người, Tạ Đình Quân hừ lạnh. Sau đó quay đầu dạn dò Lâm Vinh mấy câu, bảo hắn mang người đến trước bố trí. Lão hồ ly Tư Mã Hạo này nhất định sẽ phái người đi trước dò la, dù sao cũng phải để cho hắn tìm thấy điều gì đó thì hắn mới biết sợ hãi, không dám chạy loạn trong đêm.

Bên này, Tạ Văn Tuyển che mặt đi xuống. Từ sau khi bị ca ca trách cứ, lại bị Tần Thiên “nhắc nhở”, nàng dù sao vẫn là cô nương được giáo dục, da mặt dày cũng chỉ có hạn. Từ sáng nay trở đi, nàng vẫn chỉ ở trong xe ngựa, có đôi khi xuống xe cũng đều che mặt

Nàng được nha hoàn Điệp Nhi đỡ xuống, đang chuẩn bị đi vào, bỗng nhiên nghe được phía sau có một giọng nói lỗ mãng:

- Cô nương xinh đẹp như vậy, che mặt đi chẳng phải rất đáng tiếc?

Tạ Uyển Quân nghe tiếng quay đầu lại thì thấy khuôn mặt mê đắm của Tư Mã Xương. Nàng nhìn mà khinh bỉ. So với Trang Tín Ngạn, một người như mây trên trời, một kẻ chỉ là bùn dưới chân

Trong lòng nàng chán ghét, kiên quyết xoay người, nhanh chóng tránh đi, từ đầu đến cuối cũng không để ý tới hắn!

Phía sau, sắc mặt Tư Mã Xương trầm xuống, hắn là đương gia tương lai của Trường Hưng Hành, ngày thường được mọi người tung hô, sao chịu được sự lạnh lùng này. Hắn nhìn bóng dáng yếu điệu của Tạ Uyển Quân, khóe miệng cười lạnh

Hai bên ở trong khách điểm dùng cơm chiều. Nếu đã để người nhìn thấu thì cũng không cần kiêng kị. Tư Mã Hạo đi đến bên bàn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn kính rượu liên tục, cũng nhiều lần dò la. Tần Thiên chẳng những ứng phó cẩn thận, mà còn đáp lễ lại, có đôi khi khiến Tư Mã Hạo cứng họng mà phải cười cho qua

Trở về, Tư Mã Hạo nghiêm túc nói với Tư Mã Xương:

- Sớm nghe nói Tần đương gia xuất thân nha hoàn nhưng vô cùng thông minh, có năng lực. Lúc trước ta còn cho rằng chỉ là tin đồn khoa trương, giờ mới biết là không ngoa

Tư Mã Xương không cho là đúng:

- Cho dù nàng là người có năng lực thì sao? Chỉ cần chúng ta tặng đám kỹ nữ kia cho bọn sắc quỷ Khương tộc thì bọn họ có gì mà chẳng đồng ý với chúng ta. Nàng làm gì cũng chỉ là uống công!
- Cũng không thể nói như vậy!

Tư Mã Hạo nhún mày:

- Chỉ cần liên minh Thịnh Thế và Tạ Thịnh Khôi tồn tại thì sẽ luôn là mối họa lớn với chúng ta.

Nghe thúc thúc nói như vậy, Tư Mã Xương đảo mắt, nảy ra ý hay:

- Nếu thúc thúc muốn phá hoại khối liên minh này, chắc hẳn thực ra có ý hay này...

Bên kia, Phạm Thiên theo Tần Thiên sai bảo mà báo tin lại. Tần Thiên chăm chú nghe, trầm tư một hồi, thương lượng với Trang Tín Ngạn rồi tìm đến chú cháu Tạ Đình Quân

Bởi là vì hai bên cùng chung khách sạn, số phòng không nhiều, đêm lại lại cũng chỉ có bốn gian phòng, hai bên bàn bạc trong phòng Tạ Văn Tuyền.

Tần Thiên đi thẳng vào vấn đề:

- Tạ lão bản, ta muốn nhờ người viết thư gửi cho các quý tộc người Khương, nói chúng ta sẽ có lễ vật độc nhất vô nhị cho bọn họ, xin bọn họ đừng quyết định quá sớm.

Chú cháu Tạ Đình Quân nhìn nhau một cái cùng hỏi:

- Lễ vật độc nhất vô nhị? Là lễ vật gì
- Xin thứ cho ta tạm thời giữ bí mật, có một số việc giờ chưa phải lúc tiết lộ. Tần Thiên mỉm cười.

Tạ Văn Tuyền hơi giận:

- Ngay cả chúng ta cũng không thể nói? Chúng ta nếu đã là đối tác thì có phải là nên thành khẩn với nhau?

Thằng thối với nhau? Tần Thiên cười lạnh, thế thì vì sao trước đó bọn họ lại giấu diếm chuyện Trường Hưng Hành? Nếu không phải nửa đường gặp bọn Tư Mã Hạo thì chỉ sợ là đến nơi mới biết là mình còn có đối thủ mạnh như vậy

Nhưng việc đã đến nước này, tranh cãi thì có ích lợi gì? Nói ra những lời này ngoài việc khiến đôi bên có khúc mắc thì chẳng được cái gì. Chẳng qua chỉ là sướng miệng mà thôi. Lập tức, Tần Thiên cười nói:

- Tà lão bản yên tâm, Thịnh Thế chúng ta luôn trọng tín nghĩa, nếu Tà gia là đối tác thì chúng ta nhất định không khiến các người bị thiệt. Tà lão bản hẳn nên tin tưởng chúng ta. Lúc trước chúng ta cũng là vì một lòng tin tưởng các người nên mới tới đây, không phải sao?

Một câu này vừa cho đối phương thể diện lại thoáng biểu hiện rằng đối phương còn có nhiều chuyện giấu diếm bọn họ. Tà gia chột dạ cũng không tiện gặng hỏi, chỉ là trong lòng vô cùng tò mò với “đại lễ” của Tần Thiên. Mà Tà Đình Quân càng ngày càng ngạc nhiên với Tần Thiên, vì sao chỉ một nha đầu mà cũng có tâm tư linh động như vậy

Nhìn đôi mắt sáng trong của Tần Thiên và nụ cười xinh đẹp, Tà Đình Quân chỉ cảm thấy lòng như có gì đó nhẹ võ, bủn rủn vô cùng

Chương 180: Mật ngọt hạnh phúc

Tà Văn Tuyền chấp nhận yêu cầu của Tần Thiên, mấy người rời phòng, tự về phòng mình. Trước khi vào phòng, Tần Thiên dặn dò Trang Tín Ngạn:

- Đêm nay đừng ngủ ngoài xe nữa, thời tiết càng ngày càng lạnh đó

Trang Tín Ngạn cười cười, cầm tay nàng như là để cho nàng yên tâm.

Đêm nay vẫn là cùng phòng với Tà Uyển Quân. Tà Uyển Quân thấy nàng thì mặt hơi đỏ, cúi đầu như ngại nói chuyện với nàng. Tần Thiên cũng lười xã giao, chào hỏi xong thì bảo Thu Lan giúp tháo trang sức, rửa mặt chải đầu rồi đi ngủ

Nửa đêm lặng lẽ tĩnh lại, gió lạnh ngoài cửa rít gào. Tần Thiên nghe một hồi, càng lúc càng lo lắng. Nhẹ nhàng rời giường, mặc áo khoác, trước khi đi lại mang áo khoác của Trang Tín Ngạn theo.

Nàng đi xuống lầu, đi xuống chỗ để xe ngựa trước viện. Nàng xốc rèm xe lên thì thấy bên trong không có ai, sờ nệm mềm thì thấy lạnh băng, không giống như là đã có người ngủ. Tần Thiên nghĩ hẳn thực sự ngủ trong phòng, lúc này mới bớt lo lắng. Đang chuẩn bị trở về phòng, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng vó ngựa từng đợt và loáng thoáng tiếng Hải Phú khẽ nói:

- Thiếu gia, cứ như vậy!

Tần Thiên vội mở cửa lớn đi ra ngoài, đã thấy Hải Phú xách đèn lồng đứng ở bên ngoài, mặt nhìn về phía tây, ghé cổ nhìn xung quanh.

- Hải Phú, người ở đây làm gì? Tần Thiên đi tới

Nghe giọng Tần Thiên, Hải Phú hoảng sợ, hẳn cầm đèn lồng chiếu về phía Tần Thiên, thấp giọng nói:

- Đại thiếu phu nhân, nửa đêm sao người còn ra đây?
- Người cũng biết là nửa đêm sao? Vậy còn ở đây làm gì? Thiếu gia đâu?

Hải Phú nhìn về phía tây, lúc này mới dẫn Tần Thiên đến một góc sáng, thấp giọng nói:

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia đang học cưỡi ngựa?
- Học cưỡi ngựa? Không phải hẳn biết cưỡi ngựa sao?

Tần Thiên mở to hai mắt

- Hẳn từ nhỏ ở trong phủ, ít khi ra ngoài, cho dù ra ngoài cũng đi xe ngựa, sao biết cưỡi ngựa được?

Hải Phú cười đen tối:

- Đại thiếu gia tuy rằng không nói nhưng ta biết là hẳn muốn dẫn đại thiếu phu nhân cưỡi ngựa ở thảo nguyên, bởi vì hẳn hỏi ta làm thế nào để mang theo người cưỡi ngựa cùng mà vẫn an toàn
- Như vậy hai đêm nay các người đều cưỡi ngựa cả đêm?

Một trận gió lạnh thổi tới, Tần Thiên không nhận được mà xốc lại áo choàng.

Hải Phú đang định đáp lời, lại nghe tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, hần vội nói với Tần Thiên:

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu gia không muốn để người biết hần không biết cưỡi ngựa, người mau tránh một chút đi

Tần Thiên gật gật đầu, thừa dịp tiếng vó ngựa còn chưa tới gần, thì tránh vào sau cửa lớn khách điếm

Nàng nhìn qua khe cửa, đã thấy Trang Tín Ngạn cưỡi con ngựa vàng chạy về đây nhanh như chớp. Lúc đến bên Hải Phú, vì chưa thể khống chế ngựa cho ngựa dừng lại thành thạo mà thiếu chút nữa thì ngã. May mà Hải Phú kịp thời đỡ lại

Tần Thiên bưng miệng, lòng hoảng sợ

Chờ Trang Tín Ngạn ngồi ổn định lại, Hải Phú xách đèn lồng chiếu lên khuôn mặt tuần tú của hần, lúc này hần như rất mệt nhọc, cả người đầm mồ hôi, thở phì phò, trông rất vất vả. Nàng còn để ý thấy hần vẫn lấy tay dầm đầu. Tần Thiên biết, người mới học cưỡi ngựa đều sẽ bị đau ở bắp đùi, nhìn hần như vậy, nhất định là rất đau

Tần Thiên nắm chặt tay, tim cũng như thất lại

- Đại thiếu gia, đêm nay thế là được rồi, ta thấy người mệt chết rồi.

Tần Thiên nghe Hải Phú khẽ nói

Trang Tín Ngạn lắc đầu, ý bảo còn muốn tiếp tục luyện, lại ra dấu gì đó với Hải Phú, hình như đang hỏi Hải Phú xem hần cưỡi thế nào?

- Không sai, mới chỉ hai ngày đại thiếu gia cưỡi ngựa nhìn đã thành thực lắm, tin chắc luyện thêm mấy ngày sẽ không có ai nhìn ra được là trước đó đại thiếu gia chưa từng biết cưỡi ngựa.

Trang Tín Ngạn hé miệng cười cười, như là rất vui vẻ.

Một khắc đó, Tần Thiên lại không nhận được mà muốn khóc

Bên kia, Trang Tín Ngạn lại vung roi ngựa đi về phía trước, chỉ chốc lát đã biến mất trong bóng đêm. Tần Thiên lại đi ra.

- Đại thiếu phu nhân, người vừa học cưỡi ngựa rất mệt, ta nhớ rõ mấy ngày đầu người ta đau như là bị ai đánh cho nát người vậy, lúc nằm trên giường thì không còn muốn dậy nữa. Nhưng đại thiếu gia vì không muốn để người biết mà ban ngày còn giả như không có chuyện gì...

Nói tới đây, Hải Phú thở dài:

- Mẫu thân ta nói đúng, đại thiếu phu nhân, người thực có phúc

Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là có phúc. Lòng Tần Thiên trăm mối ngổn ngang, cũng không rõ rốt cuộc là cảm xúc gì, chỉ cảm thấy ngực đau đến vô cùng

Nàng xoay người, nước mắt trào ra, trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc ngọt ngào

Thời gian sau đó, nàng cũng không ngủ, chỉ tránh ở sau cửa nhìn Trang Tín Ngạn tập luyện, tuy rằng gió lạnh thấu xương nhưng trong lòng lại ấm áp như mùa xuân.

Thấy nha hoàn sắp tỉnh lại, lúc này Tần Thiên mới về phòng

Ban ngày lúc đi đường, quả nhiên đúng như Hải Phú nói, trước mặt nàng Trang Tín Ngạn luôn tỏ như chẳng có việc gì. Chỉ là đầy mắt càng lúc càng tím đã lộ ra sự mệt mỏi của mình. Sau rốt cục không chống đỡ nổi mà ngủ gật trên xe ngựa lắc lư. Tần Thiên xếp chỗ cẩn thận, để cho hần nằm được thoải mái hơn, lại bảo Thu Lan mang chăn vào, cẩn thận đắp cho hần. Nàng vuốt ve khuôn mặt mệt mỏi của hần, trong lòng vừa cảm động, vừa đau lòng. Nàng nằm xuống, dựa vào lòng hần, ôm lấy eo hần, cảm thụ nhịp tim trầm ổn của hần, cơ thể ấm áp của hần mà hạnh phúc vô cùng

- Tín Ngạn, Tín Ngạn, Tín Ngạn....

Nàng gọi tên hắn, tim hắn đập mạnh như là đáp lời nàng.

Nàng mỉm cười, trong lòng ngọt ngào

Cứ như vậy, qua bốn ngày, mới tới nơi

Đợi tới nơi, thuật cưỡi ngựa của Trang Tín Ngạn tuy chưa thể thành lô hỏa thuần thanh (cực cao siêu) nhưng so với Hải Phú cũng chẳng kém là mấy. Mà Tần Thiên thấy hắn khổ tâm giấu mình như vậy thì cũng giả bộ không biết việc này. Chờ khi thấy Trang Tín Ngạn cưỡi ngựa xuất hiện trước mặt nàng còn giả bộ vui vẻ mừng rỡ. Điều này khiến Trang Tín Ngạn thâm nghĩ, mấy ngày khổ công không hề uổng phí.

Quy Phục ở ngoài biên cương, bốn phương thông suốt, cư dân đông đúc, tất cả hàng hóa đều tụ hợp lại rồi mới tản ra khắp nơi. Thành Quy Phục nghiêm nhiên là nơi các thương nhân tập hợp, đủ mọi thứ hàng hóa lưu thông, mậu dịch phát triển, là thành thị sầm uất

Vào trong thành là cảnh tượng phồn hoa, tuy không được xinh đẹp như Dương thành nhưng lại có vẻ đặc biệt của dị tộc khiến người ta lưu luyến. Lúc này, Tần Thiên an vị ở trong xe ngựa, cùng Trang Tín Ngạn tò mò nhìn xung quanh. Hai người một nói một viết, trao đổi rất vui

Vào thành sau không lâu thì không đi cùng đường với Trường Hưng Hành nữa. Bởi vì Tần Thiên đã có chuẩn bị nên tin chắc dù bọn họ đưa kỹ nữ đến trước cũng không thể được đáp ứng nhanh. Quý tộc Khương nhất định tò mò với lễ vật “độc nhất vô nhị” trong thư của Tạ Văn Tuyền.

Rất nhanh đã tới đại trạch Tạ gia. Vì Tạ Văn Tuyền nhiệt tình tiếp đón, Tần Thiên thịnh tình khó khước mà theo bọn họ vào Tạ gia

Trạch viện Phương Bắc không giống như phía nam, bớt đi một phần tú lệ nhưng lại hơn một phần khí thế. Hai con trai lớn của Tạ Văn Tuyền sớm đã ở ngoài cửa chờ đón

Hai người tuổi trạc Tạ Đình Quân, người lớn hơn tướng mạo đường đường, cao lớn uy vũ là Tạ Đình Trưng. Người nhỏ mặt mày thanh tú, vóc người cao gầy, vẻ mặt ngưng ngùn là Tạ Đình Tường. Hai bên chào hỏi rồi trình trọng mời Trang Tín Ngạn, Tần Thiên vào

Đi vào, Trang Tín Ngạn cùng bọn Từ chương quây bị đám người Tạ gia mời ra đại sảnh. Mà Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân thì mời vào bên trong gặp chủ mẫu Tạ gia, cũng chính là thể tử của Tạ Văn Tuyền, Văn thị.

Giữa trưa, Tạ gia mở tiệc lớn, long trọng thiết yến tẩy trần. Buổi chiều, chú cháu Tạ Văn Tuyền lại dẫn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến bãi phóng Lâm tướng quân đóng quân tại Quy Phục. Vì quan hệ của Tần Thiên và Tổng Thái phó mà được Lâm tướng quân nhiệt tình tiếp đãi, cũng đáp ứng sẽ phái một đội binh lính hộ tống họ đến đại thảo nguyên.

Trên đường đến thảo nguyên có trộm cướp hoành hành, thường xuyên cướp bóc. Tuy mỗi nhà đều có hộ vệ nhưng cũng khá mạo hiểm. Có sự bảo vệ của Lâm tướng quân, Tạ gia đương nhiên cảm kích. Chỉ cần thương đội có cờ xí của Lâm tướng quân thì tin chắc đám trộm cướp có gan to đến đâu cũng không dám dây.

Rời khỏi phủ tướng quân, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại được Tạ Đình Quân dẫn đi thăm Tạ Thịnh Khôi danh tiếng lẫy lừng

Tạ Thịnh Khôi không hổ là một trong ba cửa hiệu lớn nhất Quy Phục. Kinh doanh đủ các mặt hàng, từ tơ lụa cho đến hành tỏi, không gì không có. Không chỉ vậy, Tạ Đình Quân còn nói cho Tần Thiên, Tạ gia bọn họ kiếm nhiều tiền nhất là nhờ vào việc mở tiền trang, cho vay nặng lãi. Một năm có thể buôn bán được đến hơn một ngàn vạn lượng bạc trắng khiến Tần Thiên lú lười.

Thấy Tần Thiên ngạc nhiên như vậy thì Tạ Đình Quân đắc ý nhướn mày.

Nói về gia cảnh, kẻ cầm điếu kia sao có thể so với hắn.

Đang đắc ý, lại nghe đến Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn:

- Tín Ngạn, về sau chúng ta cũng mở mấy tiền trang của Thịnh Thế ở đây đi, ta chắc chắn tương lai Thịnh Thế cũng sẽ không thua Tạ Thịnh Khôi

Cũng không biết là vô tình hay cố ý mà đôi mắt lạnh của Trang Tín Ngạn liếc về phía hấn, mắt hơi lóe lóe rồi lại đảo về

Tạ Đình Quân nắm chặt tay, tâm tình vui vẻ lập tức tiêu tan.

Trở lại Tạ gia, ba người được Tạ Văn Tuyền mời đến thư phòng, thì ra phía quý tộc Khương đã có hồi âm

- Bọn họ mời chúng ta tham gia hội chùa Đan Chu bảy ngày tới. Hội chùa lần này là do Từ Ha Y đại lạt ma tự chủ trì, không chỉ có vương công quý tộc mà đến ngay cả đại hân thủ lĩnh ba bộ lạc lớn cũng đích thân tới. Đây chính là chuyện náo nhiệt, rất có lợi cho chúng ta

Tạ Văn Tuyền hưng phấn nói, hấn nhìn Tần Thiên đầy mong chờ:

- Đại lễ độc nhất vô nhị của Tần đương gia chẳng biết có thể cho chúng ta đại khai nhãn giới trước?

Tần Thiên cười nói:

- Tạ lão bản đừng nóng vội, thời điểm còn chưa tới, đến lúc đó, người sẽ biết đó là cái gì

Nói xong, cười hỏi:

- Không biết có thể mượn bếp của quý phủ dùng một chút không? Ta muốn làm chút đồ điểm tâm quê nhà cho phụ quân, hấn không quen đồ ăn ở đây cho lắm
- Sao có thể để Tần đương gia động chân động tay. Nơi này chúng ta cũng có đầu bếp phương nam, người muốn ăn gì cứ nói với bọn họ là được. Tạ Văn Tuyền nói

Tần Thiên hé miệng cười:

- Cũng không cần thiết, thứ phụ quân ta muốn ăn chỉ có thể do ta làm thôi.

94. , Chương 181-182

Chương 181: Chung phòng

Chờ bọn Tần Thiên đi rồi, Tạ Văn Tuyền giữ Tạ Đình Quân lại:

- Đình Quân, Nhị thúc có chuyện muốn nói với người.

Hai chú cháu ngồi cách chiếc bàn nhỏ

- Lúc trước, Đương gia Tư Mã Thuần của Trường Hưng Hành đến. Tạ Văn Tuyền nói
- Hấn đến làm gì?
- Hấn đến cầu thân thay trưởng tử Tư Mã Xương, bọn họ muốn lấy Uyển Quân. Chuyện này ta nghĩ hấn nên cho phụ mẫu người biết

Tạ Đình Quân vừa nghe thì đã biết điều gì xảy ra, cười lạnh nói:

- Trường Hưng Hành bọn họ tính toán hay thật, chuyện lớn như vậy chúng ta phải báo lại cho phụ mẫu ở Dương thành, nhận được tin lại thì đã mất không ít thời gian, Trong lúc đó, bọn họ lại tung tin đồn muốn kết thân với Tạ gia chúng ta, để cho Trang phủ biết sẽ có lòng ngờ vực ngay. Chỉ cần chúng ta không còn đồng lòng thì Trường Hưng Hành bọn họ đã có thể hùng bá chuyện buôn trà ở Mạc Bắc rồi.

Nói xong, Tạ Đình Quân đứng lên lại bị Tạ Văn Tuyền ngăn lại:

- Hiền chất an tâm, đừng nóng vội. Tư Mã Thuần lần này cầu hôn chưa chắc đã là không có thành ý

Tạ Văn Tuyền kéo Tạ Đình Quân ngồi xuống, chậm rãi nói:

- Tư Mã Thuần hiểu, dựa vào thực lực chúng ta và Trang phủ liên hợp, nếu thực sự muốn thì chắc chắn sẽ có ngày thành công, đến lúc đó chia ba thiên hạ, không bằng nhân lúc Trang phủ còn chưa có căn cơ ở Mạc Bắc thì hấn gạt Trang phủ ra, cùng Tạ gia liên minh, chia đôi thiên hạ, không phải rất lợi?

Nói xong, Tạ Văn Tuyền nhượng mắt nhìn Tạ Đình Quân:

- Thật ra với chúng ta mà nói cũng là đạo lý tương tự. Mục đích của chúng ta chính là việc làm ăn với trà ở Mạc Bắc. Chỉ cần đạt được mục đích này thì hợp tác với Thịnh Thế hay Trường Hưng Hành thì có gì khác nhau. Chỉ cần chúng ta và Tư Mã gia liên minh, tương lai có thể dùng thực lực của chúng ta mà chen ép các thương gia khác. Bọn họ chỉ có thể làm ăn nhỏ mà thôi, như vậy chẳng phải rất tốt với chúng ta. Đình Quân, chẳng lẽ ngươi không biết rằng đây cũng là một ý hay?

Tạ Đình Quân trầm ngâm không nói, là người làm ăn, lại là đương gia tương lai của Tạ gia, hấn đương nhiên không phải là người làm việc theo cảm tính. Lúc trước hợp tác với Thịnh Thế cũng là nhìn trúng thực lực của Thịnh Thế, mới lợi Thịnh Thế có thể mang lại. Nhưng nói đến thực lực, Tư Mã hình như còn tốt hơn. Lúc trước, Tư Mã gia luôn không để cho người khác chen chân nên bọn họ mới tìm đến Thịnh Thế. Nhưng giờ Tư Mã gia chịu lùi bước... Chia đôi thiên hạ đương nhiên tốt hơn chia ba thiên hạ... Nhưng nếu cứ như vậy, Trang phủ và Tạ gia tất sẽ trở mặt. Đắc tội Trang phủ cũng không sao, hấn chẳng coi bọn họ ra gì. Chỉ là.... Tàn Thiên... nàng chỉ e là sẽ chán ghét hấn

Vừa nghĩ đến đó, Tạ Đình Quân bình sinh quyết đoán lại có chút do dự

- Nhưng Tư Mã Xương thúc thúc cũng thấy rồi đó. Nhân phẩm không nói. Lúc trước hấn đã từng đính hôn, chỉ là chưa kịp thành hôn thì tân nương sinh bệnh mà chết. Muội muội gả qua tuy không phải là thiếp nhưng cũng không dễ nghe. Hơn nữa Tư Mã Xương kia có bao nhiêu thiếp thất trong nhà... Người như vậy, chỉ sợ phụ mẫu ta sẽ không đồng ý.

Tạ Văn Tuyền bưng chung trà lên nghịch nghịch, cười nói:

- Chính là vì biết rõ Tư Mã Xương nên phụ thân ngươi nhất định sẽ đồng ý

Hấn ngẩng đầu nhìn Tạ Đình Quân cười cười:

- Ta còn hiểu rõ phụ thân ngươi hơn ngươi nhiều. Tư Mã gia sản nghiệp đồ sộ, người thừa kế lại chẳng ra gì, món lợi lớn như thế dâng lên, ông ấy sao có thể dễ dàng buông tha? Về phần Uyển Quân...

Tạ Văn Tuyền buông chung trà trong tay, thản nhiên nói:

- Nàng gả cho ai thì cũng vẫn là nữ nhi của Tạ gia, vẫn là muội muội của ngươi? Chẳng lẽ có ai dám làm khó nàng? Nói khó nghe chút thì cho dù có tái giá cũng không phải là việc khó.

Tạ Đình Quân chớp mắt nhìn xuống. Hấn không thể không thừa nhận, Nhị thúc nói rất đúng. Tạ gia bọn họ chưa bao giờ chịu để ai coi thường, chen ép

- Chỉ là như vậy, với Trang phủ, Tạ gia chúng ta là kẻ mất tín nghĩa ...

Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói. Tâm lý hấn lúc này rất lạ, hấn như đang tìm đủ lý do để từ chối việc này.

- Đình Quân, hôm nay ngươi sao vậy?

Tạ Văn Tuyền kinh ngạc nhìn hấn:

- Đây mà cũng là những lời ngươi nói? Tín nghĩa chỉ là để người khác xem mà thôi. Chỉ cần chúng ta làm khéo léo, ai có thể nói chúng ta không có tín nghĩa? Chúng ta vẫn theo kế hoạch cũ, đưa Trang phủ đến hội chùa, làm bộ như cố hết sức. Nếu vẫn thua vì Tư Mã gia thì Trang phủ cũng không thể trách chúng ta. Chưa biết chừng, ngươi vẫn có thể hợp tác cùng bọn họ mà làm ăn ở phía Nam. Cho dù sau này chúng ta hợp tác với Tư Mã gia thì cũng chỉ có thể nói có biến giữa chừng, ai dám nói chúng ta động chân động tay gì?

Không thể không thừa nhận Nhị thúc nói rất có đạo lý. Tạ Đình Quân cũng hiểu được việc này nên làm thế. Tuy kết thân cùng Tư Mã gia là chỉ trưởng bọn họ nhưng ở Mạc Bắc, chỉ nhị thúc căn cơ thâm sâu, tương lai bọn họ thực sự muốn nuốt sống con voi Tư Mã thì không thể thiếu sự giúp đỡ của Nhị thúc. Đương nhiên cũng phải nhần nhịn hấn một phần.

Tạ gia đều là người khôn khéo, nếu không đã chẳng có được ngày hôm nay

Chuyện này cũng không phải do Tạ Đình Quân làm chủ. Tạ Văn Tuyển nhất định sẽ báo chuyện này cho phụ thân hắn, hắn cũng không thể ngăn cản. Chỉ là, hắn thực sự muốn ngăn cản sao? Hắn thực sự có thể chống lại sự dụ hoặc từ phía Tư Mã gia? Chính hắn nhất thời cũng không rõ. Nhưng hắn biết, hắn chưa bao giờ phân vân như hôm nay.

Chẳng quá chỉ là vì một nữ nhân..... Tạ Đình Quân cười khổ hai tiếng.

Ra khỏi phòng Tạ Văn Tuyển, Tạ Đình Quân thấy có nha hoàn đang khuân vác hành lý của Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Hắn đứng lại, gọi một nha hoàn tới

- Chuyển đi đâu đây? Hắn hỏi
- Hồi bẩm nhị thiếu gia, phu nhân an bài một tiểu viện phía đông cho phu thê Trang thiếu gia nghỉ ngơi. Chúng ta mang hành lý của bọn họ đến

Nơi này cũng là nhà của Tạ Đình Quân ở Mạc Bắc, ở đây hắn vẫn là nhị thiếu gia. Nha hoàn nơi này cũng rất quen thuộc, tôn trọng hắn

- Sao phu nhân lại xếp cho bọn họ ở chung?

Tạ Đình Quân sa sầm mặt. Nha hoàn giật mình, thật cẩn thận nói:

- Phu nhân nói, bọn họ đường xa mà đến, một đường vất vả, cũng không cần quá câu nệ...

Phong tục các nơi khác nhau. Ở đây, bình thường sẽ không sắp xếp cho phu thê ở cùng phòng, sẽ chia ra. Không ngờ nhị thẩm lại an bài bọn họ ở chung.

Thế chẳng phải là, chẳng phải là... Tim hắn mất khống chế mà đập nhanh vài nhịp. Tuy rằng nói những người hiểu cấp bậc lễ nghi thì sẽ không làm gì trong nhà người khác nhưng dọc đường đi, bọn họ vẫn không có cơ hội gần gũi, ai biết.... Vừa nghĩ đến cảnh hai người tình chàng ý thiếp mà lòng Tạ Đình Quân giận dữ khó hiểu. Mắt thấy nha hoàn kia sắp rời đi, lại gọi nàng quay lại. Hắn kéo nàng vào góc khuất, thấp giọng sai bảo mấy câu.

Sắc mặt nha hoàn thoáng e ngại, Tạ Đình Quân lấy ra một tờ ngân phiếu nhét vào tay nàng. Nha hoàn kia mắt sáng bừng, gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lâm Vĩnh đứng cách hắn không xa nhìn rõ mọi việc, không nhịn được nói:

- Công tử từng nói nữ nhân không là cái gì

Chưa từng thấy hắn để ý đến một nữ tử nào như vậy

Đó là vì phía trước hắn còn không biết trên đời này còn có nữ tử toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì phu quân mình như vậy. Cho dù tất cả mọi người cười nhạo cũng không muốn để tài hoa của phu quân bị mai một. Không phải vì địa vị, không phải vì vinh hoa phú quý, chỉ là vì nàng nguyện ý đối tốt với hắn. Nữ tử như vậy, vì sao không thể là thê tử của hắn?

Tạ Đình Quân chấp tay sau lưng, bình tĩnh chậm rãi đi về phía trước, hồi lâu mới khẽ hỏi một câu:

- Lâm Vĩnh, ngươi cảm thấy ta so với Trang Tín Ngạn thế nào?

Lâm Vĩnh theo sau giật mình, lập tức đáp:

- Trang công tử so có thể so sánh với công tử người? Không nói chỗ khiếm khuyết của hắn. Luận thân thế, công tử thân thế hiển hách, về sau... về sau sẽ là người trên vạn người. Mà tiểu tử Trang Tín Ngạn kia chẳng qua chỉ là một công tử trà thương. Luận tài cán, công tử mới là người có mắt nhìn xa trông rộng, là người làm đại sự. Tiểu tử kia chỉ biết chế trà mà thôi. Luận tướng mạo, công tử đáng vẻ đường đường, uy vũ bất phàm, có sự uy phong của nam nhân. Tiểu tử như Trang Tín Ngạn kia trông như nữ nhân vậy

Lâm Vĩnh vừa nói vừa lắc đầu:

- Công tử sao lại tự so sánh mình với loại người này, đúng là tự hạ thấp mình

Tạ Đình Quân dừng bước, ngẩng cao đầu, hần cười: Không sai, hần ta sao có thể so với mình? Nếu nàng ở bên mình, nàng nhất định sẽ phát hiện, hần mới là nam nhân đáng để nàng chân tình đối xử, phó thác cả đời!

Nghĩ đến đây, tâm tình Tạ Đình Quân thoải mái, không nhịn được cười lớn

Hần bước nhanh trở lại phòng mình thì đã thấy Tạ Uyển Quân đứng chờ trước cửa viện. Hần ngừng cười, đi tới.

- Ca ca... Tạ Uyển Quân thấy hần thì nước mắt rơi xuống
- Đi vào rồi nói! Tạ Đình Quân nói

Hai người đi vào phòng Tạ Đình Quân. Lâm Vĩnh đóng cửa, canh giữ bên ngoài, bên trong truyền đến tiếng khóc của Tạ Uyển Quân.

- Ca ca, đường tử nói cho ta biết, hôm nay Tư Mã gia phái người đến cầu hôn ta, nói là Tư Mã Xương muốn cầu hôn ta là đúng sao?

Trong phòng, Tạ Uyển Quân nắm tay áo Tạ Đình Quân, khóc như lê hoa mang vũ. Thấy huynh trưởng không nói thì biết việc này là thật, Tạ Uyển Quân càng khóc thê thảm hơn

- Ca ca, Tư Mã Xương không phải người tốt, ta không muốn gả cho hần, ca ca... Hần là kẻ vô lại, là Đãng Đồ Tử!
- Lúc trước nếu người nghe lời ta nói, ngoan ngoãn ở trong nhà thì sao có chuyện hôm nay. Tạ Đình Quân trầm giọng nói.

Tiếng khóc Tạ Uyển Quân bị nghẹn lại, mặt xám như tro tàn:

- Ca ca, ca ca, người nhặn tâm để mặc muội muội gả cho người như vậy.... Nàng khóc thút thít nói.
- Việc hôn nhân do phụ mẫu quyết định, ta cũng không thể quyết

Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói, thấy sắc mặt muội muội càng lúc càng tái thì lại có chút không đành lòng:

- Bất kể người gả cho ai, người đều là muội muội của ta. Người yên tâm, ca ca sẽ không để cho người phải chịu khổ.

Nghe huynh trưởng nói vậy, Tạ Uyển Quân biết việc này hơn nửa là đã quyết. Nghĩ tới Trang Tín Ngạn mà lòng đau đớn. Hai chân nàng mềm nhũn, ngồi dưới đất bưng mặt khóc lớn. Tạ Đình Quân nhìn nàng thở dài, với hôn sự của muội muội, hần quả thật không thể làm chủ. Sự dụ hoặc của Tư Mã gia quá lớn, tin chắc phụ thân sẽ không từ chối

Bỗng nhiên, Tạ Uyển Quân quỳ xuống trước mặt, Tạ Đình Quân cả kinh nói:

- Uyển Quân, người làm cái gì vậy? Người có làm vậy ta cũng không thể làm gì khác?
- Ca ca, Uyển Quân chỉ xin người một việc

Tạ Uyển Quân ngẩng đầu khóc lóc:

- Ca ca, xin mang ta đến thảo nguyên đi, đừng để ta ở lại. Nếu kết cục đã định, không thể thay đổi, ít nhất..... Ít nhất...

Ít nhất để cho ta thấy hần thêm mấy lần... Tạ Uyển Quân không thành tiếng, rốt cuộc nói không nên lời. Nhưng sao Tạ Đình Quân không hiểu ý nàng. Lòng hần mềm nhũn, cúi người đỡ nàng lên

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn được Tạ phu nhân Văn thị sắp xếp nghỉ tại một tiểu viện rộng rãi mà yên tĩnh

Này dọc theo đường đi, đầu tiên là Tần Thiên vị say tàu mà phải chia phòng, sau tuy rằng thân thể khá hơn nhưng cũng chỉ ngồi thuyền thêm hai ngày, hai người cũng không thể không biết xấu hổ mà đòi ở chung phòng. Sau đó đi đường bộ lại gặp người của Trường Hưng Hành, cùng đi đường, khách điểm không đủ phòng. Hai người cũng không thể không biết xấu hổ mà đòi ở chung phòng

Hai người muốn gần gũi một chút cũng chỉ có lúc ban ngày, trốn trong xe lạng lẽ ôm hôn. Nhưng xe ngựa dù sao cũng không phải là xe hơi, hiệu quả cách âm không tốt, Tần Thiên và hần chung quy không dám đốt lửa. Tránh bên ngoài nghe được mà chê cười

Đôi nam nữ trẻ tuổi yêu đương sao không muốn cùng nhau gần gũi, áp má kề môi? Giờ vất vả mới có cơ hội ở chung, hai người đều nóng lòng. Nhưng biết đang làm khách ở nhà người nên cũng không dám quá mức.

Hai người rửa mặt chải đầu xong rồi trở lại phòng.

Hiện tại đã là cuối mùa thu, ban đêm rất lạnh. Trong phòng đốt lửa, giường cũng ấm áp dễ chịu

Hai người ngồi trên giường, người xem ta, ta nhìn người, mặt đỏ hồng mỉm cười, rõ ràng không phải lần đầu tiên chung phòng nhưng lại đều có chút ngượng ngùng.

Lúc này, nha hoàn Thu Cúc của Tạ gia phụ trách việc hầu hạ bọn họ bưng một chiếc khay gỗ đen tiến vào, trên khay là hai chiếc bát hoa xanh. Nàng đặt khay lên bàn vuông khắc hoa, quay đầu cười nói với hai người:

- Đây là canh ngân nhĩ tảo đỏ, phu nhân cố ý sai ta đưa đến. Phu nhân nói, nơi này khí hậu khô ráo, trước khi ngủ uống chút canh này giúp nhuận tràng nhuận phế, buổi tối ngủ cũng ngon hơn

Nói xong, đưa đến tay hai người, cười thúc giục

- Trang thiếu gia, Trang thiếu phu nhân, nhân lúc còn nóng uống đi

Nghĩ là ý tốt của Tạ phu nhân, hai người cũng không tiện từ chối, đều uống hết. Thu Cúc thu dọn rồi cười lui xuống.

Canh ấm áp, rất thoải mái

Trang Tín Ngạn nhìn Tần Thiên ở bên một cái, thấy nàng mặc trung y trắng như tuyết, tóc dài xõa xuống, khuôn mặt như phù dung, mắt như nước mùa thu, ánh nến bên giường lạng lẽ bao phủ lên người nàng khiến nàng vô cùng kiều mỹ, đáng yêu

Hắn trong lòng rung động, nhìn không được vươn người hôn lên đôi môi anh đào của nàng, cảm thấy ngọt ngào như mật. Hắn ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đen lúng liếng đầy tình ý của nàng

Hắn hận không thể đẩy nàng ở dưới mà yêu thương nhưng hắn vẫn còn nhớ mình đang làm khách ở nhà người. Hắn hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, cầm chân gối trên giường, định ngủ ở trường kỳ bên cạnh

Tần Thiên nhìn thấy, vội vàng giữ chặt hắn lại

Trường kỳ rất lạnh, ngủ ở đó sao được? Đã bao đêm rồi hắn không được ngủ ngon, vất vả lắm mới được ngủ giường, sao có thể để hắn như vậy?

Nàng cầm lấy chân gối trong tay hắn, tỏ ý mình ngủ trường kỳ, hắn ngủ giường. Nhưng Trang Tín Ngạn sao chịu, hai người giằng co một hồi

Cuối cùng, rơi vào đường cùng, Tần Thiên đặt chân lên giường, cười nói:

- Thôi đi, chúng ta đều ngủ giường là được.

Chương 182 Tình ý triền miên

Lư hương bạc khắc hai chữ phúc vàng tỏa khói lượn lờ, hương thơm nhẹ nhàng tràn ngập khắp căn phòng

Đầu giường, ở bên lò sưởi có đặt một ngọn nến nhỏ. Ánh nến màu cam chiếu lên hai người đang nằm trên giường

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều tự đắp chăn riêng, trong chăn áp áp dễ chịu khiến cả người mềm nhũn, thoải mái vô cùng. Hai người mặt đối mặt mà nằm, mở to hai mắt, chàng nhìn thiếp, thiếp nhìn chàng. Tuy rằng đều có hơi mệt nhưng không ngủ được

Lại nói, đây là lần đầu tiên bọn họ ngủ cùng giường, chỉ là không ngờ lần đầu tiên lại là ở Tạ gia

- Ngủ đi, sáng mai còn phải đi lại, mấy ngày rồi cũng không nghỉ ngơi cho tốt. Tần Thiên nhẹ giọng nói.

Trang Tín Ngạn mỉm cười, hần xoay người, lấy giấy bút ở đầu gối viết. Hần cúi mắt, vẻ mặt dịu dàng, khóe môi khẽ cười yếu ớt, tóc đen như mực theo động tác của hần mà phủ xuống, dưới ánh nền như lấp lánh. Cảnh tượng này đẹp như bức tranh thủy mặc thanh nhã khiến người ta tán thưởng, cũng sinh ra tình cảm âm áp vô cùng

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, nhịn không được vươn đầu qua xem hần viết gì.

“Ta không nở ngủ, ta rất vui”

Tiểu tử này.... Tần Thiên nhịn không được cười cười, nhìn hần nói:

- Đồ ngốc, về sau ngày còn dài

Chờ quay lại Trang phủ, bọn họ còn sẽ có rất nhiều ngày tháng hạnh phúc. Vừa nghĩ đến đây, Tần Thiên cũng không nhịn được cười hạnh phúc, nàng nâng cằm cười cười, má lúm đồng tiền vui vẻ. Nhìn vẻ mặt xinh đẹp, đáng yêu này của nàng, Trang Tín Ngạn không nhịn được mà nghiêng đầu hôn lên má lúm của nàng một cái

- Tín Ngạn, đây là Tạ gia...

Nhìn ánh mắt càng lúc càng nóng bỏng của hần. Tần Thiên mặt đỏ hồng sẵn giọng nhắc

“Ta chỉ ôm nàng thôi, không làm gì cả”. Trang Tín Ngạn viết lên giấy rồi nhìn nàng đầy chờ mong

Tần Thiên vốn định từ chối, dù sao nam nhân rất dễ xúc động. Đây là phòng khách Tạ gia, nếu bọn họ thực sự làm gì, làm dơ bẩn Tạ gia, để người ta biết thì chẳng phải mất mặt muốn chết nhưng vừa tiếp xúc đến đôi mắt trong sáng của Trang Tín Ngạn, Tần Thiên không thể từ chối nổi. Nàng muốn cho hần vui vẻ, làm cho hần cao hứng, không muốn thấy hần thất vọng

- Người phải nhớ kỹ, đây là phòng khách Tạ gia

Tần Thiên cảnh cáo một câu, Trang Tín Ngạn gật đầu như mổ thóc. Tần Thiên cười cười chui khỏi chăn mình mà chui vào chăn hần. Hần gắt gao ôm chặt nàng vào lòng, thở dài đầy thỏa mãn

Tần Thiên gắt gao dán trong lòng hần. Vòng ôm của hần thật rộng rãi, cơ ngực rắn chắc, cảm giác thật an toàn. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn hần cười, hần cảm giác được, cúi đầu. Bốn mắt nhìn nhau, tình ý triền miên. Sau đó, hần hôn lên trán nàng rồi hôn lên mắt, mũi nàng. Tình yêu trong lòng càng lúc càng nồng đậm, hận không thể hòa tan nàng vào cơ thể mình. Tình nồng ý đậm này khiến Tần Thiên cũng nhịn không được, khẽ hôn lên đôi môi hồng hồng của hần một cái. Hần nhếch môi cười cười, tựa hồ rất vui vẻ, sau đó cúi đầu, hung hăng hôn môi nàng. Nụ hôn dài nóng bỏng nhanh chóng thiêu đốt hai người. Đến lúc Trang Tín Ngạn càng lúc càng không thể khống chế bản thân, bỗng nhiên, hai người đều hơi vắng đầu, hoa mắt, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, cảm giác mệt mỏi nặng nề bỗng nhiên xông lên. Mơ mơ hồ hồ, hai người cứ như vậy mà ôm nhau chìm vào mộng đẹp.

Ngủ dậy đã là hừng đông. Lúc tỉnh lại, hai người đều cảm thấy đau đầu, có hơi mơ màng với chuyện hôm qua. Hai người chỉ cho là mấy ngày nay quá mệt mỏi mà không quá để ý.

Chính là vừa mở mắt đã nhìn thấy đối phương đều khiến hai người vui vẻ vô cùng. Nhân lúc nha hoàn còn chưa vào, Trang Tín Ngạn không khách khí mà lại ôm hôn Tần Thiên một hồi. Mãi đến khi nha hoàn gõ cửa thì mới lưu luyến buông nàng ra. Hai người nhìn đối phương cười, trong lòng ngọt ngào vô tận

Hội Chùa Đan Chu tổ chức ở gần Thần Miếu Đan Chu của người Y Luân Bối. Nơi của người Y Luân Bối cách thành Quy Phục khoảng 4,5 ngày đường nên sáng hôm sau, bọn Tần Thiên đã cùng người Tạ gia lên xe đến đại thảo nguyên.

Tần Thiên sai người mang những tài vật trân bảo đã chuẩn bị để tặng cho quý tộc người Khương. Lúc Thịnh Thế chuẩn bị những đồ này, Tạ Văn Tuyền có sai người theo dõi, thông qua lời báo lại mà cũng không phát hiện đại lễ “độc nhất vô nhị” gì cả. Trần bảo Thịnh Thế mang đến tuy là quý báu nhưng bọn họ cũng không lạ. Bởi vậy, Tạ Văn Tuyền càng mất tin tưởng vào lần hợp tác này với Thịnh Thế

Mà bên này, Tần Thiên lại lặng lẽ gọi Phạm Thiên vào, đưa cho hần một bao gì đó, dặn dò một hồi. Phạm Thiên nhìn đồ trong tay, tuy rằng kinh ngạc nhưng không dám trái lời.

Lần này, Tạ Đình Quân cực lực muốn Trang Tín Ngạn cưỡi ngựa, còn nói cái gì mà “Không có nam nhi nào ngồi xe ngựa đến thảo nguyên”. Tuy rằng Trang Tín Ngạn rất muốn ở bên Tần Thiên nhưng bị hấn khích tướng thì cũng đành cưỡi ngựa mà đi

Đoàn xe đi được một đoạn thì tiểu đội của Lâm tướng quân phái đến cũng đến. Tổng cộng hơn trăm người. Một ngày đã ra khỏi Quy Phục, đi đến một hoang mạc. Giữa trưa tùy tiện ăn uống qua loa, đến lúc tối muộn mới dừng lại nghỉ ngơi. Lều trại mang theo có hạn, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại bị tách ra. Nhưng bọn họ cũng biết là không có cách nào khác. Bọn họ nhân lúc buổi tối cắm trại nghỉ ngơi mới lên tìm đến chỗ không có ai mà tâm tình

Cứ đi rồi nghỉ khoảng năm ngày thì tới nơi.

Vừa tiến vào thảo nguyên của người Y Luân Bối thì đã cảm nhận được không khí náo nhiệt ở đây

Đại mạc mênh mông rộng lớn, dọc đường đi rất hiếm thấy người, chỉ ngẫu nhiên thấy lều trại của người Khương và những đàn trâu, bò, dê ngựa. Nhưng đến đây thì thường xuyên thấy những đoàn xe từ các nơi đến. Dọc đường đi, Tạ Uyển Quân như có tâm sự nặng nề, rất ít khi mở miệng, giờ có lẽ là vì không khí náo nhiệt này mà cũng nói nhiều hơn

Với Mạc Bắc, Tạ Uyển Quân rõ ràng quen thuộc hơn Tần Thiên nhiều. Nàng chỉ vào những đoàn xe khác nhau rồi nói với Tần Thiên rằng xe này của bộ lạc nào, xe kia của tộc nào.

Tần Thiên hỏi:

- Người cũng biết

Tạ Uyển Quân nói:

- Các bộ lạc trên thảo nguyên đều có cờ hiệu của riêng mình, nhìn cờ hiệu của bọn họ thì biết. Bởi vì hội chùa lần này là Hạ Y Đại Lạt Ma tự mình chủ trì cho nên các đại hãn trong thảo nguyên đều đến

Không chỉ là như thế, Tần Thiên còn hiểu, tham gia lần này còn có cả các Vương công quý tộc và những nam nhi dũng sĩ. Bởi vì ngay sau hội chùa là hội đấu võ của thảo nguyên. Các dũng sĩ đều phải thi đấu cưỡi ngựa, bắn cung, đấu vật. Người chiến thắng cuối cùng sẽ được Hạ Y Lạt Ma trao đao vàng, trở thành Kim đao dũng sĩ lừng lẫy thảo nguyên trong một năm. Tóm lại, đây là chuyện náo nhiệt, với Tần Thiên mà nói, người đến càng nhiều thì càng có lợi với nàng.

95. , Chương 183-184

Chương 183: Thần miếu Đan Chu

Đại thảo nguyên trải dài bát ngát, bất tận, tựa như tấm thảm lớn mà thần trời trải xuống. Mây trắng từ từ bay xuống, những đàn dê, đàn bò, đàn ngựa chạy loạn, hòa cùng thiên nhiên hùng vĩ bên ngoài

Lúc này đã là cuối thu, trên thảm cỏ xanh đã lấm tấm vàng, gió thổi qua, những đợt sóng vàng nổi lên, lại có một vẻ đẹp khác với khi cỏ xanh mơn mẫm của mùa xuân.

Tần Thiên và Tạ Uyển Quân ngồi trên xe, nhìn qua cửa sổ, vui vẻ thưởng thức cảnh thu xinh đẹp nơi này

Trên đường gặp được rất nhiều đội xe ngựa. Có đoàn xe của người Khương, cũng có của người ngoài. Có đoàn khi đi qua xe bọn, Tạ Uyển Quân không dám lộ diện, lúi vào trong xe. Mà Tần Thiên vì tò mò mà lặng lẽ vén một góc rèm nhìn ra. Thấy những người Khương này bất kể làm nam hay nữ đều ngồi trên lưng ngựa, chỉ có người bé trẻ con hoặc người lớn tuổi sức khỏe kém mới ngồi trong xe ngựa.

Các nam nhân đều tóc dài xõa tung đầu đội mũ da gì đó, mặc trường bào bằng da, thắt lưng bằng đồng. Cũng có nam nhân mặc cẩm y. Tần Thiên đoán, đó nhất định là quý tộc người Khương. Nam nhi người Khương đều cao lớn cường tráng, khuôn mặt thô đen cứng cõi, phàm là nam tử trưởng thành đều nuôi râu, nhìn qua trông rất thô dã. Mà nữ tử người Khương cũng rất oai hùng hiên ngang, mặc trường bào rực rỡ,

trên người đeo đồ trang sức không biết là râu từ hạt gì, tay vung roi ngựa. Tần Thiên nhìn mà mắt như đui mù. Mà đoàn xe của người bên ngoài đều là các thương gia gần Quy Phục, đều nhân cơ hội này tìm kiếm cơ hội làm ăn. Bọn họ và Tạ gia gặp nhau thì đều nhiệt tình chào đón

Cứ như vậy, đi mất mấy canh giờ ở đại thảo nguyên thì cũng đến đích cuối cùng, Thần miếu Đan Chu

Từ xa nhìn lại, thần miếu là một tòa kiến trúc màu đỏ, mái vòng bằng đồng phản chiếu lại ánh mặt trời khiến cho tòa kiến trúc không quá uy vĩ này lại có cảm giác thần thánh giữa đại thảo nguyên.

Lấy thần miếu là trung tâm, xung quanh có không ít các loại lều trại lớn nhỏ, đủ các màu sắc. Nhìn kĩ sẽ thấy, trong một cụm lều trại sẽ có một chiếc lều hoa lệ hơn hẳn, trên cắm cờ trước, xem ra là trại của các thủ lĩnh

Ngoài lều có rất nhiều người, ồn ào náo nhiệt, nhìn phục sức thì cũng đại đồng tiểu dị với đám người Khương vừa gặp. Có nam có nữ, cũng ăn mặc hoa lệ, rất có không khí lễ hội

Mà chính giữa, có một chiếc lều trại lớn nhất nhưng lại không treo cờ xí gì, cũng không biết là lều trại của ai, hỏi Tạ Uyển Quân nàng thản nhiên lắc lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết.

- Người cả đường đều râu rì không vui, có phải là không thoải mái?

Thấy Tạ Uyển Quân từ khi xuất môn đều tỏ vẻ buồn bực không vui thì Tần Thiên không nhịn được mà hỏi

- Ta không sao.

Tạ Uyển Quân khẽ lắc đầu, nàng nhìn khuôn mặt hưng phấn, tỏa sáng của Tần Thiên lại càng khiến sắc mặt Tạ Uyển Quân lạnh lẽo

Tuy rằng cầu được ca ca mang nàng đến đây nhưng ca ca đã nói tuyệt không được để lộ chuyện Tư Mã gia cầu thân. Tạ Uyển Quân tuy không hiểu chuyện làm ăn nhưng cũng biết bảo vệ lợi ích gia tộc. Thấy ca ca nói nghiêm túc như vậy thì tuy cùng Tần Thiên chung xe mấy ngày nhưng cũng không để lộ một chữ.

Chỉ là dọc đường đi nhìn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ân ái ngọt ngào, nhớ tới hôn sự của mình mà như uống phải ly rượu đắng, vô cùng khổ sở. Mà những điều này không thể nói cùng ai

Đoàn xe dừng ở bên ngoài lều trại, mọi người đều xuống xe. Tần Thiên nhìn sắc mặt bọn Từ chương quây, thấy ai nấy đều sợ hãi, vẻ mặt như được đại khai nhãn giới. Nhớ tới khi nãy mình cũng chẳng hơn bọn họ là bao thì phì cười

Bên người vang lên tiếng vó ngựa.

Tần Thiên theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Trang Tín Ngạn cùng Tạ Đình Quân cưỡi ngựa một trước một sau chạy về phía nàng

Trang Tín Ngạn mặc trường bào màu trắng, cưỡi trên con ngựa lớn, theo vó ngựa tung mà tóc dài tung bay, tư thế đẹp không thể miêu tả. Toàn bộ tinh thần của Tần Thiên đều tập trung về phía hắn, vẫy tay cười với hắn mà không để ý cách đó không xa, Tạ Đình Quân mặc áo đen cưỡi ngựa đen từ sau đi tới, mặt sầm lại

Đội ngựa đến gần, Trang Tín Ngạn cố ý bộc lộ trước mặt Tần Thiên, lập tức nhảy xuống, tư thế như nước chảy mây trôi, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn càng như ngọc, quả nhiên là như thiên tiên, khiến không ít cô nương người Khương vỗ tay

Tần Thiên cao hứng, như con chim nhỏ chạy đến bên hắn, kéo tay áo hắn khen hắn giỏi bản lĩnh cao cường khiến Trang Tín Ngạn như bay trên mây, hắn nhìn Tần Thiên cười vui vẻ, sự lạnh nhạt bình thản mọi ngày không biết chạy đi đâu. Nếu không vì chung quanh nhiều người thì hắn đã ôm nàng vào lòng mà hôn nàng

Hắn lúc này tựa như chim ưng giương rộng đôi cánh trên bầu trời, tự do tự tại

Tạ Đình Quân kéo cương ngựa đứng sau Trang Tín Ngạn không xa, từ góc độ này hắn vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt sáng lạn đáng yêu của Tần Thiên. Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn sùng bái nhìn Trang Tín Ngạn. Hai mắt nàng sáng trong, hai má ửng hồng. Vẻ mặt này khiến lòng hắn dâng lên tình cảm dịu dàng vô hạn nhưng nhớ lại nàng nhìn là một kẻ cầm điếu thua kém hẳn mọi mặt thì trong lòng vô cùng

phần nộ. Mà Tạ Uyển Quân đứng sau Tần Thiên không xa, nhìn ánh mắt dịu dàng không chút che dấu của Trang Tín Ngạn dành cho Tần Thiên mà lòng đau khổ

Bên này, Tạ Văn Tuyền sai tùy tùng tìm chỗ dựng lều trại, những người khác thì dỡ hành lý xuống mà sắp xếp mọi thứ. Đương nhiên, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại bị Tạ gia tách ra. Tần Thiên và Tạ Uyển Quân ở chung lều, hai người mang theo nha hoàn ở trong trại dọn dẹp xong thì thấy bên ngoài ồn ào. Hai người tò mò đi ra thì thấy là người Tư Mã gia đến tìm

Tần Thiên đi đến bên Trang Tín Ngạn, thấy người của Tư Mã gia đến ngoài Tư Mã Xương và Tư Mã Hạo thì còn có một nam nhân cao gầy ước chừng hơn 50 tuổi. Hắn mặc cẩm bào xanh đậm, râu dài ba tấc, nhìn vẻ cung kính của mọi người thì chắc hẳn đó là Tư Mã Thuần, chủ nhân của Tư Mã gia

Dưới sự giới thiệu của Tạ Văn Tuyền, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn gặp gỡ Tư Mã Thuần. Thái độ bọn họ hòa khí, nói năng tự nhiên, rất có phong phạm của một đương gia.

Tần Thiên để ý đến ánh mắt Tư Mã Xương luôn đảo như rang lạc. Tần Thiên nhìn theo thì thấy hắn đang nhìn Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân phát hiện thì mặt tái nhợt, vội xoay người trở về lều trại, Tư Mã Xương nhìn bóng nàng mà cười lạnh đầy quái dị. Tần Thiên hồ nghi nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Chào hỏi xong, người nhà Tư Mã cũng không dây dưa nhiều, lại rời khỏi khu lều trại Tạ gia. Ánh mắt Tần Thiên vẫn nhìn theo bọn họ, thấy bọn họ đi đến khu lều trại cách đó không xa. Nhìn qua thì lều trại bọn họ còn nhiều hơn Tạ gia nhiều

- Sáng mai là Hạ Y Lạt Ma tự mình chủ trì lễ hiến tế, sau đó là yến hội của các thủ lĩnh. Tần đương gia tốt nhất nên đem đại lễ dâng tặng trước yến hội. Tần đương gia quyết định thời gian cho ta biết là được, ta sẽ tự mình dẫn đường. Chúng ta cũng đã chuẩn bị lễ vật chu đáo, hai nhà đồng lòng hợp lực nhất định sẽ không thua Trường Hưng Hành.

Tạ Văn Tuyền nói rất thành khẩn nhưng trong các quý tộc, ai là người quan trọng nhất thì chỉ có bọn người quen thuộc Mạc Bắc như họ mới biết. Thịnh Thế không thông ngôn ngữ, nếu bọn họ muốn giở trò quỷ thì quá dễ, hơn nữa chắc chắn Thịnh Thế cũng sẽ không hề hay biết gì

Đang lúc Tạ Văn Tuyền đoán đại lễ của Tần Thiên rốt cuộc là thứ gì thì cũng không ngờ Tần Thiên lại đáp lại:

- Ý Tạ lão bản là yến hội ngày mai tổ chức giữa trưa, các đại hãn cũng có tham gia sao?

Tạ Văn Tuyền giật mình đáp đúng

Tần Thiên mỉm cười, nói:

- Vậy không dám phiền Tạ lão bản, ngày mai chúng ta tự đi tìm bọn họ!
- Cái gì? Tạ Văn Tuyền trợn mắt há hốc mồm.

Chú cháu Tạ Văn Tuyền quay về lều trại thương nghị việc này.

- Ta gặp nhiều người nhưng chưa từng thấy tiểu cô nương nào gan lớn như vậy

Tạ Văn Tuyền liên tục lắc đầu:

- Nàng thực sự nói chắc chắn, cũng dám tự mình đi tìm Đại hãn. Đại hãn bình thường chúng ta muốn gặp một người còn khó, nàng lại muốn tự mình đi gặp tất cả bọn họ. Không hiểu nàng to gan hay lỗ mãng nữa
- Không, Nhị thúc, nàng không hề lỗ mãng đâu

Tạ Đình Quân chậm rãi nói:

- Nhị thúc có còn nhớ ta đã từng nói với người chuyện nàng dễ dàng phá giải thế cục ngũ đại Trà Hành liên minh mà ta tỉ mỉ sắp đặt? Người như vậy sao có thể là kẻ lỗ mãng được? Ta thấy nàng hẳn đã có kế hoạch chu đáo. Mà kế hoạch lần này, rõ ràng là nàng không muốn hoàn toàn dựa vào chúng ta
- Ý của người là...

Tạ Đình Quân nói:

- Nhị thức, theo ý chất nhi, có một số việc không nên quyết định quá sớm, chờ thêm ngày mai thế nào rồi nói.

Hắn cười cười:

- Dù là chia đôi thiên hạ thì cũng là chúng ta và Thịnh Thế chia đôi nhau. Tư Mã gia là voi lớn nhưng Thịnh Thế cũng là sói mạnh. Sói thoát nhìn tuy không to bằng voi nhưng khi đến lúc thì cũng có thể đuổi cho voi trời chết!

Tạ Văn Tuyền trầm tư một hồi, gật đầu:

- Người nói có lý, chuyện này chúng ta không ngại ngồi chờ xem kết cục, dù thế nào thì Tạ gia chúng ta cũng là người thắng

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, đến tối, thảo nguyên nơi nơi đều đốt lửa trại, bên lửa trại mọi người đang nướng thịt trâu, bò, mỡ chảy xuống lửa phát ra những tiếng xèo xèo không ngớt. Trong không khí tràn ngập mùi thịt

Người Khương tụ tập một chỗ, chén rượu lớn, miếng thịt to, lớn tiếng đùa giỡn. Khí thế dũng cảm của nam tử thảo nguyên bộc lộ

Bên này, Tần Thiên cùng người Tạ gia ăn cơm xong, Trang Tín Ngạn kéo Tần Thiên ra phía sau vắng người. Viết lên giấy: “Không phải nàng muốn cưới ngựa sao? Chờ nghỉ ngơi một hồi, chúng ta lên chuồn đi, ta mang nàng ra ngoài cưới ngựa ngắm sao”

Chương 184: Ta chỉ muốn nàng

Bầu trời đại mạc mênh mông, cao rộng. Những ánh sao nhỏ tựa như những viên kim cương được khảm trên tấm màn nhung đen, tỏa ra ánh sáng thần nhiên, xinh đẹp một cách thần bí

Dưới màn đêm, Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên mặt đối mặt ngồi trên lưng ngựa, để mặc con ngựa chậm rãi đi trên thảo nguyên mênh mông

Bởi vì Trang Tín Ngạn không nghe được, ngồi mặt đối mặt như vậy thì tiện hơn. Chính là ngựa xóc nảy khiến Tần Thiên ngồi không được thoải mái. Sau thì lại đơn giản mà dựa vào vòng ôm ấm áp của Trang Tín Ngạn, hai tay ôm lưng hắn, thoải mái dựa lên người hắn mà lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn

Hành động thân mật này khiến cho lòng Trang Tín Ngạn vô cùng ngọt ngào

Một trận gió lạnh thổi qua, mỹ nhân trong lòng khẽ run rẩy, hắn vội thu áo choàng lại, hơi cúi người, kéo dây cương lại, như vậy có thể ôm nàng hoàn toàn trong lồng ngực mình, tạo cho nàng một thế giới nhỏ ấm áp.

Cảm giác được sự chăm sóc của hắn, Tần Thiên cảm thấy cảm động, nàng ngẩng đầu hôn lên cằm hơi lún phún râu của hắn. Cảm giác ngứa ngứa bên môi truyền đến đáy lòng khiến cả người trở nên mềm yếu.

- Tín Ngạn, chờ chuyện ngày mai làm xong, chúng ta quay về đi. Tần Thiên nói.

Trang Tín Ngạn khép chặt vòng ôm, hắn cúi đầu, hôn lên miệng nàng, hơi cười cười rồi gật gật đầu.

- Tín Ngạn, cùng ta nói chuyện đi, đã lâu rồi cũng chưa nghe người nói gì. Tần Thiên ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, dịu dàng nói.

Không biết vì sao, lúc cùng hắn một chỗ, cả người như mềm đi, tim cũng mềm như bông. Nhìn ánh mắt hắn, nụ cười của hắn, động tác của hắn khiến nàng không thể khống chế mà kinh hãi, nhưng sự ngọt ngào cũng khiến tim nàng đập loạn

- Trở về... đứa nhỏ...

Giọng nói khàn khàn của Trang Tín Ngạn vang lên giữa thảo nguyên yên tĩnh, phát âm, ghép câu chưa chuẩn nhưng lại như một câu thần chú, nghe vào có một ý tứ đặc biệt

- Đứa nhỏ? Đứa nhỏ gì?
- Đứa nhỏ... Chúng ta...

Mỗi chữ hần nói đều phải nghĩ một hồi, như là phải dùng rất nhiều sức nhưng nói rất chân thật

Tần Thiên hiểu ý hần, mặt nóng lên. Người này nghĩ quá xa... Nhưng mà, nhớ lại thời gian dài này hần luôn phải khắc chế, cũng khó cho hần.

Ngoài miệng lại không nhịn được mà đùa:

- Ta không sinh con cho người đâu...

Hần như nóng vội, lập tức ôm chặt nàng:

- Ta chỉ..... muốn nàng.

Bốn chữ vô cùng đơn giản lại chứa đựng tình cảm chân thành, tha thiết của hần. Tần Thiên chỉ cảm thấy lòng nóng lên, nàng ngẩng đầu hôn lên môi hần. Nhìn đôi mắt còn sáng hơn sao trời mà khẽ nói:

- Được, về nhà ta sẽ sinh con cho người

Hần cười, cúi đầu dịu dàng hôn nàng

Tần Thiên hoàn toàn đắm chìm trong thế giới nhỏ ngọt ngào này. Trời đêm thâm trầm, thảo nguyên mênh mông, gió lạnh thét gào và những đốm lửa trại, tiếng cười cách đó không xa như làm nền cho hạnh phúc của bọn họ

Mãi đến khi tiếng ồn ào dần biến mất thì hai người mới cười ngửa thông thả trở về.

Trang Tín Ngạn đưa Tần Thiên đến bên ngoài lều trại, lúc này mọi người đều đã ngủ, bên ngoài không có ai

Được bên nhau như vậy không nhiều, lúc chia ly hai người đều lưu luyến. Nhân lúc không có người, Trang Tín Ngạn ôm Tần Thiên không chịu buông tay, cúi đầu khẽ hôn lên trán, hôn lên tóc nàng, rất triền miên

Đến lúc này, bỗng nhiên Tạ Uyển Quân lại xốc rèm đi ra, nhìn cảnh hai người thân thiết mà ngây người

Tần Thiên phát hiện, quần bách vội đẩy Trang Tín Ngạn ra, Trang Tín Ngạn cũng ngại, mặt đỏ lên. Hần cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh, mà thì lẽ với Tạ Uyển Quân, thái độ đậm nhạt khác xa khi đối mặt với Tần Thiên. Nhìn ánh mắt lạnh nhạt của hần, Tạ Uyển Quân chỉ cảm thấy tim như bị bóp thắt lại

- Người cũng trở về nghỉ ngơi đi. Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn.

Trang Tín Ngạn thấy vậy quay đầu nhìn về phía nàng, khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên như hòa tan, dịu dàng vô cùng. Hần nhìn nàng cười cười, xoay người dắt ngựa rời đi

Nhìn bóng dáng hần dần biến mất thì Tần Thiên mới đi vào trong. Thấy phía sau không chút động tĩnh thì quay đầu nhìn lại, lại thấy Tạ Uyển Quân vẫn đứng đó si ngốc nhìn hướng Trang Tín Ngạn rời đi.

- Tạ tiểu thư? Tần Thiên khẽ gọi

Tạ Uyển Quân như giật mình tỉnh mộng, hoảng hốt đi vào trong.

Tần Thiên đương nhiên hiểu vì sao nàng như vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống. Tuy rằng Tạ Uyển Quân không có hành động thực tế gì nhưng bất luận là ai nhìn thấy có nữ tử khác dùng ánh mắt như vậy nhìn phu quân mình cũng không thể cao hứng được

Vốn định nói mấy câu nhắc nhở nàng nhưng lại thấy vẻ mặt nàng thê lương thì những lời định nói lại nuốt lại

Thôi, qua ngày mai, bọn họ cũng sẽ không còn khả năng gặp lại, Tín Ngạn cũng sẽ không tiếp nhận nàng

Nghĩ vậy, Tần Thiên xoay người nằm xuống chỗ mình, không định để ý đến nàng. Đang chuẩn bị ngủ thì lại nghe Tạ Uyển Quân nhẹ nhàng nói:

- Tỷ tỷ, người thật có phúc

Trong giọng nói vô cùng chua xót. Tần Thiên nhịn không được nói:

- Tạ tiểu thư không cần hâm mộ người khác, sau này người cũng sẽ có phúc của người

Tạ Uyển Quân xoay người, trong đầu hiện ra khuôn mặt tuấn mỹ dịu dàng như tiên của Trang Tín Ngạn, dần dần, gương mặt hắc tiêu tán như sương mù, vẻ mặt dâm tà của Tư Mã Xương lại trở nên rõ ràng. Nước mắt lập tức trào ra, Tạ Uyển Quân lấy khăn che miệng, ngăn không ỉnh khóc thành tiếng.

Hôm sau là một ngày nắng. Ánh mặt trời màu vàng rải lên thảo nguyên khiến cảnh vật trở nên ấm áp, vui vẻ.

Sáng sớm, người Khương mặc đồ mới, tụ tập ở trước thần miếu Đan Chu

Những người khác tụ tập bên ngoài, cũng đều quần áo chỉnh tề, vẻ mặt thành kính. Ở trên thảo nguyên này, nếu biểu hiện bất kính với tôn giáo của bọn họ thì chết chắc cũng không biết tại sao.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đứng ở ngoài cùng, nhìn đám người đông đúc phía trước, cũng chẳng biết có bao người

Nhưng dù đông người như vậy nhưng lại yên lặng thần kì. Yên lặng đến có thể nghe được tiếng vó ngựa cách đó không xa và tiếng diều hâu kêu lớn trên trời

Một lát sau, mọi người không hẹn mà cùng quỳ xuống. Bên này, bọn Tần Thiên được Tạ Đình Quân ra dấu cũng quỳ xuống, Tần Thiên lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên đã thấy trước thần miếu có một Lạt ma mặc áo đỏ chậm rãi đi tới dần tế. Bởi vì khoảng cách quá xa mà không nhìn rõ hẳn như thế nào. Nhưng nhìn về tôn kính của mọi người thì không khó để đoán ra thân phận hẳn. Hẳn đó là Ha Y Lạt Ma, người như thần linh chốn thảo nguyên này

Ha A Lạt Ma đi lên đài, được hai người giúp đỡ mà dâng hương đốt đèn, tụng kinh niệm Phật, cầu nguyện với trời cao, liên tiếp nói những gì mà nàng không thể hiểu, tựa như phù chú. Những người Khương xung quanh cũng đều quỳ lạy, lẩm bẩm khẩn theo. Mấy vạn người cùng khẩn, tiếng vang như sấm rền, thanh thế kinh người.

Lễ hiến tế mất hơn một canh giờ. Kết thúc, Ha Y Lạt Ma rời đi, những người còn lại cũng tản ra. Tần Thiên chú ý thấy một đám binh sĩ người Khương vây quanh một đám người quần áo hoa lệ đi về phía lều trại đồ sộ lớn không treo cờ xí mà nàng từng thấy

Tần Thiên biết, thịnh yến của các thủ lĩnh đã bắt đầu.

Cũng là lúc nàng dâng lễ vật lên rồi

96. , Chương 185-186

Chương 185: Đại lễ 1

Trong lều, các vị thủ lĩnh đều tụ hợp, kính rượu nhau, trò chuyện với nhau rất náo nhiệt.

Ngoài các thủ lĩnh còn có một số vương công quý tộc, cũng có một số thương gia lớn tham dự. Tư Mã Thuần là một trong số đó

Hôm qua, ông ta đưa đưa hai mươi danh kỹ cùng một ít vàng bạc, tài bảo chia cho các thủ lĩnh, quý tộc có quyền lực thì hôm nay mới được mời đến. Trước đó, có người lặng lẽ nói với ông ta, lần làm ăn này khả năng thành công là rất lớn

Tư Mã Thuần đắc ý, theo hẳn sai người tìm hiểu, Tạ gia cũng không vì Thịnh Thế mà tích cực đi gây quan hệ, xem ra bọn họ đã động lòng với đề nghị của ông ta

Hừ, sao ông ta không biết Tạ gia có ý gì. Xem thường con hắn thì tương lai sẽ phải trả giá lớn, hươu về tay ai cũng còn chưa biết được đâu

Ông ta một hơi uống cạn bát rượu trước mặt, luồng khí xông lên, cố nén sự bất ổn trong lòng, lại tiếp tục cười nịnh hót đám quý tộc người Khương

Đến lúc không khí yến hội nóng nhất, bỗng nhiên bên ngoài có người dùng tiếng Khương lớn tiếng thông báo:

- Thịnh Thế Trà Hành có lễ vật độc đáo muốn hiến cho các vị minh chủ và các bằng hữu Khương tộc, xin ban gặp

Tiếng ồn bên trong dần nhỏ lại, thông báo từ bên ngoài lại rõ ràng truyền đến:

- Thịnh Thế Trà Hành có lễ vật độc đáo muốn hiến cho các vị minh chủ và các bằng hữu Khương tộc, xin ban gặp

Tư Mã Thuần biến sắc, đây là chuyện gì?

Các quý tộc đang ngồi nhìn nhau, trong đó có không ít người đã nhận được thư của Tạ gia, sớm đã rất tò mò với đại lễ “độc nhất vô nhị” này, nghe thông báo thì đều nhìn về phía ba vị đại hân ngồi chủ tọa. Ba người này là đại hân ba bộ lạc lớn nhất Mạc Bắc, các bộ lạc khác đều phải xem sắc mặt bọn họ

Ba đại hân cũng biết việc này, trong lòng ngoài tò mò thì còn có phần kinh ngạc. Trà thương người Hán này thật to gan, dám tìm tới đây

Nhưng giờ người Khương đã quy thuận người Hán, có quan hệ chặt chẽ với thương gia Hán, nếu bọn họ không có hành vi gì quá đáng thì không có người Khương nào có quyền công nhiên xử trí bọn họ. Nhưng nếu bọn họ chọc giận người Khương thì dựa vào tính cách của người Khương, bị đánh cho đến chết là chuyện không hiếm. Cho nên bình thường Hán thương đều rất cẩn thận, như những khi quý tộc tụ họp, nếu không được mời thì đều tận lực né tránh, miễn để không cẩn thận mà đắc tội các quý tộc mà chịu khổ.

- Cho bọn họ tiến vào. Đại Hân Ô Đạt lớn tuổi nhất nói

Ngoài cửa, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn dẫn Phạm Thiên, Hải Phú cùng với phiên dịch người Khương đã mời từ trước. Tạ Văn Tuyền và Tạ Đình Quân vì tò mò cũng đi theo. Hai người đứng sau Tần Thiên, thấy Tần Thiên để cho người lớn tiếng xin cầu kiến thì đều toát mồ hôi lạnh thay nàng.

Ánh mắt Tạ Văn Tuyền vẫn luôn để ý bao lớn trên tay Phạm Thiên và Hải Phú mà đoán xem bên trong có cái gì. Nhưng bao được bọc kín, bất kể ông ta nhìn thế nào cũng không thể đoán rõ. Lại thấy bọn họ còn tìm được cả người phiên dịch thì nghĩ, Đình Quân nói đúng, bọn họ đã gạt Tạ gia ra khỏi toàn bộ kế hoạch

Một nữ nhân, một kẻ cầm điếu, nói đến nói đi, là từ đầu bọn họ đã xem thường đối phương

Mà ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn chăm chú nhìn Tần Thiên. Chỉ thấy nàng đứng thẳng lưng, bình tĩnh không chút bối rối. Khí độ này đã có thể khiến phân nửa nữ tử trong thiên hạ phải chịu thua

Càng hiểu biết nàng, càng phát hiện nàng tuyệt vời, lúc này hân hận không thể bước lên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng

Lúc này, thị vệ từ trong đi ra, ý bảo bọn họ đi vào.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn nhìn nhau, kế hoạch của nàng đương nhiên sớm đã thương lượng với hân. Hành động hôm nay cũng là thương lượng với hân mà làm. Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, phát hiện lòng bàn tay nàng ẩm ướt thì biết nhìn nàng có vẻ trấn định nhưng trong lòng cũng rất lo lắng. Hân cũng hiểu quý tộc người Khương thường xuyên dùng côn đánh Hán thương, trong lòng hạ quyết tâm, nếu có chuyện gì hân sẽ gánh vác tất cả trách nhiệm, không thể để nàng phải chịu thương tổn nào

Hân không thể đứng trước người khác nhưng hân nhất định sẽ thành chỗ dựa cho nàng. Tần Thiên hít sâu một hơi, ổn định bản thân, sau đó cùng Trang Tín Ngạn bước vào trong. Những người khác đi theo sao bọn họ

Hành lễ với các đại hân theo lễ tiết của người Khương xong, Tần Thiên ngẩng đầu đánh giá tình hình bên trong.

Lều trại ở đây gần giống với của người Mông Cổ kiếp trước, đình tròn nhon. Chỉ là lều trưởng này rất rộng, Tần Thiên nhìn quanh, chỉ cửa lớn đã có thể cho hai chiếc xe ngựa cùng vào, bên trong có thể chứa tới hơn mười cỗ xe ngựa

Mặt đất trải thảm dày, bên thành treo các loại cung tiễn, loan đao. Mấy chục nam nhân quần áo hoa lệ, tuổi tác khác nhau ngồi sau bàn tròn thấp, trên bàn bày đủ các loại thịt, rượu sữa trắng ngà. Mà chính vị đối diện cửa lớn có ba vị mặc áo da trâu, đầu đội mũ da sói, đeo trang sức bằng xương cốt của mãnh thú. Xem ra địa vị của ba người này là cao nhất

- Nghe nói người có đại lễ độc nhất vô nhị muốn hiến cho chúng ta, là cái gì, mau dâng lên đến đây đi!

Một người hơn 30 tuổi, ánh mắt âm lệ trong ba đại hãn nói

Người phiên dịch nói lại cho Tần Thiên. Tần Thiên đang chuẩn bị đáp thì bỗng nhiên cách đó không xa, một nam tử mặc trường bào màu lam đậm có râu quai nón đứng lên nhìn ba người ở chính vị nói:

- Ba vị đại hãn, xin nghe một lời của ta, Hán thương này không thể tin!

- Xích Nhã Tra nói lời này là có ý gì?

- Bởi vì Thịnh Thế Trà Hành buôn bán rất không trọng danh dự, thường xuyên làm những việc hại người lợi mình, nếu để người như vậy buôn bán ở chỗ chúng ta thì những dân chúng bình dân của chúng ta nhất định sẽ bị bọn họ áp bức. Còn xin các vị cân nhắc, người Hán giáo hoạt, một khi bị đại lễ của bọn họ mê hoặc thì người thiệt chính là chúng ta

Lời vừa nói ra, lập tức có nhiều người hưởng ứng, nói rằng từng nghe chuyện này, Thịnh Thế không đáng tin, không nên để gian thương này vào đại thảo nguyên.

Tư Mã Thuần ngồi bên Xích Nhã Tra cúi đầu khẽ cười

Từ lúc ông nhận được tin Nhị đệ đưa đến thì đã phái người đem tin Thịnh Thế là gian thương truyền đến tai các quý tộc. Lúc này chỉ cần có người nhắc đến, đám quý tộc này sẽ nhớ đến chuyện này. Mà Xích Nhã Tra này vừa nhận một danh kỹ xinh đẹp của ông ta và vô số vàng bạc, đương nhiên sẽ nói chuyện vì ông ta.

Từ khi Hán thương đến thảo nguyên, không ít kẻ coi thường dân chúng nơi đây thuần phác mà bóc lột bọn họ, khiến cho tài nguyên của nơi này bị hao hụt lớn, là một nguyên nhân khiến dân chúng sống trong nghèo nàn. Cho nên những quý tộc người Khương này vừa ý lại Hán thương mà cũng rất thông hận Hán thương

Nghe xong lời Xích Nhã Thái nói, các đại hãn không hện mà cùng nhú mày. Ánh mắt nhìn Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đã có chút tức giận.

Bên này, người kia phiên dịch những lời đối đáp của bọn họ cho Tần Thiên, hơn nữa còn nói cho nàng, Xích Nhã Thái này là một quý tộc thuộc bộ lạc Ô Đạt Minh

Tần Thiên thầm kinh ngạc, Thịnh Thế luôn làm ăn lương thiện, Đại phu nhân lấy chữ tín làm đầu mà cai quản toàn bộ Trang phủ. Mặc dù là chuyện Trang Tín Xuyên bán trà giả thì cũng được che giấu thành công, dù có chút phong thanh cũng không thể rơi vào tay người Mạc Bắc được. Những quý tộc người Khương này nghe lời đồn này từ đâu?

Nàng theo bản năng nhìn về phía Xích Nhã Thái, đồng thời thấy Tư Mã Thuần ở bên cạnh hắt. Nhất thời hiểu ra.

Thì ra là thế, Tần Thiên cười lạnh một tiếng, lúc trước Tư Mã Hạo nhìn thấu thân phận Tín Ngạn, nhất định là bọn họ truyền tin đồn này để chèn ép Thịnh Thế.

Mà bên này, tuy rằng tò mò với đại lễ của Tần Thiên nhưng những người Khương này càng để ý đến lợi ích của mình hơn. Ô Đạt Đại Hãn vung tay, ý bảo thị vệ đuổi họ ra.

Đến lúc này, Tần Thiên tiến lên vài bước, nhìn phía Ô Đạt, lớn tiếng nói:

- Đại hãn tôn kính, người Hán chúng ta có câu: hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Thịnh Thế chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến đây, lại được các vị đại hãn chịu tiếp kiến, đó là duyên phận của Thịnh Thế ta cùng các bằng hữu người Khương. Phật nói nhân quả, Phật giảng duyên phận. Lần này gặp cũng là duyên phận trời ban, không biết các vị đại hãn có chịu cho chúng ta nói mấy câu?

Biết bọn họ tín ngưỡng Phật giáo, Tần Thiên lúc này đem Phật ra nói, chỉ cần cho nàng có cơ hội nói chuyện thì nàng sẽ có cách để làm sáng tỏ hết thảy.

Người phiên dịch thuật lại những lời của Tần Thiên cho bọn họ.

Hôm nay vốn là sự kiện Phật pháp, ba vị đại hân thấy nàng luôn miệng nói là duyên phận trời ban, cảm thấy không thể xúc phạm thần linh. Lại thấy Tần Thiên từ khi tiến vào, hành vi cử chỉ đều thông dong, lạnh lẽ, hoàn toàn bất đồng với những Hán thương hám lợi đáng ghét kia

Ô Đạt đại hân nhìn nàng, ánh mắt sắc bén, hần gật gật đầu, nói:

- Được, để cho các người nói mấy câu

Được cho phép, Tần Thiên lại dùng lễ nghĩa của người Khương mà tỏ ý cảm ơn. Những lễ tiết này nàng cố ý học, nhập gia tùy tục, muốn làm ăn với đối phương thì việc đầu tiên là phải tôn trọng bọn họ. Thấy nàng có lễ nghĩa như vậy, bọn họ đều bớt đi ác cảm.

Tần Thiên xoay người nhìn về phía Xích Nhĩ Thái, mỉm cười nho nhã lễ độ hỏi:

- Xin hỏi vị đại nhân này, những lời ngài vừa nói là nghe được từ đâu? Hay là tự ngài kiểm chứng?

Người Khương tính tình hảo sảng, không giỏi giả dối, Xích Nhĩ Thái làm vậy cũng là vì chịu ơn Tư Mã Thuần, nghe Tần Thiên hỏi vậy thì cũng ăn ngay nói thật:

- Là ta nghe được

Tư Mã Thuần nhú mày, vốn tưởng ba đại hân sẽ vì thế mà sinh lòng chán ghét Thịnh Thế, đuổi bọn họ ra. Không ngờ Tần Thiên lại không sợ uy thế của người Khương mà đối đáp lại. Lúc này, Tần Thiên đã khiến ông ta cảnh giác. Mà đại lễ nàng mang đến càng khiến ông ta cảm thấy bị uy hiếp. Ông ta nhìn Tạ Văn Tuyền một cái, đối phương nhìn qua mình, nhú mày lắc đầu như thể hiện cũng không thể làm gì với tình hình này

Lập tức, Tư Mã Thuần quyết định không thể để cho Tần Thiên nói gì thêm, dùng tiếng Khương nói:

- Tần đương gia, người đang nghi ngờ Xích Nhĩ Thái kì chủ. Người cho rằng hần nói dối vu oan cho các người?

Xích Nhĩ Thái giận dữ, mặt đỏ lên, hung tợn nhìn về phía Tần Thiên

Chương 186: Đại lễ 2

Người Khương kiêu ngạo, tính cách hào sảng nóng nảy, thường một lời không hợp là đã giương cung bạt kiếm. Người bình thường còn vậy huống chi là quý tộc như Xích Nhĩ Thái? Hơn nữa hần nhận lễ của Tư Mã Thuần, cũng có lòng gây lớn chuyện. Vì thế hần nắm tay, dùng sức đập bàn, cả giận nói:

- Hán thương nho nhỏ nhà người dám nhục nhã ta, người đâu, lời bọn họ xuông, đánh 20 cón

Lúc trước, người Khương vì không thể chống được hết kẻ thù bên ngoài mà quy thuận người Hán, chuyện này với người Khương kiêu hãnh luôn không phải điều gì hay. Vì thế theo bản năng lại càng không thể chấp nhận được sự khinh thị của người Hán. Hơn nữa, họ cũng không quan tâm sống chết của Hán thương này, cho nên nhất thời không ai lên tiếng, thậm chí còn có tâm tính muốn xem trò hay.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, Tần Thiên tuy rằng cảm giác được không khí thay đổi nhưng nhất thời không biết là chuyện gì xảy ra. Đợi khi người phiên dịch kích động thuật lại thì mới hiểu vấn đề, lúc này thị vệ người Khương cũng đã vọt vào đến trước mặt bọn họ, muốn kéo nàng xuống. Trang Tín Ngạn nghiêng người, bảo vệ Tần Thiên.

Đám người Tạ Đình Quân theo sau đều biến sắc. Đến lúc Tạ Văn Tuyền định bước ra cầu xin thì Tần Thiên lại cướp lời:

- Kì chủ đại nhân, ta chỉ nói chuyện, sao lại là làm nhục?
- Người hỏi như vậy, chẳng phải là nghi ngờ tính chính xác của lời Xích Nhĩ Thái kì chủ nói? Chẳng lẽ kì chủ tôn kính của chúng ta sẽ nói dối sao? Người làm vậy không phải làm nhục ngài thì là gì? Tư Mã Thuần lại tiếp tục ở bên châm ngòi ly gián

Tư Mã Thuần và Tần Thiên. Một người nói tiếng Khương, một người nói tiếng Hán, đối với những người Khương này mà nói, đương nhiên là sẽ tiếp nhận lời Tư Mã Thuần hơn. Mà người phiên dịch vì quá lo lắng mà nói chuyện lắp bắp, thiếu khí thế, càng khiến người chán ghét

Quý tộc chung quanh càng ngày càng mất kiên nhẫn, ba vị đại hân đều nhíu mày

Đối với việc Tư Mã Thuần châm ngòi ly gián, Tần Thiên rất phẫn nộ, nàng thực sự muốn mắng vào mặt hắn. Nhưng lại vội ngăn sự xúc động lại. Bởi vì nàng biết, càng là lúc khẩn trương thì càng phải bình tĩnh đối mặt. Càng giương cung bạt kiếm, càng kích động phẫn nộ, càng dễ khiến chuyện trở nên khó giải quyết

Nàng tới là để buôn bán, kết bạn, chỉ cần ghi nhớ lại mục đích ban đầu, lòng mang thiện chí thì cục diện gì cũng sẽ có đường cứu vãn. Dù sao nàng và người Khương cũng không có thâm cừ đại hận gì

- Tư Mã lão bản, ta biết cùng một việc buôn bán thì coi đối phương như thù, cũng rất hiểu việc làm ăn này có tầm quan trọng gì với Trường Hưng Hành các người. Nhưng đương gia phải có khí phách của đương gia. Người làm ăn phải có đạo đức, mưu trí không có nghĩa là bất chấp thủ đoạn. Hành vi này của Tư Mã lão bản truyền ra ngoài, dần dần mọi người sẽ biết rõ chân tướng. Đến lúc đó sẽ chỉ khiến Tư Mã lão bản mang tiếng âm hiểm, giả dối. Dù bây giờ người đạt được mục đích nhưng về lâu về dài, người bị tổn hại chính là Trường Hưng Hành các người

Lời của của Tần Thiên đầy chính khí, nghiêm nghị, Tư Mã Tuần vốn chột dạ, trong thời gian ngắn lại không biết nên phản bác thế nào. Một lát sau, mới tỏ vẻ thoải mái mà cười khan:

- Tần đương gia có tài ăn nói rất cao nhưng là sự thật chính là sự thật, công đạo ở tại lòng người. Người sao có thể cưỡng từ đoạt lý

Dưới sự bố trí của ông ta, lời đồn đã truyền rộng, Thịnh Thế bọn họ nhất thời phải làm sáng tỏ thế nào? Chỉ cần để cho ông ta nhận được mối làm ăn lần này thì ông ta sẽ có cách áp chế, không cho Thịnh Thế có thể xâm nhập.

Cái gì đạo đức, cái gì tín nghĩa, chẳng qua là biểu hiện giả dối, dùng vàng bạc xây nên thôi. Ông ta xuất bạc xây cầu, sửa đường, tiếp tế dân nghèo thì ông ta chính là người lương thiện nhất trong mắt mọi người

Chúng quý tộc nghe được lời bọn họ nói, nhất thời cũng không biết ai thật ai giả. Trên mặt đều tỏ vẻ mê man.

Ngay tại lúc Xích Nhĩ Thái tiếp tục sai thị vệ tiến lên, Tần Thiên bỗng nhiên vọt tới bàn của ba vị đại hân. Thị vệ xông lên vùng trường côn đánh vào nàng. Tạ Đình Quân định ngăn cản nhưng lại sợ động thủ sẽ càng khiến tình huống trở nên rối loạn. Mà Trang Tín Ngạn ở bên lại không chút do dự xông lên, ôm Tần Thiên vào lòng bảo vệ, cứng rắn đón lấy một côn này thay nàng. Côn này sức ra rất lớn, đánh cho hắn quỵ một gối xuống đất

Mắt thấy trường côn lại rơi xuống, Trang Tín Ngạn lại vội ôm Tần Thiên vào lòng. Đến lúc này, Ô Đạt bỗng nhiên nói:

- Dừng tay, các người đều lui ra đi

Thì ra ba vị đại hân thấy hai người Hán này đối mặt với trường côn mà không hề sợ hãi, trong lòng ngạc nhiên. Người thảo nguyên vô cùng kính trọng những vị anh hùng dũng cảm. Tần Thiên thông dong trấn định rất hợp khẩu vị của bọn họ nên không muốn dùng côn bổng làm nhục hai người

Thị vệ lui ra rồi, Tần Thiên vội vàng lo lắng hỏi Trang Tín Ngạn có sao không. Trang Tín Ngạn lắc đầu, Tần Thiên thấy thần sắc hắn bình thường thì mới yên tâm

Nàng hít sâu vài lần, cố gắng bình tĩnh lại. Lúc này nàng thực sự muốn buông tay, chẳng qua chỉ là một vụ làm ăn, không cần vì thế mà bị thương, chịu khổ. Nhưng vì nghĩ đến việc buông tay sẽ khiến sự vụ hãm của Tư Mã Thuần trở nên chắc chắn mà cam lòng, há có thể làm cho gian kế của hắn thực hiện được?

Nàng đứng lên, đi đến bên cạnh phiên dịch còn đang hoảng sợ vì cảnh vừa rồi, vỗ vỗ vai hắn, cố gắng trấn an cảm xúc của hắn:

- Bằng hữu, đừng lo lắng. Bình tĩnh mới có thể giải quyết vấn đề. Ta cần người giúp, xin người bình tĩnh thuật lại lời ta nói

Phiên dịch vốn chỉ là người Hán hơn 20 tuổi, hần sống ở biên thành, quen thuộc tiếng Khương, bình thường cũng dùng việc phiên dịch mà kiếm sống. Vốn cũng là người to gan, chỉ là hôm nay đột nhiên thấy nhiều quý tộc người Khương như vậy, lại gặp tình huống chưa từng gặp mà có chút hoảng hốt. Lúc này có lẽ là vì những lời của Tần Thiên đánh động, cũng có lẽ vì sự tự tin của nàng lay sang mà dần dần cảm xúc cũng vũng vàng lại

Tần Thiên nhìn hần cười cười, ngẩng đầu đi đến trước mặt tam đại hân. Trang Tín Ngạn vỗ vỗ chỗ vai bị đau đi theo. Tạ Văn Tuyền kinh ngạc vì Tần Thiên đến lúc này vẫn không chút hoang mang. Tuổi như vậy mà đã có khí độ này, rất không đơn giản. Mà Tạ Đình Quân sớm đã thấy cảnh nàng bình tĩnh biểu diễn trước mặt Hoàng thượng nên cũng không ngạc nhiên. Chỉ là mỗi lần thấy, sự tán thưởng lại thêm một phần. Lòng ham muốn có được nàng càng thôi thúc. Nàng như vậy, sao có thể để phí hoài cho phế vật cầm điếc kia

Tay chấp sau lưng không khỏi nắm chặt.

Bên này, Tư Mã Thuần thấy tình hình này thì khê biến sắc. Xích Nhĩ Thái cũng rất phẫn nộ nhưng vì là ý của Ô Đạt Đại hân mà không dám nói gì. Hần hừ lạnh một tiếng rồi lại ngồi xuống

- Đại hân.

Tần Thiên nói, tuy không hiểu nàng nói gì nhưng vì sự trầm tĩnh, thoải mái của nàng mà đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

- Ta biết trên thảo nguyên có nhiều lời đồn không tốt về Thịnh Thế. Thịnh Thế là trà thương phía Nam, phía trước, chắc hẳn các vị không hề biết đến sự tồn tại của Trà Hành này. Nhưng khi chúng ta muốn đến bên này buôn bán thì những lời đồn bất lợi này cũng đi theo. Đây là trùng hợp hay là cố ý công kích, tin chắc không cần ta nói, các vị đang ngồi đây cũng hiểu rõ.

Tần Thiên nhìn thẳng Ô Đạt đại hân, không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lời nói thông thả, mỗi một câu đều tạm dừng một chút để cho người phiên dịch chuyển lời. Có lẽ là bị vẻ nghiêm túc của nàng hấp dẫn mà bọn họ đều không ai cắt lời, như là muốn nghe nàng nói tiếp

Thấy tình cảnh này, Tư Mã Thuần có chút sốt ruột, biết rằng Tần Thiên ám chỉ ông ta vu hãm nàng. Nhưng giờ lại ngắt lời thì không khỏi quá lộ liễu

Mà chú cháu Tạ Đình Quân đều ở bên lắng nghe, Tư Mã Thuần xuất hiện ở trong này chứng tỏ ông ta đã đã thông quan hệ với quý tộc. Bọn họ rất ngạc nhiên, muốn xem Tần Thiên thay đổi càn khôn ra sao?

Ngay tại lúc đám quý tộc nghĩ lại chuyện này thì Tần Thiên lại mỉm cười:

- Nhưng cái này cũng không quan trọng, ta biết phía nam cách xa nơi này, giờ khắc này ta cũng không thể chứng minh điều gì. Các vị không tin chúng ta cũng không sao, không có ai không muốn được người khác tin tưởng. Sự thật sẽ thắng mọi lời hùng biện. Thịnh Thế chúng ta tới đây là muốn kết giao bằng hữu cùng các huynh đệ người Khương, là muốn làm ăn lâu dài với các người. Hôm nay ta đến đây dâng lễ vật không phải là vì muốn xin độc quyền buôn trà của các người mà chỉ là muốn bày tỏ thành ý của Thịnh Thế chúng ta

Lời vừa nói ra, ngoài Trang Tín Ngạn thì tất cả mọi người, kể cả Tư Mã Thuần, Tạ Đình Quân đều rất kinh ngạc.

Ô Đạt Đại hân kinh nói:

- Thịnh Thế các người không phải là muốn nắm độc quyền về trà?

Không muốn nắm độc quyền thì cần gì đến tặng lễ vật. Những thương nhân muốn liên lạc với bọn họ đều vất óc để khiến bọn họ vui thích, đó là muốn thu quyền độc quyền buôn bán mà lũng đoạn việc làm ăn khắp thảo nguyên. Mà bọn họ được vừa lợi cũng vừa có thể ước thúc với các thương nhân đó

Một khi đưa ra quyền độc quyền, các bộ lạc đều sẽ thống nhất chỉ mua hàng hóa này của thương gia này, không có độc quyền, chỉ có thể buôn bán vật ở chợ hoặc hội chùa, vừa vất vả vừa không có lợi

Thịnh Thế nàng ngàn dặm xa xôi, mang lễ vật tới gặp bọn họ nhưng không phải là muốn độc quyền? Nói đùa sao?

Tần Thiên nhìn Ô Đạt Đại Hãn mỉm cười:

- Không bằng các đại hãn xem đại lễ ta dâng lên trước đi

Nói xong, nàng vỗ vỗ tay, Phạm Thiên và Hải Phú mang bao lên, sau đó chia ra mà phân phát đồ gì đó trong túi cho các quý tộc đang ngồi. Ba vị đại hãn thì do tự tay Tần Thiên dâng lên

Tạ Văn Tuyển không nhận được tò mò, lặng lẽ bước lên, nhìn thứ đồ trên bàn các quý tộc

Chỉ thấy là mấy khối gì đó màu nâu, bên trên phủ bột phấn, cẩn thận nhìn rõ, Tạ Văn Tuyển không khỏi trợn mắt kêu lớn:

- Thịt bò?

Trong lòng bỗng nhiên không biết nên khóc hay cười. Lễ vật “độc nhất vô nhị” lại là thịt bò? Dem thịt bò cho người Khương vốn là nơi có nguồn thịt bò dồi dào nhất? Còn nói là đại lễ độc nhất vô nhị?

Cùng có cảm giác này còn có các vị quý tộc đang ngồi. Trong đó, Xích Nhĩ Thái gần như là vỗ bàn quát:

- Đây là đại lễ độc nhất vô nhị của người? Người đang đùa chúng ta sao?

Những quý tộc còn lại đều trợn trừng mắt, đến ngay cả Ô Đạt đại hãn vốn có chút hảo cảm với Tần Thiên cũng giận tái mặt. Hắn nhìn Tần Thiên, giọng vô cùng khó chịu:

- Nữ nhân kia, người có ý gì?

97. , Chương 187-188

Chương 187: Đại lễ 3

Tư Mã Thuần cầm một miếng thịt bò khô lên, cười nhạo vài tiếng nhưng bỗng nhiên, hắn ngừng cười, nhìn kĩ miếng thịt bò, đem lên ngửi, thần sắc dần trịnh trọng. Hắn nhíu mày, xé lấy một miếng nhỏ ăn thử, chỉ nhai mấy lần mà đã lại biến sắc

Tạ Đình Quân cũng hiếu kì nhìn về phía Phạm Thiên mà lấy một miếng thịt bò khô đến. Hắn cẩn thận nhìn, trong lòng đoán Tần Thiên rốt cuộc định làm gì

Bên này, Tần Thiên không hề sợ hãi với sự giận dữ này. Mọi chuyện đều trong dự kiến của nàng. Nàng nhìn Ô Đạt đại hãn mỉm cười, nói:

- Đại hãn tôn kính, ta biết thịt bò ở đại thảo nguyên mà nói căn bản không phải là thứ quý hiếm, nhưng xin đại hãn trước khi giận dữ hãy nếm thử miếng thịt bò khô này

Thấy nàng tự tin như thế, đám quý tộc không khỏi lại nảy lòng hiếu kỳ với những miếng thịt bò không chút thu hút này. Dưới sự cung kính mời chào của Tần Thiên mà bắt đầu ăn thử, chỉ chốc lát, ai nấy đều lộ vẻ tán thưởng, kinh ngạc

Tần Thiên nhìn rõ vẻ mặt của bọn họ, mỉm cười. Kiếp trước, nàng rất thích ăn thịt bò khô của Nội Mông, thịt bò cao nguyên, hơn nữa khí hậu độc đáo, cách chế biến cẩn thận thực sự khiến người ta thèm thuồng. Nàng từng học người cách làm, tuy rằng không bằng đồ mua sẵn nhưng hương vị cũng không tệ.

Nhưng tới Vĩnh Hòa trấn, nàng ăn thử thịt bò khô của Mạc Bắc thì biết, thịt bò khô thảo nguyên này còn xa mới ngon bằng hiện đại. Giống như là nhà nông muối thịt, đem thịt tươi dùng muối ướp rồi phơi khô cho dễ bảo quản. Bất luận là hương vị hay tiện lợi đều kém xa thịt bò khô của hiện đại

Từ lúc đó, nàng có suy nghĩ mới. Ven đường lại ăn thử đủ loại thịt bò khô, chắc chắn thêm suy đoán của mình. Sau khi tới Quy Phục thì sai Phạm Thiên mua một lượng thịt bò tươi lớn về, mượn phòng bếp của Tạ gia chế biến. Lại lợi dụng mấy ngày đi đường mà treo lên xe ngựa hong khô nên mới có được món thịt bò khô trước mặt đám quý tộc này

Ai cũng không để ý đến động tác này của nàng. Dù để ý cũng chẳng ai có thể liên hệ đến việc này

Sau khi nếm thử, sắc mặt ba vị đại hân trở nên hòa hoãn. Trong đó, Ô Đạt gật đầu khen:

- Ta chưa từng ăn thịt bò khô ngon như vậy, hương vị độc đáo, thịt mềm mà dai. Không sai, không sai

Sau đó ông lại xé một miếng mà ăn. Phải biết rằng thịt bò của bọn họ làm rất cứng, không thể ăn sống, phải nấu chín mới được. Như vậy, cho dù là đầu bếp đại tài cũng không thể tạo ra hương vị độc đáo như vậy

Các quý tộc còn lại cũng liên thanh tán thưởng.

Mắt thấy đám quý tộc sắp bị mấy miếng thịt bò nhỏ nhỏ của Tần Thiên chinh phục, Tư Mã Thuần vừa tức vừa hận. Thịt bò này còn chưa đáng giá bằng một bộ xiêm y của kỹ nữ. Nếu như bị mấy miếng thịt bò này của nàng đánh bại thì về sau hân còn mặt mũi nào đi gặp người. Thấy Xích Nhĩ Thái bên cạnh đang ăn ngon lành mà Tư Mã Thuần hận không thể tát cho hân một cái nhưng vẫn phải cố nén sự khinh bỉ, tức giận trong lòng. Hân cười cười, thì thầm vào tai Xích Nhĩ Thái:

- Kì chủ đại nhân, chuyện này còn xin ngài tốn chút tâm sức. Chút thịt bò này có là cái gì? Chúng ta còn nhiều thứ lắm. Thịnh Thế kia coi thường người phương Bắc, cho rằng các vị chẳng biết gì, không khỏi coi thường các vị đại nhân

Xích Nhĩ Thái nghe vậy không khỏi trầm mặt xuống. Tư Mã Thuần lại cười cười, nhẹ giọng nói:

- Mỹ nhân kia nếu ngài thích, sang năm tiểu nhân sẽ lại đưa một người tới cho ngài

Nghe ông ta hứa hẹn sẽ lại tặng mỹ nhân, nhớ tới thân thể mềm mại nõn nà dưới thân mình đêm qua, phong tình hoàn toàn khác với nữ tử thảo nguyên. Xích Nhĩ Thái vốn bị Tư Mã Thuần kích động lại nóng bừng bừng. Hân ngẩng đầu, vỗ bàn, cao giọng nhìn ba đại hân nói:

- Đại hân, thịt bò khô tuy ngon nhưng sao là đại lễ độc nhất vô nhị được. Trà Hành phương Nam này quả là gian trá. Có phải là cho rằng chúng ta ở phương Bắc lạc hậu? Chỉ định dùng chút đồ thô tiện này lừa chúng ta. Xin các vị đại hân đừng để người Hán này dùng hoa ngôn xảo ngữ mà mê hoặc.

Nói xong oán hận trừng mắt nhìn Tần Thiên một cái.

Lời này lập tức được mọi người hưởng ứng, thịt bò khô tuy ngon nhưng sao có thể nói là đại lễ? Dùng cái này làm lễ chẳng phải là không coi bọn họ ra gì

Nghĩ lại, sắc mặt ai đầy đều khó coi

Tư Mã Thuần nhìn Tần Thiên giữa sân mà nhíu mày. Nàng hành xử khác thường khiến người ta không thể nắm bắt. Tuy rằng hân cố gắng nhưng vẫn không chút dám coi thường

Ở bên, Tạ Văn Tuyển liên tục lắc đầu, Tạ Đình Quân biết Tần Thiên sẽ không lỗ mắng như vậy nhưng nhất thời cũng không đoán được suy nghĩ trong lòng nàng. Hân nhìn Tần Thiên phía trước. Thấy nàng vẫn ngẩng cao đầu, đối mặt với sự nghi ngờ của đám quý tộc mà cần mẫn cười, không hề bối rối. Tâm tình hân bỗng nhiên trầm ổn lại.

Hân biết, mọi chuyện hôm nay đều nằm trong bàn tay nữ tử này. Giờ hân lo lắng đều chỉ là uống phỉ. Theo bản năng, hân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn ở bên Tần Thiên. Thấu sắc mặt hân trầm tĩnh, không chút lo lắng, hiển nhiên là biết được toàn bộ kế hoạch của Tần Thiên. Nhớ tới hai người có chuyện gì cũng cùng bàn bạc, tâm đầu ý hợp mà vô cùng uất hận

Thấy ba vị đại hân bình tĩnh buông thịt bò trong tay, Tần Thiên xoay người nhìn Xích Nhĩ Thái cười nói:

- Kì chủ đại nhân nói không sai, thịt bò này đương nhiên không thể coi là đại lễ độc nhất vô nhị được. Đại lễ ta muốn dâng lên không phải là thịt bò này

Nói xong, nàng lại xoay người nhìn Ô Đạt đại hãn nói:

- Bẩm đại hãn tôn kính, đại lễ ta muốn dâng là cách làm thịt bò khô này
- Cách làm thịt bò khô? Đám quý tộc đều ngần ra.
- Không sai!

Tần Thiên xoay người, bước dọc quanh sân, vừa đi vừa dùng ngữ điệu bình ổn nói:

- Loại thịt bò khô này so với thịt bò khô của những người dân du mục làm có mấy điều hơn. Thứ nhất, nó là đồ chín, không cần phải nấu, ăn rất tiện. Thích hợp làm lương khô đi đường, cũng có thể làm lương thực dự trữ trong nhà. Thứ hai, nó rất ngon, có thể thành thức ăn, cũng có thể thành đồ ăn vặt, già trẻ, gái trai đều thích. Thứ ba, nó chế tác tinh xảo, so với thịt bò khô hiện tại, hoàn toàn có thể đem bán với giá cao hơn nhiều

Nghe xong những lời phiên dịch, đám quý tộc không khỏi trầm tư.

Thấy vậy, Tần Thiên cười cười, xoay người lại đi đến trước ba đại hãn, nhìn thẳng bọn họ, tự tin nói:

- Đại hãn tôn kính, nếu nói, ta dạy cách làm này cho người dân của các ngài, bọn họ đem thịt bò làm món bò khô mỹ vị này, bán cho các nước lân cận... Xin các ngài nghĩ xem, đây là nguồn lợi lớn hơn hẳn so với việc các người bán súc vật, bán thịt bò. Theo đó, những người dân chăn nuôi của các ngài có thể vì đó mà có cuộc sống dư dả hơn, mà các vị đại hãn có thể thu được nhiều thuế hơn?

Tần Thiên nhìn Ô Đạt, hai mắt không chớp, đáy mắt như có ngọn lửa thiêu đốt, có sức mê hoặc cực lớn

Nàng gần từng tiếng, chậm rãi nói:

- Đại hãn, đây là thứ còn quý hơn vàng bạc mỹ nhân, thậm chí tất cả người Khương trên thảo nguyên đều có thể có được lợi ích từ nó

Trong lều tĩnh mịch, mọi ánh mắt đều dừng ở Tần Thiên. Bất kể là Tư Mã Thuần, Tạ Văn Tuyền hay Tạ Đình Quân, thậm chí là các quý tộc người Khương đều có cảm giác rung động

Tựa như có tiếng sấm động, không khí lại trở nên ồn ào. Các quý tộc châu đầu ghé tai, cùng mọi người trao đổi ý kiến. Ba vị đại hãn cũng phái người gọi các quan viên quản lý kinh tế vào, trưng cầu ý kiến của bọn họ. Tần Thiên ở bên nhiệt tình giải đáp thắc mắc. Người phiên dịch hưng phấn đến mắt sáng bừng

Giờ này khắc này, đã không ai còn nhớ rõ đây vốn là một yến hội chúc mừng

Các quý tộc càng hiểu rõ việc này, hai mắt bọn họ càng lúc càng sáng, Tần Thiên có thể nói là đem đến cho bọn họ mối tài phú lớn. So ra, bất kể là vàng bạc hay mỹ nhân cũng đều không bằng

- Nàng còn có thể nghĩ ra được cách này...

Tạ Văn Tuyền cảm thấy khó tin

- Hơn nữa còn dâng bí quyết này cho người, nếu nàng nắm giữ bí quyết, mở mỗi làm ăn này thì cũng không kém với việc buôn trà chút nào...

Càng nghĩ càng cảm thán:

- Tuổi còn nhỏ... một nữ tử... còn là nô tỳ...

Dù ông ta nghĩ nát óc cũng không thể hiểu được nữ tử xuất thân nha hoàn này sao lại có kiến thức đó. Nhưng mọi thứ đều là tận mắt chứng kiến, đều là sự thật, không thể không tin!

- Các vị đại hãn, trăm ngàn lần đừng để hoa ngôn xảo ngữ của người này làm mê hoặc

Bỗng nhiên có người đứng lên lớn tiếng nói, mọi người an tĩnh lại, theo tiếng nhìn lại, thấy chính là Tư Mã Thuần. Thì ra Tư Mã Thuần thấy Tần Thiên có thể dẫn động được các quý tộc. Ông ta vì chuyện làm ăn lần này mà tổn thất bao nhiêu vàng bạc. Hơn nữa dù thất bại thì có thể đòi lại mỹ nhân, vàng bạc sao? Thất bại thì chính là tiền mất tật mang, tổn thất cực lớn!

Dưới cơn kích động, Tư Mã Thuần rốt cuộc không khống chế được, mong có thể ngăn cản lại.

Ông ta chỉ vào Tần Thiên, thần sắc nghiêm nghị, lời nói sắc bén:

- Nếu dễ kiếm tiền như vậy sao các người không tự làm. Trong thiên hạ có thương nhân nào đem tiền tài tới tay đẩy cho người khác sao? Nhất định là có âm mưu, nhất định là có vấn đề. Các vị mình chủ xin cân nhắc, không cần tin lời nàng. Tần đương gia, rốt cuộc người có rắp tâm gì, vì vì độc quyền trà hay vì âm mưu gì khác.

Lời nói này như chậu nước lạnh khiến sự hưng phấn của đám quý tộc vốn dâng cao giờ bị gạt xuống. Mọi người bắt đầu sinh lòng cảnh giác, dùng ánh mắt hoài nghi mà nhìn Tần Thiên. Thấy phản ứng của bọn họ, Tần Thiên chẳng những không tức giận, mà còn rất thấu hiểu. Nghi ngờ là bình thường, không nghi ngờ mới là không bình thường!

- Tư Mã lão bản!

So với sự kích động của Tư Mã Thuần, Tần Thiên càng thông dong:

- Người nói đúng, trong thiên hạ không có thương nhân nào đẩy tiền tài ra ngoài. Nhưng tiền tài trong thiên hạ cũng vô cùng. Thịnh Thế chúng ta lập nghiệp từ trà, có thể làm thì sẽ hết sức làm tốt việc buôn trà. Chính là như thế, vì sao Thịnh Thế chúng ta còn phải phân tán công việc?

Nàng cười cười, lại xoay người nhìn về phía đám quý tộc, rất thành khẩn nói:

- Ta đã nói rồi, ta hôm nay đến chính là cùng các huynh đệ Khương tộc kết giao bằng hữu. Phần đại lễ này là thành ý gặp mặt, không phải là dùng nó để trao đổi lấy độc quyền về trà. Dù các người không muốn giao độc quyền cho chúng ta thì chúng ta vẫn đem cách chế biến thịt bò cho các người. Thịnh Thế ta tới trọng danh dự, Tần Thiên ta thân là Thịnh Thế đương gia nói được làm được. Chính là như vậy, ta nào có âm mưu, dã tâm gì?

- Trong thiên hạ thực sự có chuyện tốt như vậy? Tần đương gia thực sự không có chút tư tâm. Tư Mã Thuần cười lạnh

- Thế cũng không phải, việc này cũng là đã có tư tâm của ta rồi

Tần Thiên ngẩng cao đầu, hai mắt sáng lên:

- So với nói là lòng riêng, không bằng nói là đôi bên cùng có lợi!

Chương 188: Âm hiểm

Giữa sân, Tần Thiên nhìn chung quanh một vòng, mỉm cười:

- Thật ra ý nghĩ của ta rất đơn giản. So với việc phân tán sức lực làm thịt bò khô, vì sao không đem việc này cho bằng hữu người Khương vốn là người thích hợp nhất làm. Để cho bọn họ thu lợi, chờ bọn họ thu nhập thì sẽ có càng nhiều người mua những lá trà tốt. Thị trường mở rộng, đám trà thương chúng ta cũng không vì tranh đoạt thị trường mà phải đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán. Bởi vì bất luận Trà Hành nhà ai cũng không thể một mình nuốt trọn việc làm ăn trên đại thảo nguyên

Nàng mở rộng tay, ánh mắt thành khẩn, tươi cười sáng lạn:

- Rõ ràng là chuyện tốt, sao lại là âm mưu quỷ kế?

Cùng với tranh đoạt thị trường của một bộ phận quý tộc, không bằng nghĩ cách mở rộng thị trường. Nay nàng không ràng buộc mà đem công thức cho người Khương, làm cho bọn họ được lợi, thuận phục được những người Khương hào sảng thì bọn họ sao lại không cảm kích? Nàng căn bản đâu cần quyền độc quyền gì gì kia. Nàng dám cam đoan, chỉ cần Thịnh Thế bọn họ vẫn luôn giữ chữ tín, thì Thịnh Thế sẽ là Trà Hành lớn nhất đại thảo nguyên này

- Được, tốt lắm

Ô Đạt Đại hân ngửa đầu cười dài ba tiếng:

- Hay cho đôi bên cùng có lợi!

Nói xong, Ô Đạt đại hân đứng lên, vòng qua bàn, bước về phía Tần Thiên, đứng cách nàng ba bước. Về mặt ông hồng hào, hai mắt sáng lên, cười lớn nói:

- Tần đương gia khăng khái vô tư, trí tuệ quả cảm, quả thật là nữ trung hào kiệt! Người Khương chúng ta kết giao bằng hữu với người

Nói xong lại ngửa đầu cười to vài tiếng, các quý tộc còn lại cũng đều ngẩng dậy, vui mừng mà tán dương:

- Hay lắm! Hay lắm

Trong sân không khí lập tức trở nên náo nhiệt, tiếng cười vui, tán thưởng tràn ngập

Nhìn cảnh này, Tư Mã Thuần biết đại thế đã mất. Mặt ông ta xám như tro tàn, người không nhìn được mà lão đảo, ngã xuống vị trí ban đầu.

Nhìn Tần Thiên thần thái sáng lạn giữa sân, ông ta bỗng nhiên ý thức được, sự huy hoàng của Tư Mã gia ở đại thảo nguyên này đã đi đến hồi kết...

- Mang rượu tới!

Bên kia, Ô Đạt Minh hét lớn một tiếng đã có một người bưng chén rượu lớn đến. Tần Thiên tử lượng không cao, thấy chén lớn như vậy thì hoảng sợ nhưng nàng biết nếu chối thì sẽ khiến bọn họ cảm thấy nàng không coi bọn họ là bạn

Lập tức, Tần Thiên bình thần đón lấy chén lớn, uống một hơi cạn sạch, được tất cả mọi người ủng hộ, ba đại hân đều cười lớn, rất vui vẻ

Sau đó, Ô Đạt đại hân mời Tần Thiên ngồi ở vị trí khách quý. Tần Thiên giới thiệu Trang Tín Ngạn và Tạ Đình Quân với bọn họ. Đám Tạ Văn Tuyển biết tiếng Khương, hơn nữa cũng có quen biết với một số quý tộc ở đây, nhanh chóng tán gẫu vui vẻ với mọi người

Thấy bọn họ trò chuyện vui vẻ, Tần Thiên lặng lẽ hỏi phiên dịch về nội dung trò chuyện mới biết Tạ gia đang trao đổi việc mua bán thịt bò khô với bọn họ. Không hổ là lão thương gia, thật đúng là hiểu cái gì gọi là nắm bắt thời cơ. Tần Thiên thầm nghĩ.

Mà Tư Mã Thuần một bên không thể ngồi tiếp, hần tìm cơ rời đi. Lúc này mọi người đều để ý đến Tần Thiên, không ai để ý đến sự bỏ đi của hắn

Bên ngoài, Tư Mã Xương vẫn luôn chờ đợi tin, thấy phụ thân lão đảo, mặt tái mét đi ra thì vội vàng bước lên đỡ:

- Phụ thân, chuyện thế nào rồi? Tư Mã Xương hỏi.

Bị ánh nắng bên ngoài chiếu vào, Tư Mã Thuần chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, hai chân mềm nhũn, cả người đổ xuống, Tư Mã Xương kinh hãi, vội vàng đỡ lấy phụ thân.

- Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nói, chuyện lần này rất chắc chắn sao? Tư Mã Xương vội la lên

- Thua... thua...

Tư Mã Thuần môi run run, hai mắt đỏ lên:

- Chúng ta thua bởi Thịnh Thế, về sau không còn là trà thương lớn nhất Mạc Bắc nữa...

- Tại sao có thể như vậy! Tạ gia không phải đã muốn cùng chúng ta... Vì sao còn để Thịnh Thế đạt được mục đích

Nhắc tới Tạ gia, sắc mặt Tư Mã Thuần tối sầm lại, nắm chặt tay, cắn hận nói:

- Nhất định là bọn họ phá rồi. Chuyện lần này bọn họ sao có thể không hay biết. Bọn họ giả bộ như vậy là để chúng ta lơ lửng cảnh giác nên lần này chúng ta mới thảm bại!

Tư Mã Thuần giận đến run người

Vừa rồi Tạ gia cùng người Khương thương nghị việc buôn bán thịt bò khô ông ta đều thấy rõ. Muốn nói bọn họ hoàn toàn không liên quan thì ông không thể tin. Ông ta càng nghĩ càng cảm thấy là Tạ gia giả trò. Cứ như vậy, bọn họ chẳng những có thể liên thủ với Thịnh Thế mà còn có thể đặt mối làm ăn, buôn thịt bò khô.

Đúng là âm mưu hay, quá âm hiểm!

Nhớ tới sự thất bại, tổn thất lần này, Tư Mã Thuần càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận, khí huyết bốc lên, ông ta há mồm phun ra một búng máu, sau đó mắt tối sầm lại mà ngất đi.

- Phụ thân! Phụ thân!

Tư Mã Xương lo lắng, vội sai người đưa phụ thân về lều trại

Mãi cho đến khi mặt trời lặn thì yến hội mới chấm dứt. Qua chút giao thiệp ban trưa, các quý tộc người Khương đều có cảm tình tốt với Tần Thiên.

Phẩm chất của một người thông qua lời nói, động tác, hành vi mà bộc lộ ra. Tần Thiên nói năng khéo léo, biết tiến biết lùi, lòng dạ rộng rãi, thanh thoát, lanh lợi. Những phẩm chất này rất hợp với người Khương hào sảng bọn họ

Ba vị đại hân chẳng những nhiệt tình mời bọn họ ngày mai đến xem trận đấu võ của thảo nguyên mà khi nghe nói lều trại không đủ còn cố ý an bài cho Tần Thiên và Trang Tín Ngạn một chiếc lều xa hoa dùng để tiếp đón khách quý

- Phụ thê nên ở cùng nhau, nào có đạo lý tách ra. Mấy ngày này, các người nên hưởng thụ lều trại này đi. Bởi vì uống không ít rượu, cũng bởi vì dần quen thân với Tần Thiên mà đám quý tộc này bắt đầu trêu đùa bọn họ.

Trên thảo nguyên vốn không quá có nhiều lễ tiết, với quan hệ nam nữ cũng phóng khoáng hơn Trung Nguyên nhiều cho nên mới dám đùa như vậy

Tần Thiên bị đùa mà đỏ bừng mặt, nàng quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười của Trang Tín Ngạn mà không thể từ chối

Nàng muốn cùng hắn cùng một chỗ, muốn cùng hắn trở thành phu thê thực sự, muốn cùng hắn sinh con, đầu bạc răng long. Đây là nguyện vọng lớn nhất của nàng, một khi đã vậy thì sao còn phải đợi chờ?

Thấy Tần Thiên mặt ửng hồng xấu hổ, đám quý tộc đều cười lớn

Bên bên, người Tạ Đình Quân căng ra, tay nắm chặt trên đùi, móng tay cắm sâu vào da thịt, đau thấu tim gan nhưng sự đau đớn này lại khiến hắn thoải mái hơn một chút. Hận không thể càng đau hơn mà tiêu tán đi sự khó chịu trong lòng hắn

Yến hội xong, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn được một nữ tử người Khương dẫn qua một chiếc lều

Bốn góc lều đều đốt nến, nến đỏ lay động tản ra ánh sáng mờ mờ, trong lều như phủ trong một tầng sương mỏng

Đi vào, hai người đánh giá lều trại, đều là đỉnh tròn nhọn, diện tích rộng mở. Trên đất trải thảm lông lạc đà màu sắc rực rỡ, bên cạnh là thêu hoa văn trời xanh mây trắng. Vách tường bốn phía đều dùng đồ trang trí từ tơ lụa, cũng treo xương cốt động vật.

Hai bên cửa có một chiếc bàn dài thấp, trên bài là các loại thịt và sữa cho bọn họ ăn. Bên cạnh bàn là chiếc giường gỗ, trên đó là chiếc nệm lông dê dày. Đối diện giường là lò than nóng hừng hực khiến trong lều ấm áp

Hai người nhìn quanh một vòng, ánh mắt ngẫu nhiên mà chạm nhau, không hẹn mà cùng ngưng ngừng chuyển mắt

Không khí bên trong lập tức trở nên ái muội

Tuy rằng đều có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự đến lúc thì hai người đều có chút luống cuống chân tay

Giờ... giờ nên làm cái gì đây? Ta nên nói gì? Sao hấn cứ đứng đó?

Tần Thiên có chút rối rắm. Nàng cúi đầu, đến bên giường ngồi xuống, chỉ chốc lát, Trang Tín Ngạn cũng đi tới, ngồi xuống bên cạnh nàng

Một mùi hương nam tính trộn lẫn với hương rượu vây quanh nàng. Nàng chỉ cảm thấy hít thở không thông.

Nàng hít sâu một hơi, hơi thở của hấn trộn lẫn với hơi thở của nàng, hòa vào mỗi góc cơ thể nàng. Cũng không biết có phải là vì uống say không mà nàng chỉ cảm thấy người nóng lên

Nàng quay đầu nhìn về phía hấn, vừa vặn thấy được ánh mắt nóng cháy của hấn, ánh mắt này như muốn thiêu đốt nàng

Nàng không chống đỡ được, vội quay đầu, tim đập thành thịch.

“Tần Thiên, hôm nay nàng làm tốt lắm, ta rất tự hào vì nàng”. Hấn đưa sổ nhỏ qua

- Cũng không phải công của riêng ta..

Tần Thiên cười nói:

- Nếu không có người nhắc nhở, ta cũng quên mất việc nên tìm người phiên dịch

“Cảm ơn những gì nàng làm vì ta, vì Trang phủ”

- Nói vậy làm gì, chẳng lẽ ta là người ngoài?

Nàng nhìn hấn hơi cười. Lúc này, nhiệt độ bên trong dần dâng cao, hương rượu bốc lên, nhiễm đỏ gò mà nàng, ửng hồng như quả táo chín

Trang Tín Ngạn trong lòng rung động, kim lòng không đậu cầm tay nàng.

Bên ngoài, Tạ Đình Quân đứng cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng âm độc nhìn chằm chằm hai bóng người dựa vào nhau in lên lều trại. Hấn hận không thể lập tức xông vào nhưng nhìn thấy thị vệ bên ngoài thì mới cố áp chế sự xúc động lại.

- Công tử..... Bọn họ vốn là phu thê... Lâm Vĩnh ở phía sau nhẹ nói

Phu thê... hai chữ này như cây đao nhọn cắm thẳng vào ngực hấn. Tạ Đình Quân xoay người khiến Lâm Vĩnh ở sau hoảng sợ. Hấn chưa bao giờ thấy vẻ mặt công tử nhà mình khó coi như vậy

- Công tử... Lâm Vĩnh khẽ gọi một tiếng

- Cút ngay!

Tạ Đình Quân dùng sức đẩy hấn ra, sải bước đi về phía trước, nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

Lâm Vĩnh vội vàng đuổi theo.

Đuổi theo một đoạn đường, đã thấy công tử bỗng nhiên ẩn sau một lều trại, vẻ mặt cổ quái. Lâm Vĩnh đi đến bên đang định nói thì Tạ Đình Quân bỗng bịt miệng hấn lại.

Lâm Vĩnh còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe bên trong có giọng nói quen thuộc truyền đến

- Mau truyền tin này ra, càng nhanh càng tốt, nhất là nơi những người đó hay tới. Chuyện lần này, bọn họ nhất định sẽ phái người đi tìm hiểu

Lâm Vĩnh nhận ra đây là giọng của đại công tử Tư Mã gia, Tư Mã Xương

- Công tử, nhưng những người đó là mã tặc, rất hung hãn, có gây ra tai nạn chết người không?

Tư Mã Xương cười lạnh, giọng nói âm ngoan:

- Cứ ra tay ngoan độc đi, bọn họ dám chống đối Tư Mã gia chúng ta thì còn sống làm gì!

98. , Chương 189-190

Chương 189: Đêm động phòng

Trăng sáng treo trong đêm tối, chiếu lên những bóng đen ở bên khu lều trại gần thần miếu Đan Chu

Tư Mã Xương và tùy tùng của hắn đứng ở trong góc bí ẩn ở khu lều của mình mà hạ giọng sai bảo hạ nhân làm những chuyện này. Hắn dùng ánh mắt âm lệ cảnh giác nhìn quanh không không hề phát hiện chủ tử Tạ Đình Quân nín thở đứng ở góc tối không xa

- Nghe nói bọn họ còn ở lại xem thi đấu võ, phải mấy ngày nữa mới rời đi. Người phải lợi dụng mấy ngày này mà làm chuyện này cho thỏa đáng
- Tiểu nhân hiểu
- Đi thôi, chuyện này rất trọng yếu, người nhất định phải cẩn thận, làm cho sạch sẽ. Không được để lại dấu vết gì có biết chưa?
- Công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm thỏa đáng việc này

Dặn dò xong, Tư Mã Xương nhìn quanh rồi cùng tùy tùng một trước một sau rời đi.

Chờ khi chắc chắn rằng bọn họ đã đi xa, Tạ Đình Quân mới kéo Lâm Vĩnh lên lút rời đi, đến khi vào trại của mình thì Tạ Đình Quân mới thở ra một hơi.

- Công tử, đám người Trường Hưng Hành này thật bỉ ổi, làm ăn thua thì lại dùng thù đoạn độc ác này
- Vốn Tạ Đình Quân ở cùng lều với Trang Tín Ngạn nhưng vì Trang Tín Ngạn giờ ở bên kia nên đây thành lều chuyên dụng của Tạ Đình Quân. Giờ trong lều không có ai ngoài hai chủ tử
- Bọn họ đã trả giá rất nhiều, cũng rất kì vọng, giờ hoàn toàn thất bại nên mới chó cùng rứt giậu! Tạ Đình Quân lạnh lùng nói.
 - Công tử, giờ chúng ta nên làm gì? Có nên mau chóng báo cho Nhị lão gia và Trang công tử? Lâm Vĩnh hỏi

Làm sao bây giờ?

Tạ Đình Quân chấp tay sau lưng, đi qua đi lại, cúi đầu mím môi, ánh mắt thâm thúy không ngừng lưu chuyển.

Bỗng nhiên, hắn dừng bước, ngẩng đầu lên. Khuôn mặt anh vĩ bình tĩnh như nước, lạnh lùng như băng.

- Lâm Vĩnh, những lời đêm nay nghe được không được phép nói cho bất kì ai, kể cả Nhị thúc ta.

Giọng nói sắc lạnh như đao

- Vì sao? Lâm Vĩnh ngạc nhiên.

Tạ Đình Quân chậm rãi xoay người, lạnh băng nhìn hắn, cả người tản ra hơi thở lạnh buốt:

- Vì sao? Lâm Vĩnh, người học được thói hỏi “vì sao?” từ bao giờ? Hắn nhìn Lâm Vĩnh, lạnh lùng nói

Dưới lực uy hiếp mạnh mẽ của hắn, Lâm Vĩnh lạnh người, vội lùi hai bước, cúi đầu hoảng sợ đáp:

- Vâng!
- Đi xuống đi.

Lâm Vĩnh xoay người đi ra lều trại, ngoài cửa một trận gió lạnh thổi qua, Lâm Vĩnh không nhận được mà rung mình. Lúc này mới phát hiện, chỉ thoáng chốc đó thôi mà cả người toát mồ hôi lạnh. Hắn hít sâu vài lần, đi về lều trại của mình

Bên kia, trong lều của khách quý.

Gió lạnh thổi bay một góc rèm cửa, ngọn nến một bên bị gió thổi mà lay động, cuối cùng vẫn dập tắt. Làn khói tản ra như một tiếng thở dài của nó

Bên trong tối đi một phần

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn vẫn đang ngồi ở bên trường kỉ. Trang Tín Ngạn nắm tay nàng, hai người cứ ngồi như vậy, hồi lâu không nói gì.

Bên trong vô cùng tĩnh lặng, đến độ có thể nghe được tiếng tim đập của nhau

Tần Thiên cảm giác được tay hắn rất nóng, trong lòng bàn tay toát mồ hôi dấp dính, rõ ràng là cảm giác không thoải mái nhưng lại khiến thần trí nàng phiêu diêu

Trong lòng nàng có chút buồn bực: “Đồ ngốc này, còn chờ cái gì? Không thể bắt nàng chủ động được chứ.” Bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, chuyện này nàng lần đầu tiên ném thử, nàng thực sự có chút ngượng ngùng... Hai lần trước, lúc nàng không muốn thì hắn như sói đói. Giờ nàng nguyện ý... hắn lại giả bộ cừu non ngây thơ... Thế này là thế nào đây. Tần Thiên nào biết lúc này lòng Trang Tín Ngạn vô cùng rối rắm

Hai lần trước là hắn nhất thời xúc động, cho nên cũng không có cẩn thận nghĩ. Nhưng giờ hắn biết đêm nay có thể động phòng, trong lòng ngoài kích động hưng phấn lại càng lo lắng. Sao có thể không lo lắng? Hắn không có chút kinh nghiệm gì, đến ngay cả thân thể nữ nhân cũng chưa nhìn hết, chút nữa... chút nữa, hắn có thể làm được không?

Nghĩ vậy, hắn chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tim đập loạn. Bên cạnh, Tần Thiên thỉnh thoảng liếc nhìn hắn đầy u oán khiến lòng hắn ngứa ngáy khó chịu, cũng càng khiến hắn thêm khẩn trương.

Hắn bắt đầu cố nhớ lại nội dung trong Xuân cung đồ nhưng vì trước đó Tần Thiên tỏ ý không muốn viên phòng với hắn, vì mình không chịu được kích thích mà nửa năm rồi không chạm đến sách này. Vốn lúc trước đã xem không nhiều, một số tư thế nhớ được giờ cũng mơ hồ... Người chưa ném thử nên sẽ không biết rằng có một số việc cứ làm thì sẽ biết... Nhưng giờ Trang Tín Ngạn vì quá lo lắng, sợ làm không tốt sẽ khiến Tần Thiên không vui, vô hình trung tự gây áp lực ình

Nam nhân mà, luôn không muốn tỏ vẻ yếu đuối trước mặt nữ nhi.... Đợi nửa ngày không thấy đối phương có phản ứng, Tần Thiên tức giận .

Không làm thì thôi, coi như xong

Nàng có chút dỗi, rút tay về, nhìn hắn nói:

- Muộn rồi, ngủ đi, ngày mai còn phải đi xem thi đấu

Nói xong đứng lên định lên giường nằm. Nàng tự cởi xiêm y, chui vào chăn, quay lưng về phía hắn nằm xuống. Trong lòng tuy rằng tức giận nhưng còn có chút chờ mong. Nàng vênh tai nghe động tĩnh phía sau, một hồi trôi qua cũng chẳng thấy gì

Tần Thiên muốn chết, khóc không ra nước mắt: “đồ ngốc, thật vất vả mới có cơ hội này, ngươi rút cuộc định làm gì...” Thật sự nhịn không được, nàng lại xoay người ngồi dậy, thấy Trang Tín Ngạn vẫn ngẩn ngơ ngồi đó thì cả giận:

- Ngươi còn ngồi đó làm gì, còn không đi ngủ

Nhìn thấy nàng nói những lời này, Trang Tín Ngạn như là giạt mình tỉnh giấc, hắn như là không biết làm sao mà cuối cùng nằm xuống trường kỉ

Tần Thiên trợn tròn mắt, trong lòng tức giận vô cùng... Nàng cầm lấy gối đầu, dùng hết sức ném về phía Trang Tín Ngạn, vừa vịn nên trúng đầu hắn. Trang Tín Ngạn kêu đau, ngẩng đầu vô tội nhìn nàng:

- Ngươi ngủ ở đó làm gì, ngủ trên giường đi.

Tần Thiên xấu hổ, giận dữ quát

Thế này có phải nàng quá vội vàng rồi không... Trang Tín Ngạn đáng chết, ép nàng đến nước này... Tần Thiên bưng mặt, hận không thể khóc òa

Bên kia, Trang Tín Ngạn thấy những lời này thì ngẩn người, bỗng nhiên khuôn mặt tươi cười như ngọc tươi cười. Hắn đứng dậy, đi đến bên giường, nhanh chóng cởi áo rồi cũng chui vào trong

Thấy hần tiến vào, Tần Thiên cũng không biết là thẹn thùng hay lo lắng mà quay lưng về phía hần. Lại cảm nhận sau lưng có tiếng sột soạt, sau đó thân thể nóng bỏng dán lại, khiến người nàng khẽ sát vào ngực rắn chắc

Cảm giác ấm áp này khiến Tần Thiên cảm thấy như đây là nơi an toàn, ấm áp nhất trên đời, cho dù có vô cùng tủi hờn, vô cùng rắc rối cũng đều có người chia sẻ với nàng. Lòng Tần Thiên dâng lên cảm giác ngọt ngào, khóe miệng cong cong, bất giác tươi cười

Cảm giác được tay hần dùng sức, Tần Thiên cũng thuận thế quay người đối mặt với hần. Lúc này nàng mới mới phát hiện, hần đã cởi hết quần áo, thân thể trần trụi. Mặt nàng nóng lên, lòng có chút lo lắng, cũng có chút vui mừng.

Nàng nhìn hần, lúc này hần nằm nghiêng đối mặt với nàng, chân kéo đến ngực, để lộ ra cơ ngực rắn chắc, bắp rai rộng lớn và cánh tay vững chãi.

Mỗi đường cong đều hoàn mỹ như vậy khiến nàng nhớ tới người mẫu nam hàng top thế giới đã từng thấy trên áp phích quảng cáo, đáng người hần chẳng thua kém người mẫu nam kia là mấy

Làn da tinh tế khiến tay nàng ngứa ngáy, không nhìn được mà muốn kiểm tra

- Hi...

Bỗng nhiên nghe được một tiếng cười khẽ.

Tần Thiên nhìn về phía mặt hần, hần một tay chống đầu, cánh tay vì quá dùng sức mà lộ ra cơ bắp, như là một quả núi nhỏ. Hần nhìn nàng không chớp mắt, đôi mắt sâu thẳm như đêm, giống như cơn lốc xoáy, như có ma lực yêu dị, như lúc nào cũng có thể hút linh hồn người khác

Hần bỗng nhiên nhướng mày, như là vô cùng vui vẻ khóe miệng khẽ cong lên hiện ra nụ cười mê hoặc. Nụ cười này khiến dung nhan tuyệt thế của hần càng như ánh trăng Trung thu, đóa hoa buổi sớm. Tần Thiên chỉ cảm thấy ba hồn bảy vía như tiêu tán. Yêu nghiệt a yêu nghiệt... Đang cảm thán, hần bỗng nhiên vươn người tới, hôn lên hai má nàng

Nhìn đôi mắt thâm thúy như đêm của hần, Tần Thiên cảm thấy tim như ngừng đập

- Đẹp... nàng... thật đẹp

Hần khàn khàn nói, giọng nói trong thời khắc này trở nên gợi cảm chết người

Như là có đôi bàn tay vô hình vuốt ve lòng nàng, Tần Thiên chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, kìm lòng không đậu, nàng lén lút đến gần hần, gần gao dán vào ngực hần. Lòng ngực nóng bỏng, nhịp tim mạnh mẽ, nụ cười mê hoặc, ánh mắt chân tình. Tất cả, tất cả khiến cho nàng mê muội.

Nàng kìm lòng không đậu ngẩng đầu, khẽ hôn lên bờ môi hần, vừa chạm vào lại rời đi, nhìn hần mỉm cười, lại nhìn không được mà vươn lên lại hôn hần. Nhẹ nhàng hôn lên nụ cười càng lúc càng sâu của hần. Ánh mắt hần nhìn nàng như tối lại, như có gì đó đang chờ mà phát động

Nàng nhìn hần, như có ma chú mà lại vươn người hôn hần. Ngay lúc nàng chuẩn bị rời khỏi hần thì bỗng nhiên đôi tay rắn chắc của hần gắt gao ôm chặt nàng lại, dùng sức ôm nàng khẽ sát với hần, đồng thời hôn nàng thật sâu

Giống như núi lửa ngàn năm bỗng nhiên phun trào, lửa nóng này không thể hình dung. Hần công thành đoạt đất, như muốn phá hủy nàng hoặc như muốn nuốt nàng vào lòng. Cả người nàng mềm nhũn không thể kháng cự. Dưới lửa nóng của hần mà trầm luân, trầm luân, cho dù là vạn kiếp bất phục, nàng cũng không thể kháng cự. Như đã qua một thế kỷ mà cũng như chỉ trong chớp mắt, đến khi nàng sắp không hít thở được thì hần mới buông nàng ra. Bọn họ thở nặng nề, hổn hển, ánh mắt giằng co, hơi thở đầy dục. Hần bắt đầu vươn tay tháo nút thắt trung y của nàng. Nàng khẽ run lên, quay đầu qua một bên, nhắm mắt lại. Nàng cảm giác được hai tay hần run run cởi trung y nàng. Sau đó là đến chiếc yếm và tiết khổ. Cả người đột nhiên lơ lửng trong không khí mà hơi lạnh lạnh. Cả người nàng như nổi gai ốc. Nàng nhắm chặt mắt, hai tay bất giác nắm chặt chiếc chăn, cả người khẽ run run

P/s: Tần [đen mặt, e lệ]: Đừng, các nàng ấy đang rình xem chúng ta... ta không muốn biểu diễn trước mặt các nàng

Trang [khẩn trương, mặt đỏ]: Nàng đừng như vậy, nàng như vậy khiến ta cũng xấu hổ. Đây là lần đầu tiên của ta, vạn nhất biểu diễn không tốt thì mất mặt lắm.

Chương 190 Khoái hoạt vô tận

Ánh nền ẩm đậm nhuộm khắp trong lều một tầng sắc thái ám muội, mờ lung, cũng nhuộm da thịt Tần Thiên thành màu phấn hồng xinh đẹp.

Nàng cảm nhận được bàn tay hần chạy loạn trên người nàng, mang theo ý thăm dò, dịu dàng mà thật cẩn thận. Sự ngây ngô đó cũng đã là sự khiêu khích cực hạn. Tay hần như có lửa, chạm đến đâu là châm lửa đến đó, nháy mắt đã khiến toàn thân nàng như bốc cháy

Sau đó, nàng cảm giác được tay hần vờn bên eo nàng, nhẹ nhàng vuốt qua bụng nàng, vô cùng ngứa ngáy. Nàng khó chịu mà vận vạt người, cũng không dám mở mắt.

Sau đó, tay hần lại đi xuống, xuống chút nữa, tay hần càng lúc càng run, nàng hoàn toàn có thể cảm nhận được sự lo lắng và hưng phấn của hần.

Theo động tác của hần mà tim nàng như treo lên cuống họng...

Bỗng nhiên, tay hần chạm đến giữa hai chân nàng, tách hai chân nàng ra, nơi riêng tư hiện rõ.

Cũng không biết là thẹn thùng hay là khẩn trương, Tần Thiên “A” một tiếng, lấy tay che lại, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía hần. Vừa nhìn, nhất thời lại choáng váng.

Chỉ thấy thân mình hần trần trụi, hai chân tách ra mà quỳ gối trên người nàng. Vai rộng, ngực săn chắc, lưng thẳng, cơ bắp cả người hiện rõ, da thịt bóng loáng phủ lớp mỡ hôi tinh tế. Dưới ánh nền mà chiếu ra ánh sáng long lánh.

Vô cùng gợi cảm, vô cùng quyến rũ.

Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, ánh mắt lại không tự chủ được mà nhìn về giữa hai chân.

Giữa hai chân... Giữa hai chân...

Vật thể đó dựng thẳng, cực kì to lớn như một vị tướng quân khí phách, oai vệ chiến thắng trở về

Trong đầu bỗng nhiên hiện lên một suy nghĩ.... Quả nhiên đồng nghiệp kia nói đúng...

Như là cảm giác được ánh mắt nàng mà vật thể kia thẹn thùng khẽ động đậy. Tần Thiên chỉ cảm thấy ầm một tiếng, máu dồn lên mặt. Trong nháy mắt này, cả người như bị rút hết sức lực, nàng vô lực ngã xuống giường

Tay che chỗ bí mật lại bị hần tách ra.

- Đừng... Đừng nhìn nơi đó...

.Tần Thiên vừa thẹn vừa vội, giọng như muỗi kêu

Thân là nữ tử, ai trong lần đầu tiên có thể thoải mái, tự nhiên? Đều là lo lắng, tò mò, ngượng ngùng, thậm chí là sợ hãi mà đi qua

- Ta xem... một chút.

Bên tai truyền đến giọng nói cũng ngượng ngùng, lo lắng của hần

Tần Thiên nhớ tới mình là nữ tử đầu tiên hần thân mật như vậy, vì có chỗ khiếm khuyết mà có lẽ càng tò mò. Vừa nghĩ vậy, lòng nàng lại dâng lên sự thương tiếc, cũng không từ chối, bặm mặt, để mặc hần nhìn

Cảm giác được hần cúi người, nắm sát giữa hai chân nàng, ngón tay sờ tới sờ lui nơi đó, hơi thở nóng rực phun lên người nàng khiến hai chân nàng run rẩy

Tần Thiên vừa thẹn lại vừa đen mặt

- Hồng nhạt Giống như hoa.. Tần Thiên nghe được hắn nói.

Tần Thiên kéo qua chăn trùm đầu, mặt đen không thể đen hơn

Ta biết người chưa từng thấy, tự nhủ trong lòng là được rồi, không cần thiết phải nói ra chứ. Còn nữa, người đã nghiên cứu xong chưa...

Có phải ai động phòng cũng đáng chết như vậy không...

Đến lúc nàng rồi rắm nhất thì Trang Tín Ngạn cũng không nhẫn nại nổi nữa

Trước kia xem trong sách thấy nam nhân đề lên người nữ nhân nhưng thao tác cụ thể thế nào lại không vẽ rõ nên hắn mới nhìn thật cẩn thận

Nhưng vừa nhìn thì mới biết nơi riêng tư của nữ nhân đúng là nơi kì diệu, hình dáng xinh đẹp, màu sắc đáng yêu, hương thơm thần nhiên (tả gì vậy nè =.=). Hắn vốn đã sưng đỏ khó nhìn rồi cuộc không nhìn được nữa, theo như sách mà đề lên người nàng. Đồng thời cảm lấy bộ vị sưng to của mình mà định tiến vào. Có thể vì quá lo lắng, cũng có thể vì không quen mà nhất thời không tìm được chỗ vào. Lúc nóng vội không khỏi bối rối mà khiến Tần Thiên hơi đau

Tần Thiên sớm biết lần đầu tiên sẽ rất đau, trong lòng có chuẩn bị, nghĩ chuyện này chỉ là bình thường. Cho nên cũng chỉ ôm chặt hắn, cắn chặt răng để mặc hắn làm

Toát mồ hôi, Trang Tín Ngạn vất vả lắm mới tìm đúng chỗ, thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức dùng sức tiến vào.

Một khắc đó, Tần Thiên chỉ cảm thấy như có người cầm dao đâm vào cơ thể mình khiến cả người đau đớn. Nàng rốt cuộc không chịu được mà đau đớn kêu lên. Tuy không nghe được nàng kêu nhưng Trang Tín Ngạn cảm giác được sự bất ổn của nàng. Ngẩng đầu thấy nàng toát mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, giống như đang chịu đau vậy. Trang Tín Ngạn hoảng sợ, nghĩ là mình làm tổn thương nàng mà vội vàng rời khỏi

Hoảng sợ như vậy khiến dục vọng dần giảm bớt

Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy bụng dưới sưng đau nhưng hắn không quản được, vội ôm lấy Tần Thiên, vượt ve lưng nàng, không ngừng trấn an, về mặt tự trách.

Đau đớn dần tiêu tan theo cách hắn rời đi, tuy rằng chưa từng trải nhưng Tần Thiên cũng biết, nam nhân phải bỏ dở giữa chừng là chuyện vô cùng khó chịu nhưng vì để tâm đến cảm nhận của nàng mà lại tình nguyện để chính mình bị tổn thương. Trang Tín Ngạn như vậy thật sự khiến nàng rất cảm động.

- Ta không sao, ta không sao.

Tần Thiên ôm hắn cổ, nhìn hắn nhỏ giọng nói. Tiếp theo lại hôn hắn vài cái.

- Là ta không tốt....

Với sự thất bại này, Trang Tín Ngạn cảm thấy rất mất mặt, hắn cảm thấy nhất định là hắn làm không tốt nên mới khiến nàng đau như vậy.

- Ta làm đau nàng.

Hắn ôm chặt nàng, về mặt tự trách.

- Ta không tốt.

Hắn cảm thấy mình thật vô dụng. Hắn cúi đầu, ngượng ngùng nhìn nàng. Tóc đen như mực rơi xuống, che khuất mặt hắn. Hắn như muốn trốn đi. Nhìn Trang Tín Ngạn như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy đau lòng.

Thấy hắn không chịu ngẩng đầu, Tần Thiên lấy sổ, viết lên đó: “Đồ ngốc, không phải lỗi của người” rồi đưa cho hắn xem.

Hắn vẫn không có ngẩng đầu.

“Lần đầu tiên của nữ tử đều đau, ai cũng vậy, nhưng chỉ cần qua lúc này thì sau này sẽ không đau nữa”

Thật đúng là, vì sao nàng còn phải phổ cập giáo dục giới tính cho hắn...

Nhưng trong lòng lại chỉ có sự ngọt ngào. Về sau hẳn là của riêng nàng. Lần đầu tiên của hẳn là của nàng. Hẳn chỉ có nàng, nàng cũng chỉ có hẳn.....

Thật tốt..... Tần Thiên không nhịn được muốn cười.

Nhìn thấy vậy hẳn mới ngẩng đầu lên, cũng không thể trách hẳn không biết chuyện này. Phụ thân sớm qua đời, mẫu thân cũng không tiện nói chuyện này với hẳn. Hẳn cảm điếc nên ít tiếp xúc với người, hơn nữa tính cách hẳn lạnh đậm, vẫn không thích nữ sắc. Chút kiến thức đều nhờ quyển Xuân cung đồ kia. Nhưng trên đó cũng không nói với hẳn rằng lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau

Tần Thiên ngẩng đầu hôn hẳn, bờ môi dán sát, liều chết triển miên.

Phu quân quá thanh thuần, không có cách nào, chỉ đành bắt nàng chủ động một chút... So với hẳn, nàng tốt xấu cũng đã từng xem AV...

Nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Tần Thiên lặng lẽ nhìn chỗ đó của hẳn, lại là tinh thần chiến đấu sục sôi ...

- Tín Ngạn, ta muốn thành thê tử của ngươi, ta muốn sinh con cho ngươi...

Tần Thiên mỉm cười nhìn hẳn. Hai mắt nàng trong veo như nước, má đỏ bừng, quyến rũ mê người. Nàng nhắm mắt lại, ưỡn người, dâng bộ ngực đầy đặn tới trước mặt hẳn. Giây sau, nàng đã cảm nhận được hẳn đang vội vã hôn lên ngực nàng, khát khao, cuồng nhiệt. Tần Thiên ngẩng đầu lên, tóc dài phân tán.

Khi hẳn lại tiến vào nàng, hai người đều cùng rên rỉ như đau khổ mà cũng như thỏa mãn

Sau đó, mọi chuyện đều theo bản năng nguyên thủy của con người. Lúc này Trang Tín Ngạn mới biết, thì ra trên đời lại có chuyện tuyệt vời như thế. Hẳn cảm thấy mình như hòa tan trên thân thể mềm mại, không xương của nàng. Một khắc này, hẳn có được sự khoái hoạt cực hạn mà trước nay chưa từng có. Bảo hẳn sống hẳn được sống, để hẳn chết sẽ chết, mạng sống, linh hồn của hẳn đều không thuộc sự khống chế của hẳn. Sau khi kết thúc, hẳn run run ôm nàng, mồ hôi thấm ướt người, ngửi thấy hương thơm nồng đậm của nàng. Hẳn cảm thấy lúc này, dù chết hẳn cũng thỏa mãn .

Ngày hôm sau lúc Tần Thiên tỉnh lại trời đã sáng rõ

Mở to mắt, nhìn thấy lồng ngực lồ lộ của Trang Tín Ngạn, vẫn còn ngửi thấy hơi thở hoan ái của hai người

Tần Thiên khẽ cắn lên điểm hồng trước ngực hẳn, hẳn hét lên rồi tỉnh lại. Tần Thiên vội vàng nhắm mắt lại.

Nghe được hẳn khẽ cười một tiếng. Tiếp theo hẳn cúi đầu, trêu đùa bộ ngực đầy đặn của nàng khiến nàng thở gấp không ngừng thì mới ngừng lại

Hẳn nằm ở trên người nàng, hôn mũi nàng rồi lại hôn môi nàng, vô cùng sủng ái.

- Còn đau không? Hẳn hỏi.

Tần Thiên nhỏ giọng nói:

- Còn chút chút, còn người, người có đau không?

Mặt hẳn đỏ lên, nhẹ giọng nói:

- Cũng có chút.

Tiếp theo không biết là nghĩ tới cái gì, lại nhịn không được mà cười.

Nhìn thấy hẳn cười, nàng cũng cười theo, hai người nhìn nhau, không nói gì nhưng cảm giác ngọt ngào dâng đầy

Bên ngoài vang lên tiếng Thu Lan. Lúc này hai người mới dậy. Tần Thiên mặc đồ xong đi ra ngoài, qua rèm gọi Thu Lan bưng nước vào. Một lát sau, Thanh Liễu, Thu Lan cùng bưng một chậu nước lớn vào. Vừa vào đã ngửi thấy mùi hương đặc biệt, hai người hiểu rõ, không hẹn mà cùng đỏ mặt

Hai người không dám cúi đầu, đặt chậu nước xuống thì vội lui ra ngoài.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn rửa dáy một hồi. Tần Thiên lại hầu hạ hần mặc quần áo. Tay nàng vừa sờ đến người hần thì hần còn có chút không thành thật. Lúc thì nắm chặt tay nàng không buông, lúc thì lại thỉnh linh ôm lấy nàng vào lòng mà dây dưa. Ước chừng mất một khắc mới mặc quần áo xong cho hần.

Hôm nay là lễ hội thi đấu ở thảo nguyên. Hai người được an bài ngồi cùng quý tộc người Khương. Điều này với Hán thương mà nói là sự vinh quang chưa từng có, khiến rất nhiều người nhìn với ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ. Tư Mã Xương chen chúc trong đám người Khương, nhìn hai người Tần Thiên vinh quang như vậy mà ánh mắt trở nên cực kỳ ngoan độc.

Người Khương khỏe mạnh, hầu như ai cũng đều biết cưỡi ngựa bắn tên, đấu vật. Mỗi một hạng mục đều khiến người ta xem mà khí huyết sôi trào. Tiếng hoan hô, tiếng quát tháo, không dứt bên tai. Hai người ngồi bên nhau mà xem náo nhiệt mà rất hưng phấn.

Vì quan hệ tiến lên một bước mà hai người cũng thân mật hơn nhiều. Bọn họ thường sẽ nhìn nhau. Có đôi khi Tần Thiên sẽ lặng lẽ nói gì đó với Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn thường xuyên viết lên giấy đáp lời nàng. Hai người sẽ cùng cúi đầu, lén lút cười.

Tất cả những điều này đương nhiên đều bị người có lòng nhìn thấy. Tạ Đình Quân nhìn mà lòng càng lúc càng âm lạnh.

Qua buổi trưa, Giang đội trưởng tìm Tần Thiên, nói là vì bên Quy Phục còn có nhiệm vụ mà xin đi trước. Giang đội trưởng là người Lâm tướng quân phái tới hộ tống bọn họ qua đây.

Bởi vì Tần Thiên được mời nên nhất thời mới quyết định ở thêm đây mấy ngày, ngày về có thay đổi. Nay bọn họ đi trước cũng không phải không có đạo lý.

Giang đội trưởng nói:

- Tần đương gia đừng lo, hiện tại không phải lúc buôn bán, mã tặc sẽ không xuất hiện, hơn nữa các người đi về không mang theo tài vật gì, mã tặc cũng sẽ không có hứng thú.

Tạ Đình Quân ở bên thấy nàng lo lắng thì nói:

- Hộ vệ của Tạ gia chúng ta đều là cao thủ, cũng có chút mặt mũi trên thảo nguyên, bình thường không có chuyện gì đâu.

Tần Thiên thấy hần nói như thế, cũng không tiện nói gì nữa. Dù sao cũng là tự mình thay ngày về, không thể làm nhờ việc của người khác.

Sau đó, Tạ Đình Quân lại nhờ Giang đội trưởng hộ tống Nhị thúc Tạ Văn Tuyền và muội muội Tạ Uyển Quân về. Minh vì muốn bàn chuyện buôn bán thịt bò mà ở lại. Tạ Văn Tuyền lớn tuổi, đi đường mệt nhọc cũng đồng ý về trước. Nhưng Tạ Uyển Quân lại sống chết không chịu. Tạ Đình Quân vô cùng tức giận nhưng sợ quá ép nàng thì sẽ khiến người khác hoài nghi, chỉ có thể để cho nàng ở lại. Hần ngầm dặn Lâm Vinh, lúc xảy ra chuyện thì phải bảo vệ Tạ Uyển Quân.

Chờ mọi chuyện quyết định xong, Tạ Đình Quân lại làm bộ như nói chuyện phiếm, lơ đãng đem chuyện Giang đội trưởng rời đi trước mà để cho Tư Mã Xương “nghe lén” được.

99. , Chương 191-192

Chương 191: Ngày hạnh phúc

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên vội vàng dạy các đại hần các làm thịt bò khô, nàng giải thích, làm mẫu hết lần này đến lần khác, thậm chí còn nắm tay mà dạy bọn họ cách điều chế thế nào. Sau còn sợ người Khương quên mà còn ghi lại cách làm cẩn thận, bảo người phiên dịch viết lại chữ Khương rồi phân phát cho bọn họ. Thực sự có trách nhiệm, cẩn thận khiến cho người Khương rất cảm động. Rất nhanh việc này được truyền

ra rộng rãi khiến cho bất kể là nàng và Trang Tín Ngạn đi đến đâu cũng được người Khương nhiệt tình tôn trọng

Lúc Tần Thiên làm việc này, Trang Tín Ngạn cũng không nhàn rỗi. Bởi vì hắn rất quen thuộc với đặc tính, phẩm chất của lá trà nên nhờ phiên dịch giúp dạy cho người Khương cách uống trà đúng cách nhất và cách phân biệt trà thật giả

Hắn biết, động tác nhỏ này càng có thể gây dựng hình tượng tốt của Thịnh Thế Trà Hành trong lòng người Khương. Lần này đến Mạc Bắc có thể nói là quá viên mãn. Tuy hắn là người lạnh lùng, không phải là người nói cười hòa nhã như Tần Thiên nhưng hắn có khí chất ôn nhuận như nước, thản nhiên mỉm cười thì như ánh mặt trời mùa xuân, chiếu rọi khiến dân chúng người Khương đều cảm thấy thật ấm áp

Bọn họ tôn kính hắn, thích hắn, lại không dám quá mức thân cận, chỉ đứng cách xa nhìn hắn, thấy hắn thì sẽ mỉm cười chào hỏi hắn theo nghi lễ thảo nguyên

Cũng có cô nương người Khương lớn mật, ái mộ dung mạo như băng như tuyết của hắn mà lén lút theo sau hắn. Nhưng đến khi thấy hắn nhìn Tần Thiên bằng ánh mắt dịu dàng như nước, vẻ mặt thân mật thì tất cả đều tự dập ngọn lửa trong lòng, vui cười mà hâm mộ bọn họ

Buổi tối, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ngủ trong lều trại khách quý như cũ

Trang Tín Ngạn đúng là quen hơi bén mũi, vừa đến tối khi hai người ở bên nhau thì như biến thành con người khác, hận không thể dính chặt lên người Tần Thiên. Cho dù Tần Thiên muốn bàn chính sự với hắn thì hắn cũng phải ôm nàng ngồi lên đùi, ôm chặt một chỗ, nói hai câu đã nắm tay, nói hai câu đã hôn môi, nói hai câu nữa thì tay bắt đầu không thành thật mà mò vào quần áo nàng, xoa nắn bộ ngực đầy đặn của nàng, sau đó...

Nói còn chưa nói hết, hai người đã lăn đến giường...

Mà sự thông minh của Trang Tín Ngạn cũng phát huy rất tốt ở chuyện này, từng có kinh nghiệm mấy lần, Trang Tín Ngạn không bao giờ còn là thiếu niên ngây thơ nữa. Một lần có kinh nghiệm, mọi sự hăng hái, bông bột đều bộc lộ rõ. Càng kì lạ là Tần Thiên phát hiện hắn có thể từ một mà suy ra đủ các loại tư thế, thậm chí có một số tư thế người hiện đại như Tần Thiên còn không nghĩ ra được. Nếu không phải là biểu hiện lần đầu tiên của hắn quá ngây thơ thì nàng thực sự đã nghĩ rằng hắn là người có kinh nghiệm phong phú. Làm sao mà ngờ được rằng hắn chỉ là học theo xuân cung đồ mà thôi...

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên nhưng Tần Thiên không thể không thừa nhận, cảm giác này..... Thật sự là tuyệt vời nói không nên lời ... Đến bình thường nghĩ lại một chút cũng khiến nàng đỏ mặt, tim đập

Giống như có lần, hắn nằm trên lưng nàng, lồng ngực nóng bỏng dán sát lên lưng nàng, hắn một tay ôm bụng nàng, một tay xoa nắn ngực nàng “tướng quân” anh dũng tiến vàng, một chút một chút, dịu dàng mà lại mạnh mẽ...

Trong lúc này, hắn còn cúi đầu cắn lên vành tai nàng, vừa liếm vừa cắn, lại dùng giọng nói khàn khàn mỉa mai hoặc mà khẽ gọi:

- Tần Thiên... Tần Thiên... Tần Thiên...

Theo động tác của hắn, theo tiếng gọi của hắn, Tần Thiên chỉ cảm thấy người tê dại bần rần đến cực hạn, không lâu sau bụng dưới co thắt, một luồng điện lan khắp toàn thân, trong nháy mắt, sự khoái hoạt như nhấn chìm nàng

Đến cuối cùng, nàng như hóa thành nước, cũng như hóa thành bùn, chỉ có thể để mặc hắn làm gì thì làm, dẫn dắt nàng lên những đỉnh cao...

Hắn như là có tinh lực vô cùng, nhìn con người lạnh lùng, nhã nhặn như thiên tiên đó, buổi tối đã biến thành yêu ma, dã thú, không biết thỏa mãn, muốn nàng hết lần này đến lần khác. Có đêm bốn lần khiến sáng dậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy người như rã rời, đau đớn vô lực. Kết quả là lại để hắn mặc quần áo giúp nàng, trong lúc đó đương nhiên lại ăn không ít đậu hũ của nàng

Hắn lại vẫn vô cùng khỏe mạnh, cảm giác như càng đánh càng mạnh mẽ. Ban ngày ra ngoài thần thanh khí爽 như không có việc gì. Chỉ cần có cơ hội thì sẽ đến bên nàng, kéo nàng đến chỗ không người, ôm hôn

nàng, dường như vĩnh viễn cũng không đủ.....

Mấy ngày này như là đắm chìm trong mật ngọt, hương vị ngọt ngào vô cùng, hạnh phúc như một giấc mơ...

Nếu về sau ngày nào cũng có thể như vậy, Tần Thiên cảm thấy, cho dù nàng đoán thọ mười năm nàng cũng nguyện ý

Hôm nay, Tần Thiên dạy người Khương xong, đi ra đã gặp Tạ Đình Quân. Ngày đó, bởi vì hắn thương lượng chuyện mua bán thịt bò khô mà vẫn còn ở lại đây

Hôm nay, hắn mặc một bộ cẩm bào màu đỏ, màu sắc rực rỡ, đầy khí thế khiến người hắn vô cùng cao lớn, thân hình tráng kiện, diện mạo kiên nghị, anh vĩ khiến màu sắc này như tỏa thêm một phần khí thế hiên ngang

Ánh mặt trời buổi trưa có chút chói mắt, Tần Thiên không nhìn được mà nhắm mắt lại

- Tạ công tử. Tần Thiên cười chào hỏi.

Lần này đi Mạc Bắc, quyết sách của nàng là mấu chốt để thành công nhưng không thể phủ nhận Tạ gia có không ít tác dụng. Tuy rằng Tần Thiên có chút không hài lòng với thái độ hợp tác của bọn họ nhưng không có bọn họ dẫn đường thì lần đi này khó khăn hơn nhiều

Có lẽ trong thời gian này tâm tình tốt, lòng dạ thoải mái nên một số việc nhỏ cũng thành không đáng kể. Đó là lí do Tần Thiên mới vui vẻ chào hỏi hắn như vậy

Bên này, Tạ Đình Quân chậm rãi đến gần nàng.

Nàng hôm nay mặc chiếc áo dài màu hồng, ánh mặt trời chiếu lên khiến nàng như một đóa tường vi đang nở. Nàng nhìn hắn mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển có một vẻ quyến rũ chưa từng có. Lại thấy làn da nàng vô cùng trơn bóng, tinh tế, hai gò má ửng hồng giống như bạch trà ngâm ra màu hồng thắm nhiên, vô cùng phong tình

Nhớ tới việc mấy ngày nay bọn họ ở cùng nhau, Tạ Đình Quân vốn quen chuyện phong nguyệt đương nhiên hiểu được là chuyện gì xảy ra. Vừa nghĩ đến đó, sự dố kỵ trong lòng Tạ Đình Quân lại dâng lên, một khắc đó, hắn thiếu chút nữa không khống chế được bản thân mình.

Nhưng rốt cuộc là kẻ lẫn lộn trên thương trường, không bao lâu hắn đã khống chế được cảm xúc của mình. Hắn nhìn nàng thản nhiên cười nói:

- Tần đương gia xong việc rồi sao?

- Ừm, cũng gần xong. Đại khái là chỉ mai kia là xong. Tạ công tử, còn người? Chuyện của người đã xong chưa?

Tạ Đình Quân thản nhiên cười nói:

- Ta cũng sắp xong rồi, có lẽ qua hai ngày nữa là có thể trở về

Thấy đáy mắt nàng có quang thâm, nghĩ đến mấy hôm nay nàng quá mệt nhọc, không khỏi có chút đau lòng, nhẹ giọng nói:

- Tần đương gia, người cũng không cần phải làm việc quá mệt mỏi, sắc mặt người không tốt lắm...

Nếu là nữ nhân của hắn, hắn sẽ không để cho nàng mệt nhọc như vậy. Nàng chỉ cần trang điểm xinh đẹp, hầu hạ hắn chu đáo, lo liệu gia đình cho hắn, sinh nhi dục nữ là được. Kiếm tiền là chuyện của nam nhân. Gã mặt trắng kia căn bản là không chăm sóc được nàng

Tần Thiên sờ sờ mặt mình, như là nghĩ tới cái gì, mặt đột nhiên đỏ lên.

Tạ Đình Quân đầu tiên là ngẩn ra, đột nhiên hiểu ra, sự tức giận xông thẳng lên óc

Hai người này... Hai người này... triền miên như vậy?

Dường như dùng hết sức toàn thân mới có thể áp chế được lửa giận xuống

Hắn nhìn nhìn bốn phía:

- Sao không thấy Trang công tử?
- À, hẳn là hẳn đi dạy người Khương phân biệt lá trà. Đã một thời gian rồi

Nói xong, lại cười nói:

- Không phiền Tạ công tử nữa, ta đi tìm hẳn

Nói xong lại cười, vui vẻ đi về phía trước.

Ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn luôn đuổi theo bóng dáng yếu điệu của nàng, vô cùng si mê. Nhẫn nại, nhẫn nại, không lâu nữa nàng sẽ là nữ nhân của hẳn...

Bên này, Trang Tín Ngạn cũng vừa chấm dứt việc dạy cho người Khương. Ra ngoài đã thấy Tạ Uyển Quân xách theo một hộp đựng đồ ăn bằng gỗ mun nạm vàng, dẫn nha hoàn đi về phía hẳn

Với Tạ Uyển Quân, Trang Tín Ngạn vẫn không có cảm giác gì. Trong mắt hẳn, nữ nhân ngoài Tần Thiên ra thì ai cũng như nhau cả, chẳng khác gì Thanh Liễu, Thu Lan. Với hẳn mà nói đều là vô nghĩa

Không phải nữ tử nào cũng có thể khiến hẳn mở lòng, cũng không phải nữ nhân nào cũng có thể như Tần Thiên, bao dung hẳn, vì hẳn suy nghĩ. Nàng là người đầu tiên chịu cần thận, dịu dàng quan tâm hẳn. Bất luận là thời điểm nào, nàng cũng không hề ghét bỏ hẳn. Hẳn mở lòng vì nàng, cho nàng tiến vào rồi sẽ đóng cửa lại, hẳn chỉ cần nàng. Về phần bên ngoài có gì tốt đẹp hơn không với hẳn mà nói đều không quan trọng

Xuất phát từ lễ tiết, Trang Tín Ngạn thản nhiên thi lễ với Tạ Uyển Quân. Về phần vì sao nàng ở đây, Trang Tín Ngạn cũng chẳng buồn đoán. Hoàn toàn không để ý đến mục đích, tâm tư của nàng

Chào hỏi xong, Trang Tín Ngạn cũng chẳng nhìn nàng, dẫn Hải Phú đi qua người nàng.

Tạ Uyển Quân mặt tái nhợt, từ trước đến giờ, những công tử nàng gặp có ai không để ý đến nàng như vậy, chỉ có Trang Tín Ngạn

Nhưng nàng lại nhớ thương hẳn

- Trang công tử...

Tạ Uyển Quân gọi một tiếng, nhớ ra hẳn không nghe được thì lại vội đuổi theo

Thấy Tạ Uyển Quân đuổi theo, Trang Tín Ngạn nghĩ nàng có chuyện gì cần nên dừng bước.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú xuất hiện trong giấc mơ hàng đêm, Tạ Uyển Quân hoảng hốt. Điệp Nhi ở bên thoắt đấy nàng thì nàng mới tỉnh táo lại, đưa hộp đồ ăn qua, dịu dàng nói:

- Đồ ăn trên thảo nguyên thô sơ, đây là canh tuyết lê tổ yến, ta cố ý mang đồ trong nhà đến đây làm, cho người hầm, người ăn thử đi

Biết rằng sau này, có lẽ đối mặt với mình chính là vận mệnh lập gia đình, nàng thăm nghĩ nhân cơ hội cuối cùng có thể gặp hẳn nhiều hẳn, có thể để lại chút ấn tượng trong lòng hẳn, có thể để cho hẳn thỉnh thoảng nhớ tới nàng, nàng cũng thỏa mãn.

Nhìn hộp đồ ăn trong tay nàng, Trang Tín Ngạn mắt hơi sáng lên, vươn tay đón lấy. Tạ Uyển Quân vốn không ôm hi vọng lại thấy hẳn chịu nhận đồ của mình thì hưng phấn đến đỏ mặt, mắt hạnh đầy vẻ kính ngạc

Đang định nói thêm gì thì phía sau có một giọng nói dịu dàng truyền đến:

- Tín Ngạn!

Đó là giọng Tần Thiên, Tạ Uyển Quân đương nhiên chột dạ, vội cúi đầu. Nhưng nghĩ đến việc hẳn chịu nhận đồ của mình thì lúc nhìn Tần Thiên lòng lại có chút vui vẻ.

Chương 192: Đường về

Tần Thiên tìm tới sớm đã nhìn thấy hết thấy

Tuy rằng thấy Tạ Uyển Quân xinh đẹp chủ động tiếp cận Trang Tín Ngạn, tuy rằng thấy Trang Tín Ngạn nhận đồ của Tạ Uyển Quân nhưng nàng không hề sốt ruột hay tức giận

Có gì đáng phải sốt ruột chứ, nàng tin tưởng phu quân mình tuyệt đối, dùng một câu nói thịnh hành trên Internet kiếp trước mà nói: Tiểu tam, tiểu tứ chỉ là mây bay... mây bay... Tần Thiên cười khanh khách đi đến bên Trang Tín Ngạn

Bên này, Tạ Uyển Quân thở sâu, ngẩng đầu lên, cố gắng ép mình trấn tĩnh, nàng nhìn Tần Thiên mỉm cười:

- Tỷ tỷ, người đến rồi

Tỷ tỷ, tỷ tỷ, gọi thân thiết vậy sao, ai là tỷ tỷ nhà người. Tần Thiên nhìn nàng, khoe miệng khe cười bình thản

Dưới ánh mắt như nhìn thấu tất cả của Tần Thiên, Tạ Uyển Quân rớt cuống da mặt mỏng, không chống đỡ được mà cúi đầu.

- Đang nói gì thế?

Tần Thiên không để ý đến Tạ Uyển Quân, nhìn Trang Tín Ngạn cười nói.

Trang Tín Ngạn không chút do dự, đưa hộp đồ ăn cho Tần Thiên. Tần Thiên cười đón lấy, khoe mắt liếc thấy Tạ Uyển Quân mặt tái mét lại

Tần Thiên không hề thương hại nàng. Đã có dũng khí chủ động thì cũng phải có dũng khí đối mặt với hậu quả.

- Cái gì đây?

Tần Thiên làm bộ như không biết, mở hộp đồ ra nhìn:

- Canh tổ yến hầm tuyết lê?

Nàng nhìn Trang Tín Ngạn cười hỏi:

- Ở đâu đây?

- Là Tạ tiểu thư đưa tới, nói ở đây đồ ăn không ngon, cố tình làm rồi đưa tới

Hải Phú nghịch ngợm nhìn Tạ Uyển Quân cười đáp

Sắc mặt Tạ Uyển Quân càng tái, đầu cúi gằm xuống ngực, theo góc độ này nàng vừa vặn có thể nhìn thấy Trang Tín Ngạn viết lên vở: “Nàng không phải nói dạo này bị đau họng, vừa vặn có thể giúp nàng nhuận hầu. Nhân lúc còn nóng ăn đi”.

Tạ Uyển Quân cắn chặt môi dưới, tim như có cái gì đó đâm vào. Đó là tự tay ta làm...

- Tạ tiểu thư, người thật có lòng, cảm ơn người.

Tần Thiên nhìn nàng cười tủm tỉm nói.

Điệp Nhi ở bên thấy tâm huyết của chủ nhân mình bị cô phụ như vậy thì tức giận nói:

- Nhưng đó là cho...

Tạ Uyển Quân vội kéo tay nàng, ngăn cản nàng nói tiếp. Nàng nhìn hộp đồ trong tay Tần Thiên, sắc mặt từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng lại thành tái

- Không có gì, tỷ tỷ không chê là tốt rồi...

- Đồ ăn quý như vậy, sao ta có thể chê? Tạ tiểu thư nói đùa rồi

Tần Thiên thản nhiên cười, quay đầu lại nói với Trang Tín Ngạn:

- Tín Ngạn, gió to như vậy, chúng ta về đi

Nghe nàng nói như vậy, Trang Tín Ngạn vội vàng cởi áo khoác trên người cẩn thận khoác lên người nàng rồi lại ngẩng đầu nhìn nàng một hồi, đuôi mày khóe mắt chứa chan tình ý, vô cùng dịu dàng. Lúc này trong mắt hắn chỉ có một mình nàng, những người khác chẳng là gì.

Ý thức được điều này, sắc mặt Tạ Uyển Quân càng lúc càng khó coi, lòng khó chịu như muốn chảy máu

Nếu hắn có thể nhìn ta như vậy... Nếu hắn có thể nhìn ta như vậy một lần, dù chết ta cũng nguyện ý. Càng thấy Trang Tín Ngạn đối tốt với Tần Thiên thì Tạ Uyển Quân càng thấy nam tử này đáng quý, càng rạo rực trong lòng mà nhớ thương, bất tri bất giác, rễ tình đã cắm sâu vào máu

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn rời đi, hai người không có động tác thân mật gì nhưng cho dù chỉ nhìn bóng dáng bọn họ cũng sẽ cảm nhận được sự thân mật của hai người, tình sâu ý đậm

Điệp Nhi ở bên giọng đầy thương xót:

- Nơi này gió lớn, chúng ta cũng trở về đi.

Tạ Uyển Quân quay đầu, nhìn bả vai trống rỗng của mình, không có một đôi bàn tay dịu dàng khoác áo choàng cho nàng... Mũi cay cay, nước mắt dâng lên

Chuyện qua đi, Tần Thiên cho người mang chút thịt bò khô tặng Tạ Uyển Quân xem như đáp lễ. Cũng khiến bát canh của nàng thành lễ qua lại bình thường, không hề có ý nghĩa đặc thù. Với Trang Tín Ngạn mà nói, vì bát canh này tốt với Tần Thiên nên hắn mới nhận, về phần trong đó có ẩn chứa ý nghĩa gì thì hắn cũng mặc kệ. Theo hắn thấy, hắn chưa bao giờ yêu cầu cái gì, người khác nghĩ gì chẳng liên quan đến hắn

Chuyện này với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn mà nói chỉ là nốt nhạc nhỏ trong cuộc sống, chẳng bao lâu đã vút lên chín tầng mây

Đêm trước khi rời đi, ba vị đại hân cùng các quý tộc người Khương tổ chức yến tiệc đưa tiễn Tần Thiên

Lửa trại bốc lên cao vài thước, nương theo gió mà bốc cháy hừng hực, như yêu ma nhe nanh múa vuốt trong đêm đen

Mọi người ngồi vây quanh đống lửa trại uống rượu, nói chuyện phiếm, cười to, khiêu vũ.

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn và ba vị đại hân cùng ngồi chúc tụng, nói chuyện phiếm. Ô Đạt Đại hân liên tục kính rượu Tần Thiên để biểu đạt lòng biết ơn, hơn nữa cũng tỏ ý, về sau các bộ lạc hàng năm sẽ chỉ mua trà của Thịnh Thế. Đám người Tần Thiên đều mừng rỡ, có những lời này tương đương là dấu chấm hết viên mãn cho chuyến đi Mạc Bắc này

Ngày hôm sau, Tần Thiên, Trang Tín Ngạn cùng Tạ gia cùng nhau về

Trên thảo nguyên rộng lớn, đoàn xe Tạ gia kéo dài vô tận. Bên đường có những lều trại xinh đẹp của người dân du mục, những hồ nước lớn nhỏ như những viên minh châu tô điểm. Những đàn ngựa hoang, đàn dê hòa vào nhau mà rong ruổi, khắp nơi thoải mái, phóng khoáng. Đặt mình nơi đây tựa như chìm vào giấc mơ xinh đẹp.

Vì Tạ Văn Tuyển về trước cùng với tài vật không còn mà ngựa xe chỉ còn một nửa so với lúc đi. Trang Tín Ngạn vẫn cùng Tạ Đình Quân cưỡi ngựa mà Tần Thiên vẫn ngồi chung xe ngựa với Tạ Uyển Quân.

Dọc đường đi, Tạ Uyển Quân vẫn luôn buồn bực không vui, Tần Thiên trong lòng biết rõ nhưng cũng coi như không biết. Tạ Uyển Quân không nói thì nàng cũng không có ý quan tâm nàng. Hoặc là chợp mắt nghỉ ngơi, hoặc xốc rèm lên ngắm phong cảnh. Hoặc là tán gẫu đôi câu với Trang Tín Ngạn cưỡi ngựa ở bên

Mà lúc này, nàng đang xốc rèm xe, đánh giá đội ngũ hộ vệ của Tạ gia

Lần này Tạ gia mang theo tổng cộng hơn hai mươi hộ vệ, người người đều là nam tử trẻ tuổi, thân cường thể tráng. Ai cũng đều cưỡi ngựa lớn, lưng đeo cung tiễn, trường đao, uy phong lẫm lẫm

Trên đường đến, Tần Thiên thoáng nghe Giang đội trưởng nhắc đến, Mã tặc trên thảo nguyên phần lớn là dân không có nhà để về hoặc các nô lệ trốn thoát khỏi các bộ lạc. Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, đánh giết lung tung để duy trì cuộc sống. Nhất là mấy năm nay có không ít Hán thương qua lại chính là đối tượng

ưa thích của bọn họ. Đám mã tặc đều rất hung ác, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, Hán thương nghe đến mà đều biến sắc. Nhưng sau khi người Khương quy hàng, triều đình phái quân đến diệt phỉ, số lượng mã tặc giảm đi nhiều. Giờ Mã tặc cẩn thận hơn nhiều, không dám càn rỡ như trước. Tần Thiên cũng không quá lo lắng, theo lời Giang đội trưởng, giờ không phải là mùa làm ăn, hầu như không có nhiều thương đội mang theo đồ quý giá gì. Mà đoàn xe của bọn họ cũng rất nhẹ nhàng, phàm là mã tặc có chút đầu óc thì sẽ không mạo hiểm để làm trò vô dụng này.

Đoàn xe đi được một ngày, trước khi trời tối mới dừng ở bên một bờ sông nhỏ để cắm trại nghỉ ngơi. Có lẽ là vì lều trại không quá thiếu như trước mà lần này Tạ Đình Quân lại để cho Trang Tín Ngạn và Tần Thiên ở bên nhau. Tuy hai người bên nhau nhưng Trang Tín Ngạn sợ đường đi mệt nhọc, muốn cho Tần Thiên buổi tối nghỉ ngơi cẩn thận nên cố gắng áp chế dục vọng bản thân, chỉ đơn thuần là ôm nàng mà ngủ.

Người hán nóng như lò lửa, nằm trong lòng hán thật ấm áp dễ chịu, làm cho Tần Thiên thoải mái đến thở dài. Nàng giống như con mèo mà cuộn mình trong lòng hán, mặt cọ cọ lên ngực hán, vẻ đáng yêu lười nhác này khiến Trang Tín Ngạn yêu thương vô hạn. Hán gắt gao ôm chặt nàng, hận không thể hòa tan nàng

Bên kia, Tạ Đình Quân và Lâm Vĩnh lặng lẽ đi đến bên sông

Sông nhỏ lặng lẽ chảy, phản chiếu ánh trăng trên trời, ánh sáng lấp lánh.

Tạ Đình Quân cảnh giác nhìn quanh rồi hỏi Lâm Vĩnh:

- Thế nào?

Lâm Vĩnh tới gần hán, ép giọng nói:

- Phía trước là rừng rậm, tiểu nhân đoán mã tặc hán sẽ chặn đường chúng ta ở đó.

Tạ Đình Quân gật đầu, xác nhận xung quanh không có ai. Hán quay đầu, nhìn mặt sông lấp lánh, ánh sáng chiếu lên đôi mắt thâm thúy của hán mà lạnh lẽ

- Tư Mã Xương hán là đã nói chuyện Giang đội trưởng đi trước ra ngoài, chúng ta có bao nhiêu người, mã tặc hán là rất hiểu. Xuất phát từ sự cẩn thận, bọn họ hán cũng không phái nhiều người đến

Lâm Vĩnh gật đầu, kéo càng nhiều người thì gây động càng lớn, khả năng bại lộ càng cao, đạo lý này hán hiểu rất rõ

- Công tử rốt cuộc định làm gì? Lâm Vĩnh không nhịn được hỏi

Hôm đó, công tử âm trầm dọa người nhưng cũng không nói kế hoạch cụ thể cho hán. Tạ Đình Quân nhìn mặt sông, gió đêm thổi tung trường bào của hán, khuôn mặt anh vĩ trong gió đêm trở nên vô cùng lạnh khốc.

- Hành sự tùy theo hoàn cảnh. Tóm lại...

Mắt Tạ Đình Quân lóe ra tia sáng lạnh. Hán không nói gì thêm nữa nhưng Lâm Vĩnh lại cảm giác được ngụ ý của hán, cả người lạnh toát

- Bảo vệ cho cẩn thận, nếu nàng có chuyện gì, ta sẽ chỉ hỏi tội người thôi. Tạ Đình Quân lạnh lùng nhìn hán

- Vâng!

Lâm Vĩnh thở cũng không dám thở mạnh mà đáp lời

Sáng sớm hôm sau, đoàn xe thu dọn rồi đi. Trước khi lên xe, Tần Thiên gọi Phạm Thiên vào:

- Lần này ngươi làm tốt lắm. Tần Thiên cười khích lệ hán.

Phạm Thiên cùng Tần Thiên tuổi tác không sai biệt, năm nay cũng vừa tròn 18, nghe được Tần Thiên khích lệ thì mặt đỏ lên, đứng đó ngượng ngùng sờ sờ cổ

- Ta đều thấy được.

Tần Thiên tiếp tục cười nói:

- Người có thể nhớ kỹ tên của tuyệt đại đa số các quan viên người Khương đúng không. Ta thấy người rất quen với bọn họ

Phạm Thiên cười nói:

- Đều là nhờ đại thiếu phu nhân, bọn họ biết ta đi theo đại thiếu phu nhân mới nể ta mấy phần
- Cũng phải nhờ người có lòng thì mới làm được. Sao người lại muốn kết giao với bọn họ?

Đôi mắt linh hoạt của Phạm Thiên lóe sáng, cười nói:

- Ta nghĩ, Thịnh Thế chúng ta lần này thành công như vậy, sớm muộn cũng sẽ mở tiền trang (ngân hàng) ở đây, chính là vậy, có một số mối quan hệ sớm kết giao thì tốt hơn

Tần Thiên tán thưởng:

- Nói đúng lắm! Phạm Thiên, quả nhiên ta không nhìn lầm người.

Phạm Thiên bỗng nhiên ngừng cười, nhìn Tần Thiên nghiêm túc nói:

- Nếu không nhờ đại thiếu phu nhân chỉ dạy thì Phạm Thiên giờ hẳn vẫn chỉ là kẻ học việc trong Trà Hành. Là nhờ có đại thiếu phu nhân mới có Phạm Thiên hôm nay, ân tình này Phạm Thiên tuyệt đối sẽ không quên

Lời này khiến Tần Thiên nhớ lại lúc trước cùng làm việc trong đại sảnh với hắn, thật ra là chuyện chưa đầy một năm trước nhưng dường như đã qua thật lâu...

- Đó cũng vì người thông minh cố gắng

Tần Thiên nhìn hắn cười cười, lại nói:

- Không biết người có còn nhớ không, người vẫn còn nợ ta một bát mỳ thịt bò?

Phạm Thiên ngẩn ra, Tần Thiên cười hai tiếng rồi lên xe ngựa. Giây sau, màn xe xốc lên, lộ ra khuôn mặt như phù dung của Tần Thiên:

- Phạm Thiên, làm thật tốt, chúng ta là bằng hữu, ta sẽ không bạc đãi người!

Nói xong, lại buông rèm xuống.

Phạm Thiên run lên. Chúng ta là bằng hữu... Nàng vẫn còn nhớ đến giờ, thật hiếm có. Phạm Thiên cúi đầu đến, cười cười.

Đoàn xe xuất phát, đi hai canh giờ, thì thấy bên bờ sông có một mảnh rừng nhỏ. Từ xa nhìn lại, cây cối dày đặc, giữa thảo nguyên mênh mông, bìa rừng này có vẻ âm trầm vô cùng...

100. , Chương 193-194

Chương 193 Đánh lên

Đoạn đường phía trước cây cối sinh trưởng, địa hình trở nên gập ghềnh.

Dưới ánh mặt trời, bóng cây lắc lư, chỉ có tiếng gió thổi lá cây sà sạt cùng với tiếng vó ngựa không ngừng

Càng đến gần bìa rừng, Tạ Đình Quân và Lâm Vĩnh càng lo lắng. Hai người tuy rằng cố trấn tĩnh nhưng vẫn khó nén sự khẩn trương trong lòng. Tay Tạ Đình Quân nắm lấy dây cương không khỏi xiết lại, lưng càng lúc càng cứng đờ. Mà Lâm Vĩnh thì cũng không tự chủ được mà luôn lăm lăm cầm thấy bội đao bên hông như chỉ chờ rút ra. Sau Tạ Đình Quân lạnh lùng nhìn thì mới thu liễm lại, nín thở chờ đợi

Các hộ vệ còn lại xuất phát từ tính cảnh giác bản năng mà cũng để ý bìa rừng kia hơn. Nhưng mắt thấy đã sắp qua rừng rậm mà vẫn không có chút động tĩnh thì mới lơ lỏng cảnh giác, lại bắt đầu đùa giỡn

Nhưng Trang Tín Ngạn theo sau Tần Thiên lại luôn có cảm giác bất an. Ánh mắt lạnh lùng không ngừng quét về tán rừng kia nhưng không phát hiện động tĩnh gì. Hải Phú ở bên thấy thần sắc hắn bất ổn thì ruổi ngựa tới, kéo áo hắn hỏi:

- Thiếu gia, sao vậy?

Trang Tín Ngạn nhìn hắn lắc đầu rồi lại nhìn về phía bìa rừng, lòng luôn có cảm giác bất an

Đoàn xe chậm rãi đi qua rừng rậm, mắt thấy sắp đi qua, bỗng nhiên trong rừng chim bay táo tác, ngay sau đó tiếng chân âm âm, trong rừng rậm bỗng nhiên lao ra mấy chục tên mã tặc bịt mặt, mặc áo da sói, tay cầm cung tiễn.

Lúc này, cung tiễn trên tay bọn họ đã kéo căng, mũi tên sắc bén nhắm vào đoàn người. Hộ vệ Tạ gia kinh hãi, muốn tránh đã không kịp:

- Mọi người cẩn thận, mau xoay người tránh đi! Tạ Đình Quân cao giọng hét lớn

Chỉ nghe tiếng vun vút không ngừng. Đám hộ vệ được Tạ Đình Quân nhắc nhở vội cúi người, chỉ chốc lát, tên bay như mưa, vút qua đỉnh đầu bọn họ. Có mấy kẻ phản ứng chậm bị tên bắn mà đau đớn ngã ngựa

Tạ Đình Quân tay cầm roi ngựa, Lâm Vĩnh rút trường đao bên hông ra, hai người xoay người né tránh trận mưa tên đầu tiên rồi lại dùng vũ khí trong tay mà gạt đi các mũi tên kia, động tác vô cùng lưu loát

Nhân lúc sự công kích của mã tặc có khe hở, Tạ Đình Quân nhìn qua phía Trang Tín Ngạn đã thấy Trang Tín Ngạn được Hải Phú đỡ mà né khỏi trận mưa tên đầu tiên. Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với Lâm Vĩnh:

- Người qua bảo vệ xe ngựa

- Công tử cẩn thận!

Lâm Vĩnh giục ngựa về phía xe ngựa của Tạ Uyển Quân.

Bên kai, mã tặc thấy thất bại thì xông tới, nhất thời tiếng hô “Giết” rung trời

Giữa lúc sống chết trong gang tấc, đám hộ vệ cũng đem bản lĩnh ra mà chiến đấu với bọn mã tặc

Bên này, Tạ Uyển Quân giục ngựa đi lên trước, dùng mãnh vô địch, roi ngựa trong tay hắn vô cùng linh hoạt, tàn nhẫn. Mấy mã tặc không ai là đối thủ của hắn, hắn đối mặt với kẻ nào thì dùng roi ngựa vụt ã tặc kia ngã ngựa. Hắn làm vậy giúp giảm bớt áp lực cho đám hộ vệ. Đám hộ vệ này Tạ gia mất không ít tâm huyết mà tài bồi thành, Tạ Đình Quân cũng không muốn để bọn họ thành vật hi sinh. Mắt thấy mã tặc bắt đầu tập kích tùy từng Trang phủ, Tạ Đình Quân lại sai mấy tên hộ vệ qua giúp

Hộ vệ phân tán, áp lực bên này gia tăng, mã tặc lại thấy Tạ Đình Quân lợi hại nhất thì đều vây lên công kích hắn. Vốn định nhanh chóng giải quyết đám mã tặc này nhưng khóe mắt lại liếc thấy có mấy mã tặc khác tiến về phía Trang Tín Ngạn. Lập tức thế công của Tạ Đình Quân chậm dần, làm bộ như bị mã tặc vây ép, để mặc mã tặc đi tập kích Trang Tín Ngạn mà hắn nghĩ là không có sức phản kháng

Hắn một bên dây dưa cùng đám mã tặc, thỉnh thoảng lại nhìn phía Trang Tín Ngạn. Nhìn rồi thì cũng khiếp sợ.

Đã thấy Trang Tín Ngạn vốn trời gà không chặt lúc lại lại vô cùng dũng mãnh, roi ngựa trong tay vun vút khiến cho đám mã tặc không dám đến gần. Thân thủ tuy không bằng hắn nhưng cũng không kém đám hộ vệ Tạ gia là mấy

Mắt thấy suy tính thất bại, Tạ Đình Quân kinh sợ vô cùng

Bên này, Trang Tín Ngạn chống lưng ngựa, đá một cước vào tên mã tặc bên cạnh khiến hắn văng ra xa. Nhân lúc có khe hở thì nhìn về phía xe ngựa của Tần Thiên, thấy tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân đang ở bên đó bảo vệ, nhất thời không sao. Mà cách đó không xa, xe ngựa của nha hoàn Thanh Liễu, Thu Lan và nha hoàn của Tạ Uyển Quân đã bị mã tặc giữ lấy. Mã tặc thấy trong xe đều là các cô nương thì cười lớn rồi dắt xe ngựa đi

Các nha hoàn trong xe kêu lớn xin cứu mạng, thất thanh khóc gào

Trang Tín Ngạn tuy rằng tính cách lạnh lùng nhưng cũng không phải là kẻ lãnh huyết vô tình, sao có thể trơ mắt nhìn các nàng bị mã tặc bắt đi. Lập tức chỉ về phía Thu Lan, nói với Hải Phú bên cạnh:

- Bảo vệ bọn họ

Hải Phú và Thanh Liễu, Thu Lan vốn rất thân thiết, nay thấy các nàng bị bắt đi, lại thấy Trang Tín Ngạn không sao thì hét lớn một tiếng, thúc ngựa chạy về bên kia

Bên này, Tần Thiên và Tạ Uyển Quân ngồi bên trong nghe được bên ngoài hò hét, còn chưa phản ứng lại thì mũi tên đã vun vút bắn qua cửa sổ xe, cắm vào vách xe, vẫn còn rung động. Tạ Uyển Quân sợ tới hoa dung thất sắc, kêu lớn một tiếng, theo bản năng định chạy ra ngoài. Tần Thiên nhìn thấy thì vội kéo nàng quay về. Vừa quay về thì một mũi tên lại cắm phập vào chỗ Tạ Uyển Quân vừa rời đi khiến Tạ Uyển Quân sợ tới khóc lớn. Nàng nắm chặt áo Tần Thiên mà run rẩy, hoảng sợ không nói nên lời

Lúc này, bên ngoài có tiếng hét thảm, chính là tiếng của xa phu. Ngay sau đó, xe ngựa mất khống chế mà lắc lư chao đảo, cuối cùng, hai người trước sau lăn ra khỏi xe.

Hai người lăn không ngừng trên cỏ, lăn mấy vòng mới dừng lại. Cũng may thảm cỏ dày nên hai người không bị thương

Tần Thiên bò lên, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn vô cùng. Một đám nam tử cường tráng bị mất, cưỡi ngựa đang hỗn chiến cùng đám hộ vệ Tạ gia. Những người đó vô cùng hung hãn, nhưng đám hộ vệ của Tạ gia cũng không yếu đuối. Nhất thời bất phân thắng bại.

Thấy lại có nữ nhân, có mấy kẻ mắt sáng rỡ chạy đến. Tần Thiên vội đứng dậy, kéo Tạ Uyển Quân bỏ chạy. Tạ Uyển Quân ngây người không dám động dậy. Mắt thấy mã tặc sắp đến, Tần Thiên hoảng đến toát mồ hôi, dưới tình thế cấp bách mà giật tay kéo Tạ Uyển Quân đi

Cũng may không lâu sau Lâm Vĩnh đã đến, chém ngã mấy mã tặc kia rồi bảo vệ hai người

- Sao lại thế này, sao lại xảy ra chuyện này. Tạ Uyển Quân bụm mặt khóc.

Lâm Vĩnh không có thời gian trả lời nàng, Tần Thiên ở bên nói:

- Là mã tặc, hẳn là mã tặc!

- Mã tặc..... Mã..... Mã tặc...

Hai chân Tạ Uyển Quân mềm nhũn ngã phịch xuống, hai mắt lảo đảo, đúng là sắp ngất. Tần Thiên tức giận không có chỗ phát tiết. Cô nương này đúng là được chiều chuộng, giờ đâu phải lúc té xỉu

- Bình tĩnh một chút!

Tần Thiên dùng sức vỗ mặt nàng, chỉ chót lát sau đã đánh tỉnh nàng

Tạ Uyển Quân tỉnh lại thì muốn khóc, lại nghe Tần Thiên quát lớn:

- Người cầm miệng cho ta, bằng không mã tặc không đánh chết người, ta cũng đánh chết người!

Nhìn bộ dáng đáng sợ của Tần Thiên, Tạ Uyển Quân vội im miệng, mắt mở lớn nhìn nàng. Thấy nàng cho dù trong thời khắc hỗn loạn, nguy hiểm vẫn luôn trấn định như vậy thì trong lòng không khỏi kính phục.

- Tỷ tỷ, người còn không sợ sao? Tạ Uyển Quân rằng va lập cập hỏi

- Làm sao không sợ...

Tần Thiên cầm tay nàng, Tạ Uyển Quân lúc này mới phát hiện lòng bàn tay nàng toát mồ hôi thì càng run run

- Ta cũng sợ....

Tần Thiên nhìn nàng nói:

- Nhưng giờ không phải lúc khóc, muốn giữ mạng thì đừng cầm lên

Đằng trước, Lâm Vinh vừa đánh gục được một mã tặc, vừa vắn nghe được những lời này của Tần Thiên, không khỏi nhìn nàng một cái. Thấy nàng tuy quần áo xộc xệch, tóc tai hỗn loạn nhưng thần sắc trấn định, bình tĩnh, mắt sáng bừng như sao trong đêm tối. Lúc này, nàng có vẻ đẹp kinh người

Đột nhiên, Lâm Vinh hiểu vì sao chủ nhân lại như vậy... Hắn thu hồi suy nghĩ, đi đến bên Tạ Uyển Quân nói:

- Yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ bảo vệ người an toàn.

Tạ Uyển Quân gật gật đầu, lúc này đã trấn định không ít.

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, lúc này, bên kia hỗn loạn, ánh đao ánh kiếm loạn xạ, vết máu khắp nơi. Dưới ánh mặt trời giữa trưa mà khiến thảo nguyên vô cùng ảm đạm

Hai bên đều có thương vong, nhưng một bên là những người quen sống an nhàn sung sướng, một bên là những kẻ quen màn trời chiếu đất, cầm đao liếm máu. Không bao lâu, sự bèn bĩ của đôi bên lộ rõ. Hộ vệ của Tạ gia liên tiếp bị đánh bại, khó mà chống đỡ.

Nhưng cũng may bên ta tạm thời không có ai thiệt mạng khiến Tần Thiên an tâm hơn một chút

Nàng tìm bóng Trang Tín Ngạn đã thấy hắn đã phát hiện ra nàng, thoát khỏi mã tặc ở bên thì giục ngựa chạy về phía nàng. Tần Thiên vui mừng, giẫy khởi tay Tạ Uyển Quân mà chạy về phía hắn.

Đồng thời, Tạ Đình Quân cũng đã phát hiện Tần Thiên, đang chuẩn bị đi tới thì đã thấy Trang Tín Ngạn đi trước hắn. Tạ Đình Quân trơ mắt nhìn Trang Tín Ngạn kéo Tần Thiên lên ngựa. Trong lòng hắn thống hận, quay đầu trút cơn giận lên đám mã tặc, một cước đá bay một tên mã tặc xuống ngựa nhưng càng khiến đám mã tặc dừng mãnh. Tạ Đình Quân bình ổn bản thân, ra sức chiến đấu

Bên này, Tần Thiên ngồi ở phía sau Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn tay vung roi ngựa mà đánh về phía đám mã tặc, một tay vòng lại sau che chở nàng. Hai chân khống chế ngựa, giữa đám mã tặc vây quanh mà tiến thoái bình thản, không hoảng không loạn, dũng mãnh chưa từng có. Tần Thiên ôm chặt lưng hắn, dù giữa đám mã tặc như hung thần ác sát vây quanh mà nàng cũng không hề sợ hãi. Nàng rất tin, hắn sẽ cố gắng hết mình, không để cho nàng bị tổn thương. Trừ phi hắn ngã xuống. Nhưng là nếu hắn ngã xuống, nàng sống cũng được, chết cũng được, đều chẳng quan trọng nữa... Nhất thời, lòng nàng bình tĩnh vô cùng, không còn hoảng loạn

Đến lúc này, nàng thấy cách đó không xa, có một mã tặc giương cung nhắm về phía Trang Tín Ngạn.

Mà đồng thời, Tạ Đình Quân cũng phát hiện mã tặc bắn lên. Hắn căn bản có thể tiến lên ngăn cản, với hắn quá dễ dàng nhưng khi hắn phát hiện mũi tên nhắm vào Trang Tín Ngạn thì hắn cũng dễ mặc cho đám mã tặc quần lấy mình

Vút một tiếng, mũi tên như điện bắn ra. Tạ Đình Quân lạnh lùng cười. Hắn chính là đang chờ giờ khắc này!

Chương 194: Hỗn loạn

Trên thảo nguyên, cuộc hỗn chiến không dừng

Nhìn như sát phạt kịch liệt nhưng giữa đại thảo nguyên rộng lớn thì chỉ như là hai đứa trẻ đánh nhau, nhỏ bé không đáng kể

Tiếng thét lớn tiêu tán nhanh giữa không gian rộng lớn, đều bị thấm cỏ rộng lớn nuốt chửng hết. Tất cả, tất cả với đại thảo nguyên mênh mông này chỉ thật nhỏ bé

Nhưng tranh đấu vẫn đang tiếp diễn.

Hộ vệ Tạ gia bảo vệ bên xe ngựa của Tạ gia và Trang phủ. Chủ yếu đều đã bị thương nhưng vẫn dựa vào xe mà chống đỡ. Hải Phú canh giữ ở bên xe ngựa của nha hoàn, bị bốn năm mã tặc cuốn lấy, không thể bước đi. Lâm Vinh bảo vệ Tạ Uyển Quân phía sau, bị mã tặc vây không kịp thở. Các đó không xa, Tạ Đình Quân bị 6,7 mã tặc vây khốn

Mà bên này, Trang Tín Ngạn mang theo Tần Thiên định vượt qua vòng vây nhưng mã tặc quá nhiều, Trang Tín Ngạn vừa phải bảo vệ nên mấy lần đều không thoát được. Hắn dần có chút nôn nóng nhưng nhớ tới

Tần Thiên phía sau thì lại ép mình tỉnh táo, phải bình tĩnh ứng phó, không cho những kẻ này làm thương tổn Tần Thiên.

Hắn hết sức chăm chú chiến đấu, đương nhiên không thể chú ý tình huống bên ngoài.

Ngay lúc hắn bảo vệ Tần Thiên thì Tần Thiên cũng để ý tình huống xung quanh

Lúc này, nàng nghe có người dùng tiếng Khương hô lên một câu khó hiểu nhưng giọng vô cùng vội vàng. Đồng thời, vẻ mặt đám mã tặc đều trở nên khẩn trương, ra tay càng không nể nang. Tần Thiên cảm nhận rõ Trang Tín Ngạn như chịu nhiều áp lực, ứng phó cũng càng hết sức. Sau đó, nàng nhìn thấy phía bên phải, cách đó không xa có kẻ cầm cung tên bắn về phía Trang Tín Ngạn.

Mà Trang Tín Ngạn vì toàn lực ứng chiến mà không thể chú ý được, mắt thấy sẽ táng mệnh dưới cung tên của mã tặc. Tần Thiên hoảng sợ, vô lương Trang Tín Ngạn hô to:

- Tín Ngạn cẩn thận!

Đang trước, Trang Tín Ngạn cảm nhận được Tần Thiên vỗ nhưng không nghe được tiếng hô của nàng, còn cho rằng Tần Thiên ở phía sau bị nguy hiểm thì vội xoay người nhìn Tần Thiên. Lại không ngờ rằng động tác này chính là gở ngực cho người bắn lên

Người còn lại đang chiến đấu cũng không ai có thể nhìn thấy bên này, mà chỉ có duy nhất Tạ Đình Quân để ý đến bên này, thấy vậy trong lòng có chút vui vẻ. Giờ khắc này, hắn như nín thở, khẩn trương đợi Trang Tín Ngạn bị tên bắn xuyên ngực

Đúng, hắn biết như vậy là vô sỉ, ngoan độc nhưng có sao? Người thành nghiệp lớn không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần có thể có được thứ mình muốn, chỉ cần đạt được mục đích của mình thì thủ đoạn có là gì. Chỉ cần bề ngoài hoàn mỹ, sạch sẽ thì ai có thể nói hắn không phải là quân tử?

Từ xưa đến nay, người nào thành công thì đó mới là quân tử chân chính.

Biết lợi dụng cơ hội, có thể thấu triệt những chữ này thì mới là người chiến thắng cuối cùng

Hắn vốn không định đẩy chuyện đến mức này nhưng chỉ có thể trách vận khí Trang Tín Ngạn không tốt, lại đụng phải tên Tư Mã Xương âm hiểm kia. Một khi đã vậy, hắn không lợi dụng thời cơ này thì thật có lỗi với bản thân.

Vút một tiếng, mũi tên bắn ra như chớp.

Tạ Đình Quân lạnh lùng cười

Đang lúc hắn nghĩ đại cục đã thành thì bỗng nhiên hắn biến sắc, mắt trợn trừng, động tác trên tay khựng lại. Bởi vậy mà bị mã tặc chém một đao lên tay, nhất thời máu chảy không ngừng

Hắn không quan tâm, giục ngựa phóng về phía Tần Thiên. Có mã tặc chặn hắn lại nhưng hắn lại dùng hết sức mà vùng roi qua, nửa mặt tên mã tặc kia như bị hắn đánh rớt. Mã tặc kêu thảm một tiếng, ngã xuống lưng ngựa. Hắn cứ như vậy mà hung tợn lao ra khỏi vòng vây

Hắn mã phi nhanh, như gió như chớp, hắn rống giận, nhe răng trợn mắt (Như con chóa vại), hồn phi phách tán, nhưng đều không còn kịp rồi...

Hắn trở mắt nhìn, Tần Thiên nào lên người Trang Tín Ngạn, sau đó, mũi tên kia như xé gió mà cắm vào ngực nàng, mũi tên vẫn còn rung rung

Hắn như có thể nghe tiếng mũi tên trầm đục xuyên qua da thịt nàng

Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy đầu như nổ tung, có cái gì đó đã thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn. Hắn như nổi điên mà kêu lớn, sắc mặt dữ tợn, mắt đỏ như máu

Một khắc đó, ngực hắn đau nhức, giống như mũi tên đó bắn lên người hắn vậy...

Bên này, Trang Tín Ngạn cảm giác được Tần Thiên kéo mình, thấy sắc mặt Tần Thiên trắng bệch mà hoảng sợ, còn chưa phản ứng lại thì Tần Thiên bỗng nhiên nhào vào người mình. Ngay sau, Trang Tín Ngạn chỉ

cảm thấy mắt hoa lên, ngay sau đó, mỹ nhân trong lòng run lên. Hắn theo bản năng ôm lấy nàng nhưng tay chỉ chạm đến mũi tên lạnh băng

Trang Tín Ngạn ngậy người, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng. Trong lúc nhất thời không biết mình đang ở đâu, những mã tặc như hung thần ác sát này bỗng biến thành ảo ảnh.

Đất trời như trắng xóa, tất cả đều chỉ như hư ảo, không thật

Chỉ có cảm giác đau đớn ở ngực là càng ngày càng rõ ràng, giống như là có người dùng dao mà chậm rãi cứa tim hắn

Cảm giác trên tay ấm áp, đỏ tươi. Hắn theo bản năng ôm chặt lấy nàng, cả người không thể khống chế mà run lên

- Tần Thiên..... Tần Thiên....

Hắn thì thào kêu tên nàng, giọng nói run rẩy, mang theo sự sợ hãi thấu xương

Tần Thiên chỉ cảm thấy lưng đau nhức, một lát sau lại cảm giác như chết lặng, cảm giác ấy lan khắp toàn thân, cả người như mất dần tri giác. Nàng khó khăn ngẩng đầu lên nhìn hắn, lúc này, mặt hắn không chút huyết sắc, trong mắt sợ hãi khiến người ta đau lòng

- Không có việc gì..... Ta không sao....

Tần Thiên mất rất nhiều sức mới nói ra được mấy từ này. Nàng vươn tay vuốt mặt hắn, lại phát hiện hai tay đã không thể nâng lên được. Nàng bị ai phát hiện, sức lực trên người dần bị rút cạn

Cứ như vậy mà chết sao? Ta không cam tâm, hạnh phúc của ta mới chỉ vừa bắt đầu

Nhưng mà, Tín Ngạn, người không sao, ta thật vui...

Ý thức của nàng dần trở nên mờ hồ, hai tay buông thõng xuống, cả người đổ về phía sau.

Trang Tín Ngạn một tay không ôm nàng, thấy nàng sắp ngã xuống, trong lúc khẩn cấp thì Tạ Đình Quân vội ôm lấy Tần Thiên sắp ngã, đặt nàng ở trước mình, để nàng ngồi đối diện với hắn, hai tay ôm chặt không cho nàng ngã xuống

Lúc này, Tần Thiên đã ngất đi, dựa vào Tạ Đình Quân, bất tỉnh nhân sự

Đoạt được Tần Thiên rồi, Tạ Đình Quân nhanh chóng bỏ đi, phía sau, Trang Tín Ngạn sống chết đuổi theo, không ngừng hét đến khản cả giọng. Hắn như phát điên, mặc kệ đám mã tặc xung quanh công kích mà chỉ điên cuồng đuổi theo Tạ Đình Quân. Nhưng vì không chút phòng bị mà bị mã tặc đuổi theo chém một đao. Trang Tín Ngạn ngã ngựa, lăn vài vòng trên mặt đất, máu loang khắp nơi. Hắn cắn răng đứng lên chạy về phía Tạ Đình Quân bỏ đi. Có mã tặc tiến lên chặn hắn lại, hắn nhặt trường đao trên đất, liều mạng xông tới, người như ma quỷ, như thú điên. Về mặt điên cuồng mà đây nước mắt khiến người ta run sợ.

Đám mã tặc nhất thời cũng không dám tới gần, Trang Tín Ngạn lại như phát điên mà đuổi theo nhưng phía sau có một mã tặc cưỡi ngựa đuổi tới, bổ thêm một đao lên lưng hắn. Trang Tín Ngạn hơi khựng lại nhưng vẫn không ngừng chạy. Mã tặc nghiêng răng quát to một tiếng, lại thêm một đao, Trang Tín Ngạn rốt cuộc không chống đỡ nổi mà quỵ xuống, trước khi té xỉu, vẫn nhìn về phía Tạ Đình Quân rời đi mà hao hết sức lực tiến tới

Đang lúc này, mã tặc kia kéo cương ngựa lên, định cho ngựa đạp chết Trang Tín Ngạn.

Hải Phú ở bên sớm đã nhìn thấy, muốn đến lại không thể thoát thân. Mắt thấy chủ tử sẽ chết thảm dưới vó ngựa mà không thể làm gì, hắn hoảng đến độ khóc lớn:

- Thiếu gia!

Bọn nha hoàn cũng bưng miệng khóc

Ngay lúc khẩn cấp này, con ngựa đang gơ vó không hiểu bị mũi tên từ đâu bắn thẳng vào cổ, kêu thảm một tiếng rồi ngã nhào khiến mã tặc kia cũng ngã. Còn chưa kịp xông lên thì một bóng người đã nhào tới chém cho hắn một đao mà mất mạng.

Từ xa, Hải Phú nhìn thấy bóng người kia thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì hắn nhận ra đó là tùy tùng Lâm Vĩnh của Tạ Đình Quân. Sau đó, hắn lại thấy Tạ tiểu thư Tạ Uyển Quân chạy vội tới bên Trang Tín Ngạn, lo lắng gọi. Sau đó, Tạ Uyển Quân kéo Lâm Vĩnh giúp, hai người chuyển Trang Tín Ngạn đến xe ngựa cách đó không xa. Tạ Uyển Quân cũng lên ngựa theo

Bên kia, Tạ Đình Quân không để ý đến Trang Tín Ngạn, cao giọng nói:

- Đứng đây chờ, chúng ta phân tán ra, hội họp tại thành Quy Phục

Đám hộ vệ vốn sớm đã không chống đỡ nổi nghe vậy đều vội vàng tự mình rút đi.

Tạ Đình Quân thì chạy vào trong rừng

Hải Phú thấy Lâm Vĩnh ngồi ở vị trí xa phu, vội đánh xe ngựa đi. Hải Phú cũng vội vàng lên xe ngựa, chuẩn bị mang theo đám nha hoàn đuổi theo Lâm Vĩnh nhưng lại bị đám mã tặc ngăn cản. Rơi vào đường cùng, Hải Phú đành quay đầu ngựa chạy về hướng ngược lại

Một bộ phận đuổi theo người trốn thoát, một bộ phận ở lại thu dọn chiến trường. Khi mở ra những chiếc rương trong xe, phát hiện bên trong đều chỉ là quần áo không đáng giá thì tức giận vô cùng

Bên này, Tạ Đình Quân mang Tần Thiên vào trong rừng rậm, nhờ bóng cây mà thoát khỏi đám mã tặc. Hắn quẹo trái, rẽ phải, lúc đi ra đã không còn là nơi ban đầu đến, khắp nơi hoang vắng, chỉ là thảo nguyên mênh mông vô bờ. Tạ Đình Quân nhất thời cũng không kịp phân biệt phương hướng, chỉ muốn tìm một chỗ an toàn để chữa thương cho Tần Thiên.

Hắn cúi đầu nhìn Tần Thiên trong lòng, thấy máu nàng nhuộm ướt lưng áo, đỏ thẫm đến ghê người. Hắn nóng vội thúc ngựa đi tạm về một hướng nào đó. Cũng không biết qua bao lâu thì thấy phía trước có chiếc lều trại cũ nát, xem ra là chỗ ở của người Khương bình thường

Nghĩ mã tặc sẽ không đuổi theo, hắn dừng ngựa trước trại, cẩn thận đỡ Tần Thiên xuống rồi, đi vào trong trại

- Có người không?. Hắn lên tiếng hỏi.

101. , Chương 195

Chương 195: Thỏa mãn

Trong lều tối như mực, Tạ Đình Quân gọi vài lần cũng không thấy có ai thưa

Chờ hai mắt hoàn toàn thích ứng với bóng tối, Tạ Đình Quân lúc này mới phát hiện trong lều không có một bóng người, vô cùng cũ nát, rõ ràng là lều trại bỏ hoang

Thấy phía bên trái có giường nệm thấp, Tạ Đình Quân đặt Tần Thiên nằm lên đó. Tần Thiên khẽ rên một tiếng, Tạ Đình Quân lo lắng gọi tên nàng. Tần Thiên nhắm mắt nghiền không động đậy. Tạ Đình Quân kiểm tra hơi thở của nàng, phát hiện hơi thở càng lúc càng mỏng manh, hắn biết phải mau chóng chữa thương cho nàng mới được.

Hắn đứng dậy mở rèm cửa sổ, để cho ánh mặt trời tiến vào, thông gió thông khí. Lại tìm được nồi sắt trong trại, nhớ tới cách đó không xa có con sông nhỏ thì cầm nồi sắt đi tới rửa, lại mang về nhóm lửa nấu nước đề dùng

Chuẩn bị xong xuôi, hắn rửa sạch tay, lấy thuốc trị thương trong bọc mà mỗi người luyện võ đều có ra. Đây đều là thuốc trị thương thượng đẳng, cầm máu, tiêu độc đều rất tốt

Hắn dùng dao nhỏ cắt đi chỗ quần áo trên miệng vết thương nàng, lúc này, miệng vết thương sưng lên, xung quanh tím lại, chỉ là chút động tác cũng khiến vết thương đổ máu. Hắn cầm mũi tên, phải rút ra mới có thể chữa thương. Nhưng cấu tạo mũi tên hắn biết rõ, mũi tên đều như có móc câu lại, cắm vào không sao

nhưng rút ra thì đến máu thịt cũng bị rút theo. Cảm giác đau đớn này dù là nam nhi thân cao bảy thước cũng không chịu được huống chi chỉ là nữ tử mảnh mai như vậy?

Chỉ hơi sơ sẩy sẽ khiến nàng mất mạng tại chỗ

Hai tay hắn không nhịn được mà run run, cầm tên một hồi rồi lại buông ra, hạ quyết tâm chạm đến rồi lại buông ra. Một hồi do dự, trong lòng hồi hận vô cùng. Sớm biết là kết quả này..... Sớm biết là kết quả này...

Miệng vết thương của Tần Thiên chảy máu không ngừng, lòng Tạ Đình Quân đau đớn nhưng hắn sao có thể đoán được nàng có thể vì Trang Tín Ngạn mà xả thân quên mình

- Kể cam điếc kia tốt như vậy? Đáng cho nàng hi sinh vì hắn?

Tạ Đình Quân cúi đầu nói một câu. Tần Thiên nằm yên nơi đó, không hề hay biết, sự yên lặng này cũng tương đương như sự khẳng định.

Lòng Tạ Đình Quân vô cùng khó chịu, hai tay cầm mũi tên, nghiêng rằng, hạ quyết tâm mà rút ra. Tần Thiên đang hôn mê bất tỉnh đau đớn mà kêu thảm thiết. Nàng ngẩng đầu, suy yếu mở mắt ra, cả người toát mồ hôi, máu tươi từ miệng vết thương trào ra. Tạ Đình Quân vội run run cầm bình thuốc mà rắc lên miệng vết thương của nàng, máu tươi không ngừng thấm ướt thuốc trị thương. Tần Thiên run rẩy

- Chịu đựng một chút... Tần Thiên, cố chịu...

Tạ Đình Quân nghiêng rằng, chỉ cảm thấy cả người đau đớn, tựa như vết thương kia là của hắn, máu đang chảy không ngừng cũng là của hắn

- Cố lên, Tần Thiên... xem như ta cầu xin nàng!

Hắn dùng hai tay bưng miệng vết thương nàng lại. Hắn không phải chưa từng bị thương, chưa từng chảy máu. Hắn bị trúng tên, bị đao chém còn nghiêm trọng hơn, thậm chí là có những vết thương trí mạng nhưng chưa bao giờ hắn sợ hãi như vậy

Đợi cho đến lúc máu dần ngừng chảy, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy mình như đi một vòng qua quỷ môn quan. Hắn cảm thấy mặt khó chịu, sờ lên thì đã thấy ướt sũng. Bất tri bất giác mà rơi lệ

Tạ Đình Quân cười khổ, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, mình sẽ có ngày vì một nữ nhân mà rơi lệ. Lúc này, Tần Thiên đã ngừng run rẩy, lại hôn mê. Tạ Đình Quân bưng nước ấm tới

Hắn giúp nàng lau mặt, lại lau vết máu trên lưng nàng sạch sẽ, sau đó lại cởi áo ngoài phủ lên người nàng

Sắc trời dần dần tối lại, Tạ Đình Quân đóng cửa sổ lại nhưng vẫn không ngăn được không khí dần rét lạnh. Hắn nằm xuống bên cạnh nàng, thật cẩn thận ôm nàng vào lòng, dùng nhiệt độ cơ thể mình mà sưởi ấm cho nàng

Hắn vuốt ve khuôn mặt nàng, vuốt ve mái tóc nàng, động tác vô cùng dịu dàng. Đột nhiên hắn có cảm giác thoải mái, nàng lúc này thật gần với hắn, thân mật với hắn như vậy. Giờ nàng chỉ thuộc về một mình hắn, giờ khắc này, nàng chỉ có hắn, không có ai có thể chen vào giữa bọn họ

Nghĩ đến đây, hắn không thể tự khống chế, cúi đầu hôn lên hai má nàng, hôn lên môi nàng. Hắn như nghe được nàng đang gọi tên hắn “Đình Quân! Đình Quân”, vô cùng triền miên, vô cùng dụ hoặc. Trong lòng hắn dâng lên dục vọng vô tận nhưng vừa nhìn nàng vẫn chỉ nhắm nghiền mắt, môi lạnh như băng, mọi thứ chẳng qua chỉ là ảo giác của hắn. Hắn không dám làm gì thêm chỉ ôm lấy nàng, không nhịn được mà thở dài.

Hắn bắt đầu hồi nhớ lại những chuyện có liên quan đến nàng. Ngay từ đầu, hắn chỉ là có chút hứng thú với tiểu cô nương đáng yêu như nàng, giống như có hứng thú với những nữ tử khác vậy. Chẳng qua chỉ là muốn đem nàng đặt trong tay mà chơi đùa. Nhưng hết lần này qua lần khác, nàng trốn thoát khỏi kế hoạch của hắn. Dần dần, hứng thú của hắn với nàng càng lúc càng sâu hơn. Càng hứng thú, hắn càng nghĩ đủ mọi cách mà tiếp cận nàng. Càng tiếp cận nàng, hắn càng phát hiện những điểm tốt của nàng. Nàng giống như thời nam chân, dần dần khiến hắn đắm chìm trong khoái hoạt.

Càng lún càng sâu, đến khi tỉnh ngộ lại thì phát hiện bản thân đã hãm xuống bùn quá sâu, không thể tự kèm chế.

Nhưng hăm sâu thế nào thì cũng có sao, không thể tự kiểm chế cũng có sao. Hấn thích nàng, hấn muốn nàng, hấn luôn luôn có cách để đạt được mục đích

Hấn hôn môi nàng, thì thảo nói:

- Một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho ánh mắt, tâm tư của nàng chuyển về ta. Ta sẽ cho nàng những thứ hấn không thể cho, sẽ khiến cho nàng trở thành nữ tử được người người hâm mộ...

Nhớ tới nàng cùng Trang Tín Ngạn ôm hôn trên thuyền, nhớ tới sự triền miên của bọn họ. Nghĩ tới sau này nàng sẽ dùng sự nhiệt tình ấy mà đối xử với hấn, lòng Tạ Đình Quân nóng như lửa. Hấn hận không thể lập tức đặt nàng dưới thân mà yêu thương. Nhưng chung quy vẫn lo cho vết thương của nàng mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy ngày kế tiếp, Tần Thiên luôn hôn mê, Tạ Đình Quân thấy thương thể của nàng không nhẹ, định chờ thương thể của nàng ổn định thì mới quay về. Những ngày này bọn họ vẫn ở trong lều cũ này, bên cạnh không có ai, không chút động tĩnh. Đến tối yên tĩnh dọa người, chỉ là không biết có tiếng sói tru từ đâu đến khiến cho Tạ Đình Quân dù to gan lớn mật cũng có chút kinh hãi.

Mấy ngày nay hấn đều cực nhọc, ngày đêm chăm sóc nàng. Mỗi ngày giúp nàng thay thuốc, uống nước, đem lương khô tùy thân nấu thành cháo bón cho nàng. Một ngày sau, Tần Thiên sốt cao, cả đêm mê sảng. Tạ Đình Quân lo lắng cả đêm không ngủ, lúc nàng lạnh, hấn vội ôm chặt nàng. Lúc nàng nóng, hấn lấy nước lạnh lau trán cho nàng. Hấn vẫn luôn được người hầu hạ, hầu hạ người khác như vậy đây là lần đầu tiên nhưng cũng không có gì bối rối. Hấn chỉ là cẩn thận chú ý đến nàng mà chăm sóc nàng thật chu đáo

Tuy rằng vất vả, tuy rằng lo lắng nhưng trong lòng vẫn có loại cảm giác thỏa mãn, có đôi khi lại hận ngày không thể cứ kéo dài vô tận như vậy. Chỉ cần có thể ở bên nàng như vậy, bắt hấn hầu hạ nàng cả đời hấn cũng cam lòng

Có lẽ thuốc trị thương của hấn rất tốt, có lẽ là vì hấn tỉ mỉ chăm sóc mà đến sáng ngày thứ tư, Tần Thiên lặng lẽ tỉnh lại

Tạ Đình Quân vui mừng vô cùng, dù là sự hưng phấn khi mười lăm tuổi, lần đầu tiên làm ăn thành công lớn cũng không thể bằng được niềm vui lúc này

Nhưng Tần Thiên tỉnh lại, câu đầu tiên đã như thủy triều cuốn đi sự vui mừng của hấn. Nàng nhìn hấn, suy yếu hỏi:

- Tín Ngạn đâu? Tín Ngạn ở đâu?

Nụ cười cứng đờ trên mặt, sự thỏa mãn và kì vọng bị một câu này của nàng mà làm cho dập nát

Sắc mặt Tạ Đình Quân trầm xuống

- Chúng ta bị thất lạc, ta cũng không rõ hấn thế nào

Hấn cố bình tĩnh nói nhưng hai tay không kiểm chế được mà nắm chặt lại, giống như trái tim hấn đang co rút lại vậy

- Vì sao ta lại ở cùng người? Ta nhớ rõ là ta ở cùng Tín Ngạn mà

Tần Thiên tiếp tục nói, ngữ khí như có chút oán trách hấn mang nàng rời xa Trang Tín Ngạn. Tìm Tạ Đình Quân chìm xuống:

- Lúc ấy người trúng tên, ngã xuống lưng ngựa, là ta cứu người. Lúc ấy tình huống hỗn loạn, nguy cấp, chúng ta đành phải chia ra chạy trốn, nhất thời ta cũng không kịp giao người lại cho Trang công tử, chỉ đành mang người trốn đi

Hấn cười nhạt:

- Giờ xem ra là ta nhiều chuyện rồi

Tần Thiên nghe ra sự lạnh lùng trong giọng nói của hấn, không khỏi ngẩng đầu nhìn hấn. Giờ là ban ngày, ánh sáng theo cửa sổ chiếu lên khuôn mặt tiêu tụy của hấn, gây đi rất nhiều

Tần Thiên lại nhìn quanh người, bình thuốc, trong bát vỡ còn sót lại cháo, khăn đầy máu. Thương thế vốn nghiêm trọng giờ lại không còn cảm giác đau đớn là mấy, tất cả những điều này đương nhiên là nhờ Tạ Đình Quân.

- Cảm ơn người đã cứu ta.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, ngay lúc hỗn loạn và nguy cấp đó Tần Thiên cũng thấy rõ, hộ vệ Tạ gia luôn hết sức bảo vệ người của Trang phủ, bản thân Tạ Đình Quân cũng luôn luôn chiến đấu với mã tặc. Tần Thiên dù thông minh cũng không ngờ được, biến cố này, người trước mắt dù không chủ mưu nhưng cũng là một kẻ đồng lõa

Giờ khắc này, nàng thực sự rất cảm kích Tạ Đình Quân.

- Không có gì.

Tạ Đình Quân đứng lên, dáng người cao lớn cơ hồ che khuất ánh sáng cửa sổ, nhất thời tối sầm khiến Tần Thiên vốn yếu ớt có chút choáng váng:

- Chúng ta là đối tác, Tần đương gia có chuyện, Tạ mỗ đương nhiên không thể từ nan

Lại nói:

- Trước khi phân tán, chúng ta cũng đã hẹn hội hợp trong thành Quy Phục. Tần đương gia thấy khá hơn không? Nếu đỡ thì nghỉ ngơi nốt đêm nay, sáng mai chúng ta sẽ tìm đường trở về.

Tần Thiên gật gật đầu:

- Ta đã không còn gì đáng ngại, làm phiền Tạ công tử!

Tạ Đình Quân nho nhã lễ độ gật đầu, nay Tần Thiên đã tỉnh, hẳn không có nửa điểm quá giới hạn

Chính là, trong mấy ngày hẳn mang nàng rời đi, có rất nhiều chuyện, trong cõi u minh đã an bài...

Lần này trở về, nghênh đón phu thê bọn họ chính là một đợt mưa rền gió dữ. Kẻ cầm điếu kia sẽ giải quyết thế nào? Hẳn mỗi mắt mong chờ! Mà hẳn, cần lúc nàng gian nan nhất, vươn tay với nàng, nàng sẽ ngã vào vòng ôm của hắn. Trước đó, hẳn chỉ cần khiến cho nàng cảm kích mình là tốt rồi

Đêm đó, Tạ Đình Quân đưa cột thay thuốc cho nàng. Lúc hẳn định cởi xiêm y của nàng, Tần Thiên đã tỉnh táo đương nhiên sẽ không để mặc hắn làm vậy được.

Tạ Đình Quân tay cầm bình thuốc cười lạnh nói:

- Mấy ngày nay đều là ta giúp người đổi thuốc, nói khó nghe thì cái gì nên nhìn ta cũng nhìn rồi. Nếu Tạ mỗ thực sự có lòng xấu, Tần đương gia cho rằng giờ người ngăn cản thì có tác dụng?

Lời này vô cùng chính nghĩa khiến cho Tần Thiên thật không biết làm sao

- Ta không có ý này...

- Thuốc chắc chắn là phải đổi, trừ phi Tần đương gia không muốn nhanh khỏi mà rời đi

Nói đến nước này, Tần Thiên cũng không cũng tiện cố chấp gì nữa. Vết thương ở lưng, ngoài hẳn cũng chẳng có ai giúp đỡ.

Tần Thiên nằm úp sấp xuống, để mặc hắn cởi áo nàng, để lộ ra vết thương trên lưng

Coi như là đến bệnh viện đi. Bác sĩ bảo cởi thì phải cởi, nếu gặp bác sĩ nam chẳng lẽ còn bắt bệnh viện đổi bác sĩ nữ đến? Giờ chẳng qua cũng chỉ là để lộ lưng thôi

Bình thường bôi thuốc cho nàng, vì nàng hôn mê nên cũng không có cảm giác gì. Nhưng lúc này thấy nàng ngượng ngùng xấu hổ, Tạ Đình Quân không khỏi rung động, động tác thay thuốc càng thông thả, cũng càng dịu dàng

Ngón tay làm bộ như lơ đãng lướt qua da thịt nàng, cảm nhận được nàng khẽ run rẩy, bụng dưới đột nhiên căng thẳng, dục vọng hừng hực dâng lên nhưng cũng chỉ đành nhịn

Dựa vào bản lĩnh của hần, chiếm đoạt thân thể của nàng thì quá dễ dàng nhưng hần biết, làm như vậy thì cả đời này nàng sẽ hận hần, dù nàng không ở bên Trang Tín Ngạn thì cũng sẽ không cam tâm đến bên hần. Đó không phải điều hần muốn.

Hần hy vọng nàng có thể đối xử với hần như với Trang Tín Ngạn. Bôi thuốc xong, Tần Thiên mặc quần áo, lại cảm ơn Tạ Đình Quân. Tạ Đình Quân cười cười, tâm tình thoải mái hơn. Tần Thiên này, tuy rằng thông minh, có năng lực nhưng tâm tính thuần lương, không chút gian trá. Về mặt giao hoạt này, nàng thậm chí còn không bằng Trang Minh Hỉ. Nữ nhân như vậy có thể giúp mình, lại dễ nắm bắt. Quan trọng hơn là thể làm cho người ta an tâm, không cần lo lắng sẽ bị nàng đâm sau lưng

Trang Minh Hỉ đẹp thì đẹp thật, nhưng quá âm hiểm, để ở bên người sẽ luôn phải đề phòng. Vẫn miễn cho kẻ bất tài thì hơn.

Đêm đó, Tạ Đình Quân cởi áo cho Tần Thiên đắp, lại nhường giường cho nàng ngủ, mình nằm tạm trên ghế dài cho qua đêm. Tần Thiên thấy hần chu đáo như vậy thì cũng dần yên tâm, cũng không quá đề phòng hần, nặng nề chìm vào giấc ngủ

Cũng không biết ngủ được bao lâu. Tạ Đình Quân bỗng nhiên bị tiếng ngựa hí bên ngoài đánh thức

Con ngựa đen này theo hần gần mười năm, rất có linh tính, ngày thường nó luôn rất im lặng, đêm nay khác thường như vậy nhất định là có chuyện xảy ra

Tạ Đình Quân nhảy dựng lên, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra. Vừa nhìn thì đã toát mồ hôi lạnh!

Bên kia, Lâm Vĩnh đánh xe ngựa mang Tạ Uyển Quân và Trang Tín Ngạn vội vã trốn đi, phía sau vẫn không thiếu mã tặc đuổi theo. Lâm Vĩnh hoảng hốt, lại không biết đường đi, chỉ chốc lát, xe ngựa đã đi đến vách núi. Lâm Vĩnh không kịp dừng lại xe ngựa, cả chiếc xe lẫn người rơi xuống vách núi. Ầm một tiếng, tất cả rơi vào hồ dưới vách núi

Mã tặc vọt tới bên vách núi, thấy xe ngựa dần chìm vào nước, nghĩ bọn họ hần không còn đường sống thì mới lần lượt rời đi.

Bên này, Lâm Vĩnh rơi xuống nước thì bị nước sông đánh qua một bên. Chờ hần nổi lên thì đã không thấy bóng Tạ Uyển Quân và Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn chẳng sao nhưng Tạ Uyển Quân không thể có chuyện. Lâm Vĩnh lo lắng, lặn xuống nước tìm kiếm nhưng không tìm được bóng dáng bọn họ

Mặt trời sau núi. Tạ Uyển Quân lặng lẽ tỉnh lại, phát hiện mình được đặt trong vách đá ở bên bờ hồ. Nàng ngồi dậy, cả người đau nhức, tay mặt đau rất như bị thương

Nàng nhất thời không quản mấy thứ này, nhìn xung quanh, không thấy Lâm Vĩnh nhưng đã thấy Trang Tín Ngạn nằm cách đó không xa.

Tạ Uyển Quân kinh hãi, lão đảo chạy vội qua.

102. , Chương 196

Chương 196: Cô nam quả nữ

Tạ Uyển Quân chạy vội tới bên Trang Tín Ngạn, thấy hần nằm nghiêng người trên đất, trường bào màu bạc dính đầy vết máu, tóc dài hỗn độn, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

- Trang công tử, trang công tử.

Tạ Uyển Quân lay bờ vai hần, hoảng đến độ khóc òa

Trang Tín Ngạn không chút phản ứng. Tạ Uyển Quân run run thử dò hơi thở của hắn, thấy hắn còn thở thì sự lo lắng mới giảm bớt

Nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy nơi này là dưới vách núi đá, xung quanh đá tai mèo lởm chởm, không bóng người hay muông thú. Nàng lớn tiếng gọi Lâm Vĩnh nhưng không có ai đáp lại. Nàng ngồi bên cạnh Trang Tín Ngạn, vừa sợ vừa ngại, không ngừng khóc. Cũng không biết khóc được bao lâu, mãi đến khi nàng cảm thấy vừa lạnh vừa đói thì mới ngừng khóc. Rơi vào đường cùng, nàng bắt đầu đứng dậy dò đường, đường ra không tìm được nhưng lại tìm được một sơn động. Cửa động khó nhìn, nếu không phải nàng cẩn thận nhìn thì nhất định khó mà phát hiện. Trong sơn động có rất nhiều cỏ khô cùng củi đốt, còn có đá đánh lửa... hẳn là người trước kia rơi xuống đây may mắn thoát chết để lại

Tìm được chỗ có thể nghỉ ngơi, Tạ Uyển Quân quay lại bên Trang Tín Ngạn. Bởi vì không thể gọi hắn dậy mà cũng không thể công hắn đi đành phải kéo hắn vào trong sơn động. Ven đường, đá vụn ma sát vết thương trên lưng, để lại vết máu dài nhưng vì trời tối, Tạ Uyển Quân cũng không để ý. Mãi đến khi đặt hắn nằm trong sơn động, châm lửa lên, nương theo ánh lửa mới phát hiện sau lưng hắn máu thịt trộn lẫn

Nàng trước nay mười ngón tay chưa từng chạm nước, thấy vậy thì hoảng sợ, không biết nên làm gì. Sốt ruột, đành phải cởi quần áo hắn ra, lại lấy quần áo hắn đem đến bờ sông thấm nước mà giúp hắn lau miệng vết thương mà hoàn toàn không biết miệng vết thương dính nước bẩn không được cứu chữa kịp thời thì sẽ bị nhiễm trùng mưng mủ.

Làm hết những chuyện này, nàng lại không biết nên làm gì. Sợ hắn lạnh nên kéo hắn gần lửa một chút. Cảm thấy đói bụng, lấy thịt bò khô bị ngâm nước khi này tìm được trong người hắn, định cho hắn ăn nhưng nào biết hắn căn bản không ăn được, dù nóng vội cùng đành từ bỏ. Sau thì quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi ở bên kia

Ban đêm, chỗ Trang Tín Ngạn ngủ là gần cửa động, tuy rằng gần lửa nhưng gió lạnh bên ngoài thổi vào vẫn khiến hắn bị lạnh. Cứ như vậy khiến vết thương hắn dần nguy hiểm, nửa đêm sốt cao. Nhưng Tạ Uyển Quân vì ban ngày bị hoảng sợ, hơn nữa vừa này kéo Trang Tín Ngạn vào đây cũng đã mất sức. Nàng được người hầu hạ đã quen sao nghĩ được những thứ đó, đương nhiên ngủ rất say, hoàn toàn không để ý đến.

Cứ như vậy, mãi đến sáng, Tạ Uyển Quân thức dậy, thấy sắc mặt Trang Tín Ngạn cực kì khó coi thì mới phát hiện hắn bị sốt cao. Nàng không biết nên làm gì, vừa lo lắng gọi tên hắn vừa khóc lớn, trong lòng khổ sở vô cùng. Chỉ cảm thấy nếu hắn cứ vậy mà chết thì nàng cũng chẳng thiết sống (Đùa, em chả thích bạn Uyển Quân bình hoa di động này tí nào cả, ai ném đá cũng chịu nhưng mà em thấy bạn này thật rách ruột)

Đúng lúc này, Tạ Uyển Quân nghe được bên ngoài có tiếng Lâm Vĩnh kêu. Cũng là Lâm Vĩnh theo dòng nước mà tìm tới. Tạ Uyển Quân mừng rỡ vội chạy ra ngoài gặp hắn

- Tiểu thư, người không sao chứ!

Lâm Vĩnh thấy Tạ Uyển Quân quần áo tả tơi, tóc tai hỗn độn, khuôn mặt tiêu tụy, vội vàng nóng lòng hỏi.

- Ta không sao. Tạ Uyển Quân nói.

Đang lúc Lâm Vĩnh thở phào thì lại thấy Tạ Uyển Quân khóc lớn, nàng chỉ về phía sau:

- Lâm Vĩnh, người mau cứu Trang công tử, Trang công tử sắp chết!

Lâm Vĩnh xem xét vết thương trên người Trang Tín Ngạn, thấy hắn có ba vết thương lớn, đều là đao chém

Một đao chém trên tay, hai đao trên lưng, vết thương trên lưng máu thịt trộn lẫn, vô cùng thê thảm. Lâm Vĩnh nhớ tới vừa rồi ở cửa động nhìn thấy vết máu dài thì hỏi Tạ Uyển Quân:

- Tiểu thư kéo hắn vào đây?

Tạ Uyển Quân biết mình gây họa, khổ sở nói:

- Ta không biết, ta không nghĩ được nhiều như vậy.

Nói xong lại nước mắt ngấn dài

Lâm Vĩnh nhẹ giọng thở dài, tiếp tục kiểm tra miệng vết thương, thấy miệng vết thương sưng đỏ, có dấu hiệu mưng mủ thì biến sắc:

- Tiểu thư, người có lau vết thương cho hấn không?
- Miệng vết thương có bùn đất...
- Ai!

Lâm Vĩnh khó mà nói gì thêm, trong lòng thầm nghĩ, tiểu thư yếu điệu xinh đẹp này, lúc máu chốt lại thật vô dụng. Hấn bỗng nhiên có cảm giác, nếu đổi lại là Tần Thiên, nhất định sẽ không phải là cục diện này

- Ta chỉ sợ để thêm vài canh giờ, Trang công tử sợ sẽ mất mạng

Lâm Vĩnh nói, Tạ Uyển Quân vẫn chỉ biết khóc

Thấy nàng như thế, Lâm Vĩnh không nói thêm gì, lấy dao nhỏ ra hơi qua lửa để tiêu độc sau đó cắt đi lớp mủ, thịt thối trên vết thương. Lại nung đỏ dao nhỏ, áp lên miệng vết thương của Trang Tín Ngạn. Sự đau đớn khiến Trang Tín Ngạn đột nhiên tỉnh lại, kêu đau liên tục.

Tạ Uyển Quân kinh hãi, vội kéo tay Lâm Vĩnh:

- Người làm cái gì vậy? Dừng tay dừng tay!

Lâm Vĩnh nhìn nàng:

- Tiểu thư, miệng vết thương của hấn không xử lý tốt thì sẽ mưng mủ, nếu cứ để thế, hấn không thể sống quá ngày mai!

Có một câu hấn cũng không nói đó là: nếu không phải nàng xử lý không tốt thì Trang Tín Ngạn đâu cần chịu đau đớn như vậy, chỉ cần bôi thuốc là tốt

Thấy Lâm Vĩnh nói vậy, Tạ Uyển Quân mới buông tay. Nàng ở bên nhìn Lâm Vĩnh xử lý vết thương của hấn. Đến cuối cùng, Trang Tín Ngạn cơ hồ không còn sức để kêu, chỉ không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch như giấy

Đợi cắt đi thịt thối xong, lưng Trang Tín Ngạn hầu như không có chỗ nào lành lặn. Tạ Uyển Quân bùng mặt càng khóc lớn vừa lại đau lòng lại vừa lo lắng.

Lâm Vĩnh bôi thuốc trị thương rồi xé áo băng bó cho hấn. Làm xong mọi thứ, Lâm Vĩnh gọi Tạ Uyển Quân qua một bên, nhìn Trang Tín Ngạn đang hôn mê khẽ nói:

- Sau khi trở về, tiểu thư cứ nói ta chưa từng rời đi

Tạ Uyển Quân ngẩn ra, lập tức hiểu được ý của hấn.

Tối hôm qua nàng cùng Trang Tín Ngạn cô nam quả nữ ở chung một đêm, nếu truyền đi ra ngoài, thanh danh của nàng sẽ phá hủy. Không bao giờ có được mối duyên tốt nữa...

Nhưng là...

Tạ Uyển Quân quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn đang nằm nghiêng trên đất, lúc này hấn vừa vặn đối mặt với nàng. Dù là lúc suy yếu như vậy nhưng mặt mày hấn vẫn luôn tuấn tú. Nhớ tới hấn đối xử tốt với thê tử, nhớ tới nụ cười say lòng người, ánh mắt dịu dàng của hấn. Mắt Tạ Uyển Quân trầm xuống, hai mắt tối lại như có gì đó tích tụ

- Không, vì sao ta phải nói dối, ta muốn nói ra sự thật.

Tạ Uyển Quân nói từng câu từng chữ:

- Ta muốn cho tất cả mọi người đều biết, ta và Trang công tử từng cô nam quả nữ ở chung một đêm
- Tiểu thư. Lâm Vĩnh cả kinh nói.

Tạ Uyển Quân không để ý đến hấn, chỉ nhìn Trang Tín Ngạn, khóe miệng cười ôn nhu.

Như vậy, ta sẽ không cần gả cho Tư Mã Xương, như vậy, hấn sẽ lấy ta, ta sẽ trở thành người thân thiết nhất của hấn, hấn cũng sẽ đối tốt với ta, cũng sẽ dùng ánh mắt dịu dàng đó mà nhìn ta...

Nụ cười của Tạ Uyển Quân càng lúc càng sâu

Bên kia, Tạ Đình Quân nghe được tiếng ngựa hí khác thường mà nhảy dựng. Hắn vọt tới bên cửa sổ nhìn ra, vừa thấy cả người đã toát mồ hôi lạnh.

Động tác của hắn đánh thức Tần Thiên, Tần Thiên thương thế đã tốt lên nhiều, có thể đứng dậy. Nàng khoác thêm áo, đi đến bên Tạ Đình Quân hỏi:

- Có chuyện gì?

Sau đó nhìn qua cửa sổ, vừa nhìn ra thì thiếu chút nữa hồn phi phách tán. Chỉ thấy bên ngoài có những con vật đen nhánh dần tiến đến, những con vật này còn lớn hơn gia súc của người dân du mục, đuôi dài nặng nề, mõm nhọn răng sắc, hai mắt lóe ra ánh sáng xanh dưới ánh trăng. Rõ ràng là sói! Không, là một bầy sói!

Vừa nhìn qua, ít nhất cũng đến hơn chục con, lặng lẽ tách ra, lặng lẽ đến gần

Hắc mã bên ngoài như là cảm giác được nguy hiểm, nồn nóng đi qua đi lại, không ngừng hí vang

Tần Thiên im bất, dùng hết sức lực toàn thân mới có thể áp chế được bản thân không kêu lớn

Nàng chưa bao giờ thấy nhiều sói như vậy, dù là ở vườn bách thú cũng còn bé hơn sói ở đây nhiều, còn rất ngoan ngoãn. Nhưng sói này chính là mãnh thú trên thảo nguyên, mình có lẽ sẽ là thức ăn đêm nay của bọn chúng

Nghĩ đến đây, Tần Thiên không thể khống chế mà phát run.

Như là cảm giác được sự sợ hãi của Tần Thiên, Tạ Đình Quân không quay đầu, đẩy nàng ra sau, hạ giọng nói:

- Người ngoan ngoãn ở yên trong này, không được đi ra

Nói xong, rút hai thanh chủy thủ trên người, xoắn rèm cửa xông ra

- Người định làm gì?

Tần Thiên định cản lại nhưng dĩ nhiên không kịp. Tần Thiên né sau cửa, đã thấy Tạ Đình Quân nhanh như chớp cắt đứt dây buộc ngựa rồi nhảy lên lưng ngựa

Bầy sói thấy hắn thì đều tru lớn, xông về phía hắn, bay lên không mà đánh về phía hắn

Nhưng Tạ Đình Quân mặt không biến sắc, quát to một tiếng, hai tay hai chiếc chủy thủ vung ra mà đâm vào bụng hai con sói. Hai con sói đều ngã xuống, lăn lộn mấy vòng rồi không động đậy. Lại có con sói đen khác nhào lên, Tạ Đình Quân lại định đâm nó nhưng con sói này lại nhảy lên cắn cổ tay hắn. Tạ Đình Quân bị đau, dùng sức gạt con sói ra nhưng vì thế mà chủy thủ trong tay rơi xuống. Mắt thấy lại có sói xông lên, Tạ Đình Quân chỉ đành một cước đá bay con sói, kẹp bụng ngựa xông về phía trước, định dẫn dắt bầy sói rời đi

Bầy sói thấy mỗi chạy trốn, đều tru lên đuổi theo, con sói đầu đàn nhảy lên, cắn vào đuôi ngựa. Tạ Đình Quân quay người, cầm chiếc chủy thủ còn lại mà đâm vào mắt sói

Nhưng chỉ chút chậm trễ này khiến càng nhiều sói xông lên. Tạ Đình Quân không ngăn cản được, bị sói đánh ngã xuống ngựa

Mắt thấy đàn sói đều xông tới, tim Tần Thiên như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, nhưng giây sau lại thấy Tạ Đình Quân đứng lên. Chỉ thấy hắn dùng sức rung người, gạt bầy sói ra, nhảy lên đá một cước vào đầu một con sói, lại đâm vào gáy một con sói khác. Hai con sói lập tức mất mạng. Nhưng như vậy cũng kích thích tính hung ác của sói. Con nào con nấy không sợ chết mà lao vào hắn, lại thấy hắn hoặc dùng chân, dùng quyền, dùng đao mà chỉ chớp mắt đã giết đi mấy con sói.

Thỉnh thoảng lại nghe được tiếng sói tru thảm thiết

Lúc này, tóc hắn rối tung, mặt dính máu, hung hãn thô bạo, nhìn như ma quỷ, làm cho Tần Thiên âm thầm kinh hãi.

Thấy hấn hung hãn, bầy sói bắt đầu dờn mục tiêu, trong đó có mấy con sói định đánh về phía con ngựa của Tạ Đình Quân. Hắc mã rất có linh tính, lúc trước cũng không chạy trốn một mình, giờ thấy sói xông tới thì mới bắt đầu chạy trốn chết, nhưng là dĩ nhiên không kịp, không lâu sau đã bị sói đuổi tới. Hai con sói đen nhào tới cùng cắn vào yết hầu nó, ngựa đen hí thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Tạ Đình Quân thấy vậy thì mắt đỏ ngầu lên, hung hăng nắm đầu hai con sói vung lên đập vào nhau, hai con sói bị đâm đến óc vỡ nát mà chết.

Tần Thiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm nhưng là còn không kịp kêu lớn thì biến sắc, bởi vì nàng thấy có con sói đã phát hiện ra nàng, đang nhào về phía nàng.

Tần Thiên chấn kinh, liên tục lùi về phía sau. Mắt thấy con sói nhào tới, dưới tình thế cấp bách, nàng cầm lấy cây gậy dài bên cạnh đánh vào đầu sói, vậy mà lại trúng. Tuy rằng không giết được sói nhưng lại ngăn cản được nó. Chỉ là vết thương trên lưng vốn đã khép miệng lại vỡ ra.

Nhưng đối diện với sống chết, cũng không quản được nhiều như vậy.

Mắt thấy sói lẩn một vòng trên đất rồi lại nhe nanh trợn mắt đi về phía nàng, Tần Thiên cố gắng ổn định, cắn chặt răng, lại vung trường côn lên. Còn chưa chờ sói nhảy lên thì lại thấy Tạ Đình Quân đã chạy tới, một cước đá bay sói. Sói tru lên một tiếng rồi ngã xuống đất không dậy nổi.

Bốn phía đột nhiên bình tĩnh trở lại, Tần Thiên nhìn ra bên ngoài, nơi nơi đều là xác của sói, trong không khí đặc mùi máu tanh khiến đêm tối càng âm trầm như địa ngục. Mà người bên cạnh, cả người đầy máu, sắc mặt dữ tợn, đang thở hổn hển càng giống quỷ Tu la từ địa ngục đến.

- Người không sao chứ! Tạ Đình Quân vừa thở hổn hển vừa hỏi nàng.

Tần Thiên vẫn còn hoảng loạn:

- Ta..... Ta không sao.

Nàng vút trường côn trong tay xuống.

Nghe được nàng nói những lời này, Tạ Đình Quân như bị rút hết sức, hai chân mềm nhũn, quỳ gối trên cỏ. Hấn chống tay trên đất, nửa ngày cũng không ngẩng đầu lên được nhưng đột nhiên, tim hấn đập loạn. Ngẩng đầu nhìn qua thì thấy con sói khi nãy bị hấn đá bay chưa chết. Nó đứng lên, máu chảy ra hai bên mép, như nổi điên mà dùng tốc độ sét đánh nhào về phía Tần Thiên. Nó tru lớn, mục tiêu là cổ Tần Thiên.

Tần Thiên bị cảnh này mà dọa cho ngây người, muốn trốn nhưng không còn kịp, trơ mắt nhìn sói nhào về phía mình.

Trong thời khắc chỉ mảnh buộc chuông này, Tạ Đình Quân vốn đã hết hơi sức đột ngột đứng dậy, đẩy Tần Thiên ra, sói đối nhào về phía hấn. Trong lúc nguy cấp, Tạ Đình Quân dùng tay trái ngăn lại. Sói dữ há mồm cắn tay hấn, rau rầu vài tiếng, khoe miệng mấp máy hung tợn cắn đi mấy ngón tay của Tạ Đình Quân.

Tần Thiên bị cảnh này dọa cho hoảng sợ không dám nhúc nhích.

- A!

Tạ Đình Quân kêu thảm, cũng không biết lấy sức từ đâu mà gạt sói ra, sói lẩn một vòng, hấn đặt sói dưới thân mình, tay bị thương gắt gao giữ nó lại, tay phải vung quyền, vừa hét lớn vừa đâm lên đầu nó như đang phát điên, mãi đến khi đầu ác sói bị đánh nát, xương văng khắp nơi mà vẫn không ngừng lại.

- Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân, người bình tĩnh một chút, sói đã chết!

Tần Thiên không ngừng gọi hấn lại, lúc này Tạ Đình Quân mới dừng tay.

Hấn quay đầu, mờ mịt nhìn Tần Thiên một cái, lại nâng tay trái máu thịt mơ hồ lên nhìn, rốt cuộc không chống đỡ nổi mà, hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Tạ Đình Quân phát hiện mình đang nằm trong chiếc xe ngựa. Hấn hơi cử động, chỉ cảm thấy cả người đau đớn như vỡ vụn.

- Người tỉnh lại rồi.

Bên tai là giọng nói của Tần Thiên truyền đến

Tạ Đình Quân nhìn qua, thấy Tần Thiên ngồi bên hắn, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hắn giật giật môi, lại thấy miệng khô lưỡi khô, yết hầu như bị lửa thiêu đốt. Tần Thiên thấy vậy, vội lấy nước cho hắn uống

- Đây là đoàn xe của một thương nhân người Hán, chúng ta đang về Quy Phục.

Như là biết hắn muốn hỏi gì, Tần Thiên nói.

Tạ Đình Quân uống một hơi cạn sạch nước trong chén thì mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, hắn chậm rãi ngồi lên, dựa vào vách xe. Vì không cẩn thận mà đụng vào tay trái, đau đớn như lửa đốt.

Hắn nâng tay lên nhìn, thấy tay trái đã được băng bó cẩn thận, còn lộ ra mùi thuốc. Ngón út và áp út không còn nhìn thấy, ngón giữa thiếu một đốt

Tạ Đình Quân cười cười:

- Rốt cuộc không thể dùng bàn tính nữa rồi...

103. , Chương 197

Chương 197: Bình ổn

Xe ngựa lắc lư, bên ngoài truyền đến tiếng cười đùa của đám thương nhân. Cuối mùa thu, ánh mặt trời âm đậm theo góc rèm xe mà chiếu lên mặt Tạ Đình Quân. Lúc sáng lúc tối, khi thì chiếu sáng khuôn mặt anh tuấn của hắn, khi thì sáng bừng anh vĩ, khi thì lại u tối tang thương.

Nhìn bàn tay bị thương của hắn, lòng Tần Thiên thực sự khó chịu:

- Tạ công tử, ta không biết nên nói thế nào... Ôn cứu mạng căn bản không phải hai chữ “cám ơn” là có thể biểu đạt

Tần Thiên nhìn hắn chậm rãi nói:

- Nhưng ân tình này ta sẽ ghi tạc trong lòng, về sau có cơ hội ta nhất định sẽ báo đáp!

Tạ Đình Quân cúi đầu nhìn tay mình. Hắn là người luyện võ, thiếu ba ngón tay thì không thể giữ vững dây cương, không thể dùng quyền, sức chiến đấu cực giảm, với hắn mà nói là sự tổn hại không nhỏ

Nói hắn không hề để ý thì là giả. Nhưng hắn nghĩ kỹ, nếu chuyện lại xảy ra, khi sói xông tới cắn Tần Thiên, hắn còn có thể lựa chọn như vậy không? Nghĩ một hồi hắn lại khẽ cười. Đó không phải là kết quả của việc suy nghĩ kỹ, chỉ là lúc ấy, bản năng trời dậy, nhìn thấy nàng bị nguy hiểm, hắn sẽ đi cứu, hoàn toàn sẽ không lo lắng đến hậu quả, chuyện dù lặp lại mười lần thì kết quả vẫn chỉ là như vậy

- Tần đương gia không cần khách khí! Thân là nam nhân, tất nhiên không thể trơ mắt nhìn nữ nhân bị hại

Tạ Đình Quân nói nhẹ nhàng như mây bay. Hắn hiểu, cơn cứu mạng này, hắn càng tỏ vẻ thân nhiên thì đối phương càng áy náy, càng sẽ ghi tạc trong lòng. Về sau, trong lòng nàng hắn không phải là kẻ bình thường không quan trọng nữa. Hắn biết một số người, cho người khác chút ân huệ thì đã nghĩ mình cao cao tại thượng, lúc nào cũng nói ra miệng, ngược lại lại khiến người khác chán ghét. Ân huệ đó cuối cùng trở thành gánh nặng với người khác, chỉ mong cấp tốc hồi báo để rồi cắt đứt quan hệ. Lại nói:

- Sao chúng ta gặp được đoàn xe này

Tần Thiên nói cho hắn, đêm đó sau khi hắn té xỉu, nàng giúp hắn xử lý vết thương, nghỉ ngơi trong lều trại một đêm. Ngày hôm sau tình cờ gặp được đoàn xe này. Thì ra là đoàn người mang theo chó săn, ngửi được mùi xác chết của bầy sói thì tìm đến

Da sói là đồ đáng giá, bấy sói nếu là Tạ Đình Quân đánh chết thì cũng là thứ của Tạ Đình Quân. Tần Thiên cảm hận bấy sói này nên đem xác sói cho bọn họ, đổi lấy sự chăm sóc cẩn thận này

Dùng được liệu tốt nhất thương đội bọn họ thì mới có thể khiến cho thương thể của Tạ Đình Quân mau chóng khôi phục. Bằng không, nàng thân thể không khỏe, thuốc bên người không nhiều, Tạ Đình Quân ngoài tay bị thương cũng còn bị cắn đã không biết ra sao rồi.

Khi nói chuyện, đoàn xe ngừng lại. Đám thương nhân người Hán nhóm lửa, một lát sau, có người ở bên ngoài khẽ gọi:

- Tần đương gia?

Tần Thiên xốc màn xe lên, thấy là thủ lĩnh của thương đội, Phạm lão bản đứng đó.

Phạm lão bản hơn bốn mươi tuổi, người cao lớn, da đen nhẻm, cũng là thương nhân tới tham gia hội chùa Đan Chu. Bởi vì lúc về tiện đường đi săn nên mới về muộn, cũng là như vậy mà gặp bọn Tần Thiên.

Lúc này, hắn đứng bên ngoài, vẻ mặt tươi cười:

- Tạ lão bản đã tỉnh? Thân thể khá hơn chưa?

Tạ Đình Quân chấp tay nhìn hắn:

- Đã khá hơn rồi, đa tạ Phạm lão bản giúp đỡ

- Tạ lão bản không cần khách khí, cũng là các người tốt số, gặp mã tặc mà còn có thể thoát thân. Tạ lão bản và Tần đương gia tất sẽ được hạnh phúc cả đời

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn chuyển từ Tần Thiên qua Tạ Đình Quân rồi lại quay lại, trong mắt có ý tứ đặc biệt. Tạ Đình Quân thấy vậy cũng coi như không biết, chỉ cười nhẹ:

- Cảm ơn những lời chúc tốt lành của Phạm lão bản

Lúc này, có nha hoàn mang hai bát cháo thịt đến. Tần Thiên đón lấy một bát, bát kia để cho nha hoàn bón cho Tạ Đình Quân ăn. Phạm lão bản thấy vậy thì cười bỏ đi

Đợi Tạ Đình Quân ăn xong, lại sai người giúp hắn rửa dáy. Đang chuẩn bị rời khỏi xe hắn thì Tạ Đình Quân lại gọi nàng lại

- Để ý thấy ánh mắt bọn họ không? Giờ ta không sao rồi. Sau này người không cần đến xe ngựa ta nữa. Tạ Đình Quân nhẹ giọng nói.

Tần Thiên xoay người, lắc đầu:

- Người vì cứu ta mà bị thương, ta sao có thể mặc kệ người?

- Người rốt cuộc có hiểu ý của ta không?

Tạ Đình Quân nhìn nàng:

- Mấy ngày nay chúng ta vẫn ở chung một chỗ, cô nam quả nữ, nay bị bọn họ biết được mà truyền ra ngoài... Mấy ngày nay vẫn nên tránh đi thì hơn. Hắn thở dài nói

Một khắc mang nàng đi kia, hắn đã có chủ ý này. Chúng khẩu đồng từ, nhà sư cũng chết. Nàng cùng hắn một mình ở chung lâu như vậy, danh tiết cơ bản đã bị hủy. Chỉ cần là nam nhân thì có ai chịu được? Lần này trở về, chờ đợi Tần Thiên đó là kết cục phu quân lạnh nhạt và một lá thư

Giờ, nàng đã có cảm tình tốt với hắn, đến lúc đó, hắn lại vươn tay đón nàng lúc nàng gian nan nhất, sao nàng có thể không động lòng?

Tạ Đình Quân lẳng lặng nhìn nàng, chờ đợi vẻ mặt kinh hoàng lo âu của nàng. Sau đó hắn sẽ an ủi, nói lời ấy nấy, bảo nàng không cần tự trách, cho dù sau này Trang Tín Ngạn chỉ trích hắn thì nàng sẽ còn nói đỡ cho hắn

Nhưng đáng ngạc nhiên là nàng lại vô cùng bình tĩnh, như là không coi việc này có gì nghiêm trọng. Nàng cười bình thản:

- Thế này thì có cái gì? Thanh giả tự thanh. Người khác nói gì cũng không ảnh hưởng đến ta được. Người vì cứu ta mà chịu thương, ta vốn phải chăm sóc người, đây là đạo lý thường tình, sao có thể vì nam nữ khác biệt mà bỏ qua.

Tạ Đình Quân ngăn ra:

- Tần đương gia đương nhiên là lòng dạ ngay thẳng nhưng có một số chuyện không đơn giản như vậy đâu. Nếu như Trang công tử biết, chỉ sợ...

Tần Thiên không chút do dự cắt lời hắn:

- Không đâu, ta tin tưởng phu quân ta, hắn cũng tin tưởng ta! Chỉ cần hắn tin tưởng ta, những người còn lại có tin hay không ta cũng không cần!

Tạ Đình Quân nhú mày, tâm tư đảo loạn, lập tức lại thoải mái. Kể cầm điếu kia sẽ tin nàng? Dù hắn thực sự tin tưởng thì Trang phủ còn có Đại phu nhân, còn có người của họ tộc, ai có thể cho phép một người danh tiết không còn có chỗ dung thân ở Trang phủ?

Nhưng lời này không nói ra miệng.

Cứ để mặc nàng, có cái gọi là hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, để cho nàng thấy những người bên cạnh trở mặt thì đến lúc đó, nàng sẽ chỉ thêm nản lòng thoái chí.

- Người nghỉ ngơi trước đi. Mai ta lại đến thăm người

Tần Thiên cười nói với hắn rồi xoay người đi ra ngoài. Xuống xe ngựa, về mặt Tần Thiên không khỏi suy sụp. Về mặt mỗi mặt khó nói rõ

Một nữ tử đã thành hôn ở một mình cùng một nam tử khác mấy ngày mấy đêm, đừng nói là này chốn cổ đại tư tưởng phong kiến, dù là hiện đại cũng sẽ khiến người ta dị nghị. Sau khi nàng trở về sẽ là cục diện gì? Nhưng còn Tín Ngạn? Đại phu nhân? Người trong Trang phủ?

Trong lòng dâng lên cảm giác uể oải nhưng chỉ chốc lát sau, Tần Thiên đã ưỡn ngực, thẳng lưng. Nàng không cần phải suy nghĩ lung tung. Nàng hẳn là phải có niềm tin vào sự lựa chọn của mình. Lúc trước vì sao nàng chọn ở lại Trang phủ, vì sao lại chọn ở bên Trang Tín Ngạn? Đó là bởi vì bọn họ là những người đáng để nàng trả giá. Cũng chính là vì thế, tin chắc rằng địa vị của nàng trong lòng bọn họ cũng không kém

Cuộc sống hạnh phúc của nàng mới chỉ bắt đầu, nàng phải tích cực một chút, lạc quan một chút thì cuộc sống mới tươi sáng, sẽ không có mây mù che lối

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người nàng, nàng nhìn về phía mặt trời, mắt hơi nheo lại, khẽ mỉm cười

Tín Ngạn, ta rất nhanh thôi sẽ quay về

- Tần đương gia! Cách đó không xa có người kêu lớn

Tần Thiên theo tiếng nhìn lại đã thấy Phạm lão bản đứng bên một chiếc xe ngựa, cười cười gọi nàng

- Phạm lão bản. Tần Thiên xoay người, mỉm cười.

Phạm lão bản đi về phía nàng:

- Không biết Tần đương gia có thể dành chút thời gian nói chuyện không?

Tần Thiên theo Phạm lão bản đi về một chỗ vắng vẻ. Phạm lão bản xoa xoa hai tay, ập a ập ứng như là không biết nên nói thế nào.

- Phạm lão bản có gì cứ nói. Tần Thiên cười nói

Phạm lão bản cười lớn rồi nói:

- Tần đương gia đúng là người sáng khoái

Hắn hơi dừng lại, nhìn trái nhìn phải, đến gần một chút, thấp giọng nói:

- Tần đương gia, kỳ thật có chuyện, chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thấy đôi mắt dài nhỏ của hắn lóe lóe dưới ánh mặt trời khiến người ta có cảm giác gian xảo:

- Chuyện gì? Tần Thiên nhướng mày

Phạm lão bản cười cười:

- Trở lại Quy Phục, Phạm mỗ có thể nói với mọi người, Tần đương gia và Tà lão bản chạy thoát khỏi mã tặc truy kích thì đã gặp được đoàn xe của chúng ta, sau này vẫn luôn ở cùng chúng ta. Ta sẽ nghiêm khắc sai bọn hạ nhân nói năng thống nhất. Bọn họ đều là tâm phúc của ta, có thể tin tưởng. Tần đương gia không cần lo lắng sẽ bị lộ chút phong thanh nào hết

Tần Thiên không lên tiếng, chỉ dùng đôi mắt trong veo nhìn hắn, khóe miệng cười như có như không. Dưới ánh mắt này của nàng, Phạm lão bản có chút mất tự nhiên, khẽ ho một tiếng, lại nói:

- Tại hạ cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ là nghe nói Tần đương gia đã được giữ độc quyền buôn trà với người Khương, thảo nguyên lớn như vậy, chắc một mình Thịnh Thế cũng không làm hết. Không bằng để tại hạ gia nhập một phần đi, giúp Tần đương gia một tay được không?

Phạm là Hán thương tham gia hội chùa Đan Chu có ai không biết chuyện Tần Thiên được quý tộc người Khương kính trọng. Lúc trước hắn còn luôn cùng chưởng quầy của mình hâm mộ con đường tài lộ của Thịnh Thế. Không ngờ trong chớp mắt cơ hội đã đến tận cửa. Hắn hoàn toàn có thể khẳng định nữ tử này sẽ đáp ứng giao dịch của mình. Nàng vì thân phận hiện nay mới có thể thành đương gia, nếu việc này truyền ra ngoài, nàng bị nhà chồng đuổi đi, chẳng phải là chẳng còn gì? Chẳng qua là nhượng cho hắn chút việc làm ăn mà có thể giữ được danh tiết, là kẻ ngốc mới có thể cự tuyệt.

Hơn nữa, chỉ cần nàng đồng ý, chẳng khác nào có điểm yếu bị bọn họ nắm bắt. Về sau, đó sẽ là ngọn núi cho Phạm gia dựa vào, rất nhanh có thể mở rộng việc làm ăn ở Mạc Bắc này. Đang nghĩ tới hồi cao hứng, Phạm lão bản lại thấy nữ tử trước mắt cười tủm tỉm nói:

- Phạm lão bản, ta biết ngươi có ý tốt, chỉ là Thịnh Thế chúng ta tạm thời còn chưa tính việc này, như vậy đi...

Tần Thiên cau mày trầm ngâm một hồi, lại nói:

- Phạm lão bản viết thư giới thiệu về tình huống cơ bản, thực lực cùng với phương hướng phát triển của cửa hàng cho ta. Nếu Thịnh Thế chúng ta thực sự cần tìm cửa hàng hợp tác thì sẽ nghĩ đến các người

Nàng cười cười:

- Phạm lão bản lần này giúp chúng ta, ta nhất định sẽ ưu tiên các người

Tuy nói thương nhân đều là người mưu lợi nhưng kẻ trước mắt cũng quá đầu cơ, làm người mà lại như vậy thì việc buôn bán hắn cũng không khác là mấy. Nàng vừa mới xây dựng mối quan hệ với người Khương, không thể để bị hủy trong tay người như thế

Hơn nữa, coi nàng là kẻ ngốc sao? Đưa nhược điểm lớn như vậy vào tay hắn? Tin được hắn mới là lạ! Rõ ràng không có gì, che che dấu dấu như vậy, nếu để người ta biết thì giả cũng thành thật

Chuyện làm ăn lỗ như vậy nàng không làm nhưng đắc tội với người khác nàng cũng không làm. Thêm bạn tốt hơn thêm thù nhiều

- Nếu không còn gì, ta đi trước. Tần Thiên mỉm cười, xoay người rời đi.

Phía sau Phạm lão bản ngậy người một lúc lâu, sau đó tái mặt hừ một tiếng, xoay người đi về. Đi được vài bước, chưởng quầy đứng ngoài chờ tin bước lên đó:

- Lão bản, chuyện thế nào? Nữ nhân kia đáp ứng rồi chứ?

Phạm lão bản nói lại lời Tần Thiên một lần, tức giận nói:

- Nữ nhân này không biết tốt xấu như thế, trở về người sai người truyền tin này ra cho ta, để cho càng nhiều người biết càng tốt, ta xem nàng bị hư rồi còn có thể cao ngạo được không?

Chưởng quầy vội vàng nói:

- Lão bản, không thể hành động theo cảm tình, nghe ý của nàng cũng không phải là hoàn toàn từ chối, tương lai vẫn có cơ hội hợp tác. Chuyện này chúng ta chẳng những không thể truyền ra mà càng phải quản, không được lảm miệng. Để cho nàng nhận ân tình của chúng ta. Sau này, nàng cũng sẽ không thể không biết xấu hổ mà từ chối chúng ta!

Phạm lão bản nghĩ nghĩ, dần thoải mái lại:

- Người nói có lý. Truyền lời ta nói, sau khi về Quy Phục, tất cả mọi người im miệng cho ta. Nếu ai dám nói linh tinh thì ta sẽ xử lý hắn

Mấy ngày sau đó, Tần Thiên ngày nào cũng đều đến thăm Tạ Đình Quân trong cái nhìn của mọi người. Mọi người tuy đã được cảnh cáo nhưng lúc nhàn rỗi thì cũng không ít người chỉ trỏ bàn tán. Tần Thiên một mực coi như không biết, không để ý, không biện giải cũng đi trách cứ. Có một số việc càng xóa càng đen. Không xử lý chính là cách xử lý tốt nhất

Sự tự nhiên, thong dong đó đến Tạ Đình Quân cũng không thể không kính nể

Mỗi ngày hắn đều mong ngóng nàng đến, nàng đến rồi lại mong nàng dừng đi. Nàng đi rồi lại bắt đầu ngóng trông nàng đến. Nàng nói chuyện hắn cảm thấy giọng nói thật dễ nghe. Nàng cười, hắn cảm thấy nụ cười đó thật đẹp. Nàng quan tâm thương thế của hắn, hắn cảm thấy nàng thật dịu dàng. Nàng dặn hắn nghỉ ngơi, hắn lại cảm thấy nàng thật chu đáo.

Càng nhìn càng thấy tốt, càng nhìn càng thích, cảm thấy nàng cái gì cũng tốt, đến ngay cả dung mạo cũng thật đẹp. Mỗi khi nhìn thấy má lúm đồng tiền ngọt ngào của nàng, lòng hắn như say như mê, hận không thể ôm nàng vào lòng mà hôn nàng

Nhưng bề ngoài lại không để lộ ra chút gì, còn giả bộ lạnh nhạt. Sự gian nan đó, khó có thể nói hết

Qua hai ngày đã đến ngoài thành Quy Phục

Lúc này Tần Thiên đang ngồi trên xe ngựa của Tạ Đình Quân, vén rèm xe lên, nhìn tường thành cao lớn mà vui vẻ

- Tạ công tử, người đoán xem bọn Tín Ngạn đã về chưa?

Thấy nàng chỉ luôn nghĩ đến kẻ cầm điếu kia, lòng Tạ Đình Quân dâng lên cơn ghen tuông, không nhịn được nói:

- Tần đương gia, còn nhớ rõ lời ta từng nói với người không?
- Nói cái gì?

Tần Thiên quay đầu lại, mỉm cười nhìn hắn. Đối với ân nhân cứu mạng này, sắc mặt Tần Thiên cũng thoải mái hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, trong thời gian này ở chung cũng vui vẻ, đã coi hắn trở thành bằng hữu.

- Hắn căn bản không bảo vệ được người. Tạ Đình Quân lạnh lùng nói: – Nếu đổi lại là ta, ta nhất định sẽ không để người bị thương nghiêm trọng như vậy. Nam nhân ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ được thì có gì tốt?

Nghe được lời này, ánh mắt Tần Thiên trầm xuống, tức giận nói:

- Tạ công tử, nếu người còn nói những lời hạ nhục phu quân ta thì ta sẽ không coi người là bằng hữu nữa

Tạ Đình Quân bị nàng làm cho tức nghẹn, khí huyết dâng lên, vốn định nói thêm nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của nàng thì không thể mở miệng. Hắn cảm thấy nàng nói được thì làm được. Hắn dùng ba ngón tay mới đổi lại được tình thế bây giờ, sao có thể dễ dàng để trôi theo dòng nước như vậy

Hắn mím miệng nhìn ra bên ngoài, mặt đen như đất nồi. Tay trái đặt trên đùi khẽ run lên. Động tác này khiến Tần Thiên chú ý, nhìn thấy bàn tay trái thiếu đi ba ngón, sắc mặt nàng lại hòa hoãn lại

- Nào có ai là thập toàn thập mỹ? Hắn đã cố gắng hết sức, có một số việc không phải do con người quyết định

Nàng nhẹ nhàng nói:

- Tín Ngạn có rất nhiều ưu điểm mà người khác không biết, đủ để bù lại thiếu sót của hắn. Ta rất thỏa mãn

Nàng cười cười, sắc mặt dịu dàng, vẻ dịu dàng đó như kim châm vào tim hắn.

104. , Chương 198-199

Chương 198: Không cho tơ tưởng

Đoàn xe một đường vào thành Quy Phục

Phạm lão bản đưa Tần Thiên và Tạ Đình Quân về đến cổng lớn Tạ gia

Hai người cảm ơn Phạm lão bản, Phạm lão bản khách khí một hồi, đại khái ám chỉ chuyện này hắn biết nên làm thế nào, tuyệt đối sẽ không lăm miệng. Tần Thiên ngẫm hiểu, cảm thấy thoải mái. Chỉ cần Phạm lão bản không nhiều chuyện, chuyện lần này chỉ có người hai nhà Trang, Tạ biết, chuyện cũng đơn giản đi nhiều

Lập tức lại nói lời cảm ơn hắn, nhìn bóng Phạm lão bản rời đi.

Người canh cổng sớm đã phát hiện hai người, vừa cao hứng đón hai người vào, rồi vội vàng đi thông báo

Tạ Đình Quân còn chậm rãi chờ người ra nghênh đón mà Tần Thiên ở bên lại như con chim nhỏ chạy vào trong

Thấy nàng vội vã như vậy, Tạ Đình Quân không khỏi nghiêng rằng đến mức quai hàm bạnh lên, định nắm chặt tay lại nhưng phát hiện tay trái không bao giờ còn được như trước nữa, trong lòng lại tức giận.

Trong lúc nhất thời, hắn bất chấp việc đợi người ra đón, hai chân như không chịu khống chế mà đi theo sau Tần Thiên.

Hắn muốn xem xem, kẻ tàn phế kia nhìn thấy Tần Thiên bị mình mang đi mất ngày mấy đêm sẽ có vẻ mặt gì

Bên này, Tần Thiên một đường chạy thẳng vào phòng, từ xa đã thấy Thanh Liễu. Thu Lan đứng trước tiểu viện. Tần Thiên chạy qua, cao hứng kêu:

- Thanh Liễu, Thu Lan!

Nghe tiếng nàng, Thanh Liễu và Thu Lan đều vui mừng quay đầu, thấy rõ là Tần Thiên thì đều kích động chạy tới ôm chặt lấy Tần Thiên.

- Đại thiếu phu nhân, đại thiếu phu nhân... người cuối cùng đã trở về, Người không sao là tốt rồi

Thu Lan tính cách hướng ngoại, không che dấu được cảm xúc, thấy Tần Thiên thì vừa khóc vừa cười. Thanh Liễu tính cách tương đối trầm ổn, nhưng mắt cũng ửng hồng

Tạ Đình Quân đi theo thấy cảnh này thì không khỏi thì thào:

- Không trên không dưới. Thân thiết với đám nha hoàn này làm gì

Nhưng là lại cảm thấy, đây là việc chỉ có nàng mới làm được, bỗng nhiên lại cảm thấy thuận mắt

Cùng các nàng mừng mừng tủi tủi, Tần Thiên buông các nàng ra, cầm tay bọn họ. Dưới sự kích động, Tần Thiên hỏi như bắn liên châu tiễn:

- Các người thế nào? Mọi người sao rồi? Thiếu gia đâu? Hắn có ở đây không? Hắn khỏe không?

Thu Lan lau nước mắt:

- Chúng ta đều tốt lắm, chỉ là Mã quân sự và Phạm Thiên chỉ bị thương ngoài da, giờ đã không sao. Thiếu gia, thiếu gia...

Nói tới đây, Thu Lan bỗng nhiên biến sắc

Thấy vậy, Tần Thiên cũng biến sắc theo, lòng trầm xuống:

- Thiếu gia sao rồi? Xảy ra chuyện gì? Giọng nói run run
- Không có, không có.

Thanh Liễu vội nói rồi quay đầu lườm Thu Lan một cái. Thu Lan chỉ lau nước mắt:

- Thiếu phu nhân yên tâm, đại thiếu gia đã đã trở lại, chỉ là bị chút thương, giờ còn chưa hoàn toàn khỏe lại nhưng đại phu nói không có trở ngại gì, chỉ là.. chỉ là...

Thiệu Lâm ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, nói chuyện ấp a ấp úng, thần sắc có chút mất tự nhiên. Thu Lan bên cạnh cắn chặt môi, quay đầu liếc vào trong phòng, trong mắt có sự tức giận

Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn theo mắt Thu Lan thì mới phát hiện trong viện còn có người. Cửa phòng nàng và Trang Tín Ngạn có hai nha hoàn đứng đó, Tần Thiên nhận ra đó là nha hoàn bên người Điệp Nhi và Ánh Vân của Tạ Uyển Quân. Lúc này, hai người nhìn nàng cười, hành lễ, kêu:

- Đại thiếu phu nhân

Tần Thiên giật mình, mặt trầm xuống. Nàng kim lòng không đậu mà tiến lên vài bước, kinh ngạc nhìn về phía cửa phòng

Cửa phòng treo chiếc màn thủy tinh, lúc này ánh thủy tinh chớp lên dưới ánh mặt trời càng khiến ánh sáng trong phòng u ám như một động tối, vô cùng thần bí, khiến người ta không thấy rõ

Tạ Đình Quân đứng ngoài thấy hai nha hoàn bên người muội muội thì cũng nhú mào đi đến

Trong phòng truyền đến một giọng nói mềm nhẹ dễ nghe:

- Là tỷ tỷ đã trở lại sao?

Sau đó, có tiếng lách cách vang lên, một bóng người yếu điệu bước ra sau màn. Hai nha hoàn bước lên vén rèm cho nàng. Một nữ tử kiều diễm xinh đẹp, mặc áo lụa đỏ thêu kim tuyến, quần hồng phấn thêu bách hoa, tóc cài trâm vàng xuất hiện trước mặt Tần Thiên.

Chính là Tạ Uyển Quân.

Nàng không chút hoang mang nhìn Tần Thiên, khóe miệng cười nhợt nhạt. Sắc mặt Tần Thiên lạnh xuống:

- Sao ngươi ở đây?

Đồng thời hỏi ra câu này còn có Tạ Đình Quân, chỉ là giọng của hắn nghiêm khắc hơn Tần Thiên nhiều.

Nghe giọng Tạ Đình Quân, Tạ Uyển Quân vốn đang mỉm cười bỗng biến sắc. Nàng đỏ mặt, cúi đầu, hai tay nắm chặt khăn, không nói gì.

Tạ Đình Quân lại nhìn về phía nha hoàn Điệp Nhi. Điệp Nhi tái mặt, tiến lên, run run đáp lời

- Hồi... Hồi bẩm nhị thiếu gia, từ lần trước gặp chuyện không may, là tiểu thư cứu Trang công tử (Cứu hay hại vậy trời K nói như thật)

Nói tới đây, Điệp Nhi lén nhìn Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân hơi nhú mào, Điệp Nhi cố lấy dũng khí nói tiếp:

- Trang công tử bị trọng thương, tiểu thư một mình chăm sóc Trang công tử cả đêm (Con nào ngủ say như chết àK). Trong thời gian này cũng là tiểu thư luôn ở bên chăm sóc Trang công tử. Giờ Trang này, cũng là tiểu thư luôn luôn tại chăm sóc trang công tử, nay trang công tử còn chưa khang phục, bởi vì vẫn là tiểu thư chăm sóc quen nên tiểu thư chiều cố nhiều...

Tần Thiên tái mặt.

Con tim vui mừng khi nãy như bị đá đè mà trầm xuống

Những lời đó có ý nghĩa gì, Tần Thiên sao không rõ.

Cảm giác lạnh như băng lan tràn khắp người, đến cuối cùng, nàng không nhận được mà run run. Thanh Liễu và Thu Lan đều tiến lên, cầm tay nàng. Thu Lan nghẹn ngào gọi:

- Đại thiếu phu nhân.

Giọng nói đó đầy sự thương hại, đúng vậy, là thương hại, xem ra, chuyện này đã không phải là bí mật ...

Nhìn đôi mắt Tần Thiên dâng lên sương mù, Tạ Uyển Quân nắm chặt khăn lụa. Nàng vốn không muốn làm thương tổn Tần Thiên, cũng không muốn tranh giành cái gì. Nàng chỉ muốn được ở bên hắn

Nhưng lúc này, cũng không biết vì sao, nàng lại rất mong nhìn thấy Tần Thiên khóc. Có lẽ là vì lúc trước nàng đã rơi nhiều nước mắt vì bọn họ?

Nhưng bất ngờ, hai mắt Tần Thiên lại khôi phục sự trong sáng, sương mù lúc trước biến mất như chưa từng có

Nàng đẩy Thanh Liễu và Thu Lan ra, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong

Nàng không yếu đuối như vậy, trước khi chưa biết rõ chuyện gì thì nàng sẽ không cần phải sầu não. Trừ phi Trang Tín Ngạn nói với nàng rằng hắn muốn lấy Tạ Uyển Quân, nếu không ai nói gì cũng không ảnh hưởng đến nàng

Phu quân của nàng, hạnh phúc của nàng sẽ không cho người khác tư tưởng

Tần Thiên bình tĩnh đi đến bên Tạ Uyển Quân, nhìn về mặt kính ngạo của nàng nói:

- Trong thời gian này thật sự là vất vả Tạ cô nương nhưng giờ ta đã quay về, sau này không làm phiền cô nương nữa

Nàng liếc nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Tạ Uyển Quân, cười khê:

- Phu quân ta để ta chăm sóc, Tạ cô nương là nữ tử chưa thành thân, có một số việc nên kiêng kị thì hơn. Để ra lời đồn làm tổn hại thanh danh, ảnh hưởng đến khuê danh của cô nương thì Trang phủ chúng ta không nhận nổi đâu

Tạ Uyển Quân khê biến sắc. Lời này của nàng có ý gì?

Điệp Nhi ở bên kêu lên:

- Trang thiếu phu nhân sao có thể nói như vậy, tiểu thư chúng ta tốt xấu....

Tần Thiên quyết đoán cắt lời nàng:

- Chẳng lẽ ta nói không đúng? Tạ cô nương không phải là cô nương chưa chồng?

Điệp Nhi nghẹn lời. Có một số việc mọi người tuy hiểu nhưng cũng không tiện nói ra

- Được rồi, còn ở đây làm loạn cái gì? Uyển Quân, người đi theo ta

Tạ Đình Quân giận dữ vô cùng. Tạ Uyển Quân bị tiếng quát này mà run người, mặt tái nhợt, cũng không dám cãi lời, mang theo hai nha hoàn đi theo Tạ Đình Quân rời đi

Nàng vừa đi thì Tần Thiên đã vào phòng, thấy Hải Phú đứng ở cửa nhìn Tần Thiên có chút xấu hổ.

- Đại thiếu phu nhân, đều ta không tốt, nếu lúc ấy ta có thể đi theo đại thiếu gia....

Cũng vì như vậy mà hắn có hơi không dám đối với mặt nàng.

Xảy ra loại chuyện này, Trang phủ tất không thể phải sạch trách nhiệm. Vốn nạp thiếp cũng không có gì nhưng Tạ Uyển Quân là tiểu thư con vợ cả, làm sao có thể làm thiếp. Sau này nhất định là bình thê. Vô hình trung sẽ có nguy hiểm cho địa vị của Tần Thiên.

Cho nên bọn họ đều buồn vì Tần Thiên

- Đại thiếu phu nhân, cũng không thể trách Hải Phú, lúc đó chúng ta đều ở đó đều thấy, Hải Phú bị mã tặc quần thân, không thể kịp tới. Hắn cũng là vì cứu chúng ta

Nghĩ tới chung quy là vì cứu các nàng mà mới xảy ra việc này, Thu Lan, Thanh Liễu đều buồn bực

- Đừng nói mấy thứ này, ta vào xem thiếu gia đã

Tần Thiên đi vào

Lò sưởi khắc rồng bay trong mây tỏa ra ánh lửa lập lòe, trong không khí, mùi đàn hương nồng đậm nhưng vẫn không thể ép được mùi thuốc.

Trang Tín Ngạn nằm trên giường, không hề nhúc nhích.

- Thiếu gia vừa mới mới ngủ, lần này thương thế rất nghiêm trọng, cơ hồ suýt mất mạng. Đại phu nói nếu không phải cứu chữa đúng lúc, nếu không phải cơ thể thiếu gia vốn khỏe mạnh thì chỉ sợ không qua được cửa này. Hải Phú nói

Tần Thiên đi qua, đã thấy sắc mặt Trang Tín Ngạn tái nhợt như tuyết, cả người tiều tụy. Sóng mũi Tần Thiên cay cay, nước mắt rơi xuống. Nàng bưng miệng, không để ỉnh khóc thành tiếng.

- Thiếu gia về được bao lâu rồi? Nàng hỏi
- Vừa về được hai ngày, hai ngày này chủ yếu là ngủ. Tà tiểu thư mỗi ngày đến đây mấy lần, gần đây còn tự vợ việc hầu hạ thiếu gia vào mình, cũng không cho chúng ta vào, làm như là chủ nhân nơi này vậy

Thời gian này, Thu Lan vô cùng tức giận, càng nói càng cáu. Thanh Liễu vội lấy khuỷu tay huých nàng, Thu Lan mới không nói gì. Thanh Liễu lại nói:

- Thiếu gia vừa tỉnh đã hỏi người, Tà tiểu thư nói với hắn...

Thanh Liễu nhìn nàng một cái:

- Nói người cùng Tà công tử ở chung, Tà công tử sẽ chăm sóc người, bảo hắn không cần lo lắng. thiếu gia vẫn đang phái rất nhiều người ra ngoài tìm đại thiếu phu nhân, hôm qua còn sai Phạm Thiên tìm không ít người quen thuộc địa hình thảo nguyên vào tìm, đến giờ còn chưa về

Tần Thiên ngồi xuống bên giường, lắng lắng nghe mọi thứ. Thấy tay Trang Tín Ngạn để ngoài chăn thì nàng cầm lấy tay hắn. Tay hắn lạnh lẽo, bàn tay vốn đầy đặn giờ gầy đi vô cùng, Tần Thiên đau lòng khôn nguôi. Như là nhận biết được, mắt Trang Tín Ngạn giật giật, lặng lẽ tỉnh lại.

Chương 199: Người muốn lấy nàng sao?

Thấy hắn tỉnh lại, Tần Thiên lắc lắc tay hắn, khuôn mặt vẫn còn ngán lệ khẽ cười:

- Tín Ngạn, Tín Ngạn.

Cảm giác được tay có người động, Trang Tín Ngạn trừng mắt nhìn về phía Tần Thiên. Mới đầu, đôi mắt thâm u của hắn có chút mờ mịt như là không biết đang ở đâu hoặc như đang đắm chìm trong cảnh hư ảo. Hắn không chớp mắt nhìn Tần Thiên, Tần Thiên nắm chặt tay hắn, cười nói:

- Sao rồi, mới không gặp mấy ngày, người đã không còn nhận ra ta sao?

Hai mắt Trang Tín Ngạn càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, trong mắt toát ra vẻ vui mừng như điên

- Tần Thiên.. Tần Thiên...

Yết hầu hắn khàn khàn nói ra mấy câu này. Hắn nắm chặt tay nàng, định ngồi dậy.

Hải Phú ở bên nóng nảy, vội vàng tiến lên đỡ lấy Trang Tín Ngạn:

- Ôi đại thiếu gia của ta, người đừng lộn xộn, vết thương trên lưng còn chưa khỏi

Thu Lan ở bên vội lấy gối mềm đặt sau Trang Tín Ngạn. Tần Thiên và Hải Phú cẩn thận đỡ hắn dựa vào

- Như vậy ổn chứ? Tần Thiên lo lắng hỏi.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng không chớp mắt như thể chỉ cần nháy mắt thì nàng sẽ biến mất, lại sợ mọi thứ trước mắt chỉ là giấc mộng. Trong lòng vừa vui mừng lại vừa chua chát, làm sao chú ý tới câu hỏi của nàng. Hải Phú ở bên nhìn thấy cười nói:

- Đại thiếu phu nhân, ta thấy đại thiếu gia cũng thoải mái lắm. Hẳn là không sao. Đại thiếu phu nhân đúng là linh đan diệu dược, người vừa về, bệnh của đại thiếu gia đã khá lên đến một nửa rồi

Thanh Liễu và Thu Lan ở bên cũng cười. Thời gian này không có Tần Thiên, Trang Tín Ngạn lại như vậy, bọn họ như rắn mất đầu, vô cùng thất thố. Nay Tần Thiên vừa về, bọn họ cũng thở phào được rồi

Tần Thiên nhìn Trang Tín Ngạn mỉm cười.

Thấy hai người gặp lại, nhất định có rất nhiều lời muốn nói, Thanh Liễu kéo Thu Lan, lại kéo Hải Phú đang ngây ngô cười, nhìn bọn họ một cái. Hai người hiểu ý cười cười, cùng Thanh Liễu lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai phu thê. Trang Tín Ngạn rốt cuộc không nhịn được, dùng sức kéo Tần Thiên vào lòng, gât gao ôm chặt như ôm lấy trân bảo quý giá

Má hấn cọ vào má nàng, trong động tác lộ ra tình yêu vô hạn và sự vui mừng không thể giấu diếm. Trong lòng Tần Thiên dâng lên tình cảm dạt dào, không kìm chế được mà ôm chặt hấn. Cũng không cần thận mà chạm vào vết thương hấn. Nghe hấn a một tiếng, Tần Thiên hoảng sợ, vội vàng buông hấn ra.

- Làm đau người?

Trang Tín Ngạn cười lắc đầu, tỏ vẻ không sao

Tiếp theo, hấn lấy quyển sổ ở bên viết: “Thương thế của nàng khỏi chưa? Nàng đi đâu, ta rất lo lắng cho nàng”

- Điều ổn rồi, đã không còn quá đau

Nói tới đây, Tần Thiên cảm thấy có một số việc phải nhanh chóng nói rõ, miễn tạo thành hiểu lầm.

Nàng cởi giày, lên giường, nằm bên cạnh hấn, để không làm đau hấn, tận lực dựa sát vào hấn. Nàng thích sự thân mật này, sẽ khiến nàng cảm thấy bọn họ cùng nhịp thở, vận mệnh tương liên

Rất hiển nhiên, sự thân mật này của nàng khiến cho hấn rất cao hứng. Hấn vươn tay ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn má nàng

- Tín Ngạn, mấy ngày này ta đều ở chung một chỗ với Tạ công tử

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hấn nhẹ giọng nói. Nàng cảm nhận được cánh tay hấn ôm nàng hơi căng thẳng, lòng nàng cũng run run theo:

- Nhưng chúng ta tuyệt đối không có chuyện gì quá đáng. Ta cùng hấn trong sạch, không có gì hết, Tín Ngạn, người có tin ta không?

Nói xong, nàng lại chậm rãi kể hết những chuyện ngày qua ra, bao gồm việc hấn chăm sóc cho nàng, bao gồm việc hấn liều mình cứu nàng dưới huyệt sói, còn vì vậy mà bị đứt mất ba ngón tay

- Lần này cũng may nhờ Tạ công tử, bằng không ta đã không thể sống sót trở về gặp người

Tần Thiên vừa nói, vừa nhìn sắc mặt hấn đã thấy mặt hấn lúc trầm, lúc giãn, môi mím chặt, ánh mắt lóe ra.

Thấy hấn như vậy, lòng Tần Thiên co thắt:

- Tín Ngạn, người không tin ta sao?

Trang Tín Ngạn lấy lại tinh thần, hấn cúi đầu nhìn Tần Thiên vẻ mặt lo lắng trong lòng, lập tức thoải mái lại. Hấn đầu tiên là vuốt má nàng rồi viết lên giấy: “Nàng có thể bình an trở về ta đã vô cùng cảm kích. Chỉ cần nàng nói không phải ta sẽ tin tưởng nàng. Nàng là người thế nào ta còn không biết sao? Nàng sẽ

không lừa ta”. Nàng vì hấn mà tính mạng cũng không cần, sao hấn có thể nghi ngờ nàng? Nhớ tới cảnh kinh tâm động phách đó, hấn vẫn còn sợ hãi, theo bản năng càng ôm chặt nàng hơn

Nghe xong lời này, Tần Thiên vui vẻ ôm hấn. Nàng thầm nhủ, lựa chọn của nàng thật chính xác. Tín Ngạn của nàng sẽ không bao giờ hoài nghi nàng! Trong lòng nhất thời ngọt ngào vô cùng

“Tần Thiên, sau này đừng làm chuyện ngốc nghếch như vậy. Nếu nàng thực sự có chuyện gì...” Tay dừng lại như là không thể viết tiếp

Tần Thiên cầm tay hấn nghĩ: “Không phải là chuyện ngốc nghếch, trong lòng ta, người rất quan trọng.” Những lời này, Tần Thiên chỉ nói thầm, ngại nói ra nhưng hấn như nghe được mà càng ôm chặt nàng như muốn khảm nàng vào cơ thể mình

“Là ta không bảo vệ nàng chu đáo”. Hấn viết nhẹ nhàng, giống như đang thở dài

- Không phải thế, người đã làm tốt lắm rồi. Lúc ấy người lấy ít địch nhiều, vô cùng dũng mãnh. Bọn họ dùng thủ đoạn đánh lén, đương nhiên người bị thiệt

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, nhìn không được mà cười, trong lòng tình yêu tràn ngập, cúi đầu, lại hôn nàng.

- Đúng rồi.

Tần Thiên nhớ tới một chuyện quan trọng. Ngồi dậy khỏi lòng hấn, nhìn hấn hỏi:

- Tạ tiểu thư là chuyện gì?

Đây là một câu hỏi, không có nửa điểm hoài nghi, cũng không có chút nghi kỵ.

“Tạ tiểu thư?” Trang Tín Ngạn giật mình, nhất thời không phản ứng kịp. Mấy ngày này hấn bị bệnh hôn mê, hiếm khi tỉnh táo, thời gian tỉnh táo lại chỉ lo lắng cho an nguy của Tần Thiên. Hơn nữa hấn cũng không để ý gì mấy chuyện thị phi này, cũng không nghĩ gì nhiều

- Tạ tiểu thư nói với ta, nàng một mình chăm sóc người một đêm. Mấy ngày nay cũng là nàng chăm sóc người, là đúng sao?

Tuy rằng trong lòng nàng đã có đáp án mơ hồ, Tạ Uyển Quân không thể nói dối chuyện này, nhưng vẫn không nhìn được mảy có chút hy vọng.

Trang Tín Ngạn nhướn mày, ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Tuy rằng hấn không quan trọng mấy lời đồn đại nhưng lễ tiết bình thường hấn vẫn biết. Nếu hấn thực sự một mình ở chung với nàng một đêm, phá hủy danh tiết của nàng, nếu hấn là một nam nhân có trách nhiệm thì sẽ phải lấy Tạ Uyển Quân.

“Lúc ta tỉnh lại thì đã trên đường trở về, chuyện thế nào ta cũng không biết. Nhưng nàng là một cô nương khuê các dám nói như vậy thì hấn không phải giả.”

- Tín Ngạn, người tính làm sao bây giờ?

Tần Thiên nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Người muốn lấy nàng sao?

105. , Chương 200

Chương 200: Chịu trách nhiệm

- Tín Ngạn, người tính làm sao bây giờ? Người muốn lấy nàng sao? Tần Thiên nhìn thẳng vào mắt hấn

Trang Tín Ngạn theo bản năng lắc đầu, hấn đâu cần nữ nhân nào khác ở bên, huống chi hấn đã đồng ý với Tần Thiên. Tuân thủ lời hứa cũng là trách nhiệm của một nam nhân

Nếu muốn chọn, hẳn đương nhiên chọn việc chịu trách nhiệm với thê tử của mình, Tạ Uyển Quân là gì của hẳn? Huống chi hẳn vốn chẳng làm gì nàng

“Cái gì mà làm sao? Tuy rằng ở chung một đêm nhưng nói thật, ta vẫn luôn hôn mê, căn bản là chẳng thể xảy ra chuyện gì. Chuyện này muốn to thì to, muốn nhỏ thì nhỏ, chỉ cần xử lý tốt cũng chẳng sao”. Trang Tín Ngạn trịnh trọng viết: “Nhưng ơn cứu mạng thì phải cảm ơn, chờ chúng ta trở lại Dương thành, chuẩn bị hậu lễ, tự mình tới cảm ơn là được”

Tần Thiên trong lòng lơ lửng, má lúm đồng tiền hiện ra:

- Điều nghe phu quân

Nàng nhu thuận đáng yêu như vậy khiến lòng Trang Tín Ngạn vô cùng yêu thương, lại không nhìn được mà ôm nàng vào, thân thiết một hồi.

Chỉ cần Tín Ngạn không có lòng dó thì Tần Thiên sẽ không lo lắng. Nàng không phải nữ tử cổ đại, không có tư tưởng tam tòng tứ đức, càng không thể vì thông cảm Tạ Uyển Quân mà để mình chịu khổ. Chuyện này vốn có cách tốt để giải quyết nhưng Tạ Uyển Quân lại dám biến chuyện thành tình trạng này, vì cái gì lòng nàng quá hiểu. Nàng bất kê chế độ thê thiếp gì, trong mắt nàng, Tạ Uyển Quân chính là tiểu tam. Đối phó với tiểu tam không cần phải khách khí!

Bên này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn gặp lại tình chàng ý thiếp. Bên kia, thư phòng của Tạ Đình Quân mây mù đầy đặc

Tạ Đình Quân chỉ vào Lâm Vĩnh gầm lên:

- Ta đã nói gì với ngươi, bảo ngươi bảo vệ tiểu thư cẩn thận, sao có thể làm cho chuyện thành ra thế này? Ngươi là người chết sao? Chuyện này khó xử lý sao? Việc này nếu có gì sai lầm, ta sẽ tính sổ lên ngươi

Lâm Vĩnh không dám cãi lại, chỉ cúi đầu liên miêng nói:

- Là tiểu nhân làm việc không cẩn thận, xin chủ tử xử phạt.
- Nếu danh tiết tiểu thư vì vậy mà bị hao tổn, xử phạt ngươi cũng có tác dụng gì

Tạ Đình Quân giận dữ vô cùng. Bên cạnh, Tạ Uyển Quân bị cơn lôi đình của Tạ Đình Quân làm cho sợ tới trợn mắt há hốc mồm, có lòng muốn biện giải cho Lâm Vĩnh nhưng lại sợ huynh trưởng tức giận, nhất thời không dám nói lời nào.

Tạ Đình Quân vỗ bàn, hồi lâu sau mới bình ổn bản thân. Hẳn cũng biết chuyện này không thể trách Lâm Vĩnh nhưng cơn giận trong lòng không thể tiêu tán, có chút giận chó đánh mèo. Hẳn phát tay với Lâm Vĩnh:

- Thôi thôi, ngươi đi ra ngoài trước đi

Đợi khi Lâm Vĩnh rời đi, Tạ Đình Quân xoay người nhìn về phía Tạ Uyển Quân, sắc mặt âm trầm. Tạ Uyển Quân đã để ý tới vết thương của hẳn, đi tới cầm tay hẳn cả kinh nói:

- Ca ca, tay ngươi làm sao vậy?
- Gặp phải sói thảo nguyên, bị sói cắn rồi.

Tạ Đình Quân gạt tay nàng ra, tức giận nói.

- Ca ca có bản lĩnh như vậy, dù gặp sói cũng có thể hoàn toàn thoát thân không thể bị thương...

Nói tới đây, Tạ Uyển Quân nhớ tới mấy ngày nay Tần Thiên đều đi cùng hẳn. Lại nhớ tới mấy ngày trước, ánh mắt ca ca nhìn nàng luôn rất lạ. Lúc trước nàng cũng không nghĩ nhiều, nhưng liên kết hai chuyện, trong lòng bỗng nhiên đoán ra:

- Ca ca là vì cứu Trang thiếu phu nhân?
- Ngươi bớt đoán bừa đi

Trong lòng Tạ Đình Quân phiền chán. Hẳn chỉ vào nàng:

- Người vì sao không chịu làm theo lời Lâm Vĩnh? Ta nói cho người, người đừng nghĩ gì nữa, ngày mai ta sẽ đưa người về, chuyện nơi này ta sẽ có cách xử lý. Bất kể là phụ thân hay ta sẽ không bao giờ để người gả ột phé nhân!

Lúc trước, hần đã nghe Lâm Vĩnh kể lại. Nghĩ nhân lúc chuyện còn chưa truyền ra, chỉ cần quản lý hạ nhân trong nhà, cùng Trang phủ thương nghị là được. Tuy rằng hần xem thường Trang Tín Ngạn nhưng Trang phủ là nhà tích thiện, chỉ cần hần mở miệng bọn họ cũng sẽ không ngại làm chuyện đó, muốn giấu không phải là không có khả năng. Hần chỉ có một muội muội, sao có thể để nàng gả ột phé nhân, huống chi người đó còn là Trang Tín Ngạn! Há có thể để cho hần chiếm hết tiện nghi

Tạ Đình Quân trong lòng oán hận. Lại nghe muội muội nói:

- Đã không còn kịp rồi.

- Cái gì?

Mặt Tạ Uyển Quân ửng hồng, nàng cúi đầu, cắn môi nói:

- Việc này sớm đã truyền ra...

Tạ Đình Quân ngẩn người, sau đó giận tím mặt tát Tạ Uyển Quân một cái. Tạ Uyển Quân ngã ngào xuống đất, bưng mặt khóc

- Người bị coi thường như vậy, tự rẻ rúng mình như vậy, vội vàng đưa tới cửa nhà người ta?

Tạ Đình Quân tức giận đến cả người phát run. Lời này làm cho Tạ Uyển Quân da mặt mỏng không nhịn được òa khóc. Nàng đứng lên, quỳ gối trước mặt huynh trưởng cầm góc áo hần cầu xin nói:

- Ca ca, ta đã không còn đường lui, giờ mọi người đều biết, ta từng cùng Trang công tử cô nam quả nữ một đêm, tuy rằng lúc ấy Trang công tử hôn mê, không làm gì nhưng bọn họ đã nói những lời rất khó nghe. Ca ca, ta ngoài gả cho hần cũng không còn đường lui nữa, ca ca, người giúp ta.

Tạ Uyển Quân khóc khàn cả giọng. Bên này, Tần Thiên rửa mặt chải đầu đi tới gặp chủ mẫu Văn thị

Văn thị hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo đoan trang, ung dung phúc hậu. Văn thị vẻ mặt thương tiếc nắm tay nàng hỏi han thương thế của nàng và Trang Tín Ngạn, những ngày lưu lạc ở ngoài có chịu khổ gì không. Về chuyện nàng và Tạ Đình Quân lại không hề nhắc đến tựa như không có chuyện này. Việc này tổn hại danh tiết Tần Thiên với Tạ gia mà nói cũng không phải là chuyện gì hay ho. Hận không thể phủi sạch, không bao giờ nhắc tới nữa

Nói xong, đề tài lại chuyển tới Tạ Uyển Quân, Văn thị nói:

- Uyển Quân là ta nhìn nó lớn lên, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tính cách dịu ngoan, nữ công gia chánh đều rất tốt, sau này có thể giúp đỡ rất nhiều

Nói xong, lặng yên nhìn sắc mặt Tần Thiên. Là thăm thăm, chuyện này lại xảy ra ở chỗ bà, về tình về lý bà đều phải quan tâm

Tần Thiên bưng chung trà sứ khắc hoa xanh, sắc mặt bình tĩnh, dùng nắp chung gạt gạt lá trà rồi cười nói:

- Sớm đã nghe nói Tạ tiểu thư xinh đẹp, trí tuệ, nữ tử tốt như vậy, tương lai tất sẽ có mối nhân duyên tốt.

Nói xong, Tần Thiên buông chung trà trong tay, nhìn Văn thị cười nói:

- Lại nói tiếp, lần này nếu không phải nhờ Tạ công tử và Tạ tiểu thư, phụ thê chúng ta đã không thể bình an trở về. Phụ quân ta nói, đại ơn cứu mạng này, Trang phủ chúng ta sẽ ghi nhớ trong lòng, tương lai nhất định tìm cơ hội báo đáp.

Nói cho đơn giản thì là ân cứu mạng này bọn họ nhận nhưng người thì bọn họ không muốn. Bọn họ nếu thực sự suy nghĩ vì Tạ Uyển Quân thì hãy nhanh mà quản miệng hạ nhân lại

Văn thị khê biến sắc, cũng không tiện nói gì. Dù sao bà chỉ là thăm thăm, cũng không phải là mẫu thân. Lập tức lại chuyển đề tài, cùng Tần Thiên hàn huyên một hồi rồi tiễn nàng đi

Chờ Tần Thiên đi rồi, Văn thị vội vàng gọi người viết thư đem chuyện này và thái độ của Trang Tín Ngạn nói rõ cho Tạ phu nhân ở Dương thành biết rồi mau chóng đưa qua.

Đêm đó, Tần Thiên lau rửa người cho Trang Tín Ngạn.

Thương thể của Trang Tín Ngạn còn chưa khỏi hẳn, không thể ngâm nước, không thể tắm rửa. Hắn lại không muốn cho nha hoàn thân cận, Hải Phú giúp hắn lau người mấy lần đều không thể khiến hắn vừa lòng. Cho nên buổi tối hắn liền bảo Tần Thiên giúp hắn lau người.

Tần Thiên cởi xiêm y của hắn, nhìn thấy vết sẹo trên lưng hắn rất hung tợn, đáng sợ thì đau lòng không thôi.

- Không phải chỉ là bị đao chém thôi sao, sao có thể thành ra thế này?

Tần Thiên nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của hắn

“Ta cũng không biết, tỉnh lại thì như vậy. Nói là rơi xuống nước bị mừng mủ, phải cắt đi thịt rửa rồi dùng đao nóng hơn qua”

Nhớ tới nỗi đau này, Tần Thiên không khỏi rùng mình, càng thương xót

- Còn đau không?

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, Trang Tín Ngạn có lòng làm nũng, gật đầu mấy cái. Tần Thiên đi tới sau lưng hắn, cúi đầu khẽ hôn lên vết thương của hắn khiến Trang Tín Ngạn run rẩy

- Như vậy còn đau không? Tần Thiên nhìn hắn, hai mắt đều là tình ý.

Trang Tín Ngạn tâm thần như say, khó mà tự khống chế. Hắn xoay người hôn nàng, triền miên một hồi. Sau đó trán tựa trán nàng, khẽ nói:

- Không đau.

Sáng sớm hôm sau, nha hoàn Ánh Vân bên người Tạ Uyển Quân đến, nói là Tạ Uyển Quân chuẩn bị trà bánh ở hoa viên, mời nàng qua hàn huyên

Tần Thiên biết nàng có chuyện muốn nói với mình, nàng cũng muốn nhanh chóng làm rõ chuyện này. Đúng hẹn, đến hậu hoa viên.

Nàng vừa đi thì Tạ Đình Quân đến thăm Trang Tín Ngạn.

Nghe báo Tạ Đình Quân đến, mặt Trang Tín Ngạn trầm xuống, sai Hải Phú thay quần áo cho hắn, sau đó để Hải Phú đỡ xuống giường

- Trang huynh đã có thể đứng dậy, xem ra thân thể đã không còn gì đáng ngại, chúc mừng chúc mừng!

Tạ Đình Quân cười đi đến trước mặt Trang Tín Ngạn

Thấy hắn lại đây, Trang Tín Ngạn trịnh trọng vái chào hắn. Hải Phú ở bên giải thích:

- Thiếu gia chúng ta tạ ơn người có ơn cứu đại thiếu phu nhân.

Tạ Đình Quân nhướn mày cười, đang muốn nói cái gì, Trang Tín Ngạn lại bỗng nhiên vươn tay đánh một quyền lên mặt Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân nhất thời không đề phòng, bị đánh cho lùi về sau hai bước. Hắn ôm má đau đớn, tức giận vô cùng, tay phản nắm chặt nhưng vẫn cố nhịn xuống.

- Trang huynh vì sao lại động thủ? Tạ Đình Quân lạnh giọng

“Một quyền này là đáp lễ cho ngươi. Mọi thứ đều là ngươi đã có kế hoạch tốt”. Trang Tín Ngạn sớm đã chuẩn bị giấy mực mà viết, vì quá kích động mà thiếu chút nữa xé rách giấy

Tạ Đình Quân run lên, chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì?

Đã thấy hắn tiếp tục viết: “Là ngươi cố ý đem nàng mang đi, là ngươi cố ý tao thành cục diện một mình ở chung với nàng. Tạ Đình Quân, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì”

Trang Tín Ngạn cơ hồ là ném tờ giấy vào mặt hắn

Bọn họ đều nghĩ hắn là người tốt nhưng là có ai rõ ràng hơn Trang Tín Ngạn, lúc ấy, rõ ràng hắn mạnh mẽ cướp Tần Thiên khỏi tay mình

Thì ra là vậy, gánh nặng trong lòng Tạ Đình Quân được giải thoát. Hắn còn tưởng Trang Tín Ngạn đã nhìn thấy chuyện hắn thấy chết mà không cứu

Lập tức hắn nhanh chóng bình tĩnh, lãnh đạm nói:

- Trang công tử không thể nói lung tung được. Lúc ấy cấp bách nên phải tòng quyền. Hơn nữa, nhiều ngày qua ta vẫn đều lấy lễ đối đãi. Nếu Trang công tử không tin thì hãy tự hỏi tôn phu nhân đi.

Nói xong, hắn lại nhìn Trang Tín Ngạn cười lạnh, nói:

- Hơn nữa, rõ ràng là Trang công tử không bảo vệ tốt cho tôn phu nhân, giờ lại đi chỉ trích người đưa phu nhân người bình an trở về, đây có phải là quá đáng không

Hắn cố ý giơ bàn tay trái lên trước mặt Trang Tín Ngạn, uốn éo một hồi rồi chậm rãi nói:

- Vết thương này hắn là người phải chịu cho nàng mới đúng, sao lại thành ra ta vì nàng mà bị đứt ba ngón tay? Vì sao mỗi lần Tần Thiên bị thương, đều không phải là người ở bên nàng?

Hắn lạnh lùng nhìn Trang Tín Ngạn, gần từng tiếng:

- Chính là vì người không có năng lực bảo vệ nàng
- Tạ công tử đừng quá đáng. Hải Phú ở bên cả giận nói
- Ta nói sai sao? Dù là trước mặt Tần đương gia ta cũng sẽ nói như vậy, Trang Tín Ngạn, người tự hỏi bản thân đi, người thực sự có thể bảo vệ được nàng sao?

Tạ Đình Quân trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn vẻ mặt ác độc

Trang Tín Ngạn sắc mặt tái nhợt, hắn sống chết nhìn chăm chăm Tạ Đình Quân, ngực phập phồng nhưng không lâu sau lại bình tĩnh trở lại.

“Bất kể người tổn bao nhiêu tâm tư, nàng sẽ luôn là thê tử của ta. Cả đời này nàng đều là thê tử của ta!” Những chữ này vô cùng thanh tú

Tạ Đình Quân lại không nhịn được mà nghiêng rằng nhưng vẫn cố cười:

- Đó là đương nhiên, ai chẳng biết Tần đương gia là thê tử của người

Sau đó ngừng cười:

- Trở lại chuyện chính, hôm nay ta lại đây, một là thăm Trang công tử, hai là có câu muốn hỏi Trang công tử.

Trang Tín Ngạn trong lòng biết hắn muốn nói gì, lập tức xoay người, lời của Tạ Đình Quân không thể nói tiếp

Hắn thấy Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Trang mỗ rất cảm tạ ân cứu mạng của lệnh muội, với chuyện lần này, Trang mỗ sẽ thủ khẩu như bình, tuyệt không sẽ gây chút bất lợi cho lệnh muội. Xin Tạ công tử yên tâm.”

Về phần Tạ gia, bọn họ cần làm gì, không cần hắn nhắc nhở.

Vốn tưởng rằng hắn tỏ rõ thái độ như vậy, phía Tạ Uyển Quân sẽ không kiên trì nữa. Dù sao hắn có khiếm khuyết, lại đã có chính thất. Với Tạ gia tiểu thư là không tương xứng. Nghĩ hắn bọn họ cũng không muốn gả Tạ tiểu thư cho hắn. Chỉ cần giấu diếm chuyện kia thì mọi vấn đề đều được giải quyết.

Cũng không nghĩ, Tạ Đình Quân cười lạnh nói:

- Nay chuyện Uyển Quân chăm sóc người đã ồn ào khắp nơi. Trang công tử nóng lòng phải sạch là không muốn chịu trách nhiệm sao?

Hắn là huynh trưởng của Tạ Uyển Quân, chuyện này hắn hoàn toàn có tư cách nói.

Trang Tín Ngạn mặt trầm xuống: “Ta chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với Tạ tiểu thư, sao phải chịu trách nhiệm? Việc này người biết rất ít, sao chỉ trong thời gian ngắn đã truyền ra ngoài? Tạ gia là người phú quý, chẳng lẽ không thèm để ý đến danh tiết của nữ tử như vậy sao?”

Đổi lại làm nhà khác, nhất định sẽ giấu diếm kỹ trước khi làm rõ chuyện. Sao có thể truyền ra ngoài?

Hắn biết, chuyện này, ngay từ đầu phải tỏ thái độ rõ ràng. Nếu không càng về sau càng lằng nhằng

- Ý Trang công tử là Tạ gia ta cứng rắn cuốn lấy người sao?

Tạ Đình Quân cười lạnh:

- Nếu đã là như vậy, ta cũng không còn gì để nói. Đáng thương uội muội ta có lòng tốt cứu người vì thế mà bị hủy hoại danh tiết, cả đời thê lương. Điều nói Trang phủ luôn trọng tín nghĩa, theo ta thấy chỉ là hữu danh vô thực mà thôi.

Nói xong, xoay người phất tay áo bỏ đi.

Bên kia, Tần Thiên cùng Tạ Uyển Quân ngồi trong đình bát giác giữa hoa viên. Giữa hai người là chiếc bàn đá, trên bàn là đủ các loại điểm tâm

Giờ đúng là lúc mặt trời thoải mái nhất trong ngày, ấm áp dễ chịu. Trong hoa viên, trăm hoa đã bắt đầu tàn nhưng có một số loại cây không biết tên lại vẫn tươi tốt, cũng có chút hứng thú.

- Đây là trà Long tỉnh mùa xuân năm nay, tỷ tỷ thử xem.

Tạ Uyển Quân rót trà cho Tần Thiên.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nghĩ việc nàng luôn dùng trăm phương ngàn kế tiếp cận Tín Ngạn, Tần Thiên trong lòng chán ghét nhưng vừa nghĩ nếu không có nàng cứu thì có lẽ hắn đã mất mạng mà cảm giác chán ghét tiêu tán đi chút ít

Tần Thiên cảm thấy, Tạ Uyển Quân cũng không phải là người đại ác, chỉ là quá mê muội mà thôi. Có lẽ nàng có thể dùng cách ôn hòa mà giải quyết việc này. Tránh để cho hai nhà phải trở mặt.

106. , Chương 201-202

Chương 201: Không thể kể hết

Tần Thiên bừng lên chung trà khẽ nhấp một ngụm, trà Long tỉnh đúng là danh bất hư truyền nhưng giờ phút này nàng không có nhiều tâm tình để phẩm trà.

- Lại nói, lần này đa tạ Tạ tiểu thư cứu mạng phu quân ta. Phần ân tình này, phu thê ta nhất định sẽ ghi tạc trong lòng. Tần Thiên thản nhiên nói.

Tạ Uyển Quân nhìn Tần Thiên một cái, hai tay ở dưới bàn nắm chặt khăn. Từ chỗ nhị thẩm nàng đã biết được thái độ của Tần Thiên. Sự phản đối này Tạ Uyển Quân cũng không thấy lạ. Về sau nàng vừa cửa, địa vị nhất định cũng không thấp hơn Tần Thiên, nghĩ hắn là Tần Thiên sợ mình sẽ uy hiếp địa vị của nàng. Tuy rằng nàng không biết Tần Thiên phản đối sẽ có tác dụng gì, dù sao việc này cũng do Đại phu nhân làm chủ. Nhưng nếu Tần Thiên trở về gây loạn thì sẽ khiến người ta phiền lòng, cho nên nàng hôm nay hẹn riêng Tần Thiên ra, định tỏ rõ thái độ của mình. Chỉ là mình là cô nương chưa gả ra, những lời này rất cuộc khó có thể mở miệng, nhất thời do dự mà không biết nên nói thế nào

Nghe Tần Thiên nói vậy thì vội đáp:

- Tỷ tỷ đừng khách khí, gặp chuyện này ai cũng sẽ không bỏ mặc. Lúc trước tỷ tỷ không phải cũng cảm một mũi tên cho Trang công tử?

- Chúng ta là phu thê, vốn là phúc họa cùng hưởng, đương nhiên không giống.

Tần Thiên cười cười, nhẹ giọng cảm thán:

- Chuyện hôn sự của nữ nhi vô cùng quan trọng, cả đời tốt hay xấu đều chỉ trong một suy nghĩ, có thể tìm được một phu quân biết âm lạnh, có thể thương yêu người, đặt người ở trong lòng mới là hạnh phúc lớn nhất đời nữ tử. Tà cô nương người nói có phải không?

Tà Uyển Quân nhớ tới cách đối xử đầy yêu thương của Trang Tín Ngạn với Tần Thiên, nghĩ sau này mình cũng sẽ có hạnh phúc này thì không khỏi đỏ mặt.

Thấy vẻ mặt nàng, Tần Thiên thở dài trong lòng, lại nói:

- Có nhiều lúc, những đồ chúng ta nhìn thấy tưởng là rất tốt nhưng lại không hợp với mình

Nói xong, Tần Thiên lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, mở ra trước mặt Tà Uyển Quân. Tà Uyển Quân nhìn, thấy trên giấy viết một hàng chữ thanh tú: “Trang Tín Ngạn chỉ có mình Tần Thiên”

Tà Uyển Quân lập tức biến sắc

- Đây là lời hứa của Tín Ngạn với ta khi chúng ta thành thân

Tần Thiên nhìn Tà Uyển Quân thành tâm thành ý nói:

- Tà cô nương, giờ ở đây chỉ có hai ta, có một số việc cũng không cần vòng vo, không ngại mà nói thẳng. Ta biết Tà cô nương là cô nương thuần lương, ta cũng có thể cảm nhận được tâm ý của cô nương cho phu quân ta.

Tà Uyển Quân ngượng ngừng cúi đầu, mặt đỏ bừng

- Nhưng Tà cô nương cũng thấy đó. Ta và Tín Ngạn lưỡng tình tương duyệt, giữa chúng ta không thể dung được bất kì ai, Tín Ngạn là người đơn thuần, chuyện hắn đã nhận định sẽ không dễ dàng thay đổi. Tà cô nương xinh đẹp, thông minh, lại có gia thế như vậy, tội gì đến Trang phủ chịu lạnh nhạt. Cả đời dài như vậy, vì sao cố chấp chịu khổ? Thiên hạ lớn như vậy, nam nhi tốt nhiều như vậy, Tà tiểu thư lại có điều kiện như thế, nhất định có thể tìm được mối nhân duyên tốt, cùng ý trung nhân cử án tề mi, sinh nhi dục nữ, đây mới là hạnh phúc của nữ nhi

Tà Uyển Quân cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Ta biết tâm ý của tỷ tỷ nhưng giờ... giờ chuyện của ta và Trang công tử đã truyền khắp, về sau còn ai chịu tới cửa cầu hôn?

Đến ngay cả Tư Mã gia cũng lén lút lui chuyện hôn nhân này. Nhưng đây cũng là điều nàng muốn, nàng cũng không sốt ruột.

Nói xong, Tà Uyển Quân lấy khăn lau nước mắt, vai khẽ run

Truyền nhanh như vậy? Tần Thiên giật mình, lập tức hiểu ra, nhất định là Tà Uyển Quân cố ý làm, xem ra nàng đã quyết tâm phải lấy Tín Ngạn.

Tần Thiên hơi biến sắc, không phải nói tiểu thư cổ đại hiền lương thực đức. Sao có thể có người không biết xấu hổ như vậy. Nàng cảm thấy tâm tư lúc trước của mình đúng là bị uống phí

Nàng không biết rằng, Tà Uyển Quân sở dĩ làm vậy thứ nhất là vì cuồng đại tình cảm của Trang Tín Ngạn dành cho Tần Thiên. Thứ hai là để trốn tránh hôn sự với Tư Mã Xương. Tư Mã Xương phẩm hạnh hạ lưu không nói, nghe nói trong phòng cũng đã không thiếu di nương. Nàng sao muốn gả cho người như thế. Trong lúc mấu chốt này mới bị quỷ mê ma ám mà làm ra quyết định này. Nay ván đã đóng thuyền, danh tiết bị hủy, cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi

- Tỷ tỷ?

Tà Uyển Quân khóc nức nở nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, Uyển Quân chỉ là mền đút làm người của Trang công tử, chỉ mong cả đời làm bạn bên công tử, về chuyện khác, Uyển Quân chưa bao giờ muốn tranh với tỷ tỷ. Uyển Quân không hiểu chuyện làm ăn, cũng không có hứng thú, cho dù về sau... về sau...

Giọng nàng dần bé như muỗi kêu:

- Về sau con của ta cũng sẽ không tranh giành gì với con của tỷ tỷ. Trong lòng Uyển Quân, tỷ tỷ vĩnh viễn là tỷ tỷ, Uyển Quân sẽ tôn trọng tỷ tỷ, hầu hạ tỷ tỷ...

Nàng là tiểu thư con chính thất Tạ gia, tương lai của hồi môn vô cùng, đâu thêm tranh giành mấy thứ kia với Tần Thiên

Về phần lời nàng nói, Tạ Uyển Quân không cho là đúng. Trang công tử còn chưa hiểu biết gì về nàng. Nàng cầm kỳ thi họa đều tinh thông. Diện mạo so với Tần Thiên chỉ hơn chứ không kém. Chỉ cần nàng gả qua, Trang Tín Ngạn nhất định sẽ thích nàng.

Nghe xong lời này, Tần Thiên giận đến muốn cười. Con? Nghĩ cũng xa thật. Nàng đứng lên. Cười lạnh nói:

- Thôi đi. Nếu cô nương không nghe hiểu lời ta nói ta cũng không nhiều lời. Cô nương khư khư cố chấp, làm cho sự tình rối loạn đến mức độ này. Hậu quả sau này cô nương cũng phải gánh vác được mới là tốt

Nói xong, Tần Thiên xoay người rời đi.

Tạ Uyển Quân chậm rãi đứng lên, nhìn bóng lưng thẳng thắn của Tần Thiên mà không khỏi cắn môi. Sắc mặt dần dần chuyển lạnh. Nàng khẽ hừ một tiếng.

Chiều hôm đó, bọn Phạm Thiên nhận được tin tức trở về, nhìn thấy Tần Thiên bình yên vô sự, tất nhiên là vô cùng vui sướng. Cũng nhắc đến một chuyện với Tần Thiên

- Sau khi trốn thoát, phiên dịch nói với ta. Lúc ấy mã tặc nói một câu nói rất kỳ quái.
- Nói gì?

Phạm Thiên nói:

- Mã tặc nói không thể để cho bất kì ai trốn thoát, bọn họ mang theo trân bảo độc nhất vô nhị của quý tộc người Khương ban cho.

Tần Thiên kinh ngạc:

- Ta cũng đang thấy lạ, vì sao rõ ràng không phải mùa làm ăn mà mã tặc này còn chặn đường chúng ta. Thì ra bọn họ cho rằng chúng ta mang theo trân bảo

Nhưng lập tức lại cảm thấy kỳ quái, đám mã tặc này vì sao lại nghĩ vậy

Càng nghĩ càng thấy không thích hợp. Lập tức sai Phạm Thiên dẫn phiên dịch đến hỏi thăm

Việc này nhanh chóng bị Tạ Đình Quân biết. Hấn động tâm tư, âm thầm sai Lâm Vĩnh chuẩn bị, bảo Lâm Vĩnh nghĩ cách lén tiết lộ chuyện Tư Mã Xương cấu kết với mã tặc cho quan phủ. Lúc này, Tần Thiên cũng dẫn phiên dịch đến báo với Lâm tướng quân. Lâm tướng quân thấy cháu gái nuôi của Tổng thái phó bị ngộ hại trong phạm vi cai quản của mình thì người toát mồ hôi lạnh, lập tức vỗ ngực cam đoan sẽ tra rõ việc này. Không lâu sau đã tìm được hạ nhân của Tư Mã gia truyền tin ã tặc, bắt tới điều tra. Nhanh chóng tra ra chuyện Tư Mã Xương bị cướp việc làm ăn mà hạ độc thủ

Lâm tướng quân lập tức bắt người. Tư Mã Thuần vì thoát tội mà phải bán đi một phần lớn sản nghiệp. Mà Tạ Đình Quân nhân lúc cháy nhà hôi của, mua được sản nghiệp lớn của Trường Hưng Hành với giá cực thấp. Trường Hưng Hành một thời huy hoàng, vì biến cố này mà sụp đổ. Mà Tạ Đình Quân lại nhân cơ hội này mà thu được món lợi lớn không kể xiết

Khi kết cục của Tư Mã gia đã định, thương thế của Trang Tín Ngạn cũng đã khôi phục lại. Đoàn người Trang phủ cùng huynh muội Tạ gia bắt đầu về Dương thành.

Chương 202: Tránh xa hấn một chút

Trở lại Dương thành đã là trung tuần tháng 11, vừa vặn về kịp trước khi nước sông đóng băng. Dương thành tuy là phía nam nhưng giờ cũng bắt đầu có tuyết rơi, vô cùng rét buốt. Cũng may Tần Thiên chuẩn bị đầy đủ, mọi người không có ai bị cảm lạnh. Trang Tín Ngạn ngồi trong xe ô m lò sưởi, luôn nói mình có phúc, lấy được nương tử tốt. Tuy rằng xảy ra nhiều chuyện không vui nhưng Tần Thiên không phải là người đa sầu đa cảm. Nàng cảm thấy phu thê đồng lòng, chuyện gì cũng có thể làm. Vấn đề gì cũng không còn là vấn đề, sẽ luôn có cách giải quyết. Trang Tín Ngạn như cái hũ nút, luôn sống nội tâm, ban đầu cũng có chút lo lắng nhưng dần được sự lạc quan của Chu Thiển lôi cuốn mà dần trầm tĩnh lại. Đường về hai người vẫn luôn vui vẻ, hạnh phúc ngọt ngào

Huynh muội Tạ Đình Quân có lòng tiếp cận nhưng không thể chen chân, trong lòng không phải không bực mình, đặc biệt là Tạ Uyển Quân, muốn tiếp cận Trang Tín Ngạn một chút, muốn trò chuyện, quan tâm hẳn, làm cho hẳn không thể xem nhẹ mình. Nhưng bất kể là Tần Thiên hay Trang Tín Ngạn đều không cho nàng cơ hội này

Khi vẫn còn ở Tạ gia, có một lần, Tạ Uyển Quân mang canh bồi bổ đến thăm Trang Tín Ngạn.

Bởi vì nàng là ân nhân cứu mạng (suýt giết thì có, ọe ọe) của Trang Tín Ngạn, trong thời gian nàng vẫn được nàng chăm sóc nhiều, về tình về lý không thể không tiếp nàng. Tần Thiên sai người đưa nàng vào

Tạ Uyển Quân vào thì thấy vẻ mặt Trang Tín Ngạn bừng sáng, dung mạo tuấn mỹ, vui vẻ nói:

- Xem ra thương thế của Trang công tử tốt lên nhiều rồi, Uyển Quân thật sự rất vui, lúc Uyển Quân nhìn thấy công tử ở dưới vách núi, cả người Trang công tử đều là máu, khi đó Uyển Quân đã rất lo lắng

Nói xong đôi mắt đẹp nhìn Trang Tín Ngạn. Nàng cố ý nhắc chuyện này chính là muốn gợi sự cảm kích của hẳn

Ai ngờ, Trang Tín Ngạn lại chỉ nhìn nàng, thản nhiên cười nói: “Đều may nhờ có Tạ tiểu thư, ơn cứu mạng này ta không biết phải báo đáp thế nào”

Vốn Tạ Uyển Quân còn có chút kì vọng rằng chỉ là Tần Thiên không chịu tiếp nhận mình, mà hẳn hẳn vẫn nhớ ơn mình chăm sóc, không thể thờ ơ với mình. Nhưng giờ thấy hẳn luôn mồm “báo đáp”, đúng là không muốn chịu trách nhiệm với mình thì thấy rất khổ sở. Trong lòng hoảng loạn, sắc mặt tái lại, chân hơi lảo đảo

Điệp Nhi ở bên lập tức đỡ nàng lại rồi quay đầu nói với Tần Thiên và Trang Tín Ngạn:

- Mấy ngày trước tiểu thư vẫn đều dốc lòng chăm sóc Trang công tử, lúc bệnh tình nguy kịch, tiểu thư thậm chí còn không ngủ, vì thế mà người yếu đi không ít, mấy ngày nay rất hay bị văng đầu

Lời này vốn là muốn Trang Tín Ngạn biết chỗ tốt của Tạ Uyển Quân, cho hẳn thương tiếc nàng. Đổi lại là nam nhân khác có lẽ còn có chút tác dụng nhưng từ sau khi Trang Tín Ngạn biết Tạ Uyển Quân cố ý tung tin đồn thì sự cảm kích với nàng cũng giảm sút. Lời này với hẳn mà nói không hề có sức nặng gì

Thu Lan ở bên cười nói:

- Cho nên chăm sóc người khác thì cũng phải tự chiều cố bản thân. Thiếu phu nhân của chúng ta vừa về thương thế của công tử đã chuyển biến tốt lên nhiều, chỉ mấy ngày thôi mà đã như chẳng hề bị thương. Thiếu phu nhân của chúng ta còn chẳng phải phí công gì

Bên cạnh, Thanh Liễu tiếp lời:

- Thu Lan, cái này ngươi không hiểu rồi. Lúc trước công tử lo lắng cho thiếu phu nhân nên bệnh mới không khởi sắc. Tâm bệnh thì phải có tâm được, thiếu phu nhân chính là tâm được, nàng vừa về, công tử cao hứng đương nhiên là sẽ khỏe lại, còn hơn bất kì linh đan diệu dược gì

Hai người kẻ xướng người hoạ, cũng là chỉ cho thấy Tạ Uyển Quân chẳng chăm sóc được ai. Lại ám chỉ người thực sự khiến thiếu gia khỏe lên là Tần Thiên. Tạ Uyển Quân nghe được mà trong lòng rất không thoải mái nhưng cũng khó mà nói gì, sắc mặt lúc trắng lúc hồng. Điệp Nhi ở bên cũng chỉ ngượng ngùng không nói được gì. Những điều này Tần Thiên đều thấy rõ, nàng cười:

- Nhìn các ngươi không quy củ này, để Tạ tiểu thư chê cười rồi

- Không có gì. Chỉ cần Trang công tử bình phục là tốt rồi

Tạ Uyển Quân quân cười gượng hai tiếng. Nói xong, nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn đã thấy Trang Tín Ngạn đang nhìn Tần Thiên, trong lòng vừa tức giận lại vừa khổ sở.

Nàng quay đầu nhìn Điệp Nhi ra dấu, Điệp Nhi hiểu ý, buông cặp lồng xuống, múc ra một bát canh đưa cho Tạ Uyển Quân.

Tạ Uyển Quân định tự mình đưa đến tay Trang Tín Ngạn, lúc Trang Tín Ngạn ý thức mơ hồ nàng còn tự mình bón thuốc cho hắn cho nên không biết là hành động bây giờ của mình là có gì bất ổn

Tần Thiên ở bên lại đi tới đón lấy chiếc bát trong tay nàng cười nói:

- Nếu Tạ tiểu thư không khỏe thì về nghỉ ngơi sớm đi, việc này cũng không phiền người

Tạ Uyển Quân nhìn nàng mà mím chặt môi. Tần Thiên nhìn thẳng vào mắt nàng, cười như không cười:

- Còn nữa, giờ bên ngoài có rất nhiều lời đồn bắt lợi cho tiểu thư, chính vì thế mà ta cảm thấy tiểu thư hẳn nên chú ý đến cử chỉ, lời nói của mình, tránh cho người ta tưởng thật mà càng bắt lợi cho tiểu thư hơn. Về sau tiểu thư cũng bớt đến đây thì hơn

Những lời này khiến Tạ Uyển Quân nửa ngày không thể nói được gì, trong lòng xấu hổ, trở về phòng khóc lớn một hồi. Sau Văn thị biết, nói với nàng:

- Người cũng đúng là, một cô nương sao lại có thể làm những việc như vậy? Việc gì phải tự tìm nhục. Chuyện này ta đã viết thư nói cho phụ mẫu người, tin chắc giờ bọn họ đã nhận được tin, đến lúc đó phụ mẫu người sẽ làm chủ cho người. Người vì cứu Trang công tử mới rơi xuống bước đường này, há có thể để bọn họ phải sạch đơn giản như vậy? Bọn họ không chịu thì thế nào, việc hôn sự đều là do phụ mẫu làm chủ, chỉ cần Trang phu nhân gật đầu. Trang thiếu phu nhân dù không muốn cũng chỉ có thể trở mặt nhìn người vào cửa

Nghe Văn thị nói xong, lòng Tạ Uyển Quân mới thoáng dễ chịu hơn, mãi đến trước khi quay về Dương thành cũng đều không có ý tiếp cận Trang Tín Ngạn.

Vào cửa thành, hai nhà chia tay ở cửa thành. Hai bên xuống xe, Tạ Đình Quân nhìn bức tường thành cao cao, cảm thán nói:

- Ta đã nhiều lần xa nhà, nhưng chỉ có lần này mới có cảm giác như đã cách xa quá lâu

Tần Thiên nhìn về phía bàn tay hắn, lúc này vết thương trên tay hắn đã khép miệng, bàn tay trái không trọn vẹn nhìn qua rất đáng sợ. Tâm tình nàng phức tạp, nhìn Tạ Đình Quân một cái

Trang Tín Ngạn đã nói cho nàng. Tạ Đình Quân có lòng mang nàng đi, không có ý tốt. Nhớ tới lời Tạ Đình Quân từng nói với nàng, dựa vào tính cách của hắn, việc này không phải là không có khả năng. Nhưng dù nàng chán ghét Tạ Đình Quân thế nào cũng không thể phủ nhận chuyện Tạ Uyển Quân từng cứu Trang Tín Ngạn, cũng không thể phủ nhận, nếu không có Tạ Đình Quân thì chỉ sợ nàng đã chết trong tay mã tặc. Huống chi sau này hắn lại vì nàng mà bị sói cắn mất ba ngón tay.

Tóm lại là hận cũng không phải, cảm kích cũng không phải, tâm tình phức tạp

Tần Thiên nghĩ nghĩ, quay đầu thấp giọng thương lượng với Trang Tín Ngạn ở bên một câu rồi nói với Tạ Đình Quân:

- Tạ công tử, xin qua bên này, ta có đôi câu muốn nói

Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn ở bên một cái, có chút bất ngờ, nhú mày rồi vươn tay:

- Tần đương gia, mời qua đây

Hai người đi đến bên gốc cây nhỏ dưới chân thành, Tạ Đình Quân xoay người nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi:

- Mấy ngày đó ta đều không có cơ hội hỏi, thương thế của Tần đương gia đã khỏi hẳn?

Hắn hôm nay mặc một chiếc áo bào màu xám nhạt, cổ quàng khăn lông màu trắng, màu sắc đơn thuần khiến khuôn mặt góc cạnh của hắn trở nên nhu hòa đi không ít. Cũng như giọng nói bây giờ của hắn vậy

Tần Thiên rũ mắt xuống, thản nhiên nói:

- Đã khỏe nhiều rồi, đa tạ Tạ công tử quan tâm
- Tần đương gia không cần khách khí như thế, chúng ta....

Tần Thiên cắt lời hắt. Nàng nhìn hắt, vẻ mặt nghiêm túc:

- Tần Thiên đa tạ ân đức của công tử nhưng Tần Thiên là người đã thành thân, xin Tạ công tử nói năng để ý một chút

Sắc mặt Tạ Đình Quân trầm xuống, giọng cũng trầm xuống theo:

- Tần đương gia có gì nói?
- Tần Thiên muốn hỏi Tạ công tử, người cảm thấy chuyện chúng ta một mình ở chung có thể truyền ra không?

Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân không chớp mắt, đôi mắt thâm thúy

Tạ Đình Quân giật mình, lập tức hiểu được:

- Là Trang Tín Ngạn nói gì với người? Người tin tưởng hắt. Cảm thấy ta tâm thuật bất chính?

Giọng nói có chút tức giận

- Ta rất mong chuyện không phải như thế. Tần Thiên thản nhiên nói

Tạ Đình Quân gương mặt nhìn Trang Tín Ngạn ở đằng sau Tần Thiên một hồi, thấy muội muội mình đang có ý tiếp cận hắt. Hắt thu hồi ánh mắt, mỉm cười:

- Không phải người nói, thanh giả tự thanh? Thì ra người vẫn sợ...
- Có thể tránh một số phiền toái không cần thiết đương nhiên là tốt hơn

Tần Thiên nhìn hắt:

- Tạ công tử, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta. Người cảm thấy chuyện này có thể truyền a ngoài không? Ta mong chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, như vậy, ta còn có thể coi công tử là bằng hữu

Tạ Đình Quân mím môi, hắt biết nàng đang ép hắt tỏ rõ thái độ, hắt ưỡn ngực:

- Tần đương gia hình như đã quên, chuyện này vẫn còn kẻ thứ ba biết

Ý hắt chỉ là Phạm lão bản

Tần Thiên trầm ngâm một hồi, sau đó nói:

- Đã có một lần, ta thực sự coi Tạ công tử là bằng hữu, hy vọng công tử đừng làm cho Tần Thiên thất vọng

Nói xong, Tần Thiên xoay người, vừa vặn nhìn thấy Tạ Uyển Quân đang đứng ở bên Trang Tín Ngạn, mặt ửng hồng nói gì đó. Vẻ mặt Trang Tín Ngạn lạnh lùng, một lát sau, dứt khoát xoay người rời đi, bước lên xe ngựa. Tạ Uyển Quân đứng sững ở đó, mặt từ hồng chuyển thành trắng

Thấy Tần Thiên đến, Tạ Uyển Quân vội vàng xoay người rời đi, vẻ mặt thất kinh.

Tần Thiên lên xe, Trang Tín Ngạn đang ở trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ, Tần Thiên đến gần, kéo mặt hắt lại cẩn thận nhìn. Đúng là mây như dáng núi, mắt như nước mùa xuân

- Người đó, xinh đẹp như vậy làm gì? Trêu hoa ghẹo nguyệt! Tần Thiên cười cười

Trang Tín Ngạn vốn đang nhịu mây, thấy nàng nói những lời này thì lập tức giãn mặt ra, tươi cười. Hắt ôm nàng vào lòng, cúi đầu hôn nàng

- Cách xa hắt một chút. Trang Tín Ngạn nói với nàng
- Được được, ta nghe lời phu quân ta.

Tần Thiên ôm cổ hần cười nói

- Ta chỉ muốn nàng. Hần lại nói, giọng nói khàn khàn

Lúc này đây, Tần Thiên không nói gì nữa, hôn lên đôi môi hơi ửng hồng của hần

Rất nhanh đã đến Trang phủ, trước khi vào thành Tần Thiên đã sai người báo tin. Lúc này, đã có nhiều người đứng ở cổng chờ đón. Dẫn đầu chính là Đại phu nhân vẻ mặt chờ mong

- Nguyệt Nương, ta nghe được có tiếng xe, có phải là bọn họ đã trở lại?

Đại phu nhân lo lắng hỏi Nguyệt Nương ở bên

Tần Thiên ở trên xe, không đợi Nguyệt Nương đáp lời đã xuống xe, lập tức đi đến bên Đại phu nhân, cầm tay bà cười nói:

- Mẫu thân là chúng con đã trở lại, chúng con nhớ mẫu thân lắm, mẫu thân có nhớ chúng con không?

107. , Chương 203-204

Chương 203 Sóng ngầm nổi lên

Cổng lớn Trang phủ, Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân đứng ở trước, bên trái theo thứ tự là Lý di nương, Lưu Bích Quân và Tạ Đình Quân. Bên phải là Phương Nghiên Hạnh và Trang Minh Lan. Phía sau các nàng là các nha hoàn trong viện, đứng chặt kín cổng lớn

Lúc này, Trang Tín Ngạn cũng xuống xe, đi đến bên Đại phu nhân, cầm tay mẫu thân.

- Phu nhân, là thiếu gia. Nguyệt Nương cười nói

Đại phu nhân cầm tay con, vẻ mặt vui mừng. Phương Nghiên Hạnh đứng bên bà cười nói:

- Nhớ, sao lại không nhớ. Phu nhân nghe nói các người đã về, cũng bất kể trời lạnh cỡ nào mà nhất định phải ra ngoài đón. Chúng ta khuyên thế nào cũng không nghe
- Thậm chí là đến anh rể ta tự mình đến cũng không nhất định có thể được phu nhân tự mình đi ra nghênh đón

Giọng nói the thé đó là của Lý di nương. Tần Thiên nhìn về phía bà, thấy hôm nay bà mặc một chiếc váy dài màu đỏ tươi thêu hoa

Tần Thiên trong lòng kinh ngạc nhưng vẻ mặt cũng không thay đổi. Nàng đi đến bên Đại phu nhân, chú ý nhìn sắc mặt Đại phu nhân nhưng thấy thần sắc bà vẫn bình thường thì đỡ bà vào. Đoàn người cười nói đi vào Thanh Âm viện của Đại phu nhân, chia vị trí ngồi trong đại sảnh, sai nha hoàn dâng trà, mọi người uống trà rồi nhìn nhau

- Đại thiếu phu nhân, nghe nói lần này các người đi Mạc Bắc gặp mã tặc? Giờ thấy các người bình an trở về, chúng ta đều yên tâm

Lý di nương bưng chung trà, liếc nhìn Tần Thiên, nói đầy ý vị

Lời vừa nói ra, ngoài Đại phu nhân, hầu như tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tần Thiên. Thấy vậy, lòng Tần Thiên hơi hoảng, không phải chứ, giờ thông tin cũng không phát triển. Sao có thể truyền nhanh như vậy

Trần di nương nghiêng người về phía trước, vẻ mặt tò mò:

- Đại thiếu phu nhân, nghe nói Tạ gia công tử cứu người? Hần mang người né tránh mã tặc ở thảo nguyên mấy đêm đúng không?

Lời vừa nói ra, đừng nói những người Lý di nương, Lưu Bích Quân vốn luôn sợ thiên hạ không loạn, đến cả Phương Nghiên Hạnh cũng mở to mắt nhìn Tần Thiên.

- Các người nghe ai nói?

Tần Thiên cố tỏ vẻ trấn tĩnh nhưng người như bị ai hắt nước đá mà lạnh toát

Nói nàng không lo lắng, không sợ hãi là giả, trước khi trở về nàng thực sự có hi vọng sẽ có may mắn, hi vọng mọi chuyện có thể chìm xuống, cũng không ngờ tin đồn lại nhanh như vậy truyền ra. Đúng là trong thiên hạ không có chuyện gì là bí mật

Ngay lúc Tần Thiên thăm lo lắng, bàn tay đặt trên bàn trà lại được Trang Tín Ngạn khẽ nắm lấy. Hơi ấm từ bàn tay hần truyền đến dần đuổi đi sự lạnh lẽo trong lòng nàng. Hần cầm tay nàng, trong động tác có sự an ủi vô cùng

Đúng vậy, nàng không cô độc, có một người vĩnh viễn sẽ tin tưởng nàng, vĩnh viễn sẽ ủng hộ nàng, bất kể là trong hoàn cảnh nào, nàng có gì mà phải sợ? Nàng quay đầu nhìn Trang Tín Ngạn một cái rồi mỉm cười.

- Chỉ sợ mọi người trong toàn thành đều biết. Mấy ngày trước, đám thương nhân từ Quy Phục trở về kể vô cùng sinh động đó. Đúng rồi, còn nói cái gì ấy nhỉ?

Lý di nương nắm chặt khăn cười. Xoay người vỗ vai Lưu Bích Quân, ý bảo nàng nói tiếp

Lưu Bích Quân đảo đôi mắt đẹp, vẻ mặt như đang cố nhịn cười:

- Còn nói... còn nói Tạ công tử vì bảo vệ đại thiếu phu nhân của chúng ta mà bị chặt đứt ba ngón tay đó

Nói xong, nàng liếc nhìn Trang Minh Hỉ đang chăm chú uống trà ở bên cạnh, vừa vặn thấy được tay Trang Minh Hỉ hơi run lên. Không khỏi vui mừng khi người gặp họa mà cười lạnh hai tiếng.

- Vị Tạ công tử kia liều mạng vì đại thiếu phu nhân như thế? Trần di nương tròn tròn mắt

Trang Tín Trung đứng sau nàng biến sắc liếc nhìn Tần Thiên một cái rồi khẽ đẩy Trần di nương:

- Di nương...

Ý bảo bà đừng nói thêm gì

- Cái này cũng không phải là bí mật, chỉ sợ ngay cả nha hoàn giặt quần áo trong phủ cũng biết

Trần di nương lườm con rồi mắng, vẻ mặt không vui

- Nói đúng đó...

Lý di nương nghiêng người nhìn Tần Thiên, cười khanh khách:

- Đúng là kỳ quái!

- Đủ rồi, đều cầm miệng hết cho ta

Đại phu nhân bỗng nhiên đập bàn, cả giận quát. Lý di nương còn định đang nói thêm thì bị Đại phu nhân quát mà sợ tới run người, cũng không dám nói nhiều lời, chỉ nhìn Tần Thiên cười lạnh

Trang Minh Hỉ ở bên nhìn mẫu thân một cái, trong lòng vừa giận vừa đau. Mẫu thân chỉ muốn khiến đại thiếu phu nhân không thoải mái giúp ca ca mà lại quên Tạ Đình Quân vốn là hôn phu của ta, nàng vứt mặt mũi ta đi đâu?

Trong nhà này vốn không có ai thật lòng nghĩ cho ta...

Tay cầm chung trà nắm chặt lại

- Chẳng qua chỉ là chút lời đồn, các người dám đem tới trước mặt ta mà nói huyền thuyên. Là coi thường ta mất mủ, không làm gì được các người có phải không? Đại phu nhân cả giận nói.

Lý di nương và Trần di nương đều im bặt. Lý di nương không phục tròn mắt cười lạnh. Đại phu nhân tức giận, không hề giảm uy thế, chỉ vào phía dưới lớn tiếng nói:

- Sau này nếu ai còn không để ý mặt mũi Trang phủ mà dám nói luyên thuyên thì cũng đừng trách ta không nể tình, gia pháp không nghiêm

Dưới sự uy nghiêm của gia pháp, mọi người đều cúi đầu ngoan ngoãn nói:

- Vâng
- Tốt, lui cả đi, ta đau đầu

Đại phu nhân hạ lệnh tiễn khách, mọi người hành lễ rồi lui ra

Chờ bọn họ đi rồi. Đại phu nhân nói với phu thê Trang Tín Ngạn:

- Các người vào đây theo ta

Hai người đi theo Đại phu nhân vào trong, lúc này, Trang Tín Ngạn vẫn luôn nắm chặt tay Tần Thiên.

Đại phu nhân nhìn Nguyệt Nương ra dấu, Nguyệt Nương mang đám nha hoàn lui xuống rồi đứng ngoài canh cửa

- Tốt lắm, nơi này đã không có ai, các người kể hết chuyện từ đầu đến cuối cho ta nghe, đừng giấu diếm gì.
- Đại phu nhân bình tĩnh nói.

Tần Thiên đương nhiên sẽ không giấu diếm Đại phu nhân, lập tức kể lại chuyện đi Mạc Bắc cho Đại phu nhân, bao gồm cả chuyện cùng Tạ Đình Quân ở chung mấy ngày cũng không giấu diếm.

Sau khi nói xong, Tần Thiên có chút lo lắng nhìn sắc mặt Đại phu nhân, lại thấy sắc mặt bà từ đầu đến cuối đều không thay đổi, giống như mặt hồ yên tĩnh, không chút gợn sóng.

- Tần Thiên, người có sợ không? Sợ những lời dèm pha này? Đại phu nhân đột nhiên hỏi
- Mẫu thân, con không sợ những lời đồn đại đó

Nàng chỉ sợ những người nàng quan tâm hiểu nhầm. Đại phu nhân lại thở phào một hơi, nghiêm túc nói:

- Không sai, nữ nhân chúng ta ra ngoài làm việc, những lời đồn đại nhiều lắm, nếu thực sự muốn để ý thì cũng sẽ không có Thịnh Thế bây giờ. Tần Thiên, người phải nhớ kỹ, nếu người không tự khiến mình phiền nào thì người khác vĩnh viễn không thể khiến người phiền nào được

Nghe xong này lời nói, Tần Thiên đầu tiên là ngẩn ra sau đó lại vui vẻ, nàng không nhịn được, cầm tay Đại phu nhân:

- Mẫu thân, người tin tưởng con?

Đại phu nhân cúi đầu nhìn về phía nàng, vỗ vỗ tay nàng cười nói:

- Con dâu ta tự mình chọn, đương nhiên ta tin. Chỉ cần người nói không có thì ta sẽ coi những lời đồn này là rác rưởi, hơi thối không đáng nói

Tần Thiên cảm động phát khóc, nắm chặt tay Đại phu nhân, khẽ gọi một tiếng mẫu thân rồi không nói nên lời

- Nha đầu ngốc, sau này người còn phải đối mặt với nhiều chuyện lắm, kiên cường một chút, tóm lại người phải nhớ kỹ, cho dù bọn họ không tin tưởng người thì mẫu thân và Tín Ngạn vẫn luôn tin người
- Mẫu thân.

Tần Thiên ôm Đại phu nhân, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống

- Tốt lắm, lần này thành công như vậy cũng là người phải vất vả rồi, người về phòng nghỉ ngơi trước đi

Từ lúc bàn chuyện thành công, Tần Thiên cũng đã sai người trở về báo tin vui cho nên Đại phu nhân nắm rõ kết quả chuyến đi lần này trong lòng bàn tay. Đây cũng là nguyên nhân Đại phu nhân tin tưởng Tần Thiên. Tần Thiên giờ đã gây dựng được uy tín ở Trà Hành, cũng có thực lực trong chốn thương trường, dù không cần dựa vào Giang Hoa Anh bà thì vẫn có thể thoải mái hành động. Nhưng Tần Thiên chưa bao giờ

khinh thường bà, mặc kệ quyết định việc gì cũng đều thương lượng với bà, điều này khiến bà rất vừa lòng, càng cảm thấy mắt nhìn của mình không sai

Tần Thiên đứng lên. Lại nghe đại phu nhân nói:

- Tín Ngạn, người ở lại, ta có chút chuyện muốn hỏi người.

Trang Tín Ngạn đang định cùng Tần Thiên rời đi giặt mình. Tần Thiên biết Đại phu nhân làm vậy là có dụng ý của bà, liền dừng ta ra hiệu bảo hấn ở lại rồi xoay người đi ra ngoài

Ra khỏi Thanh Âm viện, vừa đến Thanh Tùng viện thì Thu Lan đã bước lên đón:

- Tam thiếu phu nhân đợi trong phòng đã lâu.

Tần Thiên vừa khéo có chuyện muốn hỏi Phương Nghiên Hạnh, vội đi vào phòng

Phương Nghiên Hạnh thấy nàng thì xấu hổ nói:

- Tần Thiên, chuyện quản gia này ta thực sự không làm nổi nữa, người vẫn nên tìm người khác đi

Chương 204: Bình thê

Lời này của Phương Nghiên Hạnh với Tần Thiên bây giờ mà nói không khác gì một đòn đánh vào người, giờ bên ngoài rối loạn, nàng rất cần người giúp nàng ổn định Trang phủ, không ngờ Phương Nghiên Hạnh lại nói vậy

Nhưng nàng cũng không giận, nàng biết Phương Nghiên Hạnh không phải là người mạnh mẽ, nàng nói như vậy nhất định là có nguyên nhân của nàng

Lập tức, Tần Thiên kéo Phương Nghiên Hạnh ngồi xuống bên bàn tròn, kiên nhẫn hỏi:

- Tỷ tỷ, nhất định là đã xảy ra chuyện gì mới khiến người nói ra những lời này. Có thể nói cho ta biết nguyên nhân không?

Bị nàng hỏi như vậy, nháy mắt Phương Nghiên Hạnh mắt đã đỏ hoe, nàng cầm khăn nhẹ lau nước mắt:

- Có một số việc ta cũng không tiện nói, ta bị kẹp ở giữa, rất khó xử...

Tần Thiên đảo mắt, hiểu được mấu chốt:

- Là vì Trần di nương?

Ở Trang phủ, có thể khiến cho nàng khó xử như thế thì chỉ có Trần di nương

Thấy Tần Thiên nói toạc ra như vậy, lập tức, Phương Nghiên Hạnh cũng không giấu diếm, đem tiền căn hậu quả kể rõ ràng

Thì ra từ sau khi Tần Thiên rời đi, vì thân thể Đại phu nhân không khỏe mà vốn không quản chuyện gì cho nên Phương Nghiên Hạnh là lớn nhất trong phủ lại được Đại phu nhân tin tưởng, có thể toàn quyền quyết định

Thân là mẹ chồng, Trần di nương thấy vậy thì lòng tham nổi lên, luôn muốn này nọ. Nhưng các phòng đều có quy định rõ ràng, Phương Nghiên Hạnh đương nhiên không tiện vì Trần di nương mà có ngoại lệ nhưng Trần di nương không được thỏa mãn đương nhiên sẽ không từ bỏ ý định. Chẳng những mỗi ngày đều châm ngòi thị phi trước mặt Trang Tín Trung mà thậm chí còn lấy có Phương Nghiên Hạnh có thai mà muốn đưa nha hoàn cho Trang Tín Trung để ép nàng.

Trang Tín Trung đối mặt với hiềm khích của thê tử và mẫu thân, một hai lần còn có thể thông cảm với thê tử nhưng ngày nào cũng vậy thì rốt cuộc cũng khó chịu. Lúc phiền chán, tuy không đến mức mắng chửi Phương Nghiên Hạnh nhưng sắc mặt cũng rất khó coi, khiến nàng rất khó chịu.

- Ta lại không dám đem việc này làm phiền Đại phu nhân. Nếu để Tín Trung biết ta bảm báo sau lưng, ngoài miệng tuy không nói nhưng cũng sẽ luôn trách ta.

Phương Nghiên Hạnh vừa khóc vừa nói

- Ta cũng chẳng có cách nào, đành thỏa mãn bà, trong lòng bất an. Bà ấy lòng tham vô đáy, thấy ta không dám tiết lộ ra, sau thì đúng là càng ngày càng quá đáng...
- Người không nói với Tín Trung?
- Sao không nói, nhưng tính cách Tín Trung thế nào người cũng biết đó. Mẫu thân khóc lóc trước mặt hắn, giả chết trước mặt hắn mấy lần thì hắn cũng bỏ qua, giờ thì căn bản là mặc kệ

Phương Nghiên Hạnh càng nghĩ càng đau lòng:

- Mấy tháng này ta không có ai kể khổ, khó chịu vô cùng

Thấy sắc mặt Phương Nghiên Hạnh tái nhợt, hoàn toàn không giống người có thai được chăm lo tử tế, Tần Thiên cầm tay nàng nói:

- Đúng là làm khó cho người, nhưng người có thai, đừng bực bội mới đúng, đừng mãi nghĩ đến chuyện không vui, nếu không sau này đứa trẻ ra đời cũng bị ảnh hưởng
- Bà ấy là mẹ chồng mà chưa từng thông cảm ta mang thai cháu mình, luôn gây phiền phức cho ta, cũng chẳng biết có phải là bất tự chúng ta không hợp không nữa

Phương Nghiên Hạnh oán hận nói:

- Lúc trước ta còn nghĩ mẹ chồng này dễ hầu, không ngờ uất ức mấy năm qua bà ấy hoàn toàn trút lên đầu ta

Nàng cầm tay Tần Thiên, hổ thẹn mà lại bất đắc dĩ nói:

- Tần Thiên, người thấy đó, không phải ta không muốn giúp người nhưng một khi ta ở vị trí này thì bà sẽ không từ bỏ ý định. Cho dù giờ người trở về làm chỗ dựa cho ta nhưng chỉ cần bà ấy uất ức thì sẽ gây phiền toái sau lưng. Ta có thể làm được gì, ai bảo đó là mẹ đẻ của phu quân ta?

Nghĩ vậy thì phiền chán, thương tâm, Phương Nghiên Hạnh lại khóc

Tần Thiên an ủi vài câu, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Nói thực, tỷ tỷ, giờ ta thực sự cần người giúp, thứ nhất người đã quen chuyện trong phủ, nhất thời khó có thể tìm được ai thay thế. Thứ hai, ta quả thật cũng không tìm được ai khác. Ta biết người vất vả, nay ta đã trở về nhất định sẽ san sẻ cùng người. Tin tưởng ta đi, ta nhất định sẽ không khiến người phải khó xử.

Nàng nhìn bụng Phương Nghiên Hạnh bắt đầu nổi, khóe miệng tươi cười dịu dàng:

- Ta cũng biết người vất vả, thế này đi, ta thấy Minh Lan theo người học quản gia cũng rất được, trước khi nàng xuất giá, ta sẽ để nàng giúp đỡ người, người ở sau quyết định là được rồi, sẽ không cần vất vả như vậy, chuyện còn lại người không cần phải xen vào, ta sẽ giải quyết.

Với người như Trần di nương, chỉ tránh né là không được. Người càng tránh né thì bà sẽ càng kiêu ngạo. Về sau Phương Nghiên Hạnh sẽ chỉ càng khó sống, có đôi khi người như thế sẽ chỉ chịu được mềm mà không chịu được cứng rắn

Thấy Tần Thiên nói thế, Phương Nghiên Hạnh cũng không tiện từ chối thêm, đành phải chấp nhận. Nói xong chuyện chính, Tần Thiên lại bảo bọn Thu Lan vào, mang lễ vật từ Mạc Bắc về cho nàng. Nàng gỡ từng món ra nói:

- Đây là chân lông dê thượng hạng, về sau đứa nhỏ sinh ra cho nó dùng. Còn đây là bùa bình an của Ha Y Lạt Ma, giúp đứa bé khỏe mạnh chóng lớn, rất linh đó, giờ người đeo đi, sau này lúc sinh cũng sẽ bình an

Sau đó lại lấy thêm mấy món đồ tặng cho tỷ đệ hai người

Phương Nghiên Hạnh thấy Tần Thiên có lòng như vậy thì rất cảm động, cũng thâm xấu hổ vì sự nhát gan của mình, âm thầm thề sau này sẽ giúp đỡ nàng thật tốt

- À đúng rồi

Lúc thu dọn, Tần Thiên nhớ ra một chuyện, xoay người hỏi Phương Nghiên Hạnh:

- Lúc ta đi, Tứ tiểu thư không phải ở nhà an tâm chờ lấy chồng sao? Sao lại đến Trà Hành?

Phương Nghiên Hạnh thấp giọng nói với Tần Thiên:

- Tần Thiên, người không biết, người đi được mấy ngày thì Trà Hành xảy ra chuyện lớn, ít nhiều đều nhớ tứ tiểu thư
- Xảy ra chuyện lớn? Chuyện lớn gì? Tần Thiên cả kinh.
- Cụ thể ta cũng không quá rõ, hình như là thiếu chút nữa hại chết người gì gì đó, người gọi Lý nương quỳ đến hồi thì rõ.

Bên kia, Trần di nương ngồi uống trà trong Cúc Hương viện với Lý di nương

Lý di nương nhìn vòng tay vàng của Trần di nương, luôn miệng khen:

- Đẹp quá, đẹp quá, màu sắc trầm trở đúng là làm ta lóa mắt

Từ trước tới giờ, Trần di nương luôn bị Lý di nương coi thường, giờ nhờ con dâu mà địa vị càng ngày càng tăng nên rất thoải mái

- Ta đã nói rồi mà

Lý di nương cười cười:

- Người chỉ cần làm theo cách ta dạy, con dâu người còn không ngoan ngoan cúi đầu. Người không để cho nàng biết người lợi hại thì sao nàng coi người ra gì

Trần di nương nhớ tới Phương Nghiên Hạnh thời gian này bị mình trị mà trong lòng sáng khoái. Bà xuất thân là thông phòng thì sao, bà là thiếp thì sao, nay bà cũng tương đương với quản gia Trang phủ, ông trời đối đãi với bà không bạc, cả nửa đời khổ sở của bà không phải là uống phí

- Chỉ là, nay nha đầu chết tiết kia đã quay về, chỉ e sẽ có người làm chỗ dựa cho con dâu người. Lý di nương cười nhàn nhạt

Trần di nương hừ một tiếng:

- Ta tuy là thiếp thất, nhưng Tín Trung từ nhỏ một tay ta nuôi lớn, nay Phương Nghiên Hạnh kia không thể không nghe lời mẹ chồng này. Tần Thiên nàng tuy lợi hại nhưng cũng không thể quản nhiều chuyện như vậy được
- Đúng thế, đúng thế! Chỉ cần người dùng tuyệt chiêu, con dâu người chẳng phải sẽ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời

Lý di nương liên tục cười phụ họa.

Trần di nương bưng chung trà lên đắc ý nhìn Lý di nương một cái. Lý di nương cúi đầu, khước miệng cười lạnh. Gây sự đi, ước gì cho các người gà bay chó sủa

Thanh Âm viện

Đại phu nhân kéo Trang Tín Ngạn ngồi xuống đối diện, lại gọi Nguyệt Nương và Hải Phú vào

Hải Phú chuẩn bị giấy bút xong, Đại phu nhân bảo Nguyệt Nương mang đến một phong thư đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn.

- Đây là thư mấy ngày trước Tà gia phu nhân phái người đưa đến, nói vậy, trên thư viết gì hẳn người cũng rõ

Trang Tín Ngạn đón lấy rồi đọc một hồi

- Trong đó viết chuyện của người và Tà tam tiểu thư là thật sao? Đại phu nhân lại hỏi.

Trang Tín Ngạn suy tư một hồi, sau đó viết: “Lúc ấy con vẫn hôn mê, nhưng Tà tiểu thư nói vậy thì hẳn không sai

Nghe xong lời này, đại phu nhân thở dài một hơi:

- Trong thành đã có những lời đồn liên quan đến các người, nếu đây là thật, về tình về lý, chúng ta vạn không thể liên lụy đến sự trong sạch của một nữ nhi. Tuy rằng người hôn mê nhưng lời đồn gì cũng có, nói cũng không rõ được. Vì nghĩ cho thể diện đôi bên, cũng chỉ đành kết thân

Nguyệt Nương ở bên nói:

- Nghe nói Tạ gia tiểu thư rất tốt, hơn nữa đoan trang hiền lương, sau này nhất định có thể chăm sóc thiếu gia chu đáo

Trong lòng Nguyệt Nương, chỉ có Trang Tín Ngạn bà tận mắt nhìn thấy lớn lên mới là quan trọng nhất, suy nghĩ của bà cũng là xuất phát từ lập trường của Trang Tín Ngạn.

- Nếu thân phận của nàng thấp một chút thì tốt rồi.

Đại phu nhân rất khó xử:

- Nàng là đích nữ Tạ gia, lại là ân nhân cứu mạng của người, sao có thể để nàng làm thiếp, nói cũng không thông
- Vậy thì làm bình thê là được, Tần Thiên và Tạ tiểu thư đều lớn như nhau, ai cũng không dè ép ai, một quản lý bên ngoài, một coi sóc bên trong, chẳng phải là vừa khéo?
- Chính là Tạ gia sản nghiệp lớn, tương lai chuyện người thừa kế ta sợ Tần Thiên phải chịu thiệt thòi, ta đã nói rồi, người thừa kế Trang phủ phải là con của Tần Thiên
- Như vậy cũng được, trước thế nào sau cứ thế, Tần Thiên vào cửa trước, có công lớn cho Trang phủ, yêu cầu này không hề quá đáng, hơn nữa giờ bọn họ cũng không có lựa chọn nào khác

Đại phu nhân và Nguyệt Nương người một câu, ta một câu mà bàn bạc

Bỗng nhiên, Hải Phú nói:

- Phu nhân, thiếu gia nói, bất luận thế nào hắn cũng sẽ không lấy Tạ tiểu thư.

Đại phu nhân và Nguyệt Nương đều sửng sốt

Nguyệt Nương nhìn Trang Tín Ngạn, kinh ngạc:

- Thiếu gia, nhưng chuyện đã đến nước này

Lời đồn đã truyền khắp, Tạ gia tiểu thư không lấy Trang Tín Ngạn thì còn tìm được người tốt nào khác? Dù biết Tạ tiểu thư vẫn là hoàn bích nhưng lời đồn đã hủy hoại danh tiết của nàng, nhà có danh dự sao chịu lấy một nữ tử bị thị phi cuốn thân, không sợ người khác chê cười sao?

- Thiếu gia nói, hắn đã đồng ý với đại thiếu phu nhân là sẽ không lấy ai, hắn đã hứa hẹn thì phải giữ lời hứa
- Nhưng... Tạ gia tiểu thư tốt xấu gì cũng là ân nhân cứu mạng của người, chúng ta sao có thể cứ thế mà bỏ qua... Đại phu nhân do dự

Đại phu nhân luôn lấy chữ “tín” hàng đầu, chính trực thuần lương, chưa từng làm chuyện gì đui lý, cho tới giờ vẫn luôn khắc chế bản thân, suy nghĩ phóng khoáng. Hơn nữa, theo bà thấy, nam tử nạp thiếp vốn chỉ là để khai chi tán diệp, là chuyện bình thường. Nếu là chuyện bình thường, thấy phu thê bọn họ ân ái thì cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của bọn họ

Chỉ là Tạ tiểu thư này không như bình thường, nếu thực sự bỏ mặc thì Trang phủ bọn họ là kẻ không ra gì

108. , Chương 205-206

Chương 205 Người lợi hại lắm

Thanh Âm viện

Lời nói của Trang Tín Ngạn khiến Đại phu nhân vừa kinh ngạc vừa khó xử

Bình tĩnh mà xem xét, Đại phu nhân cũng không muốn để Tạ tiểu thư vào cửa. Tuy rằng hai nhà kết thân với sự phát triển của Thịnh Thế rất có lợi nhưng bối cảnh như vậy, cùng Tần Thiên ngồi cân bằng, lâu ngày Tần Thiên có lẽ sẽ bị thiệt thòi

Bà sẽ không quên công lao của Tần Thiên với Thịnh Thế, với Trang phủ. Lại càng không quên, mỗi lần bà gặp chuyện gian nan nhất, đều là tiểu nha đầu này bất chấp mọi thứ mà đứng chắn cho bà. Bà thực tình coi nàng là con gái của mình mà thương yêu, không đành lòng thấy nàng chịu chút tủi cực nào.

Nhưng là... Nhưng là...

Tạ tiểu thư này là cô nương trong sạch, vì con mình mà rơi xuống kết cục này, phàm là người có lương tâm thì không thể bỏ mặc. Nhưng con lại có thái độ kiên quyết như vậy... Giờ phút này Đại phu nhân thực sự cảm nhận được hàm nghĩa của câu “tình nghĩa khó vẹn toàn”. Nhất thời rất khó xử

Đang lúc này, bà lại nghe Hải Phú nói:

- Thiếu gia nói, nếu bàn ân cứu mạng thì đại thiếu phu nhân mới là người có công lớn nhất. Lần này ở Mặc Bắc, nếu không phải đại thiếu phu nhân can thiệp thì chỉ sợ giờ cũng không thể về gặp Đại phu nhân, lại càng không có chuyện Tạ tiểu thư.

Đại phu nhân cả kinh nói:

- Còn có chuyện này?
- Đại thiếu phu nhân chắn tên cho đại thiếu gia? Hải Phú, người nói mau đi, chuyện này là thế nào? Nguyệt Nương ở bên cạnh nói.

Lúc trước Tần Thiên nói chuyện đi Mặc Bắc với đại thiếu phu nhân không tiện kể mình chắn tên cho Trang Tín Ngạn. Điều này cảm thấy nàng như đang tự khoe công vậy. Chỉ nói mình bị thương, được Tạ Đình Quân cứu đi. Trở về lâu như vậy, Trang Tín Ngạn cũng không có cơ hội nhắc đến nên Đại phu nhân mới ngạc nhiên như vậy

Hải Phú theo lời mẫu thân, đem chuyện ngày đó gặp phải mã tặc, Trang Tín Ngạn bị bắn lén và trong lúc nguy cấp, Tần Thiên không để ý nguy hiểm mà chắn tên cho Trang Tín Ngạn lại một lần

- Lúc ấy tình huống khẩn cấp, nô tài căn bản không kịp đến cứu, nếu không phải nhờ đại thiếu phu nhân thì giờ thiếu gia thực sự vô cùng nguy hiểm

Hải Phú nói, trong thời gian này, hắn tận mắt thấy phu thê bọn họ ân ái tình cảm, mà Tần Thiên lại vì Trang Tín Ngạn mà đến mạng cũng không cần. Trong lòng hắn, địa vị của Tần Thiên tăng lên không ít. Giờ hắn thực sự không muốn Tạ gia tiểu thư kia vào cửa mà uy hiếp địa vị của Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn ở một bên lại viết: “mẫu thân, Tần Thiên toàn tâm toàn ý, không ngại khổ cực vì Trang phủ, nay lại vì con mà thiếu chút nữa mất mạng. Huống hồ con còn từng hứa hẹn với nàng. Về tình về lý, con không thể nào ruồng bỏ nàng. Tạ tiểu thư có ân cứu mạng, tuy rằng con rất cảm kích nhưng cũng có nhiều cách để báo đáp. Con không thể dùng cách làm tổn thương Tần Thiên để báo đáp lại nàng, con không làm được, cho dù bị người người chỉ trích con cũng không làm được. Huống hồ chuyện đến nước này, Tạ gia xử lý không chu đáo, danh tiết Tạ tiểu thư bị hủy cũng không phải là toàn bộ trách nhiệm của Trang phủ”

Nghe Hải Phú nói xong, đại phu nhân suy tư một hồi, nghiêm mặt nói:

- Người nói đúng, thủ tín với một người không nên bằng cách thất tín với người khác. Tần Thiên trả giá vì Trang phủ ta nhiều lắm, chúng ta không thể để nàng cảm thấy lạnh lòng mới đúng

Bà hít sâu một hơi, gật gật đầu, lại nói:

- Chuyện này người tạm thời không cần ra mặt, để mẫu thân đến Tạ gia bàn bạc trước, xem có cách giải quyết nào tốt cho cả hai. Tạ tiểu thư dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của người. Dù chúng ta không thể chịu trách nhiệm với nàng thì cũng không thể làm chuyện tổn thương đến nàng

“Mẫu thân nói đúng, mọi việc đều phiền mẫu thân”

Đêm đó, Trang Tín Ngạn đem kết quả này nói cho Tần Thiên, Tần Thiên đương nhiên vui vẻ.

Trên đường về Tần Thiên luôn lo lắng việc này, Đại phu nhân là người thế nào nàng rõ ràng nhất, chuyện Tạ tiểu thư, dựa vào tính cách bà chắc chắn sẽ không bỏ mặc nàng. Tần Thiên đã chuẩn bị tâm lý tốt, cũng nghĩ đủ cách để thuyết phục Đại phu nhân. Chỉ cần có tác dụng, khóc lóc, gây rối, thất cổ nàng đều sẽ làm

Bởi vì, Trang Tín Ngạn thật sự là phu quân rất tốt, Đại phu nhân cũng là mẹ chồng tốt, không có ai toàn vẹn cả, không thể vì Đại phu nhân làm một hai chuyện không hợp tâm ý mà nàng đã muốn rời đi

Từ khi quyết định chọn Trang Tín Ngạn, nàng đã quyết định sẽ sống hạnh phúc cùng bọn họ, sẽ bảo vệ hạnh phúc, gia đình của chính mình

Nàng tin tưởng sự lựa chọn của mình là không sai, lại càng không thể dễ dàng buông tay. Nàng ở Trang phủ sống không tốt, ra ngoài cũng sẽ chỉ như vậy. Sao không có khó khăn, sóng gió, nhất định đều phải đối mặt

Giờ chuyện không phải đang phát triển theo chiều hướng tốt sao?

Tần Thiên vui vẻ ôm cổ Trang Tín Ngạn, hôn hân mấy cái:

- Tín Ngạn, người thật lợi hại, mẫu thân là người cố chấp như vậy mà người vẫn có thể dễ dàng thuyết phục

Niềm vui của Tần Thiên nhanh chóng lây sang cho Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn ôm eo nàng, cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng hai mắt sáng ngời, hai má ửng hồng, nụ cười đáng yêu, tình yêu trong lòng lại dâng lên

Ở bên nàng luôn luôn thật vui, bất kể khi nào, bất kể gặp khó khăn gì, nàng đều có thể lạc quan, vui vẻ như vậy khiến cho tâm tình hắn bất giác cũng khá lên rất nhiều. Đúng là trời cao ban ơn, ban cho hắn một thê tử tốt như vậy

Hung hăng hôn nàng, Trang Tín Ngạn buông nàng ra, viết lên giấy: “Không phải ta lợi hại, mà là Tần Thiên nàng lợi hại!”

- Ta lợi hại?

Tần Thiên mở to hai mắt nhìn hắn, bộ dáng đáng yêu như con mèo nhỏ

Trang Tín Ngạn vuốt ve mặt nàng một hồi rồi lại viết: “Điểm lợi hại nhất của nàng chính là nắm bắt được vị trí quan trọng trong lòng chúng ta, đến độ chúng ta đều không nỡ làm tổn thương nàng chỉ là một chút”

Tần Thiên nghiêng đầu nhìn hắn cười, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, bộ dáng đó đúng là xinh đẹp không nói nên lời, Trang Tín Ngạn lòng rung động, ôm nàng đi về phía giường...

Sau trường phù dung, cảnh xuân vô hạn, bên trong mập mờ...

Một phen mây mưa, hai người nằm trong chăn. Tần Thiên thấy Trang Tín Ngạn lấy ra một quyển sách dưới nệm. Nàng tức giận đoạt lấy xem, vừa nhìn đã đỏ mặt

- Trang Tín Ngạn, người đứng là xấu xa, đi xem mấy thứ này

“Là mẫu thân bảo Hải Phú đưa cho ta”. Trang Tín Ngạn đỏ mặt viết

- Khó trách người kinh nghiệm lão luyện như vậy, thì ra là có sách giáo khoa...

Tần Thiên tuy nói vậy nhưng hai mắt lại không rời được quyển sách mỏng trong tay. Nàng lật từng tờ một, chỉ cảm thấy họa sĩ cổ đại vẽ đẹp thì cảm giác được hơi thở của Trang Tín Ngạn kề bên càng lúc càng nóng, càng lúc càng dồn dập.

Nụ hôn ẩm ướt không ngừng trên lưng, vành tai, trên cổ, trên vai... mỗi nụ hôn đều như ngọn lửa, dần dần thiêu đốt nàng

- Vừa mới... lại còn... Tần Thiên hờn dỗi

Trang Tín Ngạn đã ngồi dậy, để cho nàng ngồi lên trên người hắn, bả vai rộng lớn trầm xuống, cơ ngực rắn chắc lộ ra. Hai tay nóng rực thoáng đỡ hông nàng lên, thứ gì đó cứng rắn nhanh chóng tiến vào. Tần Thiên rên lên một tiếng, cả người run rẩy. Nụ hôn ẩm ướt của Trang Tín Ngạn lưu luyến nơi ngực nàng, nơi đó dường như là nơi hắn yêu nhất, tựa như hôn bao nhiêu cũng không đủ.

Tần Thiên bị hắn hôn mà run rẩy, toàn thân mềm nhũn tê dại

Hai tay nàng ôm lấy khuôn mặt hắn, khiến cho hắn ngẩng đầu nhìn nàng. Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lúc này mang theo vẻ gợi cảm của tình dục, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mơ hồ. Hắn tựa như yêu tinh, quý mị, bất luận thế nào đều rất rung động lòng người.

Như là bị mê hoặc, Tần Thiên cúi đầu, hôn lên bờ môi hắn, dây dưa triền miên, như say như mê. Hai tay hắn đỡ lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, lúc chặt lúc lỏng, một hồi kịch liệt, một hồi bình tĩnh, theo động tác của hắn mà tiếng rên rỉ không ngừng vang lên

Nghe được giọng nói của hắn, cả người Tần Thiên như muốn tan ra, cả thế giới này ngoài nàng sẽ không ai có thể biết, thì ra tiếng rên rỉ của hắn lại có thể quyến rũ như vậy..

Động tác ngày càng kịch liệt, hơi thở ngày càng nóng bỏng, Tần Thiên bỗng nhẹ nhàng run lên, mồ hôi trong nháy mắt như chảy tứa ra, nàng ngẩng đầu, rên rỉ thoải mái

Sáng sớm hôm sau, Tần Thiên triệu tập tất cả các quản sự trong phủ, hạ lệnh muốn kiểm toán, mang mọi khoản thu chi trong ba tháng qua đối chiếu một lần

Nhận được tin, Phương Nghiên Hạnh vội vội vàng vàng trở về tìm Trần di nương vô cùng lo lắng nói:

- Mẫu thân, giờ phải làm sao đây, đại thiếu phu nhân muốn kiểm tra sổ sách, mấy tháng nay người tiêu tốn nhiều như vậy không thể lừa được, làm sao bây giờ, nhất định sẽ bị đại thiếu phu nhân phát hiện

Trần di nương nghe được cả kinh, chén trà trong tay thiếu chút nữa rơi xuống, bà đứng lên, khẩn trương nói:

- Không phải nàng rất tin tưởng người sao? Sao đột nhiên muốn kiểm tra?

Với Tần Thiên, Trần di nương không phải không sợ

Phương Nghiên Hạnh gấp đến độ dậm chân:

- Con cũng không biết vì sao nàng bỗng nhiên muốn kiểm tra, chẳng lẽ nàng thấy có gì khác lạ?

Nói xong, ánh mắt Phương Nghiên Hạnh đảo qua trang sức lòe loẹt trên người Trần di nương. Trần di nương chợt dạ vội lấy tay áo che đi:

- Vậy giờ nên làm gì?

- Còn có thể làm gì? Hoặc là phải đợi gia pháp xử trí, nếu không thì phải đem bạc bù vào. Phương Nghiên Hạnh khổ sở nói

Lúc này, Trang Minh Lan nhận được tin chạy lại, nàng vừa vào cửa đã vội đến bên Trần di nương, kéo tay bà lo lắng nói:

- Mẫu thân, con đã nói rồi, người làm chuyện như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện nhưng chúng con nói người còn không tin, vạn nhất đại thiếu phu nhân tra ra cái gì thì bất kể là tỷ tỷ hay mẫu thân đều không thể thoát thân. Đại thiếu phu nhân trị gia cực nghiêm, hận nhất những kẻ gian lận, lần này nàng công khai kiểm toán như vậy, nhất định sẽ trừng trị nặng nề

Trần di nương nghe nữ nhi cũng nói vậy thì mới bối rối, hai tay run lên:

- Vậy phải làm sao bây giờ? Đại thiếu phu nhân sớm đã không vừa mắt với ta, nếu biết ta lấy đi không ít bạc, không biết sẽ xử phạt ta thế nào

Phương Nghiên Hạnh thấy Trần di nương như vậy, hừ lạnh trong lòng: “Thì ra bà cũng vẫn sợ, ta còn nghĩ người không sợ gì hết”

- Giờ chỉ có cách giao những thứ này ra, có thể còn giấu diếm được

Trang Minh Lan vừa nói vừa tháo trang sức trên người Trần di nương. Trần di nương vất vả lắm mới có được những thứ này, sao bỏ ra được, liên tục lui về phía sau, sống chết không chịu mang ra

Phải biết rằng nhờ mấy thứ này mà bà ta mới được uy phong có một thoáng mà thôi, giờ bị đám nha hoàn nhìn thấy trên người không còn mấy thứ này thì chẳng biết sẽ chê cười bà thế nào.

Chương 206: Bức người quá đáng

Cuối cùng, Trần di nương dù không muốn vậy chút nào nhưng cũng đành nhổ ra những thứ đã nuốt. Nếu không, vạn nhất thực sự bị Tần Thiên tra ra là cái gì thì không phải chỉ trả những thứ này là có thể xong đâu. Bà đã tận mắt thấy Tần Thiên hạ lệnh đánh Lý di nương, Lý di nương kiêu ngạo như vậy cũng bị đánh cho nửa tháng không thể rời giường, bà cũng không dám chịu nổi khổ này.

Nhưng nhiều năm qua, mãi mới có cơ hội được thoải mái như vậy, còn chưa đã nghiện thì đã bị ép phải lấy đi, cái này khác nào cắt đi một miếng thịt trên người, đau đến nửa ngày không thể thở nổi

Bên kia, Tần Thiên dặn dò chuyện muốn kiểm toán xong thì mang lễ vật từ Mạc Bắc về, cùng Trang Tín Ngạn đem tặng cho Đại phu nhân.

Lễ vật mỗi người trong Thanh Âm viện đều có, cho tiểu nha đầu là một số đồ ăn từ Mạc Bắc, đại nha hoàn là một số trang sức từ xương thú của người Khương. Cho Nguyệt Nương là một chiếc áo da sói. Nguyệt Nương cười phấn chấn đón lấy:

- Ta cũng có sao?
- Sao có thể thiếu Nguyệt Nương. Lại nói, đều là Nguyệt Nương vất vả hầu hạ mẫu thân chu đáo, phần công lao này chính là lớn nhất Trang phủ đó. Tần Thiên cười tươi nói

Những lời này khiến Nguyệt Nương và Đại phu nhân đều cười vui vẻ

- Nha đầu này thật khéo nói. Đại phu nhân cười lắc đầu.
- Mẫu thân, nếu người nhìn những thứ ta mang về cho người thì sẽ không nở nói ta đâu

Tần Thiên cười đi tới, đội chiếc mũ da dê màu nâu vàng lên đầu Đại phu nhân

- Ta ở thảo nguyên thấy có người bán loại mũ này, đều làm từ da dê, chất da rất mềm, bên trong là lớp lông dê dày, ở ngoài còn có trang trí bằng xương thú nữa đó

Tần Thiên vừa sửa mũ cho Đại phu nhân vừa khẽ nói:

- Lúc ấy ta nghĩ, nếu mẫu thân đội nhất định sẽ rất ấm, bệnh đau đầu mùa đông có lẽ sẽ đỡ đi nhiều

Đội xong, Tần Thiên cẩn thận nhìn một hồi rồi gật đầu cười nói:

- Đẹp lắm. Mẫu thân, ấm không, người có thích không?

Giọng nói dịu dàng như có bàn tay vuốt ve lòng Đại phu nhân, Đại phu nhân vô cùng thương yêu, bà sờ sọang, kéo tay Tần Thiên cười cười nói:

- Ấm lắm, ta cũng rất thích, khó cho người lúc nào cũng nhớ đến ta
- Người là mẫu thân của con và Tín Ngạn, con không nhớ người thì nhớ ai? Tần Thiên nắm tay bà cười nói.

Đại phu nhân vui vẻ vô cùng

Một bên, Trang Tín Ngạn ngồi nhìn thê tử và mẫu thân thân thiết như vậy thì chỉ cảm thấy thật mỹ mãn

- Tần Thiên, vết thương trên lưng thế nào rồi?

Đại phu nhân quan tâm hỏi, Tần Thiên đáp:

- Tốt rồi, đã hoàn toàn khỏi rồi

Chỉ là có chút sẹo, có lẽ là rất rõ, trên lưng Trang Tín Ngạn cũng có vết sẹo xấu xí, đúng là cùng chung phúc họa

- Sau này đừng làm những việc ngốc nghếch như vậy, mạng Tín Ngạn quan trọng nhưng người cũng rất quan trọng, bất kể các người là ai có chuyện mẫu thân cũng đều không vui

Tần Thiên rút vào người bà, nhẹ giọng nói:

- Mẫu thân, chúng con không phải đều khỏe mạnh sao?

Đại phu nhân vỗ tay nàng:

- Đều phải khỏe mạnh, các người không ai được gặp chuyện không may

Nói xong, lại bảo Nguyệt Nương đem bộ trang sức bằng ngọc phi thúy đã chuẩn bị sẵn ra cho Tần Thiên. Nguyệt Nương đưa cho Tần Thiên, nháy mắt khẽ nói:

- Đây chính là trang sức phu nhân thích nhất, cũng không dám đeo, bà thật thương người

Tần Thiên đón lấy, ôm Đại phu nhân nói:

- Cảm ơn mẫu thân

Giống như con gái làm nũng với mẹ vậy, khiến Đại phu nhân rất được hưởng thụ

Ra khỏi Thanh Âm viện, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Trà Hành

Trên đường đi, Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn chuyện Trà Hành thiếu chút nữa xảy ra chuyện hại đến mạng người mà đã nghe từ phía Phương Nghiên Hạnh.

- Không ngờ chúng ta đi chưa được bao lâu Trà Hành đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chút nữa nhất định phải tìm Lý chương quỳ hỏi cho rõ. Trang phủ luôn hành thiện tích đức, thanh danh này không thể bị hủy trong tay ta mới được

Dù nàng không tham dự việc này nhưng giờ nàng là đương gia, mọi chuyện của Thịnh Thế đều liên quan đến nàng, không thể chối thoát

Đi vào Trà Hành, Tần Thiên sai người gọi Lý chương quỳ đến, hỏi về việc này. Lý chương quỳ kể lại mọi chuyện rõ ràng

Thì ra là, Quán trà Bích Thủy ở phía đông thành vẫn là khách quen của Thịnh Thế, lá trà bọn họ luôn nhập từ Thịnh Thế. Cửa hàng không lớn, xem như chỉ là buôn bán nhỏ. Mấy năm hợp tác với Thịnh Thế đều rất vui vẻ, thoải mái

Nửa năm trước, nhà chủ quán Lưu lão bản gặp biến cố, phu nhân của Lưu lão bản bỗng nhiên mắc bệnh, tiền bạc vô số đều chỉ đổ xuống biển, cuối cùng vẫn qua đời. Không lâu sau, quán trà lại gặp hỏa hoạn khiến cho Lưu gia gặp tổn thất lớn. Lưu lão bản không muốn bỏ qua việc làm ăn, lại xuất bạc, sửa sang lại mặt tiền cửa hàng. Nhưng qua biến cố đó, việc làm ăn kém đi không ít. Lưu lão bản tận lực cũng bị ngã bệnh, giao gánh nặng trong nhà cho con trai là Lưu Dần

Lưu gia qua mấy biến cố đó mà của cải cũng gần như cạn kiệt. Lưu Dần tuổi trẻ, không giỏi làm ăn, hơn nữa lão Lưu bệnh nặng triền miên, tiền thuốc quá lớn, việc làm ăn ngày càng suy sút, ngay cả trà cũng không mua nổi

Tần Thiên thấy trước bọn họ là khách hàng quen của Thịnh Thế, việc buôn bán luôn trung thực, chỉ là không gặp vận may. Mà Lưu Dần tuy kinh nghiệm không đủ nhưng lại rất cố gắng. Tần Thiên cảm thấy sự khó khăn này chỉ làm tạm thời, chịu giúp bọn họ thì bọn họ nhất định có thể vượt qua

Vì thế từ tháng Tư năm nay, Lưu gia vẫn nhờ Thịnh Thế mà được nhập lá trà vào mà buôn bán, Lưu Dần rất cảm kích Trang phủ, vẫn rất cố gắng làm ăn nhưng chuyện làm ăn không phải là chuyện một sớm một chiều. Cho nên mới đến khi Tần Thiên đi Mạc Bắc thì chuyện làm ăn của Lưu Dần vẫn không có biến chuyển tốt

Mà Tần Thiên đi vội, Trà Hành nhiều chuyện, nàng sao nhớ được nhiều, với chuyện Lưu Dần cũng không được dặn dò trước.

Chờ Tần Thiên vừa đi, Trang Tín Trung quản lý Trà Hành thay thì xảy ra vấn đề

Tần Thiên đi được một tháng, Lưu Dàn tới lấy lá trà, quản sự tới hỏi ý kiến Trang Tín Trung thì Trang Tín Xuyên cũng ở bên

Từ sau khi Tần Thiên đi rồi, Trang Tín Xuyên cũng không thành thật, thấy Tín Trung dễ bắt nạt, chuyện trong Trà Hành đều muốn nhúng tay vào ra vẻ ta đây, thứ hai cũng muốn tìm thời cơ bòn rút.

Nghe được có người đến lấy lá trà nợ, Trang Tín Xuyên đã không vui, nghe nói là chuyện những 5 tháng rồi thì hấn đột nhiên biến sắc, vỗ bàn nói:

- Nha đầu kia cho rằng Trang phủ ta mở từ thiện sao? Cầm bạc của Trang phủ ta để lấy tiếng tốt cho nàng, làm gì có chuyện tốt như vậy

Nói xong chỉ vào quản sự ra lệnh:

- Người đi nói cho hấn, chẳng những không có trà cho hấn mà bắt hấn phải giao bạc nợ ra đây, nếu không đừng trách Trang phủ chúng ta không khách khí, kéo quan phủ đến đòi nợ

Quản sự khó xử nhìn Trang Tín Trung, Trang Tín Trung nói:

- Lúc trước đại tẩu vẫn đều làm vậy, ta thấy hấn có đạo lý, chúng ta vẫn nên làm theo lời đại tẩu thì hơn
Trang Tín Xuyên vốn muốn lập uy, biểu hiện vai trò quan trọng của mình, hơn nữa hấn luôn cao cao tại thượng trước mặt Trang Tín Trung đã thành quen, lập tức chỉ vào hấn nói:

- Người có biết làm ăn không? Lưu gia kia giờ đã thành ra như vậy, làm sao có khả năng thay đổi gì? Trước bọn họ thiếu bao nhiêu tiền, sau này đến khi đóng cửa thì ai trả bạc cho chúng ta? Nhân lúc bọn họ còn làm ăn, phải dùng cửa hàng của bọn họ để gán nợ thì chúng ta mới không bị thiệt

Trang Tín Trung thấy Trang Tín Xuyên muốn dùng cửa hàng đối phương để gán nợ thì cảm thấy không ổn, tranh cãi vài câu, Trang Tín Xuyên lại dùng thân phận ca ca mà dè ép hấn, còn nói:

- Người xem, chúng ta đã bao giờ để nợ qua 5 tháng chưa? Cho dù là đại thiếu phu nhân ở đây ta nghĩ nàng cũng không thể nào để tình trạng này tiếp tục. Nàng về thấy người không biết xử lý, chỉ sợ lại trách người không có năng lực

Trang Tín Trung ngẫm lại thấy cũng có lý, việc buôn bán cho vay nợ không phải là chuyện lạ nhưng không có nhà nào để nợ đọng qua hơn 5 tháng như vậy. Thấy hấn động lòng, Trang Tín Xuyên lại ở bên khuyến khích, còn định nhận làm chuyện này

Trang Tín Trung sợ gặp chuyện, ban đầu còn không chịu. Trang Tín Xuyên nhìn hấn cười lạnh:

- Tín Trung, giờ người thấy ta không làm đương gia được, trong mắt không còn ca ca này nữa phải không? Tốt, có tiền đồ lắm, giờ có nữ nhân kia làm núm dựa là có thể dẫm ta xuống lòng bàn chân. Ta đường đường là một quản sự, giờ chẳng nhẽ ngay cả việc xử lý chuyện này cũng không được?

Bị Trang Tín Xuyên nói như vậy, Trang Tín Trung trở nên yếu đuối, không có cách nào, cũng chỉ đành giao việc này cho hấn xử lý. Chỉ dặn dò ngàn vạn lần là đừng có gây chuyện không hay

Trang Tín Xuyên nào có không gây sự? Hấn vốn đã ghen tỵ Trang Tín Trung được thay thế vị trí đương gia tạm thời, luôn muốn phải gây chuyện phá rối hấn. Hấn mang người đến nhà Lưu lão bản gây chuyện, Lưu Dàn thấy lá trà không chuyển đến mà lại là người ta đến đòi nợ thì lo lắng, nói cạ lời nhưng Trang Tín Xuyên không hề để ý. Thấy hấn không chịu nộp tiền thì mới gọi người chuyển đồ, phàm là thứ gì đáng giá đều chuyển đi. Chẳng những chuyển đồ ở cửa hàng mà ở trong nhà cũng muốn chuyển.

Điều này kinh động đến Lưu lão bản ốm đau đang nằm trên giường, hấn bị tức giận công tâm, phun ra một búng máu rồi hôn mê bất tỉnh.

Lưu Dàn vừa tức vừa hận, đến Trà Hành gây chuyện đến nỗi mọi người trong Dương thành đều biết, ai cũng nói Trang phủ bức người quá đáng, không biết tích đức

Tin tức nhanh chóng rơi vào tai Đại phu nhân, Đại phu nhân giận dữ, gọi tất cả mọi người đến. Cũng trách cứ Trang Tín Trung và Trang Tín Xuyên một hồi

Nghe đến đó, Tần Thiên không nhịn được hỏi:

- Vậy việc này thì có liên quan gì đến tứ tiểu thư?

Lý chương quỹ nói:

- Sau khi xảy ra chuyện, phu nhân định tự mình xử lý việc này nhưng cơ thể không tiện, mà hai vị thiếu gia không hợp ra mặt, sợ đối phương thấy bọn họ lại càng tức giận. Đang lúc Đại phu nhân phiền não thì tứ tiểu thư xung phong nhận việc, nói có thể giải quyết việc này. Đại phu nhân hỏi nàng giải quyết như thế nào mới tốt. Tứ tiểu thư nói, trước quan trọng là phải cứu người, Lưu lão bản vì Trang phủ mà bệnh thêm nặng, Trang phủ hẳn nên chịu trách nhiệm tiền thuốc men. Những lời này được lòng Đại phu nhân, Đại phu nhân giao việc này cho tứ tiểu thư làm. Sau tứ tiểu thư bình ổn lại việc này, Đại phu nhân mới quyết định trước khi người về, để tứ tiểu thư ở lại Trà Hành giúp đỡ

Thì ra là thế...

Trang Minh Hỉ này thật biết cách nắm bắt cơ hội...

- Vậy bệnh tình của Lưu lão bản tốt hơn chưa? Tần Thiên quan tâm hỏi.

Lý chương quỹ nói:

- Thịnh Thế chúng ta tốn không ít bạc mời đại phu, một tháng qua thuốc tốt chưa hề ngừng, hẳn là đỡ hơn rồi

Tần Thiên nghe xong thì cảm thấy không ổn:

- Chẳng lẽ sau đó các người cũng không phái người tới xem?

Vừa dứt lời, Phạm Thiên vội vàng chạy vào, nói:

- Không ổn, vừa rồi ta nhận được tin, nói là Lưu lão gia đã chết, giờ bên ngoài đều truyền tin rằng Thịnh Thế chúng ta bức tử Lưu lão gia

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều nhìn nhau rồi vội đứng lên:

- Sao có thể như vậy, không phải đã mời đại phu rồi sao?

109. , Chương 207-208

Chương 207: Tìm nàng tính sổ

Cùng lúc đó, Trần di nương tâm tình phiền chán tìm đến chỗ Lý di nương, nói đến chuyện Tần Thiên kiểm tra sổ sách

- Sớm biết như vậy đã không đòi mua mấy thứ kia. Giờ không đến mức khiến cho người ta chê cười. Trần di nương liên tục thở dài

Lý di nương đảo mắt, đập bàn:

- Xảo Vân, người bị con dâu người lừa rồi. Nàng và nha đầu chết tiết kia hợp nhau lừa người đó

Trần di nương cả kinh:

- Thế là thế nào?
- Người nghĩ lại đi, nha đầu chết tiết kia với con dâu người quan hệ tốt cỡ nào, lúc trước là vì tin tưởng nàng nên mới giao quyền quản gia cho nàng. Lâu như vậy cũng chưa từng thấy nàng kiểm tra sổ sách gì, sao giờ lại bỗng nhiên tra. Chắc chắn là con dâu người nói cho nàng, hai người hợp nhau đối phó người. Lý di nương trợn mắt vỗ bàn nói
- Cái gì? Nghiên Hạnh dám làm thế với ta?

Trần di nương nghiêng răng đứng lên, trong lòng bà tâm tình tích tụ, không biết nên phát tiết thế nào, giờ nghe Lý di nương nói vậy, càng nghĩ càng thấy đúng. Tần Thiên bà không dám động đến nhưng Phương Nghiên Hạnh thì là chuyện đơn giản. Lập tức bà vung khăn:

- Ta đi tìm nàng tính sổ

Nói xong vừa mắng vừa vội vàng đi ra ngoài

Trần di nương chân trước vừa đi, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân chân sau tiến vào, hai người nhìn Trần di nương đi vội vã như có lửa đốt mông, Lưu Bích Quân hỏi:

- Bà ta làm sao thế?

Lý di nương nhú mày cười:

- Tam phòng có trò hay để xem rồi

Sau đó lại trầm mặt:

- Ta muốn xem xem Phương Nghiên Hạnh này về sau có còn dám giúp nàng quản gia không? Vị trí này sớm muộn gì ta cũng phải đoạt lại

Hai người đi vào, ngồi xuống vị trí của mình, Lý di nương nhìn Trang Minh Hỉ:

- Hôm nay sao người không đến Trà Hành giúp ca ca?

Trang Minh Hỉ thản nhiên nói:

- Mẫu thân quên rồi? Tần Thiên đã quay lại, đại nương đã nói, Tần Thiên về thì Trà Hành sẽ không có việc của con nữa
- Tần Thiên này đúng là sao chổi. Nàng ở Trang phủ một ngày, chúng ta đừng nghĩ có thể ra mặt. Lý di nương phần hận

Lưu Bích Quân nhìn Trang Minh Hỉ, bỗng nhiên cười nói:

- Mẫu thân, người muốn đối phó với Tần Thiên cũng dễ thôi, có cơ hội trước mắt đó thôi
- Cơ hội gì? Lý di nương vui vẻ nói.

Trang Minh Hỉ biết rõ nhưng cũng chỉ bình thản bưng chung trà, tỉ mỉ phẩm trà. Lưu Bích Quân cười ái muội:

- Chỉ là nói ra, sợ đắc tội tiểu cô

Lý di nương quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ một cái rồi lại nhìn Lưu Bích Quân:

- Đều là người một nhà, có gì mà đắc tội. Nói đi

Trang Minh Hỉ cười lạnh.

Nụ cười của Lưu Bích Quân càng sâu:

- Tần Thiên và Tạ gia công tử ở chung một mình mấy ngày đêm liền, đổi lại là nhà khác thì đã sớm bị huỷ
- Nhưng phu nhân nói rõ, không được phép nhắc lại việc này

Lý di nương nhú mày, sau đó nghiêng răng nói:

- Cũng không biết nha đầu kia cho bọn họ uống mê được gì mà ai cũng bảo vệ nàng
- Mẫu thân, phu nhân bảo vệ nàng là vì bà còn không rõ lợi hại của chuyện này. Bà ở trong nhà, hiểu biết không còn linh thông như trước nữa. Nếu khắp Dương thành đều biết, đều bàn tán không hay về Trang phủ, thậm chí còn chỉ vào mặt Tần Thiên mắng thì cho dù Đại phu nhân chịu được thì đám người trong họ tộc cũng không chấp nhận nổi đâu. Đến lúc đó là kết cục gì, không phải quá rõ ràng sao?

Lưu Bích Quân cười nói. Lý di nương suy nghĩ một hồi, mắt sáng bừng:

- Ý kiến hay!

- Chỉ là...

Lưu Bích Quân lấy khăn che miệng, không dấu được sự vui sướng khi người gặp họa:

- Tần Thiên này sau khi rời khỏi Trang phủ có lẽ sẽ vào Tạ gia, tiểu cô và Tần Thiên thật có duyên, đi đâu cũng gặp nhau

Tần Thiên lợi hại như vậy, sau này nữ nhi vào cửa cũng thật phiền. Nhưng nếu Tần Thiên không đi thì con làm sao có thể thành đương gia?

Nghĩ vậy, Lý di nương quay đầu vui vẻ nói với Trang Minh Hỉ:

- Sau này Minh Hỉ là chính thất, cần gì sợ tiểu dâm phụ đó

Tần Thiên lợi hại như vậy về sau nữ nhi vào cửa cũng phiền toái!

Trang Minh Hỉ cười lạnh, chính thất? Cái gì mà chính thất? Người ta căn bản không muốn lấy ta! Các người cứ rần muốn đẩy ta qua còn mong ta có thể đấu với Tần Thiên? Lúc này, nàng hoàn toàn hết hi vọng với người thân.

- Ta về phòng đây. Trang Minh Hỉ đứng lên đi ra ngoài

Phía sau truyền đến tiếng Lý di nương gọi:

- Minh Hỉ, Minh Hỉ!

Và tiếng Lưu Bích Quân loáng thoáng:

- Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi...

Lòng Trang Minh Hỉ đau xót, đi ra ngoài

Trở về phòng mình, Hỉ Thước thần bí đi theo nàng vào phòng, đóng chặt cửa phòng rồi đưa cho nàng một phong thư:

- Có người vừa đưa tới

Trang Minh Hỉ mở ra thấy phía trên là mấy chữ mạnh mẽ: “Đêm nay giờ Tuất, gặp ở chỗ cũ”

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, hai mắt không ngừng lóe sáng

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn mang theo vài người đến Lưu gia

Chẳng qua mới rời đi ba tháng, Lưu gia đã trở nên vô cùng thảm đạm, trong phòng âm khí nặng nề, đồ vật bụi bẩn, cỏ dại mọc đầy, cảnh tượng rất lụi bại

Lưu Dần và thê tử Lý thị mặc đồ tang quỳ gối trước linh đường. Thấy người của Thịnh Thế tới thì Lưu Dần đứng lên, lau nước mắt đón

Hai bên thi lễ, Lưu Dần thân nhiên nói:

- Đại thiếu phu nhân có lòng

Trong đầu hồi tưởng lại những lời khi trước Trang Minh Hỉ nói với hắn: “Lưu lão bản, bình tĩnh mà xem xét, Trà Hành nhà nào chịu để cho người nợ qua 5 tháng? Đại tẩu trước khi đi cũng không có dặn dò, ắt hẳn cũng là không muốn người lại nợ tiếp. Ca ca ta làm việc vội vã khiến lệnh tôn bệnh nặng, việc này là hẳn không đúng nhưng là thiếu nợ thì trả tiền, không phải là thiên kinh địa nghĩa? Thịnh Thế chúng ta với Lưu gia các người cũng coi như là hết lòng quan tâm, Lưu lão bản sao có thể bỏ mặc những điều đó mà chạy đến Trà Hành gây sự?”

Không sai, Thịnh Thế quả thật không có nghĩa vụ phải cho hắn vay nợ nhưng lúc trước Tần đương gia cho hắn hi vọng, giờ thay đổi chủ ý cũng nên có lời dặn dò? Nay phụ thân vì việc này mà bệnh nặng rồi qua đời, nàng giờ còn tới làm cái gì?

Vốn dĩ hắn rất cảm kích Tần Thiên, giờ lại vì biến cố này mà không còn chút nào

Nhưng Trang phủ cuối cùng quả thật tốn không ít bạc giúp phụ thân chữa bệnh, hấn cũng không tiện tỏ thái độ, chỉ ôn hòa tiếp đón

Bên này, Trang Tín Ngạn tiến vào rồi liền đi đến linh đường thấp hương cho Lưu lão bản. Giờ hấn chỉ biết nói những lời đơn giản, hơn nữa phát âm chưa thạo, ngoài Tần Thiên thì người khác đều nghe không hiểu. Hấn từng thử trước mặt Hải Phú, Hải Phú cũng chỉ đoán mà ra, nhiều lúc không hiểu ý của hấn

Cho nên trước mặt người ngoài hấn vẫn không muốn mở lời, tránh bị chê cười

Tuy rằng hấn không nói gì những lời an ủi lòng người nhưng vẻ mặt nghiêm túc và cử chỉ thành ý thì đã chiếm được hảo cảm của mọi người

Lưu Dền vốn có lòng thương với thiếu gia tàn tật này, lúc này cũng mặc kệ hiềm khích gì, tiến lên đáp lễ Trang Tín Ngạn

Không khí lạnh lùng xấu hổ đôi bên vì vậy mà dịu đi không ít.

Chương 208: Phương pháp sinh tồn

Lưu Dền mời Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến phòng khách, Lí thị dâng trà

- Lưu lão bản, chuyện này là ta sơ sẩy, lúc ấy đi quá vội, không nhớ dặn lại việc này nên người dưới mới xử lý không tốt. Chuyện này là ta sai, ta cũng không biết biểu đạt sự hối lỗi thế nào nữa. Tần Thiên thành tâm tạ lỗi.

Lưu Dền lắc đầu:

- Vốn tại hạ cũng có chút trách cứ đại thiếu phu nhân nhưng nghĩ kỹ lại, đại thiếu phu nhân đã giúp Lưu gia chúng ta rất nhiều. đại thiếu phu nhân một ngày trăm công nghìn việc, có sơ sẩy cũng là bình thường, xét đến cùng là tại hạ vô năng, làm ăn không tốt

Giọng nói đầy uể oải.

- Chung quy cũng vì việc này mới làm hại đến gia phụ

Tần Thiên rất áy náy, tuy rằng Lưu lão bản chết không liên quan trực tiếp đến nàng nhưng nếu nàng làm việc cẩn thận một chút, có lẽ Lưu lão bản sẽ không phải chết như vậy

- Đại thiếu phu nhân đừng tự trách, bệnh tình của gia phụ vốn có từ lâu, không có chuyện này gia phụ cũng chẳng sống thêm được lâu đâu. Lưu Dền lại không nhận được mà lau nước mắt

Nghe xong những lời này, Tần Thiên không khỏi cảm thán, Lưu Dền này đúng là người thành thật, nếu là người khác chỉ sợ đã nhân cơ hội mà chèn ép

Nhưng nếu không phải vì thấy Lưu gia là người làm ăn thành thật thì lúc trước Tần Thiên đã không cho bọn hấn nợ nhiều như vậy. Nay thấy Lưu gia thế này, Tần Thiên có lòng muốn giúp. Nàng cẩn thận hỏi lại Lưu Dền tình hình kinh doanh gần đây mới biết, thì ra sau khi Trà Hành từ chối cho hấn mua chịu lá trà, hấn vì không mua được trà mà quán trà đã đóng cửa hơn một tháng

Lúc trước, Trang Minh Hỉ và hấn bàn bạc cũng chỉ là miễn tiền trà năm tháng trước và mời đại phu chữa bệnh cho Lưu lão bản chứ thế nào cũng không chịu lại cho hấn mua chịu. Lưu Dền thấy Thịnh Thế miễn cho hấn mấy trăm lạng bạc đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, cũng không phải kẻ không biết xấu hổ mà lại đòi nhờ vả

Nay, hai phu thê họ xử lý hậu sự của Lưu lão gia xong thì ngay cả kế sinh nhai cũng khó mà giữ

Tần Thiên trầm ngâm một hồi, hỏi hấn:

- Người có còn muốn kinh doanh quán trà không?

- Muốn chứ, đây vẫn là sinh kế của Lưu gia chúng ta, ta cũng chẳng biết làm gì mà sống nhưng quán trà đóng cửa hơn một tháng, đã sớm không có khách, giờ còn rách nát như vậy, cũng chẳng có bạc mua trà

Lưu Dền thở dài

- Đó cũng không phải là vấn đề

Sau đó, Tần Thiên cẩn thận nói ra mấy lời khiến cho Lưu Dần và quân sự hộ tống Tần Thiên đến quán trà đều cười vui vẻ

Chạng vạng trở lại Trang phủ, vừa vào cửa đã thấy Bích Liên đợi ở cổng nói với nàng:

- Đại thiếu phu nhân, hôm nay tam thiếu phu nhân té xỉu, đại phu nói là bị động thai

Tần Thiên nghe vậy thì đảo mắt, cũng không lo lắng, xoay người nói với Trang Tín Ngạn một tiếng. Hắn là nam nhân, cũng không tiện đến xem Phương Nghiên Hạnh.

Tần Thiên mang đám nha hoàn đi vào phòng Phương Nghiên Hạnh

Đi vào đã thấy nha hoàn, ma ma đứng đầy sân, thấy Tần Thiên thì nhất tề hành lễ, cung kính gọi đại thiếu phu nhân.

Sau đó, Tần Thiên đổi vẻ mặt lo lắng mà đi vào phòng Phương Nghiên Hạnh.

Trong phòng, Phương Nghiên Hạnh nằm trên giường lặng lẽ khóc. Trang Tín Trung và Trang Minh Lan ở bên khẽ an ủi. Trần di nương đứng cách đó không xa thấp thỏm lo âu, hai nha hoàn đứng bên. Nguyệt Nương đang ở bên giường an ủi.

- Tam thiếu phu nhân, phu nhân cho nô tỳ đến xem, người giờ cảm thấy thế nào?

Phương Nghiên Hạnh nghiêng người nằm trên giường, lấy khăn lau nước mắt:

- Cảm ơn đại nương quan tâm, con dâu giờ khá hơn nhiều rồi

Nguyệt Nương nói:

- Phu nhân nói, tam thiếu phu nhân muốn ăn gì cứ ăn, cứ thoải mái mà tiêu, bụng người là cốt nhục đầu tiên của Trang phủ, nhất định phải chăm sóc cho chu đáo

- Ta biết rồi, cảm ơn đại nương! Phương Nghiên Hạnh chớp mắt

Nghe đến đó Tần Thiên đi vào, lớn tiếng nói:

- Sao lại thế này? Sao lại thế này? Đang yên đang lành sao Nghiên Hạnh tỷ tỷ có thể động thai?

Trần di nương nghe vậy mà kinh ngạc. Những người còn lại đều hành lễ với nàng

Tần Thiên lập tức đi đến trước mặt Phương Nghiên Hạnh, hỏi Phương Nghiên Hạnh đã xảy ra chuyện gì. Phương Nghiên Hạnh liếc nhìn Trần di nương một cái, Trần di nương lập tức trừng mắt nhìn nàng, Phương Nghiên Hạnh cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Chỉ là không cẩn thận bị ngã..

Tần Thiên nói:

- Tỷ tỷ, người là người cẩn thận, rõ ràng biết mình mang thai, sao có thể không cẩn thận mà ngã, có phải là có gì khó nói?

Nói xong, Tần Thiên nhìn về phía Trang Tín Trung, Trang Tín Trung nhìn ánh mắt nghi ngờ của nàng thì vội nói rõ:

- Ta vừa trở về, ta không biết gì hết

Tần Thiên lại nhìn về phía Trần di nương, Trần di nương co rúm lại nói:

- Tự nàng cũng nói là ngã, còn có nguyên nhân gì...

Mắt không ngừng đảo loạn

Bên kia, Nguyệt Nương đã thay Đại phu nhân an ủi xong, đang chuẩn bị rời đi, nhìn thế thì không khỏi dừng bước.

Rất rõ ràng, Trần di nương sốt ruột mà nói:

- Nguyệt Nương, chỗ phu nhân còn cần người hầu hạ đó

Nguyệt Nương đảo mắt nhìn quanh phòng, xua tay nói:

- Không vội, phu nhân nói, tam thiếu phu nhân mang thai đứa cháu đầu tiên của Trang phủ, bà rất coi trọng, bà bảo ta đến là muốn biết rõ tình hình, nay xem ra có ẩn tình, ta phải biết rõ rồi mới về được

Trần di nương vội đến đỏ mặt nhưng cũng không biết nên làm gì. Trang Minh Lan cũng lo lắng. Tần Thiên coi như không thấy, đứng lên, đi đến trước mặt hai nha hoàn Xảo Vân, Xảo Hồng. Hai nha hoàn kia cúi đầu không dám thở mạnh

- Các người là người hầu hạ tam thiếu phu nhân, người khác không biết, các người nhất định là biết, các người nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Xảo Vân, Xảo Hồng nhìn nhau một cái, lại ngẩng đầu lén lút nhìn Trần di nương một cái, Trần di nương oán hận trừng mắt với các nàng.

Hai người sợ tới mức vội cúi đầu, một chữ cũng không dám nói.

Tần Thiên cười lạnh:

- Một khi đã như vậy, xem ra đó là các người chăm sóc không cẩn thận, mọi trách nhiệm đều quy cho các người hết

Nói xong, nàng đột nhiên cao giọng, thần sắc lạnh lùng:

- Nha hoàn vô dụng như các người còn cần làm gì. Người đâu, gọi Lưu quản sự vào, đem hai nha hoàn này bán ngay đi

Lưu quản sự là quản sự chuyên quản lý việc mua bán hạ nhân

Hai nha hoàn tái mặt, nhất tề quỳ xuống dập đầu:

- Đại thiếu phu nhân bớt giận, Đại thiếu phu nhân bớt giận, không liên quan đến chúng ta, thực sự không liên quan đến chúng ta

- Không liên quan đến các người thì liên quan đến ai?

Hai nha hoàn do dự một chút, ánh mắt liếc nhìn Trần di nương, hiển nhiên không dám mở miệng:

- Các người cứ nói thẳng ra, nếu ai vì các người nói thật mà gây phiền phức, đến lúc đó các người đến nói với ta, ta sẽ tìm nàng ta mà gây phiền toái lại.

Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Tần Thiên, thôi đi, đừng hời hợt, là tự ta không cẩn thận! Phương Nghiên Hạnh khóc nói.

Tần Thiên thở dài:

- Tỷ tỷ, giờ người mang thai là cốt nhục của Trang phủ, ta thân là đương gia Trang phủ, sao có thể ngồi yên mặc kệ

Nói xong, có thúc giục hai nha hoàn nói nhanh.

Hai nha hoàn được Tần Thiên cam đoan thì mới kể lại tình hình thực tế

- Là Trần di nương, hôm nay bà dạy dỗ tam thiếu phu nhân, còn nói ... còn nói phải đem Liên Nhi cô nương bên người cho tam thiếu gia, tam thiếu phu nhân nghe vậy mà bị động thai

Mọi người đều nhìn Trần di nương, Trần di nương lắp bắp nửa ngày không nói được một câu

Phương Nghiên Hạnh chỉ khóc

- Di nương!

Trang Tín Trung oán trách nhìn Trần di nương, tuy rằng không thấy chuyện xảy ra nhưng cũng biết hiềm khích của mẫu thân và thê tử trong thời gian này nên hẳn đã đoán được là chuyện gì xảy ra, chỉ là không tiện nói thẳng trước mặt Tần Thiên

- Không biết Trần di nương lấy lý do gì mà dạy dỗ tỷ tỷ đang mang thai, còn cố ý gây sự khiến nàng tức giận?

Tần Thiên lạnh lùng nhìn Trần di nương

Nguyên nhân thực sự Trần di nương nào dám nói, mạnh miệng nói:

- Ta dạy dỗ con dâu mình thì có gì sai. Nàng giờ không thể chăm sóc phu quân, ta chọn một người chăm sóc con ta thì có gì quá đáng

- Con dâu?

Tần Thiên cười lạnh:

- Trần di nương, ngươi đừng quên, mẹ chồng của Nghiên Hạnh tỷ tỷ chỉ có một, đó chính là Đại phu nhân. Cho dù muốn chọn người cho Tín Trung thì cũng là Đại phu nhân mới có quyền quyết định, người nói như vậy, là không coi Đại phu nhân ra gì sao?

Sắc mặt Trần di nương tái mét, cả người lạnh run, bắt đầu bưng mặt khóc:

- Ta biết ta chỉ là kẻ hèn mọn...

- Người im đi!

Tần Thiên gầm lên khiến Trần di nương đang khóc mà ngừng mặt. Trần di nương mặt đầy nước mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

- Nghiên Hạnh tỷ tỷ đang mang thai, là lúc vất vả nhất. Người luôn miệng nói mình là mẹ chồng của nàng nhưng người làm mẹ chồng không những không thương nàng mà còn muốn làm tổn thương nàng. Nào có mẹ chồng nào như người? Nếu người không biết hối cải, ta lập tức đưa người đến biệt viện, tránh để người làm hại cốt nhục Trang phủ ta.

Tần Thiên chỉ vào bà tức giận nói.

Lúc này, Trần di nương thực sự bị dọa, nếu thực sự bị đuổi đi thì thật khó mà có thể trở về. Ở biệt viện tuy không lo chuyện ăn uống nhưng sao thoải mái bằng ở Trang phủ.

Trần di nương lập tức nhào tới trước mặt Trang Tín Trung, kéo tay hắn khóc nói:

- Tín Trung, Tín Trung, mẫu thân người bị đuổi đi mà người không nói được gì sao?

Trang Tín Trung tuy cũng giận mẹ nhưng mẫu thân chính là mẫu thân, hẳn có thể nào cũng không nhẫn tâm để mẫu thân chịu khổ, hắn nhìn Tần Thiên, đang định nói gì đó, Tần Thiên lại cắt ngang lời hắn:

- Còn cả người nữa Tín Trung, ta giờ lấy thân phận đại tẩu, đương gia Trang phủ mà nói với người những lời này

Tần Thiên nhìn hắn, nói rõ ràng đây chính nghĩa:

- Người là người làm con, nhưng người cũng là trượng phu, nay Nghiên Hạnh tỷ tỷ mang thai con của người, nàng vất vả vì người, người là nam nhân chẳng lẽ không thể cho thê tử của người được thoải mái? Nay thành ra thế này, cũng may Nghiên Hạnh tỷ tỷ và đứa nhỏ đều không có chuyện gì, nếu không, người hối hận cũng đã muộn!

Trang Tín Trung bị mắng mà không nói được gì

- Đại thiếu phu nhân, ta biết người quan tâm ta, tốt với ta, xin người đừng làm gì hơn nữa

Phượng Nghiên Hạnh giãy dụa ngồi dậy, Tần Thiên vội đi tới:

- Người phải cẩn thận chút.

Phương Nghiên Hạnh nắm tay nàng, khóc nói:

- Thật ra Tín Trung và mẫu thân đều tốt với ta lắm, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, xin người đừng đuổi mẫu thân đi, mẫu thân lớn tuổi, cũng không còn khỏe, hơn nữa ta còn cần bà chăm sóc

Nói xong, nàng nhìn Trần di nương, Trần di nương vội vàng nói:

- Vâng vâng, về sau ta sẽ chăm sóc nàng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không nói những lời khiến nàng không vui

Sắc mặt Tần Thiên hơi hòa hoãn lại, quay đầu nhìn Phương Nghiên Hạnh nói:

- Được, nếu tỷ tỷ nói như vậy, việc này cũng thôi, chỉ là sau này tỷ tỷ có chuyện gì thì ta sẽ không bỏ qua đâu

Trần di nương vội vàng nói:

- Vâng vâng.

Trang Minh Lan cùng Trang Tín Trung cũng tỏ ý về sau nhất định sẽ chăm sóc Phương Nghiên Hạnh chu đáo thì Tần Thiên mới cho qua

Hai ngày sau, Phương Nghiên Hạnh lặng lẽ nói “thật” với Tần Thiên. Tần Thiên cười nói:

- Tín Trung không trách người chứ?

Phương Nghiên Hạnh nói:

- Hắn thấy ta còn nói thay ấu thân hắn sao còn trách ta. Sau đó hắn trách mẫu thân hắn mấy câu, còn xin lỗi ta. Cũng là người nói đúng, nữ nhân, lúc yếu mềm thì nên yếu, trước kia ta tranh giành với bà chẳng lần nào có được kết quả gì tốt, nay ta không tranh nữa, nếu bà ta quá đáng thì ta sẽ nói đau bụng, bà ta còn làm được gì

Nói xong nhéo mắt Tần Thiên:

- Người đúng là quỷ quái, chiêu gì cũng có

Tần Thiên vuốt mặt, cười cười, trong lòng cảm khái: Phàm là những người lớn lên bằng việc nhìn sắc mặt người khác mà sống thì sao có thể không có những phương pháp sinh tồn này

110. , Chương 209 -210

Chương 209: Người đừng mơ

Đại sảnh Thanh Âm viện, Đại phu nhân ngồi chính vị, Trang Tín Xuyên và Trang Minh Hỉ đứng ở một bên, còn hai quần sự khác đứng một bên

Nhìn thấy hai người tiến vào, Trang Tín Xuyên nhướng mày cười lạnh. Mà Trang Minh Hỉ ở bên chỉ thản nhiên nhìn bọn họ một cái, cũng không có vẻ mặt gì khác lạ.

Thấy vậy, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn lại nhìn nhau một cái, biết là lại có phiền phức. Lập tức hai người bình tĩnh, không chút hoang mang tiến lên thỉnh an Đại phu nhân.

Thỉnh an xong, Đại phu nhân sai Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi xuống bên cạnh. Nhìn huynh đệ Trang Tín Xuyên đứng bên, Tần Thiên biết Đại phu nhân cũng không đồng ý với điều bọn họ nói

- Được rồi, giờ đại ca đại tẩu các người đều ở đây, Tín Xuyên, người nói lại ý người đi

Sắc mặt Đại phu nhân lạnh lùng

Trang Tín Xuyên nhìn Tần Thiên một cái, thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ánh mắt nhìn nhau đầy tình ý, trong lòng ghen ghét vô cùng

Bọn họ hạnh phúc lắm sao? Hẳn phải tìm cách để bọn họ không được thoải mái

- Đại nương, ta từ chỗ Giang quân sự biết được, đại tẩu lại giúp Lưu gia không ít bạc, giúp bọn họ khai trương quán trà một lần nữa, còn đồng ý sau khi khai trương, đến hết năm nay vẫn đều có thể cho bọn họ mua chịu

Trang Tín Xuyên hừ lạnh một tiếng, nhìn Tần Thiên nói:

- Đại tẩu, ta hỏi ngươi, ngươi tính toán sao vậy, làm ăn cái nỗi gì. Ngươi cho là Trang phủ chúng ta mở nhà từ thiện sao? Hay là ngươi muốn dùng bạc của Trang phủ ta để lấy tiếng tốt? Ngươi cũng đừng quên người chính là đương gia Trang phủ thì không có nghĩa mọi thứ Trang phủ đều thuộc về ngươi. Ngươi tự tiện quyết định thế là không coi đại nương ra gì đúng không?

Đại phu nhân buông chung trà trong tay, bình tĩnh nói:

- Ai nói Tần Thiên không thương lượng với ta, chuyện này ta biết

Tần Thiên mỉm cười, ung dung nhìn Trang Tín Xuyên đang trợn mắt há mồm.

Không chỉ có Trang Tín Xuyên cảm thấy ngạc nhiên, đến ngay cả Trang Minh Hỉ ở bên cũng kinh ngạc:

- Đại nương, thế là vì sao? Lưu gia tuy là khách quen của Thịnh Thế chúng ta nhưng so với các khách hàng khác căn bản chẳng tính là cái gì. Chúng ta cần gì phải tốn kém vì bọn họ như thế. Hơn nữa vì Lưu lão gia chết mà Thịnh Thế chúng ta cũng tốn không ít bạc, coi như là đã hết lòng giúp đỡ. Ai cũng không thể nói chúng ta không phải. Lúc trước đại nương cũng nói là ta xử lý tốt rồi, vì sao giờ lại làm chuyện thừa?

Trang Minh Hỉ rất khó hiểu

- Lúc trước ta quả thực thấy ngươi xử lý không sai, mời đại phu cho Lưu lão gia, cũng miễn bạc cho Lưu gia, đại phu cũng nói, bệnh của Lưu lão đầu vốn cũng rất nghiêm trọng, cho dù không có chuyện này cũng không qua được ba nhiều ngày. Theo đạo lý, Trang phủ chúng ta đã là hết lòng.

Đại phu nhân chậm rãi nói .

- Vậy vì sao..

Trang Minh Hỉ hỏi. Nàng nhìn Tần Thiên một cái, trong lòng khó chịu, rõ ràng là chuyện mình xử lý tốt, ai cũng khen nàng làm khéo léo, không nói được gì. Nhưng nàng ta lại chen ngang, mọi thứ mình làm lúc trước đều bị nàng che lấp chẳng còn gì

Nàng cố ý? Há có thể để cho nàng toại nguyện?

- Tần Thiên, ngươi nói cho nàng biết tại sao đi. Đại phu nhân nói

Tần Thiên mỉm cười, đứng lên, nhìn về phía Trang Minh Hỉ:

- Theo đạo lý thì không có gì đáng trách nhưng theo tình người thì còn có chút không thông. Trang phủ chúng ta bao năm qua chẳng những là làm ăn mà cũng phải có tình người

- Tình người?

Trang Minh Hỉ hừ lạnh:

- Những gì làm trước đó đã là quá tình nghĩa

Tần Thiên lắc đầu:

- Không nói chuyện lần này Lưu lão gia chết ai đúng ai sai, Trang phủ chúng ta rốt cuộc không thể tránh được trách nhiệm. Một mạng người dùng mấy lượng bạc để đổi lại sự hòa thuận giả tạo? Lưu Dân vì việc này mà gần như nhà tan cửa nát, tương lai nếu hắn sống không tốt, nhớ đến chuyện này chẳng lẽ không oán giận?

Trang Minh Hỉ phì cười:

- Chẳng lẽ đại tẩu sợ Lưu Dần trả thù? Chỉ dựa vào hần? Báo thù Trang phủ ta?

Hai huynh muội cười lạnh liên tục như thể Tần Thiên đang nói chuyện vô cùng nực cười

- Không phải sợ hần trả thù, chẳng qua oán hận như vậy chỉ khiến tổn hại phúc khí của Trang phủ. Hơn nữa thế sự khó lường, ai biết được chút oán hận này có thể mang đến tai họa gì cho Trang phủ? Tứ tiểu thư có dám cam đoan với ta là ta lo lắng vô cớ? Một khi Trang phủ xảy ra chuyện gì, tứ tiểu thư có dám hoàn toàn chịu trách nhiệm?

Tần Thiên nhìn Trang Minh Hỉ hỏi. Trang Minh Hỉ bị nàng dồn cho á khẩu

Thế sự khó lường, ai mà dám chắc

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng một hồi, Trang Minh Hỉ không địch lại, cuối cùng cúi đầu. Tần Thiên mỉm cười, tiếp tục nói:

- Đây là thứ nhất, thứ hai, Lưu gia từ khai trương đến nay vẫn là khách quen của chúng ta, tuy số lượng không lớn nhưng vẫn đều mua của Trà Hành ta, không đến Trà Hành nào khác. Người như vậy, đã không chỉ đơn giản là một khách nhân mà cũng là bằng hữu của Trang phủ ta. Nay bằng hữu gặp nạn, chẳng lẽ không vươn tay giúp đỡ? Giúp người giúp đến cùng, tiền Phật tiền đến Tây phương, cho người cá không bằng dạy người câu cá. Chúng ta giúp hần khai trương lại, giúp hần sống tốt, với hần mà nói cũng là chuyện ảnh hưởng đến vận mệnh cả đời. Với chúng ta mà nói chỉ là chút chuyện nhỏ, vì sao phải so đo?

Trang Minh Hỉ không phục, định nói nhưng lại không biết nói gì

- Về phần thứ ba, hoàn toàn là đứng ở góc độ người làm ăn mà nói.

Tần Thiên cười nói:

- Lưu gia phá sản, tương đương với việc chúng ta mất đi một khách quen. Nhưng nếu chúng ta cho hần vay tiền, giúp bọn họ khai trương, như vậy, chúng ta có thể giữ được khách hàng này. Sau này, nếu bọn họ kinh doanh càng ngày càng tốt, chuyện làm ăn của chúng ta cũng tốt theo. Mà quán trà khác thấy chúng ta chịu giúp người như vậy, sẽ chỉ càng thêm tin tưởng chúng ta, càng muốn làm ăn với Thịnh Thế.

Tần Thiên giơ ngón tay lên nói, hai mắt sáng bừng, má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vẻ mặt vừa tự tin mà lại đáng yêu. Nàng như vậy có một vẻ hấp dẫn đặc biệt khiến cho Trang Tín Xuyên đang nghiêng rằng nghiêng lợi mà thần hồn điên đảo. Suy nghĩ càng lúc càng mơ hồ, thiếu chút nữa quên phương hướng.

- Chúng ta chỉ bỏ ra cho người mượn chút bạc là có thể vừa giúp bằng hữu lại vừa có được thanh danh tốt, có sao lại không làm

Đại phu nhân ngồi ở chính vị liên tục gật đầu mỉm cười. Ánh mắt Trang Tín Ngạn không hề rời khỏi Tần Thiên, cảm thấy càng nhìn càng đáng yêu

Thấy Tần Thiên được Đại phu nhân đồng tình, Trang Minh Hỉ không cam lòng lại nói:

- Đại tẩu có phải là quá lạc quan rồi không? Lưu Dần buôn bán chưa được bao lâu, cũng không thấy hần có phát triển gì tốt, người làm sao mà biết hần nhất định có thể làm tốt? Nếu hần làm ăn không tốt thì bạc của chúng ta tìm ai đòi? Tìm đại tẩu sao? Còn chẳng phải là lấy lông dê trên dê. Trang Minh Hỉ cười lạnh
- Ai nói Lưu Dần nhất định không thể làm tốt? Ta nói hần sẽ làm tốt được. Tần Thiên đầy tự tin nói

Thấy nàng đắc ý như vậy, Trang Minh Hỉ bực mình không khỏi nghĩ. Mẫu thân nói đúng, chỉ cần Tần Thiên còn tồn tại một ngày, bất luận là ca ca hay mình đều không thể góc đầu lên được

- Có nghe không?

Đại phu nhân vẫn yên lặng đột nhiên nói:

- Ta biết các người vẫn luôn không phục, giờ cũng đã hiểu quyết định của ta chưa. Hôm nay ta chính là muốn cho các người nhìn, các người kém Tần Thiên như thế nào. Thịnh Thế cần chính là đương gia như

Tần Thiên. Tín Xuyên, nếu người còn muốn cả đời có việc mà làm thì hãy biết điều, bỏ ngay tính gian xảo của người mà học tập Tần Thiên. Về phần Minh Hỉ...

Trang Minh Hỉ nghe thấy Đại phu nhân nhắc tới mình thì rùng mình, vội cúi đầu đáp

- Vâng...

Đại phu nhân nhìn về phía nàng nói, chậm rãi nói:

- Thật ra người cũng không tệ, đại nương biết người ham học hỏi nhưng nếu người đã đính hôn với Tạ gia thì nên ngoan ngoãn ở nhà tu tâm dưỡng tính, an tâm chuẩn bị gả đi mới được. Về phần đến Tạ gia là thế nào thì phải nhìn vận mệnh của chính người

Trang Minh Hỉ vui vẻ nói:

- Minh Hỉ xin nghe lời đại nương dạy dỗ

Trên đường trở về, Trang Tín Xuyên nói với muội muội:

- Người bảo nàng ta là một nha hoàn sao có thể biết nhiều như vậy? Giọng nói như đang trong cơn mê

Trang Minh Hỉ không đáp, một trận gió lạnh thổi tới, nàng quay đầu nhìn cây cối run lên trong gió, lại nghĩ tới ước hẹn với Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân mặc cẩm bào màu đen, quàng khăn màu nâu bằng da sóc, tay áo cũng đính lông sóc càng khiến thân hình cao lớn của hắn thêm vẻ cao quý

Chỉ là, ba ngón tay bằng sắt của hắn thật chói mắt, tất cả mọi người đều biết, đó là hắn vì Tần Thiên mà mạng cũng không tiếc.

Đang lúc cầm lòng không đậu lại nghe hắn nói:

- Mấy tháng này, người gia nhập việc buôn muối cũng kiếm được không ít, nếu đã cầm bạc thì cũng đến lúc làm chút chuyện đi

Nàng hỏi:

- Người muốn ta làm gì?

- Hai chuyện

Hắn nhìn nàng, đôi mắt đen lạnh lùng nặng nề, không chút độ ấm:

- Thứ nhất, nghĩ cách làm uội muội Tạ Uyển Quân của ta vào cửa. Thứ hai, nghĩ cách lợi dụng lời đồn đại của ta và nàng mà để Trang phủ hưu nàng đi

Nàng nói:

- Chuyện thứ nhất còn thông nhưng chuyện thứ hai rất khó. Đại nương căn bản không để ý những lời đồn đại này

Lúc này, Tạ Đình Quân cười đầy ý vị:

- Chỉ cần người có thể làm tốt chuyện thứ nhất thì chuyện thứ hai cũng dễ giải quyết hơn nhiều

Nàng khó hiểu. Tạ Đình Quân lại nói:

- Tần Thiên không thể dung người khác, chỉ cần Uyển Quân vào cửa, không cần chúng ta làm gì, chính nàng sẽ không ở lại

Gió lạnh thổi tới, Trang Minh Hỉ kéo chặt áo choàng màu hồng của mình, nàng cúi đầu, ánh mắt còn lạnh hơn gió

Tính nàng không thể dung người khác? Trang Minh Hỉ cười lạnh, nói cách khác, tương lai Tạ Đình Quân có được nàng thì sẽ chỉ có mình nàng là bảo bối sao?

Thật kì quái, chẳng qua chỉ là một nha hoàn mà ai cũng sủng ái, coi như bảo bối, sợ làm tổn thương đến nàng. Còn mình là tiểu thư nhưng ai cũng chê, ai cũng tránh, bất kể là ai cũng chẳng coi nàng ra gì

Bị Trang phủ hưu thì sao? Còn được Tạ gia thu nhận. Cũng vẫn là đương gia phu nhân, vẫn là cẩm y ngọc thực

Còn mình? Bị người từ hôn, để cả thành chê cười, vô cùng khó xử.

Tần Thiên ơi Tần Thiên...

Trang Minh Hỉ bắt tri bắt giác dừng bước, nàng nhìn phía trước, khóe miệng cười lạnh. Ta thực sự không muốn nhìn thấy người hạnh phúc như thế. Vị trí đương gia Trang phủ người phải trả cho ta nhưng vị trí chủ mẫu Tạ gia, người cũng đừng mơ

Chương 210: Cho người đẹp mặt!

Thật dài rất dài, phong thư này nàng gần như mất ba ngày mà viết xong, cũng phải đến hơn 20 trang giấy. Trang Tín Ngạn ở một bên cười nàng: “Nàng viết thư hay viết truyện vậy?”. Tần Thiên cười hì hì đáp lời:

- Luôn cảm thấy có chuyện chưa viết đủ, chuyện nào cũng quan trọng, chuyện nào cũng muốn nói cho Tống bá bá biết, bắt tri bắt giác mà viết nhiều như vậy

Những người tốt với nàng nàng đều rất quý trọng, hận không thể moi gan mổ ruột vì đối phương mà (ò ồ K)

Tống Bùi Thanh tuy không ở lâu cùng nàng nhưng rất quan tâm nàng, cũng vì sự ủng hộ của ông mà địa vị của nàng ở Trang phủ hay trên thương trường đều rất ổn định. Vì thế trong lòng nàng, Tống Bùi Thanh như thân nhân của nàng vậy, không nhịn được mà muốn chia sẻ mọi thứ trong cuộc sống với ông

- Người xem, lúc trước có chuyện ngũ đại Trà Hành liên kết, sau thì có chuyện đến Mạc Bắc...

Tần Thiên mỉm cười đếm từng chuyện:

- Chỉ là chuyện chúng ta gặp mã tặc thì không nói, tránh để người lo lắng

Nhìn nụ cười xinh đẹp của nàng, Trang Tín Ngạn thấy lòng ấm áp như nước mùa xuân, hần đưa lò sưởi nhỏ trên tay cho nàng nói:

- Làm ấm tay!

Tần Thiên đón lấy, đặt trong lòng tay một hồi, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Trang Tín Ngạn, lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn

Ấm áp, hoà thuận vui vẻ hạnh phúc ...

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tung cửa sổ, gió ùa vào thổi bay một trang giấy. Hai người vội xoay người tìm giấy. Nhặt lên ngẩng đầu nhìn mới phát hiện, bên ngoài tuyết đã rơi như trời rải lông ngỗng

Tần Thiên vui mừng kêu lên, hưng phấn vọt tới bên cửa sổ. Bên ngoài tuyết trắng se lạnh, tuyết như lông ngỗng nhuộm trắng đất trời. Trong tiếng tuyết rơi mà mọi thứ dần bị che phủ. Dưới ánh mặt trời trong suốt, rõ ràng chỉ là cảnh sắc tuyết trắng nhưng lại cảm giác như có ánh sao lấp lánh xinh đẹp, tựa như cảnh mơ kéo dài vô tận

Trang Tín Ngạn đi đến bên Tần Thiên, lấy chiếc áo choàng lông chim phủ lên người nàng. Nàng thuận thế mà dựa vào vòm ngực ấm áp của hần

Hần mỉm cười, ôm chặt nàng, cảm vuốt ve đỉnh đầu nàng. Hai tay nàng ôm lấy vòng eo săn chắc của nàng, chỉ cảm thấy sự ấm áp lặng lẽ truyền đến, nháy mắt đã xua tan đi cơn rét lạnh trong người

Tần Thiên mỉm cười, càng ôm chặt lấy hần, hai người thân mật ngọt ngào ôm nhau, cùng lặng im ngắm nhìn cảnh tuyết rơi xinh đẹp bên ngoài

Hôm sau, Tần Thiên cho người gửi thư đến Kinh thành, đồng thời còn gửi cả trà Bích Loa Xuân đã cố ý giữ lại cho Tống Bùi Thanh, cả thịt bò khô và trường bào bằng da sói nàng mua ở Mạc Bắc. Nàng dặn dò người đưa thư cẩn thận rồi mới để cho hần rời đi

Phong thư này trước giao thừa đã được giao đến tay Tống Bùi Thanh. Tống Bùi Thanh phải mất đến 2 canh giờ mới đọc hết phong thư dài này. Từ đầu đến cuối đều mỉm cười, có vẻ rất vui mừng

Cảnh Nhân Đế nhìn thấy liền cười nói:

- Chưa bao giờ thấy thư dài như vậy đâu, có phải nha đầu kia viết cả chuyện hôm nay ăn gì mặc gì vào không?

Tống Bùi Thanh cười nói:

- Thật ra không có, chỉ là đem những chuyện đã gặp trong thời gian này viết vào, còn nữa...

Sau đó ông như hiến vật quý mà mang những đồ Tần Thiên tặng cho ông cho Cảnh Nhân Đế xem

- Đây là thịt bò khô nàng tự làm, món ăn này còn có câu chuyện kì thú, nếu hoàng thượng có hứng thú, chốc nữa Bùi Thanh sẽ nói với người. Còn nữa...

Nói xong, Tống Bùi Thanh lấy chiếc áo da sói Tần Thiên mua đưa cho Cảnh Nhân Đế nói:

- Đây là áo choàng da sói nha đầu kia mua từ Mạc Bắc về cho hoàng thượng. Nha đầu viết trong thư, nếu hoàng thượng không chê thì hãy nhận lấy nó. Nói thư này tuy không đẹp nhưng mặc rất ấm
- Trẫm cũng có?

Cảnh Nhân Đế vui mừng đón lấy. Ông hàng năm nhận được không biết bao nhiêu lễ vật, trân quý cỡ nào cũng có. So ra thì trường bào da sói này thực sự là có phần bủn xỉn. Nhưng không hiểu sao, Cảnh Nhân Đế lại rất vui bởi vì ông có cảm giác, nha đầu kia không phải là muốn lấy lòng hoàng thượng mà là vì mua trường bào cho bá bá mình rồi cũng mua cho ông một chiếc, chỉ đơn thuần là vẫn bối có lòng hiếu kính với trưởng bối. Cái này so với vàng bạc, châu báu gì cũng đều khiến ông vui mừng hơn cả.

Cảnh Nhân Đế đón lấy, lập tức đưa cho thái giám vui vẻ mặc thử. Ông đứng trước gương lớn nhìn trái nhìn phải, cười nói:

- Rất vừa vặn đó

Hai người nhìn nhau cười sảng khoái.

Lại nói chuyện Tần Thiên.

Bởi vì gần cuối năm, người trong tộc sẽ đến để nhận hoa hồng, đây cũng là lúc bọn họ vui vẻ nhất.

Lý di nương từ sau khi được Lưu Bích Quân nhắc nhở thì định nhân lúc người trong tộc đến lấy lợi tức mà định làm cho Tần Thiên đẹp mặt.

Có một số việc, Giang Hoa Anh người chỉ ở trong nhà không thêm để ý, coi rằng không đáng lo nhưng người trong họ tộc sẽ hồ đồ như vậy? Không để ý đến sĩ diện như vậy? Vì thế, Lý di nương sôi sục khí thế mà tính kế hoạch

Kế hoạch của bà... đương nhiên sẽ không giấu nữ nhi Trang Minh Hỉ thông minh. Bà còn cần Trang Minh Hỉ cho ý kiến. Trang Minh Hỉ nhận mấy ngàn lạng bạc của Tạ Đình Quân, bắt người tay ngắn, đương nhiên phải làm việc cho hắn. Thấy kế hoạch của mẫu thân cùng mục đích với mình thì lấy tinh thần mà tham dự mưu kế này. Nhưng cũng chỉ là vạch đường chỉ lối chứ không đề đạt cụ thể

Nếu thành công đại phu nhân bọn họ dù không hưu Tần Thiên, thì địa vị của Tần Thiên ở Trang phủ cũng sẽ không thể bằng trước đó. Chỉ cần địa vị của Tần Thiên không ổn thì nhị phòng bọn họ mới có cơ hội xông lên. Trang Minh Hỉ nàng mới có cơ hội. Ca ca như bao cổ nát kia sao đáng là đối thủ của nàng

Nếu thất bại cũng đã có mẫu thân chống đỡ, mình cơ bản cũng chẳng có tổn thất gì

Trung tuần tháng mười hai, tộc trưởng Trang Thành Chí dẫn theo người trong họ cùng với các quản sự đi tới Trang phủ.

Tộc trưởng đích thân đến, đại phu nhân đương nhiên sai chuẩn bị đồ ăn rượu ngon tiếp đón. Tộc trưởng Trang Thành Chí thuận tiện nhắc tới lời đồn đại của Tần Thiên.

- Nghe nói, đại thiếu phu nhân cùng nam tử khác ở bên ngoài một mình qua mấy đêm liền? Đại phu nhân, rốt cuộc có chuyện này không?

Trang Thành Chí mất lời chờ mà hỏi

Trang phủ bình thường không tề tựu đông đủ, ngày lễ ngày tết đều cả nhà bên nhau, một nhà ba phòng chia theo thứ tự mà cùng ăn cơm, biểu hiện gia tộc thịnh vượng.

Lúc này, nghe được Trang Thành Chí chất vấn, Lý di nương, Trần di nương và Lưu Bích Quân, Trang Minh Hỉ, Trang Tín Xuyên đều mắt sáng bừng. Lúc nhìn Đại phu nhân lúc lại nhìn Tần Thiên, thấy hai người đều rất bình tĩnh thì không khỏi có chút thất vọng.

Đại phu nhân cười nói:

- Chẳng qua chỉ là chút lời đồn mà thôi, chẳng có gì đáng nói

Nói xong lại nhẹ nhàng băng qua chuyển đề tài:

- Lần này, Tần Thiên ở Mạc Bắc gây dựng được mối làm ăn lớn, về sau Thịnh Thế chúng ta tuyệt đối sẽ thành trà thương lớn nhất Mạc Bắc, chắc hẳn sang năm việc làm ăn cũng tốt lên nhiều, đến lúc đó hoa hồng chia cho các vị hẳn nhiều hơn năm nay nhiều

Dưới sức mạnh của bạc, Trang Thành Chí nhất thời quên chuyện đồn đại, đôi mắt đục ngầu lơ lơ sáng bừng lên

- Thật sao?

Thấy Đại phu nhân gật đầu, quay đầu nhìn Tần Thiên cười nói:

- Đã sớm nhìn ra đại thiếu phu nhân là người có năng lực, quả là không sai, nào uống rượu nào

Lời đồn kia nhẹ nhàng trôi qua

Lý di nương một bên lạnh lùng nhìn Trang Thành Chí, lòng cười lạnh: Đồ xanh vỏ đỏ lòng, có bạc thì giả bộ hồ đồ. Ta muốn xem xem ngày mai người còn có thể giả bộ không?

Đêm đó, Tần Thiên thu xếp mọi người ngủ lại Trang phủ, hầu hạ chu đáo. Hôm sau mọi người cùng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Trà Hành

Một hàng năm chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa lớn Trà Hành

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bước xuống chiếc xe đầu tiên rồi vội vàng đến bên chiếc xe chu luân thứ hai, đỡ Trang Thành Chí xuống

Từ chuồng quỳ sớm đã mang mọi người trong Trà Hành ra cửa lớn, thấy Trang Thành Chí xuống đều cúi người, nhịp nhàng gọi:

- Trang lão gia

Điều này khiến Trang Thành Chí rất vừa lòng, ông vỗ về chòm râu dê, nhìn biển vàng của Thịnh Thế Trà Hành mà cười ha hả, thật giống như Thịnh Thế Trà Hành là của ông mở vậy, vô cùng đắc ý

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn một trái một phải đỡ Trang Thành Chí, Tần Thiên cười nói:

- Tam thúc công, nơi này lạnh, bên trong đã đốt lò sưởi ấm áp, chúng ta đi vào đi thôi

Trang Thành Chí gật đầu, ba người chuẩn bị nhấc chân đi vào, bỗng nhiên không biết từ đâu truyền đến giọng nói sắc nhọn:

- Đó là nữ nhân ở chung với nam tử khác, danh tiết mất sạch? Thì ra đúng là người Trang phủ, thật lạ, đại gia tộc như Trang thị sao có thể cho phép người không trong sạch tồn tại, đối là nhà ta sớm đã bị hư rồi

Trong lúc mấu chốt, là ai gây rối? Tần Thiên nhướng mày, nhìn về phía giọng nói

Phía sau, cửa lớn không ít dân chúng vây xem, mà người nói là một phụ nhân quần áo mộc mạc, mặc áo vải hoa màu vàng đất

Những lời đồn này ngày nào cũng có, Tần Thiên vốn không định để ý đến bọn họ, cũng không muốn làm to chuyện, thấy sắc mặt Trang Thành Chí trầm xuống thì vội đỡ hấn đi:

- Tam thúc công, cẩn thận bậc thang

Trang Tín Ngạn ở bên nhìn thần sắc Tần Thiên đã phát hiện có gì đó không ổn, nhưng nhất thời không rõ được là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng rõ ràng, tuy Tần Thiên không muốn so đo nhưng đối phương lại không chịu buông tha nàng, thấy bọn họ vẫn đi vào trong thì giọng nói sắc nhọn càng lớn:

- Ở chung mấy ngày đêm mà còn có thể làm đương gia Thịnh Thế. Có thể thấy gia phong Thịnh Thế cũng chẳng ra sao, Trà Hành như vậy làm gì mà có trà tốt mà bán

Ưu chuyện thị phi vốn là tính người, nhất là thời đại công nghiệp giải trí còn chưa phát triển, chuyện thị phi đã thành một cách hữu hiệu để mọi người giết thời gian

Thấy phụ nhân kia có gan nói lớn, mọi người xung quanh đều tỏ ý ủng hộ, cũng lại có người nói đỡ

- Vị tẩu tẩu này, lá trà của Thịnh Thế vẫn là tốt, đương gia không trong sạch thì liên quan gì đến lá trà, đúng là vớ vẩn
- Ta nghe nói không chỉ vậy đâu, đại công tử Trang phủ hủy sự trong sạch của Tạ gia tiểu thư, vốn muốn kết thân với Tạ gia nhưng vị đại thiếu phu nhân này ghen tỵ mà ngăn cản không cho đối phương vào cửa đó!

Nghe đến đó, Trang Thành Chí không thể nhịn được mà dừng bước

111. , Chương 211-212

Chương 211 Gậy gỗ đánh chó

Lúc đầu, Tần Thiên cho qua nhưng nàng càng ngày càng hiểu biết rộng, không khỏi sinh nghi ngờ với những lời này

Nếu thấy chó điên cứ đuổi theo cắn càn thì sao? Cắn người một miếng còn chưa đủ vẫn còn muốn đuổi theo cắn người, đá cũng không đi thì chẳng nhẽ để mặc nó cắn? Tần Thiên cảm thấy, đối phó với loại chó điên này thì chỉ có một cách, đó là dùng gậy gỗ mà đánh chết nó

Lúc này, Tần Thiên nhân lúc Trang Thành Chí chưa mở miệng thì đã xoay người, bước thẳng đến trước mặt phụ nhân kia. Người kia hoảng sợ vội lui về phía sau vài bước, cảnh giác nhìn Tần Thiên:

- Người... người định làm gì?

Cách đó không xa, Lý di nương, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân nấp trong chiếc xe ngựa chờ xem kịch vui. Tuy rằng các nàng không có tư cách cùng Tần Thiên đến Trà Hành nhưng kịch một tay mình đạo diễn sao có thể không xem? Lúc này, Lý di nương lên xuất môn, mượn xe ngựa đi theo

Thấy phụ nhân kia mắng Tần Thiên, ba người thống khoái vô cùng. Lý di nương vỗ đùi hưng phấn nói:

- Chửi hay lắm, chửi hay lắm! Phải mắng như thế, mắng cho xấu hổ chết đi, tốt nhất là là nàng ta xấu mặt trước mọi người

Đổi là phụ nhân bình thường, bị người mắng như vậy, thoáng yếu đuối thì chỉ sợ sẽ về nhà tìm dây thừng thắt cổ nhưng các nàng đều biết Tần Thiên không phải là nữ tử yếu đuối, mục đích không phải muốn nàng

tự sát mà là muốn làm mất mặt Trang phủ, làm cho Trang Thành Chí đáng chết kia mất mặt. Làm cho ông ta nổi bão

Lưu Bích Quân quay đầu bưng miệng cười:

- Mẫu thân, người này tìm ở đâu vậy, mở miệng ra toàn những lời khó nghe

Lý di nương mỉm cười nói:

- Phải làm cho nàng ta mất mặt. Ta tìm mất 5 lạng bạc đó, nàng không hết sức vì ta sao được

Sau đó, chỉ ra bên ngoài, kích động nói:

- Nhìn thấy không, thấy không? Lão già đáng chết kia mặt tái mét lại rồi, kịch hay bắt đầu rồi

Trang Minh Hỉ ở bên lạng lẽ nhìn, chỉ cười không nói.

Các nàng sẽ thành công sao? Tuy rằng cảm thấy kế hoạch này không tệ nhưng không hiểu sao lòng nàng cũng không thấy chắc chắn. Tần Thiên này hành động luôn ngoài dự đoán của mọi người, khiến cho người ta khó lòng phòng bị, lần này thì sao? Nàng sẽ có phản ứng gì?

Không thể nói rõ vì sao nhưng Trang Minh Hỉ thực sự chờ mong nàng ứng phó

Đang lúc ba người chờ Trang Thành Chí nổi cơn thì Tần Thiên bỗng nhiên vọt tới trước mặt phụ nhân áo vàng kia

Ba người có chút bất ngờ, tình huống này, thân là nữ nhân đáng lẽ phải nghĩ cách dẹp yên mọi chuyện, ra sức né tránh? Sao trông nàng lại như đi gây sự vậy?

Càng tốt, gây sự đi, càng lớn chuyện càng khó thu dọn

Nghĩ đến đây, Lý di nương lại hưng phấn mà xem kịch

Bên này, Tần Thiên nắm cổ tay phụ nhân kia khiến nàng không có đường lui. Phụ nhân áo vàng giãy dụa mấy lần, chợt dạ rồi bắt đầu khóc lóc om sòm:

- Người muốn làm gì? Thịnh Thế đánh người, đương gia Thịnh Thế đánh người

Nàng ta bắt đầu gào khóc lên

- Câm mồm! Tần Thiên tức giận quát

Phụ nhân áo vàng bị uy thế của nàng làm cho chấn động mà sững sốt

- Giờ có rất nhiều người, hỏi xem có ai thấy ta đánh người không?

Tần Thiên cao giọng nói

Người xung quanh thấy càng lúc càng phấn khích thì đều hưng phấn như xem gà chọi

- Không có, không có, Tần đương gia không có đánh người

- Chúng ta chưa thấy gì hết

Người kia mặt đỏ lên:

- Vậy người giữ ta lại làm gì, buông ra, ta còn phải về nhà nấu cơm

- Về nhà cũng được nhưng trả lời ta mấy câu hỏi đã

Tần Thiên vẫn nắm lấy tay nàng không buông, Phạm Thiên bên kia thấy vậy vội sai mấy tiểu nhị chắn sau tránh phụ nhân áo vàng đó bỏ chạy

Tần Thiên trợn to mắt nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm túc, sẵn giọng mà rành mạch hỏi:

- Người nhìn thấy sự trong sạch của ta bị hủy khi nào? Mắt nào của người nhìn thấy ta không còn trinh bạch? Nói đi!! Tần Thiên quát.

Người xung quanh cười vang, cũng ồn ào:

- Đại tẩu tử, mắt nào của người nhìn thấy vậy, nói cho chúng ta nghe đi

Việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Trang Thành Chí thấy chuyện nhà mình bị người chê cười như vậy thì vô cùng tức giận, đi về phía Tần Thiên định ngăn cản mọi thứ, che lấp chuyện này. Về phần xử lý Tần Thiên không trình bạch theo lời mọi người thế nào thì sẽ tính sau. Tóm lại, thể diện Trang phủ là quan trọng, vạn lần không thể để bị người cười nhạo, làm nhục như vậy

Nhưng vừa đi được hai bước thì lại bị Trang Tín Ngạn đuổi theo ngăn lại, Trang Tín Ngạn đã có thể đoán được đại khái tình hình. Là có người đem chuyện Tần Thiên và Tạ Đình Quân đi rêu rao. Hắn không thể biện giải cho Tần Thiên trước mặt mọi người nhưng cũng không thể để Trang Thành Chí đến gây rối

Tần Thiên có suy nghĩ của nàng, nàng muốn làm gì hắn sẽ để nàng làm điều đó

- Người cản ta làm cái gì?

Trang Thành Chí có chút tức giận, lớn tiếng quát Trang Tín Ngạn:

- Mau thả ta ra, chẳng lẽ còn để mặc những kẻ thô bỉ này nhìn Trang phủ chúng ta cười chê

Những lời này ông vô cùng lạnh lùng mà nói ra, rất có uy nghiêm của một tộc trưởng đối lại làm bất kì ai trong Trang thị đã sớm sợ hãi, không dám cãi lời. Nhưng kẻ cầm đầu ông vốn không coi ra gì lại không coi lời nói của ông vào đâu, ngăn ông lại như là chuẩn bị sống chết với ông vậy

- Ta bảo người tránh ra, người có thấy không!

Trang Thành Chí gần như là quát lên, ông đã sớm biết chuyện Trang Tín Ngạn biết đọc khẩu hình, ông không tin Trang Tín Ngạn không hiểu ông nói gì

Nhưng Trang Tín Ngạn chỉ thản nhiên nhìn ông một cái, vẫn không hề lui bước

Trang Thành Chí thiếu chút nữa giận đến tung phổi, cũng không muốn dồng dài, định đi vòng qua hắn nhưng ông đi về bên trái, Trang Tín Ngạn cũng đi sang bên trái, ông đi qua bên phải thì Trang Tín Ngạn cũng nghiêng người sang phải, thực sự là quyết tâm chết cũng phải ngăn được ông

Trang Thành Chí giận đến muốn ngắt nhưng ông là lão nhân 70 tuổi, làm sao địch lại Trang Tín Ngạn tuổi trẻ khỏe mạnh. Tức thì tức nhưng chẳng có cách nào. Chỉ có thể đứng đó phùng mang trợn mắt mà lo lắng

Bên kia, phụ nhân áo vàng sao nói được chỉ quanh co lấp bấp:

- Ta... ta

Tần Thiên lại nói:

- Ta lại hỏi người, mắt nào của người nhìn thấy phụ quân ta hủy đi trong sạch của người?

Phụ nhân kia lại cứng họng:

- Ta không tận mắt thấy nhưng ta nghe người ta nói, mọi người đều nói như vậy, còn nói Tạ công tử vì cứu người mà bị hủy mất ba ngón tay. Người dám nói không có chuyện này? Người dám nói các người không có một mình ở chung mấy ngày mấy đêm? Người là một phụ nhân, ở chung với nam tử khác mấy ngày mấy đêm không phải không trong sạch thì là cái gì? Mọi người công bằng mà nói xem ta nói đúng không?

Người xung quanh lại cùng ồn ào, đều nói nàng ta nói có đạo lý. Phụ nhân kia đắc ý nhìn Tần Thiên một cái

Trang Thành Chí thấy vậy, vừa tức vừa giận, cảm giác xấu hổ như bị lột truồng trước mặt mọi người vậy

Tần Thiên đang chuẩn bị nói chuyện, đã thấy Tạ Đình Quân cưỡi ngựa đi về phía này

- Vừa khéo, Tạ công tử đến

Tần Thiên cười cười, nhìn chung quanh một vòng, cao giọng nói:

- Hôm nay, ta và hắn sẽ đối mặt với mọi người mà nói rõ chuyện này

Vừa nói chuyện thì Tạ Đình Quân đã xuống ngựa, đi về phía Tần Thiên.

Ba người trên ngựa thấy vậy thì mỗi người một vẻ mặt. Trang Minh Hỉ mím môi oán hận. Lý di nương thấy con rể mình còn ân cần, đối tốt với đối thủ một mất một còn của mình thì rất không vui, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Mà Lưu Bích Quân thì lại vui vẻ, vỗ tay cười nói:

- Nhìn xem, càng lúc càng phấn khích! Tạ Đình Quân này nhất định là nghe đến chuyện này mà vội chạy đến. Người nhìn về vội vàng lo lắng của hắn. Có thể thấy trong lòng hắn rất lo lắng cho Tần Thiên
- Cảm mừng. Lý di nương tức giận

Lưu Bích Quân bưng miệng nhưng vẫn vui mừng khi người gặp họa.

Bên này, Tần Thiên nhìn Tạ Đình Quân đang lo lắng đi về phía này

Hôm nay có chuyện này, nếu không phải tộc trưởng Trang thị ở đây, Tần Thiên tuyệt đối sẽ không lao sư động chúng như vậy nhưng đến cổ đại đã lâu, biết họ tộc ở cổ đại quan trọng cỡ này. Tộc trưởng Trang Thành Chí nếu thực sự muốn gây rắc rối thì chỉ sợ Đại phu nhân cũng rất khó xử. Không thể lúc nào cũng nhờ Đại phu nhân chắn gió che mưa ỉn được. Có đôi khi, nên tự mình đối mặt.

Thấy vẻ mặt quan tâm của Tạ Đình Quân, Tần Thiên sợ hắn sẽ nói những lời càng tỏ càng đen nên vội nói:

- Ta và Tạ công tử là quan hệ hợp tác đơn thuần, có hợp tác đương nhiên có tiếp xúc, cũng dễ dàng bị một số kẻ có lòng đen tối truyền ra những lời khó nghe.

Nói tới đây, nàng liếc nhìn phụ nhân áo vàng một cái rồi lại tiếp:

- Nhưng ta muốn nói, ta và Tạ công tử hoàn toàn trong sạch, không có chuyện gì đen tối. Ông trời trên cao, hôm nay Tần Thiên ta nếu có nửa lời dối trá thì sẽ bị thiên lôi đánh chết, chết không tử tế

Những lời này của Tần Thiên mạnh mẽ vang dội, đám người đang cười chỉ trở nghe xong đều rung động mà trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên.

Tần Thiên lại quay đầu nhìn về phía Tạ Đình Quân:

- Tạ công tử có gì muốn nói?

Vừa nói, vừa lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt này khiến Tạ Đình Quân có áp lực, khiến hắn cảm thấy, nếu hắn chỉ nói sai một câu thì sẽ gặp phải hậu quả nghiêm trọng.

Hắn nghe được có người gây rắc rối cho Tần Thiên, trực giác đoán là Trang Minh Hỉ động tay chân, hắn vốn không nghĩ tham dự nhưng vừa lo lắng Tần Thiên, lại vừa mong thấy được kết quả nên như bị ma xui quỷ khiến mà đến đây. Không ngờ vừa đến lại bị Tần Thiên ép tố thái độ

Giờ hắn thực sự vô cùng hối hận. Không nên tới đây mới đúng, làm rõ chuyện này thì có gì hay cho hắn? Hắn vừa tung tin đồn rồi lại vừa đi đính chính, bị bệnh tâm thần sao?

Nhưng chuyện tới trước mắt cũng chẳng còn lựa chọn nào khác. Trừ phi hắn định đắc tội Trang phủ, đắc tội Tần Thiên. Về công về tư thì cũng đều không phải kết quả hắn muốn. Lập tức, hắn ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Tần đương gia nói đúng, chúng ta hoàn toàn trong sạch, không có gì sai trái

Nói tới đây, thấy Tần Thiên vẫn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, hắn biết là nàng đang ép hắn thề, lập tức lại không cam lòng mà nói:

- Nếu Tạ công tử có nửa lời dối trá thì sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được tử tế...

Thấy hai người thề độc, mọi người lại cũng chẳng rõ chuyện thật giả thế nào, nhưng hai người một mình ở chung là thật, nên nhất thời mới có không ít lời đồn đại

Tần Thiên cười nói:

- Những lời này ta chỉ nói một lần thôi, tin hay không ta cũng không có cách nào. Mọi người muốn nói chuyện thị phi, ta không thể ngăn cản. Nhưng nếu ai dám đem những lời này đến trước cửa nhà ta mà nói thì ta sẽ không khách khí!

Nói xong, nàng buông tay đang giữ phụ nhân kia ra. Phụ nhân áo vàng nghĩ chuyện đã xong định bỏ chạy nhưng lại nghe Tần Thiên lạnh lùng nói:

- Bất mục điều ngoa này lại cho ta, ta muốn đưa nàng đến cáo quan. Ta muốn cáo quan nàng hủy hoại danh tiết của ta, chuyện này ta sẽ không đổi ý. Người chờ ngồi tù, đánh đòn đi

Phụ nhân kia nghe được lời này thì giật mình, chân mềm nhũn mà ngã xuống

Người thường sợ nhất là cái gì, sợ nhất chính là quan phủ

Phụ nhân kia bị dọa tái mặt, nhất thời ngây dại. Nàng nói chuyện thị phi của người khác cũng đã bao năm, chẳng bao giờ gặp chuyện gì, đã bị ai cáo quan bao giờ?

Chương 212 Ta khinh chính là người

Tần Thiên ra lệnh một tiếng, đám tiểu nhị sớm đã tức giận đều xông lên túm lấy phụ nhân áo vàng, ồn ào đòi đưa đến quan phủ.

Đám tiểu nhị này sớm đã tâm phục khẩu phục Tần Thiên, thấy phụ nhân kia càn rỡ như thế đều hận đến nghiêng răng, chỉ là ngại nàng ta nói những lời này ảnh hưởng đến danh tiết của Tần Thiên nên mới không dám làm gì. Giờ thấy Tần Thiên ra lệnh sao còn khách khí, chỉ chốc lát đã giữ chặt được phụ nhân áo vàng kia

Phụ nhân kia bị dọa cho kinh hồn, nàng vốn chỉ là người đàn bà chanh chua phổ phường, khóc lóc chửi đồng thì cũng có nghề, giờ trong lúc nguy cấp thì trở tuyệt chiêu của mình, vừa giãy dụa vừa nhổ nước bọt vào đám tiểu nhị, tru tréo:

- Người làm thì làm đi, ta nói đúng rồi chứ? Thịnh Thế ỷ thế hiếp người a, Trang phủ ỷ thế hiếp người a!

Thấy thủ đoạn của nàng quá mức vô lại, bọn tiểu nhị nhất thời cũng không có cách nào, vây quanh nàng mà vội đến vô đầu bứt tai. Mà đám người bên cạnh thì vui vẻ cười lớn

Trang Thành Chí chỉ về phía trước, ngón tay run run:

- Mặt mũi Trang phủ bị các người quét sạch. Cười gì mà cười

Định tiến lên nhưng vẫn bị Trang Tín Ngạn ngăn lại, nói cũng không nghe, giận đến suýt thì hộc máu.

Tạ Đình Quân ở bên khoanh tay nhìn Tần Thiên mắt như đang tóe lửa, thầm nghĩ: hôm nay gây rối như vậy, mặt mũi Trang phủ đúng làm đem đi quét rác, hẳn thực sự rất muốn biết, Tần Thiên sẽ làm gì để thu dọn rác rối này?

Hắn biết lão nhân kia là tộc trưởng Trang thị, cái gọi là dòng họ hắn càng quá hiểu, đều là một đám cây già lên mặt hận không thể đem mọi chuyện trong họ đều khổng chế trong tay. Nay nhược điểm của Tần Thiên bị bọn họ nắm bắt như vậy, đám người này hẳn sẽ không làm gì tốt lành được

Thấy chuyện đúng với mong muốn của mình, Tạ Đình Quân tim đập nhanh thầm nghĩ: Chẳng qua chỉ là mấy ngàn lạng bạc đã có thể đổi được kết quả này, rất đáng

Hắn không nhịn được muốn cười tà ác nhưng nghĩ đến bây giờ đang ở đâu thì vội cúi đầu che đi, thấy Tần Thiên không để ý đến mình thì mới thở phào

Thấy Tần Thiên giơ tay, phụ nhân kia cả kinh, đem nước bọt sắp nhổ ra lại nuốt vào. Nhìn rõ động tác nuốt vào của nàng ta, tất cả mọi người gồm cả Tần Thiên đều buồn nôn

Một kẻ không thành, phụ nhân áo vàng lại hô:

- Trang phủ ỷ thế hiếp người

Tần Thiên cười lạnh, chỉ vào nàng:

- Đúng vậy, ta hôm nay thực sự muốn ỷ thế hiếp người. Người cười lên đầu lên cổ ta, ta không coi thường người thì coi thường ai?

Sau đó lại bảo đám tiểu nhị kéo nàng đi:

- Nếu nàng ta còn dám làm loạn thì cứ tát thẳng vào, không cần khách khí, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm

Thấy đám tiểu nhị xoa tay vây lên, phụ nhân áo vàng không còn cách nào khác, vội bỏ nhào tới, ôm chân Tần Thiên khóc lóc:

- Đại thiếu phu nhân tha cho ta đi

Bên này, Trang Minh Hỉ ở trên xe ngựa thấy vậy thì kinh hãi kêu lớn:

- Không ổn rồi, chúng ta mau đi thôi

Lý di nương và Lưu Bích Quân còn không phải ứng kịp:

- Sao vậy?

Trang Minh Hỉ không kịp giải thích với các nàng, chỉ lớn tiếng kêu xa phu đánh xe, gọi vài tiếng nhưng không thấy đáp lại, nàng xóc màn xe lên nhìn thì đã thấy bên ngoài căn bản không thấy bóng dáng xa phu đâu, nhìn ra phía trước thì thấy xa phu đó đã chạy ra phía trước xem nào nhiệt từ khi nào

Trang Minh Hỉ vội vã gọi Hỉ Thước đi kêu xa phu về

Lý di nương ở bên thì chưa hết hi vọng, lại hỏi:

- Sao thế Minh Hỉ? Cần gì gấp như vậy

Trang Minh Hỉ quay đầu, trời lạnh như vậy mà trán nàng toát mồ hôi nói:

- Phụ nhân kia sắp khai ra chúng ta rồi, dựa vào sự thông minh của Tần Thiên hẳn là sẽ đoán được chúng ta ở ngay đây, nếu không đi sẽ bị nàng bắt được mất
- Không thể nào, dù phụ nhân áo vàng kia nói là bị người sai bảo nhưng nàng ta căn bản không biết người phía sau là ta mà

Việc này Lý di nương phách người đi làm, chắc chắn là rất bí ẩn

- Chẳng lẽ Tần Thiên không đoán ra được? Chúng ta mau rời đi thì còn có thể khống chế, nếu bị nàng bắt được thì không xong rồi

Trang Minh Hỉ vội la lên. Lý di nương và Lưu Bích Quân nghe lời này thì đều tái mặt.

- Xa phu đáng chết, đi xem cái gì chứ

Trang Minh Hỉ tức giận nắm chặt khăn, cũng quên mất các nàng đến đây vốn cũng là muốn xem kịch vui

Bên này, ba người loạn như cào cào nhưng lại không dám ra khỏi xe ngựa, sợ bị người phát hiện. Bên kia, phụ nhân áo vàng để thoát tội thì không chút do dự bán đứng kẻ chủ mưu

- Đại thiếu phu nhân, việc hôm nay không phải ý của ta, là có người cho bạc bảo ta làm. Năm lạng bạc đó, đủ để gia đình bỉ phụ (người phụ nữ ngu muội – tự xưng) sống trong vài tháng. Bỉ phụ bị tiền mê muội mới làm ra chuyện không biết xấu hổ này, đại thiếu phu nhân có lòng từ bi xin ta cho bỉ phụ, bỉ phụ xin dập đầu với người...

Nói xong bắt đầu dập đầu lia lịa

Chốn quan phủ, người thường đi vào không chết thì cũng là lột da, không có bạc thì đừng mong có thể thoát mái rời đi. Nếu thực sự đưa nàng đến, chưa biết chừng tướng công cũng hưu nàng luôn, cả đời này của nàng coi như xong

Nàng từ nhỏ đã thị phi điên đảo, chết có thể nói là sống, trắng có thể nói thành đen, cũng vì vậy mà tạo ra không biết bao tội nghiệt nhưng nữ nhân thời đại này đều mặt mỏng, chẳng mấy ai dám công khai chửi nhau với nàng mới khiến nàng càng ngày càng can rở. Vốn nàng cũng không muốn dây dưa với nhà phú quý nhưng 5 lạng bạc quá mê người mới khiến gan nàng to lên. Lại không ngờ đá phải tẩm sát. Tần Thiên là người hiện đại sao sợ những lời nàng nói. Thực sự muốn gây lộn, Tần Thiên cũng không ngại xắn tay áo lên mà đánh nhau đâu.

Nghe xong lời phụ nhân áo vàng, Tần Thiên động tâm. Từ đầu nàng đã thấy việc này kì quái, không sai, nói nàng thị phi này nọ thì không ít người nhưng dám tìm tới tận cửa như vậy thì chưa từng có. Hơn nữa không sớm không muộn, vừa vặn đúng hôm tộc trưởng đến, chuyện này không phải rất kỳ quái sao?

Trong đầu có suy nghĩ lóe lên, Tần Thiên ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lên nhìn quanh, chỉ chốc lát đã thấy nha hoàn Hỉ Thước của Trang Minh Hỉ đang kéo một xa phu nhanh chóng đi về phía một chiếc xe ngựa xanh

Tần Thiên vui mừng, chỉ vào cỗ xe ngựa kia kêu lớn:

- Phạm Thiên, sai người chặn chiếc xe ngựa kia lại

Đám người Phạm Thiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nếu Tần Thiên hạ lệnh thì bọn họ sẽ tuyệt đối phục tùng. Lập tức có mấy người vọt tới chỗ xe ngựa mà đoạt lấy roi ngựa của xa phu, lại khống chế ngựa lại

Xa phu cả kinh nói

- Các người muốn làm gì? Sao không cho ta đi!

Mọi người chung quanh đều bị điều này làm cho ngây ngẩn, quay đầu nhìn về phía chiếc xe ngựa

Tần Thiên sai người trông chừng phụ nhân kia, xoay người đi về phía chiếc xe ngựa

Đám người tụ tập tự động nhường đường cho nàng.

Sau khi phụ nhân kia nhận tội, Trang Thành Chí đã bình tĩnh không ít, lúc này thấy Tần Thiên đi tới, không nhịn được đi theo. Nhưng lúc này, Trang Tín Ngạn không những không cản lại mà còn đi theo sau hắn.

Thấy vậy, Trang Thành Chí dừng bước, nhìn Trang Tín Ngạn cao hơn mình một cái đầu nhịn không được cười nói:

- Thế nào, giờ sao không cản ta?

Sau đó lại dựng đôi lông mày trắng lên, hừ một tiếng:

- Thương thế tử cũng có mức độ thôi, thương đến độ không coi trọng bối ra gì? Đúng là vô liêm sỉ!

Nói xong, lăm bằm bước đi. Trang Tín Ngạn cười nhẹ, đi theo sau.

Thấy tình cảnh này, Tạ Đình Quân nhướng mày, dĩ nhiên đoán được trong xe là ai, nghĩ tới chuyện thất bại trong gang tấc thì thầm hận trong lòng

Bên này, Tần Thiên lập tức đi tới xe ngựa, vén rèm xe ra

Sau rèm, sắc mặt Lý di nương lúc đỏ lúc trắng, Lưu Bích Quân kinh hoàng, Trang Minh Hỉ cúi đầu không nhìn ra thần sắc gì, chỉ thấy hai tay gắt gao nắm chặt khăn như muốn xé rách khăn.

Vừa khéo, Trang Thành Chí và Trang Tín Ngạn chạy tới, thấy ba người bên trong, Trang Thành Chí biến sắc hỏi:

- Sao các người ở đây?

- Chúng ta... chúng ta...

Ba người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Trang Tín Ngạn lạnh lùng nhìn ba người. trong xe.

Ai cũng không phải là kẻ ngốc, ba người vốn phải an vị trong Trang phủ lại ngồi trong chiếc xe ngựa không phải của Trang phủ mà xuất hiện ở đây, kết hợp với lời phụ nhân kia nói, dĩ nhiên có thể khiến cho người ta hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Trang Thành Chí tức tái mặt, hận không thể chửi ầm lên, nhưng e dè ánh mắt người xung quanh thì mới cố nhẫn lại. Hắn thấp giọng nói với Tần Thiên:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, người bảo người ta cho xe về, có chuyện gì chúng ta quay về rồi nói
Nói xong xoay người, thở phà phò bỏ đi

Tần Thiên quay đầu nhìn ba người trong xe, nhú mày cười:

- Không biết các vị có từng nghe câu khôn quá hóa dại?

Lý di nương giận đến nghiêng rằng. Trang Minh Hỷ ngẩng phắt lên nhìn nàng chăm chăm. Tần Thiên không chút yếu thế nhìn nàng, Trang Minh Hỷ chột dạ, vội quay đầu

Tần Thiên cười lạnh hai tiếng, sai người cho xe ngựa về Trang phủ.

Lúc xe ngựa rời đi, ánh mắt Trang Minh Hỷ xuyên qua đám người mà chạm vào mắt Tạ Đình Quân. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng như băng của hắn mà Trang Minh Hỷ chột dạ, lại có chút tức giận. Nhìn mặt cho ai xem? Chỉ bằng sự nhục nhã của người dành cho ta mà đòi có được Tần Thiên, nằm mơ đi.

Trang Minh Hỷ buông rèm xe, ngăn cách ánh mắt của hắn.

Bên này, Tần Thiên thấy Trang Tín Xuyên đang chuẩn bị lên xe ngựa, liền bước lên nói:

- Tam thúc công không kiểm tra Trà Hành sao?

Trang Thành Chí trừng mắt:

- Giờ ta làm gì có tâm tình đó, giải quyết xong việc xấu này rồi nói

Sau đó lại lầm bầm:

- Tức chết ta, dám giở trò quỷ trước mặt ta, là không coi tộc trưởng ta ra gì sao?

Tần Thiên nhìn vẻ mặt trừng mắt phỉ râu mà buồn cười nhưng lại không dám cười, cổ mà nhin xuống. Nàng kéo Trang Tín Ngạn:

- Tín Ngạn, người cùng Tam thúc công đi 1 xe đi, ông rất tức giận, ta sợ có chuyện

Trang Tín Ngạn gật gù đầu, tiếp theo lại cúi đầu nhẹ giọng nói vào tai nàng:

- Vừa rồi uy phong

Tần Thiên cười ngọt ngào, nhìn hắn nói:

- Bởi vì ta biết, tướng công sẽ ở phía sau ủng hộ ta nên ta mới có gan này

Những lời này khiến Trang Tín Ngạn rất hưởng thụ, trong lòng rất vui mừng, hắn lặng lẽ nắm tay Tần Thiên rồi mới lên xe.

Nhìn hắn lên xe, Tần Thiên quay đầu lại, thiếu chút nữa đụng phải Tạ Đình Quân phía sau

Sắc mặt Tần Thiên hơi trầm xuống.

112. , Chương 213-214

Chương 213: Xử phạt

Sắc mặt Tần Thiên hơi trầm xuống, lui về phía sau hai bước, giữ khoảng cách với hắn. Tạ Đình Quân nhú mày:

- Nên làm ta đã làm, cần nói ta đã nói, vì sao Tần đương gia vẫn là thái độ này

- Chuyện vừa rồi Tạ công tử cũng thấy đó...Ta tuy không sợ những lời đồn nhưng ta vẫn phải giữ thể diện cho Trang phủ và Thịnh Thế. Về sau ngoài chuyện làm ăn thì vẫn nên kiêng kị chút là hơn. Tần Thiên nói

Nói xong, Tần Thiên xoay người tránh ra, tự lên xe ngựa mình

Lời đồn đại này truyền nhanh như vậy thực sự là không thỏa đáng. Tuy rằng người biết không chỉ riêng gì Tạ Đình Quân nhưng vẫn khiến Tần Thiên không thể không hoài nghi hẳn. Nhưng không có chứng cứ, cũng không tiện nói rõ, hai nhà lại có chuyện hợp tác lớn ở Mạc Bắc, chỉ có thể cố gắng cách xa hẳn một chút

Mọi người lên xe ngựa rồi nhanh chóng rời đi, những người ở bên xem thấy không còn gì vui thì cũng dần tan.

Tạ Đình Quân vỗ vỗ ngón tay sắt đen sì, nhìn theo bóng xe ngựa rời đi, ánh mắt hơi trầm xuống.

Rất nhanh đã về tới Trang phủ.

Đại sảnh Trang phủ.

Tộc trưởng Trang Thành Chí ngồi chính vị, Đại phu nhân ngồi bên, Trần di nương đứng sau Đại phu nhân. Các lão gia trong tộc chia nhau ngồi bên trái, Tần Thiên, Trang Tín Ngạn, Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh, Trang Tín Xuyên ngồi bên phải

Mà Lý di nương, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân thì quỳ gối ở giữa sảnh, ai nấy đều cúi đầu. Phụ nhân áo vàng quỳ sau các nàng, người lạnh run. Người đánh xe ngựa đứng sau phụ nhân áo vàng, vẻ mặt mơ hồ

Lúc này, Trang Thành Chí vẻ mặt luôn âm trầm ho khan một tiếng, chậm rãi mở miệng, hẳn chỉ vào ba người quỳ ở dưới, nhìn phụ nhân áo vàng, lạnh giọng hỏi:

- Người đàn bà kia, ta hỏi ngươi, kẻ sai ngươi gây sự với Thịnh Thế là ba người này?

Phụ nhân áo vàng nghe tiếng ngẩng đầu lên, run rẩy nhìn ba người Lý di nương một cái rồi mắt đảo liên hồi.

Bên cạnh Tần Thiên nhìn thấy liền nói:

- Hôm nay nếu ngươi phối hợp với chúng ta nói thật thì chúng ta tra ra chuyện rồi sẽ thả ngươi về, nhưng nếu chúng ta không tra ra được điều gì thì ta sẽ coi như việc này do ngươi làm, lập tức đưa ngươi lên quan phủ, sẽ không đơn giản như vậy đâu

Nói xong nhìn về phía Trang Thành Chí, Trang Thành Chí gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Thấy chỉ cần có thể khai mọi chuyện là có thể không bị đưa ra quan phủ, phụ nhân kia lập tức kích động, nàng ngẩng đầu nói với Tần Thiên:

- Đại thiếu phu nhân, ta không nhìn rõ phía trước

Được Tần Thiên đồng ý, phụ nhân đứng lên đi đến trước mặt ba người, cúi người nhìn rõ ba người một lượt

Đám Lý di nương thấy phụ nhân kia đứng trước mặt các nàng mà lúc này bọn họ trông như quỳ trước mặt phụ nhân thì trong lòng vô cùng giận dữ. Lý di nương ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn phụ nhân một cái. Nào ngờ phụ nhân kia lại hờ lạnh coi thường. Lý di nương kiêu ngạo thành tính, sao bị chịu nhục như thế, còn là kẻ thấp kém coi thường, thiếu nữa thì hôn mê

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn ở một bên nhìn mà buồn cười, cũng không lên tiếng, những người khác, Đại phu nhân không thấy không nói làm gì, Trần di nương thấy Lý di nương như vậy trong lòng cũng thích thú nhưng vẻ mặt bình thản. Phu thê Trang Tín Trung không có gì khác lạ. Trang Tín Xuyên ở bên nhìn vừa tức vừa vội, chuyện này trước đó hẳn không rõ, thấy giờ âm ỷ như vậy, còn bị tộc trưởng bắt được, nếu thực sự tra ra là nhị phòng gây ra thì còn không biết sẽ xử phạt thế nào. Hẳn càng nghĩ càng vội, cảm thấy hoảng sợ.

Bên này, phụ nhân cẩn thận nhìn kĩ rồi lại quỳ xuống đáp:

- Hồi bẩm Trang lão gia, ba người này bị phụ chưa từng gặp

Lúc này, phụ nhân kia sớm bị thái độ của Tần Thiên dọa cho táng đờm, không dám có nửa câu nói dối.

- Tam thúc công, ta đã nói là chúng ta bị oan, ba mẹ con chúng ta ra ngoài đi dạo phố, vừa khéo đi qua Thịnh Thế, thấy náo nhiệt mới dừng lại xem, sao có thể chỉ vì thế mà kết luận là chúng ta làm?

Lý di nương sớm biết phụ nhân kia sẽ không nhận ra được các nàng nên không hề sốt ruột, nay thấy phụ nhân áo vàng phủ nhận thì vội vàng kêu oan

Đại phu nhân vẫn không lên tiếng bỗng nhiên nói:

- Vị xa phu kia có ở trong này không, lão thân có chuyện muốn hỏi

Xa phu đáp lời. sau đó, ra, đại phu nhân hỏi:

- Lúc trước các nàng mượn xe người thì nói thế nào

Xa phu nghĩ nghĩ rồi đáp:

- Các nàng nói, đánh xe đến Trà Hành
- Còn nói muốn đi đâu không?
- Hồi bẩm Đại phu nhân, tiểu nhân cũng không nghe thấy bọn họ nói muốn đến chỗ nào khác.

Đại phu nhân cười cười, nói:

- Tú Mai, nếu ba mẹ con người muốn đi dạo phố sao lại đòi đến thăm Trà Hành? Trà Hành nào phải chỗ tốt mà dạo phố đâu

Lý di nương đảo mắt, lập tức trả lời:

- Đại tể, người biết ta đó, bình thường ta rất ít khi xuất môn, nay mới ra được một chuyến đến Trà Hành xem sao cũng chẳng đáng để bị chỉ trích chứ. Dù sao ta cũng là người của Trang phủ còn gì? Ta định đến Trà Hành rồi đi chỗ khác không được sao? Đại tể cứ như thế mà định tội ta thì cũng quá qua loa rồi? Tú Mai tuy là thiếp thất nhưng cũng không tâm phục!

Ngữ khí rất cứng rắn.

Phương Nghiên Hạnh lập tức nói:

- Nhưng trong phủ có xe ngựa người không đi, cố tình mượn xe ngựa bên ngoài, chẳng lẽ không phải vì người chột dạ?

Lý di nương cười lạnh, lập tức phản bác:

- Tam thiếu phu nhân cũng là người quản lý việc trong Trang phủ, nên biết vì các lão gia trong họ đến mà xe ngựa trong phủ cũng không còn nhiều. Một hai chiếc xe còn lại, ta cũng ngại đại tể và các người nhờ mượn xuất môn thì sao? Ta có lòng mà để xe lại cho các người, giờ lại bị quở trách, đúng là oan muốn chết

Đại phu nhân và Phương Nghiên Hạnh đều bị nàng bác lời đến không thể nói gì nữa.

Thấy hai người đều bị thất bại, Lý di nương rất đắc ý, lại nhìn Trang Thành Chí sắc mặt khó đoán mà đập đầu nói:

- Tam thúc công, chúng ta tuy chỉ là nhị phòng nhưng cũng là người Trang phủ, sao lại làm ra những chuyện khiến Trang phủ mất mặt được

Sau đó, Lý di nương vươn ngón tay trắng nõn chỉ vào phụ nhân áo vàng, giọng the thé:

- Hoặc là chính là con mụ này ba hoa để thoát tội, hoặc là có người cố ý làm loạn, di hoa tiếp mộc để khiến ọi người xem nhẹ việc làm bại hoại gia phong của người đó

Khi nói những lời này, Lý di nương hung hăng trừng mắt nhìn Tần Thiên.

Một tuồng kịch như vậy, Tần Thiên xem quá đủ, cũng khó trách Lý di nương có thể xưng vương xưng bá nhiều năm như vậy. Khí thế, tài ăn nói này, khả năng lung lạc người khác người thường không thể so sánh. Chẳng những hoàn toàn có thể bác bỏ sự lên án của mọi người mà còn nhân cơ hội trả đũa, ỉnh, thật sự là ỉnh!

Bên kia, phụ nhân nóng nảy, lấy trong lòng ra nén bực năm lạnh, giờ cao ngang đầu:

- Ta không có nói hươu nói vượn, bạc còn ở đây, ta chỉ là một nữ nhân, nhà nghèo đói, không ai cho sao ta có nhiều bạc như vậy. Ta không có nói hươu nói vượn!

Tuy rằng Lý di nương cố gắng lấp liếm nhưng Tần Thiên đã chắc chắn việc này nhất định là bọn họ gây ra. Dù sao những người muốn hại nàng cũng không nhiều, hại nàng rồi có thể tư lợi càng ít. Hơn nữa, bình thường các nàng ít xuất môn mà vừa lúc lại ở đó, nói là trùng hợp thì nàng tuyệt đối không tin. Nhưng các nàng nhất quyết chống chế, cũng khó mà xử phạt bọn họ. Dù sao có người trong họ tộc ở đây, không phải Đại phu nhân và Tần Thiên quyết định là được. Lý di nương thực sự là lương thiếp, lại sinh 1 nam 1 nữ cho Trang phủ, nếu muốn định tội bà ta thì phải có chứng cứ rõ ràng, có thể làm cho người ta tâm phục khẩu phục, nếu không sẽ thành đại phòng bọn họ ức hiếp người. Truyền ra ngoài chẳng hay ho gì

Phải làm thế nào mới lấy được chứng cứ? Tần Thiên nghĩ nghĩ rồi vậy Thu Lan lại, thì thầm mấy câu vào tai nàng. Thu Lan nhận lệnh mà đi. Trang Minh Hỉ ở bên thấy Tần Thiên như vậy thì thầm kêu không tốt. Nàng biết, hôm nay bị Tần Thiên bắt tại trận, mẫu thân chống chế sẽ chẳng được lâu. Các nàng quả thực đã làm việc này, sơ hở cũng nhiều, bị vạch trần là chuyện sớm muộn. Nàng giờ đang lo lắng, sau khi bị tra xét phải làm thế nào để bản thân an toàn

Bên này, Lý di nương còn đang tranh cãi cùng phụ nhân áo vàng, Trang Thành Chí cùng đám người trong tộc nhất thời cũng không thể đoán được là ai đúng ai sai. Bên kia, Thu Lan đã dẫn theo đoàn người tiến vào. Ba người Lý di nương quay đầu nhìn, thấy đều là nha hoàn của bọn họ thì hơi biến sắc

Tần Thiên lại cho phụ nhân áo vàng nhìn những người này, phụ nhân kia nhìn kỹ vẫn nói là chưa từng gặp ai. Tần Thiên hiểu, việc này Lý di nương làm nhất định rất kín kẽ, nhưng chuyện bí mật gì cũng có thể tra đến tường tận. Nàng nghĩ nghĩ lại hỏi phụ nhân kia:

- Vậy người sai người làm chuyện này là ai?

Phụ nhân nói là thím Dương cùng ngõ với mình. Tần Thiên, Đại phu nhân, Trang Thành Chí thương lượng thì phải người mời Dương đại thẩm đến. Dương đại thẩm thấy thế thì vốn đã chột dạ, lại bị Tần Thiên cưỡng ép, dẫu dõ mà không dám giấu diếm, chỉ và Mã ma ma đằng sau Lý di nương nói:

- Chính là ma ma này sai ta làm. Ta chỉ tìm người giúp nàng, nhận 2 lạng bạc mà thôi, ta không biết gì hết. Dương đại thẩm mặt tái mét

Mã ma ma lập tức quỳ xuống, lúc đầu còn chống chế nhưng Dương đại thẩm nói:

- Mã ma ma, lúc ngươi tới nhà ta trong nhà còn một đứa cháu 8 tuổi, nó tận mắt thấy ngươi, có cần cháu gái ta đến đối chất? Lời trẻ con mọi người sẽ không nghi ngờ chứ

Mã ma ma rút cuộc không thể nói gì nữa, chỉ liên tiếp dập đầu với Đại phu nhân.

Đại phu nhân lạnh lùng nói:

- Xem ra là đã lâu ta không quản lý nên hạ nhân trong nhà cả một đám đều không phân biệt được phương hướng sao. Mã ma ma, ngươi là người ở trong phủ đã lâu, hẳn biết ta ghét nhất cái gì. Giờ ngươi làm ra chuyện này thì chắc chắn đã biết kết quả rồi chứ

Mã ma ma sợ tới mức liên tục dập đầu mà phát ra âm thanh lớn trên sàn:

- Đại phu nhân thứ tội, đại phu nhân thứ tội, lão nô chỉ là một hạ nhân, là bất đắc dĩ

Lại chỉ vào Lý di nương nói:

- Là Lý di nương sai lão nô làm, chủ nhân có lệnh lão nô nào dám không nghe. Đại phu nhân niệm tình nô tỳ vẫn luôn trung thành với Trang phủ, niệm tình lão nô tuổi lớn mà tạm tha cho lão nô lần này đi

Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng:

- Dù là hạ nhân thì cũng phải biết phân biệt cái gì nên làm cái gì không nên làm. Ngươi dám vẽ đường cho hươu chạy, làm ra việc gây tổn hại thể diện Trang phủ thì cũng phải biết được hậu quả của mình đi thôi

Sau đó thì sai người lôi xuống đánh mười roi, sau đó đưa đến thôn trang, không bao giờ có thể trở về.

Xử lý Mã ma ma xong, đại phu nhân lại nói:

- Tú Mai, người còn gì để nói?

Chuyện tới nước này, Lý di nương rút cuộc không thể chống chế, bà chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân mình mềm nhũn, ngã xuống đất. Bên cạnh, Trang Minh Hỉ vội đỡ lấy bà, lo lắng hỏi:

- Mẫu thân, người thế nào?

Lại nhân lúc đỡ bà mà lén lút nói vào tai bà:

- Non xanh còn đỏ thì lo gì thiếu củ đùn

Lý di nương đầu tiên là ngẩn ra sau đó nhanh chóng hiểu ý. Mặt bà trắng bệch lại, kinh ngạc nhìn Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ nhìn bà thật sâu rồi xoay người quỳ lại Đại phu nhân.

Chính vị, Đại phu nhân nhìn phía Trang Thành Chí, cung kính nói:

- Chuyện giờ chân tướng rõ ràng, tam thúc công là tộc trưởng Trang thị, việc này xin mời tam thúc công quyết định

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trang Thành Chí.

Trang Thành Chí bưng miệng ho nhẹ hai tiếng, rồi đứng lên, dùng giọng nói khàn khàn của mình mà nói:

- Lý Tú Mai, người là nữ nhân thì vốn phải ngoan ngoãn ở trong nhà, nhất cử nhất động phải lấy thể diện Trang thị làm trọng. Người hết lần này đến lần khác gây chuyện thị phi, chúng ta nề người cô nhi quả phụ nhiều năm như vậy nên cũng không so đo. Nhưng giờ người dám lén lút gây sóng gió, giẫm lên thể diện của Trang thị, tôn nghiêm của đương gia Trang phủ, không thể tha thứ

Nói đến những lời cuối, giọng Trang Thành Chí dần trở nên nghiêm khắc, tựa như búa tạ đánh thẳng vào ngực Lý di nương.

Mặt Lý di nương trắng bệch, cả người run lên, hoảng sợ mà nhìn đôi môi rung động của Trang Thành Chí.

- Trang phủ không thể dung được loại phụ nhân như người, từ hôm nay trở đi, người thu dọn đồ rời khỏi Trang phủ đi

Mọi người đều kinh hoảng, tộc trưởng thực sự muốn trục xuất Lý di nương khỏi Trang phủ? Dù là Tần Thiên cũng không đoán được sẽ có kết quả này, có thể thấy lần này Trang Thành Chí thực sự rất giận. Nhưng cũng là bọn họ tự làm tự chịu, cũng không có gì đáng thương hại

- Về phần Tứ tiểu thư, Trang Minh Hỉ và Lưu thị...

Nghe Trang Thành Chí nhắc đến mình, Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân đều cả kinh, không biết chờ đợi các nàng là điều gì

Nhưng Trang Thành Chí còn chưa nói xong lại nghe Lý di nương a lên một tiếng thảm thiết

Lý di nương quỳ gối mà lê đến trước mặt Trang Thành Chí, ôm hai chân hấn khóc lớn:

- Tam thúc công, tam thúc công, Tú Mai biết sai rồi, người đừng đuổi Tú Mai đi, Tú Mai tuổi lớn, ra khỏi Trang phủ còn có thể đi đâu? Tam thúc công, ta biết sai rồi, sau này ta không dám nữa. Ta nhất thời cũng là bị ma xui quỷ khiến mới làm ra chuyện xấu xa này. Về sau ta không bao giờ dám làm nữa, tam thúc công, người tha ta đi, tha ta đi!

Lý di nương từ trước đến giờ vẫn luôn kiêu ngạo khóc thật thê thảm đến độ khàn giọng. Lần này bà ta thực sự sợ, không nghĩ tộc trưởng lại xử lý mình như vậy

Chương 214 Chết cho người xem.

Thấy Trang Thành Chí không chút động tĩnh, Lý di nương lại xoay người đi về phía Đại phu nhân, ôm chân bà khóc xin:

- Đại tỷ, đại tỷ, ta biết ta có nhiều chỗ không phải với người, cũng biết nhiều năm qua ta làm nhiều chuyện không đúng nhưng đại tỷ, ta cũng vì lão gia mà sinh cho Trang phủ một trai một gái, lão gia qua đời ta vẫn luôn giúp đại tỷ xử lý việc nhà, nuôi dưỡng con cái, không có công cũng có khổ.

Lý di nương nắm lấy tay Đại phu nhân, nước mắt không ngừng:

- Nhiều năm qua nếu không có Tú Mai lo liệu việc nhà cho đại tỷ thì đại tỷ sao có thể toàn tâm toàn ý mà coi sóc cho Trà Hành, Trà Hành sao có được ngày hôm nay? Đại tỷ, ta biết...

Lý di nương vỗ ngực, không chút nề nang tự nhục mạ mình:

- Ta biết, ta âm hiểm, ta giả dối, nhưng là ta cũng là bị ma xui quỷ khiến, đại tỷ tha ta lần này đi, ta đã gần này tuổi rồi, đuổi ta ra ngoài người bảo ta phải làm thế nào? Ta chỉ có đường chết mà thôi. Ta thành thật thủ tiết 13 năm, thành thật nuôi dưỡng con cái chẳng lẽ để đổi lấy kết quả này sao?

Lý di nương ôm ngực khóc rống.

Trang Tín Xuyên ở bên cũng rung động, nếu mẫu thân thực sự bị đuổi ra thì hẳn không thể ngóc nổi đầu lên ở Trang phủ nữa

Nghĩ vậy, hẳn cũng xông lên, quỳ gối dập đầu trước mặt Đại phu nhân:

- Đại nương, mẫu thân cũng là nhất thời hồ đồ, về sau mẫu thân cũng không dám nữa, xin đại nương giơ cao đánh khẽ

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân cũng đều cầu xin Đại phu nhân và tộc trưởng. Lý di nương dưới tình thế cấp bách mà cũng bất chấp thể diện, cầu xin Đại phu nhân rồi cầu xin Trần di nương, Trang Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh thậm chí là Tần Thiên và Trang Tín Ngạn. Giờ không như trước kia, từ sau khi bọn họ mất vị trí đương gia, Hồ tri phủ đã xa lánh bọn họ. Nay bà lại sai trước, muốn bảo Hồ tri phủ cứng rắn xuất đầu lộ diện vì bà là điều không thể cho nên Lý di nương mới sợ hãi như thế

Mọi người trong Trang phủ thực ra cũng không phải là những kẻ máu lạnh, dù là Trần di nương bình thường bị Lý di nương áp bức nhưng giờ thấy Lý di nương khóc lóc thảm thương, lại nghĩ tới bà bị đuổi ra khỏi Trang phủ tình cảnh thê thảm cỡ nào, đều là thân phận thiếp thất, bà cũng không khỏi thương xót. Lại càng không cần nói Tín Trung, Phương Nghiên Hạnh và Trang Minh Lan vốn là những người nhu nhược. Bình thường Lý di nương thích sinh sự nhưng cẩn thận nghĩ lại cũng không thực sự hại ai, cùng ở chung một mái nhà nhiều năm như vậy, cũng không ai muốn thấy bà có tình cảnh thê thảm như vậy

Nhất thời, mọi người đều nhìn về phía tộc trưởng Trang Thành Chí, muốn cầu tình cho Lý di nương nhưng không dám.

Về phần Tần Thiên, người khác không bị Lý di nương hại nhưng nàng thiếu chút nữa bị bà hại cho phải ngồi tù, tính mạng cũng không còn. Giờ nàng cũng không có chút nào thương xót Lý di nương nhưng chuyện bỏ đá xuống giếng nàng cũng không muốn làm để mặc Trang Thành Chí xử lý. Thần sắc Trang Tín Ngạn vẫn thản nhiên tựa như Lý di nương thế nào cũng được, hẳn cũng không quan tâm.

Mà Lý di nương khóc lóc một hồi này lại đánh động Đại phu nhân. Đại phu nhân nhớ tới từ sau khi trượng phu qua đời cuộc sống gian nan cỡ nào, cả nhà cô nhi quả phụ dựa dẫm vào nhau mới giữ vững được Trang phủ, trong đó công của Lý Tú Mai không thể chối. Lý Tú Mai kiêu ngạo ương ngạnh bà biết, cũng nhớ rõ nhưng không có nghĩa rằng điều đó có thể hoàn toàn xóa sạch công lao của bà. Công chính nghiêm minh vốn là chuẩn mực xử sự của Đại phu nhân. Bà cũng không phải nữ nhân hào môn bình thường, trượng phu sớm mất, lòng bà không phải chỉ có sự đổ kỵ. Bà không phải là chủ mẫu mà là trưởng gia đình, lòng bà rộng lớn hơn bất kì chủ mẫu nào khác, không phải là người không dung được người khác

Lúc này Lý Tú Mai không đứng, đúng là đáng giận nhưng cứ như vậy trục xuất bà ra khỏi Trang phủ, theo Đại phu nhân thấy vẫn là không đủ nhân tình. Bà thủ tiết hơn 10 năm, những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất của nữ nhân cũng đã hao mòn, sao có thể lúc bà đã già mà đuổi đi? Về sau chết cũng thành cô hồn vô chủ.

Sự trừng phạt này theo bà thấy là quá nặng

- Tam thúc, không biết ta có thể nói đôi câu

Đại phu nhân nhìn về phía Trang Thành Chí.

Sắc mặt của mọi người trong Trang phủ và Đại phu nhân Trang Thành Chí sớm đã thấy, hẳn nói:

- Ta tuy là tộc trưởng Trang thị nhưng dù sao đây cũng là chuyện nhà các người, Hoa Anh thân là chủ nhà, đương nhiên có quyền nói chuyện

Đại phu nhân gật gù đầu, bà trầm mặt gọi một tiếng:

- Tú Mai

Lý di nương thấy có thể có biến chuyển, vội đi đến trước mặt Đại phu nhân:

- Tú Mai ở đây, đại tỷ, người tha cho ta lần này đi. Lý di nương khóc lóc
- Tú Mai, lần này người phạm sai lầm lớn như vậy, không thể nào tha thứ

Nói tới đây, Đại phu nhân thoáng ngừng lại rồi lại chậm rãi nói:

- Như vậy đi, ở riêng đi thôi, hôm nay nhân lúc các vị trong tộc đều ở đây, ba phòng chúng ta chia ra ở riêng, mọi người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, chắc hẳn sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế này nữa. Ai cũng có thể được sống yên ổn

Lời này vừa nói ra cả phòng yên ắng

Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn đương nhiên vui mừng nhưng là nhị phòng và tam phòng đều có chút ngẩn ngơ.

Ở riêng, nhị phòng chỉ được ba phần, tam phòng càng ít, chỉ có được một phần, chia ra rồi, Trà Hành cũng chẳng liên quan gì đến bọn họ không nói mà chất lượng cuộc sống không thể nào so sánh như trước được. Hơn nữa, sang năm Trà Hành bắt đầu mở rộng làm ăn ở phương Bắc, ở riêng rồi, đừng nói nhị phòng mà tam phòng cũng không hề muốn

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, cũng không ai lên tiếng, đại sảnh vô cùng yên tĩnh

Lý di nương vốn đang khóc lóc gầy rớt nghe Đại phu nhân nói xong thì bỗng nhiên an tĩnh lại. Bà đứng lên, dùng sức lau nước mắt, chỉ vào đại phu nhân lạnh lùng nói:

- Đại tỷ, người đang uy hiếp ta sao? Chia nhà không được thì đuổi ta đi đúng không?

Đại phu nhân, thản nhiên nói:

- Ở riêng với ai cũng tốt. Người không phải có bệnh đổ kỵ khó chữa sao? Ở riêng rồi người tự quản lý gia đình, tự mình làm đường gia, chắc chẳng còn ghen tỵ gì nữa
- Ta không chia, ta không chia

Lý di nương kêu lớn:

- Đại tỷ, người hay lắm, giờ thấy Mạc Bắc có mối làm ăn lớn nên muốn chúng ta ở riêng, người cho chúng ta là kẻ ngu ngốc sao?

Sau đó Lý di nương chỉ vào Trần di nương:

- Người hỏi Xảo Vân xem bà ta có muốn chia không?

Trần di nương không nói gì nhưng vẻ mặt đầy ý không muốn

- Không sai, năm sau Trà Hành có việc làm ăn lớn ở Mạc Bắc nhưng nó liên quan gì đến các người? Đây là Tần Thiên và Tín Ngạn đảm phán được, vì mối làm ăn này bọn chúng suýt thì mất mạng, còn vì thế mà bị các người hãm hại, làm nhục.

Đại phu nhân cười lạnh, không nhanh không chậm nói:

- Giờ các người đều biết ở Mạc Bắc có mối làm ăn lớn? Vậy ta hỏi các người, nếu không phải Tần Thiên, đổi lại làm các người thì các người có thể mang về việc làm ăn này không? Đúng là không biết xấu hổ
- Tóm lại ta không chia nhà

Lý di nương khóc lóc. Hôm nay có mối lợi lớn như thế sao có thể để đại phòng chiếm hết, đánh chết bà cũng không chia:

- Trước lão gia có di ngôn, ở riêng thì phải được ba phòng đồng ý, nếu có một phòng không đồng ý thì không thể chia nhà

Vừa nói, Lý di nương vừa lui về phía sau, lúc này, bà tóc tai hỗn độn, ánh mắt điên cuồng, bà nhìn quanh đại sảnh, chỉ tất cả mọi người rồi chỉ vào Đại phu nhân. Bà nghiêng răng nghiêng lợi, trong giọng nói lộ ra sự hận thù:

- Ta biết rồi, Giang Hoa Anh, người muốn bức tử ta đúng không? Người muốn giả rộng lượng nhưng lại muốn đuổi tận giết tuyệt ta, cho nên cố ý muốn chia nhà đúng không. Được, được, các người nếu bức tử ta thì hôm nay ta sẽ thành toàn cho người

Nói câu cuối cùng, bà ta như dùng hết sức lực toàn thân mà nói, ngay sau đó xông về phía cây cột đỏ thẫm các đó không xa mà đập đầu vào.

Mọi người đều thét lớn

Lý di nương bộ dáng tuy làm rất mạnh mẽ nhưng động tác hơi hệt, cho nên nhanh chóng được Trang Tín Xuyên đang quỳ ngăn lại được. Lý di nương giãy dụa khóc thét:

- Để cho ta chết! Để cho ta chết, như vậy mọi người đều được vừa lòng

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân cũng phối hợp mà khóc lớn

Trang Thành Chí thấy vậy, giận đến run người:

- Làm loạn. Đúng là làm loạn, muốn sống muốn chết còn ra thể thống gì nữa

Những người khác trong họ cũng đều lắc đầu tỏ ý chán ghét.

113. , Chương 215-216

Chương 215 Cầm sắt hòa hợp

Đại phu nhân hỏi ý kiến Trang Thành Chí rồi bắt đầu xử lý Lưu Bích Quân và Trang Minh Hỉ

- Các người lần này cũng không thể cho qua, đi biệt viện với mẫu thân đi, về phần Minh Hỉ vì sắp xuất giá thì cho phép người trước khi xuất giá được trở về. Đại phu nhân nói.
- Đại tỷ, người trừng phạt ta thế nào cũng được nhưng việc này không liên quan gì đến Minh Hỉ và Bích Quân. Lý di nương vội vàng nói.

Lưu Bích Quân vốn đang hoảng sợ nghe câu này thì cũng vội nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, ta không biết gì hết

Trang Minh Hỉ lại nói:

- Đại nương, lỗi của mẫu thân cũng là lỗi của nữ nhi, Minh Hỉ nguyện ý nhận phạt

Lý di nương làm bộ đánh nàng rồi khóc nói:

- Người nhận bừa cái gì? Chuyện này vốn không liên quan gì đến người

Sau đó lại nói với Đại phu nhân:

- Đại tỷ, trước đó các nàng vốn không biết việc này, đều là ta sắp xếp, trong lòng ta đắc ý, cố ý mang các nàng đến xem trò vui, các nàng không hay biết gì hết

Non xanh còn đó thì lo gì thiếu củ đun. Bà ta cũng hiểu ý của nữ nhi, chẳng lẽ bà định ở biệt viện cả đời? Chỉ có cách để Minh Hỉ ở lại thì mới có thể trở về. Dựa vào Tín Xuyên bà cũng không quá tin tưởng. Việc này để Minh Hỉ làm vẫn hơn

- Đại tỷ, Minh Hỉ sắp gả vào Tạ gia rồi, nếu giờ bị đưa đến biệt viện thì Tạ gia sẽ nghĩ thế nào? Đại tỷ, Minh Hỉ cũng gọi người là mẫu thân, người nhần tâm để nó chưa vào cửa đã bị nhà chồng xem thường sao? Lý di nương lo lắng nói

Bên cạnh, Trang Minh Hỉ lấy khăn che miệng khóc như lê hoa mang vũ, rất đáng thương. Lưu Bích Quân cũng khóc kêu oan uổng

Đại phu nhân và mọi người thấy đã phiền lòng. Trang Thành Chí tuổi cao, lúc này thấy mệt mỏi không chịu được thì chỉ mong nhanh chóng giải quyết việc này, ông vẫy tay nói:

- Nếu Minh Hỉ và Bích Quân không liên quan thì tha cho các nàng đi, chỉ là không trừng phạt không được, Hoa Anh, người phạt các nàng tiền 3 tháng đi

Trang Minh Hỉ và Lưu Bích Quân nghe vậy vội dập đầu tạ ơn Trang Thành Chí

Tần Thiên ở bên nhìn, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ thực sự không liên quan gì đến Trang Minh Hỉ? Chiếu theo cách nói của Lý di nương cũng không phải là không thông. Chỉ là trong lòng nàng luôn cảm thấy việc này không thể không liên quan gì đến Trang Minh Hỉ. Nhưng mọi căn cứ chính xác đều chỉ về phía Lý di nương, không liên lụy gì đến Trang Minh Hỉ, muốn vạch tội nàng cũng quá miễn cưỡng

Bên này, Đại phu nhân thấy Trang Thành Chí nói vậy thì cũng làm theo

Trò khôi hài này kết thúc

Sau đó, Tần Thiên theo lời hứa mà bỏ qua cho phụ nhân áo vàng kia, chỉ dặn dò nàng không được đem những chuyện ở Trang phủ truyền ra, nếu không để Tần Thiên phát hiện thì tuyệt sẽ không bỏ qua. Phụ nhân kia lo lắng nói:

- Đại thiếu phu nhân, bỉ phụ hôm nay biết lợi hại, sau này không dám lảm miệng nữa. đại thiếu phu nhân yên tâm, nếu bỉ phụ nói ra nửa lời thì xé miệng bỉ phụ đi

Hôm sau, Lý di nương dù không muốn cũng chỉ đành mang hành lý rời đi. Theo bà còn có một ma ma và hai nha hoàn bên người. Lúc đi còn kéo Trang Minh Hỉ qua khẽ dặn:

- Nữ nhi ngoan, mẫu thân chỉ có thể dựa vào người, người cũng biết biệt viện khổ thế nào rồi, người phải mau nghĩ cách đưa mẫu thân về nhé

Trang Minh Hỉ an ủi:

- Mẫu thân, người cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ nghĩ cách đưa người trở về

Lúc này Lý di nương mới bịn rịn rời đi

Nhìn xe ngựa Lý di nương đi càng lúc càng xa, Trang Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng nghĩ thầm: ta giờ vẫn là kẻ mang tội, sao còn lo lắng cho người, có thể về hay không thì phải xem vận mệnh của người thôi

Chuyện lần này, Trang Minh Hỉ xem như đã thấy rõ, trong lòng Đại phu nhân và dòng họ Tần Thiên có vị trí thế nào. Chỉ dựa vào mấy lời đồn này thì không thể kéo nàng xuống ngựa. Giờ cách kì Tạ gia giữ đạo hiếu còn 4 tháng, để tránh bị kịch của mình xảy ra, nàng phải nhanh nghĩ cách mới được

Về phần chuyện Tạ tiểu thư, Đại phu nhân nếu đã coi trọng Tần Thiên như vậy thì chỉ e sẽ không dễ để Tạ tiểu thư vào cửa, việc này khó mà giải quyết, mà nàng cũng không tiện nhúng tay vào việc này, vẫn nên để Tạ Đình Quân tự giải quyết đi.

Lý di nương đi rồi, Trang phủ bình yên hơn nhiều, Trang Tín Xuyên cũng vì chuyện này mà ngoan ngoãn một thời gian dài, không còn gây chuyện như trước nữa. Ngay sau đó là gần tới cuối năm, mọi người vui vẻ mà đón năm mới. Năm nay Trà Hành thu lợi không tệ, Trang phủ, Trà Hành từ cao đến thấp đều được nhận hồng bao lớn, đến ngay cả Tần Thiên cũng được Đại phu nhân tự tay thưởng cho hai ngàn lạng bạc.

- Cẩm đi, coi như là tiền riêng của người, nữ nhi luôn cần có chút tư trang, người vì Trang phủ mà tận tâm, mẫu thân đều biết cả.

Đại phu nhân cười nói.

Tần Thiên đón lấy mà cảm khái, từ xưa đến nay, có thể dặn dò con dâu tích trữ tiền riêng chắc cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

- Mẫu thân, cảm ơn người, có thể làm con dâu của người đúng là phúc khí của con,

Tần Thiên ôm đại phu nhân cười hì hì nói. Đại phu nhân vỗ tay nàng cười nói:

- Nếu người thực sự muốn cảm ơn ta thì mau sinh cháu cho Trang phủ chúng ta đi

Nghe xong lời này, Tần Thiên quay đầu lại lén lút nhìn Trang Tín Ngạn một cái, thấy hắn đang nhìn mình, khóe mắt đầu mày đầy tình ý, hắn lén cầm tay nàng

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, cúi đầu

Vì để thỏa mãn nguyện vọng của Đại phu nhân, buổi tối Trang Tín Ngạn rất ra sức. Tần Thiên chỉ biết, cả tối nàng như ngồi trong chiếc thuyền nhỏ lắc lư, sóng biển cứ thế ập tới, đẩy nàng lên ngọn sóng cao nhất, cũng cuốn nàng xuống tận đáy biển sâu

Nhu tình mật ý vô cùng

Năm sau, đại phu nhân bắt đầu xử lý chuyện Tạ tiểu thư. Vì việc này, một người mù như bà mang theo lễ vật quý giá tới cửa báỉ phỏng. Lúc trước, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng từng đến cảm ơn nhưng hai lần đều bị đối phương tìm đủ cớ mà không gặp, đến cả Tạ Đình Quân cũng không gặp mặt bọn họ, mà lễ vật bọn họ mang tới quản gia cũng không chịu nhận, đều bắt họ mang về

Bọn họ cũng hiểu, Tạ gia không muốn nhận ân cứu mạng bằng lễ vật này, vẫn muốn Tạ tiểu thư gả vào Trang phủ.

Nhưng lần này Đại phu nhân tới lại được Tạ phu nhân gặp mặt. Sai người mời Đại phu nhân đến phòng Tạ phu nhân. Tạ phu nhân ngồi ở sảnh chính đón Đại phu nhân

Hai người vui vẻ hàn huyên một hồi rồi Tạ phu nhân sai người bưng trà lên, nhanh chóng đi vào chủ đề.

Tạ phu nhân vừa nghe Đại phu nhân cảm ơn rồi xem lễ vật bà mang đến thì lập tức trầm mặt, giọng nói cũng không còn khách khí:

- Trang đại phu nhân, bọn trẻ không hiểu chuyện nhưng ta nghĩ người thân là Đại phu nhân Trang phủ thì luôn thấu tình đạt lý, sao giờ lại xử sự không có chừng mực như vậy?

Đại phu nhân tự biết mình đuối lý không nói được gì.

Tạ phu nhân tiếp tục nói:

- Chẳng lẽ Uyển Quân nhà ta không gả ra được mà phải cố ép vào nhà các người sao? Ta nói cho người, nếu không phải vì cứu đại công tử nhà người thì Uyển Quân chúng ta còn chưa tới cập kê đã không biết bao nhiêu gia tộc tới cửa cầu thân. Nhưng từ khi chuyện này truyền ra, những người đó lại bật vô âm tín. Trang phu nhân, người chẳng lẽ không hiểu đó là vì sao sao?

- Đúng thế, ta biết, đều là vì Tín Ngạn nhà chúng ta mới khiến lệnh thiên kim phải chịu tội cực như vậy. Đại phu nhân liên thanh xin lỗi.

- Lúc trước gặp mã tặc, Uyển Quân chúng ta sai đây tố cứu lệnh công tử dưới đao mã tặc, đây là điều mọi người đều tận mắt chứng kiến. Sau đó hai người rơi xuống vách đá, lại là Uyển Quân nhà ta một mình cứu hắn lên khỏi hồ, cũng không quản nam nữ hữu biệt mà đưa vào sơn động chăm sóc. Vì chăm sóc lệnh công tử mà Uyển Quân nhà chúng ta cả đêm không ngủ, chẳng lẽ là giả? (Oặc, giả chứ còn gì nữa, chém như thần)

- Đúng đúng, đều nhờ lệnh thiên kim mới giúp Tín Ngạn thoát hiểm được

- Sau cũng đều là Tạ gia của chúng ta chữa thương cho lệnh công tử mới giữ được mạng sống. Người nhà ta nói, nếu không nhờ Uyển Quân cẩn thận chăm sóc lệnh công tử một đêm, chỉ sợ lệnh công tử không thể giữ được mạng

- Đúng đúng, chúng ta đều biết, lệnh thiên kim là ân nhân cứu mạng của con tôi

Thấy thái độ của Đại phu nhân như vậy, sắc mặt Tạ phu nhân thoáng hòa hoãn lại, lấy khăn ra rồi bắt đầu lau nước mắt:

- Nay công tử nhà bà thật sung sướng rồi nhưng khuê nữ nhà ta vì việc này mà bị người ta chê cười, vì thế mà cũng gầy đi không ít, tiêu tụy không ra thể thống gì. Nó giờ không dám ra khỏi cửa, ngày nào cũng trốn trong phòng không dám gặp ai, cứ như vậy, ta sợ sẽ xảy ra chuyện...

Nghe xong lời này, đại phu nhân trong lòng buồn bã, vì cứu con mình lại khiến cô nương tốt gặp phải tình trạng này, thực ra bà cũng không dễ chịu. Nhưng nhớ tới Tần Thiên, nhớ tới phu thê Tín Ngạn tình sâu ý nặng, Đại phu nhân lại quyết tâm. Tần Thiên và Tạ Uyển Quân, nếu thực sự chỉ có thể chọn 1 người thì còn gì mà do dự, đương nhiên là Tần Thiên!

Tạ phu nhân lau nước mắt rồi ngẩng đầu sai nha hoàn:

- Mời Tam tiểu thư đến, nói Đại phu nhân Trang phủ đến, bảo nàng ra gặp mặt Đại phu nhân

Nha hoàn ra ngoài một lúc thì Tạ Uyển Quân được nha hoàn đỡ đi vào

Tạ phu nhân giới thiệu hai người, Tạ Uyển Quân hoảng sợ gọi một tiếng Đại phu nhân. Đại phu nhân tuy không nhìn thấy nhưng vuốt bàn tay gầy yếu của nàng, trong lòng không khỏi xót thương

Chỉ là.... Tình nghĩa khó mà vẹn toàn

Đại phu nhân thở dài.

Thời gian này Tạ Uyển Quân thực sự rất gầy, gần đây chịu nhiều áp lực. Lúc ấy nàng quyết tâm đẩy chuyện đến đường cùng, vẫn là muốn ép Trang phủ, làm bình thê của Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn dù có khiếm khuyết nhưng hẳn có năng lực lại thông minh, còn rất tuấn tú, tính tốt, gia cảnh cũng giàu có, coi như là tương xứng. Nhưng nằm mơ cũng không ngờ, dù đến nước này, Trang Tín Ngạn cũng không chịu lấy nàng

Nếu không thể gả đến Trang phủ thì nàng phải làm sao? Bên ngoài có bao nhiêu lời đồn nhảm nàng không biết nhưng những tỷ muội con vợ lẽ trong nhà mỗi lần thấy nàng đều bưng che miệng cười trộm, có thể thấy được lời đồn đã khó nghe đến nước nào

Nàng thật sự không rõ, Trang Tín Ngạn sao lại không chịu lấy nàng? Chẳng lẽ nàng không đẹp bằng Tần Thiên, xuất thân không tốt hơn Tần Thiên? Nàng cảm kỳ thi họa đều tinh thông, chẳng lẽ Tần Thiên là kẻ xuất thân nha hoàn có thể so sánh sao? Tần Thiên chỉ biết làm ăn nhưng là thê tử, chẳng lẽ chỉ biết làm ăn là được sao?

Để Tần Thiên ở ngoài làm ăn, nàng ở trong nhà chăm sóc hắn, cùng hắn cảm sát hài hòa không phải là được sao?

(Nghĩ như bệnh, người ta ra ngoài lao lực kiếm tiền để nó ở trong nhà nhảy múa hát ca với chồng người ta?)

Chương 217: Hồng Môn Yến

Nhưng lần này Từ Phúc Toàn đến tìm Tần Thiên không phải vì bản thân mà vì con của ông

Con của ông là Lưu Xương Bình là quản sự thu trà trong Trà Hành, cũng làm việc được gần 10 năm. Làm việc tốt, cũng không gây rối gì nhưng bình thường cũng khó mà để lại ấn tượng gì với Tần Thiên.

- Đại thiếu phu nhân, ta cũng biết dựa vào tư chất của Xương Bình khó mà phụ trách việc làm ăn khắp Mạc Bắc, ta chỉ muốn xin đại thiếu phu nhân cho hắn chức nhỏ, cho hắn học tập, tương lai cũng tiện mà giúp việc cho đại thiếu phu nhân. Từ chương quỳ nói.

Xét thấy ông ở Thịnh Thế vất vả, thật thà bao năm qua, yêu cầu này cũng không hề quá đáng. Tần Thiên thoải mái đồng ý. Đạt được mục đích rồi thì ông cũng cao hứng rời đi.

Từ chương quỳ chân trước vừa đi, Thanh Liễu đã đem chiếc thiệp đỏ chữ vàng vào nói:

- Là thiệp mời của Tri phủ phu nhân đưa đến

Tri Phủ phu nhân? Tần Thiên kinh ngạc, nhận lấy rồi nhìn thì thấy là trong phủ tổ chức hội du xuân, có ý mời tất cả thương phụ có danh vọng trong thành đến

Kiều yến hội này mùa xuân hàng năm Tri phủ phu nhân đều tổ chức hai lần. Một là mời tất cả các mệnh phụ phu nhân đến, một lần là mời các phu nhân thương gia đến. Năm trước thì là lúc Tri phủ đại nhân và Đại phu nhân trở mặt nên Tri Phủ phu nhân cũng không có mời đại phu nhân, nhưng năm nay, việc làm ăn của Thịnh Thế rất phát triển, hơn nữa còn có cả Tổng thái phó nữa nên đương nhiên không thể gạt Thịnh Thế qua một bên

Thu Lan nghe vậy thì nói:

- Có thể không đi không? Lý di nương vừa bị đẩy vào biệt viện, Tri phủ phu nhân lại mở tiệc chiêu đãi đại thiếu phu nhân, ta cảm thấy Tri phủ phu nhân nhất định chẳng có ý tốt gì.

- Đừng nói lung tung

Thanh Liễu vội bịt miệng Thu Lan rồi đi ra ngoài, xác định không có ai nghe thấy những lời Thu Lan vừa nói thì với yên lòng. Nàng quay lại chỉ vào Thu Lan trách cứ:

- Thu Lan, tính lỗ mãng của ngươi không thay đổi, sớm muộn gì cũng có ngày hại đại thiếu phu nhân.

Thu Lan đi đến bên Thanh Liễu, lắc lắc tay Thanh Liễu nói:

- Thanh Liễu tốt bụng, ngươi đừng mắng ta, ta nhất định sẽ sửa

Thanh Liễu dí trán nàng rồi cười nói:

- Đồ mặt dày, chẳng biết Hải Phú thích ngươi cái gì nữa

Thu Lan đỏ mặt, lập tức nhéo Thanh Liễu. Thanh Liễu trốn ra sau Tần Thiên cười nói:

- Lời này đại thiếu phu nhân cũng từng nói, ngươi có bản lĩnh thì véo đại thiếu phu nhân đi

Tiểu thư nào dám, nhìn Tần Thiên, mặt đỏ bừng lên rồi cúi đầu, giậm chân, sẵng giọng:

- Các ngươi đều là đồ xấu xa, chỉ biết cười ta

Tần Thiên vỗ tay cười:

- Ta đâu có cười ngươi, nam nữ yêu đương vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngươi và Hải Phú cũng không còn nhỏ tuổi, thích nhau thì sao? Ta còn đợi qua đợt mùa xuân này sẽ bàn việc hôn sự của các ngươi với mẫu thân, tìm ngày tốt cho các ngươi

Thu Lan vui mừng nhưng vẻ mặt lại tỏ ra bức bối, nàng dậm chân, bưng má đỏ au mà nhăn nhó:

- Không nói với các ngươi nữa

Nói xong chạy như bay ra ngoài

Tần Thiên và Thanh Liễu đều cười nhìn ra ngoài

Lần gặp nạn ở Đại Mạc cũng không phải hoàn toàn không có chuyện tốt, cũng chính là bởi vì hoạn nạn, Hải Phú cứu Thu Lan các nàng, hai người hoạn nạn gặp chân tình, sau khi trở về vẫn đều lén lút tình tự. Cuối cùng, giấy không thể gói được lửa, không bao lâu sau đã bị cùng Thanh Liễu và Tần Thiên phát hiện .

Đây vốn là chuyện tốt, Tần Thiên sao có thể ngăn cản, trong lòng cũng ngẫm suy tính cho các nàng,

- Giờ Thu Lan đã có nơi có chốn rồi, Thanh Liễu ngươi thì sao? Đã có ý trung nhân chưa, ngươi ồ trọng hơn Thu Lan nhiều, nếu muốn giấu diếm thì ta khó mà phát hiện được. Tần Thiên đẩy đẩy Thanh Liễu hỏi

Thanh Liễu mặt đỏ bừng:

- Đại thiếu phu nhân nói gì thế? Ta làm gì có, cả đời này ta đều chỉ hầu hạ đại thiếu phu nhân mà thôi

- Nha đầu ngốc.

Tần Thiên cười cười, trong lòng lại đang tính toán, nên tìm lang quân như ý cho Thanh Liễu, quyết không thể để nàng chịu thiệt

- Nhưng nói lại...

Thanh Liễu thấp giọng nói:

- Thanh Liễu tuy là lỗ mãng nhưng nói không phải không có đạo lý, không bằng đại thiếu phu nhân đừng đi yến hội lần này?

- Muốn lấy cớ không đi thì dễ lắm nhưng Thanh Liễu nghĩ lại xem, chuyện Lý di nương này chúng ta có gì sai không?

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu.

Tần Thiên cười:

- Chính là như vậy, chúng ta ngay thẳng, cần gì chột dạ tránh né?

Lúc này Thanh Liễu mới cười, gật đầu nói:

- Đại thiếu phu nhân nói đúng!

Đến ngày yến hội, tuy rằng không thích mấy đồ linh kính nhưng vì thể diện Trang phủ mà Tần Thiên vẫn để mặc cho đám nha hoàn trang điểm

Bọn nha hoàn ngày thường không có cơ hội biểu hiện, hôm nay có thể phát huy sở trường nên dùng hết sức mà trang điểm cho Tần Thiên tựa như thiên nữ hạ phàm, làm cho Trang Tín Ngạn vốn quen với Tần Thiên giản dị phải ngây người hồi lâu

- Đại thiếu gia, thật ra đại thiếu phu nhân của chúng ta ăn mặc như vậy chẳng thua gì mỹ nữ đệ nhất Dương thành đúng không? Thu Lan cười nói

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn Tần Thiên ngây ngốc

Thấy đôi vợ chồng son tình ý nồng nàn, đại nha hoàn Bích Liên thức thời vội dẫn đám nha hoàn đi xuống. Lúc rời đi, Thu Lan lén che miệng cười vừa đóng cửa lại

Chờ bọn nha hoàn đi, Trang Tín Ngạn vội vã ôm lấy Tần Thiên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mãi đến khi hai người không thở nổi mới lưu luyến buông ra

Trang Tín Ngạn ôm nàng không nỡ buông tay, miệng thì thảo luận lại:

- Bảo bối, bảo bối

- Chẳng lẽ phải trang điểm như vậy mới là bảo bối sao?

Tần Thiên chu miệng không vui, cho nên nói nam nhân trọng hình thức là không sai

Thấy nàng không vui, Trang Tín Ngạn nóng nảy, vội buông nàng ra mà viết “Mặc kệ nàng có thể nào thì cũng vẫn là bảo bối với ta. Chỉ là hôm nay nàng thực sự quá đẹp”

- Buồn nôn quá đi

Tần Thiên giận liếc hắt một cái, lại nói:

- Ta cũng biết trang điểm thì sẽ đẹp hơn nhưng bình thường ta bận rộn, sao có thể ăn mặc như thế này. Ăn mặc thế này đi lại cũng cần người đỡ, buổi sáng vì trang điểm cũng mất đến canh giờ thì sao tiện? Đẹp thì đẹp nhưng quá phiền toái

Thấy rõ lời nàng, Trang Tín Ngạn thoáng yên lặng nghĩ: Hẳn phải mau chóng học được nói chuyện, đến lúc đó có thể tiếp quản Trà Hành, làm cho thê tử muốn làm gì thì làm đó, không cần bận khoăn nhiều như vậy

Chỉ là học nói nào có dễ dàng như vậy? Tối nào Tần Thiên cũng dạy hắt, hắt cũng rất cố gắng nhưng đến giờ vẫn chưa có thể nói rõ câu chữ, chỉ cần câu nào hơn năm chữ thì thường sẽ bị lú lười. Cũng không thể

trách hần, hần nghe không được, hai ba chữ còn có thể đối phó, mà cũng dễ bị lấn. Đó là nhờ hần thông minh mới học được trong thời gian ngắn như vậy

Nhưng thân là nam nhân, cũng rất hận không thể đứng ra bảo vệ thể diện của mình. Như chuyện mã tặc, cùng với chuyện lần trước Tần Thiên bị sỉ nhục, thậm chí còn rất nhiều chuyện trước đó, đều là vì khiếm khuyết của hần mà mỗi lần Tần Thiên gặp nguy đều không thể kịp thời bảo vệ nàng. Với hần mà nói cũng rất khó chịu

Nghĩ một chút, Trang Tín Ngạn không nhịn được lại nhẹ nhàng ôm Tần Thiên mà khẽ nói:

- Ta xin lỗi nàng

Nghe câu này, Tần Thiên vốn định cười, đang yên lành sao phải học người khác tỏ vẻ tâm trạng? Nhưng dần dần, Tần Thiên cảm nhận được chỉ trong mấy chữ vô cùng đơn giản này biết bao tình cảm chân thành của hần mà lòng cảm động khôn xiết

Nàng gặt gao ôm eo hần, dán mặt vào lồng ngực hần

Đồ ngốc, có cái gì mà xin lỗi? Ta đã có được rất nhiều, may mắn đến nỗi ta không dám tin là hạnh phúc chân thật...

Ra khỏi phòng, Trang Minh Lan đã trang điểm xong xuôi đứng chờ, thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thì lo lắng gọi:

- Đại ca đại tẩu.

Trang Tín Ngạn khẽ cười cười, hần còn có việc khác nên đi trước

Tần Thiên đi tới, nắm tay nàng nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Trang Minh Lan cũng cười, hưng phấn đến mắt sáng bừng

Lần yến hội này có thể mang theo người thân, vì thế Tần Thiên liền dẫn Trang Minh Lan đi cùng vì nàng cũng sắp đến tuổi cập kê, để cho nàng và các phu nhân thương gia kia gặp gỡ mà cho bọn họ biết, Trang phủ còn một thứ nữ chưa xuất giá

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, cười đùa một hồi đã đến phủ Hồ Tri Phủ

Ngoài cửa lớn, hai người vừa được nha hoàn đỡ xuống xe thì lại thấy một chiếc xe Bát bảo châu anh đi về phía này

Đến đây đương nhiên đều là các thương phụ được mời, nghĩ một chút, Tần Thiên cũng không vội đi vào. Tình cờ gặp nhau, dù sao cũng phải chào hỏi cho hợp lễ nghĩa

Xe ngựa dừng lại rồi, Tần Thiên mỉm cười nhìn cửa xe ngựa, lại thấy một nam nhân mặc hắc bào nhảy xuống

Tần Thiên ngăn người, yến hội của Tri phủ phu nhân hần tới làm gì?

Đang nghĩ thì lại thấy hần vươn tay, đỡ một vị phu nhân sang trong bước xuống. Tần Thiên lập tức đoán được thân phận của bà, hần là mẫu thân của Tạ Đình Quân – Tạ phu nhân.

Cũng đúng, Tạ gia là diêm thương lớn như vậy, sao lại không có trong danh sách mời của Tri phủ phu nhân

Ngay lúc Tần Thiên nhìn bọn họ thì mẹ con Tạ thị cũng thấy Tần Thiên, hai mẹ con mỗi người một vẻ mặt

Tạ Đình Quân ngăn ngại, hai mắt sáng bừng, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng

Hôm nay Tần Thiên mặc áo lụa mềm màu hồng thêu những đóa hồng vàng, nhánh hoa màu bạc. Váy trắng thêu bướm bướm vờn hoa. Tóc đen chải búi cầu kỳ, cài đóa châu hoa lỏng lánh, bên phải cài trâm vàng khắc ngọc, tai đeo khuyên tai bằng hồng ngọc linh động bên tai càng khiến làn da nàng như tuyết, xinh đẹp động lòng người.

Đây là lần đầu tiên Tạ Đình Quân thấy Tần Thiên ăn mặc nhu vậy, da trắng như tuyết, má ửng hồng, mày như liễu mắt như hạnh, so với những mỹ nhân hắn từng gặp không hề thua kém, lại càng thêm phần thuần mỹ

Thoáng chốc đó, Tạ Đình Quân cảm thấy lòng rung động như muốn hóa đá

Tần Thiên nhú mày vì ánh nhìn của hắn

Bên cạnh, Tạ phu nhân đẩy hắn, tức giận nói:

- Đình Quân, ngươi không phải muốn gặp Tri phủ đại nhân? Còn thất thần cái gì?

Bị mẫu thân nhắc nhở, Tạ Đình Quân lúc này mới lấy lại tinh thần, hắn vội thi lễ qua loa với Tần Thiên rồi đi vào cửa lớn

Để lại Tần Thiên và Tạ phu nhân, sắc mặt hai người đều có chút mất tự nhiên.

Xuất phát từ lễ phép, Tần Thiên vẫn thi lễ chào hỏi. Tạ phu nhân nhìn nàng cẩn thận từ đầu đến cuối một hồi nghi thầm: Không phải nha đầu này không có tư sắc gì mấy sao? Giờ xem ra cũng chẳng kém Uyển Quân là bao.

Vừa nghĩ đến chính là người trước mặt này làm hại nữ nhi mình, Tạ phu nhân khó chịu, lạnh lùng nhìn Tần Thiên hừ một cái rồi cũng không đáp lễ, để nha hoàn đỡ vào trong

- Người này sao lại như thế chứ? Trang Minh Lan lầm bầm

- Đừng để ý đến bà ấy, chúng ta làm việc của mình là được rồi Tần Thiên thản nhiên nói.

Yến hội được bố trí ở đại sảnh hậu viện

Mấy người Tần Thiên được nha hoàn dẫn đi qua một con đường rộng rãi, đi vào đại sảnh lớn. Mười cánh cửa sơn son vẫn đóng chặt vì tiết trời mùa xuân vẫn còn lạnh. Vừa mới vào đã thấy mùi sơn phấn trộn lẫn ủa vào

- Đại thiếu phu nhân Trang phủ đến. Có nha hoàn thông báo

Trong phòng hơn mười ánh mắt nhất tề nhìn về phía Tần Thiên. Tần Thiên chỉ cảm thấy tiếng châu ngọc đình đình, không phân biệt được là ai vào ai

- Xinh đẹp lắm

Một giọng nói trầm ổn vang lên

Tần Thiên nhìn theo tiếng đã thấy một phu nhân ăn mặc hoa lệ mà đoan trang ngồi ở chính vị. Chỉ thấy bà khoảng hơn 40 tuổi, mặt như trăng tròn, mày dài mắt bé, cử chỉ ung dung. Hắn chính là Tri Phủ phu nhân.

Tần Thiên vội vàng dẫn Trang Minh Lan hành lễ với Tri phủ phu nhân.

Tri phủ phu nhân tỏ vẻ thân thiết, kéo tay Tần Thiên ân cần hỏi thăm Đại phu nhân một hồi, sau lại khen nàng thông minh linh tinh... sau đó lại nói:

- Hơn nữa, chúng ta có quan hệ thân gia, sau này nên năng qua lại mới đúng

Về mặt không chút tức giận gì cả.

Kết cấu đại sảnh cũng không quá khác biệt, hai bên chính vị là hai hàng đặt những chiếc bàn nhỏ, trên đó bày rượu ăn, sơn hào hải vị. Trong sảnh đặt chiếc lò đồng khắc hoa sen bảy tầng, ánh than lóe sáng, sưởi ấm toàn bộ căn phòng

Sau đó, Tri phủ phu nhân xếp nàng ngồi ở vị trí thứ ba bên phải. Mà Trang Minh Lan thì được sắp xếp ngồi cùng một số tiểu thư khác. Tần Thiên ngồi xuống rồi chào hỏi mọi người, bên tay trái nàng là Lưu phu nhân nhà kinh doanh tơ lụa, bên phải nàng là Vương phu nhân cũng là nhà buôn muối

Hai người đều là khoảng hơn bốn mươi tuổi, tuy rằng vẻ mặt tươi cười nhưng ánh mắt nhìn Tần Thiên như có ý xấu xa. Tần Thiên cho rằng là vì những lời đồn đại nên cũng không để ý.

114. , Chương 217

Nàng chú ý tới Tạ phu nhân ngồi ngay bên trái Tri phủ phu nhân, vẻ mặt thân thiết. Thấy Tần Thiên nhìn qua, Tạ phu nhân lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó lại nói gì đó với Tri phủ phu nhân. Tri phủ phu nhân nhìn Tần Thiên, khóe miệng mỉm cười thản nhiên

Thấy vậy, Tần Thiên liền tưởng tới lúc trước Tạ Đình Quân có thể thoải mái gặp Tri phủ đại nhân, có thể thấy được Hồ Tri Phủ cùng Tạ gia có quan hệ thân thiết, giờ thấy Tạ phu nhân và Tri phủ phu nhân như vậy thì không khỏi sinh lòng cảnh giác

Nhưng nàng chẳng làm gì đuổi lý thì cần gì sợ gì ai.

Yến hội này chẳng qua chỉ là kể mấy việc vụn vặt trong gia đình. Tri phủ phu nhân lấy tư thái của phu nhân quan phủ mà cảm ơn những công hiến của các thương gia cho Dương thành, cũng cảm ơn các thương phụ đã giúp chồng, dạy con. Sau đó, lại khen ngợi đầy nhăm chán, rồi khoe khoang trạng sức của ta mua ở đâu, quần áo của ta may thế nào, quý giá cỡ nào. Nghe mấy điều này mà Tần Thiên suýt ngủ gật

Bỗng nhiên, phía các tiểu thư có tiếng lộn xộn, một nữ tử nói đầy sắc bén:

- Thì ra ta đúng là xem trọng người... Giọng đầy trào phúng

Tri Phủ phu nhân việc hỏi là chuyện gì xảy ra, nha hoàn đến bẩm báo:

- Là các tiểu thư cãi cọ

Mọi người đều nhìn qua, đã thấy đích nữ của Vương lão bản buôn muối – Vương tiểu thư đang nói. Đối tượng nàng mĩa mai chính là Trang Minh Lan

Lúc này Trang Minh Lan ngồi ở một góc sáng, cúi đầu, hai tay nắm chặt, có vẻ rất lo lắng

Trang Minh Lan là Tần Thiên đưa đến, thấy nàng như vậy Tần Thiên sao có thể bỏ qua, lập tức hỏi:

- Minh Lan, đã xảy ra chuyện gì?

Nghe vậy, Trang Minh Lan ngẩng đầu nhìn Tần Thiên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt ngấn lệ lại mím chặt môi, nhìn Vương tiểu thư bên cạnh một cái, không dám nhiều lời.

Thấy Tần Thiên hỏi, Vương phu nhân cũng không thể bỏ qua, hỏi nữ nhi mình xem đã xảy ra chuyện gì.

Vương tiểu thư hiển nhiên lớn mật hơn Trang Minh Lan nhiều, nàng đứng lên, đầu tiên là hành lễ với Tri phủ phu nhân rồi khinh miệt liếc Trang Minh Lan một cái, cao giọng nói:

- Hồi bẩm Tri Phủ phu nhân, dân nữ tò mò hỏi ngũ tiểu thư Trang phủ rằng có phải sau này nàng xuất giá cũng giống đại tẩu nàng, không cho phép phu quân có nữ nhân khác không. Vậy mà nàng lại trả lời ta rằng nàng hi vọng phu quân tương lai có thể toàn tâm toàn ý với thê tử như đại ca nàng. Nàng còn hỏi ta rằng chẳng lẽ ta không muốn sao?

Nói xong Vương tiểu thư ngẩng cao đầu:

- Ta đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, chúng ta đều là tiểu thư gia giáo, từ nhỏ học tam tòng tứ đức, chỉ có loại phụ nhân phổ thường mới có ý nghĩ ngu xuẩn đó. Nếu gả đến nhà chồng thì phải nghĩ cho phu quân, muốn cho gia đình nhà chồng phồn thịnh, sao có thể suy nghĩ ích kỷ như vậy? Đúng là rất khiến người ta xem thường. Ta chính là vì thế mà mới thất lễ, xin Tri phủ phu nhân và các phu nhân thông cảm.

Tri Phủ phu nhân nghe được liền tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng:

- Vương tiểu thư nói những lời này thật hay, là nữ nhân sao có thể tự treo hai chữ đồ kị trước ngực. Nói khó nghe thì chính là phạm vào thất xuất chi điều, sẽ bị lưu đó. Nữ tử như Vương tiểu thư mới là hiền thê lương mẫu tốt nhất

Nói xong, nhìn Vương tiểu thư cười nói:

- Vương tiểu thư, công tử nhà nào có thể lấy được người thật là có phúc!

Các thương phụ còn lại đều phụ họa.

Vương tiểu thư mặt đỏ lên, nhìn Tri phủ phu nhân khẽ nói mấy câu khiêm tốn

- Cảm ơn phu nhân tán thưởng!

Tạ phu nhân ngồi bên Tri phủ phu nhân nhìn Tần Thiên với ánh mắt như điện, cười như không cười nói:

- Không biết Tần đương gia nghĩ lời này của Vương Tần Thiên thế nào?

Nghe đến đó, Tần Thiên trong lòng hiểu rõ, mấu chốt của bữa tiệc này là đây

Chẳng qua, người cho là các người đồng người mà ta sợ sao?

Chương 217: Hồng Môn Yến

Nhưng lần này Từ Phúc Toàn đến tìm Tần Thiên không phải vì bản thân mà vì con của ông

Con của ông là Lưu Xương Bình là quản sự thu trà trong Trà Hành, cũng làm việc được gần 10 năm. Làm việc tốt, cũng không gây rối gì nhưng bình thường cũng khó mà để lại ấn tượng gì với Tần Thiên.

- Đại thiếu phu nhân, ta cũng biết dựa vào tư chất của Xương Bình khó mà phụ trách việc làm ăn khắp Mạc Bắc, ta chỉ muốn xin đại thiếu phu nhân cho hắn chức nhỏ, cho hắn học tập, tương lai cũng tiện mà giúp việc cho đại thiếu phu nhân. Từ chưởng quầy nói.

Xét thấy ông ở Thịnh Thế vất vả, thật thà bao năm qua, yêu cầu này cũng không hề quá đáng. Tần Thiên thoải mái đồng ý. Đạt được mục đích rồi thì ông cũng cáo lui rồi đi.

Từ chưởng quầy chân trước vừa đi, Thanh Liễu đã đem chiếc thiệp đỏ chữ vàng vào nói:

- Là thiệp mời của Tri phủ phu nhân đưa đến

Tri Phủ phu nhân? Tần Thiên kinh ngạc, nhận lấy rồi nhìn thì thấy là trong phủ tổ chức hội du xuân, có ý mời tất cả thương phụ có danh vọng trong thành đến

Kiểu yến hội này mùa xuân hàng năm Tri phủ phu nhân đều tổ chức hai lần. Một là mời tất cả các mệnh phụ phu nhân đến, một lần là mời các phu nhân thương gia đến. Năm trước thì là lúc Tri phủ đại nhân và Đại phu nhân trở mặt nên Tri Phủ phu nhân cũng không có mời đại phu nhân, nhưng năm nay, việc làm ăn của Thịnh Thế rất phát triển, hơn nữa còn có cả Tổng thái phó nữa nên đương nhiên không thể gạt Thịnh Thế qua một bên

Thu Lan nghe vậy thì nói:

- Có thể không đi không? Lý di nương vừa bị đẩy vào biệt viện, Tri phủ phu nhân lại mở tiệc chiêu đãi đại thiếu phu nhân, ta cảm thấy Tri phủ phu nhân nhất định chẳng có ý tốt gì.

- Đừng nói lung tung

Thanh Liễu vội bịt miệng Thu Lan rồi đi ra ngoài, xác định không có ai nghe thấy những lời Thu Lan vừa nói thì với yên lòng. Nàng quay lại chỉ vào Thu Lan trách cứ:

- Thu Lan, tính lỗ mãng của người không thay đổi, sớm muộn gì cũng có ngày hại đại thiếu phu nhân.

Thu Lan đi đến bên Thanh Liễu, lắc lắc tay Thanh Liễu nói:

- Thanh Liễu tốt bụng, người đừng mắng ta, ta nhất định sẽ sửa

Thanh Liễu dí trán nàng rồi cười nói:

- Đồ mặt dày, chẳng biết Hải Phú thích người cái gì nữa

Thu Lan đỏ mặt, lập tức nhéo Thanh Liễu. Thanh Liễu trốn ra sau Tần Thiên cười nói:

- Lời này đại thiếu phu nhân cũng từng nói, người có bản lĩnh thì véo đại thiếu phu nhân đi
- Tiểu thư nào dám, nhìn Tần Thiên, mặt đỏ bừng lên rồi cúi đầu, giậm chân, sẵn giọng:

- Các người đều là đồ xấu xa, chỉ biết cười ta

Tần Thiên vỗ tay cười:

- Ta đâu có cười người, nam nữ yêu đương vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người và Hải Phú cũng không còn nhỏ tuổi, thích nhau thì sao? Ta còn đợi qua đợt mùa xuân này sẽ bàn việc hôn sự của các người với mẫu thân, tìm ngày tốt cho các người

Thu Lan vui mừng nhưng vẻ mặt lại tỏ ra bức bối, nàng dậm chân, bưng má đỏ au mà nhăn nhó:

- Không nói với các người nữa

Nói xong chạy như bay ra ngoài

Tần Thiên và Thanh Liễu đều cười nhìn ra ngoài

Lần gặp nạn ở Đại Mạc cũng không phải hoàn toàn không có chuyện tốt, cũng chính là bởi vì hoạn nạn, Hải Phú cứu Thu Lan các nàng, hai người hoạn nạn gặp chân tình, sau khi trở về vẫn đều lén lút tình tự. Cuối cùng, giấy không thể gói được lửa, không bao lâu sau đã bị cùng Thanh Liễu và Tần Thiên phát hiện .

Đây vốn là chuyện tốt, Tần Thiên sao có thể ngăn cản, trong lòng cũng ngẫm suy tính cho các nàng,

- Giờ Thu Lan đã có nơi có chốn rồi, Thanh Liễu người thì sao? Đã có ý trung nhân chưa, người ổn trọng hơn Thu Lan nhiều, nếu muốn giấu diếm thì ta khó mà phát hiện được. Tần Thiên đẩy đẩy Thanh Liễu hỏi

Thanh Liễu mặt đỏ bừng:

- Đại thiếu phu nhân nói gì thế? Ta làm gì có, cả đời này ta đều chỉ hầu hạ đại thiếu phu nhân mà thôi
- Nha đầu ngốc.

Tần Thiên cười cười, trong lòng lại đang tính toán, nên tìm lang quân như ý cho Thanh Liễu, quyết không thể để nàng chịu thiệt

- Nhưng nói lại...

Thanh Liễu thấp giọng nói:

- Thanh Liễu tuy là lỗ mãng nhưng nói không phải không có đạo lý, không bằng đại thiếu phu nhân đừng đi yếm hội lần này?

- Muốn lấy có không đi thì dễ lắm nhưng Thanh Liễu nghĩ lại xem, chuyện Lý di nương này chúng ta có gì sai không?

Thanh Liễu vội vàng lắc đầu.

Tần Thiên cười:

- Chính là như vậy, chúng ta ngay thẳng, cần gì chột dạ tránh né?

Lúc này Thanh Liễu mới cười, gật đầu nói:

- Đại thiếu phu nhân nói đúng!

Đến ngày yến hội, tuy rằng không thích mấy đồ linh kính nhưng vì thể diện Trang phủ mà Tần Thiên vẫn để mặc cho đám nha hoàn trang điểm

Bọn nha hoàn ngày thường không có cơ hội biểu hiện, hôm nay có thể phát huy sở trường nên dùng hết sức mà trang điểm cho Tần Thiên tựa như thiên nữ hạ phàm, làm cho Trang Tín Ngạn vốn quen với Tần Thiên giản dị phải ngỡ người hồi lâu

- Đại thiếu gia, thật ra đại thiếu phu nhân của chúng ta ăn mặc như vậy chẳng thua gì mỹ nữ đệ nhất Dương thành đúng không? Thu Lan cười nói

Trang Tín Ngạn chỉ nhìn Tần Thiên ngây ngốc

Thấy đôi vợ chồng son tình ý nồng nàn, đại nha hoàn Bích Liên thức thời vội dẫn đám nha hoàn đi xuống. Lúc rời đi, Thu Lan lén che miệng cười vừa đóng cửa lại

Chờ bọn nha hoàn đi, Trang Tín Ngạn vội vã ôm lấy Tần Thiên, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, mãi đến khi hai người không thở nổi mới lưu luyến buông ra

Trang Tín Ngạn ôm nàng không nỡ buông tay, miệng thì thảo luận lại:

- Bảo bối, bảo bối
- Chẳng lẽ phải trang điểm như vậy mới là bảo bối sao?

Tần Thiên chu miệng không vui, cho nên nói nam nhân trọng hình thức là không sai

Thấy nàng không vui, Trang Tín Ngạn nóng nảy, vội buông nàng ra mà viết “Mặc kệ nàng có thể nào thì cũng vẫn là bảo bối với ta. Chỉ là hôm nay nàng thực sự quá đẹp”

- Buồn nôn quá đi

Tần Thiên giận liếc hắt một cái, lại nói:

- Ta cũng biết trang điểm thì sẽ đẹp hơn nhưng bình thường ta bận rộn, sao có thể ăn mặc như thế này. Ăn mặc thế này đi lại cũng cần người đỡ, buổi sáng vì trang điểm cũng mất đến canh giờ thì sao tiện? Đẹp thì đẹp nhưng quá phiền toái

Thấy rõ lời nàng, Trang Tín Ngạn thoáng yên lặng nghĩ: Hắn phải mau chóng học được nói chuyện, đến lúc đó có thể tiếp quản Trà Hành, làm cho thê tử muốn làm gì thì làm đó, không cần bận khoăn nhiều như vậy

Chỉ là học nói nào có dễ dàng như vậy? Tồi nào Tần Thiên cũng dạy hắn, hắn cũng rất cố gắng nhưng đến giờ vẫn chưa có thể nói rõ câu chữ, chỉ cần câu nào hơn năm chữ thì thường sẽ bị lú lờ. Cũng không thể trách hắn, hắn nghe không được, hai ba chữ còn có thể đối phó, mà cũng dễ bị lẫn. Đó là nhờ hắn thông minh mới học được trong thời gian ngắn như vậy

Nhưng thân là nam nhân, cũng rất hận không thể đứng ra bảo vệ thê tử của mình. Như chuyện mã tặc, cùng với chuyện lần trước Tần Thiên bị sỉ nhục, thậm chí còn rất nhiều chuyện trước đó, đều là vì khiếm khuyết của hắn mà mỗi lần Tần Thiên gặp nguy đều không thể kịp thời bảo vệ nàng. Với hắn mà nói cũng rất khó chịu

Nghĩ một chút, Trang Tín Ngạn không nhịn được lại nhẹ nhàng ôm Tần Thiên mà khẽ nói:

- Ta xin lỗi nàng

Nghe câu này, Tần Thiên vốn định cười, đang yên lành sao phải học người khác tỏ vẻ tâm trạng? Nhưng dần dần, Tần Thiên cảm nhận được chỉ trong mấy chữ vô cùng đơn giản này biết bao tình cảm chân thành của hắn mà lòng cảm động khôn xiết

Nàng gắt gao ôm eo hắn, dán mặt vào lồng ngực hắn

Đồ ngốc, có cái gì mà xin lỗi? Ta đã có được rất nhiều, may mắn đến nỗi ta không dám tin là hạnh phúc chân thật...

Ra khỏi phòng, Trang Minh Lan đã trang điểm xong xuôi đứng chờ, thấy Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thì lo lắng gọi:

- Đại ca đại tẩu.

Trang Tín Ngạn khẽ cười cười, hẳn còn có việc khác nên đi trước

Tần Thiên đi tới, nắm tay nàng nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Trang Minh Lan cũng cười, hưng phấn đến mắt sáng bừng

Lần yến hội này có thể mang theo người thân, vì thế Tần Thiên liền dẫn Trang Minh Lan đi cùng vì nàng cũng sắp đến tuổi cập kê, để cho nàng và các phu nhân thương gia kia gặp gỡ mà cho bọn họ biết, Trang phủ còn một thứ nữ chưa xuất giá

Hai người ngồi chung một chiếc xe ngựa, cười đùa một hồi đã đến phủ Hồ Tri Phủ

Ngoài cửa lớn, hai người vừa được nha hoàn đỡ xuống xe thì lại thấy một chiếc xe Bát bảo châu anh đi về phía này

Đến đây đương nhiên đều là các thương phụ được mời, nghĩ một chút, Tần Thiên cũng không vội đi vào. Tình cờ gặp nhau, dù sao cũng phải chào hỏi cho hợp lễ nghĩa

Xe ngựa dừng lại rồi, Tần Thiên mỉm cười nhìn cửa xe ngựa, lại thấy một nam nhân mặc hắc bào nhảy xuống

Tần Thiên ngăn người, yến hội của Tri phủ phu nhân hẳn tới làm gì?

Đang nghĩ thì lại thấy hắn vươn tay, đỡ một vị phu nhân sang trong bước xuống. Tần Thiên lập tức đoán được thân phận của bà, hẳn là mẫu thân của Tạ Đình Quân – Tạ phu nhân.

Cũng đúng, Tạ gia là diêm thương lớn như vậy, sao lại không có trong danh sách mời của Tri phủ phu nhân

Ngay lúc Tần Thiên nhìn bọn họ thì mẹ con Tạ thị cũng thấy Tần Thiên, hai mẹ con mỗi người một vẻ mặt

Tạ Đình Quân ngẩn ngơ, hai mắt sáng bừng, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng

Hôm nay Tần Thiên mặc áo lụa mềm màu hồng thêu những đóa hồng vàng, nhánh hoa màu bạc. Váy trắng thêu bướm bướm vờn hoa. Tóc đen chải búi cầu kỳ, cài đóa châu hoa lỏng lánh, bên phải cài trâm vàng khắc ngọc, tai đeo khuyên tai bằng hồng ngọc linh động bên tai càng khiến làn da nàng như tuyết, xinh đẹp động lòng người.

Đây là lần đầu tiên Tạ Đình Quân thấy Tần Thiên ăn mặc như vậy, da trắng như tuyết, má ửng hồng, mày như liễu mắt như hạnh, so với những mỹ nhân hắn từng gặp không hề thua kém, lại càng thêm phần thuần mỹ

Thoáng chốc đó, Tạ Đình Quân cảm thấy lòng rung động như muốn hóa đá

Tần Thiên nhú mày vì ánh nhìn của hắn

Bên cạnh, Tạ phu nhân đẩy hắn, tức giận nói:

- Đình Quân, ngươi không phải muốn gặp Tri phủ đại nhân? Còn thất thần cái gì?

Bị mẫu thân nhắc nhở, Tạ Đình Quân lúc này mới lấy lại tinh thần, hắn vội thi lễ qua loa với Tần Thiên rồi đi vào cửa lớn

Để lại Tần Thiên và Tạ phu nhân, sắc mặt hai người đều có chút mất tự nhiên.

Xuất phát từ lễ phép, Tần Thiên vẫn thi lễ chào hỏi. Tạ phu nhân nhìn nàng cẩn thận từ đầu đến cuối một hồi nghĩ thầm: Không phải nha đầu này không có tư sắc gì mấy sao? Giờ xem ra cũng chẳng kém Uyển Quân là bao.

Vừa nghĩ đến chính là người trước mặt này làm hại nữ nhi mình, Tạ phu nhân khó chịu, lạnh lùng nhìn Tần Thiên hừ một cái rồi cũng không đáp lễ, để nha hoàn đỡ vào trong

- Người này sao lại như thế chứ? Trang Minh Lan lầm bầm

- Đừng để ý đến bà ấy, chúng ta làm việc của mình là được rồi Tần Thiên thản nhiên nói.

Yến hội được bố trí ở đại sảnh hậu viện

Mấy người Tần Thiên được nha hoàn dẫn đi qua một con đường rộng rãi, đi vào đại sảnh lớn. Mười cánh cửa sơn son vẩy đỏ đóng chặt vì tiết trời mùa xuân vẫn còn lạnh. Vừa mới vào đã thấy mùi sơn phấn trộn lẫn vào

- Đại thiếu phu nhân Trang phủ đến. Có nha hoàn thông báo

Trong phòng hơn mười ánh mắt nhất tề nhìn về phía Tần Thiên. Tần Thiên chỉ cảm thấy tiếng châu ngọc đình đình, không phân biệt được là ai vào ai

- Xinh đẹp lắm

Một giọng nói trầm ồm vang lên

Tần Thiên nhìn theo tiếng đã thấy một phu nhân ăn mặc hoa lệ mà đoan trang ngồi ở chính vị. Chỉ thấy bà khoảng hơn 40 tuổi, mặt như trăng tròn, mày dài mắt bé, cử chỉ ung dung. Hẳn chính là Tri Phủ phu nhân.

Tần Thiên vội vàng dẫn Trang Minh Lan hành lễ với Tri phủ phu nhân.

Tri phủ phu nhân tỏ vẻ thân thiết, kéo tay Tần Thiên ân cần hỏi thăm Đại phu nhân một hồi, sau lại khen nàng thông minh linh tinh... sau đó lại nói:

- Hơn nữa, chúng ta có quan hệ thân gia, sau này nên năng qua lại mới đúng

Về mặt không chút tức giận gì cả.

Kết cấu đại sảnh cũng không quá khác biệt, hai bên chính vị là hai hàng đặt những chiếc bàn nhỏ, trên đó bày rượu ăn, sơn hào hải vị. Trong sảnh đặt chiếc lò đồng khắc hoa sen bảy tầng, ánh than lóe sáng, sưởi ấm toàn bộ căn phòng

Sau đó, Tri phủ phu nhân xếp nàng ngồi ở vị trí thứ ba bên phải. Mà Trang Minh Lan thì được sắp xếp ngồi cùng một số tiểu thư khác. Tần Thiên ngồi xuống rồi chào hỏi mọi người, bên tay trái nàng là Lưu phu nhân nhà kinh doanh tơ lụa, bên phải nàng là Vương phu nhân cũng là nhà buôn muối

Hai người đều là khoảng hơn bốn mươi tuổi, tuy rằng vẻ mặt tươi cười nhưng ánh mắt nhìn Tần Thiên như có ý xấu xa. Tần Thiên cho rằng là vì những lời đồn đại nên cũng không để ý.

Nàng chú ý tới Tạ phu nhân ngồi ngay bên trái Tri phủ phu nhân, vẻ mặt thân thiết. Thấy Tần Thiên nhìn qua, Tạ phu nhân lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó lại nói gì đó với Tri phủ phu nhân. Tri phủ phu nhân nhìn Tần Thiên, khóe miệng mỉm cười thản nhiên

Thấy vậy, Tần Thiên liên tưởng tới lúc trước Tạ Đình Quân có thể thoải mái gặp Tri phủ đại nhân, có thể thấy được Hồ Tri Phủ cùng Tạ gia có quan hệ thân thiết, giờ thấy Tạ phu nhân và Tri phủ phu nhân như vậy thì không khỏi sinh lòng cảnh giác

Nhưng nàng chẳng làm gì đuổi lý thì cần gì sợ gì ai

Yến hội này chẳng qua chỉ là kể mấy việc vụn vặt trong gia đình. Tri phủ phu nhân lấy tư thái của phu nhân quan phủ mà cảm ơn những cống hiến của các thương gia cho Dương thành, cũng cảm ơn các thương phụ đã giúp chồng, dạy con. Sau đó, lại khen ngợi đầy nhảm chán, rồi khoe khoang trang sức của ta mua ở đâu, quần áo của ta may thế nào, quý giá cỡ nào. Nghe mấy điều này mà Tần Thiên suýt ngủ gật

Bỗng nhiên, phía các tiểu thư có tiếng lộn xộn, một nữ tử nói đầy sắc bén:

- Thì ra ta đúng là xem trọng người... Giọng đầy trào phúng

Tri Phủ phu nhân việc hỏi là chuyện gì xảy ra, nha hoàn đến bẩm báo:

- Là các tiểu thư cãi cò

Mọi người đều nhìn qua, đã thấy đích nữ của Vương lão bản buôn muối – Vương tiểu thư đang nói. Đối tượng nàng mĩa mai chính là Trang Minh Lan

Lúc này Trang Minh Lan ngồi ở một góc sáng, cúi đầu, hai tay nắm chặt, có vẻ rất lo lắng

Trang Minh Lan là Tần Thiên đưa đến, thấy nàng như vậy Tần Thiên sao có thể bỏ qua, lập tức hỏi:

- Minh Lan, đã xảy ra chuyện gì?

Nghe vậy, Trang Minh Lan ngẩng đầu nhìn Tần Thiên một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt ngân lệ lại mím chặt môi, nhìn Vương tiểu thư bên cạnh một cái, không dám nhiều lời.

Thấy Tần Thiên hỏi, Vương phu nhân cũng không thể bỏ qua, hỏi nữ nhi mình xem đã xảy ra chuyện gì.

Vương tiểu thư hiển nhiên lớn mật hơn Trang Minh Lan nhiều, nàng đứng lên, đầu tiên là hành lễ với Tri phủ phu nhân rồi khinh miệt liếc Trang Minh Lan một cái, cao giọng nói:

- Hồi bẩm Tri Phủ phu nhân, dân nữ tò mò hỏi ngũ tiểu thư Trang phủ rằng có phải sau này nàng xuất giá cũng giống đại tẩu nàng, không cho phép phu quân có nữ nhân khác không. Vậy mà nàng lại trả lời ta rằng nàng hi vọng phu quân tương lai có thể toàn tâm toàn ý với thê tử như đại ca nàng. Nàng còn hỏi ta rằng chẳng lẽ ta không muốn sao?

Nói xong Vương tiểu thư ngẩng cao đầu:

- Ta đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, chúng ta đều là tiểu thư gia giáo, từ nhỏ học tam tòng tứ đức, chỉ có loại phụ nhân phổ phường mới có ý nghĩ ngu xuẩn đó. Nếu gả đến nhà chồng thì phải nghĩ cho phu quân, muốn cho gia đình nhà chồng ổn định, sao có thể suy nghĩ ích kỷ như vậy? Đúng là rất khiến người ta xem thường. Ta chính là vì thế mà mới thất lễ, xin Tri phủ phu nhân và các phu nhân thông cảm.

Tri Phủ phu nhân nghe được liên tục gật đầu, vẻ mặt tán thưởng:

- Vương tiểu thư nói những lời này thật hay, là nữ nhân sao có thể tự treo hai chữ đồ kỹ trước ngực. Nói khó nghe thì chính là phạm vào thất xuất chi điều, sẽ bị hưu đó. Nữ tử như Vương tiểu thư mới là hiền thê lương mẫu tốt nhất

Nói xong, nhìn Vương tiểu thư cười nói:

- Vương tiểu thư, công tử nhà nào có thể lấy được người thật là có phúc!

Các thương phụ còn lại đều phụ họa.

Vương tiểu thư mặt đỏ lên, nhìn Tri phủ phu nhân khẽ nói mấy câu khiêm tốn

- Cảm ơn phu nhân tán thưởng!

Tạ phu nhân ngồi bên Tri phủ phu nhân nhìn Tần Thiên với ánh mắt như điện, cười như không cười nói:

- Không biết Tần đương gia nghĩ lời này của Vương Tần Thiên thế nào?

Nghe đến đó, Tần Thiên trong lòng hiểu rõ, mấu chốt của bữa tiệc này là đây

Chẳng qua, người cho là các người đồng người mà ta sợ sao?

115. , Chương 218-219

Chương 218: Công kích

Tần Thiên mỉm cười nhìn các nàng, trong lòng lại trách thầm, một đám đem tam tòng tứ đức bắt tại miệng mà hát ca nhưng trên đời có được bao nhiêu đại phu nhân có thể làm được như vậy. Đến như Đại phu nhân

cũng vậy, chẳng qua là vì có điều kiện quan trọng, đó là lão gia sớm đã qua đời, Đại phu nhân nắm quyền. Nếu Trang lão gia vẫn còn sống, tiểu thiếp lần lượt nạp về, Đại phu nhân nếu thực sự chỉ có đứa con cảm điếc là Trang Tín Ngạn thì trong lòng bà không có suy nghĩ gì khác?

Không phải Tần Thiên hoài nghi nhân phẩm của Đại phu nhân mà đây chỉ là chuyện thường tình, cho dù không nghĩ vì mình thì cũng phải nghĩ vì con mình

Đám phu nhân này nhìn thì có vẻ vô cùng thoải mái giúp trượng phu nạp thiếp nhưng sau lưng lại hận đến nghiến răng, tìm mọi thủ đoạn mà phòng bị, trừng trị đám tiểu thiếp này. Nữ hài tử trước khi xuất gia đều vừa học tam tòng tứ đức vừa học âm mưu thủ đoạn. Lúc ra ngoài gặp người còn phải tự quảng cáo mình rộng lượng cỡ nào

Có mệt hay không?

Đương nhiên, đây không phải lỗi của các nàng, chỉ một câu thôi, trách xã hội

Trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều nhất tề bắn về phía nàng, Tri Phủ phu nhân cười nói:

- Xem ra, Trang thiếu phu nhân cũng không phải là người hay ghen ghét, sẽ không ngăn trở phu quân có nữ nhân khác?

Nói xong, Tri Phủ phu nhân nhìn về phía Tạ phu nhân, đang chuẩn bị nói cái gì đó thì Tần Thiên lại mở miệng, nàng nhìn Vương tiểu thư cười nói:

- Lời này của Vương tiểu thư rất hay. Ai nghe cũng đều phải dựng ngón cái mà khen Vương tiểu thư hiền lành

Wương tiểu thư đắc ý cười.

- Nhưng bản thân ta làm người, người khác nói gì về ta, nghĩ ta thế nào ta đều không quan tâm...

Tần Thiên thoáng nghiêng người, váy thêu bách điệp vờn hoa thoáng lay động tựa như đóa hoa nở rộ càng khiến nụ cười của nàng trở nên ngọt ngào. Khiến ọi người không khỏi liên tưởng đến những vần thơ về mỹ nhân

Trước khi gặp Tần Thiên, đám phu nhân này đều nghĩ Tần Thiên giống như Đại phu nhân, giả dối nghiêm túc, không biết phong tình, vạn lần không thể ngờ đây lại là nữ tử thiên kiều bách mị như vậy

Tần Thiên cười khanh khách:

- Điều ta coi trọng là mình sống có thoải mái hay không? Vương tiểu thư nói đúng, ta cầu mong phu quân của ta không thể có nữ nhân khác, như vậy thật tốt, phu nhân ta chỉ nhìn mình ta, trong lòng chỉ có mình ta, sáng sớm chiều muộn, hoa nở hoa tàn, bên phu quân ta chỉ có một mình ta

Phàm là nữ tử, ai lại không có lòng ghen tị? Chỉ là xã hội này khiến nữ tử không dám biểu hiện ra ngoài thôi. Lời Tần Thiên nói chính là nguyện vọng sâu thẳm trong lòng mỗi nữ tử, nhưng có nam tử quyền quý nào lại không nạp thiếp?

Thấy Tần Thiên nói đầy tự tin, đắc ý, đám nữ nhân trong lòng đổ kị muốn chết nhưng vẻ mặt còn giả bộ khinh miệt, tựa như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt sự ghen tuông trong lòng

Bên này, thực sự Tần Thiên không phải muốn khoe khoang, thật ra tích cách nàng cũng không thích như vậy nhưng những người này luôn ép nàng phải khoe khoang

Lần yến hội này, Tần Thiên không dám nói là hoàn toàn nhằm vào nàng nhưng đề tài này, rất rõ ràng là để chèn ép nàng, nguyên nhân hẳn vì chuyện của Tạ tam tiểu thư. Xem gia Tạ gia và Tri phủ phu nhân có giao tình tốt, có lẽ giờ Tri phủ phu nhân ra mặt cho nàng, định ép nàng. Những phu nhân đó hẳn đều là thuyết khách. Nếu không, ai lại dám không nể mặt Trang phủ như vậy? Còn không phải là mượn chuyện này mà bắt đầu, nếu nàng còn giả bộ đơn thuần thì chắc về nhà chuẩn bị hôn sự cho phu quân mình là vừa

Nàng hào phóng vậy sao? Nàng phải giả hiền lành như vậy làm gì?

Nghĩ vậy, nàng cười càng tươi, má lúm đồng tiền càng hiện rõ:

- Giờ thật tốt, không có đám tiểu thiếp, thông phòng lúc ẩn lúc hiện trước mặt ta, ta bớt đi bao nhiêu phiền toái. Phu quân một lòng với ta, cũng không vì nữ nhân khác mà cấu kình với ta, cũng không trách ta nhỏ mọn, không hiền lành. Sau này ta càng không phải lo lắng cho hôn sự của những đứa con của tiểu thiếp, giảm đi không ít phiền toái. Đương nhiên, điều này cũng vì tính cách của phu quân ta, hẳn tính tình lạnh lùng, không thích giao du, tiếp xúc với người khác, đối với nữ tử khác cũng không có hứng thú, cho nên mới có thể dễ dàng đáp ứng yêu cầu của ta, mới có những ngày thoải mái của ta hôm nay

Nay nhìn thấy vẻ đắc ý này của Tần Thiên, ai nấy đều ghen tị phát cuồng, hận không thể xông lên cấu véo nàng cho bớt ghen tị nhưng nào ai dám? Người ta là nghi chất nữ của Tổng thái phó, tuy rằng ở xa kinh thành nhưng ở đây vẫn còn một Tổng tuần phủ là chỗ dựa cho nàng

Các nữ nhân này vốn là được nhờ mà đến thuyết khách, cũng phải là bọn họ có giao tình sâu nặng với Tạ phu nhân hay là thương Tạ tam tiểu thư cỡ nào. Một là lấy lòng Tri phủ phu nhân, hai là xuất phát từ tâm tính hiếu kì. Bình thường phu quân bọn họ về nhà đều luôn tán thưởng Tần Thiên có năng lực, được việc, chuyện trong nhà hay chuyện bên ngoài đều rất giỏi thu vén, mượn Tần Thiên mà châm chọc bọn họ việc trong nhà cũng làm không xong. Hơn nữa, sau khi tiếp nhận Trà Hành, Tần Thiên vẫn luôn bận rộn, rất ít khi tham gia yến hội của các nàng, thiếu sự thấu hiểu. Về lâu về dài, bọn họ luôn có chút ghen tị với Tần Thiên. À, dựa vào cái gì mà nhà chúng ta đều thê thiếp thành đàn mà người lại độc chiếm sự sủng ái của tướng công nhà người? Ai cũng hận không thể gặp được nàng cho thoải mái lòng hiếu kì

Nhưng hôm nay vừa mới nói ra chẳng những không thuận lợi như tưởng tượng mà còn bị Tần Thiên thoáng chế nhạo một phen mà không thể nổi đóa, đúng là cảm giác bị chèn ép

Bên kia, Tạ phu nhân tức tái mặt nhưng những lời này của Tần Thiên không phải là nhắm thẳng vào bà, bà nói được gì. Tri Phủ phu nhân cũng giận tái mặt, đâu chỉ là nhà các thương gia đều thê thiếp thành đàn mà đám phu nhân quan lại cũng có nỗi phiền nào này

Đối với Tần Thiên, bà cũng vô cùng giận dữ, chính vì Tần Thiên mà muội muội mới thất bại thảm hại, làm bà không còn mặt mũi gì trước mặt trượng phu, còn vì thế mà bị phu quân lạnh nhạt, nói cái gì mà người nhà mẹ đẻ bà vô dụng, uống hẩn giúp đỡ ba năm, chẳng qua là bận rộn lo lắng xuống. Bà không thoải mái, dựa vào cái gì Tần Thiên có thể? Cho nên nghe Tạ phu nhân xin giúp, bà không cần suy nghĩ mà đã đồng ý. Bình thê, dựa vào gia thế lớn như vậy của Tạ gia, về sau đủ để Tần Thiên phải chịu đựng đủ. Bà luôn nghĩ, dựa vào thân phận của bà, liên hợp với đám phu nhân có danh dự trong toàn thành nhất định có thể ép Tần Thiên không thể ngẩng đầu lên nổi. Lại không ngờ rằng, trước mặt bọn họ Tần Thiên vẫn dám kiêu ngạo như vậy. Cũng đúng, nàng có chỗ dựa sau lưng chắc chắn như vậy, vì sao không thể kiêu ngạo?

Nhưng mà sau lưng người có Tổng thái phó làm chỗ dựa cho người thì sao, Tổng thái phó chẳng lẽ là người không quản đạo lý?

Tuy rằng trong lòng hận vô cùng nhưng làm phu nhân quyền quý bao năm, tu dưỡng thì không dám nói nhưng về mặt thoát nhìn vẫn rất hiền lành

Bên này, Tần Thiên nhìn rõ sắc mặt của mọi người, trong lòng lại thầm cảm ơn Tổng bá bá chịu giúp mình, nếu không nhờ ông, dưới sự bức bách này nàng là nữ tử không có thân thế gì, nếu thực sự muốn bảo vệ gia đình, hoặc là giúp phu quân lấy vợ mới, hoặc là bỏ lại mọi thứ mà xa chạy cao bay, vô luận là sự lựa chọn nào, với nàng mà nói đều là đau khổ

Nàng cười, đứng thẳng người, nhìn Vương tiểu thư lại nói tiếp:

- Vương tiểu thư, người nói rất có đạo lý, nhưng lời Minh Lan nói ta thấy cũng chẳng sai, chỉ là mỗi người mỗi ý thôi. Vương tiểu thư mong được người cười ca tụng là bậc hiền thê lương mẫu, Minh Lan lại giống ta, chỉ mong sống thật thoải mái, Minh Lan, ta nói đúng không?

Trang Minh Lan tính cách nhút nhát, vốn không dám nhiều lời, mà khi nàng nhìn thấy vẻ mặt thân thiết của Tần Thiên thì trong lòng âm ập, thuận theo tâm ý mình mà gật đầu. Thấy mọi người đều nhìn mình chằm chằm thì mặt lại tái màu gan lợn, vội cúi đầu.

Tần Thiên thấy thế thì thầm lắc đầu, như vậy dù làm thê hay làm thiếp đều chỉ bị người coi thường mà thôi. Đối với hôn sự của tiểu cô nương nhất gan, nhu thuận như con thỏ non này, Tần Thiên vốn không muốn nhúng tay lại bỗng nhiên có chút suy tính

Những người tin tưởng nàng, chân thành đối xử tốt với nàng, nàng đều đối xử thật tốt, chân thành với bọn họ. Trang Minh Lan sau này nhất định phải được sống thoải mái!

Nàng nhìn Trang Minh Lan, dịu dàng nói:

- Chính là như vậy, Minh Lan, sao người phải sợ? Người khác xem thường chúng ta cũng mặc kệ, người khác nghĩ gì về chúng ta cũng mặc kệ. Cuộc đời là vậy, có được thì sẽ có mất, chỉ cần trong lòng người thoải mái, người khác nhìn người thế nào có gì quan trọng. Người là con cái Trang thị, không thể yếu đuối như vậy, ngẩng đầu lên cho ta. Chẳng lẽ người cho rằng người sai?

Lời này tuy không nhằm vào Vương tiểu thư nhưng lại khiến Vương tiểu thư đỏ bừng mặt, nàng mím chặt môi, ngồi xuống, không còn chút cao ngạo nào.

Trang Minh Lan dưới sự cổ vũ của Tần Thiên mà dần ngẩng đầu, tuy rằng vẫn co đầu rụt cổ nhưng đã khác hơn trước nhiều, Tần Thiên nhìn nàng cười tán thưởng

Nụ cười khê hiện bên môi Trang Minh Lan. Nàng là thứ nữ luôn bị cô lập, bị quên lãng bỗng nhiên cảm thấy, có người làm chỗ dựa ình cảm giác thật tốt.

- Cho nên, Tri phủ phu nhân, dân phụ cũng không phải là loại nữ tử hiền lành mà phu nhân nghĩ. Lời phu nhân tán thưởng, dân phụ không dám nhận

Lời này Tần Thiên cũng là nói với Tri Phủ phu nhân.

Tri Phủ phu nhân cười gượng hai tiếng, người ta đã thừa nhận mình không hiền lành, bà còn nói được gì. Tạ phu nhân ở bên nghe vậy thì mắt kiên nhẫn, nhìn về phía Tần Thiên, cứng rắn lớn tiếng nói:

- Tần đương gia, người may mắn, người có thể không cần để ý cái nhìn của người khác nhưng người cho rằng nữ tử khắp thiên hạ đều có mạng tốt như người? Người có Tổng Thái Phó làm chỗ dựa muốn làm sao được vậy, người khác không làm gì được nhưng nữ nhi của ta nào có mạng tốt như vậy?

Nhớ tới những nỗi khổ của nữ nhi trong thời gian qua, mắt Tạ phu nhân đỏ lên, không nhìn được mà cầm khăn lau nước mắt.

Các phu nhân xung quanh lại tìm được lý do công kích tiếp. Chương 219: Thua người không thua trận

Trong sảnh, đám phu nhân nhao nhao như muốn nói hết sự ghen uất trong lòng mình khi này

Bên này, Lưu phu nhân nói:

- Trang thiếu phu nhân, không phải lời người nói không đúng, chỉ cần phu quân người đồng ý, người khác không thể nói gì người. Nhưng người cũng nên nghĩ cho Tạ tam tiểu thư mới phải

Nói xong, Lưu phu nhân nhìn về phía mọi người, lại nói:

- Các tỷ muội ngồi đây đều là người quen, có một số việc chúng ta cũng không cần che giấu, nói vậy, chuyện Tạ tam tiểu thư hẳn mọi người đều có nghe, mọi người nói xem, lời của ta có đạo lý hay chẳng?

Nể thân phận Tần Thiên, những người này tuy đang gây phiền phức nhưng dù là về mặt hay ngữ khí đều theo kiểu: “ta đang nói chính nghĩa, đạo lý, ta là thấy không thông mới nói thế”. Đó là điều khiến Tần Thiên muốn so đo cũng không có lý do.

Lưu phu nhân vừa dứt lời, Vương phu nhân lại lên tiếng:

- Không chỉ là Lưu phu nhân mà ta cũng định nói chuyện này.

Nói xong bà nhìn về phía Tần Thiên, vẻ mặt làm như cực thành khẩn:

- Không sai, Trang thiếu phu nhân, người muốn cùng phu quân song túc song phi không phải là không thể được, nhưng nếu không có Tạ tam tiểu thư, người giờ chỉ sợ ngay cả phu quân cũng không còn, sao có thể sớm chiều bên nhau?

- Đúng thế, Tạ tiểu thư vì phu quân người mà danh tiết bị vấy bẩn, về tình về lý, Trang phủ không phụ trách sao? Bởi vì Trang thiếu phu nhân có lòng ghen tị mà dám không cho Tạ tam tiểu thư vào cửa, khiến Tạ tam tiểu thư thành trò cười trong mắt mọi người, việc này quả đúng là không nhân đức.

Lại có một vị phu nhân chen miệng.

Đám phu nhân liên thanh an ủi, đều tỏ ý hiểu tâm tình của Tạ phu nhân, mọi người sẽ không vì thế mà cười nhạo bà

- Có lời vẫn nói có lòng tốt thì sẽ được đáp đền nhưng Tạ tam tiểu thư cứu mạng người mà lại khiến bản thân rơi vào hoàn cảnh này, xem ra sau này không thể làm người tốt được rồi

- Đáng thương cô nương như hoa như ngọc, vốn ở cái tuổi đẹp như hoa lại phải chịu tai ương này. Trang thiếu phu nhân, ta thấy người cũng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, vì sao không chịu nhận Tạ tam tiểu thư?

Nhất thời, mọi người người một câu, ta một câu, đều nhắm vào Tần Thiên, rất có khí thế ép Tần Thiên phải đồng ý việc này, nếu không sẽ không bỏ qua

Đương nhiên, Tần Thiên hoàn toàn có thể không để ý tới các nàng, mặc kệ các nàng nói gì, vẫn làm theo ý mình. Nhưng việc này không đơn giản chỉ là nạp thiếp cho phu quân mà tổn hại đến danh tiết của một nữ tử, không phải là điều nàng có thể tùy ý bỏ qua. Lúc trước không nhắc đến nàng còn có thể giả câm vờ điếc, nhưng mọi người đã giáp mặt tỏ thái độ, cử chỉ lời nói của nàng rất quan trọng. Nếu ý thế hiếp người làm chuyện người khác không chấp nhận được thì chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến cả Tống bá bá

Nhìn những khuôn mặt đầy ý chỉ trích ở quanh, Tần Thiên có chút tức giận, thế này là sao? Nàng không muốn trưng phu lấy nữ nhân khác, vì sao như là kẻ làm tội ác tày trời? Xã hội phong kiến độc ác này, còn có thể biến thái chút nữa sao?

Trong nháy mắt này, Tần Thiên nắm chặt tay, có xúc động muốn bắt chập. Đại phu nhân lời hay đã nói cạn, đổi lấy kết quả này. Rõ ràng Tạ Uyển Quân tự đem lời đồn đãi ra, nàng rất muốn để mọi người xem rõ vị tiểu thư “hiền lương thực đức” kia cho hả giận

Nhưng không lâu sau Tần Thiên đã bình tĩnh lại. Mình thật sự muốn là như vậy, trước tiên không nói Tạ gia sẽ có nhiều lý lẽ đối đáp lại mà tội danh ác độc sẽ thực sự gắn lên đầu nàng

Mặc kệ thế nào, Tạ Uyển Quân quả thật đã cứu Trang Tín Ngạn một mạng, nàng nếu bởi vì “ghen tị” mà nói ra những lời này, không phải ác độc thì là cái gì?

Thấy Tần Thiên biến sắc, Tạ phu nhân rất đắc ý, người làm khó nữ nhi của ta như vậy, hôm nay ta sẽ cho người nếm thử cảm giác này, người nghĩ rằng Tạ gia ta dễ bị coi thường thế sao?

Mọi người trợn mắt nhìn Tần Thiên, trong sự hưng phấn mơ hồ mà chờ đợi Tần Thiên phản ứng.

Cách đó không xa, Trang Minh Lan ngồi ở bên thềm lo lắng vì Tần Thiên nhưng lại không biết phải nói gì để giúp nàng. Bên cạnh, Vương tiểu thư thấy nàng lo lắng thì hừ lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Một đôi ân ái, làm gì có chuyện, chỉ là mơ mộng hão huyền thôi!

Trang Minh Lan rất muốn nói đại ca ta không phải là người như thế, nhưng rốt cuộc chẳng quen ai, lại không dám cùng người tranh luận, sợ lại gặp phải tai bay vạ gió.

Con người có lẽ ở trong lúc bị kích thích mà tiềm năng bộc phát, đột nhiên, trong lòng Tần Thiên đã có chủ ý.

Nàng đảo mắt mỉm cười, mọi người thấy nàng bỗng nhiên cười thoải mái mà khó hiểu, trong lòng không hèn mà cùng nghĩ: Nàng sao còn cười được như vậy? Đúng rồi, nhất định là cố chống đỡ

- Đây là hội thưởng xuân của Tri phủ phu nhân đúng không? Sao giống như biến thành hội công khai lên án ta vậy?

Tần Thiên lấy khăn che miệng cười, nửa đùa nửa thật nói:

- Tri phủ phu nhân hao hết tâm sức chuẩn bị yến hội này chắc là muốn gặp gỡ các vị phu nhân chuyện trò vui vẻ, mọi người sao lại nhắc đến chuyện khiến Tri phủ phu nhân mất hứng

Lời này vừa nói ra, mọi người cũng không dám nói tiếp, nhất tề nhìn về phía Tri Phủ phu nhân.

Tri phủ phu nhân vốn mặc kệ mọi chuyện lại bị Tần Thiên làm cho không thể không tỏ thái độ. Bà cố kỵ Tống Thái phó, tuy rằng an bài hết thấy nhưng không muốn ra mặt. Nhưng nếu bà không lên tiếng thì việc này không thể tiếp tục, chẳng phải sẽ thất bại trong gang tấc? Nghĩ lại bọn họ luôn đứng ở phía chân lý thì cũng không sợ gì nữa

Nghĩ vậy, Tri Phủ phu nhân cười cười, nói:

- Hôm nay vốn là muốn tạo cơ hội ọi người nói chuyện nhà cửa, vui vẻ thôi, mọi người muốn nói gì thì nói, đừng lo gì ta.

Nói xong, Tri Phủ phu nhân lại nhìn về phía Tần Thiên, cười nói:

- Tần đương gia muốn nói cái gì cũng cứ việc lên tiếng, không cần sợ ta mất hứng!

Được Tri phủ phu nhân ủng hộ, đám phu nhân lại nhao nhao, đều du thuyết Tần Thiên gật đầu chấp nhận Tạ Uyển Quân.

Lúc này, Tần Thiên vẫn luôn tươi cười, mặc kệ mọi người nói gì, nàng đều chỉ như mặt hồ bình tĩnh không chút sợ hãi

Đám phu nhân cảm giác như đánh vào bông, vô cùng phí sức. Vương phu nhân mất kiên nhẫn, tức giận nói:

- Trang thiếu phu nhân, chúng ta nói nhiều như vậy, người thế nào cũng phải tỏ ý đi chứ. Rốt cuộc người có ý gì, nhận hay không nhận?

Tất cả mọi người nhìn Tần Thiên, Tạ phu nhân có chút khấn trương mà cắn chặt răng

- Không phải thế, ta không nói gì là vì đến giờ ta còn không hiểu ý của các vị...

Tần Thiên cười đầy ý xin lỗi

- Cái gì?

Đám phu nhân tròn tròn mắt, cảm thiếu chút nữa thì rớt xuống.

- Tần đương gia, người đùa cái gì vậy? Tạ phu nhân giận.

Tần Thiên đứng thẳng dậy, rất là khó hiểu:

- Mọi người vì sao đều cho rằng Tạ tiểu thư nhất định phải gả cho Trang phủ? Tạ tiểu thư là người tài năng mỹ mạo, chẳng lẽ không đáng để có chỗ dựa tốt?

- Trang thiếu phu nhân, người giả hồ đồ cái gì? Tạ tam tiểu thư và Trang đại công tử ở chung một đêm, ngoài lấy đại công tử thì còn có thể lấy ai? Người có biết lời đồn ở bên ngoài khó nghe thế nào không?

Lưu phu nhân nhú mày

- Lời đồn bên ngoài rất khó nghe nhưng thú thực đó đều là suy nghĩ của những kẻ nông cạn, thiếu hiểu biết. Vì sao các phu nhân kiến thức rộng rãi lại cũng nghĩ như vậy?

Nói xong, Tần Thiên đứng lên, đi đến giữa sảnh. Ánh mắt mọi người đều đuổi theo nàng, vô cùng chăm chú. Lại thấy vẻ mặt Tần Thiên nghiêm túc:

- Xin mọi người nhất định phải tin, với Tạ tam tiểu thư ta tuyệt đối cảm kích. Đối với những lời đồn đại gần đây về Tạ tam tiểu thư ta cũng rất đau lòng. Mọi người đều biết, lúc trước phu quân ta Trang Tín Ngạn được Tạ tiểu thư cứu lúc mệnh trọng sớm tối, hôn mê bất tỉnh. Với danh tiết của Tạ tam tiểu thư thì có ảnh hưởng gì? Có một số người, không hiểu vì ý đồ gì mà không tiếc bịa đặt sinh sự, hủy hoại danh tiết người ta thật đáng chết. Tạ tiểu thư rõ ràng làm nghĩa cử cao đẹp, sao lại bị đối xử như vậy

Nói xong, Tần Thiên đi đến bên Tạ phu nhân, vẻ mặt thành khẩn nhìn bà. Ánh mắt này như là đau với nỗi đau của bà, rất có sức lay động

Nàng nói:

- Tạ tiểu thư là nữ tử yếu đuối, gặp chuyện kinh hoàng mà vẫn quên mình cứu phu quân của ta, đây là tình cảm cao quý cỡ nào, là phẩm đức đáng ca ngợi cỡ nào

Mấy câu này vượt ngoài định liệu của Tạ phu nhân, Tạ phu nhân rất ngạc nhiên nhìn Tần Thiên. Bà vẫn nghĩ Tần Thiên nhất định là hận nữ nhi nhà mình đến thấu xương nhưng không ngờ rằng nàng lại nói những câu này trước mặt mọi người. Sự oán hận trong lòng bất tri bất giác tiêu tán không ít

Tần Thiên lại quay đầu nhìn về phía mọi người, vẻ mặt đau đớn:

- Rõ ràng là nghĩa cử cao thượng lại bị những kẻ nông cạn, thậm chí là một số kẻ có lòng xấu xa mà ác ý phỉ báng, hãm hại làm ột cô nương như hoa như ngọc, tài mạo song toàn phải làm bình thê để chấm dứt sự xấu hổ của mình. Với Tạ tam tiểu thư là điều tốt sao? Mọi người nghĩ lại đi, nếu không vì chuyện này, Tạ tiểu thư muốn lá ai chẳng được, còn rất nhiều thanh niên tài tuấn, sao phải hạ mình làm bình thê? Bình thê bình thê, nói thì dễ nghe, chẳng qua là giữ thể diện thôi. Nhìn qua là cùng ta ngồi ăn nhưng trong hộ tịch, thê tử mãi mãi chỉ là ta, chẳng lẽ mọi người không biết bình thê này chẳng qua chỉ là thiếp mà thôi hay sao?

Lại còn là thiếp của một kẻ khiếm khuyết. Tạ phu nhân lặng lẽ nói thêm một câu, thầm nghĩ rằng. Với chuyện nữ nhi cứu Trang Tín Ngạn, bà cũng chỉ biết theo lời kể của Lâm Vĩnh và Tạ Uyển Quân, bọn họ đương nhiên sẽ không nói thật với bà. Tạ phu nhân thực sự nghĩ Trang Tín Ngạn là do nữ nhi mình liều mình cứu mạng. Nữ nhi mình làm chuyện tốt, chẳng những không được báo đáp mà còn phải làm bình thê cho kẻ cầm đầu, lòng bà thấy cực kỳ không đáng. Nhưng thế cực ép người, cũng chẳng có cách nào khác, giờ bị Tần Thiên nói vậy mà càng cảm thấy chạnh lòng.

Các phu nhân còn lại đều nhìn nhau, mỗi người một vẻ mặt

- Các vị phu nhân đang ngồi đây đều là người kiến thức rộng rãi, trí tuệ hẳn hơn xa những kẻ phở phùng, nếu các người thực sự muốn tốt cho Tạ tiểu thư thì nên ra mặt nói chuyện vì danh tiết của Tạ tiểu thư, cái gọi là lời đồn, chẳng qua là ba kẻ nói loạn rồi truyền ra mà thôi. Miệng người đối trắng thay đen, nhiều người nói thì sẽ thành chân lý. Chúng ta hẳn nên tích cực nói chuyện, biện giải thay Tạ tiểu thư, không thể để nữ tử cao thượng như vậy phải nhận bao áp lực nặng nề. Chẳng lẽ muốn để cho Tạ tiểu thư cả đời chịu tủi cực, làm cho những kẻ có ý đồ xấu thực hiện được mục đích sao?

Bọn họ càng phải xây dựng hình tượng đáng thương, thuần khiết cho Tạ Uyển Quân, càng phải nặn ra phẩm hạnh “cao thượng” cho nàng ta, cố hết sức mà khiến cho hình tượng của nàng sáng chói. Nàng rõ ràng là làm chuyện “cao thượng”, lại bị đồn đại đến độ phải làm bình thê của Trang Tín Ngạn thì chính là bất công với Tạ Uyển Quân. Sau còn phải truyền rộng phẩm chất cao thượng của Tạ Uyển Quân, làm cho càng nhiều người biết càng tốt! Trang phủ muốn tạo dư luận gì đó cũng chẳng có gì là khó

Khi mỗi người đều tán dương Tạ Uyển Quân “cao thượng” thì nếu Tạ Uyển Quân còn cố chấp đòi lấy Trang Tín Ngạn thì là động cơ của nàng không còn đơn giản

Ha, giờ lời đồn cũng rửa sạch cho người, người còn muốn làm bình thê của người ta, có phải là người cần bản coi trọng người ta, biết rõ người ta không chịu lấy nên sống chết cũng phải dính vào? Đến lúc đó xem da mặt Tạ Uyển Quân dày được thế nào

Dù có chút tiện nghi cho Tạ Uyển Quân, tặng cho nàng ta chiếc mũ “cao thượng” nhưng xét thấy dù sao nàng cũng cứu Trang Tín Ngạn một mạng, coi như là đáp lễ cho nàng. Như vậy người tốt ta cũng tốt, việc này đến cuối cùng là hoàn mỹ mà kết thúc, còn gì tốt hơn!

Nhưng rất rõ ràng, đây không phải điều các phu nhân đều muốn. Vương phu nhân cười lớn nói:

- Lời Trang thiếu phu nhân nói tuy hay nhưng cuối cùng còn chẳng phải vì lòng ghen tỵ của mình, không muốn Tạ tiểu thư vào cửa

- Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Điều Tạ cô nương làm không phải là nghĩa cử? Nhân phẩm của nàng không cao thượng? Nàng xứng đáng phải nhận lời đồn đại của mọi người, làm thiếp cho người ta?

Tần Thiên nhìn về phía Vương phu nhân, ánh mắt lạnh lùng, nàng mỉm cười, không nhẹ không nặng nói:

- Rốt cuộc Vương phu nhân có ý gì? Là thực sự suy nghĩ cho Tạ tiểu thư hay đơn giản là muốn Tạ tiểu thư sống không được tốt?

Tạ phu nhân lập tức nhìn về phía Vương phu nhân, mặt lộ vẻ tức giận, Vương phu nhân biến sắc, dùng khăn che miệng cười gượng hai tiếng để che giấu sự xấu hổ của mình:

- Trang thiếu phu nhân lời này... Ta sao lại như lời Trang thiếu phu nhân? Ta đương nhiên một lòng suy nghĩ cho Tạ tiểu thư, muốn tốt cho nàng

- Như vậy, Vương phu nhân đồng ý với lời Tần Thiên nói?

Tần Thiên cười khanh khách.

116. , Chương 220-221

Wang phu nhân trong lòng ghen lại nhưng vẫn gượng cười:

- Đương nhiên, đương nhiên...

Ánh mắt Tần Thiên lại quét qua các phu nhân khác, lúc này bọn họ còn có thể nói cái gì? Phản đối Tần Thiên chính là đắc tội Tạ phu nhân và Tần Thiên, là có lòng chống đối Tần Thiên, muốn Tần Thiên sống không tốt. Nếu để tướng quân nhà mình biết thì sẽ bị quở trách. Nghĩ vậy, các phu nhân đều tỏ vẻ đồng ý với lời của Tần Thiên.

Ý cười trên mặt Tần Thiên càng sâu, Trang Minh Lan ở bên cạnh nhìn, không hiểu sao đột nhiên nhớ tới con hồ ly.

- Như vậy, phu nhân còn có ý gì không?

Tần Thiên xoay người, nhìn về phía Tri Phủ phu nhân, cười vô cùng thân thiết. Chương 220 Toàn thắng

Trong sảnh, các phu nhân đều cúi đầu không dám nhìn Tri Phủ phu nhân. Tri Phủ phu nhân trong lòng thầm mắng: Đều là một đám vô dụng! Nhưng việc đã đến nước này, bà còn có thể nói gì? Tuy rằng rất không cam lòng nhưng cũng chỉ đành tươi cười khen Tạ Uyển Quân cao thượng và ý của Tần Thiên độc đáo, tâm tư tinh tế linh tinh

Nghe được Tri Phủ phu nhân nói như vậy, các phu nhân còn lại cũng khen ngợi Tần Thiên và Tạ Uyển Quân một hồi. Sau đó, Tri phủ phu nhân vì để làm dịu đi không khí mà gọi đám ca nữ sớm đã chuẩn bị lên. Vì thế, Hồng Môn Yến mà Tri phủ phu nhân tỉ mỉ dựng lên và sự phối hợp của đại đa số mọi người kết thúc trong cảnh ca múa mừng thái bình thịnh trị.

Sau khi yến hội kết thúc, đám phu nhân cũng xấu hổ mà không dám tán gẫu nhiều với Tần Thiên, chỉ chào hỏi đơn giản, nói mấy lời khách sáo linh tinh rồi đều lần lượt vội vàng rời đi. Chờ Tần Thiên ra ngoài thì bên ngoài ngoài xe ngựa nhà mình và của Tạ gia cũng không còn chiếc xe nào khác

Nhớ tới thái độ lúc trước của Tạ phu nhân, Tần Thiên không muốn gặp nhau mà nhìn nhau không vui, cùng Trang Minh Lan đi về xe ngựa nhà mình. Vừa đi được hai bước thì đã có một nha hoàn ăn mặc gọn gàng tươi cười đi về phía các nàng

- Trang thiếu phu nhân, phiền ngài dời bước, phu nhân nhà ta mời ngài qua bên kia có đôi lời muốn nói

Nha hoàn chỉ vào chiếc xe của Tạ gia Tần Thiên và Trang Minh Lan cùng nhìn qua, đã thấy rèm xe được đôi bàn tay đeo nhẫn ngọc xốc lên, lộ ra vẻ mặt thản nhiên của Tạ phu nhân. Bà nhìn Tần Thiên, như có rất nhiều lời muốn nói, vẻ mặt không hề có ác ý.

- Đại tẩu

Trang Minh Lan kéo tay Tần Thiên, lúc trước khí thế ép người của Tạ phu nhân trên yến hội khiến cho nàng khó mà an lòng

- Không sao, người lên xe trước đi, ta đi chút rồi về. Tần Thiên nói với Trang Minh Lan

Trang Minh Lan theo lời lên xe ngựa. Tần Thiên được nha hoàn dẫn về phía xe ngựa của Tạ phu nhân rồi lại được nha hoàn đỡ mà bước lên xe

Xe ngựa Tạ gia hoa mỹ hơn Trang phủ nhiều. Chỉ thấy thành xe đính ngọc lưu ly trang trí thành những hoa văn, bốn góc là bốn chiếc túi thơm đỏ thắm, gối mềm bằng gấm màu xanh thiên thanh và đệm hình tròn thêu bức tranh hoa mai đỏ

Tạ phu nhân ngồi trên một chiếc đệm, quần áo phủ quanh như đóa hoa nở rộ. Bà chỉ vào chiếc nệm đối diện, bình thản nói:

- Trang thiếu phu nhân, mời ngồi!

Tần Thiên ngồi đối diện bà

Tạ phu nhân nhìn nàng chậm rãi nói:

- Trang thiếu phu nhân, ta biết, người cũng không phải là thực sự nể trọng nữ nhi Uyển Quân của ta, cũng không thực sự là suy nghĩ cho nữ nhi của ta, nhưng người có thể nói những lời này trước mặt mọi người, ta rất cảm kích.

Tần Thiên cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nói:

- Ta không muốn phu quân có nữ nhân khác là sự thật, Tạ tiểu thư đã cứu phu quân ta là sự thật, Tạ tiểu thư gả cho phu quân ta là thiệt thòi cũng lại là sự thật. So với đem những việc đó buộc lại để khiến tất cả mọi người không vui, không bằng nghĩ cách vẹn toàn đôi bên. Tạ phu nhân, người nói có phải không?

- Vẹn toàn?

Tạ phu nhân nhắc lại, cả cười:

- Trách không được bất kể là phu quân hay con trai ta đều luôn tán thưởng người. Trang thiếu phu nhân chẳng những có trái tim thất khiếu linh lung mà còn có sự hào phóng như thế. Thịnh Thế ở trên tay người càng lúc càng rộng mở không phải là không có đạo lý!

So với nàng, nữ nhi của mình non nớt hơn nhiều, nếu đối phương không dung được nữ nhi mình, lại còn là chính thất thì nữ nhi sao là đối thủ được. Đến lúc này, Tạ phu nhân càng chắc chắn rằng Trang phủ không phải là chốn bình yên cho cuộc đời Tạ Uyển Quân.

- Tạ phu nhân quá khen rồi!

- Không biết Trang thiếu phu nhân có thực tình muốn làm sáng tỏ cho Uyển Quân? Nếu thực sự như thế, có gì Tạ gia ta có thể làm thì xin cứ nói.

Tạ phu nhân cười nói.

Bên kia, thư phòng của Tri phủ đại nhân

Hồ Tri Phủ mời Tạ Đình Quân đến thư phòng, lại sai người mang trà thượng đẳng lên. Tạ Đình Quân ra hiệu bằng mắt với Lâm Vĩnh, Lâm Vĩnh lấy trong bọc ra một tờ ngân phiếu

- Đây là ngân phiếu 5 vạn lạng, đây là hoa hồng trong hai tháng của đại nhân

Tạ Đình Quân cầm lấy ngân phiếu từ tay Lâm Vĩnh, hai tay đưa cho Hồ Tri phủ

Hồ Tri phủ mắt sáng bừng mà đón lấy, trong năm vạn lạng này, ngoài ba vạn lạng chia cho Lâm tổng đốc, năm ngàn lạng cho cấp dưới liên quan, còn lại một vạn năm ngàn lạng hoàn toàn trong túi mình mình. Buôn muối quả nhiên là dễ làm ăn hơn mọi việc làm ăn khác

Hồ Tri Phủ mặt không đổi sắc mà nhét tờ ngân phiếu vào bọc mình rồi cười nói:

- Lần này cũng hết một nhiệm kì của tổng thương, không biết Tạ gia có hứng thú với cuộc đấu giành vị trí tổng thương lần này?

- Phàm là diêm thương, có ai không có hứng thú với vị trí đó? Chỉ là gần đây gia phụ bị mấy việc lật vạt làm phiền... Tạ Đình Quân bỗng nhiên nhíu mày.

Hồ Tri Phủ lẫn lộn trong quan trường hơn mười năm, làm sao không hiểu ý tại ngôn ngoại? Vừa nhận 5 vạn lạng của người ta, có một số thứ đương nhiên không thể giả hồ đồ.

- Có chuyện gì khiến lệnh tôn phiền não?

- Hồ Tri Phủ có chuyện không biết, nay việc buôn muối tư cũng phát triển, như đám Kiều Đại, hàng năm chiếm mất 4 phần việc làm ăn của chúng ta, hơn nữa còn càng lúc càng phát triển. Cứ như vậy, không lâu sau diêm tư đó hoàn toàn có thể thay thế Diêm quan chúng ta. Giọng Tạ Đình Quân rất nặng nề

Thuế muối rất nặng, mà những diêm tư vì không nộp thuế nên giá rẻ hơn diêm quan rất nhiều, số lượng lớn thì dần dần có thể cân bằng địa vị với muối quan. Mà giờ những kẻ buôn muối tư kết thành bang phái, có võ trang nên thế lực rất lớn, khiến quan phủ cũng phải e ngại vài phần

- Diêm tư kiêu ngạo như vậy!

Hồ Tri phủ chớp mắt nhìn xuống, ánh mắt lóe ra, hần bưng chung trà bên bàn, dùng nắp chung gậy gậy lá trà:

- Thật ra hàng năm chúng ta cũng tốn không ít tâm tư mà chinh đám người này nhưng bọn họ tàn nhẫn, giáo hoạt mà còn giỏi ẩn nấp, nhất thời cũng khó mà ngăn cản

Nghe thấy lời ấy, Tạ Đình Quân hừ lạnh một tiếng, trầm nghĩ: Lão hồ li, thế lực bọn họ lớn đến đâu cũng sao chống được quan phủ? Chắc chắn là các người có thu lợi từ bọn họ, mắt nhắm mắt mở, bằng mặt không bằng lòng mới có sự càn rỡ của diêm tư ngày hôm nay

Hắn mất nhiều sức lực, tiền bạc mới đã thông được mối quan hệ với Hồ Tri phủ, vốn là để tiếp cận bọn họ rồi nhân cơ hội tìm ra bằng chứng phạm pháp của bọn họ. Chẳng những có thể rút ngũ hoàng tử ra khỏi việc buôn muối ở Giang Nam mà còn có thể tiện thể mà làm hại cho hắn, lập công lớn cho tam gia

Chỉ là, bọn họ vốn là đầu não nơi này, muốn tìm ra chứng cứ phạm pháp của bọn họ nói thì dễ làm thì khó. Bất đắc dĩ, Tạ Đình Quân mới nghĩ chiêu dụ rắn khỏi hang này. Triều đình rất ghét diêm tư, mấy lần phái binh đi dẹp. Nếu biết quan địa phương ngầm câu kết với diêm tư thì đám quan này đừng nói chức quan khó giữ mà đầu có còn trên cổ hay không cũng khó nói lắm

- Hồ đại nhân, giờ diêm quan chúng ta càng ngày càng khó sống, nếu không phải diêm tư phát triển thì hoa hồng chia cho đại nhân ít nhất còn có thể được một nửa

- Một nửa? Hồ đại nhân ngẩng đầu, hai mắt lóe sáng

- Không sai, là một nửa! Hồ đại nhân, xin trừng phạt những kẻ buôn muối tư đó, như vậy chúng ta mới có đường sống

Tạ Đình Quân đứng lên chấp tay cầu xin, lời nói tha thiết

Hồ đại nhân cũng đứng lên, nói:

- Việc này vốn chính là trách nhiệm của quan lại chúng ta, hiền chất (cháu hiền) yên tâm, tất sẽ không khiến các người khó sống

Nói xong lại vỗ vỗ vai Tạ Đình Quân rồi cười lớn

Chờ Tạ Đình Quân đi rồi, Hồ Tri phủ gọi Tàn sư gia vốn là tâm phúc đến đến bàn bạc việc này.

Tàn sư gia nói:

- Đại nhân, nay diêm tư hoành hành, cũng đến lúc ngoan ngoãn bớt đi rồi, nếu không chỉ sợ ảnh hưởng đến chiến tích của đại nhân

Hồ đại nhân vỗ cái bàn, cả giận nói:

- Lũ vương bát đản này, đúng là càng ngày càng càn rỡ, nghĩ rằng cho ta chút lợi như vậy mà có thể vô pháp vô thiên thế sao?

- Đại nhân, so với hoa hồng Tạ gia chia thì số tiền hàng năm Kiều Đại đưa cho người có vẻ không đáng kể...

Đôi mắt tam giác của Tần gia sư đảo lảo liên

Tri phủ đại nhân xoay người nhìn hần, sắc mặt âm trầm:

- Ý của người là

Nói xong, tay cửa lên cổ

- Đại nhân vạn vạn không thể!

Tần sư gia vội hỏi:

- Những người này đều là kẻ liều mạng, nếu ép quá thì chỉ sợ hỏng việc mà còn bất lợi

Hồ Tri Phủ gật đầu:

- Lời này của Tuân Chi có lý lắm.

Hần suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Sai người liên lạc với bọn họ, bảo bọn họ an phận một chút, nhất là việc làm ăn của Tạ gia thì nhún nhường đi ba phần. Nếu không sẽ thành cảnh cá chết lưới rách

Tần sư gia khen:

- Câu này rất hay! Đại nhân yên tâm, ty chức nhất định sẽ làm việc này ổn thỏa

Nghĩ tới về sau sẽ được Tạ gia chia hoa hồng lớn, Hồ Tri phủ không nhịn được lại cười ha ha

Bên kia, sau khi ra khỏi phủ Tri phủ, Tạ Đình Quân thấp giọng sai Lâm Vĩnh:

- Chuyện vừa rồi người thấy rồi chứ, biết làm thế nào chưa?

Lâm Vĩnh lập tức nói:

- Chủ nhân yên tâm, thời gian này tiểu nhân nhất định sẽ phái người theo dõi sát sao bên Tri phủ đại nhân

Tạ Đình Quân bình thản ừ một tiếng. những người này đều là trước khi hần xuống phía nam, tam điện hạ cố ý an bài cho hần, đều là ám vệ của tam điện hạ. Hần cố ý sai bọn họ làm việc vì Tam điện hạ, bất kể là bản lĩnh hay lòng trung thành đều không cần hoài nghi.

Sau yến hội đó, Tần Thiên thương lượng cùng Đại phu nhân rồi bắt đầu tìm cách làm sáng tỏ chuyện Tạ Uyển Quân.

Nàng chia việc này thành ba cấp bậc

Thứ nhất, đó là tuyên dương chuyện này, tuy rằng tu là nữ tử thương gia rất khó mà gả đến nhà quan nhưng đám phu nhân quan lại có một địa vị lớn trong nhân dân. Chỉ cần bọn họ cho rằng là đúng thì cũng chẳng có mấy ai dám chống đối. Chuyện này đương nhiên là để Tạ phu nhân đi nhờ Tri Phủ phu nhân. Tri Phủ phu nhân mặc dù không muốn nhưng nể mặt Tạ gia cũng đành giúp sức. Làm sáng tỏ chuyện này cho Tạ Uyển Quân với đám phu nhân quan lại

Thứ hai, là trong đám thương phụ, cũng không khó làm. Chỉ cần Tạ Uyển Quân phối hợp. Tạ Uyển Quân thoả mái xuất hiện trong các bữa tiệc xã giao mới giúp nàng làm sáng tỏ, rửa sạch thanh danh. Tạ Uyển Quân thực sự cũng không muốn thấy kết quả này, nàng muốn mơ hồ mà gả vào Trang phủ hơn. Nhưng không thể chịu nổi Tạ phu nhân thương ái nữ mà luôn nghiêm khắc yêu cầu. Nàng cũng không thể nói ra ý đồ thực sự của mình, đành khuất phục

Thứ ba, đó là tuyên truyền trong dân chúng, nhờ chuyện lần trước của Lí di nương, Tần Thiên cũng dùng cách đó, tìm vài phụ nhân thích buôn chuyện như phụ nhân áo vàng nọ, cho bọn họ bạc, để cho bọn họ phát huy sở trường, đem chuyện Tạ Uyển Quân dưng cảm là lan truyền khắp nơi. Một bên lại viết chuyện Tạ Uyển Quân thành tích xưa mà kể lại ở các quán trà, người người đều khen

Ba bước này làm tốt, chưa đầy một tháng, hình tượng cao đẹp của Tạ Uyển Quân đều khắc trong lòng mọi người

Nhưng Tần Thiên cùng Tạ phu nhân còn chưa kịp cao hứng thì đã có một chuyện bất ngờ xảy ra. Chương 221: Rình

Qua đầu xuân, Tần Thiên gọi người đưa cho Lưu Dân năm trăm lượng bạc, giúp hắn sửa sang lại quán trà Lưu gia. Lưu Dân được Tần Thiên giúp đỡ thì rất cảm kích, năm trăm lượng bạc này với hắn mà nói chính là cọng cỏ cứu mạng. Hắn rất quý trọng cơ hội này. Mùa đông qua, hắn tìm người sửa chữa lại quán, mua bàn ghế mới, lại có lá trà của Thịnh Thế. Đợi đến tháng ba hoa đào nở, quán trà Lưu gia lại khai trương.

Nhưng quán trà Lưu gia đóng cửa lâu như vậy, lúc trước lại xảy ra nhiều chuyện rắc rối, người bình thường đều cảm thấy xui xẻo, khai trương được nửa tháng thì cũng chỉ có rất ít khách tới. Dần dần khiến cho Lưu Dân mới hơn 30 tuổi mà tóc đã bạc

Lúc Tần Thiên biết việc này thì vừa vặn đã xử lý xong chuyện của Tạ Uyển Quân. Thấy Lưu Dân như vậy thì cũng muốn giúp đỡ. Thứ nhất, người ta mới có thể xây dựng lại mọi thứ từ đầu, nếu lại thất bại thì cả đời chắc cũng buông xuôi. Thứ hai, lúc trước là nàng chủ trương cho Lưu Dân mượn bạc, với chuyện này không phải ai cũng tâm phục khẩu phục, vạn nhất Lưu Dân thất bại thì cũng là tự làm mất mặt mình. Cho nên bất luận là vì Lưu Dân hay vì mình, quán trà Lưu gia chỉ được phép thành công không được thất bại!

Ngồi trong quán trà Lưu gia được mấy hôm, Tần Thiên rốt cuộc tìm ra chỗ mấu chốt. Quán trà vốn là chỗ để mua vui, nhưng quán trà này rất vắng khác. Lưu Dân sốt ruột đi qua đi lại ở trước cửa, hận không thể kéo người đi đường vào. Mà hai tiểu nhị an vị ở bên quầy thì dần dần ngủ gà ngủ gật.

Nhìn đến lúc Tần Thiên cũng phải lắc đầu, nàng gọi Lưu Dân vào:

- Lưu lão bản, lần này khai trương lại không khỏi quá vắng lặng

Mặt Lưu Dân như mướp đắng:

- Đại thiếu phu nhân, không cần người nói, ta cũng biết lần này quá vắng vẻ. Nhưng khách không đến, ta cũng không thể kéo bọn họ vào trong được

- Sao không mời người kể chuyện đến cho vui vẻ một chút?

- Đại thiếu phu nhân có điều không biết. Tiên sinh đọc sách vừa đến thấy vậy cũng chẳng muốn làm

Lưu Dân thở dài lắc đầu:

Thì ra nguồn thu chủ yếu của những người kể chuyện là nhờ khách thưởng, khách càng nhiều tiền càng nhiều. Ở chỗ chẳng có lấy một khách nào như quán Lưu Dân thì có ai chịu đến?

Tần thiên đứng dậy nhìn quanh, thu hút khách hàng với nàng mà nói cũng không phải là việc gì khó, thoáng suy nghĩ thì đã có kế sách

Nàng bảo Lưu Dân mời đội múa sư tử và làm xiếc, ảo thuật đến biểu diễn trước cổng, hấp dẫn người đến rồi miễn phí uống trà mà chiêu đãi khách

- Không thu tiền?

Lưu Dân nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Tần Thiên. Không thu tiền thì sẽ lỗ không ít tiền trà. Huống chi còn tiền mời người biểu diễn nữa, lỗ bao nhiêu đây?

- Lưu lão bản, chút tiền không ra thì sao có nhiều tiền đổ về, đầu tiên người phải đầu tư chút xíu cho không khí náo nhiệt lên. Hơn nữa người đều chỉ thích chiêm tiện nghi của người khác, tin chắc rằng sẽ không chú ý nhiều, lá trà không cần dùng loại thượng đẳng, chỉ cần vị ổn là được

Tần Thiên kiên nhẫn giải thích với hắn:

- Người nghĩ lại xem, mọi người thích náo nhiệt, chỉ là mua chiếc bánh bao cũng phải xem xem nhà ai làm ăn ngon hơn. Mọi người thấy việc buôn bán tấp nập sẽ đi theo cổ vũ. Đến khi đông khách rồi, tiên sinh kể chuyện cũng sẽ đến chỗ người, đến lúc đó, sẽ do người lựa chọn. Kể không hay, chuyện không thú vị thì chúng ta cũng chẳng cần

Thấy Lưu Dần còn có chút do dự, Phạm Thiên đi theo liền cười nói:

- Lưu lão bản, người còn do dự cái gì, đại thiếu phu nhân nhà chúng ta chịu chỉ điểm cho người chính là phúc khí của người rồi. Chẳng lẽ người còn nghi ngờ bản lĩnh của Đường gia?

Được Phạm Thiên nhắc nhở mà hẩn hững hờ. Người ta quản lý Trà Hành lớn như vậy còn thoải mái thì quán trà nhỏ nhỏ nhà hẩn có là cái gì? Nghĩ vậy, Lưu Dần vội cảm ơn, chuẩn bị làm thử theo cách Tần Thiên chỉ dạy

Đang lúc Tần Thiên bận rộn, các nữ nhân trong Trang phủ lại ở hậu viện phơi nắng, thưởng cảnh xuân.

Là đại phu nhân nổi hứng, bà tuy không nhìn thấy nhưng cảm nhận hương hoa, chim hót bên ngoài, ở trong phòng buồn chán của một mùa đông dài, bà chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí. Phương Nghiên Hạnh biết thì vội đi theo góp vui, nhanh chóng an bài mọi thứ. Vì đến vui về lại ời cả Trần di nương và Trang Minh Lan, Trang Minh Hi, Lưu Bích Quân đến

Phương Nghiên Hạnh sai người chuẩn bị ở hậu hoa viên bàn tiệc nhỏ, mang rượu và đồ điểm tâm ngon miệng đến, mọi người chia ra mà ngồi

Ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu lên người khiến tâm tình Đại phu nhân rất thoải mái, không khỏi cảm thán:

- Nếu Tần Thiên ở đây thì tốt rồi

Phương Nghiên Hạnh cười nói:

- Con đã phái người đi mời đại thiếu phu nhân nhưng nàng dặn người báo nàng tạm thời không qua được, còn sai người tạ lỗi với phu nhân

- Thân là con dâu không thể hiếu thuận với mẹ chồng thì đúng là nên tạ lỗi. Trần di nương nhàn nhạt bỏ một câu

Đại phu nhân lập tức nhíu mày:

- Có cái gì mà phải xin lỗi, Tần Thiên không chỉ là con dâu của ta mà còn là đương gia Trang phủ, trách nhiệm nặng nề, đương nhiên khó mà toàn thiện toàn mỹ. Cũng nhờ nàng vất vả chúng ta mới có những ngày thanh nhàn như vậy. Về sau đừng để ta nghe thấy những lời này

Trần di nương vội âm ức nói:

- Phu nhân đừng giận, Xảo Vân không có ý gì, Xảo Vân chỉ là ăn nói vụng về mà thôi

- Không khéo ăn nói thì về sau ngậm miệng lại. Đại phu nhân lạnh lùng nói.

- Vâng vâng.

Trước mặt bọn tiểu bối, Trần di nương xấu hổ cỡ nào thì miễn bàn

Sau đó, mọi người bàn tán việc nhà, Trần di nương rất thành thật, không dám nhiều lời.

Đại phu nhân giờ cơ thể không bằng trước, ngồi một chốc đã mệt mỏi. Bà bảo mọi người tiếp tục chơi, mình thì sai Nguyệt Nương đỡ rời đi

Chờ đại phu nhân đi rồi, Lưu Bích Quân ngồi bên bàn nhíu mày, hứng thú mà ngang nhiên nói:

- Chuyện của Tạ tam tiểu thư hẩn mọi người đều biết chứ. Các người nói xem, đại thiếu phu nhân quả nhiên là lợi hại, chẳng những đạt được mục đích của mình mà còn chẳng ai nói được nàng sai chỗ nào. Thậm chí Tạ phu nhân còn cảm kích nàng ta nữa

Trang Minh Hỉ ngồi bên cạnh chớp mắt nhìn xuống, bưng trà khê nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt không ngừng lóe ra

Quả thật lợi hại, việc này xử lý sạch sẽ, hoàn mỹ vô cùng. Cho dù Tạ Đình Quân muốn phá hoại cũng chẳng thể làm được gì. Dù sao hắn cũng phải e ngại thanh danh của muội muội

Chỉ là chuyện Tạ Uyển Quân qua đi, địa vị của Tần Thiên ở Trang phủ sẽ càng thêm củng cố, sau này khó mà còn có chuyện nấp thiếp. Đợi nàng sinh đích tôn Trang phủ thì Trang Minh Hỉ nàng hoàn toàn không còn đất diễn ở chốn này

Nếu không thể làm đương gia Trang phủ, bị Tạ Đình Quân từ hôn rồi nàng sống thế nào? Chỉ sợ ca ca giận dữ, tùy tiện gả nàng ra ngoài, như vậy với nàng mà nói đúng là sống không bằng chết! Chỉ có Tần Thiên bị kéo xuống, không còn ai làm chủ Trang phủ thì mình mới có cơ hội

Bên kia, Lưu Bích Quân bảo Trang Minh Lan kể lại chuyện lần trước Tần Thiên tham gia yến hội của Tri phủ phu nhân

Về yến hội lần đó, Trang Minh Lan có ấn tượng sâu đậm, cũng chính là lần khiến nàng kính nể Tần Thiên đến cực điểm. Nàng phải làm sao mới có được khí độ, tự tin của đại tẩu như vậy? Nàng nghĩ lại những lời mà Tần Thiên đã nói với nàng khi trở về.

Tần Thiên hỏi nàng:

- Minh Lan, người thật sự mong sau này phu quân chỉ có mình người?

Thấy ca ca Trang Tín Ngạn và Trang Tín Trung đều tình sâu nghĩa nặng với thê tử, lại đối lập hẳn với kẻ háo sắc như Trang Tín Xuyên, Trang Minh Lan đương nhiên cũng mong sẽ có số mệnh tốt như Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh.

Được nàng đáp có rồi, Tần Thiên liền cười nói:

- Nếu đây là người muốn, ta là đại tẩu, nhất định sẽ giúp người!

Nhớ tới điều này, lòng Trang Minh Lan nóng lên, lập tức đem nhất cử nhất động của Tần Thiên trong yến hội ngày đó mà nói ra. Tuy rằng nàng trời sinh nhất gan nhưng nói năng rõ ràng, kể chuyện cũng cũng rành mạch khiến ọi người đều chăm chú nghe. Đến như Phương Nghiên Hạnh lúc nghe đến đoạn phần khích cũng không nhịn được trầm trồ khen ngợi!

Kết thúc buổi hóng gió, Lưu Bích Quân và Trang Minh Hỉ quay về. Lưu Bích Quân cảm thán:

- Người nói xem, nha đầu kia cũng là cũng có bản lĩnh, khiến cho người ta không thể không bội phục!

Trang Minh Hỉ cười cười, nhẹ nhàng mà nói một câu:

- Nhưng dù lợi hại, chu đáo thế nào cũng khó mà không có lúc sơ sẩy

Thấy Lưu Bích Quân nhìn mình khó hiểu, Trang Minh Hỉ cười:

- Không có ý gì, chỉ là cảm thán mà thôi

- Đúng vậy, như mẹ chồng đó, ngang ngạnh bao năm còn chẳng phải bị tổng tới biệt viện.

Lưu Bích Quân cười thoải mái:

- Hai ngày trước còn không phải sai người đến nói, thế nào nhỉ, sống rất khổ cực.

Giọng nói chẳng chút quan tâm

Trang Minh Hỉ nhớ tới ma ma kia nói lại: “Lí di nương nói, ở đó rất lạnh, ẩm ướt, dù ăn hay dùng cũng đều không quen. Hôm trước chẳng hiểu vì sao mà người ngứa ngáy, cả đêm ngủ không được, nàng bảo cô nương mau nghĩ cách đón bà về”

- Nhưng giờ ta có cách nào đâu? Trang Minh Hỉ nhìn Lưu Bích Quân khê thở dài

Trong lòng lại suy nghĩ: Nếu phải đưa mẫu thân về không phải là không thể được, nhưng là chỉ sợ sẽ lại có điều sơ sẩy. Vì kế hoạch của mình, đành để bà chịu thiệt mấy ngày

Trở lại Mai Hương viên, Trương Dũ đã chờ ở đó. Trang Minh Hỉ thấy hắn thì cho hạ nhân lui xuống, chỉ để Hỉ Thước ở bên hầu hạ.

- Chuyện làm thế nào rồi? Trang Minh Hỉ thản nhiên hỏi.

Trương Dũ cười nói:

- Nếu không thể hoàn thành chuyện tiểu thư giao phó thì tiểu nhân sao dám đứng đây

Sau đó bước lên vài bước, thấp giọng nói:

- Giờ ta đã tìm người tung tin đồn, chắc không lâu nữa sẽ truyền khắp thành

Trang Minh Hỉ vẫn không vì thế mà có chút lơ lỏng, mắt nàng như điện bắn về phía Trương Dũ:

- Chuyện làm sạch sẽ chứ? Dựa vào bản lĩnh của nàng ta, muốn điều tra ra cái gì đó cũng không phải không có khả năng!

- Tứ tiểu thư yên tâm, việc này tiểu nhân làm cực kỳ cẩn thận, lời đồn này dù muốn tra cũng không tra nổi

Trương Dũ vỗ ngực

Lúc này Trang Minh Hỉ mới tươi cười:

- Làm tốt lắm, có thưởng

Sau đó sai Hỉ Thước thưởng cho hắn 50 lạng bạc. Trương Dũ được thưởng, vui mừng đi xuống

- Nhưng tiểu thư, cùng làm đồn đại, làm sao mà người biết tin đồn của Trương Dũ gây ra có thể áp đảo tin đồn của đại thiếu phu nhân?

Chờ Trương Dũ đi rồi, Hỉ Thước tò mò hỏi.

Trang Minh Hỉ lấy khăn khê lau miệng rồi cười nói:

- Hỉ Thước, người có hứng thú với việc tốt của người hơn hay việc riêng, việc xấu của người hơn? Ai mà chẳng thích tò mò chuyện xấu của người khác, càng xấu thì bọn họ càng thích. Cho nên hãy hại một người luôn dễ dàng hơn nâng đỡ một người rất nhiều. Người xem đi, lời đồn này rồi sẽ nhanh chóng thay thế hoàn toàn lời đồn mà nha đầu kia tạo ra.

Trang Minh Hỉ lạnh lùng cười.

117. , Chương 222-223

Chương 222 Không biết xấu hổ

Đang lúc Tần Thiên nghĩ chuyện của Tạ Uyển Quân đã bình ổn lại thì trong thành lại có lời đồn khác về Tạ Uyển Quân truyền ra

Lời đồn này nhanh chóng thay thế lời đồn phía trước mà Tần Thiên đã truyền ra, trở thành đề tài của dân chúng trong lúc trà dư tửu hậu

Cứ như vậy, một thời gian ngắn, dù đi đến đâu cũng đều nghe thấy mọi người bàn tán việc này

- Người có nghe nói không? Thì ra chuyện trước kia Tạ tiểu thư cứu Trang công tử là tự nàng tung tin đồn

- Có chuyện đó sao? Vì sao vậy?

- Còn chẳng phải vì Trang đại công tử tuần tú, Tạ gia cùng Trang phủ cùng đến Mạc Bắc, Tạ tiểu thư động tâm với Trang đại công tử. Lại không ngờ Trang đại công tử toàn tâm toàn ý với Trang thiếu phu nhân, sau đó gặp mã tặc, Tạ tiểu thư trùng hợp cứu Trang đại công tử, vừa khéo lấy cái này ra uy hiếp

- Không thể nào, Trang đại công tử tuy rằng tuần tú nhưng có ai không biết hần là...

- Hần cam điếc thì sao? Nhưng người ta có năng lực, thông minh. Lúc trước chúng ta đều xem thường hần rồi. Người có biết Bích loa xuân rất được hoàng thượng yêu thích là do hần chế ra không? Trong thiên hạ cũng chỉ có mình hần biết cách chế tác. Càng đừng nói đến tướng mạo xuất chúng và của cải giàu có của hần. Nay, Trang thiếu phu nhân thành đương gia, về sau Trà Hành chính là của đại phòng, làm bình thê cũng chẳng thiệt gì

- Không thể nào, không phải ai cũng nói Tạ tiểu thư đoan trang biết lễ, huệ chất lan tâm? Làm sao có thể làm ra chuyện trơ trẽn như vậy

- Giờ ai cũng nói thế. Tin đồn sao có thể là vô căn cứ chứ, việc này tám phần là thật! Hơn nữa các người ngẫm lại xem, nếu Tạ tiểu thư không có tâm tư đó thì trước kia đã chẳng có lời đồn đại này truyền ra. Tạ tiểu thư không phải nói là cô nam quả nữ với Trang công tử? Chính là cô nam quả nữ, là không có người thứ ba ở đó, nếu nàng có lòng giấu diếm thì có ai biết được? Cũng đã chẳng ăm ỉ một thời gian dài như thế

- Nói như vậy cũng có đạo lý thật. Ta khinh, lúc trước ai cũng khen nàng ta lên tận trời, thì ra đúng là như vậy, chẳng biết xấu hổ, so với nữ tử lầu xanh thì hơn được bao nhiêu? Buồn cười là giờ nàng đưa mình lên cửa người ta còn không thèm. Ta mà là nàng ta thì đã treo cổ tự tử rồi, sống làm gì cho xấu hổ

- Đúng là không biết xấu hổ. Chỉ là lúc trước không phải nói nàng tốt lắm sao? Giờ sao lại thế này? Mỗi lần một kiểu, ta cũng không biết nên tin ai nữa

- Lúc trước những lời tán thưởng đó nghe đồn hoàn toàn là chủ ý của Trang thiếu phu nhân. Trang thiếu phu nhân tuy rằng khôn khéo, có năng lực nhưng lại có khuyết điểm chính là ghen tuông. Nghe nói lần trước đồn đại Tạ tiểu thư cao thượng là kẻ Trang thiếu phu nhân nghĩ ra để ngăn Tạ tiểu thư vào cửa. Ta nói các người nhé, nữ nhân nhà giàu không như các người đâu, ai nấy đều có thể giết người trong chớp mắt đó

- Trời ạ, một kẻ vô liêm sỉ, một người lợi hại gặp nhau, sau đó có trò hay gì chúng ta chỉ cần để ý xem náo nhiệt là được

Đến khi lời đồn đại này đến tai Tần Thiên, Tần Thiên biến sắc bởi vì lời đồn này không phải là vớ vẩn mà 8 phần là sự thật. Càng là sự thật càng dễ khiến người ta tin tưởng, đây cũng là nguyên nhân mà lời đồn này nhanh chóng truyền ra ngoài

- Vô duyên vô cớ làm sao có thể có lời đồn này? Như thế có người chống đối chúng ta, nhất định là có người cố ý làm

Hôm nay, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vào Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân thương lượng việc này, ba người đều buồn bực, khó khăn lắm mới gây dựng cục diện hài hòa như vậy mà lại dễ dàng bị người phá hoại. Tạ Uyển Quân là ân nhân cứu mạng của Trang Tín Ngạn mà lại vì thế mà thanh danh có gì hao tổn, vận mệnh có gì bất trắc thì Trang phủ không thể thoát khỏi can hệ

Nếu nàng vì những lời đồn này mà hôn sự bị cản trở, kết quả chỉ e lại đến lượt Trang phủ giải quyết. Càng bất đắc dĩ là, giờ lại xây dựng hình tượng tốt cho nàng ta thì sợ cũng không có ai tin!

- Ta cũng thấy việc này có chút kì quái, Tần Thiên, người phái người đi thăm dò xem có thể tra được manh mối gì không, có lẽ có ích cho việc giải quyết. Đại phu nhân nói với Tần Thiên

- Mẫu thân, người yên tâm, con đã phái người đi thăm dò việc này...

Chỉ là lời đồn truyền rộng như vậy, khó mà tra được đến ngọn nguồn...

Tần Thiên khê thở dài, giây sau lại thấy Trang Tín Ngạn nắm tay mình, hơi ảm từ tay hần truyền đến tận đáy lòng nàng. Tần Thiên ngẩng đầu, nhìn đôi mắt sáng như có tầng băng mỏng của hần, nơi đó đầy thân thiết như đang nói: “Đừng lo, ta nhất định sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi...”

Lòng Tần Thiên nóng lên, nhìn hẩn cười, gắt gao nắm chặt tay hẩn

Đến lúc này, Thúy Vi từ ngoài vội chạy vào, vẻ mặt kinh hoảng

- Không hay rồi, Đại phu nhân, đại thiếu phu nhân, vừa rồi người của Tạ gia đến báo, Tạ tam tiểu thư..... Tạ tam tiểu thư...

Nghe được sự sợ hãi trong giọng nói của nàng, Tần Thiên lòng hoảng hốt, nàng buông tay Trang Tín Ngạn, đứng lên nhìn Thúy Vi, lòng trầm xuống:

- Tạ tam tiểu thư làm sao?

Thúy Vi nhìn nàng, sắc mặt tái nhợt:

- Tạ tam tiểu thư..... Treo cổ tự tử

- Cái gì?

Tay Đại phu nhân khê lơi lỏng, chén trà rơi xuống đất mà vỡ tan

Mai Hương viên

Trang Minh Hỉ ngồi trước bàn trang điểm, đằng sau, Hỉ Thước cẩn thận chải đầu cho nàng.

Hỉ Thước nhìn khuôn mặt xinh đẹp như hoa của Trang Minh Hỉ trong gương, cười nói:

- Tần Thiên, Chuyện Tạ tiểu thư tự mình tung tin đồn ra ngoài sao người biết?

- Không, ta không biết, ta chỉ đoán mà thôi

Trang Minh Hỉ vuốt vuốt tóc, thản nhiên cười nói:

- Có một số việc luôn luôn để lại dấu vết, chỉ dựa vào việc người có đủ cẩn thận hay không mà thôi. Hơn nữa ta cũng không thể cam đoan ta đoán đúng, nhưng là tin đồn thôi, chỉ thế là đủ, ai thực sự quan tâm nó đúng hay sai? Giờ tất cả cố gắng của nhà đầu kia đều chỉ là uống phí, ta muốn xem xem bọn họ sẽ làm gì với Tạ Uyển Quân?

Đang nói, một nha hoàn nhất đẳng khác của Trang Minh Hỉ là Liên Nhi tiến vào bẩm báo:

- Tứ tiểu thư, đại phòng lại có chuyện vui rồi

- Sao lại thế?

Hỉ Thước vội hỏi, Trang Minh Hỉ cũng nhìn nàng

Liên Nhi cười nói:

- Vừa rồi ta nghe được tin Tạ tam tiểu thư treo cổ tự tử tự sát!

Tim Trang Minh Hỉ đập bàn, vội đứng lên, lo lắng hỏi:

- Nàng chết rồi sao?

- Không có, nghe nói sau khi tin đồn kia lan khắp, Tạ gia rất cẩn thận để ý đến nàng, nàng treo cổ không lâu sau thì được phát hiện, cứu lại nhưng sinh bệnh, đến giờ vẫn là hôn mê bất tỉnh!

Trang Minh Hỉ cúi đầu, trầm ngâm một hồi, sau đó vẫy tay bảo Liên Nhi ra ngoài

Nàng ngồi xuống, nhìn mình qua gương mà cười lạnh lùng, chuyện phát triển càng ngày càng thuận lợi! Tạ Uyển Quân vì việc này mà suýt mất mạng, tính Đại phu nhân như vậy....

Chờ Tạ Uyển Quân vào cửa, bạc của Tạ Đình Quân nàng cũng không coi là lấy không, sau đó...

Đằng sau, Hỉ Thước nhìn chủ nhân mình qua gương, thấy đôi mắt đẹp của Trang Minh Hỉ đảo tới đảo lui, khóe miệng cười âm hàn, lòng Hỉ Thước không khỏi lạnh toát

Tạ gia

Một người mặc quần áo nha hoàn mời Đại phu nhân và tiểu thư vào phòng Tạ phu nhân.

Tạ tiểu thư xảy ra chuyện này, về tình về lý các nàng hẳn là nên tới thăm

Khi vào, Tạ phu nhân ngồi trên chiếc ghế mun lớn khắc hoa, cầm khăn cúi đầu khóc nức nở, thấy hai người đi vào thì Tạ phu nhân lau nước mắt mà bước lên đón

Một đoạn thời gian trước, Tần Thiên hết sức lo lắng cho chuyện của Tạ Uyển Quân, Tạ phu nhân sao có thể thờ ơ? Với Trang phủ, bà đã không còn oán trách như trước, lần này Tạ Uyển Quân tuy rằng xảy ra chuyện như vậy nhưng sắc mặt Tạ phu nhân tốt hơn so với lần gặp Đại phu nhân trước nhiều

- Làm phiền các người đến thăm. Tạ phu nhân ghen ngào nói.

Đại phu nhân sờ soạng cầm tay bà, nói:

- Tạ phu nhân nói gì vậy, nếu không có Tạ tiểu thư ta cũng đã mất con rồi, nàng như vậy chúng ta làm sao có thể bỏ mặc? Nếu tạ tiểu thư có chuyện gì, đời này ta chẳng thể an tâm

Những lời này khiến Tạ phu nhân lại đỏ hoe mắt:

- Nữ nhi mệnh khổ của ta, chẳng biết kiếp trước ta gây nghiệp chướng gì mà kiếp này lại báo ứng lên nó, nếu nó có chuyện gì ta cũng chết theo nó

Nói xong lại khóc lớn, nha hoàn ở bên vội khuyên bảo

Đại phu nhân cũng rơi lệ

Tần Thiên lấy khăn lau nước mắt cho Đại phu nhân, quay đầu hỏi Tạ phu nhân:

- Giờ Tạ tiểu thư thế nào rồi?

Tạ phu nhân được mọi người khuyên can mới dần ngừng khóc, bà ngẩng đầu, mắt đầm lệ nhìn Tần Thiên nói:

- Trang thiếu phu nhân tới xem thì biết

Nói xong, Tạ phu nhân mang theo nha hoàn dẫn Đại phu nhân cùng Tần Thiên đi về phía phòng Tạ Uyển Quân

Phòng Tạ Uyển Quân rất hoa mỹ, trong viện có đầy đủ các loại thực vật quý hiếm, hành lang đầy những chim quý hiếm

Một nha hoàn mặc áo màu vàng nhạt đi ra, Tần Thiên nhận ra đây chính là nha hoàn Điệp Nhi của Tạ Uyển Quân

- Tiểu thư tỉnh chưa? Tạ phu nhân hỏi Điệp Nhi

Điệp Nhi nhìn Tần Thiên một cái, mắt đỏ lên, ghen ngào nói:

- Phu nhân, chưa tỉnh lại, vẫn sốt cao, còn mê sảng nữa

Vì sợ quấy nhiễu bệnh nhân, Tần Thiên bảo các nha hoàn đi theo ở ngoài, mình đỡ Đại phu nhân theo Tạ phu nhân vào phòng Tạ Uyển Quân

Vừa vào đã ngửi thấy mùi thuốc thảo nhiên. Nha hoàn ở trong thấy bọn họ thì vội vàng hành lễ, Điệp Nhi đi theo nói:

- Đại phu vừa xem qua, nói bệnh của tiểu thư là úc kết lâu ngày, bỗng nhiên bị kích thích, hơn nữa thời gian này khẩu vị không tốt, thân thể suy yếu nên bệnh mới nặng như vậy

Nói xong lại lau nước mắt

Tần Thiên đỡ Đại phu nhân đi tới, thấy Tạ Uyển Quân nằm trên chiếc giường khắc hoa, đắp chăn thêu hoa mai, tóc dài rối tung, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bình thường ửng hồng giờ trắng bệch, môi tím tái hơi hé mở, thở dồn dập

Ánh mắt nhìn phía cổ nàng, thấy nơi đó có vết tím không sâu, Tần Thiên chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Lúc này, Tạ Uyển Quân lại bắt đầu mê sảng:

- Ta không có, ta không có... ta không phải kẻ không biết xấu hổ, ta không phải như thế...

Nàng lắc đầu, hai mắt nhắm nghiền, mặt khó chịu và bất an, nói năng lộn xộn, vô nghĩa. Chương 223: Làm chủ

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên lặng lẽ lui ra phía sau vài bước, Đại phu nhân đứng bên cạnh vươn tay sờ soạng trên trán của Tạ Uyển Quân, chỉ thấy nóng như lửa, bà vội thu tay về, vẻ mặt rầu rĩ, khe thở dài.

Tạ phu nhân bỏ nhào tới trước giường Tạ Uyển Quân, khóc nói:

- Con của ta, người mau tỉnh lại đi, người muốn để mẫu thân lo lắng tới khi nào đây, Uyển Quân, Uyển Quân, Tạ gia chúng ta rốt cuộc đã tạo nên tội nghiệt gì nữa!

Điệp Nhi cùng một nha hoàn khác tiến lên đỡ lấy Tạ phu nhân, khóc nói:

- Phu nhân, người trăm ngàn lần nên tự giữ gìn, nếu tiểu thư tỉnh lại thấy người vì nàng mà đau lòng như vậy, nàng nhất định sẽ tự trách mình!

Nói xong, Diệp Nhi lại quỳ gối trước mặt Tạ Uyển Quân, lão đạo ôm cánh tay của nàng khóc nói:

- Tiểu thư, người nhất định phải khỏe lên, nếu không, chẳng những phu nhân sẽ đau lòng, Diệp Nhi cũng không sống nổi, tiểu thư, tiểu thư số khổ của ta ơi...

Điệp Nhi lại khóc lóc, khiến đám nha hoàn trong phòng cũng khóc theo.

Đại phu nhân lấy khăn tay lau lau khóe mắt, bàn tay nắm tay Tần Thiên hơi xiết chặt lại, Tần Thiên có thể cảm giác được sự run rẩy của bà. Sắc mặt Tần Thiên trở nên trắng bệch.

Mạng người quan trọng, Đại phu nhân luôn luôn từ bi sao có thể thờ ơ, ngay bản thân Tần Thiên cũng thấy rằng dấu bầm tím kia cũng quá chói mắt.

Từ đầu tới cuối, nàng chưa bao giờ muốn Tạ Uyển Quân rơi vào kết cục này. Nàng ta tuy rằng đáng giận, nhưng cuối cùng vẫn là cứu Tín Ngạn một mạng, cho nên nàng vẫn luôn muốn dùng biện pháp ôn hòa để giải quyết việc này, lại không nghĩ rằng Tạ Uyển Quân bởi vì việc này mà thiếu chút nữa bị mất mạng.

Chẳng qua chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, cuộc sống vừa bắt đầu ... Lại nói, nàng ta vốn là nữ nhân ở thời đại này, thích một người nam nhân, muốn gả cho hắn cũng không phải chuyện gì sai trái. Nếu nàng ta không gặp phải một người xuyên không, ai nói nàng không thể đạt được tâm nguyện?

Nhưng hiểu thì hiểu, thương thì thương nhưng bảo nàng vì nguyên nhân này mà thay đổi ước nguyện ban đầu, nhận nàng ta vào cửa thì tuyệt đối không thể nào.

Sự tình đã phát triển đến nước này, nên xử lý thế nào cho tốt đây?

Lòng Tần Thiên vô cùng rối loạn, nhất thời không thể suy nghĩ rõ ràng, chỉ cảm thấy đây là nan đề khó giải quyết nhất mà nàng chưa từng gặp. Vấn đề nan giải này làm cho nàng có chút hoảng hốt.

Bên này, Tạ phu nhân được Đại phu nhân khuyên giải an ủi chậm rãi ngừng khóc, bà nắm tay Đại phu nhân, vừa lau nước mắt, vừa đau lòng nói:

- Sau khi từ Mạc Bắc về, Uyển Quân nghe thấy những lời đồn đãi này, chưa từng vui vẻ nổi, ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng ngủ không yên, sau cũng may được Trang thiếu phu nhân hỗ trợ, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tạ phu nhân nói xong nói xong nước mắt lại rơi xuống:

- Chúng ta sau khi nghe thấy lời đồn đại này đều vô cùng kinh sợ, cũng sai bọn nha hoàn giấu tin này, không cho nàng biết, thật không nghĩ tới, vẫn để cho nàng biết được, nàng trốn ở trong phòng khóc mấy ngày, cuối cùng nhân lúc đêm vắng người người ngủ say mà... Vẫn may mà ta vẫn sai người trông chừng nàng, vì vậy mới cứu được nàng, trong lúc đó nàng có tỉnh lại một lần, người có biết nàng nói với ta điều gì không?

Nói tới đây, Tạ phu nhân bỗng nhiên nắm chặt tay Đại phu nhân, Đại phu nhân vỗ tay bà nhẹ giọng an ủi.

Tạ phu nhân cảm xúc kích động:

- Nàng nói với ta, nói... mẫu thân, con thật sự không còn muốn sống nữa...

Nói tới đây, Tạ phu nhân như bị chạm đến chỗ đau trong lòng, ôm ngực gào khóc.

Cùng là người làm mẹ, Đại phu nhân tất nhiên hiểu được tâm tình của bà, cũng rơi không ít nước mắt.

- Đại phu nhân, người nói Uyển Quân về sau nên làm gì đây? Cũng không biết những người đó có phải cố ý muốn chống đối với Tạ gia chúng ta hay không mà lại truyền ra đồn đại như vậy, nữ nhi của ta thật là có oan mà không có chỗ kể. Lúc trước, tẩu tử của ta nói với ta, là hạ nhân nhà nàng nhất thời vô ý mới đem việc này truyền ra ngoài, không hề liên quan đến Uyển Quân mà! Những người đó cái gì cũng không biết đã nói ra lời ác độc kia. Cứ như vậy truyền ra ngoài, Uyển Quân về sau còn biết trông cậy vào đâu? Tính tình nàng lại như vậy, sống cũng có khác gì đã chết!

Lúc này đây, Đại phu nhân nửa câu cũng không thể nói nên lời, chỉ cầm tay bà nhẹ giọng an ủi. Tần Thiên luôn luôn đứng bên cạnh nhìn, trái tim càng lúc càng chìm xuống

Nay Tạ Uyển Quân trở thành thế này, tranh luận gì cũng đều là vô nghĩa, chẳng lẽ nàng còn có thể truy cứu rốt cuộc có phải Tạ Uyển Quân tự mình đem lời đồn đại truyền ra ngoài hay sao? Chỉ sợ ngay cả Đại phu nhân cũng sẽ không chịu cho truy xét

Cứ như vậy, Tạ Uyển Quân hoàn toàn trở thành vật hy sinh, bởi vì cứu Trang Tín Ngạn mà rơi vào tuyệt cảnh, lối thoát duy nhất chỉ có thể là Trang phủ.

Trên đường trở về, Tần Thiên cùng Đại phu nhân ngồi chung một chiếc xe ngựa, dọc đường đi Đại phu nhân đều chỉ chớp mắt nhìn xuống, vẻ mặt nghiêm túc, không nói một lời. Sau khi trở lại Trang phủ, Đại phu nhân liền lập tức về phòng mình, nói bà mệt mỏi, muốn yên lặng một lúc, sau đó dặn Nguyệt Nương, bất luận ai cũng không được đến quấy rầy.

Trang Tín Ngạn lo lắng chờ đợi tin tức, thấy Tần Thiên trở về, vội vàng nghênh đón hỏi han.

Hai người cho hạ nhân lui xuống, đóng cửa phòng lại. Tần Thiên cẩn thận kể lại mọi chuyện, về tình huống của Tạ Uyển Quân, cùng với mấy lời của Tạ phu nhân, tất cả đều nói ra.

Toàn bộ quá trình, Tần Thiên bề ngoài tuy rằng coi như bình tĩnh, nhưng sắc mặt đã có chút tái nhợt.

- Tín Ngạn, người thấy thế nào?

Tần Thiên hỏi hần, nàng nhìn gương mặt tuần tú của hần, không bỏ qua một chút thần sắc nào trên vẻ mặt hần, nhìn trên mặt hần có sự thương tiếc giống như Đại phu nhân không, nếu có, như vậy, cái gì cũng không cần phải nói nữa ...

Rất nhiều việc đều bắt đầu từ sự thương tiếc, giống như tình yêu vậy.

Nhưng mà, Trang Tín Ngạn sắc mặt vẫn thản nhiên, dường như Tạ Uyển Quân sống chết thế nào cũng không hề liên quan tới hần. Trong mắt hần, nàng tuy rằng cứu hần một mạng, nhưng bởi vậy mà khiến hần mất đi tề tử, hần thà rằng lúc trước chết trong tay mã tặc, như vậy ân cứu mạng của nàng cũng không còn ý nghĩa. Nay, sự tình rơi đến bước đường này, nàng cũng có trách nhiệm, nàng yếu đuối, nàng tự hủy hoại bản thân mình, vì sao hần còn phải thương tiếc?

“Cái gì mà thấy thế nào? Ta vẫn giữ câu nói kia, ta chỉ muốn nàng!” Trang Tín viết lên giấy.

Tần Thiên hai mắt nóng lên, ngã vào vòng ôm của hần. Hai người găt gao ôm nhau, hết sức dịu dàng.

Đêm đó, Tạ Uyển Quân lặng lẽ tỉnh dậy. Sau khi tỉnh lại liền thấy mẫu thân ngồi ở bên người.

- Đã tỉnh? Tạ phu nhân nhìn nàng ôn nhu nói.

- Mẫu thân, vì sao phải cứu con, vì sao không để cho con chết ...

Tạ Uyển Quân suy yếu mấp máy đôi môi:

- Đều là con đã khiến mọi người hổ thẹn, làm cho phụ thân mẫu thân lo lắng!

Tạ phu nhân bảo Diệp Nhi đỡ Tạ Uyển Quân ngồi dậy, sau đó đón lấy chén thuốc trong tay nha hoàn, dùng muỗng nhỏ múc một ít đưa tới bên miệng Tạ Uyển Quân.

Tạ Uyển Quân quay đầu đi

- Ta không uống, uống vào thì thế nào, dù sao về sau nữ nhi cũng không thể gặp người, giữ lại cái mạng này làm cái gì?

Nói xong nước mắt cứ thế rơi.

- Người không phải muốn gả cho Trang Tín Ngạn kia sao?

Tạ phu nhân bỗng nhiên lạnh giọng:

- Không tự chăm sóc bản thân chu đáo, sao có thể ngồi kiệu hoa?

- Mẫu thân! Tạ Uyển Quân vừa mừng vừa sợ.

- Nếu người thích hẳn, một lòng muốn gả cho hẳn, nay lại đã thành ra thế này, đã như vậy, mẫu thân nhất định tác thành tâm nguyện cho người

Tạ phu nhân nói tiếp:

- Có điều, người phải nghe lời, phải nhanh chóng khỏe lên mới được

Hóa ra, sau khi Tạ phu nhân nghe được lời đồn đại, ra sức chất vấn Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân thấy không thể giấu giếm được nữa, cũng đem việc mình thích Trang Tín Ngạn, vì vậy cố ý truyền ra lời đồn để phụ thân mẫu thân đồng ý gả nàng cho hẳn. Sau khi nói xong, còn quỳ gối trước mặt Tạ phu nhân, đau khổ cầu xin mẫu thân tác thành.

- Mẫu thân, lúc trước thấy mẫu thân không muốn gả nữ nhi đi, lại thấy mẫu thân vì chuyện của nữ nhi mà vất vả tổn sức, nữ nhi thật sự nghĩ tới đành buông tha thôi, về sau hôn sự cứ để mẫu thân làm chủ. Nhưng chuyện bỗng nhiên biến thành như vậy, nữ nhi nên làm cái gì bây giờ, đừng nói lập gia đình, ngay cả xuất môn gặp người nữ nhi cũng không dám, mẫu thân, nữ nhi còn có thể làm gì bây giờ? Mẫu thân, người giúp nữ nhi được không?

Nghe những lời này, Tạ phu nhân tức giận đến cả người phát run, bà chỉ có một nữ nhi, từ nhỏ đều dựa theo tiêu chuẩn danh môn thực nữ mà tìm người tới dạy dỗ. Cho tới nay, vẫn luôn có thể kiêu ngạo vì nàng, lại không nghĩ rằng nữ nhi làm ra chuyện này sau lưng bà.

Lúc ấy Tạ phu nhân tức giận đến mức tát Tạ Uyển Quân hai cái, dưới cơn tức giận cũng không khỏi mắng mỏ:

- Mẫu thân đã dạy người như thế nào? Những người đó nói đúng, người quả thật không biết xấu hổ!

Lại không nghĩ rằng lời này làm cho Tạ Uyển Quân không thể chấp nhận nổi, đêm đó treo cổ tự tử, may mà cứu kịp thời. Tạ phu nhân vừa đau lòng vừa hối hận, chỉ cần nữ nhi có thể sống, bà sao còn trách cứ nàng. Hơn nữa sự tình đến nước này, cũng chỉ có Trang phủ là đường lui, vì tiền đồ của nữ nhi, Tạ phu nhân cũng đành phải mưu tính kỹ càng.

Cho nên, bà ta cố ý thừa dịp thời điểm Tạ Uyển Quân bệnh nặng truyền tin đến Trang phủ. Biết Đại phu nhân thiện tâm, lại ở trước mặt bà khóc lóc kể lể một phen, lúc ra tiền các nàng, Tạ phu nhân chú ý thần sắc của Đại phu nhân, biết việc này có hi vọng.

Về phần Tần Thiên, bà ta không hề lo lắng, nàng dù lợi hại cũng chẳng qua chỉ là con dâu, chỉ cần thu phục mẹ chồng của nàng, con dâu như nàng thì làm được gì? Không chỉ là con dâu, ngay cả con trai cũng không thể làm trái lời, nếu không chính là bất hiếu!

Nghĩ rằng Giang Hoa Anh bà ta thủ tiết nhiều năm nuôi nấng con trai hẳn sẽ không thể chống đối mẫu thân!

- Người chỉ cần chú ý chăm sóc bản thân cho tốt, mọi việc đều đã có mẫu thân lo liệu

Tạ phu nhân nhìn nữ nhi dần uống hết bát thuốc, khẽ cười mà đau lòng

Sáng sớm hôm sau, Đại phu nhân sai người mời Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Giọng nói viện.

Đại phu nhân cho hạ nhân lui xuống, chỉ để lại Nguyệt Nương cùng Hải Phú ở một bên hầu hạ.

Đại phu nhân ngồi trên giường, vươn tay về phía trước, sờ soạng nói:

- Tần Thiên, đến bên cạnh mẫu thân.

Tần Thiên vội vàng cầm tay bà, ngồi xuống bên cạnh.

Nguyệt Nương lấy ra ghế dựa lớn mời Trang Tín Ngạn ngồi xuống bên kia Đại phu nhân.

- Tần Thiên, người nói xem, từ lúc người vào cửa, mẫu thân đối với người thế nào?

Đại phu nhân kéo tay nàng ôn nhu nói.

Lời đạo đầu như vậy khiến Tần Thiên trong lòng căng thẳng, nhưng nàng vẫn như cũ mà đáp:

- Không chỉ từ khi vào cửa, lúc Tần Thiên vừa tới Thanh Âm viện, mẫu thân đối với vô cùng tốt, sau khi thành thân, mẫu thân lại coi con như con đẻ mà đối đãi, con đều biết!

Sắc mặt Đại phu nhân càng ôn nhu:

- Tần Thiên, người chẳng phải cũng toàn tâm toàn ý đối tốt với ta, đối tốt với Tín Ngạn, đối tốt với Trang phủ hay sao, tất cả những điều này ta cũng biết! Không sai, trong lòng ta, người không chỉ là con dâu, mà cũng là con gái của ta, những lời tiếp theo, không chỉ là nói cho người nghe với thân phận con dâu, cũng muốn nói cho người nghe với thân phận nữ nhi! Người nhất định phải hiểu được, vì mẫu thân thật sự không hề muốn làm khó người

Nói đến đây, giọng Đại phu nhân đã có chút nghẹn ngào.

118. , Chương 224-225

Chương 224: Bất lực

- Hôm qua, ta đã suy nghĩ cả đêm, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy trong chuyện này cách giải quyết tốt nhất cũng chỉ có thể để Tà tiểu thư vào cửa ... Đại phu nhân nói.

Tần Thiên tay khẽ run lên, quả nhiên, phu nhân thật sự đã mềm lòng, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn vẻ mặt nghiêm túc, nhìn nàng lắc đầu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Đại phu nhân cảm giác được sự khác thường của Tần Thiên, càng nắm chặt tay nàng, giọng nói trầm thía:

- Ta hiểu tâm tình của người, vì mẫu thân cũng không nỡ để người phải chịu đủ là chút thiệt thòi, nếu ta có thể nghĩ ra biện pháp khác, ta cũng sẽ không quyết định như vậy! Nhưng mà người ngẫm lại xem, nay thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người, nếu Trang phủ chúng ta còn kiên trì như trước, vận mệnh cả đời này của Tà tiểu thư sẽ thế nào? Nàng chung quy là vì Tín Ngạn mới rơi vào tình cảnh như vậy, chúng ta làm sao có thể hoàn toàn không đếm xỉa đến?

Nghe xong lời nói, Tần Thiên nhất thời cũng không biết nên nói gì, đồng ý sao, nàng thật sự không thể nói những lời trái với lòng mình, phản đối sao, nàng lại tìm không được lý do.

Giữa nàng và Tà Uyển Quân, phu nhân lúc trước không chút do dự lựa chọn nàng, nhưng so sánh giữa sự kiên trì của nàng và tính mạng của Tà Uyển Quân, Đại phu nhân trải qua suy nghĩ khổ sở vẫn là lựa chọn người sau. Có lẽ trong mắt bà, sự kiên trì của nàng có thể thay đổi, nhưng Tà Uyển Quân một khi xảy ra điều gì không hay, thì thật sự không thể cứu vãn.

Nàng có thể nói lựa chọn của Đại phu nhân không đúng sao?

Tần Thiên cúi đầu, trong lòng khổ sở vô cùng.

Bên cạnh, Hải Phú đọc ra lời Trang Tín Ngạn viết xuống:

- Phu nhân, Đại thiếu gia nói, mặc kệ thế nào, hấn cũng sẽ không cưới Tạ gia tiểu thư. Hấn nói, chuyện đến nước này, Tạ tiểu tỷ cũng có trách nhiệm...

Còn chưa nói xong, Đại phu nhân đã cắt lời:

- Tín Ngạn, mẫu thân chỉ hỏi người, nếu Tạ tiểu thư lần này thật sự có điều gì không hay xảy ra, người còn có thể cho rằng như vậy không? Thật sự trong lòng người không hề áy náy? Có thể cho rằng nàng gieo gió gặt bão hay không? Nhân sinh trên đời, làm người phải làm những việc không thẹn với lòng. Nếu người thực sự thờ ơ với sự sống chết của Tạ tiểu thư thì chuyện này ta cũng tùy người

Những lời này như búa tạ nện vào ngực của Trang Tín Ngạn, so với giận giữ hay bức bách đều có tác dụng hơn cả. Trang Tín Ngạn sắc mặt cứng đờ, cũng không thể nói gì thêm. Hấn suy nghĩ đều nằm trong khả năng rằng Tạ Uyển Quân đã được cứu kịp thời, lại không nghĩ tới, vạ nhất nàng chết...

Hấn tuy rằng tính cách lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không phải người máu lạnh, bất kể thế nào, Tạ Uyển Quân đã cứu hấn là sự thật, nếu nàng thật sự bởi vì việc này mà chết, hấn thật sự có thể không thẹn với lòng?

Bút trong tay thật lâu cũng không thể hạ, giọt mực đầy rơi xuống tờ giấy trắng, chỉ thoáng chốc đã nhuộm đầm một mảng giấy đen. Trang Tín Ngạn cúi đầu nhìn, lòng nặng nề khôn cùng.

- Việc này nếu không giải quyết, chuyện giống như lần này khó tránh còn có thể có lần thứ hai, nếu nàng thật sự xảy ra chuyện gì, ta quả thực không thể an lòng. Ta có thể nào nhìn người đã cứu con mình rơi vào kết cục thê thảm?

Đại phu nhân bình tĩnh nói:

- Ta biết tình cảm của các người rất tốt, không thể chấp nhận kẻ khác chen vào, ta cũng không cầu Tín Ngạn đối đãi với nàng giống như đối xử với Tần Thiên, chỉ là cho nàng một thân phận, một thể diện mà thôi, để cho nàng ở Trang phủ chúng ta sống ổn định một đời, coi như là công bằng chúng ta cho nàng. Về phần người thích ai, ở với ai, mẫu thân sẽ không can thiệp.

Đại phu nhân nói rất rõ ràng, tình huống bây giờ, ngoài Trang phủ, Tạ Uyển Quân nếu muốn tìm một nhà chồng có gia thế khác là không thể nào. Nàng ta tính cách nhu nhược, cuộc sống về sau không tốt đẹp, có thể tự tử một lần, cũng có thể tự tử lần thứ hai. Đến lúc đó Trang phủ lương tâm không an, không bằng cho nàng danh phận bình thường, đem nàng long trọng gả vào Trang phủ, giúp nàng giữ được thể diện. Về phần Trang Tín Ngạn có thích nàng hay không, Đại phu nhân sẽ không hỏi đến, tin tưởng Tạ gia cũng không đòi hỏi chuyện này, dù sao bọn họ cũng biết rõ tình cảm phu thê Trang Tín Ngạn rất tốt nhưng vẫn phải đồng ý cưới Tạ Uyển Quân vào cửa.

Nếu đã vì bảo toàn thể diện, bọn họ cũng không thể yêu cầu quá nhiều được.

- Tần Thiên, người đừng lo lắng, Tạ tiểu thư tuy rằng là bình thường, nhưng người mới là đương gia. Là chủ nhà, ta đã đem toàn bộ Trang phủ giao cho người, nàng căn bản không thể so sánh với người, trước khi nàng vào cửa, ta đều sẽ an bài tốt, về sau hài tử của người là người thừa kế Trang phủ, nhà mẹ đẻ nàng thế lực dù lớn cũng không thể thay đổi điều này!

Tương đương với việc cưới nàng vào cửa giống như nuôi một Bò Tát sống vậy. Vì thể diện mà nuôi dưỡng cả đời, cách vạ cả đôi đường này Đại phu nhân đã suy nghĩ mãi.

- Tín Ngạn, Tần Thiên, nếu các người để ý đến sống chết của Tạ tiểu thư, vậy các người hãy làm theo lời ta nói. Thời gian Tạ gia giữ đạo hiếu còn mấy tháng nữa, tạm thời cũng không thể cùng Tạ gia bàn chuyện hôn sự, nhân thời gian này, các người cũng nên suy nghĩ cho thông đi.

Nói xong, Đại phu nhân thở dài, cũng không hỏi suy nghĩ của bọn họ đã bảo bọn họ đi ra ngoài. Bà thân là đương gia đã mười mấy năm, đã quen với việc ra lệnh, một khi thật sự quyết định, sẽ rất khó thay đổi chủ ý.

Hơn nữa, nàng nhất thời cũng không biết có nên cãi lại hay không. Đại phu nhân thật sự đã suy nghĩ vì nàng, rất để ý đến địa vị và tâm tình của nàng, bà quyết định dựa theo tâm tư của nàng, cũng không giống

như các mẹ chồng khác rấp tâm khiến con dâu khó xử. Nếu đổi lại là mình, Tần Thiên tự hỏi nhất định cũng không thể làm tốt như vậy.

Nàng có thể hiểu suy nghĩ của Đại phu nhân, hiểu tâm tình của bà, nhưng nàng cũng có suy nghĩ của mình, nàng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ trọng phụ, nàng vì sao phải vì vận mệnh của Tạ Uyển Quân mà hy sinh hạnh phúc của chính mình?

Nhưng nàng phải làm sao bây giờ?

Sau khi ra khỏi Giọng nói viện, Tần Thiên chỉ cảm thấy hai chân nặng trĩu, khó mà đứng vững. Nàng đứng ở cửa lớn của Thanh Âm viện, nhìn phủ trạch thanh lệ của Trang phủ, trong đầu mờ mịt, mê mang không biết thân đang ở nơi nao.

Trang Tín Ngạn đi đến bên người nàng, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, không khỏi có chút hoảng hốt, hần cầm tay Tần Thiên, phát hiện tay nàng rất lạnh.

Tần Thiên quay đầu nhìn hần, thấy hần cũng đang nhìn mình, ánh mắt sáng trong tràn đầy lo lắng, Tần Thiên miễn cưỡng cười cười:

- Chúng ta đi về trước đi

Hần luôn nắm tay nàng mà về Thanh Tùng viện, trên đường đi, hần thỉnh thoảng lại nhìn lên sắc mặt nàng, đã thấy nàng chỉ nhìn phía trước, sắc mặt không có thay đổi gì, nàng như vậy càng làm hần lo lắng hơn.

Trở lại Thanh Tùng viện, Trang Tín Ngạn viết lên giấy: “Nàng đang trách ta? Lúc ấy mẫu thân hỏi ta như vậy, ta...”

Trang Tín Ngạn không biết nên giải thích thế nào, hần cảm thấy hần đã làm sai.

Nhưng lúc ấy, hần thật sự có thể nói rằng sự sống chết của nàng không liên quan đến hần? Chẳng qua chỉ trong thoáng do dự đã mất đi cơ hội biện hộ.

“Tần Thiên, còn thời gian, nàng đừng lo lắng, ta sẽ nghĩ cách, ta tuyệt đối sẽ không cưới nàng ta vào cửa. Ta đã hứa gì với nàng, ta vĩnh viễn vẫn nhớ rõ.” Trang Tín Ngạn trịnh trọng viết.

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hần, cười cười, lại không nói gì thêm, mà thật ra cũng không biết nói gì.

Chuyện này giống như là nút thắt trong lòng, nàng càng để ý càng rối, đến cuối cùng nàng mới phát hiện, hóa ra trong đó có sự bế tắc không giải quyết được.

Bế tắc này chính là Tạ Uyển Quân mang thân phận “Ân nhân”, mọi vấn đề đều xuất phát từ đây, đều khiến mình bất lực ...

- Chúng ta tạm thời đừng để ý chuyện này, rất nhanh sẽ tới thời điểm hái chè xuân, để xong việc này đã rồi nói sau.

Tần Thiên yên lặng một hồi mới nói ra những lời này.

Nàng một ngày còn ở Trang phủ, thì một ngày vẫn phải làm tròn bổn phận của mình. Đại phu nhân quyết định đều dựa theo suy nghĩ của bà, nàng cũng không thể dùng điều này để uy hiếp.

Trang Tín Ngạn đi đến phía sau Tần Thiên, ôm nàng vào lòng.

Dựa vào vòng ôm ấm áp quen thuộc, ngửi được hơi thở quen thuộc, hốc mắt Tần Thiên nóng lên, thiếu chút nữa rơi nước mắt, nàng xoay người, tựa vào ngực hần, hai tay ôm chặt eo hần, như là đem hết sức để ôm hần.

Hần biết nàng trong lòng khó chịu, hần cũng rất đau lòng, nhưng nửa ngày cũng không nghĩ ra kế sách hay, hần cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

- Tin ta, ta nhất định sẽ nghĩ cách.

Cách một ngày, Đại phu nhân lại đưa tới Tạ gia một ít dược liệu bổ dưỡng thân thể. Tạ phu nhân làm sao không biết đây là ám chỉ của Đại phu nhân, cuối cùng hai mẹ con cũng yên lòng. Nhưng Tạ phu nhân dặn dò nữ nhi:

- Chuyện này một ngày chưa quyết định, người cũng đừng tiết lộ ra ngoài nửa câu, lúc này người cần phải nghe lời mẫu thân, nếu không, nếu thật sự có sơ sẩy, ai cũng không giúp được người

Tạ Uyển Quân kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ còn xảy ra biến cố gì sao?

Tạ phu nhân:

- Ai biết được? Năm xưa Tạ gia chúng ta đã từng gặp bao chuyện bất lợi, mọi chuyện vẫn nên cẩn thận sẽ tốt hơn.

Việc này cũng không qua mắt được Tần Thiên.

Một lần Tần Thiên nghe thấy Thu Lan và Thanh Liễu bàn tán. Thu Lan nói:

- Xem hành động của Đại phu nhân, việc này đã quyết định rồi.

Thanh Liễu nói:

- Tạ tiểu thư ngay cả mạng cũng suýt nữa mất, theo tính cách của phu nhân, cũng không thể mặc kệ.

- Một khóc, hai gây rối, ba tử tự, đúng là có ích.

Thu Lan cười nhạt, lại nói:

- Đại thiếu phu nhân của chúng ta rất thành thật, nếu cũng học vị tiểu thư kia làm ồn ào như vậy, ta dám cam đoan, phu nhân nhất định sẽ không để Tạ tiểu thư kia vào cửa. Phu nhân rất thương Đại thiếu phu nhân, hừ... theo ta thấy, cũng không biết Tạ tiểu thư kia có phải cố ý hay không nữa cố ý lấy cái chết ra bức người khác.

- Không thể nào, nghe nói thật sự nghiêm trọng, ngay cả mạng cũng suýt mất mà!

Tần Thiên xoay người, không quấy rầy các nàng, nàng phái người đi đã có tin báo về, bởi vì lời đồn lan rất rộng, lại có thêm chuyện mấy ngày qua, căn bản không thể điều tra đến ngọn nguồn, chỉ biết lời đồn này bỗng nhiên dần được lan ra, rõ ràng là đã có người nhúng tay

Có điều người này là ai? Chỉ có vài người mà thôi, hoặc là Tạ gia, hoặc là nhị phòng, nhưng Tạ Uyển Quân vào cửa đối với nhị phòng có gì tốt? Tạ Uyển Quân vào cửa thì thế lực của đại phòng càng tăng, chắc chắn bọn họ không hề muốn thế. Bọn họ sao có thể ra sức mà làm chuyện này? Chẳng lẽ thật sự là Tạ gia? Tạ Uyển Quân kia thật sự không phải là Trang Tín Ngạn thì quyết không lấy chồng? Không tiếc hủy diệt thanh danh, thậm chí lấy mạng ra bức ép.

Nếu quả thật là vậy, thì đó là tình yêu đáng sợ cỡ nào

Tần Thiên lắc đầu, phiền lòng vô cùng.

Bên kia, Trang Minh Hỉ lặng lẽ đến Thúy Hồ đình theo hẹn ước với Tạ Đình Quân.

- Chuyện này là người làm?

Vừa thấy Trang Minh Hỉ, Tạ Đình Quân đã lạnh lùng chất vấn.

Trang Minh Hỉ biết không thể gạt được Tạ Đình Quân, nàng mỉm cười, đáp:

- Đây không phải là kết quả người muốn sao? Thế nào, vừa lòng chứ?

Tạ Đình Quân chấp hai tay sau lưng lạnh lùng nhìn nàng một lúc

- Muội muội của ta thiếu chút nữa mà mất mạng, người nói ta vừa lòng hay không?

- Ta cũng không nghĩ sẽ đến mức như thế! Trang Minh Hỉ vội vàng tỏ ý xin lỗi.

- Về sau quyết định việc gì, phải thương lượng với ta trước, không cho phép tự quyết định

Trang Minh Hỉ thuận lời đáp:

- Ta biết rồi

Tạ Đình Quân lấy một tập ngân phiếu đưa cho nàng

- Đây là tiền tháng này của ngươi.

Trang Minh Hỉ tiếp nhận, cũng không thèm nhìn tới đã thu vào trong lòng. Tạ Đình Quân lẳng lặng xem xét nàng một hồi, ánh mắt lạnh lẽo, làm lòng Trang Minh Hỉ lạnh run. Lúc Trang Minh Hỉ định nói gì đó, đã thấy Tạ Đình Quân xoay người, giọng nói thâm trầm hùng hậu truyền đến trong bóng đêm:

- Trang Minh Hỉ, ta cảnh cáo ngươi, đừng ý vào bản thân có chút thông minh khôn vặt mà đâm sau lưng ta, nếu làm hỏng chuyện của ta, ta muốn thu thập ngươi thật sự rất dễ dàng!

- Ta sao có thể... Trang Minh Hỉ cười khanh khách nói.

Nếu nàng có thể cai quản Trang phủ, cũng không cần phải sợ diêm thương như hấn.

- Ta chúc cho ngươi mọi sự thành công. Trang Minh Hỉ nhìn bóng hấn mà nói.

Tạ Đình Quân thoáng dừng bước, vai hơi hơi lỏng, tư thái rất nhẹ nhàng, có thể thấy giờ tâm tình hấn rất thoải mái

Cứ vui vẻ đi! Ngươi rất nhanh sẽ hiểu, cái gì gọi là dùng giỏ trúc múc nước chỉ là công dã tràng! Trang Minh Hỉ lạnh lùng cười.

Tần Thiên có năng lực như thế, nàng sao có thể để nàng ta rời khỏi Trang phủ lại được Tạ gia hậu thuẫn? Đương nhiên, đối thủ thì càng ít càng tốt!

Chương 225: Tư thông

Tháng ba, đã đến lúc hái chè xuân, công việc trong Trà Hành trở nên rất bận rộn. Trong thời gian này, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn luôn bận rộn qua lại các thôn trang, bận đến độ chân không chạm đất. Công việc bận rộn khiến Tần Thiên tạm thời gạt đi mấy chuyện phiền lòng. Có điều, những lúc đêm dài tĩnh lặng sẽ luôn cảm thấy phiền muộn chua chát.

Hôm nay, Tần Thiên mang theo Phạm Thiên cùng hai quản sự thu chè đi thị sát thôn trang ở ngoại thành. Quanh thôn trang này đều là đất để trồng cây trà, năm nay là lần đầu tiên thu hoạch, cho nên Tần Thiên mới muốn đích thân đến xem. Trùng hợp Trang Tín Ngạn cũng đến thôn trang khác để thị sát hình hình hái trà Bích loa xuân, cho nên lần này không thể đi cùng nàng.

Đến thôn trang, đi ra nghênh đón là con của một thúc thúc trong họ, tính đúng ra là Tứ đường huynh của Trang Tín Ngạn, vị thúc thúc trong họ kia thấy con nhà mình không giỏi kinh thương, cũng không thích đọc sách, thường ở nhà chơi bồi lê lững, nên xin Đại phu nhân ban chức vị quản sự ở thôn trang này cho hấn.

Người này tên là Trang Tín Chấn, ở trong tộc nổi tiếng lười nhác, Đại phu nhân cũng không thích, chẳng thấy thân thích tới tận cửa nhờ vả nên cũng không tiện cự tuyệt nên cho hấn chút hư danh, hấn vốn không biết quản lý, chỉ biết cầm bạc của chức quản sự, nhưng không có quyền lợi của quản sự, cứ coi như nuôi con họ người thân vậy.

Cũng may người này vốn chỉ được chăng hay chớ, không có dã tâm, chỉ cần cho hấn bạc cho hấn cơm ăn, không bảo hấn quản lý thì hấn lại càng cảm thấy thanh nhàn.

Thấy người của Trang phủ tới, Trang Tín Chấn cũng chỉ đành gạt thói lười biếng lại, lấy tinh thần mà ra đón. Hấn mang Tần Thiên đi xem trà, lại dâng trà mới lên cho Tần Thiên thử. Tần Thiên thử thấy trà thơm ngát, rất ngon thì tỏ vẻ vừa lòng.

Trang Tín Chấn nhẹ nhàng thở ra, nử tử trước mặt tuy rằng nhỏ hơn hấn một tuổi nhưng không hề cợt nhả, vô cùng uy nghiêm, có phong phạm của Đại phu nhân năm nào khiến cho hấn lo lắng. Thật ra bình thường Tần Thiên cũng không phải là tỏ vẻ nghiêm túc như vậy, có điều thời gian này tâm tình không vui nên nụ cười cũng chỉ là miễn cưỡng.

Nàng rất muốn giống như những lần trước gặp phải nguy nan vẫn có thể tự an ủi bản thân, khiến cho chính mình cảm thấy lạc quan, nhưng lúc này đây nàng dù thế nào cũng đều không thể ép bản thân lạc quan nổi. Đối với chuyện này, nàng theo bản năng trốn tránh, thậm chí cũng không dám suy nghĩ kỹ lưỡng, dường như chỉ cần không nghĩ đến thì sẽ không phải đối mặt với nó vậy.

Nhưng lý trí lại nói với nàng, rốt cục sẽ có một ngày, nàng không thể không đối mặt với chuyện này, không thể không đưa ra lựa chọn, đưa ra quyết định.

Bởi vì nơi này khá xa, cho nên buổi tối Tần Thiên đành phải ở lại đây nghỉ ngơi một đêm.

Dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của Trang Tín Chấn, Tần Thiên dùng cơm chiều cũng có chút tinh thần, sau đó bọn họ chuẩn bị sương phòng cho nàng nghỉ ngơi. Lần này nàng chỉ mang theo Thu Lan đi cùng. Thanh Liễu bởi vì không khoẻ nên không theo.

Thu Lan trải giường cho Tần Thiên rồi nói:

- Đại thiếu phu nhân, người giờ muốn nghỉ ngơi luôn không? Ta đi bảo người chuẩn bị chút nước ấm.

Tần Thiên nhìn qua cửa sổ thấy ánh trăng sáng tỏ bên ngoài, lắc đầu nói:

- Ta đi ra ngoài hít thở không khí một chút.

- Vậy để ta đi cùng người

- Không cần, chỉ quanh sân viện thôi, là thôn trang của mình, có thể có nguy hiểm gì chứ?

Tần Thiên lắc đầu, nàng chỉ muốn yên lặng một mình, không có người khác quấy rầy.

Thấy nàng nói như vậy, Thu Lan cũng không kiên quyết đi theo.

Viện Trang Tín Chấn chuẩn bị cho nàng đương nhiên là viện tốt nhất ở thôn trang. Bên ngoài sân chính là một tiểu đình viện, bên trong trồng các loại hoa cỏ cây cối, nay đã đến lúc nở hoa, rất có hơi thở của mùa xuân.

Tần Thiên bước chậm trong sân, nương theo ánh trăng sáng mong tâm tình của mình có thể bình tĩnh một chút. Bỗng nhiên, nàng giật thót một cái, cảm thấy sau lưng có người, nàng theo bản năng quay đầu, rõ ràng nhìn thấy một bóng đen cao lớn lao về phía nàng, nàng còn chưa kịp kêu lên tiếng, còn chưa kịp thấy rõ diện mạo đối phương đã bị người đó làm cho hôn mê bất tỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, Tần Thiên chỉ cảm thấy thân thể giống như nằm trong đám mây, lắc qua lắc lại. Mở mắt nhìn đã thấy bầu trời tờ mờ sáng.

Thân mình cảm thấy có chút ẩm ướt, mũi ngửi thấy một mùi tanh tanh

Tần Thiên đột nhiên bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, phóng mắt nhìn quanh, khiếp sợ trợn tròn mắt.

Chỉ thấy nàng đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, chung quanh toàn là nước, dường như là một hồ nhỏ, Tần Thiên nhìn nhìn cảm thấy có chút quen mắt, đột nhiên nhớ tới đây là hồ nước ở phía sau thôn trang, ngày hôm qua Trang Tín Chấn đã mang nàng đến đây.

Nhưng nàng sao lại ở chỗ này?

Tần Thiên nhất thời cảm thấy bối rối.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy một tiếng rên rỉ rất nhỏ ngay tại ở sau nàng. Tần Thiên quay đầu nhìn lại thấy chính là Phạm Thiên. Hắn tóc tai tán loạn, trên người mặc trung y, áo ngoài lại chẳng thấy đâu, hắn cau mày, giật giật người, như là sắp tỉnh lại.

- Phạm Thiên, Phạm Thiên, tỉnh lại đi! Tần Thiên vỗ vỗ mặt hắn.

Mắt Phạm Thiên giật giật, lập tức mở mắt, hắn nhìn thấy Tần Thiên, mỉm cười, nụ cười này thật sự không giống như bình thường, có cảm giác nhu hòa, có cảm giác thỏa mãn.

Tuy rằng cảm thấy quái dị nhưng Tần Thiên lúc này cũng không có tâm tư mà suy nghĩ cẩn thận, nàng tiếp tục gọi tên hắn. Sau khi gọi vài tiếng, mắt Phạm Thiên dần tỉnh táo lại, cảm giác như từ mộng ảo quay về với đời thật. Hắn nhảy dựng lên, trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Thiên, giống như gặp phải quỷ.

- Đại thiếu phu nhân, sao người lại ở đây?

Hỏi ra những lời này, Phạm Thiên mới phát hiện tình cảnh hiện tại, lập tức ngây dại.

- Vậy còn người? Tần Thiên hỏi.

- Ta cũng không biết, nhớ mang máng là ta muốn trở về phòng, lúc trên đường về, bỗng nhiên gáy đau đớn, sau đó hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại đã ở trong này! Phạm Thiên nhớ lại chuyện trước khi hôn mê.

- Ta cũng vậy... Tần Thiên thở dài.

- Đại thiếu phu nhân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Phạm Thiên nhìn quần áo mình hỗn độn, lại nhìn Tần Thiên ngồi đối diện cũng bộ dạng như vậy, bỗng nhiên biến sắc, lập tức đứng dậy!

Thân thuyền bởi vì động tác này của hắn mà đảo lên một cái. Mặt nước quanh thân thuyền tạo nên từng vòng tròn nhỏ, lan truyền đi rất xa

- Không hay rồi, đại thiếu phu nhân, hình như chúng ta đã ở đây qua một đêm, nhân lúc người khác chưa phát hiện, phải nhanh chóng rời khỏi đây! Phạm Thiên kích động nói.

Tần Thiên cũng ý thức được điều ấy, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Trong thời gian này, nàng không bận bịu vì việc của Trà Hành thì cũng bị tâm sự nặng nề quấy nhiễu, lỏng lẻo cảnh giác, vì vậy mới khiến người khác có cơ hội lợi dụng!

Phạm Thiên kinh hoàng tìm mái chèo thuyền, nhưng hắn tìm quanh một lúc cũng không nhìn thấy.

- Không cần tìm nữa, chắc chắn đã bị bọn họ vớt đi rồi! Tần Thiên lạnh lùng nói.

- Bọn họ? Bọn họ là ai?

- Người muốn vu chúng ta tội tư thông! Mắt Tần Thiên trầm xuống, tay nắm chặt thành quyền.

- Tư thông...

Mắt Phạm Thiên tái lại

Theo quy củ của Trang phủ, tội tư thông phải bỏ dọ trôi sông, thân là đại thiếu phu nhân, đương gia Trà Hành có lẽ có thể được miễn hình phạt này, nhưng gia nô như mình tuyệt đối không thể sống nổi!

- Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này...

Phạm Thiên hoảng lên, hắn chung quy mới chỉ là thiếu niên mười tám tuổi, chưa từng gặp phải chuyện thế này bao giờ?

- Ta biết bơi, ta đi trước... Chỉ cần ta cùng Đại thiếu phu nhân không ở cùng một chỗ, sẽ không có việc gì! Nói xong, Phạm Thiên định nhảy xuống nước.

Nhưng Tần Thiên đã gắt gao kéo hắn lại. Tần Thiên chỉ vào phía trước, nặng nề nói:

- Không còn kịp rồi...

Phạm Thiên nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy Trang Tín Chấn mang theo một số người chèo thuyền nhỏ mà đi về phía bọn họ. Người trên thuyền nhìn bọn họ chỉ trỏ, rất rõ ràng là đã phát hiện bọn họ.

Phạm Thiên kinh ngạc nhìn mọi thứ, tim dường như ngừng đập. Bên tai truyền đến giọng nói bình tĩnh của Tần Thiên:

- Phạm Thiên, nhớ kỹ, chúng ta không làm gì hết. Ai cũng không thể định tội chúng ta, chúng ta tuyệt đối không thể yếu đuối, nếu không chính là khiến cho kẻ xấu được thỏa ý

119. , Chương 226-227

Chương 226: Từ đường Trang thị

Lần này Tần Thiên đến thị sát thôn trang cách nhà tổ Trang thị không xa. Nay xảy ra việc này, Trang Tín Chấn tức giận, không cho phân trần, sai người trói Tần Thiên và Phạm Thiên kéo đến nhà tổ, giao cho họ tộc Trang thị xử trí

Tội tư thông với một gia tộc chú trọng thể diện, chú trọng lễ pháp mà nói thì chính là một sự sỉ nhục. Một gia tộc để xảy ra chuyện này, để tránh không tiết lộ ra ngoài làm ảnh hưởng đến danh dự của gia tộc, tất nhiên sẽ đem gian phu dâm phụ ra xử tử, đối với bên ngoài thì tuyên bố đột ngột bị bệnh mà bỗng nhiên qua đời là xong chuyện.

Giờ, Tần Thiên cùng Phạm Thiên quần áo không chỉnh tề, lén lút xuất hiện ở trên thuyền, đối lại là bị gia nô của Trang phủ nhìn thấy, lấy thân phận của Tần Thiên có lẽ còn có thể tạm thời ngăn chặn việc này, không đến mức nhanh như vậy đã thông báo đến dòng họ, tranh thủ được một chút thời gian để điều tra sự việc. Nhưng lần này lại là quân sự Trà Hành, lại là người trong họ, rất coi trọng thể diện, vinh nhục, hơn nữa chính vợ của Trang Tín Chấn vì hắn không ra gì mà cũng đi theo người khác, đây là nỗi sỉ nhục của đời của hắn, cho nên với nữ nhân hồng hạnh vượt tường, hắn rất căm hận, căn bản không cho Tần Thiên cơ hội giải thích. Bọn hạ nhân đều là người của thôn trang, tuy rằng không có kiến thức, nhưng cũng biết tư thông là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, dưới tiếng hô quát của Trang Tín Chấn cũng bất chấp thân phận đương gia của Tần Thiên, phối hợp với Trang Tín Chấn giải Tần Thiên và Phạm Thiên đi.

Tộc trưởng Trang Thành Chí nghe thấy chuyện này, tức giận đến cả người phát run, nếu là người nào đó, chỉ sợ đã giải quyết luôn cho xong việc. Có điều Tần Thiên là người của Đại phu nhân, xử lý Tần Thiên phải có mặt Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn

Vì thế Trang Thành Chí sai người tách hai người Tần Thiên và Phạm Thiên ra hai nơi, lại sai người vội báo cho Đại phu nhân đến đây. Hôm sau, tính giờ chắc hẳn Đại phu nhân sắp tới, Trang Thành Chí và mọi người trong tộc đều có mặt tại từ đường Trang thị

Từ đường Trang thị

Từ đường hình thức cổ kính. Đối diện với cổng lớn là bài vị của các vị liệt tổ liệt tông. Trước từ đường là một khoảng sân rộng. Trong họ mỗi khi xảy ra chuyện lớn hoặc muốn xử trí ai đều làm ở đây, trước mặt liệt tổ liệt tông mà xử lý minh bạch, công chính nghiêm minh.

Tần Thiên và Phạm Thiên bị người áp giải quỳ ép gối xuống sàn đá lạnh như băng. Phạm Thiên bị trói chặt, trên mặt còn có chút bầm tím, đó là dấu bầm lúc bị trói giây giụa nên bị đánh. Hắn quỳ trên đất, cúi đầu, không biết là vì lạnh hay vì sợ mà có chút run rẩy.

So với tình cảnh của hắn, Tần Thiên khá hơn rất nhiều.

Rốt cuộc là đương gia, bọn hạ nhân không dám làm càn, chỉ trói hai tay nàng sau lưng, cũng không dám động thủ động cước.

Hai bên sắp xếp mấy chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ mun cho các vị trưởng bối trong dòng họ, các thành viên còn lại trong dòng họ đều chia nhau ra mà đứng hai bên hành lang dài trong từ đường, già có trẻ có nam có nữ có, nhìn quanh chỉ cảm thấy bốn phía đông nghịt nghịt, cũng không biết có bao nhiêu người.

Tộc trưởng Trang Thành Chí ngồi ở ghế chính vị phía trên.

Phía sau hắn là một cánh cửa nhỏ sơn đen, qua cửa mở có thể thấy chiếc bậc thang cao 8, 9 tầng xếp đầy các bài vị theo tầng, khoảng 17 bậc thang, âm trầm mà trang nghiêm.

Lúc này, ai nấy đều tỏ vẻ khinh thường, giận dữ, như thể hai người Tần Thiên là hạng người dơ bẩn nhất trên đời, hận không thể lập tức giết chết bọn họ cho hả giận

Mà nha hoàn Thu Lan của Tần Thiên cũng tới đây, vẻ mặt hoảng sợ đứng phía sau Tần Thiên không xa. Sau khi gặp chuyện không may, tuy rằng dòng họ có sai người đi thông tri cho Đại phu nhân, nhưng Thu

Lan vẫn sai người đem chuyện nàng biết báo trước với Đại phu nhân, để phu nhân trong lòng có định liệu trước

Mặt khác hai quần sự tới thôn trang này để thu chè tươi bởi vì không phải là người của Trang phủ, cho nên không được phép tới đây mà ở lại thôn trang, đối với chuyện đã xảy ra cũng không biết rõ.

Người chung quanh trước mặt tộc trưởng tạm thời cũng không dám cao giọng nói chuyện, nhưng loáng thoáng không thiếu những tiếng nhục mạ và phỉ nhổ đến, cái gì mà “Gian phu âm phụ”, “Không biết xấu hổ”, “Nhanh đưa bọn họ bỏ dọ trôi sông, tránh để mất mặt xấu hổ”, còn có đứa trẻ lấy đá ném vào người bọn họ.

Thấy vậy, Tần Thiên trong lòng giận dữ, nàng từng này tuổi, mặc dù đã trải qua mấy năm gian khổ, cũng chưa từng phải chịu những ánh mắt như vậy. Nàng không làm gì cả, vì sao phải chịu sự đối đãi này? Nếu bản thân khuất phục nhẹn nhục, chẳng phải là mình chột dạ? Nghĩ vậy, Tần Thiên đứng thẳng lưng, giấy dựa đứng lên.

Kể bên cạnh giữ nàng chính là gia đình của dòng họ, cũng sẽ không coi địa vị đương gia của Tần Thiên ra gì. Thấy nàng muốn đứng lên, lại dùng lực mà ấn nàng xuống.

Tần Thiên nổi giận, quay đầu trừng mắt nhìn hấn quát:

- Nô tài chết bầm, cút ngay, ta là người người có thể chạm vào!

Tiếng quát chói tai thực sự có uy thế, nhất thời gia đình kia cảm thấy khiếp hãi, không khỏi lui về phía sau vài bước.

- Âm phụ này, làm ra chuyện đáng xấu hổ này mà còn dám càn rỡ? Tam thúc, nhanh dùng gia pháp xử trí nàng!

Một giọng uy nghiêm truyền đến.

Tần Thiên theo tiếng nói nhìn lại, thấy người nói chuyện là Nhị lão gia của Trang thị, nổi tiếng là người cổ hủ thủ cựu. Hấn nhìn nàng, trên nét mặt tràn lộ vẻ chán ghét, như hận không thể tát một cái vậy.

Tần Thiên sao có thể để mặc người khác nhục mạ, lập tức xoay người nhìn Trang Thủ Văn, thản nhiên nói:

- Nhị lão gia, ta tôn trọng người là trưởng bối, xin người cũng tôn trọng thân phận của mình, miệng của người không sạch sẽ, cũng đừng có trách ta nói ra lời khó nghe!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều ngây dại, trong tộc không phải chưa từng xảy ra chuyện như thế này, cũng không phải chưa từng xử trí kẻ đó, nhưng chưa bao giờ có một ai giống như nàng, trước mặt liệt tổ liệt tông, trước mặt tộc trưởng, trước mặt mọi người trong tộc còn có thể càn rỡ như thế!

- Người... Người...

Trang Thủ Văn mặt trắng bệch, ngón tay chỉ vào Tần Thiên run run:

- Người dám... Dám...

Lời ghen ở ngực, thiếu chút nữa ho sù sù.

Tần Thiên trừng mắt nhìn hấn không chút khách khí:

- Nhị lão gia, người nếu là người đọc sách thánh hiền, cũng nên biết rằng, có đôi khi, mắt nhìn thấy cũng không nhất định là sự thật!

Nói xong, nàng ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua mặt từng người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Trang Thành Chí đang ngồi chính vị kia

Nàng ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói:

- Giờ ta nói rõ với các người, ta bị người khác hãm hại ! Trước khi chuyện chưa rõ ràng, các người không được nói xấu ta, nhục mạ ta! Các người phải biết rõ rằng, ta tuy rằng gả đến Trang phủ nhưng cũng không phải người để các người có thể tùy ý đối xử

Nàng dừng lại, xoay người, sắc mặt lạnh trầm như nước, nàng nhìn mọi người gằn từng tiếng:

- Nếu ai dám tùy ý nhục mạ ta một câu, đừng trách ta sau này sẽ tính sổ!

Lời nói này lập tức nhắc nhở mọi người phía sau nàng còn có chỗ dựa to lớn vững chắc như núi Thái Sơn là Tổng Thái phó, nhất thời, tất cả mọi người đều câm như hến. Nhưng miệng tuy rằng không dám nói nhưng ánh mắt nhìn hai người Tần Thiên vẫn giống như lưỡi dao.

Đúng lúc này, phía cửa lớn truyền đến một giọng nói uy nghiêm:

- Vì sao còn chưa chờ ta đến đã bắt đầu thẩm tra xử lý việc này? Như vậy đối với chúng ta không phải quá bất công rồi sao?"

Nghe thấy giọng nói đó, Tần Thiên trong lòng lơ lửng, quay đầu lại:

- Mẫu thân

Chính là Đại phu nhân, đi theo bên người bà chính là Trang Tín Ngạn. Chương 227: Sẽ không dễ dãi đâu Hỉ Thước đi vào phòng đóng cửa lại.

- Tiểu thư, vừa rồi bên Đại phòng rất rối loạn, trời còn chưa sáng, Đại phu nhân đã cùng Đại thiếu gia mang theo vài người xuất môn. Xem ra, là đến nhà tổ. Hỉ Thước thấp giọng nói

Trang Minh Hỉ ngồi dựa vào đầu giường, tóc dài đen nhánh xõa xuống bờ vai, gương mặt xinh đẹp dưới ánh nến lộ vẻ lạnh lùng

- Mọi chuyện đang phát triển theo kế hoạch, tốt lắm.

Nàng mỉm cười, lại nói:

- Chờ Trương Dũng trở về, gọi hắn tới gặp ta!
- Vâng.

Hỉ Thước đi đến bên giường Trang Minh Hỉ, vừa kéo lại màn cho Trang Minh Hỉ vừa nói:

- Tiểu thư, lần này Đại thiếu phu nhân có phải sẽ bị thả lỏng trôi sông hay không?
- Sẽ không đâu

Trang Minh Hỉ lắc đầu, nàng vuốt một bên tóc dài, nhẹ giọng nói:

- Chỗ dựa của nàng ta vững chắc như vậy, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Có điều...

Nàng cười lạnh một tiếng:

- Hưu thư thì tuyệt đối không thể tránh khỏi, lúc trước nàng ta còn có nhiều lời đồn đại bất lợi, nay lại xảy ra chuyện này, người trong họ sao có thể dung được nàng ta? Nhất định sẽ ép đại ca hưu thê. Chuyện này, dù là đại nương hay đại ca đều chỉ có thể nghe theo người trong họ mà thôi

Hỉ Thước không ngừng tay, lòng lại suy nghĩ, như vậy gia nô bị vu oan thông dâm kia thì sao? Hắn không có chỗ dựa, chỉ sợ sẽ mất mạng. Nàng trong lòng có chút cảm giác mất mát.

Nhưng khế ước bán mình của nàng nằm trong tay tiểu thư, vận mệnh của nàng và tiểu thư cùng gắn chặt. Nếu nàng không nghe lời tiểu thư thì sao có được kết cục gì tốt?

Nghĩ vậy, Hỉ Thước thu hồi suy nghĩ.

Ít nhất, tiểu thư luôn luôn hậu đãi nàng. Nàng phải một lòng trung thành với tiểu thư.

- Người đi xuống trước đi. Trang Minh Hỉ sai bảo.

Hỉ Thước đáp lời rồi đi ra ngoài, Trang Minh Hỉ thối tất nệm bên giường. Trong phòng nhất thời đen đặc lại, dần dần, ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng theo cửa sổ chiếu vào.

Trang Minh Hỉ lại nằm xuống, hai mắt sáng long lanh trong bóng đêm

Thời gian nàng đến hỗ trợ ở Trà Hành cũng không phải vô ích, dần dần, nàng ngẫm hiểu rất nhiều sự việc, hiểu biết rất nhiều tình huống của Trà Hành. Ví dụ như quản sự thôn trang ở ngoại ô là một đường huynh trong tộc, ví dụ như Trang phủ vừa mua một mảnh đất, gieo trồng trà, năm nay là năm thu hoạch đầu tiên.

Nàng biết Tần Thiên nhất định sẽ tới thôn trang kia, chỉ cần nàng thoáng lưu ý, không khó để biết được thời gian cụ thể nàng ta định đi. Thời điểm nàng quyết định trừ bỏ Tần Thiên, nàng thật sự đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này, nàng an bài một người vào thôn trang làm việc, công việc ở thôn trang ngoại ô đều là việc nhà nông, lại không cần hầu hạ chủ tử, sắp xếp một người tới đó cũng không khó. Đợi đến khi Tần Thiên đi thị sát, nàng bảo Trương Dũng cùng người nọ nội ứng ngoại hợp, theo kế hoạch làm việc, sẽ tiện hơn rất nhiều...

Quả nhiên, kế hoạch tuyệt đối thành công.

Cũng trong khoảng thời gian này bởi vì chuyện Tạ Uyển Quân khiến Tần Thiên bất an, nếu không chỉ sợ cũng sẽ là tổn công tổn sức.

Việc này không giống như lần trước khi gây ra lời đồn đại với Tạ Đình Quân, lần này bị người bắt tại trận, tội tư thông có muốn chối cũng không thoát. Không có nàng ta ở Trang phủ, Đại phu nhân lại mù, Đại ca thì câm điếc, ca ca cùng Tam ca đều vô dụng. Đến lúc đó, nàng tổn chút tâm tư, muốn nắm quyền đương gia chẳng khó khăn gì. Đến khi nàng có quyền, gạt bỏ hôn ước với Tạ gia thì ca ca làm được gì. Đến lúc đó nàng tự kén rể, cả đời làm người của Trang phủ. Vậy vị trí đương gia giống như vật nằm trong lòng bàn tay của nàng rồi

Đến lúc đó, ai còn dám coi khinh nàng, ai còn có thể làm thương tổn nàng?

Nghĩ ngợi, Trang Minh Hỉ lặng lẽ nở nụ cười.

Từ đường Trang thị

Cổng lớn sơn đen nặng nề được người đẩy ra, ngay sau đó, Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn một trước một sau đi vào. Phía sau có hai người là Nguyệt Nương và Hải Phú đi theo. Bởi vì chuyện này không tầm thường, cho nên hai người không mang theo nhiều người đến.

Sắc mặt hai người đều mệt mỏi. Đại phu nhân tiến vào đã vươn tay lo lắng gọi:

- Tần Thiên, Tần Thiên

Nghe thấy giọng nói lo lắng ấy, Tần Thiên vốn chịu bao tải nhục lòng nóng lên, vội vàng chạy tới bên cạnh Đại phu nhân:

- Mẫu thân, con ở đây...

- Tần Thiên, ngươi có sao không, bọn họ có làm gì ngươi không?

Đại phu nhân loạng choạng rồi cầm tay Tần Thiên, lại chạm phải dây thừng trên người nàng thì biến sắc, hoảng sợ nói:

- Gì thế này? Chuyện còn chưa điều tra rõ, sao các người dám đối xử với con dâu ta như vậy!

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn cũng nhận được tin mà cả đêm chạy về từ thôn trang bên kia. Lúc này thấy Tần Thiên quần áo không chỉnh tề, tóc tai hỗn độn, sắc mặt tiêu tụy, không những vậy còn bị nhục nhã, lập tức trong lòng giận dữ.

Hắn vươn tay về phía Hải Phú, Hải Phú thấy vậy cũng rất tức giận, hắn hiểu ý thiếu gia, vội lấy thanh chủy thủ trong người đưa cho thiếu gia.

Hắn nhìn nàng như nhẹ giọng hỏi han.

Cảm nhận được sự thương tiếc thân thiết của hắn, mắt Tần Thiên nóng lên, nàng cắn môi, nhẹ nhàng gạt đầu.

Thấy nàng trong mắt có ánh lệ, Trang Tín Ngạn lo lắng, hấn cũng mặc kệ nhiều người ở đây, xoa xoa cổ tay nàng rồi lại che chở cho nàng Hấn ngẩng đầu nhìn mọi người, sắc mặt khó coi, khuôn mặt tuấn mỹ có sự giận dữ

Tần Thiên đứng ở phía sau hấn, chỉ cảm thấy bóng dáng cao lớn của hấn giống như một tấm bình phong ngăn cách mọi ánh mắt miệt thị trong từ đường, Tần Thiên trong lòng vô cùng an tâm.

Có hấn ở đây, nàng không cần sợ hãi bất kỳ điều gì...

Thấy Phạm Thiên còn quỳ trên mặt đất, Tần Thiên bảo Hải Phú cởi trói cho hấn, Hải Phú không chút do dự, đi qua đỡ Phạm Thiên dậy, giúp hấn cởi trói, cuối cùng còn vỗ hai cái trên vai hấn như thể an ủi.

Phạm Thiên bị chịu dày vò mà thiếu chút nữa rơi lệ.

Ở đại mạc hai tháng, Hải Phú đã quen với Phạm Thiên. Hấn tin tưởng Tần Thiên, cũng tin tưởng Phạm Thiên, nói hai người tư thông, bất luận thể nào hấn cũng không thể tin.

Bên này, những hành động của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn sau khi tiến vào làm mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Sao lại thế này? Cho dù không phải đấm đá hay bạt tai cho hả giận cũng phải chửi ầm ĩ lên mới đúng, vì sao lại là phản ứng này, bọn họ điên rồi sao? Tất cả mọi người không thể hiểu nổi, trợn tròn mắt nhìn bọn họ.

Tam lão gia Trang Thủ Kính nhin không được chỉ vào Tần Thiên lên tiếng:

- Đệ muội, các người rốt cuộc có biết chuyện gì đã xảy ra không? Các người rốt cuộc có biết nữ nhân này đã làm chuyện gì không?

Đại phu nhân được Nguyệt Nương đỡ mà tiến lên từng bước, đi đến phía trước Trang Tín Ngạn và Tần Thiên, đối mặt với người trong họ tộc mà nói:

- Trước khi đến ta đã nghe chuyện này, ta hiểu con dâu ta, nói nàng làm ra chuyện này, dù thế nào ta cũng không thể tin được

Trang Tín Chấn ở bên vội vàng kêu lên:

- Hiểu lầm cái gì, đây là ta cùng một số người tận mắt nhìn thấy! Nếu nói nhìn lầm thì một mình ta nhìn lầm còn có thể, nhưng ở đây có hơn mười con mắt nhìn thấy, chẳng lẽ đều là nhìn lầm? Chúng ta cũng không mù hết đâu

Đại phu nhân giận tím mặt:

- Không sai, lão bà ta tuy rằng mù, nhưng trong lòng ta sáng như gương! Ta tin tưởng con dâu của ta không phải người như thế, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này!

- Được rồi, đừng ầm ĩ nữa!

Tộc trưởng Trang Thành Chí lên tiếng, áp chế hai người cãi cọ lại. Hấn đứng lên, chỉ về phía bài vị đằng sau, nghiêm khắc mà cung kính nói:

- Hôm nay ta gọi mọi người tới đây, chính là muốn trước mặt liệt tổ liệt tông, đem chuyện này thẩm tra xử lý rõ ràng. Chúng ta sẽ không oan uổng một người trong sạch vô tội, nhưng, nếu thực sự người đó dám làm ra chuyện đồi phong bại tục, làm nhục môn phong Trang thị chúng ta...

Trang Thành Chí trừng hai mắt, lưng thẳng, giọng sắc lạnh:

- Ta tuyệt đối sẽ không nương tay! Nên xử lý như thế nào, đều dựa theo tộc quy của Trang thị, ai cũng đừng nghĩ tới việc ngăn cản!

120. , Chương 228

Chương 228: Xóa tên

Dưới sự ước thúc của Trang Thành Chí, mọi người an tĩnh lại. Có điều, ánh mắt mọi người nhìn về phía mẹ con Đại thiếu phu nhân đầy sự trào phúng như đang khinh thường sự ngu xuẩn của bọn họ

Đầu tiên, Trang Thành Chí bảo Trang Tín Chấn kể lại chuyện này từ đầu đến cuối.

- Đêm đó có hạ nhân bấm báo, trà mới trồng ở thôn trang xảy ra chút vấn đề, ta thấy đã quá muộn, vốn cũng không muốn quấy rầy Đại thiếu phu nhân, nhưng thấy sự tình nghiêm trọng, hơn nữa Đại thiếu phu nhân sáng mai sẽ khởi hành trở về thành, vì không muốn chậm trễ việc của đại thiếu phu nhân nên mới đến quấy rầy nàng. Ai ngờ, đi tới đó, Đại thiếu phu nhân lại không có ở phòng, nha hoàn bên người nàng nói, Đại thiếu phu nhân đi tản bộ ở quanh đó, ta bảo nàng đi mời Đại thiếu phu nhân về, nha hoàn kia đi một lúc, trở về lại nói cho ta biết không thấy Đại thiếu phu nhân đâu!

Nói tới đây, Trang Tín Chấn quay đầu lại chỉ vào Thu Lan đang đứng phía sau không xa, lạnh lùng nói:

- Tam thúc công, chính là nha hoàn kia, lúc ấy ta đã cảm thấy nha hoàn kia sắc mặt khác thường, có điều ta cũng không để ý lắm, giờ nghĩ nhất định là nha hoàn kia đã thông đồng với chủ, bị ta bắt gặp nên sợ hãi. Nếu không, chủ nhân đi dạo, có lý nào lại không có nha hoàn ở bên

Mọi người lại bắt đầu bàn tán, có mấy phụ nhân chỉ vào Thu Lan nói:

- Nha hoàn như vậy cũng là kẻ hạ lưu, quyết không thể nương tay!

- Trang thiếu gia, người đừng ngậm máu phun người!

Thu Lan xấu hổ giận dữ, xông lên phía trước, quỳ gối trước mặt tộc trưởng, đồng thời dập đầu vài cái, sau đó mới nói chuyện:

- Tộc trưởng Đại lão gia, lúc ấy nô tỳ chỉ là có chút đau bụng, cho nên sắc mặt mới khó coi, căn bản không phải do chột dạ. Đại thiếu phu nhân của chúng ta là người quang minh lỗi lạc, sẽ không làm ra việc cầu thả như vậy, Đại lão gia hẳn phải biết

Bên cạnh Trang Tín Chấn chỉ vào Thu Lan:

- Nữ nhân các người đều dùng những lời hoa ngôn xảo ngữ, lừa dối ong bướm, căn bản không thể tin, giờ bị ta bắt quả tang, đương nhiên tìm mọi cách chống chế!

Nói xong, lại chuyển hướng nhìn Trang Thành Chí tiếp tục nói:

- Sau đó, ta sợ Đại thiếu phu nhân xảy ra việc gì ngoài ý muốn, lập tức dẫn người các nơi trong thôn trang tìm kiếm. Tìm cả đêm không chợp mắt, kết quả đến hừng đông, có người phát hiện cửa hông ở hậu viện chỉ khép hờ. Ngày thường nơi này không có người trông coi, then cửa đều được chốt lại, ta cảm thấy không ổn, dẫn người theo cửa hông này tìm kiếm, tìm tới bên bờ hồ, phát hiện một con thuyền nhỏ, rõ ràng là có người ở trong đó, ta sợ Đại thiếu phu nhân gặp nguy hiểm, dẫn người ngồi thuyền tìm ra đó, kết quả...

Nói tới đây, Trang Tín Chấn mặt đỏ lên, hần xoay người chỉ vào Tần Thiên và Phạm Thiên, nhớ tới thê tử của mình bỏ trốn theo người khác, vẻ mặt hiện ra cảm xúc phẫn hận cực độ, giọng nói đột nhiên cất cao:

- Kết quả, chúng ta nhìn thấy hai người kia quần áo không chỉnh tề ở trên thuyền. Gian phu kia nhìn thấy chúng ta còn muốn nhảy thuyền chạy trốn, nhưng dâm... Nhưng Đại thiếu phu nhân nhìn thấy chúng ta đến nên lại ngăn trở hần!

Nói xong, hần lại quay mặt về phía Trang Thành Chí:

- Tam thúc công, hai người bọn họ quần áo không chỉnh tề ở trên thuyền một đêm, có thể có chuyện gì tốt, xin Tam thúc công quyết định, trị tội mấy kẻ làm bại hoại gia phong này!

Vừa dứt lời, mọi người đều theo đuôi phụ họa:

- Đúng! Trừng phạt bọn họ! Quyết không thể nương tay

Trang Thành Chí vươn tay ý bảo mọi người im lặng, lại nhìn Tần Thiên, nói:

- Tần thị, chớ nói Trang thị chúng ta bất công, không cho người cơ hội nói chuyện, giờ người nói xem, người cùng nam tử kia làm sao lại ở trên thuyền?

Đại phu nhân nói:

- Tần Thiên, Phạm Thiên, các người cứ kể lại mọi chuyện, không phải sợ, có ta ở đây, không ai có thể oan uổng các người được

Đối với sự tín nhiệm của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn, Tần Thiên cũng không thấy kỳ quái. Sau khi trải qua lời đồn đại khi ở Mạc Bắc, sự tin tưởng giữa bọn họ đã trở nên vững chắc không gì có thể phá hủy, cho nên lúc nàng gặp phải chuyện này, nàng chưa bao giờ nghĩ tới bọn họ sẽ hoài nghi nàng. Cho nên nàng mới có thể không lo lắng như vậy.

Không phải mỗi người đều có thể có được người nhà như vậy, cho nên Tần Thiên rất quý trọng phúc phận này, không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt sẽ không buông tay.

Tần Thiên đi ra khỏi Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, như cổ vũ nàng, Tần Thiên nhìn hân mĩm cười, ý bảo hân không cần lo lắng.

Tần Thiên đi lên phía trước nhìn Trang Thành Chí nói:

- Tam thúc công, vừa rồi ta đã nói qua, chúng ta là bị hãm hại, ta và Phạm Thiên đều bị người khác đánh hôn mê bất tỉnh sau đó đem lên trên thuyền, khi chúng ta tỉnh lại trời đã tờ mờ sáng, chúng ta lúc ấy còn không biết đã xảy chuyện gì, chỉ muốn lên bờ nhưng phát hiện ngay cả ván chèo thuyền cũng không có! Nếu chúng ta thật sự tư thông, ngay cả ván chèo thuyền cũng không mang, không phải là chặt đứt đường lui của mình hay sao

Bên cạnh Phạm Thiên cũng miễn cưỡng ổn định cảm xúc của bản thân, đem việc mình bị đánh bất tỉnh nói lại.

Lúc này một người nói:

- Nếu đã là đánh bất tỉnh, nhất định sẽ có vết thương, Tam thúc có thể cho người tới xem xét!

Nghe xong những lời này, Tần Thiên bỗng nhiên ý thức được không đúng, bởi vì nàng hiện tại không hề cảm thấy đau đớn, từ lúc mình bị người đánh ngất xỉu, theo đạo lý hân phải rất đau mới đúng?

Vừa nghĩ lại, đã không còn kịp, Trang Thành Chí gọi một phụ nhân kiểm tra sau gáy Tần Thiên, phụ nhân xốc áo của nàng lên nhìn một lúc, liền lớn tiếng nói:

- Tam thúc, sau gáy nàng không hề có vết thương, nàng nói dối!

Bên kia, người kiểm tra thương thế của Phạm Thiên cũng nói không có vết thương sau gáy hân.

Mọi người ồ lên, Tần Thiên khê biến sắc

Lúc này, Hải Phú tiến lên nói:

- Tộc trưởng, ta là người luyện võ, ta biết, chỉ cần đánh đúng huyệt vị, khiến người bị hôn mê bất tỉnh cũng sẽ không để lại vết thương!
- Hừ, đều là nói dối, rõ ràng là chính bọn họ mở cửa ngách đi ra, còn nói huyệt vị võ công gì chứ? Coi chúng ta là kẻ ngốc sao?

Trang Tín Chấn cười lạnh, lại nhìn Trang Thành Chí nói:

- Tam thúc công, về phần ván chèo thuyền, không sai, lúc chúng ta đến quả thật nhìn thấy trên thuyền không có mái chèo, nhưng mà, có lẽ là do lúc bọn họ yêu đương vội trộm không cẩn thận làm rơi xuống nước thì sao? Bởi vì mất mái chèo, cho nên mới ở trên thuyền không thể quay trở về, bằng không, nói không chừng bọn họ sớm đã trở lại, giấu giếm thiên y vô phòng! Ta cũng đang kỳ quái, một nữ nhân bên người cả ngày có một tiểu bạch kiểm cùng đi, hai người thường thường lặng lẽ nói chuyện, hóa ra đúng là có nội tình xấu xa như vậy...

Vừa dứt lời, Trang Tín Chấn chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó, trên mặt trúng một quyền, hần lão đảo, ngã phịch xuống đất, trong miệng trào ra tia máu, hần há mồm phun ra hai cái răng cửa.

Trang Tín Chấn giận dữ, ngẩng đầu lên, đã thấy Trang Tín Ngạn đứng ở trước mặt hần, sắc mặt giận dữ, tay phải nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay bởi vì va chạm mạnh mà có chút sưng đỏ.

- Trang Tín Ngạn, có nam nhân nào như ngươi không vậy!

Trang Tín Chấn chửi ầm lên, hần lồm cồm bò dậy, vung quyền đánh về phía Trang Tín Ngạn,

- Ngươi là con rùa đen, đội nón xanh trên đầu còn ở đây đánh người, ngươi có bản lĩnh thì đi đánh gian phu kia đi

Trang Tín Ngạn giận dữ, lại đánh hần một quyền! Đánh cho Trang Tín Chấn nửa bên mặt trở nên sưng phù.

Nữ nhân của hần, sao có thể để người khác làm nhục như thế? Rất nhiều lúc, hần đều không thể bảo vệ nàng, nếu ngay cả bây giờ hần cũng không thể bảo vệ nàng, hần đâu còn xứng là nam nhân nữa?

Mọi người kêu lên sợ hãi, trong ấn tượng của mọi người, Trang Tín Ngạn bất luận tính tình hay tư thái đều là người vô cùng bình thản, thật không nghĩ rằng khi hần giận dữ lại đáng sợ như vậy! Những người đứng gần đó thấy Trang Tín Ngạn hung dữ như vậy thì đều tản ra, sợ hãi rối loạn như cá vẩy người trong chậu

Trang Tín Chấn bùm mặt kêu đau, giận dữ mà cầm lấy chén trà bên cạnh ném về phía Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn né được, chén bay trúng vào người Ngũ lão gia, Ngũ lão gia bị nước trà nóng hắt vào người nhảy dựng lên, không nhịn được chửi ầm lên, đám trẻ con thấy thú vị thì đều cười lớn

Từ đường hỗn loạn ồn ào

- Dừng tay cho ta!

Trang Thành Chí tức giận đứng dậy, vỗ bàn hét to

- Các người coi nơi này là chỗ nào, còn dám động thủ?

Đại phu nhân không muốn sự tình trở nên phiền phức hơn, vội bảo Hải Phú giữ Trang Tín Ngạn lại. Một số người cũng giữ chặt Trang Tín Chấn đang tức giận nổi cơn điên.

Lúc này toàn trường mới yên ổn hơn một chút.

Tuy rằng bị giữ chặt nhưng Trang Tín Ngạn vẫn trừng mắt nhìn Trang Tín Chấn, bộ dáng này như hận không thể ăn tươi nuốt sống hần. Trang Tín Chấn nhìn thấy trong lòng sợ hãi, cơn tức thu liễm không ít!

Trang Tín Ngạn đẩy Hải Phú ra, lập tức đi đến bên cạnh Tần Thiên, như hổ rình mồi mà nhìn người bên ngoài. Hần tuy rằng không nói được lời nào, nhưng tất cả mọi người có thể nhìn ra ý của hần: Nếu ai còn dám làm nhục thê tử ta, đừng trách ta không khách khí!

Mọi người bị uy thế của hần dọa, nhất thời cũng không dám lên tiếng.

Trang Thành Chí đứng ở đó, thở hổn hển mấy hơi, sau khi ổn định cơn tức giận trong lòng, quay đầu nhìn về phía Tần Thiên:

- Tần thị ngươi luôn miệng nói, ngươi là bị người khác hãm hại, được, vậy ta hỏi ngươi, là ai muốn hãm hại ngươi? Nay, Lý Tú Mai đã bị đưa đến biệt viện, Tín Xuyên ở Trang phủ cũng không thể quản lý nơi này, ngươi nói xem, còn có ai có bản lĩnh đưa tay chân đến tận đây để hại ngươi!

Nếu theo lời của Tần Thiên, người này phải nắm giữ được hành tung của nàng, còn phải hiểu biết tình huống của thôn trang, cuối cùng còn phải có tay chân biết võ giúp hần làm việc, không có chút bản lĩnh, không có thực lực, có thể làm được việc này sao? Nếu Lý Tú Mai còn ở đây có lẽ còn có thể, nhưng hiện tại Lý Tú Mai đã đến biệt viện, Trang phủ ngoài chính nàng, còn có ai có bản lĩnh này!

Trừ phi là nàng đang nói linh tinh, căn bản không bị ai hãm hại, căn bản chính là nàng cùng người khác tư thông!

Tần Thiên bị hấn hỏi mà á khẩu không trả lời được, nàng cũng không phải thần thánh, ngay lập tức, làm sao có thể biết được là ai hãm hại nàng?

- Xin Tam Thúc công cho ta chút thời gian, để ta điều tra rõ việc này...

Trang Thành Chí khoát tay, ngăn nàng nói tiếp:

- Chuyện này phải nhanh chóng chấm dứt, không thể kéo dài, cũng tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài! Nói xong, hấn không để ý đến Tần Thiên, mà nhìn về phía Đại phu nhân, ngữ khí nặng nề:

- Hoa Anh, ta có thể hiểu được sự băn khoăn của ngươi, tuy rằng việc làm ăn quan trọng nhưng thanh danh gia tộc càng quan trọng hơn. Đây không phải lần đầu tiên. Lần này còn trước mặt bao người...

Nói tới đây, Trang Thành Chí hừ vài tiếng, có vẻ như rất tức giận, sắc mặt oán hận như mấy lão gia ngồi dưới, dường như cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Lần đó lời đồn đãi dù sao cũng xảy ra ở đại mạc, không có ai tận mắt thấy, mọi người thấy Tần Thiên vừa hoàn thành một việc làm ăn lớn, dù có lời đồn như cũng có thể cho qua. Nhưng chuyện này lại xảy ra ngay trước mặt bọn họ, còn để nhiều hạ nhân biết, quá mất mặt, quả thực là sự sỉ nhục của Trang thị! Mặc kệ có phải bị hãm hại hay không, hai người quần áo không chỉnh tề, cô nam quả nữ ở với nhau một đêm, còn trong sáng nổi gì! Nếu lại bỏ qua cho nàng, vạn nhất truyền ra ngoài, Trang thị bọn họ dung túng ột đám phụ như vậy thì thanh danh Trang thị sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, Trang thị không chỉ cần bạc mà nhiều con cháu còn cần cả tiền đồ, cần đường lui. Không có thanh danh, làm gì cũng khó khăn, lại còn bị người đời chê cười!

- Cho nên, ta lấy thân phận tộc trưởng Trang thị quyết định, gia nô Phạm Thiên lập tức đem trôi sông, về phần Tần thị...

Trang Thành Chí nhìn về phía Tần Thiên, sắc mặt âm trầm:

- Hoa Anh, ngươi viết cho nàng ta một tờ hưu thư, từ nay về sau, nàng cùng Trang phủ không còn liên quan!

Đã xảy ra chuyện này, Trang thị tha cho nàng ta một mạng, tin chắc Tổng thái phó biết cũng không thể nói gì được.

Phạm Thiên nghe thấy mình bị đem bỏ lỏng trôi sông, lập tức hai chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Tần Thiên cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả này, lập tức kêu lên:

- Chúng ta không tư thông, xử trí như vậy chúng ta không phục! Tam thúc công, ngươi xử sự bất công!

- Tần thị, nơi này là từ đường Trang thị, ngươi còn kêu la nữa, có tin ta lập tức sai người đuổi ngươi ra ngoài! Trang Thành Chí chỉ vào nàng cả giận nói.

Vừa nói xong, lập tức có gia đình cầm cầm trường côn đứng ra, Tần Thiên trong lòng phẫn nộ, lại không có cách nào, địa vị đương gia của nàng trong họ thực sự cũng chẳng là gì

Bản thân mình bị đưa hưu thư thì không nói nhưng Phạm Thiên sẽ mất mạng! Lại nói tiếp, lần này hãm hại hấn là nhằm vào nàng mà thôi, hấn là bị nàng làm cho liên lụy, nàng sao có thể nhìn hấn bởi vì việc này mà mất mạng?

Trang Tín Ngạn nắm chặt tay Tần Thiên, lúc này hấn hận không thể lớn tiếng mắng chửi, thê tử của hấn, hấn hưu thì sao, không hưu thì sao, dựa vào cái gì mà bọn họ có thể quyết? Bọn họ đừng mơ hấn sẽ viết hưu thư!

Trang Thành Chí thấy Tần Thiên không dám lên tiếng nữa, hừ lạnh một tiếng, lại nhìn về phía Đại phu nhân:

- Hoa Anh, trong vòng năm ngày các ngươi phải làm tốt việc này!

Thấy Đại phu nhân vẻ mặt bình tĩnh, Trang Thành Chí nghĩ hẳn bà đã chấp nhận sự sắp xếp của mình. Hắn có chút mệt mỏi thở dài một hơi, đang chuẩn bị sai người bắt Phạm Thiên đi chịu phạt thì bỗng nhiên nghe thấy Đại phu nhân nói:

- Chúng ta sẽ không viết hưu thư này!

Đại phu nhân ngẩng đầu nhìn về phía Trang Thành Chí, vẻ mặt bình tĩnh, giọng nói lại càng thêm bình tĩnh, giống như là đang nói chân lý, không thể thay đổi

Mọi người tĩnh lặng, kinh ngạc nhìn bà, kinh ngạc không thôi

Trang Thành Chí lạnh lùng nhìn bà một lúc, hai tay chắp sau lưng, giọng cũng vô cùng bình tĩnh:

- Các người viết hay không không sao, ta sẽ viết, ta thân là tộc trưởng Trang thị, đối với mọi thành viên trong Trang thị, ta đều có tư cách quản lý!

Đại phu nhân hít sâu một hơi, ngẩng đầu, có sự kiên quyết như đánh một ván bài cuối cùng. Bà cao giọng, gần từng tiếng:

- Chi chúng ta tự nguyện xóa tên trên gia phả, từ nay về sau, không bao giờ là thành viên trong dòng họ nữa. Tam thúc công sẽ không còn tư cách quản chuyện của chi chúng ta!

Lời này của Đại phu nhân như tiếng sét nổ tung, ầm một tiếng khiến mọi người không thể định thần, một lát sau lại nhao nhao lên

- Đệ muội, người có biết người đang nói gì không?

- Đệ muội, mau dập đầu nhận sai với Tam thúc công, chúng ta nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ!

- Tẩu tử, đây chính là đại sự, tẩu cũng không nên nhất thời xúc động, một khi xóa tên khỏi gia phả, ngay cả mộ của Tứ ca cũng phải dời đi, Tứ ca dưới tuổi vàng nếu biết nhất định sẽ không tha thứ cho tẩu!

Mọi người người một lời ta một lời đều khuyên bảo Đại phu nhân, mà bên này, Trang Thành Chí lại bị những lời này của Đại phu nhân khiến cho tức giận đến choáng váng, sắc mặt hắc đỏ bừng, cơ thịt trên mặt vì phẫn nộ mà co giật

Ông vung tay lên, hất chung trà đặt bên cạnh. Choang một tiếng, mọi người đều yên tĩnh lại. Ai nấy đều trợn mắt nhìn tộc trưởng vì họ chưa từng thấy tộc trưởng giận dữ như vậy

Bởi vì chưa từng có người nào dám chống đối ông ta!

121. , Chương 229-230

Chương 229 Dựa vào cái gì

Đại phu nhân nắm quyền nhiều năm, bà có sự kiên cường của mình, làm sao có thể giống như nữ nhân trong phủ bị sự tức giận của nam nhân dọa?

Bà vẫn bình tĩnh như cũ, không nhanh không chậm nói:

- Ta đương nhiên biết ta đang nói cái gì, ta cũng sẽ chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Về phần lão gia có trách ta hay không, đó là việc của ta! Nhưng ta biết rõ lão gia là người thế nào, ông ấy luôn bảo vệ thân nhân, cũng rất coi trọng tình lý, ông tuyệt đối sẽ không vì chưa tra rõ chân tướng mà chối bỏ một người có công với Trang phủ. Tần Thiên là con dâu của ta, càng là ân nhân của Trang phủ chúng ta, ta biết rõ con người nàng, tin chắc rằng nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện này. Trang phủ chúng ta tuyệt đối sẽ không phụ bạc nàng!

Tâm tình Tần Thiên bây giờ không thể chỉ dùng từ cảm động mà hình dung. Lúc trước, khi Đại phu nhân bị Lý di nương cũng mọi người trong dòng họ bức bách cũng không dám quyết định như vậy, nhưng hôm nay vì nàng, lại không chút do dự nói ra những lời này.

Giờ khắc này, Tần Thiên thật sự cảm nhận được hạnh phúc. Mặc kệ gặp phải tình huống khó khăn cỡ nào, dù có tử cực ra sao, vẫn sẽ có người đứng sau nàng, bảo vệ nàng, suy nghĩ vì nàng, ủng hộ nàng, thương tiếc không để nàng chịu chút tổn thương, cực khổ nào

Có được người nhà như vậy, là may mắn của nàng, cũng là phúc của nàng.

Bên kia, Đại phu nhân dường như vẫn còn giận, bà cầm tay Nguyệt Nương, thông thả xoa người, ánh mắt âm trầm đảo qua khắp từ đường, sắc mặt lãnh trầm, giọng nói thần nhiên.

- Chi chúng ta hàng năm mang đến cho dòng họ bao nhiêu lợi ích? Vì sao chúng ta phải chia sẻ những đồng tiền vất vả lắm mới kiếm được cho người khác? Chẳng qua là vì...

Đại phu nhân vươn tay chỉ vào từ đường, cất cao giọng nói:

- Bởi vì bài vị tổ tiên của chúng ta ở đây, chúng ta hy vọng tên của chúng ta sẽ được viết lên đây, có thể cùng dòng họ truyền qua các thế hệ. Chúng ta mong dòng họ có thể đối tốt với chúng ta. Họ tộc hãn là phải bảo vệ người trong họ, lúc thành viên có chuyện, dòng tộc hãn nên cùng ra sức mà giúp đỡ mọi người vượt qua cửa ải khó khăn. Nhưng giờ người là thế nào? Ta chỉ thấy mọi người coi trọng lợi ích của chính mình mà không tiếc hi sinh người khác. Trong mắt các người, so với việc mạo hiểm để chuyện bị lộ, thanh danh bị hao tổn để điều tra cho kỹ việc này chẳng bằng việc đem việc này chôn kín, hi sinh một hai người với các người có là gì?

Những lời này, nếu đổi lại là người khác nói, không bị người khác tức giận chửi bới lại mới là lạ. Nhưng thân phận của Đại phu nhân đặc thù, bà có địa vị kinh tế trong họ cho nên nói ra những lời này thì thực sự không người nào dám phản đối, dám la ó, ngược lại một đám người đều cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Đại phu nhân bỗng nhiên xoa người, nhìn về phía tộc trưởng Trang Thành Chí tức giận nói:

- Họ tộc như vậy đương nhiên đã tự mất đi ý nghĩa vốn có của nó, họ tộc như vậy chúng ta có gì mà lưu luyến? Chúng ta sao phải bỏ những đồng tiền kiếm được bằng mồ hôi nước mắt mà nuôi những kẻ lãnh huyết vô tình như các người! Tam thúc công, nếu các người không phục, cứ việc đi kiện ta! Ta Giang Hoa Anh chẳng có gì nhưng bạc và cốt cách thì chưa bao giờ thiếu! Chúng ta cứ gây rối lớn xem, ta muốn xem các người có thể xử lý chúng ta thế nào?

Những lời này có khí thế lôi đình, khiến những người xung quanh rung động, đến nửa ngày vẫn chưa thể định thần. Trang Thành Chí chỉ vào Đại phu nhân, giận đến không thở nổi, ông ngã xuống ghế, mặt trắng bệch như tờ giấy. Người khác vội bước lên vuốt ngực, khuyên bảo ông.

Đại phu nhân đang nổi nóng, cũng không để ý tới ông, lập tức sai người:

- Dẫn cả Phạm Thiên nữa, chúng ta đi!

- Không thể để bọn họ cứ đi như vậy được! Không thể để bọn họ cứ đi như vậy được!

Bên kia, thân là tộc trưởng, Trang Thành Chí cảm thấy mất hết mặt mũi, làm sao có thể nhận thua, ông nổi nóng, bảo gia đình chấp pháp đóng cổng lại

Trang Tín Chấn mang theo gia đình đứng trước đại môn, hần nhìn Trang Tín Ngạn cười lạnh hai tiếng, lại bởi vì xúc động mà khuôn mặt bị thương càng thêm vằn vện, hần vừa che miệng, vừa chỉ vào Trang Tín Ngạn nói:

- Tín Ngạn, người thật sự tin tưởng nữ nhân này? Ta nói cho người biết, người cũng không tận mắt thấy! Lúc ấy...

Trong mắt hần, Tần Thiên dường như đã hóa thành người vợ đã ruồng bỏ hần, hần không thể chịu đựng được.

Hần đang muốn đem việc nhìn thấy lúc ấy miêu tả lại một lần nữa, bỗng nhiên, Trang Tín Ngạn vươn tay nắm được cổ áo của hần, kéo hần đến trước mặt mình, ngay sau đó, một bàn tay khác lại gắt gao ôm vòng

qua thất lũng Tần Thiên, hần đầu tiên là nhìn thoáng qua Tần Thiên, tiếp theo lại quay đầu nhìn về phía Trang Tín Chấn, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Tần Thiên nhất thời không rõ hần định làm gì, trơ mắt nhìn hần, mà bên cạnh, mọi người nghĩ 2 người sắp đánh nhau, đều vây lên định khuyên can

- Cho dù... ta tận mắt... thấy... chỉ... cần... nàng nói.... không phải... ta vẫn sẽ... tin nàng

Cho dù ta tận mắt nhìn thấy, chỉ cần nàng nói không phải, ta vẫn sẽ tin nàng!

Một câu này, hần đọc nhần từng chữ, cũng không quá rõ ràng nhưng đáng ngạc nhiên là mọi người đều hiểu Trang Tín Chấn ngây dại.

Tần Thiên ngây dại.

Người chung quanh cũng ngây dại.

Đúng lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên vươn tay, hần gạt Trang Tín Chấn đang đứng giữa cửa lớn khiến hần ta ngã nhào về phía đám gia đình. Đám người đó bị đẩy ra mà lộ ra chỗ trống. Bên kia, Hải Phú nhân cơ hội đẩy một gia đình đứng chắn cửa, cửa đã không còn gì ngăn cản.

Nguyệt Nương đỡ Đại phu nhân, Trang Tín Ngạn đỡ Tần Thiên, Hải Phú đỡ lấy Phạm Thiên, phía sau còn có Thu Lan, bọn họ nhanh chóng rời khỏi từ đường Trang thị

Trên xe ngựa

Đại phu nhân cùng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi cùng một chiếc xe ngựa.

Đại phu nhân cầm tay Tần Thiên:

- Đứa trẻ này, khổ cho người rồi, đều vì Trang phủ mới để người phải chịu khổ nhiều như vậy

Bản thân Tần Thiên nào có gì mà phải chịu nhiều rắc rối như vậy? Đơn giản là vì bà giao trọng trách đương gia cho nàng nên nàng mới gặp phải đủ sự dả kích ngấm ngầm lẫn công khai này!

- Mẫu thân, người một nhà cần gì nói như vậy. Tần Thiên vốn là một tiểu nha hoàn bán thân, nhờ mẫu thân mới có thể có được vinh quang như ngày hôm nay, một mình ta làm sao có thể chiếm hết mọi chuyện tốt trong thiên hạ được? Chút chuyện này vốn chẳng coi là khổ

Tần Thiên nhào vào lòng Đại phu nhân:

- Nhưng mẫu thân vì con mà còn quyết tuyệt với họ tộc...

Chuyện tách phần mộ của Trang lão gia ra khỏi khu mộ Trang thị không phải là chuyện nhỏ, huống chi còn xóa tên trong gia phả. Đại phu nhân từng nói, tổ tiên của bọn họ ở đó nhưng xóa tên rồi thì sau này không còn tổ tiên gì nữa. Điều này với người cổ đại mà nói cũng không phải là chuyện nhỏ.

- Những người đó, lợi dụng sự quan trọng của dòng họ, ức hiếp chúng ta mười mấy năm, cũng là lúc cho bọn họ một bài học, nếu không, bọn họ đã xử lý con trước khi chúng ta đến rồi, kỳ thật, ai rời khỏi ai còn chưa biết được.

Đại phu nhân vỗ lưng nàng, cười cười. Tần Thiên ngẩng đầu lên:

- Mẫu thân, ý của người là...

- Hãy chờ xem, bọn họ không muốn để chúng ta tách ra đâu, đến lúc đó, xem ta sẽ làm gì để giúp con hả giận.

Đại phu nhân cầm tay nàng.

- Mẫu thân...

Tần Thiên không nhịn được lại ôm chặt Đại phu nhân, trong lòng vừa ấm áp vừa chua xót.

- Sau khi trở về, ta sẽ điều tra rõ việc này, Trang phủ không thể dung tha những kẻ độc ác như vậy được

Đại phu nhân lạnh lùng nói, bà như nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên lại nhìn về phía Tần Thiên:

- Đúng rồi, người đi tản bộ, sao không dẫn Thu Lan theo. Tuy rằng thôn trang của Trang thị nhưng ở đó không như trong nhà, người cũng phức tạp hơn. Nếu con mang theo hai người bên cạnh, có lẽ bọn họ cũng không có cơ hội ra tay!

Nhắc tới chuyện này, Tần Thiên không khỏi lại nghĩ tới chuyện phiền lòng gần đây, vẻ mặt nàng buồn bã, tinh thần chỉ trong nháy lại mất trở nên uể oải.

- Về sau con sẽ chú ý ...

Đúng vậy, hạnh phúc của nàng cũng không phải là hoàn mỹ, rất nhanh sẽ có những khảo nghiệm chờ đón nàng.

Nhưng đối mặt với cục diện như vậy, Tần Thiên cũng không nghĩ được cách giải quyết. Chẳng lẽ nàng lại nói với Đại phu nhân: “Người để nàng ta vào cửa, thì con sẽ bỏ đi.”

Nàng có thể nói ra những lời uy hiếp như vậy sao? Đối với Đại phu nhân mà nói, bà đã cố gắng hết sức, mọi việc làm cũng đều không muốn mình thất vọng. Dù nếu làm đến cùng, nếu nàng cố ép Đại phu nhân có lẽ sẽ đồng ý nhưng tình cảm đôi bên chẳng phải sẽ bị rạn nứt

Hơn nữa nàng thật sự rời đi được sao? Rời đi đối với nàng thì tốt nhưng còn Đại phu nhân và phu quân? Rời đi rồi nàng thực sự sẽ có được hạnh phúc mới sao?

Nhưng nàng sao có thể trở mặt nhìn Tạ Uyển Quân trở thành thê tử của trượng phu mình? Tương lai bình thân đứng bên hần, nhìn hần cười? Lúc nàng không hay biết lại tìm cách tiếp cận hần?

Vừa nghĩ như vậy, lòng Tần Thiên lại trở nên đau xót.

Có ai có thể nói cho nàng biết, nàng nên làm gì bây giờ?

Đại phu nhân bởi vì mất mù nên không cảm nhận được sự khác thường của nàng, nhưng bên cạnh, Trang Tín Ngạn lại nhìn thấy rõ ràng sự chuyển biến trên nét mặt nàng, hần rừ mắt xuống, có chút suy nghĩ.

Mai Hương viện

Hỉ Thuộc kinh hoàng vọt vào phòng, nhìn Trang Minh Hỉ đang ngồi trên giường đọc sách nói:

- Không hay rồi, Đại phu nhân dẫn đại thiếu phu nhân và Phạm Thiên bình an trở về rồi

- Bình an trở về? Trang Minh Hỉ kinh hãi, bất giác đứng phắt dậy.

Hỉ Thuộc kích động gật đầu, mặt trắng bệch

- Đúng vậy, đúng vậy, bọn họ vừa mới về nhà, nô tỳ tận mắt thấy, nô tỳ còn nghe nói... Còn nghe nói...

- Còn nghe nói cái gì... Trang Minh Hỉ nhin không được mà biến sắc.

- Nô tỳ còn nghe nói, Đại phu nhân vì bảo vệ Đại thiếu phu nhân mà đã quyết tuyệt với dòng họ!

Như bị một chậu nước lạnh hắt lên người, Trang Minh Hỉ run rẩy, tay buông thõng, sách rơi thẳng xuống đất

Nàng chống tay lên bàn, mắt mở lớn, người run lên, nàng liên tục lắc đầu, không thể chấp nhận đây là sự thực

Nha đầu kia, nha đầu kia... Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì có thể khiến tất cả mọi người đối tốt với nàng ta như vậy!

Trang Minh Hỉ cắn chặt môi, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Thanh Tùng viện.

Tắm rửa xong, Tần Thiên tựa vào bên giường nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Gió đêm mùa xuân mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, thổi phất phơ trên người nàng, nhưng không thể nào làm cho tâm tình lo lắng của nàng trở nên bình tĩnh một chút.

Đúng lúc này, nàng cảm giác được trên đầu vai ấm áp, quay đầu lại, là Trang Tín Ngạn đem áo choàng phủ lên người nàng.

- Cẩn thận cảm lạnh.

Giọng của hắn còn dịu dàng hơn gió đêm. Chương 230: Không thể khống chế

Tần Thiên nhìn hắn, đã thấy hắn mặc một bộ trung y lụa màu trắng, tóc dài đen nhánh rối tung xòa bên vai. Bên cạnh, ngọn đèn lồng bằng tử đàn khắc hoa tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ không tì vết của hắn nửa sáng nửa tối, góc cạnh rõ ràng.

Không nhận được, Tần Thiên lại nhớ lại những lời ban ngày hắn đã nói ở từ đường Trang thị: “Cho dù ta tận mắt nhìn thấy, chỉ cần nàng nói không phải, ta vẫn sẽ tin nàng!”

Tần Thiên trong lòng chua xót, lòng rối bời. Nàng dựa vào Trang Tín Ngạn, ôm eo hắn, vùi mặt trong lồng ngực hắn

Hắn thuận thế mà ôm nàng, cúi đầu, dùng cằm cọ lên mái tóc mềm của nàng.

Tần Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai tay vòng ôm cổ hắn, nhón chân hôn lên môi hắn.

Trang Tín Ngạn giật mình, đây là lần đầu tiên Tần Thiên chủ động, nhiệt tình như lửa thế này

Giây sau, hắn bị sự nhiệt tình của nàng hòa tan, gắt gao ôm chặt nàng, nồng nhiệt hôn lại nàng.

Hai người dây dưa rồi ngã xuống giường.

Tần Thiên chỉ cảm thấy trong lòng như bị lửa thiêu đốt bùng cháy mãnh liệt.

Ngọn lửa này sâu sắc hơn tình yêu, là sự đau đớn thấu tim của nàng khi chuyện của hai người liên quan đến một nữ nhân khác, là sự khủng hoảng của nàng đối với tương lai không xác định.

Ngọn lửa bùng cháy, dày vò, thiêu đốt nàng, khiến nàng cảm thấy điên cuồng.

Nàng nằm trên người hắn, nồng nhiệt hôn hắn, hôn đôi môi mềm mại, hôn bờ mi cong dài, hôn đôi mắt sâu thẳm, hôn sống mũi cao thẳng, hôn bờ ngực rắn chắc, hôn cơ bắp bụng của hắn...

Hắn là của nàng, là của một mình nàng, hắn đã nói rằng đời này kiếp này chỉ có một mình nàng, bọn họ sẽ bách niên giai lão.

Ngày ngày đêm đêm, năm tháng đều sẽ hạnh phúc ngọt ngào như vậy, không thể chỉ ngẩn ngủ như thế được, phải sống cả một đời

Nhưng mà... Nhưng mà...

Hắn sắp sửa cưới một nữ nhân khác... Nàng ta sẽ danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhân của hắn, có lẽ có một ngày, nàng ta cũng sẽ nồng nhiệt triền miên với hắn giống như thế này, hắn có lẽ sẽ không bao giờ chỉ thuộc về một mình nàng...

Nước mắt từng giọt lăn dài, từng giọt rơi xuống làn da hắn, trong chớp mắt làm tan đi sự nhiệt tình của hắn

Trang Tín Ngạn sững sốt, thoáng ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Thiên ở trên mình:

- Tần Thiên?

Tần Thiên dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục hôn hắn. Hắn cảm thấy người mình càng lúc càng ướt, hắn cảm thấy không ổn, ngồi dậy, nâng Tần Thiên lên, rõ ràng nhìn thấy nước mắt nàng đang rơi

- Tần Thiên

Trang Tín Ngạn kinh hoàng, đau lòng, lấy tay lau đi nước mắt của nàng, nhưng không ngờ càng lau càng nhiều

Tần Thiên bỗng nhiên đẩy hắn ra, lùi về phía sau, lùi đến tận góc giường, nàng cuộn tròn người lại, bưng mặt khóc òa lên.

- Ta thực sự khó chịu, rất khó chịu

Tần Thiên ôm mặt, nước mắt như mưa:

- Ta đã nghĩ rất lâu, ta cũng không biết nên làm gì bây giờ...

Nàng vừa khóc vừa nói, mấy ngày này, nàng thật sự đã tự khắc chế rất nhiều, chuyện lần này như ngòi thuốc súng, khiến mọi sự hoảng sợ, tủi hờn, đau khổ của nàng bỗng nhiên như bộc phát ra ngoài!

- Về sau nàng ta chính là thê tử của người, hôm nay nàng ta có bản lĩnh vào cửa, ngày khác sẽ có bản lĩnh sinh con cho người. Còn ta thì sao, ta phải làm sao bây giờ? Ta phải trơ mắt nhìn nàng sinh con cho người, ở bên cạnh người sao? Ta không làm được, chỉ nghĩ đến đó thôi ta đã thực sự rất khó chịu rồi

Tần Thiên chỉ cảm thấy tim đau đớn, nàng dùng sức đâm ngực, dường như chỉ có như vậy mới có thể dễ chịu hơn. Trang Tín Ngạn vội nhào tới giữ tay nàng lại, ôm nàng vào lòng. Hắn vừa đau lòng vừa hoảng loạn, nhất thời không biết nên biểu đạt thế nào, giờ khắc này, hắn thống hận bản thân mình căm điếc vô cùng

Hắn chỉ có thể ôm nàng thật chặt, cúi đầu hôn nàng, hôn khô nước mắt của nàng, vuốt ve mặt nàng, dùng hết sức mà trấn an nàng, hơn nửa ngày, hắn mới tìm được lời thích hợp:

- Ta sẽ không cưới nàng ta, đừng khóc.

Nghe vậy, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt đầm lệ mông lung:

- Tín Ngạn, người thực sự có thể không lấy nàng ta sao? Người ăn nói sao với mẫu thân, người có thể vượt qua cửa đó sao? Bản thân ta, lúc biết chuyện nàng tự tử cũng rất sợ hãi, sợ nàng cứ thế mà chết. Sợ bản thân gây ra tội nghiệt, Tín Ngạn, người thực sự có thể đối mặt với điều này sao? Thật ra, ngay từ lúc người không thể nói lại mẫu thân, người đã không thể ngăn cản nàng rồi. Bởi vì chính người cũng không vượt qua được cửa đó

Nàng nước mắt như mưa:

- Tín Ngạn, ta không trách người, cũng không oán mẫu thân, chỉ là cảm thấy rất bất đắc dĩ, rất mệt mỏi, ta thật sự nghĩ tới việc bỏ đi, bởi vì ta biết, ta không thể đối mặt với chuyện này, ta không thể đối mặt việc nàng ta từng bước một đi vào cuộc sống của người, ta thậm chí không thể chịu đựng được việc nàng ở bên cạnh người, nhưng mà... Nhưng mà...

Nàng gục vào lòng hắn mà khóc, cả người run rẩy. Hắn cảm nhận được nước mắt nàng rơi xuống da thịt hắn, nước mắt bỗng rất khiến tim hắn cũng bỗng rất. Hắn chưa từng thấy nàng đau lòng như vậy. Nàng luôn tươi cười, cho dù gặp phải chuyện khó khăn, nàng cũng luôn có thể mỉm cười, lạc quan đối mặt, sống mất lưu chuyển mà nghĩ ra cách hay. Nhưng lúc này, nàng khóc như vậy, đau lòng như vậy, như muốn đem nỗi buồn trút qua nước mắt...

Nước mắt hắn cũng hoen mi, hắn cảm thấy tim gan cũng vô cùng đau đớn, đau đến thấu xương, khó mà chịu đựng. Hắn khiến nàng đau lòng như vậy. Nàng đã vì hắn mà phải trả giá rất nhiều, thậm chí đã từng vì hắn mà suýt mất mạng. Nhưng hắn đã làm được gì cho nàng? Là một nam nhân, là một phu quân, hắn không thể bảo vệ nàng những lúc nàng nguy khốn thì sao có thể để cho nàng khổ tâm như vậy?

Hắn gất gao ôm lấy nàng, nước mắt tuôn rơi

Tần Thiên, chỉ cần nàng có thể tươi cười, chỉ cần nàng có thể sống vui vẻ hạnh phúc, ta nguyện ý làm tất cả vì nàng. Ta quyết sẽ không để nàng phải khóc vì ta nữa

Tần Thiên khóc đến mệt mỏi liền nằm ngủ trong lòng Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn lại không hề buồn ngủ, hắn ôm chặt nàng, ngón tay lướt qua gương mặt đầy nước mắt của nàng, hai mắt lóe lên trong bóng tối.

Cả một buổi tối khóc khàn cả giọng, ngày hôm sau, Tần Thiên tỉnh lại.

Tối hôm qua trước khi ngủ chưa rửa mặt, lúc này cảm giác trên mặt khô khô, Tần Thiên vừa vuốt mặt vừa quay đầu tìm kiếm Trang Tín Ngạn, đã thấy hấn đang nhắm mắt ngủ say không hề nhúc nhích. Ngày thường, chỉ cần nàng tỉnh lại, hấn lập tức sẽ có cảm giác, hôm nay ngủ sâu như vậy, chẳng lẽ là tối hôm qua mình khóc nhiều quá cũng khiến hấn mệt mỏi?

Nhớ tới tối hôm qua bản thân thất thố, Tần Thiên thở dài một hơi, nếu không phát tiết một chút, chỉ sợ nàng uất nghẹn mà thành bệnh mất.

Nhưng khóc lóc thì cũng có ích lợi gì, phiền não vẫn còn đó, cũng không bởi vì nàng khóc lóc một đêm mà biến mất không còn tăm hơi.

Thấy hấn ngủ say, Tần Thiên không muốn đánh thức hấn, nhẹ nhàng rời giường, sang phòng bên rửa mặt chải đầu. Đến khi nàng rửa mặt chải đầu, ăn điểm tâm xong, hấn còn chưa tỉnh lại. Tần Thiên chỉ dặn dò đám nha hoàn đừng làm phiền hấn, một mình đến Trà Hành.

Đến Trà Hành thì gặp Phạm Thiên, thấy hấn bị thương, Tần Thiên liền gọi hấn vào, nói cho hấn nghỉ vài ngày, để hấn bảo giữ sức khỏe cho tốt, tâm tình bình ổn rồi trở lại làm việc.

- Lại nói, đều là ta gây phiền hà cho ngươi, để ngươi phải chịu khổ. Giọng Tần Thiên đầy áy náy
Phạm Thiên lắc đầu:

- Ta vốn là gia nô của Trang phủ, việc của Trang phủ cũng là việc của ta, dù gặp phải chuyện gì, ta cũng không hề có nửa lời oán hận, nhưng thật ra Đại thiếu phu nhân ...

Phạm Thiên ngẩng đầu nhìn nàng:

- Ngươi có ổn không?

- Ta vẫn ổn.

Tần Thiên cười cười, thấy thần sắc hấn nặng nề hiếm thấy nên cố ý tìm một đề tài để xoa dịu không khí:

- Nhắc mới nhớ, ngươi còn nợ ta một bát mỳ thịt bò đó

Phạm Thiên vẽ mặt cung kính:

- Ta nhớ, nhưng đó là lời hứa lúc ta làm việc với tiểu nha đầu Tần Thiên, chứ không phải Đại thiếu phu nhân.

Tần Thiên gằn ra.

Phạm Thiên thần sắc càng tỏ ra cung kính:

- Đều do ngày thường nô tài nói chuyện, xử sự không chú ý mới khiến người có ý đồ lợi dụng cơ hội, thiếu chút nữa hại Đại thiếu phu nhân. Từ nay về sau, Phạm Thiên chính là nô tài của Đại thiếu phu nhân, không phải là bằng hữu của Tần Thiên nữa

- Phạm Thiên... Tần Thiên bắt đắc dĩ.

- Phạm Thiên còn có một thỉnh cầu.

- Ngươi nói đi. Tần Thiên gật đầu.

- Nô tài quen với việc ở Mạc Bắc hơn những người trong Trà Hành nhiều, xin Đại thiếu phu nhân để nô tài đến Mạc Bắc làm việc, nô tài nhất định đem hết sức để kinh doanh thật tốt! Phạm Thiên thỉnh cầu.

Tần Thiên gật đầu:

- Kỳ thật không cần ngươi nói, ta cũng đã có quyết định này, ngươi ở Mạc Bắc đã có chút hiểu biết, hấn có thể nhanh chóng thích ứng với việc làm ăn ở đó. Có điều ngươi còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, ta chỉ có thể tạm cho ngươi làm phó quản sự, nếu ngươi sau làm tốt, ta sẽ thăng chức cho ngươi.

- Tất cả đều nghe theo sự sắp đặt của đại thiếu phu nhân.

Thấy vẻ mặt hắn luôn cẩn thận giống như đang diện thánh, Tần Thiên khẽ thở dài một hơi nhưng nàng có thể hiểu được tâm tình của hắn, chuyện lần này đã khiến hắn rất sợ hãi, đối lại là mình, chắc chắn sẽ luôn giữ khoảng cách.

- Người ra ngoài trước đi. Tần Thiên cười nói.

Phạm Thiên cúi đầu lui ra ngoài, khi ra khỏi cửa, hắn mới ngẩng đầu lên, xoay người, xuyên qua bức rèm che nhìn bóng người yếu điệu bên trong, khẽ thở dài

Đã đến lúc nên tỉnh mộng rồi...

Nếu không, sẽ hại đến nàng.

Hắn dứt khoát quay đầu bước ra hậu viện, lòng đầy tâm sự thì đụng phải Hải Phú đang vội vàng chạy vào mà cũng không thèm nhìn lại.

- Phạm Thiên, có lửa đốt mông người sao

Hải Phú nhìn phía Phạm Thiên mà nói với theo nhưng nhớ lại chuyện của mình thì cũng mặc kệ Phạm Thiên, vội chạy vào phòng Tần Thiên.

- Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân, không hay rồi!

Vừa vào cửa, Hải Phú đã hét lớn.

Tần Thiên nhướng mày:

- Hải Phú, sáng ra đã trù ẻo ta vậy

- Không phải đâu

Hải Phú vội đi đến trước bàn Tần Thiên, chỉ ra ngoài cửa mà lo lắng nói

- Người mau đến Tạ gia đi!

- Tạ gia?

Nghe thấy hai chữ này, Tần Thiên cảm thấy không thoải mái:

- Ta đến Tạ gia làm cái gì, không đi!

- Không phải đâu, đại thiếu phu nhân, ta muốn người ngăn đại thiếu gia lại

Hải Phú vội đến toát mồ hôi.

Tần Thiên đứng lên:

- Đại thiếu gia, liên quan gì đến Đại thiếu gia?

- Đại thiếu gia vừa mới đến Tạ gia, nói muốn đích thân giải quyết triệt để chuyện này

Hải Phú vừa nói vừa lau mồ hôi:

- Hắn cứ như vậy còn không bị người ta đánh chết sao? Ta không dám nói cho Đại phu nhân vội, tới đây báo cho đại thiếu phu nhân một tiếng, cũng chỉ người mới có thể ngăn cản được hắn!

122. , Chương 231-232

Chương 231: Tự rước lấy nhục

Tạ gia

Tạ phu nhân ngồi trên ghế chính vị xa hoa của Tạ gia, nghi hoặc khó hiểu nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Trang Tín Ngạn đang ngồi ở ghế dành cho khách kia.

Hắn một mình một người đến tận cửa, không phải không lạ. Đúng lúc Tạ lão gia ra ngoài, thấy Trang Tín Ngạn tới tìm, Tạ phu nhân cũng không coi hắn là người ngoài mà tự mình tiếp đón hắn.

Tạ phu nhân hắng giọng rồi nhìn Trang Tín Ngạn hỏi:

- Không biết Trang công tử hôm nay đến đây vì chuyện gì?

Ngữ khí vô cùng ôn hòa khách khí.

Bà vừa hỏi đồng thời cẩn thận đánh giá Trang Tín Ngạn. Thấy hắn dung mạo như ngọc, phong tư như họa, khí chất tuấn nhã vô cùng. Bỗng nhiên hiểu vì sao nữ nhi lại chung tình với hắn như vậy. Tuy rằng đối với việc hôn nhân này bà cũng không hài lòng, nhưng nếu nữ nhi thích, chuyện cũng chẳng còn đường lùi, hơn nữa dù hắn cầm điếu nhưng cũng là xuất thân gia thế. Giờ thấy hắn phong thái xuất chúng như vậy thì sự không hài lòng dần biến mất.

Bà thấy Trang Tín Ngạn lấy giấy bút trong bọc ra, hơi nhíu mày, thấy hắn viết chữ lên giấy rồi đứng dậy đi tới trước mặt bà, đưa cho bà xem, chỉ thấy trên mặt giấy là một hàng chữ vô cùng đẹp: “Văn bối hôm nay đến cầu kiến phu nhân có một chuyện muốn nhờ, xin phu nhân cho hạ nhân lui xuống.”

Bên kia, nha hoàn Điệp Nhi hưng phấn chạy vào phong ngủ của Tạ Uyển Quân:

- Tiểu thư, tiểu thư, người đoán có ai tới?

Đang ngồi ở bên cửa sổ thêu thùa, Tạ Uyển Quân ngẩng đầu lên, cười nói:

- Xem người kia, rốt cuộc là ai đến mà khiến người kích động như vậy?
- Tiểu thư, nếu ta nói ra, chắc chắn người còn kích động hơn ta đó

Điệp Nhi đi tới, giắt lấy khung thêu trên tay Tạ Uyển Quân. Tạ Uyển Quân không khỏi tức giận ngẩng đầu, đã thấy Điệp Nhi cười sáng lạn:

- Tiểu thư, là Trang Đại công tử đến!

Trang Tín Ngạn? Tạ Uyển Quân hai mắt sáng bừng, vội đứng lên, không lâu sau, trên mặt nổi lên một tia đỏ bừng. Nàng cầm tay Điệp Nhi, trong giọng nói không giấu được sự hưng phấn:

- Điệp Nhi, mau giúp ta trang điểm!

Nàng muốn gặp hắn, sau khi trở về từ đại mạc, nàng đã lâu rồi không được gặp hắn. Hắn hôm nay là tới gặp mình sao? Hay là vì hôn sự của bọn họ?

Nàng vuốt ve đôi má đang nóng lên, lòng ngọt ngào như rót mật

Bên này, Tạ phu nhân thấy hắn nói trịnh trọng, trong lòng tuy hồ nghi nhưng vẫn bảo hạ nhân trong sảnh lui xuống, lại cảm thấy việc này kỳ quái, sợ một mình không ứng phó được, lại bảo người báo cho Tạ Đình Quân đến đây.

- Trang công tử có chuyện gì xin cứ việc nói thẳng. Tạ phu nhân vươn tay mời.

Trang Tín Ngạn đứng lên, nhìn Tạ phu nhân thờ dãi, sau đó viết lên giấy một hàng chữ, đưa cho Tạ phu nhân. Tạ phu nhân đón lấy, nương theo ánh mặt trời ngoài cửa sổ mà đọc lên:

- Ta muốn cùng Tạ gia kết nghĩa, lệnh thiên kim Tạ tiểu thư là ân nhân cứu mạng của tại hạ, tại hạ không biết lấy gì báo đáp, nguyện cùng Tạ tiểu thư kết làm huynh muội, lấy thân phận huynh trưởng chiếu cố nàng! Từ trước tới nay ta vẫn luôn cảm kích Tạ tiểu thư.

Đây chính là kết quả thức trắng đêm suy nghĩ của Trang Tín Ngạn.

Hiện tại đôi bên cũng ngầm hiểu chỉ là chưa quyết định nên cũng không có chuyện từ hôn. Hắn chỉ có thể thông qua phương thức này biểu đạt tâm ý của mình. Như vậy cũng có thể giữ lại thể diện cho đối phương

Hơn nữa kết làm huynh muội đối với việc ngăn chặn lời đồn đại cũng có lợi. Hai bên kết nghĩa, không phải vừa vắn biểu lộ rõ ràng rằng Tạ Uyển Quân cũng không hề có tình ý gì với mình?

Đọc xong mấy chữ này, tay Tạ phu nhân cầm giấy run run, bà ngẩng đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi:

- Kết nghĩa, làm muội muội? Đây chính là chuyện hôm nay người cố ý đến cầu?

Đối mặt với sự tức giận của Tạ phu nhân, sắc mặt Trang Tín Ngạn vẫn bình tĩnh, hần nhìn Tạ phu nhân, vẻ mặt chắc chắn mà gặt gặt đầu.

Mặt Tạ phu nhân đỏ lên trong thoáng chốc, bà vỗ mạnh xuống bàn bên cạnh, chén trà bị rung động mà loảng xoảng, cùng với đó là tiếng gầm lớn:

- Trang phủ các người khinh người quá đáng! Các người coi Tạ gia chúng ta là cái gì? Có thể tùy tiện để các người nhục nhã như vậy!

Đây không phải nhục nhã thì là cái gì? Lúc trước Đại phu nhân mới cho bà một viên thuốc an thần, lúc này hần lại tới cửa nói ra những lời này. Không phải rất rõ ràng là khinh thường nữ nhi nhà mình, không muốn cưới nữ nhi nhà mình vào cửa hay sao?

Hần nghĩ hần là gì chứ, chẳng qua chỉ là một phế nhân mà lại dám can rỡ như vậy!

Trước khi đến, Trang Tín Ngạn đã biết việc này sẽ không thuận buồm xuôi gió, lúc này đối mặt với sự tức giận của Tạ phu nhân nhưng vẫn bình tĩnh. Hần đang định viết tiếp bỗng nhiên cảm giác được có người lao về phía mình. Hần ngẩng đầu, chỉ thấy hoa mắt, tiếp theo, cảm thấy trên mặt đau đớn, hần bị một lực mạnh đẩy ngã xuống đất. Hần bị đánh cho đầu váng mắt hoa, hần ôm mặt lắc lắc đầu, ngẩng lên thì thấy là gương mặt tức giận của Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân chỉ vào hần:

- Muội muội của ta không có ca ca hay sao? Cần gì phải cùng người kết nghĩa? Trang Tín Ngạn, người là đồ hỗn đản vô trách nhiệm, người không xứng là nam nhân.

Dưới cơn thịnh nộ, Tạ Đình Quân lại vung quyền về phía hần. Tạ phu nhân ở bên tức giận ôm ngực, bà nắm chặt cạnh bàn, lạnh lùng nhìn con đánh người, cũng không định tiến lên ngăn cản.

- Ca ca, đừng đánh, đừng đánh!

Một tiếng khóc vang lên, Tạ Uyển Quân sau khi trang điểm cẩn thận chạy vào, tay bám chặt lấy tay Tạ Đình Quân chuẩn bị đánh ra:

- Hần chảy máu rồi, ca ca đừng đánh nữa! Tạ Uyển Quân rơi nước mắt nhìn Trang Tín Ngạn.

- Hần coi thường người như thế, người còn nói giúp hần?

Tạ Đình Quân nhìn muội muội cả giận nói.

Tạ Uyển Quân nhìn Trang Tín Ngạn, nước mắt không ngừng trào ra. Nàng cùng Diệp Nhi lén trốn ở bên ngoài đại sảnh, vừa vắn nghe thấy được mẫu thân đọc to mấy chữ đó. Nàng oán hận vô cùng, nàng có gì không tốt, hần vì sao không chịu cưới nàng? Bên này, Trang Tín Ngạn nhân cơ hội đứng lên, hần dùng tay áo xoa xoa khóe miệng chảy máu, đi tới bàn, cầm lấy bút, lại nhanh chóng viết: “Ta biết bởi vì cứu ta mà đã khiến cho Tạ tiểu thư chịu rất nhiều thiệt thòi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, vì không muốn để Tạ tiểu thư phải chịu thiệt hơn nữa thì cũng chỉ có cách này mà thôi”

- Trang Tín Ngạn, hôm nay người đã đến đây vậy chúng ta nói thẳng ra đi

Tạ Đình Quân chỉ vào hần mà nói như chém đinh chặt sắt:

- Nay chuyện đã rồi loạn đến nước này, danh dự của muội muội ta đã bị hủy hoại, chỉ một câu của người là có thể chấm dứt hay sao? Là nam nhân, thì đến tháng năm người hãy tới cửa cầu thân, nếu không, nếu muội muội ta bởi vì việc này gặp phải điều gì bất hạnh, Tạ gia chúng ta sẽ cùng Trang phủ các người không đội trời chung

Trang Tín Ngạn không để ý đến hắn, tiếp tục viết: “Tạ tiểu thư, tại hạ rất cảm kích ân cứu mạng của tiểu thư, Tạ tiểu thư không chê bai tại hạ, nguyện ý gả cho ta, đây vốn là phúc của tại hạ. Nhưng tại hạ đã có ước hẹn với một nữ tử khác, cả đời này sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với nàng, mặc dù là cưới Tạ tiểu thư, tại hạ cũng không thể thật tình với tiểu thư, với Tạ tiểu thư mà nói chính là thiệt thòi. Chúng ta kết làm huynh muội, rất nhiều lời đồn đại sẽ dần dần qua đi, Tạ tiểu thư sẽ tìm được một người thực sự yêu thương, trân trọng người, cũng đừng vì ánh mắt người đời mà lấy một người không biết thương người”

Tạ Uyển Quân tiến lên hai bước, đi đến trước mặt hắn, nàng si ngốc nhìn hắn, hắn vẫn tuấn mỹ như vậy, cũng vẫn vẻ lạnh lùng như thế, hắn ở trước mặt nàng vĩnh viễn đều là vẻ mặt lạnh lùng đó. Ánh mắt này tựa như mặt hồ bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Nàng vì hắn chịu nhiều thiệt thòi như vậy, nàng không tiếc tự đi hủy danh tiết, không tiếc bị người đời cười nhạo, chỉ để có thể có thể được ở bên cạnh hắn, vì sao, hắn vẫn không hề thương nàng?

Giờ khắc này, lòng nàng đau như bị người cào xé, nàng có rất nhiều rất nhiều chuyện không rõ, nàng cuối cùng cũng bắt chấp sự rứt rứt của nữ tử, nàng nhất định phải hỏi hắn cho ra lẽ

- Trang công tử, ta rốt cuộc có chỗ nào không tốt? Là vì ta không xinh đẹp bằng thê tử người? Không ôn nhu bằng thê tử người? Hay là không có năng lực bằng thê tử người?

Nàng nhìn hắn hai mắt đầm lệ, người có chút run rẩy nhưng vẻ mặt kiên quyết như đánh một ván bạc.

- Uyển Quân, chẳng lẽ người còn muốn hắn sao? Tạ Đình Quân hét to.

Nhưng Tạ Uyển Quân luôn luôn nhu thuận, nghe lời hắn lại đột nhiên cao giọng. Nàng nắm chặt tay, mắt mở lớn, có chút điên dại:

- Ta nhất định phải hiểu rõ. Tạ Uyển Quân ta kém nàng chỗ nào?

- Uyển Quân...

Tạ phu nhân cùng Tạ Đình Quân đều bị bộ dạng Tạ Uyển Quân hù dọa.

Tạ Uyển Quân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, cắn chặt răng, mắt rưng rưng:

- Người nói đi, rốt cuộc ta thua nàng chỗ nào

Trang Tín Ngạn bình tĩnh nhìn nàng một lúc, sau đó viết xuống: “Không sai, trong mắt ta nàng là người đẹp nhất, ôn nhu nhất, có năng lực nhất, không ai có thể so sánh với nàng.” Đây là lời chân thật từ tận đáy lòng hắn, mặc dù là tình huống này, hắn cũng chẳng vì lấy lòng ai mà hạ thấp người mình yêu thương.

Nói trắng ra như vậy làm cho Tạ Uyển Quân vừa tức vừa đau, nàng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể lão đảo. Tạ phu nhân lo lắng, vội bước lên đỡ nàng!

- Uyển Quân, Uyển Quân.

Nhìn thấy vẻ đau lòng của nữ nhi. Tạ phu nhân nhìn Trang Tín Ngạn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Sao người có thể nói như vậy với nó, người có thể đối diện với nó sao? Không có nó, người chắc gì đã có thể đứng ở đây mà nói những lời này? Người là kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa! Ta sẽ làm ọi người biết rõ sự ghê tởm của người!

“Đúng vậy, Tạ tiểu thư, ta biết ta có lỗi với người”. Trang Tín Ngạn tiếp tục viết: “Tạ tiểu thư đối với ta có ân nghĩa, ta sẽ hết sức báo đáp, nếu không thể báo đáp lại Tạ tiểu thư, cho dù muốn ta vì thế mà bị người trong thiên hạ chỉ trích, cho dù vì thế khiến ta tổn thọ, khiến ta tổn phúc, hoặc là bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, ta đều nguyện ý! Nhưng bảo ta làm tổn thương thê tử của mình dù chỉ một chút cũng là vạn vạn lần không được.

Hắn ngẩng đầu, nhìn người của Tạ gia, vẻ mặt kiên quyết. Hắn không muốn làm thê tử thương tâm, cũng chỉ đành để Tạ Uyển Quân thương tâm, nếu thương tổn Tạ Uyển Quân là một tội nghiệt, như vậy hắn nguyện ý gánh vác tội nghiệt này.

- Người tha bị dày xuống 18 tầng địa ngục cũng không muốn lấy ta? Chỉ vì không muốn để nàng đau lòng?

Tạ Uyển Quân nhìn hấn, nước mắt không chịu rơi xuống, ngực như bị ai dùng dao mổ xẻ. Nàng nắm chặt tay mẫu thân, hoàn toàn dựa vào bà mới không ngã xuống

Cái gì gọi là tự rước lấy nhục, nàng hôm nay cuối cùng đã hiểu ...

- Trang Tín Ngạn, người khinh người quá đáng!

Tạ Đình Quân nổi giận, nhin không được lại vung quyền.

Nhưng đúng lúc này, phía ngoài vang lên một tiếng quát thanh thúy

- Tạ Đình Quân, người đừng tay cho ta, người dám đánh phu quân ta, ta sẽ không để yên cho người đâu!

Chương 232: Tra rõ

Vừa dứt lời, một bóng người yếu điệu nhanh chóng chạy vào, chắn phía trước Trang Tín Ngạn, cũng chính là Tần Thiên.

Nàng ngẩng cao đầu, vươn tay dùng sức gạt quyền của Tạ Đình Quân ra, lại đỡ Trang Tín Ngạn lui về phía sau hai bước. Đầu tiên, nàng nhìn vết thương trên mặt Trang Tín Ngạn, thấy hai má hấn sưng, đến cả khóe miệng cũng bị chảy máu, bộ dáng thê thảm này khiến nàng đau lòng vô cùng. Nàng vội lấy khăn lau máu cho hấn nhưng không cẩn thận chạm vào vết thương khiến cho hấn đau, hấn rên một tiếng, gương mặt tuấn tú nhăn lại

- Có phải rất đau không?

Về mặt Tần Thiên đầy lo lắng như hấn không thể chịu đau cho hấn vậy. Thấy nàng lo lắng như thế, Trang Tín Ngạn lập tức giãn mày, mỉm cười, lắc đầu, ý bảo không đau để nàng không cần lo lắng.

Cách đó không xa Tạ Uyển Quân nhìn rõ cảnh này, ngực như bị cái gì chẹn lại, khó chịu đến không thể thở nổi. Nàng tức giận xoay người, nước mắt mà khóc trên vai mẫu thân.

Lúc này, Tần Thiên quay đầu, chỉ vào Tạ Đình Quân, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng:

- Tạ Đình Quân, người là kẻ dã man! Có chuyện gì sao không thể nói năng tử tế?

Thấy nàng một lòng đều chỉ lo cho Trang Tín Ngạn, Tạ Đình Quân giận dữ cười:

- Đúng vậy, ta chính là kẻ dã man! Trang công tử nói ra lời vô liêm sỉ như vậy, ta có thể giữ lại cái mạng này cho hấn đã là may mắn cho hấn lắm rồi!

- Người...

Tần Thiên giận dữ, vốn định nói gì đó, Trang Tín Ngạn lại kéo tay nàng, Tần Thiên quay đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn tỏ vẻ không đồng ý, nhớ tới mục đích hấn đến ngày hôm nay, cũng biết chắc là sẽ cùng Tạ gia nảy sinh xung đột, Tần Thiên hít sâu một hơi, lúc này mới áp chế phần nộ trong lòng.

- Tạ công tử, người sai lầm rồi, phu quân ta thật tâm suy nghĩ vì Tạ tiểu thư mới nói ra những lời này.

Nói xong, Tần Thiên nhìn về phía Tạ Uyển Quân, Tạ Uyển Quân nhận thấy được lập tức ngẩng đầu, nàng oán hận nhìn Tần Thiên chằm chằm, cắn chặt răng, giống như con nhím đang xù lông.

Thấy nàng ta khấn trương như thế, Tần Thiên bật cười:

- Tạ tiểu thư, người không cần lo lắng, ta không có ác ý.

Tạ Uyển Quân chỉ lạnh lùng nhìn nàng, nước mắt vòng quanh

Tần Thiên nghiêm mặt nói:

- Tạ tiểu thư, còn nhớ rõ trước kia ta đã nói gì với người không? Như vậy giờ người đã hiểu chưa?

Lúc trở về Tạ gia, Tần Thiên đã nói về Trang Tín Ngạn với nàng, giữa hai người thật sự không thể có kẻ thứ ba, nhưng lúc ấy Tạ Uyển Quân vẫn chưa coi lời nói của nàng là gì, còn tưởng rằng nàng đang đe dọa. Hiện tại mới biết được, đây là chuyện vô cùng chính xác. Đối phương thà bị dày xuống địa cũng không

muốn cười nàng, nàng còn có gì mà không rõ nữa? Ở trong lòng hần, Tần Thiên là ánh trăng, là mặt trời, là mây trắng trên trời cao, mà nàng chỉ là bùn đất. Chuyện này thực sự làm cho nàng vừa đau lòng lại vừa phần nộ.

Sợ nàng lại nghĩ luẩn quẩn trong lòng mà làm chuyện điên rồ, Tần Thiên thử khuyên giải nàng:

- Tà tiểu thư, thật ra người cũng đã có rất nhiều thứ, người có cha mẹ thương yêu người, ca ca luôn bảo vệ người, còn có dung mạo như hoa, xuất thân phú quý...

Nghe vậy, Tà Uyển Quân nhìn Trang Tín Ngạn phía sau một cái, thấy ánh mắt hần chỉ nhìn chăm chú vào Tần Thiên mà không hề nhìn sang mình, lòng chưa xót:

- Thế có lợi ích gì đâu?

Tần Thiên bật cười:

- Tà tiểu thư, trên đời này không phải chỉ có mình Trang Tín Ngạn, người đừng tự bịt lấy hai mắt của mình!

Tà Uyển Quân cúi đầu lau nước mắt.

Tần Thiên thở dài, tiếp tục nói:

- Tà tiểu thư, chúng ta thật lòng cảm kích người. Chúng ta hy vọng người về sau có thể sống thật tốt, có thể được hạnh phúc, thật sự hy vọng người về sau bất kể trước khi quyết định điều gì, hãy nghĩ đến những người thân luôn yêu thương người, nghĩ đến bọn họ sẽ khổ sở cỡ nào. Nếu người xảy ra chuyện gì, không sai, trong thời gian ngắn, chúng ta sẽ áy náy, sẽ đau lòng. Nhưng một thời gian dài trôi qua, ta và Tín Ngạn vẫn có thể sống vui vẻ, nhưng cha mẹ người người nhà người cả đời sẽ vì người mà đau đớn. Đến cuối cùng, người người làm tổn thương không phải chúng ta, mà là cha mẹ người.

Nghe đến đó, Tà phu nhân cầm tay nữ nhi, nhịn không được lại lau nước mắt. Lúc trước Trang Tín Ngạn nói ra những lời tuyệt tình như vậy, bà thật sự sợ nữ nhi sẽ không chịu nổi.

Nhìn mẫu thân mấy ngày này vì mình mà bạc đầu, Tà Uyển Quân trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn áy náy, nàng ôm mẫu thân khóc òa.

Hai mẹ con ôm nhau khóc một lúc, sau đó, Tà phu nhân buông nữ nhi ra, bà lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, lạnh lùng nói:

- Việc này dừng ở đây, Tà gia chúng ta tuy rằng không phải là nhà quyền quý, nhưng rất coi trọng thể diện. Tất nhiên sẽ không ép buộc các người! Về sau chuyện nữ nhi nhà ta cùng các người hoàn toàn không còn liên quan, cũng không cần các người phải kết thân kết nghĩa gì cả! Các người đi đi...

- Mẫu thân...

Tà Đình Quân hiển nhiên không hài lòng với kết quả này, định ngăn lại

- Được rồi!

Tà phu nhân nhịn không được mà bốc hỏa:

- Người ta đã nói đến mức này, chẳng lẽ Tà gia còn cố ép buộc bọn họ hay sao?

Tà Đình Quân im miệng, sắc mặt khó coi vô cùng.

Hần không khỏi nhìn về phía tay trái của mình, hần còn nhớ rõ cảm giác đau thấu xương lúc bị sói hoang cắn đứt ngón tay, một hồi bảy mươi tính kế, hần hy sinh ba ngón tay, cùng với thanh danh của muội muội, chẳng lẽ chỉ để chứng kiến tình cảm phu thê bọn họ càng thêm sâu sắc?

Vừa nghĩ như vậy, Tà Đình Quân như ăn phải hoàng liên, lòng khổ sở nói không nên lời.

Tần Thiên cùng Hải Phú đỡ Trang Tín Ngạn ra khỏi Tà gia, vừa lên xe ngựa, Tần Thiên liền tiến vào vòng ôm của Trang Tín Ngạn, gắt gao ôm eo hần, nàng ngẩng đầu, hôn vài cái lên bên mặt không bị thương của hần, làm nũng nói:

- Tín Ngạn, vừa rồi người thật quá oai phong, đẹp trai quá đi. Ta yêu người đến chết mất thôi. Người là phu quân tốt nhất trên đời này, là nam nhân tốt nhất trên đời này, ta thật sự rất hạnh phúc!

Vừa rồi lúc ở đại sảnh, Tần Thiên đã xem những lời Trang Tín Ngạn viết, nhìn thấy lời nói chân tình của hắn, nàng sao có thể không cảm động, lúc này hận không thể đem mọi từ ngữ hình dung tốt đẹp nhất trên thế giới mà miêu tả hắn vậy

Thấy nàng vui vẻ, bộ dáng ngây thơ đáng yêu như con mèo con, lòng Trang Tín Ngạn nóng lên, ôm nàng vào lòng, thiếu chút nữa không khác chế được bản thân. Sau đó, lúc hôn nàng không cẩn thận chạm đến miệng vết thương mà mặt nhăn mày nhí

- Ai, đau không? Đáng thương quá đi, ta xoa cho người, thổi cho người nhé

Trong xe ngựa không ngừng truyền ra giọng nói mềm mại ngọt ngào của Tần Thiên khiến Hải Phú đánh xe bên ngoài run người, thiếu chút nữa làm rơi cả roi ngựa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn trời, lúc này mưa phùn rả rích vừa tạnh, trời xanh không một gợn mây, ánh mặt trời xuyên qua đám mây chiếu xuống khắp ngõ ngách của trần gian.

- Cuối cùng mưa gió cũng tan

Hải Phú cười cười, vung roi, vui vẻ đánh xe ngựa chạy trên đường.

Thanh Âm viện

Tần Thiên kể lại sự tình từ đầu đến cuối cho Đại phu nhân, sau đó cùng Trang Tín Ngạn cúi đầu thật cẩn thận nhìn sắc mặt của Đại phu nhân, sợ bà tức giận.

Chỉ thấy bà mím môi yên lặng một lúc lâu khiến lòng Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đều trở nên căng thẳng. Đang lúc hai người thâm lo lắng, Đại phu nhân bỗng nhiên thở dài một hơi, nói:

- Như vậy cũng tốt, nói thực ra, nếu để nàng vào cửa, ta cũng không biết nên đối đãi với nàng thế nào? Ta không đành lòng bắt ép các người, nhưng vạn nhất nàng sống không vui vẻ, trong lòng ta cũng sẽ không thoải mái, cũng tốt, nói thẳng ra là tốt rồi, chỉ cần nàng có thể sống cho tốt, chúng ta coi như đã tỏ rõ tâm tình, có điều đối với Tà gia, Trang phủ chúng ta luôn nợ một phần đại nhân tình, sau này các người nên nhớ kỹ trong lòng.

Thấy bà không tức giận, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn đang lo lắng cuối cùng mới buông lỏng tâm tình, làm sao còn có thể phản đối lời bà, liền thanh vắng dạ.

- Nhưng mẫu thân, con có chuyện muốn thương lượng với người. Tần Thiên nói.

- Chuyện gì?

- Con muốn đích thân tra rõ chuyện bị người hãm hại lần này, von chưa từng muốn hại một ai, nhưng cũng tuyệt đối không cho phép có người hại mình! Người này, dù thế nào con cũng phải tìm cho ra mà trừng trị thỏa đáng!

Tần Thiên ngẩng cao đầu, hai mắt tỏa sáng!

123. , Chương 233-234

Chương 233: Sơ hở

Tháng tư, năm nay các loại trà xuân đầu tiên đã dần dần được đưa ra thị trường, Trang Tín Ngạn qua nửa tháng liên tục vất vả, sao ra mấy trăm cân Bích loa xuân, trong đó một trăm cân giữ lại cho hoàng thất cùng quý tộc, số còn lại để cho người đến tranh giành mua đến vỡ đầu mẻ trán. Giá Bích Loa Xuân liên

tục tăng đến mức khiến người xung quanh ghen tỵ đến đỏ mắt. Nhưng rất nhanh, đến lúc Tần Thiên mở triển lãm trà xuân lại thu được thành công lớn. Lần này, thương gia, khách hàng tăng gấp đôi so với hội trà thu năm trước khiến cho người người trong giới buôn trà đều lãi to. Cho nên, bọn họ tuy ghen tỵ với Bích Loa Xuân của Thịnh Thế nhưng không ai dám có ý xấu với người đã cho bọn họ phần ân tình lớn là Tần Thiên....

Trung tuần tháng tư, Từ Xương Bình con của Từ chương quỳ, cùng với Lý chương quỳ được Tần Thiên suy nghĩ kỹ mà chọn lựa cùng đem trà mới bắt đầu đi Mạc Bắc. Bởi vì Tần Thiên đang vội điều tra việc bị hãm hại lần trước, còn cần đương sự là Phạm Thiên phối hợp nên hẳn đến Mạc Bắc sau

Hôm nay, Trang Minh Hỉ mang theo nha hoàn Hỉ Thước tản bộ trong hoa viên, lúc đi qua một tòa giả sơn, lại phát hiện Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đang ngồi nghỉ tạm trong một đình nhỏ

Hai người quay lưng về phía nàng, hiển nhiên không phát hiện nàng đi đến. Trang Minh Hỉ vốn không để ý tới các nàng nhưng bỗng nhiên, nàng nghe thấy Phương Nghiên Hạnh hỏi:

- Gần đây có phải người đang điều tra chuyện lần trước người hãm hại đúng không, có tiến triển gì không?

Nghe thấy câu này, Trang Minh Hỉ theo bản năng kéo Hỉ Thước vội trốn ra sau giả sơn, hai người ngừng thở mà nghe lén Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh nói chuyện.

Nàng từ chỗ núp lén ngó ra, thấy Tần Thiên cẩn thận nhìn quanh thì vội rụt đầu lại

Nghe thấy Tần Thiên nói:

- Đã có chút dấu vết, âm mưu gì cũng đều có sơ hở, chỉ xem chúng ta có đủ cẩn thận để phát hiện ra sơ hở này không mà thôi. Ta cẩn thận phân tích lại chuyện xảy ra vào đêm đó, kết hợp với thời điểm liên quan đến sự việc, giúp ta phát hiện một điểm đáng ngờ, đêm đó người báo cho Trang Tín Chấn rằng trà xảy ra chuyện và phát hiện cửa gác không cài khóa mà dẫn mọi người ra sau hồ rồi lại phát hiện thiếu một chiếc thuyền đều là cùng 1 hạ nhân

- Cùng một hạ nhân? Phương Nghiên Hạnh kinh ngạc nói.

Sau giả sơn Trang Minh Hỉ cũng cả kinh, thầm nghĩ: “Tâm tư thật sự tinh tế.”

Không sai, người kia chính là người nàng đã an bài cùng Trương Dũng nội ứng ngoại hợp, có điều không nghĩ tới sẽ bị Tần Thiên nhìn ra sơ hở.

Nàng ôm ngực, tim đang đập loạn, tiếp tục nghe lén.

- Không sai! Chính là cùng một người! Âm mưu được tạo ra, mỗi một mối nối đều có sự sắp đặt, đã có sắp đặt thì sẽ có dấu vết, ai cũng không có cách để loại bỏ hoàn toàn mọi dấu vết, chỉ nhìn xem ai giấu điểm inh hơn mà thôi. Nhưng quá rõ ràng, người lần này không biết là năng lực có hạn hay do điều kiện có hạn mà giấu vết quá rõ ràng

Phương Nghiên Hạnh lắc đầu:

- Đó là do người thực sự cẩn thận mới có thể phát hiện được, đem mỗi hạ nhân liên quan đến chuyện đêm đó, tách ra từng người rồi tra hỏi, mỗi một câu đều nhớ mà ghi lại, rồi lại hỏi lại, không buông tha bất kỳ chi tiết nào mà mới tìm được sơ hở. Lúc ấy ai cũng lo lắng tìm người, đông người nào loạn như vậy. Nếu người không dùng cách này thì ai mà để ý những chi tiết nhỏ đó? Rồi sẽ bị người ra coi nhẹ, nhanh chóng lãng quên. Đối lại là ta ta cũng không có được suy nghĩ cẩn thận như vậy

Tần Thiên cười cười:

- Tỷ tỷ quá khen. Đơn giản vì ta là người bị hại, tất nhiên cẩn thận hơn người khác một chút. Ta nghĩ, người đứng đằng sau điều kiện có hạn, hẳn nếu có thể an bài nhiều người trà trộn vào đó, ta đã không thể tìm ra sơ hở này!

Sau giả sơn, Trang Minh Hỉ nắm chặt tay thành quyền. Không sai, không sai, nàng phải có người giúp đỡ, nếu ở Trang phủ địa vị được củng cố hơn một chút, Tần Thiên kia đừng mơ tưởng có thể tìm ra được sơ hở!

- Đã xác định được người này, chỉ cần bắt lại, chẳng phải có thể biết rốt cuộc là ai đứng sau làm chủ? Phương Nghiên Hạnh lại hỏi.

Tần Thiên thở dài một hơi

- Vốn là như thế, đáng tiếc đã chậm một bước, khi ta muốn tìm người này, phát hiện hắn đã rời khỏi thôn trang!

Một bên, Trang Minh Hỉ nghe vậy thì mỉm cười, thầm nghĩ: ta tất nhiên biết đó là một sơ hở, chẳng lẽ còn ngoan ngoãn để người nắm được? Từ lúc xảy ra chuyện ngày ngày hôm sau ta đã đưa bạc cho hắn rời khỏi Dương Thành, trời đất bao la, cả đời cũng đừng nghĩ tìm được hắn!

- Vậy làm thế nào cho phải? Manh mối chẳng phải đã bị cắt đứt? Phương Nghiên Hạnh vội la lên.

Tần Thiên mỉm cười:

- Tỷ tỷ đừng lo, tỷ quên ta còn có Tổng bá bá làm chỗ dựa hay sao? Tổng Tuần phủ tay nắm binh quyền, muốn tìm ra một người còn phải suy nghĩ sao? Ta đã biết sơ sơ về người này, cũng sai người miêu tả mà vẽ lại hắn, dù hắn chạy đến chân trời góc biển, ta đều có thể tìm ra, đến lúc đó thông qua hắn tìm ra người chủ mưu đứng phía sau, xem ta thu thập những người này thế nào!

Giọng Tần Thiên đầy oán hận.

Nghe những lời ấy, lưng Trang Minh Hỉ lập tức tứa mồ hôi lạnh, gió thổi qua, toàn thân lạnh lẽo.

- Ai dà, xem ta này, quên mất tỷ tỷ sắp lâm bồn, không nên nói mấy chuyện dễ khiến tỷ xúc động thế này, đáng đánh đáng đánh

- Cái này thì có là gì, con ta rất khỏe, lúc trước giận nhau với mẹ chồng như vậy chẳng phải vẫn bình an sao

- Chắc hắn là một tiểu tử béo khỏe đây

- Ta cũng hy vọng như vậy.

Tần Thiên đỡ Phương Nghiên Hạnh rời khỏi lương đình.

Chờ các nàng đi rồi, Trang Minh Hỉ mới đi ra từ sau giả sơn. Nàng ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, tim đập hoảng loạn. Nàng quay đầu sai Hỉ Thước:

- Bảo Trương Dững mau chóng tới gặp ta!

Mai Hương viện.

Ban đêm, Trương Dững được Hỉ Thước dẫn dắt, lén lút theo cửa ngách trong sân đi vào phòng của Trang Minh Hỉ.

- Người kia sau khi rời khỏi thôn trang đi đâu người có biết không?

Trương Dững vừa tiến vào phòng Trang Minh Hỉ đã vội hỏi.

Nàng là một nữ nhân không tiện ra mặt, chỉ có thể đứng phía sau bày mưu tính kế và đưa bạc. Mọi hành động và việc liên lạc đều được giao cho Trương Dững hoàn thành, kể cùng phối hợp kia cũng do Trương Dững tìm.

- Sau khi hắn rời đi chúng ta cũng không giữ liên lạc nữa

Thấy vẻ mặt Trang Minh Hỉ lo lắng thì Trương Dững cũng lo theo:

- Tiểu thư, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

- Đại thiếu phu nhân đã điều tra ra sự tồn tại của hắn, hiện tại đã nhờ Tổng tuần phủ phái binh tìm kiếm!

Trang Minh Hỉ hai tay nắm chặt vạt áo trước ngực, không ngừng rung rung ngón tay của mình, như đang cố gắng cân bằng sự hỗn loạn trong lòng.

- Tiểu thư, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Trương Dũng biến sắc

Phản ứng của hắn như vậy lại khiến Trang Minh Hỉ trở nên bình tĩnh. Hiện tại nàng không thể loạn, nàng mà loạn, sẽ không còn ai có thể nắm giữ toàn cục, một khi chuyện này được điều tra ra, bản thân sẽ là người chịu tội đầu tiên!

Nàng hít sâu một hơi, vẻ mặt dần dần khôi phục sự bình tĩnh. Nàng xoay người, nhìn chằm chằm Trương Dũng, quát khẽ:

- Hoảng cái gì? Chuyện còn chưa bại lộ thì chính kiểu cách này của ngươi cũng sẽ để lại dấu vết!

Nàng chỉ vào hắn

- Ta nói cho ngươi, kể đó một khi bị bắt, chúng ta cũng không có kết cục gì tốt! Ngươi tỉnh táo lại cho ta!

- Vâng. Trương Dũng cúi đầu.

Trang Minh Hỉ xoay người, ở trong phòng đi tới đi lui, khổ tâm suy nghĩ, hai mắt không ngừng lóe ra. Một lát sau, nàng dừng bước, nhìn về phía Trương Dũng:

- Trong thời gian này, ngươi quan sát mọi hành động của Đại phòng ở Trà Hành cho ta. Nếu bọn họ có hành động gì khác thường, ngươi bắt kể là dùng phương pháp gì cũng phải tìm hiểu rõ ràng, nếu bọn họ đã tìm được kẻ kia, lập tức báo lại cho ta!

Trong lúc đó, tuy rằng Trang phủ cực lực giấu diếm việc này nhưng trên đời nào có bức tường chắn được gió? Vì vậy có một số lời đồn đại chuyện nhảm lộ ra ngoài, bên ngoài lời đồn tuy nhiều nhưng Tần Thiên luôn luôn không để ý, chẳng chút ảnh hưởng gì đến nàng. Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn tuyệt đối tin tưởng nàng nên cũng chẳng hề bị dao động. Chủ nhân không quan tâm thì hạ nhân dù biết cũng chẳng dám lảm nhảm.

Nhưng những lời đồn đãi này khi Tạ Đình Quân nghe được lại làm cho hắn giận dữ, vì vậy đêm đó hắn ước hẹn Trang Minh Hỉ.

Nhìn thấy Tạ Đình Quân, Trang Minh Hỉ tuy rằng chột dạ, lại vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh. Nàng không dám đối mặt với hắn, xoay người, nhìn sóng nước lấp lánh bên ngoài Thước Hồ đình nói:

- Ngươi cũng biết ban đêm ta khó mà ra ngoài được. Về sau không có gì quan trọng, chúng ta ít gặp mặt thì tốt hơn...

Lời vừa xong thì tay đã bị bàn tay như gọng kìm của hắn nắm lấy. Hắn dùng sức ép nàng phải đối mặt với hắn

Vừa tiếp xúc đến đôi mắt thâm trầm của hắn, tim Trang Minh Hỉ hoảng loạn, áp lực lớn đè nén khiến nàng thiếu chút nữa không thể thở nổi.

- Ngươi làm gì vậy, ngươi buông ta ra, ngươi làm đau ta rồi đó

Những ngón tay sắt bên tay trái của hắn như đâm vào da thịt nàng, đau đớn thấu tim, nàng sống chết mà giãy khỏi tay hắn!

- Là ngươi làm phải không, vu hãm Tần Thiên tư thông chính là ngươi!

Sức trên tay Tạ Đình Quân không hề giảm, giọng nói lạnh lẽo như hàn băng.

Thấy bộ dạng hắn như muốn ăn thịt người, Trang Minh Hỉ trong lòng e ngại, nào dám thừa nhận, vội vàng nói:

- Không phải ta, không phải ta làm! Ngươi buông ra! Ngươi buông ra!

Nàng đau đến mức nước mắt rơi xuống.

Bên cạnh Hỉ Thước cùng Trương Dững thấy tình hình như vậy, Trương Dững muốn tiến lên cứu, lại bị Lâm Vĩnh chặn trước mặt!

- Không phải ngươi thì còn có thể có ai? Ngươi cho là không thừa nhận thì có thể qua chuyện sao?

Tạ Đình Quân cười lạnh, hắt quay phắt lại, ánh mắt như điện bắn thẳng về phía Trương Dững, Trương Dững kinh hãi, vội lui hai bước.

- Có thể giúp ngươi làm việc không có nhiều người, đây hẳn chính là kẻ làm việc cho ngươi!

Tạ Đình Quân nhẹ nhàng thì thầm vào tai Trang Minh Hỉ khiến Trang Minh Hỉ run người

Tạ Đình Quân ra hiệu với Lâm Vĩnh, Lâm Vĩnh tiến lên chỉ dùng vài động tác đã áp chế được Trương Dững. Chẳng biết hắn dùng cách gì mà đánh lên vài điểm trên người Trương Dững đã khiến Trương Dững ngã xuống đấy, đau đến mức há miệng kêu lớn. Lâm Vĩnh vội lấy khăn trong bọc mà nhét vào miệng hắn. Trương Dững đau đến mức toát mồ hôi nhưng lại không thể kêu, cả người run rẩy, chỉ giây lát sau mắt đã trợn trắng dã

Mắt thấy Trương Dững biến thành như vậy, Trang Minh Hỉ sợ tới mức hoa dung thất sắc, nước mắt chảy dài, nàng từng thấy những việc tra tấn đánh đập nhưng cùng lắm chỉ là dùng roi mà thôi, sao thấy thủ đoạn đáng sợ như này bao giờ. Một lát sau, Lâm Vĩnh lại vỗ vỗ người Trương Dững, Trương Dững lúc này mới ngừng run rẩy, vẻ mặt dần dần khôi phục bình thường.

- Cái này gọi là phân cân thác cốt thủ, đánh vào gân mạch trên người ngươi, cho ngươi nếm mùi thống khổ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng của ngươi, thế nào, có muốn ném thử lần nữa không?

Tạ Đình Quân nhìn Trương Dững lạnh lùng nói.

Trương Dững sợ tới mức vội vàng ngồi dậy, liên tục đập đầu với Tạ Đình Quân

- Không muốn lại chịu khổ thì thành thật khai ra, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tạ Đình Quân nhìn xuống hắn.

Nhớ tới sự đau đớn khi nãy, Trương Dững không dám giấu diếm, lập tức nhất nhất kể lại mọi chuyện

Hắn càng kể rõ ràng thì mặt Trang Minh Hỉ càng tái

- Sao rồi, ngươi còn định chối?

Tạ Đình Quân xoay người nhìn Trang Minh Hỉ, ánh mắt giống như sói trên thảo nguyên, ngoan lệ âm trầm làm cho Trang Minh Hỉ run rẩy

Chương 234: Gậy ông đập lưng ông

Ánh trăng dịu dàng rải lên mặt Thúy Hồ những đợt sóng lấp lánh như dát vàng dát bạc

Cảnh đêm tuy đẹp nhưng Trang Minh Hỉ lại không có tâm tình mà thưởng thức. Tạ Đình Quân từng bước tới gần. Nàng hoảng sợ vội lui về phía sau, rất nhanh lại bị lan can của lương đình chặn lại.. Nàng mở to hai mắt nhìn Tạ Đình Quân, dưới ánh mắt âm hàn của hắn, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy đáy lòng run rẩy.

- Trang Minh Hỉ, mục đích của ngươi là gì?

Tạ Đình Quân giọng nói nặng nề, cứng rắn lạnh lẽo như băng tuyết.

- Ngươi không phải không biết nếu phạm vào tội danh tư thông sẽ có kết quả thế nào. Trang Minh Hỉ, ngươi muốn hại chết Tần Thiên? Hay là muốn khiến nàng bị hưu, tương lai về sau rốt cuộc không thể ngẩng đầu mà làm người?

Vừa dứt lời, Tạ Đình Quân lại vươn tay xiết chặt cầm nàng, khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng hắn, ngón tay sắt lạnh băng xẹt qua mặt nàng. Trang Minh Hỉ hơi run người, nước mắt bất tri bất giác đọng đầy

- Đúng là lê mang hoa vũ, ta thấy, mặt càng đẹp thì lòng dạ càng độc ác

Tạ Đình Quân dùng sức đẩy nàng ngã xuống

Hỉ Thước vội vàng đi qua đỡ Trang Minh Hỉ. Dưới sự trợ giúp của Hỉ Thước, Trang Minh Hỉ run rẩy đứng lên, tuy rằng trong lòng sợ hãi, nhưng nàng biết, chuyện này tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, nếu không, Trang Minh Hỉ nàng sẽ là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng!

- Ta không muốn hại chết Tần Thiên, ta chỉ muốn làm cho nàng rời khỏi Trang phủ, không bao giờ có thể trở thành đối thủ của ta nữa.

Trang Minh Hỉ nhìn hần rưng rưng nước mắt mà cười lạnh:

- Nàng gặp may mắn, tất cả mọi người đều đối tốt với nàng, đều coi nàng là bảo bối, ta không được may mắn giống như nàng. Trên thế giới này có thể đối tốt với ta chỉ có chính ta mà thôi! Ta tính toán vì bản thân thì có gì không đúng?

Tạ Đình Quân chỉ vào nàng:

- Người có lòng hại nàng mang tội danh tư thông đã là không đúng, người chống đối ta định phá hoại chuyện tốt của ta phải không?

Cha mẹ hần có lẽ sẽ đồng ý cho hần cưới một nữ nhân có bối cảnh hùng hậu, khôn khéo có năng lực, chứ không phải là một nữ nhân thanh danh bại hoại! Một khi Trang Minh Hỉ thành công, Tần Thiên không thể lấy thân phận chính thê gả vào cửa Tạ gia, với tính tình của nàng, giữa bọn họ cũng sẽ không có khả năng nảy sinh tình cảm.

Nghĩ tới lòng dạ ác độc của Trang Minh Hỉ, Tạ Đình Quân tức giận vô cùng. Nữ nhân như vậy cứ để ở bên cạnh Tần Thiên còn không biết sẽ gây ra chuyện gì. Tần Thiên tuy rằng thông minh, nhưng cũng không thể ngoan độc bằng nàng. Nữ nhân như Trang Minh Hỉ căn bản vốn là khó lòng phòng bị, vạn nhất ngày nào đó nàng thật sự làm tổn thương Tần Thiên...

Nghĩ đến điều này, lòng Tạ Đình Quân không nhịn được mà run rẩy.

Hần đang suy tính có nên đem việc này thông báo cho Trang phủ, để Trang phủ xử lý, lại nghe thấy Trang Minh Hỉ nói:

- Tạ Đình Quân, đừng quên chúng ta đã có giao dịch, kỳ thật chúng ta là người cùng hội cùng thuyền, nếu người khiến ta có kết cục không tốt, đừng trách ta không quản được miệng của mình

Trang Minh Hỉ nhìn hần thăm dò.

- Tần Thiên bây giờ còn coi ngươi là ân nhân, nếu để cho nàng biết ngươi tính kế sau lưng nàng... Nàng cười lạnh hai tiếng.

Tạ Đình Quân nở nụ cười:

- Người uy hiếp ta?

- Ta chỉ là một nữ tử không biết uy hiếp, chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình!

Tạ Đình Quân trừng mắt nhìn thẳng nàng một lúc, ánh mắt băng lạnh làm cho nàng cả người lạnh run. Trang Minh Hỉ trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ nhìn thẳng hần không chút nào yếu thế, biểu hiện quyết tâm của nàng.

Một lát sau, Tạ Đình Quân cười lạnh hai tiếng, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi thông thả rời khỏi Thụý Hồ đình.

Đợi cho bóng dáng Tạ Đình Quân dần dần biến mất trong đêm đen, hai chân Trang Minh Hỉ hai chân, ngã vào người Hỉ Thước.

Hần hần là sẽ không đem việc này nói ra chứ ... Hần cũng bị nàng nắm nhược điểm, chỉ cần hần có thể giấu diếm việc này, cũng không có gì đáng sợ.

Lúc này, Trương Dũng quỳ gối trước mặt Trang Minh Hỉ dập đầu cầu xin tha thứ, Trang Minh Hỉ tận mắt nhìn thấy hần chịu tra tấn, lại đang cần dùng người, sao có thể trách tội hần, ngược lại còn quan tâm thương

thế của hắn, lại đưa bạc cho hắn đi tìm đại phu. Nàng khoan dung đại lượng như vậy khiến Trương Dũng rất cảm kích, chỉ tay lên trời thề nhất định trung thành và tận tâm với nàng.

Bên này, Tạ Đình Quân rời khỏi Thúy Hồ đình rồi quay về Tạ phủ.

Trên đường, Lâm Vĩnh bỗng nhiên thấp giọng nói:

- Công tử, phía sau có người đi theo chúng ta, khả năng không có ý gì tốt!

Tạ Đình Quân hừ lạnh:

- Chỉ sợ là bọn buôn muối tư, mấy kẻ tạp nham này, cho rằng ta dễ dàng bị phục kích như vậy?
- Xem ra kế sách của công tử rất hiệu quả! Tri phủ đại nhân âm thầm phái người báo cho Kiều bang đừng làm khó chúng ta nhưng bọn họ không làm khó chúng ta, chúng ta vẫn làm khó bọn họ. Mấy lần gây rối làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của bọn họ, bọn họ rốt cuộc đã không nhịn được mà muốn trả thù công tử rồi

Tạ Đình Quân tiếp lời cười nói:

- Bọn họ càng gây rối thì sẽ phải tiếp xúc nhiều với Tri phủ đại nhân, liên hệ càng nhiều, chúng ta có thể mau chóng tìm ra cơ hội rồi

- Công tử quả nhiên là tính kế hay

Lâm Vĩnh khen, hất đầu về phía sau nhỏ giọng hỏi

- Nhưng làm gì với những kẻ đằng sau bây giờ
- Một đám giặc vớ vẩn, còn chưa đủ tư cách để bản công tử tự mình động thủ!

Nói xong, Tạ Đình Quân bỗng nhiên yên lặng, hắn nhìn phía trước, cau mày, ánh mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng khác lạ. Lâm Vĩnh quá quen thuộc với những biểu hiện của hắn, lúc trước ở Mạc Bắc, hắn định mượn tay Tư Mã Xương mà trừ khử Trang Tín Ngạn cũng có vẻ mặt đó

Có điều lần này, không biết là ai không hay đây?

Tạ Đình Quân chân kẹp bụng ngựa, tuấn mã phi nhanh về phía trước.

Lâm Vĩnh giờ roi, rất nhanh cũng đuổi theo.

P phía sau có vài hán tử mặc áo ngắn vải thô chạy theo, nhìn bóng người nhanh chóng biến mất mà không biết phải làm gì.

Bốn ngày sau, Trương Dũng nhận được tin tức vội báo lại cho Trang Minh Hỉ

- Lúc ta ở Trà Hành, thấy Hải Phú lén lút bẩm báo gì đó với Đại thiếu phu nhân nên đã nghe lén. Hóa ra, Tổng Tuần phủ đã tìm được Lưu Phương, muốn giao cho Đại thiếu phu nhân, để Đại thiếu phu nhân tự mình thẩm tra. Mấy ngày nay Đại thiếu phu nhân bận bịu, có lẽ ba ngày sau mới có thể tự mình đi thẩm tra!

Trang Minh Hỉ gật gật đầu, cũng đúng, loại chuyện này không thể giao cho quan phủ thẩm tra xử lý, đương nhiên xử lý nội bộ sẽ tốt hơn.

- Vậy người có nghe thấy bọn họ nhốt người ở đâu không?
- Nghe nói chính là ở thôn trang đã xảy ra chuyện kia, nhốt tại nhà kho, giao cho người của thôn trang trông coi!

Thấy Trương Dũng điều tra rất rõ ràng, Trang Minh Hỉ tỏ vẻ vừa lòng, khen:

- Làm rất tốt, hoàn thành việc này, ta sẽ không bạc đãi người!

Nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, dường như mọi chuyện quá mức thuận lợi...

Nàng do dự một hồi, rồi hỏi Trương Dũng:

- Người âm thầm điều tra nghe ngóng, không để bọn họ phát giác chứ?

Trương Dũng vỗ ngực:

- Tiểu thư yên tâm, chuyện này dù không liên quan đến tiểu thư, cũng liên quan đến tính mạng của tiểu nhân, tiểu nhân tuyệt đối sẽ không làm qua loa

Thấy hắn chắc chắn như thế, lại nhớ tới hắn thường làm việc cẩn thận, hơn nữa nàng nóng lòng xử lý việc này nên cũng không suy nghĩ nhiều. Tiếp đó, nàng cẩn thận dặn dò hắn một hồi, Trương Dũng thần sắc nặng nề rời đi.

Trương Dũng vừa rời khỏi không lâu, liền có ma ma kích động chạy vào báo tin vui:

- Tiểu thư nhanh đến đại sảnh đi, trong đại sảnh có bất ngờ lớn đang chờ tiểu thư đó

Thấy ma ma vẻ mặt hưng phấn như vậy, Trang Minh Hỉ nghi hoặc, dẫn Hỉ Thước và ma ma kia đi vào đại sảnh.

Trong lúc đó, trong đại sảnh đầy các chương quây, tiểu nhị của các cửa hàng châu báu trang sức, son phấn, tơ lụa trong Dương Thành.

Trên bàn trà, trên ghế chất đầy những hàng hóa bọn họ mang đến. Vô cùng đa dạng, cái gì cũng có. Châu báu trang sức long lanh, son phấn thơm nức mũi, lụa là rực rỡ muôn màu khiến người ta lóa mắt

Đại phu nhân ngồi ngay ngắn ở chủ vị, nha hoàn đỡ Lưu Bích Quân, Trang Minh Lan và Trần di nương, hai ma ma cẩn thận đỡ Phương Nghiên Hạnh sắp lâm bồn, mọi người đều tề tựu trong đại sảnh mà hưng phấn nhìn mấy thứ này

Thấy nàng tiến vào, mọi người nhất tề nhìn về phía nàng, trong ánh mắt có sự hâm mộ, có cả ghen tị, cũng có sự vui mừng.

- Minh Hỉ, đây đều là lễ vật Tạ công tử tặng cho ngươi, bất tri bất giác mà đã gần một năm rồi...Đại phu nhân cười nói.

Tiếp theo một nam tử mặc áo dài màu xanh đi đến trước mặt nàng, cung kính thi lễ rồi nói:

- Đây đều là hàng mới nhất ở các cửa hiệu lớn, Nhị công tử nói cô nương thích gì thì cứ giữ lại. Công tử nhà chúng ta nói, sắp tới hôn lễ, đây là tâm ý công tử muốn biểu hiện để tỏ ý biết ơn vì một năm qua cô nương đã chờ đợi công tử.

- Hôn lễ sắp tới?

Trang Minh Hỉ nhìn nam tử đối diện khe khẽ hỏi, cảm giác như trong mộng, hắn không phải không muốn cười ta sao? Đây là có ý gì?

Nhớ tới sự lạnh lùng của hắn đêm đó ở Thúy Hồ đình, lòng Trang Minh Hỉ kinh hoàng

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, đây là sự trừng phạt của hắn dành ình? Muốn cười ta về rồi từ từ tra tấn ta?

Nhưng trước mặt bọn Đại phu nhân, Trang Minh Hỉ không dám bộc lộ chút cảm xúc nào. Nàng đoan trang mà cảm tạ ý tốt của Tạ công tử, lại bị Lưu Bích Quân giật giây mà sai để lại chút lễ vật gì gì đó rồi mới để người của Tạ gia rời đi

Sau đó, Lưu Bích Quân thưởng thức một số đồ trang sức, vừa hâm mộ vừa đổ kỵ:

- Không hổ là phú hào phương Bắc, ra tay cũng chẳng như người thường, chỉ là chiếc trâm cài thôi mà giá trị đã không nhỏ. Lúc trước ca ca ngươi lấy ta cũng nào có lễ vật lớn thế này.

Nói xong, Lưu Bích Quân nhìn nàng một cái, ghen ghét nói:

- Giờ một năm giữ đạo hiếu của Tạ gia đã hết, không lâu sau nữa sẽ tổ chức hôn lễ cho các ngươi, chờ người gả qua đó thì cuộc sống đúng là tốt đẹp

Tốt đẹp? Trang Minh Hỉ nắm chặt khăn tay, chỉ e là sống không bằng chết!

Nàng thầm lo nghĩ: ta nên làm gì bây giờ, ta nên trốn thế nào đây?

Chẳng qua chỉ là chuyện này mà hôm sau đã truyền khắp Dương thành, dường như ai cũng biết Tạ nhị công tử coi trọng vị hôn thê Trang Minh Hỉ cỡ nào

Mà cùng lúc đó, Trương Dũng dựa theo sự sai bảo của Trang Minh Hỉ, thừa dịp Tần Thiên chưa có thời gian đến thông trang mà mang tiền ra thuê vài cao thủ, nhân cơ hội mà lẻ vào thôn trang cứu Lưu Phương đi. Sau đó theo lời dặn của Trang Minh Hỉ mà nhanh chóng đưa hắn đi càng xa càng tốt

Bọn họ trèo tường vào, đường đi tối đen, ít có dấu người. Bọn họ thuận lợi một đường đến thẳng nhà kho, phá khóa rồi lén mò đi vào, nường theo ánh trăng bên ngoài mà thấy được có bóng người trong góc.

Trương Dũng đi qua, vỗ vỗ bả vai người nọ, thấp giọng nói:

- Lưu Phương, mau đứng lên đi theo ta, ta cứu ngươi ra ngoài!

Nhưng bỗng nhiên, người nọ nắm lấy cổ tay Trương Dũng, dùng sức mà đẩy ngã hắn. Ngay sau đó, đèn đuốc sáng bừng, tiếng người ồn ào, một vài người xông vào, nhanh chóng áp chế mấy người còn lại

Trương Dũng toát mồ hôi lạnh, giờ mới hiểu được đây chỉ là một cái bẫy

Lúc này, kẻ đang khống chế hắn đón lấy cây đuốc từ tay người khác mà soi rõ lên mặt hắn

Khuôn mặt người nọ ngăm đen, đôi mắt linh hoạt dị thường, hắn cúi người vỗ vỗ má Trương Dũng cười nói:

- Trương đại ca, giờ ai sẽ cứu ngươi ra ngoài đây?

- Hải Phú! Trương Dũng nghiêng răng nghiêng lợi.

Có hai người tiến lên trói hắn lại.

Hải Phú lớn tiếng nói:

- Trông chừng những người này, sáng mai về phủ, giao cho Đại thiếu phu nhân xử lý!

124. , Chương 235-236

Chương 235: Mượn dao giết người

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Hải Phú đã áp giải Trương Dũng lên xe ngựa trở về thành, chỉ hai canh giờ sau đã về đến Trang phủ.

Cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ đang nhà lo lắng chờ đợi tin tức của Trương Dũng. Đang lúc nàng đứng ngồi không yên, Lưu Bích Quân lại chạy tới tìm nàng, rủ nàng đi dạo phố.

Hóa ra ngày ấy Tạ Đình Quân đưa tới mấy món đồ mới, Lưu Bích Quân nhìn trúng vài món đồ trang sức tinh mỹ cùng mấy cây vải mới lạ, rực rỡ, cũng muốn mua về. Nàng ghen tỵ với tiểu cô được gả vào nhà chồng giàu có, định lấy lại thể diện trước mặt Trang Minh Hỉ nên mới cố ý rủ nàng đi mua cho Trang Minh Hỉ thấy rằng mình cũng không hề thiếu tiền.

Giờ Trang Minh Hỉ làm gì có tâm tư này, vốn định tìm cơ thoái thác nhưng không chịu nổi việc Lưu Bích Quân cứ quẩn lấy, lại thấy mình ngồi chờ cũng rất khó chịu, không bằng ra ngoài giết thời gian nên cũng chuẩn bị qua loa rồi cùng Lưu Bích Quân ra ngoài

Đến bảo trai (cửa hàng bán châu báu) lớn nhất Dương thành, chường quầy thấy là Tứ tiểu thư và Nhị thiếu phu nhân Trang phủ, thì tươi cười nhiệt tình tiếp đón, lấy ra những hàng mới nhất tốt nhất trong cửa hàng để hai người chọn lựa.

Lưu Bích Quân rất thích chiếc trâm cài đầu hình chim phượng sải cánh bay về phía mặt trời bằng vàng nạm hồng ngọc, cầm mãi không buông. Bên này, chương quỳ lại giới thiệu một bộ trang sức bằng ngọc bích cho Trang Minh Hỉ:

- Trang tiểu thư, đây chính là trang sức mới nhất của cửa hàng chúng tôi, là người mang từ hải ngoại về, cả Dương thành cũng chỉ có một bộ này mà thôi

Nghe hẳn nói như vậy, Lưu Bích Quân cảm thấy hứng thú, vội vàng lấy đến xem, thấy ngọc bích màu sắc rất thuần, trong ánh ngọc lại như phát sáng, kiểu dáng đặc biệt, quả thực phi phàm. Nha hoàn bên cạnh để ý thấy được sắc mặt nàng, thấy nàng thích thì đồ ngon đồ ngọt khiến Lưu Bích Quân càng thêm hứng thú, lập tức hỏi giá.

Chương quỳ nói ra một con số, lòng Lưu Bích Quân trùng xuống, nàng sau khi gả đi cũng không được trượng phu sủng ái, nhà mẹ đẻ lại bởi vì ượng bạc nhưng mãi chưa thấy trả lại mà có hiềm khích. Nàng không có người cho bạc, tuy của hồi môn nhiều nhưng đem số tiền lớn như vậy chỉ để mua một món trang sức thì vẫn thấy tiếc

Nàng lập tức buông hộp gỗ, làm bộ như bình thản mà cười nói:

- Đồ của người nước ngoài mặc dù đẹp nhưng chúng ta dùng thì cũng không ổn, chiếc trâm cài vừa này hợp hơn

Sau đó nàng nhìn Trang Minh Hỉ vẫn luôn có vẻ bất an bên cạnh mà nói:

- Tiểu cô, ta thấy trang sức này hợp với người lắm, hay là người mua nó đi!

Chương quỳ vội vàng nhìn về phía Trang Minh Hỉ, giờ ai chẳng biết Trang Minh Hỉ là con dâu tương lai của Tạ gia? Chương quỳ lời lẽ nịnh nọt vô cùng dễ nghe nhưng giờ Trang Minh Hỉ nào có tâm trạng, nói:

- Tẩu tẩu đùa ta sao? Trang sức đắt tiền như vậy, chỉ có Đại thiếu phu nhân của Trang phủ chúng ta mới có thể dùng!

Vừa dứt lời đã có một giọng nói hùng hậu chen ngang:

- Ai nói trang sức này chỉ có Đại thiếu phu nhân Trang phủ mới có thể dùng?

Mọi người nghe tiếng đều quay đầu nhìn lại đã thấy Tạ Đình Quân mặc cẩm bào màu đen bước đến như rồng đi hổ bước

Lòng Trang Minh Hỉ căng lên, có chút cảnh giác

Tạ Đình Quân tươi cười đi đến trước mặt hai người, song phương thi lễ. Lưu Bích Quân thấy hắn khí vũ hiên ngang, lại có tài có thế, ra tay hào phóng, so sánh với phu quân Trang Tín Xuyên của mình mà trong lòng không khỏi chua chát, nàng cười nói:

- Tạ công tử không phải là biết tiểu cô của chúng ta ở đây nên cố ý tìm đến đây chứ, nếu không sao lại khéo như vậy?

Tạ Đình Quân cười nhẹ, cũng không trả lời, quay đầu nói với chương quỳ:

- Đem tất cả trang sức Nhị thiếu phu nhân và Trang tiểu thư nhìn trúng đưa đến Trang phủ đi, tất cả đều tính cho Tạ gia chúng ta!

Chương quỳ cười như nở hoa, liên miêng vâng dạ

Tạ Đình Quân lại quay đầu cười nói với Lưu Bích Quân:

- Về sau đều là người một nhà, xem như một chút tâm ý của tại hạ, xin Nhị thiếu phu nhân xin vui lòng nhận cho.

Tự dưng có được mối lợi lớn như vậy, Lưu Bích Quân nào dám không vui, lòng mở cờ:

- Hôm nay đúng là được nhờ Minh Hỉ. Tạ công tử, tâm ý này của người với Minh Hỉ ta thật sự không thể không nhận.

Nghe vậy, Tạ Đình Quân tỏ vẻ thâm tình, chân thành nhìn Trang Minh Hỉ, nói:

- Chỉ cần là Trang tiểu thư thích, đừng nói chỉ là một bộ trang sức, cho dù là núi vàng núi bạc, tại hạ cũng không tiếc

Điều này làm cho Lưu Bích Quân cực kỳ hâm mộ nhưng Trang Minh Hỉ nghe lại thấy lông tóc dựng đứng, nàng không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không tin hẳn lại thay đổi tâm ý với mình chỉ trong thời gian ngắn như vậy. Cách giải thích duy nhất, đó là hẳn đang có âm mưu gì đó nhưng Trang Minh Hỉ dù đánh giá xem xét thế nào vẫn đều không thể nhìn ra nửa điểm sơ hở trên gương mặt trầm ổn của hắn.

Trang Minh Hỉ cố đè nén trái tim đang đập loạn, miễn cưỡng duy trì vẻ bình tĩnh mà thi lễ với Tạ Đình Quân:

- Đa tạ ý tốt của công tử.

Tạ Đình Quân vươn tay cầm tay nàng đỡ lên xe ngựa, hành động thân thiết tình cảm như vậy khiến sự khựng hoảng trong lòng Trang Minh Hỉ càng sâu, giãy tay khỏi tay hắn, bước lên xe ngựa.

Sau khi Lưu Bích Quân lên xe, dưới sự thúc giục của Trang Minh Hỉ xe ngựa nhanh chóng rời khỏi đó.

Tạ Đình Quân đứng ở cửa bảo trai mà nhìn theo xe ngựa, bộ dáng lưu luyến không rời

Khóe mắt thấy vài người đang thập thò nhìn qua bên này, Tạ Đình Quân xoay người, khóe miệng cười lạnh lùng

Trong mắt hắn, cách tránh tai họa tốt nhất chính là trước khi mầm họa hình thành thì phải hạ thủ trước, triệt tiêu đến tận gốc. Vì sự an toàn của Tần Thiên, cũng không nên trách hắn ngoan độc. Bên này, xe ngựa rời khỏi cửa hàng sau đó đi về phía Trang phủ.

Một lát sau, xe ngựa đi tới một ngã tư vắng người.

Trên xe, Lưu Bích Quân đang chưa giọng mà khen Trang Minh Hỉ mệnh tốt, ngoài xe ngựa nha hoàn ma ma cũng đang hưng phấn mà kể bàn chuyện khi này. Đúng lúc này, có biến xảy ra, không biết từ đâu bỗng có mấy đại hán mặc áo thô bịt mặt xông ra, nhảy lên xe ngựa, đá phu xe đi rồi khống chế xe ngựa. Các nha hoàn bên cạnh thấy vậy thì hoảng sợ kêu cứu mạng. Người đi đường nhìn thấy nhưng mấy đại hán đó ai nấy đều nhưng hung thần ác sát nên không ai dám xen vào.

Lại có một người nhảy lên xe ngựa, xốc rê xe, Trang Minh Hỉ cùng Lưu Bích Quân sợ tới hoa dung thất sắc, Trang Minh Hỉ kêu to:

- Các người là ai, muốn làm gì? Đây là xe ngựa của Trang phủ, các người thật to gan!

Đôi mắt người nọ âm hiểm như sói, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Trang Minh Hỉ:

- Người chính là Trang Tứ tiểu thư?

Trang Minh Hỉ không dám trả lời, người nọ lại quay đầu nhìn về phía Lưu Bích Quân vốn đang sợ tới mức mặt trắng bệch hỏi:

- Người là ai?

- Ta... Ta là Trang Nhị thiếu phu nhân. Lưu Bích Quân run run trả lời.

Vừa dứt lời, người nọ bỗng nhiên vươn tay kéo Lưu Bích Quân ra ngoài xe ngựa. Lưu Bích Quân đáng người đây đây, cũng không nhẹ nhưng trong tay hắn thì chỉ như một con gà.

Lưu Bích Quân tiếng rơi xuống đất đánh “bịch” một tiếng, đau đớn kêu to, nha hoàn vội vây quanh mà đỡ lấy nàng.

Trong này, Trang Minh Hỉ nhân lúc hắn không chú ý định nhảy xuống xe ngựa, vừa đứng dậy đã bị người nọ phát hiện, người nọ vươn cánh tay dài mà ôm Trang Minh Hỉ vào trong lòng rồi ngồi vào trong xe ngựa, Trang Minh Hỉ bị hắn khống chế, không thể động đậy.

Trang Minh Hỉ vừa xấu hổ vừa giận dữ mà hét lớn, liều mạng giãy dụa, nhưng phản kháng đối với hắn mà nói cũng chỉ như kiến cắn mà thôi!

Đột nhiên, người nọ tháo khăn che mặt xuống để lộ ra gương mặt kinh khủng với vết sẹo dữ tợn do bị đao chém khiến Trang Minh Hỉ vô cùng hoảng sợ, thừa dịp Trang Minh Hỉ trợn mắt há hốc mồm, người nọ bỗng nhiên cúi đầu, hôn lên miệng nàng. Trang Minh Hỉ nghĩ thấy mùi hôi thối trong khoang miệng, nàng chưa từng phải chịu sự nhục nhã như vậy, tức giận thiếu chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Người nọ nắm cằm nàng, cẩn thận nhìn nàng, cười lạnh nói:

- Tạ Đình Quân thật sự là có phúc khí, lại có một vị hôn thê nũng nịu thơm tho như vậy!

Hắn cười vài tiếng, trong giọng nói hàm chứa hận ý, hắn lại kêu to với bên ngoài:

- Lão Ngưu, chạy nhanh lên, nơi đây không nên ở lâu!

Tiếp theo, đôi tay không chút nào thành thật bắt đầu làm càn trên người Trang Minh Hỉ, người nọ vừa khinh bạc vừa cười to:

- Hôm nay ta sẽ nếm thử mùi vị của vị hôn thê của Tạ Đình Quân xem thế nào!

Trang Minh Hỉ nhìn hắn xé toạc xiêm y của mình, nhìn hắn vùi đầu trước ngực nàng, trong lòng dâng lên sự tuyệt vọng, cả người lạnh lẽo như băng tuyết. Lúc cảm nhận được sự đau đớn thì Trang Minh Hỉ mở to mắt, ngẩng đầu kêu lên một tiếng đầy bi thương.

Đại sảnh Trang phủ.

Đại phu nhân ngồi ở chính vị, Tần Thiên đứng ở bên cạnh bà, hai bên là mọi người gồm có Trần di nương, Phương Nghiên Hạnh, Trang Minh Lan và Lý di nương mà Tần Thiên cố ý đón về

Bởi vì việc này có liên quan đến Trang Minh Hỉ, cho nên thân là mẫu thân, Lý di nương cũng phải có mặt, để nàng chính mắt nhìn thấy tránh về sau lại mượn cớ sinh sự.

Trong đại sảnh, Hải Phú ép Trương Dũng quỳ trên mặt đất, Phạm Thiên đứng ở cách đó không xa cảm tức nhìn Trương Dũng.

Ngồi ở phía dưới, Trần di nương thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lý di nương ngồi ở hàng ghế cuối cùng, thấy sắc mặt bà tái nhợt, vẻ mặt uể oải, cả người gầy gò, mái tóc vốn đen nhánh giờ hơi bạc, chẳng còn được nửa phần như xưa, trông còn tiêu tụy hơn Đại phu nhân.

Nhớ tới trước kia luôn bị Lý di nương khinh rẻ, trong lòng Trần di nương có chút sung sướng nhưng đúng lúc này Lý di nương nhìn qua, Trần di nương lại đánh bạo mà nhướn mày với bà, vẻ mặt đắc ý khiến Lý di nương giận đến tái mặt

Bên này, Tần Thiên đang sai mọi người giải thích mọi chuyện

- Ngay từ đầu, ta đã nghĩ, là ai muốn hại ta. Tam thúc công nói, Lý di nương đã bị chuyển đến biệt viện, Nhị thiếu gia không cầm quyền, trong Trang phủ cũng không còn ai có tâm tư, có điều kiện để mà hãm hại ta. Nhưng Tam thúc công lại quên mất một người, hắn quên mất nhị phòng còn có một Trang Minh Hỉ!

Lý di nương nghe câu này thì vội kêu

- Đại thiếu phu nhân, người đừng ngậm máu phun người, Minh Hỉ của chúng ta chỉ là một nữ hài tử nào có bản lĩnh như vậy? Người đuổi ta tới biệt viện còn chưa đủ, ngay cả nữ nhi sắp xuất giá của ta cũng không chịu buông tha sao?

Tần Thiên nhìn nàng ta cười nhẹ, nói:

- Lý di nương thực sự cho rằng nữ nhi của mình không có bản lĩnh này sao?

Nói xong nàng đi đến bên cạnh Trương Dũng, nhìn hắn lớn tiếng nói:

- Như vậy, người này nên giải thích thế nào? Lý di nương cũng không thể phủ nhận Trương Dũng là người của Nhị phòng các người chứ! Chương 236: Không còn gì để nói

Trương Dững là hạ nhân của Lý di nương chuyện này không ai không biết. Lý di nương vội im miệng, nay Trương Dững bị người bắt quả tang, nếu nói không liên quan đến nhị phòng, đến bản thân bà cũng không thể tin.

Nhưng mà, mắt thấy hôn kỳ của nữ nhi và Tạ gia đã sắp đến, nếu lúc này để xảy ra tai tiếng như vậy, người của Tạ gia vốn có thành kiến với nữ nhi, vốn đã định từ hôn chắc chắn sẽ lại lấy cớ. Có lý do sẵn đó rồi, tin đồn Tứ tiểu thư tính tình độc ác, nữ nhi mình bị mang tiếng như vậy sao còn tương lai gì?

Nghĩ vậy, Lý di nương hạ quyết tâm, đánh chết cũng không thể nhận chuyện này.

Lập tức, bà đứng lên, đi đến giữa đại sảnh, nhìn mọi người lớn tiếng nói:

- Trương Dững là hạ nhân của ta, không sai, nhưng từ khi ta gả vào đây hơn hai mươi năm, Trương Dững đã ở Trang phủ cũng hơn hai mươi năm, hiện tại căn bản chính là người của Trang phủ, ai biết hẳn có thể bị người khác mua chuộc xui khiến!

Nàng xoay người, nhìn về phía Trương Dững nói:

- Người là cẩu nô tài, chúng ta luôn luôn đối tốt với người, người dám cùng người ngoài hãm hại chủ nhân, bây giờ còn muốn giá họa lên người Minh Hỉ của chúng ta sao? Ta nói cho người biết, người nếu dám hồ ngôn loạn ngữ dù chỉ nửa câu, cẩn thận ta lấy kéo cắt lưỡi người.

Nói xong, bà lại bắt đầu khóc, quỳ gối trước mặt Đại phu nhân, vừa đập đầu, vừa khóc:

- Đại tỷ, ta biết những năm qua ta không tôn kính người, là ta không tốt nhưng Minh Hỉ vẫn luôn tôn trọng người, coi người là đại nương. Giờ nàng sắp thành hôn, người có gì bất mãn cứ tìm ta đây, đừng phá hoại hôn sự của nữ nhi đáng thương của ta

Nói xong bắt đầu kêu gào khóc lóc, tóc tai rối loạn, đầm đìa ngực giống như người bị vu hãm vậy

Trang Tín Xuyên tất nhiên cũng không muốn tội danh này dính lên đầu nhị phòng, hãm hại đương gia ai có thể chịu trách nhiệm. Chỉ một lý do này là đủ để bị đuổi ra ngoài rồi. Ngay cả việc muốn ra ở riêng cũng còn khó. Hắn cũng vội quỳ xuống trước mặt Đại phu nhân mà thề thốt rằng mọi chuyện sẽ không làm chuyện này, tiếp theo lại lên giọng đe dọa Trương Dững, ý bảo hắn không được nói lung tung.

Sau khi bị bắt, Trương Dững vẫn lo lắng đề phòng rất bất an, khế ước bán mình đều nằm trong tay Trang Minh Hỉ, chỉ cần Trang phủ không dùng khổ hình giống như Tạ Đình Quân thì hắn không dám bán đứng nàng. Hắn im miệng không nói câu gì, chỉ chờ Trang Minh Hỉ quay lại để xử lý việc này. Trong cảm nhận của hắn, Trang Minh Hỉ tuy nhỏ tuổi nhưng làm việc chắc chắn hơn Lý di nương và Nhị thiếu gia nhiều

Toàn bộ quá trình Tần Thiên chỉ ngồi ở bên cạnh Trang Tín Ngạn không hề nói một lời, chỉ thản nhiên cười nhìn bọn họ khóc lóc biểu diễn. Đợi cho bọn họ biểu diễn xong, lúc này mới nhàn nhạt nói:

- Việc này, Tổng Tuần phủ vốn định giúp đỡ thẩm tra nhưng ta nghĩ có thể liên quan đến người trong Trang phủ, nghĩ việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài nên đã từ chối. Hiện tại xem ra, đúng là nô tài trong phủ liên kết với giặc bên ngoài, nếu vậy thì ta nên để cho Tổng tuần phủ xử lý việc này vậy

Lời nói này như một mũi tên nhọn xuyên thẳng hồng tâm. Lý di nương, Trang Tín Xuyên và Trương Dững đều cả kinh. Nếu giao cho nha môn chỉ sợ Trương Dững sẽ khai hết mọi việc, Minh Hỉ cũng sẽ bị đưa đến công đường, sẽ thành to chuyện. Nghĩ vậy, Lý di nương không dám kêu gào gì nữa, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải, vội đến độ cả người toát mồ hôi.

Lúc này Đại phu nhân lên tiếng:

- Trước vẫn nên hỏi qua Minh Hỉ, trong chuyện này dù có liên quan đến nàng hay không cũng phải hỏi nàng cho rõ

- Mẫu thân nói đúng, ta đã cho người đi mời Tứ tiểu thư, nha hoàn nói Tứ tiểu thư và nhị thiếu phu nhân đi dạo phố, giờ đang chờ bọn họ về. Tần Thiên nói.

- Đại thiếu phu nhân, theo như lời của người, ngay từ đầu người đã hoài nghi Tứ tiểu thư sao?

Trần di nương thấy nhị phòng rơi vào tình cảnh này, trong lòng vui sướng mà nói không nên lời, cố ý nói ra mấy lời gây áp lực, khiến bọn họ khó chịu

Thấy mọi người đều có hứng thú, Tần Thiên liền tiếp tục nói:

- Kỳ thật ngay từ đầu, ta cũng không dám chắc chính là Tứ tiểu thư, chỉ có chút hoài nghi mà thôi. Con người luôn là như vậy, một khi có chút hoài nghi sẽ truy đuổi đến cùng, thế nào cũng sẽ tra ra manh mối. Ta cố ý diễn kịch với Nghiên Hạnh tỷ tỷ trước mặt Tứ tiểu thư. Nếu thật sự có liên quan, nàng nhất định sẽ chột dạ mà tự chui đầu vào bẫy. Nếu không liên quan, ta cũng chỉ là tổn chút sức mà làm một chuyện nhỏ, không ảnh hưởng gì hết. Nhưng kết quả lại để cho ta phát hiện Trương Dũng lén lút theo dõi quan sát ta! Ta cố ý nói ra tin tức đã tìm được Lưu Phương, bọn họ hoảng loạn, nhất định sẽ mắc câu, ta buông cần câu xuống, quả nhiên câu được con cá lớn.

Kỳ thật, nàng đâu có nhờ vả Tống Tuần phủ giúp tìm người, mặc dù có quan hệ nhưng hấn bận rộn vô cùng, nàng sao có thể không biết xấu hổ vì chút việc nhỏ này mà phiền hấn xuất mã. Tất cả chỉ là lừa gạt bọn họ mà thôi, chẳng qua bởi vì bọn họ chột dạ, hơn nữa bản thân quả thật có quan hệ thân thiết, cho nên mới có thể khiến cho bọn họ hoàn toàn tin tưởng không chút nghi ngờ.

Đương nhiên, lúc này nàng sẽ không nói ra, chẳng những không nói, nàng còn phải giả bộ bí hiểm.

Trần di nương vội vàng nịnh nọt vài câu, từ sau khi Đại phu nhân vì Tần Thiên mà tách khỏi dòng họ thì Trần di nương đã hiểu địa vị của Tần Thiên trong phủ là thế nào. Cũng không dám khiến nàng khó chịu, có cơ hội thì bắt đầu ra sức nịnh nọt.

Bên này, Đại phu nhân gật gật đầu, cười tỏ vẻ khen ngợi, Trang Tín Ngạn cầm tay Tần Thiên mỉm cười, ánh mắt đầy sự kiêu ngạo tự hào.

Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng ồn ào, mọi người nhìn ra ngoài đã thấy nha hoàn đỡ Lưu Bích Quân cả người bấn thủ đi vào. Lưu Bích Quân tóc tai hỗn độn, bộ dạng chật vật vô cùng, hạ nhân bên cạnh ai nấy toát mồ hôi, vẻ mặt hết hoảng. Nha hoàn mới động vào một chút, Lưu Bích Quân đã kêu đau, hiển nhiên là bị thương.

Thấy tình cảnh này, Lý di nương vội vàng đứng lên chạy tới, cả kinh nói:

- Bích Quân, người làm sao thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau đó lại nhìn ra sau nàng:

- Minh Hỉ đâu? Không phải nàng đi với người sao? Nàng đâu rồi

Nghe nàng hỏi đến Minh Hỉ, Lưu Bích Quân giật mình, bỗng nhiên khóc òa.

Hành động này khiến mọi người trong đại sảnh đều lo lắng mà vội đứng bật dậy

- Minh Hỉ đâu? Người đừng khóc nữa, nói ra xem nào!

Thấy vậy, Lý di nương trở nên nóng nảy.

Lúc này Hỉ Thước bỗng nhiên quỳ xuống, khóc nói:

- Tiểu thư, tiểu thư bị đám tặc tử bắt đi rồi!

- Cái gì?

Lý di nương vốn chịu nhiều hoảng sợ, giờ không chống đỡ nổi nữa, mắt hoa lên rồi hôn mê bất tỉnh.

Lần thẩm tra này vì sự kiện bất ngờ này mà phải hoãn lại.

Sau đó, Tần Thiên sai người trông chừng Trương Dũng, lại cùng Đại phu nhân thương lượng một lúc rồi quyết định báo quan

125. , Chương 237-238

Chương 237: Vô tình

Ban đầu, Tần Thiên còn tưởng rằng đây chỉ là bắt cóc tổng tiền, không bao lâu sẽ nhận được tin tức của bọn cướp, nhưng vài ngày trôi qua, một chút dấu hiệu cũng không có. Trang Minh Hỉ thật sự giống như biến vào hư vô vậy. Quan phủ cũng không thể tra ra manh mối gì.

Nhưng vì hôm đó Trang Minh Hỉ bị bắt trên đường cái, có rất nhiều người tận mắt nhìn thấy, kết quả một truyền mười, mười truyền trăm, không bao lâu toàn Dương Thành đều biết việc này.

Một nữ hài tử bị bắt đi còn có thể có kết quả gì đây, mọi người đồng tình có, vui sướng khi người gặp họa có, buôn chuyện đồn đại cũng không ít. Mặc kệ Trang Minh Hỉ có thể bình an trở về hay không, thanh danh cũng coi như đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Bởi vì đã xảy ra việc này, Đại phu nhân suy bụng ta ra bụng người, cũng thương Lý di nương mà không vội đuổi bà ta về biệt viện, để bà ở lại chờ tin.

Cuối cùng cũng là con mình, Lý di nương sao có thể không đau lòng, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, chỉ ngóng trông nữ nhi có thể bình an trở về.

Hôm nay, Lý di nương đang ở trong phòng khóc lóc báỉ Phật, thấy Trang Tín Xuyên tiến vào, vội vàng kéo hắt qua, nói:

- Tín Xuyên, người cũng đến đây cầu phúc uội muối đi.

Ai ngờ, Trang Tín Xuyên gạt tay mẫu thân ra, tức giận nói một câu:

- Cầu phúc? Có cái gì tốt chứ? Nay muối muối gặp phải tình cảnh này thì đừng nên trở về thì hơn!
- Sao người có thể nói ra những lời này, nàng là thân muối của người mà!

Lý di nương thực không thể tin vào tai mình

Trang Tín Xuyên đi đến trước bàn, giật nén hương Lý di nương vừa thắp ra rồi ném xuống đất.

Thấy hắt như thế, Lý di nương tức giận đến run người, dùng sức đánh Trang Tín Xuyên rồi kêu:

- Người điên rồi sao? Dám xúc phạm thần linh!

Nói xong, lại cúi lưng nhặt lên rồi lại cắm vào, hai tay chắp thành chữ thập, lẩm bẩm khẩn vái

Trang Tín Xuyên đứng một bên nhìn mẫu thân mà cười lạnh:

- Mẫu thân, chẳng lẽ ta nói sai sao? Chuyện đã đến nước này, nàng còn trở về làm cái gì? Trở về để Tạ gia từ hôn hay sao? Trở về để mọi người cười nhạo? Hay trở về để tiểu dâm phụ Tần Thiên kia đuổi đi? Không chỉ như thế, sẽ còn liên lụy đến chúng ta!

Lý di nương ngẩng đầu lên nhìn hắt.

Trang Tín Xuyên đi qua nhìn mẫu thân tiếp tục nói:

- Nàng không về, chuyện lần này Tần Thiên sẽ không thể thẩm tra, việc này cũng sẽ không giải quyết được gì, người vẫn có thể là Lý di nương của Trang phủ, ta vẫn sẽ là Nhị thiếu gia Trang phủ. Nhưng nếu nàng trở về, vạn nhất tiểu dâm phụ Tần Thiên kia cứng rắn muốn đem việc này đổ lên đầu chúng ta, không chỉ muối muối, chưa biết chừng chúng ta sẽ đều bị đuổi ra khỏi Trang phủ, đến lúc đó tài sản Trang phủ còn có phần của chúng ta hay không cũng không thể nói trước được!

Nghe hắt nói vậy, Lý di nương tái mặt

- Nhưng mà nàng làm việc này chẳng phải là vì người. Nàng đã nói với ta, chỉ cần lật đổ được Tần Thiên thì người mới có ngày xuất đầu lộ diện. Tín Xuyên, muối muối một lòng suy nghĩ vì người đó

Trang Tín Xuyên giật mình nhưng lại tái mặt:

- Nhưng nàng đã thất bại, chẳng những thất bại mà còn bị phát hiện, chưa biết chừng còn làm liên lụy đến ta. Thậm chí hôn sự với Tà gia cũng khó mà giữ được! chuyện đã đến nước này, cả đời này của nàng cũng chấm dứt rồi, nếu nàng là người thông minh, nàng nên cứ thế mà chết ở bên ngoài, ai cũng được an ổn, nếu không thì đúng là hại người nhưng tự hại mình, đến lúc đó đừng trách ca ca ta vô tình!

Nói xong Trang Tín Xuyên xoay người đi thẳng ra ngoài

Thời gian trôi đi, vẫn không có tin tức gì của Trang Minh Hỉ.

Tuy rằng Trang Minh Hỉ làm ra chuyện đó nhưng dù sao cũng là huyết mạch Trang phủ, Đại phu nhân cũng sẽ không bỏ mặc, bà bảo Tần Thiên phái người ra ngoài tìm kiếm, lại viết thông báo treo thưởng, muốn mau chóng cứu Trang Minh Hỉ về.

Vì việc này, Đại phu nhân còn sợ Tần Thiên có suy nghĩ gì khác, cố ý tìm Tần Thiên mà nói chuyện. Ai ngờ, Tần Thiên cũng không để ý việc đó, còn nói:

- Ta hiểu suy nghĩ của mẫu thân, mọi chuyện chờ Tứ tiểu thư bình an trở về rồi bàn. Đến lúc đó, phải làm sao thì sẽ làm vậy

Trang Minh Hỉ độc ác là việc của nàng ta nhưng ngăn cản Đại phu nhân cứu giúp, để mặc nàng ta bị bọn cướp lăng nhục thì vạn lần Tần Thiên không thể làm được. Sau khi Trang Minh Hỉ trở về, nàng cũng sẽ không bởi vì nàng ta khổ sở mà tha thứ cho lỗi lầm lúc trước nàng ta đã gây ra. Nên làm gì thì sẽ làm vậy

Về phần Trần di nương, ban đầu cũng có chút vui mừng khi thấy người gặp họa. Nhưng dần dần, hi vọng Trang Minh Hỉ còn sống càng lúc càng xa vời, thấy Lý di nương đau lòng khổ sở thì cũng không khỏi có chút thương tình. Lúc nhàn rỗi sẽ tìm bà trò chuyện, hoặc là cùng nhau đến hậu hoa viên tản bộ giải sầu, giúp tâm tình của bà có thể thoải mái hơn

Thấy tình hình như vậy, Tần Thiên bỗng nhiên hơi hiểu ra, nữ nhân Trang phủ vì trượng phu chết sớm, mười mấy năm nay tuy rằng lục đục với nhau nhưng cũng không thể phủ nhận ba người vẫn sống nương tựa vào nhau. Ngày thường nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể lột da đối phương nhưng đến lúc thật sự xảy ra chuyện, lại luôn nhớ rằng mọi người vẫn là người một nhà.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đại phu nhân luôn không đành lòng đuổi tận giết tuyệt Lý di nương mà Lý di nương dù ngang ngược bao năm qua cũng chưa từng có ý nghĩ làm hại tính mạng của Đại phu nhân và Trang Tín Ngạn.

Mà bên kia, Tà gia cũng phái người tìm kiếm, Tà Đình Quân thậm chí còn thông báo, nếu ai có thể cung cấp tin tức về hôn thê của hắn thì sẽ trọng thưởng năm ngàn lượng bạc.

Mọi người đều tán thưởng Tà công tử trọng tình trọng nghĩa.

Gần một tháng trôi qua, ngay lúc đến Lý di nương cũng đã cho rằng Trang Minh Hỉ cũng không thể trở về nữa thì một buổi sáng, người gác cổng lại phát hiện Trang Minh Hỉ té xỉu ngoài cửa lớn.

Người gác cổng vừa sai người bẩm báo, vừa gọi người đỡ Trang Minh Hỉ vào phòng ngủ trong Mai Hương viện của nàng.

Mọi người trong Trang phủ đều tới. Ai nấy nhìn nhau, mỗi người một vẻ mặt.

Lý di nương lão đảo đi đến bên nàng, nghẹn ngào gọi:

- Minh Hỉ, Minh Hỉ, người mau tỉnh lại!

Trang Minh Hỉ cau mày rên rỉ một tiếng nhưng cũng không tỉnh lại, Lý di nương lại khóc

- Chỉ cần bình an trở về là tốt rồi!

Đại phu nhân nói rồi lại bảo Nguyệt Nương mời Chu đại phu tới khám cho Trang Minh Hỉ.

- Lau người cho nàng rồi thay quần áo cho nàng đi đã. Tần Thiên nói

Nghe thấy chuyện phải thay quần áo, đám nam nhân đều lánh đi, nha hoàn Hỉ Thước và một nha hoàn khác bắt đầu thay quần áo cho Trang Minh Hỉ.

Nhìn thấy trên cánh tay, trên đùi đầy dấu vết xanh tím, mấy người Tần Thiên trong lòng ngẫm hiểu, dù Tần Thiên hận Trang Minh Hỉ ác độc nhưng cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Lý di nương tiến lên ôm Trang Minh Hỉ khóc òa. Trần di nương, Phương Nghiên Hạnh, Trang Minh Lan cũng lau nước mắt, Đều là nữ nhân, tất nhiên biết Trang Minh Hỉ đã gặp phải chuyện gì. Một cô nương vốn kiêu diễm như hoa như ngọc giờ coi như đã bị hủy hoại rồi.

Không lâu sau, Chu đại phu đến bắt mạch cho Trang Minh Hỉ rồi kê đơn điều dưỡng thân thể. Trang Minh Hỉ uống thuốc, ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Mở mắt ra đã thấy gương mặt thân thiết của mẫu thân, Trang Minh Hỉ nhớ tới nhục nhã một tháng qua, trong lòng tủi thân, ôm mẫu thân khóc òa

Hai mẹ con ôm nhau khóc lóc. Lý di nương đau lòng kêu:

- Con của ta, con của ta , về sau ngươi phải làm sao bây giờ?
- Khóc cái gì? Hiện tại là lúc để khóc sao?

Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên, cắt đứt tiếng khóc của hai mẹ con.

Hai người đều quay ra, Trang Minh Hỉ nhìn nam nhân vẻ mặt u ám trước mắt, sợ hãi gọi một tiếng:

- Ca ca.

Trang Tín Xuyên đi đến trước giường Trang Minh Hỉ, nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt hung ác nham hiểm:

- Minh Hỉ, ta hỏi ngươi, lúc trước Tần Thiên bị vu hãm tư thông có phải do ngươi sai Trương Dũng làm không?

Trang Minh Hỉ cả kinh:

- Ca ca vì sao lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì?
- Trương Dũng đã bị Đại thiếu phu nhân bắt được, ngày ngươi bị bắt vốn là định thẩm tra xử lý chuyện này, nhưng...

Lý di nương lấy khăn che miệng khóc, kể lại việc Tần Thiên đặt bẫy đó. Mặt Trang Minh Hỉ tái xanh, một lát sau mới khóc:

- Ta cũng vì ca ca...
- Ta mặc kệ ngươi là vì ai!

Trang Tín Xuyên cắt ngang lời nàng, hấn đẩy Lý di nương ra, ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chăm Trang Minh Hỉ nói:

- Nhân lúc đại nương còn chưa bắt đầu xét xử, ngươi lập tức qua đó xin đại nương tha thứ, nhất định phải cho bà thấy, việc này không liên quan đến ta, mọi hậu quả do ngươi tự chịu, hiểu không?

Buồn cười là nàng ở đó chịu bao nhục nhã, chỉ muốn về nhà nhưng không ngờ lại phải đối mặt với tình cảnh này

- Tín Xuyên, Minh Hỉ vừa mới trở về, người còn chưa khỏe sao lại bức nàng như vậy, chờ nàng khỏe lên rồi nói sau cũng không muộn!

Lý di nương khóc can.

Trang Tín Xuyên đứng lên, lạnh lùng nói:

- Dù có điều dưỡng thế nào cũng chỉ là tàn hoa bại liễu, ngươi cho rằng mình vẫn là Trang tứ tiểu thư kiêu ngạo tự phụ như trước sao? Hiện tại ai chẳng nói muội muội của ta chính là đấm nữ, ta còn vì thế mà bị bao người nhạo báng

Trang Minh Hỉ nhìn hấn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, người run lên, nàng nắm chặt tay thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, chỉ chốc lát sau đã chảy máu

- Hồn đàn, hồn đàn!

Nước mắt Trang Minh Hỉ rưng rưng, nghiêng rặng nghiêng lợi.

Vừa dứt lời đã thấy hoa mắt, mặt bị tát một cái mạnh. Trang Minh Hỉ ngã xuống giường, bưng bên má bị đánh đau rát, cuối cùng không thể nhịn được, đau đớn mà khóc thành tiếng.

Trang Tín Xuyên chỉ vào nàng:

- Người phải hiểu, người giờ đã trở thành cái dạng này, về sau chỉ có thể làm thiếp, có được như vậy hay không còn chưa chắc chắn nữa, việc mình mình làm, tự mình phải chịu trách nhiệm đi, đừng làm liên lụy đến ta, về sau ca ca còn có thể lo cho người cả đời, nếu không, mọi người cùng nhau chết thì đừng trách ca ca độc ác bán người lấy bạc

- Mẫu thân, mẫu thân...

Trang Minh Hỉ nhào vào lòng Lý di nương mà khóc òa.

Lý di nương ôm chặt nàng, vừa khóc vừa nói:

- Đứa con đáng thương của ta a, mệnh con sao lại khổ như vậy!

Đang lúc Trang Minh Hỉ cảm thấy được an ủi, lại nghe mẫu thân nói:

- Nhưng mà Minh Hỉ, ca ca nói cũng không phải không có lý, cả đời này có thể dựa vào ai nữa. Chỉ có thể dựa vào ca ca mà thôi, nếu ca ca người bởi vì việc này mà cũng bị đuổi ra khỏi Trang phủ, chúng ta về sau phải làm sao bây giờ a Minh Hỉ, người nghe lời ca ca người đi! Ta sẽ xin Đại nương nương tay!

Trang Minh Hỉ cứng đờ người, như như bị đẩy vào trong hầm băng, rét lạnh thấu xương. Chương 238 Xử phạt

Đúng lúc này, nha hoàn bên ngoài thông báo:

- Đại thiếu phu nhân cùng Tam thiếu phu nhân đến!

Tiếp theo, Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đi vào, nhìn thấy cảnh tượng khóc lóc trong phòng thì không khỏi sững sờ.

Nhìn thấy Tần Thiên, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, nàng vội lau nước mắt, ngồi thẳng dậy. Nàng có thể khóc lóc trước mặt mọi người, duy nhất với người này, nàng quyết không thể để Tần Thiên nhìn thấy mình rơi dù chỉ một giọt nước mắt!

Nàng vì ai mới phải chịu sự lăng nhục này?

Tuy rằng ban đầu bị bắt đi nàng còn chưa hiểu vì sao nhưng trải qua một tháng, nàng đã bắt đầu hiểu về tình hình, nàng sao còn không hiểu!

Tạ Đình Quân, Tần Thiên, hai người kia, hai người kia...

Trang Minh Hỉ nghiêng chặt răng, trong mắt như có ngọn lửa thiêu đốt!

Tần Thiên đương nhiên nhìn thấy ánh mắt Trang Minh Hỉ nhìn mình, ánh mắt này khiến nàng lạnh người, không biết vì sao, nàng nhớ tới một người, đó là Linh Nhi, hai năm trước vì hãm hại nàng bất thành mà bị đuổi ra khỏi Trang phủ.

Linh Nhi là vì Trang Tín Xuyên cho nên hận nàng, nàng có thể hiểu. Nhưng Trang Minh Hỉ vì sao lại hận nàng như vậy, bởi vì vị trí đương gia, hay là vì Tạ Đình Quân?

Nếu là lý do trước, nàng ta là một thứ nữ, lại sắp xuất giá, nào có xung đột về lợi ích? Nếu là lý do thứ hai, chẳng lẽ là bởi vì mấy lời đồn đại? Nhưng nàng biết rõ mình cùng Tín Ngạn tình cảm sâu đậm, Tạ Đình Quân cũng coi trọng nàng ta, nàng ta ghen gì chứ?

Tần Thiên thật sự không thể hiểu được.

Nhưng tôn chỉ của Tần Thiên là, người không đánh ta, ta cũng không đánh người, nhưng nếu động vào ta, thì cũng đừng trách ta! Bất kể nàng ta vì nguyên nhân gì nhưng vẫn đã là nhắm vào mình, chẳng lẽ nàng lại

khoanh tay chịu chết? Nay Trang Minh Hỉ nằm trong tay nàng, cũng đừng trách nàng không biết thương hại.

Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm vì những việc làm của mình

Thấy bọn họ vào, Lý di nương tiến lên hành lễ. Tần Thiên đi đến bên giường Trang Minh Hỉ nhìn nàng ta bình tĩnh nói:

- Nghe nói người đã tỉnh lại, mẫu thân bảo ta đến thăm người, thuận tiện hỏi người mấy câu.

Nói xong Tần Thiên thấy nàng sắc mặt tái mét thì thuận miệng hỏi một câu:

- Thế nào, đỡ hơn nhiều chưa?

Nghe câu hỏi thăm ân cần này, lòng Trang Minh Hỉ nao nao, bởi vì sau khi nàng tỉnh lại, không ngờ câu thăm hỏi đầu tiên lại là từ Tần Thiên.

Giả mù sa mưa!

- Minh Hỉ đã khá hơn nhiều, đa tạ Đại thiếu phu nhân quan tâm!

Trang Minh Hỉ không mặn không nhạt đáp. Chuyện đã đến nước này, cũng không cần phải ngại trang nữa.

Tần Thiên cũng không để ý sự lãnh đạm của nàng, lại hỏi:

- Khá lên là tốt rồi, mẫu thân vẫn rất lo lắng cho người!

Nghe câu nói này, Trang Minh Hỉ trong lòng nóng lên, thật tình mà nói, từ nhỏ đến lớn, Đại nương quả thật chưa từng bạc đãi nàng...

- Ta sẽ đi thỉnh an Đại nương. Giọng Trang Minh Hỉ nhu hòa hơn nhiều

- Được, nhưng trước đó ta có một số chuyện muốn hỏi người, người có biết kẻ bắt cóc người là ai không? Còn nữa, bọn họ vì sao bắt cóc người, người sao có thể trở về?

Cũng không phải Tần Thiên hiếu kỳ, có điều việc Trang Minh Hỉ bị bắt đi rất ly kỳ, mà lúc trở về lại càng ly kỳ hơn, nàng vẫn luôn muốn biết rõ ràng.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ cúi đầu, lấy chân phủ quanh người, dáng vẻ sợ hãi:

- Ta cũng không biết, chuyện quá đột ngột, bọn họ luôn che mặt, ta vốn không biết bọn họ là ai, ta cũng không biết bọn họ đem ta tới đâu, dường như là một thôn trang nhưng vị trí cụ thể ở đâu ta cũng không biết. Bọn họ nhốt ta hơn một tháng, bọn họ làm nhục ta...

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ bắt đầu nức nở, Lý di nương tiến lên ôm nàng vào lòng, vẻ mặt Phương Nghiên Hạnh đầy sự thương hại.

- Sau đó, bọn họ đưa ta ra ngoài, nói là muốn bán ta cho kỹ viện. Trên đường đi, ta thừa dịp bọn họ không chú ý mà nhảy xuống xe ngựa, nhân đêm tối mà trốn thoát khỏi bọn họ, chạy suốt cả một đêm, mới tìm được đường về! Trang Minh Hỉ vừa khóc vừa nói.

Thấy nàng khóc lóc đáng thương, nhớ tới nàng hơn một tháng nay phải chịu bao cực khổ, Tần Thiên không khỏi động lòng trắc ẩn nhưng lại nhớ lại những việc độc ác nàng đã làm với mình mà nghĩ. Nếu lần này vì thương hại mà tha cho nàng thì khó tránh được lần sau nàng ta sẽ không lặp lại, lần sau, bản thân có thể thoát hiểm hay không? Nàng quyết không làm Đông Quách tiên sinh

Nghĩ vậy, Tần Thiên cứng rắn lại rồi nói:

- Việc cuối, chúng ta đã bắt được Trương Dũng, giờ đang hoài nghi người cùng hãm thông đồng hãm hại ta! Ta cho người hai ngày chăm sóc bản thân cho tốt, hai ngày sau mẫu thân sẽ tự xử lý chuyện này. Tốt nhất người nên thành thật khai báo, nếu không, chúng ta sẽ đưa việc này cho quan phủ xử lý, đến lúc đó kết quả ra sao sẽ không còn nằm trong tầm khống chế của chúng ta nữa

Vừa dứt lời, Trang Minh Hỉ còn chưa kịp nói chuyện, Trang Tín Xuyên vẫn đứng ở một bên bỗng nhiên một bước tới bên Trang Minh Hỉ, chỉ vào nàng rồi nói với Tần Thiên:

- Đại thiếu phu nhân, chuyện này vừa rồi chúng ta đã hỏi qua Minh Hỉ, nàng đã thừa nhận là nàng làm. Nàng nói nàng chỉ là nhất thời hồ đồ mới có thể làm ra chuyện đó, nàng đang chuẩn bị đi nhận lỗi với Đại nương! cũng không cần phải đợi thêm hai ngày, bây giờ ta sẽ đưa nàng đến chỗ Đại nương dập đầu nhận sai!

Nói xong, Trang Tín Xuyên nắm lấy cánh tay Trang Minh Hỉ, kéo nàng ra khỏi giường. Bởi vì dùng sức quá mạnh, thiếu chút nữa làm cho nàng ngã xuống đất, may mà có Hỉ Thước ở một bên nhanh tay lẹ mắt mà đỡ lấy.

Hành động này làm cho Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đều ngây ngẩn người, trơ mắt nhìn Trang Tín Xuyên thúc giục Hỉ Thước đi hài cho Trang Minh Hỉ.

Sắc mặt Trang Minh Hỉ càng tái nhợt, nàng cắn môi, nước mắt vòng quanh. Có điều, Trang Tín Xuyên không chút thương xót muội muội, nàng đi hài xong, lập tức kéo nàng đi ra ngoài, Trang Minh Hỉ cơ hồ phải chạy theo mới có thể đuổi theo.

Tần Thiên cùng Phương Nghiên Hạnh nhìn nhau, trong lòng đều khiếp sợ, Trang Tín Xuyên thật quá vô tình

Hai người thầm thở dài, cũng đi theo.

Bởi vì Trang Tín Xuyên bắt Trang Minh Hỉ chủ động nhận tội, cho nên việc xử lý được tiến hành trước thời hạn.

Đại phu nhân triệu tập mọi người đến đại sảnh.

Trang Tín Xuyên vì muốn biểu hiện rõ việc này không liên quan đến mình, lớn tiếng mắng chửi Trang Minh Hỉ, còn buộc Trang Minh Hỉ dập đầu nhận sai trước Đại phu nhân và Tần Thiên.

Mọi người thấy Trang Minh Hỉ bị Trang Tín Xuyên ấn dập đầu, nước mắt rơi đầy, cả người run rẩy, trong lòng đều cảm thấy thương hại.

Sau đó, Đại phu nhân lại đích thân hỏi có phải Trang Minh Hỉ làm chuyện này này hay không, chuyện đã đến nước này, Trang Minh Hỉ cũng không thể nói dối, ngoan ngoãn nhận lỗi. Từ đầu đến cuối, vẻ mặt đều rất nản lòng thoái chí, tuyệt vọng.

- Vì sao? Minh Hỉ, vì sao ngươi phải làm như vậy?

Đại phu nhân đau lòng nói:

- Ta vẫn nghĩ ngươi là người có hiểu biết, nhưng ngươi đã làm cho ta quá thất vọng rồi...

Đây cũng là nghi vấn trong lòng Tần Thiên, Tần Thiên lập tức nhìn về phía Trang Minh Hỉ đang quỳ gối trong sảnh.

Lại thấy Trang Minh Hỉ cười thảm vài tiếng, sau đó lồm cồm bò dậy:

- Vì sao?

Trang Minh Hỉ hơi lão đảo, đứng thẳng người rồi thì bắt đầu lạnh nói:

- Đại ca, người tin tưởng nữ nhân này, nhưng ta không tin

Ngón tay Trang Minh Hỉ run run chỉ vào Tần Thiên:

- Nếu không phải nàng ta khiến Tạ Đình Quân có ý đồ gì thì Tạ Đình Quân sao có thể không để ý an nguy của bản thân mà cứu nàng? Còn vì nàng mà mất đi ba ngón tay? Đại ca, người tin tưởng nữ nhân này như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ chịu thiệt!

Nghe thấy lời ấy, Tần Thiên lòng dâng lên sự tức giận, đã đến nước này, nàng ta còn không quên cắn mình! Chẳng lẽ thật sự vì Tạ Đình Quân?

- Người hiểu lầm rồi.

Tần Thiên đang muốn giải thích đôi câu, Trang Minh Hỉ lại xua xua tay, cười sàu thâm:

- Hiện tại có hiểu lầm hay không cũng không còn quan trọng, ta giờ đã rơi vào tình cảnh này, Tà gia cũng sẽ không muốn cưới ta ...

Nói xong nước mắt lại tuôn rơi.

Lần này thật sự thành công lấy được sự thương xót của mọi người.

Mọi người nhớ tới đồn đại lúc trước giữa Tà Đình Quân và Tần Thiên, tuy rằng đại đa số không đến mức hoài nghi Tần Thiên, nhưng đều có thể hiểu được tâm tình của Trang Minh Hỉ. Hơn nữa nàng giờ lại xảy ra chuyện này, kể cả Đại phu nhân cũng không còn quá giận nàng

Mà Lý di nương và Trang Tín Xuyên cũng rất hài lòng với lời giải thích này của nàng. Nàng nói như thế là nàng là vì thù riêng mới làm ra chuyện này, cũng không hề liên quan đến bọn họ.

Tất cả mọi người bao gồm cả Tần Thiên đều không nghĩ tới Trang Minh Hỉ còn có thể có mục đích gì khác. Vốn là một thứ nữ sắp xuất giá còn có tâm tư muốn đoạt lấy địa vị gia chủ Trang phủ là điều ai cũng không thể tưởng tượng nổi, cũng khó trách mọi người không nghĩ ra.

Đang lúc Tần Thiên còn muốn nói gì đó, Trang Tín Ngạn lại giữ tay nàng lại. Sau đó hắn đứng lên, lấy giấy bút ra viết: “Tần Thiên là thê tử của ta, mặc kệ người khác nói cái gì, ta chỉ tin tưởng nàng. Tà Đình Quân vốn là vị hôn phu của ngươi, nếu ngươi thà tin người khác cũng không muốn tin hắn, như vậy việc hôn nhân này thế nào cũng sẽ không thành.”

Nhìn thấy những lời này, Trang Minh Hỉ biến sắc mấy lần, cuối cùng, nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tần Thiên, trong lòng tràn ngập sự ghen tỵ.

Chính vì thế này mà nàng mới có thể thống hận Tần Thiên như vậy. Bất kể là ai cũng đều chỉ để ý đến Tần Thiên, có ai nghĩ cho Trang Minh Hỉ nàng không?

Cuối cùng, Đại phu nhân quyết định xử trí Trương Dũng hãm hại gia chủ, đánh ba mươi trượng rồi bán đi. Về phần Trang Minh Hỉ, Đại phu nhân trong lòng tuy rằng rất thương tiếc nhưng bà trước giờ luôn rất công bằng, Tần Thiên cũng là người của Trang phủ, bà sẽ vì Tần Thiên mà giữ lễ công bằng. Vì thế, dựa theo gia quy, Trang Minh Hỉ không thể ở lại trong phủ, bị đưa đến biệt viện, hơn nữa tất cả mọi chi phí đều giảm một nửa, sau này nếu xuất giá, của hồi môn cũng sẽ giảm một nửa.

Vốn định lập tức thi hành nhưng vì Trang Minh Hỉ bỗng nhiên té xỉu, Lý di nương khóc lóc cầu xin, Đại phu nhân cho phép Trang Minh Hỉ ở trong phủ chăm sóc thân thể cho tốt rồi mới đưa đi. Nhưng thời gian này sẽ bị cấm túc, không được tùy tiện đi lại

Không lâu sau, Tà Đình Quân bởi vì nghe tin có người làm nhục Trang Minh Hỉ mà cùng người khác đánh giết, kết quả bị người dả thương, hôn mê bất tỉnh. Tà gia cảm thấy không thể để việc này tiếp diễn, liền thừa dịp lúc Tà Đình Quân hôn mê mà từ hôn với Trang phủ. Tà Đình Quân tỉnh lại còn tìm đến cửa Trang phủ, yêu cầu tiếp tục hôn ước, kết quả bị Đại phu nhân khuyên giải, cũng đành buông tay.

Kết quả, Tà Đình Quân lại trở thành nam tử si tình trong mắt mọi người. Đối với việc Tà gia từ hôn không có ai dám nói Tà gia không đúng.

Dường như đó là một kết cục hợp tình hợp lý

Hôn ước vốn bị Tà Đình Quân làm cho phức tạp cứ như vậy mà hóa giải.

126. , Chương 239-240

Chương 239: Kiêu Đại

Mai Hương viện

Ánh trăng sáng tỏ tỏa ra ánh sáng trong veo như ngọc.

Trong phòng, Hỉ Thước nhìn Trang Minh Hỉ thành thạo dán giấy đèn lồng thì hỏi:

- Tiểu thư, đây là cái gì?

Trang Minh Hỉ cũng không ngừng tay, thản nhiên nói:

- Cái này gọi là đèn Khổng Minh, có thể dùng để cầu phúc, cũng có thể...

Cũng có thể dùng làm ám hiệu truyền tin. Nhưng những lời này nàng cũng không nói ra.

Làm đèn Khổng Minh xong, Trang Minh Hỉ thả đèn lên trời, đèn Khổng Minh từ từ bay lên, trong đêm đen yên tĩnh lóe ra ánh sáng nhạt, dần dần hòa vào màn đêm tựa như một ngôi sao.

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn, hai mắt lóe sáng

Nàng quay đầu dặn dò Hỉ Thước:

- Đêm nay người canh giữ ở trong sân, bất luận nghe thấy tiếng động gì cũng đừng để ý, không được để bất luận kẻ nào tiến vào.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trang Minh Hỉ, Hỉ Thước rất ngạc nhiên, nay tiểu thư đã bị cấm cửa, ngoài sân có người đứng gác căn bản không thể đi ra ngoài.

Mỗi ngày, lúc mấy người Lý di nương đến thăm nàng, nàng luôn tỏ vẻ bị thương chỉ muốn chết đi cho rồi, chỉ khi nào bọn họ đi rồi, tiểu thư mới hồi phục sự bình tĩnh như không hề có chuyện gì, vẫn như bình thường mà đọc sách viết chữ.

Hỉ Thước thật sự không thể hiểu được, tiểu thư xảy ra chuyện đó mà còn có thể bình tĩnh như vậy, nếu là mình, chỉ sợ đã không sống nổi.

Thả đèn trời xong, Trang Minh Hỉ trở về phòng ngủ, Hỉ Thước dựa theo lời dặn dò mà canh giữ ở trong sân.

Lúc trăng treo cao giữa trời, Hỉ Thước bỗng nhiên nghe thấy cửa phòng phía sau của tiểu thư cọt két, Hỉ Thước nhìn theo đã thấy một bóng đen lẩn vào phòng, nhưng vừa chớp mắt, lại thấy cửa đóng then cài. Hỉ Thước dụi mắt, nghĩ chắc hẳn mình vừa bị hoa mắt.

Trong phòng, một bóng đen cao lớn đứng sừng sững ở cửa. Trang Minh Hỉ nghe tiếng ngồi dậy từ trên giường, xốc màn, nhìn về phía người nọ lạnh lùng nói:

- Sao bây giờ mới đến?

Người nọ đi đến bên giường, ngọn đèn chiếu sáng lên mặt hắn, chiếu rõ vết sẹo dữ tợn

Vừa mới nhìn thấy, Trang Minh Hỉ như hít phải ngụm khí lạnh, vội quay đầu đi.

Người nọ cởi giày ngồi lên giường, ôm Trang Minh Hỉ vào lòng, cúi đầu hôn môi nàng. Trang Minh Hỉ ban đầu cố gắng chịu đựng cái miệng thối của hắn nhưng đến lúc sau thật sự chịu không nổi, đẩy hắn ra.

Người nọ cũng chỉ lơ đãng cười cười, nắm cằm của nàng nói:

- Thế nào, nương tử muốn ta, vội vã muốn gặp ta sao?

- Ta khinh, ai là nương tử của ngươi? Trang Minh Hỉ che mặt mắng.

Bàn tay trái của người kia không chút thành thật mà bắt đầu xoa nắn trong áo nàng. Trang Minh Hỉ chịu đựng cơn chán ghét trong lòng, không phản kháng, để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Cơn dục vọng của người nọ dâng lên, bắt đầu cởi quần áo nàng rồi hôn lên ngực nàng như con sói đói, vừa nói mơ hồ:

- Giờ Tà tiểu tử kia đã không còn muốn nàng nữa, nàng không lấy ta thì còn có thể lấy ai?

Trang Minh Hỉ tức giận, đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn nói:

- Kiêu Đại, chỉ cần ngươi có thể một đao bỏ đời hắn, ta lập tức gả cho ngươi!

Kiều Đại nghiêng đầu dùng ngón tay đen bẩn ngoáy lỗ tai, Trang Minh Hỉ nhìn mà cảm thấy vô cùng ghê tởm, thầm nghĩ: quả thật là người hạ đẳng! Nhưng là vừa nghĩ đến bản thân đã bị hủy hoại trong tay kẻ hạ đẳng này, trong lòng vừa đau đớn vừa hận thù.

Kiều Đại vừa ngoáy lỗ tai vừa nói:

- Minh Hỉ người cũng không nghĩ lại, ta nếu có thể một đao bỏ đời hán, lúc trước cũng không cần bắt người để xả hận. Nghĩ rằng hán coi trọng người, có người ở trong tay hán sẽ có chút nể nang, kết quả hán lại càng thẳng tay đối nghịch, dường như quên mất vị hôn thê còn nằm trong tay ta. Có đôi khi, ta thật sự cảm thấy, có lẽ hán mượn tay ta để trừ bỏ người!

Nói xong, hán ngoáy tai xong lại duỗi tay đưa bốn bộ ngực trắng như tuyết của nàng.

Trang Minh Hỉ cảm thấy ghê tởm đẩy tay hán ra

- Không được đụng vào ta!

Kiều Đại cũng là hán tử có lòng tự cao, làm sao chịu được bị nàng chê bai nhiều lần như vậy, lập tức đứng lên, hừ lạnh:

- Đã là như thế thì ta đi!

Nói xong xoay người bước đi, Trang Minh Hỉ nóng nảy, bây giờ, ngoài hán ra nàng còn có thể dựa vào ai?

Nàng bước lên, ôm lấy hán từ phía sau, hai tay vuốt ve vòm ngực rắn chắc của hán rồi hôn gáy hán, trong mũi ngửi thấy mùi mồ hôi tanh nồng, cũng không biết hán đã bao lâu không tắm rửa. Nàng nhớ tới mấy kẻ buôn muối tư bẩn thủ vô cùng, tập tục sinh hoạt khó coi, trong lòng nổi lên sự ghê tởm. Nhưng nàng lại áp chế sự ghê tởm này lại, miệng và tay cũng không ngừng lại.

- Đừng đi, ta sai rồi. Ta vẫn luôn nhớ đến người.

Kiều Đại run lên, xoay người một cái, hung hăng đè lên người Trang Minh Hỉ.

Sa trường theo gió tung bay, trong trường cảnh xuân ngập tràn

Mây mưa qua đi, Kiều Đại ôm Trang Minh Hỉ vào trong lòng, bàn tay to thô ráp vẫn chưa hết thèm muốn mà vuốt ve thân thể trắng nõn của Trang Minh Hỉ, đồng thời, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

- Minh Hỉ, gả cho ta, sinh con cho ta!

Kiều Đại nói vào tai nàng:

- Ta xuất thân nghèo khổ, cha mẹ bị chết trong một đợt ôn dịch, đệ muội ly tán, bệnh chết cũng chỉ còn lại một mình ta, mấy năm nay ta mang theo các huynh đệ cùng nhau trải qua những ngày đao thương liếm máu, cũng không có thời gian rảnh rỗi tìm lão bà sinh con, nay ta đã hơn ba mươi, đã trưởng thành, ta làm nghề này, nói không chừng một ngày nào đó sẽ chết, ngay cả con cái cũng không có. Tà tiểu tử kia cũng không cần nàng, rõ ràng nàng nên theo ta, làm áp trại phu nhân của ta, ta sẽ chu cấp cho nàng, cả đời sẽ luôn đối tốt với nàng!

Nói xong, miệng thổi hoắc lại hôn lên người nàng.

Trang Minh Hỉ chán ghét quay mặt đi, nghĩ rằng: kẻ quái dị như người, được voi đòi tiên, còn muốn ta sinh con cho người, nằm mơ đi!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trên mặt lại tươi cười, nàng xoay người, ép bản thân ôm lấy hán, ngón tay vẽ một vòng trên vòm ngực rậm rì của hán.

Nàng ngẩng đầu nhìn hán, ngọt ngào cười nói:

- Muốn ta gả cho người không phải là không thể, nhưng là người phải đáp ứng với ta một việc.

Kiều Đại đang định đáp ứng, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nói:

- Những thứ khác đều được, nhưng nếu bảo ta giải quyết Tà tiểu tử kia, ta không thể làm được, không riêng gì Tà tiểu tử kia giao hoạt như hồ ly, mặt khác, cấp trên cũng có lời rồi, ta thật sự đối nghịch với hán,

chỉ sợ sẽ mang lại tai họa cho Kiều bang, ta tuy rằng thương nàng, nhưng tính mạng của các huynh đệ cũng rất quan trọng, ta không thể vì nàng mà không để ý tới bọn họ!

- Không có tiền đồ!

Trang Minh Hỉ giận tái mặt, lại nói:

- Người yên tâm, ta muốn người làm một chuyện không liên quan đến hấn, người cẩn thận nghe cho kỹ.

Tiếp theo, Trang Minh Hỉ thì thầm dặn dò vào tai hấn

Kiều Đại sắc mặt không ngừng biến đổi, đến cuối cùng, hấn đẩy Trang Minh Hỉ ra, nhìn nàng cả kinh nói:

- Đó không phải là ca ca ruột của nàng sao? Nàng ngoan tuyệt như thế?

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ngồi thẳng dậy, trừng mắt nhìn hấn, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ca ca ruột? Hấn chưa từng coi ta là muội muội ruột thịt, người có biết hấn đối với ta thế nào không? Hấn bắt nhân thì ta bắt nghĩa, trên đời này, nếu ta không suy nghĩ vì mình, còn có ai coi ta ra gì mà suy nghĩ cho ta?

Thấy nàng tức giận, Kiều Đại cũng mềm lòng, vươn tay ôm nàng, xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, cúi đầu, hung hăng hôn môi, đến khi Trang Minh Hỉ thiếu chút nữa ngất xỉu, Kiều Đại mới buông nàng ra, hấn nói ở bên tai nàng:

- Được được, hạt tiêu nhỏ của ta, ta giúp nàng là được rồi.

Tiếp theo, hấn kéo tay nàng đến chỗ giữa hai chân mình rồi thì thầm:

- Nàng xem, lại cứng rồi, giúp ta xoa đi... Chương 240: Thiết kế cục diện

Tháng năm, Phương Nghiên Hạnh sinh một bé con mập mạp, quá trình sinh đẻ rất thuận lợi, mẫu tử bình an. Thời gian này, Trang Tín Trung vốn hôn hậu gặp ai cũng cười, vừa mở miệng thì sẽ là “Con của ta.” Trần di nương thấy con dâu sinh cháu đáng yêu như vậy, sắc mặt cũng dễ coi hơn nhiều, tận tâm mà chăm sóc con dâu

Phương Kiến Thụ đã đến kinh thành học tập, Phương Nghiên Hạnh bình an sinh con xong thì lập tức viết một phong thư báo tin vui cho đệ đệ, không bao lâu sau, Phương Kiến Thụ đã có hồi âm, ngoài việc ân cần thăm hỏi chúc mừng ra còn gửi kèm theo một chiếc vòng bạc bình an như ý, xem như lễ gặp mặt cho cháu ngoại.

So với sự vui sướng của tam phòng, nhị phòng lại là tình cảnh bi thảm.

Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ bị bệnh triền miên nằm trên giường hơn một tháng cũng không thấy tiến triển. Đại phu nhân thương nàng, thấy nàng thân thể không tốt, mắt thấy sắp đến mùa hạ, ở biệt viện cũng không thoải mái như Trang phủ, với bệnh tình của nàng sẽ bất lợi, liền chấp thuận để nàng ở trong phủ qua một mùa hè rồi mới đưa đến biệt viện.

Tần Thiên tuy rằng không phản đối nhưng luôn đề phòng Trang Minh Hỉ, nàng cũng không muốn bị hại trong tay nữ tử này lần nữa. Nàng sai người trông chừng Mai Hương viện, chẳng những Trang Minh Hỉ không thể vào ra, mà nha hoàn bên người nàng ta cũng không được tự do. Đồ ăn mỗi ngày đều có người đưa tới, không cho các nàng bước ra cửa viện một bước. Bảo đảm nàng không còn khả năng làm chuyện xấu mới an tâm.

Không chỉ Tứ tiểu thư khiến Lý di nương đau lòng, mà Trang Tín Xuyên trong thời gian này cũng không an phận. Cũng không biết vì sao, Trang Tín Xuyên bỗng nhiên đam mê đánh bạc, thắng thì đi tắm hoa văn liễu, thua thì trở về tìm mẫu thân đòi tiền. Ban đầu, Lý di nương chỉ cho rằng hấn chỉ vui đùa mà thôi, cũng không để ý. Mỗi lần Trang Tín Xuyên đòi bạc, bà đều lấy ra bạc mà mình cất giữ bao nhiêu năm đưa cho hấn, dù sao bà cũng chỉ có một đứa con, bạc của bà về sau tất nhiên đều là cho hấn.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày, Lý di nương phát hiện hòm đựng tư trang của mình không cánh mà bay, bên trong có ngân phiếu ba vạn lượng bạc, toàn bộ cũng không thấy đâu. Lý di nương nhớ tới bản thân từng

lấy tiền ra trước mặt hắn, nghi ngờ là hắn cầm đi, vội vàng đi tìm hắn để hỏi. Nhưng không ngờ Trang Tín Xuyên ba ngày ba đêm vẫn không trở về, đến ngày thứ tư trở về với sắc mặt phờ phạc, râu ria xồm xoàm, khác biệt hoàn toàn.

Lý di nương kinh hãi hỏi về số tiền riêng của mình, Trang Tín Xuyên lại không để ý tới bà, ngã người lên giường mà nằm ngủ, mặc cho Lý di nương hỏi han thế nào cũng không để ý, sau đó thật sự bị bà làm phiền thì ngồi dậy, nhìn bà cả giận nói:

- Đều thua hết rồi! Người đừng làm phiền ta nữa, người yên tâm, sẽ có ngày ta thắng đem tiền về

Những lời này tựa như sét đánh xuống khiến Lý di nương đầu vầng mắt hoa, bà kéo hắn dậy hỏi như không thể tin vào tai mình

- Ba vạn lượng cũng đã hết sạch?

- Hết rồi hết rồi, người đừng làm phiền ta, ba ngày ba đêm rồi ta không được ngủ

Trang Tín Xuyên phiền chán vẫy tay.

Lý di nương há hốc mồm, ngây người một hồi, sau đó như bị ai đó đâm một đao mà đau đớn khóc òa lên, bà tiến lên lão đảo lay người Trang Tín Xuyên, khóc lóc không ngừng:

- Đó là tiền riêng ta tích góp mười mấy năm đó, người là phá gia chi tử, người là kẻ bất hiếu, người trả bạc cho ta, trả bạc cho ta.

Trang Tín Xuyên thua bạc vốn tâm tình đã không tốt, nay bị bà làm loạn như vậy phiền càng thêm phiền, hắn giận dữ đẩy bà ra, Lý di nương không đứng vững bị hắn đẩy ngã, ngồi dưới đất trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Trang Tín Xuyên.

Trang Tín Xuyên vốn vô tình, nhưng thấy mẫu thân ngã sấp xuống cũng đang định nâng dậy, bỗng nhiên nghe thấy mẫu thân khóc

- Người là đồ vô dụng, dám đối xử với ta như vậy, người không sợ thiên lôi đánh xuống sao?

Ba chữ “Đồ vô dụng” này, tựa như ba ngọn đao đâm vào ngực Trang Tín Xuyên, đau đớn dâng lên. Trang Tín Xuyên cũng không đỡ bà dậy, nằm xuống, đắp chăn, giận dữ nói:

- Vậy cứ để sét đánh ta chết đi!

Lý di nương tức giận thiếu chút nữa ngất xỉu.

Việc này lọt vào tai Tần Thiên, Tần Thiên vội vàng sai người của Trà Hành giám sát chặt chẽ các khoản tiền, quyết không cho phép Trang Tín Xuyên lấy đi một hào trong Trà Hành. Tần Thiên lo lắng không phải không có lý, không bao lâu, Trang Tín Xuyên thua đỏ mắt, muốn tìm cách lấy tiền ở Trà Hành, may mắn Tần Thiên đã sớm dặn dò, nếu không hắn thân là Nhị thiếu gia Trang phủ, lại là quân sự, nếu muốn làm chuyện quỷ gì cũng không phải không có khả năng.

Tối nay, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nói đến chuyện này:

- Trước kia tuy rằng cảm thấy Tín Xuyên không phải người tốt, nhưng vẫn chưa thái quá như bây giờ, cứ để như vậy, hắn thật sự sẽ bị hủy hoại!

“Mỗi người đều tự chọn một con đường cho bản thân, hắn tuy rằng không có địa vị đương gia, nhưng vẫn là thiếu gia của Trang phủ, cuộc sống vốn tốt đẹp, hắn lại lầm đường lạc lối đi vào con đường này, hắn nếu bởi vậy mà xảy ra chuyện gì, có thể trách được ai?” Trang Tín Ngạn viết “Nhưng hắn cứ như vậy lại là một cơ hội tốt để ở riêng!”

Nhị phòng nhiều lần hãm hại Tần Thiên, Trang Tín Ngạn đã sớm tức giận, có điều di chúc của phụ thân đã quy định, chỉ cần bọn họ không đồng ý ở riêng, bọn họ vĩnh viễn dây dưa không rõ với nhị phòng. Muốn cắt đứt quan hệ với nhị phòng, ở riêng là con đường duy nhất.

Tần Thiên nghi hoặc nhìn về phía Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn lại viết: “Nay hắn càng chơi càng thua nhiều, rất nhanh sẽ bị nợ nần quần thân, lúc chủ nợ tới cửa mà hắn lại không có bạc trả, hắn còn có thể có cách gì khác sao?”

Tần Thiên hai mắt sáng ngời:

- Chỉ có thể ở riêng, dùng gia sản trả nợ.

“Chúng ta cứ yên lặng mà nhìn xem!” Trang Tín Ngạn mỉm cười.

Đối với Trang Tín Xuyên, hắn chưa từng có cảm giác tình cảm huynh đệ, càng không cần nói tới việc huynh đệ giúp đỡ lẫn nhau. Hắn không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng thì sao có thể yên lành sau này, cũng không thể trông cậy mình lấy tình nghĩa huynh đệ mà tận tình khuyên nhủ hắn quay đầu lại là bờ.

Trang Tín Ngạn buông bút, đem Tần Thiên ôm vào trong lòng, vừa vuốt tóc nàng, vừa dùng một giọng nói ấm áp:

- Ta chỉ hy vọng nàng bình an.

Tần Thiên trong lòng ngọt ngào, vươn tay tay ôm chặt hắn.

Bên kia, Kiều Đại lại thừa dịp đêm tối lẫn vào Mai Hương viện.

- Mọi chuyện đều phát triển theo hướng nàng dự liệu, rất nhanh, bên này sẽ thu được tin tức!

Kiều Đại đi đến bên giường, cười kéo Trang Minh Hỉ vào lòng:

- Nàng cảm tạ ta thế nào đây?

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cười như không cười:

- Kiều bang chủ, ta đã đồng ý cho người hai phần, còn muốn như thế nào nữa?

- Ta không muốn bạc của nàng.

Kiều Đại hừ lạnh một tiếng

- Nàng là nữ nhân của ta, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta, thân là nam nhân nào có đạo lý thò tay cầm bạc nữ nhân của mình. Ta không cần!

Trang Minh Hỉ tất nhiên biết hắn muốn cái gì, nàng hừ lạnh một tiếng, lấy chân phủ lên người mình, nhìn gương mặt hắn xấu xí dữ tợn đầy vết đao sẹo, trong lòng khinh thường, kẻ quái dị này cũng muốn cưới ta?

Kiều Đại bỗng nhiên mỉm cười, đứng lên, trước mặt Trang Minh Hỉ xòe tay, ý bảo nàng nhìn mình:

- Có phát giác hiện hôm nay ta có gì không giống ngày thường hay không?

Trang Minh Hỉ lạnh lùng nhìn hắn, không lên tiếng, thầm nghĩ, còn không phải vẫn là kẻ quái dị sao?

Thấy Trang Minh Hỉ vẫn mặt lạnh lẽo như băng, Kiều đại cũng không tức giận, hắn cười cười, vết sẹo trên mặt vì nụ cười này mà vạm vẹo nhắm nhúm, càng thêm dữ tợn.

- Ta hôm nay mặc một bộ đồ mới, tắm rửa sạch sẽ mới tới đây. Ta biết nàng chê ta hôi nhưng mà nàng có thấy không, ta hôm nay không hề hôi đâu!

Kiều Đại đem tay áo của mình đưa tới trước mặt nàng.

Nhưng mà hắn càng cẩn thận, Trang Minh Hỉ càng chán ghét, nàng lạnh lùng hất tay hắn ra, nay mọi chuyện đã gần như hoàn thành, nàng không bao giờ muốn liên quan đến hắn nữa.

Kiều Đại có hơi không nhịn được, vốn định tức giận nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp của Trang Minh Hỉ, nhớ tới tình duyên giữa hai người bấy lâu nay, lại nhịn lại. Hắn như nghĩ tới cái gì, nở nụ cười, lấy trong bọc ra một chiếc trâm cài.

- Ta đã chọn trâm cài đẹp nhất lớn nhất ở Trân bảo trai cho nàng, nàng có thích không?

Hắn như dâng hiến vật quý mà đưa tới trước mặt nàng.

Trang Minh Hỉ liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy vô cùng dung tục, lập tức hừ lạnh một tiếng, quay đầu, về mặt chán ghét.

Thấy vậy, Kiều Đại không khỏi xiết chặt trâm cài trong tay, hần yên lặng một hồi mới nói:

- Nàng thường nói không có người đối tốt với nàng, nhưng mà ta muốn đối tốt với nàng, nàng lại không cần. Nàng chỉ để ý người trong lòng đối với nàng ra sao, nói cho cùng, nàng vẫn không buông Tạ tiểu tử kia được!

Nói xong, Kiều Đại đặt trâm cài xuống, im lặng rời đi.

Chờ hần đi rồi, Trang Minh Hỉ hung hăng ném trâm cài xuống đất:

- Ai muốn đồ của kẻ thối tha như ngươi! Ai cần kẻ quái dị như ngươi tốt với ta! Ngươi không xứng! Không xứng!

Sau đó không lâu đã có chủ nợ tới cửa, hóa ra Trang Tín Xuyên vay nặng lãi để đánh bạc, giờ đã nợ hai mươi vạn lượng bạc. Chủ nợ ra sức đánh Trang Tín Xuyên sau đó buộc hần viết giấy thiếu nợ, lần này bọn họ cố ý tới cửa thu bạc.

Nhị phòng làm sao có nhiều bạc như vậy. Đại phu nhân nhân cơ hội đưa ra việc ở riêng, khóc đến chết đi sống lại, nhưng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhận lời, bởi vì tam phòng không muốn chia nên ba phòng thống nhất, chỉ một mình nhị phòng ra ở riêng. Lý di nương tuy rằng không hề muốn, nhưng mà nhìn con bị đánh bầm dập mặt mũi, chỉ có thể chấp nhận.

Bởi vì đã tách ra với dòng họ, lần này ra ở riêng, Đại phu nhân hoàn toàn không thông báo với dòng họ. Ba phòng sau khi thỏa thuận xong thì đến nha môn làm thủ tục. Nhị phòng được chia hơn 20 vạn lượng bạc rồi rời khỏi Trang phủ.

Nhưng mà hai mươi mấy vạn lượng qua tay Lý di nương rồi đến tay chủ nợ. Sau đó từ trên tay chủ nợ, lại trở về tay Trang Minh Hỉ.

Hóa ra, chuyện này vốn do Trang Minh Hỉ sắp đặt. Nàng thấy Tần Thiên ở Trang phủ có địa vị vô cùng vững chắc, bản thân ở Trang phủ khó mà thành công, liền sinh ra ý lùi bước. Vốn nàng không muốn làm tuyệt, nhưng Trang Tín Xuyên làm tổn thương nàng, khiến nàng quyết tâm không bao giờ nể tình nữa. Nàng bảo Kiều Đại tìm người dụ dỗ hần đánh bạc, thiết kế cục diện, làm cho hần càng đánh càng thua, hăm sâu trong vũng bùn, lại sau đó cho hần vay nặng lãi, khiến hần không thể không ra ở riêng, cứ như vậy, tài sản của Nhị phòng cơ hồ toàn bộ rơi vào tay Trang Minh Hỉ.

Nay, nàng có nhiều bạc như vậy, muốn làm gì mà không được?

Nhị phòng thu dọn đồ đạc rời khỏi Trang phủ, nay, Lý di nương trên tay chỉ còn lại hai vạn lượng bạc, chỗ ở cũng không có. Bất đắc dĩ, bà đành phải đem bán các tiểu thiếp nha hoàn thông phòng của Trang Tín Xuyên đi, chỉ chừa lại một mình Lưu Bích Quân.

Đoàn người ra khỏi Trang phủ, đang lúc mơ hồ, phía sau truyền đến giọng Tần Thiên khê gọi:

- Đợi chút.

127. , Chương 241-242

Chương 241: Quyết liệt

Vừa dứt lời, Tần Thiên bước ra khỏi cửa lớn.

Lý di nương đang rơi lệ nhìn thấy Tần Thiên cũng ngừng khóc, Trang Tín Xuyên thì chặt vật cúi đầu, lui ra phía sau Lý di nương, mà Trang Minh Hỉ được Hỉ Thước đỡ mà đứng bất động, thần sắc lạnh lùng, dường như không nhìn thấy Tần Thiên.

Lý di nương lau khô nước mắt, trừng mắt nhìn Tần Thiên:

- Ngươi đến để chê cười chúng ta sao?

- Ta cũng không nhàn rỗi như vậy!

Tần Thiên tức giận, lại nói:

- Là Đại phu nhân bảo ta đến nói với các người một tiếng, nếu các người tạm thời không tìm được chỗ thích hợp để sống, Đại phu nhân có tòa thôn trang ở phía đông thành, vốn là của hồi môn của bà, có thể tạm thời cho các người ở lại đó, chờ đến khi các người tìm được chỗ ở thì chuyển đi sau!

Đại phu nhân làm sao không biết mời thần dễ tiền thần khó, có điều, bà thấy nhị phòng rơi vào hoàn cảnh này, Trang Minh Hỉ lại gặp phải tình cảnh như vậy, không đành lòng nhìn thấy bọn họ sống khổ sở nên bảo nàng cho bọn họ tạm thời sinh sống tại tiểu viện, bọn họ muốn ở bao lâu cũng được, không cần phải vội vàng gấp gáp tìm chỗ ở.

- Đại tỷ... Lí di nương cay mũi, rơi lệ.

Mấy ngày này, bà liên tục gặp biến cố, các con đều rơi vào tình cảnh này, bà thậm chí hoài nghi, có phải ông trời đang trừng phạt mình tham lam hay không? Bà ta coi Trang phủ là nơi mình có thể dễ dàng tùy ý, chưa từng coi Đại tỷ ra gì, đã sớm quên việc Đại tỷ là thê còn bà chỉ là thiếp, bất kính với Đại tỷ, nhiều lần tính kế, có lẽ ngay cả ông trời cũng thấy không thuận mắt, các con sở dĩ như vậy đều là báo ứng của bà!

Trong lòng hối hận, nhưng chuyện đã đến nước này, làm sao còn có đường cứu vãn?

Tần Thiên cũng không muốn nhiều lời với bọn họ, bảo người gọi xe ngựa, đưa bọn họ đến tiểu viện của Đại phu nhân. Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe ngựa châu anh bát bảo hoa mỹ đi tới, dưới ánh mắt tò mò của mọi người mà dừng lại trước đại môn Trang phủ.

Đang lúc Tần Thiên đoán có khách quý đến chơi, Trang Minh Hỉ vẫn trầm mặc ít lời dường như không hề tồn tại bỗng nhiên động bước. Nàng đi đến xe ngựa, đầu tiên nhìn về phía mẫu thân và huynh trưởng, thần nhiên nói:

- Ta có nơi khác để đi rồi, sẽ không đi cùng các người.

Lí di nương và Trang Tín Xuyên kinh ngạc hai mắt nhìn nhau, Lí di nương tiến lên trước giữ chặt tay Trang Minh Hỉ, lo lắng hỏi:

- Minh Hỉ, con không đi cùng chúng ta thì có thể đi đâu?

Lại nhìn về phía xe ngựa:

- Đây là xe của ai?

Tần Thiên thừa dịp bọn họ nói chuyện mà cẩn thận quan sát cỗ xe ngựa đẹp đẽ này, thấy ở một góc trên thân xe có khắc một chữ “Trang”.

Chữ “Trang” này khẳng định không phải ý chỉ Trang phủ, nàng rất rõ đây không phải xe ngựa trong phủ.

Đang lúc nàng nghi hoặc, Trang Minh Hỉ lại giải đáp vấn đề này.

Đã thấy Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng cũng rất kiên quyết đẩy Lí di nương ra, quay đầu liếc mắt nhìn xe ngựa một cái, thần nhiên cười nói:

- Đây là xe ngựa của ta, mà ta giờ đương nhiên là trở về nhà của mình!

Nói xong, cũng không để ý tới Lí di nương đang trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng được Hỉ Thuộc đỡ bước lên xe ngựa, xa phu mặc áo xanh mũ quả dưa dáng người khôi ngô lập tức vung roi, xe ngựa vội vàng chạy đi.

- Mẫu thân, có chuyện gì vậy, muội muội làm sao có thể có xe ngựa xa hoa như vậy, làm sao có thể có nhà được? Có phải người lên lút đưa bạc cho nàng không?

Trang Tín Xuyên quắc mắt nhìn trừng trừng Lý di nương, nay, số mệnh hần thế này, hần đã sớm đem số bạc còn lại trở thành tài sản riêng của hần, quyết không thể chấp nhận có người khác nhúng tay vào, kể cả người này là muội muội của hần! Nếu không phải mẫu thân lấy cái chết ra bức bách dù thế nào cũng phải để bà nắm giữ ngân phiếu, thì hần đã sớm thu về tay mình.

- Không có, ta đâu đưa cho nàng cái gì

Với sự tức giận của con, Lí di nương hoảng hốt. Về sau bà sẽ sống dựa vào con, không vì vạ bất đắc dĩ bà thật sự cũng không muốn có xung đột với hắn.

- Mẫu thân không đưa cho nàng, nàng làm sao có nhiều bạc như vậy?

Trang Tín Xuyên tức giận đến mức giơ chân giơ tay. Tần Thiên ở một bên lạnh lùng nhìn, nay Trang Tín Xuyên đã sớm không còn bộ dáng công tử như xưa, ngũ quan mặc dù vẫn vậy, nhưng tư thái nhìn qua đáng khinh không chịu nổi.

Tần Thiên âm thầm lắc đầu.

- Ở trong này kêu la thì có ích lợi gì, đi theo sau nhìn thì sẽ biết!

Người lên tiếng là Lưu Bích Quân, nàng vừa nói, vừa gọi xe, kêu lên:

- Phải nhanh, nếu không, sẽ không đuổi kịp.

Mẹ con Lý di nương như tỉnh mộng, một trước một sau lên xe, xe ngựa rất nhanh đuổi theo xe của Trang Minh Hỉ phía trước.

Thấy bọn họ rời đi, Tần Thiên cũng có suy nghĩ khác, sai Thanh Liễu:

- Người cũng theo sau nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thanh Liễu gật đầu, ngồi trên một xe ngựa khác đuổi theo.

Bên này, Trang Tín Xuyên sai xa phu gắt gao theo đuôi Trang Minh Hỉ, xe chạy vào khu phố phồn hoa, dừng lại trước một tòa nhà lớn cửa cao khí phái

Trang Minh Hỉ bước xuống, lập tức còn có hạ nhân mặc vải xanh đội mũ quả dưa từ cổng lớn bước ra, cung kính nghênh đón Trang Minh Hỉ vào trong.

Trang Tín Xuyên và Lí di nương, Lưu Bích Quân bước xuống xe ngựa, có chút không dám tin mọi thứ trước mắt.

Chỉ thấy cổng lớn uy thế, hai bên là hai con sư tử đá bạch ngọc cao lớn nguy nga, đại môn sơn đỏ viền vàng, trên môn biển thiếp vàng có hai chữ to chói mắt: “Trang phủ”.

Đúng là so với Trang phủ còn xa hoa khí phái hơn.

Ba người đều hoa mắt choáng váng.

- Đi, chúng ta vào xem, ta thật muốn hỏi nha đầu chết tiệt kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trang Tín Xuyên hỗn hển vọt đi vào.

Ba người vào phủ, bên trong cây cối sum suê, rường cột chạm trổ, đưa mắt nhìn lại, đều là cảnh tượng phú quý. Trang Tín Xuyên một đường đi thẳng về phía trước, trên đường cũng có gặp hạ nhân, kỳ quái là, không có một ai ngăn trở, cũng không có một ai hỏi thăm bọn họ.

Cứ như vậy một đường thẳng đến đại sảnh, ba người đi vào, liền thấy Trang Minh Hỉ đang ngồi ở ghế chủ vị phía trên thành thới uống trà, sau lưng là bức tranh mãnh hổ hạ sơn.

Trong tranh, bạch hổ giương nanh múa vuốt, sắc mặt dữ tợn, làm cho người ta nhìn thấy mà sợ hãi.

- Đến rồi?

Trang Minh Hỉ buông chén trà trong tay, nhìn bọn họ, có vẻ như không hề bất ngờ

- Minh Hỉ, đây là có chuyện gì? Đây rốt cuộc là chỗ ở của ai?

Trang Tín Xuyên chỉ vào Trang Minh Hỉ đang ngồi phía trên cả giận nói.

Bên người Lưu Bích Quân và Lí di nương nhìn mọi thứ xung quanh, trong mắt tràn ngập sợ hãi mà than thầm.

Trang phủ tuy là nhà giàu có nhưng cuộc sống cũng rất giản dị, Trang phủ vô luận là kiến trúc hay trang trí đều theo quy củ, không hoa mỹ, nhưng ở đây, nơi nơi kim bích huy hoàng, cảnh tượng kiêu diễm, làm cho người ta không khỏi tán thưởng.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ đứng lên, chậm rãi bước xuống, vừa đi vừa nói chuyện:

- Ta không phải đã nói rồi sao, nơi này là nhà của ta. Là nhà của Trang Minh Hỉ ta!
- Nhưng mà người lấy đâu ra bạc?

Trang Tín Xuyên vẻ mặt khó tin.

Trang Minh Hỉ dừng lại bước, nhìn ca ca mỉm cười:

- Việc này người không cần xen vào! Từ nay về sau, ta là ta, các người là các người, không có chút liên quan!
- Minh Hỉ, đây là lúc nào, người làm sao có thể nói ra những lời này? Chúng ta là người một nhà mà! Lí di nương cả kinh nói.

Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn về phía mẫu thân, tiếp tục cười:

- Đúng, mẫu thân nói đúng, lời này ta không nên nói ra bây giờ, lúc ta trở về, lúc ca ca ép ta đi nhận tội ta nên nói ra mới phải!

Nói xong, Trang Minh Hỉ lại nhìn về phía Trang Tín Xuyên, sắc mặt nặng nề, nhấn từng chữ:

- Bắt đầu từ khi đó, ta cũng đã không còn coi người là ca ca!

Trang Tín Xuyên tức giận muốn xông lên vung tay định đánh Trang Minh Hỉ, còn chưa đến gần nàng, thôi tay giữ ở một bên đã xông tới gắt gao ngăn hãm lại, không cho hấn tiếp cận Trang Minh Hỉ. Trang Tín Xuyên tức giận la to. Lí di nương ở một bên chỉ biết lo lắng suông.

Trang Minh Hỉ cười lạnh một tiếng, tiêu sái bước đến, vươn tay mà bạt tai Trang Tín Xuyên, đánh cho Trang Tín Xuyên thất thần, hấn nhìn Trang Minh Hỉ, như đang nhìn một người xa lạ, nhất thời chưa kịp phản ứng, một lúc sau, mới bắt đầu rít gào:

- Nha đầu chết tiệt kia, người dám đánh ta!
- Một cái tát này ta trả lại cho người!

Trang Minh Hỉ nhìn hấn lạnh lùng nói:

- Còn nữa, ta cũng không ngại nói cho người biết, mọi thứ đều là ta an bài, là ta sai người dụ dỗ người bài bạc, là ta an bài người thiết kế cục diện cho người không ngừng thua tiền, càng lún càng sâu, cũng là ta bảo người cho người vay nặng lãi, khiến người rơi vào hoàn cảnh này, mọi thứ đều là ta làm!
- Người...người...

Trang Tín Xuyên tức giận đến mức mắt long lên, chỉ vào nàng, nửa ngày nói không nên lời.

Một bên Lí di nương khiếp sợ tiến lên, giữ chặt hai tay Trang Minh Hỉ, dường như không thể tin nổi hỏi:

- Minh Hỉ, vì sao người phải làm như vậy? Hấn là ca ca của người mà

Trang Minh Hỉ gạt tay Lí di nương ra, chỉ vào Trang Tín Xuyên cười lạnh nói:

- Hấn có coi ta là muối muối ruột thịt sao? Ta lúc trước một lòng vì hấn suy tính, mà khi Tạ gia muốn từ hôn, hấn vì tâm tư bản thân, cứng rắn ép gả ta cho Tạ gia, kết quả mới gây cho ta bi kịch ngày hôm nay... không chỉ như thế, khi ta nhận hết mọi sự tra tấn trở về, hấn còn dùng dao đâm vào lòng ta, ta không có ca ca như vậy! Trang Tín Xuyên, người rơi vào tình cảnh này là do người vô năng, là người vô dụng! Để cho người phá sạch gia sản chẳng bằng để nó trong tay ta. Ta biết các người sẽ không đồng ý ở riêng, cho nên ta mới nghĩ ra cách này buộc các người ở riêng. Người cứ chờ coi, ta nhất định sẽ dùng số tiền này tạo ra một Trà Hành còn thịnh vượng hơn Thịnh Thế, ta sẽ làm cho tất cả mọi người đều biết, ta Trang Minh Hỉ mới là người có tư cách nhất để trở thành đương gia!

Trang Tín Xuyên giận đến mức mặt trắng bệch nhưng cũng không biết nên làm gì. Lí di nương ở một bên bụm mặt khóc lớn, bà dù thế nào cũng không nghĩ tới, các con của bà lại cốt nhục tương tàn như vậy.

- Báo ứng, báo ứng

Lí di nương đầm ngực, cơ hồ khóc đến lả người.

- Đuổi bọn họ ra, từ nay về sau, không để bọn họ bước một bước vào phủ!

Trang Minh Hỉ ngoan tuyệt hạ lệnh với gia đình.

Gia đình lĩnh mệnh, lập tức đuổi ba người ra ngoài.

- Minh Hỉ, Minh Hỉ, người sao có thể đối xử với mẫu thân như vậy...

Lý di nương vừa giãy dụa, vừa quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ khóc lóc cầu xin.

Trang Minh Hỉ đứng ở trong sảnh nhìn Lí di nương không nhúc nhích, mỉm cười tái nhợt.

- Dù sao trong lòng người cũng chỉ có một đứa con đó mặc kệ là chuyện gì, người đều chỉ nghĩ cho hần, đã như thế, người cứ coi như chưa từng sinh ra đứa con gái này, về sau sống với con trai của người đi!

Trang Minh Hỉ kiên quyết nói.

- Minh Hỉ, Minh Hỉ!

- Đuổi bọn họ ra ngoài!

Rất nhanh, đại sảnh khôi phục lại sự yên tĩnh, Trang Minh Hỉ hai chân mềm nhũn, ngồi xuống đất.

Đúng lúc này, có hạ nhân thông báo:

- Tạ gia Nhị công tử cầu kiến!

Tạ Đình Quân?

Nghe thấy cái tên này, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy trái tim đập loạn, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, cố gắng đứng dậy.

- Mời hần vào! Trang Minh Hỉ phân phó.

Tạ Đình Quân...

Trang Minh Hỉ nghiêng răng nghiêng lợi. Chương 242 Phải nhẫn nại

Tạ Đình Quân sau khi đi vào thì chấp tay sau lưng đứng trong đại sảnh, nhìn ngắm xung quanh. Thoáng sau mới nhìn trừng trừng Trang Minh Hỉ bằng cặp mắt sáng quắc, cười nói:

- Trang Minh Hỉ, có đôi khi, người thật sự khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác!

- Tạ Đình Quân, người còn dám đến đây?

Trang Minh Hỉ trừng mắt nhìn hần, hận đến độ mắt như chảy máu

Tạ Đình Quân nhíu mày, lấy tay nhàn nhã phủi tay áo:

- Vì sao ta lại không dám đến?

Thấy hần tỏ vẻ không thềm để ý, Trang Minh Hỉ càng giận, nàng xông lên trước, dùng sức đánh hần rồi kêu lớn:

- Ta biết đều là âm mưu của người, người cố ý làm cho ta bị đám người buôn muối tư mang đi, người biết rõ ta sẽ bị đối xử thế nào, người biết rõ ta có thể sẽ bị mất mạng nhưng người vẫn không chút nể nang mà đẩy ta đi

Cho dù Trang Minh Hỉ dùng hết sức nhưng mọi sự giận dữ của nàng với hần mà nói như không đáng để nhắc tới, Tạ Đình Quân chỉ dùng một tay nhẹ nhàng gạt nàng ra, đẩy nàng ngồi xuống ghế bên

Bởi vì quá giận dữ, Trang Minh Hỉ người mềm nhũn, nàng vài lần định giãy ra nhưng đều thất bại, cuối cùng, nàng như phát tiết mà dùng sức vỗ tay vịn, nước mắt bất tri bất giác chảy tràn, nàng chỉ vào Tạ Đình Quân:

- Người là tên súc sinh

Bởi vì quá phần nộ, Trang Minh Hỉ cả người mềm nhũn, nàng vài lần giãy dụa muốn đứng lên, nhưng đều thất bại, cuối cùng, nàng phát tiết bằng cách vỗ mạnh tay vịn, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống, nàng chỉ vào Tạ Đình Quân nói:

- Người là tên súc sinh! Người có thể không thích ta, người có thể từ hôn, vì sao phải đối xử với ta như vậy? Cả cuộc đời của ta đã bị hủy trên tay người!

Càng khiến cho nàng khó có thể chịu nổi là tất cả những điều hấn làm đều vì nữ nhân kia! Nàng chẳng lẽ không phải là nữ nhân hấn từng muốn cầu hôn hay sao? Hấn sao có thể tuyệt tình với nàng như vậy?

Nàng thật sự muốn bỏ đôi ngực của hấn ra xem có phải tim của hấn làm bằng đá hay không!

- Không sai, đều là ta làm!

Tạ Đình Quân đi đến trước mặt nàng, nhìn nàng lạnh lùng nói:

- Ta đã từng cảnh cáo người, nếu người dám phá hoại chuyện của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, đáng tiếc người cũng không để ở trong lòng, người có ngày hôm nay là do gieo gió gặt bão!

Nói xong, hấn lại tươi cười:

- Ta chỉ là có chút kỳ quái, người đã biết, sao không thấy người có hành động gì?

Hấn nhìn nhìn bốn phía, chỉ thấy đại sảnh ngoài bọn họ ra, không hề có một ai, có thể thấy được trước khi hấn tiến vào, nàng đã cho hạ nhân lui xuống.

Nói cách khác, nàng cũng không muốn để người khác nghe thấy bọn họ nói chuyện. Điều này khiến trong lòng hấn chắc chắn rằng nàng có điều cố kỵ, phạm là người có điểm cố kỵ vẫn có thể dễ dàng nắm bắt!

Đối diện, Trang Minh Hỉ cắn chặt môi gắt gao trừng mắt nhìn hấn, không nói một lời.

Tạ Đình Quân đi đến giữa đại sảnh rồi nhìn bốn phía chung quanh cười nói:

- Người là một nữ tử, được nhiều bạc như vậy, chẳng những không che giấu, còn phô trương khắp nơi, chắc hẳn sắp tới người nhất định sẽ làm gì đó, điều này chẳng qua là người muốn biểu hiện thực lực của bản thân mà thôi!

Khi hấn tiến vào, vừa vặn chạm mặt với Lí di nương và Trang Tín Xuyên đi ra. Trang Tín Xuyên hùng hùng hổ hổ, đem chuyện Trang Minh Hỉ hãm hại hấn mắng mỏ lớn, vừa vặn để cho hấn nghe thấy.

Không thể không nói, nữ nhân như Trang Minh Hỉ còn tâm ngoan thủ lạt hơn so với tưởng tượng của hấn! Không chỉ đối với người khác, đối với người thân cũng ngoan tuyệt! Nàng có thể thoát khỏi tay Kiều Đại, nói vậy đã tổn không ít tâm tư, trả giá cũng không ít. Bị làm nhục như vậy, sau đó còn có thể đoạt lấy tài sản, cũng không phải là việc mà nữ tử khuê các bình thường có thể làm được!

Thấy hấn dễ dàng nhận ra ý đồ của mình, Trang Minh Hỉ rùng mình, cảnh giác nhìn hấn.

- Người nhất định đã biết, người mặc dù đã biết mọi chuyện, cũng không ảnh hưởng đến ta, nhưng đã đắc tội với ta, sẽ ảnh hưởng kế hoạch sau này của người!

Tạ Đình Quân xoay người, cầm bào màu đen làm nổi bật sự uy vũ bất phàm, gương mặt góc cạnh rõ ràng mang theo sự tự tin chắc chắn, mặc dù vô cùng thống hận hấn, Trang Minh Hỉ không thể không thừa nhận hấn thật sự là một nam nhân hấp dẫn!

Lúc này Trang Minh Hỉ dần dần bình tĩnh. Nàng hít sâu vài lần, dựa vào tay vịn đứng lên. Nàng nhìn hấn, lạnh lùng nói:

- Người hôm nay đến đây, chắc hẳn muốn biết ta đã nói gì với Tần Thiên đúng không!

Tạ Đình Quân nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng.

Nàng cười cười, ngẩng cao đầu:

- Người yên tâm, đến bây giờ ta chưa hề nói gì cả, nhưng mà về sau, còn phải xem Tạ công tử làm như thế nào. Ta rất nhanh sẽ thành lập một Trà Hành, chuyện làm ăn còn phải nhờ vào sự hỗ trợ của Tạ công tử, việc này cũng sẽ thành toàn ổi tình si của người!

Câu cuối cùng tràn ngập giọng điệu mỉa mai trêu tức.

Tạ Đình Quân trầm mặt xuống

- Người là đang uy hiếp ta?
- Không phải uy hiếp, là giao dịch! Chúng ta dựa theo nhu cầu, người vẫn như cũ có thể lấy thân phận bằng hữu xuất hiện bên cạnh Tần Thiên, mà ta chỉ muốn thanh thế Trà Hành của ta nhanh chóng lớn mạnh!

Trang Minh Hỉ nhìn thẳng hần, trong ánh mắt lộ rõ dã tâm.

Nàng cũng không trông mong Tạ Đình Quân có thể giúp gì, chỉ cần hần không trăm phương ngàn kế phá hoại đã rất tốt rồi. Không sai, nàng hận không thể lột da bẻ xương hần, ăn tươi nuốt sống hần nhưng tạm thời nàng chưa làm được điều này, nàng tự biết mình không có năng lực như vậy. Nếu nàng nói ra tất cả, người bên ngoài có tin hay không không bàn tới nhưng nhất định sẽ đắc tội với hần. Bối cảnh hần hùng hậu, thế lực lớn, lại tâm ngoan thủ lạt, nếu sau này hần muốn gây khó dễ với nàng, nàng cũng sẽ gặp nhiều phiền toái. Bất kể là xét theo phương diện nào đều là được nhiều hơn mất, chỉ một chút không đành lòng sẽ phá hỏng mưu kế, muốn thành đại sự không thể không nhẫn nhịn! Cho nên, nàng quyết định tạm thời áp chế cừu hận, trước tiên phải làm tốt mọi việc đã!

Hơn nữa, nàng vì sao phải nói với Tần Thiên? Để một con độc xà lặng yên không một tiếng động ẩn nấp ở bên người nàng không phải tốt hơn sao? Thế nào cũng có một ngày hần sẽ cắn nàng ta, đến lúc đó nàng ở bên cạnh xem náo nhiệt không phải vui vẻ hay sao? Nàng làm sao phải nhắc nhở nàng ta!

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, mới nói:

- Tốt, theo ý của người, người kín miệng, ta sẽ không gây khó dễ, ta cũng rất muốn nhìn xem, người có thể làm ra được chuyện gì hay không!

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu, đã định liệu trước mà cười cười.

Tạ Đình Quân cười lạnh hai tiếng, xoay người đi ra ngoài, mới vừa đi hai bước, bỗng nhiên lại dừng lại.

Hần quay đầu, nhìn về phía Trang Minh Hỉ:

- Trang Minh Hỉ, người dám giống trống khua chiêng như vậy, chắc chắn là có người bảo vệ người, người kia là ai?

Ngay sau đó, hần đảo mắt, dường như đã hiểu ra:

- À, ta hiểu rồi...

Hần cười cười, lại nhìn Trang Minh Hỉ liếc mắt rồi xoay người rời đi.

Tạ Đình Quân bước ra đại môn, không lâu sau, Lâm Vĩnh từ một góc chui ra. Hần loáng người một cái đã đi đến bên cạnh Tạ Đình Quân, thấp giọng nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của công tử, nô tài lén thăm dò một vòng bên trong, phát hiện không ít người của Kiều bang đang quản lý hậu viện.

Tạ Đình Quân đi về phía ngựa của mình, vỗ vỗ yên ngựa, cười khê:

- Chuyện càng ngày càng thú vị rồi đây

Nói xong, hần phi thân lên ngựa, chân kẹp bụng ngựa nhanh chóng rời đi, Lâm Vĩnh theo sát ngay sau.

Mà bên này, Tạ Đình Quân đi rồi, Trang Minh Hỉ thu xếp một hồi rồi mang theo một cái hộp nhỏ, ra khỏi phủ, đi thẳng đến nha môn Tri phủ, gặp Hồ Tri phủ trong thư phòng ở hậu viện nha môn.

- Chất nữ thỉnh an dưỡng. Lần này chất nữ có thể được thuận lợi như vậy cũng nhờ có dưỡng giúp, chất nữ tới đây cảm ơn dưỡng, dâng lên chút lòng thành! Trang Minh Hỉ đưa hộp nhỏ lên.

Hồ Tri phủ mở nắp ra, bên trong là một tập ngân phiếu. Hắn nhìn thoáng qua, trong lòng vui vẻ, hắn rất vừa lòng cười cười, nhìn về phía Trang Minh Hỉ ánh mắt cũng ôn hòa hơn:

- Mọi người đều là người một nhà, không cần đa lễ. Dưỡng thật đúng là đã xem nhẹ người, không thể tưởng được người lại thông minh như vậy, chí hướng rộng lớn, so với ca ca kia của người giỏi giang hơn bao nhiêu lần! Người yên tâm, người cứ việc đi làm việc mà người muốn, mọi chuyện đã có dưỡng làm chủ.

Trang Minh Hỉ vui vẻ thi lễ với Hồ Tri phủ, nói:

- Dưỡng để mắt Minh Hỉ, Minh Hỉ nhất định sẽ không để người thất vọng!

Nói xong, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồ Tri phủ, ánh mắt lóe ra, giống như có thâm ý, Hồ Tri phủ hiểu rõ, cười ha ha vài tiếng

- Được, được, có bản quan ủng hộ, tương lai thành tựu của người tuyệt đối sẽ không thua Thịnh Thế!

Trang Minh Hỉ hé miệng cười tươi

Từ lúc nàng quyết định đoạt lấy tài sản, nàng biết, bản thân chỉ là một nữ tử nếu muốn sống yên ổn tuyệt đối không có khả năng, nàng không giống như Đại phu nhân lúc tiếp quản Trà Hành đã có căn cơ vững vàng, mọi thứ của nàng chỉ mới bắt đầu. Điều này bắt buộc nàng phải có thực lực hùng hậu để làm chỗ dựa, mà hẳn nhiên đó là người dưỡng tham lam, Hồ Tri phủ.

Nàng biết lúc trước Hồ Tri phủ giúp đỡ bọn họ tuyệt đối không vì quan hệ thân thích, nhất định còn có tính toán của hắn. Có điều ca ca quá vô dụng, làm cho hắn thất vọng. Chỉ cần mình có thể thỏa mãn yêu cầu của hắn, tuyệt đối có thể được hắn bảo vệ.

Vì thế, nàng suy nghĩ hai ngày hai đêm, viết một phong thư, nội dung nói rõ ý tưởng của nàng, cùng với kế hoạch và sự quyết tâm của nàng. Nàng bảo Kiều Đại nghĩ cách đưa đến cho Tri phủ đại nhân, không bao lâu, Tri phủ đại nhân liền tìm chỗ ở này cho nàng, những người ở đây đều có lai lịch, người tầm thường cũng không dám tới. Điều này cũng biểu hiện một việc, Trang Minh Hỉ nàng cũng là người không đơn giản! Rất tiện để nàng làm việc theo kế hoạch.

Nàng hiện tại muốn bạc có bạc, muốn bồi cảnh có bồi cảnh, nàng không tin, nàng không thành công!

Tần Thiên, người hãy chờ đấy, một ngày nào đó, ta sẽ làm cho người đời nhận ra, Trang Minh Hỉ ta so với Tần Thiên người không hề thua kém!

Bên kia, Thanh Liễu trở về bẩm báo lại mọi chuyện cho Tần Thiên biết, nàng tuy rằng không thể vào, nhưng là đứng ngoài cửa lớn thông qua đối thoại giữa Trang Tín Xuyên và Lí di nương đã hiểu rõ mọi việc, sau đó nhanh chóng trở về báo lại cho Tần Thiên.

Nghe xong, Tần Thiên có chút ngẩn ngơ, kinh ngạc trước thủ đoạn tàn nhẫn của Trang Minh Hỉ, đồng thời, cũng không khỏi bội phục sự quyết đoán và dũng khí của nàng. Phải biết rằng, nàng chỉ là một nữ tử khuê các mười bảy mười tám tuổi. Nhưng vừa nghĩ đến nàng mười mấy năm mưa dầm thấm lâu có sự ảnh hưởng từ Đại phu nhân, lại có mẫu thân khôn khéo mạnh mẽ nuôi dạy, cũng không còn cảm thấy kỳ quái.

- Đại thiếu phu nhân, ta còn nghe nói, Tứ tiểu thư cũng muốn mở Trà Hành!

Thanh Liễu vội la lên:

- Với tính tình của Tứ tiểu thư, tương lai chỉ sợ là muốn chống đối với Đại thiếu phu nhân!

Tần Thiên cười nói:

- Sợ cái gì, đối thủ của chúng ta còn thiếu hay sao? Nhiều hơn một người thì cũng vậy thôi

Hơn nữa, có thể có đối thủ như Trang Minh Hỉ nhất định là một chuyện thú vị.

128. , Chương 243-244

Chương 243: Thái Bình Trà Hành

Ban đêm, trăng sáng nhô cao, bóng cây lay động lư

Một bóng đen tiến vào phòng Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ vốn đang ngủ không yên bỗng nhiên bừng tỉnh, vừa mở mắt ra liền phát hiện có bóng đen đứng sừng sững trước cửa sổ. Trang Minh Hỉ kinh hãi định mở miệng kêu to, còn chưa kịp lên tiếng, miệng đã bị một bàn tay to thô ráp bịt lại. Trang Minh Hỉ phản ứng lại, lập tức đẩy bàn tay kia ra, tức giận nói:

- Kiều Đại, giờ ngươi chạy tới đây làm gì?

Kiều Đại cười gian hai tiếng:

- Không phải vì nhớ nàng sao?

Hắn vừa định cởi giày leo lên giường, lại bị Trang Minh Hỉ đá thẳng xuống.

- Cút, về sau đừng tới tìm ta, nếu không, ta nhất định sẽ báo quan bắt ngươi! Ngươi cũng đừng quên, ngươi không thể lộ diện chứ!

Trang Minh Hỉ quát khê.

Kiều Đại không hề phòng, bị nàng đá ngã, trong tay còn cầm một chiếc hài vừa cởi. Nghe thấy Trang Minh Hỉ uy hiếp, Kiều Đại trong lòng tức giận, ném giày vải trong tay xuống đất, bật người dậy, vọt tới giường Trang Minh Hỉ, nhanh như điện mà đè ép nàng lại

Trang Minh Hỉ kinh hãi, giãy dụa, kêu to:

- Người đâu...

Nhưng còn chưa nói xong thì miệng đã bị hắn hôn gắt gao, lời nói của nàng đều bị hắn nuốt xuống

Trang Minh Hỉ dùng sức phản kháng, lắc đầu, hắn dùng bàn tay như gọng kìm mà ép chặt mặt nàng lại. Nàng dùng chân đá, đôi chân trắng kiện của hắn ép nàng gắt gao, nàng lấy tay đấm, hắn hoàn toàn không để ý, cơ bắp trên người hắn cứng rắn như sắt thép, đấm vài cái tay nàng lại cảm thấy thoáng đau. Nàng vừa tức vừa hận, nhưng cũng không có cách nào.

Vài tiếng xé vải vang lên, hắn lột bỏ xiêm y của nàng, động tác thô bạo hung hăng mà xuyên qua nàng. Sự tức giận thông qua động tác của hắn mạnh mẽ phát tiết trên thân thể nàng, một chút rồi lại một chút, thô lỗ mà cuồng dã, giống như một sự trừng phạt, hoặc như khổ hình, giường gỗ khắc hoa cúc vốn chắc chắn bởi vì động tác của hắn mà lay động, phát ra tiếng vang, giống như đất rung núi chuyển, dường như giấy tiếp theo sẽ đổ sụp.

Hắn hung hăng hôn nàng, môi của nàng lưỡi của nàng bị hắn mút đến run rẩy. Trang Minh Hỉ mở to hai mắt, oán hận nhìn hắn, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn, giống như bị một vật nặng đánh vào thân thể, nàng hung hăng bắt lấy cánh tay hắn, móng tay gắt gao đâm sâu vào cơ bắp của hắn.

Hắn bỗng mở mắt, tiếp xúc với ánh mắt căm giận như hai lưỡi dao nhỏ của nàng, hắn ngẩn ra, dừng động tác, ngẩng đầu lên.

Hắn dùng đôi tay xoa xoa gương mặt đầy nước mắt của nàng, tức giận chỉ trong nháy mắt biến mất

- Rất đau sao?

Trang Minh Hỉ gắt gao nhìn hắn, nước mắt điên cuồng tuôn rơi, giọng nói tràn ngập hận ý

- Ta sẽ giết ngươi, một ngày nào đó, ta sẽ giết ngươi!

Hắn nhẹ nhàng cười, giọng nói khàn khàn:

- Chết ở trong tay nàng ta cũng không có gì oán trách, nàng đừng kêu, ta sẽ nhẹ nhàng một chút, kỳ thật nàng kêu cũng vô dụng, trong Trang phủ đều là người của ta, bọn họ sẽ không quan tâm.
- Người của người?
- Hồ đại nhân giúp người tìm phòng ở, nhưng mọi thứ bên trong là ta đã cầu Tần sư gia giao cho ta làm. Không phải vì lo lắng cho nàng hay sao? Nàng là một nữ tử, nếu như bị ác nô bắt nạt thì phải làm sao bây giờ? Nàng là nữ nhân của ta, ta sẽ bảo hộ nàng!
- Ta sẽ đuổi tất cả người của người đi, ta sẽ tìm những người khác đến bảo vệ ta!
- Ngoan, đừng làm loạn, giờ ngoài ta ra nàng còn có thể tin tưởng ai? Ta biết nàng chê ta xấu, nhưng mà ta đối tốt với nàng.

Tiếp theo, hắn lại bắt đầu hôn nàng, động tác trở nên ôn nhu hơn, bàn tay hắn đầy vết chai cang không ngừng dao động trên người nàng, hắn càng không ngừng run run, thở ra hít vào, giống như đang hưởng thụ tư vị đẹp đẽ nhất.

Đêm đen khiến khuôn mặt xấu xí của hắn trở nên mơ hồ, ánh mắt hắn trong bóng đêm lóe sáng, trên người hắn cũng không còn mùi hôi gay mũi, tóc cũng gọn gàng hơn, loáng thoáng còn có một mùi thơm ngát, dần dần, thân thể căng thẳng của Trang Minh Hỉ cũng trở nên thư thái hơn, dưới sự khiêu khích không ngừng của hắn, cũng bắt đầu lộ vẻ xuân tình.

Dần dần, nàng theo động tác lỗ mãng của hắn mà thở dốc rên rỉ, hai chân nàng bắt tri bắt giác vòng lên tấm lưng tráng kiện của hắn, hắn vui sướng cúi đầu hôn lên ngực nàng, nàng hơi hơi run rẩy, nắm chặt đầu hắn, hắn bỗng nhiên mạnh mẽ ra sức vài cái, dưới động tác điên cuồng của hắn, bụng nàng từng trận co rút, hai người cùng lên đỉnh. Nàng gắt gao ôm chặt hắn, hai chân gắt gao kẹp lấy lưng hắn, không thể tự khắc chế phát ra tiếng rên rỉ.

Sau đó, Trang Minh Hỉ xoay người đưa lưng về phía hắn, nàng lúc này cảm thấy vô cùng xấu hổ với phản ứng vừa rồi của mình. Kiều Đại không để ý đến sự lạnh lùng của nàng, ngồi dậy, đem nàng ôm vào trong lòng, càng không ngừng hôn lên cổ và phần lưng của nàng, hàm hồ nói:

- Minh Hỉ, vừa rồi thật tuyệt, một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ gả cho ta. Đến lúc đó, ta sẽ truyền lại vị trí bang chủ, ta cũng không muốn trải qua cuộc sống ngày ngày vung đao liếm máu nữa, chúng ta cùng tìm một nơi để sinh sống.

Ai muốn cùng kẻ thô tục dễ tiện quái dị như ngươi sinh sống? Ta hiện tại muốn cái gì thì có cái đó, về sau tùy tiện vung tay một cái, cũng sẽ mạnh mẽ hơn so với kẻ quái dị như ngươi!

Nhưng lời nói trước kia của hắn thật ra làm cho nàng đau lòng, nàng là một nữ nhân, đi ra ngoài làm việc luôn bất tiện, nếu có thể được hắn bảo vệ, cũng không cần phải sợ cái gì. Dù sao chính mình đã là người của hắn, trong khoảng thời gian ngắn đỡ dành hắn rồi nói sau, chờ nàng địa vị củng cố, có thể lực của riêng mình thì đối phó hắn không muộn!

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ xoay người, trừng mắt nhìn hắn:

- Trừ phi ngươi về sau đều nghe lời ta, ta muốn ngươi làm như thế nào, thì ngươi phải làm như thế ấy. Ai ngờ nam nhân vừa rồi còn nhu tình mật ý nghe thấy câu này lập tức thay đổi vẻ mặt:

- Nói hươu nói vượn, ta đường đường là Kiều bang chủ, thuộc hạ có mấy ngàn người đi theo ta kiếm ăn, sao có thể nghe lời của một phụ nhân! Hơn nữa chuyện của Kiều bang chúng ta, cũng vụn vặt lẫn lộn cũng không thể để nàng can thiệp.

- Ai muốn can thiệp vào chuyện của ngươi!

Trang Minh Hỉ trừng mắt:

- Chuyện buôn lậu ta không có hứng thú, ta chỉ định nói, về sau ta có chuyện gì cần người giúp, người tuyệt đối không thể chối từ! Ngươi làm được không?

Kiều Đại lúc này mới nở mím cười, hần sờ soạng trước ngực nàng, nói:

- Nàng là nữ nhân của ta, chuyện của nàng cũng là chuyện của ta!

Nói xong, hần lại áp lên người nàng, cười hì hì nói:

- Nữ nhân, vừa rồi thật sự rất thích thú, chúng ta lại thử một lần nữa.

Dưới sự trợ giúp của Hồ Tri phủ, Trang Minh Hỉ nhanh chóng thành lập Thái Bình Trà Hành, nàng trả lương cao lôi kéo sư phó chế trà, chưởng quầy, quản sự của các Trà Hành khác, lại được Hồ Tri phủ ngầm đồng ý, dùng đủ mọi loại thủ đoạn hái chè tươi mùa hạ, tổn hại không ít lợi ích của các thương gia khác. Từng có người tới cửa gây sự, sau đó lại bị một số người không rõ lai lịch đánh gãy chân, sau đó, tất cả những Trà Hành nhỏ không ai dám công khai kêu gào đối nghịch với Trang Minh Hỉ.

Thái Bình Trà Hành của Trang Minh Hỉ, chiến thắng trong việc thu mua chè tươi mùa hạ, hơn nữa có bối cảnh có tài chính hùng hậu, rất nhanh đã trở thành một trong những Trà Hành lớn nhất ở Dương Thành.

Mà số chè tươi mùa hạ nàng thu về, sau khi được sao chế, nhờ quan hệ của Hồ Tri phủ, toàn bộ được vận chuyển qua cửa khẩu đến thị trường phía nam - Tuệ Châu. Chương 244: Lâm Nhi

Có một điều đáng nói là, từ sau khi mở cửa biển, trong số các hàng hóa xuất khẩu, thứ bán đắt hàng nhất là trà, vải, đồ sứ, đặc biệt là trà, rất được ngoại quốc hoan nghênh, tỷ trọng trong xuất khẩu hàng hóa cứ tăng dần, rất nhiều trà thương đều tập trung vào đó

Thịnh Thế Trà Hành bởi vì vừa nhận được việc làm ăn ở Mạc Bắc, lá trà có hạn, tuy rằng năm trước tự trồng được không ít trà nhưng muốn có thu hoạch cũng phải mất vài năm. Sau khi cung ứng nhu cầu của đại mạc, cơ hồ là bất lực với thị trường hải ngoại ở phía nam, vì vậy lần này việc tranh giành thu mua trà mùa hè cùng Thái Bình Thịnh Thế của Trang Minh Hỉ cũng không nảy sinh xung đột.

- Thái Bình Thịnh Thế, Thái Bình Thịnh Thế, nàng ta gọi là Thái Bình, rõ ràng là muốn đứng trên đầu Thịnh Thế chúng ta mà!

Hôm nay là ngày con của Phương Nghiên Hạnh tròn trăm ngày tuổi. đứa trẻ này là đứa cháu đầu tiên của Trang phủ, Đại phu nhân tất nhiên cao hứng, chuẩn bị tiệc chúc mừng, khi các khách nhân đã rời đi, mọi người trong nhà tụ tập trong viện của Đại phu nhân, vừa chơi đùa với đứa nhỏ, vừa nói chuyện phiếm.

Người nói chuyện là Trần di nương. Bà đem đứa bé giao cho Trang Minh Lan, tiếp tục nhìn Đại phu nhân ngồi đối diện ở chính vị nói:

- Lúc trước thấy Tứ tiểu thư nho nhã dịu dàng, nào biết lại là một người ngoan tuyệt như vậy, với mẫu thân, ca ca ruột cũng vô tình như vậy, ngấm lại khiến cho người ta trong lòng run sợ, cũng may đã ra ở riêng, nếu không để nàng ta tiếp tục ở tại chỗ này, chẳng phải là đáng lo?

Trang Tín Trung đang chơi đùa với con nghe vậy ngẩng đầu nói:

- Kỳ thật Tứ muội cũng là người thông minh, đáng tiếc nàng thân là nữ nhi, nếu là nam nhân, có lẽ còn có hi vọng trở thành đương gia...

Lời này không phải không có đạo lý, lúc trước, nếu trong nam nhi của Trang phủ có người giỏi giang, Đại phu nhân cũng sẽ không để nha hoàn như Tần Thiên tiếp nhận vị trí này.

Nhưng Đại phu nhân cũng rất quyết đoán phủ định:

- Đương gia Thịnh Thế không chỉ có bản lĩnh, càng phải có phẩm tính chính trực, có lòng bao dung. Minh Hỉ tàn nhẫn vô tình, làm việc không từ thủ đoạn, mặc dù tương lai nàng thành công, cũng sẽ chỉ có được tiếng là gian thương, sẽ không lâu bền!

- Đúng đúng đúng, Đại tỷ nói rất đúng, chỉ có Đại thiếu phu nhân của chúng ta mới là người thích hợp nhất tiếp nhận địa vị của Đại tỷ, trở thành đương gia Trang phủ chúng ta!

Trần di nương vội vàng xu nịnh, nay, đại cục đã định, Tần Thiên ở Trang phủ địa vị không gì phá nổi, Trần di nương cũng không dám khiêu chiến với quyền uy của nàng nữa, ngược lại bởi vì lúc trước nhiều lần đắc

tội nàng, mà cảm thấy lo sợ, sợ nàng ghi hận trong lòng mà gây bất lợi ình nên chỉ cần có cơ hội là sẽ bắt đầu nịnh hót.

Tần Thiên làm sao không biết tâm tư bà ta, kỳ thật nàng cần gì phải so đo với một thiếp thất, có điều nàng hiểu được, đối đãi với người như Trần di nương, phải khiến bà ta e dè, không thể quá mức thân cận, với tính tình của bà ta, khó tránh khỏi lại trở nên không biết điều.

Nàng nhìn Trần di nương cười nhẹ, vẻ mặt ôn hoà, làm cho Trần di nương có chút mất mặt, lời khen ngợi cũng không được đáp lại.

Thấy đứa bé đáng yêu, Tần Thiên đón lấy từ tay Trang Minh Lan, đưa tới trước mặt Trang Tín Ngạn, hai người đều hứng thú chơi đùa với đứa nhỏ, thấy đứa nhỏ mập mạp, tay chân tròn giống như củ sen, lúc ngủ khi méo máo, khi nhíu mày, đáng yêu làm cho người ta hận không thể cắn một miếng

Trang Tín Ngạn nhìn mà yêu thích, trên mặt tươi cười, vươn tay ý bảo muốn bế, Tần Thiên đem đứa nhỏ giao cho hắn. Trang Tín Ngạn thật cẩn thận ôm đứa vào trong lòng, tư thế kia, vẻ mặt kia, làm cho người ta nhìn mà trong lòng cảm thấy thực thư thái.

- Xem ra, đại ca về sau cũng sẽ là một phụ thân tốt. Phương Nghiên Hạnh ở một bên cười nói.

- Tư thế bế em bé của đại ca so với người làm cha như ta còn cẩn thận hơn. Trang Tín Trung cũng cười nói

- Người nói mà không biết xấu hổ, cũng chưa thấy có phụ thân nào như người cả! Phương Nghiên Hạnh sắc giọng.

Nguyệt Nương đang xoa bóp bả vai cho Đại phu nhân, nhìn thấy cảnh này này, lòng tràn đầy cảm xúc, nhẹn không được nhìn Trang Tín Trung cười nói:

- Ta nói Tam thiếu gia đó, người nếu thật muốn Đại ca sớm được làm cha, người nên cố gắng làm việc ở Trà Hành, để Đại thiếu phu nhân đỡ phải vất vả, như vậy nàng có thể an tâm vì Đại ca người mà sinh hài tử a!

Trang Tín Trung sờ sờ đầu, hàm hậu cười nói:

- Nguyệt Nương, ta đang rất cố gắng, người cũng đừng trêu ghẹo ta nữa đi

Phương Nghiên Hạnh cùng Trang Minh Lan cười rộ lên.

Tần Thiên cũng cười vài tiếng, trong lòng lại âm thầm thở dài, lại nói tiếp, nàng cùng Tín Ngạn viên phòng đã hơn nửa năm, sao vẫn mãi không có tin tức gì?

Nàng không tự kìm chế sờ sờ bụng.

Sẽ không phải do khối thân thể này chứ... Tần Thiên trong lòng lo lắng, tình tiết trong tiểu thuyết sẽ không xảy ra trên người ta chứ...

Lúc này, Trang Tín Ngạn quay sang nhìn nàng chăm chú.

Nàng biết, hắn muốn nói với nàng, không cần lo lắng, không nên vội vã, mặc kệ là vấn đề gì, đều không cần lo lắng, hắn vĩnh viễn đều ở bên cạnh nàng.

- Con cái là lộc trời ban, duyên phận đến tự nhiên sẽ có...

Đại phu nhân bỗng nhiên cười nói:

- Nhớ lại, ta cũng vào cửa hai năm sau mới có Tín Ngạn, chuyện này ấy mà, không thể sốt ruột được Trong giọng nói có ý an ủi.

- Vâng vâng chuyện này không thể vội được. Nguyệt Nương vội vàng nói.

Trần di nương và bọn hạ nhân nhìn thấy vậy thầm lè lưỡi, Đại thiếu phu nhân quả thật rất được sủng ái, ngay cả chuyện con nối dõi quan trọng như vậy Đại phu nhân cùng Đại công tử cũng che chở nàng như vậy.

Người một nhà đang cười nói, bỗng nhiên có nha hoàn tiến vào bẩm báo:

- Các vị lão gia trong họ đến

Mọi người đều yên lặng nhìn về phía Đại phu nhân đang ngồi ở chính vị.

Từ lần trước Đại phu nhân tuyên bố tách khỏi dòng họ, dòng họ lúc ban đầu rất tức giận, coi trọng sĩ diện, truyền lời, trừ phi Trang phủ bọn họ đến dập đầu nhận sai, nếu không tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn họ. Người của dòng họ cũng không cho rằng Đại phu nhân thật sự muốn thoát ly khỏi dòng họ, dù sao có ai dám chối bỏ tổ tiên chứ? Hơn nữa mộ Trang lão gia vẫn còn đặt tại phần mộ tổ tiên.

Mãi đến hai tháng trước Đại phu nhân phái người đến dòng họ cùng bọn họ thương nghị chuyện tách phần mộ, thậm chí cùng Nhị phòng chia nhà cũng hoàn toàn không để họ tộc xen vào, bọn họ lúc này mới nóng nảy. Mất thấy vụ trà xuân, trà hạ Trang phủ đều bán đất hàng lại chẳng liên quan gì đến bọn họ. Bạc vốn tới tay nay lại không có, bọn họ làm sao chịu nổi, từ tháng trước, ngoài tộc trưởng Trang Thành Chí không xuất hiện ra, những lão gia có thân phận trọng yếu trong dòng họ đều thay nhau tới cửa nói chuyện với Đại phu nhân.

Đơn giản là nói chút lời tình cảm, không nên đại nghịch bất đạo với tổ tiên này nọ, trông chờ Đại phu nhân hồi tâm chuyển ý.

Nhưng bọn họ đến đây vài lần, Đại phu nhân đều lấy lý do thân thể không khoẻ mà từ chối không tiếp, thấy vậy, người dòng họ ngược lại càng thêm sốt ruột, càng đến nhiều hơn.

- Mẫu thân, hay lần này để con đi ứng phó với bọn họ? Tần Thiên hỏi.

Đại phu nhân buông chung trà trong tay, trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Không, cũng đến lúc gặp bọn họ rồi.

- Đại tỷ, còn gặp bọn họ làm cái gì? Những người này chẳng qua chỉ là muốn chiếm lợi ích của chúng ta, rõ ràng nhân cơ hội này thoát ly khỏi bọn họ, không để bọn họ chiếm được tiện nghi mới đúng! Trần di nương nói

Đại phu nhân lắc đầu, được Nguyệt Nương đỡ đứng lên:

- Lời này ta cũng muốn nói với các người, kỳ thật ta chưa bao giờ thật sự muốn tách khỏi dòng họ.

Mọi người kinh ngạc, nhìn về phía Đại phu nhân, Tần Thiên tiến lên đỡ lấy Đại phu nhân.

- Vì sao? Mẫu thân, theo ta thấy, bọn họ chẳng đem lại chút lợi ích nào, hàng năm phải chia hoa hồng cho bọn họ thì cũng đành thôi, nhưng bọn họ bất kể là chuyện gì cũng đều muốn xen vào, thật sự rất phiền toái.

- Tần Thiên, ta cũng biết bọn họ phiền toái, nhưng người ngấm lại đi, người ta ra ngoài làm việc, đều bắt nguồn từ nền tảng thâm hậu, gia thế, dòng họ truyền lưu nhiều đời luôn được người khác tôn kính, mà người căn cơ bạc nhược, lai lịch không rõ luôn bị người khác chê cười.

Đại phu nhân vừa đi vừa nói chuyện, lời nói đầy sự thâm thía:

- Chúng ta hiện tại nhất thời sẽ được thanh nhàn sướng khoái, thoát ly khỏi dòng họ, trong mắt người đời, chúng ta chính là kẻ ruồng bỏ tổ tiên, đương nhiên, chúng ta là thương nhân, xét về phương diện này thanh danh không tốt cũng không sao, chỉ cần chúng ta thành thật buôn bán, cũng sẽ không bị ảnh hưởng nhiều.

Nói đến đây, hải tử của Phương Nghiên Hạnh bỗng nhiên òa khóc. Đại phu nhân dừng lại, nhìn về phía tiếng khóc, không tự chủ vươn tay ra. Phương Nghiên Hạnh nhìn thấy, vội vàng bế đứa nhỏ đến.

Đại phu nhân vuốt ve khuôn mặt đứa nhỏ, hiền lành dễ dàng:

- Lâm Nhi đừng khóc, đừng khóc...

Tiểu Lâm Nhi quả nhiên ngừng khóc, Phương Nghiên Hạnh vui sướng nói:

- Mẫu thân vừa dỗ đã ngừng khóc, bình thường con phải dỗ rất lâu!

Đại phu nhân cười cười, vẻ mặt vui mừng, bà thu tay, tiếp tục nói:

- Nhưng chúng ta cũng nên suy nghĩ vì hậu thế, bọn chúng không nhất định theo nghề buôn bán, nếu bọn chúng gia nhập quan trường, đọc sách thi cử thì sao? Dòng họ cùng bối cảnh rất trọng yếu, gia tộc ruồng bỏ tổ tiên dù thế nào cũng đều khiến người ta coi thường.

Mọi người liên tục gật đầu không thể không thừa nhận, Đại phu nhân còn suy nghĩ sâu xa hơn tưởng tượng của bọn họ.

- Nhưng một khi quay trở lại với dòng họ, chẳng phải lại chịu đựng sự kiểm chế của bọn họ? Trần di nương hỏi.

Tần Thiên đã hoàn toàn hiểu suy nghĩ Đại phu nhân, liền thay Đại phu nhân trả lời Trần di nương:

- Mẫu thân cũng không muốn bị bọn họ kiểm chế như trước nên mới gây lớn chuyện như thế. Mẫu thân, con nói đúng chứ?

Tần Thiên cười nhìn về phía Đại phu nhân.

Đại phu nhân vỗ mu bàn tay nàng, cười gật đầu:

- Không sai, vẫn là Tần Thiên hiểu ta nhất.

Lại nói tiếp:

- Các người tiếp tục vui vẻ đi, Tần Thiên, Tín Ngạn, các người cùng ta đi gặp bọn họ, chúng ta bị bọn họ đè ép nhiều năm, cũng đến lúc khiến bọn họ cúi đầu trước chúng ta rồi!

Trang Tín Ngạn cùng Tần Thiên một phải một trái đi bên cạnh Đại phu nhân ra khỏi Thanh Âm viện, đi vào đại sảnh.

Chỉ thấy Nhị lão gia, Tam lão gia cùng Tứ lão gia đang ngồi đó lo lắng chờ đợi, Đại phu nhân vừa ra tới, ba người mắt sáng lên, vội đứng lên đón.

129. , Chương 245-246

Chương 245: Đường đường chính chính

Thấy Đại phu nhân rốt cục cũng chịu gặp bọn họ, Bọn họ đều cảm thấy có hy vọng. Ngay lập tức, ba người bắt đầu mọi lời lẽ chiêu thức, Tam lão gia vốn cổ hủ đóng vai phản diện, nói có sách, mách có chứng, nếu thoát ly dòng họ sẽ gặp nhiều điều bất lợi.

Mà Đại lão gia và Nhị lão gia đóng vai chính diện, tỏ vẻ cảm thông trước sự phẫn nộ lần trước của Đại phu nhân, còn tự mình nhận lỗi với Tần Thiên, nói lần trước không điều tra rõ chân tướng đã tùy tiện định tội thật sự không nên.

Đợi cho ba người nói xong, Đại phu nhân cũng không bất ngờ, cảm thấy tình hình chuyển biến theo hướng tốt, bà buông chung trà trong tay xuống, chậm rãi nói:

- Kỳ thật không đến vạn bất đắc dĩ, ai lại muốn tách khỏi tổ tông? Có điều, lần trước mọi người trong dòng họ thật sự là quá đáng, nếu không phải do ta kiên quyết, con cháu ngoan của ta sẽ bị các người bức bách đuổi đi rồi, một hạ nhân trung thành cũng sẽ bị các người bức tử, các người nói có đúng thế không?

Lúc này bọn họ đều đã biết chuyện lần đó là do nhị phòng hãm hại, ba vị lão gia sao còn nói được gì, chỉ có thể ở bên cạnh cẩn thận nói đúng.

Tần Thiên tiếp xúc với người trong dòng họ không phải chỉ một hai lần. Mỗi lần những người này đều ý vào địa vị của mình trong dòng họ mà áp chế, dù thế nào cũng không nhượng bộ, nay thấy bọn họ gật đầu như mổ thóc, không còn chút khí thế, đối với một văn bối cũng phải thấp giọng nói năng nhỏ nhẹ, nhìn sắc mặt mà nói chuyện, làm sao còn có nửa phần kiêu ngạo như trước, không thể không nói, tâm tình nếu chỉ dùng hai từ “Thống khoái” thật sự cũng không thể hình dung được hết.

- Vốn ta cũng không định hồi tâm chuyển ý, nhưng thấy các người là thúc bá trưởng bối một lòng vì cô nhi quả phụ chúng ta suy nghĩ, phần tình ý này, ta không thể không nhận.

Đại phu nhân tiếp tục nói:

- Nhưng mà, chuyện lúc trước, sau khi phòng của chúng ta quay trở về dòng họ, khó tránh khỏi có thể lại chuyện như vậy xảy ra khiến mọi người không thoải mái, ta muốn cùng dòng họ ước định ba điều!

- Ba điều ước định? Bọn họ cũng sợ.

Sắc mặt Đại phu nhân trầm tĩnh, trong vẻ mặt, giọng nói có khí thế không chấp nhận sự phản đối, bà vung tay nói

- Điều thứ nhất chuyện của nhà chúng ta, bất luận là gia sự, hay là chuyện ở Trà Hành, đều do chúng ta tự mình làm chủ, dòng họ không có quyền can thiệp! Thứ hai, hết thảy mọi chuyện lớn nhỏ trong dòng họ, nhà chúng ta cũng sẽ không nhúng tay vào. Thứ ba, ngoài tiền lãi hàng năm chúng ta đưa cho dòng họ thì cũng không được yêu cầu bất cứ điều gì khác. Nhưng nếu dòng họ thực sự gặp khó khăn, chúng ta sẽ xét theo tình huống mà làm hết khả năng! Chỉ cần đáp ứng ba yêu cầu này, chỉ thứ tư chúng ta sẽ quay về dòng họ, về cổ phần danh nghĩa của dòng họ ở Thịnh Thế vẫn dựa theo hiệp định cũ.

Nghe xong lời nói của Đại phu nhân, ba vị lão gia hai mặt nhìn nhau, đây chẳng khác nào Tứ phòng dùng cổ phần danh nghĩa mua một vị trí trong dòng họ? Về sau bọn họ ngoài lấy bạc ra hoàn toàn mất quyền kiểm soát, nói như vậy, dòng họ đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào thùng rỗng kêu to?

Tam lão gia vốn cổ hủ nhướng mày, tựa như tỏ vẻ phản đối, nhưng Đại lão gia kịp thời ngăn trở hẳn. Đại lão gia nhìn Đại phu nhân nói:

- Chuyện này chúng ta không thể làm chủ, phải trở về cùng Tam thúc thương lượng mới được.

Đại phu nhân cũng không có gì bất ngờ, gật đầu nói

- Tất nhiên, có điều các người biết tính cách của ta rồi đó, những lời ta đã nói ra thì chính là ván đã đóng thuyền, sẽ không có đường thương lượng. Nếu Tam thúc đồng ý vậy thì tốt, còn nếu Tam thúc không chịu, các người cũng không cần phải tới nữa, mọi việc dừng ở đây.

Nói xong, Đại phu nhân cũng không nói thêm nữa, lấy cơ thân thể không khỏe mà cáo từ.

Lần đàm phán cuối cùng này đã chấm dứt với sự toàn thắng của Đại phu nhân. Dù sao, chỉ thứ tư thoát ly khỏi dòng họ trong thời gian ngắn cũng không có ảnh hưởng gì nhưng dòng họ không có chỉ thứ tư sẽ không có bạc thu về là chuyện ngay trước mắt. Dòng họ đã sớm hình thành thói quen thu được một nguồn lợi một cách thoải mái nhàn nhã, từ trước tới giờ vẫn là tiết kiệm thì khó, xa xỉ thì dễ. So sánh giữa hai người, tất nhiên dòng họ sẽ thiếu kiên nhẫn hơn, ai mất kiên nhẫn trước thì người đó sẽ phải cúi đầu trước.

Sau khi Đại phu nhân hoàn toàn xử lý xong, bà nắm tay Tần Thiên nói:

- Từ nay về sau, người cứ yên tâm thoải mái làm chuyện mà người muốn, không còn ai có thể uy hiếp người, cũng không còn ai có thể quản thúc người nữa. Ta đem toàn bộ Trang phủ đều giao cho người, ta tin tưởng người, tin tưởng người tuyệt đối có thể giúp hơn nghìn miệng ăn trong Trang phủ có cuộc sống an ổn.

- Mẫu thân, cảm ơn người đã tin tưởng con.

Tần Thiên ôm Đại phu nhân, trong lòng cảm động không thôi. Hóa ra Đại phu nhân tốn nhiều tâm sức như vậy chẳng qua là muốn để nàng được tự do tự tại. Tần Thiên thật sự cảm thấy bản thân quá may mắn, đừng nói là mẹ chồng, mặc dù là cha mẹ của mình, cũng khó có sự tín nhiệm như vậy.

Cũng không phải vì nàng có giá trị lợi dụng mới có thể được Đại phu nhân coi trọng. Phải biết rằng, từ kiếp trước nàng đã thấy có rất nhiều người có năng lực bị cấp trên đổ kỵ, qua cầu rút ván là chuyện bình thường. Mọi người vốn nên nương tựa lẫn nhau, không thể trông cậy việc bản thân không làm chút gì mà được người khác yêu thích, coi trọng, cơ hội này vô cùng bé nhỏ. Cho dù có đẹp khuynh quốc khuynh thành, cũng phải hao chút tâm tư mới có thể khiến bản thân trở nên được yêu thích.

Tần Thiên liếc mắt cũng đã hiểu được.

Từ lần trước ở yến hội của Tri phủ phu nhân sau khi bị các thương phụ xúm vào công kích, Tần Thiên cảm thấy nên cải thiện mối quan hệ giữa mình và các thương phụ. Vì vậy sau đó cứ có hoạt động hay yến hội nào của các thương phụ nàng đều tham gia, cũng kết bạn không ít. Các phu nhân lúc nhàn rỗi đều rất thích bàn về mấy chuyện thị phi, Tần Thiên vốn cũng không thích, vì vậy bình thường ít khi cùng các nàng có mỗi thâm giao.

Hôm nay, mấy vị phu nhân đang tán gẫu vui vẻ trong cửa hàng Trân bảo trai, nhìn thấy Tần Thiên tiến vào đều mắt sáng lên, trong đó một vị là Vương phu nhân nhà bán tơ lụa lập tức đứng lên chào đón, mặt tươi cười nói:

- Ta hôm nay vừa ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng chim khách kêu, chỉ biết hôm nay sẽ gặp quý nhân, quả nhiên là đúng

Đối phương nhiệt tình như thế, Tần Thiên cũng bước lên phía trước chào hỏi các nàng, lại giới thiệu Phương Nghiên Hạnh với các nàng.

Song phương thi lễ, sau đó Tần Thiên cũng không muốn ở lại dây dưa cùng các nàng, không ngờ tới Vương phu nhân lại nắm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống. Hai vị phu nhân còn lại một người là Lưu phu nhân của Vân Lai, một người là Chu phu nhân Tứ Hỉ tửu lâu, hai người đều tươi cười nói:

- Chúng ta biết Trang đại thiếu phu nhân là quý nhân luôn bận rộn nhưng hôm nay vừa khéo được gặp, dù thế nào cũng phải tâm sự cùng chúng ta một chút mới được

Các nàng nói như thế, Tần Thiên cũng không tiện cự tuyệt liền cùng Phương Nghiên Hạnh ngồi xuống cạnh các nàng.

Mấy người người một câu ta một câu trò chuyện, Tần Thiên tuy rằng không có hứng thú, nhưng vì lễ phép cũng thỉnh thoảng nói đôi câu. Định bụng ngồi một lúc rồi sẽ cáo từ rời đi.

Nhưng nói chưa được vài câu, bỗng nhiên Vương phu nhân đảo mắt, tiến đến trước mặt Tần Thiên, mở to hai mắt đầy hứng thú nói:

- Trang thiếu phu nhân, có chuyện không biết người đã biết chưa?

Hai người còn lại mắt cũng tỏa sáng mà nhìn Tần Thiên.

Thấy vậy, Tần Thiên hiểu được đây mới là mục đích các nàng muốn kéo mình ngồi lại.

- Chuyện gì? Tần Thiên cười nhẹ.

Chu phu nhân tiếp lời, vẻ mặt giọng nói đều tràn ngập sự hưng phấn;

- Chính là về chuyện Tứ tiểu thư Trang Minh Hỉ của quý phủ đó, nghe nói nàng bị tặc tử bắt đi, bị những người đó thay nhau làm nhục, sau lại cướp đoạt tài sản của ca ca nàng, việc đáng xấu hổ nhất là, nghe nói nàng còn chưa thành thân nhưng thường xuyên có nam nhân ra vào khuê phòng của nàng. Việc buôn bán sở dĩ có thể làm tốt như vậy, cũng là nàng dùng thân thể đổi lấy. Người là Đại tẩu của nàng nhất định rất rõ chuyện này, rốt cuộc là như thế nào, người nói một chút đi!

- Đúng vậy, đúng vậy, nơi này cũng không có người ngoài, người yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài! Lưu phu nhân vỗ vỗ tay Tần Thiên giục .

Tần Thiên nhìn nàng một cái, rút tay, thản nhiên nói:

- Khiến ba vị thất vọng rồi, Tứ tiểu thư đã ra ở riêng, chuyện của nàng ta cũng không biết.

Điều nàng không thích nhất là nói về thị phi sau lưng người khác, cho dù Trang Minh Hỉ là người nàng chán ghét nhưng bảo nói chuyện vui mừng khi người gặp họa thì Tần Thiên không làm được

Ba vị phu nhân vốn tưởng rằng có thể từ nàng mà biết được chuyện hay ho nhưng không ngờ Tần Thiên miệng kín như bưng, cái gì cũng không chịu nói, cảm thấy thất vọng cũng có chút mất hứng. Vương phu nhân cười gượng hai tiếng, nói:

- Tuy rằng ở riêng, nhưng dù sao các người vẫn là người Trang phủ, đâu thể nào cái gì cũng không biết, xem ra Trang thiếu phu nhân coi chúng ta người ngoài rồi.

Tần Thiên luôn luôn cẩn thận, thấy Vương phu nhân có vẻ mặt này, thật sự không nhẫn nhịn được nữa, nàng nhìn về phía Vương phu nhân, cười cười:

- Đừng nói ta không biết gì, cho dù ta biết điều gì thì cũng sẽ không đem chuyện của một cô nương bất hạnh trở thành đề tài bàn tán cho các vị, hơn nữa, chúng ta quả thật không quen, Vương phu nhân cố ép ta hỏi thật sự đã thất lễ rồi!

Ba vị phu nhân đỏ mặt nhìn Tần Thiên mà trợn mắt há hốc mồm, nhưng cũng không thể nói được gì.

Tần Thiên đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo dễ nghe từ bên trong phòng truyền đến:

- Các người muốn biết chuyện của ta như vậy, sao không hỏi thẳng ta?

Vừa dứt lời, một nữ tử thiên kiều bá mị, châu ngọc đầy người được một đám người vây quanh vén rèm lên bước ra.

Ba vị phu nhân nghe tiếng nhìn lại, đã thấy nữ tử kia mắt ngọc mày ngài, môi hồng răng trắng, đúng là nhân vật Trang Minh Hỉ mà các nàng vừa đề cập.

Lúc này Trang Minh Hỉ đang dùng ánh mắt âm độc cười như không cười mà nhìn các nàng.

Ba vị phu nhân nằm mơ cũng không nghĩ tới Trang Minh Hỉ ở phòng trong, sắc mặt khế biến, ngượng ngùng quay đầu đi.

Tần Thiên nhìn chăm chú vào Trang Minh Hỉ, mấy tháng không gặp, chỉ cảm thấy nàng thay đổi rất nhiều, cũng không phải nói về dung mạo bề ngoài, mà là khí chất của nàng. Lúc trước nàng vẫn đều đặn cẩn thận, lãnh trầm như băng, vĩnh viễn cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng. Nhưng hiện tại, nàng có sự lạnh lùng, trong ánh mắt có cả chút phóng túng, nếu nói lúc trước nàng giống như mặt hồ trầm tĩnh, vậy nàng hiện tại lại giống như lưỡi đao đã tuốt ra khỏi vỏ.

Sắc bén, ngạo nghễ!

Đã thấy nàng mỉm cười, chậm rãi đi đến bên cạnh ba vị phu nhân, một tay chống mặt bàn, hơi hơi cúi đầu, nhìn ba người, nhún mày cười lạnh

- Vì sao nhìn thấy ta đều cảm thấy, không phải muốn biết chuyện của ta sao? Ta ở ngay trước mặt các người, có gì muốn biết thì cứ hỏi đi.

Ba vị phu nhân dưới sự khiêu khích của nàng thì mặt trắng bệch, trong đó Vương phu nhân ho nhẹ một tiếng, nói:

- Không thềm so đo với người

Nói xong, đánh mắt với hai người còn lại ý bảo nên rời khỏi đây.

Nhưng Trang Minh Hỉ lại vươn tay ngăn cản nàng ta, nàng nhìn Vương phu nhân tiếp tục cười:

- Ta biết người muốn biết cái gì, người muốn biết có phải phu quân của mình vừa trở thành nam nhân mới lọt vào mắt xanh của ta đúng không?

Vương phu nhân sắc mặt đại biến:

- Vô sỉ!

Vừa dứt lời, Trang Minh Hỉ trầm mặt, giơ tay lên tát nàng ta một bạt tai. Chương 246: Kinh biến

Tiếng bốp vang vọng bên tai mỗi người, tựa như sét đánh giữa trời quang.

Mọi người khiếp sợ, dù là ai cũng đều không ngờ nữ tử trước mắt nhìn có vẻ yếu kiều ngọt ngào lại thô bạo như vậy.

Vương phu nhân thét chói tai, nàng che mặt lui hai bước, cả người run rẩy, nàng kêu sợ hãi

- Trang Minh Hỉ, người dám đánh ta!

Trang Minh Hỉ nhìn thẳng nàng, khóe miệng mỉm cười, gằng từng chữ:

- Ta đánh người đó!

Vương phu nhân tức giận đến mặt trắng bệch, chỉ vào nàng hô quát:

- Người đâu, người đâu, đánh tiểu dams này cho ta!

Hai vị phu nhân còn lại như cùng chung mối thù, cũng gọi hạ nhân của mình đến. Trong lúc nhất thời, mười mấy nha hoàn được lệnh vén tay áo xông về phía Trang Minh Hỉ, tiểu nhị và khách nhân đều tránh đi, tất cả loạn thành một đoàn.

Chương quỳ Trần bảo trai ở bên cạnh hoảng loạn mà cầu khẩn, chỉ mong đôi bên nhân nhượng nhưng lúc này cả hai đều đang tức giận làm sao để ý tới hắn.

Bên cạnh, Phương Nghiên Hạnh lôi kéo Tần Thiên lùi đến chỗ an toàn, nhìn Trang Minh Hỉ đứng đó với sắc mặt âm lệ, Phương Nghiên Hạnh cơ hồ không thể tin được hai mắt mình:

- Tứ tiểu thư sao lại biến thành như vậy, đáng vẻ này... đáng vẻ này nói nàng là một cô nương gia thế cũng không ai tin nổi.

Còn có một câu nàng cũng không nói ra, chỉ sợ là các cô nương ở thanh lâu cũng không trắng trợn như vậy.

- Nàng đã trải qua ngày tháng như vậy... Tần Thiên thở dài.

Phương Nghiên Hạnh cũng không nói nên lời, đổi lại là nàng nếu gặp phải chuyện đó, căn bản là không sống nổi, nhưng Trang Minh Hỉ chẳng những sống sót còn làm ra nhiều chuyện như vậy, tâm tính sao còn giống như xưa được

Phương Nghiên Hạnh cũng thở dài một tiếng.

- Chúng ta đi thôi, việc này cũng không liên quan đến chúng ta. Tần Thiên nói với Phương Nghiên Hạnh.

Phương Nghiên Hạnh gật đầu, hai người đang muốn đi ra ngoài. Bên kia, Trang Minh Hỉ bị mọi người vây quanh cũng không hề biến sắc, nàng không chút hoang mang vỗ tay ba cái, nhất thời có vài đại hán từ bên ngoài xông vào, Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh đã ra tới cửa lại bị những người này ép trở về.

Đại hán chạy vào, ngăn ở trước người Trang Minh Hỉ, đẩy đám nha hoàn lùi lại, trong lúc đó thỉnh thoảng lại nghe thấy bọn nha hoàn kêu đau. Chẳng qua chỉ tổn chút sức, các nha hoàn ma ma đều bị đẩy ngã xuống đất, chất đống lên nhau mà không có một người nào có thể đến gần Trang Minh Hỉ.

Thấy vậy, ba vị phu nhân biến sắc, Vương phu nhân cắn răng một cái, trừng mắt nhìn Trang Minh Hỉ, lạnh lùng nói:

- Trang Minh Hỉ, việc này ta không để yên đâu, chúng ta đi!

Nói xong liền cùng hai vị phu nhân mang theo hạ nhân rời đi.

Trang Minh Hỉ lạnh lùng nhìn nàng ta, trong mắt tràn ngập sự miệt thị.

Ba vị phu nhân đi rồi, trong Trần bảo trai chỉ còn lại chương quỳ tiểu nhị, đám người Trang Minh Hỉ, cùng với Tần Thiên và Phương Nghiên Hạnh chưa kịp rời khỏi đây.

Lúc này, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên xoay người đi về phía hai người.

- Nghe nói, Tam tẩu đã sinh một cháu trai mập mạp đáng yêu, thật sự là chúc mừng chúc mừng.

Trang Minh Hỉ nhìn Phương Nghiên Hạnh, cười lười nhác.

Phương Nghiên Hạnh vẫn luôn có chút sợ nàng, lúc này hoảng hốt nhìn nàng cũng không biết nên nói gì.

Tần Thiên ở một bên nhìn Trang Minh Hỉ, ánh mắt lãnh đạm. Trang Minh Hỉ như cảm nhận được, nhìn về phía nàng.

- Đại thiếu phu nhân nhìn ta như vậy làm cái gì?

Trang Minh Hỉ cười lạnh

- Thế nào, cảm thấy ta đã thay đổi thành một người khác?

Tần Thiên đón nhận ánh mắt của nàng, cười nhẹ

- Mặc kệ người biến thành dạng người gì, ta đều chẳng có hứng thú

Nụ cười của Trang Minh Hỉ cứng đờ, lạnh lùng nhìn nàng, Tần Thiên không chút né tránh, ánh mắt lạnh thấu xương.

Một lát sau, Trang Minh Hỉ thu ánh mắt, cười nói:

- Lúc trước, ta ăn nhờ ở đậu, tất nhiên phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, rất cẩn thận, nhưng hôm nay, ta đã làm chủ, ta còn cần phải nhìn sắc mặt của ai nữa?

Nàng như đang say mê trong lời nói của mình, đắc ý cười vài tiếng, ngẩng đầu lại thấy ánh mắt Tần Thiên vẫn trầm tĩnh như nước, bỗng nhiên lại cảm thấy không còn thú vị.

- Không đến ba năm, Thái Bình của ta nhất định sẽ đè bẹp Thịnh Thế, trở thành Trà Hành đứng đầu phía nam!

Trang Minh Hỉ lặng yên tiến lên muốn bức Tần Thiên lui về phía sau.

Tần Thiên không hề thoái nhượng, ngẩng cao đầu, mỉm cười:

- Ta mỗi mắt mong chờ.

Trang Minh Hỉ cắn răng, lẳng lặng nhìn Tần Thiên một cái

- Chúng ta đi!

Rồi mang theo tùy tùng xoay người rời đi.

- Trang Minh Hỉ nếu là nữ nhi của mẫu thân, ta cảm thấy nàng nhất định sẽ trở thành một nữ nhân rất giỏi.

Đêm đó, trước khi đi ngủ Tần Thiên nói với Trang Tín Ngạn về chuyện này.

- Sao lại nói vậy?

Trang Tín Ngạn ôm Tần Thiên, nắm ngón tay trái luồn vào mái tóc đen bóng thơm ngát của nàng mà vuốt ve, mùi hương thơm ngát theo động tác hần tản ra, hần hít vào thật sâu, cảm thấy ý loạn tình mê.

Trang Tín Ngạn lắc đầu, viết lên giấy: “Kỳ thật, muốn trở thành người như thế nào mỗi người đều phải tự quyết định. Minh Hỉ từ nhỏ đã đọc nhiều sách, chẳng lẽ không hiểu được cái gì là đúng cái gì là sai? Đương nhiên không phải, chính là nàng cảm thấy rằng những gì nàng làm hiện tại có thể khiến nàng được nhiều hơn mất, nàng vì những thứ này mà cam nguyện vứt bỏ phải trái!

Tần Thiên nghĩ nghĩ, nở nụ cười, hai tay vòng lên cổ hần nói:

- Vẫn là phu quân suy nghĩ thấu đáo.

Trang Tín Ngạn buông giấy bút trong tay, ôm eo nàng, cúi đầu hôn nàng nồng nhiệt, hai người triền miên thật lâu. Sau đó Trang Tín Ngạn mới ngẩng đầu hai mắt như nước, sắc mặt ửng hồng:

- Vẫn là nương tử tốt nhất.

Lời nịnh này khiến Tần Thiên trong lòng ngọt ngào như mật, cao hứng lại hôn lên môi Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn đột nhiên bế nàng lên. Tần Thiên hét lên một tiếng, ôm sát cổ hần, Trang Tín Ngạn lại nhún cơ hội hôn nàng, vừa cùng nàng triền miên, vừa đi về phía giường.

Cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ đang ngồi trước bàn trang điểm trong phòng, Hỉ Thước đứng ở phía sau giúp nàng tháo trang sức.

- Người cảm thấy Đại thiếu phu nhân là người như thế nào?

Trang Minh Hỉ bỗng nhiên giương mắt nhìn Hỉ Thước qua gương đồng.

- Đại thiếu phu nhân...

Hỉ Thước co rúm lại nhìn Trang Minh Hỉ một cái, không dám tùy tiện nói. Trong khoảng thời gian này, tiểu thư thay đổi thật sự quá nhiều, nàng có thể mặt không biến sắc mà đối diện với mọi lời đồn đãi chuyện nhảm, thản nhiên thậm chí có thể nói là cam chịu. Cũng có thể mắt cũng không chớp hạ lệnh đánh gãy chân người khác, hiện giờ tiểu thư thực đáng sợ.

Trang Minh Hỉ cười lạnh:

- Đại thiếu phu nhân làm sao? Người cứ việc nói thật, ta không trách người đâu.

Hỉ Thước cúi đầu, một lát sau mới nói:

- Kỳ thật, nô tỳ cảm thấy Đại thiếu phu nhân không phải là người xấu, hôm nay nàng cũng không chịu cùng người khác nói xấu tiểu thư...

Khi nàng nói chuyện, đồng thời, Trang Minh Hỉ cũng tháo một trâm cài xuống. Nghe thấy thế, Trang Minh Hỉ không tự giác xiết chặt trâm cài trong tay, một lát sau, trâm cài chịu lực mạnh bị gãy, mấy hạt trân châu gắn trên mặt trâm rơi xuống, phát ra vài tiếng thanh thúy.

Hỉ Thước kinh hãi, vội vàng quỳ xuống nói:

- Nô tỳ nói sai rồi, xin tiểu thư trách phạt.

Trang Minh Hỉ mặt không chút thay đổi cầm trâm cài trong tay nặng nề đặt lên bàn trang điểm. Nàng một bên nâng Hỉ Thước dậy, một bên lạnh lùng nói:

- Đứng lên đi, ta đã nói rồi ta không trách người

Hỉ Thước nơm nớp lo sợ đứng lên.

Trang Minh Hỉ quay đầu lại nhìn chính mình trong gương đồng.

- Mấy ngày nay, ta hành tẩu bên ngoài, đi đến đâu cũng bị những lời đồn đại đuổi theo, lúc đầu ta khó chịu muốn chết, hận không thể chết đi, nhưng dần dần, cảm thấy không còn gì tệ hơn, các nàng càng mắng ta, ta càng muốn sống phóng túng, ta còn cần gì phải sợ, tệ nhất cũng chỉ là như vậy...

Trang Minh Hỉ vẻ mặt bình tĩnh nhưng Hỉ Thước phía sau nàng lại đỏ hoe mắt:

- Tiểu thư...

Kỳ thật tiểu thư cũng là người đáng thương...

- Đã lâu như vậy, người người đều hận không thể đá ta một cước, hôm nay cuối cùng cũng có người nói chuyện vì ta ...

Trang Minh Hỉ sắc mặt bỗng trầm xuống, cắn răng:

- Thật không nghĩ tới lại là nàng ta, vì sao lại là nàng ta!

Nàng vỗ mạnh bàn một cái, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Nàng ta như vậy càng khiến người khác chán ghét, càng nghĩ càng thấy ghét!

Mùa hạ kéo dài trong yên bình, trừ bỏ việc Tạ Đình Quân công khai tuyên bố muốn cùng Kiều bang không đội trời chung ra, trong Dương Thành cũng không có chuyện lớn gì xảy ra

Nói đến chuyện này, cũng có liên quan đến Trang Minh Hỉ. Nghe nói Tạ Đình Quân điều tra được ngày đó kẻ bắt đi vị hôn thê Trang Minh Hỉ chính là Kiều bang chủ Kiều Đại, nguyên nhân là bởi vì việc làm ăn mà lòng mang cừu hận với Tạ Đình Quân, định dùng cách này để trả thù Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân vì việc này mà giận dữ, tất cả mọi người đều biết hẳn coi trọng Trang tiểu thư cỡ nào, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hắn đã mời đến rất nhiều võ lâm nhân sĩ bản lĩnh cao cường, tiến hành bao vây tiêu trừ Kiều bang, phạm là người của Kiều bang rơi vào trong tay hắn đều chỉ có con đường chết. Sau khi liên tục giết vài người của Kiều bang, Kiều bang chủ Kiều Đại tức giận, dẫn dắt huynh đệ liên tục cùng Tạ Đình Quân ở trên đường cái va chạm mấy trận, đã chết không ít người.

Nhưng việc này trôi qua chưa được bao lâu, ngay lúc mọi người còn đang sinh động như thật nói đến mấy trận tranh đấu là kinh tâm động phách như thế nào, bỗng nhiên lại có đại sự xảy ra.

Giữa tháng bảy, Hồ Tri phủ bỗng nhiên bị triều đình phái người tới bắt, tội danh là cấu kết với những kẻ bán muối tư, đứng giữa mưu lợi bất chính. Nghe nói là cùng Kiều bang chủ lên gặp mặt bị người bắt tại trận, nhân chứng vật chứng có đủ, muốn kiện cáo cũng không được. Không bao lâu sau, Hồ Tri phủ ngồi trong tù căn ngược lại Lâm Tổng đốc, thú nhận vài năm nay đã cùng Lâm Tổng đốc ăn hối lộ trái pháp luật, có mấy vụ kiếm lời cho vào túi riêng, nói có sách mách có chứng, Lâm Tổng đốc cũng bởi vậy mà bị bắt giam điều tra.

Người canh giữ nhà tù nơi Hồ Tri phủ bị giam giữ truyền ra tin tức, nói Hồ Tri phủ ở trong ngục bị một nhân vật thần bí bức cung, Hồ Tri phủ không chịu nổi khổ hình, vì vậy đã thú nhận toàn bộ, chỉ cầu được chết nhẹ nhàng. Về phần nhân vật thần bí này là ai, không ai biết được.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, mấy chục quan viên từ cao đến thấp trong Dương Thành tất cả đều ngã ngựa, kẻ bị chém đầu, kẻ bị lưu đầy, cuộc thanh trừng với quy mô lớn chấn động nơi nơi, cũng liên lụy đến đảng phái của Ngũ hoàng tử. Cảnh Nhân Đế nổi giận không thôi, tại triều chính giận dữ với Ngũ hoàng tử, tước bỏ phong hào của hắn, cấm cung hắn. Đảng phái của Ngũ hoàng tử cũng bị tiêu diệt, Ngũ hoàng tử vốn vinh quang phong độ nhất thời nay xuống dốc không phanh.

Mà đại nhân Diêm vận trong Dương thành vì muốn tỏ rõ sự trong sạch của bản thân, bắt đầu oanh oanh liệt liệt giương cao khẩu hiệu thanh trừ muối thương tư nhân. Trong số các bang phái chịu đả kích, đứng mũi chịu sào đó là Kiều bang. Nghe nói, Kiều bang chủ Kiều Đại trong lần thanh trừng này đã bỏ mình, thi thể rơi xuống Thúi Hồ, tìm mãi nhưng cũng không có kết quả.

Mà núi thái sơn sụp đổ, sự vinh quang của Trang Minh Hỉ cũng đi tới hồi kết.

130. , Chương 247-248

Chương 247 Nàng dừng hận ta nữa....

Ầm Ầm!

Ánh chớp trong đêm đen lóe lên không ngừng như phân tách bầu trời, mưa xối xả như trút nước, cây cối ngã nghiêng ngoài cửa sổ liên tục phát ra những tiếng xào xạc. Nước mưa trên nóc cửa sổ nhỏ xuống, tựa như một tấm rèm mỏng, phản xạ ánh nến, tản ra ánh sáng.

Trang Minh Hỉ ngồi bên bàn tròn cạnh cửa sổ, nhìn chén thuốc đen như mực trên bàn mà ngẩn người, theo hơi nóng bốc lên, mùi thuốc gay mũi từ từ tản ra.

Một tia chớp phá tầng không, cả vùng trời đen tối trong giây lát sáng rõ như ban ngày, đồng thời cũng khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng càng trở nên rõ ràng.

Nàng không chớp mắt nhìn chằm chằm chén thuốc, trong ánh mắt lóe lên sự kiên quyết, nàng đưa tay định bưng chén thuốc lên, nhưng một giây kế tiếp, lại có chút do dự rút tay về, một bàn tay khác không tự kiềm chế mà vuốt bụng, nàng cúi đầu, đôi môi run run.

Chợt ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó, Hỉ Thước hoảng sợ xông vào.

- Không xong rồi, tiểu thư, quan binh xông vào, bảo là muốn bắt tiểu thư
- Bắt ta? Quan binh sao lại muốn bắt ta?

Trang Minh Hỉ cả kinh

- Bọn họ nói tiểu thư câu kết với đám buôn muối tư muốn trị tội tiểu thư.

Ngoài cửa sổ chợt vang lên một tiếng sấm, Trang Minh Hỉ run lên, ngã phịch xuống ghế. Trên mặt vô cùng kinh hoảng, nàng che mặt

- Xong rồi, hết rồi, tất cả hết rồi. . .

Nàng lẩm bẩm, cả người run lên từng đợt

Theo tiếng kêu gào, tiếng bước chân của quan binh càng ngày càng gần, Trang Minh Hỉ chợt lấy lại tinh thần, đứng lên:

- Ta không thể ngồi chờ chết, ta không thể bị quan binh bắt đi

Nói xong, nàng vọt tới hộc tủ bên cạnh, lấy ra tất cả ngân phiếu, hỗn loạn mà nhét vào ngực, lại nhét mấy tờ ngân phiếu khác vào tay Hỉ Thước, nói với nàng:

- Tai bay vạ gió, bắt đầu từ bây giờ, bản thân ngươi được tự do, về sau ngươi tự chăm sóc bản thân mình đi.

Nói xong, ném cây nến bên cạnh lên giường, lập tức đốt cháy màn lụa, lửa nhanh chóng lan ra xung quanh, ngay sau đó cả chiếc giường cũng chìm trong biển lửa.

Trang Minh Hỉ xoay người lao ra cửa phòng.

Mới ra cửa đã thấy quan binh tay cầm đuốc đã vọt vào trong viện, nàng vội vã trốn, theo một con đường khác ra khỏi viện, bọn quan binh để ý tới hỏa hoạn, cũng không ai chú ý tới chủ tớ Trang Minh Hỉ biến mất ở trong bóng tối.

Ra khỏi viện, Trang Minh Hỉ chạy như điên, đi tới cửa, lại phát hiện cửa sau đã bị quan binh khóa chặt. Đang lo lắng, nghe thấy sau lưng vang lên những tiếng bước chân hỗn loạn, Trang Minh Hỉ kinh hoàng quay đầu lại, thấy người chạy tới là Hỉ Thước.

Trang Minh Hỉ ôm ngực ổn định nhịp tim, kéo Hỉ Thước đến một chỗ ẩn náu:

- Người còn chưa đi?

Hỉ Thước lắc đầu:

- Hỉ Thước là người tứ cố vô thân, trừ tiểu thư ra, Hỉ Thước không biết có thể tin tưởng người nào, trời đất bao la không có chỗ để Hỉ Thước dung thân, tiểu thư cho Hỉ Thước đi theo tiểu thư đi, bất kể là sống hay chết, Hỉ Thước cũng không hề oán trách.

Nguy hiểm trước mắt, còn có người không rời xa nàng, lòng Trang Minh Hỉ vô cùng cảm động, nắm tay Hỉ Thước, nhất thời không biết nói gì. Nàng nhìn về phía cửa sau buồn bã nói:

- Cho dù là ta muốn dẫn ngươi đi, cũng không được nữa rồi, ngoài cửa có quan binh canh giữ, chúng ta ai cũng không đi được.

Hỉ Thước lại nói:

- Tiểu thư, ta biết còn có một nơi có thể ra ngoài, chẳng qua là tiểu thư phải chịu uất ức. . .

Sau một hồi vắt vẻo, Trang Minh Hỉ và Hỉ Thước chui ra khỏi một cái lỗ chó từ một nơi khác trong phủ, hai người tay cầm tay chạy như điên, nước mưa vô tình quất vào người, trong thời gian ngắn đã khiến hai người ướt đầm. Trên đỉnh đầu từng trận sét đánh, trong lòng hai người sợ hãi, trên mặt nước chảy xuống cũng không biết là nước mắt hay là mưa.

Lúc chạy qua cổng lớn, hai người định thừa dịp đêm đen lặng lẽ lẻ đi, thật không nghĩ đến ông trời cũng không cho nàng thỏa ước nguyện, một tia chớp lóe lên khiến hai người bại lộ, bị quan binh phát hiện. Quan binh hét lớn, lập tức đuổi theo.

Hai chủ tớ tay nắm tay nhanh chân chạy như điên. Mất thấy quan binh càng ngày càng gần, hai chủ tớ càng khẩn trương. Đúng lúc Trang Minh Hỉ cho rằng lần này quả thật chạy trời không khỏi nắng, chợt một người cưỡi ngựa xuyên qua màn mưa nặng nề, xông về phía họ, một tia chớp chiếu sáng lên mặt hắn, chính là Kiều Đại vốn đã chết trong tay quan binh.

Lúc Trang Minh Hỉ đang khiếp sợ, Kiều Đại đã giục ngựa chạy vội tới bên cạnh nàng, khom lưng ôm Trang Minh Hỉ lên ngựa.

- Tiểu thư, tiểu thư

Hỉ Thước đuổi theo ở phía sau hô to.

Trang Minh Hỉ quay đầu nói với Kiều Đại:

- Còn có Hỉ Thước, mang Hỉ Thước cùng đi.

Giọng Kiều Đại lộ ra sự mệt mỏi:

- Con ngựa không chở được ba người

- Không thể bỏ rơi Hỉ Thước, nếu không ta cũng không đi. Trang Minh Hỉ hô to.

Thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, Kiều Đại không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là lại giục ngựa chạy trở về, đến bên cạnh Hỉ Thước, xuống ngựa sau đó đỡ nàng lên. Bản thân thì thi triển khinh công, đuổi theo phía sau.

- Bắn tên, bắn tên, không thể để cho bọn họ chạy thoát

Sau lưng, bọn quan binh kêu to.

Tiếp đó, chỉ nghe thanh âm vút vút không ngừng, vô số mũi tên nhọn bắn về phía ba người. Kiều Đại vừa đem hết toàn lực đối phó với mưa tên, vừa dùng miệng huyết sáo chỉ huy ngựa chạy vào hẻm nhỏ tránh né quan binh, vòng qua vòng lại, cuối cùng cũng cắt được đuôi.

Ba người đi tới một ngôi miếu đổ nát tạm thời tránh né, Kiều Đại lại đuổi con ngựa đi xa để dẫn dụ quan binh đi theo hướng khác.

Hỉ Thước đỡ Trang Minh Hỉ đi vào ngôi miếu đổ nát, không bao lâu sau, xử lý tốt mọi thứ thì Kiều Đại cũng theo vào.

Kiều Đại đem một hộp đen giao vào tay Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ nhận lấy, ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn Kiều Đại, trong bóng tối, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng trong mắt hắn.

- Đây là cái gì?

Giọng Kiều Đại có chút gấp rút, lại có chút suy yếu:

- Đây là tiền ta tích góp nhiều năm qua, tổng cộng có 20 vạn lượng, ta vẫn phòng bị cho ngày hôm nay, vì vậy số bạc này đều lấy danh nghĩa người khác gửi tại ngân hàng tư nhân, quan phủ không tra ra được. Ta không có thân nhân, tất cả đều cho nàng.

Tiếp, lại đưa cho nàng một nửa mảnh ngọc bội:

- Có cái này, nàng có thể tìm thấy một chiếc thuyền nhỏ dừng sát ở bến tàu Đại Vận Hà, chiếc thuyền kia bọn quan binh không thể biết, là tấm bùa cuối cùng để ta giữ lại tính mạng, đợi quan binh đi khỏi, nàng hãy mang theo Hỉ Thước cầm số bạc này rời đi, về sau tìm một chỗ thật tốt sống qua ngày, cả đời cũng không cần vất vả, cũng coi như là một phần tâm ý của ta đối với nàng.

Nghe thấy trong giọng nói của hắn có ý giống như để lại di ngôn, Trang Minh Hỉ không biết vì sao trong lòng rét run:

- Vậy còn người? Người không đi cùng chúng ta sao?

Vừa dứt lời, người Kiều Đại thoáng lão đảo rồi ngã xuống, Trang Minh Hỉ lòng căng thẳng, vọt tới bên cạnh hắn, lắc lắc hắn:

- Kiều Đại, người làm sao vậy?

Hỉ Thước thấy vậy, chạy vội tới một bên Kiều Đại, nàng lấy ra hộp quạt, hộp quạt dùng giấy dầu không thấm nước bao lại, vì vậy vẫn có thể dùng được. Nàng đốt một cành khô, nung theo ánh lửa, vừa nhìn thấy liền kêu lên thất thanh:

- Tiểu thư, Kiều bang chủ trúng tên rồi, trên người hắn còn có vết đao. Đầu đang chảy máu

- A!

Trang Minh Hỉ luống cuống, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, nàng nhìn hắn, thấp giọng:

- Người không chết, tại sao không ngồi thuyền rời đi? Nếu như người đi rồi, hiện tại cũng sẽ không biến thành như vậy.

Kiều Đại nằm trên mặt đất, người hơi lắc lư như muốn đứng dậy nhưng dù thế nào cũng không thể gượng dậy nổi. Trang Minh Hỉ vẫn luôn hận hắn, muốn hắn chết đi, hận không thể uống máu của hắn, ăn thịt của hắn, mong một ngày có thể báo thù hắn nhưng hôm nay thấy hắn sẽ chết ngay trước mắt, không biết vì sao, nàng không hề cảm thấy vui mừng

- Hỉ Thước, chúng ta dìu hắn vào nằm nghỉ. Trang Minh Hỉ ghen ngào nói

Hai người cùng nhau cẩn thận đỡ hắn ngồi dậy, Trang Minh Hỉ hoảng sợ phát hiện trên người hắn khắp nơi đều là vết chém, sâu nhất có một vết đao chém ở ngực, cơ hồ lộ cả xương. Trang Minh Hỉ sợ tới mức trào nước mắt.

- Chuyện lần này đều là do Tạ Đình Quân giở trò quỷ...

Kiều Đại nhìn Trang Minh Hỉ suy yếu nói:

- Ta biết rõ hắn sẽ không bỏ qua ta, cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, ta không thể yên lòng nếu cứ như vậy mà đi, ta ở ngay bên ngoài phủ canh giữ nửa tháng, quả nhiên trông thấy quan binh tìm tới cửa. Bình thường những quan binh kia không phải là đối thủ của ta, đáng hận là ta lại bị thương. . .

Trang Minh Hỉ nhớ tới Kiều Đại ở trong mưa dùng sức chạy như điên, có thể vì vậy nên vết thương của hắn càng trở nên nghiêm trọng hơn, chỉ bởi vì yêu cầu của nàng, hắn thậm chí ngay cả tính mạng của mình cũng không để ý. . .

Nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Kiều Đại nhìn thấy, đưa tay vuốt ve gương mặt nàng, Trang Minh Hỉ định tránh ra, nhưng cuối cùng lại để mặc bàn tay hắn từ từ lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Dưới ánh lửa hắn sắc mặt tái nhợt, so với bình thường càng thêm xấu xí, trên người hắn toàn mùi hôi thối, nhưng lần này Trang Minh Hỉ cũng không hề cảm thấy chán ghét.

- Nàng là nữ nhân xinh đẹp nhất mà ta từng gặp, lần đầu tiên thấy nàng ta cảm thấy giống như mình đã gặp được thiên tiên. Nàng biết viết chữ, vẽ tranh, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, rất có cá tính, ta đã nghĩ, ta nhất định phải cưới nữ nhân này làm vợ...

Hắn nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ dịu dàng. Nước mắt Trang Minh Hỉ lại trào ra

- Nhưng ta biết rõ nàng không thể chấp nhận ta, ghét bỏ ta, ta là người thô tục, trừu vung đao múa kiếm, cái gì cũng không biết, mua cây trâm cũng không đúng ý nàng, lại có xấu xí như này, cũng khó trách nàng không thể yêu thích ta. Ta biết nàng chỉ dối xử có lệ với ta cũng chưa từng muốn gả cho ta, nhưng không sao, ta nguyện ý đối tốt với nàng, ta nguyện ý bảo vệ nàng...

- Kiều Đại. . . Trang Minh Hỉ khóc thành tiếng.

Kiều Đại khẽ mỉm cười, khuôn mặt càng trở nên dữ tợn nhưng Trang Minh Hỉ vẫn nhìn không dời mắt.

- Minh Hỉ, ta không chịu được nữa rồi. . . Sau khi ta chết, nàng đừng hận ta. . .

Kiều Đại ánh mắt hơi nhòe đi, tay vuốt mặt nàng dần dần buông xuống.

Trang Minh Hỉ lòng đau đớn, cầm lấy tay hắn gào khóc:

- Kiều Đại, ta có con với ngươi rồi, không phải ngươi vẫn luôn muốn ta sinh con cho ngươi sao? Ta gả cho ngươi, sinh con cho ngươi, ngươi đừng chết.... Kiều Đại, Kiều Đại. . . Đừng bỏ lại mẹ con ta. . . Ta không hận ngươi, ta không hận ngươi đâu...

Bên ngoài mưa càng ngày càng lớn, sấm chớp ầm ầm không ngừng, trong đất trời nơi nơi hỗn loạn, tất cả bi hoan ly hợp cũng chắt chứa trong màn đêm hỗn loạn này. . .

Bởi vì mưa to, hỏa hoạn trong Trang phủ rất nhanh được dập tắt nhưng kể từ sau đêm đó, Trang Minh Hỉ giống như bốc hơi khỏi chốn nhân gian, không người nào biết tin tức của nàng. Lý di nương biết được chuyện này tới khóc trước cửa nhà của Trang Minh Hỉ đến hôn mê bất tỉnh, mà Trang Tín Xuyên lại nhân cơ hội chiếm đoạt tòa nhà lớn kia cùng với Thái Bình Trà Hành về tay.

Đáng tiếc, không có Hồ Tri phủ làm hậu thuẫn, hơn nữa trước đó Trang Minh Hỉ lừa gạt đắc tội với quá nhiều người, Trang Tín Xuyên bản thân cũng không có bản lĩnh, Trà Hành rất nhanh lâm vào cảnh khốn cùng, Trang Tín Xuyên nóng lòng làm ăn lại bị lừa gạt, đành phải đem Trà Hành, phủ trách cùng với tiền riêng của Lý di nương đền nợ. Mẹ con hai người không có đồng nào bị đuổi ra đường cái.

Trang Tín Xuyên tức giận đánh vợ để hả giận. Lưu Bích Quân cùng hắn đánh nhau, kêu la ầm ỹ, đem chuyện Trang Tín Xuyên bị bắt lực nói ra, thì ra là đêm đó hắn và Linh Nhi lúc bị bắt quả tang quá mức kinh sợ, kể từ ngày đó trở đi, hắn căn bản cũng bắt lực với chuyện phòng the. Lưu Bích Quân ngượng ngùng, vẫn luôn giấu giếm, hiện tại Trang Tín Xuyên hai bàn tay trắng, Lưu Bích Quân cũng không còn nhẫn nại, không bao lâu liền chạy theo một khách thương tới từ phương Bắc.

Mà Trang phủ bên này, thu đi đông đến, Tần Thiên cảm thấy thân thể khó chịu, gọi Chu đại phu đến bắt mạch, hóa ra là mạch hỉ, nàng đã có thai.

Chương 248: Bị diên

Lúc này Lý chương quây cùng Phạm Thiên đã lo xong việc ổn định ở đại mạc, mọi chuyện đều thuận lợi, phía nam bởi vì Hồ Tri phủ rút dài, Trang Minh Hỉ cũng không còn lộ diện, mọi thứ lại trở nên bình tĩnh như nước. Trong Trà Hành mọi người đều làm công việc của riêng mình rất thuận lợi, gió êm sóng lặng. Vì thế, Đại phu nhân liền bảo hai huynh đệ Trang Tín Ngạn và Trang Tín Trung tạm thời quản lý Trà Hành, nếu có tình huống hai người đều không xử lý được mới để Tần Thiên phải ra mặt.

Tần Thiên mỗi ngày đều ở trong phủ ngắm hoa, tản bộ, cùng Đại phu nhân, Phương Nghiên Hạnh nói chuyện phiếm hoặc là hẹn nhau ra ngoài dạo phố, nghiêm nhiên sống một cuộc sống nhân nhả bình thường của một vị phu nhân, không bao lâu, trở nên đầy đặn, càng mãn mà thành thực giống như đào mật, khiến Trang Tín Ngạn càng thêm yêu thích, nếu không phải cố kỵ nàng đang có bầu thì đúng là hận không thể yêu nàng. Nhưng giờ hắn cũng không thể làm gì, mỗi ngày buổi tối ôm nàng chỉ có thể nhìn, không thể ăn, vô cùng vất vả. Mãi cho đến ba tháng sau, thai nhi ổn định, Trang Tín Ngạn lúc này mới được đền bù mong muốn nhưng cũng không thể quá phóng túng như trước, mọi động tác đều phải thật cẩn thận. Tần Thiên hoàn toàn có thể cảm nhận được sự che chở cùng quan tâm của hắn.

Tháng năm, Đại phu nhân mang theo Tần Thiên đến miếu dâng hương cầu phúc, lúc trên đường trở về, thấy bên ngoài xe có người kêu to hét lớn trên đường cái.

- Ta là thiếu gia Trang phủ, ta là đương gia Thịnh Thế! Các người đều phải nghe lệnh của ta, ta là đương gia Thịnh Thế!

Người nọ vừa kêu vừa cười, tiếng gào vô cùng quái dị.

Đại phu nhân ở bên trong xe nhú mày:

- Giọng sao quen vậy?

Nói xong sai dừng xe, để Nguyệt Nương ra xem.

Một bên Tần Thiên thoáng vén rèm xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy một nam tử quần áo tả tơi tóc tai hỗn độn đứng ở trên đường cái vừa nói vừa cười trông như bị điên. Tần Thiên thấy rõ khuôn mặt hắn thì không khỏi giật mình.

Có người đi qua châm biếm hắn, hắn sẽ nổi cơn điên định nhào tới nhưng vừa đi hai bước, sẽ bị dây thừng buộc trên lưng giữ lại

Nhìn theo hướng dây thừng, Tần Thiên nhìn thấy một vị phụ nhân đầu tóc bạc trắng, dung nhan tiều tụy. Bà vẻ mặt sầu khổ, mộc mạc, không nhìn mọi người đang chỉ trỏ, châm biếm chỉ kéo chặt lấy dây thừng trong tay, nhìn thấy nam tử làm cản lại kéo hắn trở về. Nhìn thấy vậy, Tần Thiên rốt cuộc không nhịn được, “A” một tiếng.

Bên người Đại phu nhân nghe được, vội hỏi:

- Tần Thiên, sao thế?

- Mẫu thân, là Lý di nương và Nhị thiếu gia

Tần Thiên nói, nàng nhìn nam tử bị điên đứng bên ngoài kia, thở dài một tiếng:

- Nhị thiếu gia có vẻ như bị điên rồi.

Lúc này, Nguyệt Nương cũng trở về đáp lời, đáp án cũng giống như lời Tần Thiên vừa nói.

Đại phu nhân sợ run lên, bỗng nhiên thở dài

- Không nghĩ tới bọn họ lại rơi vào tình cảnh như vậy...

Bà suy nghĩ một lúc bỗng nhiên vươn tay nắm tay Tần Thiên, nói

- Tần Thiên, bọn họ tuy có chỗ không phải, nhưng cũng không phải kẻ đại gian đại ác. Tín Xuyên rốt cuộc vẫn là cốt nhục Trang phủ, ta nghĩ nên đón bọn họ trở về, tìm đại phu chữa trị cho hắn, không nên để bọn họ lưu lạc, coi như là tích phúc cho đứa cháu trong bụng người nữa.

Tần Thiên từng chịu không ít đau khổ vì người của nhị phòng, nay Đại phu nhân cảm thấy cần phải hỏi ý kiến của nàng.

Thấy thần sắc của Đại phu nhân, Tần Thiên làm sao không biết tâm ý của bà. Tuy rằng nàng cảm thấy nhị phòng bị trừng phạt là đúng tội nhưng Đại phu nhân luôn đối tốt với nàng, mặc dù vì muốn để nàng an tâm nên hỏi vậy nhưng nàng cũng không nên phản đối việc này, lập tức, Tần Thiên cầm tay Đại phu nhân cười nói:

- Mọi chuyện đều nghe mẫu thân

Đại phu nhân cười cười, sau đó sai hạ nhân đưa bọn họ về

Bên kia Lý di nương nghe thấy Đại phu nhân muốn thu nhận lại bọn họ. Đầu tiên bà ngây người, tiếp theo bỗng nhiên òa lên khóc rống, , quỳ xuống không ngừng dập đầu, vừa khóc vừa kêu:

- Đại tỳ, Tú Mai xin lỗi người, Tú Mai xin lỗi người

Trang Tín Xuyên lại ngây ngô cười, vung tay tiếp tục kêu la:

- Ta là đương gia Thịnh Thế, ta là đương gia Thịnh Thế.

Lý di nương nhìn thấy bộ dạng này của con, tim như bị đao cắt, khóc òa:

- Báo ứng, đều là báo ứng của ta cả...

Tần Thiên nhìn, nghĩ đến phòng nhị trước đây, trong lòng vô cùng cảm khái

Sau đó, Đại phu nhân an bài bọn họ ở biệt viện, về chuyện ăn mặc không hề bạc đãi, còn tìm đại phu trị liệu cho Trang Tín Xuyên. Nhưng bệnh diên của Trang Tín Xuyên lúc tốt lúc xấu, chung quy vẫn không có biến chuyển tốt. Lý di nương nản lòng thoái chí bắt đầu ăn chay niệm Phật cho đến khi chết già.

Mới vừa vào đông, Trà Hành đã xảy ra chuyện lớn, chính là Tạ gia yêu cầu ngừng việc hợp tác. Song phương rất nhanh mà thương nghị xong. Về phương diện tiền bạc Tạ gia không hề gây khó dễ, như là muốn mau chóng xử lý xong việc này. Sau khi xong xuôi mọi việc, Tạ gia giống như lúc trước bỗng nhiên xuất hiện ở Dương Thành, nay lại bỗng nhiên biến mất, sau đó không còn tin tức của bọn họ.

Đến năm thứ hai, lúc vào hạ, Tần Thiên thuận lợi sinh ra một cậu nhóc mập mạp trắng trẻo. Đại phu nhân cao hứng mở tiệc chúc mừng, tiệc rượu mười ngày liên tiếp, Đại phu nhân còn mời học sĩ nổi danh Dương Thành đặt tên cho cháu yêu, đặt là Trang Thế Tu.

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, nháo nháy một cái ba năm đã trôi qua

Trang phủ ở Dương Thành.

Một cậu nhóc mặc áo khoác da sói, khoẻ mạnh khẩu khí tay cầm một chiếc bút lông dính đầy mực, cười khanh khách lao ra Thanh Tùng viện, một đường chạy về phía Thanh Âm viện. Cánh tay nhỏ khi chạy lắt quẹo lại trông như cánh chim cánh cụt, trông vừa ngộ nghĩnh lại vô cùng đáng yêu.

Không lâu sau, liền có một nữ tử dáng người yếu đuối, gương mặt tú lệ chạy ra từ trong viện đuổi theo vừa đi vừa gọi:

- Tu Nhi, Tu Nhi, tiểu tử nhà ngươi, hôm nay mẫu thân nhất định phải dạy dỗ ngươi!

Cậu nhóc tên là Tu Nhi nghe thấy giọng của mẫu thân thì vội trốn sau cây cột màu đỏ thẫm, cây cột cao to vừa vịn che lấp thân hình nhỏ nhỏ của nó. Nó lén lút lộ ra, chớp đôi mắt to nhìn nữ tử thở hổn hển cách đó không xa, che miệng cười trộm.

Nhưng đề phòng phía trước, lại không đề phòng phía sau. Bỗng nhiên, nó cảm thấy người nhẹ bỗng, ngay sau đó liền rơi vào một vòm ngực rộng rãi rắn chắc. Cậu nhóc giãy dụa, tay nhỏ bé quơ quơ vài cái, thấy phản kháng cũng vô dụng, liền thành thành thật thật, hấn xoay người, nhìn nam tử dung nhan tuấn mỹ. Lúc này, nam tử kia nhìn nó cười ôn nhu, trong ánh mắt ẩn chứa một chút trách cứ.

Cậu nhóc thấy tình thế không ổn, cười khanh khách, dúi đầu vào trong ngực nam tử, ôm nam tử thân thiết gọi:

- Phụ thân, phụ thân.

Tiếng gọi này khiến nàng cũng phát hiện ra bọn họ, nữ tử cười cười, bên má lộ ra lúm đồng tiền, nàng đi về phía bọn họ.

- Tu Nhi, đứa nhóc nghịch ngợm này, xem ngươi vẽ loạn lên sổ sách của mẫu thân thành cái gì đây. Hôm nay thế nào mẫu thân cũng phải dạy bảo ngươi mới được

Tu Nhi vội vàng lúi vào trong lòng phụ nhân, mềm nhũn gọi một tiếng

- Phụ thân

Nam tử vội vàng ôm chặt cậu nhóc, nhìn nữ tử lấy lòng nói

- Thôi bỏ đi, trẻ con thôi mà

Cậu nhóc đắc ý nhìn nữ tử le lưỡi.

Nữ tử thấy bọn họ cha con một lòng, sáng giọng

- Được rồi, các ngươi liên hợp với nhau, ta không để ý tới các ngươi nữa!

Nói xong, làm bộ như tức giận, xoay người bước đi.

Cậu nhóc thấy nàng tức giận, vội vàng giãy khỏi vòng ôm của phụ thân chạy tới ôm lấy nữ tử nói

- Mẫu thân đừng giận, Tu Nhi sai rồi.

Nữ tử vẻ mặt tươi cười rồi xoay người ôm lấy cậu bé, thơm chụt lên hai má phúng phính của nó. Nam tử thấy vậy, trong lòng vui mừng, tiến lên kéo hai người lại gần.

Đang lúc một nhà ba người cười nói vui vẻ, bỗng nhiên có một phụ nhân tiến vào nhìn tới ba người hành lễ nói

- Đại thiếu gia, Đại thiếu phu nhân, Giang tri phủ giờ đang ở đại sảnh, nói là có việc gấp muốn gặp các người.

131. , Chương 249

Chương 249 Phong ba lại nổi

Phụ nhân kia chính là Thu Lan đã thành thân với Hải Phú, mà người nàng gọi là thiếu gia thiếu phu nhân kia tất nhiên là Trang Tín Ngạn và Tần Thiên.

Cậu nhóc bọn họ đang bế đó là đích tôn của Trang thị đã tròn ba tuổi, Trang Thế Tu.

Nghe thấy là Giang Tri phủ tới cửa bái phỏng, Trang Tín Ngạn và Tần Thiên trong lòng kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau.

Có chuyện gì mà Giang Tri phủ phải đến tận nơi tìm?

Tần Thiên giao Thế Tu cho Thu Lan, hai người trở về viện thay quần áo sau đó mới đi đến đại sảnh gặp Giang Tri phủ.

Sau khi Hồ Tri phủ bị cách chức chặt đầu, vị Giang Tri phủ này tiếp nhận chức vụ của Hồ Tri phủ. Giang Tri phủ tuy rằng cũng không tính là thanh quan nhưng cũng may không cố ý gây khó dễ với Trang phủ, đương nhiên, cũng có liên quan đến việc cứ ngày lễ ngày tết Trang phủ đều hào phóng hiếu kính.

Trong đại sảnh, song phương thi lễ, dưới sự nhiệt tình tiếp đón của Tần Thiên, Giang Tri phủ liền ngồi vào vị trí chính vị. Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi ở phía dưới.

Giang Tri phủ hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt trắng trẻo, khí chất văn nhã, xuất thân tiến sĩ. Hắn ngồi xuống, rồi nhìn hai người Tần Thiên rồi đi thẳng vào vấn đề:

- Bản quan lần này dâng môn bái phỏng, chính là có một chuyện muốn cùng quý Trà Hành thương lượng.

Tần Thiên vội vàng nói:

- Không biết đại nhân có chuyện gì?

Thấy Giang Tri phủ thần sắc trịnh trọng, Tần Thiên cũng không dám đáp ứng bừa.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn không nói một lời, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hai người.

Mấy năm qua, Trang Tín Ngạn vẫn cố sức học nói. Thông qua sự cố gắng không ngừng của hắn, hiện tại đã có thể nói ra một số câu đơn giản, có điều lời nói cũng không lưu loát, nhưng với một câu dài cũng khó mà đọc nhẩm từng từ từng chữ, vì vậy ngoài việc trao đổi với người nhà vài câu, đối mặt với người ngoài vẫn không thể bỏ qua được chướng ngại tâm lý. Tần Thiên cũng không muốn bức bách hắn, mọi thứ đều để hắn thuận theo tự nhiên.

Hiện tại chuyện ở Trà Hành về cơ bản đều là hai huynh đệ Trang Tín Ngạn và Trang Tín Trung xử lý, Tần Thiên có thể có rất nhiều thời gian ở nhà chăm sóc con. Thấy việc Trang Tín Trung không thể giải quyết, Tần Thiên mới phải ra mặt. Nhưng mấy năm gần đây Trà Hành mọi việc đều phát triển thuận lợi, cũng là không có chuyện lớn gì xảy ra.

- Sau khi Hoàng Thượng đăng cơ, nghiêm khắc hạn chế ngoại thương, chính sách bế quan toả cảng, phong bế hải quan, chỉ chừa lại một khu vực hải quan để thông thương. Nay giao dịch của chúng ta với thương nhân ngoại quốc đều được thực hiện ở Tuệ Châu, thương nhân mỗi giới ở đó phụ trách chuyện mậu dịch với thương nhân ngoại quốc bởi vì mậu dịch bỗng nhiên hưng thịnh, mà sinh ra hỗn loạn

Giang Tri phủ nhìn Tần Thiên từ từ mở đầu.

- Dân phụ đang muốn xin Tri phủ đại nhân tìm cách giải quyết. Thịnh Thế chúng ta và thương hành Tuệ Châu hợp tác đã được mấy năm, nhưng bắt đầu từ năm trước, bên kia định giá bắt đầu rối loạn, lại vô duyên vô cớ ép giá chúng ta. Bởi vì Trà Hành của chúng ta không có quyền cùng thương nhân ngoại quốc trực tiếp mua bán, cho nên cũng chỉ có thể chịu theo giá này, điều này đối với Trà Hành chúng ta mà nói là vô cùng bất công! Tần Thiên trả lời.

Giang Tri phủ buông chung trà trong tay, nhìn về phía Tần Thiên nói:

- Không sai, đây đúng là ý định hôm nay bản quan đến đây.

Năm trước, Cảnh Nhân hoàng đế băng hà, thiếu theo di thư, Tam hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế. Mà Tổng Thái phó muốn trông lãng cho Cảnh Nhân Đế, sau đó cũng không còn xuất hiện tại triều chính nữa.

Tân hoàng đế đăng cơ, bắt đầu trừ khử các huynh đệ cùng nhau trưởng thành, trong khoảng thời gian ngắn, mỗi người từ đến cao thấp trong triều đình đều cảm thấy bất an. Cũng may hắn là một vị hoàng đế yêu dân, vì vậy được dân chúng ủng hộ.

Mà Thịnh Thế từ ba năm trước đã bắt đầu giao thiệp với hải ngoại, vài năm nay bọn họ gieo trồng cây trà thu hoạch rất tốt, ngoài việc cung ứng cho thị trường Mạc Bắc thì cùng thương hành ở Tuệ Châu giao dịch mỗi năm một nhiều, thu được lợi lớn. Nhưng bắt đầu từ năm trước, thương hành bắt đầu vô cớ ép giá, khiến lợi nhuận của Thịnh Thế sụt giảm. Về phần trà xuân năm nay, thậm chí còn không thu được tiền lãi. Thịnh Thế lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Không tiếp tục giao dịch, số lượng lá trà lớn thế này quốc nội cũng không tiêu thụ hết được, trà để tồn đọng rồi trà mới thu hoạch thêm sẽ càng thêm tổn thất. Mà nếu tiếp tục giao dịch, bị người ta ép giá như vậy thật sự không cam lòng.

Thương hành Tuệ Châu là những người xuất thân từ vùng duyên hải, chính là người môi giới quen biết giữa thương nhân nước ngoài và thương nhân trong nước, bọn họ thường xuyên giao tiếp với thương nhân nước ngoài, đối với mậu dịch hải ngoại rất quen thuộc. Sau khi mở cảng biển, bởi vì triều đình không có kinh nghiệm với ngoại thương, lại phải đề phòng người ngoại quốc xâm nhập, vì thế liền chấp nhận để mấy thương hành này phụ trách giao tiếp với ngoại thương, vì vậy bọn họ cũng lũng đoạn việc ra vào ở cửa khẩu Tuệ Châu, nhập khẩu hàng hóa từ đây vào nội địa, nội địa xuất khẩu hàng hóa từ đây ra nước ngoài, hơn nữa phụ trách xác định giá cả hàng hóa xuất nhập khẩu, lại cam đoan giao nộp thuế quan xuất nhập cho hải quan, gọi là “Nộp tiền thuế bảo hiểm”.

Vì thế các thương hành này dựa vào việc quan phủ giao cho bọn họ quyền lợi, kiếm lời khá nơi. Đặc biệt sau khi ba hải quan lớn khác đóng cửa, tình huống này càng thêm nghiêm trọng.

- Tần đương gia cũng biết, lá trà của chúng ta trong lượng hàng hóa xuất khẩu chiếm tỷ trọng lớn nhất. Nhưng vì thương hành quản lý hỗn loạn, khiến rất nhiều trà thương làm hàng nhái, thương nhân nước ngoài mua phải khiến bọn họ gặp tổn thất, rất nhiều thương nhân nước ngoài trách cứ quan phủ chúng ta, tuyên bố nếu không xử lý tốt việc này, sẽ không tiếp tục kinh doanh với chúng ta nữa.

Nói tới đây, Giang Tri phủ nhìn Tần Thiên cười cười:

- Thịnh Thế hiện tại là Trà Hành lớn nhất, bất luận là về môn quy hay là kinh nghiệm, không người nào có thể so sánh với Thịnh Thế. Cho nên, triều đình cố ý để Thịnh Thế mở chi nhánh ở Tuệ Châu, gia nhập vào thị trường nơi đó, như vậy chẳng những giúp mậu dịch Tuệ Châu ổn định, hơn nữa đối với Thịnh Thế mà nói, cũng là một điều tốt, không biết phu thê hai người có ý thế nào?

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt khê biến.

Tuy rằng lũng đoạn thị trường thì rất tốt, nhưng chỗ nào cũng phải chịu sự kiểm chế của quan phủ, cũng không biết là họa hay phúc. Tần Thiên không khỏi nhớ tới Thập Tam Hành ở Quảng Châu ở kiếp trước, sau khi Quảng Châu Thập Tam Hành xuống dốc không phải không có liên quan đến các quan chức hay sao.

Nhưng Giang Tri phủ đã tìm tới cửa, nói rõ là ý của triều đình, tại đây là thời đại quyền lực tối thượng, bọn họ chẳng lẽ còn có thể phản đối?

Sau khi tiễn Giang Tri phủ, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đến Thanh Âm viện cùng Đại phu nhân bàn về việc này.

- Vài năm nay, việc làm ăn của chúng ta càng làm càng lớn, tất nhiên trở thành cây cao bóng cả

Đại phu nhân thở dài:

- Nhưng nếu chúng ta trở thành người quản lý thương hành, cũng có quyền định giá trà, về sau các trà thương cũng đỡ bị tổn thất, có chúng ta trông chừng, cũng sẽ không xuất hiện chuyện trà giả, chờ thêm vài năm, mọi thứ đều ổn định rồi chúng ta lại nghĩ biện pháp rời khỏi đó.

Tần Thiên nói:

- Giang Tri phủ bảo chúng con mau chóng làm việc, con và Tín Ngạn đã thương lượng rồi, quyết định tháng sau sẽ đến Tuệ Châu chuẩn bị công việc.

Đại phu nhân ngạc nhiên:

- Tháng sau, nhanh như vậy sao? Vậy Thế Tu làm sao bây giờ?

Nhắc tới con, Tần Thiên nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm đáng yêu tươi cười, cảm thấy đau lòng:

- Ở Tuệ Châu sẽ có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, không thể chăm sóc nó, chỉ có thể để Thế Tu ở lại nhà, xin mẫu thân chiếu cố.

- Người yên tâm...

Đại phu nhân nói:

- Giờ mất của ta đã tốt lên nhiều, chẳng những có thể chiếu cố Thế Tu, chuyện Trà Hành, ta cũng có thể giúp đỡ Tín Trung trông chừng, các người cứ yên tâm xuất môn.

Đêm đó, Tần Thiên ôm con mãi cho đến khi cậu bé ngủ cũng không chịu buông tay, nàng thấy Thế Tu đang ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, còn chảy nước miếng. Không biết nó mơ thấy cái gì, bỗng nhiên nở nụ cười lộ ra hai má lúm đồng tiền giống như nàng, vô cùng đáng yêu. Tần Thiên nhin không được ôm chặt thẳng bé mà hôn nó, nước mắt bất tri bất giác rơi xuống.

Trang Tín Ngạn nhìn thấy, đi đến bên người nàng, ngồi xuống, lấy tay lau đi nước mắt nàng:

- Khóc cái gì...

Tần Thiên khóc thút thít nói

- Thế Tu từng này tuổi nhưng cũng chưa từng rời ta nửa bước. Lúc này, ta cũng không muốn bỏ nó lại, đi đến nơi xa như Tuệ Châu còn không biết khi nào thì mới có thể gặp lại nó, nó nếu không thấy ta, nhất định sẽ khóc.

Vừa nghĩ đến cảnh con khóc gọi mẹ, Tần Thiên chỉ cảm thấy lòng đau xót. Nhưng mang theo nó đi, đến nơi không quen, nàng cũng không thể lúc nào cũng canh giữ bên người nó, lại sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Thật sự là khó vẹn toàn.

Trang Tín Ngạn đón con trong tay nàng, đặt con trên giường, lại đi đến bên người nàng, ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu an ủi hai câu, viết: “Về sau chờ chúng ta ổn định, xem tình hình thế nào rồi sẽ đón nó đến.

Tần Thiên gật gật đầu, rúc vào trong lòng hắn. Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng trẻ con gọi:

- Mẫu thân

Tần Thiên quay đầu lại, đã thấy Thế Tu vừa tỉnh lại, dụi dụi mắt.

Nhìn thấy con, lòng Tần Thiên mềm nhũn, vội vàng đi qua, ôm con nói:

- Tu Nhi buổi tối ngủ với mẫu thân được không?

Thế Tu ngáp một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn phúng phính, nó vươn đôi tay mũm mĩm ôm lấy mẫu thân, mềm mại nói:

- Tu Nhi ngủ với phụ thân mẫu thân

Tần Thiên vừa nhìn Trang Tín Ngạn ra hiệu, vừa nhìn con cười nói:

- Được, được, Tu Nhi ngủ cùng với phụ thân mẫu thân.

Dù vô cùng luyến tiếc, Tần Thiên vẫn phải cùng Trang Tín Ngạn chuẩn bị xuất môn. Tần Thiên vốn định gặt con, nhưng Trang Tín Ngạn lại kiên trì muốn nói cho Thế Tu biết, hắn nói với Tần Thiên:

- Nó là con trai, không thể yếu đuối như vậy

Sau đó phu thê hai người lựa lời tìm cách nói với Thế Tu mất mấy ngày, để nó hiểu được trong một khoảng thời gian tới tạm thời không thể gặp cha mẹ nhưng cũng không có nghĩa là cha mẹ sẽ quên nó, sẽ mua cho nó rất nhiều quà. Đến cuối cùng, Thế Tu mới cái hiểu cái không mà gật đầu đáp ứng. Nhưng khi Tần Thiên và Trang Tín Ngạn đi, Thế Tu vẫn nhịn không khóc lóc, Tần Thiên nhìn thấy thiếu chút nữa thay đổi chủ ý, nhưng vẫn cố gắng nhịn lại. Sau đó Thế Tu được bà nội dỗ dành dần dần ngừng khóc, lúc này nàng mới cảm thấy an tâm rời đi.

Đi tới đó, đã có người của quan phủ ra nghênh đón, đưa bọn họ tới khách điểm, hơn nữa phái người chuyên môn phụ trách đi cùng bọn họ để hỗ trợ công việc.

Có quan phủ hỗ trợ mọi việc đều dễ làm, tìm chỗ để lập chi nhánh, quản sự được điều đến từ Dương Thành, trước sau chỉ mất nửa tháng, tiếp theo lại được nha môn phát thiệp, chính thức trở thành người quản lý thương hành.

Hôm nay, Tri phủ Tuệ Châu Lý đại nhân đang mở yến hội tại Khánh Phong lâu, thứ nhất là chúc mừng Thịnh Thế trở thành quản lý thương hành, tạo cơ hội để bọn họ cùng với hơn mười lăm thương hành khác gặp mặt, mặt khác cũng nhân cơ hội thương thảo công việc.

Tuệ Châu so với Dương Thành phồn hoa náo nhiệt hơn hẳn, trên đường cái lúc nào cũng có thể thấy được rất nhiều thương nhân ngoại quốc. Nữ tử đi lại so với chỗ khác cũng không hề cổ kỵ, phong tục tương đối thoải mái.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn ngồi một chiếc xe ngựa đi tới Khánh Phong lâu, theo tiểu nhị đi vào phòng lớn nhất trên lầu.

Trong phòng đặt hai bàn dài, ngồi vây quanh là các nam tử ở nhiều độ tuổi, quần áo đẹp đẽ sang trọng, còn có hai gã quan viên mặc quan phục.

Thấy hai người tiến vào, người ở bên trong đều đứng lên, chào hỏi, nói mấy lời khách sáo linh tinh.

- Hạnh ngộ, ngưỡng mộ đã lâu

Trong hai gã quan viên, một là Lý Tri phủ, hắn giới thiệu người còn lại, đầu tiên là chỉ vào vị quan viên bên cạnh khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt cổ hủ nói:

- Đây là Chu Quan Trường quản lý hải quan ở Tuệ Châu, Chu đại nhân!

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn bước lên phía trước thi lễ, Chu đại nhân cười nói:

- Sớm đã nghe đại danh hiền phu phụ, Trang công tử chính là người đã sao chế cống trà Bích loa xuân mà tiên đế vô cùng yêu thích, đặc biệt là Tần đương gia, lại là một nữ tử kỳ tài, cân nhắc anh thư!

Tần Thiên vội vàng khiêm tốn nói

- Chu đại nhân quá khen!

- Tần đương gia không cần khiêm tốn, Thịnh Thế chính là do Tạ Tổng đốc Tạ đại nhân hết lòng khen ngợi với Hoàng Thượng, nếu không phải Thịnh Thế có thực lực này, há có thể được Tạ đại nhân ưu ái.

Nói xong, Chu đại nhân nhìn về phía mọi người, cười nói:

- Mọi người nói có phải thế không?

Nhóm thương hành đều cười nói đúng vậy.

- Tạ đại nhân? Tần Thiên ngạc nhiên nói.

Chu đại nhân nói

- Tần đương gia không biết Tạ đại nhân cũng chẳng có gì lạ. Tạ đại nhân đầu tháng mới đến nhậm chức. Tạ đại nhân là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng được hoàng thượng trọng dụng nhất, lại có ơn đề cử với Thịnh Thế các người, Tần đương gia và Trang công tử nên cảm tạ Tạ đại nhân.

- Vâng, vâng

Tần Thiên tuy ngoài mặt nói vậy nhưng trong lòng thì tức giận. Tạ đại nhân kia mồm miệng khá lắm, ai khiến người đề cử chúng ta? Thật hy vọng người sau khi xuống Địa ngục bị rút đầu lưỡi!

Các thương hành thấy hai vị đại nhân thân thiện với Thịnh Thế như thế, trao đổi ánh mắt, trên mặt tươi cười nhưng cũng không thể che giấu được sóng ngầm bắt đầu nổi.

Trang Tín Ngạn ở bên cạnh nhìn rõ sắc mặt của mọi người nhưng vẫn chỉ bình thản như không

Bên này, Lý đại nhân lại giới thiệu các vị thương hành với bọn họ, trong hơn mười vị thương hành, Lý đại nhân phần lớn chỉ giới thiệu qua, chỉ có hai vị đương gia của Phong Hợp hành và Khánh Bảo hành mới giới thiệu nhiều hơn vài câu.

Hóa ra hai cửa hàng này có thực lực hùng hậu nhất trong số mười lăm cửa hàng ở đây. Tần Thiên cẩn thận đánh giá hai vị lão bản, Phan lão bản của Phong Hợp hành ước chừng hơn năm mươi tuổi, vóc dáng thấp bé, đen gầy, nhưng hai mắt sáng ngời, vẻ mặt khôn khéo. Lương lão bản của Khánh Bảo hành hơi cao, dáng người gầy yếu, xấu xí, mắt hẹp dài, nhưng vì có ánh mắt ôn hòa, cùng với nụ cười luôn thường trực, thật sự khiến người ta có cảm giác thân thiết.

- Hạnh ngộ, hạnh ngộ, có Thịnh Thế gia nhập, nhất định sẽ có lợi cho công việc của chúng ta, càng làm càng phát triển, về sau còn xin Tần đương gia chiếu cố nhiều hơn! Lương lão bản cười nói.

Có người lên tiếng nói giỡn:

- Lương quan, người gặp người liền cười, gặp người cũng lung lạc, có phải muốn kiếm phiếu ủng hộ cho đợt tranh Thương tổng hay không a!

Bởi vì các thương hành có tính chất theo nghiệp quan, cho nên các lão bản xưng hô đều thêm một chữ “Quan” ở phía sau họ.

Lương quan quay đầu, vẫn là vẻ mặt tươi cười

- Lưu quan nói rất đúng, ta chính là đang lôi kéo phiếu ủng hộ, Lưu quan cũng có thể làm như thế, ta tuyệt đối sẽ không chê cười người!

Người gọi là Lưu quan cười gượng hai tiếng, cũng không lên tiếng.

Tần Thiên hiểu được, Thương tổng trong miệng bọn họ đó là vị trí đứng đầu sau khi thành lập thương hội, hình thành từ mười sáu thương hành, mỗi một thương hành đều muốn giành lấy vị trí này, vì vậy luôn ngầm cạnh tranh kịch liệt.

Thấy hai người trước mặt quan viên đều nói về việc Thương tổng, có thể thấy được việc tranh đoạt địa vị Thương tổng đã đến hồi gay cấn.

Nhưng hai gã quan viên dù thấy nhưng không hề trách cứ, cũng mặc kệ sự tranh chấp của hai người.

Lúc này, Lý đại nhân ha ha cười, lại nói:

- Còn có một vị thương hành, bản quan không thể không đặc biệt dẫn đến vì Tần đương gia. Bởi vì nàng cũng giống như Tần đương gia, cũng là nữ tử, một vị nữ tử rất giỏi.

Vừa dứt lời, Tần Thiên nghe thấy phía sau vang lên giọng nói kiêu mỹ:

- Lý đại nhân tôn sùng nữ tử kia như vậy không phải ý chỉ dân phụ đẩy chứ!

Nghe thấy giọng nói này, lòng Tần Thiên chấn động, nàng có hơi không thể tin nổi mà quay đầu lại.

132. , Chương 250-251

Chương 250: Tạ Tổng đốc

Tần Thiên quay đầu nhìn lại, đã thấy cửa phòng được người bên ngoài đẩy ra, một phụ nhân xiêm y đẹp đẽ sang trọng, phong tư yếu điệu uốn éo đi vào, ý cười trong suốt, ánh mắt bừng sáng.

Trang Tín Ngạn và Tần Thiên kinh ngạc nhìn nàng, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp lại nàng ở đây.

Nàng chính là người mất tích đã lâu – Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ dường như không trông thấy phu thê Tần Thiên, lập tức đi đến trước mặt hai vị đại nhân mà thi lễ.

Lý đại nhân cười nói:

- Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Thấm phu nhân không cần đa lễ, bản quan đang muốn giới thiệu hai người với nhau.

Trang Minh Hỉ đứng thẳng người theo tay Lý đại nhân quay đầu lại, mặt nhìn về phía Tần Thiên. Nàng nhìn Tần Thiên thật sâu, ánh mắt vẻ mặt không chút nào bất ngờ, như đã biết sẽ chạm mặt với nàng ở chỗ này. Nàng ta mỉm cười, nói:

- Không cần làm phiền Lý đại nhân, ta và Tần đương gia cùng với Trang công tử đã quá quen thuộc rồi, có phải vậy hay không, Đại ca Đại tẩu!

Một tiếng “Đại ca đại tẩu” này làm ọi người khiếp sợ, cũng làm cho Tần Thiên và Trang Tín Ngạn nghi hoặc không thôi.

Lúc trước, Trang Minh Hỉ mang thân phận đào phạm biến mất. Tần Thiên vẫn cho rằng nàng ta sẽ trốn ở đâu đó yên lặng sống qua ngày, lại không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy nàng ở nơi công khai thế này, càng không nghĩ tới, nàng dám nói ra thân phận của bản thân! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đối với sự khiếp sợ của mọi người, Trang Minh Hỉ dường như không thềm để ý, tiếp tục cười nói:

- Kỳ thật, trước khi ta gả cho tiên phu, từng là thứ nữ của Trang phủ Dương Thành, bởi vì chia nhà, cho nên sau đó cũng không qua lại, thế cho nên, ta gả cho ai Đại ca Đại tẩu cũng không biết...

Khi nói chuyện, nàng cười khanh khách kéo tay Tần Thiên, thân thiết nói:

- Tiên phu là đương gia của Ích Phong hành, sau khi tiên phu qua đời, ta trở thành đương gia. Được mọi người nể mặt, hiện tại cũng là một thương hành lớn. Có thể ở trong này gặp nhau thật sự là duyên phận, nói vậy Đại ca Đại tẩu sẽ ở Tuệ Châu nghỉ ngơi một thời gian, chúng ta sẽ có cơ hội đoàn tụ tâm sự, cũng nên để tiểu cô ta tận tình tiếp đón!

Tần Thiên đi hết từ bất ngờ này tới bất ngờ khác, nhất thời chưa phản ứng kịp, một lát sau, nàng mới bình ổn cảm xúc, cười nói:

- Chính sự quan trọng hơn, có chuyện gì, chúng ta đợi lát nữa sẽ tán gẫu!

Thành thân? Đương gia? Trong ba năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với Trang Minh Hỉ? Tần Thiên rất tò mò. Nhưng nàng biết, không thể để cho cảm xúc của mình bộc lộ ra ngoài, nếu không sẽ dễ dàng để người ta dắt mũi kéo đi.

Trang Minh Hỉ ngừng cười, lập tức buông tay nàng ra, chuyển hướng về phía mọi người, khiêm tốn có lễ cười nói:

- Thiếp thân đến chậm làm cho các vị đợi lâu đã là không nên, thấy lâu không được gặp người thân, cảm xúc kích động, nhiều lời vài câu khiến mọi người mất hứng, nên phạt, giờ thiếp thân tự phạt một ly, mong rằng mọi người thông cảm.

Vừa dứt lời liền có một phụ nhân tiến lên rót rượu đưa tới tay Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ ngửa đầu, đem rượu trong chén uống cạn, không chừa lại một giọt.

Tần Thiên ở bên cạnh nhìn, nhận ra phụ nhân kia chính là nha hoàn Hỉ Thước bên người Trang Minh Hỉ. Xem ra vài năm nay nàng ta vẫn đi theo Trang Minh Hỉ.

Người ngoài thấy Trang Minh Hỉ hào khí bừng bừng, không khỏi khen “được”, Lý đại nhân cười nói:

- Thấm phụ nhân nói quá lời. Tin chắc mọi người đều có thể hiểu tâm tình của Thấm phụ nhân.

Tiếp theo liền mời ngồi, Trang Minh Hỉ ngồi ở vị trí ngay bên cạnh Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ trên mặt tươi cười trong suốt, thấp giọng nói với Tần Thiên:

- Không nghĩ tới ta còn sống phải không?

Tần Thiên làm bộ như không nghe thấy, không để ý tới nàng ta, trong lòng sinh cảnh giác. Nàng ta lại đứng đầu một thương hành, bản thân có khúc mắc với mình, về sau cần phải đề phòng nhiều hơn mới được.

Nhưng Tần Thiên lãnh đạm như vậy cũng không hề giảm được sự hưng phấn của Trang Minh Hỉ. Nàng ta tiếp tục mặc kệ sự yên lặng đó, thấp giọng nói:

- Trời không tuyệt đường người, ngay cả ông trời cũng thấy Trang Minh Hỉ ta đáng thương, cho ta cơ hội thay đổi cuộc đời

Tần Thiên nhíu mày, cổ ý cao giọng:

- Tiểu cô, người nói cái gì vậy, lớn tiếng lên, ta không nghe rõ.

Những người còn lại ánh mắt đều bắn lại đây, Trang Minh Hỉ không nghĩ tới nàng sẽ làm như vậy, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng chỉ một lúc lại khôi phục vẻ tự nhiên:

- Ta đang hỏi về thân thể của Đại nương.

- Ta biết người quan tâm chuyện trong nhà, chúng ta sẽ tìm cơ hội tâm sự sau. Tần Thiên nhìn nàng thân thiết nói.

Ai thời hơi mà nhìn nàng tiểu nhân đắc ý!

- Vâng, vâng. Dưới ánh mắt của mọi người, Trang Minh Hỉ cười khẩy hai tiếng.

Kế tiếp, nàng bắt đầu tham gia vào mấy câu chuyện phiếm của mọi người, cũng không làm phiền Tần Thiên nữa.

Tần Thiên bởi vì còn chưa hiểu biết tình huống của Tuệ Châu cho nên cũng ít khi nói chuyện. Trang Tín Ngạn ở một bên thủy chung không thốt một lời, tĩnh lặng cơ hồ khiến người ta bỏ qua sự tồn tại của hắn nhưng không một ai ngờ tới, hắn đang âm thầm quan sát mọi người nói chuyện, bao gồm những khi khe khẽ thì thầm cũng đều ghi nhớ. Vì vậy, hắn có thể nắm giữ tình huống của nhóm thương hành nhanh hơn so với Tần Thiên nếu chỉ nghe kể lại.

Mãi còn chưa bắt đầu yến tiệc, Trang Minh Hỉ không khỏi hỏi:

- Còn có người nào chưa tới sao?

Chu Quan Trường nhìn nàng một cái, nói:

- Còn có Tạ Tổng đốc Tạ đại nhân.

- Hóa ra là Tạ đại nhân ...

Nói xong, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, cười quái dị:

- Đại tẩu, hôm nay cũng không biết là ngày lành gì, cổ nhân nào cũng hội tụ.

- Cổ nhân?

Tần Thiên ngạc nhiên, nhất thời chưa hiểu lời của Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ cũng không nói thêm, thần bí cười rồi quay đầu đi, rốt cuộc không cùng nàng nói chuyện nữa.

Cũng không bao lâu sau, Tần Thiên đã hiểu được ý tứ của Trang Minh Hỉ, một giọng nói hào sảng quen thuộc cùng với một bóng người cao lớn mạnh mẽ tiến vào.

- Bản quan đến chậm, để các vị đợi lâu, thật ngại quá

Nhìn thấy người này, ai cũng đều đứng lên, nhìn người nọ cung kính hành lễ,:

- Tạ đại nhân!

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cũng chậm rãi đứng lên, khiếp sợ nhìn nam nhân đang đi tới.

Chỉ thấy hần khuôn mặt anh vĩ, khí chất mạnh mẽ, gờ tay nhấc chân đều hiển lộ quý khí và khí phách mà bất cứ ai ở đây cũng không thể sánh bằng. Ba năm trước đây hần đã là một con sói khiến người ta không dám khinh thường, nhưng hần hiện tại lại giống như con chim ưng bay cao giữa trời đất

Chính là Tạ Đình Quân

Tần Thiên trong lòng khẽ gọi cái tên này. Nàng nhìn người nọ, kinh ngạc tột đỉnh.

Ba năm không gặp, hần làm sao có thể biến hóa nhanh chóng mà trở thành Tổng đốc như vậy? Hần xuất thân chỉ là thương nhân, có phú quý đến mấy cũng chỉ có thể là thương nhân! Cho dù mua được chức quan cũng không thể có được chức vụ trọng yếu như vậy!

Người này, rất thần kỳ, khiến người ta không thể tin được.

Nếu nói Trang Minh Hỉ tuy bất ngờ nhưng chỉ có thể khiến người khác ngạc nhiên, Tạ Đình Quân như vậy không chỉ bất ngờ mà làm cho người ta khó tin!

Nhưng điều đó thật sự đang xảy ra trước mặt nàng.

Nhưng mọi người đều là bằng hữu, hần có thể đạt được địa vị cao như vậy, Tần Thiên vẫn vui mừng cho hần

Bên kia, đầu tiên Tạ Đình Quân chào hỏi mọi người, sau đó được Lý đại nhân giới thiệu mà nhìn về phía Tần Thiên.

Đang lúc Tần Thiên ổn định tâm tình chào hỏi hần, lại nghe thấy Tạ Đình Quân thản nhiên cười nói:

- Tần đương gia? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Bản quan rất hoan nghênh Thịnh Thế các người có thể gia nhập, hi vọng các người có thể mang đến bất ngờ lớn cho Tuệ Châu.

Lời nói khách sáo, giống như lần đầu gặp mặt khiến Tần Thiên không khỏi sửng sốt.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một cái, đôi mắt đen sâu thâm thúy chột lóe, sau đó lại cùng Trang Tín Ngạn chào hỏi

- Bản lĩnh của Trang Đại công tử làm cho bản quan rất kính nể. Hần cười nói.

Trang Tín Ngạn nhìn hần, sắc mặt không thay đổi, trong lòng lại giống như nước sông đang dâng trào, khó có thể bình tĩnh.

Đây là nam nhân hần vẫn luôn cảnh giác, mặc dù trong mắt hần, đây là một kẻ tiểu nhân, nhưng hần ta có bộ dáng, có sức hút không thể xem thường. Vốn tưởng rằng ba năm trước đây hần đã tách khỏi cuộc sống của bọn họ, không nghĩ rằng giờ lại lấy cách thức này mà mạnh mẽ xâm nhập cuộc sống của bọn họ.

Có phải là họa hay không thì chưa biết nhưng nhất định sẽ không phải là phúc.

Bên kia, Tần Thiên thấy Tạ Đình Quân dường như không muốn tỏ ra quen biết với bọn họ, nghĩ hần có lẽ có ẩn tình, cho nên cũng tỏ vẻ đây là lần đầu gặp mặt, không nói gì thêm.

Lúc ngồi xuống, lại chạm phải gương mặt cười như không cười của Trang Minh Hỉ.

Bình tĩnh mà xem xét, Trang Minh Hỉ như vậy so với lúc trước thành thực hơn rất nhiều. Vừa không giống như lúc ở Trang phủ cố ý ẩn nhẫn trầm tĩnh, cũng không giống như lúc ra ở riêng, kiêu ngạo phóng túng. Nàng ta có năng lực, có chừng có mực, nhưng lúc nên biểu hiện cũng rất nghiêm túc.

Đúng vậy, ba năm trôi qua, thời gian giống như là một bàn tay vô hình, lặng yên biến đổi mọi thứ

Mặc dù là bản thân mình, ở trong mắt bọn họ cũng có không ít biến hóa đi.

Vừa nghĩ như vậy, Tần Thiên thoải mái, rất nhanh tiếp nhận những sự việc bất ngờ của hiện tại.

Sau khi Tạ Đình Quân đến, rất nhanh đồ ăn đã được mang lên, qua ba tuần rượu, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

- Xét thấy lúc trước, thương hành cạnh tranh kịch liệt khiến cho việc quản lý trở nên hỗn loạn, triều đình đã chấp thuận thỉnh cầu của các vị lão bản cùng Lý đại nhân, thành lập công hội. Vì có liên quan đến cả Trà Hành, còn đặc biệt mời tới Đại trà thương đứng đầu là Thịnh Thế gia nhập. Nói vậy giờ các vị lão bản đối với sự thành lập của công hội đã có nhận thức chung, không biết đối với địa vị Thương tổng đã có kết luận hay chưa.

Tạ Đình Quân vừa mở miệng đã đem vấn đề mà mọi người quan tâm nhất nói ra. Mắt thấy yến hội vốn đang diễn ra thoải mái chỉ trong nháy mắt bỗng nhiên trở nên nặng nề, không thể không nói, Tạ Đình Quân rất có tầm ảnh hưởng.

Thương hành hai mặt nhìn nhau, tâm tư mỗi người một khác. Ai cũng không mở miệng trước, cả gian phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Đối với địa vị Thương tổng, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vốn đã hiểu rõ, hai người không hề có dã tâm, việc tranh giành quyền lực này có lợi mà cũng có hại, bọn họ đã rất bằng lòng với hiện tại, không nhất thiết phải đâm đầu vào mà giao du với kẻ xấu.

Nhưng nhìn Trang Minh Hỉ bên cạnh vẻ mặt bỗng nhiên nghiêm túc lại, lòng Tần Thiên có chút không bình tĩnh, phải biết rằng, Trang Minh Hỉ cũng là thương hành đứng đầu, cũng có cơ hội chiếm địa vị Thương tổng, nếu để nàng ta trở thành Thương tổng, mà nàng ta đối với mình, với Trang phủ luôn có khúc mắc, về sau Thịnh Thế chỉ sợ sẽ gặp nhiều phiền toái.

Tạ Đình Quân sau khi nói xong, Lưu quan và Dương quan lúc trước vừa cãi nhau bỗng nhiên ra tiếng nói:

- Thương tổng sẽ do trọng tài, chứng quan trong công hội quyết định. Ta nghĩ rằng vì vị trí này không nên lấy việc thân thuộc để nói chuyện. Người này phải là người đức cao vọng trọng, công chính nghiêm minh lại có năng lực tốt!

Lúc trước người được đề cử vào vị trí Thương tổng vẫn quay chung quanh sự tranh đấu gay gắt của các thương nhân lớn, khiến các thương gia yếu hoàn toàn không có quyền xen vào, Lưu quan bản thân là thương gia không quá lớn nên mới nói ra những lời này.

Mấy người còn lại vội vàng phụ họa, Phan quan và Dương quan là thương gia lớn thì chỉ cười không nói.

Ba vị đại nhân lén trao đổi ý kiến.

Lúc này, Trang Minh Hỉ bên cạnh Tần Thiên bỗng nhiên cười một tiếng kiều mi, nói:

- Thiếp thân có một biện pháp có thể tuyển chọn ra Thương tổng thích hợp nhất, không biết các vị có hứng thú nghe thử một chút hay không?

Chương 251: Cạnh tranh

Nghe thấy lời ấy, ánh mắt Tạ Đình Quân bắn về phía Trang Minh Hỉ, Tần Thiên ngồi bên tiếp tục nhìn, phát hiện hần đối với vị hôn thê trước đây cũng quá mức xa lạ giống như người qua đường.

Rất nhiều nỗi băn khoăn làm cho người ta khó hiểu.

Hơn nữa, nghe Lý đại nhân nói lúc trước, Tạ Đình Quân chính là người đề cử Thịnh Thế bọn họ, hẳn vì cảm thấy bọn họ thích hợp nên mới đề cử, hay có mục đích khác?

Lần này đến Tuệ Châu rốt cuộc là phúc hay họa? Tâm tình Tần Thiên bỗng nhiên trở nên nặng nề.

- Ích Phong hành đứng đầu trong mười sáu thương hành, Thẩm phu nhân là đương gia của Ích Phong hành đương nhiên có quyền nói chuyện, Thẩm phu nhân cứ nói đừng ngại. Tạ Đình Quân cười nói.

Tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Trang Minh Hỉ. Trang Minh Hỉ mỉm cười, trong lòng vui vẻ.

Sau khi nàng trở thành đương gia, không phải không có lúc gây náo động, nhưng chưa bao giờ có lần nào khiến nàng vui sướng như ngày hôm nay!

Bởi vì Tần Thiên ở đây.

Từ trước đến nay, chỉ cần là tình huống có mặt nàng ta, nàng ta luôn là người hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người nàng ta, nàng ta có thể dễ dàng được mọi người công nhận và yêu thích, nhưng hôm nay phong thủy thay đổi, nơi này là Tuệ Châu, không phải Dương Thành, nơi này là thiên hạ của Trang Minh Hỉ nàng! Tần Thiên sẽ làm nền cho nàng!

- Nói vậy chứ vị nhất định đã nghe nói, rất nhanh sẽ có một con thuyền đến từ Anh quốc sắp sửa cập bờ để mua các loại hàng hóa như hương liệu, bông, vải, dệt len, thêu thùa, hơn nữa ông chủ trên thuyền còn có ý muốn mua một số lượng lớn lá trà, tơ lụa, đồ sứ trở về.

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên dừng lại, bưng chung trà trước mặt khẽ nhấp mấy ngụm, cố ý dừng giữa chừng, như vậy dễ khiến người khác có hứng thú, có người nhin không được hỏi:

- Những điều này mọi người đều biết, không biết chuyện này và địa vị Thương tổng có quan hệ như thế nào?

Trang Minh Hỉ lặng yên liếc mắt nhìn Tần Thiên bên cạnh, tiếp tục cười nói:

- Thiếp thân cảm thấy vừa rồi lời của Lưu quan cũng có đạo lý. Chức vị Thương tổng vô cùng trọng đại, tuyển chọn phải nghiêm ngặt, chẳng những cần năng lực, phẩm tính, mối quan hệ, thực lực cũng không thể thiếu. Cho nên thiếp thân cảm thấy chúng ta nên có sự cạnh tranh!

Mọi người ai nấy đều mắt sáng bừng:

- Cạnh tranh?

- Không sai, chính là cạnh tranh

Trang Minh Hỉ đứng dậy, trong lúc nhất thời, nàng trở thành tiêu điểm nơi đây.

- Sau khi thuyền lớn cập bờ, Thương Hành nhà ai có bản lĩnh được trở thành đối tác của lão bản trên thuyền, lại có bản lĩnh khiến hắn mua nhiều hàng hóa, hơn nữa có thể cam đoan đối phương sẽ nộp thuế, vị thương hành này mặc kệ là năng lực, thực lực, tài lực đều không thể nghi ngờ, như vậy thương hành trở thành Thương tổng mới có thể làm ọi người tâm phục khẩu phục, không phải vậy hay sao?

Lúc nói những lời này, Trang Minh Hỉ trong đầu không khỏi hồi tưởng tình hình lúc trước Tần Thiên khẩu chiến với ngũ đại Trà Hành. Khi đó, nàng không chút hoang mang, không vội vã không nóng nảy, dám dựa vào ba tắc lưỡi mà bức lui thế công của ngũ đại Trà Hành, ngay lúc đó nàng không phải không khiếp sợ. Khi đó trong lòng nàng cảm giác là cái gì? Đố kỵ? Kính nể? Hay là cả hai? Trang Minh Hỉ đã quên đi nhiều chuyện duy chỉ có lúc ấy khí thế mà Tần Thiên biểu lộ lại luôn khắc ghi trong đầu nàng, dù thế nào cũng không thể quên được.

Theo bản năng, nàng bắt chước động tác lúc ấy của Tần Thiên, hơi hơi cúi người, hai tay đặt trên bàn tròn, ánh mắt sáng ngời, tràn ngập tự tin, giờ khắc này, nàng có cảm giác thỏa mãn nói không nên lời, dường như nàng đã có được thực lực siêu việt như Tần Thiên vậy.

Nàng nhìn mọi người, mỉm cười, khí thế của một đương gia hiển lộ mười phần:

- Không biết ý mọi người thế nào?

Mọi người thoáng suy nghĩ một lúc, liền đều tỏ vẻ đồng ý, ngay cả ba vị đại nhân cũng tỏ ý rằng đây là cách tốt nhất.

Trong đó Chu Quan Trường Chu đại nhân còn vờn ngón cái tán thưởng một câu:

- Thẩm phu nhân quả thực là nữ Gia Cát!

Trang Minh Hỉ cười cười, quay đầu nhìn Tần Thiên liếc mắt một cái, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, dường như cũng không để ý đến biểu hiện xuất sắc của mình, ánh mắt lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Chu Quan Trường cười nói:

- Đại nhân quá khen!

Yến hội dây dưa một lúc lâu sau thì chấm dứt. Mọi người cáo biệt, Tạ Đình Quân cũng không có gì khác thường, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn bọn họ một cái cũng không có. Nhưng Trang Minh Hỉ lại cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Tần Thiên, thân thiết nói:

- Ta ở phía nam của thành, chúng ta là người một nhà, cần phải qua lại nhiều đó

Cảnh này mọi người đều thấy, nghiễm nhiên là cảnh người một nhà thân thân thiết thiết.

Thấy các thương hành đều nhìn về phía này, Tần Thiên lặng lẽ lui ra phía sau hai bước, duy trì khoảng cách, thân nhiên nói:

- Còn nhiều thời gian, không cần sốt ruột.

Trang Minh Hỉ làm sao có thể vô duyên vô cớ ở trước công chúng tỏ vẻ thân mật với nàng, nay cạnh tranh sắp tới, nàng ta có mục đích gì chẳng lẽ nàng không biết.

Thương hành có mười sáu nhà, Thương tổng lại chỉ có một, mọi người vì tự tư tự lợi, lần này cạnh tranh không thể có sự hợp tác liên minh. Động tác này của Trang Minh Hỉ chính là muốn mọi người hiểu lầm quan hệ hai nhà thân mật, có thể sẽ hợp tác với nhau. Như vậy Thịnh Thế sẽ bị bài xích đứng ngoài lợi ích của thương hội, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ cùng Trang Minh Hỉ liên minh hay sao? Đương nhiên không có khả năng, cuối cùng, Thịnh Thế sẽ càng bị cô lập, khó làm ăn, mặc kệ ai lên đài đều lâm vào thế bị động! Muốn giao tiếp chuyện gì với quan phủ cũng khó khăn, thậm chí có thể rơi vào kết cục tâng gia bại sản. Mấy người Tần Thiên tuy rằng không có dã tâm, nhưng cũng tuyệt đối không vì để ý đến ánh mắt người khác mà có thể không hề cố kỵ đối phương.

Thấy Tần Thiên dễ dàng nhìn thấu ý đồ của mình, Trang Minh Hỉ trong lòng hơi hơi rung mình, nụ cười trên mặt cũng không biến đổi

- Xem ra Đại tẩu mới đến, mọi việc bận rộn, đã như thế, tạm thời ta sẽ không quấy rầy.

Nói xong, xoay người bước lên xe ngựa.

Chờ Trang Minh Hỉ đi rồi, Dương quan và Phan quan thông thả đi đến bên cạnh Tần Thiên. Dương quan cười nói:

- Xem ra Thẩm phu nhân rất thất vọng. Có điều tại hạ không rõ, cũng là người một nhà sao lại có thái độ xa lạ như vậy.

Tần Thiên thở dài một tiếng, làm bộ như khó xử nói:

- Các vị có điều không biết, năm đó chúng ta ở riêng là vì có chuyện không thoải mái, sau khi ra ở riêng cơ hồ cũng không qua lại, theo ý ta, có một số việc nếu trong lòng biết rõ ràng, cũng không nên miễn cưỡng, miễn cho đôi bên đều mất tự nhiên.

Sau khi nói xong, Tần Thiên thừa dịp bọn họ đang ngáy người, cùng Trang Tín Ngạn cáo từ rời đi.

Bên này, Trang Minh Hỉ thu hồi ánh mắt từ cửa xe, nặng nề hừ một tiếng.

- Phu nhân, giờ đi đâu? Hỉ Thước ở bên ngoài hỏi.

Trang Minh Hỉ nghĩ nghĩ, tươi cười:

- Đến phủ Tổng đốc.

Ba năm không thấy, cũng là lúc nên gặp lại.

Không tự kìm hãm, Trang Minh Hỉ sờ lên chỗ ngực áo, nơi đó cất giấu một nửa khối ngọc bội. Cách qua lớp quần áo, nàng dường như có thể chạm đến hoa văn khắc trên ngọc bội, trong lòng chua xót, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh.

Thư phòng của phủ Tổng đốc.

Tạ Đình Quân sau khi vào thư phòng, nhìn thấy Trang Minh Hỉ đang quay lưng về phía hắn nhìn một bức họa treo trên tường.

Hắn ho nhẹ một tiếng, Trang Minh Hỉ quay đầu lại.

Trong nháy mắt, hắn dường như nhìn thấy gương mặt Trang Minh Hỉ vô cùng âm hàn.

Nhưng vừa chớp mắt, lại là tươi cười thoải mái, làm cho hắn không khỏi hoài nghi vừa rồi mình đã nhìn lầm.

- Tạ đại nhân, đã lâu không gặp. Trang Minh Hỉ cười nói.

133. , Chương 252-253

Chương 252: Kế hoạch

Thư phòng của phủ Tổng đốc.

Khi nói chuyện, Trang Minh Hỉ xoay người đi đến trước mặt Tạ Đình Quân mà thi lễ.

Nhìn nữ tử tươi cười thản nhiên trước mặt, Tạ Đình Quân thần sắc lãnh đạm. Một lát sau, hắn khẽ cười nói:

- Trang Minh Hỉ, có đôi khi ta thật đúng là bội phục ngươi, chỉ ba năm ngắn ngủi, ngươi đã thoát thai hoá cốt.

- Còn phải đa tạ Tạ đại nhân năm đó đã ban cho thiếp thân một con đường sống!

Trang Minh Hỉ nhìn nam nhân trước mặt cười thật hoàn mỹ, trong đầu hiện ra đêm tối đen mưa sa gió giạt sấm chớp ùng ùng vào ba năm trước.

Đêm hôm đó mỗi một hành động, mỗi một chi tiết đều khắc sâu vào linh hồn nàng, nàng nghĩ rằng đến chết mình cũng không thể quên...

Sau khi Kiều Đại tắt thở, nàng mang theo thi thể của Kiều Đại đến gặp Tạ Đình Quân.

- Tạ Đình Quân, ta đã tự tay giết chết hắn. nay ta giao thi thể hắn cho ngươi, chỉ xin ngươi nể tình chúng ta đã từng hợp tác, cho ta một đường sống được không? Ta sẽ rời Dương Thành, không bao giờ trở về, chỉ xin ngươi cho ta một đường sống!

Nàng hèn mọn quỳ trước mặt hắn, liên tiếp dập đầu trước hắn. Thi thể của Kiều Đại đặt ngay trước nàng, trên ngực hắn cắm một cây trâm cài đầu, là sau khi hắn tắt thở nàng đâm vào đó. Ánh mắt hắn nửa nhắm nửa mở, sắc mặt như tro tàn như là chết không nhắm mắt, Trang Minh Hỉ cứ thế dập đầu, lệ trào ra, tim như bị đao cắt.

Tạ Đình Quân chỉ vào thi thể của Kiều Đại nói:

- Hắn đi cứu ngươi, ngươi ngược lại giết chết hắn, Trang Minh Hỉ, ngươi quả thực ngoan độc.

Nàng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu, nhìn Tạ Đình Quân, vẻ mặt căm giận:

- Hắn làm nhục ta, ta vẫn đều hận không thể giết chết hắn! Nay ta rốt cục đã tự tay báo thù, trong lòng vô cùng thống khoái. Tạ Đình Quân, tuy rằng mọi việc đều do ngươi tạo dựng, nhưng ngươi chỉ cần

cho ta một con đường sống, chuyện cũ xóa bỏ, nếu không, ta có hóa thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cười ha ha:

- Quỷ thần thì ta có gì phải e ngại, ta thấy quỷ sẽ chém quỷ, thấy Phật giết Phật! Nhưng ta rất ngạc nhiên, tương lai người sẽ biến thành bộ dáng gì đây, được, ta sẽ lưu lại cái mạng chó của người, người cút đi thật xa cho ta!

Ra khỏi Tạ gia, Hỉ Thuộc hỏi nàng:

- Tiểu thư, Kiều bang chủ đã vì người để lại đường lui, vì sao người còn giao thi thể của hần cho Tạ công tử, mà không chôn hần để hần yên nghỉ, hần vì cứu mạng chúng ta mà chết mà!

Trang Minh Hỉ đi bước từng bước vào màn đêm mờ mịt, tùy ý để gió rơi nàng.

- Hỉ Thuộc, người thật sự cho rằng chúng ta chỉ là hai nữ nhân có thể đào thoát khỏi sự đuổi bắt của quan binh hay sao? Mặc dù là đào thoát, ta cũng không muốn trốn trốn tránh tránh cả đời

Tay nàng phủ lên bụng nói:

- Ta muốn con hần có thể sống quang minh chính đại, ta muốn sống tốt, tương lai, tương lai...

Nàng quay đầu lại, nhìn đại trạch Tạ gia nguy nga trong đêm đen, cắn chặt răng, người không ngừng run rẩy, tương lai, nàng nhất định sẽ bắt hần nợ máu phải trả bằng máu!

Kiều Đại, những gì hần hại người, ta cũng sẽ không bỏ qua đâu.

Bởi vì, người là người duy nhất trên thế giới này thật tình đối tốt với ta.

- Lúc ấy ta tuy rằng ban cho người một con đường sống, lại thật không ngờ, người có thể thần thông quảng đại như vậy, có thể thấy được, thật sự là nữ nhân không thể coi thường!

Tạ Đình Quân kéo Trang Minh Hỉ lại từ trong hồi ức.

Hần xoay người, ngồi xuống ghế lớn khắc hoa văn, bưng chung trà lên. Lại nhìn vị trí bên cạnh nói:

- Ngồi đi. Trong giọng nói có sự uy nghiêm.

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ngồi xuống, thoải mái cười nói:

- Đều là thiếp thân vận khí tốt thôi, năm đó ta ngồi thuyền rời khỏi Dương Thành, đã gặp được tiên phu...

- Vì thế người tìm mọi cách để trở thành thê tử hần? Tạ Đình Quân tiếp lời.

Trang Minh Hỉ cũng không phủ nhận:

- Ta là một thiếu nữ tử không nơi nương tựa, trừ bỏ con đường này còn có con đường nào khác để đi chứ?

Sau ngày hôm đó, Tạ Đình Quân đã đem thi thể của Kiều Đại giao cho quan phủ, quan phủ vì đã kích dư đảng, đem Kiều Đại phơi thây. Trang Minh Hỉ biết tin này chịu không nổi đã kích, lúc đó đã bị bệnh, nhờ có Hỉ Thuộc cẩn thận chăm sóc mới có thể bình phục. Lúc rời Dương Thành, trên đầu tường treo thi thể Kiều Đại, rất nhiều chỗ còn lộ ra cả xương trắng.

Trang Minh Hỉ và Hỉ Thuộc ngồi thuyền rời đi, trên đường gặp được thương nhân Tuệ Châu Thẩm Kiềm Triều, thê tử của hần vừa mới chết. Trang Minh Hỉ vì bụng mang đứa nhỏ hi vọng có một người cha danh chính ngôn thuận cho con nên đã bày ra việc câu dẫn Thẩm Kiềm Triều, làm cho hần mang nàng trở về Tuệ Châu, sau đó lại tìm cách gây áp lực để từ một thiếp thất trở thành thê tử của hần. Bởi vì thê tử của hần vốn không có con, cho nên con nàng sinh ra là đích tôn của Thẩm gia, giúp nàng nhanh chóng ổn định địa vị ở Thẩm gia. Một năm sau, Thẩm Kiềm Triều bị bệnh qua đời, nàng lại nghĩ mọi biện pháp, cướp lấy địa vị gia chủ mới có được cảnh tượng như ngày hôm nay.

- Tạ đại nhân, chúng ta nay là bạn không phải là địch, xin đại nhân về sau chiếu cố nhiều hơn. Trang Minh Hỉ cười nói.

Tạ Đình Quân nhú mày:

- Không phải đã có Chu đại nhân chiếu cố người trong hai năm này sao? Ích Phong hành của các người có thể thuận buồm xuôi gió trở thành thương hành đứng đầu, trong đó chắc hẳn cũng không thiếu sự chiếu cố của Chu đại nhân.

Trang Minh Hỉ sợ run, lập tức cười:

- Thật đúng là cái gì cũng đều không thể qua mắt được đại nhân.

Nàng là một nữ nhân, nếu muốn bảo vệ gia sản, bảo hộ con mình, trừ bỏ dựa vào quyền thế, còn có cách nào? Cho nên lúc thấy Chu Quan Trường dùng ánh mắt mê đắm nhìn ngắm nàng, nàng cũng liền thuận thế giọng buồm, nếu không, nàng sao có thể dễ dàng bảo vệ tài sản cho Thẩm gia như vậy?

Trang Minh Hỉ nhìn hẩn một cái, ý vị sâu xa cười nói:

- Hôm nay nhìn thấy Tần Thiên thật đúng là làm cho ta bất ngờ...

Tạ Đình Quân đang uống trà nghe thấy nàng nhắc tới Tần Thiên không khỏi nhìn về phía nàng một cái, ánh mắt sắc bén.

Nhưng Trang Minh Hỉ dường như không trông thấy, vừa nhàn nhã đùa nghịch khăn lụa trong tay, vừa chậm rãi mở miệng:

- Không biết đại nhân có phát giác ra không, ba năm không gặp, Tần Thiên trở mã càng ngày càng đẹp, nghe nói nàng sinh con trai, mọi người nói, nữ nhân sinh con sẽ bị xấu đi rất nhiều, nhưng mà ta thấy nàng chẳng những không xấu đi mà ngược lại càng ngày càng tú lệ, thật đúng là gặp may mắn...

Vừa mới bắt đầu, Trang Minh Hỉ muốn đả động đến tư tưởng Tạ Đình Quân, nhưng sau đó, không khỏi nhớ lại Tần Thiên giống như lột xác da dẻ như trứng gà bóc, dáng người yếu điệu mà lại không mất đi sự đầy đặn, mà chủ yếu nàng để ý thấy, trong ánh mắt nàng ta luôn toát ra thần sắc hạnh phúc thỏa mãn, tiếp theo lại nghĩ tới bản thân bởi vì thường xuyên mất ngủ mà khiến da sạm đi, nếu không phải dùng son phấn thật dày, căn bản không thể bước ra ngoài gặp người.

Nàng đương nhiên biết vì nguyên nhân gì, bởi vì Tần Thiên có trượng phu yêu thương nàng nâng niu nàng như châu như ngọc, nhớ tới ánh mắt Trang Tín Ngạn khi nhìn nàng luôn toát ra nhu tình, quả thực khiến cho nàng ghen tị, nàng không rõ, vì sao mọi chuyện tốt đều rơi vào người Tần Thiên? Nhưng còn nàng, người duy nhất yêu nàng lại bị chết thê thảm như vậy...

Nghĩ vậy, nàng không khỏi nắm chặt khăn tay. Những lời này làm cho Tạ Đình Quân không khỏi nhớ tới tình cảnh vừa rồi. Thời gian ba năm qua, hẩn chưa từng quên nàng, hôm nay vừa thấy nàng mới phát hiện, nàng thậm chí còn động lòng người hơn so với trí nhớ của hẩn. Một khắc đó, hẩn thiếu chút nữa không thể khống chế cảm xúc của bản thân. Hẩn cảm thấy, chỉ cần nàng nhìn hẩn thêm vài lần, hoặc cười với hẩn một cái, hẩn chỉ sợ sẽ không thể duy trì sự trấn định được nữa.

Nhưng mà, nàng không có, nàng thực thông minh, nàng biết bình tĩnh nhưng lại làm cho hẩn có chút mất mát.

- Nhưng xem ra, nàng cùng đại ca dường như càng ngày càng ân ái.

Trang Minh Hỉ vừa nói vừa đánh giá sắc mặt Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân nhớ tới Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn luôn biểu hiện ân ái ái ái, ngực không khỏi căng thẳng:

- Người rốt cuộc muốn nói cái gì?

Trang Minh Hỉ thấy có chuyển biến tốt vội nói:

- Về sau có gì cần thiết thân, xin đại nhân cứ việc sai bảo, giờ, thiếp thân tuyệt đối sẽ không làm trái ý của đại nhân...

Thấy sắc mặt hắn có chút mất khống chế, Trang Minh Hỉ đã có được đáp án mà mình muốn, không khỏi mỉm cười.

Đối với sự thông minh của Trang Minh Hỉ, Tạ Đình Quân không chút nào bất ngờ nhưng nhìn gương mặt nàng gần trong gang tấc cười không lộ chút sơ hở, Tạ Đình Quân bỗng nhiên cảm thấy, hắn có phần nhìn không thấu tâm tư của nữ nhân trước mặt này.

Sau khi ra khỏi Tổng đốc phủ, Trang Minh Hỉ thấp giọng nói với Hỉ Thước:

- Mọi việc cứ làm theo kế hoạch

Hỉ Thước có chút lo lắng nhìn gương mặt âm trầm của chủ tử dưới ánh trăng, gật đầu nói:

- Vâng.

Ba ngày sau, thuyền lớn của thương nhân Anh Lợi quốc cập bờ, nghe nói đây là thuyền hàng lớn nhất năm nay, chỉ cần có thể được người trên thuyền này đồng ý cho phép quyền môi giới và tiêu thụ hàng hóa, trong vòng một năm cũng không phải lo lắng gì nữa. Cho dù không phải vì địa vị Thương tổng, cũng là khối thịt béo khiến mười sáu thương hành đều thèm nhỏ dãi.

Yến hội sau khi kết thúc, mười sáu thương hành đều xoa tay, thề nhất định phải đạt được việc làm ăn này.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn thương lượng với nhau, bọn họ cũng không muốn giành địa vị Thương tổng nhưng cũng không thể để vị trí này rơi vào tay Trang Minh Hỉ. Bọn họ không muốn hại người khác nhưng cũng không thể cho người khác có cơ hội hại bọn họ. Hai người thương lượng một đêm, quyết định phụ giúp một người trong mười bốn thương hành, giúp đỡ hắn giành được địa vị Thương tổng, tương lai mặc dù không được hắn chiếu cố, nhưng cũng sẽ không làm khó dễ mà tranh đấu với bọn họ.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn phân tích từng người một trong mười bốn thương hành, cảm thấy luận về thực lực hay khả năng, Dương quan và Phan quan vẫn là người thích hợp nhất. Hai nhà thực lực tương xứng, nếu tranh đấu cũng khó phân thắng bại nhưng nếu kéo đảng kết phái thì cũng khó nói, chỉ xem ai có thể tìm được bè phái hùng hậu mà thôi.

Quyết định xong, Tần Thiên vốn định trước hẹn ước bọn họ để gặp mặt. Nhưng Trang Tín Ngạn lại ngăn cản nàng

- Bọn họ tuyệt đối càng sốt ruột hơn chúng ta nhiều, chúng ta chỉ cần án binh bất động, bọn họ sẽ tự mình tới cửa.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Trang Tín Ngạn, không bao lâu, Dương quan và Phan quan đều đưa thiệp đến, muốn hẹn gặp phụ thê hai người.

Sau khi gặp từng người một, Phan quan cẩn thận giành được cảm tình của Tần Thiên, vì thế, Tần Thiên quyết định cùng Phan quan kết liên minh, toàn lực phụ giúp ông ta giành được địa vị Thương tổng, Phan quan từng tò mò hỏi, vì sao Thịnh thế không muốn trở thành Thương tổng?

Tần Thiên trả lời ông ta:

- Thứ nhất Thịnh Thế chúng ta tuy rằng có danh hiệu là Trà Hành lớn nhất, nhưng ở Tuệ Châu căn cơ còn thấp, đối với sự việc nơi này cũng không quen, không thể bằng các vị, thứ hai, quyền lợi càng lớn, trách nhiệm càng lớn, nói thật ra, chúng ta cũng không mong gánh vác thêm trách nhiệm.

Nếu muốn hợp tác, đương nhiên cần phải thẳng thắn với nhau. Tần Thiên nói ra lời tâm huyết giải thích điều khó hiểu trong lòng ông, cũng chiếm được hảo cảm cùng sự tín nhiệm của ông.

Sau khi song phương liên minh, Phan quan thanh thế tăng mạnh nhưng mặt khác còn có hai bè phái khác thực lực không thể khinh thường, thứ nhất là Dương quan cùng ngũ gia thương hành liên kết, thứ hai là Trang Minh Hỉ cùng hai thương gia bên ngoài liên kết. Trong mắt Phan quan, Trang Minh Hỉ so với Dương quan còn có sự uy hiếp lớn hơn, hắn nói cho Tần Thiên biết, vị thương nhân Anh Lợi quốc này cũng không phải là lần đầu tiên đến Tuệ Châu, hắn đã từng đến một lần, lúc ấy Ích Phong Hành của Trang Minh Hỉ làm môi giới, luận về giao tình mà nói, phần thắng của Trang Minh Hỉ sẽ lớn hơn một chút.

Chương 253 Gây khó dễ

Thương nhân Anh quốc đến biệt quán của thương nhân nước ngoài tại Tuệ Châu. Sau ngày thứ tư, Trang Minh Hỉ thiết yến chiêu đãi vị thương nhân ngoại quốc tên Gilson này tại Thẩm phủ, lấy danh nghĩa ôn chuyện xưa cùng hân bàn bạc việc làm ăn, trong đó đồng ý với hân rất nhiều điều kiện ưu đãi, Gilson nghe thấy mà hai mắt sáng lên.

Lúc này, Gilson bỗng nhiên dùng ngoại ngữ nói chuyện, Trang Minh Hỉ nhìn về phía phiên dịch ngồi ở bên cạnh. Tuệ Châu là thành phố hải quan, vài năm nay giao tiếp với thương nhân ngoại quốc, đương nhiên cũng xuất hiện mấy người chuyên môn làm công việc phiên dịch. Có thương hành bởi vì định cư lâu dài ở vùng duyên hải, cũng thường hay giao dịch với thương nhân ngoại quốc ở hải quan Tuệ Châu, vì vậy rất nhiều người có thể nói vài câu ngoại ngữ, như là Phan quan, Dương quan, thậm chí còn có thể trò chuyện với thương nhân ngoại quốc.

Nhưng Trang Minh Hỉ mới chỉ ở Tuệ Châu ba năm, vì vậy cũng không biết ngoại ngữ.

Phiên dịch nói cho nàng biết, ý của Gilson là, Thịnh Thế và Phan lão bản của Phong Hợp hành có tìm đến hân, nói chỉ cần hân đem quyền giao cho Phong Hợp hành, Thịnh Thế có thể cung cấp mười cân công trà Bích loa xuân cho bọn họ.

Gilson nhìn Trang Minh Hỉ huyền thuyên một hồi, phiên dịch nói:

- Gilson tiên sinh nói, lần trước cùng Ích Phong hành hợp tác vui vẻ, vốn không nên từ chối thỉnh cầu của Thẩm phủ nhân, ta đã sớm nghe qua đại danh của Bích loa xuân, nghe nói là lá trà đứng đầu, được Hoàng Thượng quý quốc rất yêu thích, năm trước ta muốn mua cũng không mua được, năm nay ta không muốn bỏ qua cho cơ hội này, ngại quá.

Nghe xong lời của hân, Trang Minh Hỉ thoáng trầm ngâm một hồi, cười nói:

- Nhưng giá Ích Phong hành của ta cung cấp cho người thì Phong Hợp hành hay Thịnh Thế cũng không thể đưa ra! Gilson tiên sinh, nếu chúng ta quen biết đã lâu, có một số chuyện ta không ngại thẳng thắn mà nói. Nói đến uống trà, quý quốc xa xôi không có lịch sử về trà như quốc gia của chúng ta, bắt nguồn lâu đời, có dòng chảy dài, đối với khách nhân ở quý quốc mà nói, lá trà chỉ là lá trà, Bích loa xuân cũng được, trà Long Tỉnh Tây Hồ cũng thế, đâu có gì khác nhau? Chẳng qua chỉ là một vật phụ trợ mà thôi! Ta nghĩ đại đa số người chỉ quan tâm người bán cho bọn họ lá trà ngon chứ không phải là quý hiếm cỡ nào. Người hợp tác với ta, ta đưa ra giá có thể giúp người kiếm càng nhiều lợi nhuận, lợi nhuận này, chẳng lẽ không hấp dẫn bằng mười cân Bích loa xuân sao?

Gilson nghe xong lời phiên dịch, nhìn Trang Minh Hỉ yên lặng thật lâu, sau đó cẩn thận suy tư.

Trang Minh Hỉ cũng không ép hân,

- Gilson tiên sinh không cần ngại, hãy cứ cẩn thận suy nghĩ rồi quyết định cũng không muộn!

Cùng người khác bàn bạc việc làm ăn nên đứng ở góc độ của đối phương mà đàm luận, nếu có thể làm cho đối phương cảm thấy mình đang đặt bản thân vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, như vậy việc này ít nhất đã thành công một nửa.

Đây là điều nàng học được từ Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ nhìn Gilson tiên sinh mà nở nụ cười mê người, nói:

- Gilson tiên sinh, không bằng để ta dẫn người đi thăm hoa viên của nhà ta một chút?

Tiến Gilson, Hỉ Thước khó hiểu hỏi nàng:

- Phu nhân, kế hoạch không phải như thế, như vậy chẳng lẽ muốn cho Đại thiếu phu nhân thuận lợi giành được quyền môi giới hay sao!

Trang Minh Hỉ trầm giọng nói:

- Ta sẽ để nàng ta giành được quyền môi giới nhưng tuyệt đối không phải là ta bại trước nàng ta!

Nàng bưng chung trà, tay không khỏi xiết chặt, hai mắt dường như bùng lên một ngọn lửa.

Cả đời này nàng cũng không cho phép mình lại bại bởi người kia!

Bên kia, vốn Tần Thiên cùng Gilson tiên sinh đàm phán rất thuận lợi, nhưng khi nàng đến biệt quán gặp Gilson định bàn thêm vấn đề chi tiết của hợp đồng, lại phát hiện thái độ của Gilson thay đổi rất nhiều, hẳn hỏi nàng giá của trà có thể giảm xuống một nửa hay không?

- Có người ra giá cho ta, chỉ cần quý thương hành cũng có thể ra giá này, đồng thời cung cấp Bích loa xuân, ta sẽ hợp tác với quý hành.

Phiên dịch ở bên nói lại cho Tần Thiên ý của Gilson.

Kỳ thật, Tần Thiên đã sớm phát hiện, ngôn ngữ của Anh Lợi quốc cùng Anh ngữ ở kiếp trước vô cùng giống nhau, mà Anh ngữ đối với nàng mà nói căn bản không phải là vấn đề, nàng có thể nghe hiểu được từng câu hần nói. Nhưng xét thấy bản thân là tiểu cô nương thân phận quê mùa, không thể có cơ hội tiếp xúc với Anh ngữ, cho nên toàn bộ quá trình bàn bạc nàng cũng giống như các thương hành khác, đem một phiên dịch theo bên người.

Vị phiên dịch này ước chừng hơn bốn mươi tuổi, nghe nói đã sinh sống ở Anh Lợi Quốc vài năm, nhưng Tần Thiên cảm thấy Anh văn của hắn còn chưa tốt bằng mình, ví như phát âm không hề rõ và chuẩn nhưng cũng không có sai sót gì, vì thế Tần Thiên cũng làm bộ như không hiểu gì ý lại để hắn đối thoại với Gilson tiên sinh.

Nghe thấy lời của Gilson, Tần Thiên lập tức đã hiểu ra, nàng nhìn Gilson cười nói:

- Người cùng tiên sinh nói những lời này hẳn là Thẩm phu nhân của Ích Phong hành chăng!

Gilson mở to đôi mắt màu xanh ngọc, cả kinh nói:

- Phu nhân làm sao mà biết được?

Kỳ thật trước khi nói ra Tần Thiên cũng không mười phần chắc chắn, nhưng thấy bộ dáng này của Gilson, hoàn toàn có thể khẳng định bản thân đã đoán đúng.

Trang Minh Hỉ này, dù thế nào vẫn luôn dùng thủ đoạn không đảng hoàng

- Chúng ta đại khái có một câu tục ngữ, một phân tiền, một phân hàng, Thẩm phu nhân đưa ra giá này nhưng cũng không có trà ngon để bán cho người. Lá trà tốt xấu khác biệt rất lớn, trà ngon pha ra uống mùi thơm ngát ngon miệng, nhưng lá trà thứ phẩm thì vừa đắng vừa chát, hoàn toàn không có vị ngon ngọt, Gilson vất vả đến đây một chuyến, chẳng lẽ chỉ vì muốn tiết kiệm chút ít ngân lượng mà mang về thứ phẩm hay sao?

Tần Thiên còn chưa dứt âm, đã thấy Gilson lấy ra một ống trúc nhỏ trong người đặt trên bàn trà, từ bên trong đổ ra một ít lá trà.

Hắn ý bảo nàng xem:

- Đây chính là loại trà Thẩm phu nhân cho ta, ta tuy rằng không hiểu biết nhiều về lá trà, nhưng cũng nhận ra được, đây không phải là thứ phẩm!

Tần Thiên kinh dị, vội vàng để sát vào nhìn thật cẩn thận, thấy từ trong ống trúc nhỏ đổ ra đều là một ít trà xanh thượng đẳng, loại trà xanh này bán ra với giá như vậy căn bản không thể có!

Đột nhiên, Tần Thiên hiểu được, không phải thủ đoạn của Trang Minh Hỉ không đảng hoàng, mà là bản thân đã coi thường nàng. Chỉ cần có thể giành được địa vị Thương tổng, trong mắt nàng ta việc làm ăn lần này không có lợi nhuận cũng không sao.

Nhưng mỗi người đều có thể trả giá để giành giật, chỉ riêng Thịnh Thế bọn họ không thể làm thế, không phải vì bọn họ không chịu được giá thấp, mà là vì Thịnh Thế vốn đến đây để ủng hộ việc quản lý lá trà mới nhận mệnh của quan phủ gia nhập thương hội, nếu bọn họ còn tham dự vào cuộc chiến ép giá này, lấy loại thủ đoạn này để thắng được cuộc thi cạnh tranh, tương lai cũng không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục.

Mà quan trọng hơn hết, thứ nhất giao dịch ngoại thương cũng không chỉ có một mình Gilson, còn có nhiều thương nhân ngoại quốc khác ở trong dịch quán, nếu như bị bọn họ biết giá thấp tới mức này, chẳng phải sẽ khiến cho thị trường hỗn loạn, tạo thành tổn thất lớn? Như vậy, Thịnh Thế chỉ sợ sẽ bị quan phủ hỏi tội.

Nghĩ đến đây, Tần Thiên chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Năm tháng sẽ làm con người trưởng thành, hiện tại tâm tư của Trang Minh Hỉ còn kín đáo hơn trước kia nhiều, người như vậy dường như còn có lòng chống đối nàng, ngấm lại thật đúng là khiến người ta đau đầu.

Trong lúc nhất thời, lòng Tần Thiên hỗn loạn, không nghĩ ra cách nào, nàng đành phải ổn định Gilson trước, nói cho nàng suy nghĩ hai ngày, để hẳn nguội nóng lòng quyết định. Gilson vốn vẫn muốn mua Bích loa xuân của Thịnh Thế, muốn cùng Thịnh Thế giao dịch, lại muốn mượn cơ hội ép giá Thịnh Thế. Thấy nàng đã động lòng, hẳn hiển nhiên đáp ứng.

Sau khi tiễn Gilson, Tần Thiên đến thẳng Thẩm phủ.

Thẩm phủ tọa lạc nơi phồn hoa phía nam của thành, tường vây dài cơ hồ chiếm cứ nửa con phố, từ ngoài nhìn vào, thấy bên trong ẩn hiện vẻ diễm lệ phồn hoa.

Đi vào đại môn, Thanh Liễu dâng danh thiếp, chỉ chốc lát đã có hạ nhân đưa bọn họ vào Thẩm phủ, cả đường đi chỉ cảm thấy phồn hoa như gấm vóc, vô cùng xa xỉ, chim quý hiếm, cây cối lạ, xinh đẹp không sao tả xiết.

Thanh Liễu ở bên nhìn mà lú lờ, thấp giọng nói với Tần Thiên:

- Đều nói thương hành Tuệ Châu rất giàu có, hôm nay cuối cùng đã được thấy rõ!

Tần Thiên lại nhíu mày, nghĩ đến bốn chữ “Cây cao bóng cả”, các thương nhân tuy đều thích hưởng thụ nhưng khi nàng đi báỉ phỏng các thương hành, không phải phủ trách nào cũng trang trí kim ngọc xa hoa như vậy. Rêu rao như thế chỉ sợ không phải là chuyện tốt.

Đang nghĩ, hạ nhân đã đưa bọn họ đến đại sảnh.

Đại sảnh dùng đá cẩm thạch làm nền, gỗ đàn hương làm vách tường, các loại đồ cổ trân bảo, tranh chữ tùy tiện đều có thể nhìn thấy, có thể nói là hết sức xa hoa.

Lúc này đây, Thanh Liễu kinh ngạc nói không nên lời, nàng đã quen với Trang phủ đơn giản mộc mạc, lại không nghĩ rằng nhà cửa cũng có thể hoa mỹ đến mức này.

Ngay cả nô tỳ dâng trà cũng là quần áo gọn gàng, đồ pha trà còn được nạm vàng.

Đang lúc chủ tớ hai người sợ hãi than thầm thì một tiếng cười khanh khách truyền đến, hai người theo tiếng nhìn lại, đã thấy Trang Minh Hỉ trang điểm kĩ càng đi đến.

Nàng ta cười nói:

- Khách quý khách quý, thật sự là mời cũng mời không được khách quý như vậy!

Khi nói chuyện, Trang Minh Hỉ uốn éo đi tới, lôi kéo tay Tần Thiên thân thiết nói:

- Đại tẩu muốn tới vì sao không sớm sai người báo một tiếng, để tiểu muội ta có thể chuẩn bị cho tốt, lúc này, chỉ sợ làm lỡ việc của đại tẩu.

Tần Thiên mỉm cười, rút tay về, nàng thích diễn trò là chuyện của nàng, ai muốn cùng nàng diễn trò chứ.

- Ta hôm nay không phải đến ôn chuyện, là có một việc muốn hỏi Thẩm phu nhân người. Tần Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Thấy nàng rút tay về, Trang Minh Hỉ cũng không giận, nàng cười cười, xoay người đi vào trong sảnh ngồi xuống chính vị, thẳng lưng, rất có khí thế gia chủ.

- Đại tẩu có chuyện cứ việc nói thẳng, tiểu muội nếu biết tất nhiên sẽ trả lời! Trang Minh Hỉ nhìn nàng hơi hơi cười.

- Ta nghe nói người lấy giá thấp hơn giá thị trường một nửa cùng Gilson tiên sinh giao dịch, có việc này hay không? Tần Thiên nhìn nàng, sắc mặt nặng nề.

Trang Minh Hỉ không hề chần chờ, rất sáng khoái nói:

- Không sai, xác thực có việc này, có vấn đề gì sao?

- Làm sao có thể không có vấn đề? Trang Minh Hỉ, người cạnh tranh kịch liệt, việc làm này của người sẽ ảnh hưởng đến thương nhân kinh doanh lá trà khác, thậm chí là xuất khẩu của toàn bộ ngành sản xuất trà, ta lấy thân phận giám sát Trà Hành lệnh cho người phải lập tức dừng việc này! Tần Thiên thần sắc lạnh lùng

Nhưng dù vậy, Trang Minh Hỉ vẫn như cũ mà không chút hoang mang, nàng nhìn Tần Thiên, nhướn mày:

- Nếu ta không nghe theo lệnh của người, người định làm gì ta bây giờ?

Tần Thiên nhất thời nghẹn lời.

Khi đến chỉ cảm thấy vô cùng phần nộ, cũng không cẩn thận mà nghĩ về vấn đề này.

Không sai, quan phủ giao chức vị này cho nàng nhưng mọi việc diễn ra nhanh chóng, quan phủ còn chưa kịp làm rõ chức vị chức quyền, thương hội tuy rằng vừa thành lập, nhưng Thương tổng còn chưa có, cũng không có điều lệ để tham chiếu.

134. , Chương 254-255

Như vậy, giờ đang đứng ở một chức vụ chưa có quyền hành, lúc này, nàng tuy biết rõ Trang Minh Hỉ có hành vi không tốt nhưng không có cách gì để xử phạt nàng, bởi vì nàng còn chưa có quyền này.

Thật đáng ghét là lại để cho nàng ta lợi dụng được khe hở này! Chương 254: Bảo Nhi

Trang Minh Hỉ đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng:

- Đại tẩu, người chớ quên nơi này là Tuệ Châu, không phải Dương Thành, ta ở đây đã thâm căn cố đế, cũng không phải là Trang Minh Hỉ hai bàn tay trắng như trước kia bị người ức hiếp, ngày ngày đều phải nhìn sắc mặt người mà sống, người tốt nhất là phải nhớ kỹ điều này, nếu không sẽ tự chuốc lấy phiền toái.

Sau khi nói xong, nàng dần dần thu liễm ý cười, ánh mắt cũng dần dần trở nên lạnh lùng

Tần Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng đứng lên:

- Ta thật ra rất ngạc nhiên với thứ người gọi là thâm căn cố đế rốt cuộc đến mức nào, sao ta phải tìm phiền toái cho bản thân.

Song phương nhìn chằm chằm lẫn nhau, không ai nhường ai, không khí trong sảnh trong nháy mắt này dường như đông lại.

Đang lúc song phương giằng co, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng trẻ con gọi:

- Mẫu thân, mẫu thân

Ngay sau đó, một đứa bé xinh đẹp như phấn điều ngọc khắc chạy vào, phía sau có vú em đuổi theo

Nghe thấy tiếng gọi non nớt này, khuôn mặt lạnh lùng của Trang Minh Hỉ trở nên nhu hòa trong thoáng chốc, thật giống như là sắc mặt của mấy người diễn kịch, một giây trước vẫn còn quắc mắt nhìn, một giây sau đã mặt mày hớn hớn, biến hóa quá nhanh, lại không hề đột ngột.

- Gia Bảo.

Trang Minh Hỉ nhìn về hài tử vươn tay vẫy

- Đến đây, mẫu thân ở đây.

Bất luận là vẻ mặt hay ngữ khí đều mềm mại như nước suối mùa xuân.

Đứa bé cười khanh khách hai tiếng, chạy vội vào vòng tay dang rộng của mẫu thân. Trang Minh Hỉ ôm chặt nó, trong vẻ mặt có sự thỏa mãn nói không nên lời:

- Gia Bảo, hôm nay có ngoan không nào?

Nói xong, vô cùng yêu thương mà hôn lên hai má trắng phấn của nó.

- Bảo Nhi ngoan. Đứa bé cười khanh khách, ôm bả vai mẫu thân.

Cảnh này khiến Tần Thiên nhớ tới Thế Tu đã lâu không gặp, nhớ tới đứa con hoạt bát đáng yêu, nghịch ngợm gây sự, trong lòng nháy mắt cũng trở nên nhu hòa.

- Đây là con của người? Tần Thiên hỏi.

Có lẽ không muốn làm con sợ, lúc này Trang Minh Hỉ sắc mặt vô cùng hòa nhã, nàng ôm đứa nhỏ xoay người, nhìn về Tần Thiên gật đầu một cái, nhẹ giọng nói:

- Nó gọi là Thẩm Gia Bảo, cũng sắp tròn bốn tuổi rồi.

- Bốn tuổi?

Tần Thiên cười cười:

- So với Thế Tu nhà ta thì lớn hơn một chút.

Ngay lúc này Thẩm Gia Bảo quay đầu lại nhìn về phía Tần Thiên nhếch miệng cười, mắt to bừng sáng, rất giống Trang Minh Hỉ, nhưng khuôn miệng rộng kia có lẽ là giống cha nhiều hơn.

Nhưng lúc này chính là lúc ngây thơ đáng yêu nhất của trẻ con, đứa bé khỏe mạnh kháu khỉnh vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Tần Thiên trong lòng mềm xuống, cũng nhìn thẳng bé cười cười, Gia Bảo rất vui vẻ, mắt to tò mò nhìn Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ bảo Gia Bảo gọi thẩm thẩm, Gia Bảo non nớt gọi một tiếng.

Tuy rằng không thích Trang Minh Hỉ nhưng nàng cũng không thể nào chán ghét đứa nhỏ đáng yêu trước mặt này. Tần Thiên lấy ra một khối ngọc bội Phỉ Thúy coi như lễ gặp mặt cho nó.

Gia Bảo cười hì hì đón lấy, lại gọi thêm mấy tiếng thẩm thẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn mà đỏ hồng.

- Nó có vẻ thích người.

Trang Minh Hỉ cười lạnh một tiếng:

- Cũng không biết người có sức hút gì mà tất cả mọi người đều thích người.

- Ai nói vậy, người cũng đâu có thích ta.

Tần Thiên nhìn nàng:

- Nhưng ta cũng không cần người thích ta.

Trang Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng.

Tần Thiên cũng không muốn tiếp tục, đứng dậy cáo từ, trước khi đi nói:

- Trang Minh Hỉ, mặc dù người ở đây thâm căn cố đế, ta cũng sẽ không để người có cơ hội ngồi vào địa vị Thương tổng.

- Ta mỗi mắt mong chờ

Trang Minh Hỉ nhún mày cười, lập tức lại nghĩ câu này Tần Thiên đã nói qua, không khỏi tim đập mạnh và loạn nhịp một chút

Tuy rằng nàng không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận, Tần Thiên có ảnh hưởng rất lớn với nàng

Nàng nhìn thẳng về phía Tần Thiên, gần từng chữ:

- Tần Thiên, lần này người tuyệt đối sẽ không thắng được ta.

Tần Thiên cười cười, không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Trang phủ ở Tuệ Châu cách Thẩm gia cũng không phải quá xa, xe ngựa chỉ đi qua hai con phố.

Dù sao cũng là người làm ăn, vẫn nên có một chút phô trương, vì vậy mặc dù Trang phủ không thích phô trương, nhưng diện tích của Trang phủ vẫn chiếm nửa con phố, có điều không thể xa hoa bằng Thẩm phủ.

Trở lại trong phủ vừa vặn gặp Trang Tín Ngạn cũng từ Trà Hành trở về. Trà Hành vừa được kiến lập, còn có rất nhiều việc cho nên trong thời gian này phụ thê hai người phân công nhau làm việc, Trang Tín Ngạn lo việc Trà Hành, Tần Thiên thì phụ trách đàm phán cùng Gilson

Hôm nay Trang Tín Ngạn trở về từ Trà Hành có nhiều tâm sự, sắc mặt không vui, ngày thường cho dù thực mệt nhọc, hắn cũng sẽ không mệt mỏi như vậy. Cảm thấy nghi hoặc, Tần Thiên lên tiếng hỏi, Trang Tín Ngạn lại chỉ mỉm cười lắc đầu, cái gì cũng không chịu nói.

Nhưng bộ dáng của hắn càng làm cho Tần Thiên chắc chắn là đã có chuyện gì đó xảy ra, bọn họ luôn thân mật gần gũi, nàng hiểu hắn giống như hiểu mỗi một bộ phận trên cơ thể mình, nàng đương nhiên sẽ không lơ đãng nhìn Trang Tín Ngạn không vui.

Thấy hắn không chịu nói, Tần Thiên cũng không bức bách hắn, mà ngầm gọi Hải Phú hỏi hắn hôm nay đã có việc gì xảy ra.

Lần này đến Tuệ Châu, tâm phúc đi theo phụ thê bọn họ là Hải Phú và Thanh Liễu. Hải Phú đã cùng Thu Lan thành thân, vốn Thu Lan cũng muốn đi cùng, nhưng lúc chuẩn bị xuất phát lại phát hiện có thai, nên đành phải ở lại.

Hải Phú cẩn thận nghĩ nghĩ, mơ hồ lắc đầu, đang lúc Tần Thiên nghi hoặc khó hiểu, Hải Phú bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, là có một việc, hôm nay ta vốn vẫn đi theo thiếu gia, nhưng trên đường ta rời khỏi hắn một lúc, lúc trở về thấy thiếu gia đứng cùng một chỗ với một tiểu nhị, tên tiểu nhị kia vẻ mặt lo lắng nói, ông chủ, ta không biết chữ, người viết ta cũng không hiểu. Kể từ đó, sắc mặt thiếu gia đã không tốt.

Tần Thiên nói:

- Tốt lắm, ta biết rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi.

Hải Phú có chút hồ thẹn:

- Đại thiếu phu nhân, ta nhất định sẽ chú ý, sẽ không rời thiếu gia nửa bước, không bao giờ để xảy ra chuyện như ngày hôm nay nữa

Tần Thiên cười cười:

- Không phải lỗi của ngươi.

Trở lại phòng thì thấy Trang Tín Ngạn đứng ở cửa sổ nhìn cảnh bên ngoài đến xuất thần, trong viện có một gốc cây quế, giờ đang là mùa hoa quế nở, mùi hương tỏa khắp viện, hương thơm này dường như có thể theo hơi thở của con người mà xâm nhập vào tận trong cốt tủy, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Tâm hồn hắn như đang trôi giạt đâu đó, ngay cả Tần Thiên vào cũng không hay biết. Tần Thiên cũng không làm kinh động hắn, chậm rãi đi đến phía sau, ôm lấy tấm lưng rắn chắc của hắn.

Mấy năm qua, Trang Tín Ngạn vẫn không dừng việc luyện công, cơ bắp của hắn càng ngày càng rắn chắc, thân hình cũng càng ngày càng hoàn mỹ, chỉ cách qua một lớp quần áo, cũng có thể cảm nhận được cơ bắp hắn co giãn.

Trang Tín Ngạn như giật mình, người khẽ run lên nhưng lập tức lại thả lỏng, hắn xoay người, Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn cười, thuận thế mà dựa vào vòm ngực rộng lớn của hắn.

- Tín Ngạn, ta biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Quần áo của hắn dường như nhiễm mùi hương hoa quế thơm lừng. Tần Thiên hít thật sâu, mùi hương thơm ngát, nàng như vừa uống rượu mà hơi say say.

Hắn cúi đầu, thở dài một hơi, mở miệng nói:

- Ta thật sự có thể học nói sao?

Một câu này, chỉ có hai từ “Ta” và “Sao” phát âm là chính xác, còn lại dù là âm điệu hay là phát âm, đều có chút lệch lạc, nàng bởi vì hiểu hần, hần nói chuyện lại do nàng dạy, cho nên có thể nghe hiểu. Giống như là đứa nhỏ bị bắt tập nói người khác dù thế nào cũng không rõ bọn chúng đang nói cái gì, nhưng người mẹ tuyệt đối có thể hiểu.

Người ngoài cũng giống như vậy, người ngoài muốn hiểu được ý tứ của hần, quả thật có vẻ quá khó. Chương 255 Hóa giải

Một cơn gió thổi tới, từng cánh hoa quế nhỏ xinh bay qua cửa sổ, dính lên áo lụa thêu hoa của hai người.

Tần Thiên hai tay vòng lên cổ Trang Tín Ngạn, nhìn hần rồi thành thật nói:

- Đương nhiên có thể. Hiện tại không phải ngươi đã có thể nói nhiều hơn rồi sao?

- Nhưng người khác đều nghe mà không hiểu.

Trang Tín Ngạn cúi đầu, con mắt như phủ lớp băng mỏng đã không còn thần thái ngày xưa.

Hần luôn nhớ tới chuyện đã xảy ra hôm nay ở Trà Hành, tên tiểu nhị kia không biết chữ, Hải Phú lại không ở bên cạnh, làm cho hần không thể không nói mấy lời trao đổi, chẳng chỉ một câu ngắn ngủi, hần nhắc đi nhắc lại 3 lần, đối phương vẫn không hiểu.

- Lão bản, người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Nhìn bộ dạng đối phương lo lắng sợ hãi, lúc ấy tâm tình của hần vô cùng khó chịu.

Mấy năm nay hần vẫn luôn cố gắng học nói, sửa phát âm, nhưng không nghe thấy là vết thương trí mạng của hần, vô luận hần có bất chước khẩu hình của Tần Thiên thế nào, luôn không thể đạt được hiệu quả tốt nhất.

Hần từng rất hào hứng mà muốn che gió che mưa cho nàng nhưng ngay cả việc nói chuyện đơn giản như vậy cũng không được, hần thật sự sợ vì điểm khiếm khuyết này lại gây ra thương tổn cho nàng.

- Không cần vội...

Tần Thiên vuốt ve gương mặt tuần láng của hần, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng:

- Còn nhiều thời gian, luyện tập nhiều hơn sẽ tốt thôi, hơn nữa...

Nàng nhìn hần mỉm cười:

- Cho dù ngươi không thể nói chuyện thì thế nào? Ta cuối cùng sẽ ở cạnh ngươi, ta sẽ làm tai của ngươi, làm miệng của ngươi.

Nhìn thê tử trong lòng đang mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt dịu dàng như nước, Trang Tín Ngạn chỉ cảm thấy trong lòng vừa tê vừa dại, hần cúi đầu xuống, hôn nàng bằng nụ hôn lửa nóng triền miên, đến lúc hít thở không thông, lại bế nàng lên, đi về phía giường. Tần Thiên kinh hãi:

- Trời còn chưa tối hần mà.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng cười xấu xa

- Điều này thì liên quan gì, cùng lắm thì đến lúc trời tối hần chúng ta lại làm thêm một lần.

Tần Thiên bị hần nói như vậy, trong lúc giật mình, lưng đã chạm đến đệm giường mềm mại. Hần đè lên người nàng, hôn nồng nhiệt không ngừng, nàng không tự kìm hãm được rên rỉ, trong mùi hương ngào ngạt của hoa quế, không ngừng trầm luân...

Qua một ngày, Tần Thiên mang theo Thanh Liễu cùng phiên dịch là Triệu tiên sinh lại đến biệt quán, tìm gặp Gilson.

Biệt quán là nơi các thương hành chuyên thiết yến tiếp đãi thương nhân ngoại quốc, cũng là nơi thực hiện giao dịch. Việc giao dịch giữa thương nhân ngoại quốc và thương hành đều được tiến hành tại biệt quán, hoạt hành động của thương nhân ngoại quốc sau khi cập bờ đều nằm dưới sự giám sát của thương hành. Họ không thể tùy ý rời khỏi biệt quán, nếu không sẽ bị xử lý như gian tế. Mà thương hành giao dịch với họ, nếu không trông chừng kỹ lưỡng sẽ bị quan phủ xử phạt, tùy theo tình huống mà định đoạt, phạt tiền, tịch thu tài sản, lưu đầy, thậm chí là tội chết

Do đó, bởi vì Gilson tạm thời chưa chỉ định một thương hành nào, mười sáu thương hành đều phái người thay phiên giám sát, sau khi quyền môi giới đã được xác định, sẽ do thương hành đó phụ trách việc giám sát.

Thương hành tuy rằng bởi vì lũng đoạn thị trường mà nhận được lợi nhuận lớn, nhưng đồng thời cũng rất mạo hiểm.

Có khoảng hơn mười biệt quán ở Tuệ Châu, đều tập trung ở trên đường phố lớn. Tầng thứ nhất của di quán là đại sảnh, phòng làm việc, kho hàng, phòng cửa trợ lý môi giới, nha hoàn, cu li, đều dùng cửa sắt, tường đá. Tầng thứ hai là phòng ăn dành cho khách, Tầng thứ ba là phòng ngủ. Mỗi tầng đều có một hành lang rộng.

Đoàn người của Tần Thiên đang ở gian tiếp khách trong phòng của Gilson tiên sinh trên tầng ba.

Gilson tiên sinh mặc quần áo tây trang giống như hiện đại, chẳng qua hình thức có vẻ cổ hơn. Hắn ước chừng hơn ba mươi tuổi, tóc màu vàng da nâu, đôi mắt màu lam rất đẹp, dáng người cao gầy, làm cho người ta có cảm giác cao không với tới.

Hắn đối với việc Tần Thiên đến thì vô cùng cao hứng, mời Tần Thiên ngồi xuống, lại tự mình rót sữa mời nàng. Sau khi đôi bên ngồi xuống, Gilson tiên sinh cười nói:

- Phu nhân hôm nay đến đây, chắc hẳn đã đáp ứng yêu cầu của ta?

Tuy rằng ngôn ngữ bất đồng nhưng Gilson có thể cảm giác bản thân được coi trọng, điều này làm cho hắn cảm thấy có cơ hội đàm phán. Vì vậy tuy rằng ở lại đây mỗi một ngày chi phí cũng không hề rẻ nhưng hắn không hề sốt ruột.

Tần Thiên cười khê, cũng không trả lời vấn đề của hắn, ngược lại hỏi:

- Tiên sinh có thể nói cho ta biết, khách của tiên sinh chủ yếu là đối tượng nào? Là quan to, hay là bình dân?

Nghe Triệu tiên sinh phiên dịch xong, Gilson trả lời:

- Khách nhân một nửa đều là tầng lớp bình dân hoặc trung lưu, không lâu sau cũng sẽ đem việc làm ăn mở rộng đến tầng lớp cao hơn.

Cho nên hắn mới mong muốn có Bích loa xuân, trông mong vào việc có thể sử dụng Bích loa xuân làm nước cờ đầu, có thể tiến nhập vào tầng lớp quý nhân.

- Xem ra Gilson tiên sinh muốn dùng Bích loa xuân của chúng ta để có được sự ưu ái của tầng lớp thượng lưu có đúng không? Tần Thiên cười hỏi.

Thấy nàng đã nhìn thấu ý đồ của mình, Gilson cũng không phủ nhận, nhún vai thừa nhận.

Tần Thiên cười, nhìn Gilson tiên sinh chậm rãi nói:

- Nhưng mà Gilson tiên sinh à, chỉ có lá trà Bích loa xuân thì không đủ, ta nói cho người một phương pháp, bảo đảm người có thể thuận lợi mở rộng các tầng lớp khách nhân.

Gilson hai mắt sáng ngời:

- Cách gì?

Tần Thiên đứng lên, thần bí cười:

- Tiên sinh, không ai cho không nhau cái gì bao giờ. Tiên sinh lúc trước đưa ra điều kiện giảm giá chúng ta không thể chấp nhận nhưng vì muốn biểu đạt thành ý, ta sẽ nói cho người một biện pháp có thể nhanh chóng làm cho lá trà được tầng lớp thượng lưu ưa ái. Tiên sinh là người làm ăn khôn khéo, phải biết rằng, chỉ cần trở thành là Hoàng thượng, lập tức giá trị con người sẽ tăng gấp trăm lần, tiên sinh nếu chấp nhất chút lợi nhỏ này mà buông tay với việc hợp tác với chúng ta, ta cam đoan tiên sinh sẽ hối hận

Tần Thiên không nói thêm nữa, nhìn Gilson rồi cáo từ.

Thấy Tần Thiên chắc chắn như vậy, Gilson không khỏi có chút sốt ruột, vội vàng đuổi theo:

- Phu nhân, đừng vội đi, chúng ta bàn bạc lại, người ít nhất nên nói cho ta biết là cách gì thì ta mới có thể quyết định được

Tần Thiên quay đầu cười:

- Tiên sinh nếu có hứng thú, buổi chiều ngày mai xuống đại sảnh dưới tầng, người sẽ có đáp án mà mình muốn.

Chờ Triệu tiên sinh phiên dịch xong, Tần Thiên liền mang theo người của mình rời đi.

Thẩm phủ

Hỉ Thước đi vào phòng, nhìn Trang Minh Hỉ đang đùa nghịch với Gia Bảo nói:

- Tiểu thư, bên kia có lời nhắn, nói là Đại thiếu phu nhân dường như đã nghĩ ra cách hóa giải việc hạ giá của chúng ta.

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu lên, nhú mày:

- Biết là cách gì không?

- Bên kia chưa nói, nói là ngày mai dùng xong cơm trưa, Đại thiếu phu nhân sẽ có mặt ở đại sảnh biệt quán.

- Ngày mai? Đại sảnh biệt quán?

Trang Minh Hỉ buông món đồ chơi trong tay, đứng dậy, lòng tràn đầy nghi hoặc:

- Tần Thiên này rốt cuộc định làm gì đây?

Nàng nghĩ nghĩ, lại sai Hỉ Thước:

- Kêu người nọ tiếp tục trông chừng, có tin tức gì lập tức báo lại, người nói với hần, chỉ cần làm tốt, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi hần.

- Vâng

Trang Minh Hỉ xoay người, hai mắt không ngừng lóe ra, lúc Hỉ Thước sắp bước ra cửa, nàng lại gọi giật lại:

- Tiết lộ chuyện này cho Dương quan biết. Nhưng không thể cho hần biết chúng ta có liên quan.

- Nô tỳ biết nên làm thế nào.

Chờ Hỉ Thước đi rồi, Trang Minh Hỉ ở trong phòng đi qua đi lại, mày nhú: “Tần Thiên này, lại muốn làm cái gì đây? Mỗi lần nàng ta xử lý sự tình thì luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Lần này nàng lại muốn làm trò quỷ gì? Lần này kế hoạch có thể bởi vì nàng ta mà xảy ra chuyện gì bất thường hay không?”

Lập tức lại lắc đầu: “Không đâu, lần này ta đã chuẩn bị đầy đủ. Tần Thiên mới đến, cái gì cũng không quen, cho dù thông minh cũng không thể phá hỏng chuyện của ta được.”

Từ khi từ miệng Chu Quan Trường biết được Tạ Tổng đốc chính là Tạ Đình Quân, lại biết Gilson sẽ đến Tuệ Châu, nàng đã bắt đầu suy nghĩ nên lợi dụng cơ hội lần này để đối phó Tạ Đình Quân. Sau lại biết

được Tần Thiên cũng tới đây, đối với kế hoạch của nàng mà nói lại như hổ thêm cánh, làm cho nàng càng thêm chắc chắn

Tạ Đình Quân tuy rằng nắm quyền nhưng thân phận hiện tại cũng nhược điểm lớn nhất của hắn. Nàng mất nhiều thời gian tỉ mỉ thiết kế cục diện, nàng không tin không thể lật đổ được Tạ Đình Quân.

Có điều, phải hy sinh Tần Thiên, ai bảo nàng ta là người hắn ta yêu thương? Bởi vì nàng, bản thân mới phải chịu nhiều đau khổ như vậy, những gì nàng ta nhận lấy sau này cũng do nàng ta gieo gió gặt bão, chẳng trách được ai.

Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ dừng bước, sắc mặt âm lệ. Đúng lúc này Gia Bảo ở bên cạnh gọi mẫu thân.

Trang Minh Hỉ sắc mặt nhu hòa lại, vội vàng ôm đứa bé, nàng dán sát vào mặt của nó, thầm nghĩ: “Gia Bảo, rất nhanh thôi mẫu thân là có thể báo thù cho phụ thân của con rồi, phụ thân của con ở nơi chín suối nhất định sẽ cao hứng.”

Bên kia, Tần Thiên sau khi ra khỏi biệt quán liền có một người tới chào đón:

- Tần đương gia, Tổng đốc đại nhân mời Tần đương gia tới phủ một chuyến

Tiếp theo chỉ cỗ kiệu phía sau:

- Mời Tần đương gia lên kiệu.

Tần Thiên nhìn cỗ kiệu một cái, nghĩ một chút, rồi nói:

- Vẫn nên để lần khác ta cùng phu quân đến dâng môn bài phỏng sẽ tốt hơn.

Người nọ cười cười, cung kính có lễ:

- Tần đương gia yên tâm, đại nhân nhà ta bảo ta nói với ngài, đại nhân tuyệt đối không có ác ý.

Tần Thiên vẫn cảm thấy không ổn, còn muốn chối từ, sắc mặt người nọ chợt lạnh xuống

- Tần đương gia đừng nên từ chối ý tốt của Tổng đốc đại nhân thì hơn, Tổng đốc đại nhân đã chờ người rất lâu, mời lên kiệu đi.

Thấy cảnh này, Tần Thiên biết hôm nay không thể không đi. Nàng do dự bởi vì cảm thấy vài năm trước hắn đối với mình có ẩn tình khiến cho nàng không thể an tâm. Nhưng nghĩ hắn vốn từ trước đến nay cũng không mất quy củ, hiện tại làm quan, càng phải tự hạn chế mới đúng. Nay đối phương đem địa vị quan viên đến áp chế nàng, nàng còn có cách nào sao?

Nghĩ vậy, Tần Thiên cũng không nói thêm gì nữa, xoay người bước lên kiệu.

Phủ Tổng đốc

Hạ nhân của phủ Tổng đốc dẫn Tần Thiên và Thanh Liễu tới đại sảnh, ngồi xuống chưa được bao lâu, Tạ Đình Quân mặc trường bào thường ngày màu xanh lúc vén rèm đi đến.

- Tần Thiên, đã lâu không gặp

Tạ Đình Quân mỉm cười, cả phòng như bừng sáng

Tần Thiên vội vàng đứng lên hành lễ:

- Dân phụ Trang Tần thị thỉnh an đại nhân.

Tạ Đình Quân đi đến bên cạnh Tần Thiên, nhẹ giọng nói:

- Mọi người đều là bằng hữu cần gì dùng mấy nghi thức xã giao này, quá khách khí rồi.

Tần Thiên thoáng ngẩn đầu, vừa vặn nhìn thấy mấy ngón tay sắt của hắn, nàng thậm chí còn cảm nhận được khí lạnh bao phủ

Chuyện cũ dần hiện lên trong óc, trên sa mạc, cảnh Tạ Đình Quân vì cứu mình mà bị sói hoang cắn đứt ba ngón tay trái như hiện ra trước mắt, lúc ấy hắc thê lương gào lên, tiếng gào như văng ở bên tai.

Trong lòng hơi hơi nóng lên, Tần Thiên không khỏi buông lỏng cảnh giác, nhìn về Tạ Đình Quân cười nói:

- Dân phụ còn tưởng rằng đại nhân không còn nhớ người bằng hữu này nữa.
- Trong đó có chút ẩn tình, ta không tiện nói với ngươi, nhưng ngươi phải tin tưởng, ta chưa bao giờ quên ngươi...

Thấy sắc mặt Tần Thiên đột nhiên trở nên lạnh lùng, Tạ Đình Quân lập tức lại bổ thêm một câu:

- Ngươi vừa là bằng hữu vừa là đối tác của ta.

135. , Chương 256-257

Chương 256: Cạm bẫy

Song phương ngồi xuống, Tạ Đình Quân vẫy tay cho hạ nhân trong sảnh lui xuống, Tần Thiên có điều cố kỵ, kiên trì để Thanh Liễu ở lại với nàng.

Thời gian kế tiếp, hai người tùy tiện hàn huyên đôi câu, hỏi thăm tình hình gần đây. Tần Thiên tò mò hỏi Tạ Đình Quân làm sao lại trở thành Tổng đốc. Tạ Đình Quân chỉ nhẹ nhàng bằng quơ nói câu cơ duyên xảo hợp. Thấy hắc không muốn nhiều lời, Tần Thiên cũng không nhắc lại.

Lại hỏi đến tình hình của Tạ Uyển Quân.

Sau khi Trang Tín Ngạn quyết tâm không tiếc thương tổn ân nhân cứu mạng để ngăn cản hôn ước, Tạ Uyển Quân đã bị Tạ gia đưa về phương bắc, theo Tạ gia mai danh ẩn tích, cũng không có tin tức của nàng. Đối với Tạ Uyển Quân, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn vẫn đều có tâm sự, hy vọng nàng có thể sống tốt.

Không nghĩ tới đáp án của Tạ Đình Quân càng làm cho nàng kinh hãi.

Tạ Đình Quân mang trà lên uống một ngụm, nhàn nhàn nói:

- Uyển Quân tiến cung, hiện tại đã được sắc phong thành Uyển phi.
- Uyển phi? Tần Thiên trợn mắt há hốc mồm.
- Ta biết các ngươi lo lắng cho nàng...

Tạ Đình Quân cười buông chung trà trong tay

- Ngươi yên tâm, có ca ca là ta, nàng tuyệt đối sẽ không phải chịu thiệt thòi
- Thật đúng là thế sự hay thay đổi...

Tần Thiên không khỏi cảm khái:

- Nhưng biết nàng giờ sống tốt, chúng ta cũng an tâm.
- Sống tốt?

Tạ Đình Quân khẽ cười một tiếng

- Chỉ cần ta không ngã ngựa, nàng cũng sẽ không sao.

Có một số việc, hắc không nói với Tần Thiên. Sau khi bị Trang Tín Ngạn cự tuyệt, Tạ Uyển Quân từng nản lòng thoái chí, muốn cạo đầu xuất gia làm ni cô. Sau Tạ phu nhân mang theo nàng rời xa thị phi, đi đến phương bắc tỉnh dưỡng, muốn tìm kiếm việc hôn nhân tốt cho Tạ Uyển Quân nhưng lại luôn cao không tới thấp không thông.

Sau đó, Tạ Đình Quân thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, được Tam hoàng tử coi trọng, điều hấn đến kinh thành. Dựa vào sự can đảm hơn người cùng tính cách tâm ngoan thủ lạt, chỉ trong ba năm ngắn ngủi lại làm không ít việc lớn cho Tam hoàng tử, trợ giúp Tam hoàng tử đi lên ngôi vị hoàng đế. Trong lúc đó, Tam hoàng tử vì muốn lung lạc hấn biết hấn còn có muội muội chưa gả đi nên lấy Tạ Uyển phong làm trắc phi gả vào vương phủ. Sau khi đăng cơ, liền chính thức sắc phong thành Uyển phi.

Có điều, Tam hoàng tử tuy rằng anh minh thần võ, nhưng so với Tạ Uyển Quân hơn gần ba mươi tuổi, phi tần vô số, tính cách cũng không phải là người ôn nhu dịu dàng. Ở trong lòng Tạ Uyển Quân, đương kim thiên tử này căn bản không thể so sánh với Trang Tín Ngạn tuần mỹ ôn nhu. Cho nên đối với Hoàng Thượng, Tạ Uyển Quân vẫn không có chút nhiệt tình, chỉ lạnh lùng thản nhiên.

Lúc ban đầu, Hoàng thượng thấy nàng tuổi trẻ mỹ lệ còn cảm thấy có chút mới mẻ nhưng qua một thời gian, cũng dần thấy chán nản, trong cung còn nhiều mỹ nữ thức thời lại dịu dàng sẵn sàng, nhiệt tình, dần dần, Hoàng Thượng mất đi hứng thú với mỹ nhân lạnh lùng này cũng. Có điều nể nàng là muội muội của Tạ Đình Quân, một tháng vẫn sẽ đến chỗ của nàng một lần.

Tạ Uyển Quân sống trong hoàng cung, đối mặt với lòng người phức tạp thì chỉ cảm thấy mệt mỏi và buồn khổ, thân mình cũng không khỏe, trước khi hấn đến Tuệ Châu, nghe nói nàng đã sẩy thai.

Nghĩ đến đây, Tạ Đình Quân cúi đầu, khẽ thở dài. Năm đó, nếu hấn vạch trần âm mưu của Tư Mã Xương để mọi người thoát khỏi trộm cướp, có lẽ muội muội cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này, thanh danh sẽ không bị hao tổn, dựa vào điều kiện của nàng, hoàn toàn có thể tìm được một nhà chồng tốt, hiện tại có lẽ đã là một người mẹ...

Nhưng khi suy nghĩ của hấn lại bay tới lều trại cũ nát kia, mấy ngày mấy đêm sớm chiều ở chung, chỉ có hai người bọn họ, nàng chỉ thuộc về hấn, tuy rằng hoàn cảnh cũ nát dơ bẩn, tuy rằng chỉ có thể ăn lương khô nhưng hấn cảm thấy, đây là khoảng thời gian hấn sống vui vẻ nhất.

Không có lần bị cướp đó, sao có thể có được sự vui vẻ khó quên như vậy?

Nghĩ nghĩ, Tạ Đình Quân dâng lên tình ý, không nhận được ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Thiên ngồi đối diện.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng vẫn là một tiểu nha đầu, tinh quái, cười nói thản nhiên, hiện tại thì sao?

Tạ Đình Quân cẩn thận nhìn nàng, ánh mắt trở nên vô cùng ôn nhu.

Hiện tại nàng đã trưởng thành...

Gương mặt nàng so với lúc trước tròn đầy hơn, dáng người so với lúc trước thướt tha hơn, có điều vòng eo kia vẫn như cũ nhỏ nhắn như chỉ vừa một bàn tay. Hấn không khỏi hồi tưởng lại cảnh trong mơ thường xuyên diễn ra trong ba năm nay.

Hấn ôm thắt lưng nàng, nàng dán sát vào thân mình hấn, hấn hôn nàng nồng nhiệt, nàng ngẩng đầu lên, tóc dài giống như thác nước kiêu diễm buông xuống, nàng hai gò má đỏ hồng, ánh mắt nửa khép nửa mở, nàng nhẹ giọng gọi tên của hấn: Đình Quân, Đình Quân...

Hấn trong lòng nóng lên, nhìn về phía Tần Thiên ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Thấy hấn như vậy, trong lòng Tần Thiên dâng lên sự cảnh giác, vội vàng đứng dậy muốn cáo từ, nhưng vừa động thân thì Tạ Đình Quân bỗng nhiên đứng dậy, bước về phía nàng, trên nét mặt có sự liêu lĩnh điên cuồng.

Tần Thiên bị dọa sợ, liên tục lui về phía sau, vừa lui hai bước, hấn đã đến trước người nàng, bóng người cao lớn nhảy mắt bao phủ nàng, hấn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt nóng như lửa.

Kinh hoàng, Tần Thiên xoay người bỏ chạy nhưng động tác của hấn nhanh hơn, hấn ra tay như điện, bắt lấy cánh tay của nàng, dùng sức lôi kéo, nàng liền ngã vào trong lòng hấn.

Hai tay của hấn không ngừng mà ôm chặt, ôm nàng gắt gao như muốn hòa tan nàng vào thân thể hấn.

Hấn nhắm mắt lại, dùng cằm vuốt ve đỉnh đầu nàng, khát vọng từ trước tới nay bỗng nhiên được thỏa mãn trong giờ khắc này, hấn thở dài thỏa mãn

- Tần Thiên, Tần Thiên...

Hắn khẽ gọi tên nàng, cái tên này như cùng linh hồn hắn kết hợp cùng một chỗ, mỗi một lần kêu gọi đều khiến hắn như chấn động linh hồn.

Mà lúc này Tần Thiên bị dọa ngây người, lúc lấy lại tinh thần thì lập tức sống chết giây dựa:

- Tạ Đình Quân, người làm gì vậy, người buông ra.

Nhưng Tạ Đình Quân như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không hề có dấu hiệu lơ lửng.

- Tạ Đình Quân, ta coi ngươi là bằng hữu, ta tin tưởng ngươi mới đến đây một mình, ngươi sao có thể đối với ta như vậy, buông ra, bị người khác thấy được ta phải làm gì bây giờ, ngươi muốn hại chết ta sao?

Tần Thiên vừa tức vừa vội, lại bảo Thanh Liễu hỗ trợ, nhưng Thanh Liễu vừa tới gần đã bị Tạ Đình Quân một cước đá ra.

- Không, không, Tần Thiên, có ta ở đây, ai cũng đừng hòng làm thương tổn nàng được...

Tạ Đình Quân thì thào, hắn nâng mặt nàng lên, cúi đầu nhìn nàng, giờ nàng gần trong gang tấc, ánh mắt kia sáng ngời, kết hợp với cảnh trong mơ, hắn ý loạn tình mê, rốt cuộc khắc chế không được, cúi đầu xuống, muốn hôn môi của nàng.

Tần Thiên vốn bối rối đến lúc này lại bỗng nhiên trở nên bình tĩnh, tựa như Trang Tín Ngạn chỉ thuộc về nàng, nàng cũng chỉ thuộc về Tín Ngạn, nàng quyết không cho phép bất luận kẻ nào làm vậy bẩn nàng.

- Người còn dám làm loạn, ta nhất định không tha thứ cho ngươi

Giọng nàng sắc như đao mà đâm thủng sự nhiệt tình của hắn.

Bờ môi của hắn cơ hồ đã tiếp cận đến môi nàng, cũng không biết vì sao, rốt cuộc không thể tiếp tục.

Thừa dịp hắn trở mặt, nàng dùng sức đẩy hắn ra, giấy khỏi sự khống chế của hắn.

- Tạ Đình Quân, người đường đường là đại quan, dám đùa giỡn phụ nhân nhà lành

Tần Thiên giận vô cùng.

Bên cạnh Thanh Liễu nhện đầu bò lên, đi đến bên người Tần Thiên, hai người đỡ nhau, liên tục lui về phía sau. Lúc bước đi, đường đi lại bị Tạ Đình Quân chặn lại

Tạ Đình Quân chỉ nhìn nàng, cũng không nhúc nhích, hai mắt giống như có ngọn lửa nóng thiêu đốt.

- Ba năm nay, vô số người giúp ta mai mối, thậm chí Hoàng Thượng còn định chỉ hôn cho ta nhưng đều bị ta dùng mọi cách từ chối, nàng có biết vì sao không?

Nhìn vẻ mặt hắn chuyên chú mà mãnh liệt như thế, Tần Thiên có chút sợ hãi, mồ hôi lạnh ứa ra, nào dám tiếp lời hắn.

Tạ Đình Quân lại duỗi ra tay trái, ngón tay sắt lóe ra ánh sáng lạnh:

- Cái này là vì cái gì, nàng thật sự không hiểu?

Hắn luôn luôn nhẫn nhịn, bởi vì hắn nghĩ rằng mọi chuyện sẽ có hi vọng, hắn cuối cùng sẽ có được nàng. Nhưng vài năm đã trôi qua, bọn họ vẫn vui vẻ như vậy, mà hắn dù bên ba bận rộn rất nhiều nhưng lại phải chịu nỗi khổ tương tư.

Nay, hắn trở thành đại quan, nắm quyền trong tay, sau khi tiên đế băng hà, Tổng Thái phó cũng hoàn toàn thất thế, hắn lại đem nàng tới phạm vi hắn quản hạt, vì sao hắn còn phải nhẫn nhịn? Vì sao còn phải nhìn bọn họ cảm sát hài hòa, vui vẻ hạnh phúc, Trang Tín Ngạn chẳng qua chỉ là một phế nhân, sao xứng có được nữ nhân hắn ngày nhớ đêm mong, cầu mà không thể được.

Cho dù nàng hận hắn cũng tốt hơn là ở bên nhìn nàng cùng nam nhân khác yêu thương

- Tạ Đình Quân, người thần kinh à, người chó quên, ta đã lập gia đình, đã là mẫu thân, đã có con rồi. Tần Thiên cả giận nói.

- Ta biết... Thì sao? Tạ Đình Quân cười lạnh

Hắn giang hai tay, khí thế bức người:

- Vị trí Tổng đốc phu nhân vẫn để dành cho nàng, Tần Thiên, chỉ cần nàng muốn thì nàng có thể trở thành Tổng đốc phu nhân.

Tần Thiên tức giận đến run người, nàng kéo Thanh Liễu bên cạnh, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi.

Thanh Liễu cũng bị Tạ Đình Quân dọa sợ mà lạnh run, nghe thấy Tần Thiên nói nhỏ, vội vàng gật đầu.

Hai người cẩn thận vòng qua người Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân chỉ đứng nhìn bọn họ, dường như cũng không định ngăn trở, hai người vòng tới cửa, một đường chạy thẳng ra ngoài.

Tiếng nói hùng hậu của Tạ Đình Quân truyền đến từ phía sau:

- Tần Thiên, ta chờ câu trả lời thuyết phục của nàng, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn, các người đã nhận thiếp, một mình rời đi chính là tội lớn, cũng đủ khiến Trang Tín Ngạn bị lưu đày.

Tần Thiên trong lòng cả kinh, chân cũng không ngừng chạy, nhanh chóng rời khỏi Tổng đốc phủ.

Trên đường trở về, hai chủ tớ ngồi trong xe ngựa, sắc mặt trắng bệch.

- Đại thiếu phu nhân, nên làm gì bây giờ? Thanh Liễu thanh âm run run.

Tần Thiên nào biết nên làm gì bây giờ? Tại nàng ong ong, trong lòng hoảng loạn.

Mọi chuyện sao có thể biến thành như vậy?

Đối với tình cảm của Tạ Đình Quân, tuy rằng nàng trong lòng hiểu rõ nhưng hắn chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài. Lúc đối mặt với nàng luôn nho nhã lễ độ cho nên nàng chưa bao giờ cảm thấy bị uy hiếp. Hắn biến mất lâu như vậy, vừa xuất hiện đã đặt ra một cái bẫy, hắn ẩn nấp ở bên cạnh, trở mắt nhìn mà nàng lại không biết gì cứ thế nhảy vào.

Nay nàng bị hãm sâu vào cạm bẫy, nàng nên làm cách nào để thoát thân đây?

Bỗng nhiên, nàng cầm tay Thanh Liễu, nói:

- Thanh Liễu, lúc trở về hãy làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chúng ta hôm nay chưa gặp Tạ Đình Quân, cũng không nghe thấy hắn nói những lời đó

Thanh Liễu nóng nảy:

- Thiếu phu nhân muốn giấu Đại thiếu gia sao? Nhưng nếu không cho Đại thiếu gia biết, người nên làm gì bây giờ?

Tần Thiên phiền não lắc đầu:

- Ta cũng không biết, nhưng mà, nay Tạ Đình Quân cũng không còn là thương gia không quyền không thế nữa, nếu để Tín Ngạn biết, chỉ sợ hắn khó có thể khống chế bản thân nhưng ở đây có ai là đối thủ của Tạ Tổng đốc? Ta không muốn hắn xảy ra việc gì.

Thê tử bị đùa bỡn, chỉ cần là nam nhân đều khó có thể bình tĩnh, huống chi đừng nhìn Trang Tín Ngạn ngày thường mặc dù bình thản nhưng nàng biết, hắn là người dễ dàng bị kích động nhất. Nghe khẩu khí vừa rồi của Tạ Đình Quân, dường như tạm thời còn chưa có chuyện gì, nàng muốn nhân cơ hội này nghĩ ra biện pháp ứng phó. Chương 257: Yên hội

Về đến phủ, vừa vặn chạm mặt Trang Tín Ngạn trở về từ Trà Hành, thấy thần sắc Thanh Liễu mất tự nhiên, biết nàng cảm xúc tạm thời còn chưa thể ổn định, không khỏi lo lắng Trang Tín Ngạn luôn thận trọng sẽ nhìn ra manh mối, Tần Thiên vội vàng sai Thanh Liễu lui xuống.

Tần Thiên và Trang Tín Ngạn cùng nhau trở về phòng, Tần Thiên ổn định cảm xúc, giống như ngày thường kêu nha hoàn tiến vào hầu hạ hắn rửa mặt thay quần áo.

Tần Thiên giúp hắn cởi áo khoác, thay y phục mặc ở nhà rồi nói với hắn:

- Tín Ngạn, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, mỉm cười, con mắt đẹp tràn đầy nghi vấn.

Tần Thiên bảo hạ nhân lui xuống, kéo hắn ngồi xuống, tận lực dùng khẩu khí bình ổn nói với hắn:

- Tín Ngạn, chờ sau khi vị trí Thương tổng được định đoạt, chúng ta trở về Dương Thành được không? Chuyện nơi này sẽ để người khác đến làm.

Dương Thành không nằm trong phạm vi quản hạt của Tạ Đình Quân, hiện tại Tổng đốc ở đó chính là cháu của Tổng Thái phó, Tổng Tuần phủ hồi trước, tin chắc Tạ Đình Quân dù có bản lĩnh cũng không thể vươn tay tới đó.

- Sao bỗng nhiên có quyết định này? Trang Tín Ngạn nhìn nàng cảm thấy có chút kỳ quái.

Tần Thiên cười cười, tuy rằng trong lòng hoảng loạn, nhưng vẫn tận lực biểu hiện thật tự nhiên.

- Cũng không phải đột nhiên, thật ra ta sớm đã có ý này, cuộc sống nơi đây ta không quen, ta muốn trở về nhà

Trang Tín Ngạn nhìn nàng một lúc, Tần Thiên có gắng che giấu sự lo âu trong lòng, nhìn hắn cười.

Hắn lấy giấy bút bên cạnh bàn, viết: “Nhưng chúng ta vừa mới thành lập thương hội, còn có rất nhiều chuyện chờ chúng ta xử lý, hiện tại nếu giao cho người khác chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, như vậy đi, chúng ta trước hết mời người tới, sau đó qua mấy tháng, mọi chuyện đã đi vào quỹ đạo, chúng ta cũng quen thuộc với công việc nơi đây, cũng giúp cho người quản lý sau này tiếp quản tốt, rồi chúng ta trở về nhà cũng không muộn.

Câu nói quá dài Trang Tín Ngạn vẫn chưa thể phát âm ra, chỉ có thể dùng giấy bút để biểu đạt.

Qua mấy tháng? Tần Thiên trong lòng lo lắng, cũng không biết Tạ Đình Quân có thể nhẫn nại chờ lâu như vậy không, hay là nên sớm rời khỏi đây sẽ tốt hơn.

- Tín Ngạn...

Tần Thiên cầm tay hắn, vẻ mặt giọng đều mang theo chút khẩn cầu

- Ta không thích nơi này, ở đây ta không vui, ta thật sự muốn về nhà. Ta nhớ Thế Tu...

Trang Tín Ngạn sao không nhớ con nên hắn cũng có thể thông cảm cho tình cảm của Tần Thiên, thấy nàng một lòng mong trở về, hắn không muốn để nàng thất vọng, lập tức, ôm nàng vào lòng, nói:

- Được, đều theo ý của nàng. Chờ việc này xong sẽ trở về nhà.

Trong lòng lại suy nghĩ, cùng lắm thì hắn vất vả hơn một chút, một tháng qua Tuệ Châu một lần, kiểm tra một chút là được rồi. Chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ, hắn vất vả một chút cũng đâu có sao?

Hắn ôm chặt nàng, người trong lòng là tình cảm chân thành nhất đời hắn, là người mà hắn quý trọng nhất, nàng đem lại cho hắn hạnh phúc, chỉ cần nàng vui vẻ, hắn thật sự nguyện ý vì nàng làm mọi chuyện.

Hắn cười cười, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Ngày hôm sau, trừ Thịnh Thế và mười lăm thương hành, các thương nhân ngoại quốc còn lưu lại Tuệ Châu, còn thêm cả Lý Tuần phủ, Chu Quan Trường, đều được Tần Thiên mời tới biệt quán. Khi Gilson từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy không khí trong đại sảnh rất náo nhiệt thì trong lòng kinh ngạc khó hiểu

Tần Thiên đang tiếp đón khách khứa nhìn thấy Gilson liền mỉm cười, mang theo Triệu tiên sinh đi tới.

Hôm nay nàng đã bình ổn tâm tình, nhất định hôm nay phải giải quyết chuyện của Gilson, sớm cùng hắn hoàn thành giao dịch, thì mới có thể sớm rời khỏi Tuệ Châu.

- Gilson tiên sinh, đa tạ đã nỗ lực

Gilson nhìn Tần Thiên, hai mắt sáng lên khen:

- Phu nhân hôm nay thật đẹp.

Ngày thường, Tần Thiên luôn ăn mặc giản dị nhưng hôm nay là ngày đặc biệt cho nên có trang điểm một chút, nàng mặc một chiếc áo dài thêu hoa, mặc váy hồng nhạt, đầu cài trâm phỉ thúy như ý làm nổi bật khuôn mặt, dáng người yếu điệu của nàng, lộng lẫy khiến người khác kinh ngạc.

- Đa tạ tán thưởng. Tần Thiên cười hào phóng
- Phu nhân rất khác với các nữ tử mà ta từng gặp

Gilson tiếp tục cười nói:

- Phu nhân là nữ tử thoải mái, cơ trí nhất mà ta gặp.
- Gilson tiên sinh, cho dù ngươi dâng bốc ta lên tận trời, ta cũng sẽ không đáp ứng điều kiện của ngươi đâu. Tần Thiên nói đùa.

Gilson nháy mắt mấy cái, hài hước trả lời:

- Bị ngươi phát hiện rồi.

Ba người đều cười cười.

Gilson nhìn bốn phía, lại hỏi:

- Phu nhân hôm nay có dụng ý gì?

Tần Thiên cười nói:

- Tiên sinh đợi một lát sẽ biết, ta mời tiên sinh an vị trước. Nói xong, nàng dẫn Gilson đi vào đại sảnh.

Đại sảnh bày năm bàn tròn, phía trước là một bức cao. Tần Thiên xếp Gilson an vị ở một bàn bên ngoài, vừa đứng dậy, đã nghe thấy có người gọi nàng, Tần Thiên nhìn lại, hóa ra là Dương quan.

Tần Thiên cười đi đến bàn của Dương quan, bàn này tất cả đều là thương hành, ngồi cùng bàn còn có Trang Minh Hỉ cùng Phan quan, thấy nàng tới đây, Trang Minh Hỉ nhìn nàng mỉm cười.

Dương quan đứng lên, chỉ vào xung quanh nói:

- Hôm nay Tần đương gia đang bố trí cái gì thế?

Đây đúng là nghi vấn trong lòng mọi người, lập tức, ánh mắt nghi hoặc của nhóm thương hành nhất tề bắn về phía Tần Thiên.

Tần Thiên không chút hoang mang, mỉm cười:

- Mọi người không cần nóng vội, ta hiện tại nói ra rồi mọi người làm sao còn có hứng thú xem diễn? Thứ cho tiểu muội ta giữ bí mật lúc này vậy.

Lại nói tiếp:

- Tóm lại sẽ không lãng phí thời gian quý giá của mọi người đâu. Có khách đến, ta đi trước.

Chờ Tần Thiên đi rồi, Dương quan ngồi xuống, ép giọng hỏi Trang Minh Hỉ bên cạnh:

- Ngươi nhận được tin gì không?

Trang Minh Hỉ tỏ vẻ nghi hoặc:

- Không có, chẳng lẽ Dương quan nhận được tin gì?

Dương quan lập tức cười:

- Ta nào có, chẳng qua chỉ hỏi như vậy thôi

Trong lòng lại suy nghĩ tin tức hôm qua thu được rốt cuộc là có dụng ý gì?

Nhưng thấy sự phô trương và vẻ mặt như đã định liệu trước mọi việc của Tần Thiên, cùng với biểu hiện của Gilson đối với Tần Thiên vô cùng ưu ái, đều khiến ông ta cảm nhận được một sự ụy hiếp.

Thân là thương hành, làm sao lại không có dã tâm đối với địa vị Thương tổng? Có điều ông ta không có nhiều ưu thế, vừa không giống Trang Minh Hỉ quen biết với Gilson, cũng không giống Tần Thiên có lá trà Bích loa xuân làm đòn trí mạng, những gì ông có thể làm là tận lực thỏa mãn yêu cầu của Gilson nhưng giao tiếp với Gilson vài lần, đối phương giống như cá trạch không thể nắm bắt, thế nào cũng không chịu đưa ra tin tức chính xác khiến ông ta không khỏi lo lắng. Hôm nay nhìn thấy Tần Thiên tỏ vẻ thần bí, càng làm cho ông ta lo lắng hơn

Liếc mắt một cái nhìn Dương quan bên cạnh đang nhú mày, Trang Minh Hỉ bưng chén trà sứ trắng in hoa, dùng động tác uống trà để che giấu nụ cười lạnh nơi khóe miệng

Ánh mắt bất giác đuổi theo Tần Thiên ở phía trước, thấy nàng tươi cười thoải mái tiếp đón các thương nhân ngoại quốc, Trang Minh Hỉ cũng không khỏi hơi nhăn mày.

Nàng trong lòng rốt cuộc đang có chủ ý gì?

Nhưng mà...

Trang Minh Hỉ buông chung trà trong tay.

Mặc kệ nàng ta có chủ ý gì, muốn phá hoại chuyện của nàng cũng không chỉ có một mình ta.

- Nói đến tin tức, trong số các vị đang ngồi đây, sợ rằng chỉ có Phan quan mới có mà thôi.

Dương quan nhìn Phan quan cười nói:

- Phan quan, dù sao cũng không phải bí mật gì, người xem mọi người đều đang sốt ruột tò mò, người tiết lộ một chút đi.

Thấy ánh mắt mọi người đều nhìn qua, Phan quan cười nhẹ, gương mặt gầy trăn ngập sự thẳng thắn thành khẩn:

- Ta thật sự có lòng muốn giải thích nghi hoặc ọi người, đáng tiếc Phan mỗ so với các vị cũng không biết gì hơn

- Nhưng ta nghĩ Tần đương gia nếu đã mời chúng ta đến thì, tất nhiên không phải đơn giản là mời chúng ta ăn cơm uống trà như vậy. Mọi người vẫn nên tĩnh tâm chờ đợi đi

Một thương hành khác nói.

- Không sai, không sai, chỉ nhìn một cách đơn giản, sau khi nàng ta tiếp nhận Thịnh Thế trong vài năm ngắn ngủi đã đem Thịnh Thế phát triển đến quy mô lớn như vậy, người bình thường đâu thể so sánh, người như vậy tin tưởng nhất định sẽ không khiến chúng ta thất vọng

Lại có người tiếp lời.

Các thương hành khác phụ họa theo đuôi, kể tiếp đề đề quay chung quanh những chuyện trong mấy năm gần đây của Tần Thiên.

Trang Minh Hỉ nghe bên tai mọi người luôn khen ngợi Tần Thiên, luôn mồm cái gì mà tu mi kỳ nữ khiến Trang Minh Hỉ phiền muộn tức giận không thôi.

Thành tựu của nàng bây giờ chẳng lẽ kém Tần Thiên? Vì sao trong mắt mọi người chỉ nhìn thấy Tần Thiên mà không màng tới nàng?

Lại không biết rằng xưa nay thủ đoạn buôn bán của nàng quá mức bá đạo, trong cảm nhận của các thương hành tại đây cũng không chiếm được cảm tình tốt, hơn nữa có một số lời đồn về quan hệ giữa nàng và Chu Quan Trường, tuy rằng mọi người không dám nói gì, có điều trong lòng vẫn nghĩ rằng nàng là một nữ nhân trơ trên.

Nhưng về cách làm người của Tần Thiên, chỉ cần cùng Thịnh Thế giao thiệp không ai không khen ngợi, một người có thể thường xuyên đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì hân suy nghĩ, tất nhiên sẽ được hoan

ngheh, hơn nữa Thịnh Thế buôn bán luôn luôn dựa trên tín nghĩa, mặc kệ gặp phải thiên tai nhân họa, Thịnh Thế cũng tuyệt đối không keo kiệt, khẳng khái giúp tiền, thương gia như vậy thì đến cả quan phủ cũng đều vô cùng tôn trọng sùng kính.

Bên này, Tần Thiên đang cùng khách nhân chào đón, bỗng nhiên nghe thấy có người báo:

- Tổng đốc đại nhân đến

Tần Thiên cả kinh, sao hắn lại đến đây?

Tạ Đình Quân tiền hô hậu ủng, uy thế mười phần đi vào, Tần Thiên theo bản năng đi đến bên cạnh Trang Tín Ngạn.

Người ngồi đó đều đứng lên chào đón Tạ Đình Quân, cũng chỉ trong nháy mắt, Tạ Đình Quân đã thay thế Tần Thiên trở thành nhân vật chính trong sảnh.

Cùng mọi người chào hỏi xong, Tạ Đình Quân đi đến trước mặt Tần Thiên và Trang Tín Ngạn, thản nhiên cười nói:

- Bản quan nghe nói hôm nay ở đây vô cùng náo nhiệt, cố ý tới xem. Trang công tử cùng Tần đương gia sẽ không để ý bản quan không mời mà đến chứ.

Về mặt vẫn giống như lần đầu tiên lạnh lùng xa cách, nếu so sánh với hôm qua thật sự như hai người khác nhau, Tần Thiên cảnh giác nhìn hắn, lòng đầy sợ hãi.

- Tạ đại nhân đại giá quang lâm thật sự là vinh hạnh của phu thê chúng ta. Tần Thiên cố hết sức để bình ổn bản thân.

Tạ Đình Quân lại nhìn về phía Trang Tín Ngạn, thấy tay Tần Thiên khoác lên khuỷu tay hắn, bộ dáng như chim nhỏ nép vào người hắn, giống như hắn luôn là chỗ dựa của nàng vậy.

Lòng hắn không khỏi đắng ngắt:

- Trang công tử thật là có phúc khí, có thể lấy được thê tử có năng lực như Tần đương gia.

Trang Tín Ngạn quay đầu nhìn Tần Thiên cười cười, lại nhìn về phía Tạ Đình Quân, cũng không che giấu niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng.

Thấy Tạ Đình Quân sắc mặt hơi trầm xuống, Tần Thiên vội bước lên phía trước, nói:

- Tạ đại nhân mời đi theo dân phụ.

Tiếp theo đem Tạ Đình Quân được xếp ngồi cùng bàn với Lý Tri phủ cùng Chu Quan Trường.

136. , Chương 258-259

Chương 258: Lấp lánh

Chờ khách nhân đều đến đông đủ, Tần Thiên nhìn Thanh Liễu ra hiệu. Thanh Liễu hiểu ý, chỉ huy vài kẻ tạp dịch cùng nhau đem mấy thứ chuyển lên đài.

Những khách nhân hiếu kỳ, nhìn không chớp mắt những động tác của nhóm tạp dịch, thấy bọn họ đem mấy bát mấy đĩa nhỏ mang lên bàn dài trước sân khấu, trong bát trong đĩa đều là lá trà.

Để làm gì đây? Mọi người nghi hoặc khó hiểu.

Gilson cũng lộ ra vẻ hứng thú.

Thừa lúc tạp dịch đang chuẩn bị, Tần Thiên dặn nhóm phiên dịch vài câu, xếp bọn họ ngồi bên cạnh các thương nhân nước ngoài. Các thương nhân này đều không đến cùng một quốc gia, tất nhiên ngôn ngữ khác

biệt, vì thế Tần Thiên dựa theo quốc gia tương ứng mà tách nhóm thương nhân ra, mỗi một loại ngôn ngữ đều sắp xếp một phiên dịch, bảo đảm các thương nhân nước ngoài đều có thể hiểu lời nàng nói.

Sau khi thu xếp xong xuôi, Tần Thiên đi lên trước sân khấu.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Thiên.

Tần Thiên nhìn mọi người, ý cười thoải mái nói:

- Hôm nay mời các vị đến là muốn giới thiệu về lá trà của chúng ta ọi người biết. Đối với lá trà, không biết các vị bằng hữu hiểu biết bao nhiêu? Biết chủng loại của chúng hay không? Có thể phân biệt rõ lá trà nào ngon lá trà nào không ngon? Biết lá trà được sao chế ra như thế nào? Còn nữa, mọi người chắc cũng biết, lá trà không chỉ là đồ uống, mà còn có công hiệu riêng biệt?

Tần Thiên vừa nói, phiên dịch vừa thấp giọng thuật lại. Tần Thiên mỗi khi hỏi một câu, sẽ dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía mọi người, hơn nữa nụ cười của nàng, giọng mềm nhẹ của nàng, tự nhiên khiến mọi người có phản ứng, một số thương nhân nước ngoài thậm chí còn đáp lại, nhỏ giọng dùng các loại ngôn ngữ khác nhau trả lời

- Không, không biết

- Tin chắc rằng trà đã là sản phẩm mà các bằng hữu của các quốc gia yêu thích, nếu lá trà được các bằng hữu hoan nghênh như vậy, ta cũng hy vọng, các vị bằng hữu không chỉ mua được lá trà mang về, cũng có thể mang cả văn hóa trà mang về đất nước của mình.

Tần Thiên hiểu, giờ ngoại quốc tiến cử lá trà chủ yếu là một loại đồ uống thông thường, dựa theo thói quen ẩm thực của các quốc gia mà điều chế, bởi vì không hiểu biết lắm về trà chỉ cảm thấy trà tương đối bình thường, khiến các thương nhân ngoại quốc luôn muốn ép giá, mà một số loại trà ngon lại không được các thương nhân nước ngoài biết đến.

Về phần mời các thương hành đến, cũng là muốn làm cho bọn họ hiểu được, lá trà cũng không phải là món lời kếch sù mà bọn họ nghĩ đến, có thể tùy ý để bọn họ ép giá, mỗi một loại lá trà, đều có giá trị tương ứng với đẳng cấp của nó, nếu không, ở hoàn cảnh nơi đây, các trà thương vì kiếm lời cũng chỉ đành dùng trà bình thường, kết quả là, một số tiệc trà xã giao bởi vì không có trà ngon mà dần dần trở nên thất thế, cuối cùng bị hao tổn, ảnh hưởng đến toàn bộ ngành trà.

Thời gian sau đó, Tần Thiên giới thiệu các loại lá trà thường gặp nhất ở hiện tại, còn nói về quá trình chế tác của nó, sau khi ngắt xuống, đến chế tác, rồi cất giữ, lại dạy mọi người cách phân biệt trà thật trà giả, cùng với công hiệu của các loại lá trà.

Tần Thiên biết toạ đàm giảng giải về tri thức trà như vậy sẽ dễ bị nhàm chán, nói lâu, sẽ làm ọi người chán cho nên vì muốn lúc nào cũng khiến mọi người hứng thú, Tần Thiên trong lúc giảng giải thỉnh thoảng lại sử dụng ít nhạc đệm nho nhỏ khiến mọi người vui vẻ.

Ví dụ như lúc nói đến chủng loại của lá trà, Tần Thiên sẽ sai người đưa tới mỗi một bàn mẫu trà, sau đó Tần Thiên lại tự thân đi tới, nhiệt tình giảng giải ọi người, có đôi khi còn có thể nói đến một số truyền thuyết xưa, làm cho các thương nhân ngoại quốc ngạc nhiên không thôi.

Lúc nói về việc sao chế, Tần Thiên lại sai người ta mang lên bếp lửa, sai sư phó pha trà biểu diễn trước mặt mọi người. Nhìn sư phó dùng đôi tay sao trà trong nồi sắt, dưới động tác thuần thục của hắn, lá chè tươi chậm rãi biến thành trà, các thương nhân nước ngoài vừa thấy mới mẻ, vừa thấy thú vị, thỉnh thoảng lại theo động tác của sư phó chế trà mà khẽ than

Cuối cùng, Tần Thiên còn mang theo sư phó chế trà đi đến mỗi một bàn, để bọn họ xem hai tay đầy vết chai của sư phó chế trà.

- Một sư phó sao chế trà ngon đều phải trải qua gian khổ huấn luyện lâu dài, hơn nữa mỗi một phương pháp sao chế lại không giống nhau, có thể nói, lá trà thành công hay không cũng do trình độ sao chế của sư phó, cho nên sư phó sao chế giỏi chính là người mà các đại Trà Hành luôn mong muốn có được, tiền công cao nhất của sư phó chế trà có thể đạt tới con số này...

Nói xong, Tần Thiên nói ra một con số khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Lập tức, ngồi ở bên cạnh Gilson là một vị thương nhân cũng đến từ Anh Lợi quốc ngạc nhiên hỏi:

- Really?

Lúc ấy Tần Thiên đang nói đến đoạn cao hứng, nhất thời không chú ý, liền thốt ra một câu:

- Sure!

Lời này vừa nói ra, toàn trường tức khắc trở nên tĩnh lặng, mọi người mở to hai mắt nhìn nàng, Tần Thiên vội vàng chữa cháy:

- Ta học từ Triệu tiên sinh, vừa mới học được vài từ, trừ từ này ra, ta còn biết yes, no, hello...

Khi nói chuyện, Tần Thiên vươn hai tay, đôi mắt đen láy đảo qua một vòng, hơn nữa trên hai gò má của nàng có lúm đồng tiền như ẩn như hiện, vẻ mặt kia còn có vẻ đáng yêu và thú vị nói không nên lời, lúc này khiến mọi người cười ha ha, các thương nhân nước ngoài vỗ tay, càng không ngừng khen Tần Thiên là một nữ tử đáng yêu.

Toàn cảnh vô cùng náo nhiệt, ai dường như cũng đều rất vui vẻ.

Ánh mắt Tạ Đình Quân vẫn không thể rời khỏi Tần Thiên, hắn theo mọi người mà cùng vỗ tay, nghe Lý Tri phủ cùng Chu Quan Trường ngồi bên cạnh khen ngợi nàng, trong lòng lại có cảm giác tự hào.

Đúng vậy, nàng luôn rất khác biệt, mặc kệ nàng có thân phận gì, mặc kệ nàng rơi vào hoàn cảnh nào, chỉ cần nàng muốn, nàng sẽ trở thành một người tỏa hào quang lấp lánh.

Nữ tử như vậy nào có thể trách hấn thần hồn điên đảo vì nàng?

Đúng vậy, chính là thần hồn điên đảo, mặc kệ là quá khứ, hiện tại, thậm chí là tương lai, hấn tin tưởng, sẽ không có một nữ nhân nào có thể thay thế được vị trí của nàng trong cảm nhận của hắn. Với hắn mà nói, nàng là duy nhất, không thể thay thế, nếu nói trong quá khứ hắn còn có nhiều cố kỵ, hiện tại hắn đã nắm quyền vì sao không thể có được nữ tử mà mình thiết tha mong muốn này?

Lúc Tạ Đình Quân tâm thần xao động, đồng thời, tâm tình các thương hành cũng không thể bình tĩnh.

Mắt thấy Tần Thiên được mọi người hoan nghênh cùng tán thưởng, trong lòng Trang Minh Hỉ giống như có con rắn độc đang bò, đó là nỗi oán hận của nàng, là sự đố kỵ của nàng.

Nàng dùng toàn bộ ý chí mới có thể khống chế được vẻ mặt bình tĩnh nhưng tay đặt dưới bàn lại gắt gao nắm chặt vậy, chỉ biết lấy động tác này để phát tiết hận thù trong lòng.

Vì sao mỗi lần đều là như thế này, chỉ cần có mặt nàng ta, bản thân liền trở nên ảm đạm như người vô hình. Các thương nhân ngoại quốc này vốn có giao hảo tốt với nàng, lúc này tất cả vỗ tay khen ngợi Tần Thiên. Tần Thiên này đúng là khắc tinh của nàng, trong cuộc sống của nàng vì sao phải có người này xuất hiện?

- Có danh cũng có thực lực, Tần đương gia quả nhiên xứng đáng với chữ nữ trung hào kiệt. Chỉ cần thật sự khiến các thương nhân nước ngoài có ý thức về lá trà, về sau chúng ta sẽ chiếm ưu thế.

Phan quan tâm tình rất tốt, thấy tình hình này, ông cảm thấy vị trí Thương tổng tám chín phần mười sẽ thuộc về tay mình, tất nhiên không chút nào keo kiệt mà ca ngợi Tần Thiên.

- Nhưng Tần đương gia lại cũng dạy cho thương nhân ngoại quốc cách phân biệt trà thật giả, trà ngon trà không ngon, như vậy về sau chúng ta...

Một gã thương hành có chút tức giận nói.

Lá trà kém chất lượng có thể mang đến lợi nhuận rất lớn cho bọn họ, vì vậy mấy thương hành tất nhiên phản đối với hành động của Tần Thiên.

Phan quan lúc này nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người còn không rõ vì sao triều đình để Thịnh Thế gia nhập thương hội? Bởi vì hai năm qua có một số người làm việc không chút kiêng nể, bị thương nhân ngoại quốc trách cứ, ảnh hưởng đến cả tính mạng của người ta. Việc này không cần phải nhắc lại, hơn nữa việc buôn bán tối kỵ chữ tham, vạn

nhất thật sự có người uống phải trà giả mà xảy ra chuyện, các vị nghĩ rằng có thể thoát khỏi liên quan hay sao?

Những lời này khiến mọi người đều im bật.

- Mọi người yên tâm, ta thấy hành động của Tần đương gia cũng vì muốn bình ổn giá cả của lá trà, chỉ cần giá cả vừa phải, mọi người lo gì không kiếm được lời?

Phan quan lại nói.

Đám thương hành lúc này mới gật đầu.

- Phan quan thật sự có tư thái Thương tổng.

Trang Minh Hỉ bỗng nhiên cười nói:

- Nay xem ra, địa vị Thương tổng này sớm hay muộn cũng thuộc về huynh, tiểu muội giờ xin kính Phan quan một ly trước

Phan quan đề chén lại cười xua tay:

- Thấm phu nhân nói lời này còn quá sớm

Trang Minh Hỉ tiếp tục cười nói:

- Mọi người đều là người sáng suốt, có một số việc ai cũng rõ ràng.

Nói xong nàng nhìn về phía Dương quan ở bên cạnh, hỏi một câu:

- Dương quan, người nói đúng không?

Trong số mọi người ở đây, người có tâm tình khó chịu nhất, ngoài Trang Minh Hỉ thì chính là Dương quan. Hắn có thân thế bối cảnh tương xứng với Phan quan, làm sao cam nguyện đứng dưới. Nhưng thấy tình thế này, địa vị Thương tổng có vẻ sẽ vào tay Phan quan. Kỳ hạn địa vị Thương tổng này quan phủ cũng không quy định rõ ràng, có lẽ sẽ làm cả đời, bản thân chẳng phải cả đời đều phải cúi đầu trước người khác hay sao?

Nghĩ vậy, Dương quan tâm tình buồn giận tới cực điểm. Nhưng dù sao cũng là người lăn lộn trong chốn làm ăn, sao có thể biểu lộ cảm xúc ra mặt. Hắn vẫn dùng chiêu bài ôn hòa tươi cười, nhìn Phan quan nói:

- Phan quan, người cũng không cần phải khiêm tốn.

Những người đang ngồi đây cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt, Phan quan sao lại không biết tâm tư của Dương quan, lập tức cười cười, không nói tiếp, đề tài cũng bởi vì sự yên lặng của Phan quan mà không tiếp tục.

Bên kia, Tần Thiên đã giới thiệu xong kiến thức về lá trà, mặc kệ là thương nhân nước ngoài hay là thương hành đều cảm thấy được lợi không nhỏ.

Nhưng Gilson lại buồn bực, chỉ như thế này mà có thể mở cửa tiến nhập việc làm ăn của tầng lớp quý tộc hay sao? Không khỏi gióng trống đùa rồi.

Hắn nghi hoặc nhìn về phía Tần Thiên, vừa vặn Tần Thiên cũng nhìn qua phía hắn. Tần Thiên tất nhiên biết suy nghĩ của hắn, nàng mỉm cười, xoay người đi lên sân khấu, lại nói:

- Đã giới thiệu xong đại khái văn hóa trà của chúng ta, hiện tại ta sẽ triển lãm một chút tinh túy của văn hóa trà – trà đạo

- Trà đạo? Mọi người kinh ngạc.

Tần Thiên cũng không vội giải thích nghi hoặc ọi người, nàng nhẹ nhàng vỗ tay ba tiếng, lập tức có nha hoàn bưng khay đi ra, trên khay bày đủ các loại dụng cụ pha trà, có ấm trà, bếp lửa nhỏ, khay trà.... Đi ở cuối cùng là hai cô nương trẻ tuổi mỹ lệ, một người tay ôm tỳ bà, một người ôm thất huyền cầm.

Kỳ thật, trà đạo từ xưa đến nay, chưa nói tới việc hình thành hệ thống giảng trà, càng không có tên gọi này. Tần Thiên lại cảm thấy, hoàn toàn có thể nhân dịp này, tạo nên sự đặc sắc của trà, khiến việc uống trà trở

thành một việc thanh nhã, một cảm giác mới mẻ, chính là hướng đến cuộc sống cao cao tại thượng an nhàn sung sướng mà các quý tộc yêu thích nhất.

Năm đó nàng có thể giới thiệu Bích loa xuân đến lên tiên để thành công đó là nhờ vào mấy thứ này giúp đỡ. Có điều lúc đó trà nghệ của nàng còn rất vụng về, trải qua vài năm tích lũy kinh nghiệm, kết hợp với việc giảng trà, Tần Thiên liền dùng tên gọi “Trà đạo” ở kiếp trước.

Mắt thấy một loạt dụng cụ tinh mỹ, cùng với khung cảnh hoa lệ này, tâm tình Dương quan càng thêm nặng nề. Ông thấy Tần Thiên thừa dịp mọi người chuẩn bị ngồi vào một bên nghỉ ngơi, hơi có suy nghĩ, ông ta đứng lên rời khỏi bàn tròn.

Những người còn lại đang chú ý cảnh trên sân khấu, cũng không để ý. Trang Minh Hỉ quay đầu nhìn thoáng qua bóng dáng ông ta, nụ cười lạnh ngưng đọng nơi khóe miệng. Chương 259: Biểu diễn

Đại sảnh biệt quán

Sau khi Tần Thiên bước xuống đài, trong đại sảnh vẫn luôn ồn ào. Các khách thương vừa tò mò nhìn công tác chuẩn bị trên đài, vừa vội vàng châu đầu ghé tai, còn có một số thương nhân ngoại quốc thừa dịp nàng đang nghỉ ngơi, đi đến trước mặt cùng nàng trao đổi.

Nói lâu như vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, sau khi đi xuống, Thanh Liễu vội dâng trà để nàng giải khát, vừa uống một ngụm, Tần Thiên vừa xã giao với các thương nhân ngoại quốc, nàng tiện tay đặt chén trà lên bàn, đứng lên cùng Trang Tín Ngạn nhiệt tình tiếp đãi mấy thương nhân này.

Sau khi tiếp đón xã giao xong, Tần Thiên trở lại chỗ ngồi, uống một hơi cạn sạch chén nước

Đồng thời, Trang Minh Hỉ chú ý tới Dương lão bản vừa trở lại chỗ ngồi nhẹ nhàng mà thở phào một hơi, khóe miệng Trang Minh Hỉ cong cong, bưng chén lên nhấp một ngụm trà.

Trong tiếng vỗ tay của mọi người, Tần Thiên lại đi lên đài.

Tần Thiên đầu tiên mời mọi người trật tự, sau đó nhìn hai vị nhạc công ngồi ở một góc ra hiệu. Tiếng đàn du dương mềm mại truyền đến, giống như nước chảy róc rách, giống như tiếng châu ngọc rơi, như một trận gió, hoặc như một đôi tay, vuốt ve sự xao động trong lòng mọi người.

Đồng thời với tiếng nhạc, còn có giọng nói nhẹ nhàng từ tốn của Tần Thiên:

- Uống trà, vốn là một chuyện bình thường trong cuộc sống. Nhưng dù sao so với ba bữa cơm ăn cho no bụng một ngày, lại thêm một nhu cầu khác. Khi ta uống trà không phải chỉ vì khát, cũng không phải để tiêu hóa thức ăn, lúc đó chính là phẩm trà. Phẩm trà phải có kinh nghiệm, phải có học thức, phải có tu dưỡng. Phẩm trà phải có cảm giác, phải có ngộ đạo, phải có tấm lòng. Sau khi phẩm trà mà trà trở nên mới mẻ, trở thành nghệ thuật, trở thành văn hóa, trà sẽ là một sự hưởng thụ hun đúc cho tinh thần con người. Nghệ thuật trà quả thực không thua gì một môn học vấn cao thâm.

Sự chú ý của mọi người lại theo tiếng nhạc duyên dáng chuyển đến Tần Thiên đang chậm rãi nói chuyện trên sân khấu, chỉ cảm thấy mỗi một vẻ mặt, mỗi một động tác của nàng đều lộ ra sự cao quý, tao nhã. Vì thế, mặc kệ là động tác của nàng, hay là giọng của nàng, dường như đều làm cho người ta có cảm giác thư thái sung sướng.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, hưởng thụ cảm nhận thanh nhàn yên tĩnh mà Tần Thiên mang đến cho bọn họ trong giờ khắc này.

Tần Thiên vừa nói vừa bắt đầu chuẩn bị ngâm trà. Châm lửa, điều chỉnh lửa, cầm quạt thổi, đổ nước, chuẩn bị chén. Một loạt những động tác khoan thai mà thành thực, trong lúc đó, Tần Thiên cố ý giới thiệu quạt dùng là quạt lông, rất thanh nhã.

Tần Thiên giơ quạt lông lên, cười nói:

- Mọi người nhìn loại quạt lông này, toàn bộ đều dùng lông thiên nga trắng nõn kết thành, có phải vô cùng xinh đẹp hay không?

Dưới đài các thương nhân ngoại quốc than một tiếng sợ hãi.

Tiếp theo lại đổ nước vào một cái bát, Tần Thiên sai người đem bát nước đưa xuống ọi người xem, thương nhân ngoại quốc lần lượt đều tò mò quan sát, chỉ thấy bát nước có hình đôi cá chép vàng, khi nước sóng sánh, giống như cá vàng cũng đang bơi lội. Mọi người chắc chắn lấy làm lạ. Còn chưa pha nước trà, đã có hiệu quả lớn như vậy.

Lúc này những người vốn đối với trà đạo không quá coi trọng cũng dần giảm đi ý khinh thường. Mà Gilson tiên sinh, lại hoàn toàn lấy tinh thần, hai mắt không chớp nhìn Tần Thiên, không dám bỏ qua bất cứ một động tác nào của nàng.

Nói đến nước để pha trà, Tần Thiên không khỏi đắc ý cười nói:

- Nước dùng để pha trà cũng cần phải đặc biệt chú ý, thứ nhất là nước suối, thứ hai là nước giếng. Hôm nay ta đã cố ý đi lên núi lấy nước suối để dùng, mát lạnh ngọt lành, dùng để pha trà sẽ đem lại một cảm nhận hoàn toàn khác biệt.

Mọi người đều lộ vẻ hứng thú, dường như hận không thể lập tức thưởng thức nước trà pha bằng nước suối trong này.

Tần Thiên nhìn đám thương nhân ngoại quốc đang vui vẻ, rất thỏa mãn với hiệu quả này, nàng dùng hết khả năng mà làm, mỗi một dụng cụ đều tinh mỹ tinh xảo, mỗi một chi tiết đều tận thiện tận mỹ, nàng muốn nói ọi người biết, trà đạo là một chuyện cực kỳ xa hoa, cực kỳ cao nhã, không phải ai cũng đều có thể hưởng thụ được. Đương nhiên, trà trà phải đi với trà ngon, lúc các thương nhân ngoại quốc mê mẩn với trà đạo, tất nhiên sẽ dùng nhiều tiền để mua được trà ngon.

Cứ như vậy, trà ngon sẽ không bị chen ép, Trà Hành có thể bình thường phát triển, coi như là hoàn thành nhiệm vụ quan phủ giao cho Thịnh Thế.

Dưới đài, mỗi người đều dường như bị nụ cười có sức hút độc đáo của Tần Thiên làm khuynh đảo, trừ Trang Minh Hỉ cùng Dương quan. Tần Thiên càng thành công thì sắc mặt Trang Minh Hỉ càng khó coi. Dương quan tuy rằng nhìn thì bình tĩnh nhưng tay đặt trên bàn đã nắm chặt thành quyền, dường như đang vô cùng khẩn trương.

Đúng lúc này, trên nắp ấm đun nước tự động phát ra từng đợt tiếng vang. Chính là nước đã sôi, Tần Thiên cười cười, xoay người đi đến lò đun, vừa nhấc ấm lên, bỗng nhiên, bụng truyền đến một cơn đau đớn, giống như kim châm vào da thịt nàng, sức lực trên tay đột nhiên biến mất

Ấm cách một tiếng rơi xuống đất, nước sôi bắn tung tóe ra khắp nơi, có một ít nước hắt vào người Tần Thiên, may mà hiện tại đã là cuối thu, trên người mặc quần áo dày dặn, vì vậy mới không bị bỏng.

Bên dưới lập tức náo động, mọi người đều đứng lên, nhìn về phía Tần Thiên đang ôm bụng, sắc mặt khó coi, hỏi nhau đã xảy ra chuyện gì.

Trang Tín Ngạn vội đi tới đỡ Tần Thiên xuống, lo lắng hỏi han nàng, lại bảo người đi tìm đại phu.

- Bụng ta bỗng nhiên đau quá...

Tần Thiên ôm bụng, từng cơn đau đớn liên tiếp không ngừng, tuy rằng không đến mức đau đến chết đi sống lại nhưng phải mất toàn bộ sức lực để chống đỡ, Tần Thiên mới đầu rất muốn nhịn đau, tiếp tục biểu diễn, nhưng nỗi đau kia căn bản không buông tha cho nàng, càng lúc càng dồn dập, chỉ một lúc, trán nàng đã toát ra mồ hôi lạnh.

Trang Tín Ngạn tiếp nhận khăn sạch do Thanh Liễu đưa qua lau mồ hôi cho nàng, thấy vẻ mặt nàng thống khổ thì hận không thể thay nàng chịu đựng nỗi đau đớn này.

- Biểu diễn, biểu diễn... Tần Thiên còn vướng bận việc biểu diễn bị gián đoạn.

Thanh Liễu vội la lên:

- Đại thiếu phu nhân, người giờ như vậy làm sao còn có thể tiếp tục biểu diễn? Như vậy đi, ta sẽ nói với mọi người, việc biểu diễn đổi sang ngày khác.

Nói xong, nàng nhìn Trang Tín Ngạn hỏi ý kiến, Trang Tín Ngạn vội vàng gật đầu.

Tần Thiên lại thấy không ổn, hôm nay thật vất vả mới tụ tập được nhiều người như vậy, thật vất vả khiến mọi người hưng trí, nếu để gián đoạn, chẳng phải khiến mọi người mất hứng? Cho dù đổi sang ngày khác, thứ nhất không biết những người này còn ở lại Tuệ Châu bao lâu, cho dù có đủ những người ngày hôm nay, cũng không còn tác dụng hiệu quả làm hăng hái tinh thần như vậy nữa. Thứ hai, Gilson có thể đợi cho nàng thân thể phục hồi như cũ mới quyết định hay không? Trang Minh Hỉ cũng không phải chỉ ngồi không, trong lúc đó nếu sinh ra biến cố, nàng cũng không dám chắc thắng.

Đang lúc Trang Tín Ngạn lo lắng vì Tần Thiên, cách đó không xa Tạ Đình Quân cũng hận không thể lập tức đi qua xem xét tình huống của nàng nhưng dù thế nào, trước mặt mọi người, một quan viên như hần sao dám tỏ ra quá để ý đến một phụ nhân. Chẳng phải cho người khác có cơ hội đàm tiếu mà ảnh hưởng sự nghiệp của hần hay sao? Nói lại, hần cũng không phải tiểu tử mới lớn vì nữ nhân mà liều lĩnh nên cũng chỉ đành nhịn sự lo lắng, sai tùy tùng đi tới xem tình hình. Tùy tùng đáp lời là Tần Thiên phát bệnh, Tạ Đình Quân tuy rằng lo lắng nhưng cũng không thể làm được gì.

Đối với chuyện xảy ra với Tần Thiên, Trang Minh Hỉ trong lòng biết rõ ràng, nàng nhìn thoáng qua Dương quan bên cạnh, nàng từ Chu Quan Trường mà biết được, người này mặt ngoài thoạt nhìn có vẻ ôn hòa nhưng làm việc lại quyết đoán tàn nhẫn, lúc trước bởi vì làm ăn mà thiếu chút nữa gây ra án mạng, sau lại tốn không ít bạc mới khống chế chuyện này được.

Nàng biết rõ Dương quan rất thèm khát địa vị Thương tổng cho nên cố ý để lộ tin tức cho hần, chính là cho hần thời gian chuẩn bị. Quả nhiên mọi thứ đều phát triển theo hướng nàng nghĩ

Tần Thiên, người muốn đấu với ta? Người chớ quên một câu, cường long bắt áp địa đầu xà (rồng mạnh cũng không thắng được rắn đã quen đất), chung quy không thể trong khoảng thời gian ngắn mà nắm giữ mọi tin tức, lúc này đây, chung quy người vẫn là thất bại trên tay ta.

Thừa dịp mọi người đều nhìn về phía Tần Thiên, Trang Minh Hỉ gọi Hỉ Thước, thấp giọng sai bảo nàng một câu, sau đó lặng yên đi đến phòng nhỏ sau đại sảnh tương đối hẻo lánh mà chờ đợi.

Chỉ chốc lát, Gilson được Hỉ Thước dẫn tới. Đi theo phía sau bọn họ còn có phiên dịch mà Trang Minh Hỉ mời đến.

- Gilson tiên sinh, muốn một mình gặp mặt người, thật đúng là không dễ dàng. Trang Minh Hỉ đứng lên, cười khanh khách nói với hần.

Gilson ngượng ngùng ngồi xuống, mấy ngày này bởi vì phải đợi tin tức từ phía Tần Thiên, cho nên hần luôn tránh né Trang Minh Hỉ. Lại không nghĩ rằng nàng nhân cơ hội này tìm tới cửa.

- Nhưng ta có thể hiểu nổi băn khoăn của tiên sinh, ta biết tiên sinh nhất định là bị Tần đương gia của Thịnh Thế dùng hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc, nhưng mà...

Trang Minh Hỉ chỉ về phía đại sảnh, thấp giọng nói:

- Chiêu này của nàng ta, mặc dù nhìn thì đẹp nhưng rất dễ có thể nhìn ra vấn đề, Gilson tiên sinh vẫn nên suy nghĩ cẩn thận, tuy rằng ta không thể đưa ra những chiêu bài như vậy, nhưng là ta lại có thể cam đoan tiên sinh sẽ kiếm được lời, Tần đương gia có thể cam đoan sao?

Dương quan là con dao để nàng đối phó Tần Thiên nhưng thành quả đạt được, đương nhiên vẫn là bản thân đến nhận rồi.

Nghe xong lời của Trang Minh Hỉ, Gilson nhíu mày, trong lòng vô số ý nghĩ biến đổi. Trang Minh Hỉ luôn ngồi bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi nhưng đúng lúc này, Hỉ Thước vẫn đứng canh ngoài cửa bỗng nhiên tiến vào bấm báo.

- Tiểu thư, tiểu thư, biểu diễn trà lại được tiếp tục.

- Cái gì? Làm sao có thể?

Trang Minh Hỉ không khỏi biến sắc, vừa rồi nàng rõ ràng nhìn thấy Tần Thiên đau đớn vô cùng, làm sao có thể trong nháy mắt lại không có việc gì mà lên đài biểu diễn? Dương quan ra tay cũng không thể sơ sót như vậy.

Bên kia, Gilson thông qua phiên dịch cũng biết được tin tức này, lập tức hai mắt sáng ngời:

- Biểu diễn trà đạo ta đang xem rất vui, nếu lại tiếp tục biểu diễn, ta dù thế nào cũng phải thưởng thức, Thẩm phu nhân, ta đi trước.

Nói xong, Gilson sải bước lướt qua Trang Minh Hỉ đi ra ngoài.

Trang Minh Hỉ ở phía sau kêu to:

- Tiên sinh, Gilson tiên sinh.

Nhưng Gilson dường như không hề nghe thấy, cũng không quay đầu lại.

Trang Minh Hỉ thầm hận. Nàng khẽ cắn môi, bước nhanh đi ra ngoài, nàng thật muốn nhìn xem, Tần Thiên còn có thể tiếp tục biểu diễn ra sao, nàng ta cho dù gắng gượng, tin tưởng cũng không được bao lâu, kết quả sẽ chỉ càng tồi tệ thêm.

Mới vừa đi ra tiểu thính, nàng nhìn về phía sân khấu, vừa trông thấy, ngây dại tựa như bị sét đánh.

Nàng nhìn người đứng trên đài kia, dù thế nào cũng không thể tin được hai mắt của mình.

Sao lại thế này? Hắn làm sao có thể đứng trên đó?

137. , Chương 260-261

Chương 260: Thay thế

Ngay lúc Gilson được Hỉ Thước lén lút dẫn đến phòng nhỏ, Trang Tín Ngạn phái người đi mời đại phu đến biệt quán. Trang Tín Ngạn bảo Hải Phú cùng chương quỳ Trà Hành ở đại sảnh tiếp đón trấn an khách nhân, sau liền đỡ Tần Thiên đi đến một phòng nhỏ tạm thời nghỉ ngơi.

Đại phu chẩn đoán qua nói Tần Thiên ăn phải một loại thuốc gọi là giáo tràng thảo, đại phu nói:

- Loại cỏ giáo tràng có độc tính, có điều độc này không ảnh hưởng đến tính mạng, nhưng sẽ làm thân thể không khỏe trong một thời gian ngắn, biểu hiện rõ ràng nhất chính là đau bụng và tứ chi vô lực.
- Cỏ giáo tràng (giáo tràng: cào cấu vào dạ dày)

Tần Thiên ôm bụng nhịn đau nói:

- Ta tuyệt đối không ăn mấy thứ như vậy.

Đại phu cười nói:

- Thứ này bề ngoài rất giống rau hẹ, Tần đương gia là người từ xa đến, nhất thời không để ý cũng không có gì lạ

Tần Thiên nhất thời cũng không rõ bản thân có phải đã ăn nhầm giáo tràng thảo hay không. Nhưng giờ vì sao nàng trúng độc đã không còn quan trọng, quan trọng là, nàng nên vượt qua cửa ải khó khăn này thế nào.

Một bên Thanh Liễu hỏi đại phu Tần Thiên có bị nguy hiểm gì hay không. Đại phu nói:

- Không sao, loại cỏ này độc tính thông thường, chỉ cần uống mấy thang thuốc, an tâm tĩnh dưỡng mười ngày nửa tháng sẽ phục hồi như cũ

Trang Tín Ngạn nghe thấy lời ấy thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tần Thiên lại hoảng sợ:

- Mười ngày nửa tháng?

Nếu phải chờ tới mười ngày nửa tháng, phỏng chừng mọi việc cũng hỏng hết.

- Đại phu, có cách nào để có thể làm cho ta khôi phục thật nhanh hay không, chỉ cần có thể để ta thuận lợi biểu diễn xong là được rồi

Có lẽ vì quá mức kích động, Tần Thiên chỉ cảm thấy cơn đau càng thêm rõ ràng, nàng không khỏi ôm bụng đến gập lưng. Bên cạnh, Trang Tín Ngạn bởi vì quá mức lo lắng, cũng không quản sự có mặt của đại phu, vươn tay giúp nàng xoa bụng, thậm chí mong giúp nàng thoải mái một chút, cũng may đại phu cũng không phải người cổ hủ, đối với tình hình này cũng coi như không nhìn thấy.

- Cách không phải không có nhưng cách đó rất bá đạo, tuy rằng có thể giúp Tần đương gia tạm thời không sao nhưng về sau chỉ sợ thân thể sẽ yếu ớt hơn, thời gian cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng phải kéo dài hơn, chỉ không để ý một chút, có lẽ còn gây thương tổn cho thân thể. Đại phu trả lời.

Thấy rõ lời của đại phu, Trang Tín Ngạn không đợi Tần Thiên nói, quả quyết xua tay, nói:

- Không được

Sau đó không phân trần, bảo Thanh Liễu đi theo đại phu kê đơn bốc thuốc. Căn bản không để ý tới sự kiên trì của Tần Thiên.

- Tín Ngạn, người biết rõ lần biểu diễn này quan trọng cỡ nào, chỉ cần ta có thể biểu diễn xong, Gilson nhất định sẽ giao quyền môi giới cho chúng ta. Nhưng nếu bị gián đoạn như vậy, hoặc là chờ qua mười ngày nửa tháng mới tiếp tục, có lẽ Trang Minh Hỉ đã ngồi lên vị trí Thương tổng, chúng ta cùng nàng ân oán thế nào người rõ ràng hơn bất kỳ ai khác, nếu để nàng ngồi lên vị trí Thương tổng, chúng ta về sau khó lòng phòng bị đó. Tín Ngạn, đây cũng không phải là việc nhỏ.

Tần Thiên nắm lấy cánh tay hấn sốt ruột nói, nói còn chưa xong, lại một cơn đau đánh tới, giảo tràng thảo thật sự là tên sao vật vậy, Tần Thiên chỉ cảm thấy hiện tại ruột như xoắn lại, đau khiến nàng toát mồ hôi lạnh.

- Ta chỉ biết sự an nguy của nàng mới là điều quan trọng nhất

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, ánh mắt cùng giọng nói vô cùng kiên định. Mặc kệ là chuyện gì, đều không thể dùng sự an nguy của nàng để đổi lấy.

- Tín Ngạn...

Tần Thiên làm sao không biết hấn quan tâm mình nhưng lúc này đâu phải lúc nữ nhi tình trường, cho dù liều mạng thân thể bị chút thương tổn, nàng cũng sẽ không cho Trang Minh Hỉ bất kỳ một cơ hội nào

- Nàng đừng nói nữa, ta sẽ không đáp ứng.
- Không được, ta cái gì cũng đều có thể nghe lời người nhưng lúc này đây, ta nhất định phải tiếp tục biểu diễn.

Tần Thiên cũng cố chấp, nàng giãy dụa đòi đứng lên, lướt qua bên cạnh Trang Tín Ngạn, muốn đi ra ngoài tìm đại phu vừa rồi.

Mới vừa đi hai bước, cánh tay đã bị Trang Tín Ngạn giữ chặt

- Tín Ngạn

Tần Thiên quay đầu lại trừng mắt nhìn hấn, vừa tức vừa vội.

- Ta đi!

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, đôi mắt như miếng băng mỏng lóe ra.

- Cái gì?

Tần Thiên nhất thời không phản ứng kịp.

Trang Tín Ngạn nhìn nàng, ánh mắt dần dần lạnh đọng, từ từ, trên nét mặt lộ ra vẻ kiên quyết như đánh một ván bạc sinh tử:

- Trà đạo ta cũng biết, nàng nghỉ ngơi, để ta biểu diễn.

Dại sảnh

Trang Tín Ngạn đỡ Tần Thiên ngồi xuống ghế ở dưới

- Nàng nghỉ ngơi cho tốt. Trang Tín Ngạn vỗ vỗ tay nàng.

Tần Thiên vẫn nhìn hần, trong lòng lo lắng, không thể an tâm.

Thu xếp xong, Trang Tín Ngạn đứng thẳng lưng, xoay người mặt đi lên, vừa mới chuẩn bị cất bước, Tần Thiên cầm tay hần, nàng cảm giác được lòng bàn tay hần toát ra mồ hôi lạnh, cảm giác được hần cứng đờ người

Sau khi bọn họ bước ra, liền trở thành tiêu điểm chú ý trong toàn trường. Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn bọn họ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương quây ứng phó với cảnh này đã có chút lực bất tòng tâm, có rất nhiều thương nhân ngoại quốc thấy biểu diễn bị gián đoạn đang định rời đi, là hần đã cố gắng hết sức giữ lại, cố gắng ổn định toàn trường, nay nhìn thấy lão bản đi ra, như được cứu thoát, nói với mọi người:

- Chủ nhân của chúng ta đã ra, các vị khách quan yên tâm, chủ nhân chúng ta nhất định sẽ ọi người một lời giải thích.

Bên này, Tần Thiên nhất thời không màng tới việc xã giao với khách nhân, nàng nhìn Trang Tín Ngạn bỗng nhiên cảm thấy lòng chua xót, hần rất miễn cảm, quái gở, tuy rằng học nói lâu như vậy, cũng ít khi bộc lộ trước mặt người khác, không phải hần không thèm để ý ánh mắt cùng cười nhạo của người ngoài, chỉ mới hai ngày trước, một câu nhẹ nhàng băng qư của một tiểu nhị trong Trà Hành đã làm cho hần khổ sở rất lâu. Vậy mà hiện tại, hần vì nàng, bắt buộc bản thân đối mặt với nhiều người như vậy, buộc bản thân biểu diễn ở trước mặt nhiều người, nói chuyện, hần đã phải cố gắng hạ quyết tâm, dùng tâm tình gì để ép buộc bản thân đối mặt với mọi thứ?

Nàng không muốn trở mặt nhìn hần đối mặt với sự xấu hổ cùng cười nhạo.

- Tín Ngạn, thôi đi, đổi ngày là được rồi, chúng ta sẽ tìm cách khác... Tần Thiên gắt gao giữ chặt tay hần.

- Nàng yên tâm.

Trang Tín Ngạn cúi đầu, nhìn nàng dịu dàng nói, sau đó nhẹ nhàng giẫy khỏi tay nàng, đi lên sân khấu.

Hần sắp đối mặt với cái gì, hần rất rõ. Nhưng Tần Thiên nói rất đúng, địa vị Thương tổng quá quan trọng, nếu việc này không xử lý tốt, tương lai chịu khổ vẫn là Tần Thiên. Hần không muốn thân thể Tần Thiên bị hao tổn, lại càng không muốn tương lai nàng vì chuyện Thương tổng mà phải phí công chịu tội, cách duy nhất, hần chỉ có thể tiếp tục việc biểu diễn.

Nhưng hần không ngừng tự hỏi mình, hần có thể làm được không? Hần thật sự có thể làm được không?

Nhất định làm được, mặc dù làm không được cũng phải tìm mọi cách mà làm được. Nếu ở thời khắc mấu chốt không thể vì người nhà chần gió che mưa, hần sao còn được gọi là trượng phu, là nam nhân nữa đây?

Trang Tín Ngạn mím môi, hai tay nắm chặt thành quyền.

Hần đi lên trước đài, xoay người, đối mặt với mọi người.

Toàn bộ thế giới đều yên tĩnh, hần không nghe thấy bất cứ thanh âm nào, nhưng hần có thể thấy rõ lời mỗi một người nói, thấy rõ thần sắc mỗi một khuôn mặt.

Về mặt của mọi người bao gồm kinh ngạc, nghi hoặc, khinh thường, thậm chí là khinh bỉ.

Điều này cũng không kỳ quái, Thịnh Thế càng phát triển, mọi người khi đàm luận về lá trà của Thịnh Thế, về năng lực của Tần Thiên, cũng sẽ đàm luận tới khiếm khuyết của hần. Lúc trước, mọi người đều nói Tần Thiên chỉ là một nha hoàn gả cho hần trở thành đương gia là đã tu luyện mấy đời phúc khí nhưng cũng

không biết bắt đầu từ khi nào, những lời này lại biến thành Trang phủ thật sự có vận khí tốt, Trang Tín Ngạn hẳn lại gặp may đến vậy, một kẻ cầm điếu lại cười được một thê tử tốt như thế.

Đương nhiên, hẳn cũng không để ý những lời này, ngay cả bản thân hẳn cũng cho rằng như vậy, hẳn thật sự là may mắn, có thể cười được Tần Thiên làm thê tử.

Có điều những ánh mắt hoặc khinh bỉ hoặc thương hại vẫn khiến hẳn khó chịu.

Nhưng hiện tại, hẳn biết, hẳn không thể để ý đến điều này, hẳn phải thoải mái, hẳn phải duy trì sự bình tĩnh, như vậy mới có thể phát huy tốt nhất khả năng nói chuyện của mình.

Mà cùng lúc đó, Trang Minh Hỉ về chỗ ngồi của mình, nàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn thần sắc bình tĩnh đang đứng trên đài kia, kinh ngạc hỏi người ngồi cùng bàn:

- Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phan quan buông tay:

- Thấm phu nhân, những gì ta biết cũng không hơn người là bao.

Trang Minh Hỉ lại chuyển hướng nhìn Dương quan bên cạnh, thấy sắc mặt ông ta âm trầm trừng mắt nhìn Trang Tín Ngạn, điều này rất hiển nhiên là nằm ngoài dự liệu của ông.

- Xem tình hình này, dường như là Tần đương gia bị bệnh cấp tính, không phải là Trang Đại công tử muốn thay thế thê tử hẳn tiếp tục biểu diễn đó chứ, mọi người đều biết, hẳn vừa cầm vừa điếu, sao có thể biểu diễn?

Người nói chuyện là một vị thương hành, là thương hành có tương quan lợi ích với Trang Minh Hỉ, tất nhiên không hy vọng thấy Thịnh Thế thành công, cho nên hiện tại cũng không chút nào cố kỵ mà nói mấy lời gây tổn hại.

- Lưu quan, quân tử không chê bai sở đoản của người khác. Phan quan không khỏi tức giận.

Lưu quan ho khan hai tiếng, cũng ngưng ngừng không dám lên tiếng nữa.

Trang Minh Hỉ nhìn người đứng trước sân khấu, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Không thể nào, mặc dù Tín Ngạn có thể nói đôi câu nhưng tuyệt đối không thể biểu diễn trước công chúng, một khi đã như vậy, sao hẳn có lá gan đi đến trước sân khấu chứ?

Tay Trang Minh Hỉ đặt dưới bàn bởi vì quá mức khẩn trương mà có chút run rẩy.

Bên kia, Tạ Đình Quân nhìn Trang Tín Ngạn đứng trên đài cũng vô cùng khiếp sợ, hẳn nghe thấy hai vị đại nhân ở bên cạnh nghị luận.

Lý đại nhân nói:

- Tai và miệng của Trang Đại công tử không phải bất tiện hay sao? Không biết hành động này của hẳn có ý gì?

Chu Quan Trường nói:

- Chắc hẳn thấy thân thể của thê tử không khỏe, cho nên thay nàng biểu diễn.

Lý đại nhân lại nói:

- Sớm nghe nói Trang Tín Ngạn với thê tử tình cảm thâm thiết, quan tâm vô cùng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng.

Nghe đến đó, Tạ Đình Quân không khỏi nhìn về phía Tần Thiên, thấy nàng một tay ôm bụng, vẻ mặt thống khổ nhưng nàng như không hề để ý đến bản thân mình, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo Trang Tín Ngạn trên đó, dường như khắp nhân gian chỉ có hẳn là tồn tại.

Hai tay cầm chén của Tạ Đình Quân không ngừng nắm chặt, bỗng nhiên “rắc” một tiếng, chén vỡ làm đôi, Lý đại nhân vội vàng sai người tới dọn dẹp, lại đưa chén mới lên, không ngừng hỏi Tạ Đình Quân có bị thương hay không. Tạ Đình Quân chỉ xua tay, sắc mặt có chút khó coi.

Bên này, Thanh Liễu đã cầm thuốc trở về, nhìn thấy Trang Tín Ngạn trên sân khấu cũng rất kinh ngạc:

- Thiếu phu nhân, Đại công tử là...

Tần Thiên vội đoạt lấy bình sứ trong tay nàng, hỏi:

- Uống bao nhiêu?

- Một viên là được rồi.

Tần Thiên lại đổ ra ba viên chuẩn bị nuốt vào, nàng cho rằng, lượng thuốc nhiều thì hiệu quả cao. Nàng chỉ muốn nhanh chóng ngăn cơn đau, lấy lại thể lực mà thay cho Trang Tín Ngạn. Thanh Liễu nhìn thấy vội vàng ngăn nàng lại:

- Đại thiếu phu nhân, là thuốc cũng có ba phần độc, làm sao có thể uống nhiều như vậy. Ta biết người lo lắng cho Đại thiếu gia, nhưng nếu để Đại thiếu gia biết người vì hấn tự mình tàn phá thân thể, hấn nhất định càng thêm đau lòng.

Nhìn Trang Tín Ngạn đang chuẩn bị trên đài, Tần Thiên trong lòng đau xót, để mặc cho Thanh Liễu lấy đi hai viên thuốc, sau đó nuốt vào một viên.

Trên sân khấu, Trang Tín Ngạn hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí mở miệng. Chương 261: Gây khó dễ

Dưới sân khấu mọi người nhìn thấy Trang Tín Ngạn đều châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Trên đài, Trang Tín Ngạn hít sâu một hơi, cổ lấy dũng khí mở miệng.

- Tại hạ là Trang Tín Ngạn của Thịnh Thế Trà Hành.

Hắn vừa mở miệng, toàn trường lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Trang Tín Ngạn. Trang Tín Ngạn cảm thấy đại đa số mọi người đều biết, mặc dù có một số thương nhân ngoại quốc không biết nhưng khi Trang Tín Ngạn vừa bước lên đài, thông qua phiên dịch cũng đã biết được điểm này. Trong đó cũng có một số người cũng biết Trang Tín Ngạn có thể nói được một hai câu nhưng người tận tai nghe hấn nói cũng không nhiều.

Vì thế, ánh mắt mọi người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên. Dưới ánh mắt chú ý của mọi người, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên nghĩ tới không lâu ở bên đường đã nhìn thấy con khỉ đang diễn trò, ánh mắt mọi người chăm chú nhìn vào con khỉ đó cũng như bây giờ nhìn chăm chú vào mình vậy.

Tay Trang Tín Ngạn nắm chặt thành quyền, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân không cần để ý, chỉ cần hấn có thể biểu diễn xong là có thể để thể tử được an tâm nghỉ ngơi.

Hắn lại hít sâu một hơi, đón nhận đủ loại ánh mắt dưới sân khấu, tiếp tục nói:

- Thê tử tại hạ bởi vì thân thể không khỏe... việc biểu diễn... sẽ do ta thay thế...

Hắn cố gắng tập trung tinh thần, nói xong từng chữ một, mỗi khi nói một câu lại tạm dừng một lúc, sau đó lại nói câu tiếp theo. Hắn cố gắng hết sức mà phát âm rõ ràng từng chữ. Chỉ chốc lát, lưng đã bị mồ hôi thấm ướt.

Nhìn Trang Tín Ngạn trên đài toàn tâm toàn ý vì mình, Tần Thiên nhin không được lệ nóng doanh tròng.

Mấy câu nói đó ý tứ có vẻ đơn giản, mặc dù có một hai từ phát âm không rõ ràng lắm, nhưng mọi người đều hiểu được ý của hấn. Phiên dịch đem ý của hấn truyền đạt lại cho các thương nhân ngoại quốc biết.

- Chuyện của ta... Mọi người hấn đã biết... Ta tại miệng không tiện... Nói chuyện có lẽ không rõ ràng... Ta sẽ cố hết sức... Vẫn mong được mọi người thông cảm...

Nói xong, Trang Tín Ngạn chấp tay.

Câu nói không mấy phức tạp nhưng bởi vì hấn bị áp lực tâm lý nặng nề cho nên nói ra vấp vấp vô cùng. Tuy tính cách hấn tuy rằng mẫn cảm nhưng trường hợp cần phải vững vàng lại chưa bao giờ xảy ra sai sót. Sự vấp vấp của hấn không hề để lộ ra một phần, trong mắt người ngoài, hấn nhìn qua vẫn rất trầm ổn, bình tĩnh, khiến người ta bất ngờ.

Dưới đài mọi người hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy giờ khắc này thật quý dị thật khó tin.

Nhưng một kẻ cầm điếu sao có thể biểu diễn bình trà? Điểm này lại làm ọi người tò mò.

Tiếng đàn róc rách lại vang lên.

Trong tiếng đàn vây quanh, Trang Tín Ngạn đem nước suối đổ vào ấm, đặt lên bếp lửa. Tần Thiên ở một bên nhìn động tác của hần, đối với kỹ xảo pha trà của hần, Tần Thiên cũng không lo lắng. Vài năm nay đều là Trang Tín Ngạn cùng nàng nghiên cứu công phu trà, tối hôm qua cũng là hần giúp đỡ nàng trong việc biểu diễn. Tuy rằng nàng có kiến thức ở kiếp trước, nhưng Trang Tín Ngạn có thiên phú cực cao, có thể nói, xét về mặt nghiên cứu trà, Trang Tín Ngạn so với nàng chỉ có hơn chứ không thể thua kém, vì vậy đây cũng là nguyên nhân Trang Tín Ngạn không chút do dự muốn thay thế nàng hoàn thành việc biểu diễn.

- Mặc dù là nước suối... . Cũng có điều phải chú ý...

Trang Tín Ngạn nhân lúc đun sôi nước, cùng mọi người nói chuyện:

- Trên đỉnh núi nước suối tinh khiết, dưới chân núi nước suối thuần hậu, nước suối chảy qua kẽ đá lại ngọt lành, nước suối bên bờ cát mát lạnh, nước suối ngầm dưới lòng đất lại hồn hậu

Hần đứng ở trước đài, hần mặc áo dài màu lam, khí chất thuần khiết văn nhã, tuấn dật vô song. Hần vốn có tướng mạo cực kỳ xuất chúng, nay dùng vẻ mặt điềm đạm, giọng nói hơi khàn khàn mà nói ra những lời này khiến cho người ta có cảm giác như đắm chìm trong gió xuân, đặc biệt là trong mắt các thương nhân ngoại quốc, quả thực chính là một bức họa thần bí có ẩn chứa truyền kỳ.

Về phần hần phát âm có chuẩn xác hay không, thương nhân ngoại quốc cũng không hề nhận ra. Chỉ khổ cho các phiên dịch, rất nhiều chỗ nghe không hiểu lại, lại không muốn để lão bản mất mặt mà mở miệng hỏi lại. Cũng may biết là hần đang nói tới nước suối, nghe mang máng mà đoán, cũng có thể phiên dịch được đại khái.

Trang Minh Hỉ cùng Dương quan thấy vẻ mặt thương nhân ngoại quốc say mê, đều thầm sốt ruột.

Thấy Trang Tín Ngạn biểu diễn coi như thuận lợi, lòng Tần Thiên vẫn đang khẩn trương mới thoáng buông lỏng.

Rất nhanh nước đã sôi, Trang Tín Ngạn nhắc ấm lên, rót nước pha trà, lại đổ trà vào để rửa trà lần đầu, trong khoảng thời gian này cũng không cần phải nói nhiều, tất cả mọi người ánh mắt tập trung vào động tác của hần, thấy hần động tác như nước chảy mây bay thành thực sinh động, càng làm nổi bật gương mặt như ngọc, thân hình cao gầy, so với vẻ linh động của Tần Thiên cũng có một cảm giác tiêu sái, rất đẹp mắt

Các thương nhân ngoại quốc liên tục gật đầu, chặc chặc lấy làm lạ.

Lúc này, Dương quan bỗng nhiên đứng lên, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi Trang công tử, nước trà phải chú ý, vậy ấm đun trà có phải chú ý hay không?

Dương quan biết, Trang Tín Ngạn có nhược điểm là cầm điếu, tuy rằng hần có thể nói một chút, nhưng nói năng cũng không rõ ràng. Trang Tín Ngạn càng tránh nhiều lời, hần càng muốn làm cho hần phải nhiều lời, tốt nhất có thể khiến tâm hoảng loạn, mọi thứ rối tung, biểu diễn sẽ chấm dứt trong sự thất bại, cơ hội chỉ có một lần, sau này Thịnh Thế muốn dùng trà đạo mà đả động tới Gilson, chỉ sợ sẽ không còn dễ dàng như vậy!

Thấy có người hỏi, Trang Tín Ngạn không khỏi ngừng động tác, thấy rõ người vừa nói là Dương quan, trong lòng nhất thời hiểu ra.

Phan quan ngồi cùng bàn với Dương quan biết hần có ý gây khó dễ, lập tức vì Trang Tín Ngạn giải vây, ông cười nói:

- Dương quan, trà đạo rõ ràng là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị mà Thịnh Thế nghiên cứu ra, người hỏi cặn kẽ như vậy, không phải là cố ý làm khó đấy chứ? Ngồi xuống thưởng thức là được rồi.

Nói xong, vừa cười vừa kéo Dương quan ngồi xuống.

Giảng trà tuy rằng sớm đã có nhưng Tần Thiên hôm nay biểu diễn, cũng là kết hợp với nghiên cứu về trà nghệ ở đời sau để phát triển ra một cách thức mới, nói là tuyệt kỹ độc nhất vô nhị, quả là đúng vậy. Đối lại là bình thường, Dương quan cũng không đến mức hỏi kỹ như vậy nhưng hôm nay hẳn có lòng gây khó dễ, vì vậy tình huống cũng khác biệt.

Bị Phan quan ngăn lại, Dương quan cũng không tiện trở mặt, không thể cứ thế truy vấn, lúc đang không biết nên tiếp tục thế nào, một bên Trang Minh Hỉ bỗng nhiên kiều mỵ cười:

- Phan quan nói lời ấy sai rồi, nếu Thịnh Thế hôm nay biểu diễn trà đạo chia sẻ cùng mọi người, mọi người có nghi vấn, vì sao không thể giải đáp, Trang công tử chưa nói gì mà Phan quan đã trách cứ Dương quan như vậy cũng là không nên

Nói xong, Trang Minh Hỉ chậm rãi đứng lên, xoay người, nhìn về phía Tạ Đình Quân đang ngồi, cười khanh khách nói:

- Tạ đại nhân, không biết lời của dân phụ có đúng hay không?

Tạ Đình Quân cười cười, trả lời:

- Thẩm phu nhân nói có lý.
- Đa tạ Tạ đại nhân. Trang Minh Hỉ cười thi lễ.

Trong số những người ngồi đây, kẻ muốn Trang Tín Ngạn thất bại nhất là ai? Không phải nàng cũng không phải Dương quan, chính là Tạ Đình Quân

Nghe thấy lời của Tạ đại nhân, Phan quan hơi hơi thay đổi sắc mặt, không lên tiếng nữa, mặt Dương quan có chút biến đổi, quay đầu nhìn Trang Minh Hỉ một cái.

Các thương hành còn lại mỗi người một tâm tư khác nhau.

Bởi vì mọi người đều hiểu được một chuyện, Tạ đại nhân nếu đã mở miệng, về sau mặc kệ là ai, đều có thể tùy ý hỏi han, Thịnh Thế cho dù không nể mặt Tạ đại nhân, cũng không thể vấn đề cũng giấu mà không đáp, trừ phi bọn họ không sợ đắc tội với Tạ Tổng đốc thân là quan lại, đắc tội quan phủ không phải muốn chết hay sao? Tin chắc Thịnh Thế không đến mức không thấy rõ được điểm này.

Có hai đối thủ lớn như Trang Minh Hỉ cùng Dương quan ở đây, Trang công tử cảm thấy muốn biểu diễn cho xong, chỉ sợ là mơ mộng hão huyền.

Một bên Tần Thiên thấy vậy tức giận đến nghiến chặt răng.

Đây là gì, bắt nạt Tín Ngạn là người cảm thấy sao?

Nàng nhin không được trừng mắt nhìn Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân hình như cảm giác được, ngẩng đầu hướng nàng nhìn qua, Tần Thiên không hề che giấu lửa giận trong ánh mắt. Nhưng Tạ Đình Quân dường như không phát hiện, lạnh nhạt xoay mặt đi.

Có lẽ vì quá tức giận, một cơn đau bụng lại dâng lên, Tần Thiên đau đến cúi gập người, lòng thầm mắng viên thuốc khi nãy vô dụng, chẳng có hiệu quả gì

- Không biết Trang công tử có thể giải thích nghi hoặc của tại hạ hay không?

Có Tạ Đình Quân làm chỗ dựa, Dương quan không còn chút lo lắng, giọng cũng lớn hơn.

Các thương nhân ngoại quốc đã hiểu được chuyện gì xảy ra từ miệng phiên dịch, đối với vấn đề này, bọn họ cũng cảm thấy hứng thú, đều hưng phấn nhìn Trang Tín Ngạn trên sân khấu, chờ mong hắn trả lời.

Trang Tín Ngạn làm sao không biết bọn họ cố ý quấy rối. Nhưng điều này sao có thể làm khó được hắn?

Hắn mỉm cười, nụ cười ấy như trăng giữa trời sao, tỏa sáng muôn dặm, hắn nhìn về phía Dương quan, nhẹ nhàng băng quơ nói:

- Giải thích cho Dương huynh không phải là không thể được... có điều... Giờ là lúc mấu chốt để pha trà... Không thể chậm trễ... Chờ mọi thứ đều kết thúc... Dương huynh muốn biết điều gì... Tại hạ sẽ nói hết mọi điều mình biết

Nghe được lời này, Tần Thiên lập tức thoải mái lại, một chiêu này nặng tựa ngàn cân, cứ như vậy, trước khi công phu trà kết thúc, người khác cũng sẽ không quấy rối, chỉ cần biểu diễn có thể chấm dứt thuận lợi, hết thấy đã được định đoạt.

Nàng sớm biết phu quân của nàng sao có thể dễ dàng bị người khác tính kế được?

Tần Thiên nhìn phu quân của mình, trong lòng tràn đầy tự hào.

Nhưng Dương quan dường như còn chưa từ bỏ ý định, lại nói:

- Trang công tử, người nói cái gì vậy, xin người nói lại rõ ràng hơn một chút, ta không nghe rõ

Tần Thiên sắc mặt khê biến, đây là điều Tín Ngạn đặc biệt để ý, nàng vội vàng nhìn về phía Trang Tín Ngạn lại thấy sắc mặt hắn vẫn nghiêm túc như trước, hắn không chút hoang mang, lại nhắc lại lời vừa nói một lần nữa, dùng tốc độ thông thả lặp lại một lần, cuối cùng, hắn nhìn Dương quan thành khẩn nói:

- Ta bởi vì nghe không thấy... Học nói có chút khó khăn... khiến Dương huynh thấy bất tiện... Là lỗi của ta... Dương huynh nếu còn không nghe rõ... Ta có thể lặp lại lần nữa.

Hắn nói thành khẩn như vậy, trước mặt mọi người, Dương quan cũng không tiện gây khó dễ, phần nộ ngồi xuống, cũng không lên tiếng nữa, trong lòng cũng hiểu được, đối với chuyện này ông ta đã không thể ngăn cản.

Kế tiếp lại đun nước, làm nóng chén và ngâm trà, bởi vì không có ai quấy rối, tất nhiên vô cùng thuận lợi thoải mái

Trong tiếng đàn róc rách như nước suối chảy, pha trà đã đến công đoạn ngâm lá trà, mùi thơm ngát nhất thời tràn ngập toàn bộ đại sảnh, đám thương nhân ngoại quốc sợ hãi than thầm không thôi, đều nói chưa bao giờ ngửi qua hương trà nồng đậm lại không mất đi sự thanh nhã như vậy.

Tần Thiên không hề thấy lạ, phải biết rằng trà đạo bất luận là về lá trà, trà cụ, chất lượng nước pha, hay độ lửa đều có yêu cầu cực cao, mục đích chính là để phát huy đặc tính tốt nhất của lá trà, tất nhiên so với pha trà bình thường hương vị sẽ thơm ngon hơn nhiều.

138. , Chương 262-263

Trang Tín Ngạn sai hạ nhân bên cạnh để những khách nhân theo thứ tự thưởng thức trà, những khách nhân uống xong đều tán thưởng không dứt, các thương nhân ngoại quốc lại rất mà khâm phục Trang Tín Ngạn.

Tần Thiên hưng phấn đi về phía sân khấu, hận không thể ôm hắn nhưng ngại trước mặt nhiều người, chỉ ngẩng đầu, vẻ mặt sùng kính nói:

- Tín Ngạn, làm rất tốt

Trang Tín Ngạn làm như không thấy sự sùng bái của nàng, cau mày:

- Nàng thân thể không khỏe, còn không mau trở về ngồi nghỉ. Chương 262: Âm mưu

Biểu diễn kết thúc, rất nhiều thương nhân ngoại quốc tìm đến Tần Thiên bàn bạc, đều bị Trang Tín Ngạn lấy lý do Tần Thiên thân thể không khỏe mà khéo léo từ chối .

Gilson muốn cùng Tần Thiên hẹn ước thời gian bàn bạc, Tần Thiên lại nói với hắn:

- Nay nhiều người có hứng thú với công phu trà của Thịnh Thế chúng ta, ta phải gặp mặt trước mới có thể biết ngày nào có thể cùng người bàn bạc.

Mọi thứ thay đổi, giờ đến lượt bọn họ ngẩng cao đầu

Gilson thấy có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, trong đó có cả người đến từ Anh Lợi quốc, tất nhiên sốt ruột. Lập tức tỏ vẻ hoàn toàn chấp nhận giá lúc trước Tần Thiên đưa ra, chỉ cần Tần Thiên truyền thụ cho hắn trà đạo này.

Tần Thiên thấy mọi việc biến chuyển tốt, cùng hắn ước hẹn hai ngày sau gặp mặt trao đổi.

Hai ngày sau, Tần Thiên thân thể còn chưa hoàn toàn khôi phục, Trang Tín Ngạn đại diện cho Tần Thiên cùng Phan quan ký kết hiệp ước mua bán với Gilson. Dựa theo hiệp nghị, quyền môi giới cho việc làm ăn lần này của Gilson giao cho Phan quan, mà Phan quan lại đem lá trà Gilson muốn mua giao cho Thịnh Thế. Như vậy, Phan quan đạt được địa vị Thương tổng, mà Tần Thiên cũng đạt được mối làm ăn lớn, mọi người cùng vui.

Lần đó Tần Thiên đã giành lấy toàn thắng.

Thẩm phủ

Trang Minh Hỉ tức giận cầm chén trà trong tay ném trên mặt đất, chén trà thượng đẳng vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, làm cho Hỉ Thước ở bên đau lòng, chén trà vô cùng quý giá cứ như vậy mà bị phá hỏng ...

- Phu nhân, cần gì phải tự làm mình tức giận...

Hỉ Thước tiến lên khuyên nhủ:

- Để Thịnh Thế phụ trách việc làm ăn của Gilson vốn là kết quả mà chúng ta muốn mà.

- Nhưng ta đã nói rồi, ta không muốn thất bại trước nàng ta để đạt được kết quả này. Trang Minh Hỉ giận dữ không cam lòng.

Hỉ Thước chỉ huy nha hoàn đem thu dọn mảnh vỡ tránh làm trẻ con bị thương. Đợi nha hoàn thu dọn xong, lúc này Hỉ Thước mới đi đến bên cạnh Trang Minh Hỉ nói:

- Kỳ thật, đây cũng là một chuyện tốt.

Trang Minh Hỉ căm tức nhìn nàng, nếu nói lời này thốt ra từ một người khác mà không phải là Hỉ Thước luôn không rời nàng, chỉ sợ nàng sẽ tát người ta rồi

- Chuyện tốt, người nói ta bại bởi nàng là một chuyện tốt.

Hỉ Thước không để ý cơn giận của nàng, tiếp tục nói:

- Phu nhân, người ngẫm lại xem, nếu người thắng Đại thiếu phu nhân, lại giao việc làm ăn này ra, lấy tính cách đa nghi cẩn thận của nàng nhất định sẽ nghi ngờ, đối với kế hoạch của chúng ta sẽ bất lợi, nàng biết người thua nàng, càng cao hứng, cũng sẽ buông lỏng cảnh giác. Cho nên nô tỳ mới nói đây là một chuyện tốt.

Trang Minh Hỉ hít sâu vài lần, chậm rãi bình ổn cơn giận, nàng đứng lên, ở trong phòng chậm rãi đi lại, vừa đi vừa nói chuyện:

- Người nói có lý, là ta quá thiếu kiên nhẫn ...

Nàng đi đến bên cạnh Hỉ Thước nhìn nàng nói:

- Còn nữa, ta đã nói nhiều lần rồi, người không phải tự xưng nô tỳ, khế ước bán thân ta sớm đã đưa cho người, người lấy lễ muốn ở bên cạnh ta, ở trong lòng ta, người đã trở thành thân nhân của ta, trừ Gia Bảo người chính là thân nhân duy nhất của ta

Nói xong, Trang Minh Hỉ cầm tay Hỉ Thước.

Hỉ Thước lệ nóng doanh trong, nghẹn ngào gọi một tiếng:

- Phu nhân...

Trang Minh Hỉ cũng đỏ hoe mắt:

- Hỉ Thước, ta biết ngươi vẫn không tán thành việc ta kéo Tần Thiên vào trong chuyện này. Nhưng Kiều Đại đã chết như thế nào, ngươi có nhớ rõ không, hẳn chết thảm như vậy, ta mỗi đêm nằm mơ đều nhìn thấy hân cả người đầy vết thương, đều do ai làm hại?

Nói tới đây, ánh mắt Trang Minh Hỉ đột nhiên trở nên sắc bén:

- Mọi chuyện đều là Tạ Đình Quân giở trò quỷ, hân hại ta, hại Kiều Đại, gần như là hủy hoại mọi thứ của ta, nếu ba năm trước ta chết thì không còn gì để nói, tất cả là cát bụi về với cát bụi, cũng không thể so đo. Nhưng ta đã sống sót, Tạ Đình Quân nhất định phải trả giá vì tất cả những việc hân đã làm. Tạ Đình Quân hiện tại có quyền thế, mà Tần Thiên là sơ hở duy nhất của hân, nếu không lợi dụng Tần Thiên, ta làm sao có thể báo thù?

- Nhưng mà, đối với Gilson, phu nhân thật sự chắc chắn như vậy?

Trang Minh Hỉ xoay người, chậm rãi nói:

- Gilson tuyệt đối không phải là một thương nhân đơn giản như vậy, năm trước lúc ta giao dịch với hân, ta rất cẩn thận trông giữ hân nhưng hân vẫn vụng trộm chuồn ra ngoài biệt quán dưới sự giám sát của ta, nếu không có một lần ta bỗng nhiên có việc gấp, chưa cùng hân hẹn trước đã phải đi tìm hân, căn bản là sẽ không phát hiện hân lén ra ngoài

Trang Minh Hỉ ngồi xuống, thở dài một hơi:

- Nếu không phải hân bình an trở về, ta lại cực lực che giấu việc này, nếu không, chỉ cần chuyện hân một mình ra khỏi biệt quán bị quan phủ biết, ta thân là người giám sát, sẽ phải chịu tội. Lần này, hân lại đến Tuệ Châu, ta dám cam đoan, hân nhất định sẽ giở trò cũ. Có điều lúc này, Tần Thiên không thể có vận khí tốt giống như ta lần trước, bởi vì ta vẫn phải người theo dõi Gilson, chỉ cần hân vừa ra khỏi biệt quán, ta sẽ báo quan phủ, đến lúc đó, quan phủ sẽ trị Thịnh Thế. Ngươi nói xem, Tạ Đình Quân có thể trở mặt nhìn người trong lòng chịu khổ hay không? Chỉ cần hân dám làm việc thiên vị trái pháp luật, ta sẽ làm cho hân đẹp mặt

Nói xong, Trang Minh Hỉ nặng nề mà đập tay vịn.

Hỉ Thước thở dài, kỳ thật, nàng thật sự cảm thấy Tần Thiên không phải là người xấu, phu nhân tính kế nàng như vậy, quả thật quá đáng. Nhưng mà phu nhân ba năm qua đã sống thế nào? Vì lo lắng cho đứa nhỏ mà hiến thân cho Thẩm lão gia, sau khi Thẩm phủ qua đời cũng luôn chu đáo, giờ, bị bắt đắc dĩ lại phải hiến thân cho Chu đại nhân. Nàng cơ hồ hàng đêm mất ngủ, phải nhờ đến thuốc mới có thể ngủ được, cho dù đang ngủ, cũng thường xuyên bừng tỉnh.

Những điều này là vì sao, còn không phải bởi vì nàng không có nam nhân để dựa vào hay sao? Tạ Đình Quân hại chết nam nhân duy nhất nàng có thể tin tưởng, trong lòng nàng sao lại không hận? Nếu không để nàng báo thù, hận ý trong lòng nàng sao có thể tiêu tan?

Thân sơ khác biệt, cho dù Hỉ Thước cảm thấy Tần Thiên vô tội nhưng vẫn lựa chọn đứng về phía Trang Minh Hỉ, tận tâm hết sức giúp nàng.

- Nhưng phu nhân, Tạ Đình Quân quyền cao chức trọng, hẳn nếu thật sự muốn bao che Đại thiếu phu nhân, thân là bình dân như chúng ta thì có cách gì đây?

- Vậy phải xem xem hân muốn bao che là loại người nào, với tội danh gì?

Trang Minh Hỉ cười lạnh:

- Có những tội danh, mặc dù là quyền cao chức trọng cũng không thể bao che. Chỉ cần Tạ Đình Quân thật sự bao che Tần Thiên, ta lập tức sẽ dâng lên hân một đại lễ, đến lúc đó hân sẽ hiểu, chữ “tù” này viết như thế nào.

Nghĩ tới cảnh tượng Tạ Đình Quân về sau sẽ ngồi tù, thậm chí là bị chặt đầu, Trang Minh Hỉ nhin không được cười lớn.

Nhìn Trang Minh Hỉ cười đến nghiêng răng nghiêng lợi, nước mắt lưng tròng, Hỉ Thước chỉ cảm thấy nàng rất đáng thương.

Bên này, Tần Thiên cũng không biết một âm mưu lớn đang lặng lẽ bủa vây nàng. Sau khi cùng Gilson ký kết hiệp ước, thân thể của nàng cũng tốt lên không ít, nàng hưng phấn bắt đầu chuẩn bị mọi công việc

Xuất khẩu cần số lượng trà quá lớn, một mình Thịnh Thế chắc chắn cung ứng không đủ, cho nên, Tần Thiên và Trang Tín Ngạn mấy ngày này đều vội vàng tiếp kiến trà thương các nơi, nghiệm hàng, thương nghị giá. Một số trà thương vì muốn lá trà của mình được Tần Thiên lựa chọn, đều cố gắng nói chuyện với Tần Thiên, chỉ cần lựa chọn lá trà của bọn họ thì lễ vật kèm theo rất nhiều. Điều này khá phổ biến giống như kiếp trước, cơ hồ không có hồi lộ thì không thể hoàn thành việc làm ăn.

Nhưng Tần Thiên phản cảm nhất là điều này. Nàng muốn mấy thứ này làm cái gì? Chẳng phải là lông dê nhỏ ra từ trên người dê hay sao, kết quả là, vì tiền tất nhiên sẽ tìm cách gian lận trên lá trà. Thị trường sẽ bởi vậy mà hỗn loạn.

Đối với mấy thương gia này, Tần Thiên không để ý tới, ngược lại đối với những người thành thật buôn bán, Tần Thiên sẽ cho bọn họ cơ hội, cứ như vậy, mọi người đều biết Tần Thiên công chính nghiêm minh, cũng không dám làm trò trước mặt nàng.

Mà bên này, Gilson sau khi được Tần Thiên chấp nhận ký kết, việc trông giữ Gilson ở biệt quán cũng chuyển giao cho Thịnh Thế.

Chương 263: Biến cố

Thịnh Thế lần đầu tiên tiếp nhận giám sát nhiệm vụ giám sát thương nhân ngoại quốc. Trước đó, Phan quan đã đem chi tiết cẩn thận chỉ điểm cho Thịnh Thế, bao gồm: thương nhân mang theo thuộc hạ không được quá năm người, mọi hung khí hỏa khí, không được mang theo bên người. Về chuyện xuất môn, phải phái người tin cậy tăng cường canh gác, canh chừng nghiêm ngặt, không thể để thương nhân ngoại quốc ra ngoài một mình, nếu như thương nhân ngoại quốc vì chuyện mua bán hàng hóa phải ra ngoài, thương hành cũng phải tự mình đi theo.

Tần Thiên nghe thấy mà lú lừ, đáng thương cho thương nhân ngoại quốc vào đây buôn bán hoàn toàn không có tự do? Đối lập với đãi ngộ dành cho thương nhân ngoại quốc ở kiếp trước, Tần Thiên nhất thời cảm khái vô cùng

Thấy Tần Thiên ngạc nhiên như vậy, Phan quan làm sao không hiểu ý của nàng, cười nói:

- Tần đương gia có điều không biết, trước kia từng có gian tế ngoại quốc trà trộn trong đám thương nhân nhân cơ hội dò hỏi chuyện quốc gia đại sự của chúng ta, triều đình cũng là bất đắc dĩ mới phải làm vậy.
- Thì ra là thế. Tần Thiên cười nói.
- Tần đương gia cũng không cần quá lo lắng, dù sao chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, chủ yếu phận đều là thương nhân quy củ, chỉ cần Tần đương gia trong mấy ngày này phái người giữ Gilson cẩn thận thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Phan quan nghĩ nghĩ, lại nói:

- Như vậy đi, Thịnh Thế các người về phương diện này kinh nghiệm còn ít, ta sẽ cho người mượn vài người có kinh nghiệm. Chắc hẳn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì

Việc làm ăn này Phan quan là chủ, Thịnh Thế là thứ hai, vạn nhất nằm trong tay Thịnh Thế xảy ra sai sót gì, ông cũng không tránh khỏi bị liên lụy.

Nghe ông nói như vậy, Tần Thiên mừng rỡ, vội cảm tạ Phan quan.

- Từ sau khi mở cửa biển tới nay, trong số thương nhân ngoại quốc đã từng xảy ra chuyện gì chưa? Tần Thiên hỏi.

Phan quan sắc mặt buồn bã, thở dài:

- Ba năm trước đây, một thương hành trông giữ thương nhân ngoại quốc lên ra khỏi biệt quán, lên cùng thương nhân bên ngoài giao dịch, kết quả bị bắt được. Thương nhân ngoại quốc kia chỉ bị khiển trách, về sau không bao giờ được đến nước chúng ta, mà thương hành kia lại bị tịch thu toàn bộ gia sản, sau thương hành đó buồn bực mà chết

- Triều đình quy củ nghiêm cẩn như vậy, chỉ không cẩn thận một chút là kết cục táng gia bại sản, đã là như thế, vì sao còn có nhiều thương nhân đánh nhau vỡ đầu cũng cố tìm mọi cách trở thành thương hành?

Phan quan cười cười:

- Tần đương gia thấy rằng làm thương hành hung hiểm nhưng càng nhiều người lại chỉ thấy là thương hành sẽ thu về tiền lãi lớn, bởi vì tiền tài, trên đời có bao nhiêu người thật sự có thể thoát khỏi ảnh hưởng danh lợi?

Tần Thiên gật đầu, cười nói:

- Đa tạ Phan quan chỉ điểm.

- Hai chữ chỉ điểm Phan mỗ không dám nhận.

Phan quan cười nói:

- Phan mỗ cả đời không có nhiều người để bội phục, nhưng phu thê hai người cả tài cán, nhân phẩm đều làm cho Phan mỗ không thể không viết một chữ phục.

- Phan quan quá khen. Tần Thiên cười nói.

Sau khi được Phan quan chỉ điểm, Tần Thiên cũng cẩn thận hơn đối với chuyện giám sát.

Hơn nữa, nàng cảm thấy chuyện lần này đến Tuệ Châu có sự quỷ dị, cũng không biết không đúng ở chỗ nào, làm cho nàng khó có thể an tâm. Đặc biệt lần trước bỗng nhiên đau bụng, nàng liền cảm thấy việc này không đơn giản. Nàng chần chừ trước khi nàng biểu diễn không hề ăn phải giảo trằng thảo hoặc là đồ ăn có liên quan đến rau họ, như vậy nàng sao lại trúng độc được?

Nàng cố ý tìm đến đại phu hỏi kỹ được tính của giảo trằng thảo, biết giảo trằng thảo này nếu dùng cùng nước trà thì được tính sẽ phát tác rất nhanh.

Tần Thiên không khỏi nhớ tới trong lúc biểu diễn, nàng uống qua một chén nước trà kia. Chẳng lẽ có người ở trong đó làm trò quỷ? Nước trà là Thanh Liễu chuẩn bị, Thanh Liễu không thể hoài nghi, hẳn là lúc khách nhân nói chuyện với nàng có người nhân cơ hội động tay động chân, mà khi chung quanh có ngoại thương, có thương hành, có phiên dịch, còn có tùy tùng gã sai vặt, nếu muốn tìm ra người giở trò thật không dễ dàng gì

Nhưng muốn phá hỏng việc biểu diễn của nàng, hẳn chính là đối thủ lần này tranh đoạt địa vị Thương tổng, không phải Dương quan thì cũng là Trang Minh Hỉ. Trong hai người, đối tượng nàng hoài nghi có khuynh hướng nghiêng về phía Trang Minh Hỉ hơn

Nữ nhân này, chỉ cần có nàng ở đâu thì ở đó sẽ không còn thanh tịnh, xem ra việc nghĩ cách giúp Phan quan thắng được địa vị Thương tổng là một quyết định chính xác. Chờ việc của nàng hoàn thành, cũng là lúc nên trở về, thật ra nàng không sợ Trang Minh Hỉ, nhưng mà Tạ Đình Quân...

Chuyện đầu đầu thật sự quá nhiều nhưng những gì nên làm thì phải làm cho tốt.

Nàng bảo Hải Phú sai người canh giữ ở biệt quán. Lại phái người ở cửa bảo vệ Gilson. Buổi tối mặc kệ là cửa phòng, hay là cổng lớn đều thêm khóa. Nếu Gilson phải ra ngoài, Hải Phú sẽ dẫn người tùy tùng đi theo, gọi là bảo hộ, thật ra là giám thị. Cũng may các thương nhân ngoại quốc đường như cũng đã quen với chuyện này, cho nên Gilson cũng không hề có lấy một lời oán hận, thậm chí còn rất phối hợp với mọi hành động của Hải Phú.

Gió êm sóng lặng trôi qua hai ngày, hôm nay, lúc Hải Phú cùng Gilson xuất hành, Gilson bởi vì vô ý thiếu chút nữa bị xe ngựa đụng vào, cũng có Hải Phú đứng lúc cứu hấn nhưng vì cứu hấn, Hải Phú bị thương ở chân, công việc giám sát rất cuộc khó có thể tiếp tục, đành phải về nhà tĩnh dưỡng.

Tần Thiên phái người thay thế vị trí của Hải Phú. Mới đầu Tần Thiên còn có chút không yên lòng nhưng qua hai ngày kế tiếp, Gilson vẫn như cũ rất phối hợp, nhìn thấy Tần Thiên còn quan tâm hỏi han thương thế của Hải Phú. Dần dần, Tần Thiên cũng an tâm.

Mất thấy giao dịch với Gilson sẽ chấm dứt, Thịnh Thế có thể bình an tiến bước vị thương nhân ngoại quốc này, hoàn mỹ chấm dứt lần làm ăn này nhưng thật không nghĩ tới, lại xảy ra biến cố.

Biến cố này tới vô cùng đột ngột.

Lúc phát sinh sự việc là đúng nửa đêm, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn còn đang ngủ say, Tần Thiên bỗng nhiên đã bị những tiếng ồn ào làm bừng tỉnh, nằng ngồi dậy, nhìn thấy trong viện có người thấp sáng đèn lồng.

Tần Thiên kinh ngạc, lớn giọng hỏi:

- Ai ở trong sân?

Tiểu Liên ở ngoài cửa trả lời:

- Đương gia, là nô tỳ. Tiểu Liên là nha hoàn sau khi tới Tuệ Châu nàng mua về.

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, sao lại tranh cãi ồn ào như vậy?

Khi nói chuyện, Tần Thiên mặc thêm xiêm y, lúc này, Trang Tín Ngạn cũng bị động tác của nàng làm bừng tỉnh, hẩn nhìn Tần Thiên bước xuống giường, thấp đèn, mới hỏi:

- Làm sao vậy?

Tần Thiên lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

Ngoài cửa Tiểu Liên trả lời:

- Nô tỳ không biết, nhưng Thanh Liễu tỷ tỷ đã đi ra ngoài xem xét ... A, Thanh Liễu tỷ tỷ đã trở lại...

Tiểu Liên vừa dứt lời, liền truyền đến giọng nói kích động của Thanh Liễu:

- Đại thiếu phu nhân, không hay rồi, quan binh đang bao vây Trang phủ chúng ta, Lưu phó sứ đại nhân hiện đang ở trong đại sảnh chờ, nói muốn mời Đại thiếu phu nhân cùng Đại thiếu gia ra ngoài.

Lưu phó sứ? Tần Thiên trong lòng thất kinh, bởi vì nàng biết Lưu phó sứ là võ quan trực tiếp dưới quyền của Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân này rất cuộc muốn làm cái gì?

Tần Thiên vừa sợ vừa giận:

- Người đi trước ra ngoài tiếp đón Lưu đại nhân, ta cùng Đại thiếu gia lập tức ra sau.

- Vâng! Thanh Liễu trả lời.

Chờ Thanh Liễu đi rồi, Tần Thiên đầu tiên nói lại tình hình với Trang Tín Ngạn, Trang Tín Ngạn chau mày, hai người mặc đồ xong, cùng đi đến đại sảnh.

Đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, hơn mười quan binh đứng ở bốn góc, Lưu phó sứ đại nhân sắc mặt âm trầm đứng trong đại sảnh, hẩn mặc khôi giáp sáng loáng, bên hông có đeo đại đao. Bàn tay thô đen của hẩn đặt lên đại đao.

Uy thế bức người.

Mà ngoài viện còn có hơn mười quan binh đứng đó tay cầm đuốc, ánh lửa lập lòe chiếu sáng sân giống như ban ngày.

Thấy tình cảnh này, Tần Thiên cùng Trang Tín Ngạn liếc mắt nhìn nhau, lòng kêu không ổn.

Thấy bọn họ tiến vào, Lưu phó sứ cũng không nhiều lời, vung tay lên, quát chói tai:

- Mang đương gia Tần Thiên của Thịnh Thế đi.

Vừa dứt lời, lập tức có hai quan binh lên tiếng bước ra bắt lấy Tần Thiên.

Trang Tín Ngạn làm sao chịu để cho Tần Thiên bị bắt nạt, lập tức lắc mình, đánh lui hai quan binh rồi bảo vệ Tần Thiên sau mình

Lưu phó sứ chỉ vào hai người Tần Thiên trợn mắt:

- Tần đương gia, các người muốn chống đối quan phủ, tội sẽ càng nặng thêm.

Các quan binh còn lại thấy Trang Tín Ngạn dũng mãnh phi thường, đồng loạt rút đao bên hông ra.

Trong đại sảnh giương cung bạt kiếm, không khí giống như sợi dây đang bị kéo căng. Nhưng Trang Tín Ngạn lại không hề e ngại, ánh mắt sắc bén như đao, đảo qua trên mặt đám quan binh, đám quan binh nhất thời lại không dám tiến lên.

Tần Thiên không muốn mọi chuyện càng thêm rắc rối, nàng bước ra từ phía sau Trang Tín Ngạn, nhìn Lưu phó sứ nói:

- Lưu đại nhân, rốt cuộc là vì chuyện gì mà muốn bắt ta, cũng phải cho ta một lời giải thích chứ.

Lưu phó sứ hai tay chống hông:

- Gilson có phải là khách nhân của Thịnh Thế các người hay không?

Tần Thiên vốn tưởng rằng Tạ Đình Quân cố ý gây khó dễ, lại không nghĩ rằng chuyện lại có liên quan đến Gilson.

Bên cạnh, Trang Tín Ngạn khẽ biến sắc

- Không sai, đại nhân, Gilson là khách nhân của Thịnh Thế chúng ta, hẳn đã xảy ra chuyện gì sao? Tần Thiên hỏi.

Lưu phó sứ cười lạnh hai tiếng:

- Các người giám sát thế nào vậy? Người có biết giờ Sửu đêm nay, Gilson chuồn ra khỏi biệt quán, định gây rối, bị binh lính đi tuần của chúng ta phát hiện, trong lúc tranh đấu Gilson đã giết một quan binh của chúng ta. Tần đương gia, hiện tại chúng ta nghi ngờ Thịnh Thế thông đồng với địch bán nước, hiện tại muốn mang người về tra hỏi, người tốt nhất nên bó tay chịu trói, nếu không, cũng đừng trách ta đao kiếm vô tình

- Thông... Thông đồng với địch bán nước

Tần Thiên lúc này toát mồ hôi lạnh, đây chính là tội tru di cửu tộc.

Trang Tín Ngạn ở bên cũng tái mặt, hẳn quay đầu nhìn về phía Tần Thiên, chỉ cảm thấy mười ngón tay lạnh lẽo.

- Giải Tần đương gia đi. Lưu phó sứ hét lớn.

Tần Thiên kinh ngạc, còn chưa lấy lại tinh thần từ sự hoảng sợ với mấy chữ “Thông đồng với địch bán nước” kia, quan binh đã đến lôi nàng, nàng cũng không có phản ứng gì.

Nhưng đúng lúc này, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên mở miệng:

- Gia chủ Thịnh Thế là ta, muốn bắt thì hãy bắt ta.
- Ai cũng biết đương gia Thịnh Thế là thê tử của người, người không phải là gia chủ.

Lưu phó sứ nhìn Trang Tín Ngạn trầm giọng nói.

- Tín Ngạn, người đừng nói gì cả...

Tần Thiên vội vàng ngăn cản, nếu Trang Tín Ngạn rơi vào đại lao, còn không biết sẽ bị đối đãi thế nào. Nàng sao có thể yên tâm?

Trang Tín Ngạn lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói với Lưu phó sứ:

- Thê tử của ta chỉ để ý việc kinh doanh trà, chuyện giám sát vẫn do ta quản lý, đại nhân muốn hỏi tội hẳn là phải tìm ta.

Trang Tín Ngạn nhìn thẳng về phía Lưu phó sứ, lạnh lùng nói:

- Thịnh Thế chúng ta là thương hành triều đình điều đến đây, mọi chuyện vẫn nên dựa theo quy củ mà đối xử.

Bởi vì chuyện liên quan đến an nguy của Tần Thiên, hôm nay Trang Tín Ngạn nói chuyện rất cố gắng, dù câu chữ còn có chút mơ hồ không rõ, nhưng Lưu phó sứ vừa nghe đã hiểu.

- Tín Ngạn, người đừng nói lung tung...

Tần Thiên còn chưa nói xong, đã bị Trang Tín Ngạn cắt lời. Hắn nhìn Tần Thiên, bình tĩnh nói:

- Nàng đừng nói gì cả, giám thị Gilson là ta, không phải nàng

Nói xong, hắn nắm chặt tay Tần Thiên, ánh mắt nóng bỏng như đang cầu xin nàng không cần nói thêm gì nữa.

Tần Thiên nhất thời không biết nên làm gì bây giờ.

Lưu phó sứ lẳng lặng nhìn Trang Tín Ngạn một lúc, rồi mới hạ lệnh:

- Mang hắn đi.

Quan binh đồng thời tiến lên, trói chặt hai tay Trang Tín Ngạn ra sau, dẫn hắn đi ra ngoài, Tần Thiên lo lắng đuổi theo phía sau.

Quan binh đi cuối cùng không kiên nhẫn dùng sức đẩy nàng, Tần Thiên té ngã trên đất, trơ mắt nhìn Trang Tín Ngạn bị quan binh mang đi, mặc kệ nàng kêu gọi thế nào cũng đều không quay đầu lại.

- Đại thiếu phu nhân, Đại thiếu phu nhân.

Thanh Liễu chạy tới nâng Tần Thiên dậy, Tần Thiên nắm chặt tay Thanh Liễu, nước mắt lập tức tuôn rơi:

- Làm sao có thể xảy ra chuyện này?

Thanh Liễu khóc nói:

- Đại thiếu phu nhân, người phải tỉnh táo, hiện tại người có thể cứu Đại thiếu gia chỉ có mình Đại thiếu phu nhân thôi

Tần Thiên đột nhiên bừng tỉnh, nàng lau nước mắt trên mặt, mở to hai mắt nhìn đêm đen mờ mịt phía trước:

- Không sai, hiện tại không phải lúc khóc lóc, ta còn phải cứu Tín Ngạn...
- Thanh Liễu, sai người chuẩn bị xe, ta muốn đến phủ Tổng đốc.

139. , Chương 264-265

Chương 264 Sai lầm

Thư phòng của Thẩm phủ

Trang Minh Hỉ khoác một chiếc áo choàng dài, ở trong thư phòng đi tới đi lui, hai tay nắm chặt thành quyền trước ngực, mày nhíu chặt.

Bên cạnh, Hỉ Thuộc đang lo lắng mà bấm báo cho nàng

- Chúng ta phái người theo dõi trông chừng tận mắt thấy Gilson cải trang chuồn ra khỏi biệt quán. Người của chúng ta đã theo kế hoạch tiếp tục đi theo hắn, còn chưa kịp thực hiện bước kế tiếp, đột nhiên xuất hiện binh lính đi tuần. Kết quả Gilson che giấu không kịp, bị binh lính phát hiện, hai bên đối đầu, võ công của Gilson cũng rất cao, một mình đánh đấm cùng hơn mười quan binh thật lâu mới bị thua, còn chém chết

một binh lính, người của chúng ta nói, căn bản là không thấy rõ Gilson rút cuộc chém chết binh sĩ kia như thế nào

Hỉ Thước nói xong một câu, Trang Minh Hỉ sắc mặt liền trắng bệch thêm một phần, bởi vì sự tình dường như đã thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Nàng bỗng nhiên dừng bước, lắc đầu nói:

- Không đúng, chuyện này không đúng, lúc đó, binh lính đi tuần không nên có mặt ở vị trí này!

Từ lúc lên kế hoạch, Trang Minh Hỉ đã nắm rõ tình hình lính đi tuần mỗi đêm, vừa có ích đối với kế hoạch, vừa bảo đảm sự an toàn cho người nàng phải đi làm việc. Nhưng mà, binh lính vốn không nên xuất hiện vì sao bỗng nhiên có mặt ở đó, còn vừa vặn phát hiện ra Gilson? Là trùng hợp, hay là...

Một cơn gió đêm thổi tung cửa sổ vang lên tiếng âm lớn, cũng thổi tung áo khoác của nàng, Trang Minh Hỉ không khỏi rùng mình. Nàng mở to mắt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh

Nàng bỗng nhiên không dám nghĩ tiếp nữa..

- Hiện tại tình huống bên kia của Thịnh Thế thế nào rồi? Trang Minh Hỉ lại hỏi.

Hỉ Thước nói

- Chúng ta vẫn phải người quan sát Trang phủ, vừa rồi, Đại thiếu gia đã bị quan binh mang đi! Nói tới đây, Hỉ Thước cũng không khỏi thấy sốt ruột.

Nói lại, dù sao nàng cũng ở Trang phủ đã lâu, Đại thiếu gia là một người đáng thương, nay sự tình có biến, còn không biết Đại thiếu gia sẽ gặp phải chuyện gì!

- Người nói, là Đại thiếu gia, không phải Tần Thiên?

Trang Minh Hỉ cả kinh, bỗng nhiên nắm chặt tay Hỉ Thước. Hỉ Thước chỉ cảm thấy bàn tay nàng lạnh lẽo, giống như kim sắt cứng rắn lạnh lùng. Nàng nhin đau, trả lời:

- Người của chúng ta thấy rõ ràng, quả thật là Đại thiếu gia!

Ánh mắt Trang Minh Hỉ đại ra, bất tri bất giác buông lỏng tay Hỉ Thước, nàng xoay người, bước đi lảo đảo, vô định

- Không đúng, không đúng, chuyện này không đúng...rốt cuộc là có chỗ nào không ổn...

Trang Minh Hỉ thì thào, hai tay run run. Trước mắt bỗng nhiên hiện ra ánh mắt nham hiểm hung ác của Tạ Đình Quân, hần nhìn nàng cười lạnh, tựa như muốn nói:

- Trang Minh Hỉ, chỉ bằng kỹ xảo nhỏ của ngươi cũng muốn tính kế với ta hay sao?

Tiếp theo, nàng dường như trở lại Thúy Hồ đình trong Dương Thành, Tạ Đình Quân bóp cổ nàng, sóng nước lấp lánh ánh lên gương mặt lạnh lùng của hắn, hần nhìn nàng, gần từng tiếng nói:

- Trang Minh Hỉ, nếu ngươi dám phá hoại việc của ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Đôi tay kia lạnh băng như đang bóp lấy cổ nàng, Trang Minh Hỉ bỗng nhiên cảm thấy không thở được, nàng cúi gập người, hai tay ôm cổ, ho khan kịch liệt

- Phu nhân, ngươi sao vậy?

Hỉ Thước tiến lên đỡ nàng, tiếp theo lại giúp nàng vượt lưng. Qua một hồi lâu, Trang Minh Hỉ mới khôi phục bình thường. Nàng xua tay:

- Ta không sao, ngươi lui xuống trước đi.

- Phu nhân, sắc mặt người thật không tốt Có cần mời đại phu đến không?

- Người cảm thấy đại phu có thể giúp ta thoải mái hay sao? Trang Minh Hỉ nhìn Hỉ Thước cười khổ hai tiếng.

Hỉ Thước nhất thời không nói được gì.

- Người đi xuống đi, ta muốn yên lặng một mình. Trang Minh Hỉ nhẹ giọng nói.

Hỉ Thước nghe lệnh đi xuống, Trang Minh Hỉ suy sụp ngồi xuống, ngọn đèn bên cạnh chiếu lên gương mặt trắng bệch của nàng. Nàng quay đầu, nhìn ánh lửa ngẩn người. Không sai, nàng hận hấn đến tận xương nhưng không thể phủ nhận, nàng cũng e sợ hấn đến tận xương, sự ngoan độc của hấn, sự vô tình của hấn, nàng ít khi gặp người như vậy trong cuộc đời.

Lúc này đây, trong kế hoạch của nàng Tạ Đình Quân rốt cuộc sắm vai gì đây? Hay là nên nói rằng, nàng bất tri bất giác đã sa vào lưới giăng vô hình? Mà người giăng lưới đó chính là Tạ Đình Quân?

Trang Minh Hỉ không khỏi tự ôm lấy cơ thể, chỉ cảm thấy cả người như đang ngâm trong nước đá, rét lạnh đến thấu xương. Không, nàng không thể hoảng loạn, giờ nàng không biết gì hết, nàng không thể tự mình dọa mình, có lẽ chỉ là trùng hợp, chỉ là bất ngờ, việc nàng đầu tiên cần làm, chính là phải biết rõ ràng mọi chuyện.

Suy nghĩ của nàng lộn xộn, không còn thấy buồn ngủ, cứ như vậy ở ngồi ở thư phòng đến khi trời sáng.

Lúc trời sáng rõ, Hỉ Thước bỗng nhiên ở bên ngoài bấm báo:

- Phu nhân, phủ Tổng đốc phái người tới, nói muốn mời phu nhân qua phủ một chuyện.

Trang Minh Hỉ vội đứng lên, bởi vì động tác quá mạnh mà va vào ghế dựa phía sau, ghế dựa đổ nhào xuống phát ra tiếng ầm lớn, giống tiếng như búa tạ đánh vào lòng nàng.

Hơi thở của nàng bỗng nhiên trở nên dồn dập, trong mắt hiện lên vẻ thất kinh, nhưng một lát sau, nàng dần bình tĩnh trở lại, nàng hít sâu vài lần, sau đó sải bước ra khỏi thư phòng

Nàng nói với Hỉ Thước đang đứng ngoài:

- Hỉ Thước, giúp ta thay quần áo.

Bên kia, Trang Tín Ngạn bị quan binh mang đi rồi, Tần Thiên rửa mặt chải đầu thay quần áo, ngồi xe ngựa đi đến phủ Tổng đốc.

Lúc này, chính là nửa đêm, bên ngoài tối đen, tiếng vó ngựa đường như có thể truyền tới tận trời

Trên đường, Thanh Liễu có chút bất an, nói:

- Đại thiếu phu nhân, lúc này đến Tổng đốc phủ có ổn hay không? Chuyện lần trước Thanh Liễu nhớ lại mà trong lòng còn sợ hãi.

Tần Thiên nhìn qua cửa xe nhìn bầu trời mờ mịt hắc ám bên ngoài, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt quá bình tĩnh đến mức quỷ dị:

- Thanh Liễu, nếu hấn muốn gây rối với ta, ban ngày hay ban đêm có gì khác nhau. Nay, tính mạng của Tín Ngạn đang nằm trong tay hấn, ta phải mau chóng gặp hấn, càng sớm càng tốt!

Thanh Liễu bỗng nhiên nắm tay Tần Thiên, run run nói:

- Đại thiếu phu nhân, ta sợ...chúng ta ở Dương Thành thật tốt, sớm biết vậy sẽ không đến Tuệ Châu...

Nói xong, lại òa khóc nức nở.

- Chúng ta sao có thể lựa chọn? Đặc biệt là trong xã hội quyền lực là tối thượng này.

- Đừng sợ, đừng sợ... sẽ không có việc gì, mọi chuyện đều sẽ tốt đẹp thôi...

Tần Thiên nhẹ giọng nói, như đang an ủi Thanh Liễu, hoặc như đang tự an ủi chính mình

Vừa tới cửa Tổng đốc phủ, liền có người ra chào đón, ở ngoài xe ngựa nhỏ giọng hỏi:

- Có phải Tần đương gia hay không?

Tần Thiên cười lạnh một tiếng, trả lời:

- Không sai, là ta.

Người nọ nói:

- Xin đi theo ta.

Nói xong, thấp giọng sai mã phu đi theo hần, hần đưa bọn họ theo cửa ngách mà vào, chờ Tần Thiên cùng Thanh Liễu xuống xe ngựa thì dẫn bọn họ tới đại sảnh.

Đi đến nơi, Tạ Đình Quân đã chờ sẵn ở đó

Trong đại sảnh ngoài hần ra thì không còn một ai khác, ngay cả hạ nhân cũng không có.

Bốn góc đại sảnh treo đèn lồng khiến trong phòng mờ lung như phủ một tầng ánh sáng ảm đạm tựa ánh hoàng hôn. Hương án chính giữa đặt một lư hương ba chân, mùi đàn hương theo từng đợt khói trắng vấn vít quanh phòng

Tạ Đình Quân mặc hắc bào đứng sừng sững trong ánh sáng hôn ám cùng sương khói lượn lờ đó, bên cạnh như có bóng đen dày đặc, làm cho cả người hần có vẻ huyền hoặc không thật.

Thấy hai người Tần Thiên tiến vào, Tạ Đình Quân không đợi nàng mở miệng, liền chỉ vào Thanh Liễu trầm giọng nói:

- Người lui xuống!

- Đại thiếu phu nhân...

Thanh Liễu đi về phía Tần Thiên vài bước, đối mặt với sự âm trầm của Tạ Đình Quân nàng rất sợ nhưng cũng không muốn rời đi. Nàng lo lắng khi để một mình đại thiếu phu nhân đối mặt với hần. Tuy rằng nàng biết nàng ở đây cũng không giúp được gì, nhưng tối thiểu, Đại thiếu phu nhân có người ở bên, trong lòng sẽ kiên định hơn một chút.

Thấy Thanh Liễu bất động, ánh mắt Tạ Đình Quân nhìn nàng trở nên sắc bén

- Sao, người không nghe thấy lời ta nói? Giọng nói rét lạnh như băng

Thấy hần tức giận, Tần Thiên không muốn Thanh Liễu có chuyện, quay đầu nói với nàng:

- Người lui ra ngoài trước đi.

- Nhưng mà, Đại thiếu phu nhân...

- Đừng lo cho ta... Tần Thiên ôn nhu nói.

Thanh Liễu lúc này mới lui xuống.

- Không ngờ muộn thế này nàng lại tới tìm ta.

Chờ Thanh Liễu đi xuống, Tạ Đình Quân cười nói. Nói xong, hần chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo nàng ngồi xuống. Tần Thiên nhìn chiếc ghế làm bằng gỗ tử đàn một cái, cũng không động chân:

- Thật ra chẳng phải người đã sớm đoán được ta sẽ tới sao?

Đã phái người ở ngoài cửa chờ, còn giả bộ làm gì?

Tạ Đình Quân cười sáng khoái, gương mặt anh vĩ hiện ra sự quả quyết. Hần thấy Tần Thiên không có ý ngồi xuống, cũng không miễn cưỡng, bản thân ngồi xuống ở một trước ghế khác. Hần cầm chung trà trên bàn lên, dùng nắp chung gậy gậy lá trà, chậm rãi nói:

- Nàng tới gặp ta là vì Trang Tín Ngạn?

Nghe thấy ba chữ “Trang Tín Ngạn”, Tần Thiên vốn đang miễn cưỡng duy trì sự trấn định trở nên mất bình tĩnh, nàng vội bước hai bước, đi đến trước mặt Tạ Đình Quân, có chút khẩn trương nói:

- Đại nhân, chúng ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta đã hết sức trông chừng Gilson, ta cũng không biết hần lên ra ngoài như thế nào. Về phần hần đi ra ngoài giết quan binh, căn bản không liên quan đến Thịnh Thế chúng ta. Điều này với việc thông đồng với địch bán nước càng không thể nhắc tới,

đại nhân, ta biết chuyện này chúng ta có lỗi, mặc kệ quan phủ muốn phạt chúng ta bao nhiêu bạc, chúng ta cũng đều chấp nhận, xin người thả Tín Ngạn ra được không?

Cho dù muốn tất cả tiền bạc của nhà bọn họ, thì có tính là gì? Chỉ cần người có thể bình an vô sự, nàng tin tưởng có thể lại kiếm ra bạc mà thôi!

Lúc Tần Thiên nói chuyện, Tạ Đình Quân mặt vẫn không chút thay đổi ngồi uống trà, hần nhẹ nhàng nghịch lá trà, từng ngậm từng ngậm, Tần Thiên càng nói dồn dập, hần càng trưng ra vẻ tư thái nhàn nhã.

Đợi cho Tần Thiên nói xong, hần vẫn chỉ cúi đầu tĩnh tâm phẩm trà như là không nghe thấy lời nàng nói. Tần Thiên nhìn hần, ngay lúc sự kiên nhẫn của nàng đã đến giới hạn, Tạ Đình Quân mới ngẩng đầu lên, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chú vào nàng, không nhẹ không nặng nói:

- Ngồi xuống rồi nói

Giọng nói vững vàng không cho phép phản đối

Tần Thiên khẽ hé môi, biết lúc này đối nghịch với hần là hành động không khôn ngoan, lập tức nén giận mà ngồi xuống bên cạnh hần.

Nàng vừa ngồi xuống, gương mặt lãnh trầm của Tạ Đình Quân đã trở nên thư hoãn. Hần đặt một chung trà khác trên bàn đưa tới trước mặt Tần Thiên, nói:

- Đây là Bích loa xuân của Thịnh Thế, lúc ta vừa tới Tuệ Châu, Hoàng Thượng đã ban cho ta. Tần Thiên cũng không nói nhiều, nâng chung trà lên, theo ý hần mà uống một ngậm. Tạ Đình Quân cười cười.

- Xem ra, hần thật sự rất quan trọng với nàng

Tạ Đình Quân cười cười nhưng ánh mắt lạnh băng

- Tạ Đình Quân, ngươi muốn thế nào mới bằng lòng tha Tín Ngạn? Tần Thiên buông chung trà trong tay, nhìn hần nói thẳng.

Hần có thể đoán trước nàng sẽ đến, có thể ở chỗ này chờ nàng, chúng ta muốn cùng nàng trao đổi

Chỉ cần có một tia hy vọng, nàng sẽ không buông tay! Chương 265: Không được chết tử tế

Lư hương đã đốt gần hết, sương khói dần dần mỏng manh rồi biến mất vô tung vô ảnh nhưng mùi hương dường như vẫn còn đọng lại trong không khí, một lúc lâu cũng không tan đi. Tại đây nếu có một mùi hương nào khác, chính là mùi hương mạnh mẽ trên người Tạ Đình Quân truyền tới.

Hần cúi đầu, tóc dài thô cứng búi trên đỉnh đầu, lộ ra đường nét cứng rắn như đá. Hần một tay bưng chung trà, tay kia nhẹ nhàng vô ý thức vuốt ve chung trà.

- Tần Thiên, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không?

Tần Thiên giật mình, còn chưa kịp nghĩ lại, Tạ Đình Quân lại tiếp tục nói

- Khi đó nàng vẫn là một nha đầu, rất tinh quái, nhanh mồm nhanh miệng, lúc ấy ta nghĩ rằng, nếu bên cạnh ta cũng có một nha đầu như vậy hần sẽ rất thú vị?

Tần Thiên vừa tức vừa vội, nàng giờ bối vì lo lắng cho sự an nguy của Trang Tín Ngạn mà lòng nóng như lửa đốt, nào có tâm tư nghe hần kể lể hồi ức. Nhưng hiện tại Tín Ngạn nằm trong tay hần, Tần Thiên căn bản là không dám đắc tội hần, chỉ có thể nhẫn nại.

- Lần thứ hai gặp mặt, ta thấy nàng khiến tú tài kia á khẩu không trả lời được, nhưng lúc đang ở thế thượng phong lại biết nên chừa lại đường lui cho người khác. Khi đó, ta nghĩ rằng, nha đầu này thật trí tuệ, khá lắm.

Khi nói chuyện, Tạ Đình Quân không khỏi hồi tưởng tình cảnh ngày đó, Tần Thiên đứng trước mặt mọi người, nhìn tú tài sắc mặt xấu hổ hơi cúi người, nói

- Lý tú tài, từng câu từng chữ của tiểu nhân đều là từ thật lòng, lời nói của tú tài có những điều đúng, cũng là cảnh tỉnh chúng ta. Chúng ta lúc trước bán trà xem nhẹ việc nói với khách về những điều này, cũng vì như thế mới khiến tú tài bị bệnh, thật ra là chúng ta không đúng. Về sau Trà Hành chúng ta sẽ nói ọi người cách uống trà đúng, sau này mọi người có thể yên tâm uống trà, điều này có một phần công lao của tú tài.

Giọng nói thanh thúy dường như quanh quẩn ở bên tai, nụ cười ngây thơ dường như gần ngay trước mắt, Tạ Đình Quân không nhìn được mà cười cười.

- Sau đó ta quyết định cưới Trang Minh Hỉ, nàng có biết lúc ấy ta ra điều kiện gì không?

Nói xong, Tạ Đình Quân buông chung trà trong tay, quay đầu nhìn nàng, con mắt tối đen chiếu ra ánh sáng mạnh mẽ

- Điều kiện kia đó là, nàng phải làm nha hoàn hồi môn gả tới đây.

Tần Thiên mở to hai mắt, nàng hoàn toàn không biết hóa ra bản thân lại sắm vai như vậy trong hôn sự giữa hần và Trang Minh Hỉ, đột nhiên, Tần Thiên hiểu được khúc mắc của Trang Minh Hỉ với mình có lẽ bắt đầu từ đây.

- Tạ Đình Quân, người...

Tần Thiên lúc này không rõ là tức giận hay là thấy khổ sở! Tạ Đình Quân cười nhẹ hai tiếng, cắt ngang lời nàng

- Nàng đừng nóng giận, sau không phải ta không thực hiện được sao?

Nói tới đây sắc mặt hần bỗng trầm xuống:

- Bởi vì Trang Tín Ngạn nhanh chân đến trước, hừ, hần thật tốt số!

- Tạ đại nhân, chúng ta không nói tới việc cũ nữa, người rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha Tín Ngạn?

Sự nhẫn nại của Tần Thiên đã cạn kiệt

- Nhìn nàng xem, có thể vì hần mà sống vì hần mà chết nhưng với ta – người có thể làm mọi thứ vì nàng, nàng ngay cả nghe ta nói vài câu cũng không kiên nhẫn. Tần Thiên, nàng vô cùng bất công với ta?

Hần vẻ mặt bình tĩnh nhưng giọng nói hòa hoãn nói ra những lời này lại làm cho Tần Thiên cả người dựng tóc gáy

Tần Thiên có cảm giác bất lực. Nàng nhìn hần, sắc mặt dần dần khó coi.

- Nếu vui đùa ta như vậy có thể khiến người thừa Tín Ngạn, như vậy, mời tiếp tục đi

- Giận rồi...

Tạ Đình Quân cười cười, hần đặt tay trái lên bàn, ngón tay sắt rung rung:

- Còn nhớ rõ buổi tối trên đại mạc kia không?

- Tạ ân cứu mạng của đại nhân, dân phụ vĩnh viễn không quên. Tần Thiên trầm giọng.

- Không không, ta không phải muốn nàng nhớ ơn của ta, Tần Thiên...

Hần dùng giọng rất trầm gọi tên của nàng

- Chuyện tối hôm đó nếu xảy ra một lần nữa, ta sẽ không chút do dự mà xông lên, chẳng sợ sói hoang cắn nát cổ ta...

Tần Thiên nhìn hần, nhất thời không biết nên nói gì.

- Tần Thiên, chẳng lẽ ta nói nhiều như vậy, nàng vẫn không rõ thứ ta muốn là gì hay sao?

Nói xong, tay trái hần đang đặt lên bàn bỗng nhiên phủ lấy tay nàng.

Lòng bàn tay hắn nóng rực, ngón tay sắt lại lạnh lẽo, sự đối lập vô cùng khiến Tần Thiên run người, nàng như phải bỏng mà vội giã khỏi tay hắn, đứng lên.

- Tạ Đình Quân, ngươi bị điên à?

Tần Thiên hỗn hển

- Ta hôm nay đến nơi đây đúng là sai lầm.

Nói xong Tần Thiên xoay người bước đi. Vừa đi được hai bước, phía sau lại truyền đến tiếng của Tạ Đình Quân:

- Mặc dù với quan hệ của Tổng Thái phó, có thể miễn họa tru di cửu tộc cho Trang phủ, nhưng ta dám cam đoan, Trang Tín Ngạn tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, đây là tội danh thông đồng với địch bán nước, không phải chuyện nhỏ! Mặc dù là Tổng Thái phó cũng đành bất lực! Tần Thiên, nếu nàng không để ý đến tính mạng của Trang Tín Ngạn, nàng cứ việc bước ra khỏi đây!

Tần Thiên trong cơn giận dữ quay phắt lại, chỉ vào Tạ Đình Quân:

- Tạ Đình Quân, ngươi là kẻ ti tiện

Tạ Đình Quân âm trầm vuốt mặt, từng bước tới gần nàng:

- Ti tiện? Từ trước đến giờ, ta làm việc chỉ quan trọng kết quả, bất chấp thủ đoạn

Hắn đi đến trước mặt nàng, nắm lấy cánh tay của nàng, ôm nàng vào lòng, hắn chẳng qua chỉ dùng một bàn tay, đã khiến nàng không thể động đậy. Hắn dùng một bàn tay khác nâng cằm nàng lên, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng hắn.

Ánh mắt hắn hung ác nham hiểm và lạnh lẽo làm cho cả người nàng phát lạnh.

Hắn nhìn nàng, tiếng như khê rít qua kẽ răng:

- Thật ra, lần ở đại mạc, đã sớm đã biết được âm mưu của Tư Mã gia, ta biết mã tặc sẽ xuất hiện...

Tần Thiên mở to hai mắt nhìn, trong ánh mắt lộ rõ hận ý.

- Biết ta vì sao không lên tiếng không? Bởi vì ta chính là muốn mượn tay mã tặc trừ bỏ Trang Tín Ngạn! Ta tận mắt thấy mã tặc bắn tên về phía Trang Tín Ngạn, ta rõ ràng có thể cứu giúp nhưng ta lại đứng ở một bên nhìn, ta muốn nhìn thấy Trang Tín Ngạn chết ngay trước mặt ta!

- Vô sỉ, ti tiện! Ngươi sẽ không được chết tử tế

Không biết là bởi vì hận, hay vì sợ hãi, cả người Tần Thiên bỗng nhiên run rẩy, nước mắt dần dần mờ hồ, nàng cắn chặt răng cố không cho nước mắt rơi xuống.

- Không được chết tử tế thì thế nào?

Tạ Đình Quân hai mắt đỏ ngầu, bỗng nhiên cười rộ lên

- So với việc nhìn nàng với hắn ta chàng chàng thiếp thiếp, ta tình nguyện trước tiên có được nàng, sau đó không được chết tử tế cũng không sao!

Tần Thiên muốn dùng mọi lời nguyên rửa ác độc trên đời này để mắng chửi hắn, nhưng dưới ánh mắt lạnh lẽo thô bạo đó, nàng cảm thấy mọi lời nguyên rửa đều vô nghĩa.

- Biết ta vì sao nói cho nàng biết không?

Tần Thiên muốn tránh thoát khỏi sự khống chế của hắn, hắn lại càng dùng sức giữ cằm của nàng, ấn mạnh khiến xương cốt nàng đau đớn, nước mắt rớt cục nhện không được mà rơi xuống.

- Ta muốn làm cho nàng biết, ta chính là người ti bỉ như vậy, vì để đạt được mục đích, việc gì ta cũng có thể làm!

Hắn nhìn nàng, hơi thở mạnh mẽ, giọng âm trầm:

- Cho nên Tần Thiên, không cần ôm hi vọng, trên đời này, ngoài ta, không ai có thể cứu Trang Tín Ngạn!

- Người muốn cái gì? Người rốt cuộc muốn cái gì!

Tần Thiên bỗng nhiên gào lớn

- Ta muốn nàng rời khỏi Trang Tín Ngạn, sau đó đến bên ta!

Tạ Đình Quân gần từng tiếng. Sau đó hắn cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên môi nàng.

Đang lúc Tạ Đình Quân ý loạn tình mê, bỗng nhiên cảm thấy tay đau xót thì ra là Tần Thiên nghiêng đầu dùng sức cắn, Tạ Đình Quân buông nàng ra, đưa tay cởi ngoại bào, quăng sang một bên, cũng không để ý đến vết thương trên cánh tay đang đổ máu, lại một lần nữa ôm lấy nàng, bá đạo mà hôn nàng.

Sự hận thù vô cùng và nỗi nhục nhã khiến Tần Thiên không thở nổi, cứ như vậy mà ngắt đi. Khi tỉnh lại, Tần Thiên phát hiện nàng đang nằm trên trường kỷ trong đại sảnh. Tạ Đình Quân ngồi ở bên cạnh nàng, cầm tay nàng, trên nét mặt có sự lo lắng, thấy nàng tỉnh lại, sắc mặt hắn lại trầm xuống.

- Nàng tốt nhất nên làm quen đi, sau này, cho dù nàng té xỉu, ta cũng sẽ không bỏ qua cho nàng. Giọng của hắn lạnh lẽo như băng.

Tần Thiên run run đứng lên, nàng dùng sức rút tay mình về.

Tạ Đình Quân không hề chạm vào nàng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt giống như băng lại giống như lửa.

- Binh lính bị Gilson đâm còn chưa chết, nếu nàng đồng ý với ta, tên binh lính sẽ còn sống, Gilson sẽ ở biệt quán bị bệnh chết bất đắc kỳ tử, mọi thứ đều được che giấu, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hai mắt của hắn không hề chớp nhìn nàng chăm chú, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn như thép, nện vào lòng nàng:

- Nhưng nếu nàng không đáp ứng, tên binh lính đó nhất định sẽ chết, Gilson là gian tế sẽ được chứng thực, Trang Tín Ngạn nhất định không sống nổi.

Tần Thiên chưa bao giờ sợ hãi oán hận một ai đến mức này, sự ngoan tuyệt của hắn đã vượt qua phạm vi nàng có thể tưởng tượng, giờ này khắc này, nàng chỉ cảm thấy máu toàn thân đều đông lại, ngay cả khớp hàm cũng không thể không chế mà run rẩy.

- Nhìn kìa, nàng sợ hãi như vậy...

Ánh mắt hắn bỗng nhiên trở nên nhu hòa, hắn vươn tay xoa mặt nàng, Tần Thiên vội vàng tránh né, nàng hoảng sợ nhìn hắn, thật giống như hắn là một con rắn độc.

- Đừng sợ, Tần Thiên, bất kể ta đối với người khác như thế nào, ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm thương tổn nàng.

Hắn dùng giọng nói ôn nhu chưa bao giờ có mà nói chuyện, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ.

- Trước tiên ta muốn được gặp Tín Ngạn! Tần Thiên hơn nửa ngày mới tìm lại được tiếng nói của bản thân.

- Có thể, ta sẽ thu xếp. Ngày mai nàng có thể gặp hắn.

Hắn cười nói:

- Hiện tại hắn còn bình yên vô sự, nhưng hai ngày sau nếu ta không có được câu trả lời của nàng, theo lệ, ta sẽ bắt đầu thẩm vấn phạm nhân có liên quan...

Hắn nhìn Tần Thiên, nhấn giọng:

- Nàng cũng biết, trong lúc thẩm vấn, dụng hình là chuyện không thể tránh khỏi.

- Người không phải là người.

Tay Tần Thiên nắm chặt thành quyền.

- Như thế nào mới tính là người đây? Miệng nói mấy lời nhân nghĩa đạo đức vô dụng, đó là cái gì vậy?
Hắn chẳng hề để ý:

- Ta từ một thương nhân phóng túng vô danh trở thành đại quan như ngày hôm nay, chẳng lẽ là bởi vì nhân nghĩa đạo đức hay sao?

Hắn cười cười, thật giống như nàng đang kể chuyện cười vậy.

- Nay, tại Tuệ Châu này, mỗi người đều cúi đầu với ta, ai dám không coi ta là người?

Hắn nhìn nàng, một lát sau, mới nói:

- Nàng mệt rồi, ta sai người đưa nàng về nhà, hai ngày sau, ta chờ tin tốt của nàng.

Hắn đứng lên, gọi người vào, giọng nói trầm ổn, vẻ mặt bình tĩnh, thật giống như mọi chuyện đều do hắn nắm giữ. Mãi đến khi về nhà, Tần Thiên vẫn luôn run người. Nàng nhốt mình trong phòng, cuộn tròn ở trên giường ôm xiêm y của Tín Ngạn, thật giống như hắn đang ở bên cạnh nàng vậy. Ngửi thấy mùi hương của Trang Tín Ngạn truyền đến trên quần áo, Tần Thiên vui mừng mà khóc nức nở.

Bỗng nhiên, nàng lại ngẩng đầu lên, hai mắt như tỏa sáng trong bóng đêm,

Không được, nàng không thể sợ hắn, một khi sợ hãi, nàng sẽ đầu hàng không lại hắn. Nàng không thể để Tín Ngạn chết, cũng không thể để hắn thực hiện được mưu kế, nàng nên làm gì bây giờ?

Bên kia, Tạ Đình Quân ở đại sảnh uống trà, tĩnh tọa đến hừng đông, hắn nhìn sắc trời, sau đó sai:

- Mời Thẩm phu nhân vào

140. , Chương 266-267

Chương 266: Không lộ sơ hở

Lúc Trang Minh Hỉ ở đại sảnh nhìn thấy Tạ Đình Quân, Tạ Đình Quân đã thay quan phục tinh tươm, đại mã kim đao mà ngồi ở chính vị.

Quan phục màu đen nạm vàng ở viền áo, trước ngực thêu con mãng xà màu vàng oai hùng khiến hắn càng thêm khí phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng

Trang Minh Hỉ thật cẩn thận đi qua, hành lễ với hắn:

- Dân phụ thỉnh an đại nhân.

Tạ Đình Quân ngẩng đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt sắc bén như đao kiếm, làm cho tim Trang Minh Hỉ run rẩy.

- Nói lại, chúng ta quen biết đã lâu, không cần phải đa lễ. Minh Hỉ. Tạ Đình Quân nhìn Trang Minh Hỉ thản nhiên nói.

- Dân phụ không dám.

Dưới ánh mắt sắc nhọn của hắn, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy da đầu run lên.

- Không dám?

Tạ Đình Quân cười cười, đứng lên chậm rãi bước về phía Trang Minh Hỉ, vừa đi vừa nói:

- Ta thấy lá gan của ngươi rất lớn mới đứng

Nói xong, hắn dừng lại bên cạnh Trang Minh Hỉ, cúi đầu nhìn nàng, bỗng nhiên giọng trầm xuống:

- Nói đi, người rót cuộc muốn làm cái gì?

Trang Minh Hỉ trong lòng lo lắng, miễn cưỡng trấn tĩnh vững vàng:

- Dân phụ không rõ ý của đại nhân...

Tạ Đình Quân lạnh lùng nhìn nàng một hồi, bỗng nhiên cười lạnh hai tiếng:

- Không rõ sao? Được, ta nhắc lại cho người biết...

Hắn chậm rãi thong thả bước đi quanh người nàng, mỗi một bước giống như dẫm nát lòng nàng, dần dần, Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề như không thể hô hấp.

- Tay phiên dịch họ Triệu lần này Tần Thiên mời vẫn đều liên lạc với người, báo lại tình hình của Thịnh Thế và Gilson với người. Còn cả người người phái đi theo dõi Gilson ở biệt quán nữa...

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Tạ Đình Quân. Hắn làm sao có thể biết điều này? Chẳng lẽ tất cả hành vi của mình đều nằm trong sự khống chế của hắn? Nghĩ vậy, Trang Minh Hỉ không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tạ Đình Quân cười cười:

- Tò mò ta làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?

Hắn dừng bước:

- Nói cho người cũng không sao, từ sau khi Tần Thiên đến Tuệ Châu, ta vẫn phái người trông chừng bọn họ, cũng luôn luôn tìm kiếm cơ hội. Ta không tìm được sơ hở gì trên người Tần Thiên nhưng lại phát hiện động tĩnh của người. Ta nghĩ, người lao sư động chúng như vậy nhất định có mục đích của người, ta liền lẳng lặng ở một bên chờ, không nghĩ tới quả nhiên có con cá lớn là Gilson này đưa lên cửa. Đêm đó, Gilson mới ra khỏi biệt quán ta đã thu được tin tức, lúc người của người lẳng lặng đi theo phía sau hắn, ta đã phái người ở phía trước chặn hắn lại...

Tạ Đình Quân nhìn về phía Trang Minh Hỉ cười nói:

- Trang Minh Hỉ, người không nghĩ tới bộ ngựa rình bắt ve sầu nào hay chim sẻ đã rình ở sau hay sao? Lại nói, ta cũng nên cảm ơn người tặng cho ta cơ hội tốt như vậy. Nếu không, để tự ta động tay thì còn phức tạp hơn nhiều

- Người... người....

Trang Minh Hỉ nhìn đôi mắt thâm trầm tối đen của hắn, chỉ cảm thấy giống như là động sâu không đáy, bên trong ẩn chứa sự nguy hiểm vô cùng, làm cho người ta không rét mà run.

Tâm tư của một người bình thường sao có thể thâm trầm đáng sợ đến mức này?

Trang Minh Hỉ chỉ cảm thấy tim run lên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Nhưng bỗng nhiên, sắc mặt Tạ Đình Quân đột nhiên trở nên âm lệ, hắn vươn tay nắm lấy chiếc cổ thanh tú của nàng, năm ngón tay dần dần thít chặt, như muốn ép hết không khí trong phổi nàng ra. Trang Minh Hỉ khó thở, nàng há miệng, nước mắt trào ra ngoài.

Nàng bắt lực mà kéo tay hắn, lòng hoảng loạn cùng cực

Tạ Đình Quân không để ý tới chút phản kháng đó, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, năm ngón tay thít chặt còn có thể nghe thấy tiếng khớp xương kêu.

- Trang Minh Hỉ, ta hiểu người, người làm như vậy, nhất định có mục đích của người, mục đích cuối cùng của người là cái gì? Người rót cuộc muốn làm cái gì? Người còn có chiêu gì sau cùng?

Tuy rằng Tạ Đình Quân thấy rõ mọi việc nàng làm nhưng với thủ đoạn cùng mục đích cuối cùng của nàng vẫn không chắc chắn. Trang Minh Hỉ bị hắn bóp cổ đến xanh cả mặt, sống chết giãy dụa, ngay lúc ý thức của nàng dần dần mơ hồ, Tạ Đình Quân bỗng nhiên buông tay, nàng ngã xuống đất, không khí đột nhiên được hít vào, Trang Minh Hỉ ho khù khụ.

Tạ Đình Quân đứng ở bên người nàng, từ trên cao nhìn xuống nàng với vẻ coi thường.

Trang Minh Hỉ ho một lúc mới bình ổn lại, nàng nhận hận ý cùng sợ hãi trong lòng, quỳ trước mặt hắn, run run nói:

- Đại nhân anh minh thần võ, nhìn rõ mọi việc, dân phụ chính là muốn có được mối làm ăn lần này của Gilson, cho nên mới dùng thủ đoạn này...

Sự tình đã phát triển đến nước này, chỉ cần nàng kiên trì che giấu, không phải không thể đạt được mục đích. Trang Minh Hỉ đã được hạ nhân báo lại, nàng phải người theo dõi ở Trang phủ phát hiện Tần Thiên vừa từ phủ Tổng đốc trở về.

Mặc kệ kẻ bị bắt là ai, tin tưởng Tạ Đình Quân cũng sẽ không bỏ mặc trước sự cầu xin của Tần Thiên, mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, chỉ cần hắn có một chút mềm lòng, bao che cho Thịnh Thế, nàng vẫn sẽ có cơ hội lật đổ hắn.

Cho nên, hắn tuy rằng đáng sợ, tuy rằng ngoan độc, nàng cũng phải kiên trì che giấu!

Nợ máu phải trả bằng máu!

- A, đã đến nước này, làm ăn thất bại, vì sao còn phải người tiếp tục theo dõi Gilson?

Nói xong, Tạ Đình Quân một cước đá nàng ngã lăn, lạnh lùng nói:

- Trang Minh Hỉ, ngươi còn muốn giấu giếm ta!

Trang Minh Hỉ nhin đau bò lên, trong lòng lo sợ không yên, nàng lại quỳ xuống, con mắt đảo quanh, lại nói:

- Đại nhân anh minh, cái gì cũng đều không thể gạt được đại nhân, dân phụ cùng Gilson đã từng giao dịch, biết hắn từng trăm phương ngàn kế muốn thoát khỏi sự giám sát của dân phụ nhưng dân phụ đều nắm được quỹ kế của hắn, vì vậy mới không gặp phải chuyện gì. Dân phụ nghĩ rằng, lần này nói không chừng Gilson lại muốn giở trò cũ, Tần Thiên mới đến, có lẽ chưa biết gì, cho nên, dân phụ phải người theo dõi, vạn nhất Gilson thật sự chạy ra ngoài, dân phụ liền bẩm báo quan phủ, khiến Thịnh Thế bị quan phủ chịu trừng phạt.

Lời nói này che giấu một chút sự thực nhưng cũng không phải là nói dối, Tạ Đình Quân nhất thời cũng không thể phân biệt thật giả, hắn ngồi xổm xuống trước mặt Trang Minh Hỉ, một tay nắm cằm nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu, con mắt tăm tối của hắn lạnh băng mà nhìn chằm chằm nàng:

- Chỉ như thế mà thôi?

Trang Minh Hỉ trừng mắt nhìn, nước mắt rơi xuống:

- Dân phụ chỉ là dân thường, nào dám lừa gạt đại nhân, lời dân phụ vừa nói đều là lời nói thật.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, buông nàng ra, đứng lên, chậm rãi nói:

- Thật cũng được, giả cũng được, Trang Minh Hỉ, hôm nay gọi ngươi tới chính là muốn cảnh cáo ngươi, chuyện này vô luận phát triển thế nào, ngươi cũng không bị ảnh hưởng nhưng nếu để ta biết ngươi muốn giở trò quỷ, cũng đừng trách ta không khách khí!

- Vâng, đại nhân yên tâm, dân phụ không biết gì hết

Trang Minh Hỉ đồng ý nhưng lòng lại cười lạnh, chỉ cần ta tiến hành theo kế hoạch, ngươi còn có cơ hội gì mà không khách khí với ta

Đang nghĩ ngợi, giọng nói lạnh lẽo của Tạ Đình Quân lại truyền đến từ đỉnh đầu:

- Ta đã khiến Gilson nhận một phần khẩu cung, khẩu cung kia sẽ chứng minh, trong lúc ngươi giao dịch với hắn, ngươi từng bao che hắn tự do ra vào biệt quán!

Trang Minh Hỉ hoảng hốt, thất thanh kêu lên:

- Vốn không có việc này! Hắn đang hãm hại ta!

Tạ Đình Quân cười lạnh, tiếp tục nói:

- Có hãm hại hay không ta mặc kệ, ta chỉ biết là, vạn nhất người muốn giở trò quỷ gì, khẩu cung này nhất định sẽ xuất hiện ở trên công đường, đến lúc đó không chỉ là người, còn có cả con của người đều khó thoát khỏi cái chết! Đương nhiên, nếu người ngoan ngoãn, như vậy khẩu cung này cũng sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật! Trang Minh Hỉ, người hẳn là hiểu ý của ta rồi chứ?

Nói xong, Tạ Đình Quân cười lớn, sải bước đi ra đại sảnh, từ phía cửa truyền đến giọng hùng hậu của hắn:

- Sai người đưa Thẩm phu nhân trở về.

Trang Minh Hỉ toàn thân mềm nhũn, té ngã trên đất. Khá lắm tiểu nhân gian trá...

Trang Minh Hỉ vừa tức vừa hận, môi run run, nước mắt càng không ngừng tuôn trào.

Cứ như vậy, mạng của nàng cùng Gia Bảo cũng bị hắn buộc chặt vào chuyện này, vạn nhất nàng dựa theo kế hoạch đẩy hắn vào chỗ chết, nàng cùng Gia Bảo cũng không thể thoát khỏi liên lụy!

Thật đáng giận, nàng lên kế hoạch lâu như vậy mà cứ như vậy thất bại trong gang tấc, tất cả đều do hắn!

Trang Minh Hỉ nghiêng răng nghiêng lợi.

Sau khi trở về từ Tổng đốc phủ, Tần Thiên liền tự hỏi nên xử lý việc này thế nào, đầu tiên, nàng quyết định đầu tiên nhờ cháu của Tổng Thái phó tức Tổng Tổng đốc xin giúp đỡ. Tuy rằng nước xa không cứu được lửa gần nhưng nàng sẽ cố gắng kéo dài thời gian, hy vọng bên Tổng Tổng đốc có thể có ý kiến gì hay, tối thiểu, tựa như Tạ Đình Quân nói, trước cứ phải tránh họa tru di cửu tộc cho Trang phủ.

Cho dù Gilson là gian tế, nhưng Thịnh Thế quả thật sơ sẩy trong việc giám sát, không thể tính tội thông đồng với địch bán nước, cho dù muốn gánh trách nhiệm, cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức tru di cửu tộc. Về phần có thể bảo vệ mạng của Trang Tín Ngạn hay không phải xem Tổng Tổng đốc có thể nắm chắc được bao nhiêu phần.

Nhưng mà, Trang phủ có quan binh nghiêm cẩn trông coi, bất luận kẻ nào cũng không thể tự do ra vào. Sau đó, vẫn là Tần Thiên nghĩ ra một cách, nàng lấy cớ nói muốn đến Tổng đốc phủ, bảo Hải Phú mang theo thư giấu sau xe ngựa, đứng lẫn trong đám quan binh, trốn đi nửa đường, thuận lợi ra khỏi thành.

Bên này, Tần Thiên đến Tổng đốc phủ nhìn thấy Tạ Đình Quân liền yêu cầu gặp Trang Tín Ngạn.

Tạ Đình Quân cười hỏi:

- Ta đã hứa với nàng rồi, nàng rất lo lắng sao?

Tần Thiên nói:

- Ta muốn chắc chắn rằng Tín Ngạn bình yên vô sự mới có thể trả lời người.

Tạ Đình Quân cười cười:

- Điều này dễ thôi!

Nói xong, sai Lâm Vĩnh mang nàng đến đại lao. Trước khi nàng rời đi, Tạ Đình Quân nói:

- Nếu ta ngày mai còn chưa có được câu trả lời thuyết phục, ngày kia sẽ bắt đầu thẩm tra án này, tất cả sẽ không bao giờ có thể văn hồi nữa!

Tần Thiên quay người lại, hùng hăng lườm nhìn hắn một cái.

Tạ Đình Quân cũng không thèm để ý, vẫy tay để Lâm Vĩnh mang nàng rời đi.

Đại lao Tuệ Châu

Đại lao lạnh lẽo ẩm thấp, Lâm Vĩnh cầm cây đuốc đi trước, Tần Thiên theo ở phía sau.

Lâm Vĩnh dẫn nàng đi vào phòng cuối của đại lao, lại thấp sáng ngọn đèn bên cạnh, ánh lửa hôn ám chiếu sáng toàn bộ đại lao.

Qua song gỗ, Tần Thiên nhìn thấy Trang Tín Ngạn quay lưng về phía nàng mà nằm trên đồng rơm, cũng không nhúc nhích, Tần Thiên lo lắng, gọi tên của hắn, nhưng Trang Tín Ngạn không nghe thấy, tất nhiên không có phản ứng.

Tần Thiên quay đầu nói với Lâm Vĩnh:

- Mau mở cửa lao ra!

Lâm Vĩnh có chút do dự.

- Chẳng lẽ chúng ta còn có thể chạy trốn khỏi phòng giam có thủ vệ sâm nghiêm này hay sao? Mau mở cửa lao ra! Tần Thiên cao giọng.

Lâm Vĩnh biết vị trí của Tần Thiên trong lòng chủ nhân, chỉ sợ không đáp ứng sẽ đắc tội nàng, về sau nàng thành Tổng đốc phu nhân, ghi hận với hắn thì thật không hay.

Hơn nữa có hắn trông chừng ở đây, cũng sẽ không xảy ra điều gì. Nghĩ vậy, Lâm Vĩnh mở cửa lao.

Tần Thiên lập tức đi vào, ngồi xổm bên cạnh Trang Tín Ngạn, lão đảo cầm tay hắn, gọi tên hắn.

Chỉ chốc lát, Trang Tín Ngạn mơ hồ “Ừm” một tiếng, xoay người. Thấy là Tần Thiên thì lập tức ngồi dậy.

- Sao nàng lại đến đây?

Trang Tín Ngạn cầm tay nàng, lo lắng nói.

Tần Thiên không trả lời hắn, chỉ nhìn hắn từ trên xuống dưới, trái trái qua phải, thấy hắn tạm thời bình yên vô sự, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào. Nàng nhìn hắn, nhớ tới sự bức bách của Tạ Đình Quân, nhớ tới vận mệnh của Tín Ngạn mơ hồ không rõ, lòng không khỏi đau xót. Nàng nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, nước mắt từng giọt thấm ướt xiêm y hắn. Chương 267: Đối sách

Trang Tín Ngạn từng này tuổi, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đại lao, muốn nói không lo lắng, không khẩn trương là không thể. Có điều ở trước mặt thê tử, hắn không dám bộc lộ chút xúc động nào, sợ thê tử càng thêm lo lắng ỉn. Nhìn bộ dáng của nàng, mới chỉ một ngày, đã tiêu tụy đi rất nhiều. Điều này làm cho hắn vô cùng đau lòng.

- Đừng khóc, ta không sao, nhất định sẽ không có việc gì

Trang Tín Ngạn vừa vỗ vỗ lưng nàng, vừa an ủi nàng.

Biết thời gian quý giá, Tần Thiên không muốn khóc lóc lãng phí thời gian, nàng ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Trang Tín Ngạn nói:

- Sao ngươi ngốc như vậy, rằng người chịu trách nhiệm là ta, ngươi vì sao muốn thay ta chịu tội, nếu ngươi có chuyện gì, ta phải làm sao bây giờ?

Nói xong nói xong, nước mắt lại rơi xuống. Trang Tín Ngạn vươn tay giúp nàng lau nước mắt, ôn nhu nói:

- Ta là phu quân của nàng, ta phải bảo vệ nàng.

Chỉ một câu đơn giản làm cho Tần Thiên cảm động không thôi, không nhịn được lại ôm lấy hắn, vui mặt trong lòng hắn mà lặng lẽ rơi lệ.

Một lát sau, Trang Tín Ngạn nhẹ nhàng đẩy nàng ra, bỗng nhiên nghiêm túc nói:

- Nàng làm sao có thể tới đây? Nàng đi tìm Tạ Đình Quân?

Tần Thiên gật đầu, có thể đi vào nơi này, thế nào cũng phải được Tạ Đình Quân gật đầu, cũng không thể giấu giếm được hắn. Trang Tín Ngạn nhìn nàng một lúc, lại nói:

- Hắn có nhân cơ hội uy hiếp nàng không?

Tần Thiên ngần ra, không nghĩ tới hắn chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã đoán ra được. Tiếp theo sắc mặt trở nên trắng bệch. Nhìn sắc mặt Tần Thiên, Trang Tín Ngạn biết mình đã đoán đúng.

Kỳ thật đoán ra được điều này cũng không có gì khó, đều là nam nhân, Trang Tín Ngạn sao có thể không nhận ra Tạ Đình Quân có tâm tư với Tần Thiên. Cơ hội tốt như vậy, hắn bỏ qua mới là lạ.

Trang Tín Ngạn trong lòng dâng lên sự phẫn nộ.

Sống đến tận bây giờ, Trang Tín Ngạn chưa bao giờ oán hận một ai. Tính tình hắn lạnh lùng khiến hắn rất khó có cảm xúc mãnh liệt. Thích Tần Thiên là một ngoại lệ, mà hiện tại, oán hận Tạ Đình Quân lại là một ngoại lệ khác. Hắn lẳng lặng nắm chặt tay thành quyền.

- Tần Thiên, nàng hãy nghe ta nói...

Trang Tín Ngạn ngẩng đầu nhìn Lâm Vinh đứng canh ngoài cửa, sau đó đến gần bên tai Tần Thiên, thấp giọng nói:

- Nếu để cho ta sống mà mất nàng, ta thà là chết.

Nói xong, hắn ngẩng đầu nhìn Tần Thiên, ánh mắt như tỏa sáng.

Tần Thiên nắm chặt tay hắn, dùng khẩu hình nói:

- Tín Ngạn, ta vĩnh viễn cũng không rời khỏi người. Người còn sống, ta sẽ ở bên cạnh người, người chết rồi, ta sẽ theo người xuống địa ngục.

Nàng tìm mọi cách để cứu hắn, nếu thật sự không cứu được, hắn đi đâu nàng sẽ theo đến đó, lên trời xuống biển, nàng và hắn cũng sẽ không chia lìa. Nàng tuyệt đối sẽ không để cho tiểu nhân tì bỉ như Tạ Đình Quân kia uy hiếp.

Trang Tín Ngạn lẳng lặng nhìn nàng một lúc, sau đó hít sâu một hơi, gắt gao ôm nàng vào lòng.

Tần Thiên lập tức vòng tay ôm cổ hắn, hai người áp má kề vai chạm vào nhau, thật lâu cũng không chia lìa.

Lâm Vinh đứng phía ngoài thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi thở dài vì chủ tử nhà mình.

Trong lòng của nữ nhân này chỉ có một phu quân của nàng, chủ tử cho dù hao hết tâm tư chiếm đoạt được, chẳng lẽ sẽ được vui vẻ hay sao?

Lâm Vinh xoay người, không muốn nhìn thấy cảnh sầu triền miên như vậy.

Ngay tại một khắc hắn xoay người đi kia, Trang Tín Ngạn bỗng nhiên giương mắt lạnh lùng liếc hắn một cái, sau đó nhanh chóng nói bên tai Tần Thiên một câu:

- Lập tức đi tìm Trang Minh Hỉ.

Tần Thiên giật mình, theo bản năng muốn thoát khỏi vòng ôm của hắn nhưng Trang Tín Ngạn lại gắt gao ôm nàng.

- Đừng nhúc nhích, không thể để người của hắn nhìn thấy.

Tần Thiên không hề nhúc nhích, lẳng lặng ôm hắn. Trang Tín Ngạn tiếp tục nói:

- Ta sớm đã cảm thấy tay phiên dịch họ Triệu có chút không ổn, có điều cũng không quá để ý, ở đây cẩn thận suy nghĩ một ngày, cảm thấy hắn có liên quan đến Minh Hỉ. Ở chỗ nàng ta có lẽ sẽ có manh mối gì đó.

Khác với Tần Thiên ở bên ngoài lo lắng, Trang Tín Ngạn ở đây không có việc gì, thuận tiện dùng thời gian rảnh rỗi cẩn thận hồi tưởng lại từng sự kiện xảy ra lúc bọn họ đến Tuệ Châu. Hắn vốn luôn quan sát tỉ mỉ mọi chuyện, hơn nữa cũng không giống Tần Thiên luôn phải giao tiếp với nhiều người, cho nên thời gian rảnh rỗi khá nhiều, đối với từng chi tiết cũng càng hiểu biết.

Hắn nhớ tới Triệu phiên dịch thường thường thừa dịp lúc không có ai chú ý lặng lẽ nói với Gilson điều gì đó, lúc ấy hắn tuy rằng thấy được, cũng không để ý, nhưng hiện tại tĩnh tâm cẩn thận hồi tưởng, cảm thấy Triệu phiên dịch ngay lúc đó vẻ mặt có chút lén lút, dường như đang làm việc bất chính.

Bọn họ lúc ấy tìm phiên dịch hoàn toàn dựa theo việc Thịnh Thế tuyển người, do người quen giới thiệu, sau đó Triệu phiên dịch trở hết tài năng, được Tần Thiên công nhận, nếu hấn thật sự có vấn đề, nhất định có quen với Trang phủ, cũng có liên quan đến Trang Minh Hỉ.

Vì vậy hấn mới có thể kết luận như vậy.

Có điều trong khoảng thời gian ngắn, hấn cũng không thể nói rõ tỉ mỉ với Tần Thiên, cũng may hai người thành thân đã lâu, sớm tâm linh tương thông, lại càng không thiếu tin tưởng. Thấy hấn chắc chắn, Tần Thiên cho dù nhất thời còn nhiều chi tiết chưa nghĩ thông nhưng đối với lời hấn nói, nàng hoàn toàn tin phục.

Suy nghĩ thay đổi, nàng đã biết nên làm thế nào.

- Ta sau khi rời khỏi đây, lập tức sẽ bắt tay vào xử lý việc này, chỉ cần người thật sự nhận thấy việc này có liên quan, ta nhất định có thể đào ra manh mối.

Trang Tín Ngạn vuốt mặt nàng, đau lòng nói:

- Vất vả cho nàng.

Tần Thiên đề tay hấn lại, nhẹ giọng nói:

- Tín Ngạn, người chờ ta, ta nhất định sẽ cứu người ra, chúng ta còn có phải cả đời bên nhau

Trang Tín Ngạn cúi đầu, ôn nhu hôn nàng

Nhưng muốn xử lý tốt chuyện này, đầu tiên phải giải quyết đám quan binh canh giữ ngoài cửa của Trang phủ. Nếu không dưới đôi mắt của bọn họ, có thể làm được gì đây?

Vì thế, sau khi ra khỏi đại lao, Tần Thiên liền bắt đầu khóc lóc, một nửa là giả bộ, một nửa cũng vì trong lòng lo sợ không yên. Bên cạnh Lâm Vĩnh nhìn thấy, trong lòng thở dài, nhưng cũng khó mà nói được gì.

Tần Thiên nức nở nói với Lâm Vĩnh:

- Người dẫn ta đi gặp Tạ đại nhân, ta có lời muốn nói với hấn.

Lâm Vĩnh tất nhiên sẽ không phản đối, chỉ chốc lát, Lâm Vĩnh đã dẫn Tần Thiên đi vào Tổng đốc phủ.

Tần Thiên nhìn thấy Tạ Đình Quân câu đầu tiên nói đó là:

- Chỉ cần người có thể buông tha Tín Ngạn, cái gì ta cũng đều đồng ý với người.

Nói xong, nước mắt giống như trân châu bị chặt đứt mà lăn rơi xuống. Lòng Tạ Đình Quân khẽ run lên, hấn vọt tới bên Tần Thiên, cầm tay nàng, áp chế nỗi mừng rỡ trong lòng nói:

- Thật sao, nàng đồng ý về với ta?

Tần Thiên ngẩng đầu, rút tay về, hai mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hấn nói:

- Ta còn có lựa chọn nào khác? Nay mạng của hấn nằm trong tay của người, hấn từ trước đến nay chưa từng chịu khổ, hiện giờ lại bị giam cầm nơi âm u ẩm thấp không thấy ánh sáng mặt trời kia, Tạ Đình Quân, người ngoan tuyệt, người có quyền thế, chúng ta đấu không lại người, người thắng rồi, cái gì ta cũng đều đồng ý với người, người lập tức thả hấn ra đi.

Khi nói chuyện, Tần Thiên vẻ mặt rất thảm thiết, tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi, quả thật là bộ dáng vì ý trung nhân mà đau lòng. Tạ Đình Quân lặng lẽ nhìn thật lâu, thủy chung không nhận ra sơ hở.

- Hấn chỉ chịu một chút khổ vậy mà nàng cũng thương tiếc!

Tạ Đình Quân cười lạnh, trong giọng nói không khỏi có một chút ghen tuông.

- Đây chẳng phải là kế hoạch của người hay sao? Tần Thiên phẫn nộ trừng mắt nhìn hấn.

Tạ Đình Quân hừ lạnh vài tiếng, hấn vươn tay kéo nàng, Tần Thiên không tự chủ được ngã vào trong lòng hấn.

- Vậy giờ nàng trở thành người của ta đi! Tạ Đình Quân ôm lấy nàng đi về phía cuối phòng.

141. , Chương 268-269

Chương 268: Đánh cờ

- Vậy giờ nàng trở thành người của ta đi!

Tạ Đình Quân ôm lấy nàng đi về phía cuối phòng. Tần Thiên cả kinh kêu một tiếng, lập tức cảm giận nhìn hấn:

- Tạ Đình Quân, trong cảm nhận của ngươi, hóa ra ta chính là loại nữ nhân có thể tùy tiện đối đãi hay sao? Chẳng lẽ tình cảm ngươi đối với ta theo lời ngươi nói lúc trước tất cả đều là giả hay sao?

- Nàng sao lại nói như vậy, ta vì nàng ngay cả tính mạng cũng không màng, nàng còn nghi ngờ tình cảm của ta?

Tạ Đình Quân lộ vẻ tức giận, từ trước đến nay hấn cũng không phải là một nam nhân có thể ở trước mặt nữ nhân mà hạ giọng đồ dành, lời ngon tiếng ngọt. Hấn ở trước mặt Tần Thiên cố ý ôn nhu như vậy đã là một ngoại lệ. Nhưng cũng không có nghĩa là, hấn có thể lúc nào cũng có thể để mặc nữ nhân làm cản trước mặt mình.

Tần Thiên làm bộ như bị hoảng sợ, mắt lại đỏ lên, nàng khê đám lên vai hấn, oán giận nói:

- Ngươi lớn tiếng như vậy làm cái gì? Ta còn chưa gả cho ngươi, ngươi đã như vậy, về sau ta còn có thể trông mong ngươi đối tốt với ta sao? Tín Ngạn chưa bao giờ đối như ta vậy, hấn chưa bao giờ lớn tiếng với ta, mặc kệ ta đưa ra yêu cầu gì, hấn đều hết sức mà thỏa mãn ta...

Nghe thấy nàng so sánh mình với kẻ điếc kia, còn luôn mồm nói mình không bằng hấn, Tạ Đình Quân tức giận trong lòng, nhịn không được muốn phát hỏa nhưng cúi đầu nhìn thấy nữ nhân lê hoa mang vũ trong lòng, giận dữ oán trách, bộ dáng mảnh mai, sở sở động lòng người thì lòng không khỏi mềm nhũn, hấn so đo với một nữ nhân làm gì chứ?

Nghĩ vậy, giọng Tạ Đình Quân trở nên mềm mỏng, nhưng trong giọng nói vẫn mang theo một chút ghen tuông:

- Kẻ câm điếc kia? Chỉ sợ hấn muốn lớn tiếng nói chuyện cũng không thể được...

Tiếp theo, hấn ôm chặt nữ nhân trong lòng, cúi đầu nhìn nàng, ôn nhu nói:

- Tần Thiên, nàng yên tâm, ta về sau sẽ đối tốt với nàng. Trang Tín Ngạn có thể cho nàng thứ gì, ta đều có thể cho nàng thứ đó, mà thứ ta cho nàng, Trang Tín Ngạn cũng chưa chắc có thể cho nàng, ta nhất định sẽ khiến nàng trở thành nhất phẩm phu nhân ai ai cũng phải hâm mộ!

Nói xong, hấn nhìn nàng cười cười, tươi cười thực sự là phá lệ nhu hòa, trong chốc lát đã khiến khuôn mặt anh vĩ của hấn như mơ hồ, vẻ mặt hấn như tỏa sáng lóa mắt.

Cho dù Tần Thiên oán hận hấn thế nào, giờ này khắc này cũng không thể phủ nhận, tình cảm của hấn với nàng là chân thật.

- Tạ Đình Quân, chúng ta vốn có thể là bằng hữu...

Tần Thiên nhìn hấn, bỗng nhiên thở dài. Vì sao lại biến thành cục diện hiện tại người chết ta sống thế này?

- Ta không muốn làm bằng hữu của nàng, ta muốn làm phu quân của nàng.

Tạ Đình Quân nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy, trong ánh mắt có sự cố chấp vô cùng. Không, nàng đã có phu quân, đã thề sống chết bên nhau, cả đời này nàng chỉ muốn ở bên hấn. Dù tình cảm của Tạ Đình Quân với nàng là chân thật, sâu nặng nhưng nàng cũng không thể đón nhận. Huống chi hấn lại dùng thủ đoạn bỉ ổi này để ép buộc nàng.

Tần Thiên nhìn hấn, chu miệng, như giận dữ mà nói:

- Người nói thì dễ nghe, nhưng chẳng biết có suy nghĩ vì ta hay không, nay ta còn là người của Trang phủ, nếu cứ như vậy thành người của người, ta chẳng phải sẽ thành nữ nhân hạ lưu hồng hạnh vượt tường hay sao? Việc này về sau nếu truyền ra ngoài, ta còn có mặt mũi nào đối mặt với người đời

Nói xong, nàng cầu ngực hấn nũng nịu:

- Người chỉ nghĩ ình mà thôi!

Tần Thiên xuống tay cũng không nhẹ, cầu đến nỗi Tạ Đình Quân thấy đau, nhưng vẻ mặt Tần Thiên như liếc mắt đưa tình lại khiến lòng hấn mừng như điên, hận không thể cứ như vậy bị nàng bóp chết.

Hấn buông nàng xuống, vươn tay xoa nhẹ ngực mình, đau dần qua đi, ngực tê dại, còn có cảm giác ngọt ngào nói không nên lời. Cảm xúc này làm cho hấn vui mừng không thôi.

Hấn ôm eo nàng, làm cho nàng dán sát lên người hấn. Hấn cúi đầu, nhìn nàng nhẹ giọng nói:

- Là ta đã coi nhẹ mấy thứ này, được, mọi thứ đợi đến đêm thành thân động phòng hoa chúc của chúng ta, nhiều năm ta vẫn chờ đợi, đợi thêm vài ngày nữa cũng không sao. Ngày mai ta sẽ bắt Trang Tín Ngạn viết thư.

Tần Thiên vội vàng nói:

- Hấn tính tình quật cường, bất kể người ép buộc hấn thế nào, hấn cũng sẽ không thỏa hiệp. Ta sống với hấn rất hạnh phúc, còn có một đứa con thông minh đáng yêu, nếu không phải xảy ra chuyện này, ta cũng sẽ không quyết định như vậy.

Nói tới đây, Tần Thiên lại bắt đầu rơi nước mắt

- Ta không muốn hấn có chuyện gì, mới chịu đáp ứng điều kiện của người, bằng không ta tội gì phải đeo trên lưng tội danh vứt chồng bỏ con này? Nếu người làm hại hấn, ta thà chết cũng sẽ không theo người...

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, nước mắt lưng tròng, hai mắt sáng trong tựa nước suối, làm cho hấn tim đập loạn.

- Người cũng biết tính cách của ta, ta nói được thì làm được. Người tốt nhất đừng ép buộc hấn, cho ta thời gian, ta sẽ nói chuyện với hấn. Người cũng biết hấn vốn tâm cao khí ngạo, tuyệt đối không phải người dễ dưng không buông, chỉ cần ta chính miệng nói với hấn, hấn nhất định sẽ buông tay.

Tần Thiên nói như vậy có ba mục đích, thứ nhất là để Tạ Đình Quân đừng bức bách tra tấn Tín Ngạn, Tín Ngạn có thể yên ổn. Thứ hai, cũng là tranh thủ thời gian, cứ như vậy, Tạ Đình Quân toàn tâm toàn ý xử lý tốt chuyện này, sẽ thả lỏng cảnh giác với nàng hơn một chút. Thứ ba, cũng là một biện pháp tung hỏa mù, nàng càng nói chân thật, chu đáo, càng có thể khiến Tạ Đình Quân tín nhiệm. Không có ai là thần tiên, ai cũng có lúc bị mắc mưu, chỉ xem xem người đối đầu là ai, đạo hạnh có đủ cao hay không, hành động có đủ chu đáo hay không mà thôi.

Cùng hấn đánh cờ, Tạ Đình Quân nhìn qua có vẻ chiếm hết thượng phong nhưng hấn lại có một nhược điểm, hấn có tình ý với nàng, mà nàng thì không có, kẻ động tình nhất định sẽ bị động.

Tạ Đình Quân nhìn nàng một lúc, cũng không thể nhận ra sơ hở, hấn biết rõ tình cảm của nàng đối với Trang Tín Ngạn, đổi lại là bình thường, nàng căn bản sẽ không để ý tới mình nhưng hiện tại không giống như vậy, nàng đang cầu xin vì hấn, nàng vì kẻ điếc kia chuyện gì cũng có thể làm.

Đây đúng là hấn điều muốn, cũng là kết quả hấn mà trăm phương ngàn kế để đạt được. Chỉ cần mọi thứ nằm trong khống chế của hấn, hấn cần gì phải lo lắng?

- Chuyện này cũng không được kéo dài quá lâu, chậm nhất là nửa tháng, nói cách khác, trong vòng nửa tháng hấn phải viết xong thư, nếu không, chuyện càng kéo dài để cho bên trên biết được, ta cũng không chắc chắn có thể giữ lại mạng của hấn!

Tạ Đình Quân ra thời hạn. Tần Thiên cắn răng đồng ý, nửa tháng thì nửa tháng!

- Nàng cũng đừng đau lòng, về sau chúng ta cũng sẽ có con, con của chúng ta nhất định càng thông minh, càng xuất sắc hơn con của nàng và Trang Tín Ngạn.

Tạ Đình Quân ôm chặt nàng, thấp giọng nói. Tần Thiên không dám ngẩng đầu, sợ không che giấu nổi sự chán ghét trong mắt.

Giây tiếp theo, hắn nâng cằm nàng lên, ánh mắt nóng rực như lửa, Tần Thiên vội vàng thu hồi suy nghĩ, vẻ mặt thảm thiết.

- Động phòng ta có thể chờ nhưng có một việc ta chờ không được.

Nói xong, hắn cúi đầu, hôn lên môi nàng. Qua một hồi lâu, hắn mới buông nàng ra, gắt gao ôm nàng vào lòng, má cọ má nàng, hắn thở dài một tiếng:

- Tần Thiên, nàng có biết ta đã chờ ngày này bao lâu rồi không...

Tần Thiên nhân cơ hội nói:

- Vậy người có thể đồng ý với ta một chuyện không?

- Chuyện gì?

- Có thể cho đám quan binh canh giữ ở Trang phủ lui đi không? Ấm ỹ như vậy, người khác nhìn vào, chẳng lẽ không hoài nghi? Hơn nữa ta ra vào cũng thật sự bất tiện. Ta không thích.

Tạ Đình Quân giật mình, nhất thời không nói gì. Nếu cho lui quan binh, chỉ sợ khó có thể nắm giữ mọi chuyện trong tay...

Thấy hắn do dự, Tần Thiên không vui đẩy hắn ra, sáng giọng:

- Người xem xem, chỉ một chuyện nhỏ như vậy cũng không thể chiều ta!

Thấy nàng tức giận, Tạ Đình Quân lại không đành lòng, vội vàng cầm tay nàng:

- Được, đều làm theo ý nàng, ta sẽ cho đám quan binh đó rút đi

Tần Thiên thầm thở phào, nàng ngẩng đầu, nhìn Tạ Đình Quân khẽ cười cười, nhẹ giọng nói:

- Thật ra, ta cũng biết người rất tốt với ta...

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, chỉ một nụ cười đã khiến Tạ Đình Quân mềm nhũn. Tiễn Tần Thiên đi, Tạ Đình Quân lại sai Lâm Vĩnh:

- Cho quan binh rút về, sau đó chọn vài người có thân thủ tốt, thông minh cải trang xung quanh Trang phủ, Trang phủ có biến gì thì lập tức báo lại cho ta.

Lâm Vĩnh tuân lệnh vừa định rời đi, đột nhiên Tạ Đình Quân lại gọi giật lại.

- Người nói, nàng thật lòng sao? Tạ Đình Quân đi đến cửa sổ đứng hên.

Lâm Vĩnh ngạc nhiên nhìn chủ tử, mặc kệ ra sao, chủ tử đều luôn chắc chắn, tự tin mười phần uy vũ khí phách, đã bao giờ có lúc không chắc chắn, lo được lo mất như vậy?

Lâm Vĩnh do dự, không biết nên nói thế nào. Không đợi hắn nghĩ ra đáp án, Tạ Đình Quân lại vẫy tay nói:

- Thôi bỏ đi, người đi xuống đi.

Nghe vậy, Lâm Vĩnh xoay người ra cửa, ngay lúc hắn bước ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy Tạ Đình Quân nhẹ giọng lầm bầm:

- Mặc kệ nàng là thật tình hay là giả ý, ta đều có cách biến nó thành sự thật.

Lâm Vĩnh theo bản năng xoay người nhìn lại, đã thấy chủ tử của mình đứng ở bên cửa sổ, tay vô ý thức vỗ vỗ cửa sổ, khóe miệng cười thần nhiên.

Bộ dạng này của Tạ Đình Quân Lâm Vĩnh chưa bao giờ thấy, làm cho hắn có chút kinh hãi.

Tần Thiên sau khi về phủ chưa được bao lâu, Tạ Đình Quân lại theo hứa hẹn, rút quan binh vây quanh Trang phủ đi.

Sau khi xung quanh trở nên thanh tịnh, Tần Thiên sai Thanh Liễu, bảo nàng mời tay phiên dịch họ Triệu đến.

Thanh Liễu nhận lệnh đang chuẩn bị đi xuống thì Tần Thiên lại gọi nàng lại:

- Đợi chút, đừng mời một mình hần, người gọi Lý chương quây của Trà Hành cùng với quân sự đều đến đây, nói ta có việc cần bàn trong mấy ngày qua.

Lão bản có chuyện, triệu tập nhân viên là điều rất bình thường.

Sở dĩ phải làm như vậy, vì Tần Thiên cảm thấy Tạ Đình Quân làm người giả dối, không có khả năng cứ như vậy mà tin tưởng mình, hần tuy rằng cho lui quan binh, nhưng nói không chừng còn có chiêu bí mật, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Thám tử đứng ngoài Trang phủ thấy có không ít người vào Trang phủ, bọn họ vừa không muốn đánh rắn động cỏ mà lặng lẽ tìm hiểu thân phận những người này, vừa phái người báo lại cho Tạ Đình Quân.

Chờ ọi người đến đủ, Tần Thiên dặn dò chuyện xảy ra gần đây, chỉ nói chuyện lúc trước là hiểu lầm, quan phủ tra sai đối tượng, hiện tại đã rõ ràng, đã không còn vấn đề gì. Để ọi người an tâm.

Chuyện Gilson phát sinh lúc nửa đêm, trừ quan phủ ra, cơ hồ không có một ai biết, có điều hai ngày nay bởi vì có quan binh bao vây mới khiến nhân tâm hoảng sợ, hiện tại mọi người mắt thấy quan binh đã lui xuống, đương gia lại nói như vậy, thì đều yên lòng.

Sau một nén nhang, Tần Thiên ọi người về, chỉ giữ lại Triệu phiên dịch. Nàng sai người bịt miệng hần, lại trói chặt hần, thay áo khoác cho hần, để gia đình có thân hình tương tự mặc vào ra vẻ là Triệu phiên dịch bước ra ngoài, những người theo dõi bên ngoài sao có thể nhận rõ mặt từng người một, thấy số người đi vào đi ra giống nhau, lại báo lại cho Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân không nhìn ra sơ hở, cũng không để ở trong lòng, chỉ cho rằng nàng thật sự có việc cần sai bảo. Hần xuất thân thương nhân nên đương nhiên cũng hiểu được hành động này là cần thiết. Chương 269 Liên kết lại

Thẩm phủ

Trang Minh Hỉ ăn mặc chỉnh tề đi vào đại sảnh, thấy Tần Thiên đang đứng ở trong sảnh, nhìn bức vẽ mẫu đơn ở chính vị.

Trang Minh Hỉ đi qua, mỉm cười:

- Ngọn gió nào đưa Tần đương gia tới nơi này vậy?

Nghe tiếng, Tần Thiên quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Trang Minh Hỉ, sau khi đợi nàng đến gần, bỗng nhiên xông lên, tát một bạt tai.

Sức rất lớn khiến Trang Minh Hỉ lão đảo vội lùi lại mấy bước, nửa mặt lập tức sưng đỏ.

Trang Minh Hỉ bưng mặt, trợn to mắt nhìn Tần Thiên, hét âm lên:

- Tần Thiên, ngươi bị điên à, ngươi dám đánh ta!

Thù mới hận cũ đều dâng lên, Trang Minh Hỉ cũng bất chấp thân phận, xông lên muốn trả lại một cái tát. Nhưng tay vừa giơ lên, Tần Thiên lại hung hăng đẩy nàng ra, đồng thời quát chói tai:

- Trang Minh Hỉ, ngươi dám tát lại ta, ta lập tức đem tay phiên dịch họ Triệu giao cho quan phủ, chuyện ngươi cùng hần ta cấu kết với Gilson sẽ rõ ràng khắp thiên hạ! Nay, Gilson đã bị quan phủ bắt, Thịnh Thế chúng ta cố nhiên là giám sát bắt lực, nhưng Trang Minh Hỉ ngươi cũng cấu kết với gian tế, thông đồng với địch bán nước! Trang Minh Hỉ, ngươi và con ngươi cùng nhau chịu chết đi!

Tần Thiên nói mỗi câu thì bước ép sát hơn một bước, mỗi khi tới gần thì lại đẩy Trang Minh Hỉ một cái, bởi vì cảm xúc quá kích động mà sức lực rất lớn, vì vậy mà đẩy ngã Trang Minh Hỉ.

Trang Minh Hỉ ngã trên đất, cũng không biết do thấy Tần Thiên quá đáng sợ, hay là sợ hãi hậu quả kia, mặt trắng bệch như tuyết, ngẩn ngơ nhìn Tần Thiên.

- Người....người nói hươu nói vượn cái gì... Trang Minh Hỉ run run nói.

- Trang Minh Hỉ, hắn ta đã nói ra mọi chuyện, người còn muốn phủ nhận? Tần Thiên chỉ vào nàng, sắc mặt lạnh lùng

Giờ là lúc quan trọng, Tần Thiên tất nhiên sẽ không mềm lòng, cũng có dùng chút nhục hình với gã phiến dịch họ Triệu

Nghe vậy, Trang Minh Hỉ hoảng sợ cúi đầu, mắt đảo quanh, lòng đang tính có nên báo việc này cho Tạ Đình Quân biết hay không. Còn chưa nghĩ xong lại nghe Tần Thiên nói:

- Trang Minh Hỉ, người không cần phải nghĩ nữa, ta biết người đã câu kết với Tạ Đình Quân, nhưng ta nói thật cho người biết, hai người chúng ta mới là vận mệnh tương quan, nếu người không đứng về phía ta, ta chết cũng sẽ kéo người xuống nước! Tần Thiên ác độc mà nói

Trang Minh Hỉ nếu đã tham dự vào việc này, làm sao có thể giấu được Tạ Đình Quân? Nàng hiện tại nếu bình yên vô sự, tất có thỏa thuận nào với hắn đó.

Trang Minh Hỉ từ dưới đất bò lên:

- Lời này của người có ý gì?

Tần Thiên nhìn nàng nói:

- Người cũng là người làm mẹ, người có thể rời khỏi trượng phu cùng con mình hay không?

Trang Minh Hỉ ngẩn ra, đương nhiên sẽ không, nàng đã mất Kiều Đại, nàng chết cũng không muốn rời khỏi Gia Bảo.

- Ta cũng vậy, ta cũng sẽ không rời khỏi Thế Tu của ta!

Tần Thiên chậm rãi nói:

- Có một số việc hắn người đã rõ ràng, Tạ Đình Quân không có ý tốt với ta, hắn bắt Tín Ngạn, lấy việc này để uy hiếp ta, nhưng ta đã có chủ ý, tuyệt đối sẽ không để hắn uy hiếp. Nếu hắn muốn định tội Tín Ngạn, ta sẽ mượn sự trợ giúp của Tổng Tổng đốc làm lớn chuyện. Đến lúc đó...

Tần Thiên nhìn nàng chăm chăm, nghiêng răng nói:

- Ta nhất định sẽ lôi người ra, hơn nữa tận lực đem tội danh đổ hết lên người người, ta có Tổng Thái phó làm hậu thuẫn, Hoàng Thượng sẽ nể mặt, cũng không nỡ để Tổng Thái phó mất mặt mà đuổi tận giết tuyệt Trang phủ chúng ta. Đến cuối cùng sẽ là Trang Minh Hỉ người gánh vác mọi chuyện. Tội danh thông đồng với địch bán nước người cũng hiểu rồi, đến lúc đó không chỉ là người, bao gồm cả con của người, người của Thẩm phủ đều phải đi theo người nhận lấy cái chết!

Nàng tuy rằng nói như vậy, nhưng kết quả tính mạng của Trang Tín Ngạn có thể giữ được hay không nàng cũng không dám chắc chắn.

Trang Minh Hỉ như bị sét đánh, ngây ngốc ngồi đó, qua một hồi lâu, nàng suy yếu nói:

- Nói đi, người muốn ta làm như thế nào?

Nghe thấy câu này, Tần Thiên thâm thở phào, chuyện đã thành công được một nửa rồi

Nếu nói Tạ Đình Quân có nhược điểm tình cảm của hắn đối với mình, như vậy tử huyệt của Trang Minh Hỉ đó là con trai của nàng. Chỉ cần có thể nhắm trúng tử huyệt của nàng ta, nàng ta dù gian trá hay giáo hoạt, cũng chỉ đành ngoan ngoãn cúi đầu.

- Ta muốn biết, người lần này làm như vậy mục đích rốt cuộc là gì? Người biết rõ tâm tư của Tạ Đình Quân, cũng biết hắn sẽ nương tay với ta, đã là như thế, mục tiêu của người không thể vì hãm hại ta! Nói rõ ý đồ thật của người ra. Chúng ta hợp tác, cùng nhau bảo vệ tính mạng người thân, cùng nhau đối phó Tạ Đình Quân!

Tần Thiên nhìn nàng, nặng nề nói ra những lời này, mỗi chữ đều như nện vào lòng Trang Minh Hỉ.

- Người nói, mục tiêu của người là Tạ Đình Quân? Bởi vì hắn hại chết phu quân người, cho nên người muốn báo thù?

Tần Thiên nhìn vẻ mặt thê lương của Trang Minh Hỉ trước mặt mà nhất thời không thể tin được lỗi tai của mình.

- Chẳng lẽ Thảm lão gia là do Tạ Đình Quân hại chết?

Tần Thiên cảm thấy không thể tin được, Thảm lão gia chết hai năm trước, lúc ấy Tạ Đình Quân còn chưa đến Tuệ Châu mà.

Lúc này, Tần Thiên cùng Trang Minh Hỉ đang ngồi trong thư phòng của Trang Minh Hỉ. Hai người ngồi bên bàn tròn.

- Không phải Thảm lão gia. Trang Minh Hỉ lắc đầu

- Không phải Thảm lão gia? Chẳng lẽ người còn giả cho người khác? Tần Thiên càng nghe càng hồ đồ.

Trang Minh Hỉ ngẩng đầu nhìn nàng cười lạnh:

- Tần Thiên, người không quên ta từng bị người khác bắt đi hơn một tháng chứ!

Tần Thiên lập tức hiểu được ý của nàng:

- Ý của người là, là bọn cướp?

Trang Minh Hỉ sau khi biến mất, trong thành truyền lời đồn Trang Minh Hỉ là bị thủ lĩnh Kiều Đại của bọn buôn muối tư bắt đi.

- Hắn là Kiều Đại, là nam nhân đối tốt với ta nhất trên đời này. Sau đó vì cứu ta, bị Tạ Đình Quân hại chết...

Trang Minh Hỉ cúi đầu, khóe mắt dần hoen ướt. Sau đó, nàng đem việc Tạ Đình Quân vì muốn trừng phạt nàng, thiết kế để nàng bị Kiều Đại bắt đi, nàng khiến Kiều Đại vui vẻ mà thành công trở về, Kiều Đại lại bám riết không tha, cuối cùng Kiều Đại vì cứu nàng mà chết trong một gian miếu đổ nát, nàng vì bảo vệ cốt nhục của hân đành dùng thi thể của Kiều Đại để đổi lấy tự do, từng sự việc đều nói ra rõ ràng

Việc này ngoài Hỉ Thuộc, Trang Minh Hỉ chưa từng tiết lộ với ai, nàng tuyệt đối không nghĩ tới có một ngày sẽ nói ra trước mặt Tần Thiên, mà trong lòng của nàng lại có cảm giác nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Tuy rằng nàng ghen tị, chán ghét Tần Thiên nhưng có một điều, nàng chưa bao giờ từng hoài nghi, đó chính là nhân phẩm của Tần Thiên, một người cho dù thống hận mình, cũng không chịu cùng người khác nói xấu sau lưng mình, tuy là địch nhân nhưng cũng đáng để tin tưởng

- Tạ Đình Quân này, thực không phải đáng sợ không thôi đâu... Tần Thiên nghe xong, không khỏi cảm khái.

- Đâu chỉ là đáng sợ, hân chính là cầm thú! Là súc sinh!

Trang Minh Hỉ chặt nắm tay mà đập bàn, oán hận nghiêng răng:

- Ta biết hân vẫn nặng lòng với người, chỉ cần người có chuyện hân nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn. Đến lúc đó, ta sẽ nắm lấy nhược điểm này làm cho hân thân bại danh liệt!

Tần Thiên lạnh lùng nhìn nàng, lớn tiếng:

- Hân đương nhiên là cầm thú nhưng Trang Minh Hỉ người thì tốt đẹp hơn được bao nhiêu? Ta chưa bao giờ đắc tội với người, nhưng người lại ba lần bảy lượt ám hại ta, hiện tại đến ngay cả huynh trưởng của mình cũng hãm hại. Trang Minh Hỉ, người cùng Tạ Đình Quân luận về tâm tư đen tối quả thực là người tám lạng kẻ nửa cân, khác nhau chỉ là hân so với người ác hơn, inh hơn mà thôi!

- Người chưa đắc tội với ta?

Trang Minh Hỉ đập bàn tức giận, lửa giận vùi chôn trong lòng bấy lâu bộc phát:

- Điều là vì ngươi, nếu không phải ngươi, ca ca ta đã trở thành đương gia Trang phủ, ta cũng sẽ đành hoàng xuất giá, cũng sẽ không có những chuyện sau này phát sinh! Tạ Đình Quân cùng ta đính hôn điều kiện cũng là muốn ngươi trở thành nha hoàn của hồi môn. Ta đường đường là Trang Tứ tiểu thư mà lại bị nhục nhã như vậy, ta sao có thể nuốt được cơn giận này! Địa vị đương gia chỉ có một, nha hoàn như ngươi ngồi vào, ta là tiểu thư danh chính ngôn thuận sao có thể không được? Không sai, chuyện ở biệt viện Trang phủ lần đó là ta sai người hãm hại ngươi, ta đúng là muốn ngươi bị đuổi ra khỏi Trang phủ. Lúc trước nếu ta thành công, giờ đương gia Trang phủ chính là ta! Ai dám nói ta không làm được? Có điều ta sắp thành công lại thất bại cho nên ngươi mới có cơ hội ở trước mặt ta mà điều vô dương oai! Tàn Thiên, mạng ngươi thật tốt, tất cả mọi người đều giúp đỡ ngươi, cho dù là cận bã như Tạ Đình Quân cũng coi ngươi như châu như bảo, còn ta? Ta thì được cái gì? Ca ca ta bạc tình, mẫu thân ta bất công, vị hôn phu muốn mượn tay Kiều Đại mà đẩy ta vào chỗ chết! Ta không có ai để dựa vào, nếu ta không ác độc một chút, ta không nghĩ vì mình thì ta nào có ngày hôm nay, ta có lẽ sớm đã chết rồi!

Nàng hại mình còn có nhiều lý do như vậy? Tàn Thiên tức giận định phản đối thấy nàng rơi nước mắt thì nghĩ lại, nàng tuổi còn nhỏ đã gặp phải nhiều chuyện như vậy, tuy rằng phần lớn đều là tự làm tự chịu nhưng cũng coi như là vận mệnh không an lành. Lại nói, năm nay nàng còn chưa đến 20 tuổi, kiếp trước mình ở tuổi này dù thân thể không được như người bình thường nhưng chung quy vẫn là thoải mái, khỏe mạnh lớn lên

Hơn nữa, hiện tại quan trọng nhất không phải là so đo với nàng, cũng không phải muốn truy cứu ai sai ai đúng, mà là muốn cùng nàng hợp lực giải quyết sự việc, đã là như thế, cần gì phải đi tranh thắng thua, tổn thương hòa khí?

Nghĩ vậy, Tàn Thiên thở dài, lạnh lùng nói:

- Chuyện quá khứ ta cũng không muốn so đo với ngươi, ngươi mất phụ quân, con ngươi mất đi phụ thân, cũng coi như là ông trời trừng phạt ngươi! Nay, ngươi muốn bảo vệ tính mạng của ngươi và con thì phải hợp tác cùng ta. Ngươi cũng biết, ngươi làm nhiều chuyện quá đáng với ta như vậy, nếu thật sự muốn làm lớn chuyện, ta sẽ không hề mềm lòng với ngươi

Trang Minh Hỉ cười, mặt lúc đỏ lúc trắng, cơn giận chưa tiêu mà ngực thở phập phồng, một lát sau, nàng mới nói:

- Ngươi muốn ta hợp tác với ngươi thế nào?

- Nếu mục đích cuối cùng của ngươi là Tạ Đình Quân, như vậy, ngươi chắc chắn còn độc chiêu để đối phó với hắn, ta rất ngạc nhiên, đó là gì? Tàn Thiên hỏi.

Trang Minh Hỉ nhìn nàng một lúc, thấy vẻ mặt Tàn Thiên bình thản, ánh mắt trong suốt. Trang Minh Hỉ nghĩ nghĩ, sau đó trả lời:

- Ta chế ra một bản đồ thành Tuệ Châu, ta đã đem nó giấu trong phòng của Gilson, chỉ cần Tạ Đình Quân bao che cho ngươi, ta sẽ thông tri cho Tuần phủ đến điều tra phòng Gilson, chỉ cần tìm được này tấm bản đồ này là có thể chứng thực tội danh Gilson là gian tế, mà Tạ Đình Quân bao che gian tế, tất cũng sẽ chịu tội!

Bản đồ là nàng trộm từ chỗ của Chu Quan Trường. Nơi này Tuần phủ đại nhân cũng không phải người của Tạ Đình Quân, chỉ có thông báo cho hắn mới có thể làm lớn việc này.

Thấy Tàn Thiên hai mắt sáng ngời, Trang Minh Hỉ cười lạnh hai tiếng, nhin không được hắt một gáo nước lạnh vào người nàng:

- Nhưng giờ ta đã bỏ ý tưởng này rồi, Tạ Đình Quân sớm đã tính đến chuyện ta sẽ có âm mưu lên hắn đã ép cung Gilson về ta, chuyện làm lớn thì ta cũng sẽ chẳng có gì hay nên ta đã lấy tấm bản đồ trong phòng Gilson về rồi.

142. , Chương 270

Chương 270: Quyết tuyệt

Mục đích của Tần Thiên cũng không phải là gây náo loạn, chuyện càng lớn thì hậu quả càng khó khống chế. Vạn nhất có gì sơ xuất, kết quả có thể sẽ càng khiến nàng đau khổ. Mục đích của nàng chỉ là bức Tạ Đình Quân buông tay.

Tạ Đình Quân từng nói, hắn hoàn toàn có thể nắm trong tay toàn cục, cũng có khả năng biến việc lớn thành nhỏ, việc nhỏ thành không có. Hắn dùng khả năng đó để uy hiếp nàng, hiện tại, điều nàng phải làm là, làm thế nào khiến hắn chẳng những không thể uy hiếp nàng mà còn có thể ngoan ngoãn áp chế việc này lại

Sau khi nghe Trang Minh Hỉ nói, trong lòng Tần Thiên đương nhiên đã có chủ ý.

Tần Thiên đã đồng ý, Tạ Đình Quân tuy rằng tạm thời sẽ không làm gì nhưng luôn nóng lòng muốn gặp nàng không thể nào nhẫn nhịn.

Chạng vạng hôm sau, Tạ Đình Quân đã phái người đưa Tần Thiên đến Tổng đốc phủ cùng nhau dùng cơm chiều.

Sở dĩ chọn lúc chạng vạng, thứ nhất là vì Tạ Đình Quân ban ngày công việc bận rộn, thứ hai cũng là lo lắng cho Tần Thiên, tránh tai mắt của người đời.

Tạ Đình Quân đã sớm sai người báo trước để Tần Thiên chuẩn bị, đợi xe ngựa tới đón, Tần Thiên đã trang điểm xong.

Hôm nay, Tần Thiên mặc một chiếc áo vàng thêu hoa màu hồng, bên dưới là váy trắng, tóc cũng chỉ búi vô cùng đơn giản.

Nhưng dù là như thế vẫn có vẻ trắng trong thuần khiết khiến Tạ Đình Quân mắt sáng bừng.

Hắn cũng có thể hiểu được hiện tại Tần Thiên tâm tình phức tạp, không thể có tâm tư mà trang điểm vui vẻ, nếu nàng thật sự làm như vậy, Tạ Đình Quân ngược lại sẽ nghi ngờ nàng có lòng khác.

Nhưng bất luận Tần Thiên ăn vận thế nào, hắn đều thích. Chỉ cần có thể mỗi ngày nhìn thấy nàng, hắn đã cảm thấy mỹ mãn. Đương nhiên, tâm tình này, một đại nam nhân như hắn cũng không tiện biểu hiện quá rõ ràng.

Đồ ăn được bày trong viện của Tạ Đình Quân.

Thấy Tần Thiên tiến vào sau đó nhìn chung quanh, Tạ Đình Quân trong lòng hơi động, thừa dịp hạ nhân dọn cơm kéo tay Tần Thiên, nhẹ giọng nói:

- Ta mang nàng đi nhìn ngắm xung quanh, về sau nàng sẽ ở đây.

Tần Thiên lặng yên rút tay mình về, gương mặt nhìn hạ nhân nối đuôi nhau đi vào, vẻ mặt rất cố kỵ.

- Nàng không phải sợ, bọn họ cũng không dám ngoài nói lung tung đâu. Tạ Đình Quân an ủi.

Tần Thiên cúi đầu không nói, vẻ mặt nhếch nhếch không vui

Tạ Đình Quân cũng hiểu được nàng tạm thời chưa thể hoàn toàn mở lòng đón nhận mình, vì vậy cũng không bức bách nàng, còn nhiều thời gian, nàng sớm muộn gì cũng sẽ là nữ nhân của hắn.

Hắn mang theo nàng đi dạo trong tiểu viện

- Nơi này là phòng ngủ của ta, cuộc sống bây giờ không giống ngày xưa, không thể xa hoa như trước, nhưng nếu nàng không thích, muốn trang trí thế nào đều tùy ý nàng.

Tần Thiên đi theo hắn vào phòng ngủ, lẳng lặng đánh giá, quả nhiên đúng theo lời hắn, trang trí ở đây không thể so sánh với Tạ gia ở Dương Thành, nơi nơi đều thể hiện vẻ trang trọng, uy nghiêm

Nàng lặng yên quan sát kỹ mọi chỗ trong phòng, cũng không đáp lời hắn. Nhưng Tạ Đình Quân thấy nàng chú tâm nhìn ngắm, nghĩ chắc hắn nàng có hứng thú với việc trang trí lại phủ, trong lòng vui mừng tất nhiên cũng không nói nhiều.

- Phía đông là thư phòng của ta. Tạ Đình Quân lại nói.

- Thư phòng?

Tần Thiên biểu hiện vẻ hứng thú. Tạ Đình Quân thấy vậy thì dẫn nàng đi đến thư phòng, vừa đi vừa nói chuyện:

- Nhớ là nàng thích đọc sách. Trong thư phòng cũng không có nhiều sách...

Nói xong, Tạ Đình Quân đẩy cửa thư phòng, nhưng cũng không dẫn nàng vào. Tần Thiên đứng ở ngoài cửa nhìn vài lần, thấy phòng không quá rộng, chỉ có một giá sách cùng bàn ghế. Ánh mắt của Tần Thiên dừng ở trên bàn một lúc rồi lại thu về.

- Nếu nàng muốn đọc sách, trước viện có một thư phòng lớn hơn, đợi ăn cơm xong ta lại mang nàng đến xem, nơi đó có nhiều sách, nàng nếu thấy không đủ, ta sẽ sai người tìm thêm

Tạ Đình Quân cười nói.

Tần Thiên cúi đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng, chỉ một từ đơn giản đã khiến cho hắn vô cùng vui mừng. Hắn không nhịn được lại cầm tay nàng, đang chuẩn bị ôm nàng vào lòng, lại có hạ nhân đến bẩm báo:

- Đại nhân, cơm đã dọn xong.

Tạ Đình Quân đành phải buông nàng ra, cười nói:

- Chúng ta dùng cơm trước, để nguội sẽ không ngon

Đồ ăn bày ra trong đại sảnh, Tạ Đình Quân dẫn nàng đi vào.

Trên bàn tròn làm bằng gỗ tử đàn bày đầy đồ ăn, hương thơm tỏa ra khắp nơi

Tần Thiên đi qua nhìn thì phát hiện đều là đồ ăn mình thích, trong lòng không khỏi nghi hoặc, hắn làm sao có thể biết được?

Như là nghe thấy tiếng lòng của nàng, Tạ Đình Quân cười nói:

- Lần trước lúc ở tửu lâu bàn về việc thương tổn với các thương hành, ta thấy nàng rất thích mấy đồ ăn này, ta hôm nay cố ý mời đầu bếp nơi đó về phủ nấu.

Tần Thiên giật mình, ngẩng đầu nhìn hắn, không nghĩ tới ngày đó hắn một bộ dáng lạnh lùng mà vẫn lẳng lặng chú ý mọi thứ.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn chưa bao giờ làm thương tổn nàng, nếu có thể, nàng không hy vọng cùng hắn làm náo loạn đến cục diện người sống ta chết.

- Thất thần làm gì? Ngồi xuống ăn đi

Hắn kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, lại gấp đồ ăn cho nàng.

Nàng vẫn chỉ cúi đầu, vẫn là bộ dạng vừa không nồng nhiệt cũng không phản đối này. Hắn gấp đồ ăn cho nàng, nàng chỉ cúi đầu ăn, cũng không nói nhiều. Tạ Đình Quân vừa uống rượu, vừa nhìn nàng bên cạnh lẳng lặng ăn, nhưng lại rất hưởng thụ giờ khắc an bình này. Hắn đã trưởng thành, nói không nghĩ tới chuyện thành gia thất là giả. Tuy rằng bên người không thiếu nữ nhân, nhưng vị trí thê tử nhưng vẫn bỏ trống, cũng là bởi vì hắn chưa bao giờ hết hy vọng với Tần Thiên. Nay, ước nguyện đã được thỏa mãn, nghĩ đến sau này nàng sẽ bầu bạn bên hắn, sinh con cho hắn thì cảm thấy đời này chẳng có gì phải hối tiếc

Hai người đang ăn, lúc này, Lâm Vĩnh bỗng nhiên đi đến, cúi người thì thào vào tai Tạ Đình Quân điều gì đó. Tần Thiên gương mặt nhìn rồi lại cúi đầu

Tạ Đình Quân nhíu nhíu mày, sau đó nhìn về phía nàng, nói:

- Tần Thiên, nàng ăn trước đi, ta có chuyện quan trọng cần làm, đi một chút rồi sẽ quay lại.

Tần Thiên khẽ gật đầu.

Tạ Đình Quân đứng lên, dẫn dò bọn hạ nhân hầu hạ chung quanh rồi mới cùng Lâm Vĩnh đi ra ngoài. Ánh mắt Tần Thiên vẫn đuổi theo bóng dáng hai người, mãi đến khi hai người biến mất ở cuối đường mới buông đôi đũa trong tay xuống.

Thanh Liễu ở bên trông thấy thì tiến lên nói:

- Đại thiếu phu nhân, sao không ăn tiếp.

Tần Thiên lấy khăn lau miệng, nói:

- Vẫn là chờ đại nhân trở về rồi cùng ăn.

Nói xong, nàng đứng lên, nha hoàn hầu hạ bên cạnh nhìn thấy, vội vàng hỏi:

- Phu nhân, có gì cần sai bảo?

Tần Thiên nói:

- Đại nhân bây giờ mới đi, cũng không biết phải đợi bao lâu, ta đi thư phòng tìm sách đọc.

Nha hoàn tỏ vẻ khó xử, không biết có nên để nàng đi hay không.

Bên cạnh Thanh Liễu thấy thế, hừ lạnh:

- Đại nhân để ý phu nhân chúng ta thế nào hẳn người cũng nhìn thấy, chẳng lẽ người cho rằng đại nhân sẽ trách phu nhân chúng ta sao?

Nói xong, nàng đỡ Tần Thiên đi ra ngoài. Nha hoàn biết Tần Thiên có địa vị trong lòng chủ tử, lại thấy vừa rồi chủ tử tự mình mang Tần Thiên đi thư phòng, cho nên trong lúc nhất thời cũng không dám ngăn cản, chỉ nhắm mắt theo đuôi phía sau.

Đến thư phòng, Tần Thiên đẩy cửa đi vào, nha hoàn định tiến vào theo, Thanh Liễu lại kéo lại nói:

- Chủ nhân ta lúc đọc sách thích được thanh tịnh, chúng ta đừng vào quấy rầy, ở ngoài cửa là được rồi.

Nha hoàn đành phải dừng bước.

Trong thư phòng, Tần Thiên quan sát một hồi. Đi đến trước bàn giấy, nàng lấy ra tấm bản đồ từ chỗ Trang Minh Hỉ, lại cầm lấy con dấu đặt trên bàn của Tạ Đình Quân, chỉ cần có thể chứng minh tấm bản đồ này là của Tạ Đình Quân, như vậy có một số việc sẽ không thể dễ dàng nói rõ.

Nàng vừa mới chuẩn bị ấn dấu lên, bỗng nhiên lại cảm thấy không ổn, con dấu đặt phô trương như vậy không khỏi cũng quá giấu đầu hở đuôi, nàng nếu muốn dùng thứ này uy hiếp hẳn, gán tội hẳn thông đồng với địch phản quốc, ai có thể cho người khác thấy rõ con dấu của mình, để lại nhược điểm rõ ràng như vậy?

Thủ đoạn rất vụng về, làm cho người ta vừa thấy đã biết là vu oan giá họa, làm sao có thể uy hiếp được con hồ ly kia?

Chỉ tự trách mình vì muốn cứu người mà sốt ruột, suy nghĩ không chu đáo. Nhưng hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Tần Thiên nghĩ nghĩ, lấy ra một tờ giấy, đầu tiên triện dấu lên tờ giấy đó, sau đó nhân lúc dấu chưa khô mà in một góc tấm bản đồ vào đó, để lại dấu ngược, giống như không cẩn thận cọ vào vậy.

Cứ như vậy cũng khó mà nói được gì ...

Chuẩn bị xong, Tần Thiên đặt lại con dấu vào chỗ cũ, đem tấm bản đồ cùng tờ giấy cất vào trong lòng, sửa sang lại mọi thứ rồi mới đi ra ngoài.

Vừa ra tới cửa Tần Thiên liền day trán rồi nói với nha hoàn:

- Ôi chao, đột nhiên ta thấy choáng váng quá, chờ đại nhân về người nói với đại nhân, ta đi về trước, lần khác lại đến bái phỏng đại nhân.

Nói xong, cũng không chờ nha hoàn đáp lời đã dẫn Thanh Liễu lập tức rời đi.

Tạ Đình Quân cũng không dặn bọn hạ nhân không được để Tần Thiên rời đi, cho nên Tần Thiên bỗng nhiên làm như vậy, bọn hạ nhân nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng rời đi.

Chờ Tạ Đình Quân đón khách xong trở về, đã không còn thấy bóng dáng của Tần Thiên.

Bên này, Tần Thiên ra khỏi Tổng đốc phủ thì đứng chờ ở một góc khuất.

Một lát sau, xe ngựa của Trang Minh Hỉ đi ngang qua, ngừng lại. Tần Thiên cùng Thanh Liễu lên xe ngựa.

- Ứng phó với hắn ta khiến ta toát mồ hôi

Trang Minh Hỉ liếc mắt nhìn Tần Thiên, oán giận nói.

Đương nhiên, làm sao có thể khéo như vậy bỗng nhiên có khách tới chơi, tất nhiên là Tần Thiên cùng Trang Minh Hỉ đã lên kế hoạch.

Trước khi đến Tổng đốc phủ, Tần Thiên đã sai người thông báo với Trang Minh Hỉ. Ấng chừng đến thời điểm cần thiết thì Trang Minh Hỉ đến tìm nói có chuyện quan trọng, yêu cầu được gặp Tổng đốc đại nhân. Lâm Vinh biết Trang Minh Hỉ có liên quan đến chuyện lần này, không dám chậm trễ, lập tức bẩm báo Tạ Đình Quân. Vì vậy mới có thể khiến Tạ Đình Quân rời đi một lúc, cho Tần Thiên thời gian.

- Làm khá lắm. Tần Thiên chậm rãi nói một câu.

Trang Minh Hỉ hừ lạnh một tiếng:

- Đắc thủ chứ?

Tần Thiên vỗ vỗ ngực:

- Cái đó còn phải nói

Trang Minh Hỉ lúc này mới cười cười:

- Người đứng là quỷ kế đa đoan.

Có lẽ lại cảm thấy mình rất không nghiêm túc, vội vàng ngừng cười tỏ vẻ nghiêm túc

Thấy nàng như vậy, Tần Thiên cũng nhin không được cười cười. Bỗng nhiên lại cảm thấy không khí giữa hai người quá mức quỷ dị, lại hừ một tiếng, cũng đổi vẻ mặt

Bên tai lại truyền đến giọng nói không cam lòng của Trang Minh Hỉ:

- Ta sao lại vất vả như vậy chứ, ta rốt cuộc chiếm được cái gì đây? Người cứu được phu quân ra thì ta được lợi gì chứ? Nói không chừng còn bởi vậy đắc tội Tạ Đình Quân, về sau ta ở Tuệ Châu ngày càng khó khăn. Lúc trước ta mê muội mới nói hết mọi chuyện ra. Thật ra ta nên hợp tác với Tạ Đình Quân, nói chuyện phiên dịch họ Triệu cho hắn mới đúng. Dựa vào quyền thế của hắn, chắc chắn có thể đòi lại Triệu phiên dịch từ tay người, ta cũng không phải chịu sự uy hiếp của người, thật là hối hận.

Trang Minh Hỉ vừa nói, vừa vò khăn tay, tỏ vẻ vô cùng tức giận. Nhưng Tần Thiên lại cảm thấy nếu nàng thật sự hối hận thì sẽ không nói ra như vậy. Tần Thiên nói:

- Chẳng lẽ, người thật sự muốn hại chết Đại ca của mình? Hại chết ta? Người có được lợi gì đây? Tạ Đình Quân sẽ bởi vậy buông tha người? Hơn nữa người cũng sợ bức ta quá, ta nóng nảy sẽ cắn ngược người. Hơn nữa, người cũng nên tích đức cho con đi

Trang Minh Hỉ yên lặng qua một hồi lâu, mới nói:

- Ta cũng không nghĩ tới chuyện lại biến thành như vậy. Ta không nghĩ tới việc Gilson lại giết người khiến mọi chuyện trở nên rắc rối như vậy. Tuy rằng ta muốn lợi dụng người, nhưng cũng không đến mức muốn đẩy người vào chỗ chết, ta biết người có quan hệ với Tổng Thái phó, nhiều nhất cũng chỉ bị phạt chút bạc, sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng. Mục tiêu chủ yếu của ta là Tạ Đình Quân. Nhưng không nghĩ tới sự tình hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ta, cũng không nghĩ tới ngay từ lúc đầu ta đã là quân cờ trong tay Tạ Đình Quân...

Nói tới đây, Trang Minh Hỉ thở dài:

- Muốn đấu với hấn, ta đúng là không biết tự lượng sức, hấn độc ác như vậy, lại có quyền thế, ta làm sao có thể là đối thủ của hấn. Về sau ta cũng không nghĩ tới chuyện báo thù nữa, ta còn phải bảo vệ Gia Bảo, không muốn nó bởi vì thù hận của ta mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lúc ta quyết định cùng người liên thủ đã nghĩ kỹ, chờ việc này qua đi, ta sẽ mang theo Gia Bảo ra hải ngoại, bên kia có bạn bè của ta. Ta muốn yên tâm nuôi nấng Gia Bảo lớn lên, không bao giờ bị liên lụy vào mấy chuyện thị phi nữa.

Nàng hiểu lúc nào cũng có người có thể dùng Gia Bảo để uy hiếp mình, nàng cũng biết nếu nàng không thể bỏ qua thù hận thì sẽ chỉ hại chết nó.

Tần Thiên nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật nàng cũng là nữ tử đáng thương. Tuy rằng nàng đã hại mình nhiều lần nhưng thật ra cũng không muốn gây thương tổn gì ỉn, lần này lại cùng mình liên thủ cứu Tín Ngạn. Thù hận ngày xưa ở giờ khắc này dường như đã phai nhạt đi không ít.

Ngay cả Trang Minh Hỉ cũng hiểu được nên buông tha cừu hận mà sống cho thật tốt, nàng còn có gì mà không bỏ xuống được.

Nghĩ vậy, Tần Thiên chậm rãi vươn tay cầm tay nàng.

Trang Minh Hỉ nhẹ nhàng run lên, quay đầu lại, hai mắt có ánh lệ. Qua hồi lâu sau nàng mới cúi đầu, môi mấp máy, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi...

Một giọt nước mắt trào ra, rơi trên tay Tần Thiên.

Nghe hạ nhân nói Tần Thiên không khỏe, đêm đó Tạ Đình Quân liền sai đại phu qua khám bệnh cho nàng, ngày hôm sau lại đưa đến đủ các loại thuốc bổ.

Ngay cả Thanh Liễu cũng nói:

- Tâm ý của Tổng đốc đại nhân đối với Đại thiếu phu nhân thật không phải là giả.

Tuy rằng không phải là giả, nhưng Tần Thiên cũng không thể chấp nhận.

Lại qua hai ngày, Tần Thiên chuẩn bị tốt mọi thứ rồi đi gặp Tạ Đình Quân.

Nhìn thấy Tần Thiên chủ động tới cửa, Tạ Đình Quân rất vui vẻ, cười nói:

- Tần Thiên, nàng đã khỏe hơn chưa?

Tần Thiên không muốn nhiều lời với hấn, nàng đi đến trước mặt Tạ Đình Quân, bình tĩnh nói:

- Tạ Đình Quân, ngày mai người thả Tín Ngạn ra đi.

Tạ Đình Quân mừng rỡ:

- Sao rồi, hấn chịu viết hưu thư rồi sao?

- Không có hưu thư, vĩnh viễn cũng không có hưu thư. Tần Thiên nói.

Tạ Đình Quân ngừng cười:

- Nàng có ý gì?

Tần Thiên lấy ra một vật nhỏ trong bọc rồi đưa cho hấn.

Tạ Đình Quân đón lấy, nhất thời biến sắc:

- Đây là cái gì?

Tần Thiên thản nhiên trả lời:

- Đại nhân hấn là nhìn ra được đây là bản đồ của thành Tuệ Châu

- Ta đương nhiên biết đây là bản đồ của thành, ta chỉ muốn biết nó làm sao có thể ở trong tay của nàng, còn nữa, nàng có ý gì?

Tạ Đình Quân tay run run cầm lấy tấm bản đồ, giọng nói nặng nề

- Đây là ta phục chế ra dựa theo bản đồ thật, tấm bản đồ thật ta đã giao ột người đáng tin cậy, chỉ cần ta gặp chuyện không may, hoặc là Tín Ngạn gặp chuyện không may, bản đồ đó sẽ được đưa đến tay Tuân phủ đại nhân. Đúng rồi...

Tần Thiên bổ sung một câu:

- Trên bản đồ kia có con dấu của người, người sáng suốt vừa thấy thì sẽ biết là có liên quan đến đại nhân, bản đồ thành liên quan đến đại nhân lại lưu lạc ở bên ngoài, Tuệ Châu là nơi các thương nhân ngoại quốc tập hợp, có thể có đủ tin đồn. Đại nhân hẳn là rõ được sự lợi hại của nó

Tạ Đình Quân thoáng suy nghĩ đã hiểu được là chuyện gì xảy ra:

- Nàng muốn hãm hại ta?

Giọng nói như đang đè nén cơn tức giận, hắn không nhịn được mà nắm chặt tay Tần Thiên, kéo nàng đến trước mặt mình, trừng mắt nhìn nàng, ánh mắt sắc bén như đao:

- Ta thật tình với nàng, hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên đời này cho nàng nhưng nàng lại muốn hãm hại ta.

Khi nói chuyện, tay hắn nắm nàng run run, cũng không biết là vì phần nộ hay là vì đau lòng.

- Không phải hãm hại

Tần Thiên không để ý tới cánh tay bị đau đớn, đón nhận ánh mắt hắn

- Không phải hãm hại, là uy hiếp. Tạ Đình Quân, ta không muốn hại người, chỉ cần người có thể đem thả Tín Ngạn, ta cũng có trao tấm bản đồ kia cho người. Nếu người thật sự muốn đẩy hắn vào chỗ chết, ta sẽ tìm cách hủy hoại người, người cũng biết ta không nói chơi, ta có thể nói như vậy tất nhiên ta có chắc chắn.

Tạ Đình Quân hung hăng đẩy nàng ra, Tần Thiên lảo đảo hai bước sắp ngã xuống đất thì Tạ Đình Quân theo bản năng lại đỡ nàng lại

Tần Thiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vừa vặn nhìn thấy hai mắt thoáng đỏ hoe. Nhất thời, lòng nàng cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ

- Từ đầu đến cuối nàng đều lừa ta...Nàng vì hắn, chuyện gì cũng có thể làm được sao...

Sắc mặt Tạ Đình Quân lạnh lùng, giọng thoáng run run

- Đúng, vì hắn, việc gì ta cũng có thể làm.

Tần Thiên kiên quyết nói, sau đó, nàng chậm rãi nói:

- Nhưng, Tạ Đình Quân, ta cũng không muốn hại người, người buông tha cho chúng ta được không?

Tần Thiên kéo tay áo hắn. Tạ Đình Quân quay đầu nhìn nàng, hai mắt đỏ bừng, bỗng nhiên, hắn ngửa đầu cười lớn:

- Nàng muốn hại ta? Ha ha!

Tiếng cười im bặt, hắn trừng mắt nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng:

- Chúng ta không ngại thử xem, xem nàng đến cuối cùng có hại được ta hay không, nhưng giờ ta phải đi giết Trang Tín Ngạn, nàng cứ việc phóng lao tới đây ta đều tiếp hết!

Nói xong, hắn dứt khoát xoay người, chạy ra ngoài.

Sắc mặt Tần Thiên trắng bệch, nàng nghĩ Tạ Đình Quân nhất định coi trọng địa vị hiện tại của bản thân, lại không nghĩ rằng hắn quyết tuyệt như thế. Mắt thấy Trang Tín Ngạn mệnh trong sớm tối, Tần Thiên lòng nóng như lửa đốt.

- Tạ Đình Quân! Đột nhiên, Tần Thiên gào lớn

Nghe thấy tiếng gọi này, tim Tạ Đình Quân đập loạn, bản năng quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tần Thiên đập đầu vào cột.

Trong chốc lát, Tạ Đình Quân chỉ cảm thấy tim mình như nhảy ra khỏi lồng ngực, người lão đảo suýt ngã, hấn tiến lên nhưng đã muộn. Hai mắt Tần Thiên nhắm nghiền, đầu đầy máu tươi, vô lực ngã vào lòng hắn...

Mười ngày sau.

Lâm Vĩnh đem Trang Tín Ngạn ra khỏi lao ngục, lại đưa hắn đến Tổng đốc phủ.

Trang Tín Ngạn theo Lâm Vĩnh đi vào một tiểu viện, rồi lại vào một gian phòng. Trang Tín Ngạn trong lòng hồ nghi, không biết Tạ Đình Quân định làm gì. Nhưng ngay sau đó, hắn nhìn thấy Tần Thiên nằm trên giường.

Trang Tín Ngạn giật mình, đi qua, chỉ thấy đầu nàng băng bó, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt.

Lòng hắn hoảng loạn, lay lay cánh tay mà gọi tên nàng nhưng Tần Thiên không hề có phản ứng

Lúc này, Tạ Đình Quân đi đến bên cạnh hắn, Trang Tín Ngạn đứng lên, trừng mắt nhìn hắn, lòng tràn ngập lửa giận

- Người rốt cuộc đã làm gì nàng?

Hắn đánh một quyền về phía Tạ Đình Quân.

Tạ Đình Quân không hề tránh né, nhận một quyền này, khóe miệng lập tức chảy máu.

Hắn lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Trang Tín Ngạn, trong ánh mắt không chỉ có phần nộ, chống đối mà còn có sự bi thương.

Hắn khàn giọng nói:

- Nàng vì ngăn cản ta giết người, đâm đầu vào cột, ta đã mời rất nhiều đại phu, thậm chí ngay cả ngự y cũng đều mời đến nhưng cũng không thể làm cho nàng tỉnh lại. Ta nghĩ, nàng muốn gặp người. Người đưa nàng đi thôi.

Nghe đến đó, Trang Tín Ngạn hai mắt đăm lẹ, hắn cúi người, ôm lấy Tần Thiên, chậm rãi rời khỏi Tổng đốc phủ.

Một tháng sau, tại Trang phủ trong Dương Thành.

Một nam tử tuổi dậy thì ôm ấp một nữ tử ngồi ở cửa sổ, nhìn tuyết rơi bên ngoài

- Tần Thiên, tuyết rơi, lại một năm trôi qua rồi.

Nam tử nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói. Nữ tử tựa vào đầu vai hắn, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt, gầy yếu.

- Tần Thiên, qua năm nay, Thế Tu lại lớn thêm một tuổi, nàng không muốn ôm nó một cái sao?

Một cậu bé đáng yêu như ngọc chạy đến bên cạnh bọn họ, vươn tay về phía nữ tử, cậu bé ôm lấy nữ tử, bàn tay nhỏ bé vuốt mặt nữ tử kia:

- Mẫu thân, đừng ngủ, nhìn Thế Tu đi... mẫu thân...

Cậu bé nhìn mẫu thân mình, không hiểu mẫu thân vì sao không mở mắt. Nó cứ vuốt ve khuôn mặt mẫu thân mình rồi gọi nhưng nữ tử vẫn chỉ nhắm mắt

Một bông tuyết theo gió nhẹ nhàng tiến vào đầu dưới khóe mắt nữ tử. Không lâu sau, bông tuyết tan, hóa thành một giọt nước lăn dài, trong suốt như nước mắt.

143. , Ngoại Truyện (hết)

Phiên ngoại: Khởi đầu mới ngọt ngào 1

Cũng phải nói, số ta không phải là đồ bình thường đâu. Thoát khỏi tai nạn xe cộ, nằm hôn mê trên giường bệnh một năm mà vẫn có thể tỉnh lại, ngay cả bác sĩ cũng nói đây là một kỳ tích.

Sau khi tỉnh lại, cơ thể hồi phục cũng rất thuận lợi, ra khỏi viện, ông chủ cũ vẫn chạy theo mời ta làm việc, dù chức vụ không như trước nhưng lương bổng không tồi, với người bắt đầu sinh hoạt trở lại như ta mà nói thì ta rất cảm kích, đương nhiên sẽ cố gắng tận tâm làm việc báo đáp ông ấy

Trước khi chính thức quay trở lại làm việc, ta đến thăm dì và bác cả

Dì lôi kéo tay ta mà không ngừng khóc:

- Thiên Thiên đều là dì không chăm sóc con cho tốt, may mà con không sao, nếu con có chuyện không hay xảy ra, dì sẽ phụ lòng mẹ con.

Đối với việc đẩy ta sang nhà bác cả khi ta còn bé, dì vẫn luôn canh cánh trong lòng, thật ra thì ta đã sớm nghĩ thông, ai mà không có sự khó xử chứ? Không thể có yêu cầu quá cao với người khác. Nếu ta có chút oán hận nào với dì thì ta đã sớm mất đi người thân này rồi. Sao phải vậy? Trên đời này ta còn được bao nhiêu thân nhân?

Ta an ủi dì:

- Dì, chẳng phải cháu không sao rồi đấy thôi? Dì xem, cháu rất thoải mái, cảm giác còn hạnh phúc hơn cả trước kia

- Dứa trẻ này.

Dì ôm lấy ta

Nhà bác cả ở nông thôn, nhà nhiều con, trước kia cuộc sống khá chật vật nhưng giờ các anh chị ta tốt nghiệp, tìm được việc thì khá lên nhiều. Bác cả pha cho ta một ly trà rồi nói:

- Đây là anh con gửi về, nói là trà Bích Loa Xuân, một trong 10 loại trà nổi tiếng nhất, mấy trăm đồng một cân đó.

Ta bưng chung trà lên, nước trà xanh biếc, mùi thơm như thấm sâu vào lòng người, chỉ chốc lát lại cảm thấy thật quen thuộc. Ta nhìn lướt qua rồi lắc đầu, theo bản năng nói:

- Trà này dù là Bích Loa Xuân, nhưng chưa phải là giống thuần cao cấp nhất. Lá trà Bích Loa Xuân cao cấp nhất uốn cong thành hình xoắn ốc, khắp lá phủ lông tơ, dưới lớp lông tơ lá xanh non mượt, mùi hương nồng nàn, vị trà thơm ngát ngọt lành khiến người ta không thể quên được

Bác rất ngạc nhiên:

- Không ngờ cháu có nghiên cứu sâu về trà như vậy

Ta sững sốt, sống trước giờ vốn rất qua loa đại khái, căn bản nào có nghiên cứu gì về trà, sao có thể hiểu được điều này? Ta nghĩ ngợi, nhưng cũng không có đáp án, vì vậy không suy nghĩ thêm nữa.

Cuộc sống mới rất thuận buồm xuôi gió, công việc cũng dần dần ổn định. Nhưng không biết tại sao, nửa đêm tỉnh giấc, trong lòng luôn có cảm giác trống rỗng tựa như mình đã mất đi thứ gì quan trọng lắm. Ta nói chuyện này với dì, dì cười nói:

- Cháu nên tìm bạn trai đi thôi

Sau đó bắt đầu thu xếp tìm đối tượng hẹn hò cho ta

Với tình yêu, ta cũng không có quá nhiều kì vọng lãng mạn nhưng nếu gặp mặt, tiếp xúc gần gũi thì cũng không sao. Nhưng mỗi lần gặp người này người kia, chung quy lại vẫn đều không có hứng thú, cảm giác đối phương không phù hợp

- Vậy rốt cuộc phải là người thế nào đây?

Dì rất sốt ruột:

- Thiên Thiên, mấy người này điều kiện cũng rất tốt, con nên thử xem sao

Ta không muốn miễn cưỡng mình, chỉ có thể cảm ơn ý tốt của dì. Đột nhiên, ta lại rất có hứng thú với trà, ta không quan tâm đến vấn đề xem mặt nữa mà chỉ tập trung nghiên cứu trà thôi cũng đủ khiến ngày ngày đều vui vẻ mà qua đi

Vốn tưởng rằng thời gian sẽ bình thản trôi đi như vậy. Thật không nghĩ đến mấy chữ “bất ngờ” này dường như rất có duyên. Khi một chiếc xe tải vượt đèn đỏ lao về phía ta thì ta hiểu, vận may của ta đã hết...

Thật không ngờ ta vẫn có thể tỉnh lại một lần nữa, chẳng qua sau khi tỉnh lại, mọi thứ đều quá quý dị

(2)

- Mẫu thân, mẫu thân...

Nghe giọng nói non nớt này gọi ta chỉ cảm thấy nhức đầu. Bản thân chưa một lần yêu đương sao có thể có đứa con 4 tuổi ngày ngày bám đuôi gọi ta là mẫu thân, đúng là khiến người ta phát điên.

Hơn nữa, cậu nhóc này...

Ta rất lo lắng, muốn tìm chỗ mà trốn bởi vì cơ thể này hôn mê đã quá lâu, tứ chi có hơi bại hoại, còn chưa ngồi xuống ghế đã có đứa nhóc vọt tới trước mặt, dùng cả chân tay mà bò lên người ta, sau đó hôn lên mặt ta mấy cái khiến mặt ta dính đầy nước miếng.

Nó như con gấu Koala ôm chặt ta như ôm lấy gốc cây khiến ta suýt thì không thở nổi.

Cậu nhóc này... Nhiệt tình đến mức khiến người ta không chịu nổi...

Cũng may Thu Lan kéo nó xuống, cứu ta một mạng.

- Tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân không khỏe

Cậu nhóc bị kéo xuống khỏi người ta, đôi mắt đen láy mở to, vẻ mặt đáng thương nhìn ta, long lanh ngấn lệ như thể chỉ một giây sau là sẽ khóc vậy. Vẻ mặt này như chạm đến đáy lòng khiến ta xúc động mà nhất thời mềm lòng.

- Không sao đâu. Ta khách sáo

Nhưng Thu Lan này cũng quá chất phác, lập tức buông tay, cậu bé như con bạch tuộc quần lầy khiến ta lại rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Được rồi, ta không nên mềm lòng

Ta chấp nhận để cậu bé ôm rồi hôn

- Đại thiếu gia đã trở về. Ngoài cửa có người thông báo.

Một giây sau, một dáng người cao lớn anh tuấn vén rèm đi vào, nhìn thấy hấn, ta nhất thời lo lắng.

Hấn đi tới, đầu tiên là vuốt đầu cậu nhóc, cậu nhóc quay đầu lại gọi một tiếng

- Phụ thân

Nam tử nhìn nó cười cười:

- Được rồi, cùng Thu Lan đi chơi đi.

- Ấy, chờ một chút.

Ta lo lắng kéo cậu nhóc lại, ta hơi sợ khi phải một mình đối diện với nam tử này

Cậu nhóc lại cười hì hì mà tuột xuống khỏi người ta, nhìn ta cười đầy ẩn ý:

- Phụ thân muốn thân mật với mẫu thân, Thế Tu không quấy rầy

Nói xong liền kéo tay Thu Lan chạy ra ngoài

Ta đen mặt, là ai dạy đứa trẻ con thành ra thế này?

Sau đó, ta phát hiện, trong phòng chỉ còn lại hai người là ta và hắn.

Nhìn hắn từ từ đi vào, tìm ta bắt đầu đập nhanh.

- Đây...

- Gọi ta là Tín Ngạn, nàng lại quên à?

Hắn đang ngồi trước mặt ta, nắm tay ta, ánh mắt nhìn ta dịu dàng như nước mùa xuân khiến mặt ta như bị thiêu cháy

Tới đây đã một tháng, ta đã chấp nhận sự thật này. Ta xuyên không, nam tử vô cùng tuấn mỹ này là phu quân của khối thân thể này, mà đứa bé vô cùng nhiệt tình khi này chính là con trai của thân thể này

Thân thể này vì tai nạn bất ngờ mà hôn mê một năm. Điều khiến ta khó hiểu là ở thời đại này, sao nàng còn có thể sống sót, không có truyền nước, không có máy móc hỗ trợ mà còn có thể sống. Nhưng sự thật là thế, thân thể này giống như người sống thực vật vậy, rất thần kỳ, kết quả là, ta xuyên không tới đây. Ta không hiểu rõ tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra, cho đến khi ta biết tên của khối thân thể này.

Nàng và ta cùng tên – Tần Thiên

Chẳng lẽ vì có chút giống nhau?

Tóm lại, có thể còn sống chính là chuyện may, ta tất nhiên sẽ không đại dốt mà nói với mọi người rằng Tần Thiên này không phải Tần Thiên thực sự

Nhưng đối mặt với vị phu quân này, ta luôn không thể thoải mái, hơn nữa còn đặc biệt khẩn trương.

Có lẽ bởi vì hắn đặc biệt tuấn tú sao?

Nói thật, hắn là nam tử đẹp nhất mà ta từng gặp. Hắn gần như hoàn mỹ không chút tì vết. Đẹp nhưng không khiến người ta thấy ảo tưởng, ngược lại hắn thường cho ta cảm giác bá đạo mạnh mẽ của một nam nhân

Cũng như vậy giờ vậy

- Hoa đào trong viện đang nở rồi, nàng có muốn đi xem không? Hắn hỏi.

Ta vội vàng lắc đầu, ta hiểu rõ ý hắn là gì

Ai ngờ hắn nhíu mày cười một tiếng, tiến lại gần ta, khom lưng bế ta lên, ta kêu khê một tiếng, vội vàng ôm cổ của hắn.

Hắn cúi đầu nhìn ta cười, đôi mắt như phủ lớp băng mỏng sáng rỡ, ta nhìn mà mất hồn

- Ta biết nàng nghĩ gì. Hắn cười xấu xa

Ta rất lo lắng nhưng không thể chống cự, chỉ có thể để mặc hắn bế ta đi đến bên cửa sổ.

Hắn thả ta xuống, để cho ta tựa vào ngực hắn.

Ngoài cửa sổ có một gốc đào, trời quang mây tạnh, từng cơn gió thổi qua khiến cánh hoa rụng như mưa.

Ta bị cảnh đẹp này mê hoặc.

- Tần Thiên...

Bên tai truyền đến tiếng gọi của hắn, giọng nói vô cùng dịu dàng

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt của hắn tràn đầy tình cảm, nóng bỏng, mãnh liệt như vậy tựa như dung nham nóng chảy, giống như muốn hòa tan ta khiến ta như bị mê hoặc. Ta thấy hắn cúi đầu, ta hoàn toàn

có thể né tránh, nhưng ta giống như bị mê muội mà không thể nào nhúc nhích, khi đôi môi nóng rực của hắn hôn lên môi ta, ta hơi run lên, hắn giống như đang thử dò xét, nhấn nạy mà chỉ khẽ chạm vào ta, ta hơi hơi run rẩy nhưng không hề tránh né.

Hắn than nhẹ một tiếng, giống như nhận được sự cho phép ngầm, nhanh chóng bắt đầu hôn sâu

Sự cuồng nhiệt, kích tình này với ta mà nói là cảm giác chưa từng trải nghiệm

Đây cũng là nguyên nhân khi đối mặt với hắn ta đặc biệt khẩn trương. Ta cuối cùng cũng không có cách nào từ chối hắn, thường thường giữa lúc bất tri bất giác mà bị hắn mê hoặc, mặc dù ta biết rõ, người hắn thích không phải là ta.

(3)

Muốn kháng cự Trang Tín Ngạn vô cùng khó khăn.

Lúc vừa tỉnh lại, ta vì hôn mê quá lâu mà không thể xuống giường, vì gặp phải hoàn cảnh xa lạ mà trong lòng rất lo lắng. Vì để che giấu sự thực mình xuyên không mà ta nói với bọn họ rằng mình không còn nhớ gì nữa. Khi hắn biết ta “Mất trí nhớ”, trong ánh mắt hiện rõ vẻ đau đớn nhưng không lâu sau, ánh mắt ấy lại trở nên vô cùng dịu dàng

Hắn ôm ta vào trong lòng, nhẹ nói:

- Tần Thiên, không nhớ cũng không sao, ta sẽ kể lại mọi chuyện cho nàng biết, ta sẽ mãi mãi ở bên nàng

Ngay lập tức ta lại bị cảm động.

Sau đó, hắn theo lời đại phu dặn dò, mỗi đêm đều giúp ta xoa bóp nửa canh giờ. Ta biết Trang gia có Trà Hành rất lớn, bây giờ là do hắn quản lý, ban ngày, hắn cũng rất mệt mỏi, tuy nhiên hắn cũng không chịu đem việc xoa bóp cho người khác, hắn nói một năm nay đều là hắn giúp ta làm những việc này, chỉ có hắn là biết rõ nên làm thế nào nhất

Dưới ánh nến ảm đạm, hắn cúi thấp đầu, cẩn thận xoa bóp cho ta. Mái tóc đen như lụa rủ xuống, khuôn mặt có chút mờ lung nhưng khi hắn ngẩng đầu nhìn ta cười thì nụ cười lại thật dịu dàng, xuyên thẳng vào lòng ta

Ôi, ta chỉ là một cô gái bình thường, một nam nhân có thể nói là hoàn mỹ như thế tận tâm với ta như vậy thì sao ta có thể không động lòng?

Không chỉ là xoa bóp, hắn còn tự tay giúp ta tắm rửa, bón cơm cho ta. Thời gian ta nằm trên giường, hầu như đều là hắn cực nhọc ngày đêm chăm sóc

Lần đầu hắn tắm cho ta, ta sống chết ôm chặt xiêm y, thế nào cũng không chịu. Hắn ôm ta vào lòng, nắm tay ta, thủ thủ dỗ dành:

- Tần Thiên, chúng ta là phu thê, con còn có rồi nữa là, đừng sợ

Thấy ta đỏ bừng mặt, hắn dường như hiểu ý, cười cười, thấp giọng bảo đảm:

- Nàng yên tâm, ta chỉ giúp nàng tắm, cái khác đều không làm.

Hắn nói lời giữ lời, thành thành thật thật, chỉ là, khắp người ta đều bị hắn sờ qua, bộ mặt hắn lại tỉnh bơ khiến ta muốn giận cũng không được.

Nhưng mà vì tiếp xúc gần gũi như vậy khiến quan hệ của chúng ta cũng thân mật hơn nhiều. Dù với hắn ta vẫn thấy khẩn trương nhưng không còn như hồi đầu mà lạnh lùng, cũng không chống đối hắn nữa

Có đôi khi ta nghĩ, có lẽ đây chính là mục đích hắn tắm cho ta chẳng? Phiên ngoại: khởi đầu mới ngọt ngào 2

Nằm trên giường một tháng, rốt cuộc cũng có thể xuống giường.

Bất kể Trang Tín Ngạn mỗi ngày bận rộn cỡ nào, đều dành một canh giờ trở về cùng ta tản bộ.

Có một lần ta thấy hần vội vã trở về lúc mặt trời lên cao, trán đầy mồ hôi hột, ta có chút đau lòng mà nói:

- Người bận rộn cũng không cần chạy về, trong nhà còn có nhiều người như vậy, ai cũng có thể tản bộ với ta

Hần đi tới đỡ tay ta, cẩn thận đỡ ta đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

- Tản bộ chẳng qua chỉ là phụ, chủ yếu là ta muốn gặp nàng.

Hần nhìn ta mỉm cười, gương mặt tuấn mỹ giống như sáng bừng lên khiến người ta mê mẩn

Lòng ta ngọt ngào, cúi đầu xuống, tai lại nghe thấy hần nói:

- Tần Thiên, có còn nhớ con đường này không? Lần đầu tiên gặp nàng, mẫu thân bảo nàng đưa ta về, kết quả, nàng vì cứu ta mà bị ngã tụt chân.

Ta quay đầu lại nhìn hần, thấy hần đang nhìn về phía trước, mỉm cười, vẻ mặt đó, giống như thất thần, như đang mơ màng tượng lại cảnh đó.

Sau đó, hần lại đưa cho ta một bức tượng đất, tượng đất được nặn thật tinh xảo, màu sắc rực rỡ, ta vừa nhìn đã thích, cười đón lấy:

- Đẹp quá đi

- Nàng thích nhất là mấy thứ này, lúc nàng tức giận, chỉ cần ta đưa một bức tượng đất nhỏ ra trước mặt nàng, nàng sẽ lập tức mỉm cười. Chỉ là, ta hiểu rõ, lúc đó nàng căn bản không nổi giận ta. Hần ôm eo của ta, vui mừng nói.

Sự thân thiết khiến cho ta ngọt ngào, nhưng vừa nghĩ tới tất cả sự thân thiết này của hần đều vì một Tần Thiên khác, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm.

Có lẽ nhận ra ta có chút không vui, hần nhìn hai bên một chút, thấy chung quanh không có người, vội cúi đầu xuống, hôn môi ta, cảm giác ngọt ngào, lại khiến ta vui mừng. Ta ôm hần thật chặt, tựa sát vào lòng hần lắng nghe tiếng tim đập của hần.

Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đến Thanh Âm viện, ta biết nơi này là viện của mẹ chồng ta

Nói đến người mẹ chồng này lại càng làm cho người ta vui vẻ.

Thường nghe người ta nói, quan hệ mẹ chồng nàng dâu là mối quan hệ khó xử nhất trên đời. Thế nhưng mẹ chồng này thật sự rất khác biệt. Sau khi ta tỉnh lại, ngày nào bà cũng tới hỏi thăm ân cần, quan tâm chu đáo, đáng vẻ, ánh mắt như không phải là nhìn con dâu mà là nhìn đứa con gái mình yêu thương vậy

Bà thấy ta thường thường buồn buồn không vui, cho là ta vì chuyện “Mất trí nhớ” mà phiền não nên an ủi ta:

- Quên rồi thì thôi, cho dù người không nhớ gì thì chẳng phải người vẫn là Tần Thiên đó sao? Người cứ an tâm, ta và Tín Ngạn đều không để ý gì hết

Nghe xong mà trong lòng ta thật ảm áp. Không khỏi cảm thán Tần Thiên này số thật tốt, tướng công chung tình, mẹ chồng thương yêu, Trong nhà hòa thuận, không có tiểu thiếp thông phòng quấy nhiễu. Gia cảnh còn giàu có như thế. Những cảnh tượng lục đục đấu đá trong tiểu thuyết xuyên không hoàn toàn không có, ngày tháng thanh thoi khiến người ta thở dài

Trong lúc miên man suy nghĩ đã đi đến Thanh Âm viện. Thế Tu ở đó thấy chúng ta đi vào thì bổ nhào vào lòng ta, sau đó bắt đầu dẩy nước bọt trên mặt ta. Có lẽ là đã quen nên ta cũng rất thích sự nhiệt tình này của hần. Lúc ôm cậu bé vào lòng, trong tim có cảm giác thật ảm áp

Ngoài Thế Tu còn có tiểu cô Trang Minh Lan và đệ muội Phương Nghiên Hạnh cũng có mặt

Hai người đều rất thân thiết với ta, Phương Nghiên Hạnh đã sinh được một trai một gái, giờ đang mang thai đứa thứ ba. Tướng công của nàng là Trang Tín Trung giờ đang là nhị đương gia giúp đỡ Tín Ngạn quản lý Trà Hành. Giờ Tín Ngạn đánh giá năng lực làm việc của hần tốt lên nhiều. Nàng còn có một em

traí, trước thi đỗ tiến sĩ, giờ đang làm quan ở kinh thành, là rể hiền trong mắt các đại quan triều đình, tiền đồ sáng lạn.

Mà Trang Minh Lan gả cho con thứ của một thương gia. Tuy rằng thứ tử không có nhiều tài sản được thừa kế nhưng nam tử này trung hậu thành thật, toàn tâm toàn ý với Trang Minh Lan. Đại phu nhân chia một tòa nhà gần Trang phủ cho nàng làm cửa hồi môn, đôi phu thê trẻ giờ đang ở đó. Tướng công nàng cũng làm ở Trà Hành, giờ đã sinh được hai con trai, cuộc sống ngọt ngào

Có một lần, Trang Minh Lan đến thăm ta, cùng ta chuyện trò nhắc đến việc hôn sự của mình. Thì ra, năm đó mẫu thân nàng là Trần di nương đã tìm một mối hôn nhân cho nàng. Đối phương là trưởng tử một thương gia. Trần di nương là thiếp, cả đời đều bị chèn ép nên rất mong nữ nhi có thể được gả đi thật đàng hoàng, về sau được làm đương gia mà oai phong. Nhưng Trang Minh Lan nghe nói người đó chưa lấy thê tử mà đã có không ít nữ nhân trong phòng thì cũng không tha thiết gì với mối hôn sự này. Nàng lại không lay chuyển được mẫu thân nên mời Tần Thiên trước kia giúp đỡ, nhờ đó mới có được mối duyên lành bây giờ. Trần di nương tức giận, khóc long trời lở đất nhưng không có kết quả nên cũng đành từ bỏ

Nhưng giờ thân thể Trần di nương hình như không khỏe, suốt ngày nằm trên giường, Trang Minh Lan ở lại nhà để chăm sóc mẫu thân cho trọn đạo hiếu, quan hệ hai mẹ con giờ mới khá lại

Ta nói chuyện với các nàng một hồi, Trang Tín Ngạn sợ ta mệt thì lại đỡ ta về

Qua hai tháng, cơ thể của ta đã khôi phục rất tốt. Một đêm nọ, ta và Trang Tín Ngạn phát sinh quan hệ vợ chồng chân chính. Mọi chuyện đều là nước chảy thành sông, tự nhiên mà vậy nhưng cảm giác này lại thực sự rất ngọt ngào. Ta và hắn dán chặt vào nhau, làm chuyện thân mật nhất của đôi nam nữ. Mồ hôi của hắn dính vào người ta, cơ thể nóng bỏng như muốn hòa tan ta ra, một khắc đó, chúng ta như đã hòa lẫn vào nhau. Cảm giác đó thật tuyệt vời

Ta nghe bạn bè nói, lần đầu tiên của nữ nhân sẽ rất đau nhưng ta ngoài sự sung sướng thì cũng không hề đau đớn. Ta biết, cảm giác đó thuộc về một Tần Thiên khác, là sự ngọt ngào của nàng và hắn. Vừa nghĩ, ta lại ghen tỵ đến phát cuồng. Nhưng sáng sớm hôm sau, khi ta mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu say ngủ của hắn thì lại cảm thấy thật bình thản

Mặc kệ hắn và Tần Thiên kia đã có quá khứ gì, tình cảm sâu nặng cỡ nào nhưng trong mắt hắn, trong lòng hắn, người hắn yêu chính là ta, về sau hắn sẽ vẫn yêu ta, ở bên ta, cả đời bên nhau. Đây là sự may mắn của ta, ta còn so đo cái gì? Phải biết nắm chặt hạnh phúc trước mắt mới là điều nên làm

Ta nghĩ nghĩ, lên vờn người hôn lên môi hắn. Lúc định lùi về, hắn lại cong cong môi cười, ôm chặt ta, xoay người đè lên người ta rồi khiến nụ hôn đó trở nên thật sâu đậm. Giữa hơi thở dồn dập, hắn thì thầm:

- Nương tử, chúng ta lại một lần nữa đi?

Ta nhắm hai mắt lại, nhanh chóng lại trầm luân

Giờ hắn chỉ có kí ức của hắn và nàng nhưng không sao, cuộc sống sau này tôi sẽ đối xử tốt với hắn, yêu hắn, sinh con cho hắn, dần dần, ta sẽ thay thế kí ức trước kia của hắn. Sẽ có một ngày, trong mắt hắn chỉ là Tần Thiên của hiện tại mà thôi

Nghĩ vậy, lòng ta nóng lên, hai tay ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn, hai chân quấn lên lưng hắn, gắt gao dán sát vào người hắn

Ngày tháng cứ thế trôi, rất nhanh đã đến tháng 8. Giờ ta đã mang thai được hai tháng. Ta rất vui, điều đó chứng tỏ rằng quan hệ của chúng ta càng thêm gắn bó. Hắn rất cẩn thận chăm sóc ta. Ngoài thời gian ở Trà Hành, còn lại hầu như đều dính lấy ta. Hai người chúng ta chẳng ngại yên lặng bên nhau tay nắm tay cũng đã thấy thật vui vẻ. Ta cảm thấy ta như làm vỡ mất lọ mật, khiến nó đổ đầy tràn lên cuộc sống của ta, khiến mọi thứ trở nên thật quá đổi ngọt ngào

Hôm nay, Tín Ngạn dẫn ta đến miếu dâng hương. Lúc đi ra vừa vặn có một đoàn người đi từ phía đối diện đến. Người đi đầu cao lớn uy vũ, khí thế bất phàm, mặc một chiếc áo bào đen, tay trái có ba ngón tay bằng sắt. Ta cảm thấy Trang Tín Ngạn như khựng lại, sắc mặt cũng dần trở nên nặng nề. Xem ra, hắn biết nam tử kia

Ta tò mò nhìn về phía nam tử kia, thầm đoán thân phận của hắn.

Kia nam tử nhìn thấy chúng ta, hai mắt sáng bừng lên mà đi lại phía này. Trang Tín Ngạn buông tay ta, nhìn hắn thở dài rồi hành lễ:

- Tạ đại nhân

Ta cảm nhận được ánh mắt người kia nhìn ta chăm chú, lòng không khỏi có chút lo lắng, kéo Trang Tín Ngạn lại gần mà khẽ hỏi:

- Tín Ngạn, ai vậy?

Tuy ta nói rất khẽ nhưng rất rõ ràng, đối phương đã nghe được, bởi vì sắc mặt hắn đại biến, nhìn thẳng về phía ta:

- Nàng không biết ta?

Ta có chút ngượng ngùng lại cũng hơi bị hắn dọa nên lại nép sát vào người Trang Tín Ngạn hơn

Trang Tín Ngạn cầm tay ta, nhìn hắn nói:

- Nội tử từ sau khi tỉnh dậy, đã không còn nhớ rõ chuyện trước kia.

Không biết có phải là ta bị ảo giác không nhưng ta như cảm nhận được, khi nói những lời này, giọng Trang Tín Ngạn như có ý cười cười

Nam tử kia không để ý tới Tín Ngạn, chỉ nhìn thẳng ta, giọng có chút run run:

- Nàng thực sự không nhớ ta? Không nhớ một chút gì sao?

Ta có chút tiếc nuối mà gật đầu. Sắc mặt nam tử kia càng tái nhợt như tờ giấy, khí thế trước đó như chưa bao giờ tồn tại

Trang Tín Ngạn kéo ta đi lướt qua hắn

Sau khi lên xe, ta hỏi Tín Ngạn:

- Người vừa rồi là ai?

Tín Ngạn cười cười, nói:

- Một người chẳng liên quan ấy mà

- À...

Ta gật gật đầu, nếu Tín Ngạn nói là không liên quan thì đó chẳng có gì quan trọng. Trong lòng ta, ngoài Tín Ngạn, nam nhân khác đều chỉ là những kẻ qua đường. Ta cũng vứt Tạ đại nhân này ra sau gáy

Đêm đó, ta thấy Trang Tín Ngạn cầm một tờ giấy mà nhìn đến xuất thần. Ta đi qua xem thì thấy đó như một tấm bản đồ

- Đây là cái gì?

- Đây là bản đồ trấn thành.

Tín Ngạn nhìn ta một cái rồi cười nói:

Nói xong, hắn nghiền mực bắt đầu viết thư. Mở đầu thư là tên Phương Kiến Thụ tức em trai của Phương Nghiên Hạnh. Viết xong, hắn nhét bản đồ và thư vào cùng một phong thư

- Người nói gì với Phương Kiến Thụ vậy? Ta hỏi

- Không có gì. Chỉ là tìm hắn giúp sức, đòi lại một món nợ cũ. Hắn nói

Ngày tháng như nước chảy, rất nhanh đã đến lúc ta lâm bồn. Bởi vì khối thân thể này sinh lần thứ hai nên ta cũng không quá khổ sở. Một tiếng khóc lớn vang lên, ta thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, trí nhớ ủa về, nháy mắt như nhấn chìm lấy bản thân

Ta mở to mắt, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần

- Tần Thiên, là con gái

Trang Tín Ngạn vui mừng bế con gái đến bên ta, nhìn hân tười cười như lấy được bảo vật:

- Đứa trẻ thật đẹp...

Ta nhìn hân, bỗng nhiên rơi nước mắt:

- Tín Ngạn... Tín Ngạn...

Lòng vụn phần kích động.

Thì ra ta chính là Tần Thiên, Tần Thiên chính là ta. Lúc hôn mê, linh hồn của ta trở về thời hiện đại mà mất đi trí nhớ ở nơi này. Đến khi trở về thì lại quên mất chuyện ở đây. Thì ra, trước giờ ta đều tự ghen với chính mình

Thấy ta khóc, Tín Ngạn vội vàng ngồi bên ta, ôm ta vào lòng:

- Sao vậy, có phải là rất đau không?

- Ta chỉ là rất vui, thực sự rất vui...

Ta cũng ôm chặt Tín Ngạn, cảm thấy mình là nữ tử hạnh phúc nhất trên đời

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-the-tra-huong>